

J.K. ROWLING

Harry Potter

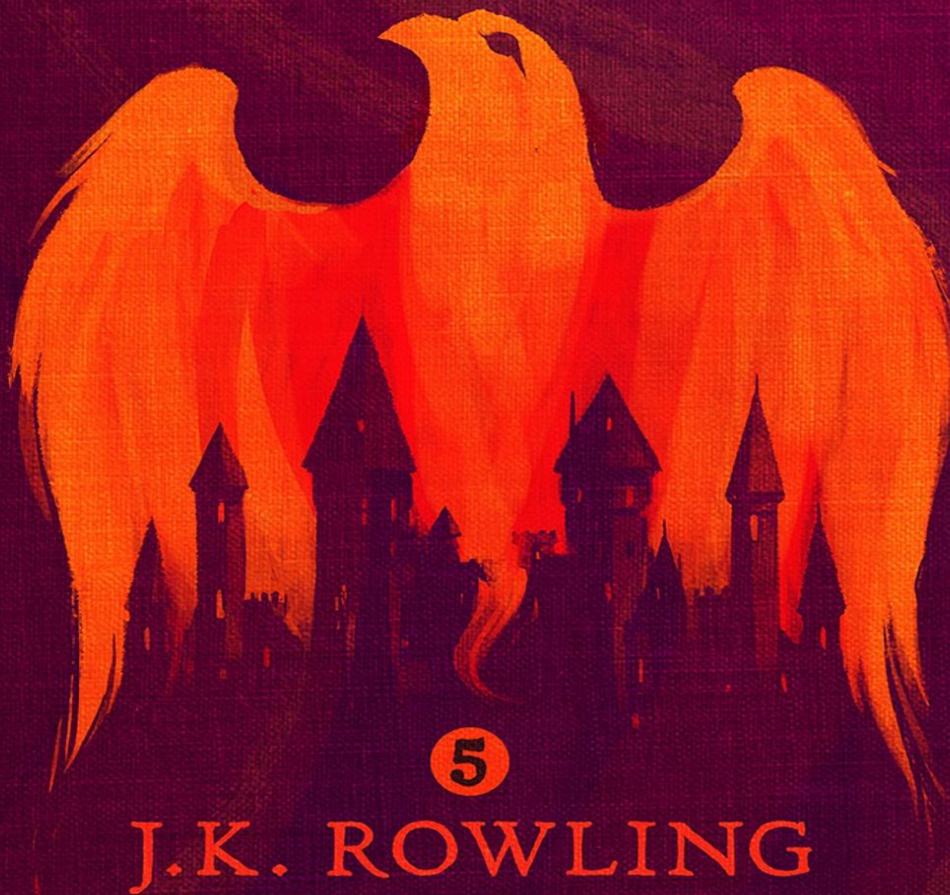
VÀ MẬT LỆNH PHƯỢNG HOÀNG

HARRY POTTER AND THE ORDER OF THE PHOENIX

HARRY POTTER

&

MẬT LỆNH
PHƯƠNG HOÀNG

**i Ứng dụng Trương Định App xem các định dạng khác như Epub-Azw
Mobi**

**Download ebook tốt nhất Với hơn 20.000 quyển sách và truyện upda
mỗi ngày**

Link <https://TrươngĐịnh.Vn>

HARRY POTTER

and the
ORDER *of*
the PHOENIX

J.K. ROWLING

Pottermore
from J.K. Rowling

Harry Potter

VÀ HỘI PHƯỢNG HOÀNG

Tác giả: [J. K. Rowling](#).

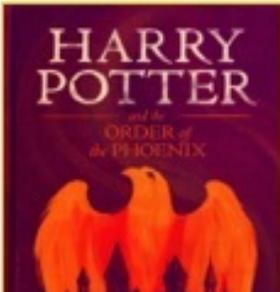
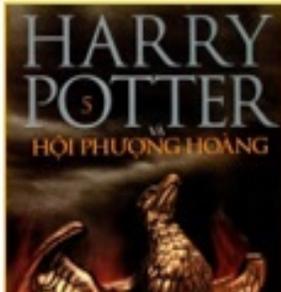
Dịch giả: [Lý Lan](#).

Làm ebook song ngữ: [lamtaxy và đồng bọn](#)

Làm cover cho ebook: [Trần Duy Hoàng](#)

Tác giả Gửi: [TO NEIL, JESSICA, AND DAVID](#),

Lamtaxy Gửi: [Đồng bọn bên dưới, thay lời cảm ơn!](#)

**Ứng dụng Trương Định App xem các định dạng khác như Epub-Azw
Mobi**

**Download ebook tốt nhất Với hơn 20.000 quyển sách và truyện upda
mỗi ngày**

Link <https://TrươngĐịnh.Vn>

— Chương 1 —

DUDLEY BỊ ẾM *DUDLEY DEMENTED*

The hottest day of the summer so far was drawing to a close and a wsy silence lay over the large, rare houses of Privet Drive. Cars t were usually gleaming stood dusty their drives and lawns that were e emerald green lay parched and lowing; the use of hosepipes had n banned due to drought. Deprived their usual car-washing and lawn-wing pursuits, the inhabitants of vet Drive had retreated into the ide of their cool houses, windows own wide in the hope of tempting in onexistent breeze.

Ngày hè nóng nhất từ trước nay đang lê qua và sự lặng ngái ngủ bao trùm những ngôi nhà tướng vương vức trên đường Pri Drive. Những chiếc xe hơi trước c thường xuyên nhấp nhá đèn pha k giờ cứ nằm ì hững bụi trên lối d riêng cho xe ra vào. Những bãi từng có thời xanh mướt như ngọc b bây giờ vàng úa khô nẻ; bởi vì t đang hạn hán nên vòi tưới nước đã cấm xài. Cư dân ở đường Privet Dr thể là bị tước mất cái thú rửa xe c, đành rút lui vào bóng râm c những căn nhà mát mẻ có cửa sổ toang, với niềm hy vọng dụ dỗ đư

The only person left outdoors was a teenage boy who was lying flat on his back in a flower bed outside number four.

He was a skinny, black-haired, bespectacled boy who had the gaunt, slightly unhealthy look of someone who has grown a lot in a short space of time.

His jeans were torn and dirty, his T-shirt baggy and faded, and the soles of his trainers were peeling away from the uppers. Harry Potter's appearance did not endear him to the neighbors, who were the sort of people who thought sloppiness ought to be punishable by law; but as he had hidden himself behind a large hydrangea bush this morning he was quite invisible to the neighbors.

In fact, the only way he would be noticed was if his Uncle Vernon or Aunt Petunia stuck their heads out of

một cơn gió thoảng thổi làm sao bói được.

Người duy nhất không trú ẩn trong nhà lúc này là một đứa con trai chừng mười mấy tuổi, đang nằm ngửa thảnh thơi trên một vạt đất trồng hoa ngoài ngoài ngôi nhà số Bốn.

Nó là một đứa con trai gầy gò, đen, đeo kính cận, có một vẻ hơi khố khố không được lành mạnh cho lắm của một kẻ đã phải lớn quá nhanh từng trải quá nhiều trong một thời gian quá ngắn.

Cái quần bò nó mặc dơ đầy vết bẩn, cái áo thun thì rộng lưng thùng và mềm, còn đôi giày của nó thì vừa để vừa há mồm tróc nóc. Cái bộ dạng bề ngoài của Harry Potter khiến cho hàng xóm láng giềng không ưa nó lắm. Những hàng xóm của nó thuộc loại những người vẫn tin rằng cái sự thô lỗ thối thối là rất đáng bị luật trừng phạt! Nhưng cũng may là chớ nay Harry Potter tự biết thân mà náu phía sau một bụi hoa tú cầu, rồi khách qua đường cũng chẳng nhìn thấy nó.

Thực ra nếu dựng Vernon hay Petunia mà thò đầu ra ngoài cửa phòng khách để nhìn thẳng xuống

living room window and looked right down into the flower bed below.

On the whole, Harry thought he would be congratulated on his idea of sitting here.

He was not, perhaps, very comfortable lying on the hot, hard floor, but on the other hand, nobody was glaring at him, grinding their teeth loudly that he could not hear the news, or shooting nasty questions at him, as had happened every time he had tried sitting down in the living room and watching television with his aunt and uncle.

Almost as though this thought had filtered through the open window, Vernon Dursley, Harry's uncle, suddenly spoke.

"Glad to see the boy's stopped trying to get out. Where is he anyway?"

"I don't know," said Aunt Petunia anxiously. "Not in the house."

Uncle Vernon grunted.

đất trồng hoa phía dưới thì Harry sẽ lộ tẩy ngay; và cũng chỉ duy nhất cách đó thì mới phát hiện ra nó.

Nhưng nói chung, Harry nghĩ là đáng được khen thưởng nhờ sáng kiến hay ho trốn ở xó này.

Có thể nó cũng chẳng thấy thoải mái lắm khi nằm trơ trên nền đất gồ ghề nóng bức, nhưng mặt khác nó lại đâu có cái lợi là không bị ai dòm ngó hoặc hộc bằng những câu hỏi dễ điên hay bởi tiếng nghiến răng trèo trọc đến nỗi át cả chương trình thời sự khiến nó không thể nghe được phớt lờ tin tức. Ấy là chuyện thường xảy ra trước đây mỗi lần nó cố ngồi lì trong phòng khách và xem truyền hình vô định dạng.

Hình như ý nghĩ của Harry đã lọt xuyên qua cửa sổ, vào trong phòng khách nhà ông bà Dursley. Dượng ông Vernon Dursley, bỗng nhiên cất tiếng nói:

- May phước là thằng ấy đã tẩu khỏi chườn mặt ra phòng khách. Ở mà đâu rồi?

Di Petunia nói: "Ai mà biết! Khác thấy nó ở trong nhà."

Dượng Vernon lẩm bậm đầy

Watching the news . . .” he said nothingly. “I’d like to know what he’s really up to. As if a normal boy cares at’s on the news — Dudley hasn’t a clue what’s going on, doubt he knows who the Prime Minister is! Anyway, it’s not as if there’d be anything about *his lot* on *our* news —”

Vernon, *shh!*” said Aunt Petunia. “The window’s open!”

Oh — yes — sorry, dear . . .”

The Dursleys fell silent. Harry listened to a jingle about Fruit’N Bran breakfast cereal while he watched Mrs. Figg, a batty, cat-loving old lady from nearby Wisteria Walk, amble slowly past. She was frowning and muttering to herself.

Harry was very pleased that he was concealed behind the bush; Mrs. Figg had recently taken to asking him to come in for tea whenever she met him

khinh miệt:

- *Coi tin tức...* Hừ. Tôi muốn biết ngữ nghĩa nó mà coi cái tin tức gì? Làm nể thể nó là một đứa con trai bình thường quan tâm đến thời sự ấy. — Dudley nhà mình có bao giờ màng tới chuyện gì đang xảy ra đâu, chưa chắc nó biết đương kim thủ tướng là ai nữa mà! Nhưng dù sao đi nữa, làm gì có tin tức liên quan tới *lũ chúng nó* trên chương trình thời sự *của chúng ta...*

Dì Petunia chột khế nhắc: "Suỵt Anh Vernon, cửa sổ mở đấy!"

- Ờ ờ phải, xin lỗi em yêu...

Hai ông bà Dursley chột nín kìm Harry lắng tai nghe tiếng nhạc quảng cáo món cháo điểm thương hiệu Fruit’N Bran trên truyền hình trong khi mắt nó quan sát bà Figg đứng đờ đờ thong dong bước từ từ ngang qua cửa sổ nó nằm. Bà Figg là một bà già dở dở ương cực kỳ khoái mèo, nhà ở gần đó trên đường Wisteria Walk, vừa đi vừa quắc quạ và rầu rĩ lắm nhằm nói với chính mình.

Harry rất đắc ý là nó được yên tĩnh nằm ẩn kín đằng sau bụi cây; ấy là lẽ dĩ nhiên gần đây bà Figg cứ lăm le mời Harry ghé qua nhà bà uống trà mỗi khi

the street. She had rounded the corner and vanished from view before Uncle Vernon's voice floated out of the window again.

"Dudders out for tea?"

"At the Polkisses'," said Aunt Petunia proudly. "He's got so many little friends, he's so popular . . ."

Harry repressed a snort with difficulty. The Dursleys really were astonishingly stupid about their son, Dudley; they had swallowed all his well-witted lies about having tea with a different member of his gang every night of the summer holidays.

Harry knew perfectly well that Dudley had not been to tea anywhere; he and his gang spent every evening vandalizing the play park, smoking on street corners, and throwing stones at passing cars and children. Harry had beaten them at it during his evening walks around Little Whinging; he had spent most of the holidays wandering

gặp nó trên đường phố. Đợi đến khi già đã quẹo qua góc đường và không bóng, tiếng của dượng Vernon lại vọng ra ngoài cửa sổ.

- Cục cưng Dudley của mình chắc đã đi dự tiệc trà rồi hả?

Dì Petunia đáp lời chồng bằng giọng triu mến: "Ở gia đình Polkisses dĩ Con mình có nhiều bạn nhỏ lắm, dĩ chàng được hết thầy mọi người dĩ mến..."

Khó khăn lắm Harry mới nén được một cái khịt mũi. Ông bà Dursley dĩ thật là không hiểu biết một tí xíu gì về cậu quý tử Dudley của họ; họ nuốt trọn tất cả những lời nói dối dĩ ngẩn mà Dudley bịa ra về những bữa tiệc trà với các thành viên khác dĩ trong băng của nó vào mỗi buổi trong kỳ nghỉ hè.

Harry biết tổng là Dudley không dĩ dự tiệc trà ở đâu hết; nó và băng dĩ nó cứ đến chiều tối thì lại lê la trên công viên giải trí, hút thuốc lá ở dĩ góc đường, rồi chọi đá vào lũ trẻ dĩ và những chiếc xe chạy ngang qua. Harry dĩ nhìn thấy Dudley và băng dĩ nhóm của nó khi đi dạo quanh Little Whinging vào buổi tối. (Harry dĩ bỏ ra hầu hết những ngày nghỉ chỉ

streets, scavenging newspapers in bins along the way.

The opening notes of the music that heralded the seven o'clock news reached Harry's ears and his stomach lurched over. Perhaps tonight — after a month of waiting — would be the night

Record numbers of stranded holidaymakers fill airports as the British baggage-handlers' strike reaches its second week —”

Give 'em a lifelong siesta, I would,” bellowed Uncle Vernon over the end of the newsreader's sentence, but no matter:

Outside in the flower bed, Harry's stomach seemed to unclench. If anything had happened, it would surely have been the first item on the news; death and destruction were more important than stranded holidaymakers

He let out a long, slow breath and looked up at the brilliant blue sky. Every day of this summer had been the same:

đi lang thang trên đường phố, lục lọi báo cũ trên đường để dò la tin tức).

Nhạc điệu mở đầu báo hiệu chương trình thời sự lúc 7 giờ vang vọng ở tai Harry khiến bụng nó cồn cào. Có lẽ tối nay – sau cả tháng đợi chờ – sẽ là buổi tối...

“Số người đi nghỉ hè bị mắc kẹt ở những phi trường đầy ắp người đã tăng tới con số kỷ lục, khi công nhân vận chuyển hành lý Tây Ban Nha đình công đến tuần lễ thứ hai...”

Phát thanh viên của đài truyền hình vừa dứt câu thì dượng Vernon gào gào: “Vào tay ông, ông sẽ cho chú ngồi ngáp măn đời.” Bình luận của dượng Vernon không ăn thua gì hết:

Ở bên ngoài, Harry nằm trên vạt cỏ trồng hoa, ruột gan dường như đã xả ra. Nếu mà đã xảy ra chuyện gì, chắc chắn đó sẽ là tin tức nóng hừng hực hàng đầu trên các báo. Chết chóc hủy diệt nhất định là tin tức quan trọng hơn cái chuyện mấy người đi nghỉ hè bị mắc kẹt ở phi trường...

Harry từ từ thở ra một hơi dài và đắm đắm nhìn lên bầu trời xanh trong sáng. Kỳ nghỉ hè này, ngày nào cũng

tension, the expectation, the temporary relief, and then mounting tension again . . . and always, growing more insistent all the time, the question *why* nothing had happened yet ...

He kept listening, just in case there was some small clue, not recognized what it really was by the Muggles — unexplained disappearance, mishaps, or some strange accident . . . the baggage-handlers' strike was followed by news on the drought in the southeast ("I hope he's listening next door!" bellowed Uncle Vernon, "with his inkblenders on at three in the morning!"); then a helicopter that had almost crashed in a field in Surrey, then a famous actress's divorce from her famous husband ("as if we're interested in their sordid affairs," scoffed Aunt Petunia, who had followed the case obsessively in every magazine she could lay her bony hands on).

Harry cũng như ngày nấy: căng thẳng đợi chờ, trông ngóng tin tức, rồi dần yên tâm chốc lát, rồi nổi căng thẳng âu lại dồn lại, tăng lên... và cứ mỗi mỗi căng thêm hoài cái câu hỏi luôn ám ảnh Harry: *Tại sao* vẫn chưa nghe thấy chuyện gì xảy ra hết...

Harry vẫn tiếp tục lắng nghe tin tức sự vọng ra từ máy truyền hình, phòng khi có lọt ra một manh mối nhỏ xíu nào, mà dân Muggles không để ý nhận ra ý nghĩa thực sự — tỉ như vụ mất tích không thể giải thích được nguyên do chẳng hạn, hay có thể là tai nạn bí hiểm xảy ra một cách hòng... Nhưng tiếp sau cái tin về công nhân vận chuyển hành lý đình công, chỉ còn tin tức về vụ hạn hán miền Đông Nam. (Tiếng dư vọng Verr lại vang lên ông ổng: "Tôi mong chờ ở phòng bên nghe lọt cái tin này. ba giờ sáng lại tắm tướt!") Tin tức tiếp theo là một chiếc máy bay trực thăng suýt chút xíu nữa là rớt xuống cái đồng ở Surrey. Tiếp theo nữa là vụ nữ diễn viên rất ư nổi tiếng ly dị chồng cũng rất ư nổi tiếng của bà. Petunia khịt mũi: "Cứ làm như chúng ta khoái mấy cái chuyện lăng nhăng bậy bạ của bọn diễn viên ấy lắm vậy. Vậy mà dì Petunia đã mê man theo không sót một tí tẹo tình tiết nào về

Harry closed his eyes against the blazing evening sky as the newsreader said, "And finally, Bungy budgie has found a novel way of staying cool this summer. Bungy, who lives at the Five Feathers in Barnsley, has learned to water-ski! Mary Dorkins wants to find out more . . ."

Harry opened his eyes again. If they had reached water-skiing budgerigars, there was nothing else worth hearing. He rolled cautiously onto his front and pressed himself onto his knees and elbows, preparing to crawl out from under the window.

He had moved about two inches when several things happened in very quick succession.

A loud, echoing *crack* broke the deep silence like a gunshot; a cat yawned out from under a parked car

này, và đã đọc say sưa mọi tạp chí bàn tay xương xẩu của dì có thể tìm được.)

Bầu trời hoàng hôn bây giờ chói lọi ánh tà dương khiến cho Harry phải nhắm mắt lại khi người xương xẩu đọc tiếp phần tin tức: "Và bản tin cuối cùng là Bungy đã phát hiện được một cách để né tránh cái nóng mùa hè như theo một phong cách rất ư tiểu thuyết Bungy, cư dân của Five Feathers ở Barnsley, đã học môn thể thao trượt nước! Nữ phóng viên Mary Dorkins đi thực hiện phóng sự về chuyện này..."

Đôi mắt Harry lại mở ra. Nếu chương trình thời sự đã đưa tin tới sự trượt nước, trượt neo thì chắc không còn gì khác đáng để mà ngạc nhiên nữa. Nó cẩn thận xoay mình lại từ nằm sấp rồi nhấc mình lên trong tư thế bò trên hai đầu gối và hai cùi chỏ chuẩn bị trườn ra khỏi chỗ ẩn nấp dưới cửa sổ.

Mới vừa nhấc được chừng hai phần thì đột ngột xảy ra liên tiếp cả đống chuyện khủng khiếp.

Một tiếng nổ to ùng vang vọng như tiếng súng, phá tan tành cái yên lặng phát ngáp của buổi chiều hè. Một c

It flew out of sight; a shriek, a lowered oath, and the sound of clanking china came from the Dursleys' living room, and as though Harry had been waiting for this signal, he jumped to his feet, at the same time pulling from the waistband of his jeans a thin wooden wand as if he were sheathing a sword.

But before he could draw himself up to full height, the top of his head collided with the Dursleys' open window, and the resultant crash made Aunt Petunia scream even louder.

Harry felt as if his head had been split in two; eyes streaming, he layed, trying to focus on the street to spot the source of the noise, but he had barely staggered upright again when two large purple hands reached through the open window and closed tightly around his throat.

Put — it — away!" Uncle Vernon roared into Harry's ear. *"Now! Before anyone — sees!"*

mèo từ dưới gầm một chiếc xe đã đậu trong sân phóng vút ra và bay biến mất tiêu. Một tiếng thét rất thanh, rồi tiếng chửi đông đồng, rồi tiếng đồ gập sủi bể nát vang lên từ phòng khách đình Dursley. Và Harry làm như thể nay chỉ chờ đợi chính cái tín hiệu này nó lập tức đứng bật dậy, cùng lúc ngay ra cây đũa phép bằng gỗ từ lu quần bò nó đang mặc, oai phong n thể rút một thanh kiếm ra khỏi bao v

Nhưng nó chưa kịp đứng thẳng được thì đỉnh đầu đã đụng một cái cửa vào bệ cánh cửa sổ đang mở của phòng Dursley, và cái tiếng đụng đầu cửa gây bể kiếng ấy khiến cho tiếng thét của dì Petunia càng to hơn nữa

Harry có cảm giác đầu mình bị làm hai; mắt nổ đom đóm, nó qu mòng mòng, cố gượng tập trung n về phía con đường và tìm kiếm nguy nhân phát ra tiếng nổ, nhưng nó k mà có thể đứng thẳng lên được tr cơn lảo đảo khi mà hai bàn tay pháp hồng tím thò ra khỏi cửa sổ ch lấy cổ họng nó mà siết chặt.

"Cất — đi — ngay!". Tiếng của dục Vernon gầm gừ bên tai Harry. *"Cất ngay bây giờ! — Trước khi — có người nhìn thấy!"*

Get — off — me!" Harry gasped; for a few seconds they struggled, Harry clinging at his uncle's sausage-like fingers with his left hand, his right maintaining a firm grip on his raised wand.

Then, as the pain in the top of Harry's head gave a particularly nasty jolt, Uncle Vernon yelped and released Harry as though he had received an electric shock — some invisible force seemed to have surged through his nephew, making him impossible to hold.

Panting, Harry fell forward over the Arangea bush, straightened up, and looked around. There was no sign of what had caused the loud cracking noise, but there were several faces peering through various nearby windows. Harry stuffed his wand hastily back into his jeans and tried to look innocent.

"Lovely evening!" shouted Uncle Vernon, waving at Mrs. Number Seven,

Harry thở hắt hắt: "Buông ch ra!". Hai dượng cháu giằng co kéo c mắt mấy giây, Harry cố sức dùng trái cạy gỡ mấy ngón tay bự như ch mập của dượng Vernon khỏi cổ hợ nó trong khi tay phải nó vẫn nắm c và giờ cao cây đũa phép.

Thế rồi, khi cục u trên đỉnh c Harry nhói lên đau một cách dữ dội dượng Vernon hét lên một tiếng hùng và buông Harry ra đột ngột n thể ông bị điện giật – một sức mạnh hình nào đó dường như vừa trào dể trong người của đứa cháu vợ kh ông không thể nào tiếp tục túm cổ đượ nữa.

Harry thở hắt hắt vì bị nghẹt ngả chúi xuống bụi cây tú cầu, như nó bật thẳng dậy ngay và dáo dác r quanh. Chẳng thấy dấu hiệu gì khả giải thích được nguyên nhân của tiế nổ đã gây kinh động, nhưng đồng t lại xuất hiện rất nhiều gương mặt ra từ các cửa sổ khác nhau của nhữ ngôi nhà chung quanh. Harry lúng tú nhét vội vàng cây đũa thần trở v lưng quần bò và cố gắng làm ra như ngây thơ vô tội.

Dượng Vernon lớn giọng nói với nhà số Bảy đang trở mắt ngó ra

o was glaring from behind her net tains. "Did you hear that car crash just now? Gave Petunia and me quite a turn!"

He continued to grin in a horrible, manic way until all the curious neighbors had disappeared from their curious windows, then the grin became a grimace of rage as he beckoned Harry back toward him.

Harry moved a few steps closer, taking care to stop just short of the point at which Uncle Vernon's stretched hands could resume their wrangling.

"What the *devil* do you mean by it, Harry?" asked Uncle Vernon in a croaky voice that trembled with fury.

"What do I mean by what?" said Harry coldly. He kept looking left and right up the street, still hoping to see the person who had made the cracking noise.

Making a racket like a starting pistol

phía sau bộ màn che cửa rườm rà. "Trời chiều dễ thương quá! Bà chị nghe thấy tiếng ổng bô xe nổ không? Làm tôi với Petunia hết hồn hết vía!"

Quả là tản thần hồn, nhưng được Vernon cũng tiếp tục nhe răng cười toe toét một cách dễ sợ cho đến khi nhìn gương mặt tò mò thụt khụt vào sau những khuôn cửa sổ khác nhau. Thế rồi, cái cười toe toét đột nhiên biến thành một bộ mặt nhăn nhó khi khiếp đảm dọa khi dụ dỗ Vernon hiệu cho Harry tới gần ông.

Harry nhích vài bước lại gần được Vernon hơn, nhưng cẩn thận dừng ở một vị trí an toàn ngoài tầm của các tay dụ dỗ Vernon đang lăm le vịn nó.

"Mày muốn làm cái trò *quỷ sứ* gì vậy hả, thằng kia?" Giọng của được Vernon phát ra ồm ồm và khàn đi giận dữ.

Harry lạnh lùng đáp: "Dượng nói trò cháu muốn làm là cái trò gì?" Và đối phó với dượng Vernon, Harry vẫn tiếp tục nhìn trái nhìn phải về phía cửa đường, vẫn hy vọng tìm thấy được kẻ đã gây ra tiếng nổ kinh hoàng.

- Thì cái trò gây náo động om x

it outside our —”

I didn't make that noise,” said Harry
ily.

unt Petunia's thin, horsey face now
eared beside Uncle Vernon's wide,
ple one. She looked livid.

Why were you lurking under our
dow?”

Yes — yes, good point, Petunia!
*at were you doing under our
dow, boy?”*

Listening to the news,” said Harry in
assigned voice.

His aunt and uncle exchanged looks
outrage.

Listening to the news! *Again?”*

Well, it changes every day, you
,” said Harry.

Don't you be clever with me, boy! I
nt to know what you're really up to
and don't give me any more of this
ening to the news tosh! You know
fectly well that *your lot . . .*”

như là súng nổ ngay trước cửa r
chúng tao...

Harry khẳng định chắc chắn: "C
không làm"

Lúc này gương mặt dài ngoằng n
mặt ngựa của dì Petunia xuất hiện b
cạnh bộ mặt bành bạnh tím hồng c
dượng Vernon. Trông dì cũng giận
thâm mặt mày.

- Mày chui rúc dưới gầm cửa sổ l
gì hả?

- Ủ, phải, phải đó, em đặt đúng v
đề đó Petunia. *Vậy chứ lúc đó n
đang làm cái trò gì dưới bệ cửa sổ r
chúng tao hả thằng kia?*

Harry đáp bằng giọng nhân nhượ
"Cháu nghe tin tức."

Cả dì và dượng nó nhìn nhau tức
hết chỗ nói.

- *Lại* nghe tin tức à?

Harry đáp: "Thì tin tức thay đổi r
ngày mà."

- Mày đừng có hòng qua mặt t
thằng kia! Tao muốn biết mày thực
âm mưu cái trò gì? Đừng có tiếp
nói với tao cái giọng nhảm nhí rằ

Careful, Vernon!" breathed Aunt Petunia, and Uncle Vernon lowered his voice so that Harry could barely hear it, "... that *your lot* don't get on *our backs!*"

That's all you know," said Harry.

The Dursleys goggled at him for a few seconds, then Aunt Petunia said, "You're a nasty little liar. What are all these —" she too lowered her voice so that Harry had to lip-read the next word:

— *Owls* — doing if they're not bringing you news?"

Aha!" said Uncle Vernon in a pompous whisper. "Get out of that room, boy! As if we didn't know you get your news from those pestilential newspapers!"

Harry hesitated for a moment. It cost him something to tell the truth this time, even though his aunt and uncle could

mày nghe tin tức nữa! Mà ừ thừa biết là cái bọn...

Dì Petunia thì thào nhắc: "Cẩn thận lựa lời, anh Vernon!". Dượng Vernon hạ thấp giọng đến nỗi Harry không nghe ra cái từ ông thốt ra: "Cái bọn... chúng mày làm gì được đưa chương trình thời sự của chúng tao!"

Harry nói: "Tại dượng chỉ biết có vậy thôi."

Ông bà Dursley trừng mắt ngó Harry một lúc, rồi dì Petunia nói: "Mày là thằng khôn con nói láo quá quắt! Và chứ còn tất cả những..." Dì Petunia hạ thấp giọng đến nỗi Harry phải cố cử động đôi môi của dì mà đoán ra điều dì muốn nói:

"... Những con cú làm cái quái nếu không phải là làm cái nhiệm vụ đem tin tức đến cho mày?"

Dượng Vernon nguyền rủa giọng cộc thẳng: "Ờ há! Đi mà lấy tin tức từ lũ chim ấy! Mà tưởng chúng tao không biết chuyện mày thậm thọt tin đi tin lại từ chim cạ chợn đó sao?"

Harry bối rối một chút. Lúc này nói ra sự thật thì thiệt là đau lòng, mà dù dì dượng nó có lẽ không thể h

possibly know how bad Harry felt at nitting it.

The owls . . . aren't bringing me vs," said Harry tonelessly.

I don't believe it," said Aunt Petunia once.

No more do I," said Uncle Vernon efully.

We know you're up to something ny," said Aunt Petunia.

We're not stupid, you know," said cle Vernon.

Well, *that's* news to me," said Harry, temper rising, and before the rseys could call him back, he had eeled about, crossed the front lawn, pped over the low garden wall, and s striding off up the street.

He was in trouble now and he knew he would have to face his aunt and le later and pay the price for his eness, but he did not care very ch just at the moment; he had much re pressing matters on his mind.

Harry was sure that the cracking

thấu nỗi u uẩn trong lòng nói khi p thú nhận điều này.

Giọng Harry yếu ớt: "Cú... khế đem tin cho cháu nữa."

Dì Petunia nói ngay: "Tao không ti

Dượng Vernon tán thêm: "Tao cũ không tin!"

Dì Petunia nói tiếp: "Tao biết m đang âm mưu một trò gì ranh ma l đây!"

Dượng Vernon đế thêm: "Mày biế tội tao đâu có ngu gì."

Harry chột nỗi khùng: "Ừ thì, đố tin tức của cháu đó." Harry xoay ngi băng qua bãi cỏ trước nhà, nhảy c bức tường rào vườn hoa, rồi chạy ra đường trước khi ông bà Dursley tóm nó lại.

Nó biết là bây giờ nó đang gặp rối to, và rồi đây nó sẽ khốn khổ vớ dượng Dursley và sẽ phải trả giá c sự vô lễ của nó. Nhưng mà ngay này đây nó chẳng có lòng dạ nào lo lắng chuyện đó cho lắm; trong c óc nó đang sôi sục một vấn đề kh bức xúc hơn nhiều.

Harry tin chắc chắn rằng tiếng

se had been made by someone
parating or Disapparating. It was
actly the sound Dobby the house-elf
de when he vanished into thin air.
s it possible that Dobby was here in
Privet Drive? Could Dobby be following
right at this very moment? As this
ught occurred he wheeled around
l stared back down Privet Drive, but
ppeared to be completely deserted
ain and Harry was sure that Dobby
not know how to become invisible .

le walked on, hardly aware of the
te he was taking, for he had
nded these streets so often lately
t his feet carried him to his favorite
ints automatically. Every few steps
glanced back over his shoulder.

Someone magical had been near
as he lay among Aunt Petunia's
ng begonias, he was sure of it. Why
In't they spoken to him, why hadn't
y made contact, why were they
ing now?

kinh hoàng vừa rồi là từ phép Độn
hay Hiện hình. Nó giống y chang
âm thanh mà gia tinh Dobby đã gây
khi tan biến mất tiêu vào không gì
Có thể Dobby đang ở đây trên đườ
Privet Drive? Chẳng lẽ nào Dobby
đang theo dõi Harry ngay lúc này? Ý
nghĩ này vừa nảy ra trong đầu, Harry
quay phắt lại nhìn chăm chăm ngu
xuống con đường Privet Drive; như
con đường trông vẫn có vẻ hoàn to
vắng lặng và Harry biết chắc rằng
Dobby không biết thủ thuật tàng
hình...

Harry bước tiếp, chẳng mấy bận t
đến con đường nó đang đi, bởi vì ở
đây nó vẫn hay đi dạo quanh như
con đường này thường xuyên, đến
đôi chân của nó tự động dẫn nó c
những chỗ nó hay tới lui. Cứ đi đư
vài bước Harry lại liếc ngược qua
nhìn về phía sau.

Nhất định là có ai đó có phép th
đang ở quanh quần gần đó khi nó n
dài giữa đám cỏ thu hải đường đ
lụi tàn của dì Petunia, nó đoán ch
như vậy. Tại sao kẻ đó không
chuyện với nó, tại sao kẻ đó không t
xúc với nó, tại sao giờ đây kẻ đó lại
hình?

And then, as his feeling of frustration faded, his certainty leaked away.

Perhaps it hadn't been a magical sound after all. Perhaps he was so desperate for the tiniest sign of contact in the world to which he belonged that he was simply overreacting to perfectly ordinary noises. Could he be sure it hadn't been the sound of something breaking inside a neighbor's house?

Harry felt a dull, sinking sensation in his stomach and, before he knew it, the feeling of hopelessness that had plagued him all summer rolled over him once again . . .

Tomorrow morning he would be woken by the alarm at five o'clock so that he could pay the owl that delivered the *Daily Prophet* — but was there any point in continuing to take it? Harry merely glanced at the front page before throwing it aside these days; even the idiots who ran the paper

Suy diễn hoài mà vẫn không lần đầu cua tai nheo gì hết, Harry đâm rờ lòng quá, và sự đoán chắc của ông cũng lung lay dần.

Có lẽ tiếng nổ kinh hoàng vừa suy cho cùng, cũng chẳng phải phép thuật gì hết. Chẳng qua Harry đã có tuyệt vọng khi không nhận được một chút xíu tín hiệu liên lạc nào từ thế giới của nó nên nó đã phản ứng quá đáng với những tiếng động hoàn toàn bình thường. Nhưng làm thế nào nó có thể biết *chắc chắn* được, rằng tiếng nổ vừa rồi chẳng qua là âm thanh của gì đó phát ra từ một ngôi nhà hàng xóm?

Một cảm giác dờ dẫm nặng nề xuống bao tử Harry, và trong khi còn chưa biết tính sao, thì cái cảm giác vô vọng đã hành hạ nó suốt cả mùa hè giờ đây lại dâng trào lên trong lòng một lần nữa...

Sáng ngày mai nó sẽ lại bị tiếng đồng hồ báo thức gọi dậy lúc năm giờ sáng để trả tiền công cho con cú giao tờ *Nhật báo Tiên Tri* — nhưng liệu có lý do gì để tiếp tục nhận báo này không? Mấy ngày nay Harry chỉ lướt liếc sơ qua trang nhất của tờ báo rồi liệng qua một bên; nó suy diễn rằng

ily realized that Voldemort was
k it would be headline news, and
t was the only kind Harry cared
out.

f he was lucky, there would also be
s carrying letters from his best
nds, Ron and Hermione, though
/ expectation he had had that their
ers would bring him news had long
ce been dashed.

*We can't say much about you-know-
at, obviously. . . .* "We've been told
to say anything important in case
letters go astray. . . ." "We're quite
sy but I can't give you details here. .
' "There's a fair amount going on,
'll tell you everything when we see
l. . . ."

but when were they going to see
i? Nobody seemed too bothered
a precise date. Hermione had
ibbled, "I expect we'll be seeing you
te soon" inside his birthday card, but
v soon was soon?

as far as Harry could tell from the

nếu mà những gã ngốc ở tòa soạn
cuộc biết được Voldemort đã trở lại
thể nào tin đó cũng đã phải nằm ng
trang nhất, và đó là cái tin duy nhất
Harry quan tâm.

Nếu Harry may mắn thì những c
cú cũng sẽ giao cho nó thư từ của k
bè như Ron và Hermione, mặc dù
lâu rồi nó cũng không còn trông m
gì lắm những bức thư của bạn bè
thể đem lại cho nó tin tức gì! Tụi nó
viết bóng gió ầm ớ.

Nào là "Hiển nhiên là tụi này kh
thể nói nhiều về điều-mà-bạn-biết
gì-ấy..." "Tụi này được cảnh báo
đừng viết bất cứ điều gì quan trọng
phòng trường hợp thư của tụi này
thất lạc..." "Tụi này bận lắm nh
không thể kể chi tiết ở đây được
"Có một số chuyện đang xảy ra,
nào gặp lại bạn tụi này sẽ kể cho k
nghe hết..."

Nhưng biết đến khi nào tụi bạn r
gặp lại Harry? Dường như không
bận tâm về một thời gian chính
nào cả. Hermione đã viết trong th
sinh nhật gửi cho Harry: "Mình m
cho tụi mình sớm gặp lại nhau" nh
sớm là sớm cỡ nào, là bao giờ?

Căn cứ vào lời lẽ bóng gió mơ

due hints in their letters, Hermione and Ron were in the same place, presumably at Ron's parents' house. Harry could hardly bear to think of the prospect of them having fun at the Burrows when he was stuck in Privet Drive.

In fact, he was so angry at them that he had thrown both their birthday presents of Honeydukes chocolates away unopened, though he had regretted this after eating the wilting radish Aunt Petunia had provided for dinner that night.

And what were Ron and Hermione saying with? Why wasn't he, Harry, saying? Hadn't he proved himself capable of handling much more than this? Had they all forgotten what he had done? Hadn't it been *he* who had braved that graveyard and watched Cedric being murdered and been tied to that tombstone and nearly killed . . .

trong những bức thư của bạn bè Harry có thể đoán rằng Hermione và Ron đang ở cùng một chỗ, có thể là nhà ba má của Ron. Harry gần như không thể chịu đựng được cái ý nghĩ hai đứa bạn nó đang vui chơi ở trại Hagrid trong khi nó thì bị nhốt ở phố Privet Drive.

Thực ra, Harry giận hai người bạn thân nhất đến nỗi nó đã quẳng những món quà sinh nhật – kẹo sô-cô-la hiệu Công Tước Mật còn nguyên hộp chưa kịp mở – mà hai bạn của nó đã gửi tặng. Để rồi nó thấy hối hận ngay chuyện đã quẳng kẹo đi sau khi bị ăn món rau trộn nhạt phèo mà Aunt Petunia dọn trong bữa cơm tối ngày hôm đó.

Mà Ron và Hermione bận rộn nói chuyện gì nhỉ? Tại sao chính nó, Harry lại không được bận rộn? Nó đã chứng minh khả năng đối phó và giải quyết sự việc giỏi giang hơn bạn nhiều sao? Chẳng lẽ họ đã quên hết những gì nó đã từng làm sao? Chẳng lẽ không phải *chính nó* là người đã thâm nhập vào khu nghĩa địa đó và chứng kiến Cedric bị ám sát, rồi bị xô vào tấm bia mộ và suýt nữa đã bị giết...?

Don't think about that, Harry told himself sternly for the hundredth time that summer. It was bad enough that he kept revisiting the graveyard in his nightmares, without dwelling on it in his waking moments too.

He turned a corner into Magnolia Crescent; halfway along he passed the narrow alleyway down the side of a large house where he had first clapped eyes on his godfather. Sirius, at least, seemed to understand how Harry was feeling; admittedly his letters were just empty of proper news as Ron and Hermione's, but at least they contained words of caution and consolation instead of tantalizing hints:

I know this must be frustrating for you. . . . "Keep your nose clean and everything will be okay. . . ." "Be careful, I don't do anything rash. . . ."

Well, thought Harry, as he crossed

Thôi đừng nghĩ về chuyện đó nữa. Harry tự nhủ hằng trăm lần như vậy suốt cả mùa hè. Nội cái chuyện nó bị ác mộng về chuyến thám nhĩ nghĩa địa ám ảnh trong giấc ngủ cứ đủ khốn khổ rồi, hà tất phải lo nghĩ về chuyện đó cả khi thức.

Đi tới góc phố, Harry quẹo c đường Magnolia Crescent, tới khoảng giữa con đường này, nó đi ngang c con hẻm hẹp ở bên hông một cái r để xe, chỗ mà trước đây nó đã n thấy lần đầu tiên người cha đỡ c của nó, chú Sirius. Ừ, ít nhất thì cũ còn chú Sirius là người có vẻ h được tâm trạng Harry lúc này, mặc nó nhìn nhận là thư từ của chú Sir cũng trống rỗng thông tin như thư c Ron và Hermione. Nhưng ít nhất t của chú Sirius còn hàm chứa nhữ lời lẽ cảnh báo và an ủi chứ không n thư Ron và Hermione, toàn là nhữ lời bóng gió vu vơ chỉ tổ chọc cho tức cành hông. Chú Sirius viết:

"Chú biết điều này chỉ làm cho c thêm bực dọc thôi chí..." "Con đừng bận tâm gì cả, mọi việc sẽ ổn thôi" "Con hãy cẩn thận và đừng làm gì l lĩnh..."

Harry ngẫm nghĩ khi băng c

Magnolia Crescent, turned into Magnolia Road, and headed toward the darkening play park, he had (by a large) done as Sirius advised; he had at least resisted the temptation to open his trunk to his broomstick and set it for the Burrow by himself.

In fact Harry thought his behavior had been very good considering how frustrated and angry he felt at being stuck in Privet Drive this long, reduced to riding in flower beds in the hope of finding something that might point to what Lord Voldemort was doing.

Nevertheless, it was quite galling to be told not to be rash by a man who had served twelve years in the wizard prison, Azkaban, escaped, attempted to commit the murder he had been convicted for in the first place, then was on the run with a stolen hippogriff

đường Magnolia Crescent để quẹo vào đường Magnolia Road, hướng về phía công viên vui chơi. Ước thì cho tới giờ đã cố làm đúng như chú Sirius khuyến cáo; ít nhất thì nó cũng đã kháng cự lòng ham muốn được buộc cái rương của nó vào cây chổi bay, và tự mình bay về một cái đến trang trại Hagrid Sóc.

Thật ra Harry còn tự thấy nó cư xử như vậy là quá ư đàng hoàng, nếu tới hoàn cảnh nó bị kẹt cứng lâu như vậy ở ngôi nhà trên đường Privet Drive và cảm thấy ngao ngán tức giận như thế nào. Thay vì phá luật mà bỏ trốn Harry đã nhẫn nại lui về ẩn náu tận vạt đất trồng hoa dưới bệ cửa sổ để hy vọng có thể nghe hóng tin tức đoán già đoán non hành tung của Chúa tể Hắc ám Voldemort.

Cho dù nhẫn nại như vậy, Harry cũng cảm thấy khó chịu khi bị nhắc nhở người từng bị giam cầm mười hai năm trong nhà tù Azkaban, một người liều mạng vượt ngục để thực hiện hành vi sát nhân cho đúng với tội danh ban đầu khi bị kết án và tống giam, sau đó lại đào tẩu bằng cách chồm lên một con Bàng mã mà bay biến đi; nhắc nhở người ngang tàng như vậy mà lại nhắc nhở Harry đừng có liều lĩnh...

Harry vaulted over the locked park gate and set off across the parched grass. The park was as empty as the surrounding streets. When he reached the swings he sank onto the only one that Dudley and his friends had not yet managed to break, coiled one arm under the chain, and stared moodily at the ground. He would not be able to get in the Dursleys' flower bed again.

Tomorrow he would have to think of a new fresh way of listening to the Dursleys. In the meantime, he had nothing to look forward to but another restless, disturbed night, because even when he dreamed of harpied nightmares about Cedric he had unsettling dreams about long dark corridors, all finishing in dead ends and locked doors, which he supposed had nothing to do with the trapped feeling he had when he was awake.

Often the old scar on his forehead

Tới cánh cổng đã bị khóa lại ở công viên, Harry nhảy phóc qua hàng rào rồi băng qua bãi cỏ khô quèo rồi về nhà. Công viên giờ này cũng vắng vẻ như những con đường chung quanh. Khi Harry tới chỗ chơi đánh đu, nó cảm thấy người ngòai xuống cái đu duy nhất còn lại chưa bị Dudley và băng của nó phá hỏng. Harry quấn một tay vào xích đu rồi trầm ngâm tư lự nhìn đất dưới chân đấm xuống mặt đất. Vậy là từ nay sẽ không thể tiếp tục ẩn mình trong vườn hoa của dì dượng Dursley được nữa.

Ngày mai nó sẽ phải nghĩ ra cách mới để nghe lóm chương trình thời sự. Còn bây giờ, nó chẳng còn gì khác để trông mong nữa, ngoại trừ lại thêm một đêm trăn trở và khổ sở vì hết các cơn ác mộng này đến cơn ác mộng khác. Ngay cả khi nó thoát ra được khỏi cơn ác mộng về Cedric thì nó cũng không được yên với những chiêm bao chập chờn về những hành lang tối tăm tối om, tất cả đều không có lối thoát ra, hoặc chỉ dẫn tới những cánh cửa đóng chặt khóa kín. Những cánh cửa này Harry đoán là có liên quan đến cảm giác bị mắc bẫy mà nó cảm thấy khi bừng tỉnh dậy.

Cái vết sẹo trên trán nó thườ

shook uncomfortably, but he did not tell himself that Ron or Hermione or Sirius would find that very interesting or more . . .

In the past his scar hurting had warned that Voldemort was getting stronger again, but now that Voldemort was back they would probably remind him that its regular irritation was only to be expected . . . Nothing to worry about . . . old news . . .

The injustice of it all welled up inside him so that he wanted to yell with fury. It hadn't been for him, nobody would have known Voldemort was back!

And his reward was to be stuck in the Whinging for four solid weeks, completely cut off from the magical world, reduced to squatting among the begonias so that he could hear about water-skiing budgerigars! How

nhức nhối một cách khó chịu, như nó không ngu gì mà hy vọng rằng, Hermione hay Sirius vẫn có thể cho là chi tiết đó đáng lưu tâm nữa..

Hồi xưa, mỗi lần cái sẹo hình chữ M của nó đột phát nhức nhối, thì đó là dấu hiệu cảnh báo Voldemort đang nhện nhúm sức mạnh để sống lại. (Nhưng đây Voldemort đã thực sự trở lại thì hẳn là bạn bè nó sẽ bảo là cái sẹo ngứa ngứa một tí của cái sẹo chỉ chuyện bình thường thôi, chứ có đau mà àm ỉ... Thế nào tụi nó cũng nói ngứa sẹo thì chẳng có gì phải sốt vó lên... Và cũng chẳng thể là tức sốt dẻo gì...

Nói như vậy là không thông cảm bắt công. Tất cả sự bất công này tưng bừng lên trong lòng Harry làm ứ đọng khiến nó chỉ muốn gào thét cho hả cơn tức giận. Nếu không nhờ công của Sirius thì chẳng ai có thể biết được Voldemort đã trở lại!

Vậy mà phần thưởng dành cho Sirius lại là bốn tuần lễ rờn rã bị cầm chân giam lỏng ở cái xóm xinh Little Whinging này, hoàn toàn bị cắt đứt mọi liên lạc thông tin với thế giới pháp thuật. Vậy còn phải chui rúc dưới đám hoa cầu đang chết héo để bị nghe nhũn

Could Dumbledore have forgotten him easily?

Why had Ron and Hermione got together without inviting him along too? How much longer was he supposed to lure Sirius telling him to sit tight and be a good boy; or resist the temptation to write to the stupid *Daily Prophet* and point out that Voldemort had returned?

These furious thoughts whirled around in Harry's head, and his insides heated with anger as a sultry, velvety night fell around him, the air full of the smell of warm, dry grass and the only sound that of the low grumble of traffic on the road beyond the park railings.

He did not know how long he had sat on the swing before the sound of voices interrupted his musings and he looked up. The streetlamps from the

thứ tin tức tầm xàm bá láp như trượt nước trượt neo! Sao mà thì Dumbledore có thể quên bém nó một cách dễ dàng như vậy?

Tại sao Ron và Hermione về trại nghỉ hè với nhau mà không rủ nó cùng? Không biết nó còn phải chờ đợi thêm bao lâu nữa những nhún nhủ kiểu khuyên bảo bé ngoan của chú Sirius, rằng thì ráng ngồi yên nhé, và cư xử cho đàng hoàng! Cũng không biết nó còn có thể chờ thêm bao lâu nữa thì sẽ liệu viết thư cho tờ *nhật báo ngu ngốc Tiên Tri* mở mắt cho họ thấy là Voldemort trở lại?

Những nỗi lo nghĩ bầm gan tím ruột này cứ quay mòng mòng trong óc Harry. Và trong bụng nó, ruột gan quặn sôi lên tức tối khi màn đêm bức nhẹ nhàng bao phủ chung qua. Không khí ngọt ngào mùi cỏ khô nồng và âm thanh duy nhất còn vọng cồm cộp đêm là tiếng rì rầm xa xa của cộ chạy trên đường ở tận mãi bên hàng rào song sắt của công viên.

Harry không biết mình đã ngồi lâu trên cái xích đu. Cơn trầm mặc nó đột ngột bị ngắt ngang khi có tiếng người trò chuyện vang lên trên đườ

rounding roads were casting a misty glow strong enough to silhouette a group of people making their way across the park. One of them was singing a loud, crude song. The others were laughing. A soft ticking noise came from several expensive racing cars as that they were wheeling along.

Harry knew who those people were. The figure in front was unmistakably his cousin, Dudley Dursley, wending his way home, accompanied by his powerful gang.

Dudley was as vast as ever, but after his hard dieting and the discovery of his new talent had wrought quite a change in his physique. As Uncle Vernon delightedly told anyone who would listen, Dudley had recently become the Junior Heavyweight International Boxing Champion of the Southeast.

The noble sport," as Uncle Vernon called it, had made Dudley even more formidable than he had seemed to Harry in the primary school days when he had served as Dudley's first

Nó ngẩng đầu lên nhìn. Đèn đường chiếu những con phố chung quanh đủ sáng để soi mờ mờ hình bóng của một nhóm người đang định băng ngang công viên. Một kẻ trong đám đó đang ông ổng một bài ca tục tĩu. Những đứa khác ha hả cười hưởng ứng. Tiếng tích tắc nhíp nhàng vang lên từ những chiếc xe đạp đua đắt tiền mà đám đang cưỡi.

Harry biết đám đó là ai. Bóng kẻ cưỡi đầu nhóm không ai khác hơn là thằng em họ nó, Dudley. Được đám kẻ trung thành trong băng hộ tống, đang trên đường về nhà.

Dudley vẫn mập ú như hồi thuở nhỏ tới giờ, nhưng một năm trời ăn kiêng và khám phá tài năng mới đã khiến thân thể nó thay đổi đáng kể. Ai cũng chịu khó nghe dựng Vernon kể lẽ sẽ được dựng hồ hởi phấn khởi để thuyết cho một hồi vô tận về chuyện Dudley mới đây đã trở thành Vô địch Đấm bốc Hạng nặng Thiếu niên Liên trường khu vực Đông Nam.

"Môn thể thao quý phái", theo cách gọi của dựng Vernon, đã làm cho Dudley càng thêm dữ dằn và gớm hơn cả thằng Dudley ở trường tiểu học mà Harry từng biết và từng

aching bag. Harry was not remotely
aid of his cousin anymore but he still
n't think that Dudley learning to
ach harder and more accurately was
ise for celebration.

leighborhood children all around
re terrified of him — even more
ified than they were of “that Potter
,” who, they had been warned, was
ardened hooligan who attended St.
itus's Secure Center for Incurably
minal Boys.

Harry watched the dark figures
ssing the grass and wondered
om they had been beating up
ight. *Look round*, Harry found
self thinking as he watched them.
*me on . . . look round . . . I'm sitting
e all alone. . . . Come and have a
. . .*

f Dudley's friends saw him sitting
e, they would be sure to make a
line for him, and what would
dley do then? He wouldn't want to
e face in front of the gang, but he'd
terrified of provoking Harry . . .

làm bao cát cho nó tập dợt. Bây
Harry không còn sợ thằng em họ n
trước đây nữa, nhưng nó cũng kh
coi cái việc giờ đây nắm đấm c
Dudley chắc hơn, mạnh hơn, và th
thạo chính xác hơn là việc đáng c
nó ăn mừng.

Lũ trẻ con trong xóm đều khiếp
Dudley hơn cả “thằng Potter k
người mà lũ trẻ bị răn đe phải tránh
như một tên côn đồ sừng sỏ bị cải
ở Trung tâm Thánh Brutus Giam
Thiếu niên Phạm tội Không Cải
nổi.

Harry quan sát những bóng c
đang băng qua bãi cỏ, hơi thối n
không biết ai là nạn nhân vừa bị b
Dudley tẩm quất tối nay. *Hãy ngo
lại coi*. Trong khi quan sát b
Dudley, Harry nhận thấy mình đ
thị trong đầu. *Mau lên... Hãy ngo
lại nào... Tao đang ngồi đây r
mình... Cứ thử một phát xem...*

Nếu đám bạn của Dudley ngoảnh
và ngó thấy Harry ngồi đây, thế r
chúng cũng xúm lại quây nó một tr
còn Dudley thì khi ấy sẽ phản ứng
sao nhỉ? Nó hẳn là sẽ không muốn r
mặt trước đám trong băng, nhưng

It would be really fun to watch Dudley's dilemma; to taunt him, watch him, with him powerless to respond . . . But if any of the others tried hitting Harry, Harry was ready — he had his wand . . . let them try . . .

He'd love to vent some of his frustration on the boys who had once made his life hell —

But they did not turn around, they did not see him, they were almost at the hangings. Harry mastered the impulse to follow after them. . . .

Seeking a fight was not a smart move . . . He must not use magic . . . He would be risking expulsion again . . .

Dudley's gang's voices died; they were out of sight, heading along

cũng biết sợ chết khiếp nếu phải gặp cho Harry nổi sùng...

Nếu mà dồn được Dudley vào thế tiến thoái lưỡng nan đó thì thiệt khoái. Harry sẽ tha hồ châm chọc Dudley, tha hồ ngắm nó điêu đứng, lực không dám trả đũa... Và nếu đũa nào khác trong băng Dudley dạn thử đụng tới Harry thì Harry đã sẵn sàng – nó đã thử sẵn cây đũa phép cứu để cho tụi nó ra tay thử coi...

Harry đang muốn trút ra phần rancor nổi chán ngán tuyệt vọng của nó vào đám con trai đã từng hành hạ nó ngày xưa khiến thời thơ ấu của nó khổ nhọc như địa ngục.

Nhưng cả băng Dudley cứ đi qua chỗ không hề ngoảnh lại, không hề nhìn thấy Harry. Tụi nó đã đi gần tới hàng rào. Harry cố gắng chế ngự cơn bốc đồng muốn chạy theo tụi nó để giữ sự...

Kiểm chuyện đánh nhau lúc này rõ ràng là một hành động không khôn ngoan chút nào hết... Harry đâu được phép sử dụng phép thuật... dám bị đuổi học một lần nữa lắm...

Tiếng ồn ào của băng Dudley xa dần rồi im; chúng cũng đã đi khuất rồi

gnolia Road.

There you go, Sirius, Harry thought ly. Nothing rash. Kept my nose an. Exactly the opposite of what i'd have done . . .

He got to his feet and stretched. At Petunia and Uncle Vernon seemed to feel that whenever Dudley roared up was the right time to be sneaky, and anytime after that was a little too late.

Uncle Vernon had threatened to lock Harry in the shed if he came home without Dudley again, so, stifling a yawn, and scowling, Harry set off toward the back gate.

Magnolia Road, like Privet Drive, was full of large, square houses with perfectly manicured lawns, all owned by large, square owners who drove very clean cars similar to Uncle Vernon's.

Harry, hướng về phía đường Magnolia

Harry ngán ngẩm nghĩ. *Chú Sirius hài lòng nhé. Cháu đã làm đúng rồi, lời chú dặn. Không liều lĩnh thiếu suy nghĩ. Giữ mình vào can. Ngược lại, trăm phần trăm với những gì chú từ lâu làm...*

Nó đứng dậy vươn vai duỗi chân. Đối với dì Petunia và dượng Vernon thì Dudley về tới nhà vào bất cứ thời khắc nào cũng kể là về đúng giờ, còn Harry mà về sau Dudley dù chỉ một tích tắc thì cũng kể như về trễ.

Dượng Vernon đã hăm dọa nhốt Harry dưới gầm cầu thang nếu như về nhà trễ hơn Dudley một lần nữa. Cho nên Harry ngáp một cái gằn quai hàm rồi bắt đầu đi về hướng cửa ra công viên, trong lòng vẫn còn bị đọc cái kính mà không có chỗ xì ra.

Đường Magnolia cũng giống như đường Privet Drive, hai bên toàn những ngôi nhà to đùng vuông vức những bãi cỏ cắt xén một cách cực kỳ hoàn hảo, của những ông chủ bà chủ cũng vuông vức to đùng, lái những chiếc xe hơi láng bóng y như xe của dượng Vernon.

Harry preferred Little Whinging by night, when the curtained windows showed patches of jewel-bright colors in the darkness and he ran no danger of hearing disapproving mutters about his "delinquent" appearance when he passed the householders.

He walked quickly, so that halfway along Magnolia Road Dudley's gang came into view again; they were saying their farewells at the entrance to Magnolia Crescent. Harry stepped into the shadow of a large lilac tree and waited.

"... squealed like a pig, didn't he?" Malcolm was saying, to guffaws from the others.

"Nice right hook, Big D," said Piers.

"Same time tomorrow?" said Dudley.

"Round at my place, my parents are out," said Gordon.

"See you then," said Dudley.

"Bye Dud!"

Harry thích đi qua khu Little Whinging hơn, khi trời đã tối, những tấm màn cửa sổ đã được kéo kín lại và chỉ để thoát ra ngoài những chùm bông ánh sáng màu ngọc thạch điểm xuyết bóng đêm. Lúc đó nó thể đi nhanh qua những căn nhà mà không cần lo đến cái hiểm họa của những lời xì xầm chê bai về bộ dạng "nhếch nhác" của nó.

Nó cắm cúi đi rất nhanh, nên chỉ rồi được nửa đường Magnolia là đã đụng đầu Dudley và băng của thằng này một lần nữa. Tụi nó đang chia tay ở cổng vào đường Magnolia Crescent Harry nép vào dưới bóng tối của một cây tử đinh hương và chờ đợi.

Malcolm vừa nói vừa cười hô hố mấy đứa khác trong băng. "... nó tréo như con heo nái hén?"

Piers khen ngợi: "Cú đấm móc đứ là ác liệt thiệt đó, Đại ca D."

Dudley nói: "Cũng giờ đó ngày rảnh hả?"

Gordon đề nghị: "Đến nhà tao ngày mai ba má tao đi vắng."

Dudley nói: "Vậ mai gặp lại."

"Tạm biệt Dud!"

See ya, Big D!"

Harry waited for the rest of the gang to move on before setting off again. When their voices had faded once more he headed around the corner into Magnolia Crescent and by walking very quickly he soon came within hailing distance of Dudley, who was strolling along at his ease, humming tunelessly.

Hey, Big D!"

Dudley turned.

Oh," he grunted. "It's you."

How long have you been 'Big D' now?" said Harry.

Shut it," snarled Dudley, turning away again.

Cool name," said Harry, grinning as he fell into step beside his cousin. "It you'll always be Lckle Diddykins to me."

I said, SHUT IT!" said Dudley, whose ham-like hands had curled into fists.

"Chào Đại ca D!"

Harry chờ cho mấy đứa trong bầy của Dudley tản ra rồi nó mới tiếp tục đi. Khi tiếng nói cười của chúng tắt trong bóng tối, Harry đi vòng qua góc đường Magnolia Crescent. Nhờ bước đi rất nhanh nên chẳng mấy chốc Harry đã bắt kịp Dudley đang đi bộ ở đằng trước, cách một quãng không xa lắm. Thằng này vừa đi vừa hát nghêu ngao bằng một giọng cợt lóí điếc lỗ tai.

"Ê, Đại ca D!"

Dudley quay lại.

Thấy Harry, nó gầm ghè: "À ra mày đó hả?"

Harry hỏi: "Mày trở thành Đại ca từ hồi nào vậy?"

"Câm mồm!" Dudley gầm gừ như sói, quay người bỏ đi.

Harry nghe răng cười khì và cứ bước đi ngang hàng với Dudley rồi nói: "Mỹ danh. Chỉ có điều đối với tao mày vẫn luôn là Cục Kít Cưng Bông."

"Tao bảo mày CÂM CÁI MỒM cút đi!" Dudley quát lớn, hai bàn

Don't the boys know that's what
ir mum calls you?"

Shut your face."

You don't tell *her* to shut her face.
at about 'popkin' and 'Dinky
dydums,' can I use them then?"

Dudley said nothing. The effort of
keeping himself from hitting Harry
seemed to be demanding all his self-
control.

So who've you been beating up
right?" Harry asked, his grin fading.
Another ten-year-old? I know you did
Mark Evans two nights ago —"

He was asking for it," snarled
Dudley.

Oh yeah?"

He cheeked me."

ú núc như khúc dồi của nó nắm
thành hai trái đấm bự chẳng.

Nhưng Harry vẫn cứ trêu: "Chứ
tụi nó không biết là ở nhà má mà y h
mày như vậy sao?"

"Cụp cái mặt mày."

"Mày đâu có biểu *má* mà y cụp
mặt bả khi bả kêu mày như vậy. Hay
tao xài chữ khác của bả vậy: "Cún C
Cùn Cùn Siêu Thần Đồng" ơi, hay
"Cục Đường Múp Ma Múp Míp" à.
được phép xài mấy mỹ danh đó c
hả?"

Dudley không thốt được một lời r
nữa. Nó ráng sức nhịn để không tấ
cho Harry một đấm đã là một sự
gắng mà nó phải huy động hết tất
sự tự chủ có được.

Harry thôi cười, hỏi độp: "Vậy n
đã đập đũa nào tối nay? Một thề
nhóc mười tuổi chứ gì? Tao biết n
đã đập thẳng Mark Evans hai b
trước —"

Dudley ngắt ngang: "Nó muốn n
vậy mà."

"Vậy sao?"

"Nó dám hỗn với tao."

Yeah? Did he say you look like a pig t's been taught to walk on its hind s? 'Cause that's not cheek, Dud, t's true . . ."

A muscle was twitching in Dudley's . It gave Harry enormous isfaction to know how furious he s making Dudley; he felt as though was siphoning off his own stration into his cousin, the only let he had.

They turned right down the narrow yway where Harry had first seen us and which formed a shortcut ween Magnolia Crescent and steria Walk. It was empty and much ker than the streets it linked ause there were no streetlamps. air footsteps were muffled between age walls on one side and a high ce on the other.

Think you're a big man carrying that ig, don't you?" Dudley said after a / seconds.

What thing?"

That — that thing you're hiding."

"Cái gì? Chẳng lẽ nó nói mày gié con heo được tập đi bằng hai chân s hả? Vậy thì đâu phải nó nói hõn, mà nói thiệt đó chứ..."

Hàm Dudley bạnh ra, cơ mặt x lại, khiến cho Harry thấy hết sức hả thỏa dạ là nó đã có dịp làm cho Dud tức điên lên như thế này. Nó cảm th sượng như thể đã tống tháo hết bực dọc u uất của nó qua cho thề em họ, người duy nhất nó có thể t lấy để trút giận xả xú bấp.

Hai đứa lại quẹo xuống con h hẹp tạo một lối đi tắt ở giữa khoả đường Magnolia Crescent và Wiste ở đúng chỗ mà Harry đã nhìn thấy c Sirius lần đầu. Con hẻm vắng vẻ và tảm hơn hai con đường lớn mà nó ngang, vì trong hẻm không có c đường. Tiếng bước chân của hai đ con trai bị nén lại giữa những b tường của cái nhà để xe ở một b hẻm và bên kia là một hàng rào c ngát.

Sau một hồi làm thinh, Dudley tiếng: "Mày tưởng mày oai phong đại lắm khi mang cái đồ đó hả?"

"Cái đồ gì?"

"Cái – cái mày đang giấu đó."

Harry grinned again.

Not as stupid as you look, are you, Dudley? But I s'pose if you were, you wouldn't be able to walk and talk at the same time . . ."

Harry pulled out his wand. He saw Dudley look sideways at it.

"You're not allowed," Dudley said at once. "I know you're not. You'd get expelled from that freak school you go to."

"How d'you know they haven't changed the rules, Big D?"

"They haven't," said Dudley, though he didn't sound completely convinced. Harry laughed softly.

"You haven't got the guts to take me on without that thing, have you?" Dudley snarled.

"Whereas you just need four mates to beat you before you can beat up a twelve-year-old. You know that boxing title I keep banging on about? How old was your opponent? Seven? Eight?"

Harry lại nghe răng cười khì.

"Mày đâu đến nỗi ngu ngốc như bộ dạng của mày hén Dudley? Theo tôi thấy thì nếu đầu óc mày cũng ục ịch giống thân xác mày thì làm sao mày thể vừa nói năng vừa đi đứng được."

Harry rút cây đũa phép ra. Nó nhìn thấy Dudley lăm lét liếc ngang cẳng tay không dám ngó thẳng cây đũa.

Vừa thấy Harry rút ra là Dudley quát ngay: "Mày đâu có được phép xài. Tôi biết mày không được phép xài. Mày bị tống cổ ra khỏi cái trường để bóng thối tả của mày."

"Làm sao mày biết là luật lệ trường có thay đổi hay không hả Đại ca D?"

"Chưa đổi." Dudley nói bằng giọng nghe không có vẻ tin tưởng chắc chắn lắm. Harry cười nhẹ.

Dudley gầm gè: "Mày đâu có dám đấu tay đôi với tao mà không xài cái đồ đó."

"Vậy chứ cái gan của mày cỡ rứa khi mày cần tới bốn thằng đánh phụ họa mày đập một thằng con mười-tuổi hả? Mày biết cái danh hiệu vô địch quyền Anh mà mày nỗ lực và miếng đó là nhờ đâu không? Đối"

He was sixteen for your information," snarled Dudley, "and he's out cold for twenty minutes after finished with him and he was twice as heavy as you. You just wait till I tell you had that thing out —"

Running to Daddy now, are you? Is that little boxing champ frightened of the sight of Harry's wand?"

Not this brave at night, are you?" sneered Dudley.

This is night, Diddykins. That's what we call it when it goes all dark like this."

I mean when you're in bed!" Dudley snarled.

He had stopped walking. Harry stopped too, staring at his cousin. From the little he could see of Dudley's pale face, he was wearing a strangely elephant look.

What d'you mean, I'm not brave in bed?" said Harry, completely

of the may bao nhiêu tuổi hả? Bảy hay tám?"

Dudley ngắt lời Harry: "Nói để em may biết, nó mười sáu tuổi. Và nó có giắc hai chục phút sau khi tao hạ ván nó. Và nó nặng gấp hai lần mày. Mày cứ đợi đó tới khi tao móc ba tác may thò cây đũa phép ra —"

"Mày sắp chạy về nhà với ba mẹ đó hả? Nhà vô địch quyền Anh s Việt của ba má mà sợ cây đũa phép của Harry sao?"

"Chứ may ban đêm thì cũng có gì đảm gì đâu! Dudley trêu chọc."

"Bây giờ đang là ban đêm, Múp Múp Mít. Khi trời tối thui như vậy người ta kêu là ban đêm, biết không?"

"Ý tao nói là khuya, lúc may giường ngủ rồi đấy." Dudley ngắt Harry.

Nó đã đứng khựng lại. Harry cứ đứng bước, chăm chú ngó đứa em. Nó chỉ thấy lò mờ gương mặt bệnh của Dudley, nhưng cũng đủ nhận thấy bộ mắt bụi ấy lóe lên một vẻ cố thẳng lạ thường.

Harry đâm bối rối: "Ý may nói sao? Tao nhát cây trên giường ngủ hả?"

aplussed. “What — am I supposed
be frightened of pillows or
nothing?”

I heard you last night,” said Dudley
athlessly. “Talking in your sleep.
aning.”

What d’you mean?” Harry said
ain, but there was a cold, plunging
isation in his stomach. He had
isited the graveyard last night in his
ams.

Dudley gave a harsh bark of laughter
n adopted a high-pitched,
impering voice. ““Don’t kill Cedric!
n’t kill Cedric!’ Who’s Cedric — your
friend?”

I — you’re lying —” said Harry
omatically. But his mouth had gone
. He knew Dudley wasn’t lying —
v else would he know about Cedric?

Dad! Help me, Dad! He’s going to
me, Dad! Boo-hoo!”

Shut up,” said Harry quietly. “Shut

Chẳng lẽ — tao mà sợ mấy cái gối
cái gì chứ?”

Dudley nói nhanh không kịp t
“Hồi khuya hôm qua tao nghe mà
ràng. Mà mới trong khi ngủ. Mà
rỉ.”

“Mày muốn nói gì?” Harry ngắt
Dudley, nhưng một cảm giác lạnh b
thấm sâu vào ruột gan nó. Quả thậ
khuya hôm qua nó đã thấy đi thấy
cái nghĩa địa ấy trong suốt những g
mơ.

Dudley xì ra một tiếng cười thô
đểu hết biết, rồi cất giọng the thé
tiếng rên rỉ thốn thức: “Đừng g
Cedric! Đừng giết Cedric! Ê, m
Cedric là ai vậy — Bờ ruột của m
hả?”

“Tao — Mày chỉ nói láo.” Harry c
phất một cách máy móc. Nhưng r
gan nó như đang bị vắt kiệt. Nó biế
Dudley không nói láo. Nếu nó kh
ngủ mới, kêu lên tên Cedric, thì l
sao mà Dudley biết đến cái tên
chứ?

“Ba ơi! Cứu con với! Ba ơi! Hấn s
giết con, ba ơi! Hu hu, ba ba, hu hu!”

“Im ngay!” Harry lạnh lùng quát.

Dudley, I'm warning you!"

Come and help me, Dad! Mum, come and help me! He's killed Cedric! Dad, help me! He's going to —' *Don't point that thing at me!*"

Dudley backed into the alley wall. Harry was pointing the wand directly at Dudley's heart. Harry could feel fourteen years' hatred of Dudley surging in his veins — what wouldn't he give to strike now, to jinx Dudley so roughly he'd have to crawl home like an insect, struck dumb, sprouting feelers —

Don't ever talk about that again," Harry snarled. "D'you understand me?"

Point that thing somewhere else!"

I said, *do you understand me?*"

Point it somewhere else!"

DO YOU UNDERSTAND ME?"

GET THAT THING AWAY FROM

Dudley gave an odd, shuddering gasp, as though he had been doused

ngay, Dudley! Tao cảnh cáo mày!"

"Oái, ba ơi! Mau tới cứu con! Mau đến giúp con với! Hắn đã giết Cedric rồi! Ba ơi, cứu con với! Hắn sắp — *đừng có chĩa cái đồ ấy vào tao!*"

Dudley lùi lại sát bức tường nhà xe. Harry đang chĩa cây đũa phép thẳng vào giữa ngực Dudley. Mười bốn năm trời oán giận với Dudley đã tràn rật chảy trong những mạch máu của Harry. Phải nện cho thằng này rú cú như thế nào mới thiệt là đích đáng! Chần chờ gì nữa mà không ếm Dudley từ đầu tới gót, để cho nó sẽ phải bò về nhà như một con côn trùng, cút độn, ngớ ngẩn,...

Harry gằn giọng nói với Dudley: "Đừng bao giờ nhắc tới chuyện này nữa, mày có hiểu ý tao không?"

"Chĩa cái đồ ấy qua chỗ khác đi!"

"Tao nói, *mày có hiểu tao không?*"

"Chĩa cái đồ ấy qua chỗ khác đi!"

"MÀY CÓ HIỂU TAO KHÔNG?"

"CHĨA CÁI ĐỒ ẤY RA CHỖ KHÁC..."

Dudley chột giựt bắn người rú cách kỳ lạ, há hốc mồm lắp bắp,

cy water.

Something had happened to the night. The star-strewn indigo sky was suddenly pitch-black and lightless — stars, the moon, the misty streetlamps at either end of the alley had vanished. The distant grumble of cars and the whisper of trees had died.

The balmy evening was suddenly chillingly, biting cold. They were surrounded by total, impenetrable, impenetrable darkness, as though some giant hand had dropped a thick, icy mantle over the entire alleyway, blinding them.

For a split second Harry thought he had done magic without meaning to, in spite of the fact that he'd been resisting as hard as he could — then his reason came right up with his senses — he didn't have the power to turn off the stars.

thể run bần bật như thể nó đang bị nước đá lạnh lên mình.

Có cái gì đó đang xảy ra trong màn đêm. Bầu trời đêm màu chàm lấm tẩm sao bỗng nhiên tối mịt như hũ nút bưng không le lói một tí xíu ánh sáng nào, dù ánh sao, ánh trăng, hay ngay cả đến ánh đèn tù mù hắt lại từ đầu con hẻm cũng tắt ngúm. Đến tiếng ù ù xe cộ ở xa vẫn thường vọng lại cũng tắt lịm. Và tiếng gió rù rì thổi những tán cây cũng nín khe.

Buổi chiều trời còn ấm áp mà bất chợt giờ trở nên giá lạnh, lạnh thấu xương một cách đột ngột lạ kỳ. Hai đứa trẻ trai giờ đây bị bao phủ hoàn toàn trong một bóng tối đen đặc lạnh buốt khác một ánh sáng hay âm thanh gì xuyên qua được, như thể có một bàn tay khổng lồ đã thả một tấm màn đen dày giá lạnh đặc trùm kín hết cả con hẻm khiến chúng mù tịt.

Trong một thoáng chốc nửa giây Harry tưởng mình đã lỡ tay thực hiện một phép thuật gì đó, bất chấp cái đã là nó đã cố gắng hết sức để cưỡng lại. Nhưng ngay sau đó, đầu óc của nó trở về bình tĩnh trở lại để lý luận sáng suốt hơn. Nó thì làm sao có đủ quyền phép để tắt những vì sao trên trời.

He turned his head this way and that, trying to see something, but the darkness pressed on his eyes like a sightless veil.

Dudley's terrified voice broke in Harry's ear.

"W-what are you d-doing? St-stop it!"

"I'm not doing anything! Shut up and don't move!"

"I c-can't see! I've g-gone blind! I —"

"I said shut up!"

Harry stood stock-still, turning his sightless eyes left and right. The cold was so intense that he was shivering all over; goose bumps had erupted up his arms, and the hairs on the back of his neck were standing up — he widened his eyes to their fullest extent, staring blankly around, unseeing . . .

It was impossible . . . They couldn't be here . . . Not in Little Whinging . . . He strained his ears . . . He would hear something before he saw them . . .

Nó xoay đầu sang bên này rồi sang bên kia, cố gắng nhìn xem có cái gì, nhưng bóng tối buốt kín mắt nó như một tấm vải bịt mắt không trọng lượng.

Tiếng kêu la kinh hoàng của Dudley dội vào tai Harry:

"Mày làm cái gì vậy? Dừng – lạ ngay!"

"Tao không hề làm gì hết! Mày im đi và đừng nhúc nhích!"

"Tao không nhìn được cái gì hết! Mất tao bị đui rồi. Tao..."

"Tao biểu mày im đi mà!"

Harry đứng bất động, đảo mắt sang trái rồi sang phải nhưng không thấy gì hết. Cái lạnh khủng khiếp cứ nổi nó cảm thấy toàn thân run rẩy. Lạnh dọc xương sống, nổi da gà trên khắp cánh tay, và tóc gáy dựng đứng cả lên. Nó chỉ còn cách mở bả mắt ra thật to, trừng trừng đảo mắt chung quanh, mà vẫn không thấy gì hết...

Không có lẽ nào... Chúng không thể nào lại có mặt ở chỗ này... Không thể xảy ra ở Little Whinging này được. Harry cố gắng căng tai ra nghe

"I'll t-tell Dad!" Dudley whimpered. "Where are you? What are you d-doing?"

"Will you shut up?" Harry hissed, "I'm going to listen —"

But he fell silent. He had heard just what thing he had been dreading.

There was something in the alleyway apart from themselves, something that was drawing long, hoarse, rattling breaths. Harry felt a horrible jolt of dread as he stood trembling in the freezing air.

"Cut it out! Stop doing it! I'll hit you, I swear I will!"

Dudley, shut —"

VHAM!

A fist made contact with the side of Harry's head, lifting Harry off his feet. All white lights popped in front of Harry's eyes; for the second time in an

ngóng... May ra nó có thể nghe được chúng trước khi thấy chúng...

Dudley thỏn thức: "Tao sẽ méc cho mà coi! Mà ở đâu hả? Mà làm cái gì vậy hả?"

"Mày có im đi không? Tao đang gắng lắng nghe..."

Harry nói rít qua kẽ răng. Nhưng cũng tự nín khe ngay lập tức. Nó vẫn nghe được cái điều đã làm cho nó hãi lo lắng.

Trong con hẻm, ngoại trừ hai đứa ra, còn có cái gì đó khác nữa, cái gì đang phà ra những hơi thở dài hám khàn khàn gấp gáp. Harry cảm thấy một cơn sợ hãi choáng váng người đập vào khi nó đứng chết điếng toàn thân run lẩy bẩy trong cái không khí đóng băng.

"Dừng lại đi! Dừng có làm nữa! Tôi sẽ đấm vỡ mặt mày cho mày coi! Tôi thề tao sẽ quật mày!"

"Dudley, im..."

QUẦM!

Một cái đấm thoi vào đầu Harry, làm nó bật ngã chổng kèng xuống đất. Những tia sáng yếu ớt nhá lên trước mắt Harry. Chỉ trong vòng có một tiếng

As he felt as though his head had been cleaved in two; next moment he had landed hard on the ground, and his wand had flown out of his hand.

"You moron, Dudley!" Harry yelled, his eyes watering with pain, as he stumbled to his hands and knees, frantically feeling around in the darkness. He heard Dudley splashing away, hitting the alley fence, splashing.

DUDLEY, COME BACK! YOU'RE RUNNING RIGHT AT IT!"

There was a horrible squealing yell, and Dudley's footsteps stopped. At the next moment, Harry felt a creeping chill behind him that could mean only one thing. There was more than one.

DUDLEY, KEEP YOUR MOUTH SHUT! WHATEVER YOU DO, KEEP YOUR MOUTH SHUT! Wand!" Harry spluttered frantically, his hands flying over the ground like spiders.

đồng hồ của buổi chiều nay, Harry phải trải qua cảm giác như thể đầu bị bẻ tét làm đôi đến hai lần. Cái thứ hai này, là khi nó bị ngã chổng kèn xuống đất, cây đũa phép và khỏi tay.

"Dudley, mày là thằng đàn đờ Harry gào lên, nước mắt ứa ra vì sợ đớn. Nó lụp chụp, lồm cồm chống tay bò quanh, hoảng hốt mò kiếm cây đũa phép trong bóng đen đặc kịt. Nghe tiếng Dudley đang loạng choạng chạy trốn, tông vào tường rào, ngã c

"DUDLEY, TRỞ LẠI ĐÂY! MÀY ĐANG ĐÂM ĐẦU VÔ NÓ ĐÓ!"

Một tiếng rú thất thanh hết sức khảm đảm vang lên, và bước chân của Dudley dừng lại. Cùng lúc đó, Harry cảm nhận được một cơn lạnh buốt thấm từ từ đằng sau lưng, và điều duy nhất chỉ nói lên một điều: không phải chỉ một.

"DUDLEY, CÂM CÁI MIỆNG MÀY LẠI! MÀY MUỐN LÀM GÌ THÌ LÀM NHƯNG CÂM MIỆNG LẠI!" Harry vẫn đang quờ quạng như điên trên mặt đất để tìm kiếm cây đũa phép, hai tay quơ như nhện giăng, miệng nó lắp bắp nhảm đọc thần chú.

Where's — wand — come on — nos!"

He said the spell automatically, desperate for light to help him in his arch — and to his disbelieving relief, it flared inches from his right hand the wand-tip had ignited. Harry itched it up, scrambled to his feet, and turned around.

His stomach turned over.

A towering, hooded figure was sliding smoothly toward him, hovering just above the ground, no feet or face visible beneath its robes, sucking on the night as it came.

Stumbling backward, Harry raised his wand.

Expecto Patronum!"

A silvery wisp of vapor shot from the tip of the wand and the dementor recoiled, but the spell hadn't worked properly; tripping over his feet, Harry fell backward as the dementor bore

"Đũa phép! Đâu rồi... đũa phép về tay ta... *úm ba la Lumos!*" (*lum tỏa sáng*)

Nó thốt lên mấy câu thần chú rồi lùi lại cách mấy mét, khẩn thiết mong cho ánh sáng thể nhìn thấy mà tìm lại cây đũa phép. Và nó không tin nổi: ánh sáng đã rọi lên, chỉ cách bàn tay phải đang nắm đũa phép của nó có vài phân thôi, ấy là cây đũa phép đã phát lửa. Nó chụp lấy vật của nó ngay lập tức, lật đật đứng dậy, đảo mắt nhìn chung quanh.

Và ruột gan nó như lộn hết ra ngoài.

Một cái bóng cao lớn đội mũ trùm kín mít đang lướt đi êm ru về phía nó, lơ lửng trên mặt đất, không thể nhìn thấy chân cũng không thấy mặt dưới lớp áo choàng lụng thụng. Cái bóng lướt đi như bị hút vào bóng đêm.

Loạng choạng lùi lại, Harry giơ cây đũa phép của nó lên.

"Expecto Patronum!" ("Hú hồn Thổ thần hộ mệnh")

Một làn khói bạc phóng ra từ cây đũa phép của Harry và tên giám ngục lướt chậm lại, nhưng câu thần chú không hiệu nghiệm, làn khói bạc vương chân Harry. Nó lùi lại xa hơn tên giám ngục chồm xuống, nỗi sợ

vn upon him, panic fogging his brain
concentrate —

A pair of gray, slimy, scabbed hands
| from inside the dementor's robes,
ching for him. A rushing noise filled
rry's ears.

Expecto Patronum!"

His voice sounded dim and distant . . .
nother wisp of silver smoke, feebler
n the last, drifted from the wand —
couldn't do it anymore, he couldn't
rk the spell —

There was laughter inside his own
ad, shrill, high-pitched laughter . . .
could smell the dementor's putrid,
ath-cold breath, filling his own lungs,
wning him — *Think . . . something
appy. . . .*

But there was no happiness in him . . .
The dementor's icy fingers were
sing on his throat — the high-
shed laughter was growing louder
l louder, and a voice spoke inside
head — *"Bow to death, Harry. . . . It*

ám mù mẫm cả đầu óc nó... Hãy
trung...

Hai bàn tay xám ngoét lở lói nh
nhựa thò ra từ bên trong tấm
choàng của tên giám ngục, giơ về p
Harry. Tai Harry lùng bùng tiếng rít đ
cuồng.

"Expecto Patronum!"

Nhưng giọng nói của nó nghe
xăm yếu ớt... Một làn khói bạc kh
mong manh hơn cả làn khói trư
phát ra từ đầu cây đũa phép bay ch
vờn... Vậy là nó không thể làm ph
thuật được nữa rồi, nó không thể ni
thần chú làm phép được nữa rồi...

Một tiếng cười the thé vang lên tr
đầu Harry, nghe chói lói nhức óc...
có thể nghĩ thấy hơi thở giá buốt c
chóc và tanh tươi của tên giám n
đang luồn vào trong phổi, làm nó n
thở, chìm đuối... *Hãy nghĩ đến... ni
hạnh phúc nào đó.*

Nhưng trong lòng Harry lúc r
không còn một chút xíu niềm vui r
hết... Những ngón tay lạnh như b
của tên giám ngục đang siết c
quanh cổ họng nó... cái tiếng cười
thé chói óc càng lúc càng vang to tr
đầu nó. *"Khuất phục Tử thần*

It might even be painless . . . I would not know . . . I have never died . . .”

He was never going to see Ron and Hermione again —

And their faces burst clearly into his mind as he fought for breath —

EXPECTO PATRONUM!”

An enormous silver stag erupted from the tip of Harry’s wand; its antlers blotted the dementor in the place where the heart should have been; it was thrown backward, weightless as a feather, and as the stag charged, the dementor swooped away, batlike and devoured.

“THIS WAY!” Harry shouted at the dementor. Wheeling around, he sprinted down the alleyway, holding the lit wand aloft. “DUDLEY? DUDLEY!”

He had run barely a dozen steps when he reached them:

Dudley was curled on the ground, his arms clamped over his face; a

Harry... Như vậy có thể sẽ đỡ đau đớn hơn... Mình sẽ không biết gì hết. Mình chưa từng chết...”

Nó sẽ không bao giờ gặp lại Ron và Hermione nữa...

Gương mặt hai đứa vụt hiện ra trước đầu Harry rõ mồn một trong giây phút nó vạt lộn cổ hít lấy từng hơi thở...

“EXPECTO PATRONUM!”

Từ đầu cây đũa thần của Harry lao ra một con nai óng ánh màu bạc hết sức hùng tráng; bộ sừng của nó đâm thẳng vào tên giám ngục, có lẽ ngay tim. Tên giám ngục bị hất ngã ra sau, nhẹ hẫng như bóng đêm. Khi con nai quay lại tấn công, tên giám ngục đổ gục xuống, bỏ chạy te te thảm bại.

“LỐI NÀY!” Harry kêu lớn để dementor tìm đường cho con nai. Còn chính nó xoay người lại, chạy như bay xuống con hẻm, tay giơ cao cây đũa phàn nàn. “DUDLEY! DUDLEY ƠI!”

Nó chỉ cần chạy hơn chục bước đã tới được chỗ tên giám ngục đang bám Dudley.

Nằm co rúm người lại trên mặt đất, hai tay vòng qua đầu che kín mắt

second dementor was crouching low over him, gripping his wrists in its slimy hands, prizing them slowly, almost lovingly apart, lowering its hooded head toward Dudley's face as though about to kiss him . . .

"GET IT!" Harry bellowed, and with a ringing, roaring sound, the silver stag that had conjured came galloping back to meet him. The dementor's eyeless face was barely an inch from Dudley's when the silver antlers caught it; the thing was thrown up into the air and, like its own shadow, it soared away and was absorbed into the darkness.

The stag cantered to the end of the driveway and dissolved into silver mist.

Moon, stars, and streetlamps burst back into life. A warm breeze swept the driveway. Trees rustled in neighboring yards and the mundane rumble of cars in Magnolia Crescent filled the air again.

Dudley đang bị tên giám ngục thứ hai cúi phục xuống sát mình, bàn xương xẩu của tên giám ngục đã nắm chặt cổ tay Dudley, bóp vặn từ từ khi cái cổ tay gầy như sút ra một cách chuyên dánh; rồi tên giám ngục mới cúi cái đầu đội mũ trùm xuống sát r Dudley như thể sắp sửa hôn nó...

"TẤN CÔNG HẮN!" Harry hét lên và con nai bạc lập tức rống lên rồi tiếng xung phong nghe như sấm sét rồi phi nước kiệu lao vút tới, vượt cổ mặt Harry. Gương mặt không mắt r của tên giám ngục chỉ còn cách gương mặt Dudley có mỗi một phân, ngay cặp sừng của con nai đứng ngay nó cắm phập vào, hất văng hẳn không trung; và cũng giống như đê bọn của hắn, tên giám ngục thứ hai tìm đường rút thẳng, như bị hút vào bóng đêm.

Con nai bấy giờ mới phi nước kiệu đến cuối con hẻm rồi tan biến vào sương bạc hư ảo.

Trăng, sao, đèn đường sáng lại được hồi sinh. Một luồng gió ấm thổi lùa vào con hẻm. Cây cỏ trong vườn quanh những ngôi nhà trong xóm lại xạc xào rung lá, và tiếng ù ù xa của xe cộ đời thường vọng từ c

Harry stood quite still, all his senses rating, taking in the abrupt return to normality. After a moment he became aware that his T-shirt was sticking to his back; he was drenched in sweat.

He could not believe what had just happened. Dementors *here*, in Little Whinging . . .

Dudley lay curled up on the ground, whimpering and shaking.

Harry bent down to see whether he was in a fit state to stand up, but then heard loud, running footsteps behind him; instinctively raising his wand aloft, he spun on his heel to face the intruder.

Mrs. Figg, their batty old neighbor, came panting into sight. Her grizzled white hair was escaping from its hairnet, a clanking string shopping bag was swinging from her wrist, and her feet

đường Magnolia Crescent lại đầy không gian.

Harry vẫn đứng yên một hồi lâu, cả các giác quan của nó tiếp tục rung động một lúc rồi mới lấy lại được normality. Một lát sau Harry mới đầu nhận thấy cái áo thun nó đã mặc đã dính sát vào da. Toàn thân này giờ mồ hôi đầm đìa.

Chính nó cũng không thể tin chuyện vừa xảy ra. Những tên giặc ngục mà lại xuất hiện *cả ở đây*, ở x Little Whinging này sao?...

Dudley vẫn còn nằm trên mặt đất, rúm co rúm người lại, vừa run bần vừa rên rỉ khóc lóc.

Harry cúi xuống xem xét coi Dudley còn đủ sức lực và thần hồn mà đứng dậy hay không? Nhưng chưa kịp làm gì thì chợt nghe có tiếng chân lạch bạch gấp đến từ sau lưng. Theo bản năng, Harry giơ ngay cây đũa phép lên, đồng thời xoay gót quay người lại đối diện kẻ vừa mới đến.

Hóa ra là bà Figg, bà láng giềng hơi, đang hộc tốc chạy tới, miệng thì hong hộc. Mớ tóc bạc rít chịt của bà xổ tung ra khỏi cái lưới bới tóc, cổ bà đeo lủng lẳng mấy cái bao nh

re halfway out of her tartan carpet
pers. Harry made to stow his wand
riedly out of sight, but —

Don't put it away, idiot boy!" she
ieked.

What if there are more of them
und? Oh, I'm going to *kill*
ndungus Fletcher!"

đựng đồ tạp hóa kêu lách cách th
bước chân bà chạy, và chân bà
nửa sút nửa lê đôi dép mềm kẻ sọc
trong nhà. Harry lật đật giấu đi cây c
phép, nhưng:

"Đừng có cất nó đi, thằng ngốc k
Bà Figg thét lên đỉnh tai nhưc óc.

"Rủi mà còn nhiều tên giám n
quanh quần đâu đây thì làm sao?
chắc là ta sắp phải *giết* lão Mundun
Fletcher đi quá!"

— Chương 2 —

MỘT BẦY CÚ A PECK OF OWLS

What?" said Harry blankly.

He left!" said Mrs. Figg, wringing her hands.

Left to see someone about a batch of cauldrons that fell off the back of a broom! I told him I'd flay him alive if he didn't, and now look! Dementors! It's not lucky I put Mr. Tibbles on the case! Because we haven't got time to stand around! Hurry, now, we've got to get them back! Oh, the trouble this is going to cause! I will *kill* him!"

"**C**ái gì ạ?" Harry ngờ ngác chẳng hiểu gì cả.

Bà Figg vừa vặn vẹo hai bàn tay đắm mồ hôi vừa giải thích: "Lão bỏ đi đâu rồi!"

"Bỏ đi gặp ai đó về vụ một nhóm đã bị rớt khỏi cây chổi bay! Ta đã báo cho lão biết là ta sẽ róc sống da nếu lão bỏ đi, vậy mà thử ngó chuyện gì xảy ra! Những tên gì ngục! Cũng may là ta vừa mới bỏ Mr. Tibbles vào chuồng! Nhưng chúng không có thì giờ la cà ở đây nữa! Mày lên, ta phải đem con về ngay, Harry. Ôi, cái chuyện này rồi sẽ gây ra k

But —”

The revelation that his batty old cat-
essed neighbor knew what
mentors were was almost as big a
ock to Harry as meeting two of them
vn the alleyway. “You’re — you’re a
ch?”

I’m a Squib, as Mundungus knows
well, so how on earth was I
posed to help you fight off
mentors? He left you completely
out cover when I *warned* him —”

This bloke Mundungus has been
owing me? Hang on — it was *him!*
Disapparated from the front of my
use!”

Yes, yes, yes, but luckily I’d
tioned Mr. Tibbles under a car just in
ie, and Mr. Tibbles came and
rned me, but by the time I got to
ir house you’d gone — and now —
what’s Dumbledore going to say?
!” she shrieked at Dudley, still
ine on the alley floor.

bao nhiêu là rắc rối cho mà coi. Ta
giết lão ấy!”

"Nhưng..."

Việc phát hiện ra bà láng giềng
hơi cực kỳ khoái mèo này lại k
những tên giám ngục là ai khiến Ha
sửng sốt không kém gì cái vụ nó r
ác chiến với hai tên giám ngục n
trong con hẻm. "Bà là... bà là *phù th*
hả?"

"Ta chỉ là á phù thủy thôi,
Mundungus biết rõ quá mà, ta làm q
gì mà giúp được cháu chống lại nhữ
tên giám ngục cơ chứ! Vậy mà
dám bỏ cháu khơi khơi mà không
bảo vệ canh chừng gì hết, mặc dù là
đã *cảnh cáo* lão rồi..."

"Lão Mundungus canh chừng ch
lâu nay hả? Vậy là... vậy đích thị là
rồi! Lão đã độn thổ ngay phía tru
nhà của cháu!"

"Ờ, ờ, *phải*, phải. Nhưng cũng n
là ta đã gài sẵn ông mèo Tibbles d
gầm một chiếc xe hơi để phòng xa.
ông mèo Tibbles đã chạy về báo c
ta biết, nhưng khi ta đến nơi thì ch
đã đi khỏi nhà rồi. Còn bây giờ...
không biết cụ Dumbledore sẽ nói
đây? Mà!" Bà Figg quát Dudl

Get your fat bottom off the ground, get up!"

"You know Dumbledore?" said Harry, looking at her.

"Of course I know Dumbledore, who doesn't know Dumbledore? But come on — I'll be no help if they come back, and never so much as Transfigured a bag —"

She stooped down, seized one of Dudley's massive arms in her wizened hands, and tugged.

"Get up, you useless lump, get up!"

But Dudley either could not or would not move. He was still on the ground, blinking and ashen-faced, his mouth open, but it very tight.

"I'll do it." Harry took hold of Dudley's arm and heaved: With an enormous effort he managed to hoist Dudley to his feet. Dudley seemed to be on the verge of fainting: His small eyes were

Nhưng Dudley vẫn còn nằm ườn trên mặt đường con hẻm.

"Mày nhắc cái thùng nước lèo còi mày lên khỏi mặt đường, mau lên!"

Harry tròn mắt ngó bà Figg: "Bà kỳ cục Dumbledore hả?"

"Đương nhiên là ta biết Dumbledore. Ai mà không biết Dumbledore hở? Nhưng mà *mau* lên! Bọn giám ngục mà quay lại thì ta phương cứu tụi bây. Tài cán phép thuật của ta chỉ đạt tới mức úm bẹp ra cái túi lọc trà mà thôi..."

Bà già cúi rạp người xuống, nắm hai bắp tay đồ sộ của Dudley bằng bàn tay khô xác của bà mà kéo mạnh.

"Dậy! Đứng dậy đi, đồ bì thối vô tởm! Đứng dậy mau lên!"

Nhưng Dudley chẳng những không đứng dậy nổi mà cũng không nhúc nhích nổi. Nó vẫn cứ nằm im trên mặt đường, run cầm cập, mặt mũi xanh ngoét như tro, miệng mồm ngậm chặt.

"Để cháu làm." Harry nắm lấy rìa cánh tay của Dudley nhắc lên, và với một nỗ lực phi thường, Harry cùng cũng xoay sở được cách đỡ Dudley đứng lên trên đôi chân của

ing in their sockets and sweat was
ading his face; the moment Harry let
of him he swayed dangerously.

Hurry up!" said Mrs. Figg
sterically.

Harry pulled one of Dudley's
ssive arms around his own
oulders and dragged him toward the
d, sagging slightly under his weight.
s. Figg tottered along in front of
m, peering anxiously around the
ner.

Keep your wand out," she told
rry, as they entered Wisteria Walk.
ver mind the Statute of Secrecy
v, there's going to be hell to pay
rway, we might as well be hanged
a dragon as an egg. Talk about the
asonable Restriction of Underage
ecrecy . . . This was *exactly* what
mbleadore was afraid of — what's
t at the end of the street? Oh, it's
t Mr. Prentice. . . . Don't put your

Trông Dudley dường như đã
ngưỡng chỉ còn lẩn đùng ra xỉu
thôi. đôi con mắt ti hí của nó cứ tr
vòng tròn trong hốc mắt và mồ hôi
cứ tuôn ra thành hột thành hàng t
mặt. Khi Harry buông tay thôi đỡ
Dudley lão đảo muốn sụm bà chè.

"Mau lên!" Bà Figg bòn chòn
thúc.

Harry kéo một cánh tay đồ sộ c
Dudley choàng qua vai mình và cố s
vừa diu vừa đẩy vừa kéo lê thẳng
họ đi về phía con đường, hơi c
người xuống dưới sức nặng c
Dudley. Bà Figg chấp chới bước p
trước tụi nó, tới mỗi góc phố lại
đầu dáo dác nhìn quanh hết sức c
thẳng.

Khi cả bọn đi tới đường Wiste
Walk, bà Figg bảo Harry. "Cháu
sẵn cây đũa phép để sẵn sàng ú
phó. Trong tình huống này bây giờ
thầy kệ mấy cái đạo luật bảo vệ bí m
đăng nào thì cũng phải trả bằng cái
địa ngục. Bị treo cổ vì một con r
hay một cái trứng thì cũng vậy thôi.
mà nói tới đạo luật Giới hạn Hợp
dành cho Phù thủy Vị thành niên...
chính xác là cái điều mà
Dumbledore lo ngại nhất... Cuối c

nd away, boy, don't I keep telling
I'm no use?"

It was not easy to hold a wand
steadily and carry Dudley along at the
same time. Harry gave his cousin an
involuntary dig in the ribs, but Dudley
seemed to have lost all desire for
independent movement. He was
lumped on Harry's shoulder, his large
feet dragging along the ground.

"Why didn't you tell me you're a
liar?" Harry asked Mrs. Figg, panting
from the effort to keep walking. "All
these times I came round your house
and why didn't you say anything?"

"Dumbledore's orders. I was to keep
my eye on you but not say anything,
and I were too young. I'm sorry I gave
you such a miserable time, but the
Mortmors would never have let you
go home if they'd thought you enjoyed it. It
isn't easy, you know. . . . But oh my
word."

đường có cái gì kia? Ôi, chỉ là cái
mèo Prentice... Cháu đừng cất đi cái
đũa phép chứ, chẳng lẽ ta còn ch
nói đi nói lại với cháu rằng ta chỉ là
vô tích sự sao?"

Vừa cầm chắc cây đũa phép v
vác cái bị thịt Dudley đi cùng một
đâu phải là chuyện dễ dàng gì. H
sốt ruột thúc vào be sườn của th
em họ mấy lần, nhưng Dudley d
như chẳng hề có chút mong muốn
cử động nào. Nó hầu như buông
sóng sượt cái bị thịt của mình trên
Harry, để mặc hai khúc chân không
kéo lê trên mặt đường.

Cố gắng hết sức bước đi với
thân xác to đùng của Dudley, H
mặt đứt hơi, giọng nói hỏn hển: "
sao trước đây bà không nói cho c
biết bà là một á phù thủy? Bao nh
lần cháu đến chơi nhà bà... vậy
sao bà không nói gì với cháu hết?"

"Đó là lệnh của cụ Dumbledore.
có bổn phận để mắt tới cháu như
không được nói gì hết, bởi vì cháu c
trẻ dại quá. Ta xin lỗi là đã từng tỏ
khó khăn cay nghiệt, khiến cho c
mất vui. Nhưng nếu ông bà Dudley
tưởng là cháu vui sướng khi đến vi
thăm ta, thì họ chẳng đời nào để c

She said tragically, wringing her hands once more, “when Dumbledore says about this — how could Mundungus have left, he was supposed to be on duty until midnight *where is he?* How am I going to tell Dumbledore what’s happened, I can’t separate —”

“I’ve got an owl, you can borrow her,” Harry groaned, wondering whether his uncle was going to snap under Dudley’s weight.

“Harry, you don’t understand! Dumbledore will need to act as quickly as possible, the Ministry have their own ways of detecting underage magic, they’ll know already, you mark my words —”

“But I was getting rid of dementors, I had to use magic — they’re going to be more worried what dementors were being floating around Wisteria Walk, aren’t they?”

“đến nhà ta nữa. Cháu biết đó... Khó dễ dàng chút nào... Nhưng mà ối t... ời...”

Bà Figg lại vặn vẹo hai bàn tay r lần nữa, nói tiếp bằng giọng đầy kịch: “Nếu cụ Dumbledore mà nghe chuyện này... làm sao mà Mundungus lại có thể bỏ đi được cơ Đáng lẽ lão phải làm nhiệm vụ c nửa đêm... *Bây giờ lão ở đâu?* Ta phải làm thế nào mà báo cáo với Dumbledore về chuyện vừa xảy đây? Ta đâu có biết độn thổ...”

“Cháu có một con cú, bà có mượn nó đưa thư.” Harry nói mà r nhần lại, lo lắng không biết liệu xương sống của nó có gãy gục dưới sức nặng của Dudley không.

“Harry à, cháu không hiểu rồi! Dumbledore sẽ cần phải hành động nhanh đến mức tối đa. Bộ Pháp thì có cách riêng của họ để truy lùng những vụ vi phạm pháp luật vị thành niên. Mà họ có lẽ đã biết rồi, để cháu coi lời ta nói có đúng không...”

“Nhưng mà cháu phải kháng cự những tên giám ngục, cháu phải đến pháp thuật... Bộ Pháp thuật phải lo lắng nhiều hơn đến việc những tên giám ngục làm cái gì mà qua

Oh my dear, I wish it were so but I'm
aid — MUNDUNGUS FLETCHER, I
GOING TO KILL YOU!"

There was a loud *crack* and a strong
ell of mingled drink and stale
acco filled the air as a squat,
shaven man in a tattered overcoat
terialized right in front of them.

He had short bandy legs, long
aggly ginger hair, and bloodshot
oggy eyes that gave him the doleful
k of a basset hound; he was also
lching a silvery bundle that Harry
ognized at once as an Invisibility
ak.

'S' up, Figgy?" he said, staring from
s. Figg to Harry and Dudley. "What
pened to staying undercover?"

I'll give you undercover!" cried Mrs.

quần ở trên đường Wisteria Walk cũ
đúng không ạ?"

"Ôi, cháu ơi, ta cầu mong cho đủ
như vậy, nhưng mà ta e rằng... L
MUNDUNGUS FLECHER ƠI, TA
GIẾT LÃO!"

Một *tiếng nổ* to rền chọt vang lên
một mùi nồng nồng khó chịu của ru
bia trộn lẫn với khói thuốc lá bốc
trong không gian đúng lúc một ngu
đàn ông béo lùn râu ria tua tủa kh
một cái áo choàng te tua bỗng h
nguyên hình ngay trước mặt bà ch
Harry.

Người đàn ông này chân cẳng ng
ngùn, nhưng mái tóc rối bù màu v
hoe thì dài thượt. Đôi mắt lão qu
thâm và mọng nước khiến cho cái n
của lão có vẻ khổ sở thương tâm n
mắt loài chó săn Basset. Lão đ
cuộn lại một tấm lụa óng ánh bạc
Harry nhận ra ngay tức thì đó là t
Áo khoác Tàng hình.

Lão hết đưa mắt nhìn chòng ch
vào bà Figg đến Harry và Dudley,
lấp bắp nói: "Chuyện gì vậy bà F
Chuyện gì mà phải bưng bít g
giếm..."

Bà Figg gào lên: "Tôi sẽ cho c

g. “*Dementors*, you useless, skiving
:ak thief!”

Dementors?” repeated Mundungus,
ast. “Dementors here?”

Yes, here, you worthless pile of bat
ppings, here!” shrieked Mrs. Figg.
:mentors attacking the boy on your
ich!”

Blimey,” said Mundungus weakly,
king from Mrs. Figg to Harry and
:k again. “Blimey, I . . .”

And you off buying stolen cauldrons!
n’t I tell you not to go? *Didn’t I?*”

I — well, I —” Mundungus looked
:ply uncomfortable. “It . . . it was a
y good business opportunity, see . .

Mrs. Figg raised the arm from which
: string bag dangled and whacked
ndungus around the face and neck
: it; judging by the clanking noise it
de it was full of cat food.

bưng bít giấu diếm. Bọn giám ng
Ông là đồ vô tích sự, đồ chây lười t
việc, đồ trộm cắp vặt!”

Lão Mundungus ngỡ ngác lập
"Bọn giám ngục? Bọn giám ngục x
hiện ở đây?"

Bà Figg rống lên: "Đúng vậy, ở n
tại đây, tại đây nè, cái đồ vục cầu t
vô tích sự! Bọn giám ngục đã tấn c
thằng nhỏ mà ông có bản phận p
trông coi đó!"

Lão Mundungus hết nhìn bà F
đến nhìn Harry, lắp bắp giọng yếu
"Ôi, Quỷ thần ơi... tôi... ơ tôi... quỷ
ơi..."

"Trong lúc ông đông đi mua m
vạc đồ chôm chĩa! Chẳng phải là t
nói ông đừng đi sao? Hả? *Tôi có
không?*"

Lão Mundungus trông có vẻ khó c
hết sức: "Tôi... ừ thì... tôi... đó là r
cơ hội làm ăn rất ngon lành, bà coi..

Bà Figg giơ lên cánh tay đeo l
lẳng một cái túi đầy, đập túi bụi lên r
lên cổ lão Mundungus. Căn cứ v
tiếng kêu lách cách phát ra từ cái
thì ắt hẳn là bên trong đầy nhóc đồ
cho mèo.

Ouch — gerroff — gerroff, you mad
bat! Someone's gotta tell
mbleadore!"

Yes — they — have!" yelled Mrs.
g, still swinging the bag of cat food
every bit of Mundungus she could
ch. "And — it — had — better — be
you — and — you — can — tell —
I — why — you — weren't — there
to — help!"

Keep your 'airnet on!" said
ndungus, his arms over his head,
vering. "I'm going, I'm going!"

and with another loud *crack*, he
ished.

I hope Dumbledore *murders* him!"
d Mrs. Figg furiously. "Now come
Harry, what are you waiting for?"

Harry decided not to waste his
aining breath on pointing out that
could barely walk under Dudley's
k. He gave the semiconscious
dley a heave and staggered
vard.

"Oái ối... nương tay, nương tay,
dơi già khủng ơi! Phải có người k
cáo cho cụ Dumbledore biết vụ r
mới được."

Bà Figg gào lên, tay vẫn lẳng bao
ăn cho mèo vào đầu vào cổ
Mundungus. "Phải! Cần có — ngu
báo cáo cho cụ Dumbledore. Và
người — đó — tốt — nhất — là — ông
chứ — không — ai — khác. Và ông
thể báo cáo luôn với cụ Dumbledore
do ông không có mặt tại chỗ để giúp
đỡ — thẳng — bé."

Lão Mundungus giơ hai cánh tay
ôm đầu, co rúm người lại, líu ríu r
"Tôi đi đây, tôi đi ngay đây mà! Bà
bới lại tóc của bà kia!"

Một tiếng nổ như *pháo* vang lên,
lão Mundungus biến mất.

Bà Figg giận dữ nói: "Ta hy vọng
Dumbledore *tàn sát* lão cho rồi! E
giờ thì thôi, Harry, cháu còn chờ cá
nữa?"

Harry quyết định là không nên lê
phí chút hơi thở còn sót lại của m
để giải thích là nó không lê bước
dưới cái tảng thịt Dudley. Nó xốc thê
Dudley nửa mê nửa tỉnh lên mà
bước tới phía trước.

"I'll take you to the door," said Mrs. Figg, as they turned into Privet Drive. "Just in case there are more of them out there. . . . Oh my word, what a catastrophe. . . and you had to fight them off yourself. . . and Dumbledore said we were to keep you from doing anything at all costs. . . . Well, it's no good crying over spilled potion, I suppose. . . but the cat's among the paws now. . . ."

So," Harry panted, "Dumbledore's . . . when having . . . me followed?"

"Of course he has," said Mrs. Figg patiently. "Did you expect him to let you wander around on your own after what happened in June? Good Lord, yes, they told me you were intelligent. . . . Right. . . get inside and stay there," Mrs. Figg said as they reached number four. "I expect someone will be in touch with you soon enough."

"What are you going to do?" asked Harry quickly.

"I'm going straight home," said Mrs.

Khi cả hai tới đường Privet Drive, Figg nói: "Ta sẽ đưa cháu tới tận cửa để phòng trường hợp có thêm mấy giám ngục lẫn quần quanh đây... miệng ta ăn mắm ăn muối nói bậy... cháu đã phải chống trả tụi nó có r một mình... mà cụ Dumbledore đã c dò tụi ta là phải giữ gìn cho cháu đù xài tới phép thuật bằng mọi giá. Nhưng mà thôi, chén độc dược đổ thì làm sao hốt lại được nữa, ta ế chừng... nhưng thời buổi bây giờ để thau lẫn lộn, quỷ sứ lẫn với phù thủy."

Harry hỏi trong hơi thở hỗn h "Vậy là ... cụ Dumbledore ... c người ... theo dõi cháu?"

Bà Figg phát cáu: "Đương nhiên phải vậy! Chứ bộ cháu tưởng Dumbledore dám để cháu đi la thang một mình sau những chuyện ả ra hồi tháng Sáu vừa qua sao? C thần ơi, vậy mà họ nói với ta cháu một đứa thông minh..." Bà người v tới trước cửa ngôi nhà số 4, bà F bảo: "Thôi được... Vô nhà đi và ở y trong đó. Ta chắc rằng sẽ có ngu đến gặp cháu ngay thôi."

Harry hấp tấp hỏi: "Bà sẽ làm gì?"

Bà Figg đăm đăm nhìn vào bóng

g, staring around the dark street
l shuddering. "I'll need to wait for
re instructions. Just stay in the
ise. Good night."

Hang on, don't go yet! I want to
ow —"

But Mrs. Figg had already set off at a
, carpet slippers flopping, string bag
nking.

Wait!" Harry shouted after her; he
l a million questions to ask anyone
o was in contact with Dumbledore;
within seconds Mrs. Figg was
allowed by the darkness.

òcrowing, Harry readjusted Dudley
his shoulder and made his slow,
nful way up number four's garden
h.

The hall light was on. Harry stuck his
nd back inside the waistband of his
ns, rang the bell, and watched Aunt
unia's outline grow larger and
ger, oddly distorted by the rippling
ss in the front door.

Diddy! About time too, I was getting
te — quite — *Diddy, what's the
tter?*"

chung quanh, nhún vai: "Ta sẽ đi thẳ
về nhà. Ta cần phải chờ thêm chỉ
mới. Cháu cứ ở yên trong nhà. Ch
cháu ngủ ngon."

"Khoan đã, bà khoan đi đã! Ch
muốn biết..."

Nhưng bà Figg đã thoãn thoắt bu
đi với đôi dép lê và cái túi dây l
lẳng lách cách.

"Bà chờ một chút!" Harry gọi
theo bà Figg. Nó có tới một triệu c
hỏi để hỏi một người nào đó có liên
với cụ Dumbledore. Nhưng chỉ tr
vòng vài giây, bóng dáng bà Figg đã
bóng đêm nuốt chửng.

Harry cúi kính xốc lại cái bị
Dudley trên vai rồi chậm chạp k
khăn và đau đớn lê bước qua lối
bằng qua vườn để đến cửa ngôi r
số 4.

Đèn trong hành lang vẫn sáng. H
nhét cây đũa phép vào lưng quần
rung chuông, nhìn cái bóng của
Petunia lớn dần lên và chậm ch
mó qua lớp cửa kính gợn sóng.

"Diddy về đó hả! Má bắt đầu hơi l
lo, nhưng con cũng kể như về đ
giờ ... *Diddy! Con bị làm sao vậy?*"

Harry looked sideways at Dudley and ducked out from under his arm just in time. Dudley swayed for a moment at the spot, his face pale green, then he opened his mouth at last and vomited all over the doormat.

"DIDDY! Diddy, what's the matter with you? Vernon? VERNON!"

Harry's uncle came galumphing out of the living room, walrus mustache waving hither and thither as it always did when he was agitated. He hurried forward to help Aunt Petunia negotiate weak-kneed Dudley over the threshold while avoiding stepping in the pool of sick.

"He's ill, Vernon!"

"What is it, son? What's happened? Has Mrs. Polkiss give you something to sign for tea?"

"Why are you all covered in dirt, Harry? Have you been lying on the ground?"

"Hang on — you haven't been

Harry ngoảnh sang nhìn Dudley rồi cái rồi chuôi ra khỏi nách thẳng em đúng lúc cánh sữa mở ra. Dudley đứng ỳ tại chỗ, đầu đưa lắc lư một mặt mày tái mét, sau cùng nó miệng ra nôn thốc nôn tháo xuống thảm chùi giày ở bậc thềm.

"DIDDY! Diddy ơi, con bị làm sao vậy? Anh Vernon ơi, anh VERNON!"

Dượng Vernon vừa chạy vừa nhả ra khỏi phòng khách, bộ ria sư tử bập bập phập phồng trên mép đúng như thói lệ mỗi khi dượng gặp chuyện cãi thẳng hời hợt. Dượng lật đật chạy sang tới giúp dì Petunia xoay sở sắp xếp sao cho bộ giò yếu ớt chỉ chụm xuống của Dudley nhấc qua đầu ngạch cửa mà không bị dẫm vào vũng nhầy nhụa.

Dì Petunia nói: "Con mình bệnh anh Vernon!"

"Con bệnh gì vậy con trai của bà? Chuyện gì đã xảy ra? Có phải tại Polkiss cho con uống mấy thứ trà bọng không?"

"Sao mình mẩy của con toàn bộ sinh vậy cưng? Con đã lăn lê dưới đất sao?"

"Chẳng lẽ... con bị trấn lột? Có đư

gged, have you, son?"

unt Petunia screamed.

Phone the police, Vernon! Phone the police! Diddy, darling, speak to me! What did they do to you?"

In all the kerfuffle, nobody seemed to have noticed Harry, which suited him perfectly. He managed to slip inside the kitchen before Uncle Vernon slammed the door and while the Dursleys made their mad progress down the hall toward the kitchen, Harry moved carefully and quietly toward the stairs.

Who did it, son? Give us names. We'll get them, don't worry."

Shh! He's trying to say something, Vernon! What is it, Diddy? Tell me!"

Harry's foot was on the bottommost step when Dudley found his voice.

Him."

Harry froze, foot on the stair, face pale as he braced for the explosion.

vậy không, con trai của ba?"

Vừa nghe nói đến từ "trần lộn" Petunia đã tru tréo lên.

"Kêu cảnh sát! Anh Vernon, mau mau gọi cảnh sát, cục cưng của má, má cần biết! Chúng đã làm gì con?"

Trong cơn ồn ào báng nhắng của gia đình Dursley, không ai hơi đâu bận tâm đến Harry. Điều này hoàn toàn có lợi cho nó. Trước khi được Vernon đóng sầm cánh cửa lại, Harry đã kịp lén vào nhà êm ru, và trong cả nhà Dursley đang lùm xùm dất dặt nhau qua hành lang đi vào nhà bếp, Harry thận trọng xê dịch một cách lặng lẽ về hướng cầu thang.

"Ai đã ăn hiếp con hả con trai của ba? Nói cho ba má biết tên chú nào. Chúng sẽ phải trả giá, con yên tâm."

"Suyt... Anh Vernon, để yên cho con nói, con nó sắp nói điều gì kia? Con nói gì hở Diddy? Cứ nói cho má biết!"

Chân của Harry vừa chạm tới chấu cầu thang thì tiếng Dudley vang lên:

"Nó."

Harry đứng lặng, chân đặt trên bậc cầu thang, mặt nhăn nhúm lại, cố gồng

BOY! COME HERE!"

With a feeling of mingled dread and anger, Harry removed his foot slowly from the stair and turned to follow the wipers.

The scrupulously clean kitchen had an oddly unreal glitter after the darkness outside. Aunt Petunia was forcing Dudley into a chair; he was looking very green and clammy looking. Uncle Vernon was standing in front of the draining board, glaring at Harry through tiny, narrowed eyes.

"What have you done to my son?" he said in a menacing growl.

"Nothing," said Harry, knowing perfectly well that Uncle Vernon wouldn't believe him.

"What did he do to you, Diddy?" Aunt Petunia said in a quavering voice, now wringing sick from the front of Dudley's leather jacket. "Was it — was it you-know-what, darling? Did he use his *thing*?"

hết sức để chịu đựng tiếng quát của dượng Vernon nổ ra như sấm.

"THẰNG KIA! ĐỨNG LẠI!"

Một cảm giác trộn lẫn tức giận và hãi ập vào Harry. Nó chậm rãi rút chân trên bậc cầu thang xuống, qu lại đi theo gia đình Dursley vào nhà bếp.

Cái nhà bếp sạch sẽ kinh người một vẻ sáng lóng lánh kỳ quái ở mức không thực, trong bối cảnh ng trời thì tối om om. Dì Petunia Dudley đến một cái ghế và đặt nó xuống. Dudley vẫn còn xanh mét nét nhìn vẫn còn ngớ ngẩn. Dượng Vernon đứng trước cửa tủ rượu, qu đôi mắt ti hí ngó Harry chằm chằm.

"Mày đã làm gì con tao?" Dượng bằng một giọng gầm gừ đe dọa.

"Cháu không làm gì hết." Harry nh nại đáp dù biết một cách hết sức ràng là dượng Vernon không đời tin nó.

Dì Petunia đang chùi những vết r ói còn vương vãi trên ngực áo khố ngắn bằng da của Dudley. Dì run giọng hỏi: "Nó đã làm gì con Diddy? Có phải... có phải nó xài tới

slowly, tremulously, Dudley nodded.

"I didn't!" Harry said sharply, as Aunt Petunia let out a wail and Uncle Vernon raised his fists. "I didn't do anything to him, it wasn't me, it was —"

But at that precise moment a single owl swooped in through the kitchen window. Narrowly missing the top of Uncle Vernon's head, it soared across the kitchen, dropped the large parchment envelope it was carrying in its beak at Harry's feet, and turned abruptly, the tips of its wings just brushing the top of the fridge, then sped outside again and off across the garden.

"OWLS!" bellowed Uncle Vernon, the blue-veined vein in his temple pulsing furiously as he slammed the kitchen window shut. "OWLS AGAIN! I WILL NOT HAVE ANY MORE OWLS IN MY KITCHEN!"

But Harry was already ripping open

con biết-là-cái-gì ấy? Nó... có xài đồ của nó không?"

Chậm chạp, run run, Dudley từ gật đầu.

Đì Petunia rống lên một tiếng than rên rĩ còn dựng Vernon thì cao nắm đấm. Harry lạnh lùng ngay: "Cháu không có xài! Cháu không có làm gì hại Dudley hết. Không phải cháu làm, mà là..."

Harry vừa nói tới đó thì một con rít bay vọt vào cửa sổ nhà bếp. Một chút là đâm sầm vào đỉnh đầu của dựng Vernon, nó bay ào qua góc bếp, thả xuống chân Harry một phong bì lớn bằng da đang ngậm trống rỗng. Rồi liền sau đó quay người lại rồi cách duyên dáng, chót cánh chỉ quét nhẹ vào đầu tủ lạnh, nó bay vút ngoài cửa sổ và biến mất qua khu vườn.

Dựng Vernon gào lên: "Con Dựng giận dữ đóng mạnh cửa sổ nhà bếp, mấy mạch máu căng phồng của dựng phập phồng lia lịa một cách tới. "LẠI CÚ! TAO THỀ KHÔNG CHỜ MỘT CON CÚ NÀO VÔ NHÀ T. NỮA!"

Nhưng Harry đã xé cái phong bì,

envelope and pulling out the letter
ide, his heart pounding somewhere
he region of his Adam's apple.

Dear Mr. Potter,

We have received intelligence that
I performed the Patronus Charm at
twenty-three minutes past nine this
morning in a Muggle-inhabited area
in the presence of a Muggle.

The severity of this breach of the
code for the Reasonable Restriction
Underage Sorcery has resulted in
your expulsion from Hogwarts School
of Witchcraft and Wizardry. Ministry
representatives will be calling at your
place of residence shortly to destroy
your wand.

As you have already received an
official warning for a previous offense
under section 13 of the International
Confederation of Wizards' Statute of
Secrecy, we regret to inform you that
your presence is required at a
disciplinary hearing at the Ministry of
Magic at 9 A.M. on August 12th.

Hoping you are well,

ra một lá thư. Tim nó gần như nh
nhót lên tới cổ mà đập như điên. B
thư viết:

Kính gửi cậu Potter,

Chúng tôi vừa được nhận được
tình báo là cậu đã thi thố thần chú
Thần Hộ Mệnh vào lúc chín giờ
mười ba phút tối hôm nay tại khu
cư Little Whinging trước sự hiện d
của một Muggle.

Tầm nghiêm trọng của sự vi ph
Đạo luật Giới hạn Hợp lý đối với F
thủy Vị thành niên đưa đến hậu c
cậu bị đuổi khỏi trường đào tạo F
thủy và Pháp thuật Hogwarts. Đại d
của Bộ Pháp thuật sẽ sớm đến tận c
ở của cậu để tiêu hủy cây đũa ph
của cậu.

Bởi vì cậu đã bị chính thức cảnh c
vì một vụ vi phạm trước đây theo đ
13 của Đạo luật Bí mật của liên m
Phù thủy Quốc tế, chúng tôi rất t
phải báo tin cho cậu biết là sự có r
của cậu ở phiên tòa kỷ luật tại
Pháp thuật vào lúc 9 GIỜ SÁNG ngày
tháng Tám là cần thiết.

Mong cậu khỏe.

Yours sincerely,

IMPROPER USE OF MAGIC OFFICE

Ministry of Magic

Harry read the letter through twice. He was only vaguely aware of Uncle Vernon and Aunt Petunia talking in the background. Inside his head, all was icy and numb. One fact had penetrated his consciousness like a paralyzing dart. He was expelled from Hogwarts. It was over. He was never going back.

He looked up at the Dursleys. Uncle Vernon was purple-faced, shouting, his fists still raised; Aunt Petunia had her hands around Dudley, who was retching again.

Harry's temporarily stupefied brain seemed to reawaken. *Ministry representatives will be calling at your place of residence shortly to destroy your wand.* There was only one thing left to do. He would have to run — now.

Kính thư,

VĂN PHÒNG SỬ DỤNG PHÁP THUẬT KHÔNG HỢP LÝ

Bộ Pháp thuật

Harry đọc đi đọc lại lá thư đến lần nữa. Nó chỉ còn mơ hồ ý thức là được Vernon và dì Petunia đang nói gì bên cạnh. Trong đầu nó, tất cả numbing và tê cứng. Thông tin vừa nhận được đã khiến ý thức của nó hoàn toàn tê liệt như bị trúng một quả thuốc tê. Nó bị đuổi khỏi trường Hogwarts. Thế là hết. Nó sẽ chẳng bao giờ còn được trở về đó nữa.

Harry ngược nhìn dì Petunia trừng mắt Vernon. Gương mặt của được Vernon vẫn còn hồng tím, được Vernon đang hò hét giận dữ, nắm đấm vẫn còn giơ cao. Dì Petunia thì vòng tay ôm lấy Dudley. Thằng này lại tiếp tục nôn ọe.

Bộ não bị tê liệt nhất thời của Harry dường như được đánh thức dậy. Đại diện của Bộ Pháp thuật sẽ sớm có mặt tại căn nhà của cậu. Chỉ có một cách duy nhất ứng phó tình huống này thôi. Nó phải đào tẩu — ngay bây giờ. Nó

ere he was going to go, Harry didn't know, but he was certain of one thing: Hogwarts or outside it, he needed his wand. In an almost dreamlike state, he pulled his wand out and turned to leave the kitchen.

"Where d'you think you're going?" yelled Uncle Vernon. When Harry didn't reply, he pounded across the hallway to block the doorway into the kitchen. "I haven't finished with you, boy!"

"Get out of the way," said Harry firmly.

"You're going to stay here and explain how my son —"

"If you don't get out of the way I'm going to jinx you," said Harry, raising his wand.

"You can't pull that one on me!" yelled Uncle Vernon. "I know you're not allowed to use it outside that madhouse you call a school!"

"The madhouse has chucked me out," said Harry. "So I can do whatever

chạy trốn ở đâu, nó không biết, nhưng nó biết chắc chắn một điều: dù là trong trường Hogwarts hay ở ngoài trường, nó đều cần đến cây đũa phép. Trong một trạng thái gần như mê sảng, Harry rút cây đũa phép ra và quàng lưng bước khỏi nhà bếp.

Dượng Vernon gào theo nó: "Mày tính đi đâu đó hả thằng kia?" Khi không nghe thấy Harry trả lời, dượng Vernon bước thành thạch ngang qua nhà bếp, đứng chắn cánh cửa mở ra hành lang. "Tao chưa nói chuyện xong với mày, mày nghe không thằng kia?"

Harry lạnh lùng nói: "Tránh ra."

"Mày phải ở lại đây để giải thích làm sao mà con trai tao..."

Harry giơ cây đũa phép của nó lên. "Nếu dượng không tránh ra thì đừng trách cháu làm phép ếm dượng."

Dượng Vernon gầm gừ: "Mày không thể làm cái chuyện đó với tao. Tao biết tổng là mày đâu có được phép xài phép ở bên ngoài cái nhà điên này mà mày kêu là trường học của mày."

Harry nói: "Cái nhà điên đó đã tống khứ cháu rồi. Cho nên bây giờ cứ

ce. You've got three seconds. One two —”

A resounding *CRACK* filled the kitchen; Aunt Petunia screamed, Uncle Vernon yelled and ducked, but for the first time that night Harry was staring at the source of a disturbance he had never made. He spotted it at once: A ruffled and ruffled-looking barn owl was perched outside on the kitchen sill, having just collided with the closed window.

Ignoring Uncle Vernon's anguished cry of "OWLS!" Harry crossed the kitchen at a run and wrenched the window open again. The owl stuck out one leg, to which a small roll of parchment was tied, shook its feathers, and took off the moment Harry had pulled off the letter. Hands shaking, Harry unfurled the second message, which was written very hastily and sloppily in black ink.

Harry —

Dumbledore's just arrived at the Ministry, and he's trying to sort it all

muốn làm gì thì làm. Dượng có ba giây để tránh ra. Một, hai,..."

Một tiếng *NỔ* vang rền làm rung chuyển nhà bếp. dì Petunia hét lên, Dượng Vernon cũng gào to và thối đầu xuống. Nhưng đây là lần thứ nhất trong một buổi tối Harry phải căng mắt nhìn quanh tìm kiếm nguyên nhân của cái sự cố kinh động mà nó không gây ra. Lần này nó tìm được nguyên nhân ngay lập tức: một con cú trại lúc xù đang đậu bên ngoài bệ cửa sổ nhà bếp, có lẽ còn đang ngất ngư với một đụng đầu lịch sử với cánh cửa sổ.

Bất chấp tiếng gào điên tiết của dượng Vernon "CÚ!", Harry chạy bừa qua nhà bếp và trong nháy mắt đã toang cánh cửa sổ. Con cú thò chân của mình ra, ở đó có buộc có một cuộn giấy da nhỏ. Rồi nó rũ mình, rũ lông, và cất cánh bay vút ngay sau khi Harry tháo bức thư khỏi chân. Hai tay run lẩy bẩy, Harry tháo bức thư thứ hai ra. Thư được viết ngoáy bằng mực đen một cách sức vội vàng:

Cháu Harry —

Cụ Dumbledore vừa đến Bộ, và sẽ cố gắng dàn xếp ổn thỏa. ĐỪNG

DO NOT LEAVE YOUR AUNT
D UNCLE'S HOUSE. DO NOT DO
Y MORE MAGIC. DO NOT
RENDER YOUR WAND.

Dumbledore was trying to sort it all
. . . . What did that mean? How
ch power did Dumbledore have to
rride the Ministry of Magic? Was
re a chance that he might be
wed back to Hogwarts, then? A
all shoot of hope burgeoned in
rry's chest, almost immediately
angled by panic — how was he
posed to refuse to surrender his
nd without doing magic?

He'd have to duel with the Ministry
representatives, and if he did that, he'd
lucky to escape Azkaban, let alone
pulsion.

His mind was racing. . . . He could
for it and risk being captured by the
istry, or stay put and wait for them
ind him here.

RA KHỎI NHÀ CỦA DÌ DUDLEY
CHÁU. ĐỪNG THỰC HIỆN BẤT
PHÉP THUẬT NÀO NỮA. ĐỪNG
NỘP CÂY Đũa PHÉP CỦA CHÁU.

Arthur Weasley

Cụ Dumbledore đang cố gắng c
xếp ổn thỏa... Như vậy có nghĩa là
Cụ Dumbledore cần phải có bao nh
quyền lực mới có thể lay chuyển
Pháp thuật? Lúc đó liệu nó còn có
hội nào để trở lại trường Hogwa
không? Một tia hy vọng mong m
nhen lên trong lồng ngực Harry, đ
thời một nỗi kinh hoàng cũng trào
khiến nó thấy ghen thờ: làm sao
có thể từ chối việc giao nộp cây c
phép mà lại không phải ra tay l
pháp thuật?

Nó thể nào cũng phải đấu tay đôi
đại diện Bộ Pháp thuật thôi, mà nếu
làm như vậy thì phải cực kỳ may m
mới hòng trốn được nhà tù Azkab
chứ đừng nói đến chuyện nhỏ là
đuổi học.

Đầu óc Harry đang quay cuồng...
có thể chạy trốn ngay và có nguy c
sẽ bị Bộ Pháp thuật truy bắt được
cứ lúc nào. Hoặc nó cứ ở lại mà c
người của Bộ đến tận đây kiếm nó.

He was much more tempted by the safer course, but he knew that Mr. Masley had his best interests at heart. . . . and, after all, Dumbledore had turned out much worse than this one. . . .

Right," Harry said, "I've changed my mind, I'm staying."

He flung himself down at the kitchen table and faced Dudley and Aunt Petunia. The Dursleys appeared taken aback at his abrupt change of mind. Aunt Petunia glanced despairingly at Uncle Vernon. The vein in Uncle Vernon's purple temple was throbbing worse than ever.

"Who are all these ruddy owls from?" growled.

"The first one was from the Ministry of Magic, expelling me," said Harry firmly; he was straining his ears to catch noises outside in case the Ministry representatives were snooping, and it was easier and safer to answer Uncle Vernon's questions than to have him start raging and bellowing. "The second one was

Harry có xu hướng lựa chọn lối an toàn thứ nhất, nhưng nó cũng biết rằng ông Weasley luôn tìm cách làm điều gì có lợi nhất cho nó... với lại, cho cùng, thì cụ Dumbledore đã từ chối giải quyết ổn thỏa cho nhiều vụ còn tệ hơn vụ này nhiều...

Harry bèn tuyên bố: "Thôi được, cháu đổi ý. Cháu ở lại đây."

Nó quăng mình ngồi xuống cạnh bàn ăn, đối diện Dudley và dì Petunia. Các bà Dursley hết sức chưng hửng trước sự thay đổi ý kiến vô cùng đột ngột của Harry. Dì Petunia đưa mắt nhìn dượng Vernon một cách tuyệt vọng. Mấy mạch máu vốn đã phồng trên trán dượng Vernon càng phồng to hơn.

Dượng hậm hực hỏi: "Lũ cú chết đó do ai cử tới hả?"

Harry đang cố căng tai ra nghe động tĩnh bên ngoài, canh phòng trước hợp đại diện của Bộ Pháp thuật tới nhà nó. Nó cần được để yên để tập trung ứng phó tình hình, cứ trả lời cho xong những câu hỏi của dượng Vernon để hơn và yên thân hơn, nên Harry bình tĩnh đáp: "Con cú thứ nhất là Bộ Pháp thuật cử đến để đuổi đi

in my friend Ron's dad, he works at the Ministry."

"Ministry of Magic?" bellowed Uncle Vernon. "People like you in the Ministry of Magic? Oh this explains everything, everything, no wonder the Ministry's going to the dogs . . ."

When Harry did not respond, Uncle Vernon glared at him, then spat, "And why have you been expelled?"

"Because I did magic."

"AHA!" roared Uncle Vernon, slamming his fist down on the top of the fridge, which sprang open; several of Dudley's low-fat snacks toppled out and burst on the floor. "So you admit it! What did you do to Dudley?"

"Nothing," said Harry, slightly less truthfully. "That wasn't me —"

"Was," muttered Dudley unexpectedly, and Uncle Vernon and Aunt Petunia instantly made flapping gestures at Harry to quiet him while they both bent low over Dudley.

cháu. Con cú thứ hai là do ba của Ron, bạn cháu, ông ấy làm việc ở Bộ

Dượng Vernon rống lên: "*Bộ Pháp thuật hả? Thứ người như tụi mày cũng tham gia chính quyền hả? Vậy mọi thứ, mọi thứ, coi như đã được giải thích. Hèn nào mà cái đất nước này càng ngày càng chẳng ra gì...*"

Không nghe Harry đáp lại, dượng Vernon trừng mắt nhìn nó rồi kể chuyện vặc nó: "Mà tại sao mày bị đuổi học?"

"Bởi vì cháu làm pháp thuật."

"À HÁ!" Dượng Vernon gầm lên, động nắm đấm xuống nóc tủ lạnh khiến cho cánh cửa bị bật tung ra, đồ đạc văng tung tóe rồi lăn lóc xuống sàn. "Vậy là mày chịu thú nhận! Mày đã làm gì Dudley hả?"

Harry hơi bị mất bình tĩnh. "Cháu không làm gì cả. Không phải cháu..."

Dudley đột ngột mấp máy môi thầm: "*Chính nó đó.*" Dượng Vernon và dì Petunia lập tức ra dấu cho Harry im đi và cả hai người cùng cúi xuống sát cậu quý tử.

Go on, son," said Uncle Vernon, "what did he do?"

Tell us, darling," whispered Aunt Petunia.

Pointed his wand at me," Dudley mumbled.

Yeah, I did, but I didn't use —" Harry began angrily, but . . .

SHUT UP!" roared Uncle Vernon and Aunt Petunia in unison. "Go on, son," repeated Uncle Vernon, his moustache blowing about furiously.

All dark," Dudley said hoarsely, his voice quivering. "Everything dark. And then I heard . . . things. Inside m-my head."

Uncle Vernon and Aunt Petunia exchanged looks of utter horror. If their favorite thing in the world was magic, closely followed by neighbors who cheated more than they did on the telephone ban, people who heard secrets were definitely in the bottom of the list. They obviously thought Dudley was losing his mind.

What sort of things did you hear,

Dượng Vernon động viên: "Nói tiếp đi con trai của ba. Nó đã làm gì con?"

Dì Petunia thăm thì: "Nói đi con, con cưng của má."

Dudley bệu bạo: "Nó chĩa cây đũa thần vào con..."

"Đúng là tao có chĩa nhưng không hề làm phép..."

"IM ĐI!" Dượng Vernon gầm lên và dì Petunia phụ họa. Bộ râu mép của dượng Vernon lại phập phồng rờn rợn cách giận dữ. Dượng bảo cậu quý: "Nói tiếp đi, con."

Dudley rùng mình, nói giọng khàn khàn: "Tối thui. Tất cả tối thui. Mọi thứ đều tối thui. Rồi con nghe... có *những thứ*. Ở bên tr-trong đầu con..."

Dượng Vernon và dì Petunia nhìn nhau với vẻ mặt kinh hoàng tột độ. Nếu cái mà họ ghét nhất trên thế giới này là phép thuật, kể đến sát sao những người hàng xóm ăn gian hơn họ về chuyện xài ống nước tuột cổ, thì những người nghe được tiếng nói trong đầu chắc chắn cũng phải đứng vào hàng chót bét. Hai ông hiểu nhiên cho Dudley đã bị mất trí.

Dì Petunia thở sâu, gương mặt trố

skin?" breathed Aunt Petunia, very pale-faced and with tears in her eyes.

But Dudley seemed incapable of crying. He shuddered again and shook his large blond head, and despite the sense of numb dread that had settled over Harry since the arrival of the first letter, he felt a certain curiosity. The mentors caused a person to relive their worst moments of their life. . . . What would spoiled, pampered, tyrannizing Dudley have been forced to do?

"How come you fell over, son?" said Uncle Vernon in an unnaturally quiet voice, the kind of voice he would adopt when he was by the bedside of a very ill person.

"T-tripped," said Dudley shakily. "And then —"

He gestured at his massive chest. Harry understood: Dudley was remembering the clammy cold that had seized the lungs as hope and happiness were sucked out of you.

bạch, nước mắt lưng tròng. "Cái con nghe thấy là cái gì, hờ cục cu của má?"

Nhưng Dudley dường như mất khả năng nói rồi. Nó lại nhún vai, lại lắc cái đầu to tương đối mái tóc và hoe. Và dù đã bị cảm giác sợ điếng người bao trùm từ lúc con cú đầu tiên đem tin của Bộ Pháp thuật đến, Harry vẫn cảm thấy nổi cơn tò mò. Bọn giặc ngục thường khiến cho một người kém phải sống lại những khoảnh khắc tồi tệ nhất trong đời... Thế không biết cái thằng Dudley được nuông chiều hồng, hay ăn hiếp người khác đã phải nghe nói gì nhỉ?

"Chuyện xảy ra như thế nào con?" Giọng nói của dượng Vernon lặng lẽ một cách khác thường, nhưng giọng mà dượng chỉ áp dụng trong trường hợp phải ngồi bên giường bệnh của một người đang thập tử nhất sinh.

Dudley run run kể: "T-ngã nhào... rồi..."

Dudley ra dấu chỉ vào bộ ngực đồ sộ của nó. Chỉ có Harry hiểu: Dudley đang nhớ lại cái lạnh buốt giá đã xâm chiếm hết lồng ngực khi mọi hy vọng và hạnh phúc bị hút khỏi người nó.

Horrible," croaked Dudley. "Cold. ally cold."

Okay," said Uncle Vernon in a voice forced calm, while Aunt Petunia laid an anxious hand on Dudley's forehead to feel his temperature. "What happened then, Dudders?"

Felt . . . felt . . . felt . . . as if . . . as if . . .

As if you'd never be happy again," Harry supplied tonelessly.

Yes," Dudley whispered, still trembling.

So," said Uncle Vernon, voice returned to full and considerable volume as he straightened up. "So you think some crackpot spell on my son so he can't hear voices and believe he was — well, he's doomed to misery, or something, isn't he?"

How many times do I have to tell you that?" said Harry, temper and voice rising together. "*It wasn't me!* It was a curse of dementors!"

A couple of — what's this

Giọng Dudley nãy nê: "Đã sợ lạnh. Lạnh ghê lắm."

Dì Petunia đặt bàn tay lo âu lên trán Dudley để xem nhiệt độ của Dudley. Dượng Vernon thì cố giữ giọng ra bình tĩnh: "Rồi. Nhưng rồi chuyện gì xảy ra hở Dudley?"

"Cảm thấy... thấy... thấy... như thế... như thế là..."

Harry chán ngán bổ sung: "Như thể mình không bao giờ vui được nữa."

Dudley thì thào, vẫn còn run lẩy bẩy: "Ừ."

"Vậy là..." Dượng Vernon lấy giọng nói sang sảng thường lệ của ông khi ông đứng dậy. "Vậy là mà đã ba thứ bùa phép bậy bạ lên con tao, khiến cho nó nghe có tiếng trong đầu và tin là nó... nó sẽ suốt đời khổ khổ khổ sở hay khổ gì đó. Đúng vậy không?"

Harry cũng nổi nóng lên, giọng của nó cũng lớn theo cơn giận đã tăng. "Cháu đã nói với dượng bao nhiêu lần rồi? *Cháu không phải là kẻ ám Dudley!* Mà chính là do hai tên giám ngục làm!"

"Hai tên... lằng nhằng gì?"

Iswallop?"

De — men — tors," said Harry wily and clearly. "Two of them."

And what the ruddy hell are mentors?"

They guard the wizard prison, kaban," said Aunt Petunia.

Two seconds' ringing silence followed these words and then Aunt Petunia clapped her hand over her mouth as though she had let slip a gusting swear word. Uncle Vernon was goggling at her. Harry's brain led. Mrs. Figg was one thing — but not Petunia?

How d'you know that?" he asked; astonished.

Aunt Petunia looked quite appalled at herself. She glanced at Uncle Vernon in fearful apology, then lowered her hand slightly to reveal her horsey teeth.

I heard — that awful boy — telling me about them — years ago," she said mildly.

If you mean my mum and dad, why

Harry phát âm chậm rãi và rõ ràng từng tiếng một: "Hai tên giám-ngục kém Dudley."

"Nhưng giám ngục là cái đồ quỷ quái gì chứ?"

"Chúng canh giữ ngục phù thủy Azkaban." Người thốt ra câu vừa rồi là dì Petunia.

Ngay sau đó là mấy giây yên lặng như tờ, và dì Petunia đưa vội tay bưng kín miệng, như thể dì vừa mới lỡ lời thốt ra một lời nguyên rủa bậy bạ. Dượng Vernon tròn tròn mắt ngó dì Petunia. Cái đầu của Harry cũng quàng quàng mòng mòng. Mới vừa xảy ra vụ này thì Figg – chẳng lẽ thêm dì Petunia nữa?

Nó kinh ngạc hỏi: "Làm sao dì biết được điều đó?"

Dì Petunia có vẻ như kinh hoàng với chính mình. Dì liếc nhìn dượng Vernon với vẻ áy náy hỏi lỗi đầy sệt, rồi dì từ từ hạ bàn tay xuống để ra hàm răng ngựa.

Dì nói giọng ngát gừng: "Lâu rồi tôi có nghe... thằng ấy... kể cho chị nghe về chúng..."

Harry la lớn: "Nếu dì muốn nhắc

"Don't you use their names?" said Harry loudly, but Aunt Petunia ignored him. He seemed horribly flustered.

Harry was stunned. Except for one burst years ago, in the course of which Aunt Petunia had screamed that Harry's mother had been a freak, he had never heard her mention her sister. He was astounded that she had remembered this scrap of information about the magical world for so long, when she usually put all her energies into pretending it didn't exist.

Uncle Vernon opened his mouth, closed it again, opened it once more, closed it, then, apparently struggling to remember how to talk, opened it for a second time and croaked.

"So — so — they — er — they — er — they actually exist, do they — er — ninety-whatsits?"

Aunt Petunia nodded.

Uncle Vernon looked from Aunt Petunia to Dudley to Harry as if hoping

ba má cháu thì tại sao dì lại không họ bằng tên?" Nhưng dì Petunia không thêm lý gì đến Harry. Dì tỏ ra bối rối một cách kinh khủng.

Harry ngạc nhiên đến lặng người. Ngoại trừ một trường hợp duy nhất xảy ra bất ngờ vào năm ngoái, lúc dì Petunia đã gào lên rằng mẹ của Harry là đồ đồng bóng, còn thì chưa bao giờ Harry nghe dì nó nhắc đến người chị ruột của mình. Harry ngạc nhiên là dì Petunia đã nhớ cái thông tin về thế giới ma thuật đó lâu tới như vậy trong khi trước nay dì cứ dốc hết tinh sức ra để làm bộ như thế giới đó không hề tồn tại trên đời.

Dượng Vernon hết há hốc mồm rồi ngậm miệng lại, rồi lại há hốc mồm ra, rồi lại ngậm lại, cuối cùng có vẻ như đã cố gắng hết sức để nhớ được muốn nói năng phải làm như thế nào, dượng lại mở miệng ra lần thứ hai và phát ra giọng khàn khàn:

"Vậy là... vậy là... chúng thực ra là chúng có thực trên cõi đời này, như tên... dám — khỉ — khô gì đó?"

Dì Petunia gật đầu.

Dượng Vernon hết nhìn dì Petunia đến nhìn Harry rồi nhìn đến Dudley

nobody was going to shout “April Fool!” When nobody did, he opened his mouth yet again, but was spared the struggle to find more words by the arrival of the third owl of the evening, which zoomed through the still-open window like a feathery cannonball and landed with a clatter on the kitchen table, causing all three of the Dursleys to jump with fright.

Harry tore a second official-looking envelope from the owl’s beak and opened it open as the owl swooped back out into the night.

Enough — effing — owls . . .” muttered Uncle Vernon distractedly, jumping over to the window and slamming it shut again.

Dear Mr. Potter,

In further to our letter of approximately twenty-two minutes ago, the Ministry of Magic has revised its decision to destroy your wand forthwith. You may retain your wand until your disciplinary

như hy vọng ai đó sẽ la to lên “Mặc định Fool! Chỉ là trò bịp Cá tháng Tư thôi!” Nhưng thấy không ai nói gì, dựng lại há hốc miệng ra một lần nữa. Nhưng dựng Vernon chưa kịp cố sức một lần nữa để tìm thêm từ vựng mà nói thì đã phải ngậm miệng lại: một con cú thứ hai như một trái đạn đại bác bằng lông chim bay xộc qua cánh cửa sổ vẫn còn mở, xông thẳng vào nhà bếp, cụng xuống một cái phịch trên mặt bàn khiến cho cả ba người trong gia đình Dursley đều nhảy dựng lên vì sợ hãi.

Harry nhận lấy từ mỏ con cú phong bì thứ hai, trông giống như phong thư nhà nước. Nó vội vàng mở thư trong khi con cú lao vút trở vào bóng đêm.

Dựng Vernon cau tiết gầm gừ: “Enough — tà ma... cú...” Dựng dẫm bụng thành thịch tới bên cửa sổ và đóng sập cửa lại.

Kính gửi cậu Potter,

Tiếp theo lá thư của chúng tôi gửi cách đây khoảng chừng hai mươi phút, Bộ Pháp thuật đã thay đổi quyết định tiêu hủy cây đũa phép của cậu ngay tức thì. Cậu được phép giữ cây đũa phép cho đến phiên tòa xét

aring on 12th August, at which time official decision will be taken.

Following discussions with the admaster of Hogwarts School of chcraft and Wizardry, the Ministry s agreed that the question of your usion will also be decided at that e. You should therefore consider rself suspended from school nding further inquiries.

Vith best wishes,

ours sincerely,

MPROPER USE OF MAGIC OFFICE

Ministry of Magic

Harry read this letter through three es in quick succession. The erable knot in his chest loosened htly at the thought that he was not initely expelled, though his fears re by no means banished. erylthing seemed to hang on this aring on the twelfth of August.

12 tháng Tám, khi ấy tòa sẽ có qu định chánh thức là cậu có phải g nộp đũa phép hay không.

Sau những cuộc thảo luận với Hiệu trưởng trường đào tạo Phù th và Pháp thuật Hogwarts, ông trưởng cũng đồng ý rằng việc có đ học cậu hay không cũng sẽ đ quyết định trong phiên tòa ấy. Do cậu nên tự coi mình bị đình chỉ v học cho đến khi có thêm kết quả đ tra.

Chúc cậu điều tốt đẹp nhất.

Kính thư,

VĂN PHÒNG SỬ DỤNG PHÁP THUẬT HỢP LÝ

Bộ Pháp Thuật

Trong nháy mắt, Harry đọc đi đọc bức thư này tới ba lần liên tiếp. I khổ tâm trong lòng nó được dịu đi c ít khi nó hiểu ra mình chưa hẳn bị tể cổ dứt khoát ra khỏi trường Hogwa Dù vậy những nỗi lo sợ của nó v không có cách gì tan biến hẳn. M chuyện dường như vẫn còn treo lửng phía trước, đợi đến phiên ngày 12 tháng Tám.

Well?" said Uncle Vernon, recalling Harry to his surroundings. "What now? Have they sentenced you to anything? Do you know your lot have the death penalty?" Uncle Vernon added as a hopeful afterthought.

"I've got to go to a hearing," said Harry.

"And they'll sentence you there?"

"I suppose so."

"I won't give up hope, then," said Uncle Vernon nastily.

"Well, if that's all," said Harry, getting on his feet. He was desperate to be alone, to think, perhaps to send a letter to Ron, Hermione, or Sirius.

"NO, IT RUDDY WELL IS NOT ALL!" roared Uncle Vernon. "SIT BACK DOWN!"

"What *now*?" said Harry impatiently.

"DUDLEY!" roared Uncle Vernon. "I don't want to know exactly what happened today, son!"

"Gì vậy hả?" Dượng Vernon hỏi Harry sực nhớ ra tình huống chung quanh nó lúc bấy giờ. "Bây giờ thêm chuyện gì nữa? Họ đã kết án mày tội gì chưa? Lũ chúng bây có tử hình không?" Dượng Vernon thêm câu sau như đưa ra một quyết định pháp đầy hy vọng.

Harry nói: "Cháu phải ra tòa."

"Và họ sẽ kết án mày ở đó hả?"

"Cháu đoán như vậy."

Dượng Vernon nói một cách nhẫn tâm: "Vậy thì tao chưa hết hy vọng."

Harry đứng dậy. "Nếu chỉ có vậy. Nó bây giờ tha thiết muốn được ở một mình, để suy nghĩ, để viết thư cho Ron, Hermione và chú Sirius."

Nhưng dượng Vernon gầm gừ: "CHƯA XONG! VỤ DUDLEY CHỈ XONG GÌ HẾT! NGỒI TRỞ XUỐNG!"

Harry sốt ruột hỏi: "*Bây giờ* còn nữa?"

Dượng Vernon vẫn gào thét: "CÓ VỤ DUDLEY! Tao muốn biết chính xác chuyện gì đã xảy ra cho thằng con của tao!"

FINE!" yelled Harry, and in his anger, red and gold sparks shot out of the end of his wand, still clutched in his hand. All three Dursleys flinched, looking terrified.

Dudley and I were in the alleyway between Magnolia Crescent and Asteria Walk," said Harry, speaking quietly, fighting to control his temper. Dudley thought he'd be smart with me, pulled out my wand but didn't use it. When two dementors turned up —"

But what ARE dementoids?" asked Uncle Vernon furiously. "What do they do?"

I told you — they suck all the happiness out of you," said Harry, "and when they get the chance, they kiss you

Kiss you?" said Uncle Vernon, his nose popping slightly. "Kiss you?"

It's what they call it when they suck your soul out of your mouth."

Aunt Petunia uttered a soft scream.

"TỐT!" Harry hét lên, và trong cơn tức giận cây đũa phép vẫn còn nắm chặt trong tay nó chợt phát ra những tia sáng màu đỏ và vàng, khiến cho nhà Dursley lại một phen kinh hồn bạt vía.

Harry cố gắng kiềm chế cơn nóng giận, nói nhanh: "Dudley và cháu đang ở trong con hẻm giữa đường Wisteria Walk. Dudley muốn chơi khăm cháu, cháu rút cây đũa phép của cháu nhưng chưa xài tới. Vừa lúc đó có tên giám ngục xuất hiện..."

Dượng Vernon điên tiết ngắt lời Harry: "Nhưng dám ngục LÀ cái gì? Chúng LÀM cái giống gì?"

Harry nhẫn nại đáp: "Cháu nói dượng rồi — Chúng hút đi tất cả niềm vui hạnh phúc khỏi người ta, và nếu có cơ hội, chúng sẽ hôn..."

"Hôn?" Dượng Vernon lại ngắt lời Harry, mắt dượng hấp háy nhìn "Hôn người ta?"

"Đó là cách nói để tả việc tội phạm ngục hút linh hồn một người ra khỏi miệng của người đó."

Di Petunia thốt lên một tiếng kêu nhỏ nhỏ.

His *soul*? They didn't take — he's got his —"

She seized Dudley by the shoulders and shook him, as though testing to see whether she could hear his soul rattling around inside him.

Of course they didn't get his soul, I'd know if they had," said Harry, disperated.

Fought 'em off, did you, son?" said Uncle Vernon loudly, with the appearance of a man struggling to bring the conversation back onto a plane he understood. "Gave 'em the one-two, did you?"

You can't give a dementor *the old one-two*," said Harry through clenched teeth.

Why's he all right, then?" blustered Uncle Vernon. "Why isn't he all empty, then?"

Because I used the Patronus —"

"*Linh hồn* của con tôi? Không, đâu có lấy đi được... con tôi vẫn có *linh hồn* mà..."

Dì Petunia nắm chặt vai của Dudley và day và lắc nó thật mạnh, như để kiểm tra xem có thể nghe tiếng *linh hồn* kêu loảng xoảng bên trong thớ xác của nó không.

Harry ngó thấy mà phát cáu: "Tất nhiên là họ chưa lấy đi mất *linh hồn* của Dudley. Nó mà mất *linh hồn* rồi thì chúng ta biết ngay."

Dượng Vernon lại lớn tiếng nói: "Con đã chống trả lại chúng phải không con trai của ba?" Bộ dạng dượng Vernon giống như một người đang cố gắng đem câu chuyện trở lại lĩnh vực mà ông có am hiểu. "Con đã tung ra một *đám một-hai* cổ điển phải không con trai?"

Harry nghiên răng để dần cơn bực tức: "Cái trò *một-hai cũ rích* không múi gì đối với bọn giám ngục đâu."

Dượng Vernon nói oang oang đấc: "Vậy thì làm sao mà con trai của con vẫn bình an? Tại sao nó không bị rỗng *linh hồn*, hả?"

"Bởi vì cháu đã dùng phép thuật *Thần Hộ Mệnh*..."

Don't leave the house again, whatever you do.

Harry found this such an inadequate response to everything that had happened tonight that he turned the piece of parchment over, looking for the rest of the letter, but there was nothing there.

And now his temper was rising again. Wasn't *anybody* going to say "Well done" for fighting off two mentors single-handedly? Both Mr. Weasley and Sirius were acting as though he'd misbehaved and they were saving their tellings-off until they could ascertain how much damage had been done.

— a peck, I mean, pack of owls coming in and out of my house and I can't have it, boy, I won't —"

"I can't stop the owls coming," Harry snapped, crushing Sirius's letter in his hand.

"I want the truth about what happened tonight!" barked Uncle Vernon. "If it was demenders who hurt Dudley, how come you've been

Dù con làm gì đi nữa thì cũng không được rời khỏi nhà lần nữa.

Harry cảm thấy bức thư ngắn ngủi này không tương xứng chút nào với những gì đã xảy ra trong buổi hôm nay. Nó lật qua lật lại tấm giấy nhám soi kỹ lưỡng phần còn lại của bức thư, nhưng cũng chẳng phát hiện thấy được một chữ nào.

Nỗi uất ức của nó lại trào lên. Chẳng lẽ không có tới *một người* nào khác "khá lắm!" cái vụ nó một mình đánh gục cả hai tên giám ngục sao? Cả cậu Weasley lẫn chú Sirius đều hành xử như thể nó đã làm điều gì bậy bạ, họ phải thận trọng giữ mồm, và cẩn nhắc tình huống, cho đến khi biết chi được mức độ thiệt hại đã bị gây ra.

"Một lũ – ý tao nói là một bầy cú, xẹt ra xẹt vào nhà tao, tao hết chịu rồi, thằng kia, tao sẽ không..."

Harry vò bức thư của chú Sirius trong nắm tay, quát lại dượng Vernon: "Cháu làm sao cấm được bọn cú bay đến?"

Dượng Vernon gào tướng lên: "Tôi muốn biết sự thật về những gì đã xảy ra tối hôm nay! Nếu Dudley quả thật bị bọn giám ngục ám hại, thì tại sao mà

elled? You did you-know-what, I've admitted it!"

Harry took a deep, steadying breath. His head was beginning to ache again. He wanted more than anything to get out of the kitchen, away from the Dursleys.

"I did the Patronus Charm to get rid of the dementors," he said, forcing himself to remain calm. "It's the only thing that works against them."

"But what were dementoids *doing* in the Whinging?" said Uncle Vernon in tones of outrage.

"Couldn't tell you," said Harry bravely. "No idea."

His head was pounding in the glare of the strip lighting now. His anger was going away. He felt drained, exhausted. The Dursleys were all staring at him.

"It's you," said Uncle Vernon angrily. "It's got something to do with you, boy, I know it. Why else would you turn up here? Why else would

lại bị đuổi học? Mà đã làm chuyện-mày-biết-rồi-đấy, mày đã nhận rồi mà!"

Harry hít một hơi thật sâu để tự trấn tĩnh. Cái đầu nó lại bắt đầu nhức nhối. Nó thực tình không mong muốn bất cứ điều gì khác hơn là ra khỏi nhà để tránh đối mặt với ông bà Dursley.

Nhưng nó vẫn cố gắng ép mình bình tĩnh: "Cháu đã đọc thần chú hồn Thần Hộ Mệnh để xua bọn giặc ngục đi. Đó là cách duy nhất để chống hiệu quả với bọn chúng."

Giọng gào thét của dượng Vernon vẫn nặng cả tấn điên cuồng. "Nhu mày mấy cái tên giám ngục *làm gì* ở Little Whinging này hả?"

Harry mệt mỏi đáp: "Cháu không nói gì với dượng. Cháu không biết!"

Đầu nó giờ đây lại bắt đầu nhói từng cơn đau buốt theo từng phát rít sáng của tia chớp. Cơn giận của nó đi như thủy triều xuống. Nó cảm thấy trong người nó cạn queo, kiệt sức. Ông bà Dursley vẫn ngó nó trừng trừng.

Dượng Vernon gằn giọng, rít: "Chính mày! Tao biết chắc là có liên quan tới mày. Chứ mắc mớ gì mà bọn chúng tới đây? Bọn giám ngục còn

Why be down that alleyway? You've got to be the only — the only —"

Evidently he couldn't bring himself to use the word "wizard." "The only *you-know-what* for miles."

I don't know why they were here . . .

But at these words of Uncle Vernon's, Harry's exhausted brain wound back into action. Why *had* the Dementors come to Little Whinging? *How could* it be coincidence that they had arrived in the alleyway where Harry was? Had they been sent?

Had the Ministry of Magic lost control of the dementors, had they deserted their cabin and joined Voldemort, as Dumbledore had predicted they would?

These dementors guard some wizard's prison?" said Uncle Vernon, stumbling in the wake of Harry's train of thought.

lý do gì khác để mà bén mảng đến chỗ này hẻm đó chứ? Mà y có chắc chắn là mục tiêu duy nhất của chúng! Chỉ một mình mà y là..."

Rõ ràng là dượng Vernon muốn dùng chữ "phù thủy" nhưng dượng không làm sao thốt ra được. Dượng đành rên rỉ: "Chỉ có một mình mà y là... *mày-bên-là-gì-ấy* lẫn quần ở xóm này."

"Cháu không biết tại sao những người giám ngục lại đến đây..."

Nhưng những lời của dượng Vernon bỗng nhiên khiến bộ não kiệt quệ của Harry bừng hoạt động trở lại. Ủa, sao chúng *lại* đến khu dân cư Little Whinging? Phải chăng *chỉ là* trùng hợp ngẫu nhiên khi chúng đến con hẻm này vào lúc Harry có mặt ở đó? Hay chúng được phái đến đó vì Harry?

Hay là Bộ Pháp thuật đã không kiểm soát được những tên giám ngục? Phải chăng chúng đã bỏ việc canh gác nhà ngục Azkaban để theo Voldemort như cụ Dumbledore đã từng tiên đoán về chúng?

Dượng Vernon hạch hỏi Harry như lúc bộ não của nó tỉnh táo: "Những dementor đó có phải là canh gác của cái nhà tù quái quỷ nào đó không?"

Yes," said Harry.

If only his head would stop hurting, if only he could just leave the kitchen and get to his dark bedroom and *think*.

"Oho! They were coming to arrest you!" said Uncle Vernon, with the pompous air of a man reaching an ineluctable conclusion. "That's it, isn't it? You're on the run from the law!"

"Of course I'm not," said Harry, shaking his head as though to scare off his thoughts, his mind racing now.

"Then why — ?"

"He must have sent them," said Harry quietly, more to himself than to Uncle Vernon.

"What's that? Who must have sent them?"

"Lord Voldemort," said Harry.

He registered dimly how strange it was that the Dursleys, who flinched, cowered, and squawked if they heard

"Dạ." Harry đáp.

Ước gì cái đầu nó bớt đau nhức. (Chỉ mong nó có thể rời khỏi cái nhà bếp và trở về căn phòng ngủ tối om của nó để *suy nghĩ*...

Nhưng dường như Vernon giờ đây đã kêu lên với giọng đắc thắng của người đã tìm ra được một kết luận chắc chắn: "Vậy là tụi nó đến đây để bắt mìn đúng không? Có đúng như vậy không hả? Mà đang trốn tránh ngoài vòng pháp luật."

"Đương nhiên là không phải!" Harry lắc đầu như thể xua đuổi một cơn mưa bụi cứ vo ve quanh mũi, đầu óc nó quay cuồng.

"Vậy thì tại sao...?"

"Chắc là hẳn phải chúng đến." Harry lặng lẽ thốt lên ý nghĩ đó, với chính mình nhiều hơn là nói với dượng Vernon.

"Nghĩa là sao? Mà đoán là ai phải chúng hả?"

"Chúa tể Hắc ám Voldemort." Harry đáp.

Nó đã từng ghi nhận một cảm giác không thích thú mấy cái chuyện lạ lùng của gia đình Dursley, những người cứ r

ords like “wizard,” “magic,” or “wand,”
ould hear the name of the most evil
ard of all time without the slightest
nor.

Lord — hang on,” said Uncle
non, his face screwed up, a look of
vning comprehension in his piggy
s.

I’ve heard that name . . . that was
one who . . .”

Murdered my parents, yes,” Harry
d.

But he’s gone,” said Uncle Vernon
atiently, without the slightest sign
t the murder of Harry’s parents
ght be a painful topic to anybody.
at giant bloke said so. He’s gone.”

He’s back,” said Harry heavily.

t felt very strange to be standing
e in Aunt Petunia’s surgically clean
hen, beside the top-of-the-range
ge and the wide-screen television,
l talking calmly of Lord Voldemort to
cle Vernon. The arrival of the

lần nghe đến mấy từ bình thường n
“phù thủy”, “pháp thuật”, hay “c
phép” thì lại búng nhắng lên hoảng
sợ sệt, vậy mà khi nghe đến cái
của gã phù thủy độc nhất lịch sự
vẫn cứ trơ trơ chẳng mảy may r
động gì cả.

"Chúa tể... khoan đã, để coi..." M
dượng Vernon nhăn nhúm lại, rồi r
ánh nhìn bưng lên từ đôi mắt ti hí n
mắt heo, báo hiệu là dượng Vernon
hiểu ra.

"Tao nhớ đã từng nghe qua cái
này rồi... Đó chính là kẻ đã..."

"Giết hại ba má cháu." Harry th
thờ nói.

Dượng Vernon không mảy may k
tâm là chuyện cha mẹ Harry bị giết
thảm thiết là một đề tài thương tâm
với Harry. Dượng hấp tấp nói: "Nhu
hấn biến rồi mà?"

Giọng nói như cõi lòng nặng ch
Harry nhọc nhằn đáp: "Hấn đã trở lạ

Thật là một cảm giác lạ lùng
đứng đây, trong căn nhà bếp sá
loáng và sạch bong như trong ph
mổ của dì Petunia, bên cạnh cái
lạnh lớn-nhất-trong-các-loại tủ, và
máy truyền hình màn-ảnh-rộng,

mentors in Little Whinging seemed have caused a breach in the great, visible wall that divided the endlessly non-magical world of Privet Drive and the world beyond.

Harry's two lives had somehow become fused and everything had been turned upside down: The Dursleys were asking for details about the magical world and Mrs. Figg knew about Dumbledore; dementors were lurking around Little Whinging and he might never go back to Hogwarts. Harry's head throbbed more painfully.

"Back?" whispered Aunt Petunia.

She was looking at Harry as she had never looked at him before. And all of a sudden, for the very first time in his life, Harry fully appreciated that Aunt Petunia was his mother's sister. He could not have said why this hit him so deeply so powerfully at this moment. All he knew was that he was not the only

người bình thường nói chuyện về Chúa Voldemort với dượng Vernon. Sự kết nối giữa những tên giám ngục xuất hiện ở khu dân cư Little Whinging dường như chọc một lỗ thủng trên bức tường đại vô hình đã từ lâu nay ngăn cản không nhân nhượng thế giới không pháp-thuật ở phố Privet Drive với thế giới khác bên ngoài thế giới ấy.

Hai cuộc đời khác hẳn mà Harry từng sống riêng biệt nay bỗng trở nên chập lại và hòa trộn ở một mức độ nào đó và mọi thứ dường như đang từng phèo: ông bà Dursley lại hỏi chi tiết về thế giới pháp thuật, bà Figg thì biết cụ Albus Dumbledore, tên giám ngục thì rà soát quanh khu dân cư Little Whinging và Harry thì có thể sẽ không bao giờ được trở về trường Hogwarts nữa. Đầu của Harry càng đau nhức tợn.

"Trở lại à?" Dì Petunia thì thào.

Dì đang ngấm nhìn Harry như thể hỏi nào tới giờ dì chưa hề nhìn thấy nó. Và bỗng nhiên, lần đầu tiên trong đời, Harry nhận ra rõ ràng, dì Petunia là em gái của mẹ nó. Harry không hiểu giải thích tại sao điều đó làm cho xúc động mạnh mẽ đến thế trong giây phút này. Nó chỉ biết là hiện giờ trong c

son in the room who had an inkling what Lord Voldemort being back might mean. Aunt Petunia had never in her life looked at him like that before. Her large, pale eyes (so unlike her mother's) were not narrowed in dislike or anger: They were wide and fearful. The obvious pretense that Aunt Petunia had maintained all Harry's life — that there was no magic and no world other than the world she inhabited with Uncle Vernon — seemed to have fallen away.

Yes," Harry said, talking directly to Aunt Petunia now. "He came back a month ago. I saw him."

Her hands found Dudley's massive leather-clad shoulders and clutched them.

"Hang on," said Uncle Vernon, looking from his wife to Harry and back again, apparently dazed and confused by the unprecedented understanding that seemed to have sprung up

phòng này này nó không phải là người duy nhất hiểu được sự trở lại của Voldemort mang ý nghĩa nghiêm trọng như thế nào. Từ trước tới nay Petunia chưa bao giờ nhìn Harry như thế. đôi mắt to cò và nhợt nhạt của Petunia (không giống mắt của Harry chút nào) lúc này không hề nhắm về ghét bỏ hay tức giận nữa. Chị đang mở to đầy sợ sệt. Sự cố tình nhận rất đáng giận của dì Petunia nay – rằng không đời nào có phép thuật hay một thế giới nào khác ngoài cái thế giới mà dì đang sống – dường như đang sụp đổ.

"Phải." Harry nói, bây giờ nó nói tiếp với dì Petunia. "Hắn đã trở lại cả đây một tháng. Cháu đã nhìn thấy hắn."

Hai bàn tay của dì Petunia đưa tìm lấy đôi bờ vai phốp pháp của Dudley được bảo vệ dưới tấm áo khoác da và ghì chặt lấy.

"Khoan đã!" Dượng Vernon hét lên vợ rồi nhìn sang Harry, rồi lại nhìn sang vợ, hiển nhiên là sửng sốt hoang mang trước sự cảm thông không thể ngờ tới này, dường như mới nảy nở giữa hai dì cháu họ

ween them. "Hang on. This Lord
dything's back, you say."

Yes."

The one who murdered your
ents."

Yes."

And now he's sending dismembers
er you?"

Looks like it," said Harry.

I see," said Uncle Vernon, looking
n his white-faced wife to Harry and
hing up his trousers. He seemed to
swelling, his great purple face
atching before Harry's eyes.

Well, that settles it," he said, his
rt front straining as he inflated
self, "*you can get out of this house,
!*"

What?" said Harry.

You heard me — OUT!" Uncle
non bellowed, and even Aunt
unia and Dudley jumped. "OUT!
T! I should've done it years ago!

nhau. Khoan đã. Màý nói là cái
Chúa tể Vôn-đơ-mọt-gì-đó đã trở lại

"Dạ."

"Cái tay đã sát hại cha mẹ màý
hả?"

"Dạ."

"Và bây giờ cái tay đó phái tụi d
đụt đến đây hại màý?"

"Có vẻ như vậy."

"Tao hiểu rồi." Dượng Vernon
nhìn từ bà vợ đang sợ hãi đến trẻ
bạch cả mặt mũi lại nhìn sang thằng
cháu vợ, rồi dượng xốc mạnh cái qu
có hai dây đeo lên. Dường như dượng
đang bị phù ra, bộ mặt phốp ph
hồng hào của dượng đang đổi s
màu tím đỏ trước mắt Harry.

Dượng nói: "Được rồi, kể như
khoát." Ngực áo sơ mi của dượng
căng ra chật cứng khi dượng hít
vào. "*Thằng kia, màý có thể cút k
căn nhà này!*"

"Cái gì?" Harry hỏi lại.

Dượng Vernon quát: "Màý nghe
nói rồi đó. CÚT ĐI!" Tiếng quát c
dượng Vernon làm cho ngay cả
Petunia và Dudley cũng giật bắn ngu

is treating the place like a rest
ne, puddings exploding, half the
nge destroyed, Dudley's tail, Marge
obing around on the ceiling, and that
ng Ford Anglia — ”

OUT! OUT! You've had it! You're
tory! You're not staying here if some
ny's after you, you're not
langering my wife and son, you're
bringing trouble down on us, if
i're going the same way as your
less parents, I've had it! OUT!"

Harry stood rooted to the spot. The
ers from the Ministry, Mr. Weasley,
l Sirius were crushed in his left
id. *Don't leave the house again,
atever you do. DO NOT LEAVE
UR AUNT AND UNCLE'S HOUSE.*

You heard me!" said Uncle Vernon,
iding forward now, so that his

mà nhảy dựng lên. "CÚT! CÚT! Lẽ
tao phải tổng cổ máy ra khỏi nhà
từ nhiều năm trước rồi mới phải. Cứ
bay đi bay lại nườm nượp cứ làm n
nhà tao là trạm nghỉ vậy; rồi bánh k
nỗ, tanh banh cả nửa căn phò
khách; lại còn vụ thằng Dudley n
đuôi; cô Marge thì bay lơ lửng lên
trần nhà; ờ, còn thêm chiếc xe hơi k
nữa chớ... "

"Đủ rồi! CÚT! CÚT! Máy gây ra
rắc rối cuộc đời rồi. Mọi chuyện t
do máy mà ra! Chừng nào còn máy
sống nhà thương điên sẵn đuổi m
thì máy đừng có ở lại đây. Đừng
làm cho cuộc đời vợ con tao bị n
hiểm lây chớ! Đừng có trút tai u
xuống chúng tao chớ! Còn nếu máy
quyết đi theo cái đường mà hai bố
vô tích sự của máy đã đi, thì tao
đủ. Tao thua rồi đó! CÚT NGAY!"

Harry đứng như mọc rễ tại chỗ. M
tờ công văn của Bộ Pháp thuật, t
của ông Weasley, và chú Sirius bị
thành một cục trong bàn tay trái c
nó. *Cho dù con làm gì thì cũng đừng
khỏi nhà lần nữa. ĐỪNG RỜI KH
NHÀ DÌ DỰNG CON.*

"Máy có nghe tao nói không
Dượng Vernon bây giờ đã chồm

ssive purple face came closer to rry's, so that Harry actually felt ks of spit hit his face.

Get going! You were all keen to ve half an hour ago! I'm right behind ! Get out and never darken our orstep again! Why we ever kept you the first place I don't know. Marge s right, it should have been the hanage, we were too damn soft for own good, thought we could ash it out of you, thought we could a you normal, but you've been rotten n the beginning, and I've had ough — OWLS!"

The fifth owl zoomed down the mney so fast it actually hit the floor ore zooming into the air again with oud screech. Harry raised his hand seize the letter, which was in a rilet envelope, but it soared straight r his head, flying directly at Aunt unia, who let out a scream and ked, her arms over her face. The l dropped the red envelope on her

trước, để cho bộ mặt phốp pháp hồng kê gần sát mặt Harry, đến Harry thấy rõ ràng đến cả những nước miếng của dượng văng vào r mình.

"Mày được đi rồi đó! Nửa giờ tru mày hăm hờ bỏ đi lắm mà. Tao ch theo mày hết nước rồi đó! Mày đi c khuất mắt tao và đừng bao giờ làm ngưỡng cửa nhà tao nữa. Tao cứ không hiểu hỏi đầu tại sao chúng lại để mày tá túc ở đây cơ chứ. Marge nói đúng, lẽ ra cứ quăng m vào viện mồ côi là xong. Chúng đúng là những người quá ư mềm lờ cứ tưởng gột rửa cái đồ ấy ra k mày, cứ tưởng có thể biến mày thè người bình thường, nhưng mày đã hồng ngay từ đầu rồi, và tao thì ngáy tới cổ... Oái, CÚ!"

Con cú thứ năm phóng vọt xuống ống khói, nhanh đến nỗi nó bị c xuống sàn nhà trước khi phóng vọt lại lên không với một tiếng rít chói điếc lỗ tai. Harry giơ tay lên định lấy lá thư – một lá thư trong phong đồ. Nhưng con cú lao vút qua đầu bay thẳng tới chỗ dì Petunia, khiến rú lên một tiếng kinh hoàng và th người xuống, hai cánh tay vòng c đầu, ôm lấy dì. Con cú thả cái phong

and, turned, and flew straight up the chimney again.

Harry darted forward to pick up the letter, but Aunt Petunia beat him to it.

"You can open it if you like," said Harry, "but I'll hear what it says anyway. That's a Howler."

"Let go of it, Petunia!" roared Uncle Vernon. "Don't touch it, it could be dangerous!"

"It's addressed to me," said Aunt Petunia in a shaking voice. "It's addressed to *me*, Vernon, look! *Mrs. Petunia Dursley, The Kitchen, Number Four, Privet Drive* —"

When she caught her breath, horrified. The envelope had begun to smoke.

"Open it!" Harry urged her. "Get it over with! It'll happen anyway —"

"No —"

Aunt Petunia's hand was trembling. She looked wildly around the kitchen though looking for an escape route, too late — the envelope burst into flames. Aunt Petunia screamed and fainted.

đổ lên đầu dì Petunia, rồi xoay lại, cẳng thẳng trở lại lên ống khói.

Harry lao nhanh tới để lượm lá thư lên, nhưng dì Petunia đã chụp đũa trước nó.

Harry nói: "Dì cứ mở nó ra nếu thích, nhưng đằng nào thì cháu cũng biết thư nói gì rồi. Đó là Thư Sấm."

Dượng Vernon gào tướng lên: "Petunia, buông ra! Đừng đụng tới cái gì coi chừng nguy hiểm!"

Dì Petunia run run nói: "Thư gửi cho em, anh Vernon, thư gửi cho *em*, anh coi nè! *Bà Petunia Dursley, Nhà Bốn Số Bốn, đường Privet Drive* —"

Dì hoảng sợ đến nín thở. Cái phong bì đỏ bắt đầu bốc khói.

"Mở nó ra đi dì!" Harry khuyên. "Cái gì nó xong đi! Đằng nào thì nó cũng nổ ra thôi —"

"Không!"

Bàn tay dì Petunia run cầm cập. Bà hoảng nhìn quanh nhà bếp nhưng tìm kiếm một lối nào đó để thoát thân nhưng quá trễ rồi. Cái phong bì đỏ bùng lên thành ngọn lửa. Dì Petunia hét lên khiếp đảm, buông rơi lá thư.

An awful voice filled the kitchen, booming in the confined space, issuing from the burning letter on the table.

Một giọng nói khủng khiếp tràn ngập căn nhà bếp, dội vang vang trong khoảng không gian chật chội, phát từ lá thư đang bốc cháy trên bàn.

“REMEMBER MY LAST, PETUNIA.”

“PETUNIA, HÃY NHỚ LẦN CUỐI CỦA TA.”

Aunt Petunia looked as though she might faint. She sank into the chair beside Dudley, her face in her hands. The remains of the envelope crumbled into ash in the silence.

Dì Petunia trông như thể sắp lả đi. Dì sụp người xuống cái ghế kế bên Dudley, gục mặt vào hai bàn tay. Phần còn lại của chiếc phong bì đã cháy ra tro.

“What is this?” Uncle Vernon said hoarsely. “What — I don’t — Petunia?”

Dượng Vernon cất giọng khàn khàn hỏi: “Cái gì vậy? Cái gì... anh không hiểu, Petunia?”

Aunt Petunia said nothing. Dudley was staring stupidly at his mother, his mouth hanging open. The silence raged horribly. Harry was watching his aunt, utterly bewildered, his head bobbing fit to burst.

Dì Petunia không thốt lời nào. Dudley chỉ biết nhìn mẹ chăm chăm một cách đần độn, miệng há hốc không sao ngậm lại được. Sự im lặng càng lúc càng căng thẳng một cách khủng khiếp, Harry nhìn dì Petunia, hoảng mang tột cùng, đầu nó lại như có bu bưng như muốn nổ tung.

“Petunia, dear?” said Uncle Vernon idly. “P-Petunia?”

Dượng Vernon rụt rè gọi vợ: “Petunia à! Pe... Petunia?”

She raised her head. She was still trembling. She swallowed.

Dì Petunia ngẩng đầu lên. Dì vẫn còn run rẩy, nhưng cố nén.

The boy — the boy will have to stay, Vernon,” she said weakly.

Giọng dì yếu ớt: “Thằng nhỏ... à, Vernon à, thằng nhỏ sẽ phải ở lại đây.”

W-what?"

He stays," she said. She was not looking at Harry. She got to her feet again.

He . . . but Petunia . . ."

If we throw him out, the neighbors will talk," she said. She was regaining her usual brisk, snappish manner absently, though she was still very pale. "If they'll ask awkward questions, they'll know where he's gone. We'll have to keep him."

Uncle Vernon was deflating like an overinflated tire.

But Petunia, dear —"

Aunt Petunia ignored him. She looked at Harry.

"You're to stay in your room," she said. "You're not to leave the house. Now get to bed."

Harry didn't move.

"Who was that Howler from?"

"Don't ask questions," Aunt Petunia snapped.

"Cái gì?"

"Nó ở lại đây." Dì Petunia nói không nhìn Harry. Dì cố gắng đứng dậy.

"Nó... Nhưng mà Petunia à..."

"Nếu chúng ta tổng cổ nó đi thì xui gì sẽ đàm tiếu." Dì Petunia nói. Đang nhanh chóng lấy lại cái phong cách nhanh nhẩu cáu kỉnh thường ngày mặc dù trông dì vẫn còn tái mét. "Nếu sẽ đặt câu hỏi hoạn hộc này nọ, sẽ muốn biết nó đi đâu. Chúng ta phải giữ nó ở lại thôi."

"Dượng Vernon xìu xuống như bánh xe xì hơi."

"Nhưng mà Petunia, em..."

Dì Petunia không đếm xỉa gì dượng Vernon nữa. Dì quay qua Harry.

Dì nói: "Mày phải ở trong phòng của mày. Không được đi ra khỏi nhà. Giờ đi ngủ đi."

Harry không nhúc nhích.

"Ai gửi cho dì bức Thư Sấm vậy?"

"Đừng có hỏi." Dì Petunia nạt Harry.

Are you in touch with wizards?"

I told you to get to bed!"

What did it mean? Remember the
t what?"

Go to bed!"

How come — ?"

YOU HEARD YOUR AUNT, NOW
T TO BED!"

Nhưng nó không chịu thôi. "Đi
liên lạc với giới phù thủy?"

"Tao đã bảo mày đi ngủ!"

"Thế nghĩa là sao? Hãy nhớ cái
cuối?"

"Đi ngủ đi!"

"Làm sao mà...?"

"MÀY CÓ NGHE LỜI DÌ M
KHÔNG? ĐI NGỦ NGAY!"

— CHƯƠNG 3 —

ĐOÀN VỆ SĨ TIÊN PHONG *THE ADVANCE GUARD*

I've just been attacked by dementors and I might be expelled from Hogwarts. I want to know what's going on and when I'm going to get out of here.

Harry copied these words onto three separate pieces of parchment the moment he reached the desk in his dark bedroom. He addressed the first to Sirius, the second to Ron, and the third to Hermione. His owl, Hedwig, was off hunting; her cage stood empty by the desk.

"Mình vừa mới bị bọn giám ngục tấn công và mình có thể bị đuổi khỏi trường Hogwarts. Mình muốn biết chuyện gì đang xảy ra khi mình rời được ra khỏi nơi đây?"

Ngay khi vừa về tới căn phòng ngủ tối tăm của mình, Harry ngồi ngay xuống bàn và chép những giòng chữ trên vào ba mảnh giấy da khác nhau. Rồi nó địa chỉ gửi lá thư thứ nhất cho Sirius, lá thư hai cho Ron, và lá thư thứ ba cho Hermione. Con cú của nó, Hedwig, đang đi săn mồi ở đâu đó bên ngoài; cái lồng cú nằm trống trơn trên bàn.

Harry paced the bedroom waiting for Sirius to come back, his head pounding, his brain too busy for sleep even though his eyes stung and itched with dryness. His back ached from carrying Dudley home, and the two bumps on his head where the window blind Dudley had hit him were throbbing painfully.

Up and down he paced, consumed by anger and frustration, grinding his teeth and clenching his fists, casting angry looks out at the empty, star-strewn sky every time he passed the window.

Dementors sent to get him, Mrs. Figg and Mundungus Fletcher tailing him in secret, then suspension from Hogwarts and a hearing at the Ministry of Magic and *still* no one was telling him what was going on.

And what, *what*, had that Howler been about? Whose voice had echoed horribly, so menacingly, through the window?

Harry đi loanh quanh trong phòng ngủ chờ con cú quay trở về. Đầu vẫn bưng bưng. Mắt nó mệt mỏi còn nổi cay xè và nhức nhối, nhưng bộ r của nó còn quá bận suy tư nên không chịu buồn ngủ cho. Lưng của Harry cũng đau rần vì phải vác Dudley nhà. Và hai cục u trên đầu nó, một đụng vào cửa sổ nhà dì Petunia, rồi do Dudley nện, bây giờ sưng vù lên đau thấu óc.

Harry đi qua rồi đi lại trong phòng gặm nhấm cơn tức giận cùng nỗi tu vọng; răng nghiến trèo trẹo, hai bàn tay siết chặt, và mỗi lần đi ngang cửa sổ nó lại ném cái nhìn đăm đăm tức lên bầu trời trống mênh mông như nháy những vì sao.

Bọn giám ngục được sai đi ám sát nó, bà Figg và lão Mundungus Fletcher bí mật theo đuôi nó, rồi nó bị đình học tập ở trường Hogwarts và bị Pháp thuật đưa ra tòa... Ngàn ấy biến cố xảy ra liên tiếp mà vẫn không một ai nói cho nó biết là chuyện đang xảy ra.

Và bức Thư Sấm, bức thư ấy nói *cái gì* kia chứ? Giọng của ai phát ra bức thư mà vang dội khắp gian phòng?

Why was he still trapped here without information? Why was everyone treating him like some mighty kid? *Don't do any more magic, stay in the house. . . .*

He kicked his school trunk as he passed it, but far from relieving his anger he felt worse, as he now had a sharp pain in his toe to deal with in addition to the pain in the rest of his body.

Just as he limped past the window, Hedwig soared through it with a soft flutter of wings like a small ghost.

"About time!" Harry snarled, as she landed lightly on top of her cage. "You've put that down, I've got work for you!"

Hedwig's large round amber eyes glared reproachfully at him over the head of the frog clamped in her beak.

bếp một cách ghê rợn và đầy đe dọa như vậy?

Tại sao nó cứ bị mắc kẹt ở đây không có được một chút xíu thông tin gì hết? Tại sao mọi người đối xử với nó như thể nó là một thằng con nít hỏng vậy? *Đừng bày thêm trò phép thuật nữa, hãy ở yên trong nhà...*

Bước ngang qua cái rương và dùng để đựng đồ đạc, sách vở trường, Harry đá cho nó một cái mạnh. Nhưng đã không xả được cái giận càn hông thì chớ, mà Harry còn điều đứng hơn, vì bây giờ phụ thêm với sự đau đớn toàn thân đã sẵn, nó lại còn có thêm cái đau th xương ở mấy đầu ngón chân.

Ngay lúc Harry vừa cà nhắc ngẩng qua cửa sổ, thì con cú Hedwig từ cửa bay vụt vào, đôi cánh vỗ sột soạt rất nhẹ, êm như một bóng ma nho nhỏ.

"Về đúng giờ dữ à!" Harry quát ngay khi con cú mới vừa đậu xuống cái nóc chuồng. "Làm ơn dẹp cái đó đi, tao có việc giao cho mày đây."

Con Hedwig trố đôi mắt to tròn thô lỗ màu hổ phách, nhìn Harry rất cách xấu hổ. Cái mỏ nó còn kẹp chặt con nhái đã chết ngất ngay.

Come here," said Harry, picking up three small rolls of parchment and a leather thong and tying the scrolls to his scaly leg. "Take these straight to us, Ron, and Hermione and don't come back here without good long letters. Keep pecking them till they've given you ten decent-length answers if you've got any to. Understand?"

Hedwig gave a muffled hooting sound, her beak still full of frog.

Get going, then," said Harry.

She took off immediately. The moment she'd gone, Harry threw himself down onto his bed without dressing and stared at the dark ceiling. In addition to every other miserable feeling, he now felt guilty that he'd been irritable with Hedwig; she was the only friend he had at number four, Privet Drive.

But he'd make it up to her when she came back with Sirius's, Ron's, and Hermione's answers.

"Lại đây!" Harry cầm lên ba cuộn giấy da nhỏ và một sợi dây da để buộc mấy cuộn thư vào cái chân khăng kịt chỉ có vẩy bọc xương của con Hedwig và ra lệnh: "Đem những lá thư này giao thẳng cho chú Sirius, Ron và Hermione. Đừng quay trở về đây nếu không đem về được thư trả lời dài tốt lành. Nếu cần thì cứ mổ họ cho đến khi họ viết xong mấy bức thư trả lời dài gửi mày đem về cho tao. Họ không?"

Con Hedwig vẫn ngậm cứng con nhái chết trong miệng, gật gù phát ra mấy tiếng cú rúc ngắc ngư.

Harry nói: "Vậy thì đi đi."

Con cú bay vút đi lập tức. Khi Hedwig đi rồi, Harry gieo mình xuống giường mà không thèm thay quần áo ra. Nó nằm đó ngó trần trần cái trần nhà tối thui. Làm như bao nhiêu con cú xúc khôn khổ nó từng trải qua từ khi đến giờ vẫn chưa đủ hay sao, mà bây giờ đây lại còn đeo thêm cảm giác tội lỗi đã cáu gắt với con Hedwig, bồ bầy duy nhất của nó ở ngôi nhà số 4 Privet Drive.

Nó đành tự nhủ là sẽ làm lành với Hedwig khi nó quay về với thư trả lời của chú Sirius, Ron và Hermione.

They were bound to write back quickly; they couldn't possibly ignore a mentor attack. He'd probably wake tomorrow to three fat letters full of sympathy and plans for his immediate removal to the Burrow. And with that comforting idea, sleep rolled over him, leaving all further thought.

But Hedwig didn't return next morning. Harry spent the day in his room, leaving it only to go to the bathroom. Three times that day Aunt Petunia shoved food into his room through the cat flap Uncle Vernon had installed three summers ago. Every time Harry heard her approaching he had to question her about the Howler, but he might as well have interrogated the doorknob for all the answers he got.

Otherwise the Dursleys kept well away from his bedroom. Harry couldn't blame them for the point of forcing his company on him; another row would achieve nothing except perhaps making him so angry he'd perform more illegal magic.

Chắc là họ sẽ nhanh chóng trả lời thôi. Chứ lẽ nào họ lại có thể làm ngược trước một cuộc tấn công của tụi giặc. Có thể khi thức dậy vào sáng mai là nó đã thấy ngay ba cuộn giấy dày cui tràn đầy những lời lẽ an ủi thông và những kế hoạch giải thoát tức thì, đưa nó đến trang trại Hagrid ở Sóc. Ý nghĩ đó vỗ về Harry, giúp anh chìm sâu vào giấc ngủ, và xua đi những lo âu khác.

Nhưng Hedwig không trở về vào sáng hôm sau. Harry nằm lì suốt ngày trong phòng ngủ của nó, chỉ ra khỏi phòng mỗi lần vào nhà vệ sinh. Ngày hôm đó dì Petunia ba lần mang bữa ăn cho nó đến tận phòng, đút thức ăn cho cái lỗ mèo chui mà dựng Vernon khoét ra cách đây ba mùa hè. Mỗi lần Harry nghe tiếng dì Petunia đến gần cửa là nó lại tìm cách hỏi thăm về bức Thư Sấm. Nhưng hỏi dì thì cũng chẳng chất vấn cái nắm đấm cửa, chỉ nhận được cùng một câu trả lời mà thôi.

Mặt khác, gia đình Dursley tránh xa việc lai vãng đến gần phòng ngủ của Harry. Bản thân Harry cũng không thể có lý do gì khiến nó phải chung đụng với họ. Lại cãi cọ thêm chẳng đặng tích sự gì, chỉ tổ khiến nó nổi khùng lên và biết đâu giận quá mất khôn

So it went on for three whole days. Harry was filled alternately with restless energy that made him unable to settle to anything, during which he cleaned his bedroom again, furious at the whole lot of them for leaving him to live in this mess, and with a lethargy so complete that he could lie on his back for an hour at a time, staring absently into space, aching with dread whenever he thought of the Ministry hearing.

What if they ruled against him? What if he was expelled and his wand was snapped in half? What would he do, where would he go? He could not return to living full-time with the Dursleys, not now that he knew the wizarding world, the one to which he really belonged. . . .

Was it possible that he might be able to move into Sirius's house, as Sirius

thi thố thêm vài trò pháp thuật bất hủ pháp.

Và tình hình cứ thế kéo dài suốt ngày. Tâm trạng của Harry biến đổi thất thường khi trầm liên tục khiến nó không chôn chẳng làm được chuyện gì. Khi thì nó đi qua đi lại trong phòng ngủ lòng tràn đầy tức giận với hết thảy những người thân thiết vì đã bỏ mặc nó bị nhốt như trong cái mớ bòng bong này; khi thì nó thấy lòng hoàn toàn trống rỗng, đứng đờ đẫn, đến nỗi cứ thế nằm dài trên giường đến hàng giờ đồng hồ thờ thẩn nhìn đăm đăm vào khoảng không; rồi cứ nghĩ đến chuyện phải ra trước tòa án của Bộ Pháp thuật là quặn thắt ruột gan vì sợ.

Nếu họ xử nghiêm khắc với nó sao? Nếu nó bị đuổi học và cây gậy phép của nó bị bẻ làm đôi thì nó sẽ làm sao? Rồi nó sẽ làm gì? Rồi nó sẽ ở đâu? Nó không thể nào trở về sống một cách "chính quy" với gia đình Dursley, để rồi hoàn toàn phụ thuộc gắn bó với họ được, nhất là khi ở đây nó đã biết đến một thế giới khác một thế giới mà nó thực sự thuộc về thế giới của nó...

Liệu nó có thể dọn đến nhà của Sirius ở như chú đã từng đề nghị cả

l suggested a year ago, before he l been forced to flee from the istry himself? Would he be allowed live there alone, given that he was underage?

Or would the matter of where he nt next be decided for him; had his ach of the International Statute of reacy been severe enough to land r in a cell in Azkaban? Whenever s thought occurred, Harry invariably l off his bed and began pacing ain.

On the fourth night after Hedwig's apture Harry was lying in one of his athetic phases, staring at the ceiling, exhausted mind quite blank, when uncle entered his bedroom.

Harry looked slowly around at him. cle Vernon was wearing his best suit l an expression of enormous ugness.

đây một năm không. Đó là cái đạo bản thân chú chưa bị buộc phải ch trốn khỏi sự truy lùng của Bộ Ph thuật ấy? Không biết nó có được ph tá túc một mình trong ngôi nhà đó vẫn còn ở tuổi vị thành niên không?

Hay là chuyện nó sẽ ở đâu sau bị đuổi học là tùy thuộc quyền qu định của người khác chứ không tùy nó muốn ở đâu thì ở? Liệu vụ nó phạm Đạo luật Quốc tế về Bảo mật trầm trọng đến mức đủ để các qu tòa của Bộ Pháp thuật tống cổ nó v buồng giam của nhà ngục Azkat không? Cứ hể mỗi khi ý nghĩ này h ra trong đầu, Harry lại tuột xuố giường, đi ngang đi dọc.

Vào đêm thứ tư kể từ hôm c Hedwig đem thư đi, Harry đang n dài trên giường gặm nhấm nỗi đau k trong lúc chán đời, dăm dăm ngó trần nhà, cái đầu vì lo nghĩ, suy đc quá mức nên bây giờ kiệt quệ, trố tron. Đang lúc nó hờ hững với cả gian như thế, thì dượng Vernon bu vào phòng.

Harry uể oải rời mắt khỏi cái t nhà để nhìn dượng. Ông đang kho trên thân thể phì nộn bộ đồ đẹp n

We're going out," he said.

Sorry?"

We — that is to say, your aunt, Dudley, and I — are going out."

Fine," said Harry dully, looking back at the ceiling.

You are not to leave your bedroom while we are away."

Okay."

You are not to touch the television, stereo, or any of our possessions."

Right."

You are not to steal food from the refrigerator."

Okay."

I am going to lock your door."

You do that."

Uncle Vernon glared at Harry, clearly suspicious of this lack of argument, and then stomped out of the room and locked the door behind him. Harry

của mình, và trên bộ mặt phốp phốp cả một sự tự mãn tự đắc khổng lồ.

Dượng Vernon nói: "Chúng tao sẽ đi vắng."

"Dạ?"

"Chúng tao — ý nói là gồm có tao, của mày, và Dudley sẽ đi vắng."

"Tốt ạ." Harry buông thõng câu nói rồi lại nhìn cái trần nhà.

"Mày không được ra khỏi phòng ngủ của mày khi chúng tao đi vắng."

"Dạ."

"Mày không được đụng tới truyền hình, dàn âm thanh nổi, hay bất cứ sản phẩm nào khác của chúng tao."

"Được ạ."

"Mày không được ăn cắp thức ăn trong tủ lạnh."

"Ok."

"Tao sẽ khóa cửa phòng mày lại."

"Dượng cứ làm."

Dượng Vernon tròn mắt nhìn Harry rõ ràng là cái sự nó thờ ơ chẳng bận tâm cái gì hết khiến cho dượng đã nghi ngờ. Nhưng dượng cũng bu

ard the key turn in the lock and
cle Vernon's footsteps walking
avily down the stairs. A few minutes
ar he heard the slamming of car
ors, the rumble of an engine, and
unmistakable sound of the car
eeping out of the drive.

Harry had no particular feeling about
Dursleys leaving. It made no
erence to him whether they were in
house or not. He could not even
nmon the energy to get up and turn
his bedroom light. The room grew
adily darker around him as he lay
aning to the night sounds through
window he kept open all the time,
ting for the blessed moment when
dwig returned.

The empty house creaked around
1. The pipes gurgled. Harry lay there
a kind of stupor, thinking of nothing,
suspended in misery.

And then, quite distinctly, he heard a
sh in the kitchen below.

He sat bolt upright, listening intently.
Dursleys couldn't be back, it was

thành thạch ra khỏi phòng và đóng cá
cửa lại. Harry nghe tiếng chìa kh
vặn trong ổ khóa rồi tiếng bước ch
của dượng Vernon nặng nề đi xuố
cầu thang. Vài phút sau, nó nghe tiế
cửa xe đóng, tiếng máy xe hự hự
rồi tiếng xe lăn bánh trên lối đi, kh
thể nhầm với âm thanh nào khác.

Đối với chuyện gia đình Dursley
vắng, Harry chẳng có cảm giác gì
biệt lắm. Với nó thì dì dượng và th
em họ có ở nhà hay không thì có kh
gì nhau đâu! Nó chán đời đến
không buồn vận dụng tới một chút s
lực nào để ngồi dậy và bật đèn tr
phòng ngủ. Nó cứ nằm thế trong
phòng càng lúc càng tối đen, l
nghe những tiếng động trong đ
vọng qua khung cửa sổ mà nó lu
luôn để mở, chờ đợi cái phút giây s
sướng khi Hedwig trở về.

Ngôi nhà vắng người bỗng kêu
kẹt. Những ống nước kêu òng
Harry vẫn nằm đó, trong một trạng t
thần thờ, không suy nghĩ gì hết,
lững trong nỗi bất hạnh.

Thế rồi, rõ mồn một, Harry nghe
tiếng bễ loảng xoảng dưới nhà bếp.

Nó ngồi bật ngay dậy, căng th
đồng tai nghe. Gia đình Dursley kh

ch too soon, and in any case he
In't heard their car.

There was silence for a few
seconds, and then he heard voices.

Burglars, he thought, sliding off the
floor onto his feet — but a split second
before it occurred to him that burglars
would keep their voices down, and
therefore was moving around in the
dark when was certainly not troubling to
so.

He snatched up his wand from his
side table and stood facing his
room door, listening with all his
might. Next moment he jumped as the
lock gave a loud click and his door
was opening.

Harry stood motionless, staring
through the open door at the dark
stairs landing, straining his ears for
any sounds, but none came. He
hesitated for a moment and then
moved swiftly and silently out of his
room to the head of the stairs.

His heart shot upward into his throat.

có lý nào đã trở về, còn quá sớm r
Vội lại Harry có nghe thấy tiếng xe
của họ đâu.

Sự im lặng kéo dài vài giây, rồi H
nghe có vài giọng nói.

Ăn trộm, nó vừa nghĩ bụng, vừa t
xuống giường, đứng dậy. Nhưng
vài giây sau, nó đã nghĩ ra, nếu là
trộm thì bọn chúng phải giữ mồm
miệng mà nói nhỏ chứ. Trong khi
người nào đó đang quanh quẩn tr
nhà bếp dưới kia rõ ràng đã chẳng
bận tâm làm chuyện đó.

Nó chụp lấy cây đũa phép đặt t
chiếc bàn cạnh giường và đứng
mặt với cánh cửa phòng ngủ, hết s
lắng tai nghe. Nhưng liền ngay sau
nó nhảy dựng cả lên, khi ổ khóa va
lên một tiếng cách và cánh cửa
tung ra.

Harry đứng bất động, chăm ch
nhìn qua cánh cửa mở xuống đầu
cầu thang tối om, căng tai ra mà n
ngóng những tiếng động khác, như
không còn tiếng động nào vang
nữa. Nó ngấp ngừng một chút rồi
chuyển thật nhanh và yên lặng ra k
căn phòng, về phía đầu cầu thang.

Trái tim Harry nhảy nhót lên

ere were people standing in the idowy hall below, silhouetted ainst the streetlight glowing through glass door; eight or nine of them, as far as he could see, looking up im.

Lower your wand, boy, before you e someone's eye out," said a low, wling voice.

Harry's heart was thumping ontrrollably. He knew that voice, but did not lower his wand.

Professor Moody?" he said ertainly.

I don't know so much about ofessor," growled the voice, "never round to much teaching, did I? Get vn here, we want to see you perly."

Harry lowered his wand slightly but not relax his grip on it, nor did he ve. He had very good reason to be picious. He had recently spent nine nths in what he had thought was d-Eye Moody's company only to find that it wasn't Moody at all, but an ostor; an impostor, moreover, who l tried to kill Harry before being

họng: có nhiều người đang đứng trc hành lang tối om phía dưới, những bóng bị ánh đèn đường xuyên qua c kính rọi chập chờn trên tường; tám l chín người hết thấy, và như nó thấy tất cả đều đang ngược lên nhìn nó.

Một giọng trầm trầm cầu nhàu: "cây đũa phép của con xuống, con à, trước khi con chọc lọt tròng mắt c một người nào đó."

Tim Harry đập loạn xạ. Nó nhận giọng nói này, nhưng nó vẫn khc chịu hạ cây đũa phép xuống.

Nó hỏi mà giọng không chắc lả "Có phải giáo sư Moody không?"

Giọng nói kia lầu bàu: "Ta khc rành lắm về "giáo sư", vì ta có dạy được bao nhiêu đâu, đúng khờ Xuống đây, chúng ta muốn gặp c cho đàng hoàng."

Harry hạ thấp cây đũa phép xuố một tí, nhưng vẫn không rời tay nể cũng không nhúc nhích. Nó có lý do chính đáng để mà ngờ vực. Mới rồi đã bàu bạn suốt chín tháng trời một kẻ mà nó cứ tưởng là Moody M diên, để rồi phát hiện ra kẻ đó chỉ một kẻ mạo danh, chẳng phải Moc gì ráo. Tệ hơn nữa, đó còn là một

naked. But before he could make a decision about what to do next, a second, slightly hoarse voice floated down the stairs.

"It's all right, Harry. We've come to get you away."

Harry's heart leapt. He knew that voice too, though he hadn't heard it for more than a year.

"P-Professor Lupin?" he said unbelievably. "Is that you?"

"Why are we all standing in the kitchen?" said a third voice, this one completely unfamiliar, a woman's. "*Lumos.*"

A wand-tip flared, illuminating the hallway with magical light. Harry blinked. A group of people below were crowded around the foot of the stairs, gazing intently up at him, some craning their necks for a better look.

Remus Lupin stood nearest to him. Though still quite young, Lupin looked tired and rather ill; he had more gray hair than when Harry had said good-

bye to his name. He was already in a hurry before he was hit in the face. As Harry hadn't decided yet, another voice came next. It was a different voice, one that Harry had never heard before. It was a woman's voice, and it was coming from the balcony above.

"Không sao đâu mà, Harry. Chúng tôi đến đây đón con đi."

Tim Harry nhảy phóc lên. Nó cứ ngỡ nhận ra giọng nói này, mặc dù không được nghe đã hơn một năm rồi.

"G-Giáo sư Lupin?" Nó kêu lên vẻ không thể nào tin được. "Có phải thầy không?"

"Tại sao cả lũ chúng ta cứ đứng trong bóng tối thế này?" Giọng nói từ trên vọng lên, nhưng giọng nói này hoàn toàn xa lạ đối với Harry, giọng một phụ nữ. "*Lumos.*"

Đầu một cây đũa phép lóe sáng, tỏa ánh sáng bằng một thứ ánh sáng kỳ diệu. Harry chớp mắt. Đám người phía dưới đứng chen chúc quanh chân cầu thang, chăm chú ngược lên nhìn nó, có vài người còn vươn đầu ngóc cổ lên để nhìn nó cho rõ.

Thầy Remus Lupin đứng gần Harry nhất. Mặc dù còn khá trẻ, thầy Lupin trông có vẻ mệt mỏi và hơi bệnh. Khác với lúc hai thầy trò phải chia tay,

to him, and his robes were more tattered and shabbier than ever. Nevertheless, he was smiling broadly at Harry, who tried to smile back through his shock.

"Oooh, he looks just like I thought he would," said the witch who was holding the lit wand aloft. She looked the strangest there; she had a pale heart-shaped face, dark twinkling eyes, and short spiky hair that was a violent shade of violet. "Wotcher, Harry!"

"Yeah, I see what you mean, Remus," said a bald black wizard standing farthest back; he had a deep, gravelly voice and wore a single gold hoop earring in his ear. "He looks exactly like Sirius Black."

"Except the eyes," said a wheezy, silver-haired wizard at the front. "Lily's eyes."

Mad-Eye Moody, who had long, grizzled gray hair and a large chunk missing from his nose, was squinting suspiciously at Harry through his mismatched eyes. One of the eyes

was missing, thì tóc thầy bây giờ có nhiều hơn, và quần áo thì vá rách nhiều hơn bao giờ hết. Mặc dù vậy, thầy vẫn toe toét cười với Harry và Harry cố gắng cười lại với thầy trong cơn chấn động vì kinh ngạc.

Một nữ phù thủy đang cầm cây đũa phép được thắp sáng giơ cao, thốt lên: "Ồ, nó trông y chang như tôi hình dung vậy." Trông cô có vẻ là người trẻ nít. Cô có một gương mặt nhọn như hình trái tim, đôi mắt đen long lanh, mái tóc ngắn lĩa chìa có màu đen óng ánh sắc tím. "Chào Harry, tôi là Wotcher!"

Một phù thủy đen hói trán đứng tít đằng sau, cách xa nhất, có giọng trầm, sâu và đeo một cái vòng vàng tai. "Ừ, tôi hiểu ý anh rồi, Remus. Trông nó giống James như đúc."

"Ngoại trừ đôi mắt. Mắt là của Lily. Giọng nói của một phù thủy khác, mái tóc như bằng bạc, đứng phía sau phụ họa."

Moody Mắt-điên, người có mái tóc đã hoa râm và một cái mũi bị rớt đi một thẹo, đang liếc xéo Harry để xét nó một cách đầy ngờ vực bằng con mắt không cân xứng của ông. M

s small, dark, and beady, the other
ge, round, and electric blue — the
gical eye that could see through
ls, doors, and the back of Moody's
n head.

Are you quite sure it's him, Lupin?"
growled. "It'd be a nice lookout if we
ig back some Death Eater
ersonating him. We ought to ask
 something only the real Potter
uld know. Unless anyone brought
Veritaserum?"

Harry, what form does your
ronus take?" said Lupin.

A stag," said Harry nervously.

That's him, Mad-Eye," said Lupin.

Harry descended the stairs, very
scious of everybody still staring at
 him, stowing his wand into the back
pocket of his jeans as he came.

Don't put your wand there, boy!"
red Moody. "What if it ignited?
ter wizards than you have lost
socks, you know!"

trong hai con mắt đó nhỏ, đen và ló
lánh sáng như hạt cườm; còn con r
kia thì to, tròn và xanh biếc sống đ
— đó là con mắt phép có thể n
xuyên qua tường, qua cửa, và xuy
cả sọ của Moody, ra sau gáy.

Ông lầm bầm: "Anh có chắc ch
đúng là nó không, anh Lupin? C
nên cẩn thận kẻ chúng ta lại đem
tên Tử Thần Thực Tử nào đó nhập
nó. Nếu không có ai trong chúng
mang theo bùa Phân-biệt-Giả-chân
nên hỏi nó một điều gì đó mà chỉ
Harry Potter thật mới biết đi."

Thầy Lupin hỏi: "Harry, vị Thần
mệnh của con có hình dạng gì?"

"Một con nai." Harry đáp một cách
lẳng.

Thầy Lupin nói: "Chính là nó, a
Mắt-điên à."

Harry đi xuống cầu thang, rất ý th
là mọi người vẫn chòng chọc nhìn
Khi đã đến gần họ, nó nhét cây c
phép vào túi sau của cái quần bò.

Moody rống lên: "Đừng có nhét c
đũa phép của mi ở đó, thằng nh
Nếu nó bị kích động phát hỏa thì s
Nhiều tay phù thủy cựa phách hơn c
đã bị mất mộng rồi đó, con biết khôn

Who d'you know who's lost a tock?" the violet-haired woman eyed Mad-Eye interestedly.

Never you mind, you just keep your wand out of your back pocket!" growled Mad-Eye. "Elementary wand safety, nobody bothers about it anymore . . ." He stumped off toward the kitchen. "Did I see that," he added irritably, as the woman rolled her eyes at the ceiling.

Lupin held out his hand and shook Harry's.

How are you?" he asked, looking at Harry closely.

F-fine . . ."

Harry could hardly believe this was real. Four weeks with nothing, not the faintest hint of a plan to remove him from Privet Drive, and suddenly a whole bunch of wizards was standing matter-of-factly in the house as though they were a long-standing arrangement. He glanced at the people surrounding him; they were still gazing avidly at him. He felt very conscious of the fact that he had not combed his hair for several days.

Cô phù thủy tóc tím hỏi Mắt-điên rành cách tò mò: "Anh biết ai bị mất móc wand vậy?"

Mắt-điên lâu bầu: "Mi liệu mà giữ chỉ cần giữ cho cây đũa phép của mình nằm ngoài túi quần là được. Thời kỳ giờ chẳng còn ai quan tâm đến bài học căn bản về an toàn đũa phép nữa. Rồi ông vừa đi lộp cộp về phía nhà bếp, vừa nói: "Và ta đã thấy điều đó. Cô tóc tím đảo tròn mắt ngó lên trần nhà."

Thầy Lupin giơ tay ra bắt tay Harry.

Thầy nhìn Harry kỹ càng và hỏi: "Con khỏe không?"

"Đạ... khỏe ạ..."

Harry không thể nào tin đây là chuyện thật. Suốt bốn tuần lễ rỗng rang chẳng có gì hết, không cá một chi tiết nhỏ nhất của một kế hoạch rành rọt đó nhằm đem nó ra khỏi phố Privet Drive, vậy mà bỗng nhiên xuất hiện một đám phù thủy đang đứng rõ ràng rành trong nhà như thể đây là cả một sự dàn xếp từ lâu lắm rồi. Harry đã mắt nhìn những người đứng quanh thầy Lupin; họ vẫn còn đang ngắm nó một cách say sưa. Nó h

I'm — you're really lucky the rseleys are out . . .” he mumbled.

Lucky, ha!” said the violet-haired man. “It was me that lured them out the way. Sent a letter by Muggle st telling them they'd been short- ad for the All-England Best-Kept ourban Lawn Competition. They're ading off to the prize-giving right v. . . . Or they think they are.”

Harry had a fleeting vision of Uncle non's face when he realized there s no All-England Best-Kept ourban Lawn Competition.

We are leaving, aren't we?” he ed. “Soon?”

Almost at once,” said Lupin, “we're t waiting for the all-clear.”

Where are we going? The Burrow?” rry asked hopefully.

Not the Burrow, no,” said Lupin,

ngay ra vấn đề: nó đã không hề c tóc trong suốt bốn ngày qua.

Nó nói lúng búng: "Con... May m cho các thầy cô là gia đình Dursley đi vắng..."

Cô phù thủy tóc tím kêu lên: "M mẩn hả! Chính tôi đã dụ dỗ họ đi c rảnh đường đó chứ. Gửi cho họ mộ thư từ một bưu điện Muggle báo c họ biết là họ vào danh sách chung Cuộc thi Bãi cỏ Được Chăm sóc Đ đẹp nhất trên toàn nước Anh. Bây giờ h là họ đang trên đường đi lãnh c thưởng... hoặc là họ tưởng là họ đã đi lãnh thưởng."

Harry thoáng tưởng tượng ra mặt của dượng Vernon khi ông nh ra là không có Cuộc thi Bãi cỏ Đu Chăm sóc Đẹp nhất nước Anh r hết.

Nó hỏi: "Chúng ta đi luôn, đư không ạ? Đi sớm chứ?"

Thầy Lupin nói: "Gần như ngay tức. Chỉ đợi tín hiệu an toàn là đi n thôi."

Harry tràn trề hy vọng hỏi: "Chúng đi đâu ạ? Trang trại Hang Sóc?"

"Không, không đến trang trại H

tioning Harry toward the kitchen; the a knot of wizards followed, all still eing Harry curiously. "Too risky. 've set up headquarters somewhere detectable. It's taken a while . . ."

Mad-Eye Moody was now sitting at kitchen table swigging from a hip ik, his magical eye spinning in all ections, taking in the Dursleys' many or-saving appliances.

This is Alastor Moody, Harry," Lupin itinued, pointing toward Moody.

Yeah, I know," said Harry omfortably; it felt odd to be oduced to somebody he'd thought d known for a year.

And this is Nymphadora —"

Don't call me Nymphadora, Remus," d the young witch with a shudder. ; Tonks."

— Nymphadora Tonks, who prefers be known by her surname only," shed Lupin.

Sóc." Thầy Lupin vừa nói vừa ra hiệu cho Harry đi về phía nhà b nhóm phù thủy đi theo, tất cả vẫn c mục vào Harry một cách tò mò. "M hiểm lắm. Chúng ta đã thiết lập r tổng hành dinh ở một nơi không thể ra được. Phải mất một thời gian..."

Moody Mắt-điên bây giờ đã ngồi k cái bàn nhà bếp, nốc rượu từ cái b thót cổ đeo bên hông, con mắt ph của ông đảo khắp mọi hướng, nhận hình ảnh mới dụng cụ nhà k giúp tiết kiệm sức lao động của r Dursley.

Thầy Lupin chỉ về phía Moody và tiếp: "Harry, đây là Alastor Moody."

"Dạ, con biết." Harry đáp khc được thoải mái lắm; nó cảm thấy t là kỳ cục khi được giới thiệu với r người nó cứ nghĩ đã quen biết cả n trời.

"Còn đây là Nymphadora..."

Cô phù thủy trẻ nhún vai: "*Đừng* tôi là Nymphadora, anh Remus. Tên là Tonks."

Thầy Lupin nói cho hết câu: Nymphadora Tonks, người chỉ m được biết đến bằng họ mà thôi."

So would you if your fool of a
ther had called you 'Nymphadora,'"
ttered Tonks.

And this is Kingsley Shacklebolt" —
indicated the tall black wizard, who
ved — "Elphias Doge" — the
eezy-voiced wizard nodded —
:dedalus Diggle —"

We've met before," squeaked the
:table Diggle, dropping his top hat.

— Emmeline Vance" — a stately
king witch in an emerald-green
awl inclined her head — "Sturgis
:dmore" — a square-jawed wizard
r thick, straw-colored hair winked —
d Hestia Jones." A pink-cheeked,
ck-haired witch waved from next to
toaster.

Harry inclined his head awkwardly at
:h of them as they were introduced.

wished they would look at
nething other than him; it was as
ugh he had suddenly been ushered
stage. He also wondered why so
ny of them were there.

Cô Tonks làm bầm: "Anh cũng
vậy nếu như anh lừa một người mẹ
gọi anh là Nymphadora."

"Và đây là Kingsley Shacklebolt
Thầy Lupin chỉ vào một phù thủy có
đũa cao lớn, ông ta cúi mình chào
Thầy Lupin tiếp tục giới thiệu: "Elphias
Doge." Ông phù thủy có giọng nói kh
khè gật đầu chào. "Dedalus Diggle -

Lão phù thủy dễ bị kích động Diggle
bỏ cái nón chóp ra, cất giọng nói
thé: "Chúng tôi từng gặp nhau trước
đây rồi."

"Emmeline Vance." Đó là một
phù thủy trông rất ưa oai vệ trong
khăn choàng màu xanh ngọc bích, k
ngiêng đầu. "Sturgis Podmore." Một
lão phù thủy quai hàm vuông vức,
màu vàng nhạt như rơm, nháy mắt
"Và Hestia Jones." Một bà phù thủy
đen, hai má hồng hào, đứng cạnh
lò nướng bánh đưa tay vẫy vẫy.

Harry lóng ngóng cúi đầu chào từ
vị phù thủy khi họ được giới thiệu.
Ước sao cho họ nhìn cái gì khác
thay vì cứ chăm chăm nhìn nó, l
như vậy giống như nó vừa mới bị c
lên sân khấu vậy. Nó cũng thắc m
sao ở đây có lắm phù thủy thế.

A surprising number of people unteered to come and get you," said
oin, as though he had read Harry's
id; the corners of his mouth twitched
htly.

Yeah, well, the more the better,"
d Moody darkly. "We're your guard,
ter."

We're just waiting for the signal to
us it's safe to set off," said Lupin,
ncing out of the kitchen window.
e've got about fifteen minutes."

Very *clean*, aren't they, these
ggles?" said the witch called Tonks,
o was looking around the kitchen
a great interest. "My dad's Muggle-
n and he's a right old slob. I
pose it varies, just like with
ards?"

Er — yeah," said Harry. "Look" —
turned back to Lupin — "what's
ng on, I haven't heard anything from
one, what's Vol — ?"

Several of the witches and wizards
de odd hissing noises; Dedalus

Như thể đọc được ý nghĩ của Ha
thầy Lupin nói, góc miệng thầy hơi c
giật: "Những người xung phong đi c
con lên tới một con số đáng ngạc
nhiên."

Thầy Moody Mắt-điên nói một c
ảm đạm: "Ừ, mà cũng hay, càng đ
càng tốt. Chúng tôi là vệ sĩ của t
Harry à."

Thầy Lupin liếc nhìn ra ngoài cửa
nhà bếp, nói: "Chúng ta chỉ còn chờ
hiệu báo cho biết an toàn chưa để k
hành. Chúng ta có chừng mười l
phút."

Cô phù thủy ưa được gọi là Ton
nhìn quanh nhà bếp với sự thích
vô cùng: "Họ rất *sạch sẽ*, đúng khô
mấy dân Muggle này. Ba tôi cũng
một dân Muggle, nhưng ông là một
già nhếch nhác hết chỗ nói. Tôi chắc
dân Muggle cũng có người này ngu
kia, như trong giới phù thủy vậy."

Harry nói: "Ờ... đúng." Nó quay
thầy Lupin: "Mà chưa thầy, có chuy
gì không vậy? Con chẳng nghe đ
tin tức gì từ một người nào t
Chuyện Vol...?"

Các ông bà phù thủy liền phát
những tiếng huýt gió chướng tai;

gle dropped his hat again, and Moody growled, "*Shut up!*"

What?" said Harry.

We're not discussing anything here, too risky," said Moody, turning his mal eye on Harry; his magical eye rained pointing up at the ceiling. *imn it,*" he added angrily, putting a rd up to the magical eye, "it keeps :king — ever since that scum wore it

and with a nasty squelching sound ch like a plunger being pulled from ink, he popped out his eye.

Mad-Eye, you do know that's gusting, don't you?" said Tonks iversationally.

Get me a glass of water, would you, rry?" asked Moody.

Harry crossed to the dishwasher, k out a clean glass, and filled it with er at the sink, still watched eagerly the band of wizards. Their relentless ring was starting to annoy him.

Cheers," said Moody, when Harry

Dedalus Diggle lại giở nón ra, còn th Moody thì làu bàu: "*Ngậm miệng lại!*

Harry nói: "Cái gì ạ?"

"Chúng ta không bàn cãi bất chuyện gì ở đây, nguy hiểm lấ Moody Mắt-điên nói và đưa con r bình thường nhìn Harry; con mắt ph còn lại của ông ngó thẳng lên trần n Ông đưa tay lên con mắt phép đó, thêm một cách giận dữ: "*Khỉ gió. Kể hời cái thẳng giả mạo đeo nó, nó cứ ra hoài...*"

Và với một một tiếng động lép n như tiếng ống bơm nước kéo ra k bể rửa bát, ông móc con mắt ra.

Cô Tonks nói giọng thân mật: "*A Mắt-điên à, anh không biết là làm n vậy thấy ghê quá sao?*"

Moody bảo Harry: "Harry, trò làm lấy dùm cho ta một ly nước?"

Harry băng ngang qua phòng c chỗ cái máy rửa chén, lấy ra một cá sạch, và rót đầy nước máy vào ly; n cử nhất động của nó hầy còn bị đám phù thủy háo hức quan sát. nhìn chăm chăm thường trực của bắt đầu làm nó bực mình.

Khi Harry đưa ly nước cho ô

held him the glass. He dropped the magical eyeball into the water and looked it up and down; the eye glowed around, staring at them all in amazement. "I want three-hundred-and-sixty miles visibility on the return journey."

"How're we getting — wherever we're going?" Harry asked.

"Brooms," said Lupin. "Only way. You're too young to Apparate, they'll be blocking the Floo Network, and it's more than our life's worth to set up an unauthorized Portkey."

Remus says you're a good flier," said Kingsley Shacklebolt in his deep voice.

"He's excellent," said Lupin, who was checking his watch. "Anyway, you'd better get go and get packed, Harry, we need to be ready to go when the signal comes."

"I'll come and help you," said Tonks cheerfully.

She followed Harry back into the hallway up the stairs, looking around with

Moody nói: "Hoan hô." Ông thả con người có phép đó vào trong nước, nó nhúng lên nhúng xuống; con người quay vèo vèo, ngó trừng trừng tất cả đám phù thủy, hết người này đến người khác. Moody nói: "Ta muốn tầm nhìn ba trăm sáu mươi độ trên chuyến trở về."

Harry hỏi: "Chúng ta đi bằng cách nào? mà chúng ta đi đâu?"

Thầy Lupin nói: "Bằng chổi bay. Nhưng có cách đó thôi. Con thì chưa trưởng thành để làm phép động tạc Mạng Floo thì cũng đã bị chúng ta chặn chùng, và cả mạng sống của bọn con chưa đủ để trả giá để cho việc đặt một Portkey bất hợp pháp."

Lão phù thủy Kingsley Shacklebolt giọng trầm trầm: "Anh Remus nói con là một tay cưỡi chổi sành sỏi lắm."

Thầy Lupin xem đồng hồ, nói: "Hãy cưỡi chổi bay xuất sắc. Mà thôi, còn sắp xếp hành lý đi thì hơn, chúng ta phải sẵn sàng khởi hành ngay khi tín hiệu an toàn."

"Cô sẽ đến và giúp con." Cô Tonks hơn hờ nói.

Cô đi theo Harry trở ra hành lang, lên cầu thang, nghiêng ngó chú

ch curiosity and interest.

"Funny place," she said, "it's a bit too clean, d'you know what I mean? Bit unnatural. Oh, this is better," she smiled, as they entered Harry's bedroom and he turned on the light.

This room was certainly much messier than the rest of the house. Confining to it for four days in a very foul mood, Harry had not bothered picking up after himself. Most of the books he owned were strewn over the floor where he'd tried to distract himself with each in turn and thrown it aside.

Hedwig's cage needed cleaning out and it was starting to smell, and his trunk was open, revealing a jumbled mixture of Muggle clothes and wizard's robes that had spilled onto the floor around it.

Harry started picking up books and shoving them hastily into his trunk. Tonks paused at his open wardrobe to look critically at her reflection in the mirror on the inside of the door.

quanh với cả đồng tờ mò lẩn thú vị.

Cô nói: "Chỗ này vui thiệt. Nó chỉ là bị sạch quá thôi. Con có hiểu ý muốn nói gì không? Hơi thiếu tự nhiên. Ờ, chỗ này khá hơn." cô ta nói khi đi vào phòng ngủ của Harry và nó đèn lên.

Phòng ngủ của Harry chắc chắn bừa bộn hơn toàn bộ phần còn lại của căn nhà rất nhiều. Nhất là bị nhốt trong phòng suốt bốn ngày liền trong tâm trạng rất ư tồi tệ, Harry chẳng buồn chăm sóc đến chính bản thân nữa là căn phòng. Phần lớn các cuốn sách của nó vung vãi trên sàn nhà, nó cố giải khuây cho mình với tù cuốn một và vứt bừa chúng sang rìa bên.

Cái lồng của Hedwig cần phải rửa lại, nó đã bốc mùi; vali của nó đổ toang ra, để lộ một mớ lộn xộn quần áo Muggle với áo choàng phù thủy nằm vung ra sàn chung quanh nó.

Harry bắt tay vào lượm sách vở và hấp tấp quăng chúng vào rương. Cô Tonks đứng lại bên cái tủ quần áo đang để mở, ngắm nhìn với vẻ chê cười chính cái hình ảnh của cô phản chiếu trong tấm gương gắn bên trong cửa tủ.

You know, I don't think purple's lly my color," she said pensively, gling at a lock of spiky hair. "D'you ik it makes me look a bit peaky?"

Er —" said Harry, looking up at her r the top of *Quidditch Teams of ain and Ireland*.

Yeah, it does," said Tonks isively. She screwed up her eyes in strained expression as though she re struggling to remember nething. A second later, her hair had red bubble-gum pink.

How did you do that?" said Harry, ینگ at her as she opened her eyes ain.

I'm a Metamorphmagus," she said, king back at her reflection and ینگ her head so that she could see hair from all directions.

It means I can change my pearance at will," she added, otting Harry's puzzled expression in mirror behind her. "I was born one. ot top marks in Concealment and guise during Auror training without / study at all, it was great."

Cô vừa kéo mạnh một món tóc chĩa vừa nói với vẻ trầm tư: "Con k không, cô nghĩ màu tím không hợp cô lắm. Con có thấy là nó làm cho có vẻ hơi tiêu tụy một tí không?"

Harry ngược nhìn lên cô Tonks c cuốn *Đội Bóng Quidditch của Anh Ái Nhĩ Lan*, áp úng: "Ờ..."

Cô Tonks nói một cách dứt kho "Đúng thế đấy." Cô nhắm tịt mắt gương mặt căng thẳng như thể đã cố gắng ghê lắm để nhớ lại điều gì. Một giây sau, mái tóc của cô đã b thành màu hồng kẹo bong bóng.

Khi cô mở mắt ra, Harry hỏi ng "Làm sao mà cô làm được như vậy?"

"Cô là một Phù thủy Biến hình." Tonks vừa đáp, vừa ngắm nghía ề cô trong gương, vừa ngoảnh đầu lại có thể nhìn thấy mái tóc cô từ r hướng.

Cô nói thêm khi nhìn thấy gươ mặt ngạc của Harry đằng s lưng cô, trong gương: "Có nghĩa là có thể thay đổi hình dạng của m theo ý muốn. Cô bẩm sinh đã là F thủy Biến hình rồi. Hồi dự khóa h luyện Thần Sáng, cô luôn được đi

"You're an Auror?" said Harry, pressed. Being a Dark wizard hunter was the only career he'd ever considered after Hogwarts.

"Yeah," said Tonks, looking proud. Kingsley is as well; he's a bit higher up than I am, though. I only qualified a year ago. Nearly failed on Stealth and Locking, I'm dead clumsy, did you ever see me break that plate when we were in the kitchen? It fell down the stairs?"

"Can you learn how to be a Poly-Morphmagus?" Harry asked her, brightening up, completely forgetting about packing.

Tonks chuckled.

"Bet you wouldn't mind hiding that hair sometimes, eh?"

Her eyes found the lightning-shaped scar on Harry's forehead.

cao nhất về môn Dấu Hành Tung và môn Ngụy Trang mà chẳng cần phải học hành gì hết, thiệt là sướng."

Harry phục lăn, hỏi lại: "Vậy còn một Thần Sáng?" Làm một phù thủy chuyên trị bọn Hắc ám là nghề nghề duy nhất mà Harry nghĩ là nó sẽ có thể đuổi sau khi tốt nghiệp trước Hogwarts.

Cô Tonks tỏ vẻ tự hào: "Đúng vậy, chú Kingsley cũng là Thần Sáng. Tôi tự nhiên chú ấy có cao tay hơn cô rưỡi chút. Cô chỉ mới đủ tư cách hành nghề cách đây một năm. Suýt chút nữa đã rớt môn Châm Chĩa và môn Dò la. Tôi vụng về kinh khủng. Cháu có nhớ tiếng cô làm bể cái đĩa khi bọn cô rớt đến dưới chân cầu thang không?"

Harry đứng thẳng đờ nhìn cô Tonks quên mất cả việc đóng gói hành lý. Anh hỏi: "Người ta có thể học để trở thành một Phù thủy Biến hình không cô?"

Cô Tonks chặc lưỡi.

"Chắc cháu không thấy phiền rườm rà thỉnh thoảng phải giấu đi vết sẹo trên trán?"

Mắt cô Tonks đã tìm thấy vết sẹo hình tia chớp trên trán của Harry.

No, I wouldn't mind," Harry mumbled, turning away. He did not like people staring at his scar.

Well, you'll have to learn the hard way, I'm afraid," said Tonks. Metamorphmagi are really rare, you're born, not made. Most wizards had to use a wand or potions to change their appearance. . . . But we've got to get going, Harry, we're supposed to be packing," she added lightly, looking around at all the mess on the floor.

Oh — yeah," said Harry, grabbing a few more books.

Don't be stupid, it'll be much quicker — *pack!*" cried Tonks, waving her wand in a long, sweeping movement over the floor.

Books, clothes, telescope, and trunks all soared into the air and flew pell-mell into the trunk.

It's not very neat," said Tonks, leaning over to the trunk and looking

"Không, cháu chẳng phiền gì hết," Harry quay mặt đi, lẩm bẩm. Nó không thích chút nào cái chuyện người ta chăm chăm ngó cái vết sẹo của nó.

Cô Tonks nói: "À, cô e là cháu phải học một cách vất vả đây. Phù thủy Biến hình là những người rất hiếm trên đời, sinh ra họ đã vậy rồi chứ không phải nhờ học mà được. Hầu hết các phù thủy đều phải dùng tới đũa phép và ma thuật để thay hình đổi dạng. Nhưng mà chúng ta phải đi thôi. Harry à, cô cháu mình đáng lẽ ra phải đi gói ghém hành lý." Cô Tonks nói thế với vẻ có lỗi, rồi nhìn quanh tất cả mọi thứ bừa bộn trên sàn.

"Dạ... phải." Harry lượm thêm cuốn sách.

"Đừng ngốc như thế. Sẽ nhanh hơn nhiều nếu như cô ra tay... *gói ghém!*" Cô Tonks kêu lên, vẫy cây đũa phép của cô một đường dài, như thể quét qua sàn phòng ngủ.

Sách vở, quần áo, kính viễn vọng và mấy cái đĩa cân đều hè nhau vọt không trung rồi bay tán loạn vào trong cái rương.

Cô Tonks đi tới bên cái rương và xuống đóng xà bần bên trong, rồi

vn at the jumble inside. "My mum's this knack of getting stuff to fit itself neatly — she even gets the socks to fit themselves — but I've never figured out how she does it — it's a kind of magic —"

She flicked her wand hopefully; one by one Harry's socks gave a feeble sort of wiggle and flopped back on top of the pile of socks within.

Ah, well," said Tonks, slamming the trunk's lid shut, "at least it's all in. That should do with a bit of cleaning, too — *Scourgify* —" She pointed her wand at Hedwig's cage; a few feathers and droppings vanished. "Well, that's a *bit* better — I've never quite got the hang of these sort of householdy spells. Right? — got everything? Cauldron? Kettle? Wow! A *Firebolt*?"

Her eyes widened as they fell on the Firebolt broomstick in Harry's right hand. It was a sleek, silver, and black, a gift from Sirius, an international standard broomstick.

And I'm still riding a Comet Two-Brother," said Tonks enviously. "Ah well . . ."

"Không được ngăn nắp cho lắm. Của cô có một cái mách khiến đồ đạc tự chúng sắp xếp ngăn nắp... nhưng mà cô thì chẳng thể nào thành thạo được như mẹ cô... Đó là một khả năng bẩm sinh..."

Cô búng cây đũa phép với vẻ đầy hy vọng. Một trong mấy chiếc vớ của Harry ngộ nguậy một cách thoi thóp lại rớt bẹp trở xuống cái mớ hỗn độn trong rương.

"Ôi, thôi." Cô Tonks đóng sập cửa rương lại. "Ít nhất thì tất cả cũng đã gọn trong rương rồi. Tuy nhiên, cái kia cũng cần được dọn dẹp một chút *Scourgify* —" Cô chĩa cây đũa phép vào cái chuồng cú của Hedwig, rồi túm lông chim và mấy cục phân bừa bãi mất tiêu. "Đó, như vậy có khá hơn một tí... cô chưa bao giờ phải xài tới thứ bùa chú nội trợ này. Xong, đủ rồi chứ chưa? Vạc? Chổi? Chà! Một cái *Tia Chớp* à?"

Mắt cô Tonks mở lớn ra khi ngó thấy cây chổi bay trong bàn tay phải của Harry. Đó là niềm vui và niềm tự hào của Harry, một cây chổi bay tiêu chuẩn quốc tế, món quà của chú Sirius.

Cô Tonks nói bằng giọng ghen tị. "Cô đây vẫn còn cưỡi mãi cây S"

wand still in your jeans? Both socks still on? Okay, let's go. *Motor Trunk.*"

Harry's trunk rose a few inches into the air. Holding her wand like a conductor's baton, Tonks made it hover across the room and out of the door ahead of them, Hedwig's cage in her hand. Harry followed her down the stairs carrying his broomstick.

Back in the kitchen, Moody had placed his eye, which was spinning fast after its cleaning it made Harry feel sick. Kingsley Shacklebolt and Sturgis Podmore were examining the microwave and Hestia Jones was gazing at a potato peeler she had seen across while rummaging in the cupboards. Lupin was sealing a letter addressed to the Dursleys.

"Excellent," said Lupin, looking up as Sirius and Harry entered. "We've got about a minute, I think. We should probably get out into the garden so

Chổi Hai Sáu Mười. A này... cây phép của cháu vẫn còn trong túi quần bò hả? Và hai cái móng của cháu vẫn còn nguyên à? Thôi được, chúng ta thôi. *Di Động Rương hồ biến.*"

Cái rương của Harry nhôm dậy lơ lửng trên không trung cách mặt sàn vài phân. Cầm cây đũa phép như cây gậy chỉ huy dàn nhạc, cô Tonks khiến chiếc rương bay lượn lơ đãng trước hai cô cháu ngang qua căn phòng và ra khỏi cửa. Tay trái cô xách cái chuồng của Hedwig. Harry xách cây chổi của nó đi theo cô đi xuống cầu thang.

Khi hai cô cháu trở lại nhà bếp, thầy Moody đã lắp lại con mắt. Sau khi được rửa sạch sẽ con mắt cứ xoay nhanh đến độ Harry phải chóng mặt. Phù thủy Kingsley Shacklebolt và phù thủy Sturgis Podmore đang xem cái lò viba. Mụ phù thủy Hestia Jones thì cười ngất với cái dụng cụ gọt khoai tây mà mụ tình cờ nhặt được trên một ngăn kéo của tủ chén. Thầy Lupin đang dán một lá thư đề địa chỉ gửi cho gia đình Dursleys.

Khi cô Tonks và Harry trở vào nhà bếp, thầy Lupin ngược nhìn lên và nói: "Xuất sắc. Tôi nghĩ chúng ta có chừng một phút. Có lẽ chúng ta nên ra ngoài

re ready. Harry, I've left a letter
ing your aunt and uncle not to worry

They won't," said Harry.

That you're safe —"

That'll just depress them."

— and you'll see them next
nmer."

Do I have to?"

Lupin smiled but made no answer.

Come here, boy," said Moody
ffly, beckoning Harry toward him
r his wand. "I need to Disillusion
I."

You need to what?" said Harry
vously.

Disillusionment Charm," said
ody, raising his wand. "Lupin says
i've got an Invisibility Cloak, but it
n't stay on while we're flying; this'll
guise you better. Here you go —"

He rapped Harry hard on the top of
head and Harry felt a curious

vườn để chuẩn bị sẵn sàng. Ha
thầy đã để lại một lá thư báo cho
dượng của con rằng họ khỏi phải
lắng..."

Harry nói: "Họ sẽ không lo lắng
đâu."

"Rằng con an toàn..."

"Điều đó sẽ khiến họ thất vọng."

"... và con sẽ gặp lại họ vào mùa
tới."

"Con sẽ phải trở về đây sao?"

Thầy Lupin mỉm cười nhưng khó
trả lời.

Thầy Moody dùng cây đũa ph
nguồn Harry về phía ông, nói một c
cộc cần: "Ta cần làm phép Tan Ảo ể
đối với con"

Harry lo lắng: "Thầy cần làm cái
ạ?"

"Bùa phép Tan Ảo ảnh." Thầy Moc
nói, giơ cao cây đũa phép: "Thầy Lu
nói con có một tấm Áo khoác Tê
hình, nhưng nó không thể giúp con
hình khi chúng ta bay; cái này sẽ g
con nguy trang tốt hơn. Được rồi đó

Thầy gõ thiệt mạnh lên đỉnh đầu c
Harry và Harry có một cảm giác kỳ c

isation as though Moody had just
ashed an egg there; cold trickles
emed to be running down his body
n the point the wand had struck.

Nice one, Mad-Eye," said Tonks
preciatively, staring at Harry's midriff.

Harry looked down at his body, or
er, what had been his body, for it
n't look anything like his anymore. It
s not invisible; it had simply taken
the exact color and texture of the
hen unit behind him. He seemed to
re become a human chameleon.

Come on," said Moody, unlocking
back door with his wand.

They all stepped outside onto Uncle
non's beautifully kept lawn.

Clear night," grunted Moody, his
gical eye scanning the heavens.
ould've done with a bit more cloud
er. Right, you," he barked at Harry,
're going to be flying in close
nation. Tonks'll be right in front of
I, keep close on her tail. Lupin'll be

như thể thầy Moody vừa đập bể r
cái trứng trên đầu nó; những d
chất lỏng lạnh buốt dường như đ
từ chỗ cây đũa phép gõ vào c
xuống cơ thể nó.

"Hay lắm, anh Mắt-điên." Cô Ton
thốt lên vẻ khen ngợi, chăm chú n
vào bề sườn của Harry.

Harry cũng nhìn xuống cơ thể
hay đúng hơn, cái trước đó là cơ
nó, bởi vì cái vật đó trông không c
giống cơ thể nó chút nào nữa.
không hẳn là vô hình, mà chỉ đơn g
là khoác lên y chang màu sắc và c
liệu của cái phong nhà bếp đằng s
Dường như nó đã biến thành một c
tắc kè bông người.

"Đi thôi." Thầy Moody nói, vừa
khóa cánh cửa sau bằng cây đũa ph
của ông.

Cả đám bước ra ngoài bãi cỏ đ
chăm sóc đẹp đẽ của dượng Vernon

Thầy Moody căn nhắc: "Đêm tr
quá." Con mắt phép của ông chăm c
ngắm bầu trời. "Lẽ ra phải làm r
chút mây che. Thôi được, nhóc." C
quát Harry: "Chúng ta sẽ bay với r
sự bố trí chặt chẽ. Cô Tonks sẽ t
ngay phía trước con, liệu mà bám

ering you from below. I'm going to
behind you. The rest'll be circling
We don't break ranks for anything,
me? If one of us is killed —"

Is that likely?" Harry asked
prehensively, but Moody ignored
l.

— the others keep flying, don't stop,
it break ranks. If they take out all of
and you survive, Harry, the rear
ard are standing by to take over;
ap flying east and they'll join you."

Stop being so cheerful, Mad-Eye,
I think we're not taking this
iously," said Tonks, as she strapped
rry's trunk and Hedwig's cage into a
ness hanging from her broom.

I'm just telling the boy the plan,"
wled Moody. "Our job's to deliver
safely to headquarters and if we
in the attempt —"

No one's going to die," said

đuôi cô ấy. Thầy Lupin sẽ che ch
con từ bên dưới. Ta sẽ ở bên trên c
Những phù thủy còn lại sẽ bay chu
quanh chúng ta. Trong bất cứ t
hướng nào cũng không được để h
sự bố trí đội ngũ này, hiểu chưa? N
một trong số chúng ta bị giết..."

"Có khả năng đó sao?" Harry lo l
hỏi, nhưng thầy Moody không đếm
đến.

"... những người khác tiếp tục b
không dừng lại, không để tan đội n
Nếu chúng triệt hạ hết bọn ta mà c
Harry, vẫn sống sót, thì hậu vệ dự
sẽ tiếp nhận nhiệm vụ; con cứ tiếp
bay về phương Đông, họ sẽ tháp từ
con."

"Đừng có bốc quá, anh Mắt-đi
kẻ cháu nó lại tưởng chúng ta gi
Cô Tonks vừa nói vừa buộc cái rư
của Harry và cái chuồng cú c
Hedwig vào yên cương của cây c
bay của cô.

Thầy Moody gầm gừ: "Ta chỉ nói c
thằng nhỏ biết cái kế hoạch. Nhiệm
của chúng ta là đem thằng nhỏ
Tổng Hành dinh an toàn, và nếu chú
ta chết trong khi cố gắng..."

"Không ai chết đâu." Giọng nói tr

gsley Shacklebolt in his deep, ming voice.

Mount your brooms, that's the first nal!" said Lupin sharply, pointing into sky.

Far, far above them, a shower of ght red sparks had flared among the rs. Harry recognized them at once wand sparks. He swung his right leg r his Firebolt, gripped its handle tly, and felt it vibrating very slightly, though it was as keen as he was to up in the air once more.

Second signal, let's go!" said Lupin dly, as more sparks, green this time, loded high above them.

Harry kicked off hard from the und. The cool night air rushed ough his hair as the neat square dens of Privet Drive fell away, inking rapidly into a patchwork of k greens and blacks, and every ight of the Ministry hearing was ept from his mind as though the h of air had blown it out of his head. felt as though his heart was going xplode with pleasure; he was flying

tĩnh sâu lắng của phù thủy Kings Shacklebolt vang lên.

"Mọi người cưỡi lên chổi." Thì Lupin đột ngột nói, chỉ lên bầu trời: " là tín hiệu đầu tiên."

Phía trên đầu họ, xa thật là xa, r chùm tia sáng lóe đỏ rực rỡ tỏa ra gi những vì sao. Harry ngay lập tức nh ra chúng là những tia sáng phát ra các cây đũa phép. Nó quăng giò p qua cây Tia Chớp, nắm chặt lấy c chổi, cảm thấy cây chổi rung lên r nhẹ, như thể cũng quá ư háo h được bay lên không gian thêm một nữa.

Khi có thêm nhiều tia sáng lóe l bung ra tuốt trên cao, đợt này m xanh lá cây, thầy Lupin nói: "Tín h thứ hai, khởi hành thôi!"

Harry đập mạnh xuống mặt đất. L gió đêm mát rượi lùa qua mái tóc trong khi những mảnh vườn vuông v bên đường Privet Drive lùi xa d nhanh chóng co lại thành những mắ chấp vá màu xanh sậm và đen ch Mọi ý nghĩ về phiên tòa của Bộ Ph thuật bị quét sạch khỏi tâm trí Hư như thể luồng gió đã thổi bay b chúng ra khỏi đầu óc nó. Nó cảm th dường như trái tim nó sắp nổ tung

ain, flying away from Privet Drive as
d been fantasizing about all
nmer, he was going home. . . . For a
/ glorious moments, all his problems
emed to recede into nothing,
gnificant in the vast, starry sky.

Hard left, hard left, there's a Muggle
king up!" shouted Moody from
ind him. Tonks swerved and Harry
owed her, watching his trunk
nging wildly beneath her broom.
e need more height. . . . Give it
other quarter of a mile!"

Harry's eyes watered in the chill as
y soared upward; he could see
hing below now but tiny pinpricks of
it that were car headlights and
etlamps. Two of those tiny lights
ght belong to Uncle Vernon's car. . . .

The Dursleys would be heading back
their empty house right now, full of
e about the nonexistent lawn
mpetition . . . and Harry laughed
ud at the thought, though his voice

vui sướng; nó lại được bay nữa
bay ra khỏi khu phố Privet Drive n
nó đã từng mơ tưởng suốt mùa hè.
đang về nhà... Trong vài khoảnh k
huy hoàng, tất cả nỗi khốn khổ của
dường như nhỏ lại thành số Khô
chẳng còn ý nghĩa gì nữa giữa bầu t
mênh mông đầy sao.

"Queo trái gáp, queo trái gáp, có r
tên Muggle đang ngó lên trời!" Th
Moody đằng sau lưng quát lên.
Tonks quành chổi đột ngột, Harry l
theo cô, vừa ngó chừng cái rương c
nó đứng đưa dũ dội phía dưới cây c
bay của cô. "Chúng ta cần bay c
hơn nữa. Tăng độ cao thêm một ph
tư dậm!"

Nước mắt Harry chảy nhòe vì lạ
khi đoàn phù thủy bay vút lên cao. E
giờ nó không còn nhìn thấy cái gì
bên dưới nữa ngoại trừ những ch
sáng li ti của đèn đường và đèn pha
hơi. Hai trong số những chấm sáng
có thể là đèn pha của chiếc xe đượ
Vernon đang lái...

Gia đình Dursley giờ này chắc
đang quay về ngôi nhà vắng ngắt c
họ, hẳn là đang giận điên lên vì ch
có cuộc thi bãi cỏ nào hết... Và H
bật cười to khi nghĩ tới đó, mặc

s drowned by the flapping of the
ers' robes, the creaking of the
ness holding his trunk and the
je, the *whoosh* of the wind in their
s as they sped through the air. He
d not felt this alive in a month, or this
opy. . . .

Bearing south!" shouted Mad-Eye.
wn ahead!"

They soared right, so that they did
pass directly over the glittering
derweb of lights below.

Bear southeast and keep climbing,
re's some low cloud ahead we can
e ourselves in!" called Moody.

We're not going through clouds!"
outed Tonks angrily. "We'll get
iked, Mad-Eye!"

Harry was relieved to hear her say
; his hands were growing numb on
Firebolt's handle. He wished he
d thought to put on a coat; he was
rting to shiver.

They altered their course every now

tiếng cười của nó bị át đi bởi tiếng
chùng các phù thủy khác vỗ phần ph
tiếng cọt két của dây cương buộc
rương và cái chuồng cú, tiếng hú c
gió bên tai đoàn phù thủy khi họ l
bay trong không trung. Cả tháng c
Harry đã không được cảm thấy c
sức sống như vậy, hay hạnh phúc n
vậy...

Thầy Moody Mắt-điên lại qu
"Nhắm hướng Nam! Phía trước có
trần."

Đoàn phù thủy vút về phía bên ph
để khỏi phải bay trực tiếp qua mặ
lưới đèn sáng rực rỡ bên dưới.

Thầy Moody lại kêu: "Nhắm hướ
Đông Nam và tiếp tục lên cao, có đ
mây thấp phía trên đầu chúng ta có
khiến chúng ta lạc mất trong đó!"

Cô Tonks giận dữ nói: "Chúng ta
không bay xuyên qua mây đâu, a
Mắt-điên, chúng ta sẽ bị ướt nhẹp!"

Nghe cô Tonks kêu lên như v
Harry cảm thấy nhẹ nhõm, vì hai
nó nắm cán cay Tia Chớp đang c
lúc càng tê cóng. Nó ước gì lúc nãy
chuyện mặc thêm một tấm áo kho
Nó đã bắt đầu run.

Đoàn phù thủy thỉnh thoảng đổi

l then according to Mad-Eye's instructions. Harry's eyes were squeezed up against the rush of icy wind that was starting to make his ears ring. He could remember being this close to a broom only once before, during the Quidditch match against Hufflepuff in his third year, which had taken place in a storm.

The guard around him was circling continuously like giant birds of prey. Harry lost track of time. He wondered how long they had been flying; it felt like an hour at least.

Turning southwest!" yelled Moody. "We want to avoid the motorway!"

Harry was now so chilled that he thought longingly for a moment of the snug, dry interiors of the cars streaming along below, then, even more longingly, of traveling by Floo powder; it might be uncomfortable to sit around in fireplaces but it was at least warm in the flames. . . .

Kingsley Shacklebolt swooped behind him, bald pate and earring

trình theo hướng dẫn của Mắt-đi. Mắt của Harry đã phải nhắm tịt lại tránh những luồng gió lạnh như búa đang bắt đầu làm tai nó nhức buốt. Nhớ trước đây chỉ có một lần nó lạnh như vậy khi cưỡi chổi bay, ấy là trong trận đấu Quidditch với đội r Hufflepuff khi nó đang học năm thứ . Trận đấu ấy diễn ra trong một cơn b.

Đoàn vệ sĩ chung quanh Harry l tục lượn vòng quanh nó như nhữ con chim săn mồi khổng lồ. Harry không còn biết mấy giờ rồi nữa. Nó hỏi họ đã bay được bao lâu, c tưởng ít nhất cũng phải được một giờ rồi.

Thầy Moody lại gào lên: "Queo sà Tây Nam! Chúng ta cần tránh xa lộ!"

Harry lúc này cảm thấy lạnh đến trong một khoảnh khắc nó đã tha th nghĩ đến cái không gian ấm cúng k ráo bên trong những chiếc xe hơi đã trảy xuôi phía dưới, và rồi, nó thậm còn khao khát hơn nữa, được xài Floo để đi lại. Bị quay tít trong lò s thì có thể cũng chẳng thoải mái nhưng ít nhất cũng được ấm áp k ánh lửa...

Phù thủy Kingsley Shacklebolt k sà xuống quanh nó, cái sọ hói và

aming slightly in the moonlight. . . .
w Emmeline Vance was on his right,
wand out, her head turning left and
it . . . then she too swooped over
y, to be replaced by Sturgis
dmore. . . .

We ought to double back for a bit,
t to make sure we're not being
owed!" Moody shouted.

ARE YOU MAD, MAD-EYE?" Tonks
eamed from the front. "We're all
zen to our brooms! If we keep going
course we're not going to get there
il next week! We're nearly there
v!"

Time to start the descent!" came
in's voice. "Follow Tonks, Harry!"

Harry followed Tonks into a dive.
ey were heading for the largest
lection of lights he had yet seen, a
ge, sprawling, crisscrossing mass,
tering in lines and grids,
rdispersed with patches of deepest
ck. Lower and lower they flew, until
r Harry could see individual headlights
l streetlamps, chimneys, and

khuyên đeo tai của ông ấy lóa sáng
trong ánh trăng... Lúc này bà phù thủy
Emmeline Vance đang bay bên phải
ông, cây đũa phép của bà giờ ra,
hết ngoảnh đầu sang trái lại xoay sang
phải... rồi bà lượn trên phía trên nó,
nhường chỗ cho phù thủy Stur
Podmore...

Thầy Moody la to: "Chúng ta r
vòng lại phía sau một chút, để ch
chấn là chúng ta không bị theo đuôi.

Ở đằng trước, cô Tonks gào l
"ANH CÓ ĐIÊN KHÔNG MẮT-ĐIÊN
Tụi này đang bị đông lạnh tới tận c
chối đây! Nếu cứ đi trệch khỏi lộ tr
đã định thì đến tuần sau chúng ta r
hòng tới nơi! Mà bây giờ thì chúng
gần như tới nơi!"

Giọng thầy Lupin trầm tĩnh vang l
"Đến lúc bắt đầu hạ độ cao rồi. Ha
hãy làm theo cô Tonks."

Harry lao xuống theo cô Tonks.
nhắm tới một vùng tập trung ánh sáng
lớn nhất mà Harry chưa từng th
trước đây. Một khối khổng lồ gi
mắc ngang dọc chói lói những lằn
những đốm sáng, xen kẽ lẫn
những mảnh đen sâu thẳm. Đoàn p
thủy bay càng lúc càng thấp hơn, c
đến khi Harry có thể nhìn thấy từng

vision aerials. He wanted to reach ground very much, though he felt e that someone would have to reeze him from his broom.

Here we go!" called Tonks, and a seconds later she had landed.

Harry touched down right behind her l dismounted on a patch of unkempt ss in the middle of a small square. ks was already unbuckling Harry's rk. Shivering, Harry looked around. e grimy fronts of the surrounding uses were not welcoming; some of m had broken windows, glimmering ly in the light from the streetlamps, nt was peeling from many of the ors, and heaps of rubbish lay side several sets of front steps.

Where are we?" Harry asked, but in said quietly, "In a minute."

Moody was rummaging in his cloak, gnarled hands clumsy with cold.

đèn pha xe hơi và từng cái đèn đườ cùng với ống khói và ăng ten n truyền hình. Nó muốn đáp xuống r đất lắm rồi, mặc dù nó cảm thấy ch chần là phải có người giúp nó rã đ để tách nó khỏi cán chổi.

"Chúng ta tới nơi rồi!" Cô Tonks k lên, và vài giây sau là cô đã đáp xuố đất.

Harry chạm mặt đất ngay đầg s cô Tonks và xuống chổi trên một bãi nhếch nhác ở giữa một quảng trườ nhỏ. Cô Tonks tháo dỡ cái rương c Harry ra. Còn run lẩy bẩy, Harry n quanh. Mặt tiền đầy bụi bặm c những căn nhà chung quanh n không hân hoan chào khách chút n. Một số nhà lại còn bẻ cửa sổ, ch chòn u uẩn trong ánh sáng c đường, nước sơn đã long tróc k nhiều cánh cửa, và hàng đống rác r nằm bên ngoài những bậc tam c trước nhà.

"Chúng ta đang ở đâu đây?" Hả hỏi nhưng thầy Lupin chỉ đáp k "Chờ một lát."

Thầy Moody đang lục lợi tấm trùm của ông, bàn tay xương xẩu c ông lóng ngóng vì lạnh.

Got it," he muttered, raising what looked like a silver cigarette lighter into the air and clicking it.

The nearest streetlamp went out with a pop. He clicked the unlighter again; the next lamp went out. He kept clicking until every lamp in the square was extinguished and the only light in the square came from curtained windows and the sickle moon overhead.

"Borrowed it from Dumbledore," he told Moody, pocketing the Potter. "That'll take care of any Muggles looking out of the window, won't it? Now, come on, quick."

He took Harry by the arm and led him from the patch of grass, across the road, and onto the pavement. Lupin and Tonks followed, carrying Harry's trunk between them, the rest of the crowd, all with their wands out, flanking them.

The muffled pounding of a stereo was coming from an upper window in the nearest house. A pungent smell of rotting rubbish came from the pile of

"Kiếm được rồi." Ông lẩm bẩm, rồi ông bật cái hộp quẹt lên không một cái giống như cái hộp quẹt châm thuốc lá bằng bạc và vàng nó.

Ngọn đèn đường gần nhất tắt phồng. Ông bật cái hộp quẹt lần nữa, ngọn đèn đường kế tiếp tắt ngúm. Ông tiếp tục bật cái tắt lửa cho đến khi ngọn đèn trên quảng trường tắt hết ánh sáng duy nhất còn lại trên quảng trường là phát ra từ những khung cửa sổ bông màn và từ vàng trắng khu vực trên cao.

Thầy Moody nhét cái Bật-Tắt Lửa vào túi. Làu bàu: "Mượn của Dumbledore. Sẽ khỏi phải lo rủi ro một tay Muggle nào đó ngó ra cửa sổ hiểu không? Bây giờ, đi thôi, mau lên!"

Thầy nắm cánh tay Harry dẫn nó từ bãi cỏ nham nhở băng ngang công viên lên tới lề đường. Thầy Lupin và Tonks đi theo sau khiêng cái rương của Harry, đám vệ sĩ còn lại, tất cả đều cầm sẵn đũa phép trong tay, hộ tống sát sườn.

Từ một cửa sổ tầng trên của nhà gần nhất vọng xuống âm thanh xìch xìch bị nén lại phát ra từ một máy khuếch âm. Một mùi hăng hăng của rác mục phát ra từ cái đồng hồ

ging bin-bags just inside the broken
e.

Here," Moody muttered, thrusting a
ce of parchment toward Harry's
illusioned hand and holding his lit
nd close to it, so as to illuminate the
ting. "Read quickly and memorize."

Harry looked down at the piece of
er. The narrow handwriting was
quely familiar. It said:

hầy lon, bịch ngay bên trong cái
cổng bể toang.

"Đây." Thầy Moody thì thầm, dúi r
miếng giấy da vào bàn tay đã bị
bùa phép Tan Ảo ảnh của Harry, và
cây đũa phép đã được thắp sáng
gần sát tấm giấy da để soi một dề
chữ viết tay. "Đọc nhanh và nhớ kỹ."

Harry ngó xuống miếng giấy. Dề
chữ viết tay tỉ mỉ và hết sức thân qu

***The headquarters of the Order of the Phoenix may be found at number
12, Grimmauld Place, London.***

Trởng hành dinh của Hội Phượng Hoàng có thể tìm thấy ở số 12, Qu
ờng Grimmauld, thành phố Luân Đôn.

— CHƯƠNG 4 —

SỐ MƯỜI HAI, QUẢNG TRƯỜNG GRIMMAULD *NUMBER TWELVE, GRIMMAULD PLACE*

What's the Order of the — ?"
Harry began.

"Not here, boy!" snarled Moody.
"Wait till we're inside!"

He pulled the piece of parchment out of Harry's hand and set fire to it with his wand-tip. As the message curled up in flames and floated to the ground, Harry looked around at the houses lining the street. They were standing outside number eleven; he looked to the left and saw number ten; to the right, however, was number thirteen.

Harry mới bắt đầu hỏi: "Hội đồng...?"

Thầy Moody đã nạt át nó: "Khỏi phải chờ, nhỏ! Hãy đợi đến khi chúng ta vào đến bên trong!"

Ông giật tấm giấy da khỏi tay Harry và đốt hủy nó bằng đầu cây đũa phép của ông. Khi bức thông điệp cuộn tròn trong ánh lửa và bay xuống đất, Harry nhìn quanh những căn nhà một dãy phố. Đám phù thủy đang đứng trước ngoài ngôi nhà số mười một; Harry nhìn sang bên trái thì thấy số mười hai, và bên phải là số mười ba.

But where's — ?”

Think about what you've just memorized,” said Lupin quietly.

Harry thought, and no sooner had he reached the part about number twelve, Grimmauld Place, than a battered door emerged out of nowhere between numbers eleven and thirteen, followed swiftly by dirty walls and grimy windows.

It was as though an extra house had appeared, pushing those on either side out of its way. Harry gaped at it. The door in number eleven thudded on. Apparently the Muggles inside hadn't even felt anything.

Come on, hurry,” growled Moody, nudging Harry in the back.

Harry walked up the worn stone steps, staring at the newly materialized door. Its black paint was shabby and scratched. The silver door knocker was in the form of a twisted serpent. There was no keyhole or letterbox.

Lupin pulled out his wand and

"Nhưng mà... ở đâu...?"

Thầy Lupin lặng lẽ bảo: "Hãy nghĩ đến điều mà con vừa ghi nhớ."

Harry nghĩ, và nó vừa mới nghĩ xong số mười hai, quảng trường Grimmauld, thì một cánh cửa tròn bỗng xuất hiện từ chỗ không có gì giữa nhà số mười một và nhà số mười ba. Rồi lần lượt hiện ra tiếp những bức tường và những khung cửa sổ sẫm bậm.

Làm như thể có thêm một ngôi nhà nữa đang phình ra, ép hai căn nhà hai bên nhường chỗ cho nó. Harry há hốc mồm nhìn. Tiếng máy khuếch phát từ căn nhà số mười một vẫn tiếp tục xập xình. Rõ ràng là dân Muggle sống trong căn nhà đó không hề cảm thấy nó ép gì cả.

"Đi thôi, mau lên." Thầy Moody cựa quậy, thúc vào lưng Harry.

Harry bước lên những bậc thềm sẫm màu, chăm chú nhìn vào các cửa mới hiện ra. Màu sơn đen của cánh cửa đã sòn và trầy trụa. Cái nẹp cửa bằng bạc có hình dạng một con rắn bị vặn téo. Chẳng có ổ khóa hay hộp thư gì hết.

Thầy Lupin rút cây đũa phép ra

ped the door once. Harry heard
ny loud, metallic clicks and what
inded like the clatter of a chain. The
or creaked open.

Get in quick, Harry," Lupin
ispered. "But don't go far inside and
it't touch anything."

Harry stepped over the threshold
to the almost total darkness of the
hall. He could smell damp, dust, and a
fæstish, rotting smell; the place had
the feeling of a derelict building. He
looked over his shoulder and saw the
others filing in behind him, Lupin and
Wicks carrying his trunk and Hedwig's
cage.

Moody was standing on the top step
and releasing the balls of light the Put-
ter had stolen from the streetlamps;
they flew back to their bulbs and the
lamps beyond glowed momentarily
in an orange light before Moody limped
aside and closed the front door, so
that the darkness in the hall became
complete.

Here —"

He rapped Harry hard over the head

lên cánh cửa một cái. Harry nghe
nhiều tiếng lách kích của kim loại ch
nhau vang to và tiếng gì nghe rồn rã
như dây xích. Cánh cửa cọt kẹt mở

Thầy Lupin thì thầm: "Bước vào
nhanh, Harry. Nhưng đừng đi vào sâu
quá, cũng đừng sờ mó cái gì hết."

Harry bước qua ngạch cửa để ch
vào bóng tối gần như hoàn toàn
của hành lang. Nó người thấy mùi ẩm m
hàn, bụi bặm, và mùi một cái gì đó đ
mục rã và ngòn ngọt. Chỗ này tạo c
giác như một tòa nhà bị bỏ hoang.
Moody ngoảnh nhìn qua vai và thấy nhữ
phù thủy khác đang đứng sắp lớp s
lưng nó. Thầy Lupin và cô Tonks đ
xách cái rương của nó và cái chu
cú của Hedwig.

Thầy Moody đứng trên bậc thềm
và nhất thả ra những trái châu sáng
của cái Bật-Tắt Lửa đã chôn từ nhữ
ngọn đèn đường. Những đóm lửa
bay trở về bóng đèn của chúng và
trong chốc lát quảng trường lại tỏ r
dưới ánh sáng màu cam trước khi th
Moody nhảy cẫng nhấc vào trong nhà
đóng cánh cửa trước lại.

"Đây..."

Thầy gõ mạnh cây đũa phép lên c

With his wand; Harry felt as though something hot was trickling down his neck this time and knew that the illusionment Charm must have worked.

Now stay still, everyone, while I give you a bit of light in here," Moody whispered.

The others' hushed voices were giving Harry an odd feeling of foreboding; it was as though they had just entered the house of a dying person.

He heard a soft hissing noise and saw old-fashioned gas lamps sputtering into life all along the walls, casting a flickering insubstantial light over the peeling wallpaper and the bare carpet of a long, gloomy hallway, where a cobwebby chandelier glimmered overhead and aged, cracked portraits hung crooked on the walls.

Harry heard something scuttling behind the baseboard. Both the chandelier and the candelabra on a side table nearby were shaped like snakes.

Harry. Lần này nó cảm thấy như thể có cái gì đó nóng hổi đang nhều xuối lưng và nó biết hẳn là thầy Moody đang giải bùa phép Tan ảo ảnh cho mình.

Thầy Moody thì thầm: "Mọi người hãy đứng yên, trong khi tôi thắp cho chúng ta một chút ánh sáng."

Tiếng sục sục của những người khác gây cho Harry một cảm giác kỳ lạ, như thể họ vừa bước vào một ngôi nhà đang có người hấp hối.

Nó nghe một tiếng huýt gió khe khẽ quen thuộc và rồi những cái đèn đốt kiểu xưa bỗng xì xèo sống lại sặc sỡ dọc hành lang, tạo ra một thứ ánh sáng lung linh không thực soi lên gờ dán tường lở lói và tấm thảm mòn nhợt nhạt của một hành lang âm u dài thẳm. Trong hành lang này, một chiếc đèn treo bám đầy mạng nhện tỏa ánh sáng mờ mờ trên cao và dọc theo những bức tường treo xộc xệch những bức chân dung xưa cũ đến đen hù.

Harry nghe tiếng cái gì đó chạy sục sục đằng sau những tấm ván gỗ bọc chân tường. Cả cái chùm đèn và cái chân nến đặt trên một cái bàn lư

There were hurried footsteps and his mother, Mrs. Weasley, emerged from a door at the far end of the hall. She was beaming in welcome as she hurried toward them, though Harry noticed that she was rather thinner and older than she had been last time he had seen her.

"Oh, Harry, it's lovely to see you!" she whispered, pulling him into a rib-cracking hug before holding him at arm's length and examining him critically. "You're looking peaky; you need feeding up, but you'll have to wait it for dinner, I'm afraid . . ."

She turned to the gang of wizards behind him and whispered urgently, "As soon as the meeting's started . . ."

The wizards behind Harry all made faces of interest and excitement and began filing past Harry toward the doorway which Mrs. Weasley had just opened; Harry made to follow Lupin, but Mrs. Weasley held him back.

lay gần đó đều có hình dạng uốn như rắn.

Có tiếng chân bước vội vàng, và của Ron, bà Weasley, hiện ra ở khu vực cửa nằm cuối hành lang xa hơn. Gương mặt bà rạng rỡ về hẳn khi chào đón khi vội vã đi về phía đám phù thủy, mặc dù Harry nhận thấy là bà trông vẻ như ốm hơn và xanh xao hơn so với lần gặp trước.

"Ôi, Harry, gặp lại con thật là thương." Bà vuốt xoa, ghi chặt Harry trong một cái ôm thân tình muốn chết. Rồi bà đẩy nó ra một khoảng cách vừa tầm cánh tay để bà ngắm nghía xem xét nó cho kỹ càng. "Trời ơi con tiêu tụy quá; con cần phải đi tắm bổ, nhưng mà bác e là... con phải chờ thêm một lát nữa mới tới bữa cơm."

Bà Weasley ra nói với đám phù thủy đứng đằng sau lưng Harry, giọng trầm một cách khẩn trương. "Cụ vớ đến, phiên họp đã bắt đầu..."

Đám phù thủy đứng sau lưng Harry đều thốt lên những tiếng kêu thích thú và hồi hộp, rồi bắt đầu lần lượt vượt qua Harry đi về phía cánh cửa mà bà Weasley đã từ đó hiện ra. Harry đi

No, Harry, the meeting's only for members of the Order. Ron and Hermione are upstairs, you can wait with them until the meeting's over and then we'll have dinner. And keep your voice down in the hall," she added in an urgent whisper.

"Why?"

"I don't want to wake anything up."

"What do you — ?"

"I'll explain later, I've got to hurry, I'm supposed to be at the meeting — I'll just show you where you're sleeping."

Pressing her finger to her lips, she led him on tiptoes past a pair of long, moth-eaten curtains, behind which Harry supposed there must be another door, and after skirting a large umbrella stand that looked as though it had been made from a severed troll's leg, they started up the dark staircase, passing a row of shrunken heads mounted on plaques on the wall.

bước theo thầy Lupin, nhưng Weasley giữ nó lại.

"Không, Harry, cuộc họp chỉ dành cho thành viên của Tổ chức. Ron và Hermione đang ở trên lầu, con có thể cùng đợi với tụi nó cho đến khi xong cuộc họp thì chúng ta sẽ cùng nhau ăn cơm tối." Bà Weasley nói thêm một giọng thì thầm khẩn trương: "Và con nhớ nói năng nhỏ nhẹ trong nhà lang."

"Tại sao?"

"Bác không muốn đánh thức dậy cứ cái gì."

"Ý bác muốn nói cái... gì?"

"Bác sẽ giải thích sau, bây giờ bác đang gấp, bác lẽ ra là phải đang mặt trong cuộc họp... Bác sẽ chỉ cho con chỗ con sẽ ngủ."

Đưa ngón tay lên môi, bà Weasley dẫn Harry nhón gót đi qua một tấm màn dài bị mối nhấm lam nham. Harry tưởng rằng sau tấm màn đó ắt phải là một cánh cửa khác, và sau khi đi một theo một cây dù to thù lù đứng sừng sững như thể được làm bằng cái thân của một con quỷ khổng lồ thô kệch; bác cháu bắt đầu leo lên một thang tối thui, ngang qua một dãy cửa

A closer look showed Harry that the
ads belonged to house-elves. All of
m had the same rather snoutlike
se.

Harry's bewilderment deepened with
ery step he took. What on earth
re they doing in a house that looked
though it belonged to the Darkest of
ards?

Mrs. Weasley, why — ?”

Ron and Hermione will explain
rything, dear, I've really got to
sh,” Mrs. Weasley whispered
ractedly. “There” — they had
ched the second landing — “you're
door on the right. I'll call you when
over.”

And she hurried off downstairs
ain.

Harry crossed the dingy landing,
ned the bedroom doorknob, which
s shaped like a serpent's head, and
ened the door.

He caught a brief glimpse of a
omy high-ceilinged, twin-bedded
m, then there was a loud twittering

teo tốp gắn trên những tấm bảng bằ
đồng treo trên tường từ thấp lên cao

Nhìn kỹ lại Harry nhận ra mấy
đầu đó là của mấy con gia tinh. Tất
chúng đều có cái mũi dài như cái
tựa tựa nhau.

Sự hoang mang của Harry càng
càng tăng lên cao theo mỗi bước ch
của nó. Người ta đang làm cái gì tr
một căn nhà trông như thể nhà c
một tay phù thủy hắc ám cực kỳ này

"Bác Weasley, tại sao...?"

Bà Weasley điên tiết thầm thì: "F
và Hermione sẽ giải thích mọi việc c
con rõ, con à, bác thiệt tình phải
đây." Hai bác cháu vừa lên đến tở
hai. "Đó, con vào cửa bên phải. Bác
gọi con khi nào họp xong..."

Bà Weasley lại vội vã đi trở xuố
cầu thang.

Harry bước ngang cái sàn cầu b
vặn nắm đấm cửa có hình dạng n
cái đầu rắn của căn phòng ngủ, và
cửa ra.

Nó mới thoáng nhìn ra đó là một c
phòng trần cao tít, có giường đôi,
nghe một tiếng ré to, tiếp đến là r

se, followed by an even louder
iek, and his vision was completely
scured by a large quantity of very
shy hair — Hermione had thrown
self onto him in a hug that nearly
cked him flat, while Ron's tiny owl,
widgeon, zoomed excitedly round
l round their heads.

HARRY! Ron, he's here, Harry's
e! We didn't hear you arrive! Oh,
v *are* you? Are you all right? Have
I been furious with us? I bet you
re, I know our letters were useless
but we couldn't tell you anything,
mbleadore made us swear we
ouldn't, oh, we've got so much to tell
I, and you've got to tell us — the
mentors!"

When we heard — and that Ministry
aring — it's just outrageous, I've
ked it all up, they can't expel you,
y just can't, there's provision in the
ree for the Restriction of Underage
cery for the use of magic in life-
atening situations —"

Let him breathe, Hermione," said

tiếng rít còn to hơn nữa. Tầm nhìn c
nó bị hoàn toàn che khuất bởi một r
tóc dày bông bênh — Hermione đã
tới ôm chầm nó khiến nó lăn kên
đất, trong khi con cú tí hon của R
Pigwidgeon, xúc động bay vòng vò
phía trên đầu hai đứa.

"HARRY! Ron ơi, nó đây nè, Harry
đây nè! Tụi này chẳng hề biết bồ c
gì hết! Ôi, bồ khỏe không? Bồ khỏe
sao hết chứ? Bồ giận tụi này lắm h
Mình dám cá là bồ giận lắm, thư
của tụi này chẳng giúp ích gì đượ
nhưng tụi này không thể kể cho
nghe mọi chuyện, thầy Dumbled
bắt tụi này thề không được kể, ôi,
này có biết bao nhiêu chuyện muốn
cho bồ nghe, và bồ cũng phải kể c
tụi này biết chuyện... bọn giám ngục

"Hồi tụi này nghe... và vụ hầu tòa
Pháp thuật đó — thiệt là giận hết s
Mình đã nghiên cứu kỹ rồi, họ khác
thể đuổi học bồ đâu, họ không thể l
vậy, bởi vì có một điều khoản tr
Đạo luật Giới hạn của Phù thủy
thành niên về việc sử dụng pháp th
trong tình huống tính mạng bị
dọa..."

"Để cho nó thở với, Hermione!" F

n, grinning, closing the door behind Harry. He seemed to have grown several more inches during their month apart, making him taller and more strongly looking than ever, though the big nose, bright red hair, and freckles were the same.

Hermione, still beaming, let go of Harry, but before she could say another word there was a soft plopping sound and something white tumbled from the top of a dark wardrobe and landed gently on Harry's shoulder.

"Hedwig!"

The snowy owl clicked her beak and nudged his ear affectionately as Harry scratched her feathers.

"She's been in a right state," said Ron. "Pecked us half to death when she brought your last letters, look at this; —"

He showed Harry the index finger of his right hand, which sported a half-moon-shaped but clearly deep cut.

"Oh yeah," Harry said. "Sorry about that, but I wanted answers, you know."

đóng cánh cửa đằng sau lưng Harry như răng cười. Trông nó có vẻ đã thêm được mấy phân trong suốt thời gian Harry không gặp nó, khiến nó giờ đây nó cao hơn và càng mạnh mẽ đáng vẻ giang hồ hơn bao giờ hết. Mặc dù cái mũi dài, mái tóc đỏ rực, mắt đốm tàn nhang thì vẫn y như cũ.

Hermione buông Harry ra, vẫn cười tươi cười rạng rỡ. Nhưng cô nàng chưa kịp nói thêm lời nào nữa thì nghe một tiếng rúc lạnh lót và một gì đó màu trắng lao từ trên đầu quần áo tối om xuống và đáp rình rình lên vai Harry.

"Hedwig!"

Con cú trắng như tuyết chóp mỏ lấp lánh và âu yếm rửa vành tai Harry khi Harry vuốt ve bộ lông của nó.

Ron nói: "Mấy bữa rày nó lo lắng ghê lắm. Từ khi đem lá thư cuối cùng của bố đến đây, nó cứ mổ tụi này chết đi một nửa, coi nè..."

Ron chìa cho Harry coi ngón tay của bàn tay phải, phơi bày một vết rỗ rành là khá sâu tuy đã liền da rồi nửa.

Harry nói: "Ờ phải. Xin lỗi về vụ này nhưng mình muốn có thư trả lời, mà"

We wanted to give them to you, te,” said Ron. “Hermione was going are, she kept saying you’d do nothing stupid if you were stuck all your own without news, but mbledore made us —”

— swear not to tell me,” said Harry. ah, Hermione’s already said.”

The warm glow that had flared inside at the sight of his two best friends s extinguished as something icy ded the pit of his stomach. All of a lden — after yearning to see them a solid month — he felt he would er Ron and Hermione left him ne.

There was a strained silence in ich Harry stroked Hedwig omatically, not looking at either of others.

He seemed to think it was best,” d Hermione rather breathlessly. mbledore, I mean.”

Right,” said Harry. He noticed that hands too bore the marks of

bồ biết...”

Ron nói: "Tụi này rất muốn viết t trả lời, bồ tèo à. Hermione lúc ấy c như phát khùng, cứ nói là bồ sẽ hê động ngốc nghếch nếu cứ loay ho có một mình không được thông nhưng thầy Dumbledore bắt tụi này.

"... thề là không nói gì với tớ h Biết rồi, Hermione đã nói rồi." H ngất lời Ron.

Cảm giác ấm áp vừa bùng lên tr lòng nó khi gặp lại hai người bạn th nhất đã nguội ngắt như thể có cái đó lạnh như băng dâng ngập tới cuố bao tử. Bỗng dưng – sau một thá trời đặng đặng trông mong gặp lại b bè – Harry giờ đây cảm thấy nó muốn Ron và Hermione để mặc một mình.

Harry không thèm nhìn đứa bạn r của nó hết nữa, tay vuốt ve c Hedwig một cách máy móc trong r sự im lặng căng thẳng.

Hermione nói như không thờ r "Hình như thầy cho như vậy là nhưt. Ý mình nói thầy Dumbledore á

"Phải." Harry đáp. Nó nhận thấy tay của Hermione cũng mang đầy tích mà cái mỏ của Hedwig đã để

dwig's beak and found that he was at all sorry.

I think he thought you were safest of the Muggles —" Ron began.

Yeah?" said Harry, raising his eyebrows. "Have either of you been attacked by dementors this summer?"

Well, no — but that's why he's had people from the Order of the Phoenix keeping you all the time —"

Harry felt a great jolt in his guts as though he had just missed a step going downstairs. So everyone had known he was being followed except him.

Didn't work that well, though, did it?" said Harry, doing his utmost to keep his face even. "Had to look after myself or all, didn't I?"

He was so angry," said Hermione in an almost awestruck voice. "Dumbledore. We saw him. When he pointed out Mundungus had left before the shift had ended. He was scary."

nhưng nó không cảm thấy tội ngh cho cô bạn chút nào.

Ron vừa mới mở miệng: "Mình nghĩ thầy cho là bồ được an toàn nhất sống với dân Muggle..."

Harry liền nhướn mày lên: "Vậy thì Mùa hè này có ai trong hai bạn những tên giám ngục tấn công chưa?"

"Đành là chưa... nhưng mà đó chính là lý do khiến thầy phải cho người của Hội Phượng Hoàng luôn luôn theo dõi bồ..."

Harry cảm thấy gan ruột lộn từ phèo như thể nó vừa bước hụt xuống một bậc cầu thang. Vậy là mọi người đều biết chuyện nó bị theo đuổi, chính nó là không biết gì.

Cố gắng hết sức cho giọng đều bình thản, Harry nói: "Nhưng chẳng có hiệu quả lắm, đúng không? Tôi đã phải tự lo lấy cái mạng của đúng không?"

"Thầy đã giận ghê gớm." Hermione nói với giọng gằn như khiếp sợ. "Thầy Dumbledore ấy. Tụi này đã nhìn thấy thầy giận mà... Khi thầy biết Mundungus đã bỏ đi trước khi hết trực của lão. Thầy thiệt là đáng sợ."

Well, I'm glad he left," Harry said dly. "If he hadn't, I wouldn't have the magic and Dumbledore would probably have left me at Privet Drive all nmer."

Aren't you . . . aren't you worried out the Ministry of Magic hearing?" d Hermione quietly.

No," Harry lied defiantly. He walked ay from them, looking around, with dwig nestled contentedly on his ulder, but this room was not likely raise his spirits. It was dank and k. A blank stretch of canvas in an ate picture frame was all that eved the bareness of the peeling ls and as Harry passed it he ught he heard someone lurking out ight snigger.

So why's Dumbledore been so keen eep me in the dark?" Harry asked, ying hard to keep his voice ual. "Did you — er — bother to ask at all?"

le glanced up just in time to see m exchanging a look that told him was behaving just as they had red he would. It did nothing to rove his temper.

Harry lạnh lùng nói: "À, tôi mừng lão đã bỏ đi. Nếu lão không đi thì đâu có xài tới phép thuật, và thì Dumbledore có lẽ sẽ vẫn bỏ mặc tôi đường Privet Drive suốt cả mùa hè."

Hermione nhẹ nhàng hỏi: "E không... bạn không bận tâm đến ph tòa ở Bộ Pháp thuật sao?"

"Không." Harry nói dối một cá ngang ngạnh. Nó bước ra xa hai b nhìn quanh, con Hedwig đậu trên với vẻ thỏa mãn, nhưng căn phò không có chút vẻ gì làm cho nó lên t thần được chút nào hết. Nó ẩm ướt tẩm tối. Những bức tường loang lổ bết trồng trải một tí nhờ một cái khu tranh chạm trổ căng một khung vải cũng trồng trơn. Và khi Harry đi ng cái khung đó, nó tưởng như nghe th ai đó lẩn khuất đâu đó đang cười kh

Cố gắng giữ cho giọng nói b thường, Harry hỏi: "Vậy chứ tại s thầy Dumbledore khẳng khẳng g nhệm mình đi? Máy bò... máy bò chịu mất công đi hỏi thầy không vậy"

Nó liếc nhìn lên vừa đúng lúc gặp Ron và Hermione đưa mắt n nhau khiến cho nó hiểu là nó đang xử đúng y như tụi nó đã đoán trư

We told Dumbledore we wanted to tell you what was going on," said Ron. "I did, mate. But he's really busy with the war, we've only seen him twice since he came here and he didn't have much time, he just made us swear not to tell you important stuff when we see him. Next time, he said the owls might be intercepted —"

He could still've kept me informed if he'd wanted to," Harry said shortly. "You're not telling me he doesn't know how to send messages without owls."

Hermione glanced at Ron and then said, "I thought that too. But he didn't want you to know *anything*."

Maybe he thinks I can't be trusted," said Harry, watching their expressions.

Don't be thick," said Ron, looking highly disconcerted.

Or that I can't take care of myself

Nhưng điều này cũng chẳng làm cho nó bình tĩnh hơn.

Ron nói: "Tụi này có nói với thầy Dumbledore là tụi này muốn nói cho thầy biết chuyện gì đang xảy ra. Tụi này nói, bồ tèo ạ. Nhưng dạo này thầy bận rộn, kể từ khi thầy đến đây, tụi này chỉ gặp thầy có hai lần thôi, thầy cũng không dành cho tụi này nhiều thì giờ, thầy chỉ bắt tụi này thể nào không nói cho bồ biết chuyện gì quan trọng khi viết thư cho bồ, thầy nói tụi này có thể bị chặn đường."

Harry nói ngắn gọn: "Nếu thầy muốn vẫn có thể thông tin cho tôi được. Nhưng bồ đừng nói là thầy không biết những cách khác để gửi đi các thông điệp mà không cần xài tới cú nhé."

Hermione liếc qua Ron rồi nói: "Mình cũng có nghĩ đến điều đó. Nhưng tụi này không muốn cho bạn biết *bất cứ điều gì* hết."

Harry dò xét vẻ mặt của hai đứa bạn: "Có lẽ thầy cho rằng tôi là đứa không thể tin cậy được."

Ron tỏ ra bối rối cực kỳ, nói ngơ ngác: "Bồ đừng phóng đại như vậy."

"Hay là tôi không thể tự lo lấy tụi này...?"

Of course he doesn't think that!" and Hermione anxiously.

"So how come I have to stay at the Dursleys' while you two get to join in everything that's going on here?" said Harry, the words tumbling over one another in a rush, his voice growing louder with every word. "How come I and you two are allowed to know everything that's going on —?"

"We're not!" Ron interrupted. "Mum wouldn't let us near the meetings, she says we're too young —"

But before he knew it, Harry was shouting.

SO YOU HAVEN'T BEEN IN THE MEETINGS, BIG DEAL! YOU'VE STILL BEEN HERE, HAVEN'T YOU? YOU'VE STILL BEEN TOGETHER! BUT I'VE BEEN STUCK AT THE DURSLEYS' FOR A MONTH! AND YOU'VE HANDLED MORE THAN YOU COULD EVER MANAGED AND DUMBLEDORE KNOWS IT — WHO SAVED THE SORCERER'S STONE? WHO GOT RID OF RIDDLE? WHO SAVED BOTH YOUR SKINS FROM THE DEMENTORS?"

Hermione lo lắng, nói: "Dĩ nhiên thầy không nghĩ như vậy."

"Vậy thì tại sao tôi lại phải ở với đình Dursley trong khi hai bồ thì được tham dự vào mọi chuyện đang diễn ra ở đây?" Giọng Harry càng lúc càng lớn theo mỗi tiếng nó thốt ra, và lời lẽ cứ líu lại trong cơn hấp tấp. "Vậy còn sao hai bồ lại được phép biết hết mọi chuyện đang xảy ra...?"

Ron ngắt lời nó: "Đâu có! Tụi tụi này không hề được phép. Má đâu có cho tụi này tới gần những cuộc họp đâu. Má nói tụi này còn nhỏ quá..."

Nhưng Harry hét tướng lên khé dè trước.

"VẬY LÀ MẤY NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC DỰ HỌP, THIỆT THỜI QUÁ HÉN? NHƯNG MẤY NGƯỜI VÀO ĐƯỢC Ở ĐÂY, ĐÚNG KHÔNG? MẤY NGƯỜI VẪN ĐƯỢC Ở BÊN NHÀ DURSLEY CẢ THÁNG TRỜI! MÀ TÔI THÌ ĐÃ TỪNG ĐỐI PHÓ NHIỀU VẤN ĐỀ HƠN CẢ HAI NGƯỜI CỘNG IRENE VÀ THẦY DUMBLEDORE BIẾT ĐI ĐÓNG MÀ – CHÚ' AI ĐÃ CỨU HỒN TÔI KHỎI PHÙ THỦY NÀO? AI ĐÃ LOẠI TÔI KHỎI ĐƯỢC RIDDLE? AI CỨU CẢ T

Every bitter and resentful thought that Harry had had in the past months was pouring out of him; his frustration at the lack of news, the hurt that they had all been together without him, his anger at being followed and not told about it: All the feelings he was half-suppressed finally burst their boundaries. Hedwig took fright at the noise and soared off on top of the wardrobe again; Pigwidgeon twittered in alarm and zoomed even faster around their heads.

WHO HAD TO GET PAST
DRAGONS AND SPHINXES AND
EVERY OTHER FOUL THING LAST
YEAR? WHO SAW HIM COME
HERE? WHO HAD TO ESCAPE
FROM HIM? ME!"

Ron was standing there with his mouth half-open, clearly stunned and at a loss for anything to say, while Hermione looked on the verge of tears.

BUT WHY SHOULD I KNOW
WHAT'S GOING ON? WHY SHOULD

NGƯỜI KHỎI MÃY TÊN GI
NGỰC?"

Mọi ý nghĩ cay đắng uất ức mà Harry đã gặm nhấm trong suốt rưỡi tháng qua giờ đây đang được tuôn trào nổi tức tối của nó vì thiếu thông tin lòng tự ái khi thấy mọi người tụ tập kín nhau mà không có nó, cơn điên tiết bị canh chừng mà không được biết điều gì: tất cả những cảm xúc mà nó cũng thấy hơi ngượng ấy cuối cùng đã bùng ra khỏi giới hạn. Tiếng hét của Harry làm cho con Hedwig hoảng sợ và bay vù trở lại đầu tủ quần áo. Pigwidgeon thì kêu líu ríu trong hoảng sợ và bay xà quần cuống quít phía trên đầu tụi nó.

"AI ĐÃ PHẢI VƯỢT QUA RỒNG
NHÂN SỰ VÀ MỌI THỨ TÔI
KHÁC HỒI NĂM NGOÁI? AI NHÌN
THẤY HẮN TRỞ LẠI? AI ĐÃ THO
KHỎI TAY HẮN? TÔI!"

Ron đứng đó, miệng hơi há ra, ngỡ rằng là sửng sốt và đã quên bém bặt cứ điều gì nó mới tính nói. Còn Hermione thì trông như chỉ chực khóc.

"NHƯNG TẠI SAO TÔI LẠI C
PHẢI BIẾT CHUYỆN GÌ ĐANG X

YONE BOTHER TO TELL ME
WHAT'S BEEN HAPPENING?"

Harry, we wanted to tell you, we
didn't —" Hermione began.

I CAN'T'VE WANTED TO THAT
EVEN IF YOU, OR YOU'D HAVE
TOLD ME AN OWL, BUT
DUMBLEDORE MADE YOU SWEAR

Well, he did —"

FOUR WEEKS I'VE BEEN STUCK
IN THE PRIVET DRIVE, NICKING PAPERS
OUT OF BINS TO TRY AND FIND
OUT WHAT'S BEEN GOING ON —"

We wanted to —"

I SUPPOSE YOU'VE BEEN
TRYING A REAL LAUGH, HAVEN'T
YOU, ALL HOLED UP HERE
TOGETHER —"

No, honest —"

Harry, we're really sorry!" said
Hermione desperately, her eyes now
glistening with tears. "You're absolutely
right, Harry — I'd be furious if it was
me!"

RA NHỈ? TẠI SAO LẠI PHẢI
CÓ NGƯỜI MẮT CÔNG NÓI CHO TÔI
BIẾT CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY
RA NHỈ?"

Hermione nói: "Harry, tụi này
muốn nói cho bồ biết, tụi này thực
sự muốn..."

"BỒ ĐÂU CÓ THỰC SỰ MUỐN
NÓI VẬY, ĐÚNG KHÔNG, NẾU KHÔNG
THÌ BỒ HẪN ĐÃ GỬI CHO TÔI MỘT
CON CÚ, NHƯNG BỒI VÌ
DUMBLEDORE ĐÃ BẮT BỒ THÈ..."

"Đúng, thầy đã..."

"BỐN TUẦN LỄ TÔI BỊ MẮC KẸT
TRONG PRIVET DRIVE, MỐT BÁO TROI
TRƯỜNG THÙNG RÁC ĐỂ CỐ GẮNG TÌM BIẾT
CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA..."

"Tụi này đã muốn..."

"TÔI ĐOÁN LÀ MẤY NGƯỜI
ĐƯỢC MỘT MẸ CƯỜI ĐÃ Đ
ĐÚNG KHÔNG? TẤT CẢ XÚM
CÙNG VỚI NHAU Ở ĐÂY..."

"Không, thành thực mà nói..."

"Harry, tụi này thành thực xin lỗi
mà!" Hermione kêu lên với vẻ tu
yệt vọng, mắt cô nàng giờ đây đã ng
ướt ngấn lệ. "Bồ hoàn toàn đúng, Ha

Harry glared at her, still breathing deeply, then turned away from them again, pacing up and down. Hedwig stared glumly from the top of the wardrobe. There was a long pause, broken only by the mournful creak of floorboards below Harry's feet.

"What *is* this place anyway?" he shot Ron and Hermione.

"Headquarters of the Order of the Phoenix," said Ron at once.

"Is anyone going to bother telling me about the Order of the Phoenix — ?"

"It's a secret society," said Hermione quickly. "Dumbledore's in charge, he founded it. It's the people who fought against You-Know-Who last time."

"Who's in it?" said Harry, coming to a halt with his hands in his pockets.

"Quite a few people —"

"— we've met about twenty of them," said Ron, "but we think there are more."

"Nếu tôi bị như vậy tôi cũng giận lắm!"

Harry quắc mắt nhìn cô bé, vẫn thở sâu, rồi quay đi, bước ngang bước dọc căn phòng. Từ trên nóc tủ quần áo Hedwig rúc lên một cách rầu rĩ. Cuộc nói chuyện tạm dừng một hồi lâu, chỉ còn nghe tiếng cọt kẹt rầu rĩ của mấy tấm ván lót sàn dưới chân Harry.

Nó đột ngột hỏi Ron và Hermione: "Mà chỗ *này* là chỗ nào đây?"

Ron trả lời ngay tức thì: "Tổng hành dinh của Hội Phượng Hoàng."

"Có ai chịu khó giải thích dùm tôi Hội Phượng Hoàng là cái gì không...?"

Hermione nói nhanh: "Đó là một tổ chức bí mật. Thầy Dumbledore đã lãnh đạo. Thầy là người sáng lập. Tổ chức gồm những người lần trước chiến đấu chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy."

Harry dừng bước, hai tay vẫn đút quần, hỏi: "Tổ chức có những ai?"

"Không nhiều người..."

Ron nói tiếp: "... tụi này gặp được chừng hai chục người trong tổ chức mà thôi, nhưng tụi này tin là còn nhiều người khác nữa."

Harry glared at them.

"Well?" he demanded, looking from one to the other.

"Er," said Ron. "Well what?"

"*Voldemort!*" said Harry furiously, and both Ron and Hermione winced. "What's happening? What's he up to? Where is he? What are we doing to stop him?"

"We've *told* you, the Order don't let you in on their meetings," said Hermione seriously. "So we don't know the details — but we've got a general idea of what's going on," she added hastily, seeing the look on Harry's face.

"Fred and George have invented Extendable Ears, see," said Ron. "They're really useful."

"Extendable — ?"

"Extendable Ears, yeah. Only we've had to stop using them lately because Mum found out and went berserk. Fred and George had to hide them all to stop Mum binning them. But we got a good use out of them before Mum realized what was going on. We know

Harry nhìn hai bạn chằm chằm.

Hết nhìn đũa này tới đũa khác, đòi hỏi khắt khe: "*Rồi sao?*"

Ron bồi rôi: "Ờ... cái gì sao?"

"*Voldemort!*" Harry tức giận nói, Ron và Hermione đều nhăn mặt. "Chuyện gì đang xảy ra? Hắn đang mưu tính điều gì? Hắn ở đâu? Chúng ta đang làm gì để ngăn chặn hắn?"

Hermione lo lắng nói: "Tụi này đã nói với bạn rồi. Tổ chức không cho tụi mình dự những phiên họp của họ. Cho tụi này không biết cặn kẽ..." Cô ngập ngừng nói thêm khi nhìn vẻ mặt Harry: "Nhưng tụi này có hiểu đại khái là..."

Ron tiếp lời: "Anh Fred và George đã phát minh ra bùa Bành Trướng Nhĩ. Mấy cái bùa đó thiệt là ích."

"Bành Trướng... gì?"

"À... Lỗi tai ấy mà. Chỉ có điều c gần đây tụi này đã phải ngừng dùng chúng bởi vì má mình phát hỏa và nổi sùng lên. Anh Fred và George phải đem giấu hết mấy cái b đó kéo má tiêu diệt hết. Dù vậy tụi này cũng xài chúng được việc phần r

ne of the Order are following known
ath Eaters, keeping tabs on them,
I know —”

— some of them are working on
ruiting more people to the Order —”
d Hermione.

— and some of them are standing
ard over something,” said Ron.
ey’re always talking about guard
y.”

Couldn’t have been me, could it?”
d Harry sarcastically.

Oh yeah,” said Ron, with a look of
vning comprehension.

Harry snorted. He walked around the
m again, looking anywhere but at
n and Hermione. “So what have you
o been doing, if you’re not allowed in
etings?” he demanded. “You said
i’d been busy.”

We have,” said Hermione quickly.
e’ve been decontaminating this
ise, it’s been empty for ages and
ff’s been breeding in here. We’ve
naged to clean out the kitchen,
st of the bedrooms, and I think

trước khi má mình biết được sự tì
Tụi này biết là một số người của
chức đang theo dõi những Tử t
Thực tử đã xác định danh tánh, k
tra chúng, bỏ biết đấy... ”

Hermione nói: "... Một số thành v
của tổ chức thì bạn chiêu mộ th
người cho Hội Phượng Hoàng."

Ron nói: "... và một số thành viên
đang canh giữ cái gì đó. Họ luôn
về nhiệm vụ vệ sĩ."

Harry mỉa mai: "Có thể là canh
tôi đấy."

"Ờ há." Ron kêu lên, có vẻ đã h
ra được một vấn đề.

Harry khịt mũi. Nói lại đi loanh qua
trong phòng, nhìn lơ đãng xung qua
chứ không thèm ngó tới Ron
Hermione. Nó hỏi tiếp: "Vậy thì hai
làm gì, nếu không được phép tham
những phiên họp? Hai bỏ viết thư
là rất bận rộn mà?"

Hermione nói nhanh: "Đúng vậy
Tụi này đang bận làm sạch căn r
này. Nó bị bỏ hoang từ nhiều năm
rác rưởi đầy nhà. Tụi này đã tìm c
dọn sạch nhà bếp, phần lớn các ph

re doing the drawing room tomo —
RGH!”

With two loud cracks, Fred and George, Ron’s elder twin brothers, had materialized out of thin air in the middle of the room. Pigwidgeon twittered more loudly than ever and zoomed off to join Hedwig on top of the wardrobe.

Stop *doing* that!” Hermione said angrily to the twins, who were as badly red-haired as Ron, though darker and slightly shorter.

Hello, Harry,” said George, beaming at him. “We thought we heard your cat tones.”

You don’t want to bottle up your anger like that, Harry, let it all out,” said Fred, also beaming. “There might be a couple of people fifty miles away who can’t hear you.”

You two passed your Apparation tests, then?” asked Harry grumpily.

With distinction,” said Fred, who was holding what looked like a piece of very long, flesh-colored string.

ngủ, và mình nghĩ tụi mình sẽ dọn phòng khách vào ngày ma...AARGH

Bằng HAI tiếng nổ to ùng, Fred và George, hai ông anh sinh đôi của Ron từ không khí hiện ra giữa phòng. Chú Pigwidgeon kêu rít lên hoảng hốt chưa từng thấy và bay vút lên nhện với con Hedwig trên đầu tủ.

"Đừng có làm như vậy nữa Hermione nhỏ nhẹ nói với cặp sinh đôi cả hai đều tóc đỏ hoe y như Ron, rằng họ hơi lùn hơn và vóc người chắc khỏe hơn Ron.

George tươi cười với Harry, rồi nói: "Chào Harry! Bọn anh nghĩ bọn em vừa nghe được giọng oanh vàng của thể của em."

Fred cũng hớn hờ cười nói: "Không cần phải nén cơn giận của mình như vậy, Harry à, cứ để cho nó xì ra. Không chừng có vài người ở cách đây năm chục dặm chưa nghe lọt đâu tiếng của em đó."

Harry gắt gỏng hỏi: "Vậy là hai em đã qua được cuộc sát hạch Độn thổ?"

"Một cách xuất sắc." Fred nói. Anh chàng đang cầm trong tay một sợi dây thừng rất dài màu thịt tươi.

It would have taken you about thirty seconds longer to walk down the stairs," said Ron.

"Time is Galleons, little brother," said Fred. "Anyway, Harry, you're interfering with reception. Extendable Ears," he added in response to Harry's raised eyebrows, holding up the string, which Harry now saw was trailing out onto the landing. "We're trying to hear what's going on downstairs."

"You want to be careful," said Ron, winking at the ear. "If Mum sees one of them again . . ."

"It's worth the risk, that's a major part of the excitement they're having," said Fred.

The door opened and a long mane of red hair appeared.

"Oh hello, Harry!" said Ron's younger sister, Ginny, brightly. "I thought I heard your voice."

Turning to Fred and George she said, "It's no go with the Extendable Ears, she's gone and put an Inconspicuous Charm on the kitchen door."

Ron nói: "Nếu anh đi xuống bằng cầu thang thì chỉ chậm hơn chừng mười giây mà thôi."

Fred nói: "Thời giờ là Galleons, Harry. Mà thôi, Harry, chuyện đón tiếp làm gián đoạn việc nghe trộm" Thì Harry nhướn mày lên thắc mắc, Fred giải thích: "Bành Trướng Nhĩ." A chàng giờ lên sợi dây đang cầm trên tay, Harry bây giờ mới nhận thấy dây đang trườn trên sàn gác. "Bọn em đang ráng hóng chuyện ở dưới nhà."

Ron chăm chú ngo cái tai, nói: "Anh cần phải cẩn thận. Nếu mẹ thấy cái tai lần nữa..."

Fred nói: "Thì cũng đáng liều mạng đấy. Họ đang dự một cuộc họp quan trọng."

Cánh cửa mở ra và một mái tóc đỏ bồng bênh như một cái bờm dài x hiện.

Cô em gái út của Ron, Ginny, rạng rỡ nói: "A, chào anh Harry! Em nghĩ tiếng của anh là nhận ra liền."

Quay sang Fred và George cô nói: "Không xài được Bành Trướng Nhĩ của anh nữa đâu. Má đã ếm cửa nhà bếp Bùa Chặn Đứng rồi."

How d'you know?" said George, looking crestfallen.

Tonks told me how to find out," said Ginny. "You just chuck stuff at the door and if it can't make contact the door's on Imperturbed. I've been flicking firebombs at it from the top of the stairs and they just soar away from it, there's no way the Extendable Ears can be able to get under the gap."

Fred heaved a deep sigh. "Shame. I really fancied finding out what old Snape's been up to."

Snape?" said Harry quickly. "Is he here?"

Yeah," said George, carefully closing the door and sitting down on the edge of the beds; Fred and Ginny nodded. "Giving a report. Top secret."

Git," said Fred idly.

He's on our side now," said Hermione reprovingly.

Ron snorted. "Doesn't stop him giving a git. The way he looks at us

"Sao em biết?" George hỏi lại, vẻ hững.

Ginny nói: "Cô Tonks dạy em cách tìm ra. Anh chỉ việc ị cái gì đó lên cửa và nếu cái đó không thể nào b được thì tức là cánh cửa đã bị ếm E Chặn Đứng. Em đã thử đứng ở cầu thang chọi Bom Phân lên cửa r bếp, nhưng mấy cục bom cứ bay tré khỏi cánh cửa, thành ra cái Bà Trướng Nhĩ của anh cũng không có cách nào mà luồn qua được khe đâu."

Fred thở một dài. "Thiệt là tiếc. A cứ tưởng mình đã tìm được cách biết lão Snape đang nhắm tới cái gì."

Harry hỏi ngay: "Thầy Snape ở Ông ở đây à?"

"Ừ." George cẩn thận đóng cửa và ngồi xuống một trong mấy giường. Fred và Ginny làm th George nói tiếp: "Đang báo cáo. Mật."

Fred nói vu vơ: "Lão cà chớn."

Hermione nói giọng trách móc: "E giờ thầy đã về phe chúng ta."

Ron khịt mũi: "Dù vậy cũng khó làm cho lão bớt cà chớn. Cái kiểu

When he sees us . . .”

Bill doesn't like him either,” said Ginny, as though that settled the matter.

Harry was not sure his anger had cooled yet; but his thirst for information was now overcoming his urge to keep quiet. He sank onto the bed opposite the others.

“Is Bill here?” he asked. “I thought he was working in Egypt.”

He applied for a desk job so he could come home and work for the family,” said Fred. “He says he misses the tombs, but,” he smirked, “there are no compensations . . .”

“What d’you mean?”

“Remember old Fleur Delacour?” said George. “She’s got a job at Gringotts to *improve her English*

— and Bill’s been giving her a lot of private lessons,” sniggered Fred.

“Charlie’s in the Order too,” said

nhìn tụi này khi lão gặp được này...”

“Anh Bill cũng đâu có ưa lão.” Ginny nói, như thể thông tin đó giúp cô quyết xong vấn đề.

Harry không chắc là cơn giận của anh đã hạ hỏa chưa; nhưng cơn khát thông tin của anh hiện giờ đang lấn át cơn giận khiến anh cố nhịn cơn hứng hờ hững. Nó ngồi lệt thềm xuống cái giường đối diện mấy người kia.

Nó hỏi: “Anh Bill ở đây hả? Anh tưởng anh đang làm việc ở Ai Cập chứ?”

Fred nói: “Anh đã xin chuyển về văn phòng để anh có thể về nhà làm việc cho Hội. Anh ấy nói anh nhớ mấy ngôi mộ lắm, nhưng anh cũng được đền bù xứng đáng rồi chứ bộ..”

“Nghĩa là sao?”

George nói: “Mấy em còn nhớ Fleur Delacour không? Chị ấy xin được nhận việc làm ở nhà băng phù thủy Gringotts để *mở mang tiếng Anh-lê*..”

Fred cười: “... và anh Bill lâu nay vẫn phụ đạo cho chị ấy những bài học riêng.”

George nói thêm: “Anh Charlie cũ

orge, "but he's still in Romania, mbleadore wants as many foreign ards brought in as possible, so arlie's trying to make contacts on his /s off."

Couldn't Percy do that?" Harry ed. The last he had heard, the third asley brother was working in the partment of International Magical operation at the Ministry of Magic.

At these words all the Weasleys and rmione exchanged darkly significant ks.

Whatever you do, don't mention Percy in front of Mum and Dad," Ron l Harry in a tense voice.

Why not?"

Because every time Percy's name's ntioned, Dad breaks whatever he's ding and Mum starts crying," Fred d.

It's been awful," said Ginny sadly.

I think we're well shut of him," said

nằm trong Hội. Nhưng hiện giờ a vẫn còn ở Rumani. Thầy Dumbled muốn triệu tập về càng nhiều phù th nước ngoài càng tốt, cho nên a Charlie đang sắp xếp nghỉ phép."

Harry hỏi: "Anh Percy không l việc đó được sao?" Người cuối cù mà nó chưa nghe nhắc tới của ãnh Weasley, người thứ ba trong các anh của Ron hiện đang làm v cho Sở Hợp Tác Pháp Thuật Quốc của Bộ Pháp Thuật.

Nhưng khi Harry vừa nhắc tên Pe thì anh em nhà Weasley cù Hermione trao đổi với nhau những nhìn đầy ngụ ý một cách buồn rầu.

Rồi bằng một giọng lo âu, Ron với Harry: "Bất kể bỏ làm gì đi nữa, cũng đừng nhắc đến anh Percy tru mặt ba má mình."

"Tại sao?"

Fred nói: "Bởi vì mỗi lần tên a Percy được nhắc đến là ba đập bẻ kể cái gì ổng đang cầm trong tay má thì bật khóc."

Ginny buồn bã nói: "Thiệt là khủ khiếp."

George làm một bộ mặt góm gh

orge with an uncharacteristically y look on his face.

What's happened?" Harry said.

Percy and Dad had a row," said d. "I've never seen Dad row with /one like that. It's normally Mum o shouts . . ."

It was the first week back after term led," said Ron. "We were about to ne and join the Order. Percy came ne and told us he'd been moted."

You're kidding?" said Harry.

hough he knew perfectly well that cy was highly ambitious, Harry's ression was that Percy had not de a great success of his first job at Ministry of Magic. Percy had nmitted the fairly large oversight of ing to notice that his boss was being trolled by Lord Voldemort (not that Ministry had believed that — they thought that Mr. Crouch had gone d).

Yeah, we were all surprised," said orge, "because Percy got into a load ouble about Crouch, there was an uiry and everything. They said cy ought to have realized Crouch

không hề gớm ghiếc chút nào: "A cho là bọn mình bị cấm nói về Percy

Harry hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Fred nói: "Ba và anh Percy cãi nh. Anh chưa từng thấy ba cãi nhau vớ nẩy lửa như vậy. Thường thì má r là người quát thét..."

Ron nói: "Lúc đó là ngay tuần c tiên sau khi học kỳ chấm dứt. Gia đ mình đã chuẩn bị sẵn sàng để đến c và gia nhập Hội. Anh Percy về nhà nói là ảnh đã được lên chức."

"Giỡn sao?" Harry nói.

Mặc dù biết rất rõ Percy là ngu đầy tham vọng, Harry vẫn có ấn tượ là Percy không được thành công l trong công việc đầu tiên của anh t Bộ Pháp Thuật. Percy đã phạm suất khá lớn là đã không nhận t sếp của anh bị Chúa tể Hắc . Voldemort không chế (đến Bộ Ph Thuật cũng không tin điều đó lắm – đều cho là ông Crouch đã phát điên.

George nói: "Ừ, cả nhà mình c ngạc nhiên. Bởi vì anh Percy từng vào cả đồng rắc rối về lão Crouch, r là bị điều tra, rồi ôi thôi đủ thứ. Họ lẽ ra anh Percy phải nhận thấy

s off his rocker and informed a superior. But you know Percy, Crouch promoted him in charge, he wasn't going to explain . . ."

"So how come they promoted him?"

"That's exactly what we wondered," said Ron, who seemed very keen to keep normal conversation going now that Harry had stopped yelling. "He came home really pleased with himself, even more pleased than usual if you can imagine that — and told Dad he'd been offered a position in Fudge's office. A really good one for someone only a year out of Hogwarts — Junior Assistant to the Minister. He expected Dad to be all impressed, I think."

"Only Dad wasn't," said Fred grimly.

"Why not?" said Harry.

"Well, apparently Fudge has been circling round the Ministry checking to see if anybody's having any contact with Dumbledore," said George.

"Dumbledore's name's mud with the Ministry these days, see," said Fred.

Crouch đã bị mất trí và phải báo cáo cho cấp trên điều đó. Nhưng em không biết anh Percy mà, nên ảnh cũng khó phân nản..."

"Vậy rồi sao họ lại thăng chức cho ảnh?"

"Điều đó chính là điều tui này thắc mắc." Ron nói. Nó đang tha thiết chờ đợi để tiếp tục cuộc trò chuyện diễn tiến bình thường sau khi Harry ngừng hò hét. "Ảnh về nhà, tụi mình hết sức — thậm chí hơn cả mức bình thường, nếu có thể tưởng tượng được - Ảnh nói ba là ảnh đã được đề bạt một chức trong chính văn phòng của ông Fudge. Chỗ đó quá xịn đối với một người tốt nghiệp trường Hogwarts được rưỡi năm - Trợ lý Bộ trưởng. Mình nghĩ chắc ba sẽ cảm động lắm."

Fred nói dứt khoát: "Nhưng không khoái."

Harry hỏi: "Tại sao?"

George nói: "À, rõ ràng là lão Fudge đang lùng sục khắp Bộ Pháp Thuật để kiểm tra không cho bất cứ ai có liên lạc với cụ Dumbledore."

Fred nói: "Bởi vì dạo này tên Dumbledore đang bị bôi nhọ ở Bộ Pháp Thuật. Họ đều cho rằng cụ

They all think he's just making trouble by saying You-Know-Who's back."

Dad says Fudge has made it clear to anyone who's in league with Dumbledore that they can clear out their desks," said George.

Trouble is, Fudge suspects Dad, he knows he's friendly with Dumbledore, but he's always thought Dad's a bit of a weirdo because of his Muggle obsession —"

But what's this got to do with Percy?" asked Harry, confused.

I'm coming to that. Dad reckons Fudge only wants Percy in his office because he wants to use him to spy on the family — and Dumbledore."

Harry let out a low whistle.

Bet Percy loved that."

Ron laughed in a hollow sort of way.

He went completely berserk. He said — well, he said loads of terrible stuff. He said he's been having to struggle against Dad's lousy reputation ever since he joined the Ministry and that Dad's got no ambition and that's

muốn gây phiền phức khi nói là Voldemort mà ai cũng biết là ai đấy đang trở lại."

George nói: "Ba nói lão Fudge tuyên bố hẳn hoi là bất cứ ai liên quan với cụ Dumbledore cũng có thể bị扫地 ra khỏi Bộ Pháp Thuật."

"Rắc rối một nỗi là lão Fudge nghi ngờ ba. Lão biết ba thân thiết với Dumbledore, và lão luôn luôn cho rằng ba là người lập dị vì mê dân Muggle."

Harry bối rối: "Nhưng mà chuyện này thì có dính dáng gì tới anh Percy?"

"Mình sắp nói tới chỗ đó. Ba cho rằng lão Fudge muốn đưa anh Percy vào văn phòng của lão vì lão muốn dụng ảnh do thám gia đình mình và cụ Dumbledore."

Harry bật ra một tiếng huýt sáo.

"Dám cá là anh Percy khoái lắm."

Ron cười một cách gượng gạo.

Ảnh nổi khùng hét biết luôn. Ảnh nói... Ôi, ảnh tuôn ra hàng đống lời khùng khiếp. Ảnh nói từ khi ảnh vào làm ở Bộ Pháp Thuật ảnh đã phải phấn đấu chống lại tai tiếng xấu của ba, ảnh nói ba không có tham vọng hết và vì vậy mà tụi này cứ luôn luôn

y we've always been — you know not had a lot of money, I mean —”

What?” said Harry in disbelief, as iny made a noise like an angry cat.

I know,” said Ron in a low voice. id it got worse. He said Dad was an it to run around with Dumbledore, t Dumbledore was heading for big ible and Dad was going to go down r him, and that he — Percy — knew ere his loyalty lay and it was with Ministry. And if Mum and Dad were ng to become traitors to the Ministry was going to make sure everyone w he didn't belong to our family /more. And he packed his bags the ne night and left. He's living here in idon now.”

Harry swore under his breath. He l always liked Percy least of Ron's thers, but he had never imagined would say such things to Mr. asley.

Mum's been in a right state,” said n. “You know — crying and stuff. e came up to London to try and talk Percy but he slammed the door in e face. I dunno what he does if he

bồ biết đó... không có nhiều tiền mình nói là...

“Cái gì?” Harry kêu lên với vẻ khố tin. trong khi Ginny thốt ra một thanh giống như một con mèo g dỗi.

Ron nói nhỏ: “Mình biết. Sau chuyện còn tệ hơn nữa. Anh ấy nói là một thằng ngốc xum xoe bên Dumbledore, và cụ Dumbledore đã đâm đầu vào rắc rối to và ba sẽ te theo cụ, và anh – Percy – biết đặt lờ trung thành ở đâu, và nơi đó chính Bộ Pháp Thuật. Và nếu ba má thành những kẻ phản bội Bộ thì anh làm cho mọi người biết rõ là anh khác còn thuộc về gia đình mình nữa. A ấy cuốn gói ra đi ngay trong đêm bây giờ anh đang ở Luân Đôn.”

Harry chửi thầm trong bụng. Trc mấy người anh của Ron, Harry ít Percy nhất, nhưng nó chưa bao ưởng tượng nổi là anh ta lại có thể với ông Weasley những lời lẽ như v

Ron thẫn thờ nói: “Má đã buồn k hết sức. Bồ biết đó... má khóc lóc làm mọi cách. Má đi lên Luân Đôn tìm cách khuyên giải anh Percy như anh đóng sập cửa ngay trước mặt r

ets Dad at work — ignores him, I ose.”

But Percy *must* know Voldemort’s k,” said Harry slowly. “He’s not pid, he must know your mum and I wouldn’t risk everything without of —”

Yeah, well, your name got dragged o the row,” said Ron, shooting Harry ertive look. “Percy said the only dence was your word and . . . I no . . . he didn’t think it was good ough.”

Percy takes the *Daily Prophet* iously,” said Hermione tartly, and others all nodded.

What are you talking about?” Harry ed, looking around at them all. ey were all regarding him warily.

Haven’t — haven’t you been getting *Daily Prophet*?” Hermione asked ously.

Yeah, I have!” said Harry.

Have you — er — been reading it oughly?” Hermione asked still more iously.

Mình không biết ảnh làm gì nếu ẽ gặp ba ở sở làm... chắc là ảnh phở ba luôn.”

Harry chậm rãi nói: "Nhưng ẽ Percy ắt *phải* biết là Voldemort đã lại chớ. Ảnh đâu có ngu, anh ấy ắt p biết ba má bạn đâu có liều bỏ mọi t nếu không có chứng cứ..."

"À, phải, tên của bò cũng bị lôi v trận cãi nhau nữa." Ron kín đáo l nhìn Harry, nói tiếp. "Anh Percy bằng chứng duy nhất là lời nói của và... mình hông biết à... nhưng ẽ không cho như vậy là đủ thuyết phục

Hermione gay gắt nói: "Anh Pe coi trọng tờ *Nhật báo Tiên Tri* lắm."

Những người khác đều gật đ Harry nhìn quanh họ, hỏi: "Mấy ngu đang nói về cái gì?" Mọi người c nhìn Harry một cách e dè.

Hermione bồn chồn hỏi: "Bạn c có nhận được tờ *Nhật báo Tiên không*?"

Harry nói: "Ờ... có."

"Bạn có... ờ... đọc hết tờ k không?" Hermione lại hỏi, vẻ cã thẳng hơn.

Not cover to cover,” said Harry enviously. “If they were going to report anything about Voldemort it would be headline news, wouldn’t it!”

The others flinched at the sound of the name. Hermione hurried on, “Well, I’d need to read it cover to cover to pick it up, but they — um — they mention you a couple of times a week.”

But I’d have seen —”

Not if you’ve only been reading the front page, you wouldn’t,” said Hermione, shaking her head. “I’m not writing about big articles. They just slip in, like you’re a standing joke.”

What d’you — ?”

It’s quite nasty, actually,” said Hermione in a voice of forced calm. “They’re just building on Rita’s stuff.”

But she’s not writing for them anymore, is she?”

Oh no, she’s kept her promise — that she’s got any choice,” Hermione added with satisfaction. “But

Harry đáp một cách dè dặt: “Khó đọc hết từ trang đầu tới trang cuối. Nếu họ muốn tường thuật bất cứ điều gì về Voldemort thì tin đó phải là hàng đầu trang nhất, đúng không?”

Những người quanh Harry đều rùng mình khi âm thanh cái tên đó vang lên. Hermione vội vàng nói tiếp: “À, cũng cần đọc kỹ từ trang đầu tới trang cuối để lọc ra thông tin, như họ... ừm... có nhắc đến bồ đôi lần r tuần.”

“Nhưng tôi đã coi...”

“Nếu bồ chỉ coi trang nhất thì khó thể thấy đâu.” Hermione lắc đầu, tiếp: “Mình không nói tới những báo lớn. Họ chỉ chêm bồ vào, như bồ là chuyện tếu lâm thời thượng vậy.”

“Ý bồ nói...”

Hermione cố gắng tạo một giọng bình tĩnh. “Thực tình thì nó nhảm lắm. Họ chỉ dựng chuyện theo như thứ bá láp của Rita.”

“Nhưng mục đâu còn làm việc cho nữa, đúng không?”

“À không. Mục giữ lời hứa.” Hermione nói thêm với vẻ hài lòng. “Không phải là bà ta. Nhưng mục đã

...laid the foundation for what they're going to do now."

Which is *what?*" said Harry patiently.

Okay, you know she wrote that you're collapsing all over the place and getting your scar was hurting and all that?"

Yeah," said Harry, who was not likely to forget Rita Skeeter's stories about him in a hurry.

Well, they're writing about you as though you're this deluded, attention-seeking person who thinks he's a great heroic hero or something," said Hermione, very fast, as though it would be less unpleasant for Harry to hear the facts quickly.

They keep slipping in snide comments about you. If some far-fetched story appears they say something like 'a tale worthy of Harry Potter' and if anyone has a funny accident or anything it's 'let's hope he isn't got a scar on his forehead or he'll be asked to worship him next —'"

I don't want anyone to worship —"

nền móng cho những gì mà họ đang cố gắng làm lúc này."

Harry sốt ruột hỏi: "Những gì là gì?"

"Thôi được, bạn biết là mụ đã từng viết rằng bạn đã suy sụp và cứ nó cái sẹo lại đau và đại khái những gì như vậy?"

"Nhớ." Harry không có vẻ là người quên được những câu chuyện Rita Skeeter đã hồ đồ viết về nó.

"Vậy đó, họ đang viết về bạn như thể bạn là một kẻ bịp bợm muốn nổi, một kẻ tưởng mình là một đại anh hùng pháp thuật vĩ đại, hay cái gì đó." Hermione nói thiệt nhanh, như thể nếu Harry nghe những sự việc như một cách nhanh chóng thì nó sẽ khó chịu hơn.

"Họ cứ chêm vào những nhận bậy bạ về bồ. Nếu một câu chuyện nào có vẻ hoang đường thì họ chêm chuyện đó nghe như "chuyện Harry Potter" và nếu ai bị một tai nạn hoặc mắc chuyện tức cười nào đó thì chêm 'hy vọng hắn không ăn sẹo trên trán, nếu không thì sắp tới chúng phải thờ hắn...'"

Harry bắt đầu nổi nóng: "Tôi khế

International Statute of Secrecy — we thought they would, it would tie in so well with this image of you as some kind of proud show-off — we think they're wasting their time until you're expelled, and then they're really going to go to town on you. I mean, *if* you're expelled, it's obviously,"

She went on hastily, "you really shouldn't be, not if they abide by their own laws, there's no case against you."

They were back on the hearing and Harry did not want to think about it. He sat around for another change of subject, but was saved the necessity of finding one by the sound of footsteps coming up the stairs.

"Uh-oh."

Fred gave the Extendable Ear a hearty tug; there was another loud creak and he and George vanished. Moments later, Mrs. Weasley appeared in the bedroom doorway.

The meeting's over, you can come down and have dinner now, everyone's waiting to see you, Harry. And who's left

Quốc tế về Bí mật. Tụi này cứ tưởng họ sẽ đăng chớm tin đó sẽ rất ăn khớp với hình ảnh của một tên vênh váo rêu xuẩn mà họ muốn vẽ cho bồ mà. Tụi này nghĩ có lẽ họ đang câu giờ, chờ đến khi bồ bị đuổi học, rồi họ mới hờ hững tung tin. Đó là nói *nếu* bồ bị đuổi thôi."

Hermione vội vàng nói tiếp: "Tình hình là bồ sẽ không thể bị đuổi, và người ta tôn trọng chính luật của mình thì chẳng có cáo trạng nào chống bồ được."

Để tài phiên tòa kỷ luật Harry được nói đến mà Harry thì khác muốn nghĩ đến chuyện đó chút nữa. Nó nhìn quanh để tìm cách đổi đề tài nhưng tiếng chân đi lên cầu thang giúp nó khỏi cần tốn công kiếm ra tài.

"Á à."

Fred giật mạnh cái Bàn Trú Nhĩ; và một tiếng nổ đùng nữa vang lên, và Fred lẫn George đều biến mất. Vài giây sau, bà Weasley hiện ra ở cửa phòng ngủ.

"Buổi họp xong rồi, bây giờ các cậu có thể xuống nhà dưới ăn cơm tối, và người đang mong gặp con, Harry à."

those Dungbombs outside the kitchen door?"

Crookshanks," said Ginny blushing. "He loves playing with them."

Oh," said Mrs. Weasley, "I thought it might have been Kreacher, he keeps doing odd things like that. Now don't forget to keep your voices down in the hall. Ginny, your hands are filthy, what have you been doing? Go and wash them before dinner, please . . ."

Ginny grimaced at the others and bowed her mother out of the room, leaving Harry alone with Ron and Hermione again. Both of them were watching him apprehensively, as though they feared that he would start shouting again now that everyone else had gone. The sight of them looking so nervous made him feel slightly ashamed.

Look . . ." he muttered, but Ron shook his head, and Hermione said quietly, "We knew you'd be angry, Harry, we really don't blame you, but I've got to understand, we *did* try to persuade Dumbledore —"

bỏ cả đồng bom phân ở bên ngoài căn nhà bếp vậy?"

Ginny nói lí nhí: "Crookshanks Nó khoái giỡn chơi với bom phân lắm."

Bà Weasley nói: "Ồi, vậy mà má tưởng là Kreacher, nó cứ luôn làm chuyện bậy bạ như vậy. Bây giờ con hãy nhớ là phải nói năng nhỏ nhẹ trong hành lang đấy. Ginny, tay con quá, nãy giờ con làm gì hả? Làm ơn rửa tay trước khi ăn cơm..."

Ginny nháy mắt cười với mấy đứa khác rồi đi theo mẹ ra khỏi phòng, lại Harry một mình với Ron và Hermione. Cả Ron và Hermione cũng đang nhìn Harry một cách ý tứ, như thể tụi nó sợ Harry sẽ lại hét tướng một lần nữa sau khi những người khác đã đi khỏi. Cái nhìn của hai đứa kia càng thẳng đến nỗi Harry cảm thấy lúng túng.

"Tại vì..." Nó nói lúng búng, như Ron lắc đầu, và Hermione nhẹ nhàng nói: "Tụi mình biết là bồ giận lắm Harry à, tụi này thiệt tình không trách bồ đâu, nhưng bồ cũng nên hiểu, mình đã cố gắng năn nỉ tụi Dumbledore..."

Yeah, I know," said Harry dgingly.

He cast around for a topic to change subject from Dumbledore — the thought of him made Harry's sides burn with anger again.

"Who's Kreacher?" he asked.

"The house-elf who lives here," said n. "Nutter. Never met one like him."

Hermione frowned at Ron.

"He's not a *nutter*, Ron —"

"His life's ambition is to have his head cut off and stuck up on a plaque like his mother," said Ron irritably. "Is that normal, Hermione?"

"Well — well, if he is a bit strange, it's not his fault —"

Ron rolled his eyes at Harry.

"Hermione still hasn't given up on *spew* —"

"It's not 'spew'!" said Hermione heatedly. "It's the Society for the Promotion of Elfish Welfare, and it's not just me, Dumbledore says we should be kind to Kreacher too —"

Harry nói giọng bất đắc dĩ: "Ừ, biết rồi."

Nó lại ngó quanh quất để tìm kiếm đề tài khác thay cho đề tài Dumbledore. Chỉ mới nghĩ tới chuyện ruột gan Harry đã lại giận sôi lên.

Nó hỏi: "Kreacher là ai?"

Ron nói: "Một gia-tinh sống ở đây. Lão gàn dở. Chưa từng gặp ai như lão."

Hermione nghiêm mặt với Ron.

"Lão không phải là *đồ gàn dở* ở đây Ron à..."

Ron cau kính nói: "Tham vọng đời lão là được chặt đầu bêu trên tường bằng đồng giống như má lão. Vậy bình thường sao, Hermione?"

"Ờ... hử, nếu lão có hơi quái dị như vậy thì đó không phải lỗi của lão..."

Ron đảo mắt nhìn về phía Harry.

"Hermione vẫn chưa từ bỏ cái *Vịt Đẹt*..."

Hermione nóng mặt cãi: "Không phải 'Hội Vịt Đẹt'! Đó là Hội Vận động Cải thiện Quyền lợi của Gia tinh. Mà không phải một mình tớ, thầy Dumbledore cũng nói chúng ta nên tử tế với Kreacher."

Yeah, yeah,” said Ron. “C’mon, I’m moving.”

He led the way out of the door and onto the landing, but before they could descend the stairs — “Hold it!” Ron shouted, flinging out an arm to stop Harry and Hermione walking any further. “They’re still in the hall, we might be able to hear something —”

The three of them looked cautiously over the banisters. The gloomy hallway below was packed with witches and wizards, including all of Harry’s guard. They were whispering excitedly to one another. In the very center of the crowd, up where Harry saw the dark, greasy-red head and prominent nose of his first favorite teacher at Hogwarts, Professor Snape. Harry leaned farther over the banisters. He was very interested in what Snape was doing for the Order of the Phoenix. . . .

A thin piece of flesh-colored string descended in front of Harry’s eyes. Looking up he saw Fred and George on the landing above, cautiously holding the Extendable Ear toward the dark knot of people below. A moment later, however, they began to

Ron nói: "Ừ há! Mà thôi, đi! Mình chết được."

Nó dẫn đường ra khỏi cửa đi tới cầu thang, nhưng trước khi ba đã bước xuống cầu thang, Ron đưa cánh tay ra ngăn không cho Harry và Hermione bước xa hơn, nó nín thở thò tai: "Khoan đã! Họ vẫn còn ở trên hành lang, tụi mình có thể nghe ngóng được một hai điều..."

Ba đưa thận trọng dòm qua lan can cầu thang. Hành lang âm u bên dưới đông chật các phù thủy và pháp sư, cả những vệ sĩ của Harry. Họ đang thì thầm với nhau có vẻ xúc động lắm. Harry nhìn thấy ngay ở giữa đám phù thủy một cái đầu tóc đen bóng mượt và mũi nổi bật của ông thầy mà nó ghét nhất ở trường Hogwarts, giáo sư Snape. Harry chồm qua lan can cẩn thận xa hơn. Nó rất muốn biết thầy Snape đang làm cái gì cho Hội Phục hoàng...

Một sợi dây mảnh màu thịt da được thòng xuống trước mặt Harry. Nhìn ngược lên thì thấy Fred và George đứng ở đầu cầu thang tầng lầu trên, đang cẩn thận thòng tai Bành Trướng Nhĩ xuống, nhắm mắt phía đám phù thủy bên dưới.

ve toward the front door and out of
nt.

Dammit," Harry heard Fred whisper,
he hoisted the Extendable Ear back
again.

They heard the front door open and
n close.

Snape never eats here," Ron told
rry quietly. "Thank God. C'mon."

And don't forget to keep your voice
vn in the hall, Harry," Hermione
ispered.

As they passed the row of house-elf
ads on the wall they saw Lupin, Mrs.
asley, and Tonks at the front door,
gically sealing its many locks and
ts behind those who had just left.

We're eating down in the kitchen,"
s. Weasley whispered, meeting
m at the bottom of the stairs. "Harry,
ar, if you'll just tiptoe across the hall,
through this door here —"

CRASH.

Tonks!" cried Mrs. Weasley
isperatedly, turning to look behind

nhiên chỉ một lát sau, đám phù th
bắt đầu tiến về phía cửa trước
khuất dạng.

Harry nghe Fred vừa làm bầm v
kéo cái Bành Trướng Nhĩ lên trở
"Khỉ gió."

Có tiếng cánh cửa trước mở ra
đóng lại.

Ron nói nhỏ với Harry: "Lão Sna
không bao giờ ăn ở đây. May ph
Thôi, đi."

Hermione lại thì thào: "Và nhớ là
năng nhỏ nhẹ trong hành lang n
Harry."

Khi ba đứa đang đi qua dãy đầu
tinh trên tường, tụi nó nhìn thấy th
Lupin, bà Weasley, và cô Tonks ở c
trước, đang dùng phép thuật ni
phong rất nhiều ổ khóa và chốt c
sau khi đám phù thủy đã đi khỏi.

Bà Weasley đón tụi nó ở chân c
thang. Bà thì thầm: "Chúng ta sẽ ăn
dưới nhà bếp. Harry, con nhón gót
qua hành lang dùm bác nhé, đi c
cánh cửa này đây..."

ẦM!

Bà Weasley quay lại nhìn cô Ton
điên tiết kêu lên: "*Cô Tonks!*"

"I'm sorry!" wailed Tonks, who was lying flat on the floor. "It's that stupid umbrella stand, that's the second time I've tripped over —"

But the rest of her words were drowned by a horrible, earsplitting, bloodcurdling screech.

The moth-eaten velvet curtains Harry had passed earlier had flown apart, but there was no door behind them. For a moment, Harry thought he was looking through a window, a window behind which an old woman in a black dress was screaming and screaming as though she was being tortured — then he realized it was simply a life-size portrait, but the most realistic, and the most unpleasant, he had ever seen in his life.

The old woman was drooling, her eyes were rolling, the yellowing skin of her face stretched taut as she screamed, and all along the hall behind her, the other portraits awoke and began to yell too, so that Harry actually

Cô Tonks nằm sòng xoài trên sàn nhà. Cô hét lên: "Tôi xin lỗi! Tại cây cán dù kia! Tôi bị vướng vào nó mà ngã hai lần rồi..."

Nhưng mấy lời cuối của cô vừa thốt ra đã bị nhận chìm bởi một tiếng hét thanh điếc cả lỗ tai và âm thanh khủng khiếp có thể làm tắc mạch máu người yếu bóng vía.

Tám màn nhung bị mối gặm Harry mới đi ngang qua trước đó bỗng nhiên vệt ra làm hai, nhưng phía sau không có cánh cửa nào hết. Trong vòng nửa giây, Harry tưởng nó đang nhìn qua một khung cửa sổ, rồi khung cửa sổ mà đằng sau là một bụi mù già đội nón đen đang gào thét và gào thét như thể bụi đang bị tra tấn... Thế rồi Harry nhận ra đó chỉ là một bức chân dung có kích thước như người thật, nhưng là một bức chân dung hung ác nhất và khó chịu nhất mà nó từng nhìn thấy trong đời.

Mụ già đang bù lu bù loa, nước mắt nhễ từm lum, mắt thì trợn tròn, miệng da vàng ệch của gương mặt chảy máu và căng ra khi bụi rú lên, và suốt cả hành lang phía sau, những bức chân dung khác chột bưng tỉnh và cũng

ewed up his eyes at the noise and
pped his hands over his ears.

Lupin and Mrs. Weasley darted
ward and tried to tug the curtains
it over the old woman, but they
uld not close and she screeched
der than ever, brandishing clawed
nds as though trying to tear at their
es.

*Filth! Scum! By-products of dirt and
ness! Half-breeds, mutants, freaks,
gone from this place! How dare you
oul the house of my fathers —”*

Tonks apologized over and over
ain, at the same time dragging the
je, heavy troll’s leg back off the
or. Mrs. Weasley abandoned the
empt to close the curtains and
ried up and down the hall, Stunning
the other portraits with her wand.
en a man with long black hair came
rging out of a door facing Harry.

Shut up, you horrible old hag, shut
!” he roared, seizing the curtain Mrs.
asley had abandoned.

The old woman’s face blanched.

đầu rên la, tiếng ồn lớn đến nỗi Ha
đúng là phải nhắm tịt mắt và đưa
bịt chặt hai lỗ tai.

Thầy Lupin và bà Weasley lao
trước, ra sức kéo tấm màn che kh
bức chân dung mù già đi, nhưng t
màn nhất định không chịu đóng lại
mù già càng rít lớn hơn bao giờ hết,
vậy mù còn quơ quào hai bàn tay c
móng vuốt như thể cào xé mặt r
mấy người này.

*”Đồ rác rưởi! Đồ cặn bã! Đồ đê t
xấu xa bản thù! Đồ lai căng mắt g
đồ lang chạ, đồng bóng! Sao mà d
làm ô uế ngôi nhà của tổ tiên ta —”*

Cô Tonks rồi rít xin lỗi đi, xin lỗi
trong lúc kéo lê cái cán dù như cái
vĩ đại nặng ịch của con quỷ khổng
lên khỏi sàn nhà. Bà Weasley đành
bỏ nỗ lực đóng tấm màn lại, vội vã
đi xuống hành lang, dùng cây c
phép của bà điểm huyết hết thầy m
bức chân dung khác. Ngay lúc ấy,
một cánh cửa trước mặt Harry, r
người đàn ông tóc đen dài xông ra.

Ông gầm lên, túm lấy tấm màn
bà Weasley vừa buông. ”Nín đi,
phù thủy già gớm ghiếc, NÍN ngay!”

Gương mặt của mù già tái trắ

Yooooou!” she howled, her eyes opening at the sight of the man. *“Blood tor, abomination, shame of my sh!”*

I said — shut — UP!” roared the n, and with a stupendous effort he l Lupin managed to force the tains closed again.

The old woman’s screeches died l an echoing silence fell.

Wanting slightly and sweeping his g dark hair out of his eyes, Harry’s ffather, Sirius, turned to face him.

Hello, Harry,” he said grimly, “I see i’ve met my mother.”

bệch cả đi.

Mụ hú lên, mắt của mụ nổ đom đ khi nhìn thấy người đàn ô *“Màyyyyy!” ĐỒ phản bội giống nòi! tởm lợm, mới ô nhục của máu thịt ta.*

Người đàn ông cũng rống lên: “Tế bảo – IM – ngay!” Bằng một sự gắng kỳ diệu, người đàn ông và t Lupin đã khiến được tấm màn khép lại.

Tiếng rú của mụ già nín khe và im lặng lại quay trở về.

Vén mớ tóc dài khỏi mắt, vẫn c thờ hỏn hể, người cha đỡ đầu c Harry, chú Sirius, quay lại nhìn nó.

Nói giọng chắc nịch: “Chào c Harry. Vậy là con đã gặp mẹ ta.”

— CHƯƠNG 5 —

HỘI PHƯỢNG HOÀNG *THE ORDER OF THE PHOENIX*

Your — ?”

My dear old mum, yeah,” said us. “We’ve been trying to get her vn for a month but we think she put Permanent Sticking Charm on the ck of the canvas.”

Let’s get downstairs, quick, before y all wake up again.”

But what’s a portrait of your mother ng here?” Harry asked, bewildered, they went through the door from the l and led the way down a flight of row stone steps, the others just ind them.

“Bà...”

Chú Sirius nói: “Ừ, đó là bà mẹ yêu dấu của chú. Bọn này đã cố gắ cả tháng trời để đem bà xuống như chú nghĩ bà đã ếm bùa Dính Vĩnh V đăng sau bức tranh”.

“Thôi, chúng ta đi xuống bếp, m lên, kéo cả lũ chân dung này lại r động lên một phen nữa.”

“Nhưng mà bức chân dung của chú làm gì ở đây vậy?” Harry ngờ hỏi trong lúc cùng chú Sirius đi b qua cánh cửa cuối hành lang c xuống một cầu thang hẹp bằng

Hasn't anyone told you? This was parents' house," said Sirius. "But the last Black left, so it's mine now.

I offered it to Dumbledore for headquarters — about the only useful thing I've been able to do."

Harry, who had expected a better home, noted how hard and bitter Sirius's voice sounded. He followed his father to the bottom of the stairs and through a door leading into the cement kitchen.

It was scarcely less gloomy than the hall above, a cavernous room with rough stone walls. Most of the light came from a large fire at the far end of the room. A haze of pipe smoke hung in the air like battle fumes, through which loomed the menacing shapes of heavy iron pots and pans hanging from the dark ceiling.

Many chairs had been crammed into

những người khác đi sát ngay lưng họ.

Chú Sirius nói: "Chứ không ai cho con biết sao? Đây là nhà của má chú. Nhưng chú là người cuối cùng của gia đình Black còn sống, nên từ này bây giờ trở thành nhà của chú."

"Chú hiến cho cụ Dumbledore dùng làm Tổng hành dinh – việc có ích nhất mà chú có thể làm được."

Harry những mong một sự tiếp xúc ân cần hơn của người cha đỡ đầu, nhưng đây nó nhận thấy giọng nói của Sirius nghe cay đắng và cứng cõi đầu! Nó đi theo người cha đỡ đầu ở bậc cuối cầu thang rồi lại xuyên qua một khung cửa dẫn đến nhà bếp tầng hầm.

Đó là một căn phòng kiểu hoang động, tường xây bằng đá thô, âm thanh không kém hành lang phía trên. Ánh sáng chủ yếu phát ra từ một bếp lửa lớn ở mãi cuối phòng. Một lớp mù khói tẩu thuốc lơ lửng trong không khí giống như khói chiến trường. Xuyên qua lớp khói ấy hiện ra lò mờ nhũn hình thù đáng sợ của nồi, chảo bằng sắt treo lủng lẳng từ trần nhà.

Gian nhà bếp đã được kê thêm c

room for the meeting and a long wooden table stood in the middle of the room, littered with rolls of parchment, goblets, empty wine bottles, and a heap of what appeared to be rags. Mr. Weasley and his eldest son, Bill, were sitting quietly with their heads together at the end of the table.

Mrs. Weasley cleared her throat. Her husband, a thin, balding, red-haired man, who wore horn-rimmed glasses, looked around and jumped to his feet.

"Harry!" Mr. Weasley said, hurrying forward to greet him and shaking his hand vigorously. "Good to see you!"

Over his shoulder Harry saw Bill, who still wore his long hair in a ponytail, hastily rolling up the lengths of parchment left on the table.

"Journey all right, Harry?" Bill called, going to gather up twelve scrolls at once. "Mad-Eye didn't make you come to Greenland, then?"

"He tried," said Tonks, striding over to help Bill and immediately sending a

ních ghế cho cuộc họp và một cái bàn dài bằng gỗ nằm giữa phòng, trên bàn còn vương vãi những cuộn giấy da, ly tách, chai rượu không, và một đống cái gì đó giống như giẻ rách. Weasley và người con trai cả, Bill, đang chụm đầu ở cuối bàn thì thầm chuyện.

Bà Weasley tăng háng. Chồng một người đàn ông tóc đỏ, hơi trầy gầy gò, đeo kính gọng sừng, nhìn quanh rồi đứng dậy.

"Harry!" Ông Weasley vội vàng đi phía Harry để chào đón nó. Ông tay nó nóng nhiệt. "Gặp cháu thiệt hay".

Qua vai của ông Weasley, Harry nhìn thấy Bill. Anh ta vẫn để tóc cột lại thành một cái đuôi ngựa. Anh đang hấp tấp cuộn lại mớ giấy da còn trải ra trên bàn.

Vừa cố gắng gom lại một lúc mười hai cuộn giấy da, Bill vừa gọi: "Đường an toàn hả, Harry? Thầy Mad-Eye vậy là không để cho em đi ngay qua Greenland hả?"

"Chàng có thử..." Cô Tonks rụt trong khi sai chân đi tới cái bàn để giúp Bill dọn dẹp, nhưng ngay lập tức

idle toppling onto the last piece of parchment. "Oh no — *sorry* —"

Here, dear," said Mrs. Weasley, frowning exasperated, and she waved the parchment with a wave of her wand. In the flash of light caused by Mrs. Weasley's charm, Harry caught a glimpse of what looked like the plan of a building.

Mrs. Weasley had seen him looking. She snatched the plan off the table and pressed it into Bill's heavily laden arms.

This sort of thing ought to be cleared away promptly at the end of meetings," she snapped before stepping off toward an ancient dresser in which she started unloading dinner plates.

Bill took out his wand, muttered "*Evanesco!*" and the scrolls vanished.

Sit down, Harry," said Sirius. "You've met Mundungus, haven't you?"

The thing Harry had taken to be a pile of rags gave a prolonged, grunting groan and then jerked awake.

làm cho một cây đèn cầy ngã chổng kèn xuống tấm giấy da cuối cùng. "Oái... đừng... *xin lỗi*..."

"Đây, cô em." Bà Weasley nói giọng giận dữ, tay bà vung vẩy cây đũa phép để cứu chữa tấm giấy da. Trong ánh sáng nhá lên do bùa phép của bà Weasley, Harry thoáng nhìn thấy một cái gì đó trông giống như bản vẽ của một tòa nhà.

Bà Weasley đã nhận thấy cái nhìn của Harry. Bà chụp lấy tấm bản vẽ từ bàn, nhét nó vào cánh tay đã ôm chầm lấy nó của Bill.

"Mấy thứ như vậy phải được dọn sạch sẽ ngay sau khi buổi họp kết thúc mới được." Bà cầu nhàu trước khi xẹt về phía một cái tủ xưa thật xưa bắt đầu lôi từ trong tủ ra chén đĩa và bữa cơm tối.

Bill rút cây đũa phép của anh ra, lầm lũi nhắm "*Evanesco hô biến!*" Những cuộn giấy da bèn biến mất.

Chú Sirius nói: "Con ngồi xuống đi Harry. Con đã gặp ông Mundungus phải không?"

Cái đồng mà thoát đầu Harry tưởng là một đồng giẻ rách bỗng phát ra r

Some'n say m' name?" Mundungus mumbled sleepily. "I 'gree with Sirius . . .

He raised a very grubby hand in the air as though voting, his droopy, bloodshot eyes unfocused. Ginny giggled.

The meeting's over, Dung," said Sirius, as they all sat down around him at the table. "Harry's arrived."

"Eh?" said Mundungus, peering suspiciously at Harry through his matted greasy hair. "Blimey, so 'e 'as. Yeah . . . I'm all right, 'arry?"

"Yeah," said Harry.

Mundungus fumbled nervously in his pockets, still staring at Harry, and pulled out a grimy black pipe.

He stuck it in his mouth, ignited the tip of it with his wand, and took a deep pull on it. Great billowing clouds

tiếng ngáy khò khò kéo dài, rồi cố gắng tỉnh mình thức giấc.

Lão Mundungus lầu bầu trong cơn ngái ngủ: "Ai... ó... ừa nhắc tên tui... ông ý với anh Sirius..."

Lão giơ một bàn tay hết sức bẩn tưởi lên không trung như thể để biểu quyết hai con mắt ngầu đỏ chỉ chực cụp xuống của lão cứ lơ lảo. Ginny cười khúc khích.

Mọi người ngồi vào bàn ăn. Sirius nói: "Cuộc họp đã chấm dứt, anh Mundungus-cút à." "Harry vừa đến à?"

"Hả?" Lão Mundungus kêu lên, soi Harry một cách tai quái qua móng tay. "Quỉ ma hà bá oai. Vậy... là nó... ả... ến. Khỏe hông Harry?"

Harry đáp: "Khỏe"

Lão Mundungus mò mẫm cái gì trong mấy cái túi áo của lão một cách lo lắng, mắt vẫn ngó Harry chằm chằm, cuối cùng lão rút ra một cái ống điếu đen xỉn cấu ghét.

Lão nhét cái ống điếu vào miệng, dùng cây đũa phép đốt đầu kia của ống điếu, rồi hút một hơi sâu. Chỉ trích tích tấc, những đám mây cuồn cuộn

greenish smoke obscured him in seconds.

"Owe you a 'pology," grunted a voice in the middle of the smelly cloud.

"For the last time, Mundungus," yelled Mrs. Weasley, "will you please stop smoking that thing in the kitchen, especially not when we're about to eat!"

"Ah," said Mundungus. "Right. Sorry, Molly."

The cloud of smoke vanished as Mundungus stowed his pipe back in his pocket, but an acrid smell of burning sticks lingered.

"And if you want dinner before midnight I'll need a hand," Mrs. Weasley said to the room at large. "No, I can stay where you are, Harry dear, you've had a long journey —"

"What can I do, Molly?" said Tonks enthusiastically, bounding forward. Mrs. Weasley hesitated, looking apprehensive. "Er — no, it's all right, Tonks, you have a rest too, you've been here enough today —"

khói xanh biếc đã bốc lên che mờ lão.

Từ giữa cái đồng khói mịt mù kìa lọt đó vang lên tiếng cảm ràm: "Nợ c một lời xin lỗi".

Bà Weasley kêu lên: "Đây là lần c cùng nghe, ông Mundungus. Ông l ơn đừng hút cái thứ đó trong nhà b đặc biệt là khi chúng ta sắp sửa ăn!"

Lão Mundungus nói "Ờ... phải. lỗi, chị Molly."

Đám mây khói tan biến khi Mundungus nhét cái ống điếu trở v túi, nhưng vẫn còn một mùi hăng hễ như mùi bút tất cháy lờn vờn tro không trung.

Bà Weasley lại nói với mọi ng trong phòng: "Và nếu ai muốn ăn b cơm tối trước nửa đêm thì làm ơn g tôi một tay. Không, Harry, con cứ n yên ở chỗ của con, con đã đi đườ xa mệt nhọc..."

Cô Tonks hăng hái xông tới trư "Tôi có thể làm gì, chị Molly?". Weasley lúng túng, có vẻ hơi sợ t "Ờ... thôi, không có gì, cô Tonks à, cũng nghỉ ngơi, hôm nay cô đã đợ góp đủ rồi..."

No, no, I want to help!" said Tonks lightly, knocking over a chair as she hurried toward the dresser from which Ginny was collecting cutlery.

Soon a series of heavy knives were chopping meat and vegetables of their own accord, supervised by Mr. Weasley, while Mrs. Weasley stirred a cauldron dangling over the fire and the others took out plates, more goblets, and food from the pantry. Harry was seated at the table with Sirius and Mundungus, who was still blinking nervously at him.

"Seen old Figgy since?" he asked. "No," said Harry, "I haven't seen anyone."

"See, I wouldn't 'ave left," said Mundungus, leaning forward, a pleading note in his voice, "but I 'ad a business opportunity —"

Harry felt something brush against his knees and started, but it was only Crookshanks, Hermione's bandy-legged ginger cat, who wound himself twice around Harry's legs, purring, then leaped onto Sirius's lap and curled up.

"Không, không, tôi muốn giúp mà!" Cô Tonks hồ hởi nói, đồng thời đẩy một cái ghế ngã chổng kèn hấp tấp đi về phía cái tủ mà Ginny đang nhặt nhanh dao thớt.

Chẳng mấy chốc một loạt dao phay đã hề nhau tự động băm thịt xắt rau củ cải dưới sự cố vấn của bà Weasley trong khi bà đích thân đảo một cái cauldron khổng lồ lơ lửng trên ngọn lửa. Những người khác thì dọn chén đĩa ra bày đặt thêm ly tách, và lấy thức ăn từ tủ đựng đồ ăn ra. Harry bị bỏ ngồi ở bàn ăn cùng với chú Sirius và Mundungus. Lão vẫn còn nhìn Harry chớp chớp mắt một cách đau thương.

Lão hỏi: "Từ dạo... ó có gặp mụ Figg không?" Harry nói: "Không ạ. Chưa bao giờ gặp ai hết."

Lão Mundungus chồm tới trước trong giọng nói của lão có chút phẫn nộ pha chút cầu xin: "Cậu thông cảm cho ta chẳng bỏ... à... à, nhưng ta có một vụ làm ăn..."

Harry cảm thấy có cái gì đó cào cào đầu gối nó, nhưng hóa ra đó chỉ là con Crookshanks, con mèo lông bích hoe và chân vòng kiềng của Hermione. Con mèo lại cuộn tròn thân mình quanh chân Harry, gừ gừ, rồi phớt

us scratched him absentmindedly and rubbed the ears as he turned, still grinning, to Harry.

Had a good summer so far?" "No, been lousy," said Harry. For the first time, something like a grin flitted across Sirius's face. "Don't know what you're complaining about, myself."

What?" said Harry incredulously.

Personally, I'd have welcomed a mentor attack. A deadly struggle for my soul would have broken the monotony nicely. You think you've had a good summer, at least you've been able to get out and about, stretch your legs, get into a few fights. . . . I've been stuck in bed for a month."

How come?" asked Harry, frowning.

Because the Ministry of Magic's still out to get me, and Voldemort will know all about me being an Animagus by now, and the traitor will have told him, so my big disguise is useless. There's not much I can do for the Order of the Phoenix . . . so Dumbledore feels."

lên đùi chú Sirius và nằm cuộn tròn trên đó. Chú Sirius vừa lơ đãng gãi đầu đằng sau tai con mèo, vừa quay cổ nói với Harry, vẫn giữ nguyên vẻ mặt khắc khổ.

"Nghỉ hè vui hả" Harry nói: "Không Kỳ nghỉ hè thiệt là tồi tệ." Lần đầu tiên có một điều gì đó giống như một nụ cười thoáng qua gương mặt của Sirius. "Chú thiệt tình không biết có gì phàn nàn cái nổi gì?"

"Cái nổi gì à?" Harry ngờ vực hỏi.

Chú Sirius nói một hơi: "Đối với chú thì bị nhốt trong ngục là công còn hơn. Một trận sống mái giữ lấy linh hồn kẻ cũng phá tan đù sự đơn điệu đó chớ. Con tưởng bị nhốt trong ngục tấn công là khốn khổ à, d chân duỗi căng, đánh nhau một t Chú thì bị kẹt cứng trong nhà suốt một tháng trời nay."

Harry sửng sốt: "Sao lại như vậy?"

"Vì Bộ Pháp thuật vẫn còn săn đ chú, và Voldemort giờ này có lẽ k hết chuyện Phù thủy Hóa thú của c rồi, Đuôi Trùn thể nào cũng đã tâu hấn, cho nên cách giả trang độc c của chú đã trở nên vô hiệu. Thành chẳng có công tác gì để chú làm đư

There was something about the slightly flattened tone of voice in which he uttered Dumbledore's name that told Harry that Sirius was not very happy with the headmaster either. Harry felt a sudden upsurge of affection for his godfather.

At least you've known what's been going on," he said bracingly.

Oh yeah," said Sirius sarcastically. Listening to Snape's reports, having to see all his sly hints that he's out there risking his life while I'm sat on my arse here having a nice comfortable time . . . asking me how the cleaning's going —"

What cleaning?" asked Harry.

Trying to make this place fit for a human habitation," said Sirius, waving his wand around the dismal kitchen. "No one's lived here for ten years, not since your dear mother died, unless you count the old house-elf, and he's gone round the back twist, hasn't cleaned anything in ages —"

cho Hội Phượng Hoàng... hoặc Dumbledore cho là vậy."

Có một cái gì đó trong âm sắc trầm lặng của giọng nói chú Sirius khi thốt ra tên cụ Dumbledore khiến cho Harry cảm thấy chú Sirius cũng không vui vẻ với thầy hiệu trưởng cho lắm. Harry bỗng nhiên thấy trào lên niềm cảm thông với người cha đỡ đầu.

Nó nói: "Ít nhất chú còn biết đâu chuyện gì đang xảy ra."

Ờ há Giọng chú Sirius nghe thiệt mỉa mai " Nào là nghe báo cáo của Snape, lãnh hội cái ngụ ý cạnh khỉ của lão rằng phải xông pha ngoài trời để cứu cái mạng của lão, trong khi cụ ngồi dựa ghế ở đây, hưởng thụ tiện nghi nhàn hạ... Nào là hỏi chú vậy c quét dọn lau chùi tới đâu?"

Harry hỏi: "Quét dọn lau chùi cái gì ạ?"

"Ráng làm cho chỗ này xứng đáng là nơi người ta ở." Chú Sirius vẫy tay quanh cái nhà bếp tồi tàn. "Suốt mười mấy năm qua, kể từ khi mẹ yêu dấu của chú qua đời, thì không có ai sống ở đây, nếu không kể gia tinh già của bà, mà lão gia tinh r

Sirius?" said Mundungus, who did appear to have paid any attention this conversation, but had been intently examining an empty goblet. "Is solid silver, mate?"

"Yes," said Sirius, surveying it with a discerning eye. "Finest fifteenth-century tin-wrought silver, embossed with the Black family crest."

"That'd come off, though," muttered Mundungus, polishing it with his cuff.

Fred — George — NO, JUST TRY THEM!" Mrs. Weasley shrieked.

Harry, Sirius, and Mundungus looked at each other, and a split second later, dived away from the table. Fred and George had bewitched a large cauldron of butterbeer, an iron flagon of butterbeer, and a heavy wooden breadboard, complete with a knife, to hurtle through the air toward them.

The stew skidded the length of the table and came to a halt just before the edge, leaving a long black burn on the

thì đã lẩn thẩn, chẳng chịu quét dọn trong häng bao năm trời..."

"Này Sirius?" Lão Mundungus ngọt ngào nói. Lão chẳng có vẻ gì là chú ý đến cuộc chuyện trò của hai chú chồn mà rõ ràng là đang xem xét kỹ lưỡng một cái cốc rỗng. "Cái này làm bằng bạc ròng hả mà?"

"Ừ". Chú Sirius ngó cái cốc rồi gật đầu cách chán ngán. "Bạc ròng tốt nhất kỷ mười lăm do yêu tinh rèn, chạm gia huy của dòng họ Black."

Lão Mundungus dùng cổ tay đánh bóng cái cốc, lẩm bẩm: "Nhu cầu mà cái đó tiêu mất rồi."

Bà Weasley bỗng thét lên: "Fred George! KHÔNG, CHỈ BỪNG THÔI!"

Harry, chú Sirius và lão Mundungus nhìn quanh và, trong nửa giây, nhào ra khỏi bàn. Thì ra Fred và George phù phép cho một cái vạc thịt hầm tương, một vại rượu bia-bơ, và rổ bánh mì bằng gỗ nặng lịch kịch theo cả dao, bay ào ào trong không trung hướng về họ.

Món hầm trượt hết chiều dài của bàn thì dừng lại ngay sát mép, lưu lại một vết cháy đen dài trên mặt b

oden surface, the flagon of terbeer fell with a crash, spilling its contents everywhere, and the bread knife slipped off the board and landed, bent down and quivering ominously, exactly where Sirius's right hand had been seconds before.

"FOR HEAVEN'S SAKE!" screamed Mr. Weasley. "THERE WAS NO NEED — I'VE HAD ENOUGH OF THIS JUST BECAUSE YOU'RE ALLOWED TO USE MAGIC NOW! YOU DON'T HAVE TO WHIP YOUR HANDS OUT FOR EVERY TINY TRIVIAL THING!"

"We were just trying to save a bit of money!" said Fred, hurrying forward and wrenching the bread knife out of the table. "Sorry Sirius, mate — didn't mean to —"

Mr. Weasley and Sirius were both laughing. Mr. Weasley, who had toppled backward off his chair, was swearing as he got to his feet. Crookshanks had let out an angry hiss and shot off under the table, from whence his large yellow eyes glowed in the darkness.

"Boys," Mr. Weasley said, lifting the

bằng gỗ, cái vại bia thì đựng bàn đá cách một cái và làm đồ bia tung tóe khắp nơi, và con dao cắt bánh mì vuột khỏi cái thớt, cắm phập xuống mặt bàn, lưỡi dao còn run bần bật rớt cách đáng sợ, đúng ngay chỗ Sirius đặt bàn tay phải trước đó có giây.

Bà Weasley gào lên: "LÀM ƠN LẠI PHƯỚC! KHÔNG CẦN... - MÁ CHỈ CÁI TRÒ NÀY LẮM RỒI - KHÔNG PHẢI VÌ BÂY GIỜ TỤI BÂY ĐÃ ĐƯỢC PHÉP XÀI PHÁP THUẬT MÀ TỤI BÂY CẦN PHẢI VUNG CÂY Đũa PHẢN LÊN ĐỂ LÀM CẢ NHỮNG CHUYỆN LẶT VẬT TÍ TI!"

Fred vội vàng lao tới trước, ra sức rút con dao khỏi mặt bàn. "Tụi con chỉ muốn thử tiết kiệm chút đỉnh thôi mà! Xin lỗi chú Sirius... chỉ không cố ý..."

Cả chú Sirius lẫn Harry đều phá cười. Lão Mundungus bị ngã bật và ra khỏi ghế, miệng chửi thề búa chày khi gượng đứng dậy. Con mèo Crookshanks thì phát ra một tiếng giận dữ và phóng vọt vào gầm tủ, từ trong đó hai con mắt to vàng lục của nó cứ lóe sáng lên trong bóng tối.

Ông Weasley vừa nhắc nôi thịt h

w back into the middle of the table, ur mother's right, you're supposed show a sense of responsibility now I've come of age —"

— none of your brothers caused ; sort of trouble!" Mrs. Weasley ed at the twins, slamming a fresh jon of butterbeer onto the table and ling almost as much again. "Bill n't feel the need to Apparate every / feet! Charlie didn't Charm rything he met! Percy —"

he stopped dead, catching her ath with a frightened look at her band, whose expression was ldenly wooden.

Let's eat," said Bill quickly.

It looks wonderful, Molly," said in, ladling stew onto a plate for her l handing it across the table.

For a few minutes there was silence for the chink of plates and cutlery l the scraping of chairs as everyone tled down to their food. Then Mrs. asley turned to Sirius and said, "I've en meaning to tell you, there's

lên đặt trở lại giữa bàn, vừa nói: "C con à, má các con nói đúng, các c nên tỏ ra có ý thức trách nhiệm khi các con đã ới tuổi trưởng thành."

Bà Weasley thực sự nổi cơn th nộ với hai anh em sinh đôi. Bà c mạnh một vại bia bơ mới xuống r bàn khiến cho nó lại văng tung tóe gần bằng vại bia trước. "... không người anh nào của tụi bây gây ra rắc rối này! Bill đâu có cảm thấy c thiết khi phải mỗi thước mỗi độn t Charlie cũng đâu thềm ếm bùa mọi t mà nó gặp! Còn Percy..."

Bà chột nghẹn lời nín ngang, hít r hơi sâu và đưa mắt nhìn sợ sệt phía ông chồng, mặt ông đã đột n đanh cứng như gỗ.

Bill nói nhanh: "Thôi, chúng ta ăn

Thầy Lupin múc món thịt hầm v đĩa của bà Weasley và chuyển ngang qua bàn cho bà. "Trông ng tuyệt vời, chị Molly à."

Trong vài phút chẳng ai nói gì ng tiếng lanh canh của bát đĩa dao chạm nhau, và tiếng kéo ghế sà khi mọi người ngồi vào bàn bắt đầu Thế rồi bà Weasley quay sang c Sirius, nói: Tôi đã định nói với chú,

nothing trapped in that writing desk in the drawing room, it keeps rattling and shaking. Of course, it could just be a boggart, but I thought we ought to ask Alastor to have a look at it before we let it out."

"Whatever you like," said Sirius differently.

The curtains in there are full of flies too," Mrs. Weasley went on. "I ought we might try and tackle them tomorrow."

"I look forward to it," said Sirius. Harry heard the sarcasm in his voice, but he was not sure that anyone else

Opposite Harry, Tonks was entertaining Hermione and Ginny by transforming her nose between wuthfuls. Screwing up her eyes each time with the same pained expression she had worn back in Harry's bedroom, her nose swelled to a beaklike tubercle like Snape's, shrank to nothing resembling a button mushroom, and then sprouted a great deal of hair from each nostril.

cái gì đó bị mắc kẹt trong cái bàn g ở trên phòng khách, nó cứ sột s sung rinh hoai. Dĩ nhiên chắc chỉ thể là Ông Kẹt thôi, nhưng tôi n chúng ta nên nhờ Alastor ngó qua r cái trước khi đem thả nó ra.

Chú Sirius thờ ơ đáp: "Cứ làm cứ điều gì chị muốn."

Bà Weasley tiếp tục: "Mấy tấm m cũng đầy nhóc bọn yêu nhí. Tôi n ngày mai chúng ta thử xử lý chứ xem sao."

Chú Sirius nói: "Tôi cũng mong v Harry nghe ra chất đắng cay tr giọng nói của chú Sirius, nhưng không chắc những người khác c nhận thấy.

Ngồi đối diện với Harry, cô Ton đang mua vui cho Hermione và Gir bằng cách biến hình cái mũi của trong lúc miệng cô ngồm ngoàm th ăn. Mỗi lần biến hình cô Tonks nhắm tịt mắt và mang một vẻ mặt c đón y như hồi cô biến hình tr buồng ngủ của Harry. Cái mũi của sưng vù lên thành một cái mũi phề khoằm khoằm như mũi thầy Snape, co lại thành một cái gì trông giống n cái nụ nấm rơm, và ròi từ lỗ mũi ch lửa chia ra vô số lông.

Apparently this was a regular daytime entertainment, because after a while Hermione and Ginny started dusting their favorite noses.

Do that one like a pig snout, Tonks . . .
Tonks obliged, and Harry, looking at the pale Dudley was grinning at him from across the table.

Mr. Weasley, Bill, and Lupin were having an intense discussion about goblins.

They're not giving anything away . . .," said Bill. "I still can't work out whether they believe he's back or not. Of course, they might prefer not to take chances at all. Keep out of it."

I'm sure they'd never go over to the Know-Who," said Mr. Weasley, shaking his head. "They've suffered losses too. Remember that goblin who he murdered last time, nowhere near Nottingham?"

I think it depends what they're offered," said Lupin. "And I'm not talking about gold; if they're offered freedoms we've been denying them for

Rõ ràng đây là trò giải trí thường xuyên trong bữa ăn, bởi vì một lát sau Hermione và Ginny bắt đầu đòi xỏ những cái mũi mà tụi nó thích nhất.

"Làm giống cái mõm lợn đi Tonk..." Cô Tonks chiều ý, Harry ngược nhìn lên và chợt có một tư tưởng thoáng qua đầu rằng có lẽ nàng Dudley ở bên kia bàn ăn đang nghe răng cười với nó.

Bà Weasley, Bill, và thầy Lupin vẫn đang bàn bạc căng thẳng về bọn goblin.

Bill nói: "Chúng vẫn chưa tiết lộ được gì cả. Con vẫn không tài nào biết được liệu chúng có tin là hắn đã trở lại hay không. Dĩ nhiên chúng có thể sẽ chỉ trung lập, không về phe nào cả. Cứ đứng ngoài quan sát thôi."

Bà Weasley lắc đầu: "Tôi chắc là không đời nào hùa theo Kẻ-mà-cũng-biết-là-ai-đấy. Chúng cũng từng chịu mất mát rồi. Có nhớ cái gia đình yêu tinh đã bị hắn ám sát hồi lần trước ở đâu đó gần Nottingham không?"

"Tôi nghĩ nó còn tùy thuộc là chúng được hứa hẹn chia phần như thế nào. Thầy Lupin nói: "Và không phải đang nói về vàng đâu. Nếu như chú

juries they're going to be tempted. ve you still not had any luck with gnok, Bill?"

He's feeling pretty anti-wizard at the ment," said Bill. "He hasn't stopped ing about the Bagman business, he kons the Ministry did a cover-up, se goblins never got their gold from i, you know —"

A gale of laughter from the middle of table drowned the rest of Bill's rds. Fred, George, Ron, and ndungus were rolling around in their its.

... and then," choked Mundungus, rs running down his face, "and then, ou'll believe it, 'e says to me, 'e 's, "ere, Dung, where didja get all m toads from? 'Cos some son of a dger's gone and nicked all mine!' d I says, 'Nicked all your toads, Will, at next? So you'll be wanting some re, then?' And if you'll believe me, s, the gormless gargoyle buys all 'is n toads back orf me for twice what aid in the first place —"

được hứa hẹn sẽ có tự do, cái chúng ta đã từ chối chúng hàng k thể kỷ nay, thì chúng sẽ bị cám dỗ t Bill, cậu vẫn chưa được gì thêm Ragnok sao?"

Bill nói: "Lúc này hấn đang có về chống-phù thủy. Hấn vẫn còn chưa tức giận về vụ làm ăn với Bagm hấn cho là ông Bộ trưởng đã bày bưng bít, bọn yêu tinh chưa bao nhận được vàng của ông ta, thầy có biết..."

Một trận cười bùng ra từ giữa b làm át mất những lời nói cuối cùng c Bill. Fred, George, Ron, và Mundungus đang cười bò lăn trên g

"... thế là..." Lão Mundungus r lên, nước mắt chảy ràn rụa xuống m "Thế là, tụi bây tin hay không thì t hấn nói với tôi, hấn nói, ê Mundu cút, lão kiếm... âu ra cả bày cóc... Bởi vì có thằng chó chết nào... ó... i và chôm hết của tui. Và ta nói, ch hết cóc của mày hả, Will, vậy rồi s nữa? Vậy rồi mày sẽ đòi thêm cóc c gì? Và tin tôi hay không thì tùy, th các cô các cậu, cái thằng nửa ngu nửa ngợm ngu đàn áy mua lại của

I don't think we need to hear any more of your business dealings, thank you very much, Mundungus," said Mrs. Weasley sharply, as Ron slumped forward onto the table, howling with anger.

"Beg pardon, Molly," said Mundungus at once, wiping his eyes and winking at Harry. "But, you know, I nicked 'em off Warty Harris in the first place so I wasn't really doing anything wrong —"

I don't know where you learned that right and wrong, Mundungus, but I seem to have missed a few crucial points," said Mrs. Weasley coldly.

Fred and George buried their faces behind their goblets of butterbeer; George started hiccuping. For some reason, Mrs. Weasley threw a very nasty look at us before getting to her feet and going to fetch a large rhubarb crumble pudding. Harry looked round at his grandfather. "Molly doesn't approve of Mundungus," said Sirius in an undertone.

hết mấy con cóc bằng giá gấp đôi giá mà tôi trả cho hắn lúc đầu..."

Trong khi Ron bò lăn ra bàn rỗng cườì thì bà Weasley gay gắt bảo Mundungus: "Tôi không nghĩ là chúng ta cần nghe thêm nữa về chuyện lén lút ăn của ông đâu, cảm ơn ông nhiều lắm, ông Mundungus à"

"Xin lỗi, chị Molly." Lão Mundungus nói ngay, quẹt nước mắt rồi nháy mắt với Harry. "Nhưng mà các cháu cứ biết, ngay từ đầu vụ này thì chính là thằng đã chôm bầy cóc của Warty Harris, cho nên thực tình thì tôi cứ đâu có làm điều gì sai..."

Bà Weasley lạnh lùng nói: "Tôi không biết ông học ở đâu ra cách phân biệt cái gì sai cái gì đúng, cứ Mundungus à, nhưng đừng như cứ bỏ sót mấy bài học quan trọng..."

Fred và George chúi mặt mũi xuống trong mấy cốc bia bơ, George phát rồ cụt. Không hiểu vì lý do gì, bà Weasley lại ném một cái nhìn khó chịu về phía chú Sirius trước khi bà đứng dậy đi thêm món bánh hấp để tráng miệng. Harry quay lại nhìn chú Sirius. chú nhí nhảnh với nó. "Bác Molly không chấp nhận lão Mundungus."

How come he's in the Order?" Harry asked very quietly.

"He's useful," Sirius muttered. "Laws all the crooks — well, he would, seeing as he's one himself. But he's also very loyal to Dumbledore, so he helped him out of a tight spot before."

"It pays to have someone like Dungund, he hears things we don't. But Molly thinks inviting him to stay for dinner is going too far. She hasn't forgiven him for slipping off duty when she was supposed to be tailing you."

Three helpings of rhubarb crumble and custard later and the waistband on Harry's jeans was feeling uncomfortably tight (which was saying nothing, as the jeans had once been Dudley's). He lay down his spoon and lull in the general conversation. Mr. Weasley was leaning back in his chair, looking replete and relaxed, Tonks was laughing widely, her nose now back to

Harry cũng hỏi rất khẽ: "Làm sao ông vào được Hội?"

Chú Sirius thì thầm: "Lão có ích. Lão biết hết mọi góc ngách và được ngang ngổ tất trong giới giang hồ. Lão sẽ, ừ, sẽ được coi như một người đúng như con người lão vậy. Lão cũ rất trung thành với cụ Dumbledore. Lần cụ đã từng giúp lão thoát hiểm khỏi vụ ngặt nghèo lắm."

"Cũng đáng trả giá chút đỉnh để một người như lão Mundun-cắt quanh mình. Lão nghe ngóng được những điều mà chúng ta không biết. Nhưng chị Molly cho là mời lão lại ăn tối chung với gia đình thì cũng đáng. Chị ấy vẫn chưa chịu tha thứ cho lão cái tội đã chệnh mảng bỏ đi khi đang làm nhiệm vụ canh giữ bảo vệ con."

Sau ba đọt tráng miệng bằng bánh hấp và bánh sữa trứng, Harry cảm thấy lưng quần bò của nó đã trở nên chật chội khó chịu. (Điều này có nghĩa ghê lắm, bởi vì cái quần bò vốn là quần của Dudley.) Harry muốn xuống bàn trong một lúc tạm lắng của cuộc chuyện trò. Cậu Weasley dựa lưng vào thành ghế trông rõ vẻ no nê và thư giãn,

mal, and Ginny, who had lured Crookshanks out from under the dresser, was sitting cross-legged on the floor, rolling butterbeer corks for Crookshanks to chase.

"Nearly time for bed, I think," said Sirius, yawning. Weasley yawned on a yawn.

"Not just yet, Molly," said Sirius, pushing away his empty plate and turning to look at Harry. "You know, I'm surprised at you. I thought the first thing you'd do when you got here would be to start asking questions about Voldemort."

The atmosphere in the room changed with the rapidity Harry associated with the arrival of his mentors. Where seconds before it had been sleepily relaxed, it was now alert, even tense. A frisson had gone through the room at the mention of Voldemort's name. Lupin, who had been about to take a sip of wine, lowered his goblet slowly, looking wary.

"I did!" said Harry indignantly. "I asked Ron and Hermione but they said

Tonks ngáp thoải mái, cái mũi của cô ấy bây giờ đã trở lại hình dạng bình thường, và Ginny, người đã dụ Crookshanks ra khỏi gầm tủ, bây giờ ngồi xếp bằng trên sàn bếp, lăn mấy cái nút chai bia bơ cho Crookshanks con mèo đuổi bắt.

Bà Weasley vừa ngáp vừa nói: "Gần là tới giờ đi ngủ rồi."

"Chưa đâu, chị Molly". Chú Sirius nói, tay đẩy cái đĩa không của chú ra xa rồi quay lại nhìn Harry "Con có biết không, chú ngạc nhiên về con đã hỏi về Voldemort đầu tiên mà con hỏi khi đến được nơi đây là phải hỏi về Voldemort chứ!"

Không khí trong phòng thay đổi nhanh chóng, một sự đổi thay tức khắc khiến Harry liên tưởng đến sự xuất hiện của những tên giám ngục. Mới giây trước đó là một không khí xả láng, thoải mái, bây giờ là sự đề cao cảnh giác, thậm chí lo âu căng thẳng. Mọi cơ thể lạnh lùng quanh bàn ăn khi tên Voldemort được thốt ra. Thế nhưng Lupin đang định hớp một ngụm rượu thì ngừng tay, chậm chạp hạ cái cốc xuống, tỏ vẻ thận trọng.

Harry nói với thái độ giận dữ: "Con đã hỏi Ron và Hermione

are not allowed in the Order, so —”

And they’re quite right,” said Mrs. Weasley. “You’re too young.” She was sitting bolt upright in her chair, her fists clenched upon its arms, every trace of composure gone.

Since when did someone have to be in the Order of the Phoenix to ask questions?” asked Sirius. “Harry’s been trapped in that Muggle house for a month. He’s got the right to know what’s been happen —”

Hang on!” interrupted George Weasley. “How come Harry gets his questions answered?” said Fred Weasley.

We’ve been trying to get stuff out of him for a month and you haven’t told me a single stinking thing!” said George.

‘You’re too young, you’re not in the Order,’” said Fred, in a high-pitched voice that sounded uncannily like his mother’s. “Harry’s not even of age!”

It’s not my fault you haven’t been told what the Order’s doing,” said

nhưng hai bạn ấy đều nói là vì không được phép gia nhập Hội, cho nên...’

Bà Weasley nói: "Mà tụi nó nói đúng đó. Các con còn quá non trẻ." Bà ngồi thẳng trên ghế, nắm tay chặt trên cánh tay nó, mọi dấu hiệu buồn ngủ biến mất.

Chú Sirius nói: "Cái lệ một người nào đó phải ở trong Hội Phục hoàng mới được đặt câu hỏi từ đâu vậy? Harry đã bị mắc kẹt trong ngôi nhà Muggle đó cả tháng trời. Tôi có quyền được biết chuyện gì đã xảy ra lâu nay..."

"Khoan đã!". George lớn tiếng vào. Fred cũng tức tối nói: "Sao Harry lại được trả lời nếu nó hỏi?"

George nói thêm: "Tụi con đã cố gắng moi móc tin tức ở chú suốt tháng trời mà chú có thèm nói cho con biết một tí xíu tin vặt nào đâu!"

Nhái giọng cao the thé giống giọng của bà Weasley một cách kỳ lạ, Fred nói: "Các con còn trẻ dại, các con không ở trong Hội... Harry thậm chí còn chưa tới tuổi thành niên nữa mà

Chú Sirius bình tĩnh nói: "Đâu phải lỗi tại chú nếu chú không thể nói c

us calmly. "That's your parents' decision. Harry, on the other hand —"

It's not down to you to decide what's good for Harry!" said Mrs. Weasley sharply. Her normally kindly face looked dangerous. "You haven't gotten what Dumbledore said, I suppose?"

Which bit?" Sirius asked politely, but in an air as though readying himself for a fight.

The bit about not telling Harry more than he *needs to know*," said Mrs. Weasley, placing a heavy emphasis on the last three words.

Ron, Hermione, Fred, and George's heads turned from Sirius to Mrs. Weasley as though following a tennis rally. Ginny was kneeling amid a pile of abandoned butterbeer corks, watching the conversation with her mouth slightly open. Lupin's eyes were fixed on Sirius.

I don't intend to tell him more than *needs to know*, Molly," said Sirius. It was as he was the one who saw

các cháu biết Hội đang làm gì. Quyết định chính ra là quyết định của ba má và các cháu. Nhưng mặt khác, Harry thì..."

Bà Weasley nói giọng gay gắt: "Quyết định cái gì tốt cho Harry khác phải là việc của chú". Nét mặt bà thường hiền lành phúc hậu của bà Weasley bỗng trở nên hung hăng sợ hãi. Tôi chắc là chú đã quên Dumbledore dặn dò điều gì rồi?

"Điều gì?" Chú Sirius hỏi lại rồi nói cách lịch sự nhưng với một tinh thần như thể chú đã ở tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Bà Weasley nói, đặc biệt nhấn mạnh vào ba lời cuối: "Cái điều rằng khác được nói cho Harry biết quá những gì nó cần biết."

Ron, Hermione, Fred, và George xoay đầu về phía bà Weasley rồi xoay đầu nhìn chú Sirius như thể đang theo dõi một trận giao đấu quần vợt vậy. Ginny đang quỳ gối trên sàn, giơ đồng nút chia bia bị bỏ rơi, há miệng ra theo dõi cuộc đối thoại. Thế nhưng Lupin nhìn chăm chăm chú Sirius.

Chú Sirius nói: "Tôi không có ý định nói cho nó biết nhiều hơn những gì nó cần biết đâu, chị Molly à. Nhưng bởi

demort come back” (again, there s a collective shudder around the le at the name), “he has more right n most to —”

He’s not a member of the Order of Phoenix!” said Mrs. Weasley. “He’s y fifteen and —”

— and he’s dealt with as much as st in the Order,” said Sirius, “and re than some —”

No one’s denying what he’s done!” d Mrs. Weasley, her voice rising, her s trembling on the arms of her chair. it he’s still —”

He’s not a child!” said Sirius patiently.

He’s not an adult either!” said Mrs. asley, the color rising in her cheeks. ’s not *James*, Sirius!”

I’m perfectly clear who he is, thanks, lly,” said Sirius coldly.

I’m not sure you are!” said Mrs. asley. “Sometimes, the way you talk

nó là người đã nhìn thấy Voldemort trở lại.” (Một lần nữa, khi cái Voldemort được thốt ra, một cái rừ mình tập thể lan truyền nhanh ra kh bàn ăn.) "Nó có quyền chính đáng h hầu hết..."

Bà Weasley vẫn khẳng khẳng: " không phải là thành viên của l Phượng Hoàng. Nó chỉ mới mười l tuổi và..."

Chú Sirius nói: "Và nó đã giao c nhiều không thua gì hầu hết các thầ viên trong Hội, mà thậm chí còn nh hơn một số..."

Hai nắm tay của bà Weasley đặt t tay vịn rung lên. Bà cao giọng r "Không một ai chối cãi những gì H đã làm! Nhưng nó hãy còn là..."

Chú Sirius mắt kiên nhẫn: "Nó khác còn là một đứa con nít nữa!"

Hai má bà Weasley bắt đầu đỏ l "Nó cũng chưa là một người lớn! C Sirius! Nó không phải là James!"

Chú Sirius lạnh lùng đáp: "Cám chị Molly đã nhắc nhở, nhưng tôi h toàn ý thức rõ nó là ai."

Bà Weasley nói: "Tôi không chắc chú ý thức lắm. Đôi khi, cái kiểu

out him, it's as though you think I've got your best friend back!"

What's wrong with that?" said Harry.

What's wrong, Harry, is that you are just your father, however much you might look like him!" said Mrs. Weasley, her eyes still boring into us. "You are still at school and your parents responsible for you should not get it!"

Meaning I'm an irresponsible father?" demanded Sirius, his voice rising.

Meaning you've been known to act foolishly, Sirius, which is why Dumbledore keeps reminding you to stay at home and —"

We'll leave my instructions from Dumbledore out of this, if you please!" said Sirius loudly.

Arthur!" said Mrs. Weasley, glancing on her husband. "Arthur, back up!"

Mrs. Weasley did not speak at once.

chú nói chuyện với nó, có vẻ như chú tưởng chú đang gặp lại người thân nhất của chú vậy."

Harry hỏi: "Nhưng mà như vậy thì gì sai?"

Bà Weasley trả lời Harry nhưng rồi vẫn soi mói chú Sirius: "Cái khác đúng ở đây, Harry à, là con không phải là cha của con, cho dù con trông giống ông ấy đến thế nào đi nữa. Con vẫn còn đang đi học và những người lớn có trách nhiệm đối với con không được quên điều đó."

Chú Sirius cũng cao giọng, hỏi vặn lại: "Vậy nghĩa là tôi là một người có đỡ đầu vô trách nhiệm à?"

"Ừ, nghĩa là chú đã từng mang tiến hành động thiếu suy nghĩ, chú Sirius cho nên cụ Dumbledore cứ luôn nhắc nhở chú là phải ở nhà và..."

Chú Sirius lớn tiếng ngắt lời Mrs. Weasley: "Tôi yêu cầu chị hãy quên những chỉ thị của cụ Dumbledore để cho tôi ở ngoài vụ này!"

Bà Weasley quay qua nhìn chồng: "Anh Arthur! Anh bên em đi chứ!"

Ông Weasley không lên tiếng ngay.

took off his glasses and cleaned them slowly on his robes, not looking at his wife. Only when he had replaced them carefully on his nose did he say, "Remedios knows the position has changed, Molly. He accepts that Harry will have to be filled in to a certain extent now that he is staying at headquarters —"

"Yes, but there's a difference between that and inviting him to ask whatever he likes!"

"Personally," said Lupin quietly, turning away from Sirius at last, as Mrs. Weasley turned quickly to him, grateful that finally she was about to have an ally, "I think it better that Harry hear the facts — not all the facts, Molly, but the general picture — from us, rather than a garbled version from . . . others."

His expression was mild, but Harry was sure that Lupin, at least, knew that the Extendable Ears had survived Mrs. Weasley's purge.

lập tức thì. Ông gỡ mắt kiếng ra, chà rầy chùi nó vào tấm áo chùng đã mặc, không ngược nhìn vợ mình. Chỉ khi đã cẩn thận đặt cặp kiếng trở lại trí của chúng trên sống mũi thì ông mới bắt đầu nói: "Cụ Dumbledore biết là tình thế đã thay đổi, Molly à. Cụ chấp thuận là Harry sẽ phải đưa thông tin đến một mức độ nào đó, và khi nó đã đến Tổng hành dinh này..."

"Đành vậy, nhưng điều đó khác với việc cứ xúi nó chát vấn bất cứ điều gì mà nó muốn chứ!"

Bà Weasley đột ngột quay qua tìm Lupin, hy vọng rốt cuộc sẽ tìm được một đồng minh. Cuối cùng thầy Lupin đành thôi ngó chú Sirius. Thầy nhìn chỗ khác, lặng lẽ nói: "Về phần tôi, nghĩ là cũng nên để cho Harry biết rõ số sự kiện... một số sự kiện thôi, Molly à, chỉ như một phác họa chung... từ chúng ta, còn hơn là để lượm lặt những thông tin bị bóp méo từ phía những người khác"

Vẻ mặt của thầy Lupin ôn hòa nhưng Harry cảm thấy chắc chắn thầy Lupin ít nhất cũng đã biết rằng một số Bành Trưởng Nhĩ vẫn còn sót sót sau cuộc tẩy thanh của bà Weasley.

Well," said Mrs. Weasley, breathing deeply and looking around the table for support that did not come, "well . . . I see I'm going to be overruled. I'll just say this: Dumbledore must have had his reasons for not wanting Harry. We know too much, and speaking as someone who has got Harry's best interests at heart —"

"He's not your son," said Sirius coolly.

"He's as good as," said Mrs. Weasley fiercely. "Who else has he got?"

"He's got me!"

"Yes," said Mrs. Weasley, her lip curling. "The thing is, it's been rather difficult for you to look after him while I've been locked up in Azkaban, isn't it?"

"Sirius started to rise from his chair. "Coolly, you're not the only person at this table who cares about Harry," said Sirius sharply. "Sirius, sit *down*."

"Mrs. Weasley's lower lip was quivering. Sirius sank slowly back into his seat."

"Thôi được" Bà Weasley thở sâu rồi nhìn quanh bàn ăn tìm một đồng minh nhưng không kiếm được ai hết. Bà đành nói: "Tôi được... tôi thấy rồi, tôi đang bị cả lũ áp miệng em. Tôi sẽ chỉ nói thêm điều này: cụ Dumbledore ắt hẳn phải có do không muốn cho Harry biết chuyện nhiều, và tôi nói với tư cách người, trong tim mình, luôn đặt quyền lợi của Harry lên trên hết..."

Chú Sirius nói nhẹ nhàng: "Nó có phải là con của chị."

Bà Weasley trả lời một cách mỉa mai: "Tôi coi nó như con. Chứ nó có biết trông cậy vào ai nữa?"

"Nó còn có tôi!"

"Ờ há!" Môi bà Weasley cong lên, nói tiếp: "Vấn đề là chú cũng khó chăm sóc nó được khi mà chú bị nhốt trong nhà ngục Azkaban, đúng không?"

Chú Sirius dợm đứng dậy khỏi ghế. Thầy Lupin đánh giọng bảo: "Chị McChị không phải là người duy nhất ở bàn này lo lắng cho Harry. Anh Sirius ngồi xuống."

Môi dưới của bà Weasley run rẩy. Chú Sirius chậm rãi thả người ngồi xuống."

chair, his face white.

I think Harry ought to be allowed a say in this," Lupin continued. "He's old enough to decide for himself."

I want to know what's been going on," Harry said at once.

He did not look at Mrs. Weasley. He had never been touched by what she had said about his being as good as a son, and now he was also impatient at her hypocritical coddling. . . . Sirius was right, he was *not* a child.

"Very well," said Mrs. Weasley, her voice cracking. "Ginny — Ron — Hermione — Fred — George — I want you all out of this kitchen, now."

There was instant uproar. "We're of age!" Fred and George bellowed at the top of their lungs.

If Harry's allowed, why can't I?" shouted Ron.

Mum, I *want* to!" wailed Ginny. "NO!" she shouted. Mrs. Weasley, standing up, her eyes overbright. "I absolutely forbid

chàng cái ghế của mình, gương mặt trắng bệch.

Thầy Lupin tiếp tục nói: "Tôi nghĩ Harry nên được phép có tiếng nói trong vụ này. Nó đã đủ lớn để tự quyết định."

Harry bèn nói ngay: "Con muốn biết chuyện gì đang xảy ra?"

Nó không nhìn bà Weasley. Nó cảm động vô cùng khi bà nói coi nó như con, nhưng nó cũng không kiên nhẫn với thái độ gà mái ấp gà con của bà... Chú Sirius nói đúng, không còn là một đứa con nít nữa.

"Tốt thôi" Giọng bà Weasley nức nở. "Ginny... Ron... Hermione... Fred... George... Má muốn các con ra khỏi phòng, ngay bây giờ."

Lập tức cả bọn đồng thanh nhào lên. Fred và George cùng hét gào: "Chúng con tới tuổi trưởng thành rồi!"

Ron la to: "Nếu Harry được phép tại sao con lại không?"

Ginny than van: "Má, con muốn nghe mà!" Bà Weasley đứng dậy, mắt bà quắc lên sáng rực, bà quát: "KHÔNG! Ta nhất định cấm..."

Molly, you can't stop Fred and George," said Mr. Weasley wearily. They are of age —"

They're still at school —"

But they're legally adults now," said Weasley in the same tired voice.

Mrs. Weasley was now scarlet in the face. "I — oh, all right then, Fred and George can stay, but Ron —"

Harry'll tell me and Hermione everything you say anyway!" said Ron loudly. "Won't — won't you?" he added uncertainly, meeting Harry's eyes.

For a split second, Harry considered telling Ron that he wouldn't tell him a single word, that he could try a taste of being kept in the dark and see how he liked it. But the nasty impulse vanished when they looked at each other. "Course I won't," Harry said. Ron and Hermione smiled.

Fine!" shouted Mrs. Weasley. "Fine!

Ông Weasley mệt mỏi nói: "Molly đừng cấm cản Fred và George, đứa nó đã tới tuổi trưởng thành ..."

"Tụi nó vẫn còn đi học..."

Vẫn cái giọng mệt mỏi, ông Weasley nói: "Nhưng trước pháp luật giờ đây nó được coi là người lớn rồi."

Gương mặt của bà Weasley lúc này đã tím tái đi. "Em... Ừ thì thôi cứ được đi, Fred và George có thể ở lại nhưng Ron..."

Ron nóng nảy nói ngay: "Đừng rầy rầy thì Harry cũng sẽ kể lại cho con Hermione nghe hết mọi chuyện mà má với các thầy cô nói với nó!" Fred đưa mắt nhìn Harry, nói thêm, giọng không chắc chắn lắm: "Bồ sẽ kể, phải không Harry?"

Trong nửa giây, Harry tính nói cho Ron là nó sẽ không kể lại cho Hermione nghe một lời nào hết, để cho Ron nếm qua cái cảnh bị bưng bít thông tin trong bóng tối, coi nó thấy khoái cỡ nào đó như thế nào. Nhưng khoảng khắc giận dữ ấy biến mất tiêu khi hai đứa nó nhìn vào mắt nhau. Harry nói: "Chắc chắn rồi, mình sẽ kể." Ron và Hermione bưng lên nụ cười rạng rỡ.

Bà Weasley bèn quát: "Được! Được!

ny — BED!”

Ginny did not go quietly. They could hear her raging and storming at her mother all the way up the stairs, and when she reached the hall Mrs. Black’s splitting shrieks were added to the noise. Lupin hurried off to the portrait to get a little more calm. It was only after he had returned, closing the kitchen door behind him and taking his seat at the table again, that Sirius spoke. “Okay, Harry . . . what do you want to know?”

Harry took a deep breath and asked the first question that had been obsessing him for a month.

“Where’s Voldemort? What’s he doing? I’ve been trying to watch the Muggle news,” he said, ignoring the widened shudders and winces at the table, “and there hasn’t been anything that looks like him yet, no funny deaths or anything —”

“That’s because there haven’t been any suspicious deaths yet,” said Sirius,

“lắm! Ginny... ĐI NGỦ!”

Ginny không đi ngủ một cách ngoan ngoãn cho lắm. Mọi người đều nghe thấy tiếng cô bé vùng vằng òn ì với suốt đoạn đường đi lên cầu thang, khi cô bé lên tới hành lang thì tiếng xé tai của bà Black bỗng bùng lên, hòa vào tiếng kêu la ầm ĩ của cô bé. Thế là Lupin vội vàng chạy ra khỏi phòng tắm bên bức chân dung để vẫn hồi sự yên tĩnh. Chỉ sau khi thầy quay trở lại, đóng cánh cửa nhà bếp sau lưng và ngồi xuống bên cạnh bàn ăn rồi, chú Sirius mới bắt đầu nói: “Được rồi, Harry, con muốn biết điều gì?”

Harry thở một hơi thật sâu và nói những câu hỏi đã ám ảnh nó suốt một tháng trời qua.

“Voldemort đang ở đâu? Hắn đang làm gì? Con đã cố gắng theo dõi chương trình thời sự của các Muggle... ”(nó lờ tịt đi những cái rùng mình và những gương mặt cau lại nói đến cái tên Voldemort) “... mà con chẳng thấy có tin gì có vẻ là về hắn không có những cái chết lạ lùng gì bất cứ điều gì...”

Chú Sirius nói: “Đó là bởi vì chưa có cái chết nào đáng ngờ cả, ít ra là th

t as far as we know, anyway. . . .
d we know quite a lot."

More than he thinks we do anyway,"
d Lupin.

How come he's stopped killing
ople?" Harry asked. He knew that
demort had murdered more than
e in the last year alone.

Because he doesn't want to draw
ention to himself at the moment,"
d Sirius. "It would be dangerous for
e. His comeback didn't come off
te the way he wanted it to, you see.
messed it up."

Or rather, you messed it up for him,"
d Lupin with a satisfied smile.

How?" Harry asked perplexedly.

You weren't supposed to survive!"
d Sirius. "Nobody apart from his
ath Eaters was supposed to know
d come back. But you survived to
ar witness." "And the very last
son he wanted alerted to his return
moment he got back was
mbledore," said Lupin. "And you
de sure Dumbledore knew at once."

nư chúng ta biết... Mà chúng ta cũ
biết khá nhiều đó chứ."

Thầy Lupin nói: "Dù sao thì chúng
cũng biết nhiều hơn là hắc tử." "

Harry hỏi: "Làm sao mà hắc
ngừng giết chóc người ta được chứ
Harry biết là chỉ riêng trong năm ng
Voldemort đã ra tay tàn sát hơn r
lần.

Chú Sirius nói: "Bởi vì lúc này h
chưa muốn thu hút sự chú ý vào b
thân hắc. Điều đó sẽ nguy hiểm c
hắc. Việc hắc trở lại đã không diễn
đúng như cái cách mà hắc muốn, n
con cũng biết đó. Hắc đã làm hỏng
hết."

Thầy Lupin nở một nụ cười kh
trá, nói thêm: "Hay nói đúng ra là c
đã làm hỏng bét hết dự tính của hắc

Harry áp úng hỏi: "Làm.. sao ạ?"

Chú Sirius nói: "Hắc không tính
chuyện là con sẽ sống sót. Không r
ai ngoài bọn Tử thần Thực tử ra đư
phép biết đến sự trở lại của h
nhưng con đã sống sót mà làm nh
chúng." Thầy Lupin nói: "Và một
trở lại, thì người cuối cùng mà h
muốn báo cho biết về sự trở lại c
hắc lại chính là cụ Dumbledore. T

How has that helped?" Harry asked. "Are you kidding?" said Bill Weasley indignantly. "Dumbledore was the only one You-Know-Who was ever afraid of!"

Thanks to you, Dumbledore was able to recall the Order of the Phoenix just an hour after Voldemort returned," said Sirius. "So what's the plan he's been doing?" said Harry, looking around at them all.

Working as hard as we can to make sure Voldemort can't carry out his plans," said Sirius.

How d'you know what his plans are?" Harry asked quickly.

Dumbledore's got a shrewd idea," said Lupin, "and Dumbledore's shrewd ideas normally turn out to be accurate." "So what does Dumbledore reckon he's planning?"

Well, firstly, he wants to build up his army again," said Sirius. "In the old days he had huge numbers at his command; witches and wizards he'd

nhưng con đã giúp cho cụ Dumbledore biết ngay tức thì."

Harry hỏi: "Chuyện đó thì có ích gì?" Bill ngờ vực hỏi: "Em hỏi chơi à? Cụ Dumbledore là người duy nhất Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy sợ ngán ngại."

Chú Sirius nói: "Nhờ có con, Dumbledore đã có thể triệu tập lại l Phụng Hoàng chỉ nội trong một ngày sau khi Voldemort trở lại." Harry nhìn quanh các cô chú, hỏi: "Vậy Hội làm những gì?"

Chú Sirius nói: "Làm hết sức chúng ta có thể làm để bảo đảm Voldemort không thể tiến hành những kế hoạch của hắn."

Harry hỏi ngay: "Làm sao chúng ta những kế hoạch của hắn là gì?"

Thầy Lupin nói: "Cụ Dumbledore đầu óc sắc xảo, và những ý kiến sắc xảo của cụ Dumbledore thường hóa ra rất chính xác." "Vậy thầy Dumbledore cho rằng hắn đã dự tính điều gì?"

Chú Sirius nói: "À, trước tiên, hắn muốn thành lập lại quân đội của hắn. Vào những ngày xa xưa hắn đã từng có hàng đoàn quân đông đúc đặt di

lied or bewitched into following him, faithful Death Eaters, a great variety of Dark creatures. You heard him planning to recruit the giants; well, you'll be just one group he's after. He's certainly not going to try and take on the Ministry of Magic with only a dozen Death Eaters."

"So you're trying to stop him getting more followers?"

"We're doing our best," said Lupin.

"How?"

"Well, the main thing is to try and convince as many people as possible that You-Know-Who really has returned, to put them on their guard," said Bill. "It's proving tricky, though."

"Why?"

"Because of the Ministry's attitude," said Tonks. "You saw Cornelius Fudge after You-Know-Who came back, Harry. Well, he hasn't shifted his position at all. He's absolutely refusing to believe it's happened."

sự chỉ huy điều động của hắn; giờ những phù thủy và pháp sư mà hấp dẫn hay phù thủy mê hoặc đi theo họ những Tử thần Thực tử, và nhiều người ngợm khác nhau thuộc phe Tội ác. Con chắc đã từng nghe hắn tính thu nạp cả những tên khổng lồ mà đó mới chỉ là một nhóm hắn chỉ chặn sẽ không tính đến chuyện cách chiếm đoạt Bộ Pháp Thuật."

"Vậy là các thầy đang cố gắng ngăn chặn hắn tuyển mộ thêm lâu la?"

Thầy Lupin nói: "Chúng ta đang làm hết sức mình."

"Như thế nào?"

Bill nói: "À, điều chính yếu là cố gắng thuyết phục càng nhiều người càng tốt rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-đấy đã thực sự trở lại, để cho họ cảnh giác. Nhưng sự việc đó đang có vẻ phức tạp."

"Tại sao ạ?"

Cô Tonks nói: "Tại vì thái độ của Bộ Pháp Thuật chứ còn tại sao nữa? Con đã thấy lão Cornelius Fudge sau khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở lại chứ, Harry? Vậy mà lão chẳng hề nhích cái ghế của lão một chút xíu r"

But why?" said Harry desperately. "Why's he being so stupid? If Dumbledore —"

Ah, well, you've put your finger on the problem," said Mr. Weasley with a wry smile. "*Dumbledore.*"

Fudge is frightened of him, you know," said Tonks sadly.

Frightened of Dumbledore?" said Harry incredulously.

Frightened of what he's up to," said Mr. Weasley. "You see, Fudge thinks Dumbledore's plotting to overthrow the Minister of Magic."

But Dumbledore doesn't want —"

Of course he doesn't," said Mr. Weasley. "He's never wanted the Minister's job, even though a lot of people wanted him to take it when the incompetent Bagnold retired. Fudge came

hết. Lão khăng khăng không chịu từ chức điều đó đã xảy ra."

Harry hỏi một cách khẩn trương: "Nhưng mà tại sao? Tại sao ông ấy có thể ngu như vậy chứ? Nếu thế thì Dumbledore..."

Ông Weasley nói với một nụ cười mỉa mai: "À, đó đó. Con vừa đi trúng huyết của vấn đề rồi đó. Dumbledore."

Cô Tonks buồn bã nói: "Lão Fudge sợ ngán cụ Dumbledore, con hiểu không?"

Harry hỏi lại đầy nghi hoặc: "Ngán cụ thầy Dumbledore?"

Ông Weasley nói: "Ngán cái mà Dumbledore theo đuổi. Con hiểu không, ông Fudge nghĩ là Dumbledore đang âm mưu lật đổ ông. Ông tưởng cụ Dumbledore muốn chức Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật."

"Nhưng mà thầy Dumbledore đâu muốn..."

Ông Weasley nói tiếp: "Dĩ nhiên cụ Dumbledore không muốn. Cụ khác hẳn hẳn muốn làm công việc của Bộ trưởng cho dù có rất nhiều người muốn nhận lấy chức vụ ấy khi Ông Millicent

power instead, but he's never quite gotten how much popular support Dumbledore had, even though Dumbledore never applied for the job."

Deep down, Fudge knows Dumbledore's much cleverer than he is. He is a much more powerful wizard, and in the early days of his Ministry he was never asking Dumbledore for help or advice," said Lupin. "But it seems that he's become fond of power now, and is much more confident. He loves being Minister of Magic, and he's managed to convince himself that he's the clever one and Dumbledore's simply stirring up trouble for the sake of it."

"How can he think that?" said Harry angrily. "How can he think Dumbledore would just make it all up — that *I'd* make it all up?"

Because accepting that Voldemort's

Bagnold về hưu. Nhưng thay vào đó là lão Fudge đã lên nắm quyền, và lão không bao giờ quên được là Dumbledore đã được sự ủng hộ rộng rãi như thế nào, mặc dù Dumbledore chưa bao giờ ứng cử cho chức vụ ấy."

Thầy Lupin nói: "Sâu tận đáy lòng, lão Fudge biết rõ là cụ Dumbledore giỏi giang hơn lão ta rất nhiều. Lão ta biết là cụ Dumbledore là một pháp sư có nhiều quyền phép hơn mình, trong những ngày đầu mới nhậm chức Bộ trưởng, lão ta cứ luôn nhờ Dumbledore giúp đỡ và khuyên bảo. Nhưng dường như giờ đây lão ta đã ra mê quyền lực và tự tin hơn. Lão ta khoái làm Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật và lão ta tìm cách thuyết phục bản thân rằng lão ta là một người giỏi giang và cụ Dumbledore khơi lên rắc rối chỉ đơn giản vì muốn quấy rối ta."

Harry tức giận nói: "Làm sao mà cụ ấy có thể suy nghĩ như vậy chứ? Làm sao mà ông ấy có thể nghĩ là Dumbledore bịa đặt ra hết chuyện chuyện chứ... vậy tức là con bịa đặt tất cả sao?"

Chú Sirius cay đắng nói: "Bởi

It would mean trouble like the Ministry hasn't had to cope with for nearly fourteen years," said Sirius early. "Fudge just can't bring himself to face it. It's so much more uncomfortable to convince himself Dumbledore's lying to destabilize him."

You see the problem," said Lupin. While the Ministry insists there is nothing to fear from Voldemort, it's hard to convince people he's back, especially as they really don't want to believe it in the first place. What's more, the Ministry's leaning heavily on *Daily Prophet* not to report any of what they're calling Dumbledore's rumor-mongering, so most of the wizarding community are completely unaware anything's happened, and that makes them easy targets for the Death Eaters if they're using the Imperius Curse."

But you're telling people, aren't you?" said Harry, looking around at Mr. Weasley, Sirius, Bill, Mundungus, Ginny, and Tonks. "You're letting people know he's back?"

thừa nhận việc Voldemort trở lại nghĩa là thừa nhận sẽ xuất hiện nữa rồi rồ mà Bộ Pháp Thuật chưa từ chối phó trong gần mười bốn năm qua. Lão Fudge đơn giản là không đủ dũng cảm với việc đó. Lão thấy chịu hơn khi tự dối mình là Dumbledore chỉ xạo sự để quấy lão.

Thầy Lupin nói: "Anh hiểu thấu vấn đề đó. Khi Bộ Pháp Thuật khẳng định là không có mối lo gì về Voldemort thì thật khó lòng thuyết phục mọi người rằng hắn đã trở lại, đặc biệt là khi người thực tình cũng chẳng ai muốn tin điều đó ngay. Hơn nữa, Bộ Pháp Thuật đang đè nặng áp lực lên tờ *Nếu Tiên tri*, không cho nó tường thuật bất cứ điều gì mà họ gọi là trò tung vọt của cụ Dumbledore, vì vậy hầu hết cộng đồng phù thủy hoàn toàn không biết gì hết về những gì đang xảy ra, điều này khiến cho họ trở thành những mục tiêu dễ dàng của bọn Tử tặc. Thực tử nếu chúng sử dụng đến nguyên Độc đoán."

Harry quay lại nhìn quanh, từ cậu Weasley đến chú Sirius, Bill, Mundungus, thầy Lupin, và cô Tonks. "Nhưng mà các thầy cô và các cô cậu vẫn đang nói cho mọi người biết thật; vẫn đang cố gắng làm cho r

They all smiled humorlessly.

Well, as everyone thinks I'm a mad
ss murderer and the Ministry's put a
-thousand-Galleon price on my
ad, I can hardly stroll up the street
I start handing out leaflets, can I?"
d Sirius restlessly.

And I'm not a very popular dinner
est with most of the community,"
d Lupin. "It's an occupational hazard
eing a werewolf."

Tonks and Arthur would lose their
s at the Ministry if they started
otting their mouths off," said Sirius,
d it's very important for us to have
es inside the Ministry, because you
bet Voldemort will have them."

We've managed to convince a
uple of people, though," said Mr.
asley. "Tonks here, for one — she's
young to have been in the Order of
Phoenix last time, and having
ors on our side is a huge
vantage — Kingsley Shacklebolt's

người biết hắn đã trở lại, đư
không?"

Mọi người mỉm cười về khô
hài.

Chú Sirius bứt rứt, nói: "Tại r
người đều nghĩ chú chỉ là một kẻ
nhân hàng loạt điên khùng và bị
Pháp Thuật treo đầu với giá mu
ngàn-Galleon, cho nên để gì mà c
có thể đi ra phố đứng phát truyền c
hả?"

Thầy Lupin nói: "Còn thầy cũ
không phải là khách mời đượ
chuộng trong những bữa tiệc đố
người. Đó là một cái giá phải chịu
làm người sói."

Chú Sirius nói: "Cô Tonks và k
Weasley sẽ bị mất việc ở Bộ Ph
Thuật nếu họ liều mở miệng nói ra.
chúng ta thì rất cần thiết phải có ngu
làm tay trong bên trong Bộ Ph
Thuật, bởi vì chú dám cá là Voldem
sẽ có gián điệp gài trong đó."

Ông Weasley nói: "Tuy nhiên, chú
ta cũng đã tìm cách thuyết phục đư
vài người. Cô Tonks đây là một –
hãy còn quá trẻ nên không có dự ph
trong Hội Phượng Hoàng trước đây,
có được một Thần Sáng về phe chú
ta là một thuận lợi lớn lao. A

...a real asset too. He's in charge of
... hunt for Sirius, so he's been
...ding the Ministry information that
...us is in Tibet."

But if none of you's putting the news
... that Voldemort's back —" Harry
...jan.

Who said none of us was putting
... news out?" said Sirius. "Why d'you
...k Dumbledore's in such trouble?"

What d'you mean?" Harry asked.

They're trying to discredit him," said
...in. "Didn't you see the *Daily
...phet* last week? They reported that
...d been voted out of the
...airmanship of the International
...nfederation of Wizards because he's
...ting old and losing his grip, but it's
...true, he was voted out by Ministry
...ards after he made a speech
...ouncing Voldemort's return.
...y've demoted him from Chief
...lock on the Wizengamot — that's
... Wizard High Court — and they're
...ing about taking away his Order of
...lin, First Class, too."

Kingsley Shacklebolt cũng là một k
báu thực sự. Anh ấy chịu trách nhi
truy lùng chú Sirius, cho nên lâu r
anh ấy cứ mớm cho Bộ Pháp Th
cái thông tin là Sirius đang ở T
Tạng."

Harry bắt đầu hỏi: "Nhưng r
không ai trong các cô chú loan truy
ra cái tin Voldemort đã trở lại..."

Chú Sirius đã ngắt lời: "Ai nói
không ai trong chúng ta loan truyền
tức đó hả? Chứ con nghĩ coi tại s
mà cụ Dumbledore gặp nhiều kh
đốn như vậy?"

Harry hỏi: "Ý chú là sao?"

Thầy Lupin nói: "Họ đang cố gắ
bôi nhọ cụ Dumbledore. Con khác
đọc tờ *Nhật báo Tiên tri* tuần vừa
sao? Họ đăng tin là cụ đã bị biểu qu
loại ra khỏi chức Chủ tịch Liên m
Pháp sư Quốc tế vì cụ đã quá già
mất đi sự bén nhạy cương quyết. Đ
đó không đúng. Cụ bị biểu quyết l
khỏi chức vụ đó sau khi cụ đọc một
diễn văn thông báo sự trở lại c
Voldemort. Họ đã tước bỏ chức
Tổng Chiến tướng của cụ trong l
đồng An ninh Phù thủy – đó là Tòa
Pháp sư Tối cao – và họ đang bàn t

But Dumbledore says he doesn't care what they do as long as they don't get him off the Chocolate Frog cards," said Bill, grinning.

"It's no laughing matter," said Mr. Weasley shortly. "If he carries on trying to run the Ministry like this, he could end up in Azkaban and the last thing we want is Dumbledore locked up. While You-Know-Who knows Dumbledore's out there and wise to what he's up to, he's going to go on cautiously for a while. If Dumbledore's out of the way — well, You-Know-Who has a clear field."

But if Voldemort's trying to recruit more Death Eaters, it's bound to get worse that he's come back, isn't it?" asked Harry desperately.

Voldemort doesn't march up to people's houses and bang on their front doors, Harry," said Sirius. "He uses spells, jinxes, and blackmails them. He's well-practiced at operating in

đến chuyện thu hồi Huân chương Merlin Đệ Nhất Đẳng của cụ nữa kia

Bill cười khì. "Nhưng cụ Dumbledore nói là cụ chẳng hơi đâu bận tâm về những chuyện họ làm, miễn là không gỡ cụ ra khỏi mấy tấm Thẻ Nợ Sôcôla."

Ông Weasley nói: "Đây không phải chuyện đùa cợt. Nếu cụ cứ tiếp tục thách thức Bộ Pháp Thuật như vậy, cuối cùng cụ có thể bị tống vào ngục Azkaban, và cụ Dumbledore mà nhốt lại thì không còn gì để trông chừng nữa. Trong khi Voldemort biết là Dumbledore vẫn còn đây và hiểu rõ âm mưu của hắn, thì hắn vẫn có thể dặt thận trọng trong một thời gian. Nếu cụ Dumbledore bị loại khỏi cuộc đấu tranh... Chà, Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy sẽ tha hồ làm mưa làm gió"

Harry hỏi một cách tuyệt vọng: "Nhưng nếu Voldemort đang cố gắng thu phục thêm nhiều Tử thần Thực thể nữa, thì thể nào cũng phải để lộ ra tin hắn đã trở lại, đúng không ạ?"

Chú Sirius nói: "Voldemort không tới từng nhà mà động vào cửa để hỏi Harry à. Hắn lừa đảo, xúi quẩy, và hăm dọa người ta. Hắn rất thành thạo trò hoạt động bí mật. Dù thể nào

recy. In any case, gathering powers is only one thing he's interested in, he's got other plans too, ones he can put into operation very quietly indeed, and he's concentrating on them at the moment."

"What's he after apart from powers?" Harry asked swiftly.

"He thought he saw Sirius and Lupin exchange the most fleeting of looks before Sirius said, "Stuff he can only get by stealth."

"When Harry continued to look puzzled, Sirius said, "Like a weapon. Nothing he didn't have last time."

"When he was powerful before?"

"Yes."

"Like what kind of weapon?" said Harry. "Something worse than the *Avada Kedavra* — ?"

"That's enough."

"Mrs. Weasley spoke from the windows beside the door. Harry had noticed her return from taking

nữ, thì việc thu phục lâu la chỉ là r trong những hoạt động hấn quan t thôi. Những âm mưu mà hấn thực có thể tiến hành một cách vô cùng lẽ, và hiện giờ thì hấn đang tập tr vào những âm mưu đó."

Harry hỏi nhanh: "Hấn còn muốn ngoài việc thu phục thêm lâu la?"

Nó tưởng như nhìn thấy chú Sirius và thầy Lupin trao đổi với nhau một nhìn rất nhanh trước khi chú Sirius r "Hấn muốn cái mà hấn chỉ có thể cấp mới có được."

Trong khi Harry vẫn còn ho mang thì chú Sirius nói tiếp: "Như khí chẳng hạn, cái mà trước đây h không có."

"Trước đây tức là lúc hấn đang hù mạnh?"

"Đúng vậy."

Harry nói: "Vũ khí gì vậy? Chẳng có thứ vũ khí tồi tệ hơn cả phép *Avada Kedavra*?"

"Thôi, đủ rồi đó."

Từ trong bóng tối đằng sau cá cửa, bà Weasley tuyên bố. Harry nh thấy bà đã tức tốc quay lại ngay s khi đưa Ginny vào giường ngủ.

iny upstairs. Her arms were crossed
l she looked furious.

I want you in bed, now. All of you,”
e added, looking around at Fred,
orge, Ron, and Hermione.

You can’t boss us —” Fred began.

Watch me,” snarled Mrs. Weasley.
e was trembling slightly as she
ked at Sirius. “You’ve given Harry
nty of information. Any more and
I might just as well induct him into
Order straightaway.”

Why not?” said Harry quickly. “I’ll
i, I want to join, I want to fight —”

No.”

It was not Mrs. Weasley who spoke
; time, but Lupin.

The Order is comprised only of
:rage wizards,” he said. “Wizards
o have left school,” he added, as
d and George opened their mouths.
ere are dangers involved of which
I can have no idea, any of you . . . I
ik Molly’s right, Sirius. We’ve said
ough.”

khoanh hai tay trước ngực và tỏ
giận hết sức.

Bà ngó Fred, George, Ron
Hermione, tuyên bố tiếp: "Ta muốn
cả các con đi ngủ, ngay bây giờ."

Fred bắt đầu cự cãi: "Má không
lôi cổ tụi con..."

Bà Weasley quát lên: "Coi chù
tao!" Bà run run nhìn chú Sirius: "M
người đã cho Harry biết quá nhiều
đó. Tiết lộ thêm nữa thì có khác
ngoài các người đẩy thẳng nó vào l
hả?"

Harry nói ngay: "Tại sao lại khô
Con sẽ gia nhập Hội. Con muốn
nhập. Con muốn chiến đấu..."

"Không."

Nhưng đó không phải là lời
Weasley, mà là phán quyết của t
Lupin.

Chú nói tiếp trong khi Fred
George tính há miệng ra cãi: "Hội
gồm những phù thủy pháp sư trưở
thành... và những phù thủy pháp
đã ra trường. Có những nguy hiểm l
can đến những điều mà các con kh
hiểu biết gì hết, không ai trong c
con... Thôi, anh Sirius à, tôi nghĩ

Sirius half-shrugged but did not
sue. Mrs. Weasley beckoned
seriously to her sons and Hermione.
One by one they stood up and Harry,
recognizing defeat, followed suit.

Molly nói đúng đó. Chúng ta nói
rồi."

Chú Sirius khẽ-nhún-vai như
không tranh cãi nữa. Bà Weasley
hiệu cho các con của bà và Hermic
một cách độc đoán. Tụi nó đứng d
lần lượt từng đứa một, và Harry hiểu
nó cảm bằng thua cuộc, đành đi th
mấy đứa kia.

— CHƯƠNG 6 —

DÒNG HỌ CAO QUÝ VÀ LÂU ĐỜI NHẤT ***THE NOBLE AND MOST ANCIENT HOUSE OF BLACK***

Hrs. Weasley followed them upstairs looking grim.

I want you all to go straight to bed, talking,” she said as they reached the first landing. “We’ve got a busy day tomorrow. I expect Ginny’s asleep,” she added to Hermione, “so try not to wake her up.”

Asleep, yeah, right,” said Fred in an alert tone, after Hermione bade them good night and they were climbing to the next floor. “If Ginny’s not lying awake waiting for Hermione to tell her

Với một vẻ mặt không gì chuyển được, bà Weasley theo bọn trẻ lên cầu thang.

Khi lên đến cầu thang thứ nhất, nói: “Ta muốn tất cả các con đi ngủ ngay tức thì, không nói năng gì cả. Ngày mai chúng ta sẽ bận túi bụi”. Nói thêm với Hermione: “Bác chắc Ginny ngủ rồi, nên cháu đừng có làm cho nó thức giấc.”

“Ngủ rồi hả? Còn khuya à!” Fred nói nhỏ sau khi Hermione chào tạm nó đi ngủ. Bọn con trai tiếp tục leo vầu thang lên tầng trên, Fred nói tiếp: “Tao đoán cá là hiện giờ Ginny đang nằm th

Everything they said downstairs, then a flobberworm . . .”

All right, Ron, Harry,” said Mrs. Weasley on the second landing, putting them into their bedroom. “Off to bed with you.”

‘Night,” Harry and Ron said to the others.

Sleep tight,” said Fred, winking.

Mrs. Weasley closed the door behind Harry with a sharp snap. The bedroom smelled, if anything, even danker and more sinister than it had on first sight. The ink picture on the wall was now breathing very slowly and deeply, as though its invisible occupant was asleep. Harry put on his pajamas, took his glasses, and climbed into his family bed while Ron threw Owl Treats on top of the wardrobe to pacify Hedwig and Pigwidgeon, who were chattering around and rustling their wings restlessly.

We can’t let them out to hunt every night,” Ron explained as he pulled on

his pyjamas. “Hermione về kể lại cho chúng ta nghe hết mọi chuyện người ta đã làm dưới nhà bếp, nếu không thì tao là công nhân giặt giũ...”

Khi đến tầng thứ hai, bà Weasley đưa tay về phía phòng ngủ của bọn con trai, nói: “Được rồi, Ron, Harry, đi ngủ ngay!”

Ron và Harry nói với hai ông anh sinh đôi: “Ngủ ngon nha!”

Fred nháy mắt với tụi nó: “Ngủ ngon nhé!”

Bà Weasley đóng cánh cửa phòng ngủ sau lưng Harry khi tụi nó bước vào và khóa lại một cái chốt. Phòng ngủ trông thậm chí còn ảm đạm hơn cả lúc Harry mới thấy lần đầu. Bức tranh trống trơn trên tường này đang thở sâu và từ từ, như thể một người vô hình trong tranh đang ngủ say. Harry thay bộ đồ ngủ, tháo kiếng đeo mắt ra, trèo lên cái giường lạnh lẽo của nó trong khi Ron quăng mấy viên Kẹo Đỗ Cú lên nóc tủ quần áo để cho con Hedwig và con Pigwidgeon chịu nằm im, thôi kêu chóc và ngưng vỗ cánh liên tục.

Khi chui vào bộ đồ ngủ màu hạt dẻ, Ron nói: “Tụi mình không thể

maroon pajamas. “Dumbledore doesn’t want too many owls swooping around the square, thinks it’ll look suspicious. Oh yeah . . . I forgot . . .”

He crossed to the door and bolted it.

“What’re you doing that for?”

“Kreacher,” said Ron as he turned off the light. “First night I was here he was wandering in at three in the morning. Trust me, you don’t want to wake up and find him prowling around your room. Anyway . . .” He got into his bed, settled down under the covers, and turned to look at Harry in the moonlight filtering in through the tiny window. “*What d’you reckon?*”

Harry didn’t need to ask what Ron meant.

“Well, they didn’t tell us much we wouldn’t have guessed, did they?” he said, thinking of all that had been said downstairs. “I mean, all they’ve really said is that the Order’s trying to stop people joining Vol —”

chúng ra sẵn mỗi mỗi đêm được. Thế Dumbledore không muốn có quá nhiều cú bay xà quàn trên quảng trường Thầy cho là như vậy để gây tò mò. Ôi... Phải rồi... Mình quên mất...”

Nó đi tới cánh cửa, cài then lại.

“Làm vậy để làm gì?”

Ron tắt đèn nói: “Kreacher. Đêm đầu tiên mình ở đây hẳn cứ đi vòng quanh khu này vào lúc ba giờ sáng. Tin mình đi, ai mà muốn thức dậy sáng ngó thấy con gia tinh cứ rình rập quanh phòng ngủ của mình chớ. Đều nào thì...” Ron đã trèo lên giường, chuôi mình vào giữa các lớp chăn đệm, rồi xoay qua nhìn Harry trong bóng tối. Harry nhìn thấy lờ mờ mặt của Ron nhờ ánh trăng xuyên cửa khung cửa sổ âm u. “*Bỏ tính sao?*”

Harry không cần hỏi lại ý Ron muốn nói gì.

“À, họ cũng không nói gì nhiều những điều mình không thể đoán đúng không?” Harry vừa nói vừa nghĩ đến tất cả những điều đã được nói dưới nhà bếp. “Ý mình nói là tất cả những gì họ đã thực sự nói ra chỉ chuyện Hội đang cố gắng ngăn chặn người ta đi theo Vol...”

There was a sharp intake of breath from Ron.

— *demort*,” said Harry firmly. “When are you going to start using his name? You and Lupin do.”

Ron ignored this last comment. “Yeah, you’re right,” he said. “We already knew nearly everything they told us, from using the Extendable Ears. The only new bit was —”

Crack.

“OUCH!”

“Keep your voice down, Ron, or I’ll be back up here.”

“You two just Apparated on my head!”

“Yeah, well, it’s harder in the dark —”

Harry saw the blurred outlines of Fred and George leaping down from Ron’s bed. There was a groan of springs and Harry’s mattress descended a few inches as George sat down near his feet.

“So, got there yet?” said George cheerily.

“The weapon Sirius mentioned?”

Ron phát ra một tiếng thở sâu gấp gáp.

Harry nhấn mạnh hơn: “— *demort*. Tới chừng nào bồ mới dám bắt đầu thảng tên hắn hả? Chú Sirius và tụi em đều gọi đích danh hắn.”

Ron lờ tịt câu nhận xét cuối cùng. Nó nói: “Ờ, bồ nói đúng. Tụi mình biết gần như hết thảy mọi chuyện họ nói, nhờ xài cái Bàn Trướng Mở. Chỉ có một tin mới nhất là...”

Rầm!

“ỒI DA!”

“Nhỏ nhỏ thôi, Ron, kéo má lại xuống trở lại đây bây giờ!”

“Hai anh độn thổ lên ngay đầu của em!”

“Ừ, tại vì... tối thui nên khó hơn...”

Harry nhìn thấy những bóng dáng mờ mờ của Fred và George đang nhả ra khỏi giường Ron. Harry nghe lờ lờ của cái giường rên lên và tấm nệm của nó lún xuống vài phân khi George nằm xuống gần chân nó.

George hăng hái nói: “Sao, hiểu ngọn ngành chưa?”

Harry hỏi: “Cái vũ khí mà chú Sir

d Harry.

Let slip, more like,” said Fred with a shrug, now sitting next to Ron. “We haven’t hear about *that* on the old legends, did we?”

What d’you reckon it is?” said Harry.

Could be anything,” said Fred.

But there can’t be anything worse than the *Avada Kedavra* curse, can there?” said Ron. “What’s worse than that?”

Maybe it’s something that can kill hundreds of people at once,” suggested George.

Maybe it’s some particularly painful way of killing people,” said Ron seriously.

He’s got the Cruciatus Curse for inflicting pain,” said Harry. “He doesn’t need anything more efficient than that.”

There was a pause and Harry knew that the others, like him, were wondering what horrors this weapon could perpetrate.

nói đến hả?”

Fred bây giờ đã ngồi xuống cạnh Ron, nói với về khoái chí: “Bản tới khoái đó. Tụi mình đâu có nghe nói cái vụ đó hồi xài mấy cái Bành Trục Nhĩ hả?”

Harry hỏi: “Anh nghĩ coi nó là gì?”

Fred nói: “Có thể là bất cứ cái gì.”

Ron nói: “Nhưng không lẽ còn thứ gì ghớm guốc hơn cả lời nguyền *Avada Kedavra* sao? Còn cái gì có tệ hơn cả cái chết?”

George đoán: “Có thể là cái gì giết hàng đồng người một lúc.”

Ron lo sợ nói: “Có thể là một phương pháp giết người nào đó gây đau đớn khủng khiếp.”

Harry nói: “Hắn đã có Lời nguyền Tra tấn để gây đau đớn rồi. Hắn cần thêm bất cứ cái gì hiệu lực hơn đó nữa.”

Im lặng một lúc và Harry biết là n đưa kia cũng như nó đang thắc m không biết cái thứ vũ khí kia có thể ợ ra những nỗi khủng khiếp như thế n:

So who d'you think's got it now?"
said George.

"I hope it's our side," said Ron,
sounding slightly nervous.

"If it is, Dumbledore's probably
stealing it," said Fred.

"Where?" said Ron quickly.
"Hogwarts?"

"Bet it is!" said George. "That's
where he hid the Sorcerer's Stone!"

"A weapon's going to be a lot bigger
than the Stone, though!" said Ron.

"Not necessarily," said Fred.

"Yeah, size is no guarantee of
power," said George. "Look at Ginny."

"What d'you mean?" said Harry.

"You've never been on the receiving
end of one of her Bat-Bogey Hexes,
have you?"

"Shhh!" said Fred, half-rising from
his bed. "Listen!"

"They fell silent. Footsteps were

George hỏi: "Vậy tại bây giờ có
ai là người hiện nay đang giữ cái vũ
đó?"

Ron nói, giọng nghe hơi căng thẳng
"Em hy vọng là phe ta. "

Fred nói: "Nếu đúng vậy thì ắt
thầy Dumbledore đang giữ nó."

Ron hỏi ngay: "Ở đâu? Trước
Hogwarts hả?"

George nói: "Dám cá là ở đó! Chắc
không phải thầy đã từng giấu Hòn
Phù Thủy ở đó sao?"

Ron nói: "Nhưng mà một vũ khí
phải bự hơn một hòn đá nhiều lắm."

Fred nói: "Không nhất thiết phải
bự hơn."

George nói: "Ừ, kích thước đâu
bảo đảm cho quyền lực. Như Ginny
chẳng hạn."

Harry hỏi: "Anh muốn nói gì?"

"Vậy là em chưa từng làm điều gì
cho một trong mấy cái Bùa Tinh Ma
của nó chứ gì?"

Fred hơi nhồm người lên giờ
nói: "Suyt! Nghe kìa!"

Cả bọn nín khe. Bước chân lại đi

ning up the stairs again.

Mum,” said George, and without her ado there was a loud crack and rry felt the weight vanish from the l of his bed. A few seconds later l they heard the floorboard creak side their door; Mrs. Weasley was inly listening to see whether they re talking or not.

ledwig and Pigwidgeon hooted efully. The floorboard creaked again l they heard her heading upstairs to ick on Fred and George.

She doesn't trust us at all, you w,” said Ron regretfully.

Harry was sure he would not be able all asleep; the evening had been so ked with things to think about that fully expected to lie awake for hours lling it all over. He wanted to itinue talking to Ron, but Mrs. asley was now creaking back vnstairs again, and once she had e he distinctly heard others making ir way upstairs . . . In fact, many- ged creatures were cantering softly and down outside the bedroom

cầu thang một lần nữa.

“Má!” George nói, và không cà kê nữa, một tiếng nổ đùng vang lên Harry cảm thấy cái khối nặng nệ phía cuối giường biến mất. Vài g sau tụi nó nghe tiếng ván sàn kêu kệt bên ngoài cửa phòng; rõ ràng là Weasley đang lắng nghe động t xem tụi nó có thức khuya bàn bạc t không.

Hai con cú Hedwig và Pigwidge rúc lên một hồi hết sức buồn thê Tiếng ván lót sàn lại kêu cọt két nữa và tụi nó nghe tiếng chân Weasley đi lên tầng trên nữa để ki tra Fred và George.

Ron buồn rầu nói: “Bồ thấy đó, không tin tưởng tụi này chút nào hết

Harry biết chắc chắn là nó không nào ngủ được. Trong một buổi tối nó bị nhồi nhét vào đầu bao nhiêu điều phải suy nghĩ đến nỗi nó h toàn tin chắc là nó sẽ phải thao th mấy tiếng đồng hồ nữa để sắp ứ chúng lại. Nó muốn tiếp tục chuyện với Ron nhưng bà Weasley lại đi kệt xuống cầu thang, và khi Weasley đã đi rồi thì nó lại nghe ràng tiếng những người khác đang dò lên cầu thang... Đúng hơn,

or, and Hagrid, the Care of Magical creatures teacher, was saying, *“Auties, aren’ they, eh, Harry? We’ll studyin’ weapons this term . . .”* And Harry saw that the creatures had horns for heads and were wheeling to face him. . . . He ducked. . . .

The next thing he knew, he was curled in a warm ball under his school clothes, and George’s loud voice was filling the room.

Mum says get up, your breakfast is in the kitchen and then she needs you in the drawing room, there are loads more doxies than she thought and she’s found a nest of dead puffskeins under the sofa.”

Half an hour later, Harry and Ron, who had dressed and breakfasted quickly, entered the drawing room, a large, high-ceilinged room on the first floor with olive-green walls covered in many tapestries. The carpet exhaled small clouds of dust every time

những sinh vật sinh vật nhiều-chân đang nhẹ nhàng chạy lên chạy xuống bên ngoài cửa phòng ngủ, và Hagrid, thầy giáo dạy môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, đang nói: *“Tụi tụi đẹp quá hén Harry? Phen này chúng ta sẽ học về vũ khí.”* Và Harry nhận thấy rằng mấy sinh vật đó có đầu những khẩu đại bác và chúng đã được đẩy tới nhắm vào Harry... thụt xuống để tránh...

Kế đến nó nhận ra mình đang cuộn tròn trong một trái banh ấm áp giăng lưới chắn nệm trên giường, và giọng nói của George vang oang oang khắp phòng.

“Má kêu thức dậy, bữa ăn sáng của tụi bây đã có sẵn trong nhà bếp và số đó má cần tụi bây giúp việc trong phòng khách, lũ yêu nhí đông đúc có sức tưởng tượng của bà và bà đã phát hiện ra cả một tổ quái lung nhừ đã chết dưới cái ghế dài.”

Nửa giờ sau, Harry và Ron đã bận chỉnh tề và ăn sáng xong. Hai đứa bước vào phòng khách, một căn phòng dài, trần cao, nằm trên tầng trệt nhất có những bức tường màu xanh liu treo đầy những tấm thảm thêu. Thảm trải sàn bốc lên một đám m

neone put their foot on it and the g, moss-green velvet curtains were razing as though swarming with visible bees. It was around these that s. Weasley, Hermione, Ginny, Fred, and George were grouped, all looking rather peculiar, as they had tied cloths over their noses and mouths. Each of them was also holding a large bottle of black liquid with a nozzle at the end.

Cover your faces and take a spray,” s. Weasley said to Harry and Ron. At that moment she saw them, pointing to a table with more bottles of black liquid standing on a spindle-legged table. “It’s a deadly cyanide. I’ve never seen an infestation this bad — *what* that house has been doing for the last ten years

Hermione’s face was half concealed by a tea towel but Harry distinctly saw her throw a reproachful look at Mrs. Weasley at these words.

Kreacher’s really old, he probably wouldn’t manage —”

You’d be surprised what Kreacher

bụi nhỏ nhỏ mỗi khi có người đặt chân lên, và những tấm màn nhung màu xanh rêu thì cứ vo ve mãi như thể cả bầy ong vô hình đang bu quanh tấm màn. Giữa đám màn với thảm này, Weasley, Hermione, Ginny, Fred và George đang chúm chụm vào nhau trông hơi quái dị, bởi vì người người cũng dùng một tấm vải bịt kín trước miệng. Mỗi người lại đang cầm một chai to tương đương một chất lỏng màu đen có một cái vòi ở đầu chai.

“Các con bịt mặt lại rồi lấy cái bình xịt.” Ngay khi vừa thấy Ron và Hermione bà Weasley chỉ vào hai cái chai đựng chất lỏng đen đặt sẵn trên một cái bàn chân cẳng lưng lay. “Đó là Thuốc-tử yêu. Má chưa từng thấy lũ yêu rình rập lộng hành tòi tẹt như vậy. Không biết lão gia-tinh ấy làm cái gì ở đây suốt chục năm qua...”

Mặc dù gương mặt Hermione bị che bởi cái khăn thường dùng khi uống trà kín hết một nửa, Harry vẫn nhận thấy rõ cô bé ném một cái nhìn trách mắng về phía bà Weasley khi bà nói những lời trên.

“Kreacher già quá rồi, có lẽ cậu không thể quản lý xuể...”

Chú Sirius vừa bước vào phòng,

manage when he wants to, Hermione,” said Sirius, who had just entered the room carrying a bloodstained bag of what appeared to be dead rats. “I’ve just been feeding Buckbeak,” he added, in reply to Harry’s inquiring look. “I keep him on the stairs in my mother’s bedroom. . . . this writing desk . . .”

He dropped the bag of rats onto an armchair, then bent over to examine a locked cabinet which, Harry now noticed for the first time, was shaking slightly.

Well, Molly, I’m pretty sure this is a piggy bank,” said Sirius, peering through the keyhole, “but perhaps we ought to be careful. Mad-Eye might have a shifty at it before we let it out — knowing my mother it might be something much worse.”

Right you are, Sirius,” said Mrs. Weasley.

They were both speaking in carefully measured, polite voices that told Harry quite plainly that neither had forgotten their agreement of the night before.

cầm một cái bao be bét vết máu c
cái gì đó rất giống mấy con chuột ch
Chú nói: “Con sẽ ngạc nhi
Hermione à, khi thấy những thứ
Kreacher có thể quản lý, một khi
muốn ra tay.” Để đáp lại cái nhìn tò
của Harry, chú Sirius nói thêm: “C
vừa mới cho con Buckbeak ăn xo
Chú giữ nó trên lầu, trong phòng c
má chú. Mà thôi... cái bàn viết này..

Chú quăng cái bao chuột chết
một cái ghế bành, rồi cúi xuống x
xét cái ngăn tủ bị khóa kỹ mà lần c
tiên Harry mới để ý nhận thấy là nó l
run run.

Chú Sirius dòm qua ổ khóa rồi r
“Chà, chị Molly à, tôi dám chắc đây
một Ông Kẹ. Nhưng có lẽ chúng
nên để cho anh Mắt-điên chiếu yêu
một cái trước khi thả nó ra... biết
tôi lắm, rui đâu có thể là cái gì đó tò
hơn nhiều.”

Bà Weasley nói: “Chú nói đúng
chú Sirius à.”

Cả hai người bây giờ nói năng
nhau bằng giọng lịch sự, hơi giữ
khiến cho Harry hiểu hết sức rõ ràng
cả hai đều không ai chịu quên đi
bất đồng ý kiến giữa họ hồi tối h
qua.

A loud, clanging bell sounded from upstairs, followed at once by the symphony of screams and wails that had been triggered the previous night by Tonks knocking over the umbrella stand.

"I keep telling them not to ring the bell!" said Sirius exasperatedly, flying back out of the room. They heard him thundering down the stairs and Mrs. Black's screeches echoed up through the house once more: "*Stains dishonor, filthy half-breeds, bloodstains, children of filth . . .*"

"Close the door, please, Harry," said Mrs. Weasley.

Harry took as much time as he dared to close the drawing room door; he wanted to listen to what was going on upstairs. Sirius had obviously managed to shut the curtains over his mother's portrait because she had stopped screaming. He heard Sirius thundering down the hall, then the rattling of the chain on the front door, and then a deep voice he recognized as Kingsley Shacklebolt's saying, "Mrs. Weasley's just relieved me, so she's got

Một tiếng chuông ngân to, vọng từ tầng trệt, tiếp theo ngay tức thì cơn hỗn loạn những tiếng kêu la gào mà hôm qua cô Tonks đã khơi lên. Cô vấp vào cán cây dù làm nó rơi chổng kèng.

"Tôi đã nhắc họ đừng có rung chuông cửa rồi!" Chú Sirius cáu lên, vội vã đi ra khỏi phòng. Mọi người nghe tiếng chú vang như sấm sét. Chú đi xuống cầu thang và tiếng rúc rờ của bà Black vang vọng lên khắp căn phòng một lần nữa: "*Vết ô nhục! Đồ lai cà bắp thối! Đồ phản bội giống nòi! Con hoang hư thối.*"

Bà Weasley nói: "Harry, con làm gì. Đóng cửa lại."

Khi ra mép cánh cửa phòng khách Harry cố nấn ná càng lâu càng tốt; vì nó muốn nghe ngóng coi chuyện đang xảy ra dưới nhà. Chú Sirius dường như đã tìm được cách đóng cửa kín mít che bức chân dung của mẹ lại bởi vì bà đã thôi gào thét. Họ nghe tiếng chân chú Sirius đi xuống hành lang, rồi tiếng va chạm lách cách của dây xích khóa cửa trước, và một giọng trầm trầm vang lên: "Hes... vừa mới thay tôi, hiện giờ chị ấy đang giữ tấm áo khoác của anh Moody,

ody's cloak now, thought I'd leave a
ort for Dumbledore . . .”

feeling Mrs. Weasley's eyes on the
ck of his head, Harry regretfully
sed the drawing room door and
oined the doxy party.

Mrs. Weasley was bending over to
eck the page on doxies in *Gilderoy
Lokhart's Guide to Household Pests*,
hich was lying open on the sofa.

Right, you lot, you need to be
eful, because doxies bite and their
th are poisonous. I've got a bottle of
idote here, but I'd rather nobody
aded it.”

She straightened up, positioned
self squarely in front of the curtains,
and beckoned them all forward.

When I say the word, start spraying
mediately,” she said. “They'll come
ing out at us, I expect, but it says on
sprays one good squirt will

ngĩ tôi đã làm báo cáo cho
Dumbledore... ” Harry nhận ra giọng
nói đó là của chú Kingsley Shackleb

Cảm thấy đôi mắt của bà Weas
đang ngó chừng nó ở đằng sau
Harry luyến tiếc đóng cánh cửa phò
khách lại và nhập trở vào đội tiểu
yêu nhí.

Bà Weasley đang cúi xuống quy
sách *Hướng Dẫn về Bọn Phá H
Trong Nhà* của Gilderoy Lockhart
Trong Nhà của Gilderoy Lockhart đư
đặt nằm mở ra trên chiếc ghế c
nghiên cứu trang nói về những c
yêu nhí.

“Được rồi, các con nghe đây, c
con cần phải hết sức cẩn thận, bởi
những con yêu nhí này cắn người
và răng chúng làm độc. Chúng ta
một chai thuốc trừ tà giải độc ở đ
nhưng má hy vọng là không ai cần
tới.”

Và đứng thẳng lên, tự đặt mình v
vị trí đối diện trực tiếp với tấm màn,
ra hiệu cho bọn trẻ tiến tới trước.

Bà nói: “Khi mà ra hiệu lệnh thì c
con bắt đầu xịt ngay lập tức. Chúng
bay ra tấn công chúng ta, má tin ch
như vậy, nhưng mà trên bình xịt có

alyze them. When they're mobilized, just throw them in this bucket."

She stepped carefully out of their zone of fire and raised her own spray. "Right — *squirt!*"

Harry had been spraying only a few seconds when a fully grown doxy came crawling out of a fold in the material, tiny beetlelike wings whirring, tiny needle-sharp teeth bared, its fairylike body covered with thick black hair and four tiny fists clenched with fury.

Harry caught it full in the face with a blast of Doxycide; it froze in midair and fell, with a surprisingly loud *thunk*, onto the worn carpet below. Harry picked it up and threw it in the bucket.

"Fred, what are you doing?" said Mrs. Weasley sharply. "Spray that at once and throw it away!"

Harry looked around. Fred was holding a struggling doxy between his

là chỉ một tia xịt thôi cũng đủ làm chúng tê liệt. Một khi chúng đã bị làm cho bất động rồi thì chỉ còn việc quăng chúng vào cái giỏ rác này."

Bà Weasley cẩn thận bước ra khỏi hàng tiền vệ và giơ cái bình xịt của chính bà lên: "Tốt! *Phun!*"

Harry chỉ mới phun thuốc được giây thì một con yêu nhí già dạn dày tóa ra khỏi nếp gấp của tấm màn, cánh của nó, lấp lánh óng ánh như cánh bọ cam, kêu vù vù, những răng tí hon nhọn hoắt như kim chĩa nhe ra, thân hình nhỏ bé xinh đẹp của nó phủ đầy lông đen và bốn cái ngón đấm bé tí của nó nắm chặt lại hết sức tức tối.

Harry đón ngay đầu con yêu nhí xịt thẳng một luồng Thuốc-trừ-yêu vào mặt nó. Con yêu lạnh cứng giữa khúc trung và rớt xuống tấm thảm mơn tưa, gây nên một tiếng *đùng* hết sức lùng. Harry lượm nó lên liệng vào trong cái giỏ rác.

Bà Weasley nói giọng lạnh lùng: "Fred, con đang làm gì đó? Phun thuốc ngay rồi liệng nó đi!"

Harry ngoái nhìn lại phía sau. Fred đang nắm một con yêu nhí vùng v

finger and thumb.

Right-o,” Fred said brightly, spraying doxy quickly in the face so that it ited, but the moment Mrs.asley’s back was turned he sketed it with a wink.

We want to experiment with doxy om for our Skiving Snackboxes,” orge told Harry under his breath.

Defly spraying two doxies at once they soared straight for his nose, rry moved closer to George and ttered out of the corner of his uth, “What are Skiving ackboxes?”

Range of sweets to make you ill,” orge whispered, keeping a wary eye Mrs. Weasley’s back. “Not seriously mind, just ill enough to get you out a class when you feel like it. Fred I have been developing them this nmer. They’re double-ended, color- led chews. If you eat the orange f of the Puking Pastilles, you throw Moment you’ve been rushed out of

giữa ngón tay cái và ngón tay trở c nó.

Fred hớn hờ nói: “Dạ.” Anh chàng thiết nhanh vào mặt con yêu nhí kh nó xỉu ngay lập tức, nhưng đúng lúc bà Weasley vừa quay lưng lại, F nhét ngay con yêu vào trong túi áo c mình, kèm theo một cái nháy mắt.

George nén giọng thì thầm Harry: “Bọn anh muốn làm thí nghi với nọc độc của mấy con yêu nhí c mấy món Snack Làm biếng của này.”

Hết sức khéo léo, Harry xịt một hai con yêu nhí vừa phóng ào vào r nó. Nhích tới gần George hơn, H cố gắng chỉ hơi nhúc nhích góc miệ khi hỏi George: “Snack Làm biếng cái gì?”

George nói nhỏ, vẫn liếc một c mắt cảnh giác về phía lưng Weasley. “Một loại kẹo làm cho ngu ta ăn vào là bệnh. Nhưng không c bệnh nặng, nhớ đấy, mà chỉ bệnh v đủ để được nghỉ học bữa nào m không muốn đi học. Fred và anh bào chế ra món này trong mùa hè. E là kẹo nhai theo mã màu có hiệu c đôi. Nếu em ăn một nửa màu cam c viên Nhộng, em sẽ nôn thốc ra. Khi

lesson for the hospital wing, you allow the purple half —”

‘— which restores you to full fitness, enabling you to pursue the leisure activity of your own choice during an hour that would otherwise have been devoted to unprofitable boredom.’ That’s what we’re putting in the warts, anyway,” whispered Fred, who had edged over out of Mrs. Weasley’s field of vision and was now sweeping away stray doxies from the floor and slipping them to his pocket. “But they do need a bit of work. At the moment the testers are having a bit of trouble stopping puking long enough to allow the purple end.”

Testers?”

Us,” said Fred. “We take it in turns. George did the Fainting Fancies — we’ve both tried the Nosebleed Nougat —”

Mum thought we’d been dueling,” said George.

Joke shop still on, then?” Harry muttered, pretending to be adjusting the nozzle on his spray.

Well, we haven’t had a chance to

em đã thoát ra được khỏi lớp học đến bệnh thất thì em nuốt luôn cái rưỡi nửa màu tím còn lại...”

Fred tiếp lời: “... nó sẽ giúp em phục lại sức khỏe đầy đủ, làm cho em có thể theo đuổi hoạt động vui chơi thoải mái tự chọn thay vì bị hiến tế vì nỗi buồn tẻ vô tích sự. Đại khái, đó là những ưu điểm mà bọn anh quảng cáo.” Fred đã nhích dần ra khỏi tầm mắt kiểm soát của bà Weasley và bây giờ anh chàng đang hút mấy con yếm nhí lạc bầy rớt trên sàn cho vào miệng mình. “Nhưng món kẹo này cần học chỉnh thêm một tí. Hiện giờ mấy người ăn thử còn bị mắc một rắc rối nhỏ là không đủ thời gian ngừng ợi để nuốt tiếp nửa viên nhộng màu tím.”

“Người ăn thử?”

Fred nói. “Là bọn anh. Bọn anh thì phân nhau. George đã ăn thử kẹo Xỉu... và cả hai đứa tụi này đã thử kẹo Nuga Sặc-máu-mũi...”

George nói: “Má cứ tưởng hai đứa tụi này đánh lộn với nhau. ”

Harry hỏi trong lúc giả bộ điều chỉnh cái vòi của cái bình xịt của nó: “Vậy tiệm Giỡn vẫn còn làm ăn?”

“Ừ, nhưng mà bọn anh chưa có

premises yet,” said Fred, dropping voice even lower as Mrs. Weasley pped her brow with her scarf before rning to the attack, “so we’re ning it as a mail-order service at the ment. We put advertisements in the *ily Prophet* last week.”

All thanks to you, mate,” said orge. “But don’t worry . . . Mum sn’t got a clue. She won’t read the *ily Prophet* anymore, ’cause of it ing lies about you and Dumbledore.”

Harry grinned. He had forced the asley twins to take the thousand- lleon prize money he had won in the vizard Tournament to help them lize their ambition to open a joke op, but he was still glad to know that part in furthering their plans was nown to Mrs. Weasley, who did not ik that running a joke shop was a table career for two of her sons.

The de-doxying of the curtains took

lập cơ ngơi đàng hoàng.” Fred hạ th giọng, còn nhỏ hơn giọng của Harry bà Weasley đang chùi lông mày bề cái khăn quàng cổ của bà trước tiếp tục cuộc trừu yêu nhí. “... vì hiện giờ bọn anh đang bán hàng bề dịch vụ đặt hàng qua bưu điện. E anh đã đăng quảng cáo trên tờ *N báo Tiên tri* hồi tuần trước.”

George nói: “Đều nhờ em hết đó, tèo. Nhưng mà đừng hoảng lên.. anh là nhờ em mà má anh không k tí ti gì hết. Bởi vì dạo này *Nhật k Tiên tri* đăng toàn chuyện xạo về và thầy Dumbledore nên má khê thêm đọc báo nữa.”

Harry nhe răng cười khì. Nó đã hai anh em sinh đôi nhà Weasley nh món tiền thưởng cả ngàn Galleon nó đã chiếm được trong trận thi c Tam-pháp-thuật để thực hiện th vọng của hai anh chàng này là mở r tiệm giỡn. Nhưng Harry còn khoái h nữa khi biết là phần đóng góp của để phát triển kế hoạch của hai anh sinh đôi không hề bị bà Weasley k tới. Bà Weasley không hề cho là tiệm giỡn là một nghề thích hợp c hai cậu con trai của bà.

Cuộc giải trừu yêu nhí coi vậy

st of the morning. It was past
lday when Mrs. Weasley finally
roved her protective scarf, sank into
sagging armchair, and sprang up
ain with a cry of disgust, having sat
the bag of dead rats.

The curtains were no longer buzzing;
y hung limp and damp from the
nsive spraying; unconscious doxies
crammed in the bucket at the foot
them beside a bowl of their black
gs, at which Crookshanks was now
ffing and Fred and George were
oting covetous looks.

I think we'll tackle *those* after lunch."

Mrs. Weasley pointed at the dusty
ss-fronted cabinets standing on
ier side of the mantelpiece. They
re crammed with an odd assortment
objects: a selection of rusty daggers,
ws, a coiled snakeskin, a number of
ished silver boxes inscribed with
guages Harry could not understand
l, least pleasant of all, an ornate
stal bottle with a large opal set into

cũng làm tiêu gần hết cả buổi sáng.
Đến quá trưa thì bà Weasley gỡ t
khăn quàng dùng làm khẩu trang
thả người ngồi xuống một ghế cái c
bánh lún, nhưng lại bật dậy ngay
một tiếng kêu ghê tởm, vì bà đã n
lên cái bao đựng chuột chết.

Những tấm màn giờ đây đã thôi
ve rù rì; chúng buông rủ xuống, ể
ngất ngây vì bị say thuốc-trừ-yêu n
độ cao. Bọn yêu nhí bất tỉnh nằm ch
chúc lộn xộn trong giỏ rác đặt d
mép tấm màn bên cạnh một cái ch
đựng toàn những trứng đen đen c
chúng. Con mèo Crookshanks lúc r
đang ngủi ngủi cái chén trứng, tr
khi Fred và George cũng ném nhữ
cái nhìn gian xảo về phía cái chén.

"Má nghĩ là chúng ta sẽ lo *những i*
này sau bữa trưa."

Bà Weasley chỉ vào hai cái túi
hầy có mặt trước bằng kiếng đứng
bên cái bệ lò sưởi. Chúng bị nhét c
nhóc những món đồ linh tinh đủ h
mục: nào là một bộ sưu tập dao g
sét, nào là móng vuốt, cuộn da rắn,
có một số hộp bằng bạc đã x
chạm khắc những thứ tiếng mà H
không thể hiểu nổi, và cái ghê n
trong cả mớ hổ lốn đó là một cái c

stopper, full of what Harry was sure was blood.

The clanging doorbell rang again. Everyone looked at Mrs. Weasley.

“Stay here,” she said firmly, clutching up the bag of rats as Mrs. Weasley’s screeches started up again from down below. “I’ll bring up some sandwiches.”

She left the room, closing the door firmly behind her. At once, everyone rushed over to the window to look down onto the doorstep. They could see the top of an unkempt gingery head and a stack of precariously balanced cauldrons.

“Mundungus!” said Hermione. “What’s he brought all those cauldrons for?”

“Probably looking for a safe place to keep them,” said Harry. “Isn’t that what he was doing the night he was

bằng thủy tinh du cái chai bằng thủy tinh được trang trí công phu với một nút chai to tương hình bầu dục, đựng đầy một thứ mà Harry tin khá chắc rằng đó là máu.

Tiếng chuông kêu cửa lại vang lạnh lạnh. Mọi người đều nhìn Mrs. Weasley.

Bà nói với một giọng khẳng định chắc chắn: “Ở lại đây.” Khi tiếng rúc rúc của bà Black lại bắt đầu vang lên ở tầng trệt, bà Weasley tóm lấy cái bao đựng bánh và nói: “Má sẽ đem bánh lên.”

Bà đi ra khỏi phòng, cẩn thận đóng lại cánh cửa sau lưng. Nhưng ngay tức khắc, cả đám vội lao tới cửa sổ nhìn xuống bậc thềm trước cửa cái. Tại đây thấy một cái đỉnh đầu với mái tóc màu hoe hoe rối bù và một đồng vạc đu đưa chập chồng cho cân xứng một cách tạm bợ.

Hermione kêu lên: “Lão Mundungus Léo đem tất cả mái vạc đó tới đây làm gì?”

Harry nói: “Có lẽ để tìm một chỗ giấu an toàn. Chứ không phải là lão bỏ đi vạc đó trong lúc đang trực bảo

posed to be tailing me? Picking up
lgy cauldrons?”

Yeah, you’re right!” said Fred, as the
it door opened; Mundungus heaved
cauldrons through it and
appeared from view. “Blimey, Mum
n’t like that . . .”

le and George crossed to the door
l stood beside it, listening intently.
s. Black’s screaming had stopped
ain.

Mundungus is talking to Sirius and
gsley,” Fred muttered, frowning with
centration. “Can’t hear properly . . .
ou reckon we can risk the
endable Ears?”

Might be worth it,” said George. “I
ild sneak upstairs and get a pair —”

but at that precise moment there
s an explosion of sound from
vnstairs that rendered Extendable
s quite unnecessary. All of them
ild hear exactly what Mrs. Weasley
s shouting at the top of her voice.

mình sao? Đi lãnh mấy cái vạc mờ
đó!”

Khi cửa trước mở ra, Fred nói: ‘
em nói đúng!’ Lão Mundungus hì h
kéo mấy cái vạc của lão qua cánh c
và biến mất khỏi tầm nhìn của tụi n
“Ma quỷ ơi, má sẽ không ưa nổi đầ
”

Fred và George đi ngang qua c
phòng, tới đứng sát bên cạnh cá
cửa, lắng nghe chăm chú. Một
nửa, tiếng rú của bà Black được c
tắt.

Mặt mày cau lại vì tập trung chú
Fred lẩm bẩm: “Lão Mundungus đ
nói chuyện với chú Sirius và c
Kingsley. Không thể nghe rõ lắm...
bây thấy có nên liêu xài lại B
Trưởng Nhĩ không? ”

George nói: “Có lẽ cũng đáng li
Mình có thể chuồn lên lầu lấy r
cặp...”

Nhưng đúng lúc ấy xảy ra một c
bùng nổ âm thanh ở dưới tầng t
khiến cho Bà Trưởng Nhĩ không c
cần thiết cho lắm. Tất cả bọn trẻ c
có thể nghe một cách chính xác nh
gì bà Weasley quát lên bằng tất cả c
độ âm thanh của giọng nói của bà.

WE ARE NOT RUNNING A
THEATRE OUT FOR STOLEN GOODS!”

I love hearing Mum shouting at
anyone else,” said Fred, with a
satisfied smile on his face as he
opened the door an inch or so to allow
Mrs. Weasley’s voice to permeate the
room better. “It makes such a nice
background.”

— COMPLETELY
RESPONSIBLE, AS IF WE
HAVEN’T GOT ENOUGH TO WORRY
ABOUT WITHOUT YOU DRAGGING
STOLEN CAULDRONS INTO THE
MIDDLE USE —”

The idiots are letting her get into her
head,” said George, shaking his head.
You’ve got to head her off early,
otherwise she builds up a head of
steam and goes on for hours. And
she’s been dying to have a go at
Mundungus ever since he sneaked off
when he was supposed to be following
me, Harry — and there goes Sirius’s
name again —”

Mrs. Weasley’s voice was lost amid
the shrieks and screams from the
kitchen in the hall. George made to
open the door to drown the noise, but

“CHÚNG TA KHÔNG LẬP S
HUYỆT ĐỂ CHỨA ĐỒ CHÔM CHỈA

Với một nụ cười mãn nguyện
trên gương mặt, Fred nói: “Mình kh
nghe má quát thét người khác hết s
Có thay đổi cũng hay.” Nó mở he
cánh cửa chừng vài phân hay cỡ
đủ cho tiếng nói của bà Weasley
vào phòng rõ hơn.

“... HOÀN TOÀN VÔ TRÁ
NHIỆM, LÀM NHƯ CHÚNG TA CHI
ĐỦ CHUYỆN ĐỂ LO HAY SAO I
ÔNG CÒN LÔI THÊM MẤY CÁI V
ĂN CẤP ĐÓ VÔ CÁI NHÀ NÀY HẢ..

George lắc đầu nói: “Cái lão n
đang làm cho má nổi cơn tam bà
Các em phải dỗ má cho nguôi đi, c
không thì bà bốc hỏa lên rồi kéo
trận lôi đình thêm mấy tiếng đồng
nửa. Kể từ lúc lão Mundungus trở
trong khi lẽ ra phải theo bảo vệ e
Harry, má đã ghim lão và chỉ mong
dẹp nỏ cho lão một trận... Rồi, bây
lại tới phiên bà má của chú Sirius...”

Tiếng nói của bà Weasley chìm r
tiêu giữa cơn gào thét và hú hét r
phát ra từ những bước chân dung tr
hành lang. George định đóng cửa
để dìm bớt tiếng ồn đi, nhưng nó ch

ore he could do so, a house-elf
jed into the room.

Except for the filthy rag tied like a
cloth around its middle, it was
npletely naked. It looked very old.
skin seemed to be several times too
for it and though it was bald like all
se-elves, there was a quantity of
ite hair growing out of its large,
like ears. Its eyes were a bloodshot
l watery gray, and its fleshy nose
s large and rather snoutlike.

The elf took absolutely no notice of
rry and the rest. Acting as though it
ild not see them, it shuffled
chbacked, slowly and doggedly,
ard the far end of the room,
ttering under its breath all the while
a hoarse, deep voice like a
lfrog's, ". . . Smells like a drain and a
ninal to boot, but she's no better,
sty old blood traitor with her brats
ssing up my Mistress's house, oh
poor Mistress, if she knew, if she
aw the scum they've let in her
se, what would she say to old
acher, oh the shame of it,
dbloods and werewolves and

kịp làm vậy thì một lão gia tinh đã
lách vào phòng.

Nếu không có miếng giẻ nhóp nh
quần giữa người như một giải t
lưng thì lão gia tinh được coi là h
toàn trần truồng. Ngó lão già hết b
Da của lão lũng nhùng như thể bộ
vốn bự hơn lão gấp nhiều lần. Và m
dù lão cũng hói đầu như tất cả nhữ
gia tinh khác, lão lại có một số lượ
lông trắng đáng kể mọc thò ra khỏi
cái tai khổng lồ như tai dơi của lão. M
của lão gia tinh đỏ ngẫu quàng th
và ươn ướt. Và cái mũi nung núc lạ
đùng thì khá giống cái vòi.

Lão gia tinh hoàn toàn không m
may để ý đến Harry và những ngu
khác. Hành động như thể lão không
nhìn thấy họ, lão còng lưng lê b
chậm chạp và lì lợm, đi đến tuốt c
kia của căn phòng khách, làm b
trong miệng suốt, bằng một giọng tr
khào khào nghe như tiếng ễnh ương
"... Hôi như nước cống tội ác nhóp
giày, nhưng mẹ ta cũng chẳng hơn
một mẹ già phản bội nòi giống bản t
với một lũ con hỗn láo làm đảo lộn
ngôi nhà của Bà Chủ tôi. Ôi tội ngh
Bà Chủ, nếu bà biết, nếu bà biết cái
cặn bã mà họ cho vào ngôi nhà c
bà, bà sẽ nói gì với lão Kreacher.

tors and thieves, poor old Kreacher, at can he do . . .”

Hello, Kreacher,” said Fred very dly, closing the door with a snap.

The house-elf froze in his tracks, pped muttering, and then gave a y pronounced and very onvincing start of surprise.

Kreacher did not see Young ster,” he said, turning around and ving to Fred. Still facing the carpet, added, perfectly audibly, “Nasty little t of a blood traitor it is.”

Sorry?” said George. “Didn’t catch t last bit.”

Kreacher said nothing,” said the elf, a a second bow to George, adding a clear undertone, “and there’s its a, unnatural little beasts they are.”

Harry didn’t know whether to laugh ot. The elf straightened up, eyeing m all very malevolently, and arently convinced that they could hear him as he continued to mutter.

thật là ô nhục, đồ Máu Bùn với qu Người Sói, bọn phản bội và lũ tr cấp, tội nghiệp lão Kreacher, lão có làm gì được nữa...”

Fred đóng sập cửa lại, nói rất “Chào Kreacher.”

Lão Kreacher sửng người ngay chỗ, thôi làm bằm, rồi làm bộ tỏ ngạc nhiên một cách lộ liễu và khé thể tin được.

Lão quay lại cúi chào Fred và r “Kreacher đã không nhìn thấy C Chủ”. Vẫn cúi mặt xuống tám thăm, nói thêm, nghe rõ rành rành: “Thằng nhãi ranh của quân phản giống nòi.”

George nói: “Cái gì ạ? ”

“Kreacher đâu có nói gì.” Lão tinh nói và cúi chào George, rồi l bằm tiếp bằng một giọng nhỏ nhu nghe rõ. “Và thằng em sinh đôi của cả hai đều là đồ súc vật nhãi nhép dọm.”

Harry không biết có nên cười t không. Lão gia tinh đứng thẳng d đưa mắt nhìn tất cả bọn trẻ một cầ đầy ác ý, và rõ ràng là lão tưởng rằ

. . . and there's the Mudblood, standing there bold as brass, oh if my mistress knew, oh how she'd cry, and there's a new boy, Kreacher doesn't know his name, what is he doing here, Kreacher doesn't know . . .”

This is Harry, Kreacher,” said Hermione tentatively. “Harry Potter.”

Kreacher's pale eyes widened and he muttered faster and more furiously than ever.

The Mudblood is talking to Kreacher though she is my friend, if Kreacher's Mistress saw him in such company, oh what would she say —”

Don't call her a Mudblood!” said Ron and Ginny together, very angrily.

It doesn't matter,” Hermione whispered, “he's not in his right mind, he doesn't know what he's —”

Don't kid yourself, Hermione, he knows *exactly* what he's saying,” said Fred, eyeing Kreacher with great dislike.

tụi nó không thể nghe lão khi lão tục tục lầm bầm:

“... và kia là một con Máu Bùn, đứng đó trơ trẽn mặt dày mày dạn, ôi nếu Bà Chủ của tôi biết, ôi bà sẽ phải khóc biết chừng nào, rồi lại có một thằng nhóc mới đến chớ, Kreacher không biết tên của nó, không biết nó làm gì ở đây, Kreacher không biết...”

Hermione nói với vẻ thăm dò: “Đây là Harry, Kreacher à, Harry Potter.”

Đôi mắt nhợt nhạt của lão gia tăng mở lớn rồi lầm bầm nhanh hơn giọng tức tối hơn bao giờ hết:

“Con nhỏ Máu Bùn nói chuyện với Kreacher như thể nó là bạn của tôi, nếu Bà Chủ của Kreacher mà nhìn thấy hẳn có bạn bè như vậy, thì ôi trời bà sẽ nói gì...”

Harry và Ron tức giận nói cùng lúc: “Đừng gọi bạn ấy là Máu Bùn!”

Hermione thì thăm: “Không sao. Lão không còn sáng suốt nữa, lão không biết lão đang nói gì...”

Fred nhìn Kreacher một cách đáng ghét: “Đừng tự dối mình, Hermione. Lão biết chính xác lão đang nói gì.”

Kreacher was still muttering, his eyes on Harry.

Is it true? Is it Harry Potter? Kreacher can see the scar, it must be Harry, that's that boy who stopped the Dark Lord, Kreacher wonders how he did it —”

Don't we all, Kreacher?” said Fred.

What do you want anyway?” George asked.

Kreacher's huge eyes darted onto George.

Kreacher is cleaning,” he said dismissively.

A likely story,” said a voice behind Harry.

Sirius had come back; he was staring at the elf from the doorway. The noise in the hall had abated; perhaps Mrs. Weasley and Mundungus had moved their argument down into the kitchen. At the sight of Sirius, Kreacher flung himself into a ridiculously low bow that flattened his snoutlike nose on the floor.

Kreacher vẫn còn lẩm bẩm, mắt nhìn Harry.

“Có đúng không? Có phải đúng Harry Potter không? Kreacher nhìn thấy vết sẹo kia, chắc là đúng rồi, cậu bé ấy đã ngăn được Chúa tể Hắc Ám. Kreacher cứ thắc mắc hoài cậu ta làm thế nào mà...”

Fred nói: “Tất cả bọn tôi cũng thắc mắc, Kreacher à.”

George hỏi: “Mà thôi, lão muốn gì?”

Hai con mắt to cò của Kreacher phóng thẳng sang George.

Lão đánh trống lảng: “Kreacher đang lau dọn.”

“Nghe cứ y như là chuyện thiệt trên phần trăm.” Giọng nói đó thốt lên sau lưng Harry.

Chú Sirius vừa trở lại; đứng ngưỡng cửa, chú quắc mắt nhìn gia đình. Tiếng ồn ào trong hành lang đã dịu xuống; có lẽ bà Weasley và Mundungus đã dời cuộc cãi lộn xuống nhà bếp. Khi vừa nhìn thấy chú Sirius, Kreacher tự cúi rạp người xuống thành một cái chào sát đất đến nỗi cái r

Stand up straight,” said Sirius patiently. “Now, what are you up to?”

Kreacher is cleaning,” the elf sneered. “Kreacher lives to serve the noble house of Black —”

— and it’s getting blacker every day, filthy,” said Sirius.

Master always liked his little joke,” said Kreacher, bowing again, and continuing in an undertone, “Master is a nasty ungrateful swine who broke his mother’s heart —”

My mother didn’t have a heart, Kreacher,” Sirius snapped. “She kept herself alive out of pure spite.”

Kreacher bowed again and said, whatever Master says,” then muttered sullenly, “Master is not fit to wipe slime from his mother’s boots, oh my poor mistress, what would she say if she saw Kreacher serving him, how she would scold him, what a disappointment he is —”

vòi voi của lão nằm bẹp dí trên sàn trông buồn cười hết sức.

Chú Sirius sốt ruột bảo: “Đứng thẳng lên. Bây giờ hãy trả lời ta, lão rình rập cái gì?”

Lão gia tinh lập lại: “Kreacher đã lau dọn. Kreacher sống để phục vụ trong ngôi nhà sang trọng của dòng họ Black...”

“... mà mỗi ngày nó lại đen tối hơn hẳn trước...”

“Cậu Chủ luôn luôn thích đùa rảnh rỗi.” Kreacher nói, lại cúi chào nữa, rồi tiếp tục lẩm bẩm trong miệng: “Cậu Chủ là một con heo vô ơn tàn bạo, kẻ đã làm tan nát trái tim bà của mình...”

Chú Sirius quát: “Mẹ ta không có trái tim, Kreacher à. Bà ấy đã tự nuôi sống mình chỉ bằng sự thù hận.”

Kreacher lại cúi chào và nói: “Cho Cậu Chủ nói gì đi nữa...” Giọng lão nói nên tức tối: “... thì Cậu Chủ cứ không xứng đáng chùi vết nhơ từ giày của người mẹ. Ôi tội nghiệp Cậu Chủ của tôi, bà sẽ nói gì khi thấy Kreacher hầu hạ hắn, bà đã cảm ơn hắn biết bao, hắn là cả một nỗi thất vọng lớn lao...”

I asked you what you were up to,” said Sirius coldly. “Every time you show up pretending to be cleaning, you sneak something off to your room so you can’t throw it out.”

Kreacher would never move anything from its proper place in Master’s house,” said the elf, then muttered very fast, “Mistress would never forgive Kreacher if the tapestry is thrown out, seven centuries it’s been in the family, Kreacher must save Kreacher will not let Master and the good traitors and the brats destroy it

I thought it might be that,” said Sirius, casting a disdainful look at the opposite wall. “She’ll have put another permanent Sticking Charm on the back of it, I don’t doubt, but if I can get rid of it I certainly will. Now go away, Kreacher.”

It seemed that Kreacher did not dare disobey a direct order; nevertheless, the look he gave Sirius as he shuffled past him was redolent of deepest contempt and he muttered all the way out of the room.

Chú Sirius lạnh lùng nói: “Ta hỏi cậu rình mò cái gì? Mỗi lần lão xuất hiện giả bộ lau dọn, lão lại cuồn đi cái gì đem giấu trong phòng của lão khi nào cho ta không thể nào quăng bỏ chú đi được.”

“Kreacher không đời nào dờn dỗi cứ thứ gì trong ngôi nhà của Chủ Chủ...” Nhưng lão lại lẩm bẩm nhanh hơn: “Bà Chủ sẽ không bao giờ tha thứ cho Kreacher nếu tấm thảm thêu quăng bỏ ra ngoài, nó đã ở trong nhà này bấy thế kỷ. Kreacher phải cứu nó. Kreacher sẽ không để cho Chủ Chủ và lũ phản bội giống nòi và bọn ranh hồn xược hủy hoại nó...”

Chú Sirius ném một cái nhìn khinh lên bức tường đối diện: “Ta nghĩ là nên như thế. Ta chắc bà ấy phải ếm một lá Bùa Dính Vĩnh Vẹn khác lên mặt sau tấm thảm. Và nếu mà quăng tấm thảm đi được thì chớ chần ta sẽ quăng ngay. Bây giờ hãy đi, Kreacher.”

Có vẻ như Kreacher không dám tuân một mệnh lệnh trực tiếp nào; nhưng dù vậy, khi lão lê bước ra ngoài, ngang qua chú Sirius, lão ném cho chú một cái nhìn đầy ắp sự căm ghét s

— comes back from Azkaban
ering Kreacher around, oh my poor
stress, what would she say if she
v the house now, scum living in it,
treasures thrown out, she swore he
s no son of hers and he's back, they
he's a murderer too —”

Keep muttering and I will be a
rderer!” said Sirius irritably, and he
mmed the door shut on the elf.

Sirius, he's not right in the head,”
d Hermione pleadingly, “I don't think
realizes we can hear him.”

He's been alone too long,” said
us, “taking mad orders from my
ther's portrait and talking to himself,
he was always a foul little —”

If you just set him free,” said
rmione hopefully, “maybe —”

We can't set him free, he knows too

sắc và lão lảm bảm suốt cho đến khi
khỏi phòng:

“... từ nhà ngục Azkaban trở về c
sai khiến Kreacher lung tung, ôi
Chủ tội nghiệp của tôi, bà sẽ nói gì r
bà thấy ngôi nhà hiện nay, đồ cặn
sống trong nhà, còn kho báu của bà
bị quẳng ra, bà đã thề hấn không c
là con trai của bà nữa, nhưng hấn
trở về, họ nói hấn còn là một tên g
người nữa...”

“Cứ lảm bảm đi, ta sẽ thành kẻ g
người cho mà coi!” Chú Sirius cúi k
nói và đóng sập cánh cửa đằng s
lưng lão gia tinh.

Hermione nói với vẻ biện hộ: “C
Sirius à, ông ấy bị trục trặc trong đ
cháu không nghĩ ông nhận thức đư
là chúng ta có thể nghe ông nói.”

Chú Sirius nói: “Lỡ ở một mình
quá, lại làm theo những mệnh lệ
điên khùng từ bức chân dung của
chú, rồi cứ lảm nhảm một mình, như
từ trước đến giờ lão vẫn luôn là r
gia tinh nhỏ thó độc địa...”

Hermione nói với vẻ hy vọng: “
như chú trả tự do cho ông ấy, k
đâu...”

Chú Sirius sáng giọng đáp: “Chú

ch about the Order,” said Sirius tly. “And anyway, the shock would him. You suggest to him that he ves this house, see how he takes

Sirius walked across the room, ere the tapestry Kreacher had been ng to protect hung the length of the l. Harry and the others followed.

The tapestry looked immensely old; was faded and looked as though ies had gnawed it in places; vertheless, the golden thread with ich it was embroidered still glinted ghtly enough to show them a awling family tree dating back (as as Harry could tell) to the Middle es. Large words at the very top of tapestry read:

ta không thể để lão tự do được, lão biết quá nhiều về Hội. Với lại, lão chết vì sóc. Cháu cứ thử đề nghị rời khỏi ngôi nhà nay xem, biết phản ứng ra sao ngay.”

Chú Sirius bước ngang qua phòng, tới bên tấm thảm treo s chiều dài bức tường mà Kreacher cố gắng bảo vệ. Harry và những đ khác đi theo.

Tấm thảm thêu trông vô cùng cũ Nó đã xỉn màu và có vẻ như bọn y nhí đã gặm nhấm nó vài chỗ. Dù v chỉ vàng thêu trên thảm vẫn lấp lá đủ rục rở để phô bày cho mọi ngu thấy một cây gia phả sum xuê có thời Trung Cổ, theo như Harry có đoán. Trên cùng của tấm thảm thêu những chữ to tướng:

THE NOBLE AND MOST ANCIENT HOUSE OF BLACK

“TOUJOURS PUR”

DÒNG HỌ CAO QUÝ VÀ LÂU ĐỜI NHẤT

“TUYỆT ĐỐI THUẦN CHÙNG”

You’re not on here!” said Harry, after inning the bottom of the tree.

I used to be there,” said Sirius,

Sau khi xem qua cây gia phả r cách tỉ mỉ, Harry nói: “Không có chu đây!”

Chú Sirius chỉ vào một cái lỗ n

ning at a small, round, charred hole in the tapestry, rather like a cigarette burn. “My sweet old mother blasted me after I ran away from home — my father’s quite fond of muttering the story under his breath.”

You ran away from home?”

When I was about sixteen,” said Sirius. “I’d had enough.”

Where did you go?” asked Harry, looking at him.

Your dad’s place,” said Sirius. “Your grandparents were really good about it; they sort of adopted me as a second son. Yeah, I camped out at your dad’s during the school holidays, and then when I was seventeen I got a place of my own, my Uncle Alphard had left me a decent bit of gold — he’s been wiped out here too, that’s probably why — anyway, after that I looked after myself. He was always welcome at Mr. and Mrs. Potter’s for Sunday lunch, though.”

But . . . why did you . . . ?”

Leave?” Sirius smiled bitterly and waved a hand through his long, unkempt

đen nhỏ tròn như bị đầu thuốc lá vào đốt. Chú nói: “Hồi xưa có chú đó. Nhưng sau khi chú bỏ nhà đi thì mẹ già dịu dàng của chú đã nguy rủi từ bỏ chú. Lão Kreacher rất khùng rù rì kể câu chuyện đó.”

“Chú bỏ nhà đi hả?”

“Lúc đó chú mười sáu tuổi. Cũng chán ngán quá rồi. ”

Harry nhìn chằm chằm chú Sirius. “Chú đã đi đâu?”

Chú Sirius nói: “Tới nhà ba của con. Ông bà nội của con thực vô cùng bụng trong chuyện này. Họ gần như nhận chú làm đứa con trai thứ hai. Chú tá túc ở nhà ba của con trong suốt những ngày trường nghỉ lễ, và đến mười bảy tuổi thì chú có được chỗ riêng của mình. Bác của chú, Uncle Alphard đã để cho chú thừa hưởng khá nhiều vàng... bác cũng đã bị quỵ ra khỏi ngôi nhà này, có lẽ đó là do... mà thôi, tóm lại, sau đó chú tự liệu lấy thân mình. Dù vậy, ông Potter vẫn luôn luôn ân cần tiếp đãi chú đến ăn trưa vào mỗi chủ nhật.”

“Nhưng.. tại sao chú...”

“Bỏ đi hả?” Chú Sirius mỉm cười cố gắng và lùa một bàn tay qua mớ

r. "Because I hated the whole lot of
m: my parents, with their pure-blood
nia, convinced that to be a Black
de you practically royal . . . my idiot
ther, soft enough to believe them . .
at's him."

Sirius jabbed a finger at the very
tom of the tree, at the name
JULUS BLACK. A date of death (some
ten years previously) followed the
e of birth.

He was younger than me," said
us, "and a much better son, as I
s constantly reminded."

But he died," said Harry.

Yeah," said Sirius. "Stupid idiot . . .
joined the Death Eaters."

You're kidding!"

Come on, Harry, haven't you seen
ough of this house to tell what kind
vizards my family were?" said Sirius
tily.

Were — were your parents Death
ers as well?"

dài và rối bù của mình. "Bởi vì chú c
ghét tất cả bọn họ: ba má của chú,
mắc chứng cuồng điên về huyết thố
thuần khiết của mình, tin là một ngu
được sinh vào dòng họ Black thì
như là vương giả... Thằng em
ngốc nghếch của chú quá ngoan h
mà tin vào họ... Chú ấy đây."

Chú Sirius dò ngón tay đến cuối c
gia phả, đặt lên một cái tên: REGUI
BLACK. Liền sau ngày sinh là ngày c
(được khoảng mười lăm năm).

Chú Sirius nói tiếp: "Chú lúc r
cũng bị nhắc nhở rằng chú ấy nhỏ h
chú mà ngoan hơn chú nhiều."

Harry nói: "Nhưng chú ấy đã mất
"

Chú Sirius nói: "Ừ. Thằng ngu c
ấy... nó gia nhập bọn Tử thần Th
tử."

"Chú nói đùa!"

Chú Sirius bực mình: "Nghe
Harry, chẳng lẽ con nhìn căn nhà r
chưa đủ để biết gia đình chú thuộc l
phù thủy gì hay sao?"

"VẬY... ba má của chú có là Tử th
Thực tử không?"

No, no, but believe me, they thought demort had the right idea, they were for the purification of the Wizarding e, getting rid of Muggle-borns and ring purebloods in charge. They ren't alone either, there were quite a / people, before Voldemort showed true colors, who thought he had the it idea about things. . . . They got d feet when they saw what he was pared to do to get power, though. : I bet my parents thought Regulus s a right little hero for joining up at t.”

Was he killed by an Auror?” Harry ed tentatively.

Oh no,” said Sirius. “No, he was rdered by Voldemort. Or on demort’s orders, more likely, I doubt gulus was ever important enough to killed by Voldemort in person. From at I found out after he died, he got in far, then panicked about what he s being asked to do and tried to k out. Well, you don’t just hand in ir resignation to Voldemort. It’s a time of service or death.”

“Không, không, nhưng tin chú đi, má chú đã tán thành quan điểm c Voldemort, họ đều ủng hộ việc thu khiết hóa chủng tộc phù thủy, loại những người có nguồn gốc Muggle chỉ đưa những phù thủy thuần chủng lên lãnh đạo. Mà không chỉ riêng má của chú, trước khi Voldemort để chân tướng, nhiều người khác cũng rằng quan điểm của hắn là đúng c sáng suốt... Nhưng họ đã chùn ch khi nhìn thấy những gì hắn chuẩn làm để chiếm đoạt quyền lực. Lúc đ chú dám cá, ba má chú cũng tin tưởng Regulus là một tiểu anh hùng c chính nghĩa khi nó mới gia nhập k Tử thần Thực tử.”

Harry ngập ngừng hỏi: “Có phải c ấy bị Thần Sáng tiêu diệt không?”

Chú Sirius nói: “À không. Khô Chú ấy bị Voldemort giết, hay đ hơn, bị giết theo lệnh của Voldemort. Chú ngờ là Regulus chưa đủ tầm qu trọng để Voldemort đích thân phải tay. Theo như những gì chú tìm h được sau khi Regulus chết, thì sau dẫn sâu vào lực lượng Hắc ám, chú phát hoảng về những điều mà chú bị giao cho làm, nên chú ấy cố gắ rút ra. Nhưng mà, người ta không cú đơn giản nộp đơn từ chức

Lunch,” said Mrs. Weasley’s voice.

She was holding her wand high in front of her, balancing a huge tray loaded with sandwiches and cake on tip. She was very red in the face but still looked angry. The others moved over to her, eager for some food, but Harry remained with Sirius, who had bent closer to the tapestry.

I haven’t looked at this for years. My great-grandfather’s Phineas Nigellus . . . my great-grandfather, see? Least popular headmaster Hogwarts ever had . . . my aunt Araminta Meliflua . . . cousin of my mother’s . . . tried to force through a Ministry Bill to make Muggle-hunting compulsory . . . and dear Aunt Elladora . . . she started the family tradition of employing house-elves when they got too old to carry tea trays . . . of course, everytime the family produced someone half-way decent they were disowned. I don’t know where Tonks isn’t on here. Maybe that’s why Kreacher won’t take orders from me — he’s supposed to do whatever anyone in the family asks him . . .”

Voldemort là xong. Hoặc là phục dục hoặc là hấn cả đời, hoặc là chết.”

Giọng của bà Weasley vang lên: “Cơm trưa.”

Bà đang cầm cây đũa phép đưa phía trước để giữ thăng bằng một khay khổng lồ chất đầy bánh mì kẹp thịt và bánh ngọt trên đầu đũa. Mặt bà đỏ ửng đỏ và trông bà tức giận hết sức. Bọn trẻ túa đến bên bà, háo hức lấy đồ ăn, nhưng Harry vẫn đứng yên bất động chú Sirius, lúc này chú đang cúi đầu chăm chăm thêm hơn.

“Nhiều năm rồi chú không hề nhắc tới cái này. Con có thấy cái Phineas Nigellus không?... Ông của chú đó. Cụ là hiệu trưởng trường Hogwarts ít được biết đến nhất trước tới giờ... Và đây là Araminta Meliflua... chị họ của má chú... dì của chú... thủ vận động thông qua một đạo luật hợp pháp hóa việc săn lùng của Muggle... và đây là cô Elladora... đã khởi đầu cái truyền thống gia đình là chặt đầu những con gia tinh chúng quá già không bưng nổi khay trà nữa... Dĩ nhiên, bất cứ đứa nào dòng họ sản sinh ra một đứa nào đó trật ra khuôn khổ dù nửa vờn kẻ đó bị từ bỏ ngay. Chú thấy tên c

You and Tonks are related?” Harry asked, surprised.

Oh yeah, her mother, Andromeda, is my favorite cousin,” said Sirius, examining the tapestry carefully. “No, Andromeda’s not on here either, look

He pointed to another small round burn mark between two names, Bellatrix and Narcissa.

Andromeda’s sisters are still here because they made lovely, respectable pure-blood marriages, but Andromeda married a Muggle-born, Ted Tonks, so

Sirius mimed blasting the tapestry with a wand and laughed sourly. Harry, however, did not laugh; he was too busy staring at the names to the right of Andromeda’s burn mark. A double row of gold embroidery linked Narcissa back with Lucius Malfoy, and a single

cô Tonks cũng không có trong gia phả. Có lẽ vì vậy mà Kreacher không thể vâng lệnh cô ấy... Lão gia tinh lẽ phải làm bất cứ điều gì do bất kỳ người nào trong gia đình sai bảo... ”

Harry ngạc nhiên: “Chú và cô Tonks có bà con với nhau à?”

“À, có chứ. Má của cô Tonks, Andromeda là người chị họ mà cô thích nhất.” Chú Sirius xem xét thật kỹ càng hơn. “Coi Andromeda cũng không có tên trên đây luôn...”

Chú Sirius chỉ vào một vết cháy tròn nhỏ ở giữa hai cái tên Bellatrix và Narcisca.

“Các bà chị của Andromeda vẫn còn được ghi tên ở đây bởi vì họ kết hôn với những phù thủy thuần chủng thương đáng kính, nhưng Andromeda thì lấy một phù thủy gốc Muggle tên Ted Tonks, cho nên...”

Chú Sirius làm điệu bộ cho nổ tung tấm thảm thêu bằng cây đũa phép cười lên chua chát. Nhưng Harry không cười nổi. Nó còn mãi miết nhìn chằm chằm những cái tên bên phải của vết cháy nám lẽ ra là tên của Andromeda. Một hàng đôi chỉ về

tical gold line from their names led
he name Draco.

You're related to the Malfoys!"

The pure-blood families are all
related," said Sirius. "If you're only
ng to let your sons and daughters
rry purebloods your choice is very
ted, there are hardly any of us left.
lly and I are cousins by marriage
l Arthur's something like my second
isin once removed. But there's no
nt looking for them on here — if
r a family was a bunch of blood
tors it's the Weasleys."

But Harry was now looking at the
ne to the left of Andromeda's burn:
latrix Black, which was connected
a double line to Rodolphus
strange.

Lestrangle . . ." Harry said aloud.
e name had stirred something in his
mory; he knew it from somewhere,
for a moment he couldn't think

thêu nối Narcisca Black với Luc
Malfoy, và một đường chỉ đơn bằ
vàng nối tên hai người này với cái
Draco.

"Chú có bà con với gia đình Mal
hả?"

Chú Sirius nói: "Các gia đình thu
chúng đều có liên hệ dây mơ rễ má
nhau. Đám phụ huynh chỉ muốn cu
gả con trai con gái cho phù thủy thu
chúng mà thôi nên sự lựa chọn chỉ
giới hạn, vì chẳng còn lại bao nh
phù thủy thuần chủng nữa. Bác M
và chú là chị em họ nếu tính theo qu
hệ hôn nhân và bác Authur thì h
như là cháu kêu chú bằng cậu
Nhưng mà đừng mất công tìm ki
tên của họ trong tám thảm thêu này
nếu từng có cả một gia đình phàn
nòi giống thì đó chính là gia đ
Weasley."

Nhưng lúc này Harry đang nhìn
tên bên trái vết cháy nám c
Andromeda: Bellatrix Black. Cái
này có một đường chỉ đôi nối với
Rodolphus Lestrangle.

"Lesrtange..." Harry nói to lên.
tên gọi lên điều gì đó trong ký ức c
nó; nó hẳn là đã biết đến cái tên này
đâu đó, nhưng trong chốc lát nó khế

ere, though it gave him an odd, eeping sensation in the pit of his mach.

They're in Azkaban," said Sirius rtly.

Harry looked at him curiously.

Bellatrix and her husband dolphus came in with Barty Crouch, ior," said Sirius in the same sque voice. "Rodolphus's brother, bastan, was with them too."

and Harry remembered: He had on Bellatrix Lestrange inside mbleadore's Pensieve, the strange rice in which thoughts and mories could be stored: a tall dark man with heavy-lidded eyes, who l stood at her trial and proclaimed continuing allegiance to Lord demort, her pride that she had tried find him after his downfall and her iviction that she would one day be arded for her loyalty.

You never said she was your —"

Does it matter if she's my cousin?" ipped Sirius. "As far as I'm

thể nhớ ra là ở đâu, mặc dầu cái khiến cho bụng nó nôn nao khó chịu

Chú Sirius nói vẫn tắt: "Họ ở r ngục Azkaban."

Harry nhìn chú tò mò.

Chú Sirius nói tiếp vẫn bằng giọng cộc cằn: "Bellatrix và Rodolph vào tù cùng với Barry Crouch con. A của Rodolphus, Rabastan, cũng ở với họ."

Thế là Harry nhớ ra: nó đã từng th Bellatrix Lestrange bên trong ch Tưởng ký của cụ Dumbledore, r dụng cụ lạ lùng có thể bảo tồn nhữ suy tư và ký ức. Bellatrix là một ngu đàn bà da sạm cao lớn, mi mắt s xuống, đứng trước vành móng ng mà vẫn tuyên bố lòng trung thành k định của bà ta với Chúa tể Hắc Voldermort, cũng như lòng tự hào c bà ta là đã cố gắng tìm kiếm hấn s khi hấn suy sụp, và sự tin tưởng ch chắn của bà ta rằng một ngày kia lè trung thành của bà ta sẽ được tưở thưởng.

"Chú chưa hề nói bà ấy là bà con.

Chú Sirius gắt: "Mụ ấy có là chị của chú thì có hề gì? Trong thâm t

cerned, they're not my family. *She's* tainly not my family. I haven't seen since I was your age, unless you int a glimpse of her coming in to aban. D'you think I'm proud of ring relatives like her?"

Sorry," said Harry quickly, "I didn't an — I was just surprised, that's all

It doesn't matter, don't apologize," us mumbled at once. He turned ay from the tapestry, his hands deep is pockets. "I don't like being back e," he said, staring across the wing room. "I never thought I'd be ck in this house again."

Harry understood completely. He aw how he would feel if forced, when was grown up and thought he was e of the place forever, to return and at number four, Privet Drive.

It's ideal for headquarters, of rse," Sirius said. "My father put ry security measure known to zard-kind on it when he lived here.

chú, họ không phải là gia đình c chú, mẹ ấy chắc chắn không phải gia đình của chú. Từ hồi chú bằng t con thì chú đã không còn gặp mẹ nữa, nếu không tính một thoáng th mẹ đi vào nhà ngục Azkaban. Bộ c tưởng chú hãnh diện có bà con hàng như mẹ ấy sao?"

Harry nói nhanh: "Con xin lỗi. C không có ý... con chỉ ngạc nhiên... thôi..."

Chú Sirius nói ngay, giọng làm bả "Không hề gì, khỏi cần xin lỗi." C quay mặt đi khỏi tấm thảm thêu, tay thọc sâu trong túi quần. Nhìn đ đăm qua căn phòng khách, chú r "Chú không thích sống ở đây. C không hề ngờ là có ngày mình lại mắc kẹt trong căn nhà này một nữa."

Harry hoàn toàn thông cảm. Nó k nó sẽ cảm thấy thế nào nếu mai r nó lớn lên và tin là nó hoàn toàn đư giải phóng khỏi căn nhà số 4 đư Privet Drive, nhưng rồi lại bị bắt bu phải quay về và sống ở đó.

Chú Sirius nói: "Dĩ nhiên ngôi r này dùng làm Tổng hành dinh thì t là lý tưởng. Khi còn sống ở đây, của chú đã sử dụng mọi biện pháp

Unplottable, so Muggles could never come and call — as if they'd ever wanted to — and now Dumbledore's added his protection, it'd be hard put to find a safer house anywhere. Dumbledore's Secret-Keeper for the Order, you know — nobody can find headquarters unless he tells them personally where it is — that note Moody showed you last night, that was from Dumbledore . . .”

Sirius gave a short, barklike laugh. “My parents could see the use it was being put to now . . . well, my mother's trait should give you some idea . . .”

He scowled for a moment, then nodded.

“I wouldn't mind if I could just get out occasionally and do something useful. I've asked Dumbledore whether I can support you to your hearing — as Muggles, obviously — so I can give you a bit of moral support, what d'you think?”

Harry felt as though his stomach had

ninh mà chỉ có hàng pháp sư lão luyện mới có được. Nó Phi-đồ-án nên chắc thường Muggle không thể nào đến được gọi cửa – như họ vẫn thích làm thế bây giờ lại thêm cụ Dumbledore tăng cường bảo vệ, con đừng hòng tìm được nơi nào an toàn hơn ngôi nhà này. Con biết đó, Nguyên tắc Bảo vệ cho Hội kín của cụ Dumbledore mà không ai có thể tìm ra tổng hành dinh trừ khi cụ đích thân nói cho người khác biết nó ở đâu – cái thư mà thầy Moody đưa con xem tối hôm qua, chính là tên của cụ Dumbledore...”

Chú Sirius bật cười nghe như tiếng chó sủa, nói tiếp: “Giá như mà ba mẹ của chú có thể nhìn thấy ngôi nhà này đây được sử dụng như thế nào... bức chân dung của má chú chắc cũng đủ để con thấy...”

Chú Sirius cau mày một lát rồi thở dài:

“Chú cũng muốn thỉnh thoảng đi ra ngoài và làm một điều gì đó có ích. Chú có xin cụ Dumbledore cho chú kèm con đến phiên tòa xử con... hay nhiên là nghe ngóng từ xa thôi... chú có thể ủng hộ tinh thần con một chút, con nghĩ sao?”

Harry cảm thấy như bao tử của

He walked through the dusty carpet. He had thought about the hearing once since dinner the previous evening; in the excitement of being back with the people he liked best, of hearing everything that was going on, it had completely flown his mind.

At Sirius's words, however, the chilling sense of dread returned to him. He stared at Hermione and the Weasleys, all tucking into their sandwiches, and thought how he would feel if they went back to Hogwarts without him.

"Don't worry," Sirius said. Harry looked up and realized that Sirius had been watching him. "I'm sure they're going to clear you, there's definitely nothing in the International Statute of Secrecy about being allowed to use magic to save your own life."

"But if they do expel me," said Harry, quietly, "can I come back here and live with you?"

Sirius smiled sadly.

"We'll see."

đã rút tuốt xuống tám tám đầy rậm. Từ bữa ăn tối hôm qua đến nay nó không hề nghĩ tới phiên tòa xử Sirius. Trong niềm phấn khích khi được trở lại sống với những người nó yêu quý nhất, được nghe biết mọi chuyện đã xảy ra, cái chuyện đi hầu tòa học toàn bay biển khỏi đầu óc của nó.

Nhưng giờ đây chú Sirius vừa nghĩ tới thì cái cảm giác sợ hãi đến xiết liếng người lại ập với nó. Nó dăm dăm nhìn Hermione và anh em nhà Weasley, cả bọn đang ngấu nghiến bánh mì, nó tự hỏi nó sẽ cảm thấy nào nếu bọn họ trở về trường Hogwarts mà nó thì không.

"Đừng lo." Chú Sirius nói. Harry ngược nhìn lên và nhận thấy Sirius quan sát nó này giờ. Chú Sirius nói: "Chú chắc chắn là họ sẽ xử trắng cho con. Nhất định là phải có điều khoản nào đó trong Đạo luật Quốc tế về Bí mật cho phép dùng pháp thuật để tự cứu lấy mạng mình."

Harry lặng lẽ nói: "Nhưng nếu đuổi con, thì con có thể về đây sống với chú không?"

Chú Sirius mím cười buồn bã.

"Để coi sao đã."

I'd feel a lot better about the hearing knew I didn't have to go back to the Dursleys," Harry pressed him.

They must be bad if you prefer this place," said Sirius gloomily.

Hurry up, you two, or there won't be any food left," Mrs. Weasley called.

Sirius heaved another great sigh, cast a dark look at the tapestry, and when Harry went to join the others.

Harry tried his best not to think about the hearing while they emptied the kitchen cabinets that afternoon. Fortunately for him, it was a job that required a lot of concentration, as many of the objects in there seemed very reluctant to leave their dusty shelves. Sirius sustained a bad bite on a silver snuffbox; within seconds, his bitten hand had developed an unpleasant crusty covering like a tough worn glove.

It's okay," he said, examining the hand with interest before tapping it

Harry nài nỉ: "Con sẽ cảm thấy chịu hơn khi nghĩ về phiên tòa nếu con biết con sẽ không phải quay trở lại đình Dursley."

Chú Sirius buồn rầu nói: "Nếu con mà còn thích chỗ này hơn thì hẳn nhà bọn kia tệ lắm."

Bà Weasley kêu: "Mau lên, người kia, kẻo chẳng còn gì để ăn."

Chú Sirius thở một cái dài thu mình ném một cái nhìn u tối lên tấm thảm thêu, rồi cùng Harry đến nhập bọn những người kia.

Harry cố gắng hết sức không nghĩ ngợi đến phiên tòa khi nó cùng những người khác dọn trống mấy cái tủ kiếng vào buổi chiều hôm đó. May cho Harry đó là một công việc đòi hỏi nhiều tập trung chú ý, bởi vì nhiều đồ đạc trong tủ tỏ ra bất đắc dĩ rời khỏi những cái kệ bụi bặm của chúng. Chú Sirius bị một cái hộp đựng thuốc lá hít bằng bạc tấp cho một cái đau điếng. Chỉ trong vòng vài giây, bàn tay bị cắn của chú đã đùn lên một lớp bao bọc cứng rất khó chịu giống như một bao tay khô màu nâu.

"Không sao!" Chú Sirius xem xét bàn tay của chú với vẻ thích thú trước

itly with his wand and restoring its
to normal, "must be Wartcap
vder in there."

le threw the box aside into the sack
ere they were depositing the debris
n the cabinets; Harry saw George
p his own hand carefully in a cloth
ments later and sneak the box into
already doxy-filled pocket.

They found an unpleasant-looking
er instrument, something like a
ny-legged pair of tweezers, which
ittled up Harry's arm like a spider
en he picked it up, and attempted to
icture his skin; Sirius seized it and
ashed it with a heavy book entitled
*ture's Nobility: A Wizarding
nealogy.*

There was a musical box that
itted a faintly sinister, tinkling tune
en wound, and they all found
mselves becoming curiously weak
l sleepy until Ginny had the sense
slam the lid shut; also a heavy locket
t none of them could open, a
nber of ancient seals and, in a dusty
c, an Order of Merlin, First Class,

gõ nhẹ lên nó bằng cây đũa phép
phục hồi lớp da bình thường. "Chắc
có bột vẩy mụn cóc trong đó."

Chú quăng cái hộp vào một cái b
dùng để chứa những thứ linh tinh la
tang lấy ra từ trong tủ. Chỉ một lát s
Harry đã thấy George quấn bàn
của anh chàng lại một cách cẩn th
rồi cuõm cái hộp nhét vào cái túi
đầy nhóc yêu nhí của mình.

Bọn Harry cũng kiếm ra được r
dụng cụ bằng bạc trông rất khó ch
một thứ gì đó giống như một cái n
có nhiều chân. Nó chuồi ra, chạy t
trên cánh tay Harry như một con nh
nhện khi Harry lượm nó lên, xong
còn thử chích lên da Harry một c
Chú Sirius tóm nó lại và đập nó bẹp
bằng một cuốn sách dày cui có tựa
*Sự Cao Quý Của Tự Nhiên: Bản F
Hệ Phù Thủy.*

Có một cái hộp âm nhạc phát ra
khí một cách yếu ớt, kêu lên một đ
leng keng khi lên giây nhiều. M
người bỗng thấy mình trở nên yếu
và buồn ngủ một cách kỳ lạ cho c
khi Ginny khôn ngoan đóng sập
nấp lại. Có cả một cái hộp nhỏ hình
tim khá nặng mà không ai mở ra đư
một số con dấu cổ xưa và một

It had been awarded to Sirius's grandfather for "Services to the Ministry."

"It means he gave them a load of gold," said Sirius contemptuously, throwing the medal into the rubbish bin.

Several times, Kreacher sidled into the room and attempted to smuggle things away under his loincloth, uttering horrible curses every time he was caught him at it.

When Sirius wrested a large golden ring bearing the Black crest from his pocket, Kreacher actually burst into furious sobs and left the room sobbing under his breath and calling Sirius names Harry had never heard before.

"It was my father's," said Sirius, throwing the ring into the sack. "Kreacher wasn't quite as devoted to me as to my mother, but I still caught him snogging a pair of my father's old trousers last week."

Huân chương Merlin đệ nhất đã nằm trong một cái hộp bụi bặm. Tấm huân chương là phần thưởng cho công lao nội của chú Sirius vì "những cống hiến của ông cho Bộ Pháp Thuật".

"Cái đó có nghĩa là ông ấy đã hù dọa cho họ cả một đồng vàng." Chú Sirius nói giọng khinh khỉnh khi quẳng cái đồng vàng đại vào thùng rác.

Nhiều phen lão Kreacher rón rén vào phòng tìm cách chuyển lậu đồ đạc bằng cách lén giấu dưới tấm giẻ tã lưng của lão. Mỗi lần bị bắt quả tang, lão lại lầm bầm những lời nguyền rủa khủng khiếp.

Khi chú Sirius giật mạnh một chiếc nhẫn to tướng bằng vàng có gia huy của dòng họ Black ra khỏi bàn tay nắm chặt của Kreacher, lão thực sự khóc vì tức giận và đi ra khỏi phòng trong tiếng khóc tức tưởi, đồng thời chửi bới chú Sirius bằng những cái tên mà trước đây Harry chưa bao giờ nghe tới.

Chú Sirius liệng cái nhẫn vào thùng rác, nói: "Cái đó của ba chú. Lão Kreacher vốn không quá tận tụy với tôi như ông của chú như lão đối với má của chú nhưng chú vẫn bắt gặp lão hôn hít r

Mrs. Weasley kept them all working very hard over the next few days. The living room took three days to decontaminate; finally the only desirable things left in it were the tapestry of the Black family tree, which resisted all their attempts to remove it from the wall, and the rattling writing desk; Moody had not dropped by headquarters yet, so they could not be sure what was inside it.

They moved from the drawing room to a dining room on the ground floor where they found spiders large as dinner plates lurking in the dresser (Ron left the dining room hurriedly to make a cup of tea and did not return for an hour and a half).

The china, which bore the Black family crest and motto, was all thrown away ceremoniously into a sack by Sirius, and the same fate met a set of old photographs in tarnished silver frames, most of whose occupants squealed shrilly when the glass covering them smashed.

cái quần cũ của ba chú hồi tu trước.”

Trong mấy ngày sau bà Weasley tiếp tục bắt mọi người làm việc vất vả. Phải mất ba ngày mới giải trừ ô nhiễm được hết căn phòng khách. Cuối cùng cái thứ không ai ưa còn sót lại trong phòng là tấm thảm thêu cây gia phả của dòng họ Black. Tấm thảm kháng cự lại mọi nỗ lực đem nó ra khỏi bức tường. Món thứ hai là cái bàn gỗ cứng lúc lắc lạch cạch. Thầy Moody vẫn chưa ghé qua Tổng hành dinh, và mọi người vẫn chưa thể biết chắc chắn cái gì ở trong đó.

Họ bèn dời từ phòng khách đến phòng ăn ở tầng trệt. Ở đó họ tìm thấy những con nhện nhện to bằng cái chén trộn trong mấy ngăn kéo của tủ đựng chén đĩa ly tách. (Ron đã hối hả ra khỏi phòng để pha cho mình một tách trà rồi một tiếng rươi đồng hồ sau mới quay lại).

Các món đồ sứ, đều mang gia huy và câu phương châm sống của dòng họ Black, bị chú Sirius quăng vào thùng rác một cách không thương tiếc gì ráo. Số phận tương tự cũng đả dành cho một bộ ảnh cũ đã lỏng trên những khung tranh bằng bạc đã

Snape might refer to their work as "cleaning," but in Harry's opinion they were really waging war on the house, which was putting up a very good fight, aided and abetted by Kreacher. The house-elf kept appearing wherever they were congregated, his muttering becoming more and more offensive as they attempted to remove anything he could find from the rubbish sacks.

Sirius went as far as to threaten him with his clothes, but Kreacher fixed him with a watery stare and said, "Master must do as Master wishes," before turning away and muttering very loudly, "But Master will not turn Kreacher away, no, because Kreacher knows that at they are up to, oh yes, he is fighting against the Dark Lord, yes, and these Mudbloods and traitors and imposters . . ."

hoen ó. Những người trong ảnh kêu lên nghe đĩnh tai nhúc óc khi lớp kiếng che trên mặt họ vỡ nát.

Thầy Snape có thể gọi công việc của Sirius đang làm là "dọn dẹp", nhưng theo ý kiến riêng của Harry thì bọn họ thực sự đang tiến hành cả một cuộc chiến tranh trong căn nhà, mà người nhà đang hăng hái kháng chiến, hỗ trợ và khuyến khích sự kháng cự, chính là Kreacher. Lão gia tinh xuất hiện ở bất cứ chỗ nào bọn Harry tụ tập để dọn dẹp, tiếng lẩm bẩm của lão càng lúc càng xúc phạm khi lão cố tìm cách cất đi bất cứ cái gì lão lấy ra được từ thùng rác.

Chú Sirius đã giận tới nước đê cấn sẽ cho lão gia tinh quần áo (nghĩa là đuổi lão ra khỏi nhà, giải phóng khỏi kiếp gia tinh), nhưng Kreacher trợn mắt nhìn chú Sirius, nước mắt lưng chày, lão nói: "Cậu Chủ cứ làm điều Cậu Chủ muốn." Nhưng trước khi quay đi lão lại làm bầm rõ to: "Nhưng Cậu Chủ sẽ không đuổi Kreacher đâu, không mà, bởi vì Kreacher biết hết người ta đang làm cái gì, ừ phải Cậu Chủ đang âm mưu chống Chúa tể Hắc ám, đúng, cùng với kẻ Máu Bùn và bọn phản bội và bọn cẩu thả..."

at which Sirius, ignoring Hermione's protests, seized Kreacher by the back of his loincloth and threw him bodily on the room.

The doorbell rang several times after that, which was the cue for Sirius's mother to start shrieking again, and for Harry and the others to attempt to redrop on the visitor, though they learned very little from the brief glimpses and snatches of conversation they were able to sneak before Mrs. Weasley recalled them to their tasks.

Snape flitted in and out of the house several times more, though to Harry's relief they never came face-to-face; he never caught sight of his Transfiguration teacher, Professor McGonagall, looking very odd in a Muggle dress and hat, though she also seemed too busy to linger.

Sometimes, however, the visitors managed to help; Tonks joined them for a

Lão mới nói tới đó, chú Sirius không dừng được, và bất kể sự phản đối của Hermione, chú túm lấy đằng sau cái giẻ thắt lưng của lão gia tinh quăng lão ra khỏi phòng không cần nương tay.

Chuông cửa reo vang nhiều trong ngày, trở thành cái cớ để bà của chú Sirius lại khởi lên những cơn gào rú, và cũng là dịp để Harry và những đứa khác đồng tai nghe ngóng những người khách, mặc dù tụi nó lượm chẳng được bao nhiêu tin tức từ những cái nhìn thoáng qua ngắn ngủi hay một mẫu đối thoại mà tụi nó có thể nghe lén được trước khi bà Weasley nhắc nhở chúng trở lại với công việc mà chúng được giao.

Thầy Snape xẹt ra xẹt vào căn phòng thêm nhiều lần nữa, nhưng Harry chẳng thấy nhẹ nhõm là nó không bị chạm trán thầy lần nào. Nó cũng có thể thoáng thấy cô giáo dạy môn Biến hình, giáo sư McGonagall, trông sức lộm thuộm trong bộ váy áo và khoác của dân Muggle, mặc dù bà trông vẻ bận rộn đến nỗi không thể nán lại.

Tuy nhiên đôi khi cũng có vài bà khách lưu lại để giúp đỡ. Cô Tonks

morable afternoon in which they
nd a murderous old ghoul lurking in
upstairs toilet, and Lupin, who was
ying in the house with Sirius but
o left it for long periods to do
sterious work for the Order, helped
m repair a grandfather clock that
l developed the unpleasant habit of
otting heavy bolts at passersby.
ndungus redeemed himself slightly
Mrs. Weasley's eyes by rescuing
n from an ancient set of purple
es that had tried to strangle him
en he removed them from their
rdrobe.

Despite the fact that he was still
eping badly, still having dreams
out corridors and locked doors that
de his scar prickle, Harry was
naging to have fun for the first time
summer. As long as he was busy he
s happy; when the action abated,
vever, whenever he dropped his
ard, or lay exhausted in bed
lching blurred shadows move
oss the ceiling, the thought of the
ming Ministry hearing returned to
l.

Fear jabbed at his insides like

nhận bọn với cánh quét dọn vào r
buổi chiều đáng nhớ. Buổi chiều đó
tìm thấy một con ma cà rồng già c
ẩn nấu trong một cái cầu tiêu trên l
Thầy Lupin, người vẫn ở chung r
với chú Sirius, nhưng thỉnh thoảng
phải đi vắng một thời gian để lo c
việc cho Hội, vừa rồi đã giúp sửa ch
một cái đồng hồ tử đứng, còn gọi
đồng hồ ông nội. Cái đồng hồ này
phát sanh một tật xấu là hễ có ngườ
ngang qua là nó gõ một cái boong. L
Mundungus chuộc được lỗi phần r
trong mắt bà Weasley bằng cách c
Ron thoát khỏi một bộ áo chùng m
tím cũ rích cứ tìm cách siết cổ nó
nó dời bộ áo ra khỏi tủ.

Bất chấp cái điều là nó vẫn còn l
ngủ và vẫn còn gặp ác mộng về nhữ
hành lang và những cánh cửa kh
chặt khiến cái thẹo của nó nhức n
Harry vẫn tìm được cách vui hưở
cuộc sống lần đầu tiên trong suốt m
hè. Hễ nó bận bịu thì nó thấy vui
Tuy nhiên khi công việc ngại đi, khi
mất cảnh giác, hay khi kiệt sức n
trên giường ngắm những cái bóng l
linh di chuyển trên trần phòng, ý n
về phiên tòa ở Bộ Pháp Thuật lại l
hiện về trong trí nó.

Nỗi sợ hãi như những mũi kim đ

edles as he wondered what was
ng to happen to him if he was
elled. The idea was so terrible that
did not dare voice it aloud, not even
Ron and Hermione, who, though he
en saw them whispering together
l casting anxious looks in his
action, followed his lead in not
ntioning it.

ometimes he could not prevent his
agination showing him a faceless
istry official who was snapping his
nd in two and ordering him back to
Dursleys' . . . but he would not go.
was determined on that. He would
ne back here to Grimmauld Place
l live with Sirius.

le felt as though a brick had
pped into his stomach when Mrs.
asley turned to him during dinner on
nesday evening and said quietly,
e ironed your best clothes for
orrow morning, Harry, and I want
l to wash your hair tonight too. A
od first impression can work
nders.”

Ron, Hermione, Fred, George, and

thấu vào tim gan nó khi nó tự hỏi đ
gì sẽ xảy đến cho nó nếu nó bị đ
học. Cái ý tưởng ấy hãi hùng đến
nó không dám nói ra lời, thậm
không dám nói với cả Ron
Hermione. Hai đứa bạn cũng
chước nó, không đả động gì
chuyện đó, mặc dù Harry thỉnh thoảng
nhìn thấy hai đứa tụi nó thì thầm
nhau và liếc cái nhìn lo lắng về p
nó.

Đôi khi nó không thể không tưở
tượng ra cảnh một viên chức kh
mặt mũi của Bộ Pháp Thuật bẻ g
cây đũa phép của nó và ra lệnh cho
quay trở về với gia đình Dursley.
Nhưng nó sẽ không chịu đi. Nó cực
quyết rồi. Nó sẽ trở về đây, Qu
trường Grimmauld và sống với
Sirius.

Thế nên Harry cảm thấy như có r
viện gạch rớt xuống bao tử nó khi
Weasley quay sang nói nhỏ với nó s
bữa cơm chiều ngày thứ tư: “Bác đã
bộ đồ vét của con để mặc vào sáng
hôm sau. Và Harry à, bác muốn tối r
con cũng nên tắm gội. Ấn tượng
ban đầu có thể tạo ra điều kỳ diệu.”

Ron, Hermione, Fred, George

ny all stopped talking and looked
r at him. Harry nodded and tried to
p eating his chops, but his mouth
l become so dry he could not chew.

How am I getting there?” he asked
s. Weasley, trying to sound
concerned.

Arthur’s taking you to work with
l,” said Mrs. Weasley gently.

Mr. Weasley smiled encouragingly at
Harry across the table.

You can wait in my office until it’s
e for the hearing,” he said.

Harry looked over at Sirius, but
ore he could ask the question, Mrs.
Weasley had answered it.

Professor Dumbledore doesn’t think
a good idea for Sirius to go with
l, and I must say I —”

— think he’s *quite right*,” said Sirius
ough clenched teeth.

Mrs. Weasley pursed her lips.

When did Dumbledore tell you
t?” Harry said, staring at Sirius.

Ginny đều ngừng nói chuyện và n
sang Harry. Nó gật đầu và tiếp tục
nhưng miệng nó bỗng trở nên khô
nổi nó không thể nào nhai được nữa

Nó hỏi bà Weasley, cố gắng làm
về không bận tâm: “Làm sao con c
đó được?”

Bà Weasley nói dịu dàng: “E
Arthur sẽ đưa con đi cùng khi bác
đi làm.”

Từ bên kia bàn, ông Weasley m
cười động viên Harry.

Ông nói: “Con có thể đợi trong
phòng của bác cho đến khi tới
phiên tòa bắt đầu xử. ”

Harry ngược nhìn chú Sirius, nhu
trước khi nó có thể đặt ra câu hỏi
bà Weasley đã trả lời:

“Giáo sư Dumbledore không n
rằng chú Sirius đi với con là một ý k
hay, và bác phải nói là bác...”

“... nghĩ là cụ *áy đúng quá!*” C
Sirius tiếp lời bà Weasley bằng gi
nói rít qua kẽ răng.

Bà Weasley mím môi lại.

Harry nhìn chú Sirius chăm ch
“Thầy Dumbledore nói với chú như

He came last night, when you were
bed,” said Mr. Weasley.

Sirius stabbed moodily at a potato
with his fork. Harry dropped his own
knife to his plate. The thought that
Dumbledore had been in the house on
the eve of his hearing and not asked to
leave him made him feel, if that were
possible, even worse.

hỏi nào?”

Ông Weasley nói: “Cụ đến vào
hôm qua, sau khi các con đã ngủ.”

Chú Sirius tư lự cầm cái nĩa của c
vào một củ khoai tây. Harry hạ r
nhìn xuống cái đĩa của nó. Nếu nó c
có thể cảm thấy điều gì tồi tệ h
phiên tòa thì đó là chuyện
Dumbledore đã có mặt trong căn r
này vào cái đêm trước ngày nó phả
đứng trước vành móng ngựa mà
không thèm gặp mặt nó.

— CHƯƠNG 7 —

BỘ PHÁP THUẬT *THE MINISTRY OF MAGIC*

Harry awoke at half-past five the next morning as abruptly and completely as if somebody had yelled in his ear. For a few moments he lay motionless as the prospect of the morning filled every tiny particle of his mind, then, unable to bear it, he leapt out of bed and put on his glasses. Mrs. Weasley had laid out his freshly laundered jeans and T-shirt at the foot of his bed. Harry scrambled into them. A blank picture on the wall sniggered again.

Ron was lying sprawled on his back with his mouth wide open, fast asleep.

Đúng năm giờ rưỡi sáng hôm sau Harry thức giấc đột ngột rồi tỉnh ngủ hẳn như thể có ai đó hét vào cửa nó. Nó nằm bất động một lúc rồi mới nhìn cảnh của phiên tòa chiếm hết rãnh óc tế bào trong não, và rồi không thể chịu đựng nổi nữa, nó nhảy phóc khỏi giường và đeo mắt kính lên. Mrs. Weasley đã đặt bộ quần bò áo thun mới giặt ỉn phẳng phiu ngay dưới cửa phòng. Harry đã lờ giẫm lên nó. Bức tranh trên tường lại cười khẩy.

Ron vẫn nằm dài trên giường, miệng há rộng, ngủ say sưa. Nó không

did not stir as Harry crossed the
m, stepped out onto the landing,
l closed the door softly behind him.
ing not to think of the next time he
uld see Ron, when they might no
ger be fellow students at Hogwarts,
rry walked quietly down the stairs,
st the heads of Kreacher's
cestors, and into the kitchen.

le had expected it to be empty, but
was not. When he reached the door
heard the soft rumble of voices on
other side and when he pushed it
en he saw Mr. and Mrs. Weasley,
us, Lupin, and Tonks sitting there
lost as though they were waiting for
l. All were fully dressed except Mrs.
asley, who was wearing a quilted,
ple dressing gown. She leapt to her
t the moment he entered.

Breakfast," she said as she pulled
her wand and hurried over to the

M-m-morning, Harry," yawned
ks. Her hair was blonde and curly
; morning. "Sleep all right?"

Yeah," said Harry.

nhúc nhích khi Harry đi ngang qua c
phòng, bước ra phía đầu cầu tha
nhẹ nhàng đóng cánh cửa phòng
sau lưng. Cố gắng không nghĩ đến k
giờ mới có thể gặp lại Ron, hay c
lúc chúng không còn là bạn đồng m
ở trường Hogwarts nữa, Harry bu
lặng lẽ xuống cầu thang, ngang c
mấy cái đầu tổ tiên của Kreacher, và
vào nhà bếp.

Nó cứ tưởng nhà bếp giờ này p
vắng vẻ, nhưng không phải vậy.
nói đi tới cửa, nó đã nghe những tiế
rì rầm khe khẽ vang ra từ bên kia cá
cửa, và khi đẩy cánh cửa mở ra,
thấy ông bà Weasley, chú Sirius, th
Lupin, và cô Tonks đang ngồi đó, có
như họ đang chờ đợi nó. Mọi ngu
đều ăn mặc chỉnh tề, ngoại trừ
Weasley. Bà mặc một cái áo ngủ
may chần như tấm mền bông. Ng
khi Harry vừa bước vào, bà Weas
đứng bật dậy ngay.

Bà rút cây đũa phép ra, hấp tấp
tới bên lò lửa và nói: "Điểm tâm"

Cô Tonks ngáp: "Ch... à... o Hai
Ngủ ngon không?". Sáng nay tóc
vàng óng ả và uốn lượn xoắn.

Harry đáp: "Dạ".

I've b-b-been up all night," she said, with another shuddering yawn. "Come and sit down . . ."

She drew out a chair, knocking over one beside it in the process.

"What do you want, Harry?" Mrs. Weasley called. "Porridge? Muffins? Apples? Bacon and eggs? Toast?"

"Just — just toast, thanks," said Harry.

Lupin glanced at Harry, then said to Tonks, "What were you saying about Scrimgeour?"

"Oh . . . yeah . . . well, we need to be a bit more careful, he's been asking Mrs. Weasley and me funny questions . . ."

Harry felt vaguely grateful that he was not required to join in the conversation. His insides were firming. Mrs. Weasley placed a plate of pieces of toast and marmalade in front of him; he tried to eat, but it was like chewing carpet. Mrs. Weasley sat down on his other side and started fussing with his T-shirt, tucking in the label and

Cô Tonks ngáp thêm một cái sái quai nữa: "Tôi th... thức suốt đêm. Lại đây, ngồi xuống đi...".

Cô kéo ra một cái ghế, và trong quá trình đó cô làm ngã chổng kèn hai cái ghế khác.

Bà Weasley hỏi: "Con muốn ăn gì Harry? Cháo? Bánh ngọt? Cà rốt khô? Thịt xông khói và trứng, hay bánh mì nướng?"

Harry đáp: "Chỉ... chỉ bánh mì nướng thôi, cảm ơn bác".

Thầy Lupin liếc nhìn Harry rồi nói với cô Tonks "Lúc này cô đang nói gì về Scrimgeour?"

"Ờ... phải... Này, chúng ta cần thận trọng thêm một chút, hắn cứ hỏi về Kingsley và tôi những câu hỏi buồn cười..."

Harry hơi hơi cảm thấy dễ chịu là không bị yêu cầu tham gia vào cuộc chuyện trò. Ruột gan nó đang rỗi tuột. Bà Weasley đặt hai miếng bánh mì và mứt cam trước mặt Harry, nó cố gắng ăn, nhưng nó ăn mà không khi nào nhai thắm trải sàn nhà. Bà Weasley ngồi xuống bên cạnh Harry và bắt đầu chỉnh quần áo với cái áo thun của nó, rồi nhét cái nhãn hiệu vào trong,

oothing out creases across the
oulders. He wished she wouldn't.

... and I'll have to tell Dumbledore I
it do night duty tomorrow, I'm just to
o tired,"

onks finished, yawning hugely
ain.

I'll cover for you," said Mr. Weasley.
o okay, I've got a report to finish
away ..."

Mr. Weasley was not wearing
ard's robes but a pair of pin-striped
users and an old bomber jacket. He
led from Tonks to Harry.

How are you feeling?"

Harry shrugged.

It'll all be over soon," Mr. Weasley
d bracingly. "In a few hours' time
I'll be cleared."

Harry said nothing.

The hearing's on my floor, in Amelia
ones's office. She's Head of the
partment of Magical Law
forcement and she's the one who'll
questioning you."

vuốt những nếp nhăn trên vai áo.
những mong bà đừng làm vậy nữa.

"... và tôi sẽ phải nói với
Dumbledore là tôi không thể trực đ
vào tối mai được, tôi đã qua... a..
mệt rồi."

Cô Tonks vừa kết thúc câu chuy
ngáp thêm một cái thiết bự nữa.

Ông Weasley nói: "Để tôi thế cho
Tôi thức không sao, đằng nào thì
cũng phải viết báo cáo..."

Ông Weasley không mặc áo ch
pháp sư, mà mặc một cái quần sọc
một cái áo khoác thun thun đã
Ông quay từ cô Tonks sang Harry:

"Con cảm thấy thế nào?"

Harry nhún vai.

Ông Weasley nói một cách h
hồn: "Vụ đó sẽ qua đi nhanh ch
thôi. Trong thời gian chừng vài tiế
đồng hồ là con sẽ được minh oan."

Harry không nói gì.

Ông Weasley nói tiếp: "Phiên
được xử ở cùng tầng lầu với
phòng của bác, trong văn phòng
Amelia Bones. Bà là giám đốc sở

Amelia Bones is okay, Harry,” said
Tonks earnestly. “She’s fair, she’ll hear
me out.”

Harry nodded, still unable to think of
anything to say.

“Don’t lose your temper,” said Sirius
cautiously. “Be polite and stick to the
facts.”

Harry nodded again.

“The law’s on your side,” said Lupin
firmly. “Even underage wizards are
allowed to use magic in life-threatening
situations.”

Something very cold trickled down
the back of Harry’s neck; for a moment
he thought someone was putting a
Seduction Charm on him again,
but when he realized that Mrs. Weasley was
raking his hair with a wet comb. She
pressed hard on the top of his head.

“Doesn’t it ever lie flat?” she said
separately.

Harry shook his head.

Mrs. Weasley checked his watch and

hành Luật Pháp thuật và bà sẽ
người chất vấn con.”

Cô Tonks nghiêm nghị nói: “
Amelia Bones được lắm, Harry à.
Ấy công bằng, bà sẽ nghe em nói.”

Harry gật đầu, vẫn không thể nghĩ
điều gì để nói.

Chú Sirius đột ngột bảo: “Đừng r
bình tĩnh. Cứ lễ độ và nói đúng
thật.”

Harry gật đầu lần nữa.

Thầy Lupin nói nhỏ nhẹ: “Luật ph
đứng về phía con. Ngay cả phù thủy
thành niên cũng được phép dùng ph
thuật trong tình huống bị đe dọa
tính mạng.”

Có cái gì đó lạnh ngắt nhều từ c
xuống óc Harry, trong một thoáng
tưởng ai đó lại bỏ Bùa Tan Áo Ảnh
đầu nó một lần nữa, nhưng rồi
nhận ra bà Weasley đang dùng r
cây lược ướt chải tóc cho nó. Bà
mạnh tóc trên đỉnh đầu nó.

Bà nói một cách tuyệt vọng: “Ch
bao giờ nó chịu ép xuống sao?”

Harry lắc đầu.

Ông Weasley xem đồng hồ

ked up at Harry.

I think we'll go now," he said. "We're it early, but I think you'll be better off re than hanging around here."

Okay," said Harry automatically, pping his toast and getting to his t.

You'll be all right, Harry," said Tonks, ting him on the arm.

Good luck," said Lupin. "I'm sure it be fine."

And if it's not," said Sirius grimly, "I'll e to Amelia Bones for you . . ."

Harry smiled weakly. Mrs. Weasley gged him.

We've all got our fingers crossed," e said.

Right," said Harry. "Well . . . see you r then."

He followed Mr. Weasley upstairs l along the hall. He could hear us's mother grunting in her sleep ind her curtains. Mr. Weasley

ngước lên nhìn Harry.

Ông nói: "Bác nghĩ là chúng ta r đi bây giờ. Chúng ta sẽ đến hơi sớm nhưng bác nghĩ là con cứ đến đó tốt hơn là lẩn quẩn ở đây."

Harry buông miếng bánh mì nước xuống, đứng lên và nói như cái m "Dạ."

Cô Tonks vồ nhè nhẹ lên cánh Harry: "Con sẽ không sao đâu Harry"

Thầy Lupin nói: "Chúc con may m Thầy tin chắc chắn là việc đó sẽ thôi."

Chú Sirius nói bằng một giọng cương quyết không gì lay chuyển được: "Nếu không ổn thì chú sẽ vì c mà đến tìm bà Amelia Bones."

Harry mỉm cười yếu ớt. Bà Weas ôm nó vào lòng.

Bà nói: "Tất cả chúng ta sẽ c nguyện cho con."

Harry nói: "Dạ... Thôi... con xin ph đi..."

Nó đi theo ông Weasley lên c thang rồi đi dọc hành lang. Nó ng tiếng bà mẹ của chú Sirius làu k trong giấc ngủ đằng sau tấm màn. C

olted the door and they stepped out
to the cold, gray dawn.

"You don't normally walk to work, do
you?" Harry asked him, as they set off
clockwise around the square.

"No, I usually Apparate," said Mr.
Weasley, "but obviously you can't, and
I think it's best we arrive in a
roughly non-magical fashion . . .
It makes a better impression, given what
we're being disciplined for . . ."

Mr. Weasley kept his hand inside his
jacket as they walked. Harry knew it
was clenched around his wand. The
dark, downy streets were almost
deserted, but when they arrived at the
depressing little Underground station
they found it already full of early
morning commuters.

As ever when he found himself in
the close proximity to Muggles going about
their daily business, Mr. Weasley was
forced to contain his enthusiasm.

Weasley mở chốt cài then cửa và
hai người bước ra, bên ngoài b
mình xám và lạnh.

Khi cả hai cùng bắt đầu bước n
vòng qua quảng trường, Harry hỏi c
Weasley: "Thường thì bác đâu có đi
tới sở làm, đúng không bác?"

"Không, bác thường độn thổ." C
Weasley nói tiếp: "Nhưng hiển nhiê
bác cháu không thể độn thổ, với lại k
nghĩ tốt nhất là chúng ta cứ đến th
kiểu hoàn toàn phi pháp thuật... n
vậy sẽ gây ấn tượng tốt hơn, tr
hoàn cảnh cháu đang bị xét xử kỷ l
vì..."

Ông Weasley luôn đút tay trong
áo khoác khi hai người bước đi. H
biết là bàn tay của ông đang nắm c
cây đũa phép. Những con đườ
loang lổ gần như vắng tanh vắng n
nhưng khi hai bác cháu đến cái tr
xe điện ngầm nhỏ bé thể lượng
thấy nơi ấy đã đầy những người
ngoại ô đi làm trong thành phố đ
đội chuyển xe điện ngầm sáng sớm

Hồi nào tới giờ, mỗi khi thấy mình
dị lẫn lộn chung đụng với dân Mug
trong hoạt động hàng ngày của
ông Weasley thiệt khó mà kèm c

Simply fabulous,” he whispered, indicating the automatic ticket machines. “Wonderfully ingenious.”

They’re out of order,” said Harry, pointing at the sign.

Yes, but even so . . .” said Mr. Weasley, beaming fondly at them.

They bought their tickets instead from a sleepy-looking guard (Harry handled the transaction, as Mr. Weasley was not very good with large money) and five minutes later they were boarding an Underground train that rattled them off toward the center of London. Mr. Weasley kept continuously checking and rechecking the Underground map above the windows.

Four stops, Harry . . . three stops now . . . two stops to go, Harry . . .”

They got off at a station in the very heart of London, swept from the train in a tide of besuited men and women carrying briefcases. Up the escalator they went, through the ticket barrier : Weasley delighted with the way

được lòng hăng hái ngưỡng mộ của ông.

Chỉ vào mấy cái máy bán vé tự động, ông nói nhỏ với Harry: “Thiệt thần kỳ! Khéo léo tuyệt vời!”

Harry chỉ vào bảng hiệu lưu ý: “Mấy cái máy này hư rồi.”

Ông Weasley nhìn chúng cười rạng rỡ: “Ừ, nhưng cho dù vậy...”

Hai bác cháu đành mua vé ở một ông gác cửa có vẻ đang ngại ngùng (Harry làm cái chuyện mua bán này ông Weasley không rành tiền nong của dân Muggle lắm. Năm phút sau hai bác cháu lên một toa điện ngầm. Con tắc-lắc-lư đưa họ đến trung tâm thành phố Luân Đôn. Ông Weasley cứ băn khoăn lo lắng kiểm tra tới rồi kiểm tra lui bản đồ đường xe điện ngầm phía trên cửa sổ toa xe.

“Còn bốn trạm dừng nữa, Harry à... Bây giờ còn ba trạm nữa... còn một trạm thôi, Harry à...”

Hai bác cháu xuống tàu ở một cái ga nằm gần như ngay trung tâm Luân Đôn, bị cuốn ra khỏi tàu điện ngầm trong một dòng người cả nam lẫn nữ ăn mặc tử tế xách cặp táp đi vội vàng. Hai bác cháu leo lên cầu thang

stle swallowed his ticket), and
erged onto a broad street lined with
osing-looking buildings, already full
raffic.

Where are we?" said Mr. Weasley
nkly, and for one heart-stopping
ment Harry thought they had gotten
at the wrong station despite Mr.
asley's continual references to the
p; but a second later he said, "Ah
; . . . this way, Harry," and led him
vn a side road.

Sorry," he said, "but I never come by
n and it all looks rather different
n a Muggle perspective. As a
tter of fact I've never even used the
tor's entrance before."

The farther they walked, the smaller
l less imposing the buildings
ame, until finally they reached a
et that contained several rather
abby-looking offices, a pub, and an
erflowing dumpster. Harry had

đi xuyên qua hàng rào kiểm soát
(ông Weasley rất khoái cái cách ki
máy kiểm soát nuốt chửng tấm vé c
ông), rồi chườn mặt ra một con đườ
rộng rãi chen chúc xe cộ và hai b
đường san sát những tòa nhà trông
ư đường bộ.

"Chúng ta đang ở đâu vậy?" Ông
Weasley đứng ngây ra hỏi, và tr
một tích tắc đứng tim, Harry tưởng
bác cháu đã xuống nhầm ga tàu đ
bất chấp cái sự ông Weasley đã th
khảo liên tục những tấm bản
Nhưng chỉ một giây sau ông Weas
nói: "A, đúng rồi... đi lối này nè Har
Ông dắt Harry đi xuống một c
đường nhỏ.

"Xin lỗi cháu nghe, tại vì bác chẳ
bao giờ đi làm bằng tàu điện ngầm,
mọi thứ trông hơi lạ khi nhìn từ p
cảnh của dân Muggle. Và thực ra
trước đây bác cũng chưa từng dù
tới cổng vào cho khách."

Hai bác cháu càng đi xa, những
nhà càng trở nên nhỏ bé và bớt
nghì, cho đến khi cả hai cuối cùng c
được một con đường có nhiều v
phòng, quán rượu trông nhếch nh
hơn, và một cái thùng rác đầy ứ. Ha

ected a rather more impressive
ation for the Ministry of Magic.

Here we are,” said Mr. Weasley
ghtly, pointing at an old red
phone box, which was missing
veral panes of glass and stood
ore a heavily graffittied wall. “After
I, Harry.” He opened the telephone
door.

Harry stepped inside, wondering
at on earth this was about. Mr.
asley folded himself in beside Harry
l closed the door. It was a tight fit;
rry was jammed against the
phone apparatus, which was
nging crookedly from the wall as
ugh a vandal had tried to rip it off.
Weasley reached past Harry for the
eiver.

Mr. Weasley, I think this might be
of order too,” Harry said.

No, no, I’m sure it’s fine,” said Mr.
asley, holding the receiver above
head and peering at the dial. “Let’s
... six ...” he dialed the number,
o ... four ... and another four ...
l another two ...”

As the dial whirred smoothly back

cứ tưởng Bộ Pháp Thuật phải nằm
một vị trí uy nghi hơn nhiều.

Ông Weasley chỉ vào một cái bu
điện thoại công cộng cũ kỹ màu đỏ
bị mất đi nhiều ô kiếng và đặt p
trước một bức tường bị vẽ bậy t
lum. Ông mở cửa buồng điện thoại
nói: “Cháu vào trước, Harry.”

Harry bước vào bên trong, thắc m
cái này là cái quỷ gì trên thế gian. C
Weasley ứn người vào theo Harry
đóng cửa lại. Hơi chật chột một
Harry bị ép dẹp vào cái điện thoại t
lắt lẻo trên tường như thể có một
phá hoại nào đó đã giựt toạt nó
Ông Weasley với tay qua Harry
cầm lấy cái ống nghe.

Harry hỏi: “Bác Weasley à, con n
cái này có lẽ cũng hư rồi.”

“Không, không, bác chắc chắn là
còn tốt mà”. Ông Weasley vừa nói v
giờ cái điện thoại lên trên đầu và ch
chú sấm soi đĩa số của cái điện th
Ông quay số: “Để coi... sáu... ha
bốn... Và một số bốn nữa... Và một
hai nữa...”

Khi cái đĩa số quay vo vo trở lại r

place, a cool female voice indeed inside the telephone box, not in the receiver in Mr. Weasley's hand, but as loudly and plainly as though an invisible woman were standing right beside them.

Welcome to the Ministry of Magic. Please state your name and business."

"Er . . ." said Mr. Weasley, clearly uncertain whether he should talk into the receiver or not; he compromised by holding the mouthpiece to his ear, Arthur Weasley, Misuse of Muggle Facts Office, here to escort Harry Potter, who has been asked to attend a disciplinary hearing . . ."

"Thank you," said the cool female voice. "Visitor, please take the badge and attach it to the front of your robes."

There was a click and a rattle, and Harry saw something slide out of the metal chute where returned coins usually appeared. He picked it up: It was a square silver badge with *Harry Potter, Disciplinary Hearing* on it. He pinned it to the front of his T-shirt as the female voice spoke again.

cách êm ái, một giọng nữ vang lên từ trong buồng điện thoại, không phải cái ống nghe trong tay ông Weasley mà nghe to và rõ như thể người phụ nữ vô hình ấy đang đứng ngay bên cạnh hai bác cháu.

"Chào mừng quý khách đến Pháp Thuật. Xin vui lòng báo tên họ công tác."

"Ờ... " Ông Weasley áp úng, rõ ràng ông không biết chắc là có nên nói vào cái ống nghe điện thoại hay không. Ông đành giải quyết bằng cách áp úng nói vào lỗ tai ông. "Arthur Weasley văn phòng Dùng sai Chế tác của chúng ta Muggle, đang dẫn độ Harry Potter để dự một phiên tòa kỷ luật theo yêu cầu..."

"Cám ơn. Xin quý khách vui lòng nhận phù hiệu và gắn lên ngực áo chùng."

Một tiếng cách và tiếng rung lạo vang lên, Harry thấy cái gì đó trượt nhẹ ra khỏi cái hốc kim loại chỗ tiền được thối lại thường rớt xuống. Ông cầm lên coi: Đó là một phù hiệu bằng bạc vuông vức mang hàng chữ: Harry Potter, Phiên tòa Kỷ luật. Nó cài phù hiệu lên trước ngực áo thun trước khi giọng nói phụ nữ lại vang lên.

Visitor to the Ministry, you are required to submit to a search and sent your wand for registration at security desk, which is located at far end of the Atrium.”

The floor of the telephone box rumbled. They were sinking slowly to the ground. Harry watched apprehensively as the pavement rose past the glass windows of the telephone box until darkness closed over their heads. Then he could see nothing at all; he could only hear a dull rattling noise as the telephone box made its way down through the earth. It took about a minute, though it felt much longer to Harry, a chink of golden light illuminated his feet and, widening, crept up his body, until it hit him in the face and he had to blink to stop his eyes from watering.

The Ministry of Magic wishes you a pleasant day,” said the woman’s voice.

The door of the telephone box swung open and Mr. Weasley stepped out of it, followed by Harry, whose trunk had fallen open. They were standing at one end of a very long and splendid hall with a highly polished,

“Thưa quý khách đến Bộ Phòng Thuật, quý vị được yêu cầu trải qua khám xét và giao nộp cây đũa phép an ninh đặt ở cuối Vành-tai.”

Sàn buồng điện thoại giật mạnh. Hai bác cháu từ từ lún xuống đất. Harry lặng theo dõi lẽ đường dâng lên qua lớp cửa kính của buồng điện thoại cho đến khi bóng tối khép lại phía trên đầu nó. Kế đến nó không còn nhìn thấy gì nữa. Nó chỉ có thể nghe tiếng rít đều đều khi cái buồng điện thoại mở đường chui xuyên qua lòng đất. Sau chừng một phút, một khe sáng vàng kim chiếu vào chân nó loang rộng, dâng lên thân thể nó cho đến khi chiếu đến tận mặt và nó phải chớp mắt lia lịa để không bị chảy nước mắt.

Giọng phụ nữ lại vang lên: “Bộ Phòng Thuật chúc quý khách một ngày vui vẻ.”

Cánh cửa của buồng điện thoại mở và ông Weasley bước ra, Harry hoảng hốt mồm đi theo sau. Hai bác cháu đang đứng ở một đầu của một hành lang rất dài và hết sức nguy nga tráng lệ với sàn lát bằng gỗ đen huyền đ

dark wood floor. The peacock-blue ceiling was inlaid with gleaming golden symbols that were continually moving and changing like some enormous heavenly notice board.

The walls on each side were paneled in shiny dark wood and had many gilded fireplaces set into them. Every few seconds a witch or wizard would emerge from one of the left-hand fireplaces with a soft *whoosh*; on the right-hand side, short queues of wizards were forming before each fireplace, waiting to depart.

Halfway down the hall was a fountain. A group of golden statues, larger than life-size, stood in the middle of a circular pool. Tallest of them all was a noble-looking wizard with his wand pointing straight up in the air. Grouped around him were a beautiful centaur, a goblin, and a house-elf. The last three were all looking curiously up at the witch and wizard. Streaming jets of water were flying from the ends of the two wands, the point of the centaur's arrow, the tip of the goblin's hat, and each of the house-

đánh bóng láng chói. Trần nhà màu xanh lông công được khảm những biểu tượng bằng vàng lấp lánh không ngừng chuyển động và thay đổi giống như một cái bảng thông cáo đại trên trời.

Những bức tường dọc hai bên hành lang được ốp ván bằng gỗ mun sáng bóng và có nhiều lò sưởi mạ vàng nhúng chìm trong tường. Cứ mỗi vài giây có một phù thủy hay pháp sư hiện ra từ một trong những cái lò sưởi ở bên tay trái kèm theo một tiếng *vuuuúttt* êm ái; và ở phía bên phải, một số pháp sư đứng nối tiếp thành một hàng ngắn phía trước mỗi cái lò sưởi, chờ tới phiên mình thăng

Ở khúc giữa hành lang có một bồn phun nước. Một nhóm tượng bằng vàng, kích thước lớn hơn cả người thật, đứng ở giữa một cái hồ nước tròn quay. Cao nhất trong đám tượng đó là một pháp sư trông rất quý phái đang giơ cây đũa phép chĩa thẳng lên không trung. Quây quần xung quanh ông là một phù thủy xinh đẹp, một con nai mã, một con yêu tinh, và một con yêu tinh. Ba con cuối cùng trong đám tượng trông đều tha thiết ngưỡng mộ vị pháp sư và nàng phù thủy. Những tia nước lóng lánh phóng ra từ đầu

s ears, so that the tinkling hiss of
ing water was added to the pops
d cracks of Apparators and the
lter of footsteps as hundreds of
ches and wizards, most of whom
re wearing glum, early-morning
ks, strode toward a set of golden
es at the far end of the hall.

This way,” said Mr. Weasley.

They joined the throng, wending
ir way between the Ministry
rkers, some of whom were carrying
ering piles of parchment, others
tered briefcases, still others reading
Daily Prophet as they walked. As
y passed the fountain Harry saw
er Sickles and bronze Knuts glinting
at him from the bottom of the pool.
mall, smudged sign beside it read:

cây đũa phép, đầu mũi tên của c
nhân mã, đỉnh cái nón nhọn của c
yêu tinh, để cho tiếng rì rào róc rã
của nước rơi xuống hòa điệu với tiế
bụp tiếng cách của những người c
thổ cùng tiếng lộc cộc của bước ch
hàng trăm phù thủy pháp sư, hầu
đều mang một vẻ mặt quạu quọ sá
sớm, đi lật đật về phía cuối hành lan

Ông Weasley nói: “Đi lối này.”

Hai bác cháu nhập vào đám đông
giữa những công nhân viên của
Pháp Thuật, có những người đ
bưng cả chồng giấy da ngát ngầu, r
số người khác xách những cái cặp
liệu méo xẹo, một số người khác n
thì vừa đi vừa đọc *Nhật Báo Tiên*
Khi hai bác cháu đi ngang cái b
phun nước, Harry nhìn thấy mấy đ
bạc Sickle và đồng thiếc Knut n
nháy với nó từ dưới đáy hồ. Một t
bảng nhỏ bên cạnh mang hàng c
nhòe nhoẹt:

***All proceeds from the Fountain of Magical Brethren will be given to St.
Mungo's Hospital for Magical Maladies and Injuries***

***tất cả các sự đóng góp của các Huynh đệ Pháp thuật sẽ được hiến ch
ệnh viện Thánh Mungo chuyên trị Thương tích và Bệnh tật Pháp thuật***

f I'm not expelled from Hogwarts, I'll

Harry bỗng nhận thấy mình đang

in ten Galleons, Harry found himself thinking desperately.

Over here, Harry,” said Mr. Weasley, and they stepped out of the stream of Ministry employees heading for the wooden gates, toward a desk on the counter, over which hung a sign saying SECURITY. A badly shaven wizard in a cock-blue robes looked up as they approached and put down his *Daily Prophet*.

“I’m escorting a visitor,” said Mr. Weasley, gesturing toward Harry.

“Step over here,” said the wizard in a loud voice.

Harry walked closer to him and the wizard held up a long golden rod, thin and flexible as a car aerial, and passed it up and down Harry’s front and back.

“Wand,” grunted the security wizard to Harry, putting down the golden instrument and holding out his hand.

Harry produced his wand. The wizard dropped it onto a strange brass instrument, which looked something like a set of scales with only one dish.

thiết vái thềm: *Nếu tôi không bị đuổi khỏi trường Hogwarts, tôi sẽ đóng góp mười Galleon.*

“Lại đây, Harry.” Ông Weasley rướn vai và hai bác cháu tách ra khỏi dòng người nhân viên Bộ Pháp Thuật đang đi qua những cánh cổng bằng vàng để hướng về một bàn giấy bên trái có treo bảng trên một cái biển đề AN NINH. Một gã pháp sư râu ria cạo lam nham mặt thâm thụng màu xanh lông công ngược nhìn lên khi hai bác cháu đến gần, rồi đặt tờ *Nhật Báo Tiên Tri* xuống.

Ông Weasley ra dấu về phía Harry và nói: “Tôi đi cùng một người khách.”

Gã pháp sư nói giọng bị quấy rầy: “Bước qua đây.”

Harry bước tới gần và gã pháp sư giơ lên một cây roi dài bằng vàng mỏng và mềm dẻo như cây ăng-ten, rồi từ trên xuống dưới cả đầu trước lẫn sau lưng Harry.

Đặt cái dụng cụ bằng vàng xuống, gã pháp sư giơ tay ra chào: “Đũa phép.”

Harry nộp cây đũa phép, gã pháp sư thả nó vào một dụng cụ lạ lùng bằng đồng, trông như một thứ gì đó giống bộ cân đĩa nhưng chỉ có một đĩa cân.

egan to vibrate. A narrow strip of parchment came speeding out of a slit in the base. The wizard tore this off and read the writing upon it.

Eleven inches, phoenix-feather quill, been in use four years. That correct?"

Yes," said Harry nervously.

"I keep this," said the wizard, holding the slip of parchment on a small brass spike. "You get this back," he added, thrusting the wand at Harry.

Thank you."

"Hang on . . ." said the wizard slowly.

His eyes had darted from the silver wizard's badge on Harry's chest to his forehead.

"Thank you, Eric," said Mr. Weasley firmly, and grasping Harry by the shoulder, he steered him away from the desk and back into the stream of students and wizards walking through the golden gates.

Pushed slightly by the crowd, Harry followed Mr. Weasley through the archway into the smaller hall beyond,

Cái dụng cụ đó bắt đầu rung động. Một dải giấy da hẹp nhanh chóng thò khỏi một cái rãnh ở bàn đế. Gã pháp sư xé mảnh giấy da ra và đọc những điều ghi trong đó:

"Mười một inches (28 cm), lõi bằng lông phượng hoàng, đã qua sử dụng bốn năm."

Harry lo lắng đáp: "Đúng vậy."

Gã pháp sư treo miếng giấy da vào một cái cốc nhỏ bằng đồng, nói: "Giữ cái này. Cậu lấy cái này." Gã cầm mạnh cây đũa phép về phía Harry.

"Cảm ơn ông."

"Khoan đã..." Gã pháp sư chậm rãi nói

Mắt gã liếc nhanh từ cái phù hiệu bằng bạc có tên của khách đeo trên ngực áo Harry đến cái trán nó.

Ông Weasley nói một cách dứt khoát: "Cảm ơn, ông Eric." Rồi ông nắm vai Harry, hướng dẫn nó đi khỏi cái bàn giấy và nhập trở lại dòng người thủy pháp sư đang đi xuyên qua những cánh cổng vàng.

Hơi bị đám đông xô đẩy một chút, Harry đi theo ông Weasley xuyên qua những cánh cổng vàng đến một hành

ere at least twenty lifts stood behind
ought golden grilles.

Harry and Mr. Weasley joined the
wd around one of them. A big,
arded wizard holding a large
dboard box stood nearby. The box
s emitting rasping noises.

All right, Arthur?" said the wizard,
lding at Mr. Weasley.

What've you got there, Bob?" asked
Weasley, looking at the box.

We're not sure," said the wizard
iously. "We thought it was a bog-
ndard chicken until it started
athing fire. Looks like a serious
ach of the Ban on Experimental
eding to me."

Vith a great jangling and clattering a
descended in front of them; the
den grille slid back and Harry and
Weasley moved inside it with the
t of the crowd.

Harry found himself jammed against
back wall of the lift. Several witches

lang nhỏ hơn, ở xa hơn, nơi có ít n
hai mươi thang máy đứng đằng s
những tấm lưới trang trí bằng vàng.

Harry và ông Weasley nhập v
đám đông đứng chung quanh r
trong những cái thang máy ấy. Một
pháp sư râu ria xồm xoàm bưng r
cái hộp giấy cứng to đùng đứng k
cạnh, cái hộp phát ra những tiếng
kẹt.

Gã pháp sư ấy gật đầu chào ó
Weasley: "Khỏe không, anh Arthur?"

Ông Weasley ngó cái hộp: "Anh
cái gì vậy, anh Bob?"

Gã pháp sư đáp một cách nghi
túc: "Chúng tôi không biết chắc. Chú
tôi tưởng nó là gà gô đầm lầy cho ó
khi nó thở ra lửa. Theo tôi thì cái r
có vẻ như một vụ vi phạm Lệnh c
Nuôi Thí nghiệm".

Cùng với một tiếng keng chói tai
tiếng lạch cạch ồn ào, cái thang n
từ từ hạ xuống trước mặt đám pháp
phù thủy; tấm lưới bằng vàng tru
nhẹ mở ra và Harry, ông Weasley cù
với đám người còn lại đi vào trc
thang máy.

Harry nhận thấy nó bị ép sát t
vách sau của thang máy. Nhiều p

l wizards were looking at him iously; he stared at his feet to avoid ching anyone's eye, flattening his ge as he did so. The grilles slid shut a crash and the lift ascended wly, chains rattling all the while, le the same cool female voice Harry l heard in the telephone box rang again.

Level seven, Department of Magical mes and Sports, incorporating the ish and Irish Quidditch League adquarters, Official Gobstones Club, l Ludicrous Patents Office."

The lift doors opened; Harry npsed an untidy-looking corridor, a various posters of Quidditch ms tacked lopsidedly on the walls; e of the wizards in the lift, who was rying an armful of broomsticks, ricated himself with difficulty and appeared down the corridor. The ors closed, the lift juddered upward ain, and the woman's voice said, vel six, Department of Magical nsport, incorporating the Floo twork Authority, Broom Regulatory ntrol, Portkey Office, and Apparation it Center."

thủy và pháp sư tò mò nhìn nó; nó r đăm đăm hai chân mình để tránh c ánh mắt của bất cứ ai, và khi làm n vậy, mái tóc của nó rũ xuống k ngoan. Tấm lưới vàng đóng lại n một cái rẹt và thang máy được nê lên từ từ, dây xích kêu loảng xoảng suốt chuyến, trong lúc đó lại vang lần nữa cùng một giọng phụ nữ b thần mà Harry đã nghe khi nó ở trư buồng điện thoại công cộng.

"Tầng bảy, bộ Thẻ dực Thẻ th Pháp thuật, cùng với Trụ sở Liên đc Quidditch Ăng-lê và Ái-nhĩ-lan, Câu bộ Đá phù thủy Chính thức, V phòng Bằng sáng chế Lố bịch."

Cửa thang máy mở ra; Harry l thấy một hành lang trông rất bừa với nhiều tấm áp phích quảng cáo c đội Quidditch khác nhau ghim xéo ư trên những bức tường; một trong đ pháp sư trong thang máy ôm một đc chổi bay len lách ra cửa một cách v và biến mất trong hành lang. C lại đóng, cái thang máy lại lắ lư thê lên, và giọng phụ nữ lại thông b "Tầng sáu, Bộ Giao thông Pháp thu cùng với Sở Quản lý Hệ thống FI Sở Kiểm soát Điều hòa Chổi bay, Khóa Cảng, và Trung tâm Thi E thỏ."

Once again the lift doors opened and four or five witches and wizards got in; at the same time, several paper airplanes swooped into the lift. Harry looked up at them as they flapped idly around above his head; they were a pale violet color and he could see the words "DEPARTMENT OF MAGIC" stamped along the edges of their wings.

"Just Interdepartmental memos," Mr. Weasley muttered to him. "We used to have owls, but the mess was unbelievable . . . droppings all over the desks . . ."

As they clattered upward again, the memos flapped around the swaying lamp in the lift's ceiling.

Level five, Department of International Magical Cooperation, incorporating the International Magical Bidding Standards Body, the International Magical Office of Law, and the International Confederation of Wizards, British Seats."

When the doors opened, two of the memos zoomed out with a few more witches and wizards, but several more memos zoomed in, so that the light

Một lần nữa cửa thang máy lại mở ra và bốn năm phù thủy pháp sư đi cùng lúc đó có nhiều chiếc máy bay giấy bay sà vào thang máy. Harry từ mắt ngược nhìn chúng khi chúng chơi chữ cánh bay tà tà vòng quanh phía trên đầu nó. Chúng màu tím nhạt Harry có thể nhìn thấy con dấu BỘ PHẬN THUẬT đóng dọc rìa cánh máy bay.

Ông Weasley thì thầm với nó: "Độc Thư báo Liên bộ. Trước đây chúng vẫn dùng cú, nhưng mà chúng bây giờ hết sức nói... ỉa lên khắp các máy bay giấy..."

Khi hai bác cháu lại lắc lư cái thang máy đi lên tiếp, lũ Thư báo lao xao lả quanh ngọn đèn đung đưa trên cửa thang máy.

"Tầng năm, Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế, cùng với Hội đồng Tiêu chuẩn Giao dịch Pháp thuật Quốc tế, Sở Lưu Pháp thuật Quốc tế, và Liên minh Pháp sư Quốc tế, Trụ sở Anh."

Khi cánh cửa mở ra, hai cái trống bày Thư báo bay vút ra cùng với một số phù thủy pháp sư, nhưng một chiếc Thư báo khác lại ùa vào, khiến cửa ánh sáng của ngọn đèn trên trần

n the lamp in the ceiling flickered
l flashed as they darted around it.

Level four, Department for the
gulation and Control of Magical
atures, incorporating Beast, Being,
l Spirit Divisions, Goblin Liaison
ice, and Pest Advisory Bureau.”

‘S’cuse,” said the wizard carrying
fire-breathing chicken and he left
lift pursued by a little flock of
mos. The doors clanged shut yet
ain.

Level three, Department of Magical
idents and Catastrophes, including
Accidental Magic Reversal Squad,
iviator Headquarters, and Muggle-
rthy Excuse Committee.”

Everybody left the lift on this floor
ept Mr. Weasley, Harry, and a witch
o was reading an extremely long
ce of parchment that was trailing on
ground. The remaining memos
ntinued to soar around the lamp as
lift juddered upward again, and
n the doors opened and the voice
d, “Level two, Department of
gical Law Enforcement, including
Improper Use of Magic Office,
or Headquarters, and Wizengamot
ministration Services.”

lung linh nhấp nhá vì lũ Thư k
phóng vèo vèo chung quanh.

"Tầng bốn, Bộ Kiểm soát và Đ
hòa Sinh vật Pháp thuật, cùng
Phân bộ Linh hồn, Người trần, và T
vật, Văn phòng Liên lạc Yêu tinh,
Văn phòng Tư vấn Đồ phá hoại."

Gã pháp sư bưng con gà thả ra
nói "Xin lỗi", rồi ra khỏi thang máy, th
sau là một bầy nho nhỏ bọn Thư b
Cánh cửa lại đóng một cái ẹt.

"Tầng ba, Bộ Tai nạn và Thảm h
Pháp thuật, bao gồm Đội Tiêu h
Pháp thuật Ngẫu nhiên, Trụ sở h
ám, và Ủy ban Giải thích Hiện tực
Ma thuật cho dân Muggle."

Mọi người rời thang máy ở tầng r
ngoại trừ Harry, ông Weasley, và r
mụ phù thủy đang đọc một tấm giấy
cực kỳ dài đến nỗi rớt thòng lòng lê
trên sàn. Bọn Thư báo còn lại vẫn t
tục bay lượn quanh chung quanh n
đèn khi cái thang máy một lần nữa
lư thẳng lên, và rồi cánh cửa lại mở
và lại giọng phụ nữ lúc nãy: "Tầng h
Bộ Thi hành Luật Tháp thuật, bao g
Văn phòng Dùng sai Pháp thuật,
sở thần sáng, và Vụ Quản trị Pháp
đoàn."

This is us, Harry,” said Mr. Weasley, and they followed the witch out of the room into a corridor lined with doors. “My office is on the other side of the floor.”

“Mr. Weasley,” said Harry, as they passed a window through which bright light was streaming, “aren’t we underground?”

“Yes, we are,” said Mr. Weasley, “these are enchanted windows; Magical Maintenance decide what weather we’re getting every day. We had two months of hurricanes last time they were angling for a pay raise. . . . It’s not round here, Harry.”

They turned a corner, walked through a pair of heavy oak doors, and emerged in a cluttered, open area divided into cubicles, which were buzzing with talk and laughter. Memos were zooming in and out of cubicles on miniature rockets. A lopsided sign on the nearest cubicle read AUROROR QUARTERS.

Harry looked surreptitiously through the doorways as they passed. The posters had covered their cubicle walls

Ông Weasley nói: “Chúng ta đi rồi, Harry.” Hai bác cháu theo gót phù thủy ra khỏi thang máy đi vào hành lang đầy những cửa. “Văn phòng của bác ở phía bên kia của tầng này”

“Bác Weasley à,…” Harry hỏi, khi bác cháu đi ngang qua một khung cửa sổ nơi có một luồng ánh nắng xuyên qua: “... chứ không phải mình đang sâu dưới mặt đất sao?”

Ông Weasley nói: “Phải chứ! Những cửa sổ đó đã được phù phép; Đội E của quản Pháp thuật quyết định về thời tiết mỗi ngày cho chúng ta. Lần trước, họ lãn công đòi tăng lương, chúng ta hai tháng trời toàn là cuồng phong. Quẹo qua đây, Harry.”

Hai bác cháu quẹo qua góc tường đi xuyên qua thêm hai cánh cửa nặng nề bằng gỗ sồi, bước vào một khu vực thoáng rộng và ồn ào được chia thành những ô bàn giấy có vách ngăn rỉ rả. Tiếng nói và tiếng cười. Bọn Thư ký bay xẹt ra xẹt vào máy ô bàn giấy mang những tên lửa tí hon. Một tấm bảng xộc xệch treo ở ô bàn giấy gần nhất ghi TRỤ SỞ THẦN SÁNG.

Harry len lén quan sát khi hai bác cháu đi xuyên qua những ô cửa. Các thần sáng đã che kín những tấm và

everything from pictures of wanted wizards and photographs of their families, to posters of their favorite Quidditch teams and articles from the *Daily Prophet*.

A scarlet-robed man with a ponytail longer than Bill's was sitting with his feet up on his desk, dictating a report on his quill.

A little farther along, a witch with a patch over her eye was talking over the top of her cubicle wall to Kingsley Shacklebolt.

"Morning, Weasley," said Kingsley Shacklebolt, as they drew nearer. "I've been wanting a word with you, have you got a second?"

"Yes, if it really is a second," said Mr. Weasley, "I'm in rather a hurry."

They were talking to each other as though they hardly knew each other, but when Harry opened his mouth to say hello to Kingsley, Mr. Weasley stood on his foot. They followed

của ông bàn giấy bằng mọi thứ, từ hình ảnh của những tên pháp sư bị truy lùng cùng với hình ảnh gia đình họ, đến những áp phích của đội Quidditch họ thích nhất và những bài báo cắt từ tờ *Nhật Báo Tiên Tri*.

Một người đàn ông mặc áo thụng thắm, tóc để thành một cái đuôi dài hơn cả đuôi tóc của Bill, đang ngồi cõng đôi chân mang giày cao cổ lên bệ bàn giấy đọc ám tả cho cây viết lông ngỗng của ông viết một bản báo cáo.

Xa hơn một chút, một phụ nữ đeo một miếng băng che con mắt của mình đang nói vọng qua bức vách các ô cửa để chuyện trò với pháp sư Kingsley Shacklebolt.

Khi hai bác cháu đi tới gần, Kingsley Shacklebolt nói lơ đãng: "Chào ông Weasley. Nãy giờ tôi đã muốn nói với ông một lời, ông có rảnh một giây không?"

Ông Weasley nói: "Có, nếu đủ một giây thôi. Tôi đang vội lắm."

Hai người nói chuyện với nhau như thể cả hai chẳng hề quen biết nhau nhiều lắm, và khi Harry mở miệng để chào chú Kingsley Shacklebolt thì ông Weasley dẫm lên chân nó. Hai bác

gsley along the row and into the y last cubicle.

Harry received a slight shock; us's face was blinking down at him n every direction. Newspaper tings and old photographs — even one of Sirius being best man at the ters' wedding — papered the walls. e only Sirius-free space was a map he world in which little red pins were wing like jewels.

Here," said Kingsley brusquely to Weasley, shoving a sheaf of chment into his hand, "I need as ch information as possible on flying ggle vehicles sighted in the last lve months. We've received ormation that Black might still be ng his old motorcycle."

Kingsley tipped Harry an enormous k and added, in a whisper, "Give i the magazine, he might find it resting." Then he said in normal es, "And don't take too long, asley, the delay on that firelegs

cháu theo chân Kingsley Shacklebol đọc theo dãy bàn giấy đến ô c cùg.

Harry bỗng bị một cơn sốc n gương mặt của chú Sirius từ khắp r phía đang chớp chớp mắt nhìn xuố nó. Những mẫu giấy báo cắt rời hình ảnh của chú Sirius – kể cả t hình chú đóng vai phù rể trong đ cưới của vợ chồng Potter – dán kín máy tám vách. Chỗ duy nhất th được chú Sirius là chỗ treo tám bản thể giới trên đó chi chít những ch đồ lấp lánh như đồ nữ trang bề ngọc.

"Đây!" Chú Kingsley cộc cằn nói ông Weasley, tay chú cầm một bó g da chìa ra một cách thô bạo. "Tôi c càng nhiều thông tin càng tốt về nhữ xe cộ Muggle bay được nhìn th trong vòng mười hai tháng vừa q Chúng tôi vừa nhận được thông rằng Black có thể vẫn còn đang dụng chiếc xe ô tô cũ của hắn."

Chú Kingsley phóng cho Harry r cái nháy mắt ác liệt và nói thêm, giọng thì thầm: "Đưa cho chú ấy tờ tạp c biết đâu chú ấy thấy hay". Rồi c Kingsley lấy lại giọng bình thường, tiếp: "Đừng chậm trễ quá đấy, c

ort held our investigation up for a
nth.”

If you had read my report you would
ow that the term is ‘firearms,’” said
Weasley coolly. “And I’m afraid
I’ll have to wait for information on
torcycles, we’re extremely busy at
moment.” He dropped his voice
I said, “If you can get away before
ren, Molly’s making meatballs.”

He beckoned to Harry and led him
of Kingsley’s cubicle, through a
second set of oak doors, into another
passage, turned left, marched along
another corridor, turned right into a
dimly lit and distinctly shabby corridor,
I finally reached a dead end, where
a door on the left stood ajar, revealing
a room cupboard, and a door on the
right bore a tarnished brass plaque
reading MISUSE OF MUGGLE ARTIFACTS.

Mr. Weasley’s dingy office seemed
to be slightly smaller than the broom
closet. Two desks had been
squeezed inside it and there was barely
room to move around them because of
the overflowing filing cabinets lining
the walls, on top of which were

Weasley, sự trì hoãn báo cáo về
thủ khí đó đã kéo dài cuộc điều tra
của chúng tôi cả tháng trời.”

Ông Weasley điềm tĩnh đáp: “N
ông đã đọc bản cáo của tôi thì ông
hẳn đã biết thuật ngữ tôi dùng là
‘thủ khí’. Và tôi e rằng ông sẽ phải chờ
thông tin về xe mô tô, hiện giờ chú
tôi đang cực kỳ bận rộn”. Rồi ông r
gọng lại nói tiếp: “Chú liệu xong tru
bảy giờ, chị Molly đang làm món thịt
viên.”

Ông gạt đầu ra hiệu ra Harry và c
nó ra khỏi ô bàn giấy của chú Kings
Shacklebolt, đi xuyên qua bộ cửa bằng
gỗ sồi thứ hai, vào một lối đi kh
quẹo trái, đi dọc một hành lang kh
nửa, và cuối cùng đến một ngõ cụt,
có một cánh cửa bên vách trái đang
mở, để lộ một cái tủ đựng chổi bay,
cánh cửa bên vách phải mang một
biển bằng đồng mờ xỉn ghi: DÙNG
CHẾ TÁC MUGGLE.

Văn phòng tối tăm của ông Weas
dường như nhỏ hơn cả tủ để chổi b
Bên trong văn phòng nhét hai cái b
giấy là đủ chật cứng và hầu như kh
còn chỗ để đi quanh bàn vì những
tủ đầy ắp hồ sơ đựng kín gần hết c
bức tường, và trên đầu tủ là nhữ

ering piles of files. The little wall
ice available bore witness to Mr.
asley's obsessions; there were
veral posters of cars, including one
a dismantled engine, two
strations of postboxes he seemed to
re cut out of Muggle children's
oks, and a diagram showing how to
e a plug.

itting on top of Mr. Weasley's
erflowing in-tray was an old toaster
t was hiccuping in a disconsolate
y and a pair of empty leather gloves
t were twiddling their thumbs. A
tograph of the Weasley family
od beside the in-tray. Harry noticed
t Percy appeared to have walked
of it.

We haven't got a window," said Mr.
asley apologetically, taking off his
nber jacket and placing it on the
ck of his chair. "We've asked, but
y don't seem to think we need one.
ve a seat, Harry, doesn't look as if
kins is in yet."

Harry squeezed himself into the
air behind Perkins's desk while Mr.
asley rifled through the sheaf of

đồng hồ sơ ngát nghềnh chỉ chục đồ
xuống. Chút xíu mảng tường còn trống
thì bày ra chứng cứ rành rành về
ám ảnh của ông Weasley: rất nh
tranh ảnh xe hơi, gồm cả tấm hình r
cái động cơ bị tháo rời ra, hai tấm h
minh họa hộp thư mà có vẻ như ó
đã cắt ra từ sách trẻ con Muggle,
một biểu đồ hướng dẫn cách mắc c
một ổ cắm điện.

Trên cùng của cái khay đựng có
văn đến đã đầy nhóc là một cái lò đ
nướng bánh mì cứ nấc cục một c
chán chường và hai cái bao tay b
da cứ vịn vẹo ngón tay cái hoài. M
tấm hình chụp cả gia đình Weas
đứng bên cạnh cái khay công văn đ
Harry nhận thấy hình như Percy v
mới bước ra khỏi tấm hình.

Ông Weasley cởi áo khoác ra
quàng lên sau ghế, nói như xin lỗi: "T
bác không có cửa sổ. Tụi bác đã y
cầu, nhưng dường như họ không c
rằng tụi bác cũng cần một cái. N
xuống đi, Harry. Bác Perkins có
chưa đến."

Harry thu mình ngồi lên cái ghế đ
sau bàn giấy của ông Perkins trong
ông Weasley lục lọi trong mớ giấy

chment Kingsley Shackbolt had
en him.

Ah,” he said, grinning, as he
racted a copy of a magazine entitled
e *Quibbler* from its midst, “yes . . .”
flicked through it. “Yes, he’s right,
sure Sirius will find that very
using — oh dear, what’s this now?”

A memo had just zoomed in through
open door and fluttered to rest on
of the hiccuping toaster. Mr.
asley unfolded it and read aloud,
bird regurgitating public toilet
orted in Bethnal Green, kindly
estigate immediately.’ This is getting
culous . . .”

A regurgitating toilet?”

Anti-Muggle pranksters,” said Mr.
asley, frowning. “We had two last
ek, one in Wimbledon, one in
phant and Castle. Muggles are
ling the flush and instead of
rything disappearing — well, you
i imagine. The poor things keep
ling in those — those *pumbles*, I
ik they’re called — you know, the
es who mend pipes and things —”

mà chú Kingsley Shackbolt đã đ
cho ông.

Khi trích ra được từ chính giữa
giấy da đó một bản sao của tờ tạp
tựa là Kẻ Ngụy Biện, ông cười toe to
“A! ... Đúng chóc”. Ông lật suốt tờ
chí: “Ừ, anh Kingsley có lý. Bác ch
là chú Sirius sẽ thấy cái này tức c
lắm... Oái, mèn ơi, cái gì đây?”

Một cái Thư báo vừa bay vút
phòng qua cánh cửa để mở và c
trên cái lò nướng bánh mì nấc cục
nghỉ mệt vì vẫn còn rúng động. C
Weasley mở nó ra và đọc to: “Cầu t
công cộng dội ngược thứ ba được k
cáo tìm thấy ở Bethnal Green, xin
lòng điều tra ngay tức thì.” Cái trò r
đang trở nên lố bịch đây...”

“Một cái cầu tiêu dội ngược à?”

Ông Weasley tỏ ra tự lự: “Bọn c
khăm chống-Muggle. Tuần trước đã
hai cái, một cái xuất hiện
Wimbledon, một cái ở Voi và Lâu E
Khi dân Muggle xả cầu tiêu thì thay
mọi thứ trôi xuống cống thì... Chà, c
có thể tưởng tượng ra. Những dân
nghịệp này cứ gọi những... những t
cống, bác nghĩ tên của họ là vậy
phải... con biết, mấy người sửa c
nước và những thứ...”

Plumbers?"

— exactly, yes, but of course they're removed. I only hope we can catch whoever's doing it."

Will it be Aurors who catch them?"

Oh no, this is too trivial for Aurors, it will be the ordinary Magical Law Enforcement Patrol — ah, Harry, this is Mr. Perkins."

A stooped, timid-looking old wizard with a mass of fluffy white hair had just entered the room, panting.

Oh Arthur!" he said desperately, without looking at Harry. "Thank goodness, I didn't know what to do for the best, whether to wait here for you or not, I've just sent an owl to your home but you've obviously missed it — an urgent message came ten minutes ago —"

I know about the regurgitating incident," said Mr. Weasley.

No, no, it's not the toilet, it's the

"Có phải là thợ ống nước?"

"... Ờ, đúng chóc. Nhưng mà thiên nhiên họ chỉ thêm điên cái đầu mà thôi bác chỉ mong tóm được kẻ nào đó bày ra trò này."

"Có phải những thần sáng sẽ người bắt chúng không?"

"Ồ, không, chuyện này quá vớ vẩn thường vụn vặt đối với những thần sáng. Đội Tuần tra Thi hành Luật Pháp thuật thông thường sẽ lo... À, Harry đây là ông Perkins."

Một lão pháp sư già trông có vẻ bất lực, nhún nhùng, có mái tóc bạc phơ như bông vừa bước vào phòng, thở hổn hển:

"Ôi, ông Arthur ơi" Ông Perkins thốt lên khẩn thiết, không hề ngó Harry một cái. "Thiệt là cảm ơn trời đất! Tôi đã không biết phải làm gì mới là tốt nhất, là có nên đợi anh ở đây hay không, tôi vừa mới sai cú tới nhà anh nhưng rõ ràng là anh không nhận được... có một bức thư khẩn mới nhận được cách đây mười phút..."

Ông Weasley nói: "Tôi biết về vụ cướp tiêu diệt ngược rồi."

Không, không, không phải chuyện

ter boy's hearing — they've
inged the time and venue — it starts
eight o'clock now and it's down in
Courtroom Ten —”

Down in old — but they told me —
rlin's beard —”

Mr. Weasley looked at his watch, let
a yelp, and leapt from his chair.

Quick, Harry, we should have been
re five minutes ago!”

Perkins flattened himself against the
g cabinets as Mr. Weasley left the
ce at a run, Harry on his heels.

Why have they changed the time?”
rry said breathlessly as they hurtled
st the Auror cubicles; people poked
their heads and stared as they
aked past. Harry felt as though he
d left all his insides back at Perkins's
sk.

I've no idea, but thank goodness we
here so early, if you'd missed it it
uld have been catastrophic!”

cầu tiêu, mà là vụ tòa xử thằng con
nhà Potter... Họ đã thay đổi giờ g
và nơi chốn xét xử rồi... Bây giờ ph
tòa bắt đầu từ tám giờ sáng và ở t
dưới Phòng xử án Số mười cũ.

"Tuốt dưới... nhưng mà họ nói
tôi... Râu ria Hà bá ơi..."

Ông Weasley coi đồng hồ, thốt
một tiếng kêu uất ức và nhảy ra k
ghế.

"Lẹ lên, Harry, lẽ ra chúng ta phải
mặt ở đó cách đây năm phút rồi!"

Ông Perkins thả người dựa s
soài vào mấy cái tủ hồ sơ trong
ông Weasley phóng chạy khỏi
phòng và Harry cũng co giò vọt theo

Khi hai bác cháu bồm giập chạy c
những ô bàn giấy của các thần sá
Harry đứt hơi hỏi: "Tại sao họ thay
giờ giấc?". Mọi người thò đầu ra k
cái ô của họ trợn mắt ngó theo hai k
cháu xồng xộc chạy qua. Harry có c
giác nó đã bỏ sót lại tất cả ruột g
trên bàn giấy của ông Perkins.

"Bác không biết, nhưng nhờ ơn t
mà chúng ta đến đây khá sớm, c
nếu con không đến kịp phiên tòa
thiệt là tai họa khôn lường!"

Mr. Weasley skidded to a halt beside the lifts and jabbed impatiently at the down button.

Come ON!"

The lift clattered into view and they hurried inside. Every time it stopped Mr. Weasley cursed furiously and pressed the number nine button.

Those courtrooms haven't been used in years," said Mr. Weasley anxiously. "I can't think why they're doing work down there — unless — but no . . ."

A plump witch carrying a smoking cigarette entered the lift at that moment, but Mr. Weasley did not elaborate.

"The Atrium," said the cool female receptionist and the golden grilles slid open, showing Harry a distant glimpse of the marble statues in the fountain. The plump witch got out and a sallown-faced wizard with a very mournful expression got in.

"Good Morning, Arthur," he said in a cheerful voice as the lift began to descend. "Don't often see you down here . . ."

Ông Weasley ghìm chân dừng bên cạnh mấy cái thang máy và ruột nhấn liên miên cái nút xuống.

"Mau LÊN!"

Cái thang máy lắc lư hiện ra và bác cháu hồi hả bước vào. Mỗi lần thang máy ngừng, ông Weasley giận dữ nguyên rủa và đấm thùm thụp vào cái nút số chín. Ông Weasley cuối cùng thì nói:

"Mấy phòng xử án đó không còn dùng hàng bao nhiêu năm rồi. Bác khác hẳn thể nghĩ ra tại sao họ lại xử vụ của chúng ta ở dưới đó... trừ khi... nhưng rõ ràng là không..."

Lúc đó một mụ phù thủy đẩy đà cùng một cái cốc bốc khói đi vào thang máy và ông Weasley không nói nữa.

"Vành-tai". Giọng phụ nữ bình thường vang lên và tấm lưới vàng trượt mở ra cho Harry thoáng thấy ở xa xa như một bức tượng vàng của bồn phun nước. Mụ phù thủy đã đà bước ra và một pháp sư da vàng bủng có một vẻ rầu rầu hết sức thô lương bước vào.

Khi cái thang máy bắt đầu tụt xuống thì lão cất giọng sàu sầm nói: "Chào ông Arthur. Ít khi thấy anh xuống dưới này..."

Urgent business, Bode,” said Mr. Weasley, who was bouncing on the balls of his feet and throwing anxious glances over at Harry.

“Ah, yes,” said Bode, surveying Harry unblinkingly. “Of course.”

Harry barely had emotion to spare for Bode, but his unfaltering gaze did make him feel any more uncomfortable.

“Department of Mysteries,” said the old female voice, and left it at that.

“Quick, Harry,” said Mr. Weasley as the lift doors rattled open, and they stepped up a corridor that was quite different from those above. The walls were bare; there were no windows and doors apart from a plain black one at the very end of the corridor. Harry expected them to go through it, but instead Mr. Weasley seized him by the arm and dragged him to the left, where there was an opening leading to a flight of steps.

“Down here, down here,” panted Mr. Weasley, taking two steps at a time. “The lift doesn’t even come down this . . . why they’re doing it there . . .”

Ông Weasley nhấp nhúm như đứng trên than hồng, đưa mắt nhìn về phía Harry đầy lo lắng: “Có công việc khẩn cấp, ông Bode à.”

“Ờ, phải. Dĩ nhiên!”. Ông Bode khinh sát Harry không chớp mắt.

Harry chẳng có cảm xúc nào dành cho lão Bode lúc này, nhưng cái nhìn soi mói của lão cũng không làm cho cảm thấy thoải mái hơn.

Giọng phụ nữ thản nhiên vang vọng lớn: “Bộ Bảo mật.”

Cửa thang máy vừa cọt kẹt mở, ông Weasley đã hỏi: “Mau lên, Harry! Hai bác cháu chạy như bay ngược một hành lang hoàn toàn khác những hành lang khác ở tầng các tầng trên. Các bức tường trống trơn. Không có cửa sổ hay cửa cái nào khác ngoài trừ cánh cửa đen phẳng lì ở tận cuối hành lang. Harry tưởng là hai bác cháu sẽ đi qua cánh cửa đó, nhưng thay vào vậy, ông Weasley nắm lấy cánh tay và lôi nó về bên trái, nơi có một lối mở dẫn tới một hành lang.

Ông Weasley nhảy xuống hai bậc cầu thang một, bảo: “Xuống đi xuống đây, thang máy cũng khác

They reached the bottom of the steps and ran along yet another corridor, which bore a great resemblance to that which led to Snape's dungeon at Hogwarts, with rough stone walls and torches in brackets. The doors they passed here were heavy wooden ones with iron studs and keyholes.

Courtroom . . . ten . . . I think . . . we're nearly . . . yes."

Mr. Weasley stumbled to a halt beside a grimy dark door with an ornate iron lock and slumped against the wall, clutching at a stitch in his chest.

"Go on," he panted, pointing his thumb at the door. "Get in there."

"Aren't — aren't you coming with —"

"No, no, I'm not allowed. Good luck!"

Harry's heart was beating a violent thump against his Adam's apple. He

xuống sâu tới tận dưới này... Tại sao họ lại xét xử con dưới này chứ..."

Hai bác cháu xuống tới bậc thềm cuối cùng và phóng chạy dọc theo hành lang nữa. Hành lang này giống với hành lang dẫn xuống hầm của thầy Snape ở trường Hogwarts, tường đá xù xì, đuốc thì bị che khuất. Những cánh cửa mà hai bác cháu vượt qua ở đây là những cánh cửa nặng ịch có then cài và ổ khóa bằng sắt.

"Phòng xử án... số Mười... không nghĩ... chúng ta gần tới... đúng rồi."

Ông Weasley chúi nhủi khi thế gấp bên ngoài một cánh cửa đen bóng đầy bụi có một cái ổ khóa bằng đồng lồi. Ông ngã dựa sòng soài vào bức tường, tay đưa lên níu chặt ngực áo của mình.

Ông thở hào hển, chĩa ngón tay vào cánh cửa: "Vô đi. Vô đó đi."

"Chứ... bác không... vào với con sao?"

"Không, không, bác không được phép. Chúc con may mắn."

Trái tim Harry đập như trống trời kinh hồn, đẩy trái hầu ở cổ nó lòi

allowed hard, turned the heavy iron
or handle, and stepped inside the
irtroom.

Nó hết sức khó khăn nuốt vào, xo
nắm đấm cửa nặng nề bằng sắt,
bước vào phòng xử án.

— CHƯƠNG 8 —

PHIÊN TÒA *THE HEARING*

Harry gasped; he could not help himself. The large dungeon he had entered was horribly familiar. He had not only seen it before, he had been here before: This was the place he had visited inside Dumbledore's office, the place where he had watched the Lestranges sentenced to imprisonment in Azkaban.

The walls were made of dark stone, dimly lit by torches. Empty benches lined the walls on either side of him, but ahead, the highest benches of all, were occupied by shadowy figures. They had been

Harry há hốc mồm vì kinh ngạc. Căn hầm to lớn mà nó vừa bước vào quen thuộc khủng khiếp. Nó nhớ những đã từng nhìn thấy nơi này, còn từng đến nơi này trước đây nữa. Đây là nơi nó đã đến trong bộ Tư pháp của cụ Dumbledore, là nơi mà đã thấy Lestranges bị kết án tù chung thân trong nhà ngục Azkaban.

Những bức tường xây bằng đá đã được soi lờ mờ bằng ánh đuốc. Những dãy ghế dài dựng thành dốc cao ở hai bên nó đều trống trơn, nhưng đằng trước, trên những băng ghế

ing in low voices, but as the heavy
or swung closed behind Harry an
inous silence fell.

A cold male voice rang across the
irtroom.

"You're late."

"Sorry," said Harry nervously. "I-I
n't know the time had changed."

"That is not the Wizengamot's fault,"
d the voice. "An owl was sent to you
; morning. Take your seat."

Harry dropped his gaze to the chair
he center of the room, the arms of
ich were covered in chains. He had
n those chains spring to life and
d whoever sat between them. His
tsteps echoed loudly as he walked
oss the stone floor. When he sat
gerly on the edge of the chair the
ains clinked rather threateningly but
not bind him. Feeling rather sick he
ked up at the people seated at the
ich above.

There were about fifty of them, all,

nhất, có nhiều bóng dáng mờ ảo.
đang nói chuyện rù rì, nhưng khi các
cửa nặng nề đóng sập lại sau lưng
Harry thì một sự im lặng đáng sợ k
trùm tất cả.

Một giọng đàn ông lạnh lùng ng
vang qua phòng xử án.

"Trò đến trễ."

Harry lo lắng đáp: "Con xin
Con... cháu không biết giờ giấc
thay đổi."

Giọng kia nói: "Đó không phải là
của Pháp thuật đoàn. Một con cú
được gọi đến trò hồi sáng nay. H
ngồi xuống."

Ánh mắt lo âu của Harry rơi xuố
cái ghế đặt ngay chính giữa phòng,
tay ghế quấn đầy dây xích. Nó đã từ
nhìn thấy những dây xích đó bật c
trời nghiêng bất cứ ai ngồi giữa chú
Bước chân Harry vang lên rõ mồn r
khi nó bước ngang qua sàn phòng
đá. Khi nó rón rén ngồi lên mép
ghế, lũ dây xích kêu lên xúng xoể
hơi có vẻ hăm he dọa nạt, như
không trói nó lại. Cảm thấy hơi l
giọng, Harry ngược nhìn lên nhữ
người ngồi ở băng ghế tuốt trên cao

Có khoảng năm mươi người

far as he could see, wearing plum-
ored robes with an elaborately
rked silver W on the left-hand side
he chest and all staring down their
ses at him, some with very austere
ressions, others looks of frank
iosity.

n the very middle of the front row
Cornelius Fudge, the Minister of
gic. Fudge was a portly man who
n sported a lime-green bowler hat,
ugh today he had dispensed with it;
had dispensed too with the
ulgent smile he had once worn
en he spoke to Harry. A broad,
iare-jawed witch with very short
y hair sat on Fudge's left; she wore
nonocle and looked forbidding. On
dge's right was another witch, but
e was sitting so far back on the
ch that her face was in shadow.

Very well," said Fudge. "The
used being present — finally — let
begin. Are you ready?" he called
vn the row.

Yes, sir," said an eager voice Harry

thầy; tất cả, theo như nó nhận th
đều mặc áo thụng màu mận có r
chữ W bằng chỉ bạc được thêu r
cách tỉ mỉ trên ngực áo bên trái. Tất
đang nhìn xuống nó qua cái sống r
của họ, có người thì mặt mũi khắc k
có người thì nét mặt tò mò một cá
thật thà.

Ngồi ở ngay chính giữa hàng c
tiên là ông Corneluis Fudge, Bộ trưở
Bộ Pháp Thuật. Ông Fudge là r
người bệ vệ ta đây thường hay l
dáng với một cái nón quả dưa m
xanh vỏ chanh, nhưng hôm nay ó
tha cho cái nón; ông tha luôn cho
cười khoan dung mà có lần ông
đeo trên mặt khi nói chuyện với Ha
Bên trái ông Fudge là một nữ phù t
hàm vuông bành bạnh tóc bạc n
củn. Bà đeo một cái kính chột, tr
hết sức gớm ghiếc. Bên phải ó
Fudge là một phù thủy khác, nhưng
này ngồi thụt ra sau băng ghế hơi
nên gương mặt của bà bị khuất tr
bóng tối.

Ông Fudge nói vọng xuống h
ghế: "Thôi được, cuối cùng, bị cáo
có mặt, chúng ta hãy bắt đầu. Qu
đã sẵn sàng chưa?"

"Thưa ngài, rồi ạ.". Harry nhận

...w. Ron's brother Percy was sitting at the very end of the front bench. Harry looked at Percy, expecting some sign of recognition from him, but none came. Percy's eyes, behind his horn-rimmed glasses, were fixed on his parchment, a quill poised in his hand.

Disciplinary hearing of the twelfth of August," said Fudge in a ringing voice, and Percy began taking notes at once, on offenses committed under the Decree for the Reasonable Restriction of Underage Sorcery and the International Statute of Secrecy by James Potter, resident at number four, Privet Drive, Little Whinging, Surrey.

Interrogators: Cornelius Oswald Fudge, Minister of Magic; Amelia Susan Bones, Head of the Department of Magical Law Enforcement; Dolores Jane Umbridge, Senior Undersecretary to the Minister. Court Scribe, Percy Ignatius Weasley —"

— Witness for the defense, Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore," and a quiet voice from behind Harry,

ngay cái giọng háo hức vừa đáp. Cái anh Percy của Ron đang ngồi ở cuối băng ghế đầu tiên. Harry nhìn Percy trông mong một dấu hiệu nhận biết từ Percy, nhưng chẳng có gì hết. Mắt Percy ẩn đằng sau cặp kính gọng sừng đang dán chặt vào tờ giấy da cạnh anh ta, một cây viết lông ngỗng đã lăm le thi hành nhiệm vụ trong tay.

Ông Fudge cất tiếng nói ngân nga và Percy bắt đầu ghi chép ngay thì: "Phiên tòa Kỷ luật ngày mười tháng tám xét xử vụ vi phạm của Harry James Potter, ngụ tại số Bốn, Privet Drive, Little Whinging, Surrey, căn theo Đạo luật Giới hạn Hợp lý dành cho Phù thủy Vị thành niên và Đạo luật Quốc tế về Bảo mật."

"Người thẩm vấn gồm: Ông Cornelius Oswald Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật; bà Amelia Susan Bones, giám đốc Sở Thi hành Luật Pháp thuật; bà Dolores Jane Umbridge, Bí thư cao cấp của Bộ trưởng. Thư ký Phiên tòa: Percy Ignatius Weasley..."

"... Nhân chứng bào chữa, Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore." Một giọng nói lạnh lẽo thốt ra từ đằng

o turned his head so fast he cricked neck.

Dumbledore was striding serenely across the room wearing long night-blue robes and a perfectly calm expression. His long silver beard and hair gleamed in the torchlight as he drew level with Harry and looked up at Fudge through the half-moon spectacles that rested halfway down his very crooked nose.

The members of the Wizengamot were muttering. All eyes were now on Dumbledore. Some looked annoyed, others slightly frightened; two elderly witches in the back row, however, raised their hands and waved in welcome.

A powerful emotion had risen in Harry's chest at the sight of Dumbledore, a fortified, hopeful feeling never like that which phoenix song gave him. He wanted to catch Dumbledore's eye, but Dumbledore was not looking his way; he was continuing to look up at the obviously angered Fudge.

sau Harry khiến nó quay phắt đầu suýt nữa là trật cổ.

Cụ Dumbledore đang bình thản bước ngang qua phòng xử án trong áo thụng dài màu xanh thẫm thẫm cả bầu trời nửa đêm, nét mặt thanh thản tuyệt vời. Bộ râu và mái tóc của cụ dài và bạc phơ phản chiếu ánh đèn khi cụ đi lên ngang tầm với Harry ngược nhìn ông Fudge qua đôi kính hình nửa vầng trăng đeo trang giữa chừng cái sóng mũi kho khoằm.

Các thành viên của Pháp Thù đoàn đang rù rì. Tất cả đều chú mắt vào cụ Dumbledore. Một số tỏ vẻ không chịu, những người khác hơi hoảng sợ. Tuy nhiên có hai mục phù thủy già nua ở hàng ghế sau giơ tay lên vẫy chào.

Khi Harry nhìn thấy thản Dumbledore, một tình cảm mãnh liệt dâng trào trong lồng ngực nó, một cảm xúc tràn trề hy vọng và lòng dũng cảm được tăng lên, gần giống với hiệu quả bài ca mà phượng hoàng đã từng mang tới cho nó. Nó muốn nhìn thẳng mắt cụ Dumbledore, nhưng cụ khác nhìn về hướng nó; cụ đang tiếp

Ah,” said Fudge, who looked roughly disconcerted. “Dumbledore. You — er — got our — er — message that the time and — er — place of the hearing had been changed, then?”

I must have missed it,” said Dumbledore cheerfully. “However, due to a lucky mistake I arrived at the Ministry three hours early, so no harm done.”

Yes — well — I suppose we’ll need another chair — I — Weasley, could you — ?”

Not to worry, not to worry,” said Dumbledore pleasantly; he took out his wand, gave it a little flick, and a flashy chintz armchair appeared out of nowhere next to Harry. Dumbledore sat down, put the tips of his long fingers together, and looked at Fudge and them with an expression of polite interest. The Wizengamot was still chattering and fidgeting restlessly; only when Fudge spoke again did they settle down.

ngược nhìn ông Fudge, người đã bối rối một cách lộ liễu.

Trông ông Fudge mất bình tĩnh sức, ông nói: “À... cụ Dumbledore. Vậy là... cụ... a... ơ... nhận được thông báo của chúng tôi... về việc thay đổi giờ giấc.. địa điểm... rồi sao?”

“Chắc là không nhận được đâu” Dumbledore hớn hờ nói: “Nhưng vì một sự nhầm lẫn may mắn mà tôi ở Bộ Pháp Thuật sớm tới ba tiếng để hồ, thành ra cũng chưa xảy ra điều tai hại.”

“Vâng... À... Tôi nghĩ là chúng ta cần thêm một cái ghế nữa... tôi... à Weasley, anh vui lòng...?”

“Khỏi lo, khỏi lo...”. Cụ Dumbledore vui vẻ nói. Rồi cụ rút cây đũa phép búng nhẹ nó một cái, thế là một nệm êm ái bọc vải hoa không biết cỡ nào bỗng hiện ra ngay bên cạnh Harry. Cụ Dumbledore ngồi xuống chụm các đầu ngón tay thon dài của cụ với nhau, và nghiên cứu ông Fudge ngồi tuốt trên cao kia với một vẻ rất thích thú rất lịch sự. Pháp Thẩm đã vẫn rù rì xôn xao một cách bồn chồn chỉ khi ông Fudge mở miệng nói trở thì họ mới chịu yên đi.

Yes,” said Fudge again, shuffling his feet. “Well, then. So. The charges. Yes.”

He extricated a piece of parchment from the pile before him, took a deep breath, and read, “The charges against you are as follows: That he did knowingly, deliberately, and in full awareness of the illegality of his actions, having received a previous written warning from the Ministry of Magic on a similar charge, produce a Patronus Charm in a Muggle-inhabited area, in the presence of a Muggle, on just the second at twenty-three minutes past nine, which constitutes an offence under paragraph C of the Decree for the Reasonable Restriction of Underage Sorcery, 1875, and also under section thirteen of the International Confederation of Wizards’ Statute of Secrecy.

You are Harry James Potter, of number four, Privet Drive, Little Whinging, Surrey?” Fudge said, glaring at Harry over the top of his parchment.

Yes,” Harry said.

Một lần nữa ông Fudge xáo xáo từ vựng của ông để kiếm lời lấp liếm. “Vâng. À, vâng. Vậy thì. Thôi đành vậy. Cáo trạng. Vâng.”

Ông tháo rời một miếng giấy da cái đồng trước mặt ông, hít một hơi sâu và đọc. “Cáo trạng chống lại bị cáo như sau: bị cáo hành động ranh mãnh có dụng ý và hoàn toàn ý thức tội lỗi, chất bất hợp pháp của hành động của mình. Trước đó bị cáo đã nhận được sự cảnh cáo bằng văn bản của Pháp Thuật về một tội trạng tương tự dùng pháp thuật gọi hồn Thần Mệnh hiện ra giữa một khu dân cư có dân Muggle, trước sự hiện diện của một Muggle, vào ngày hai tháng tám lúc chín giờ hai mươi ba phút. Hành động này đã cấu thành hành vi phạm pháp chiếu theo điều C của Đạo Luật Giới hạn Hợp lý dành cho Phù thủy thành niên, 1875, và chiếu theo điều mười ba của Đạo luật của Liên minh Quốc tế các Pháp sư về Bảo mật.”

Ông Fudge nhón mắt qua khỏi tờ giấy da, nhìn Harry chăm chăm: “phải trò là Harry James Potter, ở số Bốn, đường Privet Drive, phố Little Whinging, vùng Surrey?”

Harry đáp: “Dạ phải”

You received an official warning in the Ministry for using illegal magic three years ago, did you not?"

Yes, but —"

And yet you conjured a Patronus on the night of the second of August?" said Fudge.

Yes," said Harry, "but —"

Knowing that you are not permitted to use magic outside school while you are under the age of seventeen?"

Yes, but —"

Knowing that you were in an area frequented by Muggles?"

Yes, but —"

Fully aware that you were in close proximity to a Muggle at the time?"

Yes," said Harry angrily, "but I only did it because we were —"

The witch with the monocle on her nose's left cut across him in a booming voice.

You produced a fully fledged Patronus?"

"Trò đã nhận được lời cảnh cáo chính thức của Bộ Pháp Thuật về việc sử dụng pháp thuật bất hợp pháp cả đây ba năm, có đúng không?"

"Dạ đúng, nhưng mà..."

"Và trò đã gọi hồn Thần Hộ Mệnh vào đêm mồng hai tháng tám."

"Dạ phải, nhưng..."

"Trò biết là trò không được phép dụng pháp thuật ở bên ngoài trường học khi trò chưa đủ mười bảy tuổi?"

"Dạ, nhưng..."

"Trò biết là trò đang ở trong một khu vực đầy dân Muggle?"

"Dạ, nhưng..."

"Trò ý thức đầy đủ là lúc đó trò đã ở rất gần một Muggle?"

Harry nổi nóng: "Vâng. Nhưng chỉ xài tới pháp thuật chỉ vì chúng chỉ bị..."

Mụ phù thủy chột mắt ngồi bên ông Fudge ngắt lời Harry bằng giọng oang oang:

"Trò đã làm phép gọi lên được hồn Thần Hộ Mệnh hẳn hoi, có p

Yes,” said Harry, “because —”

A corporeal Patronus?”

A — what?” said Harry.

Your Patronus had a clearly defined form? I mean to say, it was more than light or smoke?”

Yes,” said Harry, feeling both impatient and slightly desperate, “it’s a stag, it’s always a stag.”

Always?” boomed Madam Bones. “Have you produced a Patronus before?”

Yes,” said Harry, “I’ve been doing it over a year —”

And you are fifteen years old?”

Yes, and —”

You learned this at school?”

Yes, Professor Lupin taught me in third year, because of the —”

Impressive,” said Madam Bones, leaning down at him, “a true Patronus

không?”

Harry đáp: “Phải, bởi vì...”

“Một Thần Hộ Mệnh hữu hình, phải không?”

Harry hỏi: “Một... cái gì ạ?”

“Thần Hộ Mệnh của trò có hình dạng được xác định rõ ràng, phải không? Muốn nói cái đó không phải chỉ là ánh sáng hay khói, phải không?”

Harry cảm thấy hết kiên nhẫn nổi cơn đấm ra hơi liều mạng. Nó đáp: “Phải. Đó là một con nai. Luôn luôn là một con nai.”

“Luôn luôn à?” Bà Bones gầm gừ. “Vậy là trò đã từng gọi hồn Thần Hộ Mệnh trước đó nữa sao?”

Harry đáp: “Dạ. Cháu đã xài phép này hơn một năm nay.”

“Mà trò mới mười lăm tuổi?”

“Dạ, và...”

“Trò học phép ấy ở trường hả?”

“Dạ, thầy Lupin dạy cháu phép vào năm thứ ba bởi vì...”

Bà Bones ngó xuống nó chằm chằm nói: “Hết sức ấn tượng! Một Thần

that age . . . very impressive deed.”

Some of the wizards and witches around her were muttering again; a few nodded, but others were frowning and shaking their heads.

It’s not a question of how impressive the magic was,” said Fudge in a testy voice. “In fact, the more impressive the feat it is, I would have thought, given that the boy did it in plain view of a crowd!”

Those who had been frowning now murmured in agreement, but it was the sight of Percy’s sanctimonious little nod that goaded Harry into speech.

“I did it because of the dementors!” he said loudly, before anyone could interrupt him again.

He had expected more muttering, but the silence that fell seemed to be somehow denser than before.

“Dementors?” said Madam Bones after a moment, raising her thick eyebrows so that her monocle looked in danger of falling out. “What do you mean, boy?”

Mệnh trọn vẹn bản lĩnh vào cái tát ấy... quả là hết sức ấn tượng.”

Một số pháp sư và phù thủy chu quanh bà Bones lại tiếp tục rỉ rầm chuyện; vài ba người gật gù, như những người khác chau mày lắc đầu.

Ông Fudge cất giọng gắt gỏng: “Không phải là vấn đề pháp thuật gì ấn tượng như thế nào. Thực tế, tôi nghĩ là càng gây ấn tượng càng tệ hại trong bối cảnh thằng bé đã thực hiện nó ngay trước mắt một kẻ Muggle.”

Những người đang chau mày bèn rầm tán thành, nhưng chính cái gật gù cao ngạo của Percy đã khiến Harry vượt miệng phản kháng.

Nó la to lên trước khi những người khác kịp chặn họng nó lần nữa: “Chẳng đã làm vậy vì bọn giám ngục!”

Nó đã tưởng phòng xử án sẽ ồn ào hơn nữa, nào ngờ cả phòng bỗng ngột im lặng, thậm chí còn im hơn trước đó.

“Giám ngục ư??” bà Bones nói sau một thoáng, nhướn đôi mày rậm của bà lên khiến cho con mắt chột của bà có vẻ như đang có nguy cơ tròn rớt ra ngoài. Bà hỏi: “Ý trò muốn nói gì?”

I mean there were two dementors in that alleyway and they went for me and my cousin!”

“Ah,” said Fudge again, smirking pleasantly as he looked around at the Wizengamot, as though inviting them to share the joke. “Yes. Yes, I ought we’d be hearing something like this.”

“Dementors in Little Whinging?” said Madam Bones said in tones of great surprise. “I don’t understand —”

“Don’t you, Amelia?” said Fudge, still smirking. “Let me explain. He’s been thinking it through and decided that dementors would make a very nice cover story, very nice indeed. Muggles can’t see dementors, can they, boy? Highly convenient, highly convenient . . . so it’s just your word against no witnesses . . .”

“I’m not lying!” said Harry loudly, over another outbreak of muttering from the court. “There were two of them, coming from opposite ends of the alley,

“Ý cháu muốn nói là có hai tên giám ngục xuất hiện ở trong con hẻm và công cháu và em họ cháu.”

“Ah,” Ông Fudge lại kêu lên. Cậu đưa mắt nhìn quanh Pháp Thảm đờn nở nụ cười ngớ ngẩn hết sức khó chịu như thể mời mọc họ cùng thưởng thức một chuyện tiếu lâm. “Phải, phải, tôi đoán rằng chúng ta sẽ được nghe chuyện na ná như vậy.”

Bà Bones ngạc nhiên hỏi: “Bọn giám ngục ở Little Whinging à? Tôi không hiểu...”

Ông Fudge vẫn biểu diễn nụ cười ngớ ngẩn: “Không hiểu sao, Amelia? Để tôi giải thích nhé. Nó suy tính kỹ rồi và quyết định rằng ra bọn giám ngục sẽ là một chuyện xạo hay ho để che đậy sự thật, chuyện xạo đó quả là hay. Dân Muggle đâu có nhìn thấy được bọn giám ngục đúng không, thằng kia? Cực kỳ tiện lợi... Vô cùng tiện lợi... Vậy là trò nói bằng mồm trò thôi, chứ đâu có chứng nhân...”

“Cháu không bịa đặt!” Harry la lên át tiếng của một trận rì rầm khác vọt nổi lên trong phòng xử án. “Có hai giám ngục, chúng đến từ đầu kia của hẻm, mọi thứ bỗng trở nên lạnh giá

Everything went dark and cold and my skin felt them and ran for it —”

Enough, enough!” said Fudge with a very supercilious look on his face. “I’m sorry to interrupt what I’m sure would have been a very well-rehearsed story

Dumbledore cleared his throat. The Wizengamot fell silent again.

We do, in fact, have a witness to the presence of dementors in that hallway,” he said, “other than Dudley Dursley, I mean.”

Fudge’s plump face seemed to wobble, as though somebody had let a bucket of water fall out of it. He stared down at Dumbledore for a moment or two, then, on the appearance of a man pulling himself back together, said, “We haven’t got time to listen to more riddles, I’m afraid, Dumbledore. I must get this dealt with quickly —”

I may be wrong,” said Dumbledore calmly, “but I am sure that under the Wizengamot Charter of Rights, the Ministry has the right to present

thằng em họ của cháu cảm giác thì chúng và bỏ chạy...”

“Đủ rồi, đủ rồi.” Với một cái nhìn như là hợm hĩnh ta đây lồ lộ trên mặt, ông Fudge nói: “Ta rất tiếc là phải làm gián đoạn cái câu chuyện mà ta biết trò đã tập dượt kỹ càng...”

Cụ Dumbledore tăng hắng. Phái Thẩm đoàn nín khe. Cụ Dumbledore nói:

"Thực ra chúng tôi có một nhân chứng về sự có mặt của bọn giết người trong con hẻm đó, tôi muốn một nhân chứng khác hơn là Dudley Dursley."

Bộ mặt phúng phính của ông Fudge dường như chảy xệ xuống, như thể người nào vừa xì hơi trong đó ra. Cũng ngó xuống cụ Dumbledore một lát, với bộ dạng của một người đang lấy tư thế của mình, ông nói: “Dumbledore à, tôi e rằng chúng tôi không có thì giờ nghe thêm chuyện lao thiên địa nữa. Tôi muốn giải quyết nhanh chóng một vụ này...”

Cụ Dumbledore vẫn hóm hĩnh: “E đâu tôi trật lất, nhưng mà tôi chắc chắn là theo Hiến chương Quyền lợi Phái Thẩm đoàn thì bị cáo có quyền đưa

nesses for his or her case? Isn't that policy of the Department of Magical Law Enforcement, Madam Bones?" he continued, addressing the witch in the audience.

"True," said Madam Bones. "Perfectly true."

"Oh, very well, very well," snapped Fudge. "Where is this person?"

"I brought her with me," said Dumbledore. "She's just outside the door. Should I — ?"

"No — Weasley, you go," Fudge barked at Percy, who got up at once, hurried down the stone steps from the judge's balcony, and hastened past Dumbledore and Harry without glancing at them.

A moment later, Percy returned, followed by Mrs. Figg. She looked tired and more batty than ever. Harry noticed she had thought to change out her carpet slippers.

Dumbledore stood up and gave Mrs. Figg his chair, conjuring a second one for himself.

"Full name?" said Fudge loudly,

nhân chứng trong vụ kiện của mình. Thừa bà Bones, đó có phải là chính sách của Sở thi hành Luật pháp thì không?". Câu cuối cụ Dumbledore với mục phù thủy chột mắt.

Bà Bones đáp: "Đúng. Tuyệt đối đúng."

Ông Fudge nạt: "Thôi, thôi, được Nhân chứng đâu?"

Cụ Dumbledore nói: "Tôi đã đưa bà ấy đi cùng. Bà ta ở ngay ngoài cửa. Tôi có nên..."

"Không... Weasley, anh đi" Ông Fudge quát Percy. Anh ta lập tức đứng dậy, lật đật đi xuống mấy bậc thang của bao lơn chánh án, hấp tấp đi về mặt cụ Dumbledore và Harry không liếc tới hai thầy trò nó một cái.

Một lát sau, Percy quay trở lại, theo sau là bà Figg. Trông bà già khiếp đảm và dờ hời hơn bao giờ hết. Harry ước ao giá mà bà già đã nghĩ đến chuyện thay quách đôi dép lê sên kia đi.

Cụ Dumbledore đứng dậy như ghế cho bà Figg, rồi hóa phép ra một cái ghế thứ hai cho chính cụ.

Khi bà Figg đã lo lắng ngồi ghế

When Mrs. Figg had perched herself precariously on the very edge of her seat.

“Arabella Doreen Figg,” said Mrs. Figg in her quavery voice.

“And who exactly are you?” said Fudge, in a bored and lofty voice.

“I’m a resident of Little Whinging, close to where Harry Potter lives,” said Mrs. Figg.

“We have no record of any witch or wizard living in Little Whinging other than Harry Potter,” said Madam Bones once. “That situation has always been closely monitored, given . . . recent past events.”

“I’m a Squib,” said Mrs. Figg. “So I wouldn’t have me registered, would you?”

“A Squib, eh?” said Fudge, eyeing her suspiciously. “We’ll be checking that. You’ll leave details of your entanglement with my assistant, Weasley. Incidentally, can Squibs see their mentors?” he added, looking left and right along the bench where he sat.

mép ghé, ông Fudge nói to: “Họ đầy đủ là gì?”

Bà Figg đáp bằng giọng run rẩy: “Arabella Doreen Figg.”

Ông Fudge hỏi tiếp, giọng chững chạc và ngạo mạn: “Và chính bà là ai?”

Bà Figg đáp: “Tôi là cư dân ở Little Whinging, gần chỗ Harry Potter sống.”

Bà Bones nói ngay: “Chúng tôi không hề có hồ sơ nào về bất cứ phù thủy hay pháp sư nào ngoại trừ Harry Potter hiện đang sống ở Little Whinging. Vị trí đó luôn luôn được giám sát chặt chẽ, căn cứ... căn cứ vào những biến cố đã qua.”

Bà Figg nói: “Tôi chỉ là một á phù thủy. Cho nên quý ngài đâu có cho tôi đăng ký hộ khẩu, phải không ạ?”

Ông Fudge nheo mắt nhìn bà già hơn, hỏi: “Một á phù thủy à? chúng tôi sẽ kiểm tra chuyện đó. Bà sẽ trình bày lịch chi tiết về nguồn gốc tổ tiên cho tôi, Weasley”. Ông nhìn qua bên trái rồi nhìn qua phải suốt dọc hàng ghế mình đang ngồi, nói thêm: “Nhân tiện xin hỏi, á phù thủy có thể nhìn thấy được bọn giám ngục không?”

Yes, we can!” said Mrs. Figg indignantly.

Judge looked back down at her, his eyebrows raised. “Very well,” he said slowly. “What is your story?”

I had gone out to buy cat food from the corner shop at the end of Wisteria Walk, shortly after nine on the evening of the second of August,” gabbled Mrs. Figg at once, as though she had rehearsed what she was saying by heart, when I heard a disturbance down the alleyway between Magnolia Crescent and Wisteria Walk. On approaching the mouth of the alleyway I saw dementors running —”

Running?” said Madam Bones sharply. “Dementors don’t run, they fly.”

That’s what I meant to say,” said Mrs. Figg quickly, patches of pink appearing in her withered cheeks. “Flying along the alley toward what looked like two boys.”

What did they look like?” said Madam Bones, narrowing her eyes so that the monocle’s edges disappeared into her flesh.

Bà Figg phần nộ kêu lên: “Được chứ sao không?”

Ông Fudge lại ngó xuống bà Figg, nhưn đôi chân mày lên, nói giọng nghiêm mề: “Được lắm. Vậy câu chuyện của bà ra sao?”

“Tôi đi mua đồ ăn cho mèo ở tiệm góc đường đầu con hẻm Wisteria Walk, khoảng sau chín giờ tối hơn một chút vào ngày hai tháng tám”. Nói đây giọng bà Figg bỗng trở nên tía như thể bà đã học thuộc lòng điều đang nói: “Lúc đó tôi nghe có tiếng rầm động ở cuối con hẻm giữa đường Magnolia Crescent và Wisteria Walk. Khi tới đầu hẻm, tôi thấy bọn giọc ngục chạy tới...”

Bones gay gắt ngắt lời: “Chạy? Bọn giám ngục không chạy. Chúng lướt.”

Bà Figg nói ngay, đôi má hồng của bà hơi ửng hồng. “Ý tôi muốn vậy đó. Lướt dọc theo con hẻm phía có vẻ như là hai đứa con trai”.

Bà Bones nheo mắt lại để cho mái cái kiếng mắt chột lọt thỏm vào tóc, lớp da thịt núng nính của bà: “Trời chúng như thế nào?”

Well, one was very large and the other one rather skinny —”

No, no,” said Madam Bones patiently, “the dementors . . . describe them.”

Oh,” said Mrs. Figg, the pink flush deepening up her neck now. “They were . . . Big and wearing cloaks.”

Harry felt a horrible sinking in the pit of his stomach. Whatever Mrs. Figg said to the contrary, it sounded to him like the most she had ever seen was a picture of a dementor, and a picture could never convey the truth of what these beings were like: the eerie way they moved, hovering inches over the ground, or the rotting smell of death, or that terrible, rattling noise they made as they sucked on the surrounding air . . . A dumpy wizard with a large black mustache in the second row leaned close to his neighbor, a frizzy-haired witch, and whispered something in her ear. She smirked and nodded.

Big and wearing cloaks,” repeated Madam Bones coolly, while Fudge

“Ồ... một đứa thì bự chành bà một đứa thì ốm o...”

Bà Bones sốt ruột: “Không, không Bọn giám ngục ấy... Hãy miêu tả chúng.”

“Vậy hả?”. Màu hồng trên má Figg lại bừng lên và giờ đây đang tới cổ. “Họ bự lắm. Bự và trùm khăn.”

Harry cảm thấy bụng dạ nó bỗng cồn cào khủng khiếp. Trái ngược với bất kể điều gì bà Figg nói, nó nghe như thể phần lớn những gì bà đã nhìn thấy là bức tranh của một tên giám ngục, mà một bức tranh thì không thể giờ truyền tải đúng được cái điều mà giám ngục như thế nào: cách chuyển kỳ quái của chúng, lơ lửng cách mặt đất vài phân, hay cái r tanh lợm muốn ói của chúng, hay tiếng ken két hãi hùng phát ra khi chúng hút không khí chung quanh. Một lão pháp sư phục phịch có bộ mep vĩ đại ngồi ở hàng ghế thứ ba chồm qua một mũ phù thủy tóc rối loãn xoắn ngồi bên cạnh, và thì thầm vào tai mũ điều gì đó. Mũ cười r cách góc ghéch và gật gù.

Trong khi ông Fudge khịt mũi nháng thì bà Bones lặp lại bằng r

orted derisively. "I see. Anything else?"

Yes," said Mrs. Figg. "I felt them. Everything went cold, and this was a very warm summer's night, mark you. And I felt . . . as though all happiness had gone from the world . . . and I remembered . . . dreadful things . . ."

Her voice shook and died.

Madam Bones' eyes widened slightly. Harry could see red marks under her eyebrow where the monocle had dug into it.

"What did the dementors do?" she asked, and Harry felt a rush of hope.

"They went for the boys," said Mrs. Figg, her voice stronger and more confident now, the pink flush ebbing away from her face. "One of them had fallen. The other was backing away, trying to repel the dementor. That was Harry. He tried twice and produced nothing but vapor. On the third attempt, he produced a Patronus, which charged and vanquished the first dementor and then, with

giọng nhạt nhẽo: "Bực và trùm trùm. Tôi hiểu. Còn gì khác nữa không?"

Bà Figg nói: "Còn. Tôi cảm nhận được chúng. Mọi thứ bỗng phát lạnh buốt, mà quý ngài nhớ cho, buổi hôm đó là một tối mùa hè rất ấm áp. Vậy mà tôi cảm thấy... như thể tất cả mọi niềm vui sống đã biến mất khỏi đời này... và tôi nhớ... những chuyện đáng sợ..."

Giọng của bà già run rẩy rồi nghẹn.

Con mắt của bà Bones hơi mở to ra. Harry có thể nhìn thấy những bầm đỏ dưới chân mày của bà, chỗ kính mắt chột hẳn sâu vào.

Bà hỏi tiếp và Harry thấy hy vọng trào lên: "Bọn giám ngục đã làm gì?"

"Chúng tấn công mấy thằng nhỏ." Figg đáp, giọng bây giờ nghe mạnh hơn và tự tin hơn, màu hồng trên mặt bà cũng hạ xuống như thủy triều. "Một trong hai đứa nó ngã xuống. Đứa còn lại, cố gắng kháng cự tên giám ngục. Đó là Harry. Nó ráng hai lần chỉ hóa phép được một chút xíu bạc. Khi ráng lần thứ ba, nó hóa được một Thần Hộ Mệnh, vị thần r

encouragement, chased away the sound from his cousin. And that . . . that was what happened,” Mrs. Figg shed, somewhat lamely.

Madam Bones looked down at Mrs. Figg in silence; Fudge was not looking at her at all, but fidgeting with his fingers. Finally he raised his eyes and said, rather aggressively, “That’s what I saw, is it?”

That was what happened,” Mrs. Figg repeated.

Very well,” said Fudge. “You may go.”

Mrs. Figg cast a frightened look from Fudge to Dumbledore, then got up and shuffled off toward the door again. Harry heard it thud shut behind her.

Not a very convincing witness,” said Fudge loftily.

Oh, I don’t know,” said Madam Bones in her booming voice. “She certainly described the effects of a mentor attack very accurately. And I

đâm bổ vào tên giám ngục thứ nhì rồi theo lệnh của Harry, đánh đuổi giám ngục thứ hai khỏi thẳng em. Vậy đó... đó là chuyện đã xảy ra”. Figg kết thúc câu chuyện, hơi khiễng một chút.

Bà Bones nhìn xuống bà Figg trong im lặng; ông Fudge chẳng thèm nhìn tới bà một cái, nhưng tay ông cứ bẻ chồn xốc xốc giấy tờ của ông. Cùng lúc, ông nhướn mắt lên mà nói giọng gầy hần: “Đó là những gì bạn thấy, phải không?”

Bà Figg nói: “Đó là những gì đã xảy ra.”

Ông Fudge nói: “Được lắm. Bà đi phép đi.”

Bà Figg ném một cái nhìn sợ sệt về phía ông Fudge đến cụ Dumbledore, đứng dậy và lại lê bước lệt xệt đi về phía cửa. Harry nghe tiếng cánh cửa đóng một cái ịch sau lưng bà già.

Ông Fudge nói giọng trịch thượng: “Một nhân chứng không được thu phục lắm.”

“À, tôi không biết. Chắc chắn bà đã miêu tả ảnh hưởng cuộc tấn công của bọn giám ngục rất chính xác. Và tôi không tưởng tượng nổi tại sao bà ta

“I can't imagine why she would say they were there if they weren't —”

“But dementors wandering into a village suburb and just *happening* to come across a wizard?” snorted Fudge. “The odds on that must be very, very long, even Bagman wouldn't have —”

“Oh, I don't think any of us believe dementors were there by coincidence,” said Dumbledore lightly.

The witch sitting to the right of Fudge and her face in shadow moved slightly, but everyone else was quite still and silent.

“And what is that supposed to mean?” asked Fudge icily.

“It means that I think they were ordered there,” said Dumbledore.

“I think we might have a record of it if someone had ordered a pair of dementors to go strolling through Little Whinging!” barked Fudge.

“Not if the dementors are taking orders from someone other than the

nói bọn giám ngục ở đó nếu mà chúng không hề có mặt ở đó...”

Ông Fudge cười hô hố: “Nhưng có chuyện bọn giám ngục lang thang vùng ngoại ô của dân Muggle và ngẫu nhiên chạm trán một pháp sư sao? Ngay cả lão Bagman cũng không thể đánh cược vào cái chuyện âm mưu cười mới hòng xảy ra được ấy.”

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói: “Tôi không nghĩ là có ai trong chúng tôi lại tin là bọn giám ngục chỉ tình cờ có mặt ở đó đâu.”

Mặt phù thủy mặt mũi bị khuất trong bóng tối ngồi bên phải ông Fudge bắt đầu động đậy, nhưng mọi người khác còn ngồi im và nín khe.

Ông Fudge lạnh lùng hỏi: “Và đó đó nên hiểu như thế nào?”

Cụ Dumbledore nói: “Điều đó nghĩa là bọn giám ngục được cử động tới đó”

Ông Fudge quát lên: “Tôi tin chúng tôi có hồ sơ lưu về việc đó rồi, có ai đã sai phái hai tên giám ngục tản bộ ở Little Whinging!”

Cụ Dumbledore bình tĩnh đáp: “Không thể có đâu, nếu hai tên giám

istry of Magic these days,” said
mbledore calmly. “I have already
en you my views on this matter,
nelius.”

Yes, you have,” said Fudge
efully, “and I have no reason to
ieve that your views are anything
er than bilge, Dumbledore. The
mentors remain in place in Azkaban
I are doing everything we ask them

Then,” said Dumbledore, quietly but
arly, “we must ask ourselves why
nobody within the Ministry ordered a
r of dementors into that alleyway on
second of August.”

n the complete silence that greeted
se words, the witch to the right of
dge leaned forward so that Harry
v her for the first time.

le thought she looked just like a
ge, pale toad. She was rather squat
r a broad, flabby face, as little neck
Uncle Vernon, and a very wide,
ck mouth.

ngục nhận chỉ thị từ một kẻ khác h
Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật vào nhữ
ngày này. Tôi đã nói với anh qu
điểm của tôi về việc này rồi, a
Cornelius à.”

Ông Fudge nói to: “Phải. Ông đã r
Và tôi không có lý do gì để tin rằng
quan điểm của ông có gì hay ho h
chuyện nhằm nhí, ông Dumbledore
Bọn giám ngục vẫn còn được quản
ở nhà ngục Azkaban và đang làm r
việc mà chúng ta bảo chúng làm”

Cụ Dumbledore nói, nhỏ nhẹ nhu
rõ ràng: “Vậy thì chúng ta phải tự
tại sao có kẻ nào đó trong Bộ Ph
Thuật ra lệnh cho hai tên giám n
đến con hẻm đó vào ngày hai thá
tám.”

Trong sự im lặng hoàn toàn s
những lời này, mụ phù thủy ngồi b
phải ông Fudge chồm tới trước, r
Harry nhìn thấy mặt mụ ta lần đầu ti

Nó nghĩ mụ giống một con cóc
bành ki nái màu xam xám lờn l
Đúng ra mụ ngồi chồm hõm chìa ra
mặt rộng bành bạnh và nhéo nhèo,
cái cổ thì nhỏ như dượng Vern
trong khi cái miệng thì rộng, mép k
căng tới mang tai.

Her eyes were large, round, and slightly bulging. Even the little black velvet bow perched on top of her short curly hair put him in mind of a large fly that was about to catch on a long sticky tongue.

The Chair recognizes Dolores Jane Umbridge, Senior Undersecretary to the Minister,” said Fudge.

The witch spoke in a fluttery, girlish, high-pitched voice that took Harry aback; he had been expecting a croak.

“I’m sure I must have misunderstood you, Professor Dumbledore,” she said with a simper that left her big, round eyes as cold as ever. “So silly of me. It sounded for a teensy moment as though you were suggesting that the Ministry of Magic had ordered an attack on this boy!”

She gave a silvery laugh that made the hairs on the back of Harry’s neck stand up. A few other members of the zengamot laughed with her. It could have been plainer that not one of them was really amused.

Hai con mắt của mẹ to, tròn, và lồi ra. Đã vậy cái nơ đen bé bỏng trên mái tóc quấn ngấn ngùn của mẹ càng khiến cho Harry nghĩ tới một con ruồi bự chẳng mà mẹ sắp thè cái lưỡi dài thòng nhớp nháp ra đớp một cái

Ông Fudge nói: “Chủ tọa phiên họp chấp nhận cho Dolores Jane Umbridge, Thứ Trưởng Cấp Cao của Bộ phát biểu”

Mẹ phù thủy cất giọng cao eo éo, ra vẻ yếu điệu như giọng con gái khiến cho Harry hơi giật mình; nó tưởng được nghe tiếng ồm ộp.

“Giáo sư Dumbledore à, tôi chắc tôi đã hiểu nhầm giáo sư”. Mẹ nói với một nụ cười điệu dàng không ảnh hưởng gì đến hai con mắt tròn to thì lạnh lùng muôn thưở của mẹ. “Thật ngu ngốc lắm. Nhưng mà đừng ngạc nhiên trong một thoáng tí ti tôi nghe như giáo sư ám chỉ là Bộ Pháp Thuật đã lệnh tấn công thằng bé này?”

Mẹ cất tiếng cười nghe lạnh căm như tiếng bạc chạm nhau khiến Harry dựng cả tóc gáy lên. Một số thành viên khác của Pháp Thảm đoàn cười phá họa với mẹ. Có lẽ không còn gì rõ ràng hơn cái điều là không một ai trong đó thấy thực sự buồn cười.

If it is true that the dementors are giving orders only from the Ministry of Magic, and it is also true that two dementors attacked Harry and his cousin a week ago, then it follows logically that somebody at the Ministry must have ordered the attacks,” said Dumbledore politely. “Of course, these particular dementors may have been outside Ministry control —”

There are no dementors outside Ministry control!” snapped Fudge, who had turned brick red.

Dumbledore inclined his head in a slight bow.

Then undoubtedly the Ministry will be making a full inquiry into why two dementors were so very far from their cabin and why they attacked without authorization.”

It is not for you to decide what the Ministry of Magic does or does not do, Dumbledore!” snapped Fudge, now a shade of magenta of which Uncle Vernon would have been proud.

Cụ Dumbledore lịch sự đáp lễ: “Nếu đúng là bọn giám ngục chỉ nhận lệnh của Bộ Pháp Thuật, và nếu cũng đúng là hai tên giám ngục đã tấn công Harry và người em họ cách đây một tuần, suy ra một cách hợp lý là ai đó ở Bộ Pháp Thuật có thể đã chỉ thị cuộc tấn công. Dĩ nhiên cũng có thể những giám ngục đặc biệt này đã vượt ngoài sự kiểm soát của Bộ Pháp Thuật...”

“Không có một tên giám ngục nào ngoài sự kiểm soát của Bộ Pháp Thuật!” Ông Fudge ngắt ngang, lúc giờ ông đỏ như cục gạch nung.

Cụ Dumbledore cúi đầu xuống thà một cái chào khiên tốn.

“Vậy thì chắc chắn Bộ Pháp Thuật sẽ phải thực hiện một cuộc tổng thanh tra xem tại sao hai tên giám ngục lại vượt mặt cách nhà ngục Azkaban xa cách như vậy và tại sao chúng dám tấn công mà không có lệnh.”

“Mắc mớ gì đến ông mà ông quyết định cho Bộ Pháp Thuật phải làm này hay không làm cái kia, hả cụ Dumbledore?” Ông Fudge lại ngắt ngang, lần này thì ông chuyển tông màu sang đỏ tươi, một sắc mặt dượng Vernon ắt hẳn là rất tự hào.

Of course it isn't," said Dumbledore dly. "I was merely expressing my ifidence that this matter will not go nvestigated."

He glanced at Madam Bones, who djusted her monocle and stared k at him, frowning slightly.

I would remind everybody that the avior of these dementors, if indeed y are not figments of this boy's gination, is not the subject of this aring!" said Fudge. "We are here to imine Harry Potter's offenses under Decree for the Reasonable striction of Underage Sorcery!"

Of course we are," said mbledore, "but the presence of nentors in that alleyway is highly avant. Clause seven of the Decree tes that magic may be used before ggles in exceptional circumstances, l as those exceptional umstances include situations that aaten the life of the wizard or witch self, or witches, wizards, or ggles present at the time of the —"

We are familiar with clause seven,

Cụ Dumbledore ôn hòa nói: nhiên là không mắc mớ gì. Tôi chỉ c giản bày tỏ lòng tin của tôi là vấn này sẽ không bị chìm xuống."

Cụ đưa mắt nhìn sang bà Bones, điều chỉnh cái kiếng mắt chột rồi r lại cụ, hơi khó chịu một tí.

Ông Fudge nói: "Tôi muốn nhắc n mọi người rằng hành vi của những giám ngục này, cho dù chúng có khác phải là chuyện bịa đặt trong trí tuệ tượng của thằng bé này, thì cũ không phải là đối tượng của phiên này! Chúng ta có mặt ở đây để th vấn Harry Potter về vụ vi phạm E luật Giới hạn Hợp lý đối với Phù th vị thành niên!"

Cụ Dumbledore nói: "Dĩ nhiên Nhưng sự hiện diện của bọn gi ngục trong con hẻm có liên quan r thiết vô cùng. Điều khoản số Bảy c Đạo luật nêu rõ ràng pháp thuật có được dùng trước mắt dân Mug trong những hoàn cảnh đặc biệt, những hoàn cảnh đặc biệt đó bao g những tình huống đe dọa đến t mạng của chính bản thân pháp sư l phù thủy, hay của dân Muggle h diện tại thời điểm của..."

Ông Fudge cầu nài: "Chúng

nk you very much!” snarled Fudge.

Of course you are,” said mbledore courteously. “Then we are agreement that Harry’s use of the ronus Charm in these umstances falls precisely into the egory of exceptional circumstances escribes?”

If there were dementors, which I lbt —”

You have heard from an ewitness,” Dumbledore interrupted. you still doubt her truthfulness, call back, question her again. I am sure e would not object.”

I — that — not —” blustered Fudge, lling with the papers before him. “It’s I want this over with today, mbledore!”

But naturally, you would not care v many times you heard from a erness, if the alternative was a serious :carriage of justice,” said mbledore.

Serious miscarriage, my hat!” said dge at the top of his voice. “Have

đều thuộc lòng điều khoản số Bảy rồi, cảm ơn ông nhiều lắm.”

Cụ Dumbledore vẫn nhã nhặn: “Đúng rồi! Vậy thì chúng ta có đồng ý rằng việc Harry dùng tới bùa phép Thần Hộ Mệnh trong những tình huống rơi đúng vào đề mục hoàn cảnh đặc biệt mà đạo luật miêu tả không?”

“Nếu có những tên giám ngục, ấy điều tôi còn ngờ...”

Cụ Dumbledore cắt lời: “Ông nghe lời khai của nhân chứng rồi. Nếu ông vẫn còn nghi ngờ sự trung thực thì cứ gọi bà ta lại, chất vấn bà một lần nữa. Tôi tin chắc là bà không phản đối.”

Ông Fudge nổi giận, xao xáo lật giấy tờ trước mặt ông: “Tôi... đã... đó... không... Nó... Tôi muốn xem phút chuyện này hôm nay, cụ Dumbledore à!”

Cụ Dumbledore nói: “Nhưng dĩ nhiên ông sẽ không ngại lắng nghe nhân chứng bao nhiêu lần, nếu làm vậy tránh được một vụ xử án oan nghiêm trọng.”

“Một vụ xử án oan nghiêm trọng hả?”. Giọng của ông Fudge đã lên c

I never bothered to tot up the number cock-and-bull stories this boy has ne out with, Dumbledore, while ng to cover up his flagrant misuse of gic out of school? I suppose you've gotten the Hover Charm he used æ years ago —”

That wasn't me, it was a house-elf!" d Harry.

YOU SEE?" roared Fudge, sturing flamboyantly in Harry's ãction. "A house-elf! In a Muggle use! I ask you —”

The house-elf in question is rently in the employ of Hogwarts school," said Dumbledore. "I can nmon him here in an instant to give dence if you wish."

I — not — I haven't got time to ãn to house-elves! Anyway, that's the only — he blew up his aunt, for d's sake!" Fudge shouted, banging fist on the judge's bench and setting a bottle of ink.

And you very kindly did not press rges on that occasion, accepting, I sume, that even the best wizards

tới đỉnh điểm. Ông có bao giờ chịu k cộng lại con số những chuyện trời đất hỡi mà thằng nhỏ này đã dụ đứng lên để chạy tội dùng sai ph thuật ở ngoài trường học của nó chỉ hả ông Dumbledore? Tôi chắc là ó chưa quên vụ Bùa Bay nó xài ba n trước...

Harry vọt miệng: "Cái đó không p do cháu, mà là một con gia tinh."

Ông Fudge rống lên, vung tay chỉ phía Harry một cách màu mè: "TH CHƯA? Một con gia tinh hả? Trc nhà một dân Muggle à? Tôi hỏi trò...

Cụ Dumbledore nói: "Con gia t được đề cập đến hiện giờ đang l việc ở trường Hogwarts. Tôi có thể nó đến đây trong nháy mắt để c cấp bằng chứng mà ông muốn."

"Tôi... không... Tôi không có thì để nghe chuyện mấy con gia tinh! lại đó không phải là vụ duy nhất... đã làm nổ tung bà cô của nó, chúa!" Ông Fudge thét lớn, động n đấm của ông xuống bàn chánh án làm đổ chổng kền một cái bình mực

Cụ Dumbledore vẫn nói một c ãng đằm đằm trong khi ông Fudge cố gắ chùi mực dính trên giấy tờ sổ sách c

ste to ensure that the law is upheld, I appear, inadvertently I am sure, to have overlooked a few laws yourself.”

Laws can be changed,” said Fudge vaguely.

Of course they can,” said Dumbledore, inclining his head. “And I certainly seem to be making many changes, Cornelius. Why, in the few short weeks since I was asked to leave

Wizengamot, it has already become the practice to hold a full criminal trial to deal with a simple matter of underage magic!”

A few of the wizards above them shifted uncomfortably in their seats. Fudge turned a slightly deeper shade of purple. The toadlike witch on his right, however, merely gazed at Dumbledore, her face quite expressionless.

As far as I am aware, however,” Dumbledore continued, “there is no law in place that says this court’s job is to punish Harry for every bit of magic he has ever performed. He has been charged with a specific offense and he

Trong cơn hấp tấp đáng ngưỡng mộ của ông bảo đảm cho pháp luật được tôn trọng, chính ông tỏ ra, tôi chắc chắn không cố ý, coi thường một số đ luật.”

Ông Fudge nói một cách dửng dưng: “Luật có thể được thay đổi.”

“Dĩ nhiên là có thể.” Cụ Dumbledore cúi đầu xuống. “Và ông dường như đang thực hiện nhiều thay đổi, Cornelius à. Chà, chỉ trong vài tuần ngắn ngủi kể từ khi tôi bị yêu cầu khỏi Pháp Thẩm đoàn, người ta đã đưa ra lệ tổ chức cả một phiên tòa hình để xử một vụ đơn giản như vấn pháp thuật vị thành niên!”

Một số pháp sư phù thủy ngồi trên cao tựa quây một cách khó chịu trên ghế của mình. Ông Fudge chuyển màu sang màu nâu sẫm. Người đàn bà nhện bên phải ông Fudge chỉ chăm chăm nhìn cụ Dumbledore, nét mặt không biểu lộ điều gì hết.

Cụ Dumbledore tiếp tục: “Tuy nhiên theo tôi biết, vẫn chưa có luật nào thích hợp nói rằng công việc của phiên tòa này là trừng phạt Harry về mỗi pháp thuật mà trò ấy từng thực hiện. Trò ấy đã bị buộc tội về một vụ

presented his defense. All he and I do now is to await your verdict.”

Dumbledore put his fingertips together again and said no more. Fudge glared at him, evidently offended. Harry glanced sideways at Dumbledore, seeking reassurance; he was not at all sure that Dumbledore was right in telling the Wizengamot, in effect, that it was about time they made a decision.

Again, however, Dumbledore seemed oblivious to Harry’s attempt to catch his eye. He continued to look up at the benches where the entire Wizengamot had fallen into urgent, dispersed conversations.

Harry looked at his feet. His heart, which seemed to have swollen to an unnatural size, was thumping loudly under his ribs. He had expected the trial to last longer than this. He was not at all sure that he had made a good impression. He had not really said very much. He ought to have explained

phạm đặc biệt và trò ấy đã đưa ra bào chữa. Bây giờ tất cả những gì trò ấy và tôi có thể làm là chờ đợi phán quyết của quý vị.”

Cụ Dumbledore lại chụm các ngón tay với nhau và không nói thêm nữa. Ông Fudge trừng mắt nhìn cụ, rõ ràng là đã bị chọc cho điên lên. Harry liếc sang bên cạnh nhìn Dumbledore tìm sự động viên; không chắc chắn chút nào hết, xét hiệu quả, là cụ Dumbledore có đủ không khi nói với Pháp Thẩm đoàn đã tới lúc họ đưa ra quyết định.

Tuy nhiên, một lần nữa, Dumbledore dường như chẳng để hoài gì tới cố gắng của Harry như trao đổi ánh mắt với cụ. Cụ vẫn tục ngược nhìn lên những băng ghế trên cao, nơi toàn bộ Pháp Thẩm đã chìm vào một cuộc thảo luận rời rạc khẩn trương.

Harry ngó xuống chân nó. Trái tim nó, dường như đã trương lên tới mức kích thích phi thường, đang đập bùng bùng trong lồng ngực. Nó đã tưởng phiên tòa sẽ kéo dài lâu hơn như vậy. Nó không tin tưởng chút nào là nó đã tạo được một ấn tượng tốt. Thực ra đã chẳng nói được gì nhiều. Lẽ ra

re fully about the dementors, about v he had fallen over, about how both and Dudley had nearly been kissed.

twice he looked up at Fudge and igned his mouth to speak, but his ollen heart was now constricting his passages and both times he merely k a deep breath and looked back at shoes.

hen the whispering stopped. Harry nted to look up at the judges, but nd that it was really much, much sier to keep examining his laces.

Those in favor of clearing the used of all charges?" said Madam nes's booming voice.

Harry's head jerked upward. There re hands in the air, many of them . . ore than half! Breathing very fast, tried to count, but before he could sh Madam Bones had said, "And se in favor of conviction?"

udge raised his hand; so did half a zen others, including the witch on right and the heavily mustached

nên giải thích đầy đủ hơn về bọn gi ngục, về việc nó ngã ra làm sao, chuyện cả nó và Dudley suýt chút n đã bị bọn giám ngục hôn như nào...

Đã hai phen nó ngược lên nhìn ó Fudge và há miệng toan nói, như trái tim trương hết cỡ của nó giờ ó đang nghẹn đường thở, khiến cả phen nó chỉ làm được mỗi việc lấy hít sâu vào, rồi lại ngó trở xuống giày của nó.

Và rồi tiếng bàn bạc rì rào ngưng Harry muốn ngược nhìn lên các thẩm phán, nhưng nó nhận thấy tiếp tục sẫm soi dây cột giày thì dễ h ngược nhìn lên rất, rất, rất nhiều lần

Giọng bà Bones chọt vang lên ó vang. "Ai biểu quyết là không có tội?"

Đầu Harry ngẩng phất lên. những bàn tay giơ lên không tru nhiều lắm... hơn một nửa! Thở t nhanh, Harry cố gắng đếm, nhưng đếm chưa xong thì bà Bones đã r "Ai biểu quyết là có tội?"

Ông Fudge giơ tay lên; khoảng n tá người khác giơ tay theo, kể cả phù thủy ngồi bên phải của ông và

ard and the frizzy-haired witch in second row.

Fudge glanced around at them all, looking as though there was something he was stuck in his throat, then lowered his hand. He took two deep breaths and then said, in a voice distorted by suppressed rage, "Very well, very well . . . cleared of all charges."

"Excellent," said Dumbledore briskly, leaning to his feet, pulling out his wand, and causing the two chintz chairs to vanish. "Well, I must be going along. Good day to you all."

and without looking once at Harry, swept from the dungeon.

pháp sư để bộ ria mép choằm quề và mũ phù thủy tóc xoắn ngồi ghế thứ hai.

Ông Fudge liếc mắt nhìn quanh cả bọn họ, trông có vẻ như ông bị cái gì đó bực lăm trong cổ họng, rồi hạ tay xuống. Ông hít sâu thở dài lượt, rồi mới nói bằng một giọng hằn đi vì cơn thịnh nộ bị dồn ép "Được thôi, được thôi... Miễn tất mọi tội trạng bị cáo buộc."

"Xuất sắc!" Cụ Dumbledore nói gọn đứng lên, rút cây đũa phép ra và khua hai cái ghế tan biến vào hư vô. "Tôi phải đi lo công việc. Chúc tất cả mọi ngày tốt lành."

Và không một cái ngoái lại nhìn Harry, cụ lướt nhanh ra khỏi phòng án.

— CHƯƠNG 9 —

NỖI THÔNG KHỔ CỦA BÀ WEASLEY *THE WOES OF MRS. WEASLEY*

Dumbledore's abrupt departure took Harry completely by surprise. He remained sitting where he was in the chained chair, struggling with his feelings of shock and relief. The Wizengamot were all getting to their feet, talking, and gathering up their papers and packing them away. Harry stood up. Nobody seemed to be paying him the slightest bit of attention except the toadlike witch on Fudge's part, who was now gazing down at him instead of at Dumbledore. Ignoring her, Harry tried to catch Fudge's eye, or even Madam Bones's, wanting to ask whether he was free to go, but Fudge

Sự ra đi đột ngột của Dumbledore khiến Harry ngạc nhiên vô cùng. Nó vẫn cứ ngồi tại chỗ trên chiếc ghế đầy xiềng xích, vật lộn với người cảm xúc dữ dội, đau buồn lẫn nhẹ nhõm. Tất cả Pháp Thảm đều đã đứng dậy, chuyện trò, thu dọn giấy tờ và cất chúng đi. Harry đứng lên. Không ai có vẻ bận tâm đến một chút xíu nào, ngoại trừ mục sư thủy giống con cóc ngồi bên phải ông Fudge. Lúc này mục đang chú ý ngắm xuống Harry thay vì ngắm Dumbledore như trước. Harry kể thà hỏi mục ấy, cố gắng nhìn vào mắt ông Fudge, hay mắt bà Bones. Nó mu

emed quite determined not to notice rry, and Madam Bones was busy n her briefcase, so he took a few tative steps toward the exit and en nobody called him back, broke o a very fast walk.

le took the last few steps at a run, nched open the door, and almost ided with Mr. Weasley, who was nding right outside, looking pale and prehensive.

Dumbledore didn't say —"

Cleared," Harry said, pulling the or closed behind him, "of all rges!"

beaming, Mr. Weasley seized Harry the shoulders.

Harry, that's wonderful! Well, of rse, they couldn't have found you lty, not on the evidence, but even I can't pretend I wasn't —"

but Mr. Weasley broke off, because courtroom door had just opened ain. The Wizengamot were filing out.

hỏi là liệu nó có được tự do đi chi nhưng ông Fudge dường như qu tâm không thêm để ý tới Harry nữa, bà Bones thì đang bận bịu với cái c hồ sơ của bà. Nó đành thử nhích bước chân thăm dò về phía lối ra, khi thấy không ai kêu nó lại, nó ù ch thiệt nhanh.

Nó chạy như bay mấy bước c cùng đến cửa, giật mạnh cánh cửa ra, và gần như đâm sầm vào ó Weasley, người đang đứng ngay b kia cánh cửa, mặt mày tái mét, về hùng.

"Cụ Dumbledore không nói —"

Harry kéo cánh cửa đóng lại s lửng nó, nói: "Trắng án"!

Ông Weasley chụp lấy hai vai Ha cưỡi rạng rỡ:

"Harry, thiệt là kỳ diệu! Dĩ nhiên là không thể nào buộc tội cháu rồi, r căn cứ vào bằng chứng, nhưng cho biết vậy, bác vẫn không thể nào làm là bác không —"

Nhưng ông Weasley bỏ ngang c nói, vì cửa phòng xử án lại vừa đư mở ra. Pháp Thẩm đoàn đang lần l đi ra ngoài.

Merlin's beard," said Mr. Weasley underlingly, pulling Harry aside to let them all pass, "you were tried by the court?"

"I think so," said Harry quietly.

One or two of the passing wizards looked to Harry as they passed and a few, including Madam Bones, said, "Morning, Arthur," to Mr. Weasley, but most averted their eyes. Cornelius Fudge and the toadlike witch were the last to leave the dungeon. Fudge acted as though Mr. Weasley and Harry were part of the wall, but when the witch looked almost disdainfully at Harry as she passed.

The last of all to pass was Percy. Like Fudge, he completely ignored his father and Harry; he marched past clutching a large roll of parchment and a bundle of spare quills, his back rigid and his nose in the air. The lines around Mr. Weasley's mouth tightened slightly, but other than this he gave no sign that he had noticed his third son.

Ông Weasley kéo Harry đứng ở một bên cho họ đi ngang qua. Ông bước lên kinh ngạc: "Râu ria quỷ thần! Cháu bị cả một bộ sậu quan tòa ở đây đủ xét xử hả?"

Harry nói nhỏ: "Con nghĩ vậy".

Một hay hai pháp sư đi gật đầu chào Harry khi họ đi ngang nó, một vài người, bao gồm cả bà Bones, nói chào ông Weasley: "Chào ông Arthur nhưng phần lớn đều lảng tránh góc nhìn chỗ khác. Ông Cornelius và mục sư thủy con cóc gần như là những người cuối cùng ra khỏi hầm ngục. Ông Fudge hành động như thể cả ông Weasley và Harry là một phần của bức tường, nhưng một lần nữa, mục sư thủy con cóc nhìn Harry với vẻ u ám lượng đánh giá đối thủ khi mục sư đi ngang qua nó.

Người cuối cùng trong đám đi ngang qua hai bác cháu là Percy. Cũng giống như ông Fudge, Percy hoàn toàn lờ cha mình và Harry. Anh ta hiện ngang bước ngang qua họ, nắm chặt một cuộn giấy da và một bó viết lông ngỗng lưng anh thẳng đuột cứng đờ, và mũi của anh thì héch lên trời. Ông Weasley mím nhẹ môi lại, nhưng ngay chi tiết này ra ông không tỏ dấu h

I'm going to take you straight back to you can tell the others the good news," he said, beckoning Harry upward as Percy's heels disappeared down the stairs to the ninth level. "I'll drop you off on the way to that toilet in Bethnal Green. Come on . . ."

So what will you have to do about that toilet?" Harry asked, grinning. Everything suddenly seemed five times more sinister than usual. It was starting to sink in: He was cleared, *he was going back to Hogwarts.*

Oh, it's a simple enough anti-jinx," said Mr. Weasley as they mounted the stairs, "but it's not so much having to repair the damage, it's more the attitude behind the vandalism, Harry. Goggle-baiting might strike some wizards as funny, but it's an expression of something much deeper and nastier, just for one —"

Mr. Weasley broke off in mid-sentence. They had just reached the ninth-level corridor, and Cornelius

nào là ông có để ý tới thằng con thứ ba của mình.

Ông Weasley vẫy tay ra hiệu cho Harry đi tới trước sau khi gót chân của Percy biến mất trên đầu cầu thang tầng thứ chín. "Bác sẽ đưa cháu nhà ngay để cháu có thể báo cáo những người khác biết tin lành. Bác thả cháu xuống trên đường đi tới cầu tiêu ở Bethnal Green. Đi thôi..."

"Vậy bác định làm sao với cái cầu tiêu đó?" Harry hỏi, vừa nhe răng cười. Bây giờ mọi chuyện trên đời bỗng nhiên buồn cười hơn bình thường gấp năm lần. Nó bắt đầu ngấm niếm vào nó đã trắng án, *nó sẽ được đi học lại trường Hogwarts.*

Hai bác cháu leo lên cầu thang, ông Weasley nói: "Ồi, trục bùa chú ếm đả chuyện nhỏ, nhưng sửa chữa những hư hao không đáng nói bằng thái độ phải có đối với thói mọi rợ phá hoại sản công cộng, Harry à. Chơi kh dân Muggle có thể hấp dẫn một số người thủy như trò đùa vui, nhưng việc còn nói lên một điều sâu sắc hơn, còn quát hơn, và bác đây vì một—"

Ông Weasley lại bỏ lửng câu nói. Hai bác cháu vừa đi tới hành lang tầng chín, và ông Cornelius đang đứng

Fudge was standing a few feet away from them, talking quietly to a tall man with sleek blond hair and a pointed, elfin face.

The second man turned at the sound of their footsteps. He too broke off in mid-conversation, his cold gray eyes narrowed and fixed upon Harry's face.

"Well, well, well . . . Patronus Potter," said Lucius Malfoy coolly.

Harry felt winded, as though he hadn't walked into something heavy. He hadn't last seen those cool gray eyes through slits in a Death Eater's hood, and he hadn't last heard that man's voice jeering him in a dark graveyard while Lord Voldemort tortured him.

He could not believe that Lucius Malfoy dared look him in the face; he could not believe that he was here, in the Ministry of Magic, or that Cornelius Fudge was talking to him, when Harry had told Fudge mere weeks ago that Malfoy was a Death Eater.

cách họ chùng vài bước chân, đang thì trò chuyện với một người đàn ông cao lớn có mái tóc vàng óng mượt và một gương mặt lờn lợn nhọn hoắt.

Người đàn ông thứ hai này quay trở lại khi nghe tiếng bước chân của bác cháu. Ông ta cũng nín ngang giữa câu chuyện, ánh mắt xám lạnh lạnh của ông ta nheo lại và ngó chăm chăm vào mặt Harry.

Ông ta, Lucius Malfoy, nói mát mẻ: "Chà, chà, chà... Potter Thần Mệnh."

Harry cảm thấy không thể thở được nữa, như thể nó vừa bước vào một cái gì đặc sệt nặng nề. Lần cuối nó nhìn thấy những con mắt xám lạnh đó qua Tử thần Thực tử, và lần cuối nó nghe giọng nói của người đàn ông đó chế nhạo nó là trong nghĩa địa tối tăm khi Chúa tể Hắc ám Voldemort tấn nó.

Nó không thể tin rằng Lucius Malfoy dám nhìn thẳng vào mắt nó; nó không thể tin là lão ta lại ở đây, trong Bộ Pháp Thuật, không thể tin là ông Cornelius Fudge đang nói chuyện với lão ta, khi mà Harry đã nói với ông Fudge mới cách đây vài tuần rằng Malfoy chính là một Tử thần Thực tử

The Minister was just telling me out your lucky escape, Potter,” smiled Mr. Malfoy. “Quite astonishing, the way you continue to wriggle out of my tight holes. . . . *Snakelike*, in fact .

Mr. Weasley gripped Harry’s shoulder in warning.

Yeah,” said Harry, “yeah, I’m good at escaping . . .”

Lucius Malfoy raised his eyes to Mr. Weasley’s face.

And Arthur Weasley too! What are you doing here, Arthur?”

I work here,” said Mr. Weasley curtly.

Not *here*, surely?” said Mr. Malfoy, raising his eyebrows and glancing toward the door over Mr. Weasley’s shoulder. “I thought you were up on the second floor. . . . Don’t you do anything that involves sneaking magical artifacts home and bewitching them?”

No,” said Mr. Weasley curtly, his fingers now biting into Harry’s shoulder.

What are *you* doing here anyway?”

Lucius Malfoy cất giọng nhừa nhừ: “Ông Bộ trưởng vừa nói với tôi về lối sống lười may mắn của trò, Potter. Cái cách trò luôn lách qua lỗ lưới bắt nạt thật là đáng kinh ngạc... Tình hình, đó là *kiểu rắn*...”

Ông Weasley bấu mạnh vai Harry nhắc nhở.

Nó nói: “Ừ... Dạ... Cháu giỏi thoát khỏi...”

Lão Lucius giương mắt nhìn vào rốn ông Weasley.

“Và ông Arthur Weasley cũng ở đây nữa. Ông làm gì ở đây hả ông Arthur?”

Ông Weasley đáp gọn lộn: “Tôi làm việc ở đây.”

Lucius Malfoy nhướn chân mày lên và liếc về phía cánh cửa đằng sau ông Weasley. “*Chắc không*, đâu phải ở đây. Tôi tưởng ông làm ở trên tầng kia chứ... Ông có làm cái gì liên quan đến việc chôn chĩa đồ chế tác của chúng ta ở nhà Muggle về nhà rồi phù phép chúng không?”

Ông Weasley đáp cộc lốc: “Không. Ngón tay ông bây giờ ngoạm sâu vào vai Harry.”

Harry hỏi lão Lucius Malfoy: “\

Harry asked Lucius Malfoy.

"I don't think private matters between self and the Minister are any concern of yours, Potter," said Malfoy, smoothing the front of his robes; Harry distinctly heard the gentle clinking of what sounded like a full pocket of gold.

"Really, just because you are Dumbledore's favorite boy, you must expect the same indulgence from the rest of us. . . . Shall we go up to your office, then, Minister?"

"Certainly," said Fudge, turning his back on Harry and Mr. Weasley. "This way, Lucius."

They strode off together, talking in low voices. Mr. Weasley did not let go of Harry's shoulder until they had disappeared into the lift.

"Why wasn't he waiting outside Fudge's office if they've got business to do together?" Harry burst out furiously. "What was he doing down here?"

"Trying to sneak down to the lift room, if you ask me," said Mr. Weasley, looking extremely agitated as

chứ ông làm cái gì ở đây?"

"Tôi không cho là những vấn đề riêng tư giữa tôi và ông Bộ trưởng liên quan gì tới trò, Potter à." Lucius Malfoy vuốt phẳng vạt trước tấm áo thụng của mình; Harry nghe rất rõ tiếng leng keng êm ái của cái gì đó như một cái túi đựng đầy vàng.

Rồi lão nói tiếp: "Thực ra, trò dù không có được sự nuông chiều của những người khác chỉ bởi vì trò được lão Dumbledore cưng nhất... Vậy, có Bộ trưởng à, chúng ta có nên đi văn phòng của ông không?"

"Tất nhiên. Mời ông đi lối này, thưa ông Lucius". Ông Fudge nói, và quay lưng lại ông Weasley và Harry.

Hai người đó vẫn rải bước dài bỏ nói với nhau giọng thì thầm. Ông Weasley không chịu buông vai Harry ra cho tới khi cả hai biến mất xuống thang máy.

Harry bùng ra phẫn nộ: "Tại sao ông không đợi ngoài văn phòng ông Fudge nếu họ có hẹn hò công việc với nhau? Ông làm cái gì ở tuốt dưới này?"

Ông Weasley tỏ ra cực kỳ hoảng mang khi ông liếc nhìn sau trước không thể để biết chắc là không có ai đang

glanced over his shoulder as though making sure they could not be overheard. "Trying to find out whether I'd been expelled or not. I'll leave a message for Dumbledore when I drop you. He ought to know Malfoy's been talking to Fudge again."

"What private business have they been doing together anyway?"

"Gold, I expect," said Mr. Weasley nervously. "Malfoy's been giving generously to all sorts of things for years. . . . Gets him in with the right people . . . then he can ask favors . . . any laws he doesn't want passed . . . well, he's very well connected, Lucius Malfoy . . ."

The lift arrived; it was empty except for a flock of memos that flapped around Mr. Weasley's head as he pressed the button for the Atrium and the doors clanged shut; he waved them away irritably.

"Mr. Weasley," said Harry slowly, "if Fudge is meeting Death Eaters like Malfoy, if he's seeing them alone, how do we know they haven't put the Imperius Curse on him?"

Harry nhìn nghe lên. "Nếu cháu hỏi thì k nói là hấn tìm cách lên xuống phò xử án. Tìm cách biết xem cháu có đuổi học hay không. Bác sẽ nhắn cho cụ Dumbledore biết khi bác đ cháu về, cụ nên biết tay Malfoy lại k bạc với ông Fudge"

"Dù sao đi nữa, hai người đó chuyện riêng tư gì với nhau vậy?"

Ông Weasley tức giận nói "Và theo bác đoán. Nhiều năm nay Mal vẫn phóng tay biếu xén đủ thứ... Đ hấn đến gặp gỡ những người quyền... rồi hấn xin xỏ ân huệ... c trở những luật lệ mà hấn không mu thông qua... Ôi, hấn quen biết lớn lấ tay Lucius Malfoy..."

Thang máy tới. Ngoại trừ một k Thư báo chấp chới bay quanh c Weasley khi ông bấm nút tầng Và Tai, trong thang máy không có ai kh Cánh cửa cọt kẹt đóng lại; c Weasley cúi kính xua xua bầy T báo.

Harry nói chậm rãi "Bác Weasley nếu ông Fudge gặp gỡ những Tử t Thực tử như ông Malfoy, nếu ông tiếp xúc riêng với họ, thì làm s chúng ta biết là chúng không ếm k Độc đoán lên ông?"

Don't think it hadn't occurred to us, Harry," muttered Mr. Weasley. "But Dumbledore thinks Fudge is acting of his own accord at the moment — which, as Dumbledore says, is not a lot to be comforted by. . . . Best not talk about it any more just now, Harry . . ."

The doors slid open and they stepped out into the now almost deserted Atrium. Eric the security man was hidden behind his *Daily Prophet* kiosk. They had walked straight past the golden fountain before Harry remembered.

"Wait . . ." he told Mr. Weasley, and pulling his money bag from his pocket, he turned back to the fountain.

He looked up into the handsome wizard's face, but up close, Harry thought he looked rather weak and unimpressive. The witch was wearing a vapid smile like a beauty contestant, and even what Harry knew of goblins and centaurs, they were most unlikely to be caught staring this soporifically at humans of any description. Only the house-elf's

Ông Weasley làu bàu "Harry đừng tưởng là chuyện đó chưa từ xảy ra cho chúng ta. Nhưng Dumbledore nghĩ là ông Fudge h giờ vẫn còn hành động theo ý muốn của ông... mà điều đó, theo như Dumbledore nói, cũng không từ nhiều nhỡ gì... Tốt nhất là lúc r đừng nói gì thêm về chuyện đó, H à..."

Cánh cửa thang máy mở ra và bác cháu bước ra hành lang Vành lúc này hầu như hoang vắng. Gã nh viên an ninh Edric lại rúc đằng sau *Nhật Báo Tiên Tri* của gã. Hai t cháu đi thẳng và vượt qua bồn ph nước bằng vàng trước khi Harry nhớ ra.

Nó bảo ông Weasley "Bác chờ Nó rút bao tiền của nó ra khỏi túi, qu trở lại bồn phun nước.

Nó ngược nhìn lên gương mặt thá tú của vị pháp sư, nhưng vì nhìn g quá nên Harry thấy ông ta có vẻ y đuối và hơi ngu. Mụ phù thủy thì r ra một nụ cười vô duyên như nụ c của các cô thi hoa hậu, và căn cứ v những hiểu biết của Harry về bọn y tinh và Nhân mã, thì hầu như chử chẳng bao giờ có cái nhìn đăm đ

tude of creeping servility looked convincing.

With a grin at the thought of what Hermione would say if she could see the statue of the elf, Harry turned his money bag upside down and emptied just ten Galleons, but the whole contents into the pool at the statues' feet.

"I knew it!" yelled Ron, punching the air. "You always get away with stuff!"

"They were bound to clear you," said Hermione, who had looked positively relieved with anxiety when Harry had entered the kitchen and was now holding a shaking hand over her eyes. "There was no case against you, none at all . . ."

"Everyone seems quite relieved, though, considering they all knew I'd got off," said Harry, smiling.

Mrs. Weasley was wiping her face on her apron, and Fred, George, and Ginny were doing a kind of war dance

loài người như bộ tượng miêu tả. Nó có thái độ nô lệ thâm căn cố đế. Con gia tinh là trông có vẻ thuyết phục.

Nghĩ đến điều mà Hermione sẽ nói nếu cô bé có dịp nhìn thấy bức tượng của con gia tinh, Harry nhe răng cười khi. Nó dốc ngược cái bao tiền và đổ ra không chỉ mười Galleon như đã tưởng, mà trút toàn bộ số tiền trong túi xuống cái hồ nước dưới chân những bức tượng.

"Mình biết ngay mà!" Ron gào lên, đấm nắm tay vào không khí. "Bồ luôn luôn thoát được những chuyện như vậy!"

Hermione trông rõ ràng muốn xịu lo lắng khi Harry vừa bước vào phòng bếp, giờ đây đưa đôi tay run rẩy che mắt. Cô bé nói "Họ phải thừa nhận bồ vô tội. Không có tội danh nào bắt bồ cho bồ được, không tội nào..."

Harry mỉm cười, nói "Vậy sao mà cũng hú vía, cho dù mọi người đã biết trước là mình sẽ được trắng án."

Bà Weasley đang chùi mặt bằng tạp dề của bà, còn Fred, George và Ginny thì đang múa may quay cuồng theo một điệu hát mà tụi nó đang

a chant that went "He got off, he got off he got off —"

"That's enough, settle down!" shouted Mr. Weasley, though he too was smiling. "Listen, Sirius, Lucius Malfoy was at the Ministry —"

"What?" said Sirius sharply.

"He got off, he got off, he got off —"

"Be quiet, you three! Yes, we saw you talking to Fudge on level nine, then you went up to Fudge's office together. Dumbledore ought to know."

"Absolutely," said Sirius. "We'll tell you, don't worry."

"Well, I'd better get going, there's a waiting toilet in Bethnal Green waiting for me. Molly, I'll be late, I'm covering for Tonks, but Kingsley might be popping in for dinner —"

"He got off, he got off, he got off —"

"That's enough — Fred — George — Ginny!" said Mrs. Weasley, as Mr. Weasley left the kitchen. "Harry dear,

nhau rống lên "Harry được tha bổng Harry được tha bổng, Harry được tha bổng..."

"Đủ rồi, yên đi nào!" Ông Weasley quát, mặc dù ông cũng mỉm cười. "Nghe đây, chú Sirius. Lucius Malfoy đã đến Bộ Pháp Thuật —"

Chú Sirius đột ngột ngắt lời "Cái gì?"

"Harry được tha bổng, Harry được tha bổng, Harry được tha bổng..."

"Ba đứa tụi bây có im không?, bác cháu tôi thấy hẳn nói chuyện với ông Fudge ở tầng chín, rồi họ cứ đi nhau đi về văn phòng của ông Fudge. Nên báo cho cụ Dumbledore biết về chuyện này."

Chú Sirius nói "Đúng vậy. Chúng tôi sẽ báo cho cụ biết. Đừng lo."

"Tốt, tôi phải đi ngay, còn một vụ cướp tiêu dội ngược ở Bethnal Green đang chờ tôi. Molly, anh sẽ về hơi trễ, em sẽ trực thay cho cô Tonks, nhưng chú Kingsley có thể sẽ ghé qua ăn tối..."

"Harry được tha bổng, Harry được tha bổng, Harry được tha bổng..."

"Thôi, đủ rồi... Fred... George... Ginny!" Ấy là tiếng quát của Mrs. Weasley, sau khi ông Weasley đi ra khỏi nhà bếp.

ne and sit down, have some lunch, I hardly ate breakfast . . .”

Ron and Hermione sat themselves on opposite him looking happier than they had done since he had first moved at number twelve, Grimmauld Place, and Harry’s feeling of giddy relief, which had been somewhat muted by his encounter with Lucius Malfoy, swelled again. The gloomy house seemed warmer and more welcoming all of a sudden; even Malfoy looked less ugly as he poked his snoutlike nose into the kitchen to investigate the source of all the noise.

‘Course, once Dumbledore turned on your side, there was no way they were going to convict you,” said Ron happily, now dishing great mounds of shed potatoes onto everyone’s plates.

Yeah, he swung it for me,” said Harry. He felt that it would sound highly grateful, not to mention childish, to say, “I wish he’d talked to me, though. He even *looked* at me.”

khỏi nhà bếp. Bà nói tiếp "Harry, đây ngồi xuống đi con, ăn bữa trưa của con đi, hồi sáng con đâu có được chút gì..."

Ron và Hermione tự ngồi xuống đối diện với Harry, trông chúng vui hơn bao giờ hết, kể từ hồi Harry đến số mười hai quảng trường Grimmauld đến giờ. Và cảm giác nhẹ nhõm lâng lâng của Harry, tuy hơi bị vụng chạm từ cuộc trò chuyện với Lucius Malfoy thì kéo xuống một chút giờ đây lại phồng căng bay bổng lên. Ngôi nhà âm u bỗng nhiên trở nên ấm áp hơn, dễ chịu hơn; ngay cả Malfoy trông cũng có vẻ bớt xấu xí đi khi ông nhúng cái mũi dài như cái vòi của lão vào nhà bếp để dò la nguồn căn của sự ồn ào náo nhiệt.

Ron lúc này đang múc từng muỗng bột chẳng món khoai tây nghiền cho vào đĩa của mọi người; nó hơn hờ nói chuyện nhiên, một khi thầy Dumbledore bé vực bồ thì họ không có cách gì bắt tội bồ được."

"Ừ, thầy đã lèo lái phiên tòa thì hướng có lợi cho mình. Dù vậy, mình vẫn mong ước thầy nói gì đó với mình hay chỉ cần *nhìn* mình thôi". Harry xong là cảm thấy ngay nó thiệt là đ

and as he thought this, the scar on his forehead burned so badly that he opened his hand to it.

"What's up?" said Hermione, looking concerned.

"Scar," Harry mumbled. "But it's nothing. . . . It happens all the time now."

None of the others had noticed anything; all of them were now helping themselves to food while gloating over Harry's narrow escape; Fred, George, and Ginny were still singing. Hermione looked rather anxious, but before she could say anything, Ron said happily, "I think Dumbledore turns up this evening to celebrate with us, you know."

"I don't think he'll be able to, Ron," said Mrs. Weasley, setting a huge plate of roast chicken down in front of Harry. "She's really very busy at the moment."

"HE GOT OFF, HE GOT OFF, HE GOT OFF —"

"SHUT UP!" roared Mrs. Weasley.

vô ơn, chứ đừng nói là trẻ con, khi tôi ra câu sau.

Và khi nó đang nghĩ đến điều này vết sẹo trên trán nó rất bỏng tệ cỡ nào nó phải giơ bàn tay vỗ lên vết sẹo.

Hermione trông có vẻ lo lắng. "Chuyện gì vậy?"

Harry làu bàu "Cái sẹo. Như cũ mà... không sao đâu... bây giờ nó phát cơn nhức buốt hoài..."

Không một ai khác để ý đến chuyện đó; tất cả đều đang tự gấp lấy thức ăn trong khi hả hê về vụ thoát hiểm ngoạn mục của Harry; Fred, George, và Ginny vẫn còn hò hát. Hermione có vẻ hơi băn khoăn, nhưng trước khi cô nói được điều gì thì Ron đã hỏi "Mình cá là thầy Dumbledore sẽ có mặt ở đây tối nay để ăn mừng với tụi mình. Bỏ tin không?"

Bà Weasley đặt xuống trước mặt Harry một đĩa gà quay khổng lồ, "Má không tin là cụ Dumbledore có mặt đến, Ron à. Lúc này cụ bận ghê lắm."

"HARRY ĐƯỢC THA BỎN HARRY ĐƯỢC THA BỎN —"

"IM NGAY!" Bà Weasley gầm lên.

Over the next few days Harry could help noticing that there was one son within number twelve, mmauld Place, who did not seem colly overjoyed that he would be rning to Hogwarts. Sirius had put a very good show of happiness on t hearing the news, wringing Harry's id and beaming just like the rest of m; soon, however, he was moodier l surlier than before, talking less to rybody, even Harry, and spending reasing amounts of time shut up in mother's room with Buckbeak.

Don't you go feeling guilty!" said rmione sternly, after Harry had ifided some of his feelings to her l Ron while they scrubbed out a ldy cupboard on the third floor a few /s later. "You belong at Hogwarts l Sirius knows it. Personally, I think s being selfish."

That's a bit harsh, Hermione," said n, frowning as he attempted to prize a bit of mold that had attached itself ily to his finger, "you wouldn't want be stuck inside this house without npany."

He'll have company!" said

Mấy ngày sau Harry không không để ý thấy một điều, rằng có r người trong căn nhà số mười quảng trường Grimmauld dường n không vui mừng cho lắm trước việc sắp sửa trở về trường Hogwarts. C Sirius đã tỏ ra rất vui khi mới nghe đã siết chặt tay Harry và cười toe t như tất cả những người khác; nhiên, chẳng bao lâu sau, chú đã nên ưu tư và quạu quọ hơn cả tru đây, ít nói hơn với mọi người, kể cả Harry, và càng ngày càng dành nh thì giờ hơn để tự nhốt mình với c Buckbeak trong phòng của má chú.

Vài ba ngày sau, trong khi tụi đang kỳ cọ cái chạn bát mốc mec tầng ba, Harry nói riêng với Hermic và Ron nỗi lòng của nó, Hermione b nghiêm nghị bảo "Bồ đừng có dâm mặc cảm tội lỗi. Bồ là học sinh trườ Hogwarts và chú Sirius biết điều Theo mình, chú ấy hơi ích kỷ."

Ron cau mày trong lúc cố gắng c ra một cục mốc tự lao đến bám cú ngắc vào ngón tay của nó "Hermio bồ nói vậy thì ác quá. Phải là bồ thì cũng đâu có muốn tù túng trong c nhà này, không có bè bạn gì hết đâu

Hermione nói "Chú ấy sẽ có bè b

Hermione. "It's headquarters to the leader of the Phoenix, isn't it? He just raised his hopes up that Harry would be coming to live here with him."

"I don't think that's true," said Harry, pulling out his cloth. "He wouldn't give me a straight answer when I asked him if I could."

"He just didn't want to get his own hopes up even more," said Hermione dryly. "And he probably felt a bit guilty about himself, because I think a part of him was really hoping you'd be expelled. Then you'd both be outcasts together."

"Come off it!" said Harry and Ron together, but Hermione merely shrugged.

"Suit yourselves. But I sometimes think Ron's mum's right, and Sirius is confused about whether you're better off with your father, Harry."

"So you think he's touched in the head?" said Harry heatedly.

"No, I just think he's been very lonely a long time," said Hermione simply.

Đây là Tổng hành dinh của Lord Voldemort, đúng không nào? Còn Harry thì chẳng qua vẫn bám vào niềm hy vọng của chú ấy là Harry sẽ đến đây để sống với chú."

Harry vắt miếng giẻ lau của nó, "Mình không nghĩ vậy đâu. Lúc mình hỏi mình có thể đến ở với chú được hay không, chú đã không hề trả lời thẳng thắn."

Hermione nói với vẻ thông thái hơn, "Chẳng qua chú ấy không muốn thêm vào niềm hy vọng của chính mình. Và có lẽ chú ấy cũng cảm thấy hơi tội lỗi, bởi vì chú ấy cũng có phần thiệt tình hy vọng bồ bị đuổi học. Nếu vậy cả hai chú cháu đều ở ngoài vòng pháp luật."

"Thôi đừng nói nữa!" Cả Ron và Harry cùng kêu lên, nhưng Hermione chỉ nhún vai.

"Tùy mấy bồ. Nhưng đôi khi mình nghĩ là mẹ Ron nói đúng, và chú Sirius cứ nhầm lẫn giữa bồ với ba của bồ Harry."

Harry nóng nảy nói "Vậy bồ cho chú ấy khùng rồi sao?"

Hermione đáp đơn giản "Không, mình chỉ nghĩ là chú ấy đã rất cô đơn."

At this point Mrs. Weasley entered the bedroom behind them.

"Still not finished?" she said, poking her head into the cupboard.

"I thought you might be here to tell me to have a break!" said Ron bitterly. "You know how much mold we've got on the walls since we arrived here?"

"You were so keen to help the Order," said Mrs. Weasley, "you can do your bit by making headquarters fit to live in."

"I feel like a house-elf," grumbled Ron.

"Well, now that you understand what dreadful lives they lead, perhaps you'll be a bit more active in S.P.E.W.!" said Hermione hopefully, as Mrs. Weasley beckoned them to it again.

"You know, maybe it wouldn't be a bad idea to show people exactly how filthy it is to clean all the time — we could do a sponsored scrub of the Gryffindor common room, all proceeds

going to a charity for the poor."

Đúng lúc này bà Weasley đi vào phòng ngủ từ phía sau lưng tụi nó.

Bà thò đầu vào cái tủ, nói "Vẫn chưa xong à?"

Ron đáp hơi cay đắng "Con tưởng má lên đây biểu tụi con nghỉ xả hơi chứ! Má có biết từ hồi chúng ta ở đây chúng ta đã cạo được bao nhiêu mốc meo rồi không?"

Bà Weasley nói "Các con đã hết hái tình nguyện giúp đỡ Hội mà. Thế này đây, các con có thể đóng góp chút cố gắng của mình làm cho Tổng hành dinh trở thành một nơi sống được."

Ron lầu bầu "Con cảm thấy mình như một con gia tinh."

"Đó, bây giờ bồ hiểu ra các gia tinh sống cuộc đời khủng khiếp như thế nào rồi, có lẽ bồ sẽ tích cực hoạt động cho Hội gia tinh!" Hermione reo lên. Bà Weasley lại bỏ mặc ba đứa tụi nó với nhau.

Cô bé nói "Mấy bồ nghĩ coi, khác gì ý kiến này hay nè: tụi mình có thể tổ chức có tài trợ một cuộc tổng vệ sinh phòng sinh hoạt chung của Gryffindor để phôi bày cho mọi người

S.P.E.W., it would raise awareness well as funds —”

“I’ll sponsor you to shut up about it,” Ron muttered irritably, but only Harry could hear him.

Harry found himself daydreaming about Hogwarts more and more as the end of the holidays approached; he could not wait to see Hagrid again, to play Quidditch, even to stroll across the vegetable patches to the Herbology greenhouses. It would be a treat just to breathe this dusty, musty house, where most of the cupboards were still bolted shut and Kreacher wheezed insults out from the shadows as you passed, though Harry was careful not to say any of this in earshot of Sirius.

The fact was that living at the headquarters of the anti-Voldemort movement was not nearly as interesting or exciting as Harry would

biết một cách xác thực cái chuyện chùi quét dọn suốt cả ngày nó hùng như thế nào, để dẫn đến vận động cho Hội Vận động Quyền lợi Gia đình. Việc này sẽ vâng gây quỹ vừa làm tăng thêm ý thức...

Ron làm bầm hết sức tức tối nhưng chỉ đủ cho một mình Harry nghe được thôi “Tui sẽ bảo trợ cho bồ đẹp đi cái *Hội Thổ tả* đó.”

Càng gần tới cuối kỳ nghỉ hè, Harry càng tư tưởng nhiều hơn đến trường Hogwarts. Nó nôn nóng gặp lại Hagrid, muốn chơi Quidditch, thậm chí thèm đi lang thang qua những mảnh vườn rau đến mấy căn nhà lồng kiếng Thảo dược học. Nội cái chuyện đi dạo rồi khỏi căn nhà bụi bặm ẩm mốc rồi cũng đáng ăn mừng rồi. Trong phòng này, một nửa số tủ hãy còn đóng chốt chặt, và cứ đi ngang qua những chỗ tối tăm thì lại bị lão Kreacher khè khạc nhờ những lời lẽ lăng nhăng mặc dù Harry cẩn thận không đi đề cập gì đến chuyện này trong tầm tai của chú Sirius.

Thực tế là sống ở Tổng hành dinh của phong trào chống-Voldemort không được thú vị hay hào hứng như Harry tưởng khi chưa từng trải qua

he expected before he'd experienced it. Though members of the Order of the Phoenix came and went regularly, sometimes staying for meals, sometimes only for a few minutes' dispersed conversation, Mrs. Weasley was sure that Harry and the others were kept well out of earshot (whether understandable or normal) and nobody, not even Sirius, seemed to feel that Harry needed to know anything more than he'd heard on the night of his arrival.

On the very last day of the holidays Harry was sweeping up Hedwig's owl droppings from the top of the wardrobe when Ron entered their bedroom carrying a couple of envelopes.

"Booklists have arrived," he said, holding one of the envelopes up to Harry, who was standing on a chair. "Out of time, I thought they'd forgotten, but they usually come much earlier than this..."

Harry swept the last of the droppings into a rubbish bag and threw the bag over Ron's head into the wastepaper basket in the corner, which swallowed it and belched loudly. He then opened the letter: It contained two pieces of parchment, one the usual reminder

Mặc dù các thành viên của Hội Phượng Hoàng thường xuyên tới đôi khi ở lại dùng bữa, đôi khi chỉ vài phút để thì thầm chuyện trò, nhưng bà Weasley cứ canh chắc sao cho Harry và mấy đứa khác không nghe lọt tai điều gì (dù bằng tai thính hay Bằng Trướng Nhĩ) và không nói ra, kể cả chú Sirius, có vẻ cảm thấy Harry cần biết thêm bất cứ điều gì ngoài những điều nó đã được nghe vào cái đêm nó mới đến.

Vào đúng ngày chót của kỳ nghỉ trong khi Harry đang hót dọn phân sản phẩm của con Hedwig rải ra trên đầu tủ quần áo, thì Ron bước vào phòng, cầm theo hai cái bao thư.

Nó thả lên một cái cho Harry, lúc đang đứng trên một cái ghế. Ron nói: "Danh mục sách giáo khoa vừa được gửi tới. Hơi trễ. Mình tưởng họ quên rồi chứ, thường thường họ gửi sớm hơn nhiều..."

Harry quét nốt mấy cục cứt con vào cái bao đựng rác rồi liệng cái bao còn đầu Ron, rớt vào cái giỏ giấy vụn; giỏ này nuốt chửng cái bao rồi ợ ra cái rở to. Bây giờ Harry mới mở bức thư của nó: có hai miếng giấy da bìa trong, một là bức thư nhắc nhở thức

t term started on the first of September, the other telling him which books he would need for the coming year.

Only two new ones," he said, pointing the list. "*The Standard Book of Spells, Grade 5*, by Miranda Goshawk and *Defensive Magical Theory*, by Wilbert Slinkhard."

Crack.

Fred and George Apparated right beside Harry. He was so used to them doing this by now that he didn't even get off his chair.

We were just wondering who signed the Slinkhard book," said Fred conversationally.

Because it means Dumbledore's hired a new Defense Against the Dark Arts teacher," said George.

And about time too," said Fred.

What d'you mean?" Harry asked, sitting down beside them.

Well, we overheard Mum and Dad talking on the Extendable Ears a few

thường rằng ngày khai trường là ngày một tháng chín, còn miếng giấy da báo cho nó biết trong năm học tới cần những sách gì.

Nó coi danh mục sách rồi nói "Chỉ hai cuốn mới. *Sách Bùa Chú Mẫu, Lớp 5*, do Miranda Goshawk soạn, và *Thuyết Phòng Thủ Pháp thuật* của Wilbert Slinkhard."

"Âm"

Fred và George độn thổ lên ngay bên cạnh Harry. Bây giờ Harry đã quen với cái trò này của hai anh em sinh đôi đến nỗi nó chẳng thèm rời ra khỏi ghế nữa.

Fred xởi lời bắt chuyện "Tụi tụi đang thắc mắc là ai đưa cuốn sách của Slinkard vào danh mục."

George nói thêm "Bởi vì điều này nghĩa là cụ Dumbledore đã tìm được một giáo viên mới chịu dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám."

Fred nói "Kể cũng hơi trễ."

Harry nhảy xuống ghế đứng cạnh hai anh em sinh đôi, hỏi "Nghĩa sao?"

Fred nói với Harry "Nè, tụi này nghe lén bằng Bàn Trướng Nhĩ khi ba

eks back,” Fred told Harry, “and n what they were saying, mbleadore was having real trouble ling anyone to do the job this year.”

Not surprising, is it, when you look what’s happened to the last four?” d George.

One sacked, one dead, one’s mory removed, and one locked in a ark for nine months,” said Harry, inting them off on his fingers. “Yeah, e what you mean.”

What’s up with you, Ron?” asked d.

Ron did not answer. Harry looked und. Ron was standing very still r his mouth slightly open, gaping at letter from Hogwarts.

What’s the matter?” said Fred atiently, moving around Ron to look r his shoulder at the parchment.

red’s mouth fell open too.

Prefect?” he said, staring redulously at the letter.

George leapt forward, seized the elope in Ron’s other hand, and

nói chuyện cách đây vài tuần. Th như những gì ba má nói thì th Dumbledore thật là khốn khổ trc việc tìm người nhận dạy môn này n nay.”

George nói "Cũng chẳng có gì đạ ngạc nhiên nếu điểmlại những gì xảy ra cho bốn ông thầy cuối cùng c môn này."

Harry giơ lên mấy ngón tay đếm l từng ông "Một ông bị đuổi, một ó chết, một ông bị thay trí nhớ, và r ông thì bị nhốt trong rương suốt c tháng trời. Ủ, em hiểu ý anh rồi."

Fred chọt hỏi "Có chuyện gì v Ron?"

Ron không trả lời. Harry quay n lại. Ron đang đứng ngay đơ cán cu há hốc miệng ra mà ngó trn trn thư của trường Hogwarts gởi nó.

Fred sốt ruột hỏi "Chuyện gì vậ Anh chàng đi vòng ra sau Ron để c miếng giấy da qua vai của Ron.

Miệng của Fred cũng há hốc ra.

"Huynh trưởng à?" Anh chàng tr mắt ngó lá thư không thể nào tin đư

George phóng vọt tới trước, giựt bao thư trong bàn tay kia của Ron

ted it upside down. Harry saw nothing scarlet and gold fall into George's palm.

No way," said George in a hushed voice.

There's been a mistake," said Fred, plucking the letter out of Ron's grasp and holding it up to the light as though looking for a watermark. "No one in their right mind would make Ron a suspect . . ."

The twins' heads turned in unison and both of them stared at Harry.

We thought you were a cert!" said Fred in a tone that suggested Harry had tricked them in some way.

We thought Dumbledore was to pick you!" said George indignantly.

Winning the Triwizard and everything!" said Fred.

I suppose all the mad stuff must've been intended against him," said George to Harry.

Yeah," said Fred slowly. "Yeah, I've caused too much trouble, mate. Well, at least one of you's got their priorities right."

trút ngược nó xuống. Harry nhìn thấy một cái gì đó màu đỏ thắm và vàng rơi ra từ bàn tay của George.

Bằng một giọng lặng trang, George nói "Không đời nào"

"Chắc là thư gửi lộn tiệm". Fred rút giựt lá thư trong tay Ron, giơ nó lên phía ánh sáng như thể kiểm tra cẩn thận đóng ngàm. "Không ai đầu óc tỉnh táo mà lại chọn Ron là Huynh trưởng..."

Hai anh em sinh đôi cùng lúc quay đầu lại và nhìn chằm chằm Harry

"Tụi anh tưởng em là chắc mền!" Fred nói, giọng đầy nghi ngờ vì nghĩ rằng Harry lừa chúng.

George tức tối nói: "Tụi anh tưởng thầy Dumbledore chắc chắn chọn em chứ!"

"Nào là thắng giải Tam Pháp thuật và đủ thứ!" George nói với Fred.

"Mình đồ chùng tất cả đồ điên á đã hề nhau chống lại nó", Fred chậm rãi.

"Ừ. Ừ. Chú mày đã gây ra quá nhiều rắc rối rồi. Chà, ít nhất thì một đống trong đám bạn của chú mày đã giành được quyền ưu tiên."

He strode over to Harry and clapped his hands on the back while giving Ron a disapproving look.

Prefect . . . little Ronnie the prefect

Oh, Mum's going to be revolting," he said, turned to George, thrusting the prefect badge back at Ron as though it might contaminate him.

Ron, who still had not said a word, took the badge, stared at it for a moment, and then held it out to Harry as though asking mutely for confirmation that it was genuine. Harry took it. A large P was superimposed on the Gryffindor lion. He had seen a prefect badge just like this on Percy's chest on his very first day at Hogwarts.

The door banged open. Hermione came tearing into the room, her cheeks flushed and her hair flying. There was an envelope in her hand.

Did you — did you get — ?"

She spotted the badge in Harry's hand and let out a shriek.

Anh chàng sai bước tới bên cạnh Harry vỗ đôm đốp lên lưng nó, lúc nào thì ném cho Ron một cái nhìn quở trách.

"Huỳnh trưởng... Huỳnh trưởng Ronnie xìu xìu ỉn ỉn..."

George liệng trả cái phù hiệu Huỳnh trưởng cho Ron như thể sợ nó lây ô uế cho mình, miệng rên rĩ "Ôi, sắp nổ tung bùng cho mà coi".

Ron từ nãy giờ chưa nói được một lời nào, bây giờ cầm cái phù hiệu chăm chú ngắm một lát rồi đưa nó cho Harry như thể ngầm yêu cầu xác định đó là đồ thật. Harry cầm lấy. Mặt chữ cái to tướng đề lên trên huy hiệu sư tử nhà Gryffindor. Harry đã từng thấy một cái phù hiệu giống y như này trên ngực áo Percy vào cái ngày đầu tiên nó đến trường Hogwarts.

Cánh cửa phòng chọt mở toang Hermione lao vào phòng, hai má bùng bùng tóc bay phấp phới. Trên tay bé cũng có một cái bao thư.

"Bồ có được — Bồ có nhận được ?"

Cô bé nhìn thấy cái phù hiệu trên tay Harry và ré lên.

"I knew it!" she said excitedly, blushing and handing her letter. "Me too, Harry, too!"

"No," said Harry quickly, pushing the letter back into Ron's hand. "It's Ron, me."

"It — what?"

"Ron's prefect, not me," Harry said.

"Ron?" said Hermione, her jaw dropping. "But . . . are you sure? I mean —"

She turned red as Ron looked up at her with a defiant expression on his face.

"It's my name on the letter," he said.

"I . . ." said Hermione, looking roughly bewildered. "I . . . well . . . well! Well done, Ron! That's really —"

"Unexpected," said George, nodding.

"No," said Hermione, blushing harder than ever, "no, it's not . . . Ron's done a lot of . . . he's really . . ."

"Mình đã biết mà!" Cô bé vung vãi lá thư trong tay, xúc động nói "Mình cũng nữa, Harry, mình cũng được chọn làm Huynh trưởng."

Harry nhét trả cái phù hiệu vào tay Ron, nói nhanh "Không, Ron không phải mình".

"Cái — gì?"

"Ron là Huynh trưởng... chứ không phải mình."

Hermione cũng há hốc mồm ra "Ron à? Nhưng... cậu có chắc không? Mình nói —"

Cô bé thẹn đỏ mặt khi Ron quay nhìn với vẻ thách thức trên mặt.

Ron nói "Có tên của mình trên lá thư."

"Mình... Mình... Ờ... Chà! Giới thiệu Ron! Cái đó thật là —"

"Không ngờ" George tiếp Hermione, đầu gật gù.

Hermione càng đỏ mặt hơn bao giờ hết, "không, không... không phải Ron đã làm nhiều được nhiều... Cậu bạn ấy thật tình thì..."

The door behind her opened a little
er and Mrs. Weasley backed into
room carrying a pile of freshly
ndered robes.

Ginny said the booklists had come
ast," she said, glancing around at all
envelopes as she made her way
ar to the bed and started sorting the
es into two piles. "If you give them
me I'll take them over to Diagon
ay this afternoon and get your books
le you're packing. Ron, I'll have to
you more pajamas, these are at
st six inches too short, I can't
ieve how fast you're growing . . .
at color would you like?"

Get him red and gold to match his
lge," said George, smirking.

Match his what?" said Mrs. Weasley
sently, rolling up a pair of maroon
sks and placing them on Ron's pile.

His *badge*," said Fred, with the air of
ting the worst over quickly. "His
ely shiny new *prefect's badge*."

red's words took a moment to

Cánh cửa sau lưng Hermione
rộng ra thêm một chút và bà Weas
bước vào, bưng theo một đống qu
áo mới giặt ủi.

Bà đi tới giường, mắt liếc quanh
cả các bao thư, rồi bắt đầu xếp mớ
quần thành hai đống. Bà nói "Ginny
là danh mục sách học rất cục cững
được gọi tới. Nếu các con đưa cho
thì má sẽ đi ra Hẻm Xéo chiều nay
mua sách trong khi các con chuẩn
hành lý. Ron, má sẽ phải mua đồ
mới cho con, bộ đồ ngủ này ngắn
nhất sáu inches [(tương đư
15cm)], má không thể tin là con
mau dữ vậy... Con thích màu gì?"

George nhe răng cười điệu, hớt
Ron "Màu đỏ và vàng cho hợp với
phù hiệu của nó."

Bà Weasley vừa cuộn hai chiếc
màu hạt dẻ đặt lên đống đồ của F
vừa lơ đãng hỏi "Hợp với cái gì
nó?"

Fred nói với dáng điệu cho qua pl
cái điều tồi tệ nhất cho rồi "*Phù h
của nó. Cái phù hiệu Huynh trư
mới toanh* bóng loáng dễ thương
nó."

Mất một lát mấy lời của Fred n

retrate Mrs. Weasley's occupation about pajamas.

His . . . but . . . Ron, you're not . . .

Ron held up his badge.

Mrs. Weasley let out a shriek just like Hermione's.

I don't believe it! I don't believe it! , Ron, how wonderful! A prefect! It's everyone in the family!"

What are Fred and I, next-door neighbors?" said George indignantly, his mother pushed him aside and dug her arms around her youngest son.

Wait until your father hears! Ron, so proud of you, what wonderful news, you could end up Head Boy just like Bill and Percy, it's the first step! , what a thing to happen in the middle of all this worry, I'm just thrilled, *Ronnie* —"

Fred and George were both making loud retching noises behind her back. Mrs. Weasley did not notice; arms wrapped around Ron's neck, she was

xuyên thủng được mối bận tâm về đồ ngủ của Ron.

"Cái... nhưng... Ron, con có phải...?"

Ron giơ cái phù hiệu của nó lên.

Bà Weasley bật ra một tiếng reo như tiếng ré của Hermione lúc nãy.

"Má không tin được! Má không nổi! Ôi, Ron, tuyệt vời làm sao! Mọi người trong gia đình đều là Huynh trưởng. Mọi người trong gia đình đều là Huynh trưởng."

Bà Weasley đẩy George qua rìa bên để có thể nhào tới ôm chầm lấy con trai út. George giận dữ nói "Còn Fred với con, là hàng xóm nhà bên à?"

"Khi ba con mà biết được! Ron, rất tự hào về con, thật là một cái tuyệt vời, không chừng rồi con cũng trở thành thủ lĩnh như Bill và Percy con mới đi bước đầu tiên mà! Ôi, thật là một điều tốt lành biết bao xảy ra giữa tất cả nỗi lo toan này, má thật xúc động, ôi *Ronnie*..."

Cả Fred và George cùng phát ra mấy tiếng nôn ọe ồn ào đằng sau lưng bà Weasley, nhưng bà Weasley không để ý, hai cánh tay bà vòng quanh

sing him all over his face, which had
red a brighter scarlet than his
lge.

Mum . . . don't . . . Mum, get a grip .
' he muttered, trying to push her
ay.

She let go of him and said
athlessly, "Well, what will it be? We
re Percy an owl, but you've already
one, of course."

W-what do you mean?" said Ron,
king as though he did not dare
ieve his ears.

You've got to have a reward for
;!" said Mrs. Weasley fondly. "How
out a nice new set of dress robes?"

We've already bought him some,"
d Fred sourly, who looked as though
sincerely regretted this generosity.

Or a new cauldron, Charlie's old
e's rusting through, or a new rat, you
ays liked Scabbers —"

Mum," said Ron hopefully, "can I
re a new broom?"

Ron ghi chặt, bà hôn tới tấp lên kh
mặt nó, cái mặt lúc này đã đỏ r
thắm hơn cả màu cái phù hiệu của r

Nó cố gắng đẩy bà Weasley ra, c
nhàu "Má... đừng... má, bình t
lại..."

Bà Weasley buông Ron ra,
không kịp thở "Để xem nào, sẽ là
gì? Ba má đã thưởng Percy một c
cú, nhưng mà con đã có một con rồi
đương nhiên."

Ron trông có vẻ như không dám
vào tai mình, nó nói "Ý... ý má
là..."

Bà Weasley âu yếm nói "Con p
được thưởng về chuyện này. Con th
một bộ áo thụng mới có được không

"Tụi con đã mua cho nó vài b
Fred nói giọng chua chát, trông a
chàng có vẻ như đang thành thực
tiếc về sự hào phóng này.

"Hay là một cái vạc mới. Cái vạc
của Charlie đã bị rỉ sét hết trơn. Hay
một con chuột mới, hồi năm nào c
thích con Scabbers lắm mà..."

"Má à..." Ron mở miệng nói r
cách tràn trề hy vọng, "Con xin r
cây chổi bay mới được không?"

Mrs. Weasley's face fell slightly; comsticks were expensive.

Not a really good one!" Ron stened to add. "Just — just a new e for a change . . ."

Mrs. Weasley hesitated, then smiled.

Of course you can. . . . Well, I'd ter get going if I've got a broom to / too. I'll see you all later. . . . Little nnie, a prefect! And don't forget to ck your trunks. . . . A prefect . . . Oh, all of a dither!"

She gave Ron yet another kiss on cheek, sniffed loudly, and bustled n the room.

Fred and George exchanged looks.

You don't mind if we don't kiss you, you, Ron?" said Fred in a falsely ious voice.

We could curtsy, if you like," said orge.

Oh, shut up," said Ron, scowling at m.

Gương mặt bà Weasley hơi khụ lại, chổi bay là thứ mắc tiền lắm.

Ron bèn hấp tấp nói thêm "Khó cần một cái xịn lắm. Chỉ... chỉ cần một cái mới để có dịp đổi mới..."

Bà Weasley ngập ngừng một tí mỉm cười.

"*Lẽ đương nhiên* là con có thể s một cái mới... Chà, má phải đi n nếu má muốn mua cả cây chổi m Má sẽ gặp lại tất cả các con sau Ronnie bé bỏng của má, là một Huy trưởng cơ đấy!... Mà đừng quên đó gói hòm xiềng của các con... M Huynh trưởng... Ôi, má nghe bunn cả người."

Bà lại hôn đánh chụt hết sức kêu má Ron một lần nữa, rồi bươn bả đi khỏi phòng.

Fudge và George nhìn nhau.

Fred nói với một giọng lo âu xạo s "Ron à, em không để bụng giận tụi e không hôn mừng em chứ hả?"

George nói "Tụi anh có thể nhún c gói cúi chào, nếu em thích".

Ron quác mắt nhìn hai anh, cẩu k "Ôi, im đi".

Or what?" said Fred, an evil grin spreading across his face. "Going to take us in detention?"

"I'd love to see him try," sniggered George.

"He could if you don't watch out!" said Hermione angrily, at which Fred and George burst out laughing and Ron muttered, "Drop it, Hermione."

"We're going to have to watch our backs, George," said Fred, pretending to be sensible, "with these two on our case . . ."

"Yeah, it looks like our law-breaking days are finally over," said George, shaking his head.

"And with another loud *crack*, the twins disappeared.

"Those two!" said Hermione loudly, staring up at the ceiling, through which they could now hear Fred and George roaring with laughter from the room upstairs. "Don't pay any attention to them, Ron, they're only fools!"

Một nụ cười độc địa toét từ mang tai này đến mang tai kia của Fred, và chàng nói "Không thì sao? Phạt các tụi tụi anh hả?"

George cười khẩy "Mình khoái nó làm thử quá".

Hermione tức giận nói "Ron có phạt các anh nếu các anh không chừa", nghe vậy Fred và George phá ra cười nắc nẻ, còn Ron thì làu b "Bỏ đi, Hermione."

Fred giả bộ run sợ, nói "George với hai người này, trong tình cảnh mình, thì sắp tới nhất cử nhất động mình sẽ phải cẩn thận lắm lắm rồi được."

George lắc đầu "Ừ, có vẻ những ngày xé rào phạm pháp của mình rốt cuộc phải chấm dứt thôi."

Và với một tiếng "*ầm*" khác vang lên hai anh em sinh đôi đột ngột biến mất.

Hermione điên tiết trừng mắt ngó trần phòng, bọn Hermione giờ đây thể nghe tiếng Fred và George phá cười rung rinh căn phòng ngủ ở tầng lầu trên. "Hai người đó! Đừng để ý làm gì, Ron, họ chỉ ganh tị với bò thôi."

"I don't think they are," said Ron abruptly, also looking up at the ceiling. "They've always said only prats come prefects. . . . Still," he added on a happier note, "they've never had any brooms! I wish I could go with them and choose. . . . She'll never be able to afford a Nimbus, but there's the new Cleansweep out, that'd be great. . . . Yeah, I think I'll go and tell her I like Cleansweep, just so she knows . . ."

He dashed from the room, leaving Harry and Hermione alone.

For some reason, Harry found that he did not want to look at Hermione. He turned to his bed, picked up the pile of clean robes Mrs. Weasley had laid out on it, and crossed the room to his desk.

"Harry?" said Hermione tentatively.

"Well done," said Harry, so heartily it did not sound like his voice at all, and he was not looking at her. "Brilliant. Perfect. Great."

Ron cũng ngược nhìn lên trần nhưng nói đầy vẻ ngờ vực "Mình không nghĩ là hai ảnh ganh tị. Hai ảnh hay nói chỉ mấy thằng ngu mới làm được Huynh trưởng... Nhưng cho dù như vậy..." Ron nói tiếp với giọng phẫn khởi hơn "Hai ảnh không bao giờ được chổi mới! Mình ước gì mình được đi theo má để lựa... Má không đời nào đủ tiền mua nổi chiếc Tia Chớp, nhưng mà có chiếc Quét Sạch mới ra, cũng tuyệt... Mình nghĩ mình nên đi nói với má mình thích một chiếc Quét Sạch, má biết vậy thôi..."

Nó lao ra khỏi phòng, bỏ lại Harry một mình với Hermione.

Không biết tại sao tự dưng Harry thấy mình không muốn nhìn Hermione. Nó quay về phía cái giường của mình, lượm mớ áo quần sạch bà Weasley đã đặt lên đó, rồi bước ngang qua căn phòng đến bên giường.

Hermione mở miệng thăm hỏi "Harry!"

"Giỏi lắm," Harry nói, giọng hồ hồ đến nỗi nghe không giống giọng chút nào hết. Nó vẫn không nhìn

Thanks,” said Hermione. “Erm — sorry — could I borrow Hedwig so I can tell Mum and Dad? They’ll be really pleased — I mean, prefect is nothing they can understand —”

Yeah, no problem,” said Harry, still in his horrible hearty voice that did not change at all. “Take her!”

He leaned over his trunk, laid the clothes on the bottom of it, and pretended to be rummaging for something while Hermione crossed to the wardrobe and called Hedwig down. A few moments passed; Harry heard the door close but remained bent double, listening; the only sounds he could hear were the blank picture on the wall sniggering again and the stepaper basket in the corner munching up the owl droppings.

He straightened up and looked behind him. Hermione and Hedwig had gone. Harry returned slowly to his bed and sank onto it, gazing unseeingly at the foot of the wardrobe.

Hermione. "Lỗi lạc. Huỳnh trưởng công chúa Tuyệt cú mèo."

Hermione nói "Cám ơn. Ở... Hay là... mình có thể mượn con Hedwig gửi thư cho ba má mình biết không? Họ sẽ vui mừng lắm... ý mình nói là Huỳnh trưởng là khái niệm ba má mình có thể hiểu được —"

Vẫn bằng cái giọng hồ hởi dễ sợ và không phải của nó, Harry nói "Được không hề gì. Cứ xài nó."

Nó chồm qua cái rương, xếp quần áo vào đáy rương và giả bộ lục lọi gì đó trong khi Hermione đi tới cái áo gọi con Hedwig xuống. Vài phút qua; Harry nghe tiếng cửa mở nhưng nó vẫn gặp đôi người cúi ló khom trên cái rương, lắng nghe; thanh duy nhất mà nó có thể nghe được là tiếng cười khẩy của bức tranh trống trơn trên tường và cái giỏ rác góc phòng đang ho khạc ra mấy cục phân cú.

Harry đứng thẳng lên, ngoảnh nhìn ra sau lưng. Hermione và Hedwig đã đi rồi. Harry vội vã băng ngang phòng, đóng cửa lại, rồi chậm rãi quay về giường và ngồi lún người xuống nệm, ngó đăm đăm chân tủ quần áo mà không thấy gì cả.

He had forgotten completely about the prefects being chosen in the fifth year.

He had been too anxious about the possibility of being expelled to spare a thought for the fact that badges must be winging their way toward certain people. But if he *had* remembered . . . what if he *had* thought about it . . . what would he have expected?

Not this, said a small and truthful voice inside his head.

Harry screwed up his face and held it in his hands. He could not lie to himself; if he had known the prefect badge was on its way, he would have expected it to come to him, not Ron. Would this make him as arrogant as Draco Malfoy? Did he think himself superior to everyone else? Did he really believe he was *better* than Ron?

No, said the small voice defiantly.

Was that true? Harry wondered, cautiously probing his own feelings.

I'm better at Quidditch, said the voice. *But I'm not better at anything else.*

Nó đã quên bém đi rằng các Huy trưởng sẽ được chọn trong năm tiếp theo năm. Nó đã quá lo lắng về khả năng đuổi học đến nỗi không còn rảnh trí mà nghĩ tới cái sự kiện là những phù hiệu phải bay đến một số người rồi đó... Nhưng giả dụ như nó nhớ ra giả dụ nó có nghĩ đến việc ấy..., thì định trông chờ cái gì nào?

Không phải điều này, một giọng nhỏ và trung thực vang lên bên trái đầu nó.

Harry nhăn mặt lại, úp vào hai bàn tay. Nó không thể lừa dối chính mình nếu nó biết là phù hiệu Huynh trưởng đang bay tìm người, nó sẽ trông mong phù hiệu bay đến nó chứ không phải đến Ron. Liệu điều này có khiến nó nghĩ nó cao siêu hơn những người khác không? Liệu nó có thực sự tin nó giỏi hơn Ron không?

Không, một giọng nói nhỏ trong óc ngang ngược cãi.

Đúng không đó? Harry tự hỏi, thận trọng thăm dò cảm xúc của chính mình.

Giọng nói lại vang lên "*Tôi giỏi hơn về môn Quidditch. Nhưng tôi không giỏi hơn về bất cứ môn nào khác.*"

That was definitely true, Harry thought; he was no better than Ron in sons. But what about outside sons? What about those adventures

Ron, and Hermione had had either since they had started at Hogwarts, often risking much worse than expulsion?

Well, Ron and Hermione were with most of the time, said the voice in Harry's head.

Not all the time, though, Harry mused with himself. They didn't fight irrel with me. They didn't take on the basilisk. They didn't get away from all those dementors the night we escaped. They weren't in that graveyard with me, the night Voldemort returned. . . .

And the same feeling of ill usage that had overwhelmed him on the night he had arrived rose again. *I've definitely done more,* Harry thought indignantly. *done more than either of them!*

But maybe, said the small voice in his head, *maybe Dumbledore doesn't*

Harry nghĩ, điều đó dứt khoát đúng. Nó không giỏi hơn Ron về các môn học trong lớp. Còn những hoạt động ngoài lớp thì sao? Thế còn những cuộc mạo hiểm mà nó, Ron và Hermione đã tham gia với nhau kể khi nhập học trường Hogwarts, mà những nguy hiểm thường còn tệ hơn cả đuổi học thì sao?

Giọng nói trong đầu Harry cất *thực ra thì Ron và Hermione hầu như luôn luôn cùng mạo hiểm với tôi.*

Harry cãi lại chính mình. *Nhưng không hẳn là luôn luôn. Hai đứa tụi tôi không cùng tôi chiến đấu với Quirrell. Tụi nó không đánh nhau với Riddle và rắn thần. Tụi nó không tạt mắt tôi ở khu tất cả những tên giám ngục vào cái đêm chú Sirius trốn chạy. Tụi nó đâu có ở trong nghĩa địa với tôi, đêm mà Voldemort trở về...*

Và cái cảm giác đối xử ác nghiệt tương tự như cảm xúc đã áp đảo vào cái đêm nó mới đến đây lại dâng lên một lần nữa. Harry tức tối nghĩ *chắc chắn là đã làm nhiều hơn. Tôi làm nhiều hơn bất cứ đứa nào trước hai đứa tụi nó.*

Nhưng có lẽ, giọng nói nhỏ nhẹ vang lên thẳng thắn, *có lẽ thầy Dumbledore*

lose prefects because they've got themselves into a load of dangerous situations. . . . Maybe he chooses them for other reasons. . . . Ron must have done nothing you don't. . . .

Harry opened his eyes and stared through his fingers at the wardrobe's crowded feet, remembering what Fred had said.

No one in their right mind would make Ron a prefect . . .”

Harry gave a small snort of laughter. A second later he felt sickened with himself.

Ron had not asked Dumbledore to give him the prefect badge. This was Ron's fault. Was he, Harry, Ron's best friend in the world, going to sulk because he didn't have a badge, laugh at the twins behind Ron's back, ruin things for Ron when, for the first time, he had beaten Harry at something?

At this point Harry heard Ron's footsteps on the stairs again. He stood straightened his glasses, and

không chọn Huynh trưởng theo tiêu chuẩn đưa nào đâm đầu vào những tình huống nguy hiểm hơn... Có lẽ thì chọn họ theo những lý do khác... Phải chăng phải có điều gì đó mà người khác không có...

Harry mở mắt nhìn qua kẽ ngón những cái chân có móng vuốt của quần áo, nhớ lại những gì Fred đã nói.

“Không ai có đầu óc sáng suốt lại chọn Ron làm Huynh trưởng...”

Harry khịt mũi. Lại một lần nữa cảm thấy hổ thẹn với chính mình.

Ron không hề hỏi xin từ Dumbledore cho nó cái phù hiệu Huynh trưởng. Đây đâu phải là lỗi của Ron. Chẳng lẽ nó, Harry, bạn thân nhất của Ron trên đời này, lại đâm ra ghen vì đã không có được cái phù hiệu? Rồi cười nhạo theo hai ông giáo sinh đôi ở đằng sau lưng Ron? Phải thôi Ron, chỉ vì lần đầu tiên, Ron đã đánh bại Harry về một mặt nào đó.

Nghĩ tới đó thì Harry nghe tiếng bước chân Ron lên cầu thang. Đứng dậy, sửa mắt kiếng ngay ngay

shed a grin onto his face as Ron
rushed back through the door.

"Just caught her!" he said happily.
"She says she'll get the Cleansweep if
I can."

"Cool," Harry said, and he was
pleased to hear that his voice had
sounded sounding hearty. "Listen —
Ron — well done, mate."

The smile faded off Ron's face.

"I never thought it would be me!" he
said, shaking his head, "I thought it
would be you!"

"Nah, I've caused too much trouble,"
Harry said, echoing Fred.

"Yeah," said Ron, "yeah, I suppose. . .
Well, we'd better get our trunks
packed, hadn't we?"

It was odd how widely their
possessions seemed to have scattered
themselves since they had arrived. It
took them most of the afternoon to
retrieve their books and belongings
scattered all over the house and stow them
back inside their school trunks. Harry
noticed that Ron kept moving his

và gắn một nụ cười toe toét lên mặt.
Ron lại ào trở lại xuyên qua cánh cửa

Ron hí hửng nói "Vừa bắt kịp r
Má nói má sẽ mua cây chổi Quét S
nếu má kham nổi."

Harry nói "Sướng!", Harry nói
cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe giọng
mình không còn hồ hởi giả tạo nữa.
"Nghe này... Ron... bò giỏi lắm..."

Nụ cười biến dần khỏi gương mặt
Ron.

Nó lắc đầu nói "Mình không đời r
nghĩ đó lại là mình. Mình cứ tưởng
sẽ là bò!"

Harry nói, vô tình bắt chước Fred.
"Không, mình đã gây ra quá nhiều
rối cuộc đời."

Ron nói "Ừ. Ừ, mình cho là...
thôi, tụi mình nên đóng gói hòm xiể
cho rồi, đúng không?"

Từ lúc mới đến căn nhà này, đồ đạc
của tụi nó đã tự ý lưu lạc tứ tán khắp
nơi một cách hết sức kỳ quái. Thành
mấy đưa mắt gần hết cả buổi chiều
thu hồi góp nhặt lại sách vở và
dùng tứ tán khắp mọi góc ngách của
nhà rồi xếp gọn chúng lại, vào mấy
rương đựng đồ đi học. Harry để ý th

fect's badge around, first placing it on his bedside table, then putting it into his jeans pocket, then taking it out and putting it on his folded robes, as though to see the effect of the red on the black. Only when Fred and George popped in and offered to attach it to his forehead with a Permanent Sticking Charm did he wrap it tenderly in his room socks and lock it in his trunk.

Mrs. Weasley returned from Diagon Alley around six o'clock, laden with books and carrying a long package wrapped in thick brown paper that Ron took from her with a moan of longing.

Never mind unwrapping it now, people are arriving for dinner, I want it all downstairs," she said, but the moment she was out of sight Ron ripped off the paper in a frenzy and examined every inch of his new broom, ecstatic expression on his face.

Down in the basement Mrs. Weasley displayed a scarlet banner over the

Ron cứ loay hoay với cái phù hiệu Huynh trưởng, ban đầu thì để nó trên cái bàn cạnh giường ngủ, rồi nhét vào trong túi quần bò, rồi lại lấy nó đặt lên trên cái áo thụng xếp ngăn, như thể để xem hiệu quả tác động phản của màu đỏ trên nền đen. Chỉ đến khi Fred và George ghé vào phòng đề nghị giúp nó gắn cái phù hiệu trên trán bằng Bùa Dính Vĩnh viễn thì F mới cẩn trọng gói cái phù hiệu trong vỏ màu hạt dẻ của nó rồi bỏ vào rương khóa kỹ lại.

Bà Weasley đi Hẻm Xéo về vào khoảng sáu giờ chiều, mang nặng những sách và một hộp quà dài được gói cẩn thận trong một tấm giấy rơm dày. Ron đón cái gói quà ấy từ tay với một tiếng rên to đầy khao khát.

Bà Weasley nói "Đừng mở ra ngay khách đang đến ăn tối, má muốn tất cả các con xuống nhà dưới hết." Nhưng ngay khi bà Weasley vừa đi khuất, F đã xé toạc tờ giấy như trong cơn điên cuồng, tỉ mỉ xem xét từng phân từng ly rồi chỗi mới toanh của nó, nổi sự sượng lồ lộ qua vẻ mặt đê mê ngạc nhiên.

Ở tuốt dưới tầng hầm, bà Weasley đã giăng qua cái bàn ăn đầy ắp r

lavily laden dinner table, which read CONGRATULATIONS RON AND HERMIONE — V PREFECTS. She looked in a better mood than Harry had seen her all day.

"I thought we'd have a little party, not sit-down dinner," she told Harry, Ron, Hermione, Fred, George, and Ginny as they entered the room. "Your father and Bill are on their way, Ron, I've sent them both owls and they're *thrilled*," she added, beaming.

Fred rolled his eyes.

Sirius, Lupin, Tonks, and Kingsley Shacklebolt were already there and Mad-Eye Moody stumped in shortly after Harry had got himself a beer.

"Oh, Alastor, I am glad you're here," said Mrs. Weasley brightly, as Mad-Eye shrugged off his traveling cloak. "We've been wanting to ask you for this — could you have a look in the trunk sitting on the desk in the drawing room and tell us what's inside it? We haven't dared to open it just in case it's anything really nasty."

biểu ngữ ghi CHÚC MỪNG RON VÀ HERMIONE – CÁC TÂN HUYNH TRƯỞNG. Bà Weasley vui hơn bao giờ hết trong suốt kỳ nghỉ hè.

Khi Harry, Ron, Hermione, Fred và George và Ginny đi vào phòng, bà Weasley nói với tụi nó "Má tính là chúng ta sẽ có một bữa tiệc nho nhỏ, chứ không chỉ một bữa tối thông thường." Bà thêm với nụ cười rạng rỡ cả gương mặt "Ba của con và anh Bill đang trên đường về đó, Ron, má đã gửi cú oanh vũ cho cả hai người và họ mừng lắm."

Fred trợn tròn mắt.

Chú Sirius, thầy Lupin, cô Tonks và chú Kingsley Shacklebolt đã có mặt trước thầy Moody Mắt-điên lộp cộp đi vào phòng khi Harry vừa tự rót cho nó một cốc bia bọt.

"Ôi, quỷ thần thiên địa ơi, thấy Alastor đến, tôi mừng quá." Bà Weasley sáng rỡ ngồi nét mặt nói tiếp trong khi thầy Moody Mắt-điên giũ giũ cái áo khoác ngoài của ông. "Tụi tôi đã muốn nhờ anh từ mấy bữa nay – anh có thể đi kiểm tra một cái vào trong ngăn kéo bàn viết trong phòng khách để cho tụi tôi biết có cái gì ở trong đó không? Tụi này

No problem, Molly . . .”

Moody’s electric-blue eye swiveled around and stared fixedly through the opening of the kitchen.

“Drawing room . . .” he growled, as his pupil contracted. “Desk in the drawing room? Yeah, I see it. . . . Yeah, it’s a desk. . . . Want me to go up and get it for you, Molly?”

“No, no, I’ll do it myself later,” called Mrs. Weasley. “You have your work to do. We’re having a little bit of a celebration, actually . . .” She gestured toward the scarlet banner. “Fourth prefect in the family!” she said fondly, ruffling Harry’s hair.

“Prefect, eh?” growled Moody, his yellow eye on Ron and his magical hand swiveling around to gaze into the back of his head. Harry had the very uncomfortable feeling it was looking at him and moved away toward Sirius and Remus Lupin.

không dám mở ra vì sợ rùi mà c
phải cái gì đó quậy tung bùng...”

"Chuyện nhỏ mà, chị Molly..."

Con mắt pháp thuật màu xanh óng ánh của thầy Moody xoay hướng về phía trên và cái nhìn chăm chăm của thầy xuyên qua trần nhà bếp.

"Phòng khách..." Khi con người c
con mắt pháp thuật co nhỏ lại, thầy
lắm bầm "Cái bàn giấy ở góc phòng
phải không? Ủ, tôi thấy nó rồi...
một Ông Kẹ... Chị Molly, chị có mu
tôi lên trên đó khử phứt nó đi không?

Bà Weasley tươi cười "Khô
không, tôi sẽ tự làm chuyện đó s
Mời anh uống nước. Thực ra thì chú
ta đang có một bữa tiệc mừng r
nhỏ...". Bà khoát tay ra dấu về p
tám biểu ngữ, và vừa âu yếm nói v
lấy tay xoa đầu Ron. "Huỳnh trước
thứ tư của gia đình!"

"Lớp trưởng hử?" Thầy Moody
bầu. Con mắt bình thường của thầy
Moody nhìn Ron, còn con mắt ph
thuật thì xoay tròn để chăm chú n
sang phía thái dương. Harry có r
cảm giác rất khó chịu là con mắt
đang nhìn nó rồi di chuyển sang c
Sirius và thầy Lupin.

Well, congratulations," said Moody, glaring at Ron with his normal eye, "powerful figures always attract trouble, but I suppose Dumbledore thinks you can withstand most major crises or he wouldn't have appointed you Head Boy."

Ron looked rather startled at this new development but was saved the trouble of responding by the arrival of his father and eldest brother. Mrs. Weasley was in such a good mood she didn't even complain that they had caught Mundungus with them too; he was wearing a long overcoat that looked oddly lumpy in unlikely places and he had declined the offer to remove it and instead used it with Moody's traveling cloak.

"Well, I think a toast is in order," said Mrs. Weasley, when everyone had a drink. He raised his goblet. "To Ron and Hermione, the new Gryffindor champions!"

Ron and Hermione beamed as everyone drank to them and then applauded.

Rồi, con mắt bình thường vẫn nhìn Ron, thầy nói "Chà, chúc mừng nhé! Nhân vật có quyền có chức luôn luôn gặp chuyện rắc rối, nhưng mà có lẽ Dumbledore nghĩ là trò có thể chấp nhận được hầu hết bùa yểm, chứ khác thì cụ đâu có phong chức cho trò..."

Ron tỏ ra hơi sửng sốt với cách nói chuyện như vậy, nhưng ba và anh của nó vừa về đến đúng lúc để mở lời cho nó cái chuyện rắc rối đáp lại lời nhận xét của thầy Moody. Bà Weasley đang ở trong một tâm trạng phấn chấn đến nỗi bà không thèm phàn nàn chuyện họ dẫn về nhà cả Mundungus. Lão đang mặc một cái áo khoác dài lòng thòng trông lại phồng lên một cách kỳ quái ở những chỗ không phải là chỗ để phồng lên; và nhất định không chịu cởi áo ra và mở lên cùng chỗ với áo khoác đi được của thầy Moody.

Khi mọi người đã có ly trong tay, bà Weasley nâng ly của ông lên, nói "Chúc mừng Ron và Hermione, các Huynh trưởng của nhà Gryffindor."

Ron và Hermione rạng rỡ mặt mày khi mọi người uống mừng hai đứa rồi vỗ tay hoan hô.

"I was never a prefect myself," said Tonks brightly from behind Harry as everybody moved toward the table to get themselves to food. Her hair was potato-red and waist length today; she looked like Ginny's older sister. "My head of House said I lacked certain necessary qualities."

"Like what?" said Ginny, who was holding a baked potato.

"Like the ability to behave myself," said Tonks.

Ginny laughed; Hermione looked as though she did not know whether to smile or not and compromised by taking an extra large gulp of butterbeer and choking on it.

"What about you, Sirius?" Ginny asked, thumping Hermione on the back.

Sirius, who was right beside Harry, let out his usual barklike laugh.

"No one would have made me a prefect, I spent too much time in detention with James. Lupin was the good boy, he got the badge.

"Tôi chẳng bao giờ được làm Huyết trưởng." Cô Tonks hớn hờ nói sảng lưng Harry khi mọi người kéo nhau về phía cái bàn để tự lấy thức ăn. Tóc của cô bữa nay đỏ màu cà chua còi và dài tới thắt lưng; trông cô giống chị của Ginny. Cô nói tiếp "Hồi đó thì Chủ nhiệm Nhà của tôi nói là tôi thiếu những phẩm chất cần thiết nào đó."

Ginny hỏi trong khi đang lựa mớ khoai tây nướng. "Như phẩm chất nào?"

Cô Tonks đáp "Như khả năng cư xử đàng hoàng chẳng hạn."

Ginny bật cười; Hermione có vẻ không biết nên cười hay không và lẽ ra bằng cách hợp một ngụm bia thiệt món bia bơ rồi bị sặc bia nghẹt thở.

Ginny đấm thùm thụp lên lưng Hermione, hỏi: "Còn chú thì sao, có Sirius?"

Chú Sirius đang ở ngay bên cạnh Harry phát ra một tràng cười nghe như chó sủa.

"Không ai thèm chọn chú làm Huyết trưởng đâu. Chú với James bị phạt cấm túc quá nhiều phen. Nhưng Lu

I think Dumbledore might have expected that I would be able to exercise some control over my best friends," said Lupin. "I need scarcely say that I failed dismally."

Harry's mood suddenly lifted. His teacher had not been a prefect either. All of a sudden the party seemed much more enjoyable; he loaded up his plate, feeling unusually fond of everyone in the room.

Ron was rhapsodizing about his new broom to anybody who would listen.

"... naught to seventy in ten seconds, not bad, is it? When you think of Comet Two Ninety's only naught to fifty and that's with a decent tailwind according to *Which Broomstick?*"

Hermione was talking very earnestly to Lupin about her view of elf rights.

I mean, it's the same kind of nonsense as werewolf segregation,

là trò ngoan, anh ta được cái phù hợp với Huynh trưởng."

Thầy Lupin nói "Tôi nghĩ là Dumbledore có lẽ đã hy vọng là tôi sẽ thể hiện phần nào mấy người bạn thân nhất của tôi. Nhưng tôi cứ không cần phải nói là tôi đã thất bại một cách thảm hại."

Tâm trạng của Harry đột ngột phấn chấn lên. Ba của nó cũng chưa từng học Huynh trưởng bao giờ. Bỗng nhiên bữa tiệc dường như thú vị hơn nhiều; nó chất thức ăn đầy đĩa của anh cảm thấy yêu mến hết thầy mọi người trong phòng.

Ron đang nỗ lực văng miếng về chiếc chổi mới của nó với bất cứ ai chịu lắng nghe.

"... từ số không lên bảy chục trong mười giây, đâu có tệ, đúng không? Nếu so với Sao Chổi Hai Chín Chín chỉ từ số không đến sáu chục và đó là nói khi gió đuôi thuận lợi, theo như trong sách *Chổi Nào?*"

Hermione thì đang nói với thầy Lupin một cách nghiêm túc về quan điểm của cô bé đối với quyền lợi yêu tinh.

"Ý con nói là, nó cũng vô lý như phân biệt người sói vậy, thầy có để

t it? It all stems from this horrible
ing wizards have of thinking they're
erior to other creatures . . ."

Mrs. Weasley and Bill were having
ir usual argument about Bill's hair.

. . . getting really out of hand, and
i're so good-looking, it would look
ch better shorter, wouldn't it,
rry?"

Oh — I dunno —" said Harry,
htly alarmed at being asked his
nion; he slid away from them in the
action of Fred and George, who
re huddled in a corner with
ndungus.

Mundungus stopped talking when he
v Harry, but Fred winked and
skoned Harry closer.

It's okay," he told Mundungus, "we
i trust Harry, he's our financial
ker.

Look what Dung's gotten us," said
orge, holding out his hand to Harry.
was full of what looked like shriveled
ck pods. A faint rattling noise was
ning from them, even though they
re completely stationary.

ý không? Nó cũng phát sinh từ cái đ
kinh khủng là các pháp sư tự cho là
cao quý hơn những sinh vật khác..."

Bà Weasley và Bill thì đang tiếp
cuộc tranh luận muôn thuở của hai
con về mái tóc của Bill.

"... thiệt là hết chỗ nói, mà con
đẹp trai như vậy, nếu ngắn hơn r
chút thì coi đẹp hơn nhiều, đư
không, Harry?"

Harry hơi giật mình khi bị hỏi ý ki
"Ờ... con không biết..." Nó nhẹ nh
tách ra khỏi hai mẹ con Bill và đi
hướng hai anh em Fred và Geo
đang bí mật rù rì với lão Mundungu
góc phòng.

Lão Mundungus ngừng nói khi th
Harry, nhưng Fred nháy mắt và ra c
cho Harry đến gần hơn.

Anh ta nói với lão Mundung
"Không sao. Chúng ta có thể tin tưở
Harry, nó là người giúp đỡ tài ch
cho tụi tôi."

George đưa tay về phía Harry,
"Coi bác Mundung-cứt cho tụi mình
gì nè." Bàn tay George đầy nhóc r
thứ gì đó trông như những cái kén c
thui quắt quéo. Từ trong mớ đó ph

Venomous Tentacula seeds," said George. "We need them for the Skiving Shack boxes but they're a Class C Non-Tradeable Substance so we've been having a bit of trouble getting hold of them."

Ten Galleons the lot, then, Dung?" said Fred.

With all the trouble I went to to get it?" said Mundungus, his saggy, bloodshot eyes stretching even wider. "I'm sorry, lads, but I'm not taking a price under twenty."

Dung likes his little joke," Fred said to Harry.

Yeah, his best one so far has been "Sickles for a bag of knarl quills," said George.

Be careful," Harry warned them quietly.

What?" said Fred. "Mum's busy talking over Prefect Ron, we're okay."

But Moody could have his eye on

tiếng nổ lốp bốp mặc dù chúng họ còn toàn bất động.

George nói "Hột giống Râu Độc. Việc này cần chúng cho mấy đồ Ăn vặt Tiệc nhưng chúng là Chất liệu Class C mua bán loại C thành ra tụi này mua nó thì hơi bị khó khăn một chút."

Fred nói "Vậy thì mười Galleon mới nhé, bác Mundungus-cút?"

Đôi mắt quầng thâm trũng sâu của Lão Mundungus càng toét rộng hơn. Lão nói "Chả bỏ công tôi chịu khó cõng khổ đi lấy chúng. Rất tiếc, các cậu nhưng dưới hai mươi thì tôi không lấy một Knut đâu."

Fred nói với Harry "Bác Mundungus cút khoái giỡn một tí."

George nói: "Đúng vậy, chuyện gì hay nhất của bác từ trước tới giờ là sáu Sickles cho một bao viết lông ngỗng nghệt mực."

Harry kín đáo khuyên "Coi chừng"

Fred nói "Cái gì? Má đang bận nói chuyện với Huynh trưởng Ron, tụi mình không lo."

Harry nói rõ ra "Nhưng thầy Moody

1,” Harry pointed out.

Mundungus looked nervously over his shoulder.

“Good point, that,” he grunted. “All right, lads, ten it is, if you’ll take ’em to the kitchen.”

“Cheers, Harry!” said Fred and George brightly, when Mundungus had tucked his pockets into the twins’ robes, stretched his hands and scuttled off toward the food. “We’d better get these stairs . . .”

Harry watched them go, feeling slightly uneasy. It had just occurred to him that Mr. and Mrs. Weasley would not be pleased to know how Fred and George were financing their joke shop business when, as was inevitable, they eventually found out about it.

Giving the twins his Triwizard winnings had seemed a simple thing to do at the time, but what if it led to another family row and a Percy-like arrangement? Would Mrs. Weasley feel that Harry was as good as her son if she found out he had made it

có thể để mắt tới các anh.”

Lão Mundungus lo lắng ngoái nhìn qua vai.

Lão căn nhắc "Giỏi, thấy được đi đó. Thôi được, các cậu, mười vậy, rồi các cậu lấy phứt chúng đi."

"Hoan hô Harry!" Fred mừng rỡ nói lên sau khi lão Mundungus đã trút túi vào những bàn tay chìa ra của hai anh em sinh đôi rồi lon ton đi về phía bàn thức ăn. "Tụi mình nên đi lấy mấy thứ này lên lầu ngay..."

Harry ngó theo Fred và George, cảm thấy hơi băn khoăn. Chẳng qua là chợt nghĩ đến chuyện ông bà Weasley sẽ muốn biết làm sao mà Fred và George có tiền để kinh doanh thì thôi. Giống khi họ rất cuộc phát hiện chuyện làm ăn của hai anh em nhà Đàng nào thì ông bà Weasley cũng biết, không thể nào tránh được.

Chuyện nó tặng hai anh em sinh đôi số tiền thưởng cuộc thi Tam Pháp thuật dường như là một hành động đơn giản vào lúc ấy, nhưng rồi chuyện đó đưa đến một trận om sòm trong gia đình và một sự bất hòa không thể Percy nữa thì sao? Liệu bà Weasley có còn coi Harry như con nữa không?

ossible for Fred and George to start a
eer she thought quite unsuitable?

standing where the twins had left
with nothing but a guilty weight in
pit of his stomach for company,
Harry caught the sound of his own
ne. Kingsley Shacklebolt's deep
ce was audible even over the
ounding chatter.

. . . why Dumbledore didn't make
ter a prefect?" said Kingsley.

He'll have had his reasons," replied
in.

But it would've shown confidence in
I. It's what I'd've done," persisted
gley, "specially with the *Daily
phet* having a go at him every few
s . . ."

Harry did not look around; he did not
nt Lupin or Kingsley to know he had
ard. He followed Mundungus back
ard the table, though not remotely
ngry. His pleasure in the party had
oporated as quickly as it had come;
wished he were upstairs in bed.

nếu bà biết được nó đã tạo điều k
cho Fred và George khởi đầu một
nghịệp mà bà cho là không thích h
chút nào hết?

Vẫn đứng nguyên tại chỗ mà F
và George đã bỏ nó lại một mình
mặc cảm tội lỗi đè nặng trong lò
Harry nghe tên nó được ai đó nhắc
Giọng trầm sâu của chú Kings
Shackbolt vẫn có thể nghe rõ gi
những cuộc chuyện trò huyền thuy
chung quanh.

"... tại sao cụ Dumbledore kh
chọn Harry làm Huynh trưởng?"

Tiếng thầy Lupin đáp "Cụ có lý
của cụ"

Chú Kingsley Shacklobt vẫn kh
khăng "Nhưng nếu chọn Harry thì đ
đó cho thấy sự tin tưởng vào nó. Đ
điều tôi muốn làm. đặc biệt khi mà
Nhật Báo Tiên Tri cứ vài ngày lại c
nó một vố..."

Harry không quay đầu nhìn lại;
không muốn thầy Lupin hay c
Kingsley Shacklobt biết là nó n
lóm. Nó đi theo lão Mundungus trở
bàn ăn, mặc dù nó không đói một c
xiu nào hết. Niềm vui của nó trong b
tiệc đã bốc hơi nhanh chóng y như

Mad-Eye Moody was sniffing at a chicken leg with what remained of his nose; evidently he could not detect any trace of poison, because he then tore a piece off it with his teeth.

... the handle's made of Spanish mahogany with anti-jinx varnish and in-built temperature control —" Ron was saying to Hermione.

Mrs. Weasley yawned widely.

Well, I think I'll sort out that boggart before I turn in. . . . Arthur, I don't want to be up too late, all right? 'Night, Harry, dear."

She left the kitchen. Harry set down his plate and wondered whether he should follow her without attracting attention.

"You all right, Potter?" grunted Moody.

"Yeah, fine," lied Harry.

Moody took a swig from his hip flask, his electric blue eye staring sideways at Harry.

ập đến; nó ước gì nó được lên giường ngủ ở trên lầu.

Thầy Moody Mắt-điên đang hít một cái căng gà bằng cái phần mũi còn sót lại của ông; hiển nhiên là ông không dò tìm được dấu vết gì của thuốc độc bởi vì sau đó ông dùng răng xé một miếng da ra.

Ron đang nói với cô Tonks "... cái làm bằng gỗ sồi Tây Ban Nha lớp sơn bóng chống bùa yểm và phạm kiểm soát chấn động cài sẵn."

Bà Weasley ngáp dài.

"Thôi, tôi nghĩ tôi nên dẹp Ông đó trước khi đi ngủ... Anh Arthur à, không muốn cái đám này thức khuya quá, néh? Ngủ ngon néh, Harry"

Bà đi ra khỏi bếp. Harry đặt cái đĩa của nó xuống và tự hỏi liệu nó có đi theo bà Weasley mà không bị chú không.

"Con có sao không, Harry?" thì Moody lâu bà hỏi.

Harry chối ngay "Dạ, không sao."

Thầy Moody nốc một ngụm từ rượu của ông, con mắt xanh ánh đỏ của ông chăm chú nhìn ngang Harry

Come here, I've got something that might interest you," he said.

From an inner pocket of his robes, Harry pulled a very tattered old photograph.

"Original Order of the Phoenix," explained Moody. "Found it last night when I was looking for my spare invisibility Cloak, seeing as Podmore didn't had the manners to return my first one. . . . Thought people might like to see it."

Harry took the photograph. A small crowd of people, some waving at him, others lifting their glasses, looked back at him.

"There's me," said Moody unnecessarily, pointing at himself. The body in the picture was unmistakable, though his hair was slightly less gray and his nose was intact. "And there's Dumbledore beside me, Dedalus Diggle on the other side. That's Marlene McKinnon, she was dead two weeks after this was taken, they got her whole family. That's Frank and Alice Longbottom —"

Harry's stomach, already

Thầy nói "lại đây, thầy có cái này để làm con vui."

Thầy móc từ trong một cái túi bên trong áo thụng ra một tấm ảnh chụp thủy cũ kỹ te tua.

Vẫn giọng lâu bầu, thầy Moody nói "Hội Phượng Hoàng đầu tiên. Khi được hỏi tối hôm qua khi thầy đang tìm cái Khoác Tàng Hình dự trữ, bởi vì Podmore không có thói quen trả lại tốt nhất cho thầy... Nghĩ là người ta sẽ thích xem nó"

Harry cầm tấm hình. Một đám người không đông lắm, một số vẫy chào một số nhấc mắt kiếng lên, nhướn mày lên nhìn lại nó.

Thầy Moody chỉ vào chính mình, một cách không cần thiết chút nào. "Đây là thầy," thầy Moody trong hình không thể nhầm lẫn được, mặc dù tóc ít bạc hơn một tí và cái mũi thì còn nguyên si. Thầy nói tiếp "Và đây là Dumbledore bên cạnh thầy, bên cạnh thầy là Dedalus Diggle... Còn đó là Marlene McKinnon, bà bị giết hai tuần sau khi chụp tấm hình này, họ giết gia đình bà. Kia nữa là Frank và Alice Longbottom..."

Bao tử Harry, vốn đã nôn nao sẵn

comfortable, clenched as he looked at Alice Longbottom; he knew her hand, friendly face very well, even though he had never met her, because she was the image of her son, Neville.

Poor devils," growled Moody. "Better dead than what happened to them . . . Well that's Emmeline Vance, you've met her, and that there's Lupin, obviously . . . Benjy Fenwick, he dropped it too, we only ever found bits of him . . . shift aside there," he added, turning the picture, and the little photographic people edged sideways, so that those who were partially obscured could move to the front.

That's Edgar Bones . . . brother of Amelia Bones, they got him and his family too, he was a great wizard . . . Sturgis Podmore, blimey, he looks young . . . Caradoc Dearborn, vanished six months after this, we never found his body . . . Hagrid, of course, looks exactly the same as ever . . . Elphias Doge, you've met him, I'd forgotten he used to wear that stupid . . . Gideon Prewett, it took five Death Eaters to kill him and his brother

chợt quặn lên khi nhìn Alice Longbottom; nó biết gương mặt và tria thân thiện của bà rõ lắm, mặc dù nó chưa từng gặp bà, bởi vì hình ảnh bà như cái khuôn đúc ra con Neville.

Thầy Moody làm bầm "Những người xấu số đáng thương. Thà chết còn hơn chịu đựng điều xảy ra cho họ... và đây là Emmeline Vance, con đã gặp bà rồi, và đây hiển nhiên là thầy Lupin Benjy Fenwick, ông ấy cũng tiêu vong, chúng ta chỉ tìm được chút đỉnh của ông ấy mà thôi... chuyển qua bên cạnh." Thầy chọc tấm hình, mấy người tí hon trong hình nhích ra hai bên cho những người bị che khuất có thể nhích lên phía trước.

"Đó là Edgar Bones... anh của Amelia Bones, họ giết ông ta và cả con, ông ấy là một pháp sư vĩ đại đây là Sturgis Podmore, mèn ơi, trẻ anh ta trẻ quá... đó là Caradoc Dearborn, biến mất sáu tháng sau chụp hình này, chúng ta không bao giờ tìm được thi thể của ông... đây hiển nhiên là lão Hagrid, trông y chang như hồi nào đến giờ... Đây là Elphias Doge, con đã gặp ông ấy, thầy quên là trước đây ông hay đội cái rơm hết sức ngố ấy... Còn đây là Gideon

gian, they fought like heroes . . .
lge along, budge along . . .”

The little people in the photograph
tled among themselves, and those
den right at the back appeared at
forefront of the picture.

That’s Dumbledore’s brother,
erforth, only time I ever met him,
ange bloke . . . That’s Dorcas
adowes, Voldemort killed her
sonally . . . Sirius, when he still had
ort hair . . . and . . . there you go,
ught that would interest you!”

Harry’s heart turned over. His mother
d father were beaming up at him,
ing on either side of a small, watery-
ed man Harry recognized at once as
rmtail: He was the one who had
rayed their whereabouts to
demort and so helped bring about
ir deaths.

Eh?” said Moody.

Harry looked up into Moody’s heavily
irred and pitted face. Evidently
ody was under the impression he
d just given Harry a bit of a treat.

Prewett, cần tới năm Tử thần Thực
mới giết được ông và người em
Fabian, hai anh em đã chiến đấu n
những người anh hùng... ng
cường... tới hơi thở cuối cùng...”

Những người tí hon trong ảnh
đùn qua đẩy lại với nhau, và nhữ
người bị khuất đằng sau hiện ra p
trước.

“Đó là em trai của cụ Dumbled
cụ Aberforth, thầy chỉ gặp cụ ấy có r
lần, một bậc kỳ đời... kia là Dorc
Meadowes, đích thân Voldemort c
bà... đây là Sirius, hồi chú ấy còn
tóc ngắn... và... đây, thầy nghĩ con
thích!”

Trái tim Harry nức nở. Ba má
đang tươi cười với nó. Họ ngồi ở
bên một người nhỏ con mắt m
mọng nước, mà Harry nhận ngay r
Đuôi Trùn: hắn là kẻ đã bán đứng c
ở của ba má nó cho Voldemort và
góp phần vào cái chết của ba má
bằng cách đó.

“Sao?” thầy Moody hỏi.

Harry ngược nhìn lên gương r
hốc hác chẳng chịt những thẹo c
thầy Moody. Rõ ràng là ông tưởng
ông đã làm cho Harry vui thích.

Yeah,” said Harry, attempting to grin again. “Er . . . listen, I’ve just remembered, I haven’t packed my . . .”

He was spared the trouble of presenting an object he had not packed; as he had just said, “What’s that you’ve got there, Mad-Eye?” and Moody had hurried toward him. Harry crossed the courtyard, slipped through the door and down the stairs before anyone could call him back.

He did not know why he had received such a shock; he had seen portraits of his parents’ pictures before, after all, and he had met Wormtail . . . but to see them sprung on him like that, when he was least expecting it . . . No one would like that, he thought angrily.

And then, to see them surrounded by all those other happy faces . . . Percy Fenwick, who had been found in the garden; and Gideon Prewett, who had died like a hero, and the Longbottoms, who had been tortured into madness . . . all waving happily out of the photograph forevermore, not knowing that they were doomed. . . . Well,

Cố gắng nở lại nụ cười, Harry nói: “Dạ. Ở... thưa thầy, con vừa nhớ con chưa đóng gói xong...”

Nó chưa kịp chế ra cái món mà chưa đóng gói xong thì chú Sirius giúp nó miễn được cái rắc rối đó chú cất tiếng hỏi khiến thầy Moody quay sang chú “Anh có cái gì đó, à Mắt-điên?” Harry bèn nhân lúc đó ngang qua nhà bếp, lách qua các cửa và đi lên cầu thang trước khi người kịp gọi nó lại.

Nó không biết tại sao nó bị xúc động mạnh như vậy. Nói cho cùng thì nó nhìn thấy hình ảnh của ba má nó từ đây, và nó đã từng gặp Đuôi Trùn cơ mà... nhưng để cho họ hiện trước mặt nó như thế, vào lúc nó ngờ nhất... Nó tức tối nghĩ, đâu có muốn như vậy...

Đã vậy, lại nhìn thấy những gương mặt vui vẻ kia vây quanh họ... Beauxbatons, Fenwick, người chỉ còn sót lại chút tích, và Gideon Prewett, người đã chết như một anh hùng, và vợ chồng Longbottom, những người đã bị tra tấn đến phát điên... tất cả mãi mãi vui vầy tay trong tấm ảnh, không biết là đã bị diệt vong rồi... Ừ, thầy Moody

ody might find that interesting . . .
Harry, found it disturbing. . . .

Harry tiptoed up the stairs in the hall at the stuffed elf heads, glad to be in his own again, but as he approached the first landing he heard sobs. Someone was sobbing in the wing room.

Hello?" Harry said.

There was no answer but the sobbing continued. He climbed the creaking stairs two at a time, walked across the landing, and opened the wing-room door.

Someone was cowering against the back wall, her wand in her hand, her whole body shaking with sobs. She crawled on the dusty old carpet in a patch of moonlight, clearly dead, was dead.

All the air seemed to vanish from Harry's lungs; he felt as though he were falling through the floor; his brain turned icy cold — Ron dead, no, it couldn't be —

But wait a moment, it *couldn't* be — Ron was downstairs —

thể thấy cái đó thú vị... nhưng Harry thấy rối bời, hoang mang...

Harry nhón gót đi lên cầu thang trong hành lang ngang qua mấy đầu gia tinh, lòng mừng là nó lại đi một mình, nhưng khi nó vừa lên tới đầu cầu thang tầng một thì nó nghe có tiếng thổn thức trong phòng khác

Nó lên tiếng thăm dò "Chào!"

Không có tiếng trả lời nhưng tiếng khóc nức nở vẫn tiếp tục. Nó leo lên những bậc cầu thang còn lại, hai bước một bước, rồi băng ngang qua hành lang, mở cánh cửa phòng khách ra.

Một người nào đó đang ngồi co rúc dựa bức tường tối thui, bàn tay cầm đũa phép, toàn thân rún động vì nhũn cơ thổn thức. Còn cái xác nằm sấp xoài trên tấm thảm bụi bặm trong rìa vạt ánh trăng, rõ ràng là đã chết, chết là Ron.

Tất cả không khí dường như biến khỏi buồng phổi của Harry; nó cảm thấy như thể nó đang rớt xuyên sàn; đầu óc nó đóng băng — Ron chết không, không, không thể nào...

Nhưng mà khoan đã, *không thể* — Ron còn ở dưới nhà mà...

Mrs. Weasley?" Harry croaked.

R-r-riddikulus!" Mrs. Weasley sobbed, pointing her shaking wand at Ron's body.

Crack.

Ron's body turned into Bill's, spread-eagled on his back, his eyes wide open and empty. Mrs. Weasley sobbed louder than ever.

R-r-riddikulus!" she sobbed again.

Crack.

Mr. Weasley's body replaced Bill's, his glasses askew, a trickle of blood running down his face.

No!" Mrs. Weasley moaned. "No . . . *Riddikulus! Riddikulus! RIDDIKULUS!*"

Crack. Dead twins. *Crack.* Dead Percy. *Crack.* Dead Harry . . .

Mrs. Weasley, just get out of here!" shouted Harry, staring down at his own dead body on the floor. "Let someone else —"

What's going on?"

Bác Weasley? nó khàn khàn gọi.

Bà Weasley vừa khóc nước nỡ vãi vãi, chìa cây đũa phép run lẩy bẩy vào ngực chết của Ron, đọc thần chú "*Kỳ... kỳ... cà kỳ cục*"

Đùng!

Cái xác của Ron biến thành xác của Bill, nằm ngửa giang tay xoải chân mắt mở to vô hồn. Bà Weasley càng khóc nước nỡ thảm thiết hơn.

"*Kỳ... kỳ... cà kỳ cục!!*" bà lại nghẹn ngào đọc thần chú.

"Đùng!"

Xác của ông Weasley thay thế cho xác của Bill, cặp mắt kiếng xiêu lệch một dòng máu rỉ rỉ chảy xuống rãnh ông.

Bà Weasley rên rỉ "*Không! Không Kỳ... kỳ... cà kỳ cục! KỠ CÀ KỠ CỤ!*"

Đùng! Xác chết hai đứa con trai sặc sỡ đôi! *Đùng!* Xác chết Percy. *Đùng.* Xác chết Harry...

Harry trừng mắt ngó cái xác của mình nằm trên sàn, la to "*Bác Weasley, khỏi đây ngay! Để cho người khác...*"

"Chuyện gì đó?"

Lupin had come running into the room, closely followed by Sirius, with a body stumping along behind them. Lupin looked from Mrs. Weasley to the dead Harry on the floor and seemed to understand in an instant. Pulling out his own wand he said, very firmly and early, "*Riddikulus!*"

Harry's body vanished. A silvery orb floated in the air over the spot where it had lain. Lupin waved his wand once more and the orb vanished in a puff of smoke.

"Oh — oh — oh!" gulped Mrs. Weasley, and she broke into a storm of sobbing, her face in her hands.

"Molly," said Lupin bleakly, walking over to her, "Molly, don't . . ."

Next second she was sobbing her heart out on Lupin's shoulder.

"Molly, it was just a boggart," he said soothingly, patting her on the head. "Just a stupid boggart . . ."

"I see them d-d-dead all the time!" Mrs. Weasley moaned into his

Thầy Lupin vừa chạy vào phòng, bám sát gót thầy là chú Sirius, cùng với thầy Moody lộp cộp đi theo phía sau. Thầy Lupin nhìn từ bà Weasley đến xác chết của Harry trên sàn phòng dường như hiểu ra ngay tức thì. Lấy cây đũa phép ra, thầy hô lên, giọng kiên quyết rõ ràng "Kỳ cà kỳ cục!"

Cái xác của Harry biến mất. Một cầu bóng ánh như bạc lơ lửng trên trần trước đó có cái xác Harry. Thầy Lupin lại vẫy cây đũa phép một lần nữa trái cầu bạc biến mất trong một cơn khói mờ.

Bà Weasley cố nuốt nước mắt nhưng rồi lại òa ra một trận bão khóc lóc, mặt vùi trong hai bàn tay.

"Chị Molly!" thầy Lupin bước tới gần bà, cất giọng ngao ngán "Chị Molly đừng..."

Lập tức bà Weasley gục đầu lên thầy Lupin khóc mũi mẫn. Thầy Lupin vỗ đầu bà nhẹ nhẹ, dịu dàng nói:

"Chị Molly, chỉ là một Ông Kẹ thôi mà... chỉ là một Ông Kẹ nghèo rách..."

Bà Weasley rên rỉ than kể trên thầy Lupin "Tôi cứ thấy họ ch... ch

oulder. "All the t-t-time! I d-d-dream
out it . . ."

Sirius was staring at the patch of
pet where the boggart, pretending
be Harry's body, had lain. Moody
s looking at Harry, who avoided his
ze. He had a funny feeling Moody's
gical eye had followed him all the
y out of the kitchen.

"D-d-don't tell Arthur," Mrs. Weasley
s gulping now, mopping her eyes
ntically with her cuffs. "I d-d-don't
nt him to know. . . . Being silly . . ."

Lupin handed her a handkerchief
l she blew her nose.

"Harry, I'm so sorry, what must you
rk of me?" she said shakily. "Not
n able to get rid of a boggart . . ."

"Don't be stupid," said Harry, trying
smile.

"I'm just s-s-so worried," she said,
rs spilling out of her eyes again.
lf the f-f-family's in the Order, it'll b-
e a miracle if we all come through
s. . . . and P-P-Percy's not talking to
. . . . What if something d-d-dreadful
pens and we had never m-m-made

chết hoài! Lúc nào cũng th... th... th
Tôi ch... chiêm... chiêm bao thấy..."

Chú Sirius vẫn còn đăm đăm n
cái khoảnh khắc, chỗ Ông Kẹ đã
lót xác chết Harry nằm lúc này. Th
Moody thì đang nhìn Harry, nó trá
ánh mắt thầy. Nó có một cảm giác r
ngộ là con mắt pháp thuật của th
Moody đã theo dõi nó suốt từ lúc nó
khỏi nhà bếp.

Bà Weasley lúc này cố nén đau k
cuồng quít chùi mắt bằng cổ tay
"Đừng... nói cho... cho anh Arthur b
Tôi không... không... không muốn c
ảnh biết... tôi ngu... ngu quá..."

Thầy Lupin đưa cho bà một cái kh
tay và bà Weasley hỉ mũi.

Giọng bà run run "Harry, bác xin
chắc con nghĩ bác không ra gì. Th
chí không đuổi đi nỗi một Ông Kẹ..."

Harry ráng mỉm cười "Bác đừng
vậy."

Nước mắt lại trào ra, bà Weasley
"Chẳng qua là... là bác lo... lo q
Một nửa gia đình ở trong Hội kín... r
mà qua được trận này tất cả bình y
vào thì... là cả một phép màu
diệu... và Percy thì không thêm lý
gia đình... nếu xảy ra chuyện khủng

"And what's going to happen if Harry and I get killed, who's g-g-going to look after Ron and Ginny?"

Molly, that's enough," said Lupin firmly. "This isn't like last time. The Order is better prepared, we've got a head start, we know what Voldemort's up to —"

Mrs. Weasley gave a little squeak of fright at the sound of the name.

"Oh, Molly, come on, it's about time you got used to hearing it — look, I can't promise no one's going to get hurt, nobody can promise that, but you're much better off than we were last time, you weren't in the Order then, I don't understand, last time we were outnumbered twenty to one by the Death Eaters and they were picking us off one by one . . ."

Harry thought of the photograph again, of his parents' beaming faces. He knew Moody was still watching him.

"Don't worry about Percy," said Sirius

khủng khiếp gì đó mà mình không có xếp được thì sao? Và sẽ ra sao rồi bác và bác Arthur bị giết? Ai chăm... chăm... sóc Ginny và Ron?"

Thầy Lupin cứng rắn "Thôi đủ chị Molly à. Lần này không giống lần trước đâu. Hội bây giờ được chu bị chu đáo hơn, chúng ta có thuận lợi ngay từ đầu, chúng ta biết âm mưu của Voldemort..."

Bà Weasley thốt ra một tiếng thốt khiếp sợ nho nhỏ khi nghe âm thanh cái tên.

"Ôi, chị Molly, thôi đi mà. Đã tới chị tập nghe quen cái tên đó. Chị nhìn coi, tôi không thể hứa hẹn là sẽ không có ai bị thương tổn gì hết, không ai thể cam đoan như vậy, nhưng so với lần trước chúng ta phen này khá hơn nhiều lắm. Lúc đó chị không ở trong Hội nên chị không biết, lần trước chúng ta bị bọn Tử thần Thực tử đảo về số lượng, một chọi hai mươi và bọn chúng tĩa dần chúng ta từ người một..."

Harry lại nghĩ đến tấm ảnh, đến mặt tươi cười của ba má nó. Nó biết thầy Moody vẫn đang quan sát nó.

Chú Sirius đột ngột nói "Đừng

uptly. "He'll come round. It's a matter of time before Voldemort moves to the open; once he does, the whole Ministry's going to be begging us to give them. And I'm not sure I'll be accepting their apology," he added early.

And as for who's going to look after Ron and Ginny if you and Arthur died," said Lupin, smiling slightly, "what do I think we'd do, let them starve?"

Mrs. Weasley smiled tremulously.

Being silly," she muttered again, wiping her eyes.

But Harry, closing his bedroom door behind him some ten minutes later, would not think Mrs. Weasley silly. He would still see his parents beaming up at him from the tattered old photograph, unaware that their lives, like so many of those around them, were drawing to a close. The image of the boggart posing as the corpse of each member of Mrs. Weasley's family in turn kept flashing before his eyes.

Without warning, the scar on his

lắng về Percy. Nó sẽ quay về Voldemort sớm muộn gì cũng mở cửa ra công khai, chỉ là vấn đề thời gian thôi. Một khi hắn lộ mặt ra, cả cái Bộ Pháp Thuật sẽ phải cầu xin chúng ta tha thứ cho họ," chú cẩu đã nói thêm.

"Và tôi không chắc là tôi sẽ chấp nhận lời xin lỗi của họ." thầy Lupin mỉm cười "Còn chuyện ai sẽ chăm sóc Ron và Ginny nếu chị và anh Arthur chết, chẳng lẽ chị nghĩ là tụi tôi sẽ để mặc các cháu chết đói sao?"

Bà Weasley mỉm cười bẽn lễn.

Bà chùi mắt, lại nói lầm bầm: "Tôi ngu ngốc"

Mười phút sau, Harry về phòng của nó và sau khi đóng cánh cửa phòng nó không thể nghĩ là bà Weasley ngu ngốc. Nó vẫn còn thấy hình ảnh ba người tươi cười với nó từ trong tấm ảnh cũ kỹ te tua, không hay biết là mạng sống của họ, cũng như của bao nhiêu người chung quanh họ, đang đi tới kết thúc. Hình ảnh của Ông Kẹ đội xác chết của từng người trong gia đình Weasley cứ thay phiên nhau vụt hiện lên trước mắt Harry.

Đột nhiên, cái thẹo trên trán nó

head seared with pain again and stomach churned horribly.

Cut it out," he said firmly, rubbing scar as the pain receded again.

First sign of madness, talking to his own head," said a sly voice from empty picture on the wall.

Harry ignored it. He felt older than he had ever felt in his life, and it seemed extraordinary to him that barely an hour ago he had been worried about a shop and who had gotten a prefect's badge.

nhói đau và ruột gan nó lại quặn t hỡi hùng.

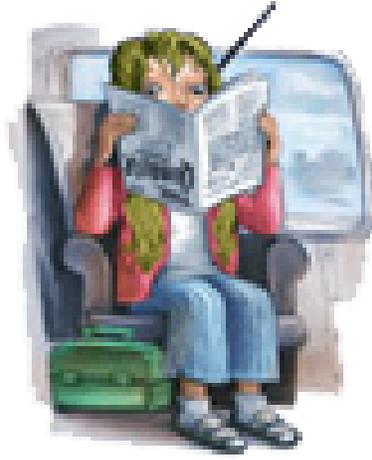
"Thôi đi mà." Harry nói một cấ kiên quyết, vừa xoa xoa cái sẹo trố khi cơn đau dịu đi.

"Dấu hiệu thứ nhất của chúng đĩ nói chuyện với cái đầu của mình." M giọng nói ranh ma phát ra từ bức trấ trống trơn trên tường.

Harry chẳng buồn để ý đến. Ch bao giờ trong đời nó cảm thấy m già như lúc này. Và dường như cảm thấy thiệt lạ lùng là chỉ non r giờ trước đây, nỗi băn khoăn của chỉ là về một cái tiệm Giỡn với lại nhận được cái phù hiệu Huynh trườ

— CHƯƠNG 10 —

LUNA LOVEGOOD

Harry had a troubled night's sleep. His parents wove in and out of dreams, never speaking; Mrs. Weasley sobbed over Kreacher's death, watched by Ron and Hermione, who were wearing crowns, and yet when Harry found himself walking down a corridor ending in a locked door. He awoke abruptly with his scar stinging to find Ron already dressed and talking to him.

... better hurry up, Mum's going to be late, she says we're going to miss

Harry trải qua một đêm ngủ khác thường. Ba má nó cứ hiện ra biến mất trong những giấc chiêm bao không hề thốt ra một lời nào; Weasley khóc nức nở trước xác chết của Kreacher, trong khi Ron và Hermione đứng ngó, hai đứa nó còn đội vương miện; và một lần nữa Harry thấy nó đi xuống một hành lang kết thúc bằng một cánh cửa khóa chốt. Nó thức giấc đột ngột với cảm giác kiến bò trên vết sẹo, và nhận ra Fudge đã ăn mặc chỉnh tề, đang nói chuyện với nó:

"... nhanh lên thì hơn, má đang vội như đạn bay, má nói mình sắp

train . . .”

There was a lot of commotion in the house. From what he heard as he dashed at top speed, Harry gathered that Fred and George had bewitched their trunks to fly downstairs to save the bother of carrying them, with the result that they had hurtled straight into Ginny and knocked her down two flights of stairs into the hall; Mrs. Black and Mrs. Weasley were both screaming at the top of their voices.

— COULD HAVE DONE HER A SERIOUS INJURY, YOU IDIOTS —”

— FILTHY HALF-BREEDS, SMIRCHING THE HOUSE OF MY FATHERS —”

Hermione came hurrying into the room looking flustered just as Harry was putting on his trainers; Hedwig was swaying on her shoulder, and she was carrying a squirming Crookshanks in her arms.

Mum and Dad just sent Hedwig back” — the owl fluttered obligingly

tàu...”

Trong nhà hết sức rối loạn. Từ như những gì nó nghe được trong phòng áo quần vào người với tốc độ nhanh nhất, Harry suy ra được rằng Fred và George đã phù phép khiến mấy cái rương của tụi nó bay xuống cầu thang để miễn cho tụi nó cái phước toái khiêng vác chúng. Kết quả là mấy cái rương đâm sầm vào Ginny, quật bé ngã văng xuống hai chặng cầu thang, lăn tuốt vào hành lang. Bà Black và bà Weasley cùng gào lên bằng giọng cao nhất mà họ có thể phát được.

”— CÓ THỂ LÀM CON BÉ THƯƠNG TRÂM TRỌNG, NHỮNG THằng ĐÀN ĐỘN KIA...”

”— ĐỒ LAI CẶNG BẮN THỈU, LÊN NHỚ NHUỐC NGÔI NHÀ CỦA ÔI CHA TA — ”

Hermione hối hả chạy vào phòng, vẻ bối rối khi thấy Harry chỉ mới xong bộ đồ thun; con cú Hedwig đang ngồi đung đưa trên vai Hermione, hai tay cô bé thì đang ôm con mồi Crookshanks òng ẹo.

”Ba má mình vừa mới phái Hedwig trở về” — Con cú vỗ cánh bay lên p

er and perched on top of her cage —
"Are you ready yet?"

Nearly — "Ginny all right?" Harry
said, shoving on his glasses.

Mrs. Weasley's patched her up,"
said Hermione. "But now Mad-Eye's
explaining that we can't leave unless
Argus Podmore's here, otherwise the
ward will be one short."

Guard?" said Harry. "We have to go
to King's Cross with a guard?"

"You have to go to King's Cross with
a guard," Hermione corrected him.

"Why?" said Harry irritably. "I thought
Professor Umbridge was supposed to be lying
to us, or are you telling me he's going to
pop out from behind a dustbin to try
to do me in?"

"I don't know, it's just what Mad-Eye
said," said Hermione distractedly,
glancing at her watch. "But if we don't
leave soon we're definitely going to
miss the train . . ."

"WILL YOU LOT GET DOWN HERE
NOW, PLEASE!" Mrs. Weasley

họạ rồi đậu lên nóc chuồng của mì
Hermione hỏi tiếp: "Mấy bò xc
chưa?"

Harry đeo mắt kiếng vào, nói: "C
xong... Ginny có sao không?"

Hermione nói: "Bác Weasley đã
đắp cho nó. Nhưng lúc này thầy M
điên đang phàn nàn là tụi mình kh
thể lên đường nếu chú Stur
Podmore không có mặt, vệ sĩ đoàn
thiếu mất một chân."

Harry hỏi "Vệ sĩ đoàn? Tụi mình p
có hộ tống tới nhà ga Ngã Tư Vua à

Hermione sửa sai nó: "**B**ồ phải đ
hộ tống tới nhà ga Ngã Tư Vua."

"*Tại sao?* Mình tưởng c
Voldemort đang bị cho là án binh
động chớ, hay là bò muốn nói c
mình biết là hắn sắp sửa nhảy xổ ra
một thùng rác nào đó để thử ăn t
nuốt sống mình?"

Cô bé nhìn đồng hồ đeo tay: "Nhu
nếu tụi mình không liệu đi cho sớm
chắc chắn tụi mình sẽ trễ tàu..."

"TỤI BÂY CÓ LÀM ỚN XUÔI
ĐÂY NGAY BÂY GIỜ KHÔNG?" Tié

lowed and Hermione jumped as though scalded and hurried out of the room. Harry seized Hedwig, stuffed her ceremoniously into her cage, and ran off downstairs after Hermione, grabbing his trunk.

Mrs. Black's portrait was howling in a rage but nobody was bothering to close the curtains over her; all the people in the hall were bound to rouse her again anyway.

"Harry, you're to come with me and Sirius," shouted Mrs. Weasley over the wailed screeches of "*MUDBLOODS! MUDBLOODS! CREATURES OF DIRT!*" "Leave your trunk and your owl, Sirius is going to deal with the wretched dog. . . . Oh, for heaven's sake, Harry, Dumbledore said no!"

A bearlike black dog had appeared at Harry's side as Harry clambered over the various trunks cluttering the hallway to get to Mrs. Weasley.

"Oh honestly . . ." said Mrs. Weasley despairingly, "well, on your own head be it!"

She wrenched open the front door

bà Weasley gào vọng lên và Hermione nhảy dựng lên như bị phỏng, hối hả ra khỏi phòng. Harry chụp lấy Hedwig, thô bạo nhét nó vào chuồng và lật đặt theo Hermione xuống cầu thang, kéo lê theo cái rương của nó.

Chân dung bà Black còn đang gào rú điên cuồng nhưng không ai rảnh đâu mà kéo rèm che bà ta lại; đằng nào thì những âm thanh náo động trong hành lang cũng sẽ lại đánh thức bà dậy nhiều lần nữa.

Bà Weasley hét tướng lên để át điệp khúc gào rú "ĐỒ MÁU BÙN! MUDBLOODS! ĐỒ BỤI BẶM!" "Harry, con đi với bác và cô Tonks. Bỏ rương và cửa con lại đó, thầy Alastor sẽ lo hành lý... Ôi, chú Sirius, hãy để phụ trách cho con cháu, cụ Dumbledore nói là không mà!"

Một con chó đen bự như gấu x hiện bên cạnh Harry khi nó trèo qua một đồng rương đủ loại nằm lộn xộn trong hành lang để tới bên Mrs. Weasley.

Bà ngao ngán kêu lên: "Ôi tình hình... thôi thì đành vậy, kệ xác con làm theo ý chú."

Bà vặn mạnh cánh cửa cái cho

I stepped out into the weak September sunlight. Harry and the dog bowed her. The door slammed behind them and Mrs. Black's wails were cut off instantly.

"Where's Tonks?" Harry said, looking around as they went down the stone steps of number twelve, which finished the moment they reached the pavement.

"She's waiting for us just up here," said Mrs. Weasley stiffly, averting her eyes from the lolloping black dog beside Harry.

An old woman greeted them on the corner. She had tightly curled gray hair and wore a purple hat shaped like a topknot.

"Wotcher, Harry," she said, winking. "Better hurry up, hadn't we, Molly?" She added, checking her watch.

"I know, I know," moaned Mrs. Weasley, lengthening her stride, "but Mad-Eye wanted to wait for Sturgis. . . . Only Arthur could have got us cars from the Ministry again . . . but Fudge wouldn't let him borrow so much as an ink bottle these days. . . . *How*

mở tung rồi bước ra vùng ánh sáng mong manh của tháng chín. Harry con chó đi theo bà. Cánh cửa đóng mạnh đằng sau họ và tiếng rú của Black bị tắt đi ngay tức thì.

Khi hai bác cháu và con chó xuống hết mấy bậc thềm đá của căn nhà số mười hai và đặt chân xuống đường, ngôi nhà biến mất trong tối tăm. Harry nhìn quanh, hỏi: "Cô Tonks đâu ạ?"

Bà Weasley đảo mắt khỏi con chó đen lúp xúp chạy bên cạnh Harry, không tự nhiên: "Cô đang đợi chúng tôi ở đằng kia."

Một bà già chào họ ở góc đường. Tóc mũ hoa râm xoắn tít và mũ đội rơm cái nón màu tím hồng có hình dạng của một cái bánh dẻo hình con heo.

Mụ nháy mắt nói: "Chèn ơi, Harry mụ coi đồng hồ đeo tay rồi nói tí." "Nên gấp gấp hơn chứ hả, chị Molly"

"Tôi biết, tôi biết," bà Weasley rên dài bước chân hơn. "Nhưng mà Mắt-điên muốn chờ anh Sturgis... mà anh Arthur có thể mượn cho chúng ta cái xe hơi của Bộ Pháp Thuật rồi lần nữa... nhưng dạo này thì đến bình mực không lão Fudge cũ"

ggles can stand traveling without gic . . .”

But the great black dog gave a joyful bark and gamboled around them, nipping at pigeons, and chasing its own tail. Harry couldn't help laughing. They had been trapped inside for a very long time. Mrs. Weasley pursed her lips in an almost Aunt Petunia-ish way.

It took them twenty minutes to reach King's Cross by foot and nothing more eventful happened during that time than Sirius scaring a couple of cats for Harry's entertainment. Once inside the station they lingered casually beside the barrier between platforms nine and ten until the coast was clear, then each of them leaned against it in turn and slipped easily through onto platform nine and three quarters, where the Hogwarts Express stood belching noisy steam over a platform packed with departing students and their families. Harry inhaled the familiar smell and felt his spirits soar. . . . He was really going back. . . .

chẳng chịu cho anh ấy mượn nữa là. *Làm sao mà dân Muggle có thể đi được mà không cần tới pháp thuật nhỉ...*"

Nhưng con chó đen kék sù đã sủa lên một tiếng vui mừng rồi chạy giỡn loanh quanh họ, hù dọa mấy con gà, quay xà quần cắn cái đuôi của chính nó. Harry không thể nhịn cười. Chú Sirius đã bị mắc kẹt trong nhà lâu quá ư là lâu. Bà Weasley trông rất phong-cách-di-Petunia

Họ mất tới hai mươi phút đi bộ rồi đến được Ngã Tư Vua và chẳng có gì đáng kể ra trong suốt thời gian đó, ngoại trừ chuyện chú Sirius hù dọa con mèo sợ hết vía để mua vui cho Harry. Khi đã vào trong ga, họ làm nũng tình cờ nắn ná bên hàng rào ngăn giữa sân ga số Chín và sân ga số Mười cho đến khi có dấu hiệu tình hình ổn định lúc đó từng người lần lượt dựa vào hàng rào rồi nhẹ nhàng lọt vào sân ga số Chín ba phần tư, nơi đoàn tàu hành Hogwarts đang nằm ợ ra để hơi nước ám khói trên một cái sân chật cứng lũ học trò đang lên xuống nhập học và gia đình chúng đến chào tiễn. Harry hít thở cái mùi quen thuộc và cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên... Nó đang thực sự đi học lại...

I hope the others make it in time," said Mrs. Weasley anxiously, staring behind her at the wrought-iron arch spanning the platform, through which the arrivals would come.

"Nice dog, Harry!" called a tall boy with dreadlocks.

"Thanks, Lee," said Harry, grinning, as Sirius wagged his tail frantically.

"Oh good," said Mrs. Weasley, smiling relieved, "here's Alastor with his luggage, look . . ."

As the porter's cap pulled low over his eyes, Moody came stepping through the archway pushing a cart full of their trunks.

"All okay," he muttered to Mrs. Weasley and Tonks. "Don't think we were followed . . ."

Seconds later, Mr. Weasley emerged from the platform with Ron and Hermione. They had almost unloaded Moody's luggage cart when Fred,

"Bác hy vọng mấy đứa kia đến kịp giờ," bà Weasley vừa nói vừa lo lắng ngoái nhìn ra đằng sau, chỗ cái vòm cổng bằng sắt bắc ngang qua sân. Những người mới đến đều đi qua cổng vòm đó.

Một thằng nhóc cao ráo tóc đen cong từng lọn dài kêu lên: "Ê, Harry con chó dễ thương quá."

"Cám ơn, Lee," Harry đáp, nhe răng cười khi, còn chú Sirius thì ngoác miệng như điên.

Giọng bà Weasley vang lên rõ nhõm: "Ôi hay quá, Alastor và hành lý tới rồi, coi..."

Một cái nón kết kiểu phu khuân vác kéo sụp xuống che khuất hai con mắt lệch, thầy Moody Mắt-điên đang đi nhấc qua cái cổng vòm, tay đẩy ra cái xe cút kít đầy nhóc những rương.

Thầy thì thầm với bà Weasley và Tonks: "Tất cả êm xuôi. Chắc mình không bị theo đuôi đâu..."

Vài giây sau, ông Weasley hiện trên sân ga cùng với Ron và Hermione. Khi Fred, George, và Ginny xuất hiện cùng với thầy Lupin thì cả

orge, and Ginny turned up with
in.

No trouble?" growled Moody.

Nothing," said Lupin.

I'll still be reporting Sturgis to
mbleadore," said Moody. "That's the
second time he's not turned up in a
week. Getting as unreliable as
Mundungus."

Well, look after yourselves," said
Lupin, shaking hands all round. He
checked Harry last and gave him a clap
on the shoulder. "You too, Harry. Be
careful."

Yeah, keep your head down and
keep your eyes peeled," said Moody,
squeezing Harry's hand too. "And don't
forget, all of you — careful what you
say in writing. If in doubt, don't put it in
writing at all."

It's been a great meeting all of you,"
said Tonks, hugging Hermione and
Ginny. "We'll see you soon, I expect."

A warning whistle sounded; the
trains still on the platform started
pulling onto the train.

lý trên cái xe đẩy của thầy Moody
như đã được lấy ra hết.

Thầy Moody lau bàu: "Không có
rối gì hả?"

Thầy Lupin nói: "Không,"

Thầy Moody nói: "Tôi vẫn phải
báo cáo cho cụ Dumbledore về Sturges.
Đây là lần thứ hai anh ta không có mặt
để làm nhiệm vụ trong vòng một tuần
lẽ. Anh ta càng ngày càng không đáng
tin cậy như lão Mundungus."

Thầy Lupin bắt hết tay mấy đứa
trẻ. "Được rồi, các con tự lo lấy thân," thì
bắt tay Harry cuối cùng và vỗ mạnh
vào nó, nói: "Con nữa, Harry, bảo trọng."

Thầy Moody cũng bắt tay Harry
ràng giữ cho cái đầu cúi xuống cho
mắt thì mở lớn ra. Và đừng quên,
cả các con, hãy cẩn thận khi viết thư
nếu không chắc chắn thì đừng viết
hết trong thư."

Cô Tonks ôm ghì Hermione
và Ginny, nói: "Quen biết các em thiệt
vui. Cô mong sẽ sớm gặp lại các em."

Tiếng còi báo tàu sắp chạy vang lên
và lũ học trò còn dưới sân ga vội vã
lên tàu.

Quick, quick," said Mrs. Weasley frantically, hugging them at random and catching Harry twice. "Write . . . Be quick . . . If you've forgotten anything I'll send it on. . . . Onto the train, now, hurry . . ."

For one brief moment, the great black dog reared onto its hind legs and balanced its front paws on Harry's shoulders, but Mrs. Weasley shoved Harry away toward the train door shouting, "For heaven's sake act more like a dog, Sirius!"

"See you!" Harry called out of the train window as the train began to move, while Ron, Hermione, and Ginny waved beside him. The figures of Sirius, Lupin, Moody, and Mr. and Mrs. Weasley shrank rapidly but the black dog was bounding alongside the train window, wagging its tail; blurred people on the platform were laughing to see it disappearing with the train, and then they turned the corner, and Sirius was gone.

"He shouldn't have come with us," said Hermione in a worried voice.

"Oh lighten up," said Ron, "he hasn't been in daylight for months, poor bloke."

Bà Weasley quính quáng ôm chầm lấy trẻ được đưa nào hay đưa nấy, ngẫu nhiên ôm Harry đến hai lần. "Nhanh viết thư... Ngoan nhé... Nếu các cậu quên cái gì thì ba má sẽ gửi theo sau... Bây giờ lên tàu đi, mau lên..."

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, con chó đen kék sù đứng dựng lên hai chân sau của nó và đặt móng chân trước lên vai Harry, nhưng bà Weasley đã đẩy Harry về phía cửa toa xe lửa đang rít lên sắp đi lại. "Chú Sirius ơi, làm ơn làm phụ công xử cho giống chó hơn nữa kìa!"

Từ cửa sổ toa tàu khi tàu bắt đầu chạy, Harry gọi với ra: "Hẹn gặp lại!" Ron, Hermione và Ginny đứng sững sờ, lưng nó cũng vẫy tay chào. Hình bóng của cô Tonks, thầy Lupin, thầy Moody và ông bà Weasley nhanh chóng lụi lụi nhưng con chó đen kék sù vẫn cứ lướt theo con tàu, và rồi tàu chạy khuất quanh, chú Sirius mất hút.

Hermione nói với một giọng nể nễ trĩu lo âu: "Lẽ ra chú Sirius không nên đi tiễn tụi mình."

Ron nói: "Ôi, bớt lo đi mà! Việc nghiệp chú ấy, suốt mấy tháng trời"

Well," said Fred, clapping his hands together, "can't stand around chatting day, we've got business to discuss with Lee. See you later," and he and George disappeared down the corridor the right.

The train was gathering still more speed, so that the houses outside the window flashed past and they swayed where they stood.

Shall we go and find a compartment, then?" Harry asked Ron and Hermione.

Ron and Hermione exchanged looks.

Er," said Ron.

We're — well — Ron and I are supposed to go into the prefect carriage," Hermione said awkwardly.

Ron wasn't looking at Harry; he seemed to have become intensely preoccupied with the fingernails on his left hand.

Oh," said Harry. "Right. Fine."

I don't think we'll have to stay there for the rest of the journey," said Hermione quickly.

được nhìn thấy ánh mặt trời đâu!"

Fred vỗ hai tay vào nhau, nói: "Tôi không thể đứng tán dóc cả ngày được tại này có công việc phải bàn bạc với Lee. Gặp lại tại đây sau nhé."

Tàu lửa chạy càng lúc càng nhanh đến nỗi những cửa sổ toa tàu, những ngôi nhà lướt nhanh như chớp, trông chúng đứng mà cứ lắc la lắc lư.

Harry hỏi Ron và Hermione: "Vậy mình đi kiếm một toa ngồi chung với nhau."

Ron và Hermione đưa mắt nhìn nhau.

Ron nói: "Ờ..."

"Tại này... Ừ... Ron và mình có nhiệm vụ ở toa dành riêng cho Hufflepuff trưởng."

Ron không nhìn Harry; nó dường như đã chìm ra say mê kỳ lạ mấy móng tay của bàn tay trái.

Harry nói: "Ồ. Đúng rồi. Tốt."

Hermione nói nhanh: "Mình không nghĩ là mình sẽ phải ở đó suốt chuyến."

... letters said we just get instructions from the Head Boy and I and then patrol the corridors from time to time."

"Fine," said Harry again. "Well, I might see you later, then."

"Yeah, definitely," said Ron, casting a furtive, anxious look at Harry. "It's a pain going to go down there, I'd rather — we have to — I mean, I'm not enjoying it, I'm not Percy," he finished lamely.

"I know you're not," said Harry and grinned. But as Hermione and Ron unlocked their trunks, Crookshanks, and a caged Pigwidgeon off toward the engine end of the train, Harry felt an odd sense of loss. He had never traveled on the Hogwarts Express without Ron.

"Come on," Ginny told him, "if we get on we'll be able to save them ourselves."

"Right," said Harry, picking up Hedwig's cage in one hand and the handle of his trunk in the other. They

đi lên tàu. Thư của tụi này nói là tụi này cần đến nhận chỉ thị của các Thủ lĩnh nam và Thủ lĩnh nữ rồi thỉnh thoảng tuần tra các hành lang."

Harry lập lại: "Tốt. Ờ... mình và mình sẽ gặp lại mấy bạn sau."

"Ừ, chắc chắn mà," Ron ném mắt nhìn Harry một cái nhìn lo lắng không rõ chân thật, nói tiếp: "Phải đi xuống dưới thật là khổ, mình thà... nhưng mà mình phải đi... ý mình nói là, mình chẳng thích thú chúng nào, mình không phải là anh Percy," nó nói câu một cách tức tưởi.

Harry nghe rằng cười, nói: "Mình biết cậu không phải là anh Percy," Nhưng khi Ron và Hermione kéo cái rương của tụi nó, cùng con Crookshanks và con Pigwidgeon trong chuồng đi về phía toa tàu gần đầu máy, Harry có một cảm giác lạc lõng kỳ cục. Trước đây nó chưa từng đi tàu lửa tốc hành Hogwarts mà không có Ron đi cùng.

Ginny nói: "Đi thôi. Nếu mình nhấc chân lên thì mình có thể xí được cho họ."

Harry xách cái chuồng cú Hedwig trong một tay, tay kia nắm quai rương nói: "Ừ." Hai đứa trầy trật chen xuồng

uggled off down the corridor, peering ough the glass-paneled doors into compartments they passed, which re already full. Harry could not help icing that a lot of people stared back him with great interest and that eral of them nudged their neighbors l pointed him out. After he had met ; behavior in five consecutive riages he remembered that the *ily Prophet* had been telling its ders all summer what a lying show- he was. He wondered bleakly ither the people now staring and ispering believed the stories.

n the very last carriage they met ville Longbottom, Harry's fellow fifth- ar Gryffindor, his round face shining n the effort of pulling his trunk along l maintaining a one-handed grip on struggling toad, Trevor.

Hi, Harry," he panted. "Hi, Ginny. . . . anywhere's full. . . . I can't find a seat "

What are you talking about?" said

hành lang, dòm vào mọi ô cửa bằ kính của các toa tàu tụi nó đi ngạ qua, toa nào cũng đã đầy học Harry không thể không nhận thấy đ này: nhiều đứa trở mắt nhìn lại nó r cách khoái trá và nhiều đứa trong đ còn huých cùi chỏ sang đứa ngồi b cạnh rồi chỉ chỏ nó. Sau khi gặp p thái độ như vậy trong năm toa tàu l tiếp, Harry nhớ ra rằng tờ Nhật E Tiên Tri đã mớm cho độc giả suốt m hê cái hình ảnh Harry như một khoác lác dối trá. Nó tự hỏi một c ngu xuẩn là liệu mấy đứa đang ngó chăm chăm và đang xì xào bàn tán có tin vào những câu chuyện trên k không?

Ở toa tàu cuối cùng, Harry và Gir gặp Neville Longbottom, bạn cùng n thứ năm ở chung nhà Gryffinc Gương mặt tròn trịa của Neville sá ngồi trong khi gắng sức kéo cái rưc theo mà vẫn để một bàn tay giữ c con cóc đang vùng vẫy của nó, c Trevor.

Neville thở hển hển: "Chào Harry Chào Ginny... Chỗ nào cũng ó nhóc... mình không kiếm được r chỗ ngồi..."

Ginny lách mình qua Neville, d

ny, who had squeezed past Neville peer into the compartment behind i. "There's room in this one, there's y Loony Lovegood in here —"

Jeville mumbled something about wanting to disturb anyone.

Don't be silly," said Ginny, laughing, e's all right."

he slid the door open and pulled trunk inside it. Harry and Neville owed.

Hi, Luna," said Ginny. "Is it okay if take these seats?"

he girl beside the window looked She had straggly, waist-length, y-blond hair, very pale eyebrows, l protuberant eyes that gave her a manently surprised look. Harry aw at once why Neville had chosen pass this compartment by. The girl ve off an aura of distinct dottiness. haps it was the fact that she had ck her wand behind her left ear for ekeeping, or that she had chosen to ar a necklace of butterbeer caps, or t she was reading a magazine side down. Her eyes ranged over ville and came to rest on Harry. She lded.

vào ngăn tàu sau lưng nó. "Anh sao chú? Trong ngăn này còn trống nè, chỉ có một mình Loony Lovegood ở đây..."

Neville làu bàu cái gì đó đại k không muốn làm phiền ai hết.

Ginny cười lớn, nói: "Đừng có ng BẠN ấy hiền khô."

Cô bé đẩy cánh cửa xịch mở ra kéo cái rương của mình vào tro Harry và Neville làm theo.

Ginny nói: "Chào Luna. Tụi này n ở đây được không?"

Cô bé ngồi bên cửa sổ ngược n lên. Nó có mái tóc vàng óng dài tới lưng nhưng dư hầy và rối bời. Chỉ mày nó rất nhạt, đôi mắt lại lòi ra kh cho nó có một cái nhìn ngạc nh thường trực. Harry biết ngay tại Neville đã bỏ qua ngăn tàu này. Th sắc con bé để toát ra cái sự ngớ ng lồ lộ. Có lẽ do con bé đã nhét cây phép sau vành tai trái (chắc để cất cho an toàn), hay do con bé đã ch đeo một xâu chuỗi làm bằng nắp bơ, hoặc cũng có thể do con bé đă đọc một tờ tạp chí cầm ngược. M con bé nhìn từ Neville sang đến H thì dừng lại. Con bé gật đầu.

Thanks," said Ginny, smiling at her.

Harry and Neville stowed the three trunks and Hedwig's cage in the baggage rack and sat down. The girl named Luna watched them over her side-down magazine, which was called *The Quibbler*. She did not seem to need to blink as much as normal humans. She stared and stared at Harry, who had taken the seat opposite her and now wished he had not.

"Had a good summer, Luna?" Ginny asked.

"Yes," said Luna dreamily, without taking her eyes off Harry. "Yes, it was quite enjoyable, you know. *You're* Harry Potter," she added.

"I know I am," said Harry.

Neville chuckled. Luna turned her eyes upon him instead.

"And I don't know who you are."

"I'm nobody," said Neville hurriedly.

"No you're not," said Ginny sharply. Neville Longbottom — Luna

Ginny mỉm cười với con bé, rồi nói: "Cám ơn."

Harry và Neville nhét ba cái rương và cái chuồng con Hedwig vào ngăn để hành lý rồi ngồi xuống. Cô bé tên Luna quan sát tụi nó qua tờ tạp chí ngược tên là *Người Dẻo Mềm*. Nó vẻ không cần chớp mắt nhiều như người bình thường. Nó cứ ngó Harry chằm chằm. Harry lúc này đang ước phải chi lúc nãy đừng ngồi xuống cái ghế đối diện với con bé.

Ginny hỏi: "Hè vui không, Luna?"

Luna đáp giọng mơ màng, nhưng vẫn không rời mắt khỏi Harry: "Vui. Bỏ biết mà, nhưng vẫn thú vị," con bé nói thêm: "Anh là Harry Potter."

"Tôi biết tôi là Harry Potter," Harry đáp.

Neville khúc khích cười. Luna hướng đôi mắt lộ nhợt nhạt qua Neville:

"Còn anh thì tôi không biết là ai."

Neville nói nhanh: "Tôi không là gì hết."

Ginny sắc sảo: "Không đúng vậy. Anh Neville Longbottom, đây là Luna

Lovegood. Luna's in my year, but in Ravenclaw."

Wit beyond measure is man's greatest treasure," said Luna in a soft voice.

She raised her upside-down gaze high enough to hide her face. They fell silent. Harry and Neville looked at each other with their eyebrows raised. Ginny suppressed a giggle.

The train rattled onward, speeding them out into open country. It was an odd, unsettled sort of day; one moment the carriage was full of sunlight and the next they were passing beneath ominously gray clouds.

"Guess what I got for my birthday?" said Neville.

"Another Remembrall?" said Harry, remembering the marblelike device that Neville's grandmother had sent him in an effort to improve his abysmal memory.

"No," said Neville, "I could do with a new one, though, I lost the old one ages ago. . . . No, look at this . . ."

Lovegood. Luna cùng năm với tôi nhưng ở bên nhà Ravenclaw."

Luna nói bằng một giọng ngân nga như hát: "*Sự hóm hỉnh thông minh không đo được là gia tài lớn nhất của một người đàn ông*".

Cô ta giơ tờ tạp chí lên cao vừa để che gương mặt mình đi rồi im lặng. Harry và Neville đưa mắt nhìn nhau, chân mày hai đứa đều nhăn lên. Ginny thì cố nhịn một tiếng cười khúc khích.

Con tàu lắc lư chạy tới, đưa chúng lao về miền quê khoáng đạt. Ngày hôm đó là một ngày thời tiết dở chứng cục, mới đó toa tàu tràn đầy ánh nắng thì kế đó tàu chạy qua bên dưới rặng mây xám âm u đáng sợ.

Neville nói: "Đoán thử xem quà sinh nhật của mình là gì?"

Harry nhớ đến món đồ giống hờn mà bà nội Neville đã gửi cho nó nhờ giúp nó mở mang cái trí nhớ kém đay của nó.

"Không", Neville nói, "một cái là với tớ rồi, mặc dù tớ đã đánh mất nó đó lâu rồi ... nhìn nè..."

He dug the hand that was not gripping a firm grip on Trevor into his toolbag and after a little bit of rummaging pulled out what appeared to be a small gray cactus in a pot, except that it was covered with what looked like boils rather than spines.

Mimulus mimbletonia," he said proudly.

Harry stared at the thing. It was pulsating slightly, giving it the rather sinister look of some diseased internal organ.

"It's really, really rare," said Neville, grinning. "I don't know if there's one in the greenhouse at Hogwarts, even. I might wait to show it to Professor Sprout. My great-uncle Algie got it for me in Assyria. I'm going to see if I can get it from it."

Harry knew that Neville's favorite subject was Herbology, but for the life of him he could not see what he would do with this stunted little plant.

"Does it — er — do anything?" he

Neville thọc bàn tay không bận rộn chặt con cóc Trevor vào cái cặp sách của nó, và sau khi lục lọi một lát, móc ra một cái trông giống như một cây xương rồng nhỏ màu xám trong một cái chậu, ngoại trừ chi tiết là cây xương rồng được bao phủ bằng những thứ giống nhớt hơn là giống gai.

Nó hãnh diện nói: "*Mimulus mimbletonia*."

Harry tròn mắt ngó cái vật đó. Cây xương rồng có thật nhẹ nhàng, khiến cậu nó có cái vẻ góm ghiếc của bộ phận nội tạng mắc bệnh.

Neville hớn hờ khoe: "Nó rất, rất, là hiếm. Mình không biết ngay cả trong nhà lồng kiếng ở trường Harry có cây hay không? Mình nóng lòng muốn đưa cho giáo sư Sprout coi hết sức. Ông chú Algie của mình đem từ Assyria về cho mình đó. Mình sẽ thử xem mình có thể nhân giống nó không."

Harry biết môn học Neville thích nhất là môn Thảo dược học, nhưng mà đời nó cũng không thể hiểu Neville muốn làm gì với cái cây còi cọc bé này.

Harry hỏi: "Nó có... Ở... làm

ed.

Loads of stuff!" said Neville proudly. "I've got an amazing defensive mechanism — hold Trevor for me . . ."

He dumped the toad into Harry's lap and took a quill from his schoolbag. Luna Lovegood's popping eyes peered over the top of her upside-down magazine again, watching what Neville was doing. Neville held the *Mimulus mimbletonia* up to his eyes, his tongue between his teeth, chose a spot, and gave the plant a sharp prod with the tip of his quill.

Liquid squirted from every boil on the tent, thick, stinking, dark-green jets of which hit the ceiling, the windows, and splattered Luna Lovegood's magazine. Ginny, who had flung her arms up in front of her face just in time, merely blinked as though she was wearing a very green hat, but Harry, whose hands had been busy preventing the escape of Trevor, received a face full. It smelled like rancid manure.

không?"

Neville tự hào nói: "Nhiều việc lắm! Tôi có một cơ chế tự vệ hết sức đáng kinh ngạc... Nè, giữ Trevor cho mình..."

Nó liệng phịch con cóc xuống Harry rồi rút từ trong cặp ra một cây viết lông ngỗng. Đôi mắt lồi của Luna Lovegood hiện ra phía trên mép của tạp chí bị lộn ngược, theo dõi hành động của Neville. Neville giơ cây *Mimulus mimbletonia* lên ngang tầm mắt, lưỡi nó thè ra giữa hai hàm răng. Nó lựa một mụn nhọt, dùng đầu nhọn của cây viết lông ngỗng đâm cho cây một phát sâu bén.

Chất lỏng xịt ra từ mọi mụn nhọt của cái cây, đặc sệt, tanh lợm, hôi hám màu xanh đậm tạo thành vòi. Mấy mụn nhọt ấy bắn lên tới trần xe lửa, bắn qua cửa sổ, và bắn tung tóe lên tờ tạp chí của Luna Lovegood. Ginny nhòe thời giờ cả hai tay lên che trước mặt nên chỉ trông có vẻ như đội một chiếc nón xanh lá cây nhầy nhụa. Như Harry, vì cả hai tay đều mắc giữ cây Trevor đang tìm cách trốn chạy, rùng mình lãnh đủ nguyên một mặt nhọt. Nó bắn lên mùi thum thum như mùi phở chua.

Jeville, whose face and torso were
so drenched, shook his head to get
the worst out of his eyes.

"S-sorry," he gasped. "I haven't tried
this before. . . . Didn't realize it would
be quite so . . . Don't worry, though,
because it's not poisonous," he added
nervously, as Harry spat a mouthful
of blood on the floor.

At that precise moment the door of
his compartment slid open.

"Oh . . . hello, Harry," said a nervous
voice. "Um . . . bad time?"

Harry wiped the lenses of his
glasses with his Trevor-free hand. A
very pretty girl with long, shiny black
hair was standing in the doorway
staring at him: Cho Chang, the Seeker
of the Ravenclaw Quidditch team.

"Oh . . . hi," said Harry blankly.

"Um . . ." said Cho. "Well . . . just
thought I'd say hello . . . 'bye then."

She closed the door again, rather
awkwardly in the face, and departed. Harry
slumped back in his seat and groaned.
He would have liked Cho to discover

Neville thì cả đầu mình đều ướt
sũng. Nó lúc lắc cái đầu để rũ
loại phần tệ nhất ra khỏi mắt nó.

"Xin ... lỗi..." Nó há hốc miệng
bập. "Mình chưa từng thử trước
không dè nó quá ư..." Neville vội
thêm khi thấy Harry nhỏ xuống
rầm nhớt. "Nhưng mà đừng lo... Nh
thúi không độc..."

Vừa đúng lúc đó cánh cửa ngăn
của tụi nó xịch mở ra.

Một giọng hốt hoảng vang lên, "Ồ
Chào Harry... ừm... xui xẻo há?"

Harry chùi tròng mắt kiếng của
bằng bàn tay không bận giữ con c
Một cô gái xinh đẹp vô cùng với
tóc đen dài óng ả đang đứng
ngưỡng cửa mỉm cười với nó; đó
Cho Chang, Tầm thủ của đội Quiddi
nhà Ravenclaw.

Harry đực mặt ngó ra: "Ồ... ừ
chào."

Cho nói: "Ờ... A... Chỉ tính ghé c
chào thôi... tạm biệt nhé..."

Cô ta đóng cửa lại, hai má hơi ửng
hồng, rồi bỏ đi. Harry ngồi phịch
xuống cái ghế của nó mà rên rỉ.
Những mong Cho nhìn thấy nó n

is sitting with a group of very cool people laughing their heads off at a joke he had just told; he would not have been chosen to be sitting with Neville Longbottom and Loony Lovegood, clutching a toad that was dripping in Stinksap.

"Never mind," said Ginny bracingly. "Don't worry, we can get rid of all this easily." She pulled out her wand. "*Scourgify!*"

The Stinksap vanished.

"Sorry," said Neville again, in a small voice.

Ron and Hermione did not turn up until nearly an hour, by which time the Hogwarts Express trolley had already gone by. Harry, Ginny, and Neville had finished their Butterbeer Pasties and were busy swapping Chocolate Frog cards when the compartment door slid open and Professor McGonagall walked in, accompanied by a pair of Crookshanks and a shrilly hooting Pigwidgeon in his cage.

"I'm starving," said Ron, stowing the Pigwidgeon next to Hedwig, grabbing a Chocolate Frog from Harry and shoving himself into the seat next to Hermione. He ripped open the wrapper, bit the top off the Frog's head, and leaned back

giữa một đám người lịch lãm cười nắc nẻ vì câu chuyện tiểu lâm nó vừa kể; chứ nó đâu có chọn cảnh ngồi gần một bên là Neville và một bên là Luna Lovegood, tay thì túm chặt một con cóc và đầu cổ thì nhều nhựa thúi.

"Không sao đâu," Ginny nói lớn: "Đừng lo, tụi mình có thể tống xuất hết thứ này một cách dễ dàng." Cô bé vung cây đũa phép của mình ra "*Cạo sạch!*"

Chất nhựa thúi biến mất.

Neville lại nói, giọng lí nhí: "Xin lỗi."

Gần một giờ sau Ron và Hermione mới xuất hiện. Lúc đó đã quá giờ chuyến xe bán hàng rong đã đi qua. Harry, Ginny, và Neville đã ăn xong món bánh nướng bí rợ và đang bận đổi cho nhau mấy cái thẻ Nhái Sôcôla, thì cửa ngăn tàu mở ra và Hermione cùng Professor McGonagall bước vào, tháp tùng có con mèo Crookshanks và con cú Pigwidgeon trong chuồng.

Xếp con Pigwidgeon cạnh Hedwig, Ron thộp thộp Nhái Sôcôla trong tay Harry và tự quăng mình xuống ngồi bên cạnh. "Đói chết được," nó xé lớp giấy gói ra, tộp cộp con nhái, rồi dựa ngửa ra sau nh

With his eyes closed as though he had had a very exhausting morning.

"Well, there are two fifth-year prefects from each House," said Hermione, looking thoroughly grumpy as she took her seat. "Boy and girl from each."

"And guess who's a Slytherin prefect?" said Ron, still with his eyes closed.

"Malfoy," replied Harry at once, his first fear confirmed.

"'Course," said Ron bitterly, stuffing the rest of the Frog into his mouth and swallowing another.

"And that complete cow Pansy Parkinson," said Hermione viciously. "How she got to be a prefect when her hair's thicker than a concussed troll..."

"Who's Hufflepuff?" Harry asked.

"Ernie Macmillan and Hannah Abbott," said Ron thickly.

"And Anthony Goldstein and Padma Patil for Ravenclaw," said Hermione.

mắt lại như thể nó vừa trải qua một buổi sáng lao động mệt lử.

Hermione thì tỏ ra hết sức bức bối khi cô bé ngồi xuống chỗ của mình và nói: "Vậy đó, mỗi nhà có hai Huynh trưởng của năm thứ năm, một nam và một nữ."

Hai mắt vẫn nhắm, Ron nói: "Và tôi đoán coi Huynh trưởng nhà Slytherin là ai?"

"Malfoy" Harry đáp ngay lập tức. Mọi lo sợ tệ lậu nhất của nó đã được xác nhận.

Ron nhét luôn phần còn lại của chiếc Frog vào miệng nó rồi chộp luôn một chiếc khác. Nó cay đắng nói: "Dĩ nhiên."

Hermione hằn học nói: "Và con cái trăm phần trăm Pansy Parkinson. Làm sao mà nó trở thành Huynh trưởng khi mà nó ú ớ hơn cả con khỉ không lò đi rung đất chứ..."

Harry hỏi: "Ai là Huynh trưởng của nhà Hufflepuff?"

Ron khó nhọc đáp: "Ernie Macmillan và Hannah Abbott."

Hermione nói: "Và bên nhà Ravenclaw là Anthony Goldstein và Padma Patil."

You went to the Yule Ball with Padma Patil,” said a vague voice.

Everyone turned to look at Luna Lovegood, who was gazing blankly at Ron over the top of *The Quibbler*. He swallowed his mouthful of food.

Yeah, I know I did,” he said, looking slightly surprised.

She didn’t enjoy it very much,” Luna informed him. “She doesn’t think you dated her very well, because you wouldn’t dance with her. I don’t think I’d be minded,” she added thoughtfully, “I don’t like dancing very much.”

She retreated behind *The Quibbler* again. Ron stared at the cover with his mouth hanging open for a few seconds, then looked around at Ginny for some kind of explanation, but Ginny just stuffed her knuckles in her mouth to stop herself giggling. Ron shook his head, bemused, then checked his watch.

We’re supposed to patrol the corridors every so often,” he told Harry and Neville, “and we can give out punishments if people are

Một giọng nói mơ hồ vang lên: “Bạn đã dự Vũ hội Yule với Padma Patil.”

Mọi người quay nhìn Luna Lovegood. Cô ta đang nhìn Ron chằm chằm không chớp mắt một cái cẳng tay của tờ tạp chí Người Dẻo Mềm. Ron cố nuốt một họng nhái.

Ra vẻ hơi ngạc nhiên, nó nói: “Ừ, biết tôi có dự.”

Luna chỉ ra cho Ron hiểu: “Chị ấy không mấy thích thú. Chị ấy cho rằng anh đối xử không tốt với chị, bởi vì anh đã không nhảy với chị. Phải em thì không lấy đó làm phiền.” Con bé thêm với vẻ ưu tư: “Em không thích khiêu vũ lắm.”

Nói xong con bé rút lui về sau tờ tạp chí Người Dẻo Mềm. Ron nhìn chằm chọc cái bìa tạp chí, miệng há hốc một vài giây, rồi quay lại nhìn Ginny và tìm kiếm một sự giải thích nào đó. Nhưng Ginny đã tọng nắm tay mình vào họng để tự ngăn mình cười. Fắn đầu, không tin nổi, rồi ngó đồng hồ đeo tay.

Nó nói với Harry và Neville: “Tụi r có nhiệm vụ tuần tra thường xuyên ở hành lang, và tụi này có thể phạt r ai xử sự không đúng đắn. Minh nó

behaving. I can't wait to get Crabbe and Goyle for something . . ."

You're not supposed to abuse your position, Ron!" said Hermione sharply.

Yeah, right, because Malfoy won't use it at all," said Ron sarcastically.

So you're going to descend to his level?"

No, I'm just going to make sure I get my mates before he gets mine."

For heaven's sake, Ron —"

I'll make Goyle do lines, it'll kill him, he hates writing," said Ron happily. He lowered his voice to Goyle's low grunt and, screwing up his face in a look of intense concentration, mimed writing in the air. "*I . . . must . . . not . . . look . . . at . . . a . . . baboon's . . . backside . . .*"

Everyone laughed, but nobody laughed harder than Luna Lovegood. She let out a scream of mirth that caused Hedwig to wake up and flap her wings indignantly and Crookshanks

ruột chøre tóm hai thằng Crabbe và Goyle lúc nó đang vi phạm cái gì đó.

Hermione ngắt lời Ron: "Ron! Em không được phép lợi dụng chức vụ của mình."

Ron chầm biếm: "Ừ, phải đó, bởi Malfoy đâu có đòi nào lợi dụng chức vụ của nó há!"

"Vậy là bạn sắp tự hạ thấp mình xuống ngang tầm với nó hả?"

"Không, mình chỉ đảm bảo là mình sẽ chiếu tướng nó trước khi nó đi tới quân của mình."

"Hãy biết điều, Ron —"

"Mình sẽ cho thằng Goyle chép phạt, cái đó sẽ giết nó, nó ghét viết lắm." Ron hí hửng nói. Nó hạ giọng xuống nhái giọng làu bàu của Goyle rồi nhăn nhúm mặt lại với vẻ tập trung đau đớn, làm động tác kịch câm và lên không khí. "*Tôi... không... được... giống... y... như... một... cá... công... con... khỉ...*"

Mọi người phá ra cười, nhưng không ai cười giòn hơn Luna Lovegood. Con bé phát ra những tiếng kêu la giỡn chơi vui đến nỗi đánh thức cả con Hedwig khiến nó vỗ cánh g

leap up into the luggage rack, sing. She laughed so hard that her gazine slipped out of her grasp, slid vn her legs, and onto the floor.

That was *funny!*"

Her prominent eyes swam with tears she gasped for breath, staring at n. Utterly nonplussed, he looked und at the others, who were now ghing at the expression on Ron's e and at the ludicrously prolonged ghter of Luna Lovegood, who was king backward and forward, icking her sides.

"Are you taking the mickey?" said n, frowning at her.

"Baboon's . . . backside!" she ked, holding her ribs.

Everyone else was watching Luna ghing, but Harry, glancing at the gazine on the floor, noticed nething that made him dive for it. side down it had been hard to tell at the picture on the front was, but rry now realized it was a fairly bad toon of Cornelius Fudge; Harry only

dữ, còn con mèo Crookshanks nhảy phóc lên ngăn để hành lý, rít khe khẽ. Luna cười đã đời đến nỗi tạp chí tuột khỏi tay nó, trượt xuống chân, rơi xuống sàn.

"Cái đó *vui thiệt!*"

Đôi mắt khác thường của con bé rửa nước mắt khi nó há hốc miệng để thở, rồi lại trừng trừng ngó Ron. Cực kỳ bối rối, Ron nhìn quanh những người khác, mấy người này bây giờ cũng lăn ra cười vì cái vẻ ngớ ngẩn gương mặt Ron, và vì tiếng cười kéo dài đến lố bịch của Luna Lovegood. Con bé này còn đang nhấp nháy chồm tới chồm lui, tay bầu chặt bên bả sườn.

Ron cau mày nói với Luna: "Đang cười giấu đó hả?"

Con bé ngạt thở, ôm chặt lấy sườn "Khỉ... đầu chó... cái mông đấy"

Mọi người khác đều đang ngó Luna Lovegood cười. Nhưng Harry, liếc nhìn qua tờ tạp chí trên sàn, chợt nhận thấy có một thứ khiến nó phải chú mục vì. Vì lộn ngược nên lúc đầu hơi khó nhìn cái hình trên trang bìa tờ tạp chí là gì. Nhưng giờ đây Harry nhận ra đó là một bức tranh biếm họa hơi xấu xí của

recognized him because of the lime-green bowler hat. One of Fudge's hands was clenched around a bag of gold; the other hand was throttling aoblin. The cartoon was captioned: **HOW FAR WILL FUDGE GO TO GAIN GRINGOTTS?**

Beneath this were listed the titles of other articles inside the magazine.

Cornelius Fudge; Harry chỉ có thể nhận ra ông ta nhờ cái nón kiểu trái dưa màu xanh cầm thạch. Một tay Cornelius Fudge đang ghi siết quanh một túi vàng, còn tay kia thì siết họng một cậu yêu tinh. Bức tranh phụ đề là: **FUDGE KIỂM CHÁC GRINGOTTS TỚI ĐÂU**

Bên dưới liệt kê tựa những bài khác bên trong tờ tạp chí.

CORRUPTION IN THE QUIDDITCH LEAGUE:

How the Tornados Are Taking Control

SECRETS OF THE ANCIENT WIZARDENES REVEALED

SIRIUS BLACK: Villain or Victim?

THAM NHỮNG TRONG LIÊN ĐOÀN QUIDDITCH:

Làm Sao Kiểm Soát Những Cơn Bão Táp

BÍ MẬT NHỮNG KÝ HIỆU WIZARDENES THUẬT CỔ ĐƯỢC TIẾT LỘ

SIRIUS BLACK: Tội Phạm Hay Nạn Nhân?

Can I have a look at this?" Harry asked Luna eagerly.

She nodded, still gazing at Ron, breathless with laughter.

Harry opened the magazine and scanned the index; until this moment he had completely forgotten the magazine Kingsley had handed Mr. Weasley to give to Sirius, but it must

Harry tha thiết hỏi Luna: "Tôi có mượn đọc một chút không?"

Con bé gật đầu, vẫn chăm chú nhìn Ron, đứt hơi nín thở vì cười.

Harry mở tờ tạp chí ra dò mục lục cho tới lúc này nó đã quên hoàn toàn tờ tạp chí mà ông Kingsley đưa cho ông Weasley để đưa lại cho chú Sirius nhưng có lẽ đó chính là số báo r

ve been this edition of *The Quibbler*.
found the page and turned
itedly to the article.

This too was illustrated by a rather
l cartoon; in fact, Harry would not
ve known it was supposed to be
us if it hadn't been captioned. Sirius
s standing on a pile of human bones
n his wand out. The headline on the
cle read:

SIRIUS — Black As He's Painted?

**Notorious Mass Murderer OR
Innocent Singing Sensation?**

Harry had to read this sentence
veral times before he was convinced
t he had not misunderstood it. Since
en had Sirius been a singing
isation?

*For fourteen years Sirius Black has
been believed guilty of the mass
murder of twelve innocent Muggles
and one wizard. Black's audacious
escape from Azkaban two years ago
has led to the widest manhunt ever
conducted by the Ministry of Magic.*

của tạp chí Người Dẻo Mềm. Nó ki
được trang báo và hăm hở đọc bài k
này.

Bài này cũng được minh họa bằ
một tranh biếm họa xấu xí; thực ra
Harry không thể biết được cái hình
được coi là chú Sirius nếu không n
cái chú thích. Chú Sirius đứng trên r
đồng xương người, tay chĩa cây c
phép ra. Tựa bài báo là:

Sirius – Black Có Đen Như Bị V

**Tên Sát Nhân Hàng Loạt K
Tiếng HAY Ngôi Sao Ca Nhạc
Tội?**

Harry đã phải đọc đi đọc lại câu r
nhiều lần trước khi nó tin là nó kh
hiểu nhầm. Bởi vì chú Sirius là n
sao ca nhạc từ bao giờ chứ?

*Trong suốt mười bốn năm, Sirius Bl
đã bị coi là có tội tàn sát tập thể m
hai người Muggle vô tội và một ph
sư. Cuộc đào thoát táo bạo ra khỏi r
ngục Azkaban cách đây hai năm
dẫn đến một cuộc săn lùng tội ph
lớn nhất do Bộ Pháp Thuật tiến hà*

ne of us has ever questioned that deserves to be recaptured and added back to the dementors.

BUT DOES HE?

Startling new evidence has recently come to light that Sirius Black may not have committed the crimes for which he was sent to Azkaban. In fact, says Iris Purkiss, of 18 Acanthia Way, Little Norton, Black may not even have been present at the killings.

What people don't realize is that Sirius Black is a false name," says Mrs. Purkiss. "The man people believe to be Sirius Black is actually Stubby Boardman, lead singer of the popular singing group The Hobgoblins, who faded from public life after being struck in the ear by a turnip at a concert in Little Norton Church Hall nearly fifteen years ago. I recognized him the moment I saw his picture in the paper. Now, Stubby couldn't possibly have committed those crimes, because the day in question he happened to be enjoying a romantic candlelit dinner

Không ai trong chúng ta từng thắc mắc rằng liệu kẻ đào tẩu có đáng bị bắt và giao lại cho những tên giám ngục hay không.

NHƯNG HẮN CÓ ĐÁNG BỊ TẮM HAY KHÔNG?

Bằng chứng mới hết sức đáng kinh ngạc gần đây đã tiết lộ rằng Sirius Black có lẽ đã không hề phạm cái tội mà người ta kết án hắn để tống tạt vào nhà ngục Azkaban. Thực ra, Iris Purkiss ở số 18 đường Acanthia, Little Norton, nói rằng thậm chí Black có lẽ đã không hề có mặt ở nơi xảy ra vụ giết chóc.

Bà Purkiss nói: "Người ta đã không nhận ra một điều là Sirius Black chỉ là một cái tên giả. Gã đàn ông mà người tin là Sirius Black, thực ra là Stubby Boardman, ca sĩ chính của nhóm nhạc nổi tiếng Lũ Yêu Tinh nhưng đã mai danh ẩn tích sau khi đập vào tai bằng một củ cải ở buổi hòa nhạc ở sảnh đường Nhà thờ Little Norton cách đây mười lăm năm. Tôi nhận ra anh ta ngay khi tôi nhìn thấy hình anh ta trên báo. Vậy đó, Stubby không thể nào phạm những trọng tội đó được, bởi vì vào cái ngày xảy ra thảm sát thì anh ta ngẫu nhiên đã

h me. I have written to the Minister of Magic and am expecting him to give me a pardon any day now." Stubby, tức là Sirius, ngay tức thì.

cùng tôi thưởng thức một bữa ăn lãng mạn có nến thấp. Tôi đã viết cho Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật và mong ông sẽ ân xá vô điều kiện cho Stubby, tức là Sirius, ngay tức thì.

Harry finished reading and stared at the page in disbelief. Perhaps it was a mistake, he thought, perhaps the magazine often printed spoof items. He turned back a few pages and found the article on Fudge.

Harry đọc xong nhưng vẫn bối rối trừng trừng mắt ngó tờ báo không tin được. Nó nghĩ, có lẽ đây chỉ là chuyện tiểu lâm, có lẽ tờ tạp chí chuyên đăng tin vịt. Nó lật lại vài trang trước và tìm thấy bài viết về Cornelius Fudge.

Cornelius Fudge, the Minister of Magic, denied that he had any plans to take over the running of the Wizarding World, Gringotts, when he was elected Minister of Magic five years ago. Fudge has always insisted that he cooperates nothing more than to "cooperate peacefully" with the guardians of our world.

Cornelius Fudge, Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật, đã chối rằng ông không có kế hoạch nào để đoạt quyền quản Ngân hàng Pháp thuật Gringotts khi ông được bầu vào chức Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật cách đây năm năm. Ông Fudge luôn luôn nhấn mạnh ông không mong muốn gì hơn là "hợp tác một cách hòa bình" với những bảo vệ vàng cho chúng ta.

BUT DOES HE?

NHƯNG LIỆU ÔNG CÓ LÀM NÊN VIỆC NÀY KHÔNG?

Sources close to the Minister have recently disclosed that Fudge's dearest ambition is to seize control of the

Những nguồn tin thân cận với Bộ Trưởng gần đây đã tiết lộ rằng tham vọng tha thiết nhất của ông Fudge là kiểm soát được nguồn cung cấp và

goblin gold supplies and that he will not hesitate to use force if need be.

It wouldn't be the first time, either," said a Ministry insider. "Cornelius Fudge, that's what his friends call him, if you could hear him when he thinks no one's listening, oh, he's always talking about the goblins he's had done in; he's had them hanged, he's had them dropped off buildings, he's had them poisoned, he's had them cooked in pies . . ."

yêu tinh và ông sẽ không ngại ngần dùng vũ lực nếu cần thiết.

Một nhân vật bên trong Bộ Phạt Thuật nói: "Mà đây cũng không phải lần đầu. Cornelius Fudge, người đầu bạn bè gọi là "máy nghiền yêu tinh nếu bạn nghe được ông ấy nói như thế khi ông ấy tưởng đang không có ai lắng nghe, ừ, thì ông ấy lúc nào cũng nói về lũ yêu tinh mà ông đã tóm được, ông đã cho dìm chết chúng, ông đã cho liệng chúng xuống từ những nhà cao, ông đã bỏ tù chúng, ông đã cho nướng chúng thành bánh..."

Harry did not read any further. Fudge might have many faults but Harry found it extremely hard to imagine him ordering goblins to be cooked in pies.

He flicked through the rest of the magazine. Pausing every few pages he read an accusation that the Tutshill Tornadoes were winning the Quidditch League by a combination of blackmail, illegal broom-tampering, and torture; an interview with a wizard who claimed he had flown to the moon on a broom sweep Six and brought back a bag of moon frogs to prove it; and an article on ancient runes, which at least explained why Luna had been reading

Harry không đọc tiếp nữa. Có thể Fudge có thể có sai sót, nhưng Harry thấy cực kỳ khó tưởng tượng rằng ông ấy lại có thể ra lệnh cho nướng yêu tinh thành bánh. Nó lật qua phần cuối lại, cứ vài ba trang thì ngừng để đọc thấy một bài buộc tội Tutshill Tornados đã thắng Liên đoàn Quidditch nhờ hợp hãm dọa tổng tiền, và tra tấn; đến một bài phỏng vấn một pháp sư tuyên bố đã bay lên tới Mặt Trăng bằng chổi thần Quét Sạch Sáu và mang về một bịch Nhái Trăng để làm bằng chứng; lại một bài báo về cổ Run, ít nhất thì bài này cũng giải thích được tại sao Luna phải đọc

the *Quibbler* upside down. According to the magazine, if you turned the pages on their heads they revealed a spell to make your enemy's ears turn into kumquats. In fact, compared to the rest of the articles in *The Quibbler*, the suggestion that Sirius might really be the lead singer of The Hobgoblins was quite sensible.

"Anything good in there?" asked Ron. Harry closed the magazine.

"Of course not," said Hermione. "Nothing, really, before Harry could answer, she said *the Quibbler's* rubbish, everyone knows that."

"Excuse me," said Luna; her voice had suddenly lost its dreamy quality. "My father's the editor."

"I — oh," said Hermione, looking embarrassed. "Well . . . it's got some interesting . . . I mean, it's quite . . ."

"I'll have it back, thank you," said Luna coldly, and leaning forward she snatched it out of Harry's hands. Rifling through it to page fifty-seven, she turned it resolutely upside down again and disappeared behind it, just as the

ngược tờ tạp chí *Người Dẻo Mềm*. Theo tờ tạp chí thì nếu người ta quẹo ngược đầu chữ Run xuống thì chú Sirius sẽ tiết lộ một câu thần chú có thể bẻ gãy cái tai của kẻ thù thành ra trái kumquats. Thật ra, so với những bài khác trong tờ tạp chí *Người Dẻo Mềm* thì cái giả thiết chú Sirius có thể là thành viên chính của nhóm ca nhạc Lũ Y Tinh cũng không đến nỗi nhảm nhí.

Khi Harry xếp tờ tạp chí lại, Ron hỏi: "Trong đó có gì hay không?"

Harry chưa kịp trả lời thì Hermione đã nói giọng khinh miệt: "Dĩ nhiên không. *Người Dẻo Mềm* là đồ lá cải, ai cũng biết."

"Xin lỗi," Luna nói, giọng cô bé bỗng nhiên mất hết vẻ mơ màng: "Cha tôi là người biên tập tạp chí này."

Hermione què độ, ấp úng: "Tôi cũng biết... A... nó cũng có chỗ hay... ý nói... nó cũng khá..."

Luna chồm tới giật tờ báo ra khỏi tay Harry, lạnh lùng nói: "Tôi xin lại tờ báo, cảm ơn." Lật nhanh tới trang mười bảy, cô bé lật ngược tờ *Người Dẻo Mềm* lại với vẻ quyết tâm rồi biến mất sau tờ tạp chí. Vừa lúc đó, cánh cửa ngăn tàu mở ra lần thứ ba.

apartment door opened for the third time.

Harry looked around; he had expected this, but that did not make the sight of Draco Malfoy smirking at him from between his cronies Crabbe and Goyle any more enjoyable.

"What?" he said aggressively, before Malfoy could open his mouth.

"Manners, Potter, or I'll have to give you a detention," drawled Malfoy, whose sleek blond hair and pointed ears were just like his father's. "You see, I, unlike you, have been made a prefect, which means that I, unlike you, have the power to hand out punishments."

"Yeah," said Harry, "but you, unlike me, are a git, so get out and leave us alone."

Ron, Hermione, Ginny, and Neville laughed. Malfoy's lip curled.

"Tell me, how does it feel being second-best to Weasley, Potter?" he asked.

Harry ngoái nhìn ra; nó đã chờ đợi điều này, nhưng có thể thì cũng khác làm cho cái cảnh Draco Malfoy đứng giữa hai thằng bạn chí thân Crabbe và Goyle nở nụ cười tự mãn với nó có thú vị hơn.

Trước khi Malfoy có thể mở miệng Harry đã hung hăng hỏi: "Chuyện gì?"

Malfoy cất giọng lè nhè: "Lẽ nào Potter, nếu không thì tao sẽ phạt cậu tức mày đó." Mái tóc vàng óng bạc mượt và cái cằm nhọn hoắt của Malfoy giống y chang như cha nó. Nó nói tiếp: "Mày thấy không, tao được chọn làm Huynh trưởng chứ không như mày, nếu muốn nói là tao, không như mày, tao có quyền ra lệnh trừng phạt."

Harry nói: "Ừ, nhưng mày khác như tao, mày là đồ cà chớn, cho mày cút khỏi nơi đây ngay để cho tao yên."

Ron, Hermione, và Ginny cùng cười to. Malfoy mím môi lại.

Nó hỏi: "Nói tao nghe coi, bị đứ hạng nhì sau thằng Weasley mày có thấy sao hả Potter?"

"Shut up, Malfoy," said Hermione sharply.

"I seem to have touched a nerve," said Malfoy, smirking. "Well, just watch yourself, Potter, because I'll be taping your footsteps in case you go out of line."

"Get out!" said Hermione, standing

grinning, Malfoy gave Harry a last malicious look and departed, Crabbe and Goyle lumbering in his wake. Hermione slammed the compartment door behind them and turned to look at Harry, who knew at once that she, like him, had registered what Malfoy had said and been just as unnerved by it.

"Chuck us another Frog," said Ron, who had clearly noticed nothing.

Harry could not talk freely in front of Neville and Luna. He exchanged another nervous look with Hermione and then stared out of the window.

He had thought Sirius coming with him to the station was a bit of a laugh, but suddenly it seemed reckless, if not

"Câm mồm, Malfoy!" Hermione đã giọng quát.

Malfoy vẫn ngạo nghễ cười: "Coi tao chạm trúng nọc rồi. Thôi, liệu mày nghe Potter, bởi vì mày mà bắt trạch một cái là có chó đánh hơi ở chân mày đó."

Hermione đứng thẳng dậy, nói: "Ra!"

Cười khẩy một cái, Malfoy ném cho Harry một cái nhìn hiểm độc rồi bỏ hai đứa Crabbe và Goyle khệnh khạng theo sát chân nó. Hermione đóng sập cánh cửa ngăn tàu lại rồi quay sang nhìn Harry. Harry biết ngay rằng cô cũng như nó, đã để ý điều Malfoy vừa nói và đã chột dạ không ít về chuyện đó.

Ron thì rõ ràng là chẳng nhận thấy gì hết, nó nói: "Thầy cho tụi này rúc con nhái khác."

Harry không thể nói chuyện tự do thoải mái trước mặt Neville và Luna. Nó trao đổi với Hermione một cái nhìn lo âu rồi dăm dăm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nó vẫn nghĩ chuyện chú Sirius cùng với nó đến nhà ga chỉ là một câu đùa vui, nhưng bỗng nhiên nó nhận

vnright dangerous. . . . Hermione
I been right. . . . Sirius should not
re come. What if Mr. Malfoy had
iced the black dog and told Draco,
at if he had deduced that the
asleys, Lupin, Tonks, and Moody
aw where Sirius was hiding? Or had
lfoy's use of the word "dogging"
en a coincidence?

The weather remained undecided as
y traveled farther and farther north.
in spattered the windows in a
fhearted way, then the sun put in a
ble appearance before clouds
ted over it once more. When
kness fell and lamps came on
ide the carriages, Luna rolled up
e *Quibbler*, put it carefully away in
bag, and took to staring at
ryone in the compartment instead.

Harry was sitting with his forehead
ssed against the train window,
ng to get a first distant glimpse of
gwarts, but it was a moonless night
I the rain-streaked window was
ny.

"We'd better change," said Hermione

chuyện đó là hết sức liều lĩnh, r
không nói thẳng là nguy hiểm
Hermione đã nói đúng... Chú Sirius
ra không nên đi tiễn nó. Nếu lão Mal
để ý thấy con chó đen và nói c
Draco biết, thì sao? Nếu lão ta s
luận ra rằng gia đình Weasley, th
Lupin, cô Tonks và thầy Moody k
chỗ chú Sirius đang lẩn trốn thì chuy
gì sẽ xảy ra? Hay là Malfoy chỉ ng
nhiên dùng từ "chó"?

Thời tiết thì vẫn nhì nhằng khi đ
tàu chạy càng lúc càng xa về phươ
Bắc. Mưa hờ hững tạt vào cửa sổ,
mặt trời lo le nhú lên một chút tru
khi lại bị mây che mất. Khi bóng
buông màn và đèn được thắp lên tr
các toa tàu, Luna cuộn tờ tạp
Người Dẻo Mềm lại, cẩn thận cất
vào túi xách của mình, và bắt c
chăm chú nhìn mọi người trong
tàu.

Harry ngồi tì trán vào cửa sổ c
tàu, cố gắng ngóng tìm thoáng h
ảnh xa xăm đầu tiên của trườ
Hogwarts, nhưng đêm đó không tr
và nước mưa chảy rờn rờn trên c
sổ con tàu làm cho hình ảnh n
trường cũng mờ mịt.

"Chúng ta nên thay đồ," cuối cù

last. She and Ron pinned their prefect badges carefully to their chests. Harry saw Ron checking how it looked by the black window.

At last the train began to slow down and then they heard the usual racket up and down it as everybody scrambled to get their luggage and pets assembled, ready for departure. Ron and Hermione were supposed to supervise this; they disappeared from the carriage again, leaving Harry and the others to look after Crookshanks and Pigwidgeon.

"I'll carry that owl, if you like," said Neville to Harry, reaching out for Pigwidgeon as Neville stowed Trevor carefully in an inside pocket.

"Oh — er — thanks," said Harry, handing her the cage and hoisting Pigwidgeon's more securely into his arms.

They shuffled out of the compartment feeling the first sting of the night air on their faces as they joined the crowd in the corridor. Slowly they moved toward the doors. Harry could smell the pine trees that lined the path down to the lake. He stepped

Hermione nói. Cô bé và Ron gắn prefect hiệu huỳnh trưởng cẩn thận lên ngực áo. Harry nhìn thấy Ron kiểm tra hình ảnh phản chiếu của cửa sổ tối sẫm.

Cuối cùng đoàn tàu bắt đầu giảm tốc độ và bọn trẻ nghe thấy tiếng huỳnh náo nhộn nhịp thông thường khi mọi người chen nhau lấy hành lý và xếp hợp lại bọn thú cưng, chuẩn bị xuống tàu. Ron và Hermione có nhiệm vụ giám sát tất cả những chuyện này; rồi hai đứa nó lại biến ra khỏi toa tàu, lại cho Harry và đứa khác trông chừng Crookshanks và Pigwidgeon.

Khi Neville cẩn thận nhét con cú Trevor vào túi áo trong của nó, Neville vói tay về phía con Pigwidgeon, nói Harry: "Em sẽ xách dùm con cú nếu anh muốn."

Harry đưa cái chuồng cú cho cô bé và tự mình nhắc cái chuồng Hedwig lên, ôm nó trong cánh tay cho chắc chắn hơn. Nó nói: "Ờ... a... cảm ơn."

Bọn trẻ di chuyển dần ra khỏi toa tàu, cảm nhận cái buốt giá đầu tiên của làn không khí ban đêm tấp nập và mặt khi chúng nhập vào đám đông nhỏ trên lối đi. Tụi nhỏ nhích đi chầm chậm về phía cửa. Harry ngửi thấy hương thơm của những cây thông mọc

vn onto the platform and looked
und, listening for the familiar call of
s' years over here . . . firs' years . .

but it did not come. Instead a quite
erent voice, a brisk female one, was
ling, "First years line up over here,
ase! All first years to me!"

A lantern came swinging toward
rry and by its light he saw the
minent chin and severe haircut of
fessor Grubbly-Plank, the witch
o had taken over Hagrid's Care of
gical Creatures lessons for a while
previous year.

Where's Hagrid?" he said out loud.

I don't know," said Ginny, "but we'd
ter get out of the way, we're
cking the door."

Oh yeah . . ."

Harry and Ginny became separated
they moved off along the platform
l out through the station. Jostled by
crowd, Harry squinted through the
kness for a glimpse of Hagrid; he

bên con đường dẫn xuống hồ.
bước xuống sân ga và nhìn qua
lắng nghe, chờ tiếng gọi quen thu
"Các trò năm thứ nhất... lại đây... n
thứ nhất..."

Nhưng tiếng gọi đó không hề va
lên. Thay vào đó là một giọng nói h
toàn xa lạ, một giọng đàn bà nhe
nhều nói: "Học sinh năm thứ nhất
lòng sắp hàng tại đây. Tất cả học s
năm thứ nhất hãy đi theo tôi!"

Một ngọn đèn lồng đung đưa
phía Harry, và nhờ ánh sáng của n
đèn, Harry nhận ra cái cằm lồi và r
tóc ngắn húi cua của giáo sư Grubb
Plank, bà giáo phụ thủy đã dạy m
Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí của
Hagrid trong một thời gian hồi n
ngoái.

Harry nói lớn: "Bác Hagrid đâu?"

Ginny nói: "Em không biết. Nhu
mà chúng mình nên đi tới để trá
đường, mình đang đứng án ngay củ

"Ờ há."

Harry và Ginny bị tách ra khi tụi n
xuống sân ga và đi ra khỏi nhà
Harry bị đám đông xô đẩy trong khi
cố chong mắt nhìn xuyên qua bóng
để tìm bóng dáng lão Hagrid. Bác

l to be here, Harry had been relying it — seeing Hagrid again had been e of the things to which he had been king forward most. But there was no n of him at all.

He can't have left, Harry told himself he shuffled slowly through a narrow orway onto the road outside with the t of the crowd. *He's just got a cold something. . . .*

He looked around for Ron or rmione, wanting to know what they ught about the reappearance of fessor Grubbly-Plank, but neither of m was anywhere near him, so he wed himself to be shunted forward o the dark rain-washed road outside gsmeade station.

Here stood the hundred or so seless stagecoaches that always k the students above first year up to castle. Harry glanced quickly at m, turned away to keep a lookout Ron and Hermione, then did a ble take.

The coaches were no longer seless. There were creatures nding between the carriage shafts; if had had to give them a name, he posed he would have called them

phải ở đây, Harry đã trông mong đ đó – gặp lại lão Hagrid là một trc những điều mà nó mong mỗi n Nhưng chẳng thấy dấu hiệu nào c lão cả.

Không lẽ nào bác ấy lại bỏ đi! Harry tự nhủ khi nó nhích từng bước ch chạp theo đám đông qua khung c hẹp để ra tới con đường bên ngoài. *Lẽ bác ấy bị cảm lạnh hay cúm gì đó*

Nó nhìn quanh tìm kiếm Ron Hermione, muốn biết tại nó nghĩ s về chuyện giáo sư Grubbly-Plank xuất hiện. Nhưng nó chẳng thấy c nào quanh quần gàn đó, nên nó đã tự để cho mình bị đẩy đưa về phía c đường tối thui xối xả nước mưa k ngoài nhà ga Hogsmeade.

Ở đó ước chừng hàng trăm chiếc thồ mà không ngựa kéo luôn túc t sẵn để đưa học sinh từ năm thứ trở lên về lâu đài. Harry liếc nha mấy cỗ xe, rồi xoay đầu để ý tìm F và Hermione, thế rồi nó phải quay nhìn những cỗ xe lần nữa.

Những cỗ xe không còn ở tình trạ “không ngựa kéo” nữa. Có những s vật gì đó đứng trước mỗi cỗ xe, gi hai càng xa. Nếu Harry phải gọi m sinh vật đó bằng một cái tên thì có

ses, though there was something
tilian about them, too. They were
npletely fleshless, their black coats
ging to their skeletons, of which
ry bone was visible. Their heads
re dragonish, and their pupil-less
s white and staring. Wings
outed from each wither — vast,
ck leathery wings that looked as
ugh they ought to belong to giant
s. Standing still and quiet in the
om, the creatures looked eerie and
ister. Harry could not understand
y the coaches were being pulled by
se horrible horses when they were
te capable of moving along by
mselves.

Where's Pig?" said Ron's voice,
t behind Harry.

That Luna girl was carrying him,"
d Harry, turning quickly, eager to
sult Ron about Hagrid. "Where
ou reckon —"

— Hagrid is? I dunno," said Ron,
inding worried. "He'd better be okay
"

A short distance away, Draco Malfoy,
owed by a small gang of cronies
uding Crabbe, Goyle, and Pansy

nó sẽ phải gọi mấy con đó là ng
thôi, mặc dù chúng cũng có cái
thuộc loài bò sát. Chúng hoàn t
không có bắp thịt, mà chỉ có một bộ
khoác đen trùm lên bộ xương mà r
cái xương đều hiện rõ mồn một. E
của chúng hơi giống rồng, và nhữ
con mắt không tròng của chúng
trắng dã và trợn trừng. Từ bên h
bộ xương khô chia ra đôi cánh b
da, đen và rộng, trông như cánh c
mấy con dơi khổng lồ mới phải. Nhữ
sinh vật này đứng yên và lặng lẽ tr
tối tăm ngột ngạt, trông quái gở và
sức độc ác. Harry không thể hiểu
sao những cỗ xe lại bị kéo bằng nhữ
con ngựa khủng khiếp này khi mà
hoàn toàn có thể tự chạy được.

Tiếng Ron chợt vang lên, ngay s
lưng Harry: "Con Pigwidgeon đâu?"

Harry quay phắt đầu lại, đáp: "C
bé Luna đó xách dùm." Nó sốt r
muốn hỏi Ron về lão Hagrid. "Bồ n
coi bác Hagrid..."

"... ở đâu hả? Mình không biết," F
nói, giọng có vẻ lo lắng, "mong s
bác ấy vẫn khỏe mạnh..."

Cách hai đũa nó một đoạn ng
Draco Malfoy cùng một đám bạn
cốt với nó bao gồm Crabbe, Goyle,

kinson, was pushing some timid-looking second years out of the way so that they could get a coach to themselves. Seconds later Hermione emerged panting from the crowd.

Malfoy was being absolutely foul to first year back there, I swear I'm going to report him, he's only had his badge three minutes and he's using it to bully people worse than ever. . . . Where's Crookshanks?"

Ginny's got him," said Harry. "There he is . . ."

Ginny had just emerged from the crowd, clutching a squirming Crookshanks.

Thanks," said Hermione, relieving Ginny of the cat. "Come on, let's get a carriage together before they all fill up . . ."

"I haven't got Pig yet!" Ron said, but Hermione was already heading off toward the nearest unoccupied coach. Harry remained behind with Ron.

"What *are* those things, d'you reckon?" he asked Ron, nodding at the grumpy horses as the other students hurried past them.

Pansy Parkinson đang xô gạt mấy đứa năm thứ hai trông có vẻ nhút nhát tranh giành cho riêng bọn chúng một cỗ xe. Vài giây sau Hermione đám đông hiện ra, thở hổn hển.

"Malfoy rõ ràng đang ăn hiếp năm học sinh năm thứ nhất ở đằng kia, mình thề là mình sẽ báo cáo vụ này. Nó mới chỉ đeo phù hiệu Huynh trước nó mới có ba phút mà nó đã lạm quyền hiếp đáp người ta tồi tệ hơn bao giờ hết... Crookshanks đâu?"

Harry nói: "Ginny giữ nó... Nó kia."

Ginny vừa mới chui ra khỏi đám đông, giữa chặt con Crookshanks đang quằn quại trong tay.

Hermione giải thoát Ginny khỏi con Crookshanks: "Cám ơn nhé. Đi thôi, mình kiếm một cỗ xe đi chung nhau trước khi các xe đầy nhóc đi..."

"Mình chưa kiếm được con Healer Pig yet!" Ron nói. Nhưng Hermione đã đi về phía cỗ xe còn trống gần tụi nó rồi. Harry còn đứng lại với Ron.

Nó hỏi Ron, hất đầu về phía những con ngựa khùng khiếp trong khi những học sinh khác đi vượt qua mặt tụi nó. "Bồ đoán coi mấy con đó là cái gì?"

What things?"

Those horse —"

una appeared holding Pigwidgeon's
je in her arms; the tiny owl was
tering excitedly as usual.

Here you are," she said. "He's a
set little owl, isn't he?"

Er . . . yeah . . . He's all right," said
n gruffly. "Well, come on then, let's
in. . . . what were you saying,
rry?"

I was saying, what are those horse
ings?" Harry said, as he, Ron, and
ia made for the carriage in which
rmione and Ginny were already
ng.

What horse things?"

The horse things pulling the
riages!" said Harry impatiently; they
re, after all, about three feet from
nearest one; it was watching them
n empty white eyes. Ron, however,
re Harry a perplexed look.

What are you talking about?"

I'm talking about — look!

Harry grabbed Ron's arm and

"Mấy con gì?"

"Mấy con ngựa đó —"

Lu hiện ra ôm một cái chuồng
Pigwidgeon trong tay, con cú nhỏ lú
đầy kích động như mọi khi.

Cô bé nói: "Của anh đây. Con
nhỏ dễ thương quá hả?"

"Ờ... ừ... nó hiền lắm." Ron đáp
thô lỗ. Nó nói: "Thôi, đi thôi, tụi m
lên xe... Ờ, bồ nói gì hả Harry?"

"Mình nói là mấy con ngựa đó là
gì?" Harry nói khi nó, Ron, và Lu
cùng đi tới cỗ xe mà Ginny
Hermione đã ngồi sẵn.

"Ngựa cái gì?"

"Thì mấy con ngựa kéo xe ờ
Harry đáp, hơi mất kiên nhẫn. Tụi
xét cho cùng, chỉ đứng cách con ng
gần nhất chừng ba bước chân, và c
ngựa đang nhìn tụi nó bằng hai c
mắt trắng dã không tròn. Vậy mà F
lại nhìn Harry một cách khó hiểu.

"Bồ đang nói về cái gì?"

"Mình đang nói về — Cứ nhìn đi!"

Harry nắm chặt tay Ron, xoay ngu

eeled him about so that he was e-to-face with the winged horse. n stared straight at it for a second, n looked back at Harry.

What am I supposed to be looking ”

At the — there, between the shafts! rned to the coach! It’s right there ront —”

but as Ron continued to look used, a strange thought occurred Harry.

Can’t . . . can’t you see them?”

See *what?*”

Can’t you see what’s pulling the riages?”

Ron looked seriously alarmed now.

Are you feeling all right, Harry?”

I . . . yeah . . .”

Harry felt utterly bewildered. The se was there in front of him, aming solidly in the dim light issuing n the station windows behind them, or rising from its nostrils in the chilly ht air. Yet unless Ron was faking —

nó để cho nó mặt đối mặt với c ngựa có cánh dơi. Ron trợn mắt n thẳng vào con ngựa trong một giây quay lại nhìn Harry:

"Bò biểu mình nhìn cái gì chứ?"

"Nhìn con... đó, giữa hai càng xe Thắng vào cỗ xe! Nó ở ngay ở p trước..."

Nhưng Ron vẫn tiếp tục tỏ ra sử sốt, và một ý tưởng lạ chợt nảy trong đầu Harry.

"Bò không... không... thấy chứ sao?"

"Thấy *cái gì?*"

"Bò không thấy cái đang kéo xe h?"

Bây giờ Ron trông lo thực sự.

"Bò có sao không, Harry?"

"Mình... ừ... khỏe."

Harry cảm thấy hoang mang để : Con ngựa đứng ngay đó, trước r nó, rõ ràng cụ thể trong ánh sáng m mờ phát ra từ những cửa sổ nhà đặng sau tụi nó, hơi thở từ mũi c ngựa như khói tỏa lên trong làn đêm lạnh lẽo. Vậy mà Ron không n

It was a very feeble joke if he was Ron could not see it at all.

"Shall we get in, then?" said Ron certainly, looking at Harry as though worried about him.

"Yeah," said Harry. "Yeah, go on . . ."

"It's all right," said a dreamy voice in beside Harry as Ron vanished into the coach's dark interior. "You're not going mad or anything. I can see you too."

"Can you?" said Harry desperately, turning to Luna. He could see the bat-winged horses reflected in her wide, green eyes.

"Oh yes," said Luna, "I've been able to see them ever since my first day here. They've always pulled the carriages. Don't worry. You're just as sane as I am."

Smiling faintly, she climbed into the dark interior of the carriage after Ron. But altogether reassured, Harry bowed her.

thấy gì cả – trừ khi nó giả bộ – mà F là một đứa giỡn kiểu đó rất kém...

Ron nghi hoặc hỏi, vẫn nhìn Harry như thể lo lắng cho nó: "Vậy tại sao nó có thể lên xe không?"

Harry nói: "Ờ, được. Lên đi..."

Khi Ron đã biến mất trong bóng tối bên trong cỗ xe, một giọng nói dịu dàng vang lên bên cạnh Harry: "Không sao đâu. Anh không bị điên hay bị sao hết. Em cũng thấy chú ngựa nữa."

"Em cũng thấy hả?" Harry quay lại nói với Luna một cách tha thiết. Anh nhìn thấy mấy con ngựa có cánh phản chiếu trong đôi mắt to trong veo của cô bé.

Luna nói: "Ừ, em thấy. Em đã thấy được chúng ngay từ ngày đầu tiên anh đến đây. Chúng lúc nào cũng kéo cỗ xe. Đừng lo. Anh vẫn tỉnh táo như trước vậy."

Mỉm cười mơ hồ, cô bé theo sau Ron trèo vào bên trong cỗ xe ẩm ướt. Không được an tâm cho lắm, Harry cũng trèo lên theo cô bé.

— CHƯƠng 11 —

BÀI CA MỚI CỦA CÁI NÓN PHÂN LOẠI
THE SORTING HATS NEW SONG

Harry did not want to tell the others that he and Luna were having the same hallucination, if that was what it was, so he said nothing about the horses as he sat down inside the carriage and slammed the door behind him. Nevertheless, he could not stop watching the silhouettes of the horses moving beyond the window.

“Did everyone see that Grubbly-plank woman?” asked Ginny. “What’s she doing back here? Hagrid can’t be left, can he?”

“I’ll be quite glad if he has,” said

Harry không muốn nói với những người khác chuyện nó và Luna có cùng một ảo giác, nếu điều đó chỉ là ảo giác, vì vậy nó không nói gì hết về những con ngựa khi đã ngồi xuống bên trong cỗ xe và đóng sập cánh cửa sau lưng lại. Nhưng dù vậy nó vẫn không thể nào không ngắm bóng những con ngựa đang chạy bên ngoài cửa sổ.

Ginny hỏi: “Mọi người có thấy Grubbly-Plank đó không? Bà ấy làm gì ở đây há? Chẳng lẽ bác Hagrid đã đi sao?”

Luna nói: “Nếu lão đi rồi thì tôi

1a. "He isn't a very good teacher, is he?"

Yes, he is!" said Harry, Ron, and Ginny angrily.

Harry glared at Hermione; she paled her throat and quickly said, "m . . . yes . . . he's very good."

Well, we think he's a bit of a joke in Ravenclaw," said Luna, unfazed.

You've got a rubbish sense of humor then," Ron snapped, as the wheels below them creaked into motion.

Luna did not seem perturbed by Ron's rudeness; on the contrary, she simply watched him for a while as though he were a mildly interesting television program.

Rattling and swaying, the carriages moved in convoy up the road. When they passed between the tall stone towers topped with winged boars on either side of the gates to the school grounds, Harry leaned forward to try to see whether there were any lights in Hagrid's cabin by the Forbidden

làm mừng lắm. Lão đâu phải là một thầy giáo giỏi giang gì, phải không?"

"Sao không, bác Hagrid là một thầy giáo giỏi." Cả Harry, Ron và Ginny đồng thanh phản ứng một cách giận dữ.

Harry còn đưa mắt ngó Hermione một cách tức giận; cô bé tăng hắng nói nhanh: "Ừm... phải... bác ấy tốt."

Luna không hề bối rối. "Chà, tụi mình ở bên nhà Ravenclaw coi lão ấy như một trò cười cho thiên hạ."

Bánh xe bắt đầu lăn cọt kẹt thì Fred ngắt lời Luna: "Tại khiếu khôi hài của tụi bay tồi quá."

Luna không tỏ vẻ lung lạc gì trước sự thô lỗ của Ron; ngược lại, cô bình thản ngắm Ron một lát như thể anh chàng này là một chương trình truyền hình hay ở mức trung bình.

Mấy cỗ xe vừa lắc lư vừa kêu lạch cạch lên đường, di chuyển theo hàng đoàn xe hộ tống. Xe chạy qua giữa hai cột đá cao đội mấy con heo rừng cánh đứng hai bên cổng dẫn vào sân trường, Harry chồm tới trước, cố gắng tìm xem có chút ánh sáng nào chiếu từ cái chòi của bác Hagrid ở cạnh

est, but the grounds were in complete darkness.

Hogwarts Castle, however, loomed ever closer: a towering mass of turrets, black against the dark sky, here and there a window blazing fiery bright above them.

The carriages jingled to a halt near the stone steps leading up to the oak port doors and Harry got out of the carriage first. He turned again to look at the lit windows down by the forest, but there was definitely no sign of life in Hagrid's cabin.

Unwillingly, because he had half-expected they would have vanished, he fixed his eyes instead upon the strange, skeletal creatures standing silently in the chill night air, their blank white eyes gleaming.

Harry had once before had the experience of seeing something that he could not, but that had been a reflection in a mirror, something much more insubstantial than a hundred very hideous-looking beasts strong enough to

rừng Cẩm không, nhưng trong trường chỉ có bóng tối tuyệt đối.

Tuy nhiên, lâu đài Hogwarts hiện ra càng lúc càng gần hơn: cao ngất ngưởng với vô số tháp canh chĩa lên trời tối, màu xanh đen nổi bật trên nền trời đêm, đó đây một cửa sổ bùng lên ánh sáng chói rục phía trên đầu tụi nó.

Mấy cỗ xe lêu leng keng để yên ngừng lại gần những bậc thềm đá cao, Harry lên cánh cửa trước và Harry là người đầu tiên nhảy ra khỏi xe. Nó quay đầu nhìn một lần nữa tìm kiếm khung cửa sổ tháp đèn cạnh khu rừng, nhưng tuyệt nhiên không có dấu hiệu sinh hoạt nào trong căn chòi của Hagrid.

Thay vì vậy, Harry đành đưa mắt nhìn một cách bất đắc dĩ, bởi vì nó khiến ít nhiều hy vọng chúng sẽ tan biến cùng những sinh vật kỳ lạ chỉ toàn xác xơ đang đứng lặng lẽ trong làn đêm lạnh lẽo, đôi mắt trắng dã khờ khạo tròn lậ lờ chút ánh sáng yếu ớt.

Trước đây Harry đã từng trải qua kinh nghiệm nhìn thấy cái mà Firenze không thể thấy, nhưng lần đó chỉ là bóng phản chiếu trong gương – rồi cái hàng trăm lần phi vật chất hình những con thú trông rất rắn chắc và

l a fleet of carriages. If Luna was to believed, the beasts had always been there but invisible; why, then, could Harry suddenly see them, and why could Ron not?

"Are you coming or what?" said Ron to Hermione beside him.

"Oh . . . yeah," said Harry quickly, and they joined the crowd hurrying up the stone steps into the castle.

The entrance hall was ablaze with torches and echoing with footsteps as hundreds of students crossed the flagged stone floor for the double doors to the right, leading to the Great Hall and the start of the term feast.

The four long House tables in the Great Hall were filling up under the endless black ceiling, which was just above the sky they could glimpse through the high windows. Candles floated in the air all along the tables, illuminating the silvery ghosts who were dotted about the Hall and the faces of the students talking eagerly to one another, exchanging summer news, shouting greetings at friends from other

khỏe mạnh để kéo cả đoàn xe ngựa. Nếu có thể tin được Luna, thì bây giờ chúng vẫn luôn luôn tồn tại, chỉ có điều là vô hình; vậy thì tại sao bỗng nhiên Harry có thể nhìn thấy chúng, và tại sao Ron thì không?

Tiếng Ron nói bên cạnh: "Bồ có đi hay mắc cái gì?"

"À... Ừ." Harry đáp nhanh, rồi nhào vào đám đông đang vội vã đi lên bằng thang bằng đá để vào lâu đài.

Tiền sảnh được chiếu sáng rực rỡ bằng ánh đuốc và vang vọng tiếng bước chân khi bọn học sinh đi ngang qua sàn nhà lát bằng phiến đá để bước qua khung cửa đôi ở bên phải, tiến vào Đại sảnh đường và bắt đầu bữa tiệc mừng năm học mới.

Bốn cái bàn dài của các Nhà trường Đại sảnh đường đang đầy kín dưới trần nhà đen kịt không một vì sao giống y như bầu trời bên ngoài mà người ta có thể thoáng nhìn thấy qua những khung cửa sổ cao ngất. Những ngọn nến trôi lơ lửng trong không trung dọc theo mấy cái bàn, soi rọi cả những con ma óng ánh bạc rải rác trong sảnh đường và những gương mặt học sinh đang hăm hở chuyện trò với nhau, trao đổi tin tức mùa hè, hét toáng lên

uses, eyeing one another's new cuts and robes.

Again Harry noticed people putting their heads together to whisper as he passed; he gritted his teeth and tried to look as though he neither noticed nor cared.

Luna drifted away from them at the Ravenclaw table. The moment they reached Gryffindor's, Ginny was hailed by some fellow fourth years and left to talk with them; Harry, Ron, Hermione, and Neville found seats together about halfway down the table between Nearly Headless Nick, the Gryffindor House ghost, and Parvati Patil and Lavender Brown, the last two of whom gave Harry airy, overly friendly greetings that made him quite sure they had stopped talking about him a split second before. He had more important things to worry about, however: He was looking over the students' heads to the staff table that ran along the top wall of the Hall.

"He's not there."

Ron and Hermione scanned the staff table too, though there was no real

chào bạn bè ở các Nhà khác, ngó nghiêng đầu tóc mới cắt và áo quần rằn rấm của nhau.

Harry lại nhận thấy mọi người chụm đầu thì thầm với nhau mỗi khi nó ngang qua; nó nghiến chặt răng và cố gắng làm bộ như thể nó không hề để ý hay không thêm bận tâm.

Luna đã tách khỏi tụi nó để ngồi bàn của nhà Ravenclaw. Ngay khi nó về tới bàn của nhà Gryffindor, Ginny đã được một đám bạn năm tư rêu gọi rồi rít nên cô bé bỏ tụi nó qua ngòai với đám bạn. Harry, Hermione, Ron và Neville kiếm đủ chỗ ngồi cạnh nhau ở khúc giữa của cái bàn, một bên là Nick Suýt Mất Đuôi con ma nhà Gryffindor, và một bên là Parvati Patil và Lavender Brown, đũa này chào đón Harry nồng nhiệt quá mức khiến cho Harry tin chắc hai đũa này vừa ngừng bán tán về chừng nửa giây trước. Tuy nhiên, có nhiều điều quan trọng hơn để Harry để ý: nó đang nhóng qua đầu đám tụi sinh để nhìn lên dãy bàn giáo sư dọc tường phía đầu Sân đường.

"Bác ấy không có trên đó!"

Ron và Hermione cũng chăm chăm nhìn lên bàn giáo sư, mặc dù cứ

ed; Hagrid's size made him instantly ridiculous in any lineup.

He can't have left," said Ron, sounding slightly anxious.

Of course he hasn't," said Harry firmly.

You don't think he's . . . hurt, or anything, do you?" said Hermione easily.

No," said Harry at once.

But where is he, then?"

There was a pause, then Harry said quietly, so that Neville, Parvati, and Lavender could not hear, "Maybe he's not back yet. You know — from his mission — the thing he was doing for the summer for Dumbledore."

Yeah . . . yeah, that'll be it," said Ron, sounding reassured, but Hermione bit her lip, looking up and down the staff table as though hoping for some conclusive explanation of Hagrid's absence.

Who's *that*?" she said sharply,

chẳng thực sự cần thiết: tướng tá của lão Hagrid sẽ khiến lão ngay tức khắc nổi cộm lên rõ ràng ở trong bất cứ đội hình nào.

Ron nói giọng hơi khắc khốc: "Không lẽ nào bác ấy lại ra đi."

Harry nói giọng kiên quyết: "Đĩ nhãi là bác ấy không ra đi."

Hermione bứt rứt nói: "Mấy bồ cho là bác ấy bị... thương, hay... sao không?"

"Không." Harry nói ngay.

"Vậy thì bác ấy ở đâu?"

Một thoáng yên lặng, rồi Harry rất khẽ, đến nỗi Neville, Parvati và Lavender không thể nghe được, "Có lẽ bác ấy chưa về. Các bạn biết đó, bác ấy đi công tác, công việc mà bác ấy làm cho thầy Dumbledore vào mùa hè."

"Ừ, phải... phải đó, chắc là vậy." Hermione reo lên, củng cố niềm tin, nhưng Hermione cắn môi, nhìn lên rồi nhìn xuống suốt dãy bàn giáo sư như hy vọng tìm được một sự giải thích thuyết phục được cô bé về sự vắng mặt của lão Hagrid.

Chỉ vào giữa bàn giáo sư, Hermione

nting toward the middle of the staff
le.

Harry's eyes followed hers. They lit
t upon Professor Dumbledore,
ing in his high-backed golden chair
the center of the long staff table,
aring deep-purple robes scattered
a silvery stars and a matching hat.
Dumbledore's head was inclined
ward the woman sitting next to him,
o was talking into his ear.

When she looked, Harry thought, like
nobody's maiden aunt: squat, with
ort, curly, mouse-brown hair in which
e had placed a horrible pink Alice
and that matched the fluffy pink
digan she wore over her robes.

When she turned her face slightly to
e a sip from her goblet and he saw,
a a shock of recognition, a pallid,
dlike face and a pair of prominent,
rchy eyes.

"It's that Umbridge woman!"

"Who?" said Hermione.

"She was at my hearing, she works

đột ngột hỏi: "*Người đó là ai?*"

Harry đưa mắt nhìn theo Hermio
Trước tiên Harry thấy giáo
Dumbledore ngồi trên cái ghế lưng c
bằng vàng của cụ đặt ngay chính gi
cái bàn dài dành cho các giáo sư.
mặc một cái áo thụng màu tím th
lác đác mấy ngôi sao óng ánh bạc
đội một cái nón tương xứng. Đầu
Dumbledore nghiêng về phía r
người phụ nữ ngồi kế bên, người r
đang nói gì đó vào tai cụ.

Harry nghĩ, mẹ ta trông giống một
cô già: lùn bè bè, tóc ngắn màu r
lông chuột, xoắn tít, và trên mớ tóc
mẹ đeo một dải băng màu hồng k
Alice thật là khủng khiếp, dải băng
hết sức ăn rở với cái áo len màu h
xù lông tơ mà mẹ mặc bên ngoài t
áo chùng.

Lúc đó mẹ hơi xoay mặt lại để h
một ngum trong cái cốc của mẹ,
Harry giật mình nhận ra, khi nó n
thấy bộ mặt vàng vọt giống như c
cốc với một đôi mắt mòng mọng thô

"Đó là mẹ Umbridge!"

Hermione hỏi lại: "Ai?"

"Mẹ tham gia phiên tòa xử mình,

Fudge!"

Nice cardigan," said Ron, smirking.

She works for Fudge?" Hermione asked, frowning. "What on earth's she doing here, then?"

Dunno . . ."

Hermione scanned the staff table, and her eyes narrowed.

No," she muttered, "no, surely not . . ."

Harry did not understand what she was talking about but did not ask; his attention had just been caught by Professor Grubbly-Plank who had just appeared behind the staff table; she worked her way along to the very end and took the seat that ought to have been Hagrid's. That meant that the first years must have crossed the lake and reached the castle, and sure enough, a few seconds later, the doors from the entrance hall opened. A long line of tired-looking first years entered, led by Professor McGonagall, who was carrying a stool on which sat an ancient wizard's hat, heavily patched and darned with a wide rip near the red brim.

là phe cánh của ông Fudge."

Ron cười ngốc ngếch: "Cái áo đẹp dữ à."

Hermione sững sốt lập lại: "Mụ phe cánh của ông Fudge à? Vậy mụ làm cái gì ở đây chứ?"

"Ai biết được..."

Hermione chăm chú dò xét bàn ghế, mắt cô bé nheo lại.

Cô bé lầm bầm: "Không, không chắc chắn không..."

Harry không hiểu Hermione đang nói về chuyện gì nhưng cũng không hỏi. Nó đang chú ý đến giáo sư Grubbly-Plank, bà vừa xuất hiện đằng sau cửa bàn của giáo sư. Bà tự lách mình dọc đến tận cuối bàn và ngồi xuống ghế lẽ ra dành cho lão Hagrid. Như vậy nghĩa là học sinh năm thứ nhất vượt qua hồ và đã đến lâu đài, đúng ngay chóc, chỉ vài giây sau, các cửa từ tiền sảnh được mở ra. Một hàng dài những học sinh năm thứ nhất vẻ sợ sệt được giáo sư McGonagall hướng dẫn bước vào. Giáo sư McGonagall cầm theo một cái ghế cũ trên đó có một cái nón phù thủy cũ rách vá chùm vá đụp với một cái mép su được mọp lại gần cái vành mũ te tu

The buzz of talk in the Great Hall faded away. The first years lined up in front of the staff table facing the rest of the students, and Professor McGonagall placed the stool carefully in front of them, then stood back.

The first years' faces glowed palely in the candlelight. A small boy right in the middle of the row looked as though he was trembling. Harry recalled, shudderingly, how terrified he had felt when he had stood there, waiting for an unknown test that would determine which House he belonged to.

The whole school waited with bated breath. Then the rip near the hat's brim widened wide like a mouth and the singing Hat burst into song:

In times of old when I was new

And Hogwarts barely started

The founders of our noble school

Thought never to be parted:

United by a common goal,

Tiếng trò chuyện ồn ào trong phòng sảnh đường lắng xuống dần. Bọn học sinh năm thứ nhất đứng sắp hàng phía trước bàn giáo sư, hướng mặt về phía những học sinh còn lại. Giáo sư McGonagall cẩn thận đặt cái ghế ở trước mặt tụi nó, rồi lùi lại.

Mặt mũi tụi học sinh năm thứ nhất tái mét đi trong ánh nến. Một thằng đứng ngay ở hàng giữa có vẻ đang run. Trong chớp mắt, Harry nhớ lại, ngày xưa nó đã cảm thấy khủng khiếp như thế nào khi phải đứng chờ đợi cuộc sát hạch mà nó không được biết trước sẽ quyết định nó thuộc về Nhà nào.

Cả trường cũng đang hồi hộp chờ chờ đợi. Bỗng nhiên cái mép của vành nón há rộng như một cái miệng và cái Nón Phân Loại rống lên bài hát của nó:

Vào thuở xưa khi ta còn mới

Và Hogwarts chỉ mới bắt đầu

*Những người sáng lập ngôi trường
cao quý*

*Tưởng rằng chẳng bao giờ họ
cách chia:*

Hợp nhất vì một mục tiêu chung

They had the selfsame yearning,
To make the world's best magic school
And pass along their learning.
Together we will build and teach!"

The four good friends decided
And never did they dream that they
Might someday be divided,
For were there such friends
Where
As Slytherin and Gryffindor?
Unless it was the second pair
Of Hufflepuff and Ravenclaw?
So how could it have gone so
Wrong?
How could such friendships fail?
Why, I was there and so can tell

The whole sad, sorry tale.
Said Slytherin, "We'll teach just
Those
Whose ancestry is purest."

Họ đều có mơ ước giống nhau
Tạo lập một ngôi trường pháp thuật
tốt nhất thế giới
Và truyền bá kiến thức của mình
Chúng ta sẽ cùng nhau dựng xây
dạy dỗ!"

Bốn người bạn thân quyết định
Và họ chẳng hề ngờ rằng họ
Sẽ bị chia rẽ sau này
Bởi vì ở đâu có được những người
bạn
Như Slytherin và Gryffindor?
Trừ khi kể đến cặp thứ hai
Là Hufflepuff và Ravenclaw
Vậy thì làm sao họ có thể sai lầm?
Làm sao tình bạn như thế vỡ tan?
Làm sao ư? Tôi đã ở đó và tôi có
kể
Cả một câu chuyện buồn đáng tiếc
Slytherin nói: "Chúng ta sẽ chỉ dạy
dỗ những người
Mà tổ tiên thuần chủng nhất"

Said Ravenclaw, "We'll teach those
wise

intelligence is surest."

Said Gryffindor, "We'll teach all those

with brave deeds to their name."

Said Hufflepuff, "I'll teach the lot,

and treat them just the same."

These differences caused little strife

when first they came to light,

for each of the four founders had

a house in which they might

take only those they wanted, so,

for instance, Slytherin

took only pure-blood wizards

of great cunning, just like him,

and only those of sharpest mind

were taught by Ravenclaw

while the bravest and the boldest

Ravenclaw nói: "Chúng ta sẽ dạy
những người

Mà trí thông minh chắc chắn nhất

Gryffindor nói: "Chúng ta sẽ dạy
cả những ai

Coi hành động dũng cảm là đáng
dự"

Hufflepuff thì nói: "Tôi sẽ dạy hết
lũ

Và đối xử chúng như nhau."

Những khác biệt này gây ra nhũ
xung đột nho nhỏ

Khi mới hình thành

Vì mỗi người trong bốn nhà sáng l

Có riêng một Nhà để họ nhận

Những đệ tử họ muốn dạy mà th

Thí dụ Slytherin

Chỉ nhận phù thủy thuần chủng

Cực kỳ khôn khéo như chính ông

Và chỉ những người đầu óc sắc s
nhất

Mới được Ravenclaw dạy dỗ

Trong khi những người dũng c
nhất can trường nhất

Vent to daring Gryffindor.

Good Hufflepuff, she took the rest,

And taught them all she knew,

Thus the Houses and their founders

Retained friendships firm and true.

So Hogwarts worked in harmony

For several happy years,

But then discord crept among us

Feeding on our faults and fears.

The Houses that, like pillars four,

Had once held up our school,

Now turned upon each other and,

Divided, sought to rule.

And for a while it seemed the school

Must meet an early end,

Được Gryffindor gan góc thu nhận

*Những kẻ còn lại đều đư
Hufflepuff tốt bụng nhận hết*

*Và truyền dạy hết những gì bà h
biết*

*Như thế bốn nhà và những ng
sáng lập*

*Giữ được tình bạn vững vàng
chân chính*

Hogwarts hoạt động hài hòa như t

Trong nhiều năm vui vẻ

*Nhưng rồi mối bất hòa len lỏi
giữa họ*

*Được nuôi bằng sai lầm và nỗi
hãi chúng ta*

Bốn Nhà, giống như bốn cột trụ

*Từng chống đỡ ngôi trường c
chúng ta*

*Giờ đây quay ra chống cự lẫn n
và*

Chia rẽ, tranh giành quyền thống t

*Và có một lúc dường như n
trường*

Phải sớm dẹp tiệm thôi

*What with dueling and with fighting
And the clash of friend on friend
And at last there came a morning
When old Slytherin departed
And though the fighting then died out
He left us quite downhearted.
And never since the founders four
Were whittled down to three
Have the Houses been united
As they once were meant to be.
And now the Sorting Hat is here
And you all know the score:
Sort you into Houses
Because that is what I'm for,
But this year I'll go further,
Listen closely to my song:
Though condemned I am to split you
Still I worry that it's wrong,*

*Nào là đấu tay đôi với đánh loạn x
Nào là xung đột chan chát giữa k
với bè
Và cuối cùng vào một buổi sáng
Slytherin già nua ra đi
Và mặc dù hết đánh nhau nữa
Chúng ta vẫn nản lòng vì sự ra
của cụ
Và từ đó những người sáng
không còn đủ bốn
Mà giảm xuống còn ba
Đã đoàn kết các Nhà lại
Như ý đồ ban đầu khi lập chúng ra
Và bây giờ cái Nón Phân Loại ở đ
Và tất cả các trò đều biết lý do:
Ta phân loại các trò vào các Nhà
Bởi vì đó là nhiệm vụ của ta
Nhưng niên học này ta sẽ làm nh
hơn thế
Hãy lắng nghe kỹ bài ca của ta
Mặc dù chẳng muốn tí nào ta
phải phân chia các trò
Nhưng ta vẫn lo như thế là sai*

*Though I must fulfill my duty
And must quarter every year
Still I wonder whether Sorting
May not bring the end I fear.
Oh, know the perils, read the signs,
The warning history shows,
For our Hogwarts is in danger
From external, deadly foes
And we must unite inside her
Or we'll crumble from within.
I have told you, I have warned you. . .
. . . and the Sorting now begin.*

The hat became motionless once
more; applause broke out, though it
was punctured, for the first time in
Harry's memory, with muttering and
whispers. All across the Great Hall
students were exchanging remarks
with their neighbors and Harry,
chatting along with everyone else,

*Mặc dù ta phải làm tròn nhiệm vụ
Và phải chia tư các trò mỗi năm
Ta vẫn tự hỏi liệu việc phân chia
Có đưa tới một kết thúc mà ta lo sợ
Ôi, biết được hiểm nguy, đọc đi
mật hiệu
Bài học lịch sử cho thấy
Đối với Hogwarts của chúng ta
cơ nguy biến
Đến từ những kẻ tử thù bên ngoài
Chúng ta phải đoàn kết từ bên trong
trường
Nếu không chúng ta sẽ sụm bà c
từ trong ra
Ta đã bảo các trò, đã cảnh báo tru
...
Bây giờ hãy để việc phân loại
đầu.*

Cái nón lại nằm im; tiếng vỗ tay
ra, mặc dù hơi bị lờ lởi chỏi với nhữ
tiếng xì xầm và rù rì (chuyện mất
tự này mới xảy ra lần đầu theo trí n
của Harry). Khắp Đại sảnh đường k
học sinh trao đổi nhận xét với ng
bên cạnh và Harry, mặc dù vẫn vỗ

How exactly what they were talking about.

Branched out a bit this year, hasn't said Ron, his eyebrows raised.

Too right it has," said Harry.

The Sorting Hat usually confined itself to describing the different qualities looked for by each of the four Hogwarts Houses and its own role in sorting them; Harry could not remember it ever trying to give the school advice before.

"I wonder if it's ever given warnings before?" said Hermione, sounding slightly anxious.

"Yes, indeed," said Nearly Headless Nick knowledgeably, leaning across the table toward her (Neville winced, it was very uncomfortable to have a ghost lean through you). "The hat feels itself honor-bound to give the school a warning whenever it feels —"

But Professor McGonagall, who was sitting to read out the list of first years' names, was giving the whispering

với mọi người khác, nó biết đích xác tội nhỏ đang nói về cái gì.

Ron nhướn chân mày lên nhận "Năm nay hơi rườm rà hén?"

Harry nói: "Nó đúng quá."

Cái Nón Phân Loại thường thường tự giới hạn trong sự miêu tả những phẩm chất khác nhau mà mỗi Nhà trường Hogwarts nhắm tới cũng như vai trò của cái nón trong việc phân loại học trò; Harry nhớ là trước đây cái nón chưa từng đưa ra những lời khuyên kiểu nhà trường thế này.

Hermione nói, nghe có vẻ hơi căng thẳng: "Mình thắc mắc là trước đây nón có khi nào khuyên răn cảnh cáo không?"

"Thực ra thì có đấy. Con ma Nổi Suýt Mất Đầu nói với vẻ hiểu biết. Lướt chồm qua người Neville để nói với Hermione (Neville nhăn nhó mặt mình bị một con ma chồm qua người đương nhiên không thoải mái chút nào)- Cái nón tự thấy có nghĩa danh dự phải đưa ra lời cảnh cáo thì đáng khi nào nó cảm thấy..."

Nhưng giáo sư McGonagall, đã chờ đọc danh sách học sinh năm nhất, đã nhìn bọn học sinh xì xầm

dents the sort of look that scorches. Early Headless Nick placed a seerought finger to his lips and sat primly right again as the muttering came to an abrupt end. With a last frowning look that swept the four House tables, Professor McGonagall lowered herself to her long piece of parchment and called out,

Abercrombie, Euan."

The terrified-looking boy Harry had noticed earlier stumbled forward and placed the hat on his head; it was only a moment before it had tumbled down to his shoulders by his very prominent ears. He had considered for a moment, then a small rip near the brim opened again and he shouted, "*GRYFFINDOR!*"

Harry clapped loudly with the rest of Gryffindor House as Euan Abercrombie staggered to their table and sat down, looking as though he would like very much to sink through the floor and never be looked at again.

Slowly the long line of first years moved; in the pauses between the names and the Sorting Hat's decisions, Harry could hear Ron's stomach rumbling loudly. Finally, "Zeller, Rose" was sorted into Hufflepuff, and

chuyện bằng ánh mắt bốc lửa. Nụ Suýt Mất Đầu đặt một ngón tay trỏ suốt lên môi và ngồi thẳng lưng nghiêm túc trở lại cùng lúc tiếng chuyện rì rào đột ngột nín khe. Sau quét ánh mắt nghiêm khắc qua khắp bốn Nhà, giáo sư McGonagall hạ mình nhìn xuống tấm giấy da dài thông thường bắt đầu điểm danh.

"Abercrombie, Euan."

Thằng bé có vẻ khiếp sợ mà Harry đã chú ý lúc trước đi lụp chụp tới đặt cái nón lên đầu; may nhờ có vành tai rất ư nổi bật của thằng bé cái nón không bị rớt tuột xuống vai. Cái nón cân nhắc một lúc, rồi cái miệng gần vành nón lại mở ra và la lên "*GRYFFINDOR!*"

Cùng với cả nhà Gryffindor, Harry tay thiết to khi Euan Abercrombie loạng choạng đi về bàn của tụi nó ngồi xuống, trông có vẻ như thằng muốn độn thổ cho rồi để không bị giờ bị nhìn ngó tới nữa.

Cái hàng dài những học sinh nườm nượp thứ nhất từ từ thưa dần; trong khoảng lặng giữa những cái tên được xướng lên và quyết định của cái Nón Phân Loại, Harry nghe rõ tiếng bao tử của Ron sôi lên ùng ục. Cuối cùng, "Zel

Professor McGonagall picked up the wand and stool and marched them away. Professor Dumbledore rose to his feet.

Harry was somehow soothed to see Dumbledore standing before them all, whatever his recent bitter feelings toward his headmaster.

Between the absence of Hagrid and the presence of those dragonish creatures, he had felt that his return to Hogwarts, so long anticipated, was full of unexpected surprises like jarring notes in a familiar song.

But this, at least, was how it was supposed to be: their headmaster coming to greet them all before the start-of-term feast.

"To our newcomers," said Dumbledore in a ringing voice, his eyes stretched wide and a beaming smile on his lips, "welcome! To our old friends — welcome back! There is a time for speech making, but this is not the time to duck in!"

Rose" được phân loại vào r Hogwarts, Hufflepuff, và giáo sư McGonagall cầm cái nón cùng cái ghế đầu rồi r chúng đi khi giáo sư Dumbledore đứng dậy.

Bất kể những cảm xúc cay đắng c đây của nó đối với thầy hiệu trưởng Harry cảm thấy ngòi ngoai phần r khi nhìn cụ Dumbledore đứng trư mặt tất cả đám học sinh.

Bên cạnh sự vắng mặt của k Hagrid và sự có mặt của mấy c ngựa ghê gớm như rồng, Harry c thấy chuyến trở về Hogwarts mà trông mong bấy lâu nay chứa c những ngạc nhiên không ngờ, n những nốt nhạc chói tai xen trong r bài ca quen thuộc.

Nhưng ít ra còn một việc này là buộc phải có: thầy hiệu trưởng đứng lên chào mừng tất cả chúng nó trư khi bắt đầu bữa tiệc khai-giảng-ni học-mới.

Với hai cánh tay giang rộng và cười tươi rạng rỡ trên môi, Dumbledore nói bằng một giọng ng nga: "Đối với những trò mới c trường, thầy chào đón các con! Đối các trò cũ, thầy chào mừng các con về trường! Sẽ có lúc để đọc diễn v

There was an appreciative laugh and outbreak of applause as Dumbledore sat down neatly and threw his long beard over his shoulder so as to keep it out of the way of his plate — food had appeared out of nowhere, that the five long tables were laden with joints and pies and puddings of vegetables, bread, sauces, and several flagons of pumpkin juice.

"Excellent," said Ron, with a kind of eagerness of longing, and he seized the nearest plate of chops and began tearing at them onto his plate, watched approvingly by Nearly Headless Nick.

"What were you saying before the hat started giving warnings?" Hermione asked the ghost.

"Oh yes," said Nick, who seemed surprised of a reason to turn away from the feast, "I was now eating roast potatoes with almost indecent enthusiasm."

"Yes, I have heard the hat give several warnings before, always at

nhưng bây giờ không phải là lúc. Cái này đã!"

Tiếng cười tán thưởng vang lên tiếng vỗ tay hoan hô bùng nổ khi Dumbledore ngồi xuống gọn gàng vắt chòm râu dài thướt qua vai không bị vướng víu râu ria với đĩa ăn của cụ – bởi vì thức ăn ê hề bề bộn xuất hiện và năm dãy bàn dài rên rên dưới những súc thịt và bánh nướng những đĩa rau cải, bánh mì, xúc-xí và những bình nước bí rợ.

Kêu lên một tiếng đầy thèm thèm Ron xuýt xoa: "Tuyệt cú mèo!" chộp cái đĩa thịt sườn gần nhất và đầu gấp vào đầy đĩa của nó, trong lúc lão Nick Suýt Mất Đầu nhìn nó thèm chằm nước miếng.

Hermione hỏi con ma: "Ông định nói gì trước buổi lễ Phân loại? Về vụ nón khuyển rắn ấy?"

"Ờ, phải!" Con ma Nick Suýt Mất Đầu coi bộ vui mừng có được cái để thổi ngó miệng Ron, nó đang ăn món khoai tây nướng với một sự há há há say sưa không được đàng hoàng lắm.

"Phải, tôi từng nghe cái nón dạy vài phen trước đây rồi, luôn luôn"

es when it detects periods of great
rger for the school. And always, of
irse, its advice is the same: Stand
ether, be strong from within."

Ow kunnit nofe skusin danger
it?" said Ron.

lis mouth was so full Harry thought
as quite an achievement for him to
ke any noise at all.

I beg your pardon?" said Nearly
adless Nick politely, while Hermione
ked revolted.

Ron gave an enormous swallow and
d, "How can it know if the school's in
rger if it's a hat?"

I have no idea," said Nearly
adless Nick. "Of course, it lives in
mbledore's office, so I daresay it
ks things up there."

And it wants all the Houses to be
nds?" said Harry, looking over at the
therin table, where Draco Malfoy
s holding court. "Fat chance."

Well, now, you shouldn't take that

những lúc mà nó nhận thấy trườ
đang ở trong giai đoạn bị hiểm họa
đe dọa. Và dĩ nhiên, lời khuyên của
luôn luôn y chang nhau: đoàn kết
vững mạnh từ trong nội bộ."

Ron nói: "Ó à cái ón thì àm ao ó
chườn bi âm uy?"

Miệng Ron đầy nhóc đồ ăn đến
Harry coi cái sự nó thốt ra được
thanh nào trong tình huống đó cũ
được kể như một thành tích.

Hermione tỏ ra ngao ngán hế
trong khi con ma Nick Suýt Mất E
vẫn lịch sự nói: "Xin lỗi, cậu vừa
gì?"

Ron trợn mắt nuốt một cái vĩ đại
nói: "Nó là một cái nón thì làm sao
biết được trường mình bị lâm nguy?"

Nick Suýt Mất Đầu nói: "Tôi khố
biết. Dĩ nhiên, cái nón ở trong
phòng cụ Dumbledore, nên tôi dám
là nó nhặt nhanh tin tức ở đó."

"Và cái nón muốn tất cả nhà là
bạn với nhau à?" Harry đưa mắt n
qua dãy bàn của nhà Slytherin, nơi
Draco Malfoy đang thiết triều. H
nói: "Quá là xui!"

Nick Suýt Mất Đầu nói với giọng q

tude,” said Nick reprovingly. Peaceful cooperation, that’s the key. Ghosts, though we belong to separate Houses, maintain links of friendship. In spite of the competitiveness between Gryffindor and Slytherin, I would never dream of making an argument with the Bloody Baron.”

Only because you’re terrified of me,” said Ron.

Nearly Headless Nick looked highly offended.

Terrified? I hope I, Sir Nicholas de Mimsy-Porpington, have never been guilty of cowardice in my life! The noble blood that runs in my veins —”

What blood?” asked Ron. “Surely I haven’t still got — ?”

It’s a figure of speech!” said Nearly Headless Nick, now so annoyed his head was trembling ominously on his partially severed neck.

I assume I am still allowed to enjoy the use of whichever words I like, even the pleasures of eating and drinking which he denied me! But I am quite used to

trách: "Thôi nào, cậu không nên có t độ đó. Hợp tác hòa bình, đó là đi then chốt. Ma như tụi này, dù thuộc các Nhà khác nhau, vẫn duy trì qu hệ bạn bè. Bất chấp sự ganh đua gi Nhà Gryffindor và Nhà Slytherin, chưa bao giờ mơ tới chuyện gây với Nam Tước Đẫm Máu cả."

Ron nói: "Chỉ vì ông sợ hấn!"

Nick Suýt Mất Đầu tỏ ra bị xúc ph ghê gớm:

"Sợ hả? Ta hy vọng rằng ta, N Nicholas de Mimsy-Porpington, cả chưa bao giờ cảm thấy hổ thẹn vì h nhát! Giòng máu cao quý chảy tr huyệt quản của ta..."

Ron nói: "Máu nào cơ? Chắc chắc ông đâu còn chút..."

"Đó là mỹ từ văn chương!" Nick S Mất Đầu kêu lên, bây giờ ông đã b mình đến nỗi cái đầu ông đang run bần bật một cách đáng ngại trên cái lật lìa.

"Ta cho rằng ta vẫn còn được ph thưởng thức dùng bất cứ từ vựng r mà ta thích, ngay cả khi niềm khoái ăn nhậu khước từ ta! Nhưng mà

dents poking fun at my death, I
sure you!"

Nick, he wasn't really laughing at
!" said Hermione, throwing a furious
k at Ron.

Unfortunately, Ron's mouth was
ked to exploding point again and all
could manage was "node iddum
stup sechew," which Nick did not
m to think constituted an adequate
ology. Rising into the air, he
ightedened his feathered hat and
ept away from them to the other end
the table, coming to rest between
Creevey brothers, Colin and
ennis.

Well done, Ron," snapped
rmione.

What?" said Ron indignantly, having
naged, finally, to swallow his food.
I not allowed to ask a simple
estion?"

Oh forget it," said Hermione irritably,
l the pair of them spent the rest of
meal in huffy silence.

Harry was too used to their bickering

bảo đảm với cậu là ta đã quá quen
chuyện lữ học trò giễu cợt cái chết c
ta."

Hermione ném một cái nhìn giận
cho Ron, nói: "Ông Nick, bạn ấy th
tình không có ý cười cợt ông đâu."

Thật không may, Ron lại vừa t
vào một họng thức ăn đầy nhóc c
mức có thể banh ta lông, cho nên rá
hết sức nó cũng chỉ ú ó "ôi ột âu u
ao", cái câu này không được Nick S
Mắt Dầu coi là đủ thành tố của một
xin lỗi thích đáng. Bay bổng lên kh
trung, con ma chỉnh lại cái nón có c
lông chim cho chỉnh tề rồi tránh xa
Ron và Hermione, lướt bay về p
cuối bàn, tìm chỗ an tọa giữa hai e
em nhà Creevey là Colin và Dennis.

Hermione cự nự: "Giỏi lắm, Ron."

Ron, rốt cuộc cũng tìm được cá
nuốt hết một họng đồ ăn, nổi xung
đáp: "Sao? Chẳng lẽ tui hỏi một c
đơn giản cũng không được sao?"

"Thôi, bỏ đi." Hermione cúi k
đáp, rồi từ đó cho đến hết bữa tiệc
đưa nó không thềm nói gì với nh
nữa.

Harry đã quá quen thuộc với chuy

bother trying to reconcile them; he it was a better use of his time to eat way steadily through his steak-and-ney pie, then a large plateful of his orite treacle tart.

When all the students had finished ing and the noise level in the hall s starting to creep upward again, mbledore got to his feet once more. king ceased immediately as all red to face the headmaster. Harry s feeling pleasantly drowsy now. His r-poster bed was waiting newhere above, wonderfully warm l soft. . . .

Well, now that we are all digesting other magnificent feast, I beg a few ments of your attention for the usual rt-of-term notices,” said mbledore. “First years ought to ow that the forest in the grounds is of bounds to students — and a few our older students ought to know by v too.” (Harry, Ron, and Hermione hanged smirks.)

cãi vã lật vật của Ron và Hermic nên cũng chẳng hơi đâu mà mất có hòa giải hai đũa nó. Nó cảm thấy nên dùng thì giờ của mình để tà tà cho hết miếng bánh nướng thịt bò-thận, rồi đến một đĩa đầy ắp bé nhân mút quét mật đường mà nó thích.

Khi tất cả đã ăn xong và mức độ ào trong Đại sảnh đường bắt đầu dể lên một phen nữa, thì cụ Dumbled lại đứng dậy. Tiếng chuyện trò ngừng ngay lập tức khi tất cả mọi người qu mặt về phía thầy hiệu trưởng. Lúc r Harry cảm thấy đầu óc lơ mơ một cấ dễ chịu hết sức. Cái giường có bốn cột mùng của nó đang nằm chờ ở đó trên lầu, êm ái và ấm áp một cấ tuyệt vời...

Cụ Dumbledore nói: "Thôi, bây g là lúc tất cả chúng ta cùng tiêu hóa r bữa tiệc hết xẩy khác, tôi xin các một chút xiu lưu ý đến những thố báo thông thường vào đầu niên h Học sinh năm thứ nhất nên biết là k rừng ở sau sân trường được đặt ng phạm vi học trò lui tới – và một số h sinh các lớp cao hơn bây giờ cũng r biết điều này." (Harry, Ron Hermione nhìn nhau mỉm cười kh chí.)

Mr. Filch, the caretaker, has asked me, for what he tells me is the four hundred and sixty-second time, to remind you all that magic is not permitted in corridors between classes, but there are a number of other things, all of which can be checked on the extensive list now fastened to Mr. Filch's office door."

"We have had two changes in staffing this year. We are very pleased to welcome back Professor Grubbly-Plank, who will be taking Care of Magical Creatures lessons; we are also delighted to introduce Professor Umbridge, our new Defense Against the Dark Arts teacher."

There was a round of polite but fairly unenthusiastic applause during which Harry, Ron, and Hermione exchanged slightly panicked looks; Dumbledore had not said for how long Grubbly-Plank would be teaching.

Dumbledore continued, "Tryouts for the House Quidditch teams will take place on the —"

He broke off, looking inquiringly at Professor Umbridge. As she was not much taller standing than sitting, there

Cụ Dumbledore nói tiếp: "Thầy nghĩ thầy Filch vừa nhờ tôi một việc mà tôi đã nói với tôi lần thứ bốn trăm sáu mươi hai, ấy là nhắc nhở các trò rằng phép thuật không được phép xài trong hành lang giữa các lớp học, và một số việc cấm đoán khác, tất cả đều đều liệt kê trong một danh sách chung mà nay đã được dán trước cửa văn phòng thầy Filch."

"Năm nay chúng ta có hai thay đổi trong giáo ban. Chúng ta rất vui mừng đón giáo sư Grubbly-Plank trở lại, sẽ dạy môn Chăm sóc Sinh Vật Huyền Bí. Chúng ta cũng vui mừng giới thiệu giáo sư Umbridge, cô giáo mới phụ trách môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám."

Khi một tràng vỗ tay lịch sự nhưng hơi thiếu nồng nhiệt vang lên; Harry, Hermione và Ron đưa mắt nhìn nhau hơi kinh hoàng. Cụ Dumbledore khẽ nói là giáo sư Grubbly-Plank sẽ ở trong bao lâu.

Cụ Dumbledore tiếp tục: "Việc kiểm tra các đội Quidditch của các Nhà sẽ diễn ra vào..."

Cụ đột nhiên ngừng nói, nhìn giáo sư Umbridge dò hỏi. Do bà Umbridge khi đứng thì cũng không cao hơn

s a moment when nobody understood why Dumbledore had stopped talking, but then Professor Umbridge said, "Hem, hem," and it became clear that she had got to her feet and was intending to make a speech.

Dumbledore only looked taken back for a moment, then he sat back down smartly and looked alertly at Professor Umbridge as though he desired nothing better than to listen to her talk. Other members of staff were as adept at hiding their surprise. Professor Sprout's eyebrows had appeared into her flyaway hair, and Professor McGonagall's mouth was as tight as Harry had ever seen it. No new teacher had ever interrupted Dumbledore before. Many of the students were smirking; this woman obviously did not know how things were done at Hogwarts.

"Thank you, Headmaster," Professor Umbridge simpered, "for those kind words of welcome."

Her voice was high-pitched, breathy, and a little-girlish and again, Harry felt a

ngồi bao nhiêu, nên trong một khoảnh khắc không ai hiểu tại sao cụ Dumbledore lại ngừng nói; chỉ khi giáo sư Umbridge tăng háng "E hèm! E hèm!" thì người ta mới vỡ lẽ rằng bà ta đã đứng lên và có ý định đọc một bài diễn văn.

Cụ Dumbledore chỉ có vẻ hơi khựng lại một chút, nhưng rồi cụ ngồi xuống một cách thanh nhã và chăm chú nhìn giáo sư Umbridge như thể cụ khác trông mong gì hơn là lắng nghe bà nói. Những người khác trong giáo sư không lão luyện cho lắm trong việc che dấu sự ngạc nhiên của họ. Chân tóc giáo sư Sprout biến mất dưới mái tóc lòa xòa của bà, và miệng giáo sư McGonagall thì mím mỏng lại đến mức Harry chưa từng thấy bao giờ. Trước đây chưa bao giờ có một giáo sư nào dám ngắt lời cụ Dumbledore. Nhiều học sinh cười khoái chí; Umbridge này rõ ràng là không biết thói ở trường Hogwarts gì hết.

Giáo sư Umbridge mỉm cười nhẹ nhàng: "Cám ơn ông, thưa ông Harry trưởng, đã có những lời chào đón nồng nhiệt."

Giọng của bà the thé, nghe rõ tiếng thở, hơi ồm ồm; và một lần nữa

verful rush of dislike that he could explain to himself; all he knew was t he loathed everything about her, n her stupid voice to her fluffy pink digan. She gave another little oat-clearing cough (*"Hem, hem"*) l continued: "Well, it is lovely to be k at Hogwarts, I must say!" She iled, revealing very pointed teeth. id to see such happy little faces king back at me!"

Harry glanced around. None of the es he could see looked happy; on contrary, they all looked rather en aback at being addressed as ough they were five years old.

I am very much looking forward to ting to know you all, and I'm sure ll be very good friends!"

Students exchanged looks at this; ne of them were barely concealing is.

I'll be her friend as long as I don't re to borrow that cardigan," Parvati spered to Lavender, and both of m lapsed into silent giggles.

Harry cảm thấy một luồng chán g mạnh mẽ tràn qua mà nó không nào tự giải thích nổi. Nó chỉ biết là ghê tởm mọi thứ về bà ta, từ giọng ngu si đến cái áo len xù lông mịn mà màu hồng của bà. Bà ta tăng hắng giọng một lần nữa. (*"E hèm! E hèn"*) rồi nói tiếp: "Vâng, tôi phải nói là đư trở về trường Hogwarts thì thật là thương." Bà mỉm cười, để lộ ra m cái răng nhọn hoắt. "Và được n thấy những gương mặt bé bỏng tươi ngược nhìn lại tôi."

Harry liếc nhìn xung quanh. chẳng thấy có gương mặt nào vui t cả; ngược lại, tất cả đều trông có khó chịu khi bị nói tới như thể họ là con lên năm.

"Tôi rất trông mong được quen k tất cả các em, và tôi cam đoan chú ta sẽ là những người bạn rất tốt!"

Nghe bà nói vậy, bọn học trò đ mắt nhìn nhau; có mấy đứa không nhin được, cười nhăn nhó.

Parvati thì thầm với Lavender: "M sẽ là bạn của bà nếu mình không bị mặc cái áo len đó. Hai đứa bắt đầu vào một trận cười khúc khích r nhỏ."

Professor Umbridge cleared her throat again (“*Hem, hem*”), but when she continued, some of the warmth had vanished from her voice. She sounded much more businesslike and now her words had a learned-by-heart sound to them.

The Ministry of Magic has always considered the education of young witches and wizards to be of vital importance. The rare gifts with which they were born may come to nothing if they are not nurtured and honed by careful instruction. The ancient skills unique to the wizarding community must be passed down through the generations so that we do not lose them forever. The treasure trove of magical knowledge amassed by our ancestors must be guarded, cherished, and polished by those who have been called to the noble profession of teaching.”

Professor Umbridge paused here and she made a little bow to her fellow staff members, none of whom bowed back. Professor McGonagall’s dark eyebrows were contracted so that she looked positively hawklike, and Harry distinctly saw her exchange a significant glance with Professor Sprout as Umbridge

Giáo sư Umbridge lại dang hắng giọng một lần nữa (“*E hèm! E hèm*”) nhưng khi bà tiếp tục nói, tiếng thờ trong giọng nói của bà đã biến mất. Bây giờ giọng nói bà nghe ra công việc sự vụ hơn nhiều và lời của bà đối với bọn học trò nghe có vẻ đều tẻ ngắt như đọc thuộc lòng.

“Bộ Pháp Thuật luôn luôn coi việc giáo dục các phù thủy và pháp sư là một công tác quan trọng cực kỳ. Những năng khiếu hiếm hoi mà các em có được từ bẩm sinh có thể trở nên vô tích nếu không được bồi dưỡng và trau dồi bằng một sự dạy dỗ cẩn thận. Những tuyệt kỹ lâu đời và độc đáo của cộng đồng phù thủy chúng ta phải được truyền dạy qua các thế hệ nếu không sẽ bị mai một đi. Sự khám phá ra những báu kiến thức pháp thuật được tổ tiên ta tích lũy phải được giữ gìn, phát triển và trau chuốt bởi những người đáp ứng tiếng gọi của nghề dạy học cao quý.”

Nói tới đây giáo sư Umbridge dù lại để khẽ nghiêng mình chào những đồng nghiệp trong giáo ban, nhưng không ai thèm đáp lễ. Đôi chân mày đậm của giáo sư McGonagall nhíu lại đến nỗi trông bà giống y chang dế hâu, và Harry thấy rõ ràng giáo sư trao đổi một cái liếc mắt đầy ý nghĩa

... another little “*Hem, hem*” and went on with her speech.

Every headmaster and mistress of Hogwarts has brought something new to the weighty task of governing this historic school, and that as it should be, for without progress there will be stagnation and decay. There again, progress for progress’s sake must be discouraged, for our tried and tested traditions often require no altering. A balance, then, between old and new, between permanence and change, between tradition and innovation . . .”

Harry found his attentiveness slipping, as though his brain was ping-ponging in and out of tune. The quiet buzz always filled the Hall when Dumbledore was speaking was breaking up as students put their heads together, whispering and giggling. Over at the Ravenclaw table, Cho Chang was chatting animatedly with her friends. A few seats along from Cho, Luna Lovegood had got out her *Quibbler* again. Meanwhile at the Hufflepuff table, Ernie Macmillan was

giáo sư Sprout khi giáo sư Umbridge tăng hăng thêm một tiếng *hem hem* nhỏ để tiếp tục bài diễn văn.

"Mỗi ông hiệu trưởng và bà hiệu trưởng của trường Hogwarts đều đóng góp một đôi điều mới mẻ vào công tác nặng nề là quản lý nhà trường lịch sử này, và đó là việc phải làm, vì không có tiến bộ thì sẽ bị đình đốn và suy tàn. Do đó một lần nữa, tiến bộ chỉ vì bản thân sự tiến bộ cần phải được cản ngăn, vì truyền thống đã được thử thách và kiểm nghiệm của chúng ta không thường xuyên hỏi sự chấp vá. Vì vậy một sự cân bằng giữa mới và cũ, giữa cố định và thay đổi, giữa truyền thống và cải tân..."

Harry nhận thấy sự chú ý của nó xuống như thủy triều rút, mặc dù óc nó còn nhấp nhô theo nhịp trống bồng. Sự im lặng luôn luôn ngự trị trên sảnh đường mỗi khi thầy Dumbledore nói chuyện đã bị lật đổ khi lũ học chụm đầu vào nhau thì ào ào nhỏ rúc rích cười. Ở phía dãy bàn của Nhà Ravenclaw, Cho Chang đang sôi nổi đấu láo với mấy đứa bạn. Cách đó một dãy bàn, Luna Lovegood lại lôi tờ tạp chí *Người Dẻo Mềm*. Đồng thời ở dãy bàn Hufflepuff, Ernie Macmillan

... of the few still staring at Professor Umbridge, but he was glassy-eyed and Harry was sure he was only pretending to listen in an attempt to live up to the expectations of a prefect's badge gleaming on his chest.

Professor Umbridge did not seem to notice the restlessness of her audience. Harry had the impression that a full-scale riot could have broken out under her nose and she would have plowed on with her speech. The prefects, however, were still listening very attentively, and Hermione seemed to be drinking in every word Umbridge spoke, though judging by her expression, they were not at all too interested.

... because some changes will be for the better, while others will come, in the fullness of time, to be recognized as errors of judgment. Meanwhile, some old habits will be retained, and finally so, whereas others, outmoded and outworn, must be abandoned. Let us move forward, then, into a new era of openness, effectiveness, and accountability, intent on preserving what ought to be preserved, perfecting what needs to be perfected, and

là một trong vài người còn chăm chú nhìn giáo sư Umbridge, nhưng vì Ernie có đôi mắt đờ đẫn nên Harry dám chắc anh là thằng này chỉ giả bộ lắng nghe trước nỗ lực tỏ ra xứng đáng với cái prefect hiệu Huynh trưởng mới toanh trên ngực áo.

Giáo sư Umbridge không có vẻ gì tâm tới sự nhốn nháo trong đám thanh niên giả của bà. Harry có cảm tưởng là sẽ vẫn thao thao bất tuyệt diễn thuyết cho dù có cả một cuộc náo loạn bùng nổ ngay trước mũi bà. Tuy nhiên các giáo sư vẫn lắng nghe một cách chăm chú, và Hermione dường như uống từng lời giáo sư Umbridge rơm rạc mặc dù căn cứ vào vẻ mặt của cô thì món đó không làm cô bé khinh khẩu chút nào.

"... bởi vì một số thay đổi sẽ vì tiến bộ tốt hơn, trong khi những thay đổi khác xảy ra, trong một thời gian thích hợp, sẽ được nhận ra là những quyết định sai lầm. Đồng thời, vài quán xưa sẽ được giữ lại, và như vậy là hợp lẽ công bằng; trong khi những thói quen khác, đã lỗi thời và lạc hậu phải bị bỏ đi. Nào, chúng ta hãy bước tới, tiến vào một kỷ nguyên cởi mở, hiệu quả, và đầy trách nhiệm, phải đấu để bảo tồn những gì đáng duy

ning wherever we find practices that ought to be prohibited.”

She sat down. Dumbledore clapped. The staff followed his lead, though Harry noticed that several of them clapped their hands together only once or twice before stopping. A few students joined in, but most had been completely unawares by the end of the speech, not having listened to more than a few words of it, and before they could start applauding properly, Dumbledore had stood up again.

“Thank you very much, Professor Umbridge, that was most illuminating,” said, bowing to her. “Now — as I am saying, Quidditch tryouts will be held . . .”

“Yes, it certainly was illuminating,” said Hermione in a low voice.

“You’re not telling me you enjoyed it?” Ron said quietly, turning a glazed eye upon Hermione. “That was about the dumbest speech I’ve ever heard, and I grew up with Percy.”

bảo tồn, hoàn hảo những gì đã được hoàn hảo, và chặt bỏ bất cứ cái nào chúng ta thấy có những âm mưu cần phải bị ngăn cấm.”

Bà Umbridge ngồi xuống. Dumbledore vỗ tay. Các giáo sư khác theo gương cụ, mặc dù Harry nhận thấy nhiều thầy cô chỉ chập tay nhận vỗ được một hai cái rồi thôi. một số học sinh phụ họa theo, nhưng hầu hết không hay biết bài diễn văn chấm dứt lúc nào, vì tụi nó có chịu khó nghe hơn vài ba câu đâu. Nhưng trước khi nhỏ sực nhận ra và vỗ tay đúng bản thì cụ Dumbledore đã lại đứng lên

Cụ khẽ nghiêng mình chào giáo sư Umbridge và nói: “Cảm ơn bà nhiều lắm, giáo sư Umbridge, điều đó sẽ tỏ rõ nhất. Bây giờ, như lúc này tôi đã nói, buổi kiểm tra Quidditch sẽ được thực hiện...”

Hermione nói nhỏ: “Đúng, chắc chắn là sáng tỏ.”

Ron quay gương mặt lò dò của mình về phía Hermione hỏi khẽ: “Bồ đù nói với tụi này là bồ khoái đấy chứ? Bài diễn văn chán phèo nhất mình bị nghe từ trước tới nay, ấy mà mình đã lớn lên cùng một nhà với cậu Percy đấy.”

I said illuminating, not enjoyable," said Hermione. "It explained a lot."

Did it?" said Harry in surprise. "It sounded like a load of waffle to me."

There was some important stuff hidden in the waffle," said Hermione firmly.

Was there?" said Ron blankly.

How about 'progress for progress's sake must be discouraged'? How about 'pruning wherever we find practices that ought to be prohibited'?"

Well, what does that mean?" said Ron impatiently.

I'll tell you what it means," said Hermione ominously. "It means the Ministry's interfering at Hogwarts."

There was a great clattering and rattling all around them; Dumbledore had obviously just dismissed the crowd, because everyone was standing up ready to leave the Hall. Hermione jumped up, looking flustered.

Hermione nói: "Mình nói là sáng chứ không phải thú vị. Nó giải thích được khá nhiều thứ."

Harry ngạc nhiên: "Vậy sao? Nghe mình thì nghe có vẻ như một mớ lao nhảm nhí."

Hermione dứt khoát: "Trong mớ lao có hàm ý một số điều quan trọng."

Ron ngây ra hỏi: "Vậy hả?"

"Thí dụ như 'sự tiến bộ chỉ vì sự tiến bộ thân sự tiến bộ cần phải được ngăn', hay 'chặt bỏ bất cứ ở chỗ chúng ta thấy có những âm mưu cần phải bị ngăn cấm'."

Ron sốt ruột: "Mà những điều đó có nghĩa gì?"

Hermione nói qua kẽ răng nghếch: "Mình sẽ nói cho bạn biết điều đó có nghĩa là gì. Nó có nghĩa là sự can thiệp của Bộ Pháp Thuật vào trường Hogwarts."

Chung quanh tụi nó vang lên tiếng nói chuyện ồn ào và tiếng bàn ghế xô đẩy; hiển nhiên là cùm Dumbledore vừa bế mạc lễ khai giảng, bởi vì mọi người đang đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Ron, we're supposed to show the first years where to go!"

"Oh yeah," said Ron, who had obviously forgotten. "Hey — hey you Midgets!"

Ron!"

Well, they are, they're titchy . . ."

"I know, but you can't call them Midgets. . . . First years!" Hermione said commandingly along the table. "This way, please!"

A group of new students walked shyly up the gap between the Gryffindor and Hufflepuff tables, all of them trying hard not to lead the group. They did indeed seem very small; Harry was sure he had not appeared that young when he had arrived here.

He grinned at them. A blond boy next to Euan Abercrombie looked terrified, nudged Euan, and whispered something in his ear. Euan Abercrombie looked equally frightened

sản đường. Hermione nhảy dựng lên trông có vẻ hết sức bối rối.

"Ron, tụi mình có bốn phận hướng dẫn học sinh năm thứ nhất biết chỗ đi!"

"Ờ há!" Ron rõ ràng là quên bổn phận của nó, bây giờ kêu lên: "Ê, tụi bây, nhóc tì!"

"Ron!"

"Thì... tụi nó, tụi nó bé xíu..."

"Biết vậy, nhưng không được gọi các em là nhóc tì..." "Các em năm thứ nhất! Xin mời đi theo hướng này!" Hermione cất tiếng gọi bằng giọng huy suýt dãy bàn dài.

Một nhóm học sinh mới líu ríu bước ra khoảng trống giữa hai bàn Gryffindor và Hufflepuff, đứa nào cũng rón rón hết sức đùn đẩy nhau để không bị đứa đầu đàn. Trông tụi nó đúng thì là nhỏ xíu; Harry dám chắc là hồi mới đến đây nó đâu có vẻ nhỏ như vậy.

Nó nhe răng cười với mấy đứa năm Một thằng nhóc tóc vàng đến bên cạnh Euan Abercrombie có vẻ như sợ điếng người, nó huých cùi chỏ vào Euan thì thầm gì đó vào tai thằng bé. Euan

He stole a horrified look at Harry, who the grin slide off his face like a mask.

See you later," he said to Ron and Hermione and he made his way out of the Great Hall alone, doing everything he could to ignore more whispering, pointing, and pointing as he passed. He kept his eyes fixed ahead as he wove his way through the crowd in the entrance hall, then he hurried up the marble staircase, took a couple of concealed shortcuts, and had soon left the rest of the crowds behind.

He had been stupid not to expect this, he thought angrily, as he walked through much emptier upstairs corridors. Of course everyone was pointing at him: He had emerged from the Triwizard maze two months ago clutching the dead body of a fellow student and claiming to have seen Lord Voldemort return to power.

There had not been time last term to explain himself before everyone went

Abercrombie tỏ ra hoảng sợ khác kém và len lén nhìn Harry một cách khiếp đảm. Nụ cười tuột khỏi gương mặt Harry như chất Nhựa thú.

Nó thần thờ nói với Ron và Hermione: "Gặp lại sau nha." Rồi một mình đi ra khỏi Đại sảnh đường làm mọi cách có thể làm được để tránh những tiếng xì xầm, những ánh nhìn chòng chọc và chỉ chỗ khi nó ngang qua bọn học trò. Nó giữ mắt mình nhìn thẳng tới trước khi lướt qua đám đông đi tới cửa vào hành lang, rồi vội vã đi lên mấy bậc thang cẩm thạch, băng qua hai lối đi tắt người biết, và nhanh chóng bỏ lại phía hết đám đông ở đằng sau.

Khi đi qua hành lang trống trải hơn nhiều ở tầng trên, nó tức tối nghĩ, mà thật là ngu, không biết nghĩ về chuyện này trước. Dĩ nhiên mọi người sẽ phải nhìn chòng chọc vào nó mới cách đây hai tháng, nó đã ra khỏi mê cung của trận thi đấu Tam phép thuật với các xác chết của một thế bạn học và hô hoán rằng Chúa tể Voldemort đã trở lại nắm quyền lực.

Hồi cuối năm học trước nó không thì giờ để tự biện bạch trước khi r

ne, even if he had felt up to giving whole school a detailed account of terrible events in that graveyard.

He had reached the end of the corridor to the Gryffindor common room and had come to a halt in front of the portrait of the Fat Lady before he realized that he did not know the new password.

“Er . . .” he said glumly, staring up at the Fat Lady, who smoothed the folds of her pink satin dress and looked scornfully back at him.

“No password, no entrance,” she said loftily.

“Harry, I know it!” someone panted from behind him, and he turned to see Neville jogging toward him. “Guess what it is? I’m actually going to be able to remember it for once —” He waved at the stunted little cactus he had shown him on the train. “*Mimbletonia!*”

“Correct,” said the Fat Lady, and her portrait swung open toward them like a door, revealing a circular hole in the

người về nhà, ngay cho dù nó có thấy có trách nhiệm kể cho cả trường nghe câu chuyện chi tiết về nữ biến cố kinh hoàng trong cái nghĩa đó.

Nó đã đi tới cuối hành lang dẫn đến phòng sinh hoạt chung của Nhà Gryffindor và đứng lại trước bức chân dung của Bà Béo, rồi sực nhận ra nó không biết mật khẩu mới.

“Ờ...” Nó rầu rĩ đáp ứng, nhìn chằm chọc vào Bà Béo. Bà này vuốt phẳng những nếp gấp của cái áo đầm bà sa-tanh hồng và lạnh lùng nhìn nó.

Bà cất giọng trịch thượng: “Khác mật khẩu, đừng hòng vào.”

“Harry, mình biết mật khẩu.” Ai thở gấp đằng sau nó, và nó quay lại thấy Neville đang chạy thong thả phía nó. Neville vung vẩy cái xương rồng còi cọc bé xíu mà nó đem ra khoe trên tàu lửa. “Bồ đoán mật khẩu là gì? Mình đã có thể nhớ ngay tức thì, thiệt mà.” “*Mimbletonia!*”

“Đúng.” Bà Béo nói, và bức chân dung của bà bung mở ra về phía tụi nó như một cánh cửa, để lộ ra một cái lỗ t

l behind, through which Harry and Neville now climbed.

The Gryffindor common room looked welcoming as ever, a cozy circular room full of dilapidated squashed chairs and rickety old tables. A fire crackled merrily in the grate and a few people were warming their hands over going up to their dormitories; on the other side of the room Fred and George Weasley were pinning something up on the notice board. Harry waved good night to them and headed straight for the door to the boys' dormitories; he was not in much of a mood for talking at the moment. Neville followed him.

Dean Thomas and Seamus Finnigan had reached the dormitory first and were in the process of covering the walls beside their beds with posters and photographs. They had been talking as Harry pushed open the door and stopped abruptly the moment they saw him. Harry wondered whether they had been talking about him, then whether he was being paranoid.

"Hi," he said, moving across to his trunk and opening it.

trên bức tường đằng sau. Neville và Harry trèo qua cái lỗ này.

Phòng sinh hoạt chung của Gryffindor trông ấm cúng như xưa nay. Một căn phòng trên tháp hình tròn thoải mái kê đầy những cái ghế bành êm ái xộc xệch và những cái bàn cũ lung lay. Một ngọn lửa reo tí tách về trong lò sưởi và đôi ba người đã xòe bàn tay sưởi ấm trước khi đi phòng ngủ của họ. Ở đầu kia của phòng, Fred và George Weasley đã ghim cái gì đó lên bảng thông báo. Harry vẫy tay chúc họ ngủ ngon rồi thẳng tới cánh cửa phòng ngủ nam; chẳng còn lòng dạ nào mà đấu láo lúc này. Neville đi theo nó.

Dean Thomas và Seamus Finnigan đã về tới phòng ngủ trước và đang treo lên tường cạnh giường ngủ của tụi nó mấy tấm bích chương và tranh ảnh. Tụi nó đang nói chuyện thì Harry đẩy cửa bước vào nhưng tụi nó im ngay khi nhìn thấy Harry. Harry tự không biết có phải tụi nó đang chuyện về mình không, hay tại mình hoang tưởng?

Nó đi ngang qua căn phòng, tiến phía cái rương của mình và mở rương ra. Nó nói: "Chào!"

Hey, Harry,” said Dean, who was sitting on a pair of pajamas in the best Ham colors. “Good holiday?”

Not bad,” muttered Harry, as a true account of his holiday would have taken most of the night to relate and he could not face it. “You?”

Yeah, it was okay,” chuckled Dean. Better than Seamus’s anyway, he was not telling me.”

Why, what happened, Seamus?” Neville asked as he placed his *Mimulus mimbletonia* tenderly on his bedside cabinet.

Seamus did not answer immediately; he was making rather a meal of ensuring that his poster of the Pottmare Kestrels Quidditch team was quite straight. Then he said, with his back still turned to Harry, “Me mammy n’t want me to come back.”

What?” said Harry, pausing in the middle of pulling off his robes.

She didn’t want me to come back to Hogwarts.” Seamus turned away from the poster and pulled his own pajamas

Dean vừa mặc bộ đồ ngủ màu rêu xanh, đáp: “Chào Harry. Nghỉ hè không?”

“Không đến nỗi nào. Còn bỏ?” Harry đáp cho qua, bởi vì câu chuyện thật kỳ nghỉ của nó sẽ phải mất gần đêm mới kể hết được, mà nó thì khác thế nào làm nổi việc đó.

Dean chắt lưỡi: “Ừ, cũng được. Sao thì cũng khá hơn mùa hè của Seamus. Nó vừa mới kể cho mình nghe.”

“Ừa, có chuyện gì vậy, Seamus?” Neville hỏi trong lúc nhẹ nhàng đặt bừa bới *Mimulus mimbletonia* của mình lên cái bàn nhỏ bên cạnh giường.

Seamus không trả lời ngay, nó đã chăm chút để bảo đảm là tấm áp-phích của đội Quidditch Chim Cắt Kenmare được treo ngay ngắn. Rồi nó nói, và quay lưng về phía Harry: “Má mẹ không muốn cho mình trở lại trường.”

“Cái gì?” Harry hỏi, phải ngừng kéo tấm áo chùng của nó ra khỏi giường.

Seamus quay mặt khỏi tấm áp-phích và rút bộ đồ ngủ của mình từ giường vẫn không nhìn Harry. “Má khác

of his trunk, still not looking at Harry.

But — why?” said Harry, astonished. He knew that Seamus’s mother was a witch and could not understand, therefore, why she should ever come over so Dursley-ish.

Seamus did not answer until he had finished buttoning his pajamas. “Well,” he said in a measured voice, “I suppose . . . because of you.”

“What d’you mean?” said Harry quickly. His heart was beating rather fast. He felt vaguely as though something was closing in on him.

“Well,” said Seamus again, still avoiding Harry’s eyes, “she . . . er . . . well, it’s not just you, it’s Dumbledore . . .”

“She believes the *Daily Prophet*?” said Harry. “She thinks I’m a liar and Dumbledore’s an old fool?”

Seamus looked up at him. “Yeah, nothing like that.”

Harry said nothing. He threw his head down onto his bedside table,

muốn cho mình trở về trước Hogwarts.”

“Nhưng... Tại sao?” Harry hỏi, sức ngạc nhiên. Nó biết mẹ của Seamus là một phù thủy và vì vậy không thể hiểu tại sao bà ấy lại bỏ trở nên hờn hĩnh kiểu Dursley như vậy.

Seamus gài nút xong bộ đồ ngủ mới trả lời. Nó nói bằng một giọng chắc chắn: “Chà... mình cho là... tại vì bởi vì...”

“Nghĩa là sao?” Harry nói ngay. Tim của nó đang đập khá nhanh. Mơ hồ cảm thấy như thể có cái gì đang sắp tấn công nó.

Một lần nữa Seamus né tránh ánh mắt của Harry. “À... má mình... không phải chỉ một mình bà, cả thầy Dumbledore nữa...”

Nói: “Má bà tin tờ Nhật Báo Tiên tri hả? Bà ấy nghĩ mình là đồ nói láo thầy Dumbledore là một lão già như vậy sao?”

Seamus ngẩng lên nhìn Harry: “Đại khái như vậy.”

Harry không nói gì được. Nó quẳng cây đũa phép xuống cái bàn đặt cạnh

led off his robes, stuffed them frantically into his trunk, and pulled on his amas.

He was sick of it; sick of being the son who was stared at and talked out all the time savagely.

If any of them knew, if any of them had the faintest idea what it felt like to be the one all these things had happened to . . . Mrs. Finnigan had no idea, the stupid woman, he thought.

He got into bed and made to pull the coversings closed around him, but before he could do so, Seamus said, "Look . . . what *did* happen that night when . . . you know, when . . . with Cedric Diggory and all?"

Seamus sounded nervous and eager at the same time. Dean, who had been leaning over his trunk, trying to retrieve a slipper, went oddly still and Harry knew he was listening hard.

"What are you asking me for?" Harry blurted. "Just read the *Daily Prophet* like your mother, why don't you? That'll tell you all you need to know."

giường, cởi áo chùng ra, tức giận tống cái áo vào rương, và rút bộ đồ ngủ r

Nó phát ngán chuyện đó rồi, phẫn chán làm một người lúc nào cũng ngó chòng chọc và bị đàm tiếu suốt.

Nếu bất cứ ai trong bọn họ biết, nếu bất cứ ai trong bọn họ có được chút xíu ý niệm về cái cảm giác như thế nếu đúng phải một trong những chuyện như vậy... Bà Finnigan chẳng hiểu biết gì ráo, Harry hẳn học được một mụ đàn bà ngu ngốc.

Nó lên giường và rập tâm kéo nắp tấm màn quây kín chung quanh nhưng nó chưa kịp làm vậy Seamus đã nói: "Bồ nghĩ coi... chuyện gì đã xảy ra đêm đó khi... bồ biết khi... với Cedric Diggory và tất cả?"

Seamus dường như vừa bực vừa háo hức. Dean đang cúi lom khom trên cái rương của nó, cố gắng rút đôi dép lê, bỗng trở nên im lặng một cách kỳ cục và Harry biết là Dean đang chú ý lắng nghe.

Harry hỏi vặn lại: "Bồ hỏi mình làm gì? Chỉ cần đọc tờ *Nhật Báo Tri* như má bồ ấy, dễ hơn không?"

Don't you have a go at my mother,"
ipped Seamus.

I'll have a go at anyone who calls
a liar," said Harry.

Don't talk to me like that!"

I'll talk to you how I want," said
Harry, his temper rising so fast he
snatched his wand back from his
side table.

If you've got a problem sharing a
room with me, go and ask
Gonagall if you can be moved, stop
your mummy worrying —"

Leave my mother out of this,
Potter!"

What's going on?"

Ron had appeared in the doorway.
His wide eyes traveled from Harry, who
was kneeling on his bed with his wand
pointing at Seamus, to Seamus, who
was standing there with his fists raised.

He's having a go at my mother!"
Seamus yelled.

What?" said Ron. "Harry wouldn't do

sẽ kể hết cho bồ nghe những gì
cần biết."

Seamus ngắt ngang: "Bồ đừng
xúc phạm má tôi."

Harry nói: "Tôi sẽ phản ứng lại
cứ ai gọi tôi là đồ nói láo."

"Đừng có nói với tôi cái giọng đó!"

"Tôi nói bằng cái giọng tôi muốn
nói." Harry bực lại Seamus, cơn giận
của nó đã dâng lên nhanh đến nỗi
chộp lại cây đũa phép ở trên cái bàn
cạnh giường ngủ.

"Nếu trò thấy ngủ chung phòng
tôi sinh ra lắm rắc rối thì cứ đi mà
cô McGonagall cho trò đổi qua phòng
khác, dẹp đi cái trò má ơi má à..."

"Potter, đừng có lôi má tôi vào
chuyện này!"

"Có chuyện gì vậy?"

Ron xuất hiện ở cửa phòng ngủ.
Mắt to của nó đảo từ Harry đang
xồm trên giường lăm lăm cây đũa
c phép trong tay sang đến Seamus đang
đứng giờ nắm đấm lên cao.

Seamus gào: "Nó xúc phạm đến
tôi!"

Ron nói: "Cái gì? Harry không

t — we met your mother, we liked
...”

That’s before she started believing
ery word the stinking *Daily Prophet*
les about me!” said Harry at the top
his voice.

Oh,” said Ron, comprehension
vning across his freckled face. “Oh .
ight.”

You know what?” said Seamus
atedly, casting Harry a venomous
k. “He’s right, I don’t want to share a
mitory with him anymore, he’s a
d man.”

That’s out of order, Seamus,” said
n, whose ears were starting to glow
, always a danger sign.

Out of order, am I?” shouted
amus, who in contrast with Ron was
ring paler. “You believe all the
bish he’s come out with about You-
ow-Who, do you, you reckon he’s
ing the truth?”

Yeah, I do!” said Ron angrily.

Then you’re mad too,” said Seamus
lisgust.

Yeah? Well unfortunately for you,
, I’m also a prefect!” said Ron,

nào làm điều đó... Tụi này từng c
má bồ, tụi này quý bác ấy lắm...”

Harry hét to hết hơi: “Đó là trước
bà ấy đâm ra tin mọi lời lẽ mà tờ *N
Báo Tiên Tri* thói tha ấy viết về mình!

Vẻ hiểu biết bắt đầu bùng lên gư
mặt lấm tẩm tàn nhang của Ron. “C
Ờ... phải.”

Seamus nổi nóng lên, ném c
Harry một cái nhìn độc địa. “Trò k
cái gì? Nó nói phải, tôi không muốn
chung phòng với nó nữa, nó là thê
điên.”

“Như vậy là vô kỷ luật đó, Seamu
Vành tai Ron đã bắt đầu đỏ lên, và
luôn luôn là một dấu hiệu nguy hiểm

Ngược lại với Ron, Seamus đang
xanh tái mét. Nó hét tương lên: “Tôi
kỷ luật hả? Trò tin hết mấy thứ rác r
mà nó phun ra về Kẻ-mà-ai-cũng-b
là-ai-đấy hả? Trò... trò cho là nó
thiệt sao?”

Ron giận dữ nói: “Đúng, tôi tin!”

Seamus chán ghét nói: “Vậy thì
cũng điên tuốt!”

“Vậy hả? Chà, không may cho
lắm, bồ tèo à, tôi còn là Huynh trưở

bing himself in the chest with a jer. “So unless you want detention, hch your mouth!”

Seamus looked for a few seconds as ough detention would be a sonable price to pay to say what s going through his mind; but with a se of contempt he turned on his el, vaulted into bed, and pulled the ings shut with such violence that y were ripped from the bed and fell a dusty pile to the floor. Ron glared Seamus, then looked at Dean and ville.

Anyone else’s parents got a blem with Harry?” he said gressively.

My parents are Muggles, mate,” d Dean, shrugging. “They don’t ow nothing about no deaths at gwarts, because I’m not stupid ough to tell them.”

You don’t know my mother, she’ll asel anything out of anyone!” amus snapped at him. “Anyway, ir parents don’t get the *Daily phet*, they don’t know our admaster’s been sacked from the

nữa!” Ron vừa nói vừa dùng ngón gõ gõ vào ngực mình. “Cho nên, liệu mồm liệu mép trừ khi trò muốu cấu tấu.”

Trong vài giây Seamus có vẻ n coi chuyệu cấu tấu là một cái giá p chấu đấu đấu để trả cho quyều đầu phát biểu cái điều đấu đấu diễn ra trầu đầu nó; nhưng với một tiếng kêu đầu khinh miệu, nó quay gốu, nhầu giườu, và kéo máu tấu màn đầu sậu lại, mặu đầu nốu chấung bị xé tầu ra và rồu xuốung sầu phòng thầu thành r đốu đầu bụi bặu. Ron trườung mắu n Seamus rồu quay qua nhìn Dean Neville.

Nó nói giọng gấu hầu: “Còn ai có má có vấu đầu với Harry nữa không?”

Dean nhứu vai: “Ba má tôi Muggle, bồ tều ạ. Họ không biếu tí gì về nhữung cái chếu ở trườu Hogwarts, bởi vì tôi không ngu đầu nói cho họ biếu.”

Seamus ngắt lờu Dean: “Trồ khắu biếu má tôi, bà sẽ lóc bấu cứ thừ gì từ bấu cứ ai! Mà đầu đầu nào đi nữa ba má trồ cũu không coi tồ *Nhậu E Tiều Tri*, họ không biếu thầu h trườu của chấung ta đầu bị loậu ra k

zengamot and the International
nfederation of Wizards because he's
ing his marbles —”

My gran says that's rubbish,” piped
Neville. “She says it's the *Daily
phet* that's going downhill, not
mbledore. She's canceled our
scription. We believe Harry,” he
d simply.

He climbed into bed and pulled the
ers up to his chin, looking owlshly
r them at Seamus. “My gran's
ays said You-Know-Who would
ne back one day. She says if
mbledore says he's back, he's
k.”

Harry felt a rush of gratitude toward
ville. Nobody else said anything.

Seamus got out his wand, repaired
bed hangings, and vanished
ind them. Dean got into bed, rolled
r, and fell silent.

Neville, who appeared to have
hing more to say either, was gazing
dly at his moonlit cactus.

Pháp thuật đoàn và Liên đoàn Ph
sư Quốc tế bởi vì ông bị khùng...”

Neville cất cao giọng để tham
câu chuyện: “Bà nội mình nói đó
chuyện tầm xàm. Bà nói chính tờ *N
Báo Tiên Tri* đâm ra đồ đốn, chứ kh
phải cụ Dumbledore. Bà không th
đặt mua báo dài hạn nữa. Bà cháu
này tin Harry.” Neville nói năng c
giản.

Nó trèo lên giường và kéo mền
đắp tới cằm, ngó Seamus qua t
mền một cách nghiêm nghị, nói ti
“Bà nội mình luôn nói là sẽ có n
Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở lại.
nói nếu cụ Dumbledore nói là h
lại thì tức là hấn trở lại.”

Harry cảm thấy lòng tràn ngập ni
biết ơn đối với Neville. Không ai
thêm điều gì nữa.

Seamus rút cây đũa phép của nó
sửa chữa lại mấy tấm màn treo qua
giường và biến mất sau những t
màn đó. Dean cũng lên giường, c
tròn lại, nằm im.

Neville, xem ra cũng không còn
để nói thêm nữa, bèn quay ra ch

Harry lay back on his pillows while Hermione bustled around the next bed, putting his things away. He felt shaken by the argument with Seamus, whom he had always liked very much. How many more people were going to suggest that he was lying or unhinged?

Had Dumbledore suffered like this all summer, as first the Wizengamot, then the International Confederation of Wizards had thrown him from their bosoms? Was it anger at Harry, perhaps, that had stopped Dumbledore getting too close with him for months? The two of them were in this together, after all; Dumbledore had believed Harry, and denounced his version of events to the whole school and then to the wider wizarding community. Anyone who thought Harry was a liar had to think that Dumbledore was too or else that Dumbledore had been hoodwinked. . .

They'll know we're right in the end,

chú nhìn cây xương rồng dưới ánh trăng một cách khoái trá.

Harry ngã đầu xuống cái gối trước khi Ron lật đật đi vòng tới cái giường kế bên, cất dẹp đồ đạc của nó. Harry vẫn còn xúc động mạnh vì cuộc cãi vã với Seamus, người bạn mà anh vẫn luôn vô cùng yêu mến. Còn bao nhiêu người nữa sẽ cho là nó chỉ nói láo hoặc nó chẳng qua là đồ tu đĩ tửng?

Có phải cụ Dumbledore cũng phải chịu đựng điều tương tự như vậy trước suốt mùa hè, khi trước tiên là Phái Thủ thuật đoàn, kế đến là Liên minh Phái Thủ thuật Quốc tế lần lượt khai trừ thầy khỏi hàng ngũ của họ? Phải chăng giận Harry mà thầy Dumbledore tránh tiếp xúc với Harry cả mấy tháng trời? Nói cho cùng thì cả hai người có ai khôn khở trong vụ này; thì Dumbledore đã tin tưởng Harry, thông báo bản tường thuật các biến cố của nó cho cả trường biết và rồi cho cộng đồng pháp thuật rộng lớn hơn cùng biết. Bất cứ ai nghĩ Harry là đồ nói láo ắt phải cho thầy Dumbledore cũng vậy hoặc là thầy Dumbledore bưng tai bịt mắt bịt người...

Khi Ron trèo lên giường và tắt

ught Harry miserably, as Ron got
) bed and extinguished the last
idle in the dormitory. But he
ndered how many attacks like
amus's he would have to endure
ore that time came.

ngọn nến cuối cùng trong phòng n
Harry khổ sở nghĩ thầm: *Cuối cùng*
tới lúc họ sẽ biết là chúng ta đúng
Nhưng nó tự hỏi nó sẽ phải chịu đ
thêm bao nhiêu vụ gây hấn như
Seamus nữa mới tới được cái lúc đ

— CHƯƠNG 12 —

GIÁO SƯ UMBRIDGE *PROFESSOR UMBRIDGE*

Seamus dressed at top speed next morning and left the dormitory before Harry had even put on his socks.

Does he think he'll turn into a nutter if he stays in a room with me too long?" he asked Harry loudly, as the hem of his robes whipped out of sight.

"Don't worry about it, Harry," Dean Longbottom muttered, hoisting his schoolbag onto his shoulder. "He's just . . ." But apparently he was unable to say exactly what Seamus was, and after a

Sáng hôm sau, Seamus mang quần áo với tốc độ tối đa rời khỏi phòng ngủ trước khi Harry mang vớ vào.

Khi vạt áo của Seamus vừa phấp phới khỏi tầm mắt nó, Harry hỏi lớn: "Bộ tưởng nếu nó ở chung trong phòng với tôi quá lâu thì nó sẽ hóa thành mặt hạng hay sao chứ?"

"Hơi đâu mà lo chuyện đó, Harry," Dean nói khẽ, khoác cái cặp lên vai. "Chẳng qua nó là..." Nhưng rõ ràng Dean không thể nói chính xác Seamus là cái gì, nên sau một lúc ngắc n

htly awkward pause followed him of the room.

Jeville and Ron both gave Harry it's-problem-not-yours looks, but Harry s not much consoled. How much re of this was he going to have to e?

What's the matter?" asked rmione five minutes later, catching with Harry and Ron halfway across common room as they all headed ard breakfast. "You look absolutely oh for heaven's sake."

he was staring at the common m notice board, where a large new n had been put up.

làm thình nó lại theo Seamus ra k phòng.

Neville và Ron cùng nhìn Harry cái vẻ tại-thằng-đó-cà-chớ-n-cl không-phải-tại-mình, nhưng Hè cũng chẳng được an ủi bao nhiêu. còn phải gặp thêm bao nhiêu vụ n vậy nữa?

Năm phút sau Hermione bắt Harry và Ron đang đi tới giữa phò sinh hoạt chung trên đường đi sáng. Hermione hỏi: "Có chuyện vậy? Bò ngó bộ hết sức... ôi hết c nói rồi!"

Cô bé đang trợn tròn mắt ngó t bảng thông báo của phòng sinh h chung, trên đó một tấm biển to tướ mới toanh đã được trưng lên:

GALLONS OF GALLEONS!

HÀNG ĐÓNG VÀNG

ocket money failing to keep pace with your outgoings?

Like to earn a little extra gold?

ontact Fred and George Weasley, Gryffindor common room, for

Tiền túi không đủ để ăn chơi ư?

Muốn kiếm thêm một ít vàng để c xài chứ?

Hãy liên hệ với Fred và George Weasley, phòng sinh hoạt chung

simple, part-time, virtually painless jobs

WE REGRET THAT ALL WORK IS UNDERTAKEN AT APPLICANT'S OWN RISK)

Gryffindor, để nhận công việc đơn giản làm lúc rảnh rỗi và hầu như không re

(TỤI NÀY RẤT TIẾC NGƯỜI XIN VIỆC PHẢI TỰ CHỊU LẤY RỦI RO TRONG TẤT CẢ CÔNG VIỆC)

They are the limit,” said Hermione firmly, taking down the sign, which Fred and George had pinned up over a poster giving the date of the first Hogsmeade weekend in October. “We’ll have to talk to them, Ron.”

Ron looked positively alarmed.

Why?”

Because we’re prefects!” said Hermione, as they climbed out through the portrait hole. “It’s up to us to stop this kind of thing!”

Ron said nothing; Harry could tell from his glum expression that the prospect of stopping Fred and George doing exactly what they liked was not one that he found inviting.

Hermione lật xuống tấm bảng trên đó Fred và George đã gắn lên một tấm áp phích thông báo ngày nghỉ chuyển đi phổ cuối tuần đầu tiên ở Hogsmeade vào tháng Mười. Cô bé nói một cách dứt khoát: “Họ quá quắt rồi! Ron, chúng ta sẽ phải nói chuyện với họ.”

Ron thực sự hoảng hốt:

“Tại sao?”

“Tại vì chúng ta là Huynh trưởng!” Hermione nói khi tụi nó chui qua cửa sổ chân dung Bà Béo. “Chúng ta có nhiệm vụ phải ngăn chặn chuyện này vậy!”

Ron không nói gì. Harry ngó cái rúm rỏ dột cau có của Ron không thôi cứ có thể nói, rằng cái viễn cảnh ngăn chặn Fred và George không được làm cái điều mà hai anh chàng này khờ khạo thật không phải là cái công việc mà Ron thấy hấp dẫn cho lắm.

Anyway, what's up, Harry?" Hermione continued, as they walked up a flight of stairs lined with portraits of old witches and wizards, all of whom ignored them, being engrossed in their own conversation. "You look really angry about something."

"Seamus reckons Harry's lying about the I-Know-Who," said Ron succinctly, when Harry did not respond.

Hermione, whom Harry had expected to react angrily on his behalf, stayed silent.

"Yes, Lavender thinks so too," she said gloomily.

"Been having a nice little chat with Lavender about whether or not I'm a lying, attention-seeking prat, have you?" Harry said loudly.

"No," said Hermione calmly, "I told her to keep her big fat mouth shut about you, actually. And it would be a lot more nice if you stopped jumping down on her's and my throats, Harry, because you haven't noticed, we're on your side."

There was a short pause.

Khi ba đưa tụi nó đi xuống rồi chặng cầu thang treo đầy chân dung các phù thủy và pháp sư, tất cả đều không đếm xỉa gì đến tụi nó, mà mãi mê bàn tán chuyện trò với nhau. Hermione tiếp tục: "Mà này, có chuyện gì vậy, Harry? Bò có vẻ giận dữ thì tình về chuyện gì đó."

Harry không trả lời nên Ron ngắn gọn: "Seamus cho là Harry láo về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy."

Harry tưởng Hermione sẽ bênh vực mình mà phản ứng một cách tức tối, dè dặt cô nàng chỉ thở dài và rầu rĩ nói:

"Ừ, Lavender cũng nghĩ vậy."

Harry la lớn: "Vậy là được một phần đầu hót với nhỏ đó là liệu mình có một thằng ngu nói láo chơi nổi khúc chứ gì?"

Hermione bình tĩnh nói: "Không. Thực tình là mình đã bảo nó đừng há cái miệng mỡ ra nói bậy bạ về cậu. Và nếu bò đừng có nhảy vào họ cậu mình và hòng Ron thì sẽ tốt biết chừng nào, bởi vì Harry à, nếu bò vẫn chần chừ nhận ra điều này, thì tụi này phải nói tụi này về phe bò mà."

Một thoáng im lặng.

Sorry,” said Harry in a low voice.

That’s quite all right,” said Hermione indignantly. Then she shook her head. “Don’t you remember what Dumbledore said at the end-of-term banquet last year?”

Harry and Ron both looked at her anxiously, and Hermione sighed again.

About You-Know-Who. He said, *‘His strength for spreading discord and enmity is very great. We can fight it only by forming an equally strong bond of friendship and trust —’*

How do you remember stuff like that?” asked Ron, looking at her in admiration.

I listen, Ron,” said Hermione with a touch of asperity.

So do I, but I still couldn’t tell you exactly what —”

The point,” Hermione pressed on firmly, “is that this sort of thing is exactly what Dumbledore was talking about. You-Know-Who’s only been back two months, and we’ve started fighting among ourselves. And the

Rồi Harry nói nhỏ: “Xin lỗi.”

Hermione chững chạc nói: “Khó có chi. Bờ không nhớ thầy Dumbledore nói gì trong bữa tiệc bế giảng niên khóa vừa rồi sao?”

Cả Ron và Harry đều ngây ra nhìn Hermione, và cô nàng lại thở dài:

“Về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó. Thầy nói, *‘Hắn rất giỏi gieo rắc mối hòa và gây ra thù địch. Chúng ta chỉ thể chống lại hắn bằng cách chúng một tình hữu nghị mạnh mẽ bình đẳng và tin cậy lẫn nhau.’*”

Ron nhìn Hermione một cách ngưỡng mộ: “Làm sao bồ có thể nhớ như in những câu như vậy?”

Hermione đáp với một chút khắt khắt: “Mình lắng nghe, Ron à.”

“Mình cũng vậy, nhưng mình không thể nào lặp lại vanh vách điều mà...”

Hermione sốt ruột nói to: “Điểm mấu chốt là điều đó chính xác là điều mà Dumbledore đã nói đến. Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó chỉ mới trở lại hai tháng, mà chúng ta đã bắt đầu cãi đá lẫn nhau rồi. Và lời khuyên của

ting Hat's warning was the same —
nd together, be united —”

And Harry said it last night,” retorted
n, “if that means we’re supposed to
matey with the Slytherins, fat
ince.”

Well, I think it’s a pity we’re not
ng for a bit of inter-House unity,”
d Hermione crossly.

They had reached the foot of the
rble staircase. A line of fourth-year
venclaws was crossing the entrance
l; they caught sight of Harry and
ried to form a tighter group, as
ugh frightened he might attack
agglers.

Yeah, we really ought to be trying to
ke friends with people like that,”
d Harry sarcastically.

They followed the Ravenclaws into
Great Hall, looking instinctively at
staff table as they entered.
fessor Grubbly-Plank was chatting
Professor Sinistra, the Astronomy
cher, and Hagrid was once again
spicuous only by his absence. The
shanted ceiling above them echoed

Nón Phân loại cũng tương tự – Đc
kết, nương tựa vào nhau...”

Ron vặn lại: “Và Harry đã nói hồi
hôm qua rồi, nếu điều đó có nghĩa
tụi mình phải bỏ bịch thân thiết với
Slytherin thì thiệt là đen đũi.”

Hermione gắt: “Thiệt tình, mình n
chúng ta mà không cố gắng giữ đư
hòa khí giữa các Nhà thì quả là đé
tiếc.”

Cả bọn đã đi tới chân của cầu tha
cầm thạch. Một hàng học sinh năm t
tư của Nhà Ravenclaw đang đi ng
qua Tiền sảnh, tụi nó nhìn thấy H
và vội vàng dồn lại thành một đám
cụm, như thể hoảng sợ Harry có
tập kích đũa nào lêu bêu lạc bầy.

Harry mỉa mai nó: “Ừ, tụi mình c
thiệt là nên cố gắng kết thân với nhữ
người như bọn đó.”

Tụi nó đi theo đám Ravenclaw v
đại sảnh đường, theo bản năng, v
bước chân vào là ngó lên dãy bàn
của các giáo sư. Giáo sư Grub
Plank đang trò chuyện với giáo
Sinistra dạy môn Thiên văn học,
một lần nữa lão Hagrid chỉ gây đư
sự chú ý bằng sự vắng mặt của m
Cái trần Đại Sảnh đường được p

Harry's mood; it was a miserable rain-
cloud gray.

Dumbledore didn't even mention
very long that Grubbly-Plank woman's
singing," he said, as they made their
way across to the Gryffindor table.

Maybe" said Hermione
thoughtfully.

What?" said both Harry and Ron
together.

Well . . . maybe he didn't want to
draw attention to Hagrid not being
there."

What do you mean, draw attention to
Hagrid?" said Ron, half laughing. "How could
I not notice?"

Before Hermione could answer, a tall
black girl with long, braided hair had
approached up to Harry.

Hi, Angelina."

Hi," she said briskly, "good
morning?" And without waiting for an
answer, "Listen, I've been made
Gryffindor Quidditch Captain."

phép phía trên đầu tụi nó phản ánh
tâm trạng của Harry; nó xám xịt m
đen thẫm sầu.

Khi tụi nó đi ngang qua Đại Sảnh
đường để đến dãy bàn của Gryffindor,
Harry nói: "Thầy Dumbledore thậm chí không hề nói
bà Grubbly-Plank đó sẽ ở lại bao lâu

Hermione nói về đây ưu tư: "C
lẽ..."

Ron và Harry cùng hỏi: "Sao?"

"À... có lẽ thầy không muốn gây chú
ý tới việc bác Hagrid không có mặt
đây."

Ron suýt bật cười: "Ý bồ là sao?
Gây chú ý tới chuyện đó à? Làm sao
mình có thể không chú ý được chứ?"

Trước khi Hermione có thể trả lời
Ron thì một cô gái đen cao dong dỏng
với bím tóc dài đã đi tới bên Harry.

"Chào Angelina"

Cô ta lanh lợi đáp: "Chào! Nghỉ
vui không?" Và không đợi trả lời, cô
nói tiếp: "Nghe nè, tôi vừa được
làm đội trưởng đội Quidditch
Gryffindor."

Nice one,” said Harry, grinning at her; he suspected Angelina’s pep talks might not be as long-winded as Oliver Wood’s had been, which could only be an improvement.

Yeah, well, we need a new Keeper to replace Oliver’s left. Tryouts are on Friday at five o’clock and I want the whole team there, all right? Then we can see if the new person’ll fit in.”

Okay,” said Harry, and she smiled at him and departed.

I’d forgotten Wood had left,” said Hermione vaguely, sitting down beside him and pulling a plate of toast toward her. “I suppose that will make quite a difference to the team?”

I s’pose,” said Harry, taking the seat opposite. “He was a good keeper . . .”

Still, it won’t hurt to have some new blood, will it?” said Ron.

Harry nghe rằng cười với cô gái: “Mình quyết định sáng suốt.” Nó nghĩ những lời động viên cổ vũ trước trận đấu của Angelina có lẽ sẽ không có nổi lên thế vô tận như những bài diễn văn Oliver Wood từng đăng đàn trước đây; và như vậy thì chỉ có thể coi đó là một sự tiến bộ.

“Ừ, này, bây giờ Oliver đã ra trường rồi, tụi mình cần một người giữ cửa mới. Cuộc kiểm tra sẽ vào lúc năm giờ ngày thứ sáu và mình muốn tất cả đều sẽ có mặt ở đó, được chứ? Lúc đó mình sẽ xem người mới có thích chơi với chỗ khuyết hay không.”

“Được.” Harry đáp. Cô gái mỉm cười với Harry rồi bỏ đi.

Hermione ngồi xuống bên cạnh Harry và kéo một đĩa bánh mì nướng về phía mình, nói một cách lơ đãng: “Mình quên bém đi là anh Wood đã ra trường. Chắc là chuyện đó khiến đội có khác đi ít nhiều.”

Harry ngồi xuống cái băng ghế đối diện: “Mình chắc vậy. Anh ấy là một Thủ quân giỏi.”

Ron nói: “Biết thế, nhưng có thể luồng sinh khí mới cho đội thì có đâu có tổn hại gì, đúng không?”

With a *whoosh* and a clatter, hundreds of owls came soaring in through the upper windows. They descended all over the Hall, bringing letters and packages to their owners and showering the breakfasters with splats of water; it was clearly raining hard outside.

Hedwig was nowhere to be seen, but Harry was hardly surprised; his only respondent was Sirius, and he doubted Sirius would have anything new to tell him after only twenty-four hours apart. Hermione, however, had moved her orange juice aside quickly to make way for a large damp barn owl carrying a sodden *Daily Prophet* in its talons.

"What are you still getting that for?" asked Harry irritably, thinking of Seamus. Hermione placed a Knut in the leather pouch on the owl's leg and it took off again. "I'm not bothering . . . of rubbish."

"It's best to know what the enemy is saying," said Hermione darkly, and she unfurled the newspaper and

Một tiếng *vút vang* lên kèm theo tiếng xao xạc, rồi hàng trăm con chim bay ào vào qua những khung cửa trên cao. Bọn cú đáp xuống khắp phòng ăn, mang thư từ bưu kiện và làm cho bữa ăn của chủ nhân của chúng và làm cho những người đang ăn điểm tâm bị tắm ướt dưới những giọt nước bọn chim làm nhều xuống. Rõ ràng là bên ngoài trời đang mưa to.

Chẳng thấy con Hedwig đâu nữa nhưng Harry chẳng lấy làm ngạc nhiên chút nào; người duy nhất thư từ với Sirius là chú Sirius, và nó không tin chỉ trong nửa giờ chia tay được hăm bốn tiếng mà Sirius đã có tin gì mới để viết cho Harry. Tuy nhiên Hermione phải nhanh chóng dọn ly nước cam của nó qua một bên để có chỗ cho một con cú trại tù nhẹ nhàng ngậm trong mỏ một tờ *Nhật Báo Tiên Tri* cũng ướt mem.

Khi Hermione đặt một đồng Knut vào cái túi da đeo bên chân con cú và con cú cất cánh bay đi thì Harry tức tối: "Sao còn đặt mua tờ báo đó làm gì? Mày chẳng hơi đâu... một mớ rác rưởi."

Hermione nói một cách khó hiểu: "Tốt nhất cũng nên biết kẻ thù đang làm cái gì." Cô nàng mở tờ báo ra và b

appeared behind it, not emerging until Harry and Ron had finished eating.

Nothing,” she said simply, rolling up the newspaper and laying it down by the plate. “Nothing about you or Dumbledore or anything.”

Professor McGonagall was now moving along the table handing out schedules.

Look at today!” groaned Ron. “A story of Magic, double Potions, a lesson in Transfiguration, and double Defense Against the Dark Arts . . . Binns, Snape, Trelawney, and that Umbridge woman all in one day! I wish Fred and George’d hurry up and get those new Snackboxes sorted . . .”

Do mine ears deceive me?” said Hermione, arriving with George and sneezing onto the bench beside Harry. “Hogwarts prefects surely don’t expect us to skive off lessons?”

Look what we’ve got today,” said Ron grumpily, shoving his schedule under Fred’s nose. “That’s the worst timetable I’ve ever seen.”

mất đằng sau tờ báo, cho đến khi Fred và Harry ăn xong mới lại hiện ra.

Cuộn tờ báo lại và đặt nó xuống cạnh đĩa ăn của mình, Hermione nói: “Không có gì. Không có gì về bộ trưởng thầy Dumbledore hay cái gì cả.”

Giáo sư McGonagall lúc ấy đang đọc theo bàn ăn để phát thời khóa biểu.

Ron rên rĩ: “Coi ngày hôm nay này! Một tiết Lịch sử Pháp thuật, hai tiết Độc dược, một tiết Tiên tri, và hai tiết Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của thầy Binns, thầy Snape, cô Trelawney và mẹ Umbridge đó... cả thầy trò chúng ta học một ngày! Mình cầu cho anh Fred và George gấp gấp lên chế cho xong món Snack Làm biếng...”

“Lỗi tai tui có lòng bùng không tui?” Fred vừa đến một lúc với George chen vào ngồi xuống cái băng ghế cạnh bên Harry. “Huỳnh trước mặt tui Hogwarts nhất định là đâu có mục đích gì đâu?”

Ron dí cái thời khóa biểu của nó mũi Fred mà gắt gỏng: “Coi tui em học cái gì bữa nay nè. Em chưa từng thấy cái thứ hai nào tồi tệ như vậy.”

Fair point, little bro,” said Fred, turning the column. “You can have a box of Nosebleed Nougat cheap if you buy in bulk.”

Why’s it cheap?” said Ron suspiciously.

Because you’ll keep bleeding till you finally give up, we haven’t got an antidote yet,” said George, helping himself to a box.

Cheers,” said Ron moodily, adjusting his schedule, “but I think I’ll skip the lessons.”

And speaking of your Skiving Stickerboxes,” said Hermione, eyeing Fred and George beadily, “you can’t advertise for testers on the Gryffindor notice board.”

Says who?” said George, looking astonished.

Says me,” said Hermione. “And you.”

Leave me out of it,” said Ron hastily.

Hermione glared at him. Fred and

Fred liếc qua các cột của thời khóa biểu: “Quan điểm đúng đắn đó, công lý. Nếu em thích có thể xài một tí kẹo Nuga Sặc-máu-mũi rẻ tiền.”

Ron nghi hoặc: “Tại sao lại rẻ tiền thế?”

George vừa tự lấy cho mình món Skiving Stickerbox trích hun khói vừa nói: “Bởi vì em sẽ không bị sặc máu cho đến khi em quát quát người lại, tụi anh chưa chế ra đủ thuốc giải tà.”

Ron nhét cái thời khóa biểu vào túi rồi nói: “Hay đấy! Nhưng có lẽ em nghĩ em phải vào lớp thôi.”

Đôi mắt tròn sáng như hạt huyền hướng lom lom về phía George và Fred, Hermione nói: “Và nhân nói về món Snack Làm biếng, các anh không được quảng cáo kiếm người thử nghiệm trên bảng thông báo của Gryffindor.”

George tỏ ra kinh ngạc, hỏi: “Ai nói vậy?”

Hermione đáp: “Em nói. Và Ron.”

Ron hấp tấp đánh chảnh: “Chẳng lẽ em muốn mình ra trong vụ này đi.”

Hermione trừng mắt nhìn Ron. Fred

George sniggered.

"You'll be singing a different tune in a month, Hermione," said Fred, happily buttering a crumpet. "You're starting your fifth year, you'll be bringing us for a Snackbox before long."

"And why would starting fifth year mean I want a Skiving Snackbox?" asked Hermione.

"Fifth year's O.W.L. year," said George.

"So?"

"So you've got your exams coming and you haven't you? They'll be keeping their noses so hard to that grindstone you'll be rubbed raw," said Fred with satisfaction.

"Half our year had minor breakdowns coming up to O.W.L.s," said George happily. "Tears and tremors . . . Patricia Stimpson kept going over faint . . ."

"Kenneth Towler came out in boils, do you remember?" said Fred reminiscently.

"That's 'cause you put Bulbadox

and George rúc rích cười.

Quét đậm bơ lên miếng bánh xèo. Fred nói: "Hermione à, chẳng bao lâu em sẽ ca giọng khác cho coi. Các em đang bắt đầu năm thứ năm, chẳng bao lâu nữa đâu các em sẽ xin xỏ mua Snack Làm biếng cho coi."

Hermione hỏi: "Mà tại sao bắt đầu năm thứ năm lại có nghĩa là em mua Snack Làm biếng chứ?"

George nói: "Bởi vì năm thứ năm năm thi bằng Pháp sư Thường đẳng."

"Thì sao?"

Fred nói với vẻ mãn nguyện: "Các em sẽ phải chuẩn bị thi cử, chứ có sao nữa? Mấy kỳ thi sẽ khiến các em chúm mũi vào học miệt mài đến tróc đầu luôn."

George vui vẻ nói thêm: "Một nửa đám bạn học cùng năm với anh bị sụp sụp khi gần tới kỳ thi Pháp sư Thường đẳng. Nào là khóc lóc, nổi cơn thịnh nộ... Patricia Stimpson thì cứ xỉu xỉu xuống..."

Fred nhớ lại: "Kenneth Towler phát nhọt đĩnh, em nhớ không?"

George nói: "Đó là tại vì anh bỏ l

nder in his pajamas,” said George.

Oh yeah,” said Fred, grinning. “I’d gotten. . . . Hard to keep track netimes, isn’t it?”

Anyway, it’s a nightmare of a year, fifth,” said George. “If you care out exam results anyway. Fred and I naged to keep our spirits up nehow.”

Yeah . . . you got, what was it, three V.L.s each?” said Ron.

Yep,” said Fred unconcernedly. “But feel our futures lie outside the world academic achievement.”

We seriously debated whether we re going to bother coming back for seventh year,” said George brightly, w that we’ve got —”

le broke off at a warning look from rry, who knew George had been out to mention the Triwizard nings he had given them.

Nhọt trâu vào đồ ngủ của nó.”

Fred nhe răng cười khì. “Ừ há. A quên mất tiêu... đôi khi cũng khó n hết mọi thứ, đúng không?”

George lại nói: “Đằng nào đi nữa năm thứ năm cũng là một cơn mộng, ấy là nếu em bận tâm đến quả thi cử. Dù sao thì Fred và e cũng đã xoay được cách giữ vững t thần.”

Ron nói: “Ừ... vậy mỗi anh chắc được ba cái... cái đó kêu là gì? Bằng cấp Pháp sư Thường Đẳng hả?”

“Đúng!” Fred nói một cách vô tế “Nhưng mà tụi anh không cảm th tương lai mình nằm trong thế giới c thành tích kinh viện.”

George hớn hở: “Tụi này đã nghi túc bàn bạc xem liệu tụi này có r mất công trở lại đây học tiếp năm t bảy hay không, khi mà giờ đây tụi r đã có...”

Anh chàng ngừng ngang xương bắt gặp ánh mắt nhắc nhở của Ha Nó biết là George sắp nhắc tới ợ thường Tam Pháp Thuật mà nó tặng cho hai anh em sinh đôi làm v liếng.

— now that we've got our O.W.L.s," George said hastily. "I mean, do we really need N.E.W.T.s? But we didn't think Mum could take us leaving school early, not on top of Percy turning out to be the world's biggest prat."

"We're not going to waste our last year here, though," said Fred, looking affectionately around at the Great Hall. "We're going to use it to do a bit of market research, find out exactly what the average Hogwarts student requires. In his joke shop, carefully evaluate the results of our research, and then produce the products to fit the demand."

"But where are you going to get the funds to start a joke shop?" asked Hermione skeptically. "You're going to need all the ingredients and materials and premises too, I suppose . . ."

Harry did not look at the twins. His face felt hot; he deliberately dropped his fork and dived down to retrieve it. He heard Fred say overhead, "Ask us any questions and we'll tell you no lies,

George bèn hấp tấp nói trở đi: "Bây giờ tụi này đã có bằng Pháp Thường đẳng rồi. Ý anh nói, là tụi này không biết có cần cái bằng K.T.P.T.M. [Kiểm Tra Pháp Thuật Như T. M. không? Nhưng tụi này không cho má có thể kham nổi chuyện tụi này trường sớm, nhất là thêm cái vụ là Percy trở thành thằng đàn vĩ đại nhất thế giới."

Fred nhìn quanh giảng đường rồi nói cách thân thiết: "Tuy nhiên tụi này cũng không lãng phí năm cuối cùng của tụi này ở đây. Tụi này sẽ làm một tí nghiên cứu thị trường tìm hiểu chính xác xem đám học trò trung bình ở Hogwarts cần cái gì ở tiệm giỡn cười chúng, rồi tụi này cẩn thận đánh giá kết quả nghiên cứu, và rồi sản xuất sản phẩm đáp ứng nhu cầu tiêu dùng."

Hermione ngờ vực hỏi: "Nhưng các anh kiếm đâu ra vàng để mở tiệm Giỡn? Các anh sẽ phải cần tất cả những nguyên liệu và vật liệu... và rồi cơ ngơi nữa, em cho là..."

Harry tránh nhìn hai anh em slyt. Nó cảm thấy mặt nóng bừng lên. Nó cố tình làm rơi cái nĩa rồi giả vờ nhặt xuống dưới bàn để kiểm. Nó nghe Fred nói phía trên bàn: "Hermione

ermione. C'mon, George, if we get here early we might be able to sell a pair of Extendable Ears before Herbology."

Harry emerged from under the table to see Fred and George walking away, each carrying a stack of toast.

"What did that mean?" said Hermione, looking from Harry to Ron. "Ask us no questions . . ." Does that mean they've already got some gold to start a joke shop?"

"You know, I've been wondering about that," said Ron, his brow furrowed. "They bought me a new set of dress robes this summer, and I couldn't understand where they got the money. . . ."

Harry decided it was time to steer the conversation out of these dangerous waters.

"D'you reckon it's true this year's going to be really tough? Because of the exams?"

"Oh yeah," said Ron. "Bound to be, isn't it? O.W.L.s are really important,

anh sẽ không bao giờ nói dối em nữa. em đừng hỏi gì hết. Tụi mình đi thôi." George, nếu tụi mình đến đó sớm thì tụi mình có cơ may bán được vài chiếc Bàn Trưởng Nhĩ trước khi vào lớp Dược Thảo học."

Harry chui từ dưới gầm bàn lên để thấy Fred và George đã bước đi, mỗi người cầm một đống bánh mì nướng.

Hermione hết nhìn Harry lại nhìn sang Ron: "Như vậy nghĩa là sao? "Nếu đừng hỏi gì hết..." phải chăng nghĩa là hai anh đã có được vàng để mở tiệm Giỡn rồi?"

Ron nhíu đôi mày lại thành rãnh sâu giữa trán. "Mấy bồ biết không, mấy anh cũng đang thắc mắc chuyện đó. Anh mua cho mình một bộ áo thun mới vào mùa hè vừa rồi, mà mình không thể hiểu được hai anh kiếm được bao nhiêu Galleon..."

Harry quyết định là đã tới lúc lái câu chuyện ra khỏi vùng nước nguy hiểm này.

"Mấy bồ có cho là năm nay sẽ là năm học gay go không? Vì mấy vụ cử ấy?"

Ron kêu lên: "Ừ há! Chắc là đúng rồi, chứ còn sao nữa? Bằng cấp PH

ect the jobs you can apply for and
rything. We get career advice too,
r this year, Bill told me. So you can
ose what N.E.W.T.s you want to do
t year.”

D’you know what you want to do
r Hogwarts?” Harry asked the other
, as they left the Great Hall shortly
ward and set off toward their
tory of Magic classroom.

Not really,” said Ron slowly. “Except
well . . .”

He looked slightly sheepish.

What?” Harry urged him.

Well, it’d be cool to be an Auror,”
d Ron in an offhand voice.

Yeah, it would,” said Harry fervently.

But they’re, like, the elite,” said Ron.
u’ve got to be really good. What
out you, Hermione?”

I don’t know,” said Hermione. “I

sư Thường đẳng thực sự quan trọng
ảnh hưởng đến chuyện sau này
muốn nộp đơn xin công việc gì cũ
như mọi thứ khác. Anh Bill cũng
với mình là tụi mình cũng sẽ đư
hướng nghiệp, khoảng cuối năm n
Để mà mình có thể chọn chuy
ngành K.T.P.T.N.T mà mình muốn th
đuổi vào năm tới.”

Một lát sau đó tụi nó rời Đại Sảnh
đường đi về phía phòng học Lịch
Pháp thuật. Harry hỏi hai người b
“Mấy bố có biết mấy bồ muốn làm
sau khi tốt nghiệp trường Hogwa
không?”

Ron chậm rãi nói: “Không thực sự
Ngoại trừ... ừ...”

Trông nó có vẻ hơi ngượng ngùng

Harry giục: “Sao?”

Ron nói như thể ửng khẩu nói c
“Chà, làm Thần Sáng cũng oai l
chớ.”

Harry nồng nhiệt tán thành: “Đư
vậy.”

Ron nói: “Nhưng mà nghề đó bả
lắm, mình phải thiết là giỏi mới hò
Còn bồ thì sao Hermione?”

Hermione nói: “Mình không b

...k I'd really like to do something worthwhile."

"An Auror's worthwhile!" said Harry.

"Yes, it is, but it's not the only worthwhile thing," said Hermione thoughtfully. "I mean, if I could take P.E.W. further . . ."

Harry and Ron carefully avoided looking at each other.

The history of Magic was by common consent the most boring subject ever devised by Wizard-kind. Professor Binns, their ghost teacher, had a dreary, droning voice that was almost guaranteed to cause severe drowsiness within ten minutes, five in storm weather. He never varied the content of their lessons, but lectured them without pausing while they took notes, and Binns, gazed sleepily into space.

Harry and Ron had so far managed to scrape passes in this subject only by copying Hermione's notes before the exams; she alone seemed able to

Mình nghĩ mình thiệt tình muốn làm một điều gì đó cho bổ công học tập."

Harry nói: "Làm Thần Sáng cũng công vậy!"

Hermione nói một cách ưu tư: "Nhưng đó đâu phải là việc duy nhất đáng làm. Ý mình nói là nếu mình thể phát triển Hội đấu tranh cho Quyền lợi Gia đình..."

Harry và Ron cẩn thận tránh để mắt nhìn nhau.

Môn Lịch sử Pháp thuật theo ý kiến chung là môn học chán nhất trong chương trình di sản của loài Pháp sư phù thủy. Giáo sư Binns, ông thầy giáo ma, có giọng khò khè đều đều hầu như không đảm gây ra được cơn mơ màng mà chỉ ngủ năm phút thôi. Thầy không bao giờ thay đổi hình thức của bài học, thuyết giảng triền miên bất tận trừ khi lũ học trò cặm cụi ghi chép, hoặc đúng hơn, chăm chăm ngó vào thời gian không mơ màng ngái ngủ.

Harry và Ron cho tới nay chỉ cách c được mấy kỳ thi môn này chẳng qua nhờ có-pi tập của Hermione trước đi thi. Chỉ một mình Hermione là có

ist the soporific power of Binns's ce.

oday they suffered three-quarters of hour's droning on the subject of nt wars. Harry heard just enough in the first ten minutes to reciate dimly that in another cher's hands this subject might e been mildly interesting, but then brain disengaged, and he spent the raining thirty-five minutes playing gman on a corner of his parchment a Ron, while Hermione shot them y looks out of the corner of her eye.

How would it be," she asked them dly as they left the classroom for ak (Binns drifting away through the ckboard), "if I refused to lend you notes this year?"

We'd fail our O.W.L.s," said Ron. "If I want that on your conscience, rmione . . ."

Well, you'd deserve it," she ipped. "You don't even try to listen im, do you?"

We do try," said Ron. "We just ren't got your brains or your memory your concentration — you're just

như có khả năng kháng cự lại sức g mê của giọng nói giáo sư Binns.

Bữa nay nó phải chịu đựng một rưỡi bị ru trong giọng đều đều về c đề chiến tranh bọn khổng lồ. Trc vòng mười phút đầu Harry nghe v đủ để nhận thức lờ mờ là môn học r mà vào tay thầy khác giảng dạy may có thể hấp dẫn ở mức trung bì nhưng rồi bộ não của nó bắt đầu r dần, và nó tiêu một giờ hai mươi p còn lại chơi đánh ca rô với Ron t một góc của miếng giấy da, trong Hermione liếc nhìn tụi nó khó chịu.

Khi tụi nó ra khỏi phòng để nghĩ g lao (giáo sư Binns lướt xuyên qua t bảng đen), Hermione lạnh lùng h "Nếu năm nay mình không cho mấy mượn tập chép nữa, thì sẽ ra sao?"

Ron nói: "Thì tụi này sẽ thi rớt Ph sư Thường đẳng. Nếu bõ muốn lưc tâm cắn rứt về chuyện đó thì Hermic à..."

Hermione nạt ngang: "Cho đáng g bõ. Bõ thậm chí không thèm cố g nghe thầy giảng nữa là!"

Ron nói: "Tụi này có cố gắng c Tụi này chỉ không có được bộ não c bõ, hay trí nhớ, hay sự tập trung c

verer than we are — is it nice to rub
i?”

Oh, don't give me that rubbish,” said
rmione, but she looked slightly
llified as she led the way out into
damp courtyard.

A fine misty drizzle was falling, so
t the people standing in huddles
und the yard looked blurred at the
yes. Harry, Ron, and Hermione
se a secluded corner under a
avily dripping balcony, turning up the
ars of their robes against the chilly
otember air and talking about what
ape was likely to set them in the first
son of the year. They had got as far
agreeing that it was likely to be
nothing extremely difficult, just to
ch them off guard after a two-month
iday, when someone walked around
corner toward them.

Hello, Harry!”

It was Cho Chang and what was
re, she was on her own again. This
s most unusual: Cho was almost
ways surrounded by a gang of
gling girls; Harry remembered the

bồ – chẳng qua bồ thông mình hơn
này – kể ra cũng tốt nếu nhét đũa
vào chứ bộ.”

“Ồi thôi, đừng nói chuyện nhảm ni
Hermione có vẻ hơi dịu lại khi cô nà
dẫn đường đi ra sân trường ẩm ướt

Trời đang mưa phùn và sa mù
đẹp, cho nên hình ảnh những ngu
đứng chụm chụm nhau quanh rìa s
trông nhòa nhạt lơ mơ. Harry, Ron
Hermione chọn một góc khuất d
một hàng hiên nước chảy rờn rồ
lật cổ áo thụng của tụi nó lên để ché
lại cái rét mướt của không khí thá
chín và nói với nhau chuyện t
Snape sẽ có thể làm gì để hành tụi
trong bữa học đầu tiên của năm t
mới. Tụi nó đang tiến gần tới chỗ n
trí là rất có thể thầy sẽ cho làm cá
đó cực kỳ khó, chỉ nhằm bắt giở và
tụi nó ra khỏi kỳ nghỉ hai tháng, thì
đó một người đi vòng qua góc s
hướng về ba đứa.

“Chào Harry!”

Đó là Cho Chang, hơn nữa, lần r
cô bé lại đi có một mình. Đây
chuyện bất thường nhất: Cho hầu n
luôn luôn bị một đám con gái líu tíu
quanh; Harry còn nhớ nỗi đau khổ

ony of trying to get her by herself to
her to the Yule Ball.

Hi,” said Harry, feeling his face grow
. *At least you’re not covered in
inksap this time*, he told himself. Cho
emed to be thinking along the same
s.

You got that stuff off, then?”

Yeah,” said Harry, trying to grin as
ugh the memory of their last
eting was funny as opposed to
rtifying. “So did you . . . er . . . have
ood summer?”

The moment he had said this he
hed he hadn’t: Cedric had been
o’s boyfriend and the memory of his
ath must have affected her holiday
lost as badly as it had affected
rry’s. . . . Something seemed to
ten in her face, but she said, “Oh, it
s all right, you know . . .”

Is that a Tornados badge?” Ron
nanded suddenly, pointing at the
nt of Cho’s robes, to which a sky-

một phen cố gắng gặp cô nàng r
mình để mời nàng tham dự Vũ
Giáng sinh.

“Chào.” Harry nói, cảm thấy r
mình nóng lên. Nó tự nhủ, ít nhất
lần này mình không bị ngập tr
nhựa thúì. Dường như Cho cũng đ
có cùng mạch suy nghĩ như vậy.

“Vây là bạn gỡ được cái chất đó
rồi hả?”

“Ừ.” Harry nói, cố gắng nhe r
cười như thể ký ức về cuộc gặp
vừa rồi của hai người buồn cười l
chứ không đến nỗi xấu hổ ê m
“Vây... ơ... bạn có... nghĩ hè
không?”

Ngay khi vừa mới nó ra câu r
Harry hối tiếc ngay mình đã lỡ mi
Cedric trước đây là bạn trai của C
và ký ức về cái chết của anh ta ắt h
là đã ảnh hưởng đến kỳ hè của C
một cách tồi tệ như đã ảnh hưởng
kỳ nghỉ hè của Harry vậy. Có cái gì
dường như căng ra trên gương r
Cho, nhưng cô bé vẫn nói: “Ồi, cũ
tạm... bạn biết...”

Thình lình Ron chỉ vào ngực
chùng của Cho, nơi có cài một h
hiệu màu xanh da trời được trang

the badge emblazoned with a double-headed T was pinned. “You don’t support them, do you?”

“Yeah, I do,” said Cho.

“Have you always supported them, just since they started winning the Cup?” said Ron, in what Harry considered an unnecessarily accusatory tone of voice.

“I’ve supported them since I was six,” said Cho coolly. “Anyway . . . see you, Harry.”

She walked away. Hermione waited until Cho was halfway across the courtyard before rounding on Ron.

“You are so tactless!”

“What? I only asked her if —”

“Couldn’t you tell she wanted to talk to Harry on her own?”

“So? She could’ve done, I wasn’t stopping —”

“What on earth were you attacking her about her Quidditch team for?”

“Attacking? I wasn’t attacking her, I was only —”

với hai chữ T bằng vàng, hỏi gặng: “Bạn phải huy hiệu đội Tornados đó không? Bạn ủng hộ đội đó à?”

Cho nói: “Vâng, tôi ủng hộ.”

“Bạn ủng hộ từ hồi nào đến giờ hay chỉ mới ủng hộ họ từ khi họ thắng cúp liên đoàn?” Ron hỏi bằng một cái giọng mà Harry cho là giọng cáo buộc khó cần thiết.

Cho vẫn điềm tĩnh đáp: “Tôi ủng hộ họ từ hồi tôi sáu tuổi. À thôi... hẹn gặp lại, Harry nhé.”

Cô bé bước đi. Hermione chờ đợi đến khi Cho đi qua một nửa sân trường rồi mới quay lại tấn công Ron.

“Sao mà bỗ thiếu ý tứ vậy hả?”

“Cái gì? Mình chỉ hỏi nó là...”

“Chẳng lẽ bỗ không thấy là bạn muốn nói chuyện với Harry một mình thôi sao?”

“Vậy sao? Thì ra bạn ấy cứ rầy mình đâu có cản ngăn ...”

“Mắc cái gì bỗ kiếm chuyện với bỗ ấy về đội Quidditch chứ.”

“Kiếm chuyện? Mình đâu có kiếm chuyện với bạn ấy, mình chỉ...”

Who cares if she supports the Tornadoes?”

Oh, come on, half the people you see wearing those badges only bought them last season —”

But what does it *matter*?”

It means they're not real fans, you're just jumping on the bandwagon

That's the bell,” said Harry listlessly, because Ron and Hermione were shouting too loudly to hear it. They did not stop arguing all the way down to Snape's dungeon, which gave Harry plenty of time to reflect that between Hermione and Ron he would be lucky to have two minutes' conversation a day. Cho thought he could look back on his first year without wanting to leave the country.

And yet, he thought, as they joined the queue lining up outside Snape's classroom door, she had chosen to talk to him, hadn't she? She had been Cedric's girlfriend; she could easily have hated Harry for coming out of the Triwizard maze alive when

"Ai bận tâm bạn ấy có ủng hộ Tornadoes hay không?"

"Ôi, thôi đi, một nửa số người thấy đeo huy hiệu chỉ mới mua nó mùa thi đấu vừa rồi..."

"Thì đã làm sao?"

"Có nghĩa là họ không phải là "dân mộ" thực sự, họ chỉ ăn theo mà thôi.

"Chuông reo kia!" Harry uể oải rời khỏi phòng vì Ron và Hermione cãi nhau to tiếng quá nên không nghe tiếng chuông reo. Hai đứa vẫn không ngừng cãi nhau trên suốt quãng đường xuống tới lớp học dưới hầm của thầy Snape nhờ vậy Harry có cả khối thì giờ để ngẫm nghĩ ra là nó sẽ may mắn không bị chùng nào nếu cạnh tranh được với Ron và Neville để có hai phút trò chuyện cho ra hồn với Cho, mà sau đó nhớ lại nó không đến nỗi phải bỏ đi.

Khi tụi nó nhập vào đám học sinh đứng xếp hàng bên ngoài cửa lớp học của thầy Snape, Harry nghĩ, vậy mà Cho đã tự đến và bắt chuyện với nó, chẳng phải sao? Cho đã từng là bạn của Cedric; cô ấy có thể dễ dàng căm ghét Harry vì đã sống sót khi ra khỏi

dric had died, yet she was talking to
in a perfectly friendly way, not as
ugh she thought him mad, or a liar,
n some horrible way responsible for
dric's death. . . .

'es, she had definitely chosen to
ne and talk to him, and that made
second time in two days . . . and at
; thought, Harry's spirits rose. Even
ominous sound of Snape's
geon door creaking open did not
icture the small, hopeful bubble that
emed to have swelled in his chest.
filed into the classroom behind Ron
d Hermione and followed them to
ir usual table at the back, ignoring
huffy, irritable noises now issuing
n both of them.

Settle down," said Snape coldly,
itting the door behind him.

There was no real need for the call
order; the moment the class had
ard the door close, quiet had fallen
d all fidgeting stopped. Snape's

cung cuộc thi đấu Tam Pháp Th
trong khi Credic thì chết, vậy mà cô
vẫn nói chuyện với nó một cách
sức thân tình, chứ không thể như
ấy cho là nó điên khùng hay nói l
hay bằng cách khùng khiếp nào
phải chịu trách nhiệm về cái chết c
Credic...

Ừ, cô ấy rõ ràng là đã tự ý đến
trò chuyện với Harry, và đó là lần t
hai trong vòng hai ngày... Nghĩ c
đây, tinh thần Harry phấn chấn t
lên. Thậm chí cái âm thanh đáng n
của cánh cửa hầm thầy Snape kẹt
mở ra cũng không đâm thủng được
bong bóng căng đầy hy vọng dướ
như đang phồng lên trong lồng ngực
nó. Nó nổi đuôi Ron và Hermione
vào lớp học và theo hai đứa đến
bàn quen thuộc của tụi nó ở cuối l
rồi nó ngồi xuống giữa Ron
Hermione, phớt lờ đi tiếng lục đục r
nguatem cái kính quạ quạ phát ra từ
hai đứa kia.

Thầy Snape đóng cánh cửa s
lưng, lạnh lùng nói: "Ổn định."

Thực ra thì đâu cần kêu gọi trật
ngay khi bọn học trò nghe tiếng cá
cửa đóng lại, thì tất cả đã nín khe
không còn ai nhúc nhích cục cựa nữa

re presence was usually enough to
sure a class's silence.

Before we begin today's lesson,"
d Snape, sweeping over to his desk
l staring around at them all, "I think
ppropriate to remind you that next
ie you will be sitting an important
mination, during which you will
ve how much you have learned
out the composition and use of
gical potions. Moronic though some
his class undoubtedly are, I expect
I to scrape an 'Acceptable' in your
V.L., or suffer my . . . displeasure."

His gaze lingered this time upon
ville, who gulped.

After this year, of course, many of
I will cease studying with me,"
ape went on. "I take only the very
st into my N.E.W.T. Potions class,
ich means that some of us will
tainly be saying good-bye."

His eyes rested on Harry and his lip
led. Harry glared back, feeling a
n pleasure at the idea that he would

Bước nhanh tới cái bàn của mình
đưa mắt nhìn chăm chăm khắp cả l
thầy Snape nói: "Trước khi bắt đầu
học hôm nay, ta nghĩ là cần thiết p
nhắc nhở các trò rằng tháng sáu
các trò sẽ tham dự một kỳ thi qu
trọng, qua đó các trò sẽ chứng tỏ
trò học được bao nhiêu về pha chế
sử dụng Độc dược Pháp thuật. T
nhiên trong một số trong lớp này c
chắc là đồ thoái hóa, ta mong các
moi được lời phê "có thể chấp nh
trong bằng cấp Pháp sư Thường đ
của mình..., nếu không thì liệu mà c
đựng... nỗi bực mình của ta."

Cái nhìn chòng chọc của thầy
này đang nấn ná ở chỗ Neville, c
chàng đang mắc nghẹn. Thầy Sna
tiếp tục:

"Dĩ nhiên sau năm học này, nh
người trong số các trò sẽ thôi học
ta. Ta chỉ nhận những học sinh
nhất vào các lớp Độc dược K.T.P.T.
của ta, có nghĩa là một số trong chú
ta chắc chắn sẽ nói lời vĩnh biệt."

Đôi mắt thầy dừng lại ở Harry và r
thầy cong lên. Harry trừng mắt nhìn
cảm thấy một niềm vui ác liệt khi n

able to give up Potions after fifth year.

But we have another year to go before that happy moment of farewell,” said Snape softly, “so whether you are intending to attempt N.E.W.T. or not, I advise all of you to concentrate your efforts upon maintaining the high-pass standard I have come to expect from my V.L. students.

Today we will be mixing a potion that often comes up at Ordinary Wizarding Level: the Draught of Peace, a potion to calm anxiety and soothe agitation. Be warned: If you are too heavy-handed with the ingredients you put the drinker into a heavy and sometimes irreversible sleep, so you need to pay close attention to what you are doing.”

On Harry’s left, Hermione sat up a little straighter, her expression one of utmost attentiveness.

The ingredients and method” — Snape flicked his wand — “are on the blackboard” — (they appeared there) “you will find everything you need”

là mình sẽ có thể khỏi bị học môn này được sau năm thứ năm.

Thầy Snape nói nhẹ nhàng: “Nhưng chúng ta vẫn còn phải đi lại với nhau một năm nữa trước khi có được niềm vui chia tay. Cho nên dù các trò có định theo đuổi K.T.P.T.N.T hay không ta khuyên các trò nên tập trung nỗ lực vào việc đạt lấy thứ hạng cao mà ta vọng ở các học sinh Thường đẳng Pháp sư của ta.

“Hôm nay chúng ta sẽ pha chế một loại độc dược thường dùng được ra trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng là liệu thuốc Hòa Bình, một dược phẩm làm dịu nỗi lo âu và làm nguôi cơn kích động. Hãy cẩn thận: nếu các trò quá mạnh tay với các nguyên liệu thì các trò sẽ đưa người uống vào một giấc ngủ sâu và đôi khi không thể cứu vãn được. Cho nên các trò cần phải để tâm chú ý cẩn thận đến công việc mình đang làm.”

Bên trái Harry, Hermione ngồi thẳng lưng hơn nữa, vẻ mặt cô nàng tỏ ra chăm chú hết sức nói.

Thầy Snape gõ cây đũa phép “Nguyên liệu và phương pháp trên bảng đen – (Chúng xuất hiện trên bảng) – Các trò sẽ tìm thấy mọi thứ

he flicked his wand again — “in the
re cupboard” — (the door of the
d cupboard sprang open) — “you
re an hour and a half. . . . Start.”

ust as Harry, Ron, and Hermione
l predicted, Snape could hardly
re set them a more difficult, fiddly
ion. The ingredients had to be
led to the cauldron in precisely the
it order and quantities; the mixture
l to be stirred exactly the right
nber of times, firstly in clockwise,
n in counterclockwise directions; the
at of the flames on which it was
imering had to be lowered to exactly
right level for a specific number of
utes before the final ingredient was
led.

A light silver vapor should now be
ng from your potion,” called Snape,
n ten minutes left to go.

Harry, who was sweating profusely,
ked desperately around the
geon. His own cauldron was
ing copious amounts of dark gray
am; Ron’s was spitting green
rks. Seamus was feverishly

các trò cần – thầy gõ nhẹ cây c
phép một cái nữa – trong ngăn tủ
trữ – (cánh cửa của các ngăn tủ đư
nói tới mở bung ra) – Các trò có r
giờ rưỡi... Bắt đầu!”

Đúng như Harry, Ron và Hermic
tiên đoán, thầy Snape chưa từng
cho chúng một bài tập bào chế c
được nào khó khăn tỉ mỉ hơn cái m
này. Các nguyên liệu phải được c
vào vạc theo đúng chính xác thứ tự
số lượng, hợp chất phải được khu
đúng chính xác số lần quy định, tru
tiên là theo chiều kim đồng hồ, kế c
là ngược chiều kim đồng hồ; nhiệt
của ngọn lửa giữ cho hợp chất ở tr
quá trình sôi phải được hạ thấp xư
một cách chính xác cho đúng m
trong một số quy định trước
nguyên liệu cuối cùng được thêm và

Còn khoảng chừng mười phút n
hết giờ thì thầy Snape lên tiếng: “
lúc này một làn khí bạc mong manh
bốc lên từ món thuốc của các trò.”

Harry đang toát mồ hôi đầm đìa, đ
mắt nhìn quanh căn hầm một c
tuyệt vọng. Cái vạc của nó đang b
lên ngùn ngụt hàng cuộn hơi nu
xám sậm. Chảo của Ron thì đ
luống cuống cời lên ngọn lửa dưới v

dding the flames at the base of his
ildron with the tip of his wand, as
y had gone out. The surface of
rmione's potion, however, was a
mmering mist of silver vapor, and as
ape swept by he looked down his
oked nose at it without comment,
ich meant that he could find nothing
criticize. At Harry's cauldron,
ever, Snape stopped, looking down
Harry with a horrible smirk on his
e.

Potter, what is this supposed to
?”

The Slytherins at the front of the
ss all looked up eagerly; they loved
aring Snape taunt Harry.

The Draught of Peace,” said Harry
sely.

Tell me, Potter,” said Snape softly,
n you read?”

Draco Malfoy laughed.

Yes, I can,” said Harry, his fingers
nched tightly around his wand.

Read the third line of the
ructions for me, Potter.”

của nó bằng đầu cây đũa phép bở
lửa đã tắt ngấm. Tuy nhiên trên bề
của món thuốc Hermione bào chế
một lớp sương mù lung linh của l
khí bạc, và khi thầy Snape đi ng
qua, thầy nhìn xuống món thuốc
Hermione qua cái mũi khoằm của t
mà không nhận xét gì hết, có nghĩ
không có gì để chê bai được t
Nhưng khi ngừng ở bên cái vạc
Harry, thầy Snape nhìn xuống H
với một nụ cười nhếch mép kh
khiếp trên mặt.

“Potter, cái này có thể coi là cái
hả?”

Đám Slytherin ở phía trước lớp c
ngược nhìn lên háo hức; tụi nó kh
nghe thầy Snape mắng nhiếc H
lắm lắm.

Harry đáp một cách căng thả
“Thưa thầy, Liều thuốc Hòa bình.”

Thầy Snape nhỏ nhẹ: “Hãy nói c
ta biết, Potter, trò có biết đọc không?”

Draco Malfoy phá ra cười.

Harry ghì chặt mấy ngón tay qu
cây đũa phép. “Thưa thầy, em biết.”

“Vậy đọc lên dòng thứ ba của
hướng dẫn dùm ta, Potter.”

Harry squinted at the blackboard; it was not easy to make out the instructions through the haze of multicolored steam now filling the room.

‘Add powdered moonstone, stir seven times counterclockwise, allow to simmer for seven minutes, then add ten drops of syrup of hellebore.’”

His heart sank. He had not added any of hellebore, but had proceeded straight to the fourth line of the instructions after allowing his potion to simmer for seven minutes.

“Did you do everything on the third line, Potter?”

“No,” said Harry very quietly.

“I beg your pardon?”

“No,” said Harry, more loudly. “I forgot the hellebore . . .”

“I know you did, Potter, which means that this mess is utterly worthless. *Adios.*”

The contents of Harry’s potion vanished; he was left standing foolishly beside an empty cauldron.

Harry liếc lên tấm bảng đen; khó để gì mà nhận ra được lời hướng dẫn xuyên qua lớp sương mù các làn khói nước đủ màu lúc này đang tỏa mờ căn hầm.

“Thêm nguyệt thạch nghiền, khuấy ba lần ngược chiều kim đồng hồ, cho sôi liu liu trong bảy phút, rồi thả vào hai giọt si-rô cây lê lữ.”

Trái tim Harry rớt bịch xuống. Nó không cho thêm si rô cây lê lữ vào, nhảy thẳng qua dòng thứ tư của bảng hướng dẫn sau khi để cho món thuốc của nó sôi bảy phút.

“Trò có làm hết mọi thao tác ở dòng thứ ba không, Potter?”

Harry đáp rất khẽ: “Thưa thầy không.”

“Ta nghe chưa rõ.”

Harry nói to hơn: “Thưa thầy, không. Con quên mất si rô cây lê lữ...”

“Ta biết trò quên, Potter à, có nghĩa là cái mớ hỗn loạn hoàn toàn vô giá trị.”

Khối lượng món thuốc của Harry biến mất ngay; nó đứng chơ vơ ở cách đàn độn bên cái vạc trống trơn

Those of you who *have* managed to read the instructions, fill one flagon with a sample of your potion, label it clearly with your name, and bring it up to my desk for testing,” said Snape. Homework: twelve inches of parchment on the properties of moonstone and its uses in potion-making, to be handed in on Thursday.”

While everyone around him filled their flagons, Harry cleared away his things, seething. His potion had been worse than Ron’s, which was now giving off a foul odor of bad eggs, or Neville’s, which had achieved the consistency of just-mixed cement and which Neville was now having to gouge out of his cauldron, yet it was he, Harry, who would be receiving zero marks for the day’s work. He stuffed his wand back into his bag and slumped down onto his seat, watching everyone else march up to Snape’s desk with filled and corked flagons. When at long last the bell rang, Harry was first out of the dungeon and had already started his lunch by the time Ron and Hermione joined him in the Great Hall.

Thầy Snape nói: “Những ai trong các trò có chịu khó đọc lời hướng dẫn hãy đổ đầy một hũ thuốc mẫu mà các trò pha chế được, ghi rõ ràng tên của mình, rồi đem lên bàn của ta kiểm nghiệm. Bài tập về nhà: Mười hai inches [(khoảng 30 cm)] giấy da thuộc tính của nguyệt thạch và ứng dụng của nó trong pha chế dược phẩm, nộp vào ngày thứ năm.”

Trong khi mọi người chung quanh Harry đổ dược phẩm vào hũ, nó càng đẹp đồ dùng, uất ức càn hông. Mẩu thuốc của nó nó cũng đâu có tệ gì hơn thuốc của Ron hay của Neville: món thuốc của Ron lúc này đang bốc lên mùi tanh của trứng thối; còn thuốc của Neville thì đạt được độ bền chắc của xi măng mới trộn đến nỗi Neville bây giờ phải đục nó ra khỏi cái vại. Vậy mà chỉ có nó, Harry, bị lãnh trừ điểm cho bài tập hôm nay. Nó tặc cây đũa phép trở vào cặp và ném phịch xuống chỗ ngồi, nhìn mọi người lũ lượt đi lên bàn thầy Snape với hũ đầy thuốc đóng nút kỹ. Cuối cùng khi chuông reo, Harry là người đầu tiên bỏ ra khỏi căn hầm và khi Ron và Hermione kịp nhập bọn với nó trên Đại sảnh đường thì nó đã bắt đầu bữa trưa của nó rồi.

The ceiling had turned an even darker gray during the morning. Rain was lashing the high windows.

That was really unfair,” said Hermione consolingly, sitting down next to Harry and helping herself to shepherd’s pie. “Your potion wasn’t nearly as bad as Goyle’s, when he put it in his flagon the whole thing splattered and set his robes on fire.”

Yeah, well,” said Harry, glowering at the plate, “since when has Snape ever been fair to me?”

Neither of the others answered; all three of them knew that Snape and Harry’s mutual enmity had been absolute from the moment Harry had set foot in Hogwarts.

I did think he might be a bit better this year,” said Hermione in an appointed voice. “I mean . . . you know . . .” She looked carefully around; there were half a dozen empty seats on either side of them and nobody was using the table. “. . . Now he’s in the kitchen and everything.”

Trần Đại sảnh đường đã đổi sang màu xám còn u ám hơn cả buổi sáng. Mưa quật xối xả vào mấy khung cửa sổ cao ngất.

Hermione ngồi xuống bên cạnh Harry, tự lấy cho mình món thịt bằm hầm với khoai tây, nói giọng an ủi. “Như vậy thiệt là bất công. Món thuốc của bồ đâu đến nỗi tệ như món thuốc của Goyle, khi thằng ấy chế thuốc vào hũ thì toàn bộ món thuốc văng tung tóe làm cái áo chùng của nó bốc cháy.”

Harry nhìn trừng trừng cái đĩa trước nó, nói: “Ừ... Mà có bao giờ thầy Snape công bằng với mình đâu?”

Cả hai đứa kia đều không trả lời. Cả ba đứa tụi nó đều biết là mối thù giữa thầy Snape và Harry đã bắt đầu vô điều kiện từ cái phút mà Harry đặt chân vào trường Hogwarts.

Hermione nói bằng một giọng rầu rầu: “Mình đã tưởng là năm nay có thầy sẽ khá hơn một tí. Mình muốn là... mấy bồ biết...” Hermione cẩn thận nhìn quanh; có khoảng nửa tá ghế trống ở mỗi bên của tụi nó và không ai lãng vãng gần bàn ăn. Hermione tiếp: “Bây giờ thầy đã ở trong Hội đồng và mọi thứ...”

Poisonous toadstools don't change their spots," said Ron sagely. "Anyway, I've always thought Dumbledore was a bit of a dick, but I never expected him to be so stupid. He's never trusted Snape, where's the evidence he ever really stopped thinking for You-Know-Who?"

"I think Dumbledore's probably got plenty of evidence, even if he doesn't share it with you, Ron," snapped Hermione.

"Oh, shut up, the pair of you," said Harry heavily, as Ron opened his mouth to argue back. Hermione and Ron both froze, looking angry and undecided. "Can't you give it a rest?" he said. "You're always having a go at each other, it's driving me mad." And abandoning his shepherd's pie, he slung his schoolbag back over his shoulder and left them sitting there.

He walked up the marble staircase two steps at a time, past the many students hurrying toward lunch. The anger that had just flared so unexpectedly still blazed inside him, but the vision of Ron and Hermione's shocked faces afforded him a sense of deep satisfaction. *Serve them right*, he

Ron nói giọng triết lý: "Nấm độc không thay đổi đốm. Dù sao đi nữa, mình vẫn luôn luôn nghĩ là thầy Dumbledore hơi gàn trong chuyện tưởng thầy Snape, đâu có bằng chứng gì cho thấy lão đã thực sự thôi việc cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy."

Hermione ngắt lời Ron: "Mình nghĩ là thầy Dumbledore có lẽ có rất nhiều bằng chứng, cho dù thầy không cho biết, Ron à."

Ron há miệng toan nói cãi lại Harry nặng nhọc lên tiếng: "Thôi, người im đi." Cả Ron và Hermione cũng lặng người, tỏ vẻ tức giận và bị phạm. Harry nói: "Hai người có thể sống yên gió lặng một chút không? Người cứ hục hặc với nhau hoài, khi tôi muốn điên luôn." Rồi bỏ mớ bánh thịt băm hầm khoai tây, nó lẳng cái cốc qua vai mà đi, bỏ mặc hai đứa kia nín lặng tại chỗ.

Nó bước hai bậc một lên cái cầu thang cẩm thạch, ngang qua nhà bếp đưa học trò đang hối hả đi ăn trưa. Cơn giận vừa bùng lên quá bất ngờ vẫn còn bùng bùng trong lòng nó, hình ảnh gương mặt sừng sốt của Ron và Hermione khiến cho nó có một cảm giác hài lòng sâu sắc. Nó nghĩ "đây

ught. *Why can't they give it a rest? . . . Sickering all the time . . . It's enough to drive anyone up the wall. . . .*

He passed the large picture of Sir Cadogan the knight on a landing; Sir Cadogan drew his sword and brandished it fiercely at Harry, who ignored him. "Come back, you scurvy dog, stand fast and fight!" yelled Sir Cadogan in a muffled voice from behind his visor, but Harry merely walked on, and when Sir Cadogan attempted to follow him by running into the neighboring picture, he was rebuffed by its inhabitant, a large and angry-looking wolfhound.

Harry spent the rest of the lunch hour sitting alone underneath the door at the top of North Tower, and subsequently he was the first to descend the silver ladder that led to Mill Trelawney's classroom when the bell rang.

Divination was Harry's least favorite class after Potions, which was due mainly to Professor Trelawney's habit of predicting his premature death every

đời tụi nó. *Tại sao tụi nó không để nó sống yên gió lặng chứ? Lúc nào có cái vã nhau toàn chuyện vặt vã nhiều đó đủ khiến cho bất cứ ai có phải phát khùng".*

Nó đi ngang qua bức tranh khổng lồ của Ngài Hiệp sĩ Cadogan ở đầu cầu thang; Ngài Cadogan đã rút gươm và khua loạn xạ về phía Harry, mà chẳng ngó ngang gì tới ông ta. Bằng một giọng bị nghẹt trong tấm che mắt của bộ áo giáp, Ngài Hiệp sĩ Cadogan gào lên: "Đến đây, đồ đê tiện, đứng thẳng lên và chiến đấu!", nhưng Harry chỉ dừng dừng bước tới, và khi Ngài Cadogan ráng đuổi theo nó bằng cách chạy qua bức tranh kế bên, thì ngài cư dân ở đó, một con chó lai sói có giận dữ, khăng khăng cự tuyệt.

Harry dành thời gian còn lại của giờ ăn trưa ngồi một mình bên dưới cửa sập trên đỉnh của ngọn Tháp Báo do đó mà nó là người đầu tiên trèo cái thang bạc dẫn tới phòng học của giáo sư Sibyll Trelawney khi chuông reo.

Môn Tiên tri là môn học Harry ghét nhất, sau môn Độc dược, chủ yếu tại vì thói quen của cô Trelawney mỗi vài ba bài học lại tiên đoán

lessons. A thin woman, heavily draped in shawls and glittering with strings of beads, she always reminded Harry of some kind of insect, with her glasses hugely magnifying her eyes. She was busy putting copies of tattered, leather-bound books on each of the spindly little tables with which the room was littered when Harry entered the room, but so dim was the light cast by the lamps covered by covers and the low-burning, sickly-glinted fire that she appeared not to notice him as he took a seat in the shadows. The rest of the class arrived over the next five minutes. Ron emerged from the trapdoor, looked around carefully, spotted Harry and glared directly for him, or as directly as he could while having to wend his way between tables, chairs, and overstuffed sofas.

Hermione and me have stopped talking,” he said, sitting down beside Harry.

Good,” grunted Harry.

But Hermione says she thinks it would be nice if you stopped taking out your temper on us,” said Ron.

I’m not —”

chết yếu của nó. Là một người đàn ông gầy gò quần kỹ càng trong những tấm khăn choàng và lông la lông lá những chuỗi hạt, cô Trelawney luôn gợi cho Harry nhớ đến loại côn trùng nào đó, với đôi mắt kiếng khuếch đại làm đôi mắt cô hết sức bự. Khi Harry bước vào, cô Trelawney đang bận với mấy cuốn sách đóng bằng da xộc xệch lên từng cái bàn nhỏ chên vênh kê bừa bãi trong phòng, nhưng ánh sáng tỏa ra từ mấy bóng đèn trùm khăn ngọn lửa cháy yếu ớt và bốc mùi bệ hoạn quá mù mờ đến nỗi cô có thể không để ý đến nó khi nó ngòì xuống một cái ghế trong bóng tối. Năm phút sau những học sinh khác đến đủ. Ron hiện ra từ cánh cửa sập, cẩn thận nhìn quanh, tìm thấy Harry và đi thẳng hoặc đứng ra là đi con đường ít lờ vòng nhất qua những bàn ghế và nệm nhòì quá căng để tới chỗ nó.

Ron ngòì xuống bên cạnh Harry, rồi nói: “Hermione và mình hết cãi nhau rồi.”

Harry làu bàu: “Tốt.”

Ron nói: “Nhưng Hermione nói rằng ấy nghĩ là nếu bỏ thôi trút cơn nóng giận của bỏ vào tụi này thì hay hơn.”

“Mình đâu có...”

I'm just passing on the message," said Ron, talking over him. "But I know she's right. It's not our fault how Sirius and Snape treat you."

I never said it —"

"Good day," said Professor McGonagall in her usual misty, dreamy voice, and Harry broke off, feeling both surprised and slightly ashamed of himself again. "And welcome back to Hogwarts. I have, of course, been following your fortunes most carefully over the holidays, and am delighted to hear that you have all returned to Hogwarts safely — as, of course, I would have expected you would."

You will find on the tables before you a copy of *The Dream Oracle*, by Ignigo Imago. Dream interpretation is a most important means of divining the future and one that may very probably be tested in your O.W.L. Not, of course, that I believe examination successes or failures are of the remotest importance when it comes to the sacred art of divination. If you have the Sleeping Eye, certificates and grades

Ron nói át lời Harry: "Mình chỉ nói lời lại thôi. Nhưng mình nghĩ là bạn nói đúng. Tội này đâu có trách nhi trong cách Sirius và thầy Snape xử với cậu."

"Mình không hề nói là..."

"Chào các em." Giáo sư McGonagall cất lên giọng nói mơ màng mập mạp quen thuộc của cô, và Harry ngừng nói, cảm thấy vừa bực mình lại vừa xấu hổ với chính mình một lần nữa. "Chào mừng các em trở lại với lớp học Tiên tri. Dĩ nhiên lâu nay cô vẫn theo dõi vận mệnh các em trong suốt nghỉ hè một cách cẩn thận, và cô mừng thấy là tất cả các em đều trở trường Hogwarts an toàn – bởi vì, nhiên, cô biết là các em sẽ trở về toàn."

"Các em sẽ tìm thấy trên bàn trước mặt mình quyển sách Giải Sám Mộng của Ignigo Imago. Diễn giải những giấc mộng là cách thức tiên đoán tương lai quan trọng nhất và là môn học rất có thể được kiểm tra trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng của các em. Dĩ nhiên là không phải tôi có chuyện đậu hay rớt kỳ thi không quan trọng mấy khi nói đến nghệ thuật tiên tri thiêng liêng. Nếu các em có l

ter very little. However, the admaster likes you to sit the mination, so . . .”

Her voice trailed away delicately, giving them all in no doubt that Professor Trelawney considered her subject above such sordid matters as examinations.

Turn, please, to the introduction and read what Imago has to say on the matter of dream interpretation. Then divide into pairs. Use *The Dream Oracle* to interpret each other's most recent dreams. Carry on.”

The one good thing to be said for this lesson was that it was not a double period. By the time they had all finished reading the introduction of the book, they had barely ten minutes left for dream interpretation. At the table next to Harry and Ron, Dean had teamed up with Neville, who immediately embarked on a long-winded explanation of a nightmare involving a pair of giant scissors tearing his grandmother's best hat;

nhân, thì bằng và thứ hạng khác đáng kể lắm. Tuy nhiên, thầy h trưởng muốn các em làm bài thi c nên...”

Giọng nói của cô Trelawney kéo ngân nga một cách ý nhị, khiến cho lũ học trò tin rằng giáo sư Trelawney đặt môn học của cô lên trên những chuyện tầm thường vụn vặt như chuyện thi cử.

“Mời các em mở sách đến phần giới thiệu và đọc những gì Imago phải nói về vấn đề giải mộng. Sau đó các em chia thành từng đôi. Dùng quyển *Cẩm Mộng* mà giải cho nhau giấc mộng mới đây nhất của nhau. Làm ngay.”

Cái hay duy nhất đáng nói về bài học này nó chỉ kéo dài một tiết mà thôi. Khi mà tất cả đọc xong phần giới thiệu của cuốn sách thì tụi nó chỉ còn chừng mười phút để giải mộng. Bên cạnh bàn của Ron và Harry, Dean đã kết đôi với Neville, anh chàng này ngay lập tức lao vào công việc giải thích vòng vo về một cơn ác mộng liên quan đến một cây kéo khổng lồ mang cái rổ đẹp nhất của bà nội nó. Harry và F thì chỉ nhìn nhau rầu rĩ.

Harry and Ron merely looked at each other glumly.

"I never remember my dreams," said Ron. "You say one."

"You must remember one of them," said Harry impatiently.

Harry was not going to share his dreams with anyone. He knew perfectly well what his regular nightmare about a graveyard meant, and he did not need Ron or Professor Trelawney or the stupid *Dream Oracle* to tell him that. . . .

"Well, I had one that I was playing Hagrid's hide-and-seek in the Whomping Willow the other night," said Ron, screwing up his face in an effort to remember. "What d'you reckon that means?"

"Probably that you're going to be eaten by a giant marshmallow or something," said Harry, turning the pages of *The Dream Oracle* without interest.

It was very dull work looking up bits of dreams in the *Oracle* and Harry was cheered up when Professor Trelawney set them the task of keeping a dream diary for a month as

Ron nói: "Mình chẳng bao giờ nhớ những giấc mơ của mình. Bờ nói giấc mơ của bờ đi."

Harry sốt ruột nói: "Bờ phải nhớ một giấc mơ nào đó."

Nó sẽ không chia sẻ giấc mơ của mình với ai hết. Nó biết quá rõ là cơn ác mộng thường xuyên của nó về nghĩa địa mang ý nghĩa gì, nó không cần Ron hay giáo sư Trelawney hay quyển *Giải Sám Mộng* ngu ngốc để cho nó biết...

Ron đành nhăn mặt lại trong một nỗ lực cố nhớ lại: "Ừ, hôm kia mình nhớ mơ thấy mình chơi Quidditch. Bờ có là điều đó có ý nghĩa gì?"

Harry lật lật quyển *Giải Sám Mộng* không có chút hứng thú nào hết. "Có lẽ bờ sắp bị cây thực quỳ khổng lồ ăn mất, hay đại khái như vậy."

Để tra cứu những mẫu chiêm bao trong cuốn *Giải Sám Mộng* là một công việc hết sức chán phèo. Harry lại càng không phấn khởi khi giáo sư Trelawney giao cho tụi nó công việc

network. When the bell went, he and
n led the way back down the ladder,
n grumbling loudly.

D'you realize how much homework
ve got already? Binns set us a foot-
l-a-half-long essay on giant wars,
ape wants a foot on the use of
onstones, and now we've got a
nth's dream diary from Trelawney!
d and George weren't wrong about
V.L. year, were they? That
bridge woman had better not give
any . . .”

When they entered the Defense
ainst the Dark Arts classroom they
nd Professor Umbridge already
ited at the teacher's desk, wearing
fluffy pink cardigan of the night
ore and the black velvet bow on top
er head. Harry was again reminded
ibly of a large fly perched unwisely
top of an even larger toad.

The class was quiet as it entered the
m; Professor Umbridge was, as yet,

ghi nhật ký chiêm bao trong một thá
coi như bài tập làm ở nhà. Khi chươ
reo, nó và Ron dẫn đầu lớp leo xuố
cái thang dây, Ron làu bàu lớn tiếng

“Bồ có nhận ra tội mình đã có k
nhiều bài tập về nhà chưa? Th
Binns giao một bài luận dài một
rưỡi [(khoảng 45 cm)] về chiến tra
bọn khổng lồ, thầy Snape đòi một
[(khoảng 30 cm)] về sử dụng ngu
thạch, và bây giờ tội mình có thêm r
tháng nhật ký chiêm bao của
Trelawney! Anh Fred và anh Geo
chẳng sai chút nào năm thi Thườ
đẳng Pháp sư, đúng không?
Umbridge tốt hơn là đừng giao cho
mình thêm...”

Khi tội nó bước vào lớp học m
Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám,
nó thấy giáo sư Umbridge đã an tọ
bàn giáo sư rồi. Bà mặc một cái áo
hồng phủ lông tơ của đêm trước
một cái nơ nhung đen cài trên đ
đầu. Một lần nữa Harry lại được
nhớ hết sức kinh động đến hình ả
của một con ruồi bự chẳng đang r
xuẩn đậu trên mõm của một con
còn bự tổ chẳng hơn nữa.

Lớp học khá im lìm khi tội nó bu
vào phòng, bởi vì giáo sư Umbrid

unknown quantity and nobody knew how strict a disciplinarian she was likely to be.

Well, good afternoon!" she said when finally the whole class had sat down.

A few people mumbled "Good afternoon," in reply.

"Tut, tut," said Professor Umbridge. "That won't do, now, will it? I should like you, please, to reply 'Good afternoon, Professor Umbridge.' One more time, please. Good afternoon, class!"

"Good afternoon, Professor Umbridge," they chanted back at her.

"There, now," said Professor Umbridge sweetly. "That wasn't too difficult, was it? Wands away and quills down, please."

Many of the class exchanged sly looks; the order "wands away" had never yet been followed by a student since the lesson they had found interesting. Harry shoved his wand back inside his pocket and pulled out quill, ink, and parchment. Professor Umbridge opened her handbag, extracted her wand, which was an unusually

vẫn còn là một ẩn số chưa được biết và cũng chưa ai biết bà có thể là người tôn trọng kỷ luật khắt khe đến cỡ nào.

Cuối cùng, khi cả lớp đã ngồi xuống bà lên tiếng: "Tốt, chào các em."

Vài đứa lầm bầm đáp lại: "Chào cô."

Giáo sư Umbridge nói: "Này này như thế không ra thể thống gì cả, phải không nào? Tôi yêu cầu các em vui lòng đáp là 'Chúng em xin chào giáo sư Umbridge'. Xin vui lòng làm một lần nữa: Chào các em."

Cả lớp ngân nga trầm bổng: "Chúng em xin chào giáo sư Umbridge!"

Giáo sư Umbridge ngọt ngào nói: "Bây giờ thì tốt rồi đấy. Lễ phép đầu gối khó khăn, phải không nào? xin vui lòng cất đũa phép và lấy viết ra."

Nhiều đứa nhìn nhau rầu rĩ; mệnh lệnh "cất đũa phép" chưa bao giờ mở đầu một buổi học mà tụi em thấy thú vị. Harry nhét cây đũa phép trở vào trong cặp và rút cây viết lông ngỗng, bình mực, và giấy da ra. Giáo sư Umbridge mở túi xách tay của mình, rút cây đũa phép ra, cây này đặc biệt ngắn ngủn, và gõ mạnh nó lên t

ort one, and tapped the blackboard
rply with it; words appeared on the
ard at once:

Defense Against the Dark Arts

A Return to Basic Principles

Well now, your teaching in this
bject has been rather disrupted and
gmented, hasn't it?" stated
fessor Umbridge, turning to face
class with her hands clasped neatly
ront of her. "The constant changing
teachers, many of whom do not
em to have followed any Ministry-
roved curriculum, has unfortunately
ulted in your being far below the
ndard we would expect to see in
ir O.W.L. year.

You will be pleased to know,
vever, that these problems are now
be rectified. We will be following a
efully structured, theory-centered,
iistry-approved course of defensive
gic this year. Copy down the
owing, please."

he rapped the blackboard again;
first message vanished and was
laced by:

bảng đen. chữ hiện ra trên bảng
tức thì.

Phòng chống Nghệ thuật Hắc á

Trở về nguyên tắc căn bản

Quay mặt về phía lớp học với
bàn tay siết chặt trước ngực, giáo
Umbridge tuyên bố: "Bây giờ chú
này, việc giảng dạy bộ môn này
các em lâu nay đã bị gián đoạn và
dang, phải không nào? Việc thay
giáo sư thường xuyên, nhiều ngu
dường như lại không dạy theo bất
một chương trình nào được Bộ
Thuật chấp nhận, khiến cho các
nhận lãnh cái hậu quả không may
là tụt hậu quá xa trình độ mà chúng
trông mong ở các em vào năm
Pháp sư Thường đẳng.

"Tuy nhiên các em sẽ vui mừng
biết là những vấn đề này giờ đây
được chấn chỉnh. Niên học này chú
ta sẽ theo một khóa pháp thuật
thủ được Bộ Pháp Thuật công
tập trung vô lý thuyết, và được kết
cẩn thận."

Bà lại gõ nhanh lên bảng đen
lần nữa. Thông điệp đầu tiên biến
và được thay thế bằng:

Course aims:

1. **Understanding the principles underlying defensive magic.**

2. **Learning to recognize situations in which defensive magic can legally be used.**

3. **Placing the use of defensive magic in a context for practical use.**

For a couple of minutes the room was full of the sound of scratching quills on parchment. When everyone had copied down Professor Umbridge's three course aims she said, "Has everybody got a copy of *Defensive Magical Theory* by Wilbert Slinkhard?"

There was a dull murmur of assent throughout the class.

"I think we'll try that again," said Professor Umbridge. "When I ask you a question, I should like you to reply 'Yes, Professor Umbridge,' or 'No, Professor Umbridge.' So, has everybody got a copy of *Defensive Magical Theory* by Wilbert Slinkhard?"

"Yes, Professor Umbridge," rang throughout the room.

Mục đích khóa học:

1. **Thấu hiểu những nguyên lý cơ bản pháp thuật phòng thủ.**

2. **Học nhận biết những tình huống theo đó pháp thuật phòng thủ có thể được sử dụng hợp pháp.**

3. **Đưa việc sử dụng phù thủy phòng thủ vào một bối cảnh ứng dụng thực tiễn.**

Trong hai phút, lớp học vang tiếng viết lông ngỗng sột soạt trên giấy da. Khi mọi người đã chép xong dòng mục đích khóa học của giáo sư Umbridge, bà nói: "Tất cả các em có quyền *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Thủ* của Wilbert Slinkhard chưa?"

Khắp lớp học vang lên tiếng rì rầm ồ ồ xác nhận có sách.

Giáo sư Umbridge nói: "Tôi nghĩ chúng ta nên thử làm lại. Khi nào đặt ra câu hỏi, tôi muốn các em trả lời 'Thưa giáo sư, có ạ' hoặc là 'Thưa giáo sư, không ạ'. Thế, tất cả các em đã có quyền *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Thủ* của Wilbert Slinkhard chưa?"

Tiếng ngân nga vang khắp cả lớp: "Thưa giáo sư, có ạ."

Good,” said Professor Umbridge. “I would like you to turn to page five and read chapter one, ‘Basics for beginners.’ There will be no need to discuss it.”

Professor Umbridge left the blackboard and settled herself in the chair behind the teacher’s desk, addressing them all with those pouchy old eyes. Harry turned to page five of his copy of *Defensive Magical Theory* and started to read.

It was desperately dull, quite as bad as listening to Professor Binns. He felt his concentration sliding away from him; he had soon read the same line of a dozen times without taking in more than the first few words. Several silent minutes passed.

Next to him, Ron was absentmindedly turning his quill over and over in his fingers, staring at the same spot on the page. Harry looked up and received a surprise to shake him out of his torpor. Hermione had not only opened her copy of *Defensive Magical Theory*. She was staring intently at Professor Umbridge with her hand in the air.

Giáo sư Umbridge nói: “Tốt lắm. Tôi muốn các em hãy mở sách ra tra cứu năm và đọc chương một, “Cơ bản cho Người Bắt đầu”. Không cần phải bàn tán gì cả.”

Giáo sư Umbridge rời tấm bảng đen và tự an vị trên một cái ghế đằng sau bàn giáo sư, quan sát cận kề tất cả học trò bằng đôi mắt cóc mòng mọng. Harry mở đến trang năm của quyển sách *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Thủ* và bắt đầu đọc.

Chương sách chán phèo một cách vô vọng, tẻ nhạt gần bằng như phải nghe giáo sư Binns giảng bài. Harry cảm thấy nó bị vượt mất dần khả năng tập trung; và chẳng mấy chốc nó đã đọc một dòng sáu lần mà không nổi trôi được quá vài ba chữ đầu tiên. Nhiều phút im lặng trôi qua.

Bên cạnh Harry, Ron lơ đãng xoay qua xoay lại cây viết lông ngỗng giữa mấy ngón tay của nó, mắt đăm đăm nhìn mỗi một điểm nào đó trên trang giấy. Harry nhìn qua bên phải và bị rớt trợn ngạc nhiên lay nó ra khỏi cơn đờ chán ngán. Hermione thậm chí không thèm mở sách *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Thủ* ra. Cô nàng chỉ

Harry could not remember Hermione or neglecting to read when instructed to, or indeed resisting the temptation to open any book that came under her nose. He looked at her questioning, but she merely shook her head slightly to indicate that she was not about to answer questions, and he continued to stare at Professor Umbridge, who was looking just as intently in another direction.

After several more minutes had passed, however, Harry was not the only one watching Hermione. The chapter they had been instructed to read was so tedious that more and more people were choosing to watch Hermione's mute attempt to catch Professor Umbridge's eye than to fiddle on with "Basics for Beginners."

When more than half the class were staring at Hermione rather than at their books, Professor Umbridge seemed to decide that she could ignore the distraction no longer.

"Did you want to ask something about the chapter, dear?" she asked

chằm ngo giáo sư Umbridge với cá tay giơ cao trong không trung.

Harry không thể nhớ nổi Hermione có bao giờ xao nhãng đọc sách được chỉ bảo không, hay đứng ra kháng cự lại niềm thích thú mở ra kỳ quyển sách nào đặt trước mũi nàng không. Harry nhìn Hermione thì mắc, nhưng cô nàng chỉ nhẹ lắc c để ngụ ý là cô nàng chưa sẵn sàng lời các câu hỏi đâu, và cô nàng tiếp chăm chú nhìn giáo sư Umbridge, ta vẫn một mực khăng khăng ngo chỗ khác.

Tuy nhiên, sau nhiều phút nữa qua, Harry không phải là người c nhất ngo Hermione. Cái chương s mà lũ học trò bị bắt đọc ấy chán n đến nỗi càng lúc càng có nhiều ngu thà ngo Hermione câm lặng nỗ chụp cho được ánh mắt của giáo Umbridge hơn là vật lộn với "Căn b cho Người Bắt đầu".

Khi đã có khoảng chừng một n lớp chăm chú ngo Hermione thay nhìn vào sách, thì giáo sư Umbridge dường như quyết định là bà không phớt lờ tình thế hơn được nữa.

Bà hỏi Hermione, như thể bà chỉ r chú ý tới cô học trò. "Em muốn hỏi

Hermione, as though she had only just noticed her.

Not about the chapter, no,” said Hermione.

Well, we’re reading just now,” said Professor Umbridge, showing her all, pointed teeth. “If you have other queries we can deal with them at the end of class.”

I’ve got a query about your course books,” said Hermione.

Professor Umbridge raised her eyebrows.

And your name is — ?”

Hermione Granger,” said Hermione.

Well, Miss Granger, I think the course aims are perfectly clear if you read them through carefully,” said Professor Umbridge in a voice of undermined sweetness.

Well, I don’t,” said Hermione bluntly. “There’s nothing written up there about magical defensive spells.”

There was a short silence in which many members of the class turned

về chương Một hả em yêu quý?”

Hermione nói: “Thưa cô, em không hỏi về chương Một.”

Giáo sư Umbridge nhe hàm răng nhỏ tí và nhọn hoắt ra. “À, hiện tại chúng ta đang đọc chương Một. Nếu em có những thắc mắc khác thì chúng ta có thể giải quyết vào cuối giờ học.”

Hermione nói: “Thưa cô, em có một thắc mắc về mục đích khóa học.”

Giáo sư Umbridge nhướn mày lên.

“Và em tên là...”

Hermione đáp: “Hermione Granger.”

Giáo sư Umbridge cất giọng nghiêm ngạo kiên quyết: “Vâng, cô Granger, tôi nghĩ là nếu cô đọc hết một cách cẩn thận thì sẽ thấy mục đích khóa học hoàn toàn rõ ràng.”

Hermione đáp thẳng thừng: “Dạ, thưa cô, em chưa được đọc. Chẳng có gì được viết trên đó về việc sử dụng bùa chú phòng vệ cả.”

Lớp học lặng trang một lát, và trong khoảnh khắc im lặng đó, nhiều học sinh trong lớp quay đầu cau mày như

ir heads to frown at the three course
is still written on the blackboard.

Using defensive spells?” Professor
Umbridge repeated with a little laugh.
hy, I can’t imagine any situation
sing in my classroom that would
uire you to *use* a defensive spell,
is Granger. You surely aren’t
jecting to be attacked during class?”

We’re not going to use magic?” Ron
culated loudly.

Students raise their hands when
y wish to speak in my class, Mr. —

Weasley,” said Ron, thrusting his
nd into the air.

Professor Umbridge, smiling still
re widely, turned her back on him.
rry and Hermione immediately
sed their hands too. Professor
Umbridge’s pouchy eyes lingered on
rry for a moment before she
ressed Hermione.

Yes, Miss Granger? You wanted to
: something else?”

mắt nhìn lên ba mục đích khóa h
được ghi trên bảng.

Giáo sư Umbridge bật cười và
lại: “*Sử dụng* bùa chú phòng vệ
chà, cô Granger à, tôi không thể tưở
tượng nổi lại có bất kỳ tình huống r
xảy ra trong lớp học của tôi đòi hỏi
phải *sử dụng* tới bùa chú phòng vệ
Chắc chắn là cô cũng đâu có m
muốn mình bị tấn công trong lớp h
đúng không nào?”

Ron bật nói lớn: “Vậy chúng
không được phép dùng pháp th
sao?”

“Học sinh muốn phát biểu trong l
của tôi phải giơ tay xin phép, nào th
ông...”

“Weasley.” Ron đáp và chọc n
tay nó lên trời.

Giáo sư Umbridge, với nụ c
nhếch mép khiến cái mồm rộng của
rộng hơn nữa, quay lưng về phía R
Harry và Hermione cũng lập tức
cao tay lên. đôi mắt mòng mòng c
giáo sư Umbridge chần chừ ở H
một chút trước khi bà nói
Hermione:

“Nào cô Granger, cô muốn hỏi th
điều gì nữa?”

Yes,” said Hermione. “Surely the whole point of Defense Against the Dark Arts is to practice defensive spells?”

Are you a Ministry-trained educational expert, Miss Granger?” asked Professor Umbridge in her overly sweet voice.

No, but —”

Well then, I’m afraid you are not qualified to decide what the ‘whole point’ of any class is. Wizards much older and cleverer than you have devised our new program of study. You will be learning about defensive spells in a secure, risk-free way —”

What use is that?” said Harry loudly. “If we’re going to be attacked it won’t be in a —”

“Hand, Mr. Potter!” sang Professor Umbridge.

Harry thrust his fist in the air. Professor Umbridge promptly turned away from him again, but now several other people had their hands up too.

Hermione nói: “Thưa cô, chắc chắn là trọng điểm bao trùm của môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám là thực hành bùa chú phòng vệ.”

Giáo sư Umbridge hỏi vặn lại bằng giọng ngọt ngào giả dối của bà: “Cô phải là một chuyên viên giáo dục đầu Bộ Pháp Thuật huấn luyện không, Granger?”

“Không, nhưng mà...”

“Vậy thì, tôi e rằng cô không phẩm chất để quyết định cái gì ‘trọng điểm bao trùm’ của bất cứ học nào. Các pháp sư lớn tuổi hơn và thông minh giỏi giang hơn cô nh đã lập ra chương trình học mới cho chúng ta. Cô sẽ được học về bùa chú phòng vệ một cách an toàn, khác mạo hiểm...”

Harry nói lớn: “Học vậy để làm gì chứ? Nếu chúng ta bị tấn công rồi thì cái học đó sẽ không...”

“Giơ tay xin phép phát biểu, Potter!” Giọng bà Umbridge ré lên.

Harry giơ cả nắm đấm của nó không trung. Giáo sư Umbridge lập tức quay lưng lại nó một lần nữa. Như lúc này đã có thêm nhiều bàn tay khác cũng giơ tay lên cao.

And your name is?” Professor Umbridge said to Dean.

Dean Thomas.”

Well, Mr. Thomas?”

Well, it’s like Harry said, isn’t it?” said Dean. “If we’re going to be attacked, it won’t be risk-free —”

I repeat,” said Professor Umbridge, smiling in a very irritating fashion at Dean, “do you expect to be attacked during my classes?”

No, but —”

Professor Umbridge talked over him.

I do not wish to criticize the way things have been run in this school,” she said, an unconvincing smile stretching her wide mouth, “but you have been exposed to some very responsible wizards in this class, very responsible indeed — not to mention,” she gave a nasty little laugh, “the extremely dangerous half-breeds.”

If you mean Professor Lupin,” piped

Bà Umbridge hỏi Dean: “Và tên của em là gì?”

“Dean Thomas.”

“Nào, mời ông Thomas.”

Dean nói: “Dạ, như Harry nói, đúng không ạ? Nếu chúng ta bị tấn công, thì không phải là không nguy hiểm...”

Giáo sư Umbridge trả lời Dean với một nụ cười rất kiêu quái: “Tôi lặp lại, em có mong muốn bị tấn công trong suốt những buổi học với tôi không?”

“Dạ, không, nhưng mà...”

Giáo sư Umbridge nói át:

“Tôi không muốn chỉ trích cách thức công việc điều hành ở trường này một nụ cười “tin không nổi” kéo mép cái miệng rộng của bà tới tận mang tai. Bà nói tiếp: “Nhưng mà nay các em đã bị giao vào tay những pháp sư rất ư vô trách nhiệm trong môn này, thực tế là hết sức vô trách nhiệm – ấy là chưa kể đến...” bà cười thô lỗ: “... bọn lai căng kỳ nguy hiểm.”

Dean nói to lên một cách giận

Dean Thomas angrily, “he was the
st we ever —”

Hand, Mr. Thomas! As I was saying
you have been introduced to spells
t have been complex, inappropriate
your age group, and potentially
ial. You have been frightened into
ieving that you are likely to meet
rk attacks every other day —”

No we haven’t,” Hermione said, “we
t —”

Your hand is not up, Miss Granger!”

Hermione put up her hand;
fessor Umbridge turned away from

It is my understanding that my
decessor not only performed illegal
ses in front of you, he actually
formed them *on* you —”

Well, he turned out to be a maniac,
n’t he?” said Dean Thomas hotly.
nd you, we still learned loads —”

Your hand is not up, Mr. Thomas!”
ed Professor Umbridge. “Now, it is

“Nếu cô ám chỉ giáo sư Lupin, thì
xin nói thầy là người giỏi nhất mà
em từng...”

“*Giơ tay xin phép*, ông Thomas! N
tôi đã nói – Các em đã bị dạy nhữ
bùa chú quá phức tạp, không phù h
với nhóm tuổi các em, và có khả nê
gây chết người. Các em đã bị hù c
cho sợ hãi rồi tin là cứ mỗi hai ng
các em có thể bị thể lực Hắc ám
công...”

Hermione nói: “Không, tụi em kh
bị hù dọa, tụi em chỉ...”

“*Cô Granger, cô không giơ tay
phép!*”

Hermione giơ tay lên; giáo
Umbridge quay lưng lại cô bé.

“Theo như tôi biết thì người t
nhiệm của tôi không những biểu d
bùa chú độc địa bất hợp pháp cho
em coi, mà thực tế ông ta còn *ếm*
các em nữa...”

“Dạ, nhưng đó là lúc thầy đã bị h
điên, đúng không ạ? Dù vậy xin cô n
cho, tụi em vẫn học được rất nhiều..

Giáo sư Umbridge rít lên: “*C
Thomas, ông không giơ tay xin ph*

view of the Ministry that a theoretical knowledge will be more than sufficient to get you through your examination, which, after all, is what school is all about. And your name is?” He added, staring at Parvati, whose head had just shot up.

Parvati Patil, and isn't there a practical bit in our Defense Against the Dark Arts O.W.L.? Aren't we supposed to show that we can actually do the spells and things?”

As long as you have studied the theory hard enough, there is no reason why you should not be able to perform spells under carefully controlled examination conditions,” said Professor Umbridge dismissively.

Without ever practicing them before?” said Parvati incredulously. “Are you telling us that the first time we'll get to do the spells will be during the exam?”

I repeat, as long as you have studied the theory hard enough —”

And what good's theory going to be in the real world?” said Harry loudly, his

Giờ đây, Bộ Pháp Thuật có quan đi là một hiểu biết lý thuyết thôi cũng cho các em vượt qua kỳ thi, mà cho cùng, thi cử mới là mục đích của trường học.” Bà trừng mắt r Parvati vừa giơ tay lên, nói thêm: “ tên trò là gì?”

“Parvati Patil. Thưa cô, trong kỳ Pháp sư Thường đẳng môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám có phải thực hành không ạ? Tụi em có đủ yêu cầu chứng tỏ rằng tụi em có thể thực sự giải nguyên, trừ ếm hay tự tụi em không?”

Giáo sư Umbridge sẵn giọng r cách thô bạo: “Miễn là các em học thuyết chăm chỉ, thì không có lý do gì các em lại không thể thực hiện được chú trọng điều kiện thi cử được kiểm soát cẩn thận.”

Parvati ngò vức: “Mà không đủ thực hành các bài chú trước hay sao? Chẳng lẽ cô đang bảo tụi em là vào phòng thi tụi em mới phải đọc thần chú ếm bùa lần đầu tiên?”

“Tôi lặp lại, miễn là các em học thuyết cho kỹ vào...”

Nắm tay của Harry lại giơ lên c nó nói to: “Nhưng mà lý thuyết sẽ

in the air again.

Professor Umbridge looked up.

This is school, Mr. Potter, not the Muggle world,” she said softly.

So we’re not supposed to be prepared for what’s waiting out there?”

There is nothing waiting out there, Mr. Potter.”

Oh yeah?” said Harry. His temper, which seemed to have been bubbling just beneath the surface all day, was now reaching boiling point.

Who do you imagine wants to attack children like yourselves?” inquired Professor Umbridge in a horribly sneering voice.

Hmm, let’s think . . .” said Harry in a quick thoughtful voice, “maybe *Lord Voldemort*?”

Ron gasped; Lavender Brown uttered a little scream; Neville slipped sideways off his stool. Professor Umbridge, however, did not flinch. She was staring at Harry with a grimly satisfied expression on her face.

“Gì trong thế giới thực kia chứ?”

Giáo sư Umbridge ngược nhìn lên và Bà nhỏ nhẹ nói:

“Đây là trường học, ông Potter chứ không phải thế giới thực.”

“Vậy là tụi em không cần chuẩn bị cho những gì đang chờ đợi ngoài đời?”

“Không có gì đang chờ đợi ở ngoài đời cả, ông Potter à.”

“Không có sao?” Harry kêu lên. Cơn giận của nó âm ỉ sủi bọt dưới bề mặt suốt cả ngày, giờ đây đạt tới đỉnh điểm sôi sục.

Giáo sư Umbridge chất vấn bằng giọng nói đường mật ghê rợn: “Bạn tưởng tượng ra ai là người muốn tấn công bọn trẻ con như các em hở?”

Nhái giọng suy tư, Harry nói: “Chắc để nghĩ xem... có thể *Chúa Voldemort* chăng?”

Ron há hốc miệng ra; Lavender Brown bật ra một tiếng thét khe khẽ khi Neville trượt khỏi cái ghế của nó, rơi qua một bên. Tuy nhiên giáo sư Umbridge không hề nao núng. Bà nhìn chòng chọc Harry với một vẻ thỏa mãn dứt khoát hiện rõ trên gương mặt.

Ten points from Gryffindor, Mr. Potter.”

The classroom was silent and still. Everyone was staring at either Umbridge or Harry.

Now, let me make a few things quite plain.”

Professor Umbridge stood up and walked toward them, her stubby-fingered hands splayed on her desk.

You have been told that a certain Dark wizard has returned from the dead —”

He wasn’t dead,” said Harry angrily, “but yeah, he’s returned!”

Mr.-Potter-you-have-already-lost-your-House-ten-points-do-not-make-matters-worse-for-yourself,” said Professor Umbridge in one breath without looking at him. “As I was saying, you have been informed that a certain Dark wizard is at large once again. *This is a lie.*”

It is NOT a lie!” said Harry. “I saw him, I fought him!”

“Nhà Gryffindor bị trừ mười điểm, ông Potter à.”

Lớp học lặng trang và im phắc. Mọi người sửng sốt, không nhìn giáo sư Umbridge thì nhìn Harry.

“Bây giờ hãy để cho tôi giải thích điều cho rõ ràng.”

Giáo sư Umbridge đứng dậy và bước về phía lũ học trò, hai bàn tay với những ngón tay ngắn ú ớ của bà xòe rộng trên mặt bàn.

“Các em đã được bảo cho biết rằng một phù thủy hắc ám nào đó đã trở từ cõi chết...”

Harry tức giận kêu lên: “Hắn chết, nhưng đúng, hắn đã trở về!”

“Ông-Potter-ông-đã-làm-mất-mười-điểm-cho-nhà-Gryffindor-rồi-ông-đừng-cho-tình-hình-xấu-thêm-cho-chính-bản-thân-ông.” Giáo sư Umbridge nói một hơi mà không nhìn tới Harry. “Như tôi nói, các em đã được bảo là có một phù thủy Hắc ám nào đó đang một phen nữa tự do tu hành ngoài đời. *Điều này là dối trá.*”

Harry kêu lên: “Đó KHÔNG phải dối trá! Em đã nhìn thấy hắn! Em chiến đấu với hắn!”

Detention, Mr. Potter!” said Professor Umbridge triumphantly. “Tomorrow evening. Five o’clock. My office. I repeat, *this is a lie*. The Ministry of Magic guarantees that you are not in danger from any Dark wizard. If you are still worried, by all means come and see me outside class hours. If someone is alarming you with rumors about reborn Dark wizards, I would be happy to hear about it. I am here to help. I am your friend. And now, you will kindly continue your reading. Page 10, ‘Basics for Beginners.’”

Professor Umbridge sat down behind her desk again. Harry, however, stood up. Everyone was staring at him; Cedric looked half-scared, half-astonished.

“Harry, no!” Hermione whispered in a warning voice, tugging at his sleeve, but Harry jerked his arm out of her grasp.

“So, according to you, Cedric Diggority dropped dead of his own accord, did he?” Harry asked, his voice rising.

“There was a collective intake of

“Cấm túc, ông Potter!” Giáo sư Umbridge kêu lên đắc thắng: “Tối nay năm giờ. Tại văn phòng của tôi. Tôi lặp lại, Điều này là dối trá. Bộ Phái Thuật bảo đảm rằng các em không bị một mối nguy hiểm nào từ bất kỳ một pháp sư Hắc ám nào cả. Nếu các em vẫn còn lo lắng, thì đương nhiên hãy cứ đến gặp tôi sau giờ học. Nếu có ai làm các em lo lắng vì những chuyện bịa đặt về những pháp sư Hắc ám hồi sinh, thì tôi sẽ rất muốn biết chuyện đó. Tôi ở đây để giúp đỡ. Tôi là bạn của các em. Và bây giờ, các em hãy vui lòng đọc tiếp. Trang năm, “Cẩm nang cho Người Bắt đầu”.”

Giáo sư Umbridge lại ngồi xuống đằng sau cái bàn của bà. Tuy nhiên Harry vẫn đứng. Mọi người ngó chằm chằm. Seamus trông có vẻ nhút nhát hoảng sợ nửa mê hoặc.

Hermione kéo tay áo Harry, thì thầm bằng giọng van xin: “Đừng, Harry, nhưng Harry giật cánh tay ra khỏi tay Hermione.”

Giọng run lên vì giận, Harry hỏi: “Vậy, theo cô, Cedric Diggority tự mình lăn đùng ra chết hay sao?”

Cả lớp cùng hít một hơi

ath from the class, for none of m, apart from Ron and Hermione, I ever heard Harry talk about what I happened on the night that Cedric I died. They stared avidly from rry to Professor Umbridge, who had sed her eyes and was staring at him out a trace of a fake smile on her e.

Cedric Diggory's death was a tragic ident," she said coldly.

It was murder," said Harry. He could I himself shaking.

le had hardly talked to anyone out this, least of all thirty eagerly ening classmates.

Voldemort killed him, and you know

rofessor Umbridge's face was quite nk. For a moment he thought she s going to scream at him. Then she d, in her softest, most sweetly girlish ce, "Come here, Mr. Potter, dear."

le kicked his chair aside, strode und Ron and Hermione and up to

để lấy hơi, bởi vì không ai trong đ học trò, ngoại trừ Ron và Hermio từng nghe Harry kể chuyện gì đã ra trong cái đêm Cedric qua đời. Tụi chăm chú say sưa hết nhìn Harry c nhìn giáo sư Umbridge. Còn bà nhướn mày lên nhìn Harry trừng trừng quên mất cả việc điểm trang c gương mặt mình một nụ cười giả tạo

Rồi bà lạnh lùng nói: "Cái chết c Cedric là một tai nạn thảm." "

"Đây là một vụ ám sát." Harry nói.

Nó cảm thấy toàn thân mình đã run lên. Nó đã hầu như không nói bất cứ ai về chuyện này, ít nhất cũng không nói với đứa nào trong chục đứa đang ngồi ở đây hầu h lắng nghe.

"Voldemort giết cậu ấy, và cô k điều đó"

Gương mặt giáo sư Umbridge ng ra. Trong một thoáng, Harry tưởng sắp gào thét vào mặt nó. Nhưng rồi nói, bằng cái giọng ngọt ngào nhất, dàng nhất của bà. "Lại đây, ông Po thân mến."

Harry đá cái ghế của nó qua r bên, sải bước vòng qua Ron

teacher's desk. He could feel the rest of the class holding its breath. He was so angry he did not care what happened next.

Professor Umbridge pulled a small piece of pink parchment out of her satchel, stretched it out on the desk, dipped her quill into a bottle of ink, and started scribbling, hunched over so that Harry could not see what she was writing. Nobody spoke. After a minute or so she rolled up the parchment and sealed it with her wand; it sealed itself magically so that he could not open

"Take this to Professor McGonagall, Harry," said Professor Umbridge, handing out the note to him.

Harry took it from her without saying a word and left the room, not even looking back at Ron and Hermione, and slamming the classroom door shut behind him. He walked very fast along the corridor, the note to McGonagall clutched tight in his hand, and turning a corner he walked slap into Peeves the poltergeist, a wide-faced little man

Hermione, đi lên bàn giáo sư. Nó cảm thấy cả lớp đang nín thở. Nó giận vì điều bất cần chuyện gì sẽ xảy ra sau

Giáo sư Umbridge rút từ trong túi xách tay của bà ra một cuộn nhỏ giấy da màu hồng, trải nó lên mặt bàn, chấm cây viết lông ngỗng của bà vào bình mực, và bắt đầu hí hoáy vẽ hình khum mình trên tờ giấy để Harry không thể đọc thấy bà đang viết cái gì. Không ai nói năng gì hết. Một phút sau hay đúng hơn, bà cuộn tấm giấy da lại và gõ nó bằng cây đũa phép của bà, khiến nó tự niêm phong lại mà không cần dây may keo dán, và để cho Harry không thể nào mở ra được.

"Đưa cuộn giấy da cho giáo sư McGonagall, nhé em yêu."

Harry nhận cuộn giấy da từ tay giáo sư Umbridge mà không nói một lời nào, rồi xoay gót, bỏ đi ra khỏi phòng, thậm chí không thèm nhìn lại cả Ron và Hermione, và đóng sầm cánh cửa phòng học sau lưng. Nó bước nhanh dọc theo hành lang, bàn tay nắm chặt bức thư gửi cho giáo sư McGonagall, và khi quẹo qua một góc tường, nó đâm thẳng vào con

ting on his back in midair, juggling
veral inkwells.

Why, it's Potty Wee Potter!" cackled
eves, allowing two of the inkwells to
to the ground where they smashed
l splattered the walls with ink; Harry
iped backward out of the way with a
irl.

Get out of it, Peeves."

Oooh, Crackpot's feeling cranky,"
d Peeves, pursuing Harry along the
ridor, leering as he zoomed along
ve him. "What is it this time, my fine
ty friend? Hearing voices? Seeing
ons? Speaking in" — Peeves blew
igantic raspberry — "*tongues?*"

I said, leave me ALONE!" Harry
outed, running down the nearest
nt of stairs, but Peeves merely slid
vn the banister on his back beside
l.

*Oh, most think he's barking, the
'ty wee lad,*

Peeves, là một gã đàn ông nhỏ tí, r
rộng bè bè đang lơ lửng trôi ng
trong không trung, tung hứng mấy
mực.

"Ừa, Potty Nhí Potter đây mà!" C
ma Peeves cười khục khặc, để hai
mực rớt xuống đất bể tan tành và k
mực tung tóe lên các bức tường; H
nhảy lùi lại để tránh, kèm theo tiế
gầm gừ.

"Tránh đường ra, Peeves!"

"Úi cha, nhà tư duy khác đòi đ
mắc quạu!" Peeves vừa nói vừa đ
theo Harry dọc hành lang, và ph
vọt lên trên, liếc mắt nhìn Harry
sức đều cáng. "Lần này thì là chuy
gì nữa đây, hở bò tè Potty bảnh ch
của ta? Nghe thấy tiếng nói hả? Th
ảo ảnh hả? Nói bằng..." - Peeves c
mỏ búng lưỡi một cái tróc thiệt to -
ngoại ngữ hả?"

Harry bỏ chạy về phía cầu thang g
nhất, hét tướng lên: "Tôi đã bảo, k
để tôi yên MỘT MÌNH!", nhưng Pee
chỉ đơn giản nằm ngửa trên lan c
cầu thang mà trượt xuống song s
với Harry.

*Ôi, đa số cứ tưởng nó sủa, th
Potty bé bỏng*

But some are more kindly and think
s just sad,

But Peevesy knows better and says
t he's mad —”

SHUT UP!”

A door to his left flew open and
Professor McGonagall emerged from
her office looking grim and slightly
frazzled.

“What on *earth* are you shouting
out, Potter?” she snapped, as
Peeves cackled gleefully and zoomed
out of sight. “Why aren't you in class?”

“I've been sent to see you,” said
Harry stiffly.

“Sent? What do you mean, sent?”

He held out the note from Professor
Umbridge. Professor McGonagall took
it from him, frowning, slit it open with a
tap of her wand, stretched it out, and
began to read. Her eyes zoomed from
side to side behind their square
spectacles as she read what Umbridge
had written, and with each line they
became narrower.

Nhưng một vài người tử tế hơn n
là nó buồn

Riêng Peevesy biết rõ và nói là
khùng...

“CÂM HỌNG!”

Bỗng một cánh cửa ở phía bên
trái nó mở bung ra và giáo sư McGonag
từ văn phòng của bà đi ra, trố
mặt nghiêm khắc và tỏ vẻ bị quấy rầy.

Bà ngắt lời Harry trong khi con
Peeves khúc khích cười khoái trá
và vọt biến đi. “Potter, con quát tháo
quy gì ở đây hả? Tại sao con kh
ngồi trong lớp học?”

Harry đáp một cách khó nhọc: “C
bị phái đi gặp cô.”

“Phái? Con nói “phái đi” là nghĩa là
sao?”

Harry đưa ra lá thư của giáo
sư Umbridge nhận bức thư từ tay Ha
ry và cau mày lại, xé nó ra bằng cách gõ
đũa phép của bà lên cuộn giấy da,
và nó ra, và bắt đầu đọc. Đôi mắt của
bà vọt từ phía này qua phía kia đằng
sau cặp kính vuông khi bà đọc cái mà
giáo sư Umbridge viết, và cứ sau mỗi d
òng cặp mắt bà McGonagall lại nheo h
ơn.

Come in here, Potter.”

He followed her inside her study. The door closed automatically behind him.

Well?” said Professor McGonagall, looking on him. “Is this true?”

Is what true?” Harry asked, rather more aggressively than he had intended. “Professor?” he added in an attempt to sound more polite.

Is it true that you shouted at Professor Umbridge?”

Yes,” said Harry.

You called her a liar?”

Yes.”

You told her He-Who-Must-Not-Be-named is back?”

Yes.”

Professor McGonagall sat down behind her desk, frowning at Harry. Then she said, “Have a biscuit, Potter.”

Have — what?”

Have a biscuit,” she repeated patiently, indicating a tartan tin of

“Con vào đây, Potter.”

Nó đi theo giáo sư McGonagall vào văn phòng của bà. Cánh cửa tự động đóng lại sau lưng họ.

Giáo sư McGonagall quay lại Harry nói: “Sao? Điều này đúng không?”

Harry hỏi lại, hơi hung hăng ngoài muốn: “Điều gì đúng?”. Cố gắng tỏ lễ phép hơn, nó thêm: “Thưa giáo sư

“Có đúng là con hét vào mặt giáo sư Umbridge không?”

Harry đáp: “Dạ, có.”

“Con gọi bà ấy là kẻ dối trá.”

“Dạ.”

“Con nói với bà ấy là Hắc-kẻ-claud gọi-tên-ra đã trở lại à?”

“Dạ.”

Giáo sư McGonagall ngồi xuống đằng sau bàn giấy của bà, ngắm Harry. Rồi bà nói: “Ăn bánh quy Potter.”

“Dạ, ăn... cái gì ạ?”

“Ăn bánh quy.” Bà kiên nhẫn lặp ra dấu chỉ một cái hộp thiếc có nhãn vương đưng đầy bánh quy nhỏ, n

books lying on top of one of the piles of papers on her desk. "And sit down."

There had been a previous occasion when Harry, expecting to be caned by Professor McGonagall, had instead been appointed by her to the Gryffindor Quidditch team. He sank into a chair opposite her and helped himself to a ginger Newt, feeling just as confused and wrong-footed as he had done on that occasion.

Professor McGonagall set down Professor Umbridge's note and looked at Harry seriously.

"Potter, you need to be careful."

Harry swallowed his mouthful of ginger Newt and stared at her. Her tone of voice was not at all what he was used to; it was not brisk, crisp, and stern; it was low and anxious and somehow much more human than usual.

"Misbehavior in Dolores Umbridge's class could cost you much more than a few points and a detention."

chốt vót trên một trong những đống giấy tờ trên bàn làm việc của bà. "ngồi xuống đi con."

Trước đây cũng đã có một lần Harry cứ tưởng nó sẽ bị giáo sư McGonagall hét cho một trận, nào ngờ lại được bà chỉ định vào đội Quidditch của nhà Gryffindor. Nó ngồi thụp xuống chiếc ghế đặt đối diện bà và tự lấy cho mình một cái bánh quy gừng, cảm thấy bối rối và bất ngờ y như nó đã trải qua ở lần trước.

Giáo sư McGonagall đặt lá thư của giáo sư Umbridge xuống bàn và nghiêm nghị nhìn Harry.

"Potter, con cần phải cẩn thận."

Harry nuốt ực một họng bánh quy gừng và chăm chú ngó giáo sư McGonagall. Giọng của bà khác hẳn giống chút nào hết với giọng nói mà anh vẫn quen thuộc: chậm rãi, quả quyết và nghiêm trang; giờ đây giọng giáo sư trầm trầm và lo âu, và không biết sao mà nghe bỗng nhân hậu hơn bình thường nhiều lắm.

"Hạnh kiểm xấu trong lớp học của giáo sư Umbridge có thể gây hại cho con nhiều hơn là chuyện mất điểm ở Nhà và bị cấm túc."

What do you — ?”

Potter, use your common sense,” snapped Professor McGonagall, with an abrupt return to her usual manner. “You know where she comes from, you must know to whom she is reporting.”

The bell rang for the end of the lesson. Overhead and all around came the elephantine sounds of hundreds of students on the move.

It says here she’s given you detention every evening this week, starting tomorrow,” Professor McGonagall said, looking down at Umbridge’s note again.

Every evening this week!” Harry muttered, horrified. “But, Professor, I couldn’t you — ?”

No, I couldn’t,” said Professor McGonagall flatly.

But —”

She is your teacher and has every right to give you detention. You will go to her room at five o’clock tomorrow for the first one. Just remember: Tread carefully around Dolores Umbridge.”

“Cô muốn nói...”

“Potter, con hãy dùng lý trí thường mà suy nghĩ.”, Giáo sư McGonagall ngắt lời Harry và đột ngột trở lại phong cách thông thường của bà. “Con biết bà ấy từ đâu đến, con phải biết bà ấy sẽ báo cáo lại cho ai.”

Tiếng chuông reo báo hết giờ học. Phía trên đầu họ và khắp chung quanh họ vang lên những âm thanh rầm rộ của hàng trăm học sinh di chuyển nghe như voi đi.

Giáo sư McGonagall lại nhìn xuống bức thư của bà Umbridge. “Thư này nói là bà ấy sẽ phạt cấm túc con mỗi buổi tối trong tuần này, bắt đầu từ ngày mai.”

Harry thẳng thốt lập lại: “Mọi buổi trong tuần này à? Nhưng, thưa giáo sư, cô có thể...?”

“Không, cô không thể...” Giáo sư McGonagall nói thẳng thừng.

“Nhưng...”

“Bà ấy là cô giáo của con và có cả mọi quyền hạn phạt cấm túc của con. Con sẽ đến phòng bà ấy vào đầu năm giờ chiều mai để chịu phạt đầu tiên. Con chỉ cần nhớ: đi đứng”

But I was telling the truth!” said Harry, outraged. “Voldemort’s back, I know he is, Professor Dumbledore knows he is —”

For heaven’s sake, Potter!” said Professor McGonagall, straightening her glasses angrily (she had winced visibly when he had used Voldemort’s name).

Do you really think this is about truth or lies? It’s about keeping your head down and your temper under control!”

She stood up, nostrils wide and mouth very thin, and he stood too.

Have another biscuit,” she said calmly, thrusting the tin at him.

No, thanks,” said Harry coldly.

Don’t be ridiculous,” she snapped.

He took one.

Thanks,” he said grudgingly.

sức cần thận xung quanh Dolores Umbridge.”

Harry giận càn hông: “Nhưng cô nói lên sự thật mà! Voldemort đã trở lại, cô biết hắn trở lại, thì Dumbledore biết hắn....

“Làm ơn làm phước, Potter!” Giáo sư McGonagall sửa gọng kiếng ngạc nhiên, giận dữ nói. (Bà đã nhăn mặt lại đầy vẻ ghê tởm khi Harry dùng cái tên Voldemort.).

“Chẳng lẽ con thiệt tình nghĩ đây là chuyện nói thật nói dối hay sao? Vấn đề là giữ cho cái đầu con bình tĩnh lại và tánh khí con được thu phục!”

Bà đứng lên, mũi thì phồng rộng môi thì mím mỏng lại, Harry cũng đứng lên.

Bà đẩy cái hộp thiếc bánh quy phía Harry và nói giọng cáu kỉnh: “Thêm một cái bánh quy đi.”

Harry lạnh lùng đáp: “Dạ thôi, cảm ơn cô.”

Bà nạt nó: “Đừng có lố bịch.”

Nó lấy một cái bánh.

Rồi miễn cưỡng nói: “Cám ơn cô.”

Didn't you listen to Dolores Umbridge's speech at the start-of-term feast, Potter?"

Yeah," said Harry. "Yeah . . . she said . . . progress will be prohibited or . . . well, it meant that . . . that the Ministry of Magic is trying to interfere at Hogwarts."

Professor McGonagall eyed him for a moment, then sniffed, walked around her desk, and held open the door for Harry.

Well, I'm glad you listen to Hermione Granger at any rate," she said, pointing him out of her office.

"Con có nghe bài diễn thuyết của Dolores Umbridge trong buổi lễ giảng niên học mới không Potter?"

Harry nói: "Dạ... A... bà ấy nói... tiến bộ sẽ bị ngăn cấm hoặc là... dạ... có nghĩa là... Bộ Pháp Thuật đang cố gắng xen vào công việc trường Hogwarts."

Giáo sư McGonagall nhìn nó thật thiết một lát, rồi khịt khịt mũi, rồi vòng qua cái bàn, mở cửa cho nó.

Bà chỉ tay đuổi nó ra khỏi phòng, nói: "Tốt. Dù sao đi nữa, cũng mừng là con biết nghe Hermione."

— CHƯƠNG 13 —

CẤM TỨC VỚI DOLORES *DETENTION WITH DOLORES*

Dinner in the Great Hall that night was not a pleasant experience for Harry. The news about his shouting match with Umbridge seemed to have traveled exceptionally fast even by Hogwarts standards. He heard whispers all around him as he sat sitting between Ron and Hermione. A funny thing was that none of the whisperers seemed to mind him overhearing what they were saying about him — on the contrary, it was as though they were hoping he would get angry and start shouting again, so that they could hear his story firsthand.

Trưa ăn tối ở Đại sảnh dường như hôm đó thật không dễ chịu đối với Harry. Tin tức về trận cãi vã của nó với bà Umbridge đã lan truyền nhanh chóng một cách khác thường kể cả so với chuẩn Hogwarts. Nó nghe những tiếng xì xầm khắp chung quanh khi nó ngồi ăn, một bên là Ron và một bên là Hermione. Chuyện buồn cười là không người nào trong đám người xì xầm ấy có vẻ như bận tâm chuyện có thể nghe lỏm những gì họ đang nói về nó. Ngược lại, có vẻ như họ còn hy vọng là nó sẽ phát khùng lên rồi lại đầu hò hét, như vậy họ sẽ có thể nghe được trực tiếp câu chuyện của nó.

He says he saw Cedric Diggory ordered . . .”

He reckons he dueled with You-know-Who . . .”

Come off it . . .”

Who does he think he’s kidding?”

Pur-lease . . .”

What I don’t get,” said Harry in a joking voice, laying down his knife and fork (his hands were trembling too much to hold them steady), “is why you all believed the story two months ago when Dumbledore told them . . .”

The thing is, Harry, I’m not sure they believe me,” said Hermione grimly. “Oh, let’s get you out of here.”

She slammed down her own knife and fork; Ron looked sadly at his half-eaten apple pie but followed suit. The other people stared at them all the way out of the Hall.

What d’you mean, you’re not sure you believe Dumbledore?” Harry

“Nó nói nó thấy Cedric Diggory bị giết . . .”

“Nó cho là nó đánh tay đôi với You-know-Who mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy . . .”

“Thôi đi cha . . .”

“Nó tưởng là nó đang bị bắt được sao chứ?”

Xin-miễn . . .”

“Cái mà tôi không hiểu là,” Harry nói qua kẽ răng nghiến chặt, đặt dao và nĩa xuống bàn (tay nó run đến nỗi không thể cầm dao nĩa cho vững), “vì sao tất cả bọn họ đều tin câu chuyện hai tháng trước khi thầy Dumbledore nói với họ . . .”

“Vấn đề là, Harry, tụi mình không chắc họ đã tin,” Hermione nói dứt khoát. “Ôi, hãy ra khỏi chỗ này đi.”

Cô nàng dẫn dao nĩa của mình xuống bàn ăn; Ron rầu rĩ ngó cái bánh táo mới ăn hết một nửa của nó, nhưng cũng đi theo bộ sậu. Người ta nhìn chằm chằm tụi nó suốt lối đi ra khỏi Đại sảnh đường.

“Ý bồ là sao, bồ không chắc họ tin thầy Dumbledore?” Harry

ed Hermione when they reached first-floor landing.

Look, you don't understand what it's like after it happened," said Hermione quietly. "You arrived back in the middle of the lawn clutching Cedric's dead body. . . . None of us knew what happened in the maze. . . . We just had Dumbledore's word for it that You-Know-Who had come back and I killed Cedric and fought you."

"Which is the truth!" said Harry angrily.

"I know it is, Harry, so will you *please* stop biting my head off?" said Hermione wearily. "It's just that before the truth could sink in, everyone went away for the summer, where they spent two months reading about how I'm a nutcase and Dumbledore's going senile!"

Rain pounded on the windowpanes as they strode along the empty corridors back to Gryffindor Tower. Harry felt as though his first day had lasted a week, but he still had a mountain of homework to do before bed. A dull pounding pain was

Hermione khi tụi nó đi lên hết chệch cầu thang thứ nhất.

"Nhìn coi, bồ không hiểu tình cảnh như thế nào sau khi việc ấy xảy ra," Hermione khẽ nói. "Bồ đã trở lại giữa sân cỏ, tay ôm chặt xác của Cedric. . . . Không ai trong tụi này nhìn thấy cái gì đã xảy ra trong mê cung. . . . Tụi này chỉ nghe thầy Dumbledore nói là I-Who-Knows-Who mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại và đã giết Cedric và đã đánh nhau với bồ."

"Thì đúng như vậy mà!" Harry nói.

"Mình biết, Harry, nên bồ *làm* đừng có chận họng mình đi không?" Hermione mệt mỏi nói. "Chẳng qua là trước khi sự thật có được hiểu cận kề, thì mọi người đã đi nhà nghỉ hè, và hai tháng ở nhà họ đọc về bồ như một kẻ điên rồ còn thì Dumbledore thì đang trở nên già cỗi!"

Mưa đập mạnh vào khung cửa khi tụi nó sải bước qua những hành lang vắng tanh để trở về tầng Gryffindor. Harry cảm thấy như ngày học đầu tiên của nó kéo dài đến một tuần, nhưng mà nó còn cả một núi công việc về nhà phải làm trước khi đi ngủ.

veloping over his right eye. He
nced out of a rain-washed window
he dark grounds as they turned into
Fat Lady's corridor. There was still
light in Hagrid's cabin.

Mimbulus mimbletonia," said
rmione, before the Fat Lady could
t. The portrait swung open to reveal
hole behind and the three of them
ambled back through it.

The common room was almost
pty; nearly everyone was still down
dinner. Crookshanks uncoiled
self from an armchair and trotted to
et them, purring loudly, and when
ry, Ron, and Hermione took their
æ favorite chairs at the fireside he
pt lightly into Hermione's lap and
led up there like a furry ginger
shion. Harry gazed into the flames,
ling drained and exhausted.

How can Dumbledore have let this
open?" Hermione cried suddenly,
king Harry and Ron jump;
okshanks leapt off her, looking
onted. She pounded the arms of her
air in fury, so that bits of stuffing

Một cơn đau như bị cấm đang lan ra
mắt phải của nó. Harry liếc nhìn c
cánh cửa sổ đắm nước mưa
khoảng sân tối khi tụi nó rẽ vào hã
lang của Bà Béo. Vẫn không có c
ánh sáng nào trong căn chòi của k
Hagrid.

"Mimbulus mimbletonia," Hermic
nói, trước khi Bà Béo kịp hỏi. B
chân dung mở ra để lộ một cái lỗ đầ
sau và ba đứa tụi nó chui qua đó
Nhà.

Phòng sinh hoạt chung gần n
trống trơn; hầu hết mọi người c
đang đi ăn tối. Crookshanks duỗi m
trên một cái ghế bành rồi chạy lon
ra đón tụi nó, gừ lớn, và khi Ron, H
và Hermione ngồi xuống ba cái ghế
thích bên cạnh lò sưởi, con mèo r
nhàng nhảy nhót lên đùi Hermione
cuộn tròn ở đó như một cái gối lót l
thú màu hung. Harry nhìn đăm đ
ngọn lửa, cảm thấy kiệt quệ tinh th
và quá đuối sức.

"Làm sao thầy Dumbledore lại
chuyện này xảy ra?" Hermione b
nhiên kêu lên, khiến cả Harry lẫn F
đều nhảy dựng; Crookshanks nh
khỏi lòng cô nàng, trông có vẻ bị
phạm. Hermione nện xuống tay c

ked out of the holes. “How can he that terrible woman teach us? And our O.W.L. year too!”

Well, we’ve never had great sense Against the Dark Arts teachers, have we?” said Harry. “You know what it’s like, Hagrid told us, nobody wants the job, they say it’s dead.”

Yes, but to employ someone who’s usually refusing to let us do magic! What’s Dumbledore playing at?”

And she’s trying to get people to spy on her,” said Ron darkly. “Remember when she said she wanted us to come? I’ll tell her if we hear anyone saying I-Know-Who’s back?”

Of course she’s here to spy on us – that’s obvious, why else would she have wanted her to come?” snapped Hermione.

Don’t start arguing again,” said Harry wearily, as Ron opened his

trong cơn giận, đến nỗi một ít bước nhôi bên trong lò ra khỏi mấy cái cửa. “Làm sao thầy lại để mụ đàn bà khủ khiếp ấy dạy tụi mình chứ? Và lại để năm tụi mình thi Pháp sư Thù địch đang nữa!”

“Ừ, mình chưa từng có thầy giỏi ở môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám phải không?” Harry nói. “Bồ biết bác Hagrid đã nói với tụi mình không ai muốn nhận công việc đó, nói nó xúi quẩy.”

“Đành vậy, nhưng sao lại giao cho một người trên thực tế không có chúng ta làm phép thuật chứ? Thì Dumbledore đang chơi trò gì vậy?”

“Và mụ ta còn tìm cách xúi người làm gián điệp cho mụ nữa,” Ron nói. “Còn nhớ khi mụ nói muốn mình đến gặp và kể cho mụ nếu mình nghe bất cứ ai nói Kẻ-mà-cũng-biết-là-ai-đấy trở lại chứ?”

“Dĩ nhiên mụ ở đây là để bí mật xét tất cả chúng ta, điều đó rõ quá chứ lão Fudge còn muốn mụ ta ở đây làm gì nữa chứ?” Hermione nói.

“Đừng bắt đầu cãi nhau nữa,” Harry mệt mỏi nói, khi Ron há miệng ra to

uth to retaliate. “Can’t we just . . .
's just do that homework, get it out
he way . . .”

They collected their schoolbags from
corner and returned to the chairs by
fire. People were coming back from
ner now. Harry kept his face averted
n the portrait hole, but could still
ise the stares he was attracting.

Shall we do Snape’s stuff first?” said
n, dipping his quill into his ink. “*The
perties . . . of moonstone . . . and its
ses . . . in potion-making . . .*” he
ttered, writing the words across the
of his parchment as he spoke
m. “There.” He underlined the title,
n looked up expectantly at
rmione.

So what are the properties of
onstone and its uses in potion-
king?”

But Hermione was not listening; she
s squinting over into the far corner
he room, where Fred, George, and
Jordan were now sitting at the
iter of a knot of innocent-looking
t years, all of whom were chewing
nething that seemed to have come

trả đũa. “Bộ tụi mình không thể .
Thôi chỉ làm bài tập thôi có đư
không, dẹp mấy chuyện đó đi . . .”

Tụi nó nhặt cặp sách ở góc phò
rồi quay lại mấy cái ghế bành cạnh
sưởi. Bây giờ mọi người bắt đầu trở
sau bữa tối. Harry cố không hướ
mặt về phía cái lỗ chân dung, nhu
vẫn có thể cảm nhận được những
nhìn chòng chọc hướng vào nó.

“Tụi mình làm bài của thầy Sna
trước nhé?” Ron nói, chấm cây
lông ngỗng vào bình mực. “*Thuộc t
... của nguyệt thạch ... và ứng dụng
trong điều chế độc dược ...*” nó l
bẩm, trong khi chép mấy chữ đó t
tấm giấy da. “Đây.” Nó gạch dưới
tựa bài, rồi nhìn lên Hermione với
chờ đợi.

“Vậy thuộc tính của nguyệt thạch
ứng dụng của nó trong điều chế
dược là gì?”

Nhưng Hermione không nghe
nói. Cô nàng đang quắc mắt về p
tuốt đầu kia góc phòng, chỗ Fr
George và Lee Jordan đang ngồi
giữa một đám học sinh năm thứ n
trông có vẻ ngây thơ, tất cả đám l
mới ấy đang nhai cái gì đó dường n

of a large paper bag that Fred was ding.

No, I'm sorry, they've gone too far," he said, standing up and looking irritably furious. "Come on, Ron."

"I — what?" said Ron, plainly playing time. "No — come on, Hermione — I can't tell them off for giving out sweets . . ."

You know perfectly well that those are bits of Nosebleed Nougat or — or King Pastilles or —"

"Fainting Fancies?" Harry suggested gently.

One by one, as though hit over the head with invisible mallets, the first years were slumping unconscious in their seats; some slid right onto the floor, others merely hung over the arms of their chairs, their tongues lolling out. Most of the people watching were giggling; Hermione, however, squared her shoulders and marched directly over to where Fred and George now stood with clipboards, closely supervising the unconscious first years. Ron rose halfway out of his chair, wavered uncertainly for a moment or two, then muttered to Harry, "She's got

có nguồn gốc từ một cái túi giấy bụi Fred đang cầm.

"Không, mình rất tiếc, họ đi quá rồi," cô nàng nói, đứng lên và trông là hết sức giận dữ. "Đi nào, Ron."

"Mình - cái gì?" Ron nói, rõ ràng muốn câu giờ. "Không - thôi nhé Hermione - tội mình không thể đuổi đi vì phát kẹo ..."

"Bồ biết quá rõ đó là kẹo Nuga S máu-mũi hoặc — hoặc kẹo Nhóc hoặc —"

"Kẹo Xỉu?" Harry nhỏ nhẹ bổ sung

Bọn học sinh năm thứ nhất, từ đứa một, như thể bị những cái vồ hình nện vào đầu, lần lượt lăn ra tỉnh tại chỗ; một số còn trượt lăn xuống sàn phòng, mấy đứa khác nằm vắt vẻo qua tay ghế, lưỡi thè ra ngoài. Hầu hết những người đang xem đều phá ra cười; nhưng Hermione thì bạnh vai ngang oai phong và dõng dạc bước thẳng tới chỗ Fred và George đang đứng với cái bia cú kẹp sổ ghi chép trong tay, tỉ mỉ quan sát bọn học sinh năm thứ nhất đang bất tỉnh. Ron nhồm dậy khỏi ghế nửa chừng, lưỡng lự trong một

nder control,” before sinking as low as his chair as his lanky frame mitted.

That’s enough!” Hermione said deftly to Fred and George, both of whom looked up in mild surprise.

Yeah, you’re right,” said George, adding, “this dosage looks strong enough, doesn’t it?”

I told you this morning, you can’t put your rubbish on students!”

We’re paying them!” said Fred indignantly.

I don’t care, it could be dangerous!”

Rubbish,” said Fred.

Calm down, Hermione, they’re fine!” said Lee reassuringly as he walked from first year to first year, inserting a couple sweets into their open mouths.

Yeah, look, they’re coming round now,” said George.

A few of the first years were indeed

giây, làu bàu với Harry, “Bả dẹp cho coi!”, rồi lại thả người ngồi xuống cái ghế sâu có vẻ đã quá tải bộ xương cao lêu nghêu của nó.

“Đủ rồi!” Hermione nói với Fred và George đầy uy lực, cả hai người nheo mắt lên vẻ hơi ngạc nhiên.

“Ừ, em nói đúng,” George nói, thêm, “liều lượng như vậy là đủ đó phải không?”

“Em đã nói với các anh sáng nay rồi, các anh không thể dùng học sinh thử nghiệm thứ đồ tầm bậy của anh!”

“Tụi này trả tiền cho chúng!” Fred tức giận nói.

“Em không quan tâm, việc này có thể nguy hiểm!”

“Nhảm nhí,” Fred nói.

“Bình tĩnh, Hermione, tụi nó ổn mà!” Lee trấn an trong khi đi từ năm thứ nhất này đến đưa năm thứ nhất khác, nhét kẹo tím vào những miệng há hốc của chúng.

“Ừ, coi kìa, bây giờ tụi nó tỉnh lại rồi,” George nói.

Vài ba đứa năm thứ nhất quả thật

ring. Several looked so shocked to
l themselves lying on the floor, or
ngling off their chairs, that Harry was
e Fred and George had not warned
m what the sweets were going to

Feel all right?” said George kindly to
mall dark-haired girl lying at his feet.

I-I think so,” she said shakily.

Excellent,” said Fred happily, but the
t second Hermione had snatched
h his clipboard and the paper bag of
nting Fancies from his hands.

It is NOT excellent!”

Course it is, they’re alive, aren’t
y?” said Fred angrily.

You can’t do this, what if you made
e of them really ill?”

We’re not going to make them ill,
ve already tested them all on
selves, this is just to see if everyone
cts the same —”

If you don’t stop doing it, I’m going
—”

đang ngộ ngộ. Nhiều đứa trẻ
hoảng hồn khi nhận ra mình đang n
lăn trên sàn, hay vắt vẻo trên tay c
bánh, đến nỗi Harry dám chắc là F
và George đã không báo cho tui
biết trước tác dụng của mấy viên kẹo

“Cảm thấy khỏe không?” Geor
thân mật hỏi một cô bé tóc đen n
ngay dưới chân anh ta.

“Em-Em nghĩ vậy,” cô bé run
đáp.

“Xuất sắc,” Fred vui vẻ nói, nhu
chỉ trong мгiây tiếp theo, Hermione
giật phắt cái bìa kẹo sổ tay và cái b
giấy đựng Kẹo Xỉu ra khỏi tay Fred.

“KHÔNG xuất sắc gì cả!”

“Dĩ nhiên xuất sắc chứ, tụi nó s
nhân, đúng không?” Fred tức giận n

“Anh không thể làm thế, nếu rui
làm cho đứa nào bị bệnh thì sao?”

“Tụi này không làm cho tụi nó
bệnh, tụi này đã thử nghiệm trên ch
mình rồi, cuộc thí nghiệm này chỉ
xem mọi người có phản ứng gi
nhau không —”

“Nếu các anh không chấm dứt n
thì tôi sẽ —”

Put us in detention?” said Fred in an like-to-see-you-try-it voice.

Make us write lines?” said George, irking.

Onlookers all over the room were ghing. Hermione drew herself up to full height; her eyes were narrowed and her bushy hair seemed to crackle with electricity.

No,” she said, her voice quivering with anger, “but I will write to your mother.”

You wouldn’t,” said George, infuriated, taking a step back from her.

Oh, yes, I would,” said Hermione firmly. “I can’t stop you eating the forbidden things yourselves, but you’re not allowed to bring them to first years.”

Fred and George looked understruck. It was clear that as far as they were concerned, Hermione’s threat was way below the belt. With a threatening look at them, she snatched Fred’s clipboard and the bag of sweets back into his arms and stalked back to her chair by the fire.

“Cấm túc tội này hả?” Fred nói với cái giọng mày-thử-làm-tao-coi.

“Bắt tội này chép phạt hả?” George cười khẩy nói.

Những người bàng quan trong phòng rộ lên cười. Hermione vươn người lên hết mức chiều cao của nàng; mắt nheo lại và mái tóc bồng bềnh dường như đang phóng điện tanh tách.

“Không,” cô nàng nói, giọng run vì giận dữ, “nhưng tôi sẽ viết thư cho má các anh.”

“Đừng thế chứ,” George nói, hoảng, giật lùi một bước xa khỏi Hermione.

“Ồ, có chứ, tôi sẽ làm,” Hermione dứt khoát nói. “Tôi không thể ngăn các anh ăn những thứ ngu ngốc đó, nhưng đừng có đưa chúng cho học sinh năm thứ nhất.”

Fred và George trông như bị đánh. Rõ ràng đối với hai anh chàng, lời đe dọa của Hermione đã đánh trúng chỗ hiểm. Ném cho hai anh em sự đôi cái nhìn đe dọa cuối, Hermione quăng trả lại tay Fred bìa kẹp sổ tay bao Kẹo Xỉu của anh ta, rồi trở về chỗ của mình cạnh lò sưởi.

Ron was now so low in his seat that his nose was roughly level with his eyes.

Thank you for your support, Ron,” Hermione said acidly.

You handled it fine by yourself,” Ron mumbled.

Hermione stared down at her blank piece of parchment for a few seconds, then said edgily, “Oh, it’s no good, I can’t concentrate now. I’m going to bed.”

She wrenched her bag open; Harry thought she was about to put her books away, but instead she pulled out two misshapen woolly objects, placed them carefully on a table by the fireplace, covered them with a few sewed-up bits of parchment and a broken quill, and stood back to admire the effect.

What in the name of Merlin are you doing?” said Ron, watching her as though fearful for her sanity.

They’re hats for house-elves,” she said briskly, now stuffing her books back into her bag. “I did them over the summer. I’m a really slow knitter without magic, but now I’m back at

Ron lúc này đã lún sâu vào ghế đến nỗi cái mũi của nó ngang bằng với hai đầu gối.

“Cám ơn sự ủng hộ của bạn, Ron,” Hermione chua chát nói.

“Một mình bạn giải quyết êm đẹp mà,” Ron lúng búng.

Hermione nhìn trừng trừng xuống miếng giấy da trống trơn của mình giây, rồi cúi kinh nói, “Ôi, chẳng trò trống gì cả, mình không thể tập trung lúc này. Mình đi ngủ đây.”

Cô nàng mở banh cái cặp ra; Harry tưởng Hermione sắp cất hết sách vào cặp, nhưng thay vì vậy, cô nàng lôi ra hai vật thể bằng len không hình thù gì, cẩn thận đặt chúng lên cạnh lò sưởi, phủ lên chúng bằng miếng giấy da bị vò nhàu và một cây viết lông ngỗng bị gãy, rồi đứng lùi chiêm ngưỡng thành quả.

“Bồ đang làm cái trò quỷ sứ yêu gì vậy?” Ron nói, nhìn Hermione như thể sợ cô nàng phát khùng.

“Đó là mấy cái nón cho đám tinh,” cô nàng sôi nổi nói, giờ mới sách vở vào cặp. “Mình đã làm chúng trong mùa hè. Không được đến phép thuật thì mình đan chậm rì

ool I should be able to make lots re.”

You’re leaving out hats for the use-elves?” said Ron slowly. “And i’re covering them up with rubbish t?”

Yes,” said Hermione defiantly, nging her bag onto her back.

That’s not on,” said Ron angrily. u’re trying to trick them into picking the hats. You’re setting them free en they might not want to be free.”

Of course they want to be free!” d Hermione at once, though her e was turning pink. “Don’t you dare ch those hats, Ron!”

he left. Ron waited until she had appeared through the door to the s’ dormitories, then cleared the bish off the woolly hats.

They should at least see what y’re picking up,” he said firmly. yway . . .” He rolled up the chment on which he had written the : of Snape’s essay. “There’s no point ng to finish this now, I can’t do it out Hermione, I haven’t got a clue

nhưng bây giờ đã về trường rồi m có thể làm được nhiều hơn.”

“Bồ bày nón ra ngoài cho bọn tinh à?” Ron chậm rãi nói. “Và tru tiên bồ giấu mấy cái nón này dưới rác hả?”

“Ừ,” Hermione ngang ngược r lẳng cái cặp lên vai.

“Vậy không ổn,” Ron tức giận. “đang tìm cách lừa bọn chúng lượ mấy cái nón. Bồ giải phóng chúng mà chúng có lẽ vẫn không muốn đư tự do.”

“Dĩ nhiên là chúng muốn được do!” Hermione cãi lại ngay, dù đôi cô nàng có hơi ửng hồng. “Bồ liệu t đừng có đụng tới mấy cái nón Ron!”

Cô nàng quay gót bỏ đi. Ron c cho đến khi Hermione đi khuất s cánh cửa buồng ngủ của nữ sinh, mới dẹp mớ rác trên mấy cái nón lư

“Ít nhất thì bọn chúng cũng nhìn t cái mà bọn chúng lượm lấy,” nó c quyết. “Dù sao thì ...” Nó cuộn tấm g da mà trên đó nó đã viết tựa bài lư văn thầy Snape ra. “Bây giờ thì chể tài nào mà làm cho xong bài này đư mình không thể làm nếu không

at you're supposed to do with onstones, have you?"

Harry shook his head, noticing as he so that the ache in his right temple s getting worse. He thought of the g essay on giant wars and the pain bbed at him sharply. Knowing fectly well that he would regret not shing his homework tonight when morning came, he piled his books k into his bag.

"I'm going to bed too."

He passed Seamus on the way to the door leading to the dormitories, but not look at him. Harry had a fleeting ression that Seamus had opened mouth to speak, but sped up, and ched the soothing peace of the ne spiral staircase without having to lure any more provocation.

The following day dawned just as den and rainy as the previous one. grid was still absent from the staff le at breakfast.

"But on the plus side, no Snape ay," said Ron bracingly.

Hermione. Mình không biết gì về mà mình phải làm với nguyệt thạch, biết không?"

Harry lắc đầu, nhận ra rằng khi l như vậy cơn đau ở thái dương k phải của nó nhức buốt hơn. Nó n đến bài luận văn dài ngoằng về c chiến tranh của những người khổng và cơn đau càng nhức nhối. Biết c rõ ràng là sáng hôm sau nó sẽ hồi l nếu không làm xong bài tập trong đ nay, nhưng nó đang xếp sách vở v cặp.

"Mình cũng đi ngủ thôi."

Nó đi ngang qua Seamus t đường đến cửa dẫn phòng ngủ n sinh, nhưng nó không nhìn Seam Harry thoáng có cảm giác rằ Seamus há miệng toan nói, nhưng bước nhanh hơn và tới cái cầu thạ đá xoắn ốc yên tĩnh mà không p chịu đựng thêm sự khiêu khích r nữa.

Bình minh ngày hôm sau vẫn ân xám xịt và mưa gió như ngày h trước. Lão Hagrid vẫn vắng mặt t bàn giáo sư trong bữa điểm tâm.

"Nhưng tuyệt cái là bữa nay khê có thầy Snape," Ron hồ hởi nói.

Hermione yawned widely and brewed herself some coffee. She looked mildly pleased about nothing, and when Ron asked her what she had to be so happy about, she simply said, "The hats have gone. Seems the house-elves do want freedom after all."

"I wouldn't bet on it," Ron told her teasingly. "They might not count as hats. They didn't look anything like hats to me, more like woolly bladders."

Hermione did not speak to him all morning.

Double Charms was succeeded by Double Transfiguration. Professor Flitwick and Professor McGonagall had spent the first fifteen minutes of their lessons lecturing the class on the importance of O.W.L.s.

"What you must remember," said Professor Flitwick squeakily, perched as ever on a pile of books so that he could see over the top of his desk, "is that these examinations may influence your futures for many years to come! If you have not already given serious thought to your careers, now is the time to do so. And in the meantime,

Hermione ngoác miệng ngáp và rút cà phê cho mình. Trông cô nàng vẻ hơi hơi hài lòng về chuyện gì đó, khi Ron hỏi cô nàng chuyện gì khiến cô nàng vui thế thì cô nàng chỉ đơn giản trả lời, "Mấy cái nón biến mất. Có vẻ như cuối cùng thì các gia đình cũng muốn được tự do."

"Mình không dám chắc đâu," Ron cay độc đáp. "Mấy cái đó có thể khác được coi là quần áo. Mình thấy chúng chẳng giống nón chút nào, mà giống mấy cái bông bằng len hơn."

Suốt buổi sáng hôm đó Hermione không thèm nói chuyện với Ron.

Hai tiết Bùa ếm được nối tiếp bằng hai tiết Biến hình. Cả hai giáo sư Flitwick và giáo sư McGonagall đã dành mười lăm phút đầu buổi học thuyết giảng về tầm quan trọng của thi Pháp sư Thường đẳng.

"Điều mà các trò phải nhớ," Giáo sư Flitwick nhỏ thó nói với giọng thể thao như thường lệ vẫn đứng trên đống sách để có thể nhìn qua bàn, "những kỳ thi này có thể ảnh hưởng đến tương lai của các trò trong năm tới! Nếu các trò vẫn chưa nghiêm túc về sự nghiệp của mình, thì bây giờ là lúc nên làm đ

afraid, we shall be working harder than ever to ensure that you all do yourselves justice!”

They then spent more than an hour reviewing Summoning Charms, which according to Professor Flitwick were bound to come up in their O.W.L., and rounded off the lesson by setting them their largest amount of Charms homework ever.

It was the same, if not worse, in transfiguration.

“You cannot pass an O.W.L.,” said Professor McGonagall grimly, “without rigorous application, practice, and study. There is no reason why everybody in this class should not achieve an O.W.L. in transfiguration as long as they put in the work.” Neville made a sad little believing noise. “Yes, you too, Longbottom,” said Professor McGonagall. “There’s nothing wrong with your work except lack of confidence. So . . . today we are starting Vanishing Spells. These are simpler than Conjuring Spells, which I would not usually attempt until the O.W.T. level, but they are still among

đó. Và đồng thời, tôi e rằng, chúng ta sẽ phải học hành chuyên cần hơn nữa để bảo đảm rằng tất cả các trò đã dốc hết khả năng của mình!”

Sau đó cả lớp dành hơn một giờ ôn lại Bùa Gọi Hồn, mà theo giáo sư Flitwick thì chắc chắn là đề tử trong thi Pháp sư Thường đẳng, và tiếp theo thầy kết thúc buổi học bằng cách cho lũ học trò một đồng bài tập về kiểm tra, nhiều nhất từ xưa đến nay.

Lớp Biến hình cũng tương tự như vậy, nếu không nói là còn tệ hơn.

“Các con không thể thi đậu Pháp sư Thường đẳng,” Giáo sư McGonagall khẳng định dứt khoát, “nếu không sự nghiêm túc ứng dụng, thực hành và nghiên cứu. Tôi thấy không có lý do gì khiến cho học sinh trong lớp này không đậu môn Biến hình trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng, miễn là các con người dốc sức học tập.” Neville tưng lên một tiếng kêu hoài nghi nhỏ nhỏ buồn buồn. “Cả con nữa, Longbottom,” Giáo sư McGonagall nói. “Con chẳng có vấn đề gì ngoài việc thiếu tự tin. Vậy ... hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu Bùa chú Tiêu biến. Chúng dễ hơn Bùa chú Hiện hồn, cái các con sẽ khó thường phải dùng cho đến khi Kiểm

most difficult magic you will be tested on in your O.W.L.”

She was quite right; Harry found the Vanishing Spells horribly difficult. By the end of a double period, neither he nor Ron had managed to vanish the snails on which they were practicing, though Ron said hopefully that he might. His face looked a bit paler. Hermione, on the other hand, had successfully vanished her snail on the first attempt, earning her a ten-point bonus for Gryffindor from Professor McGonagall. She was the only person given homework; everybody else was told to practice the spell overnight, ready for a fresh attempt on their snails the following afternoon.

Not panicking slightly about the amount of homework they had to do, Harry and Ron spent their lunch hour in the library looking up the uses of bezoar stones in potion-making. Still angry about Ron's slur on her woolly head, Hermione did not join them. By the time they reached Care of Magical Creatures in the afternoon, Harry's head was aching again.

Pháp Thuật Nhử Tử, nhưng vẫn thuộc pháp thuật khó nhất các con bị kiểm tra trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng

Bà đã khá đúng; Harry nhận thấy Bùa chú Tiêu biến khó kinh hồn. Vào cuối buổi học, cả Ron lẫn Harry cũng không làm sao tiêu biến đi được mấy con ốc sên mà tụi nó dùng để thử hành, mặc dù Ron nói một cách tự ti hy vọng là nó thấy mấy con ốc sên nó trông có vẻ tái đi một tí. Ngược lại Hermione chỉ cần cố đến lần thứ ba là làm tiêu biến thành công con ốc sên của cô nàng, kiếm được mười điểm thưởng cho nhà Gryffindor từ giáo sư McGonagall. Cô nàng là người duy nhất không cần lãnh bài tập về nhà. Những đứa khác đều bị nhắc nhở đi về phải thực hành bùa chú, để sẵn sàng cho lần thử mới với mấy con ốc sên vào trưa ngày hôm sau.

Giờ Harry và Ron đều phát hoảng trước khối lượng bài tập ở nhà tụi nó phải làm, nên tụi nó dành hết giờ nghỉ trưa vào thư viện tra cứu ứng dụng của Nguyệt thạch trong cách điều chế độc dược. Hermione thì vẫn giận忿 về chuyện dè bỉu mấy cái nón len của cô nàng, nên không thèm nhập bọn với hai đứa. Khi tụi nó đến lớp Chăm sóc

The day had become cool and breezy, and, as they walked down the long lawn toward Hagrid's cabin on the edge of the Forbidden Forest, they felt the occasional drop of rain on their faces. Professor Grubbly-Plank stood waiting for the class some ten yards from Hagrid's front door, a long trestle table in front of her laden with many books. As Harry and Ron reached her, a loud shout of laughter sounded behind them; turning, they saw Draco Malfoy striding toward them, surrounded by his usual gang of Slytherin cronies. He had clearly just finished something highly amusing, because Crabbe, Goyle, Pansy Parkinson, and the rest continued to giggle heartily as they gathered around the trestle table. Judging by the fact that all of them kept looking over at Harry, he was able to guess the subject of the joke without too much difficulty.

"Everyone here?" barked Professor Grubbly-Plank, once all the Slytherins and Gryffindors had arrived. "Let's check on them — who can tell me what these things are called?"

Sinh vật Huyền bí vào buổi chiều, c
Harry lại nhức nhối.

Hôm đó trời trở lạnh và gió hiu hắt khi đi xuống dốc sân cỏ về phía căn chòi của lão Hagrid bên rìa khu Rừng Cấm, tụi nhỏ đã thấy thỉnh thoảng vài giọt nước mưa rơi trúng mặt. Giáo sư Grubbly-Plank đứng đợi học sinh phía trước cửa căn chòi lão Hagrid chừng vài mươi thước, một cái bàn có giá đỡ đặt trước mặt bà, trên bày sẵn nhiều nhánh cây con. Khi Harry và Ron tới chỗ Giáo sư Grubbly-Plank, một trận cười vang lên đằng sau lưng tụi nó; quay lại, tụi nó nhìn thấy Draco Malfoy đang sải bước đi vây quanh Draco là đám bạn chí cốt của nó ở nhà Slytherin. Draco rõ ràng là vừa nói cái gì vui nhộn ghê lắm, vì Crabbe, Goyle, Pansy Parkinson mấy đứa còn lại vẫn còn rúc rích cười khoái chí. Xét theo thực tế là tất cả bọn chúng cứ ngó trừng trừng về phía Harry, Harry có thể đoán được rằng cách không mấy khó khăn đề tài của câu chuyện tiểu lâm đang được kể.

"Mọi người ở đây rồi hả?" Giáo sư Grubbly-Plank quát, khi tất cả học sinh của nhà Gryffindor và Slytherin đều đến. "Vậy chúng ta nói chuyện phiếm

She indicated the heap of twigs in front of her. Hermione's hand shot into the air. Behind her back, Malfoy did a wack-toothed imitation of her jumping and down in eagerness to answer a question. Pansy Parkinson gave a shriek of laughter that turned almost at once into a scream, as the twigs on the table leapt into the air and revealed themselves to be what looked like tiny leish creatures made of wood, each with knobbly brown arms and legs, two pincer-like fingers at the end of each arm, and a funny, flat, barklike face in which a pair of beetle-brown eyes glistened.

"Ooooooh!" said Parvati and Lavender, thoroughly irritating Harry: no one would have thought that Hagrid never showed them impressive creatures; admittedly the flobberworms had been a bit dull, but the mandrills and hippogriffs had been interesting enough, and the Blast-ended Skrewts perhaps too much so.

Kindly keep your voices down,

ai có thể nói cho tôi biết mấy thứ rêu kêu là gì không?"

Bà chỉ đồng cảnh cây nhỏ trước mắt mình. Tay của Hermione vọt lên không trung. Phía sau cô nàng, Malfoy làm mặt răng vằn nhái động tác cô nê nhảy loay choay trong lúc háo hức chờ lời câu hỏi. Pansy Parkinson ré cười, nhưng ngay lập tức tiếng cười suýt biến thành tiếng rú, bởi vì trên bàn cảnh cây nhỏ trên bàn bỗng nhảy lên không trung, để lộ nguyên hình chúng là một lũ sinh vật giống như y tinh làm bằng gỗ, mỗi con có đủ chân màu nâu có máu có sần, mỗi bàn tay có hai ngón tay giống nhánh cây con, lại có một cái mặt bẹt buồn cười hao hao giống như cây có đôi mắt màu bọ nâu lóng lánh

"Úuuuuui!" Parvati và Lavender hét lên, khiến cho Harry bực mình hết sức. Làm như thế sẽ khiến người ta tưởng là lão Hagrid chưa từng chỉ cho tụi xem những sinh vật gây ấn tượng như thế bao giờ; đành rằng mấy con rêu trùn có vẻ hơi tẻ ngắt, nhưng mà mấy con kỳ nhông lửa và bằng mã cũng hay ho vậy, lại thêm con Quái tôm đuôi có lẽ cũng dư sức hấp dẫn.

"Vui lòng giữ trật tự, các cô g

s!” said Professor Grubbly-Plank
rply, scattering a handful of what
ked like brown rice among the stick-
atures, who immediately fell upon
 food. “So — anyone know the
nes of these creatures? Miss
anger?”

Bowtruckles,” said Hermione.
ey’re tree-guardians, usually live in
nd-trees.”

Five points for Gryffindor,” said
fessor Grubbly-Plank. “Yes, these
 bowtruckles and, as Miss Granger
rtly says, they generally live in trees
ose wood is of wand quality.
/body know what they eat?”

Wood lice,” said Hermione promptly,
ch explained why what Harry had
en for grains of brown rice were
ving. “But fairy eggs if they can get
m.”

Good girl, take another five points.
 whenever you need leaves or wood
n a tree in which a bowtruckle
ges, it is wise to have a gift of wood
 ready to distract or placate it. They
y not look dangerous, but if angered
y will gouge out human eyes with

Giáo sư Grubbly-Plank nói, rải r
năm thứ gì đó trông giống gạo nâu v
giữa đám sinh vật khăng khiu, bọn h
đôi này lập tức nhòm nhoàm ăn ng
“Vậy — có ai biết tên của mấy sinh
này không? Cô Granger?”

“Que Xạo,” Hermione đáp. “Chúng
kẻ bảo vệ cây cối, thường sống t
những cây dùng để chế đũa phép.”

“Năm điểm thưởng cho r
Gryffindor,” Giáo sư Grubbly-Plank r
“Đúng, đây là những con Que Xạo,
như trò Granger vừa nói, chú
thường sống trên những loại cây
thân gỗ đạt được phẩm chất làm c
phép. Có ai biết mấy con này ăn
không?”

“Rệp cây,” Hermione nói ngay, đ
này giải thích tại sao cái mà H
tưởng là hạt gạo lại nhúc nhí
“Nhưng chúng cũng ăn cả trứng t
nếu chúng kiếm được.”

“Giỏi, thưởng thêm năm điểm.
vậy khi người ta cần lá hay gỗ của c
mà mấy con Que Xạo này cư trú, r
khôn ngoan chuẩn bị một nắm rệp c
làm quà để dụ dỗ chúng xao nhâ
nhiệm vụ hay ngêu ngoai cơn gi
Trông chúng có thể không nguy hi

ir fingers, which, as you can see, very sharp and not at all desirable ar the eyeballs. So if you'd like to her closer, take a few wood lice and owtruckle — I have enough here for e between three — you can study m more closely. I want a sketch n each of you with all body parts eled by the end of the lesson.”

The class surged forward around the stle table. Harry deliberately circled und the back so that he ended up it next to Professor Grubbly-Plank.

Where's Hagrid?” he asked her, ile everyone else was choosing vtruckles.

Never you mind,” said Professor ubble-Plank repressively, which had n her attitude last time Hagrid had ed to turn up for a class too. irking all over his pointed face, ico Malfoy leaned across Harry and zed the largest bowtruckle.

Maybe,” said Malfoy in an ertone, so that only Harry could ar him, “the stupid great oaf's got iself badly injured.”

lắm, nhưng nếu nổi điên lên chúng móc mắt người ta bằng mấy ngón t mà như các trò thấy đó, rất nhọn, c nên chớ có để chúng lăm le gần nh cầu. Nên nếu các trò muốn đến c hơn, hãy lấy một nắm rệp cây và r con Que Xạo – ở đây tôi có đủ cho người một con – các trò có thể ngh cứu kỹ hơn. Tôi muốn mỗi trò nộp r bản vẽ ghi chú đầy đủ phần thân Que Xạo vào cuối giờ học.”

Cả lớp ùa tới trước, vây quanh bàn dài. Harry cố tình đi vòng quanh sau bàn để cuối cùng nó đứng ng cạnh bên Giáo sư Grubbly-Plank.

“Thưa cô, thầy Hagrid đâu ạ?” H hỏi Giáo sư, trong khi mấy đứa kh đang lựa Que Xạo.

“Đừng bận tâm,” Giáo sư Grubbly-Plank thô bạo đáp, giống như trước khi bác Hagrid không thể lên l. Với nụ cười khẩy trên gương r nhọn, Draco Malfoy chồm qua H để túm lấy con Que Xạo lớn nhất

“Có thể là,” Malfoy khế nói, để riêng Harry nghe được, “lão đàn xác bị thương nặng rồi.”

Maybe you will if you don't shut up," and Harry out of the side of his mouth.

Maybe he's been messing with stuff that's too *big* for him, if you get my drift."

Malfoy walked away, smirking over his shoulder at Harry, who suddenly felt nervous. Did Malfoy know something? His father was a Death Eater, after all; what if he had information about the wizard's fate that had not yet reached

Order's ears? He hurried back around the table to Ron and Hermione, who were squatting on the grass some distance away and attempting to persuade a bowtruckle to remain still long enough to draw it. Harry pulled out a parchment and quill, crouched down beside the others, and related in a whisper what Malfoy had just said.

Dumbledore would know if anything had happened to Hagrid," and Hermione at once. "It's just playing tricks on Malfoy's hands to look worried, it's obvious to us that we don't know exactly what's going on. We've got to ignore him,

"Có lẽ chính mày sẽ bị thương nếu mày không cầm miệng lại," Harry nói qua mép miệng.

"Có lẽ lão đang làm rối tung lên những thứ quá *khổng lồ* với lão, rồi mày hiểu ý tao."

Malfoy bước đi, ném lại qua vai cho Harry một nụ cười tự mãn. Harry bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn. Liệu Malfoy có biết được tin tức gì không? Nói cho cùng, ba của nó là một thần Thợ tử. Liệu nó có được thức tin về số phận lão Hagrid trong khi nó kín lại chưa hay biết hay không? Harry vội vã đi vòng qua cái bàn trở về bên cạnh Ron và Hermione, hai đứa đang ngồi xồm trên một bãi cỏ hơi ẩm và đang ra sức dụ dỗ một con Gạc Xạ chịu nằm im đủ lâu để có thể bắt. Harry rút tấm giấy da và cây viết lông ngỗng, ngồi thụp xuống bên cạnh Ron và Hermione, và thì thầm kể lại điều Malfoy vừa nói.

"Nếu có chuyện gì xảy ra cho Hagrid thì thầy Dumbledore chắc biết," Hermione gạt đi ngay. "Tổ ra là tổ mắc mưu thằng Malfoy, chúng ta cho nó thấy là mình không biết chính xác chuyện gì đang xảy ra. Tụi mình cứ kệ xác nó, Harry à. Đây, giữ d

rry. Here, hold the bowtruckle for a
ment, just so I can draw its face . . .”

Yes,” came Malfoy’s clear drawl
n the group nearest them, “Father
s talking to the Minister just a couple
days ago, you know, and it sounds
though the Ministry’s really
etermined to crack down on
ostandard teaching in this place. So
n if that overgrown moron *does*
ow up again, he’ll probably be sent
eking straight away.”

OUCH!”

Harry had gripped the bowtruckle so
d that it had almost snapped; it had
t taken a great retaliatory swipe at
hand with its sharp fingers, leaving
long deep cuts there. Harry
pped it; Crabbe and Goyle, who
d already been guffawing at the idea
Hagrid being sacked, laughed still
der as the bowtruckle set off at full
toward the forest, a little, moving
kman soon swallowed up by the
e roots. When the bell echoed
tantly over the grounds Harry rolled
his bloodstained bowtruckle picture
d marched off to Herbology with his
d wrapped in a handkerchief of

con Que Xạo này một lát, như vậy
để mình vẽ mặt nó ...”

“Ừ,” từ nhóm kẻ bên vọng lại rõ ràng
tiếng nói nhừa nhựa của Malfoy, “
tao mới nói chuyện với ông Bộ trưởng
cách đây hai ngày, tụi bây biết không
nghe đâu như là Bộ Pháp Thuật thì
sự quyết tâm dẹp thẳng tay việc
học kém chất lượng ở chỗ này. Cần
nên ngay cả nếu như cái lão đàn
quá khổ ấy có tái xuất hiện, thì
cũng được bảo cuốn gói đi ngay
thì.”

“Á!”

Harry vừa siết con Que Xạo mạnh
đến nỗi nó suýt táp cho một cái; may
nó chỉ mới trả đũa bằng cách đâm
cú thiệt mạnh vào tay Harry bằng
ngón tay nhọn hoắt của nó, gây ra
vết cắt dài. Harry liệng con Que X
xuống; Crabbe và Goyle từ nãy giờ
cười khoái chí vì nghĩ tới chuyện
Hagrid bị đuổi, bây giờ càng cười
hơn nữa khi con Que Xạo bỏ chạy
tốc lực về phía khu rừng, và ch
mấy chốc sinh vật như cái que nhỏ
động ấy đã bị đâm rễ cây nuốt chủ
mất tiêu. Khi tiếng chuông từ xa v
qua sân trường, Harry cuộn tấm ph
họa Que Xạo vấy máu và đi tới lớp

ermione's and Malfoy's derisive
ughter still ringing in his ears.

If he calls Hagrid a moron one more
e . . .” snarled Harry.

Harry, don't go picking a row with
lfooy, don't forget, he's a prefect now,
could make life difficult for you . . .”

Wow, I wonder what it'd be like to
ve a difficult life?” said Harry
castically. Ron laughed, but
ermione frowned. Together they
psed across the vegetable patch.
e sky still appeared unable to make
its mind whether it wanted to rain or

I just wish Hagrid would hurry up
l get back, that's all,” said Harry in a
' voice, as they reached the
enhouses. “And *don't* say that
lbbly-Plank woman's a better
cher!” he added threateningly.

I wasn't going to,” said Hermione
mly.

Because she'll never be as good as

Dược thảo với bàn tay quẩn trong
khăn tay của Hermione và tiếng cười
chế nhạo của Malfoy vẫn còn ngân
nga trong lỗ tai.

“Nếu hấn dám gọi bác Hagrid
thằng đàn lân nữa ...” Harry nói c
hàm răng nghiến chặt.

“Harry, đừng để mình vướng
chuyện tranh cãi với Malfoy, đừng
quên bây giờ nó là Huynh trưởng,
có thể làm cuộc sống của bồ khôn k
khốn nạn ...”

“Chà, mình thắc mắc một cuộc sống
khốn khổ khốn nạn là như thế nào
Harry mỉa mai. Ron bật cười, như
Hermione cau mày khó chịu. Ba đ
cùng đi thơ thẩn qua vườn rau. E
trời dường như vẫn chưa quyết đ
được là có muốn mưa hay không.

“Mình cầu mong sao cho bác Hagrid
gấp rút lên và trở về đây, chỉ có
thôi,” Harry nói nhỏ, khi tụi nó đi
nhà lồng kiếng. “Và *đừng* có nói là
Grubbly-Plank là giáo viên giỏi hơn
nó hằm hè nói thêm.

“Mình không định nói vậy,” Hermic
bình tĩnh đáp.

“Bởi vì bà ấy sẽ không đời nào

grid,” said Harry firmly, fully aware that he had just experienced an exemplary Care of Magical Creatures lesson and was thoroughly annoyed about it.

The door of the nearest greenhouse opened and some fourth years spilled out of it, including Ginny.

Hi,” she said brightly as she passed. A few seconds later, Luna Lovegood emerged, trailing behind the rest of the class, a smudge of earth on her nose and her hair tied in a knot on the top of her head. When she saw Harry, her prominent eyes seemed to bulge excitedly and she made a beeline straight for him. Many of his classmates turned curiously to watch. Luna took a great breath and then said, without so much as a preliminary hello: “I believe He-Who-Must-Not-Be-Named is back, and I believe you fought him and escaped from him.”

Er — right,” said Harry awkwardly. Luna was wearing what looked like a pair of orange radishes for earrings, a fact that Parvati and Lavender seemed to have noticed, as they were both giggling and pointing at her earlobes.

như bác Hagrid,” Harry nói giọng chắc quyết, dù hoàn toàn ý thức là tụi mình vừa học xong một lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí mẫu mực và hết sức làm phiền lòng về sự thật đó.

Cánh cửa lồng kiếng gần nhất mở ra và bọn học sinh năm thứ tư tủa ra trong đám đó có cả Ginny.

“Chào,” cô bé tươi tắn nói khi bà qua. Vài giây sau, Luna Lovegood xuất hiện, lê bước phía sau các học sinh khác, trên sống mũi con bé là một vết bùn, và tóc tai con bé được cột thành nùi ngay trên đỉnh đầu. Khi Luna Lovegood nhìn thấy Harry, đôi mắt lồi của nó dường như lồi ra hết sức ngạc nhiên, và nó đi thẳng một lèo tới chỗ Harry. Nhiều đứa bạn học trong lớp của Harry quay đầu tò mò ngó Luna hít một hơi thở mạnh rồi nói không cần màu mè chào hỏi: “Em tin Kẻ-chớ-gọi-tên-ra-đấy đang trở lại, em tin là anh đã chiến đấu với hắn và đã thoát khỏi nanh vuốt của hắn.”

“Ờ — phải,” Harry lúng túng. Luna đang đeo toòng teng ở hai tai cái gì giống như một đôi củ cải màu cam một chi tiết mà dường như Parvati và Lavender đã chú ý, bởi vì cả hai cô chỉ chỏ tai Luna mà cười khúc khích

You can laugh!” Luna said, her face rising, apparently under the impression that Parvati and Lavender were laughing at what she had said rather than what she was wearing. “But people used to believe there were no such things as the Blibbering Humdinger or the Crumple-Horned Snorkack!”

Well, they were right, weren't they?” said Hermione impatiently. “There aren't any such things as the Blibbering Humdinger or the Crumple-Horned Snorkack.”

Luna gave her a withering look and looked away, radishes swinging lazily. Parvati and Lavender were not the only ones hooting with laughter.

D'you mind not offending the only people who believe me?” Harry asked Hermione as they made their way into class.

Oh, for heaven's sake, Harry, you do better than *her*,” said Hermione. Ginny's told me all about her, apparently she'll only believe in things as long as there's no proof at all. Well, I wouldn't expect anything else from

“Mấy người cứ việc cười!” Luna rì giọng con bé the thé, rõ ràng là tưởng lầm Parvati và Lavender đã cười cái điều đó đang nói, chứ khác là bọn kia đang cười cái mà nó đã đeo. “Nhưng trước đây người thường tin là không có những thứ như Con Bép Xép Số Dách hay Con Teo Sừng vậy!”

“Ừ, họ đúng chớ, đúng không Hermione tỏ ra mất bình tĩnh. “Chà, hệ có những thứ như Con Bép Xép Số Dách hay Con Teo Sừng.”

Luna ném cho Hermione một nhìn khinh miệt rồi tung tủy bỏ đi, nĩa củ cải màu cam đang đưa muốn kìa luôn. Lúc này Parvati và Lavender không phải là những người duy nhất lên cười ngặt nghẽo.

“Phiền bỏ đừng làm mất lòng người duy nhất có lòng tin vào mình?” Harry yêu cầu Hermione khi tụi nó kéo nhau vào lớp.

“Oái, trời đất ơi, Harry, bỏ có thể hơn cô ả đó mà” Hermione nói. “Ginny đã nói hết với mình về con bé đó rồi rõ ràng là con bé sẽ chỉ tin vào những chuyện không có bằng chứng gì cả. Ừ, mà mình cũng chẳng kỳ vọng

neone whose father runs *The Ibbler*.”

Harry thought of the sinister winged creatures he had seen on the night he had arrived and how Luna had said she could see them too. His spirits sank slightly. Had she been lying? But before he could devote much more thought to the matter, Ernie Macmillan stepped up to him.

“I want you to know, Potter,” he said in a loud, carrying voice, “that it’s not just the weirdos who support you. I personally believe you one hundred percent. My family have always stood behind Dumbledore, and so do I.”

“Er — thanks very much, Ernie,” said Harry, taken aback but pleased. Ernie might be pompous on occasions like these, but Harry was in a mood to simply appreciate a vote of confidence from somebody who was not wearing his prejudices in their ears. Ernie’s words had certainly wiped the smile from Lavender Brown’s face and, as he turned to talk to Ron and Hermione, Harry caught Seamus’s expression, which looked both confused and defiant.

khác ở một đũa có bố là kẻ điều khiển từ *Người Dẻo Mềm*.”

Harry nghĩ đến mấy con ngựa cánh đằng đằng sát khí mà nó đã nhìn thấy vào đêm tối nó mới đến và cách Luna nói con bé cũng có thể nhìn thấy chúng. Tinh thần nó hơi chùng xuống. Chẳng lẽ con bé nói dối? Nhưng trừ khi nó có thể suy nghĩ về chuyện đó Ernie Macmillan đã bước tới bên nó

“Tôi muốn bạn biết, Potter,” Ernie giọng oang oang vang xa, “là khác phải chỉ những người lập dị mới ủng hộ bạn. Cá nhân tôi tin tưởng bạn trăm phần trăm. Gia đình tôi luôn luôn đứng vững vàng đằng sau thì Dumbledore, tôi cũng vậy.”

“Ồ — cảm ơn bạn nhiều, Ernie,” Harry nói, bất ngờ nhưng vui mừng. Ernie có thể hơi khoa trương trong những trường hợp như vậy, nhưng Harry đang trong tâm trạng cảm kích sâu sắc một lá phiếu tín nhiệm của kỳ người nào không đeo củ cải vào. Những lời của Ernie chắc chắn đã đi nụ cười trên gương mặt của Lavender Brown, và khi Harry quay nói chuyện với Ron và Hermione, bắt gặp vẻ mặt của Seamus, trông bối rối vừa thách thức.

to nobody's surprise, Professor Sprout started their lesson by lecturing them about the importance of O.W.L.s. Harry wished all the teachers would stop doing this; he was starting to get an anxious, twisted feeling in his stomach every time he remembered how much homework he had to do, a feeling that worsened dramatically when Professor Sprout gave them yet another essay at the end of class. It smelled and smelled strongly of dragon dung, Professor Sprout's preferred brand of fertilizer, the Gryffindors slumped back up to the castle, none of them talking very much; it had been another long day.

As Harry was starving, and he had his first detention with Umbridge at five o'clock, he headed straight for dinner without dropping off his bag in the Gryffindor Tower so that he could bolt something down before facing whatever she had in store for him. He had barely reached the entrance of the Great Hall, however, when a loud and angry voice said, "Oy, Potter!"

"What now?" he muttered wearily, turning to face Angelina Johnson, who

Không ai ngạc nhiên chút nào Giáo sư Sprout bắt đầu buổi học bằng bài thuyết giảng lũ học trò về tầm quan trọng của kỳ thi Pháp sư Thước kẻ. Harry ước sao cho các thầy đừng làm chuyện đó đi; nó bắt đầu thấy cảm thấy ruột gan quặn thắt lại mỗi khi nhớ ra còn bao nhiêu bài tập phải làm. Cái cảm giác này đột ngột trở nên tồi tệ hơn khi Giáo sư Sprout ra thêm cho họ một bài luận văn nữa vào cuối giờ học. Một mùi và nồng nặc như phân rồng, thứ phân mà Giáo sư Sprout ưa chuộng, lũ học trò Gryffindor kéo về lâu đài trong im lặng tiếng rười rềng hò sau đó; không ai nói năng gì nhiều; một ngày dài như đã trôi qua.

Do đã đói bụng muốn chết được, bởi vì sẽ bị Giáo sư Umbridge phạt cấm túc lúc năm giờ chiều, Harry không đi thẳng tới phòng ăn tối mà không ghé về tháp Gryffindor cất cặp sách để còn có thể kíp nhồi vào bụng cá gì đó trước khi đương đầu với bất cứ điều gì mà bà Umbridge chuẩn bị cho nó. Tuy nhiên, nó chưa kịp đi tới vào Đại sảnh đường thì một giọng giận dữ quát to, "Ôi, Potter!"

"Gì nữa đây?" nó lẩm bẩm, quay đối diện với Angeline Johnson,

ked as though she was in a
ering temper.

I'll tell you what now," she said,
rching straight up to him and poking
hard in the chest with her finger.
ow come you've landed yourself in
ention for five o'clock on Friday?"

What?" said Harry. "Why . . . oh
h, Keeper tryouts!"

Now he remembers!" snarled
gelina. "Didn't I tell you I wanted to
a tryout with the *whole team*, and
I someone who *fitted in with*
anyone? Didn't I tell you I'd booked
Quidditch pitch specially? And now
I've decided you're not going to be
re!"

I didn't decide not to be there!" said
rry, stung by the injustice of these
rds. "I got detention from that
bridge woman, just because I told
the truth about You-Know-Who —"

Well, you can just go straight to her
I ask her to let you off on Friday,"
d Angelina fiercely, "and I don't care
v you do it, tell her You-Know-Who's

nàng có vẻ đang cơn thịnh nộ n
trời.

"Tôi sẽ nói cho mà biết chuyện
nữa đây," cô nàng chì chiết, bước n
hành quân tới và xĩa ngón tay v
ngực Harry. "Sao mà trò lại để bị c
túc vào năm giờ chiều thứ sáu hả?"

Cái gì?" Harry nói. "Tại sao ...
phải, cuộc Xét tuyển Thủ môn!"

"*Bây giờ* hấn mới nhớ ra để
Angelina gầm gừ. "Chẳng phải là
đã nói với trò là tôi muốn làm một cu
kiểm tra với *cả đội*, và tìm một ngu
ăn-rơ với mọi người sao? Chẳng p
là tôi đã nói với trò là tôi đã đăng
đặc biệt giữ chỗ trước cộc c
Quidditch rồi sao? Vậy mà bây giờ
quyết định không thêm có mặt ở đó!

"Tôi không hề quyết định kh
thêm có mặt ở đó!" Harry nói, bị c
túc vì những lời lẽ không công b
này. "Tôi bị mụ Umbridge phạt c
túc, chỉ vì tôi nói với bà ấy sự thật
Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy —"

"Vậy, trò có thể chỉ cần đi thẳng
gặp bà ta và yêu cầu bà ta thả trò
vào ngày thứ sáu," Angelina gầm g
"và tôi cóc cần biết trò làm thế nào,
nói với bà là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-

fragment of your imagination if you
just *make sure you're there!*"

She stormed away.

"You know what?" Harry said to Ron and Hermione as they entered the Great Hall. "I think we'd better check with Puddlemere United whether Oliver Wood's been killed during a training session, because she seems to be channeling his spirit."

"What d'you reckon are the odds of Umbridge letting you off on Friday?" asked Ron skeptically, as they sat down at the Gryffindor table.

"Less than zero," said Harry glumly, sliding lamb chops onto his plate and starting to eat. "Better try, though, isn't it? I'll offer to do two more assignments or something, I dunno . . ." He swallowed a mouthful of potato and bread, "I hope she doesn't keep me here long this evening. You realize we've got to write three essays, practice Vanishing Spells for McGonagall, work out a countercharm for the bowtruckle, finish the bowtruckle

đấy là do sản phẩm của trí tưởng tượng, nếu trò thích nói vậy, miễn sao *bảo đảm là trò có mặt ở sân!*"

Cô nàng quay gót và bỏ đi như rơm rạ trên cơn giông.

"Mấy bồ biết gì không?" Harry nói với Ron và Hermione khi tụi nó đi vào Đại sảnh đường. "Mình nghĩ là mình nên hỏi đội Puddleemere xem liệu Oliver Wood có bị giết trong buổi gian huấn luyện không, bởi vì dường như chị Angelina đang bị hồn của ế nhập."

"Bồ tính coi có được bao nhiêu hạng mục Umbridge sẽ thả bồ ra vào thứ sáu?" Ron nói đầy vẻ hoài nghi khi cả ba đưa cùng ngòai xuống cái bàn ăn của nhà Gryffindor.

"Ít hơn số không," Harry ủ rũ đáp, sục sạo cừu vào đĩa và bắt đầu ăn. "Sao thì cũng nên thử, đúng không? Mình sẽ xin phạt bù hai buổi hay hình phạt nào khác, mình không biết..." Nó nuốt một họng khoai tây rồi tiếp, "Mình mong bà ấy đừng nài mình quá lâu tối nay. Mấy bồ thấy đấy tụi mình còn phải viết ba bài luận và thực hành Bùa chú Tiêu biến cho McGonagall, thực hiện giải bùa trừ yêu cho thầy Flitwick, vẽ xong hình c

wing, and start that stupid dream
ry for Trelawney?”

Ron moaned and for some reason
nced up at the ceiling.

And it looks like it’s going to rain.”

What’s that got to do with our
network?” said Hermione, her
brows raised.

Nothing,” said Ron at once, his ears
dening.

At five to five Harry bade the other
good-bye and set off for
Umbridge’s office on the third floor.
When he knocked on the door she
d, “Come in,” in a sugary voice. He
entered cautiously, looking around.

He had known this office under three
its previous occupants. In the days
when Gilderoy Lockhart had lived here
had been plastered in beaming
traits of its owner. When Lupin had
occupied it, it was likely you would
meet some fascinating Dark creature in
a cage or tank if you came to call. In
the impostor Moody’s days it had been
decorated with various instruments and

Que Xạo, và bắt đầu viết nhật
chiêm bao ngu ngốc cho
Trelawney?”

Ron rên rĩ, và vì một lý do nào
anh chàng liếc mắt nhìn lên trần nhà

“Và trời có vẻ như sắp mưa.”

“Mưa hay không thì mắc mớ gì c
bài tập của tụi mình?” Hermic
nhướn đôi mày lên, hỏi.

“Không có gì,” Ron đáp ngay,
vành tai đổ lên.

Vào lúc năm giờ kém năm, Ha
tạm biệt hai người bạn rồi đến v
phòng Giáo sư Umbridge ở lầu ba. l
nó gõ lên cánh cửa, bà Umbridge đ
“Vào đi,” bằng giọng đường mật. Ha
thận trọng đi vào, dòm ngó chu
quanh.

Nó đã từng biết văn phòng này do
ba người tiền nhiệm. Vào thời t
Gilderoy Lockhart ở đây, khắp ph
treo đầy những bức chân dung rạng
của vị chủ nhân. Khi thầy Lupin ở
sống ở đây, nếu ai đến thăm thầy
rất có cơ may được gặp gỡ một s
vật Hắc ám quyền rũ nào đó trong r
cái chuồng hai cái bể nước. Vào t
tên giả danh thầy Moody, căn ph
chất đầy những trang thiết bị cùng

facts for the detection of wrongdoing and concealment.

Now, however, it looked totally recognizable. The surfaces had all been draped in lacy covers and cloths. There were several vases full of dried flowers, each residing on its own doily, and on one of the walls was a collection of ornamental plates, each decorated with a large Technicolor ribbon wearing a different bow around its neck. These were so foul that Harry stared at them, transfixed, until Professor Umbridge spoke again.

“Good evening, Mr. Potter.”

Harry started and looked around. He had not noticed her at first because she was wearing a luridly flowered set of robes that blended only too well with the tablecloth on the desk behind her.

“Evening,” Harry said stiffly.

“Well, sit down,” she said, pointing toward a small table draped in lace on the side which she had drawn up against a high-backed chair. A piece of blank

khí dò la hành động phạm pháp phát hiện giấu diếm.

Nhưng bây giờ căn phòng hoàn toàn chẳng thể nhận ra được nữa. Mọi mặt bị phủ kín bằng những tấm vải màn che có ren. Có nhiều bình hoa cắm đầy hoa khô, mỗi bình ngự trên miếng khăn lót của riêng nó, và trên một bức tường có treo một bộ sưu tập đĩa trang trí, mỗi cái được vẽ một màu mè to tướng đủ màu đeo quanh một cái nơ không giống nhau. Mấy tấm này xấu xí đến nỗi Harry trừng mắt nhìn chúng, ghê muốn chết, mãi cho đến khi giáo sư Umbridge lại lên tiếng.

“Chào buổi tối, ông Potter.”

Harry giật mình ngó quanh. Lúc đó nó đã không nhận ra bà giáo vì đang mặc một bộ áo chùng hoa hồng hoa sỏi vô cùng khủng khiếp và màu sắc hết sức đồng điệu với tấm khăn trải bàn phủ trên bàn làm việc phía sau bà.

“Dạ, chào,” Harry ngắc ngứ đáp.

“Nào, ngồi xuống đi,” bà nói, chỉ phía một cái bàn nhỏ trải khăn ten. Bà đã đặt bên cạnh một cái ghế lưng thẳng đơ. Một tấm giấy da trống trải

chment lay on the table, apparently
ting for him.

Er,” said Harry, without moving.
ofessor Umbridge? Er — before we
rt, I-I wanted to ask you a . . . a
or.”

Her bulging eyes narrowed.

Oh yes?”

Well I’m . . . I’m on the Gryffindor
idditch team. And I was supposed to
at the tryouts for the new Keeper at
: o’clock on Friday and I was — was
ndering whether I could skip
ention that night and do it — do it
ther night . . . instead . . .”

He knew long before he reached the
l of his sentence that it was no
od.

Oh no,” said Umbridge, smiling so
ely that she looked as though she
l just swallowed a particularly juicy

“Oh no, no, no. This is your
ishment for spreading evil, nasty,
ention-seeking stories, Mr. Potter,
l punishments certainly cannot be
usted to suit the guilty one’s
venience. No, you will come here at
: o’clock tomorrow, and the next day,

đã để sẵn trên bàn, hiển nhiên là đã
chờ đợi nó.

“Ồ,” Harry nói, vẫn không nh
nhích. “Thưa Giáo sư Umbridge? Ở
trước khi chúng ta bắt đầu, em-
muốn xin cô một... ân huệ.”

Hai con mắt lồi lõ của bà nheo lại

“Vậy hả?”

“Dạ, em... em ở trong đội Quiddi
Gryffindor. Và em có bốn phạt có r
trong buổi kiểm tra tuyển chọn T
môn mới vào lúc năm giờ chiều n
thứ sáu và em đã-đã tự hỏi liệu em
thể được miễn buổi cấm túc vào
hôm ấy và chịu phạt- phạt bù vào r
đêm khác... bù lại...”

Nó đã hiểu ngay từ lâu trước khi
hết câu là chẳng được tích sự gì đâu

“Ồ không,” Giáo sư Umbridge n
cười rạng rỡ như thể vừa nuốt một c
ruồi đặc biệt béo bở. “Ồ, không, khô
không. Đây là hình phạt dành cho
vì loan truyền những câu chuyện c
hại, xấu xa, nhằm chơi nổi, ông Po
à, và hình phạt thì chắc chắn kh
thể nào được điều chỉnh cho phù h
với lợi ích của người phạm tội. Kh
trò sẽ phải đến đây vào đúng năm

l on Friday too, and you will do your entions as planned. I think it rather good thing that you are missing nething you really want to do. It ght to reinforce the lesson I am ng to teach you.”

Harry felt the blood surge to his head l heard a thumping noise in his s. So he told evil, nasty, attention-king stories, did he?

She was watching him with her head htly to one side, still smiling widely, though she knew exactly what he s thinking and was waiting to see ether he would start shouting again. h a massive effort Harry looked ay from her, dropped his schoolbag ide the straight-backed chair, and down.

There,” said Umbridge sweetly, e’re getting better at controlling our per already, aren’t we? Now, you going to be doing some lines for , Mr. Potter. No, not with your quill,” e added, as Harry bent down to en his bag. “You’re going to be using ather special one of mine. Here you .”

chiều mai, và vào ngày hôm sau, vào ngày thứ sáu nữa, và trò sẽ p làm lao động cấm túc như đã định. nghĩ âu cũng là điều tốt nếu trò phải lờ một điều mà trò thực sự muốn là Điều này ắt sẽ củng cố bài học mà đang thử dạy trò.”

Harry cảm thấy máu nóng trào đầu và nghe tiếng lùng bùng trong tai. Vậy ra nó đã loan truyền nhữ chuyện độc hại, xấu xa, nhằm chơi à?

Bà giáo đang quan sát Harry với đầu hơi nghiêng nhẹ sang một b vẫn mỉm cười toe toét, như thể bà k đích xác nó đang nghĩ cái gì và c đợi xem nó có hò hét lên lần n không. Bằng cố gắng khổng lồ, Hả ngoảnh mặt đi không nhìn bà ta ni Nó thả cặp xuống bên cạnh cái ghế lưng thẳng đơ, rồi ngồi xuống.

“Đây,” bà Umbridge nói ngọt ng “chúng ta đang đạt tới sự kèm chế c nóng giận tốt hơn rồi đấy, phải khé nào? Bây giờ trò hãy chép phạt c tôi, ông Potter. Không, không p bằng cây viết của trò,” bà bổ sung, Harry cúi xuống mở cặp. “Trò sẽ dù một trong những cây viết hơi đặc k của tôi. Đây, trò cầm lấy.”

She handed him a long, thin black quill with an unusually sharp point.

"I want you to write '*I must not tell*,'" she told him softly.

"How many times?" Harry asked, in a creditable imitation of politeness.

"Oh, as long as it takes for the message to *sink in*," said Umbridge sweetly. "Off you go."

She moved over to her desk, sat down, and bent over a stack of parchment that looked like essays for marking. Harry raised the sharp black quill and then realized what was happening.

"You haven't given me any ink," he said.

"Oh, you won't need ink," said Professor Umbridge with the merest suggestion of a laugh in her voice.

Harry placed the point of the quill on the parchment and wrote: *I must not tell*

He let out a gasp of pain. The words had appeared on the parchment in what appeared to be shining red ink. At the same time, the words had

Bà đưa cho Harry một cây viết lông ngỗng màu đen có đầu viết bén như một cách lạ thường.

"Tôi muốn trò viết câu '*Tôi không được nói dối*,'" bà dịu dàng nói với nó.

"Bao nhiêu lần ạ?" Harry hỏi, với lễ phép giả tạo một cách đáng ngờ.

"Oà, cứ viết cho đến khi nào *thấm*" bà Umbridge ngọt ngào. "Trò đi."

Bà đi tới cái bàn của bà, ngồi xuống và cúi xuống một xấp giấy da trông vẻ là những bài tập làm văn để check điểm. Harry cầm cây viết lông ngỗng đen lên và nhận ra nó thiếu cái gì.

"Thưa cô, cô không cho em mực," nó nói.

"Ồ, trò không cần mực đâu," Giáo sư Umbridge nói bằng một giọng như tiếng cười trong đó.

Harry đặt đầu nhọn của cây viết lông ngỗng lên tấm giấy da và viết: *không được nói dối*.

Nó bật ra một tiếng kêu đau. Những con chữ xuất hiện trên tấm giấy da bằng một thứ gì đó giống như là mực đỏ tươi. Cùng lúc, những con chữ

appeared on the back of Harry's right hand, cut into his skin as though traced there by a scalpel — yet even as he stared at the shining cut, the skin healed over again, leaving the place where it had been slightly redder than before but quite smooth.

Harry looked around at Umbridge. She was watching him, her wide, snake-like mouth stretched in a smile.

“Yes?”

“Nothing,” said Harry quietly.

He looked back at the parchment, pressed the quill upon it once more, wrote *I must not tell lies*, and felt the stinging pain on the back of his hand a second time; once again the wounds had been cut into his skin, once again they healed over seconds later.

And on it went. Again and again Harry wrote the words on the parchment in what he soon came to realize was not ink, but his own blood. And again and again the words were cut into the back of his hand, healed, and then reappeared the next time he pressed the quill to parchment.

cũng xuất hiện trên mu bàn tay phải của Harry, cứa sâu vào da nó như thể đã được khắc vào đó bằng dao mổ. Nhưng ngay khi nó còn đang trừng trừng nhìn vết cắt mới tinh, thì da đã liền lại, chỉ để lại chỗ da vừa dòng chữ một vết hơi đỏ hơn trước một chút và vẫn láng trơn.

Harry ngoái đầu nhìn lại Umbridge. Bà đang quan sát nó, miệng như miệng cóc của bà toét một nụ cười.

“Thế nào?”

“Không có chi,” Harry lặng lẽ đáp.

Nó nhìn trở lại tấm giấy da, đặt quill viết lên đó một lần nữa, viết *Tôi không được nói dối*, và cảm thấy nỗi đau bỏng trên mu bàn tay của mình lần đầu tiên; một lần nữa, những con chữ cứa sâu vào da nó, và một lần nữa chúng tự lành trong và giây sau.

Và cứ thế. Một lần rồi một lần Harry viết dòng chữ xuống tấm giấy da bằng một thứ mà nó nhanh chóng nhận ra không phải mực, mà là máu của chính nó. Và hết lần này đến lần khác những con chữ cứa vào mu bàn tay nó, lành lại, rồi lại hiện trở lại trong

Darkness fell outside Umbridge's window. Harry did not ask when he would be allowed to stop. He did not even check his watch. He knew she was watching him for signs of weakness and he was not going to show any, not even if he had to sit here all night, cutting open his own hand with this quill. . . .

"Come here," she said, after what seemed hours.

He stood up. His hand was stinging painfully. When he looked down at it he saw that the cut had healed, but that the skin there was red raw.

"Hand," she said.

He extended it. She took it in her hand. Harry repressed a shudder as she touched him with her thick, stubby fingers on which she wore a number of very old rings.

"Tut, tut, I don't seem to have made much of an impression yet," she said, smiling. "Well, we'll just have to try again tomorrow evening, won't we? I may go."

kế tiếp khi nó đặt đặt đầu cây viết lông ngỗng lên tấm giấy da.

Bóng đêm phủ xuống bên ngoài cửa sổ của bà Umbridge. Harry không khi nào nó được phép dừng lại. Thậm chí không buồn nhìn đồng hồ. Biết bà ta đang quan sát nó để tìm biểu hiện của sự yếu đuối và nó quyết không để lộ ra chút dấu hiệu nào, ngay cả dù nó có phải ngồi đây cả đêm, cắt nát tay mình bằng cây viết lông ngỗng này...

"Lại đây," bà ta nói, sau một thời gian dường như nhiều tiếng đồng hồ.

Nó đứng dậy. Bàn tay nó buốt lạnh vô cùng đau đớn. Khi nó ngó xuống bàn tay thì vết cứa đã liền da, nhưng da nó đã đỏ như máu tươi.

"Tay," bà ta bảo.

Nó giơ tay ra. Bà ta cầm tay nó trong tay bà. Harry cố nén một cái rùng mình khi mấy ngón tay ú na ú nần đeo trên nó những chiếc nhẫn cổ xấu xí của bà ta chạm vào nó.

"Chà, chà, dường như tôi vẫn chưa tạo được ấn tượng nào đáng kể lắm phải," bà ta nói, mỉm cười. "Thôi được, chúng ta sẽ phải thử lại lần nữa vào mai, phải không nào? Trò có thể đi."

Harry left her office without a word. The school was quite deserted; it was already past midnight. He walked slowly down the corridor then, when he had rounded the corner and was sure that he would not hear him, broke into a run.

He had not had time to practice casting Spells, had not written a single dream in his dream diary, and had not finished the drawing of the truckle, nor had he written his essays. He skipped breakfast next morning to scribble down a couple of de-up dreams for Divination, their first lesson, and was surprised to find a bearded Ron keeping him company.

"How come you didn't do it last night?" Harry asked, as Ron stared dully around the common room for divination. Ron, who had been fast asleep when Harry got back to the dormitory, muttered something about being tired, bent low over his parchment, and scrawled a few words.

"That'll have to do," he said, slamming the diary shut, "I've said I wanted I was buying a new pair of

Harry rời khỏi văn phòng bà không nói một tiếng nào. Ngôi trường lúc này khá vắng lặng; chắc hẳn là quá nửa đêm. Nó chậm rãi bước ngược lên hành lang, rồi khi nó qua góc đường và chắc chắn bà ta không còn nghe thấy nó nữa, nó chạy.

Nó đã không có thì giờ để thực hành Bùa chú Tiêu biến, không kịp viết một giấc mơ nào vào nhật ký chi bao, cũng chưa vẽ xong con Que X và cũng chưa viết được bài luận nào. Nó bỏ bữa điểm tâm sáng hôm sau để ngoáy vội vào vở vài giấc mơ mà nó bịa ra để đối phó với lớp Chi tinh, tiết học đầu tiên, và nó hết sảng ngạc nhiên khi thấy Ron đầu bù tóc cũng đang hí hoáy làm bài như nó.

"Cớ làm sao bồ không làm bài về tối qua?" Harry hỏi, khi Ron đang chằm chằm nhìn quanh phòng sinh hoạt chung để tìm cảm hứng. Ron, người đã rơi say sưa khi Harry trở về phòng ngủ, lẩm bẩm cái gì đó về "mắc làm chuyện khác," còng lưng trên tấm giấy da, và nguệch ngoạc được vài chữ.

"Sẽ phải ổn thôi," nó nói, đóng sập cuốn nhật ký lại, "mình nói mình chỉ chi bao thấy mình đi mua một đôi g

es, she can't make anything weird of that, can she?"

They hurried off to North Tower ether.

How was detention with Umbridge, anyway? What did she make you do?"

Harry hesitated for a fraction of a second, then said, "Lines."

That's not too bad, then, eh?" said Ron.

Nope," said Harry.

Hey — I forgot — did she let you off Friday?"

No," said Harry.

Ron groaned sympathetically.

It was another bad day for Harry; he was one of the worst in Transfiguration, not having practiced Vanishing Spells at all. He had to give up his lunch hour to complete the picture of the truckle, and meanwhile, Professors McGonagall, Grubbly-Plank, and Sinistra gave them yet more homework, which he had no prospect of finishing that evening because of his

mới, cô Trelawney sẽ không thể lấy mà giải đoán ra chuyện quái dị, đúng không?"

Tụi nó hồi hả cùng nhau đi đến tầng Bắc.

"Đại khái thì vụ cấm túc với Umbridge như thế nào? Bà bắt bớ làm cái gì?"

Harry ngập ngừng trong một tích rồi nói, "Chép phạt."

"Vậy thì không đến nỗi tệ hả?" Ron nói.

"Không," Harry đáp.

"Ê — mình quên bém đi — bà bắt chịu thả bớ ra ngày thứ sáu không?"

"Không," Harry nói.

Ron rên lên đồng cảm.

Ngày hôm đó lại là một ngày tồi tệ nữa đối với Harry; nó là đứa dở nhất trong lớp Biến hình, chẳng hề thực hành được Bùa chú Tiêu biến. Đến khi ăn trưa thì nó phải bỏ bữa để vẽ xong tám hình con Que Xạo; trong đó các giáo sư McGonagall, Grubbly Plank, và Sinistra lại giao thêm cho nó một núi bài tập về nhà, mà nó không có chút triển vọng nào hoàn

second detention with Umbridge. To top it all, Angelina Johnson tracked him down at dinner again and, on learning that he would not be able to attend Friday's Keeper tryouts, told him she was not at all impressed by his attitude and that she expected players who wished to remain on the team to complete training before their other commitments.

"I'm in detention!" Harry yelled after she stalked away. "D'you think I'd rather be stuck in a room with that toad or playing Quidditch?"

"At least it's only lines," said Hermione consolingly, as Harry sank back onto his bench and looked down at his steak-and-kidney pie, which he no longer fancied very much. "It's not as if it's a dreadful punishment, really."

Harry opened his mouth, closed it again, and nodded. He was not really sure why he was not telling Ron and Hermione exactly what was happening in Umbridge's room. He only knew that he did not want to see their looks of

vào buổi tối hôm đó bởi vì đó là đũa cấm túc thứ hai của nó với Giáo sư Umbridge. Thêm vào đó, Angelina Johnson lại tóm được nó vào bữa tối, và khi biết rằng nó sẽ không thể tham dự buổi kiểm tra Thủ môn vào chiều thứ sáu, đã bảo nó là thái độ của nó chẳng gây cho cô nàng chút tự trọng nào hết và cô nàng mong những cầu thủ muốn ở lại cùng phải đặt việc luyện tập lên trên những thứ ràng buộc khác.

"Tôi bị cấm túc!" Harry gào theo cô nàng bỏ đi một cách oai phong. "Tôi chỉ tưởng tôi thích nhất chung phòng với con cóc già ấy hơn là chơi Quidditch sao?"

"Thôi thì cũng chỉ là chép phạt Hermione thôi, khi Harry ngồi thối xuống băng ghế của nó và ngó xuống miếng bánh thịt-và-thận mà nó không còn chút thèm ăn nào. "Nó không còn nổi là một sự trừng phạt khủng khiếp thiệt tình..."

Harry há miệng, rồi lại ngậm miệng gật đầu. Nó không thực sự chắc vì sao nó không kể cho Ron và Hermione chính xác chuyện xảy ra trong phòng bà Umbridge. Nó chỉ biết rằng nó không muốn thấy vẻ mặt kinh hoàng

ror; that would make the whole thing seem worse and therefore more difficult to face. He also felt dimly that the fight was between himself and Umbridge, a private battle of wills, and that she was not going to give her the satisfaction of hearing that he had explained about it.

"I can't believe how much homework we've got," said Ron miserably.

"Well, why didn't you do any last night?" Hermione asked him. "Where were you anyway?"

"I was . . . I fancied a walk," said Ron truthfully.

Harry had the distinct impression that he was not alone in concealing things at the moment.

The second detention was just as bad as the previous one. The skin on the back of Harry's hand became irritated more quickly now, red and itched; Harry thought it unlikely to stop healing as effectively for long. The scar on the cut would remain etched in his hand and Umbridge would, perhaps, be satisfied. He let no moan

của hai đứa; điều đó chỉ làm cho toàn bộ sự việc có vẻ tồi tệ hơn và như vậy sẽ khó đương đầu hơn. Nó cũng có vẻ như thấy mơ hồ là chuyện này chỉ là giữa nó và bà Umbridge, một trận chiến chí riêng giữa hai người, và nó không cho bà ta sự thỏa mãn dù nghe có người mách rằng nó đã phôi phàn về chuyện đó.

"Mình không thể tin là tụi mình lại nhiều bài tập đến như vậy," Ron khổ sở nói.

"Vậy tại sao tối hôm qua bồ không làm bài nào hết?" Hermione hỏi "Bồ đã ở đâu vậy?"

"Mình đã...mình khoái đi dạo," Fred đáp bằng giọng không đáng tin.

Harry có cảm giác rõ rệt là nó khác phải người duy nhất đang có chuyện phải giấu nhem vào lúc này.

Buổi cấm túc thứ hai cũng tồi tệ như buổi trước đó. Da trên mu bàn tay của Harry giờ đây trở nên bị kích thích nhanh hơn, đỏ và sưng tấy lên; Harry nghĩ, còn lâu da nó mới lành lặn đã hoàng được. Chẳng bao lâu vết cắt trên tay nó sẽ thâm đậm và có lẽ Umbridge sẽ toại nguyện. Tuy nhiên nó không để thoát ra một tiếng rên

can escape him, however, and from the moment of entering the room to the moment of his dismissal, again past midnight, he said nothing but “Good evening” and “Good night.”

In his homework situation, however, he was now desperate, and when he returned to the Gryffindor common room he did not, though exhausted, go to bed, but opened his books and began Snape’s moonstone essay. It was half-past two by the time he had finished it. He knew he had done a poor job, but there was no help for it; at least he had something to give in he would be in detention with Snape next. He then dashed off answers to the questions Professor McGonagall had given them, cobbled together something about the proper handling of bowtruckles and Professor Grubbly-Plank, and then staggered up to bed, where he fell fully clothed on top of the bed covers and fell asleep immediately.

Thursday passed in a haze of drowsiness. Ron seemed very sleepy, though Harry could not see why he should be. Harry’s third detention lasted in the same way as the previous two, except that after two

đến nào, và từ cái lúc nó bước vào văn phòng bà Umbridge cho đến lúc nó được cho đi, một lần nữa rồi sau lúc nửa đêm, nó không nói một câu nào trừ câu “chào cô” và “chúc cô ngon.”

Dù vậy, tình hình bài tập của nó ở lúc này quả là tuyệt vọng, và khi trở về phòng sinh hoạt chung của Gryffindor, dù đã kiệt sức, nó không ngủ ngay mà mở sách và bắt đầu luận về nguyệt thạch cho thầy Snape. Khi nó làm xong bài thì đã hai giờ rồi. Nó biết nó đã viết một bài luận khá nhưng không thể làm gì hơn; vì nó không có bài để nộp thì nó sẽ nhận buổi cấm túc với thầy Snape. Sau đó nó trả lời thật nhanh mấy câu hỏi Giáo sư McGonagall đã đặt ra, rồi trộn quấy quá cái gì đó để gọi là chữa sóc đúng đắn mấy con Que Xạo của Giáo sư Grubbly-Plank, rồi loạng choạng lê bước về giường, nơi nó nguyên xi quần áo nằm lăn trên tấm vải phủ giường mà ngủ ngay tức thì.

Ngày thứ năm trôi qua trong nỗi mệt mỏi của sự mệt mỏi. Ron dường như cũng rất buồn ngủ, mặc dù Harry chẳng thể hiểu được vì sao nó lại thế. Buổi cấm túc thứ ba của Harry diễn ra như hai buổi trước, ngoại trừ r

As the words "*I must not tell lies*" did fade from the back of Harry's hand, the ink remained scratched there, oozing in small spots of blood. The pause in the scratched quill's scratching made Professor Umbridge look up.

"Ah," she said softly, moving around the desk to examine his hand herself. "That ought to serve as a reminder to you, oughtn't it? You may live for tonight."

"Do I still have to come back tomorrow?" said Harry, picking up his satchel with his left hand rather than smarting right.

"Oh yes," said Professor Umbridge, smiling widely as before. "Yes, I think you can etch the message a little deeper with another evening's work."

He had never before considered the possibility that there might be another contender in the world he hated more than Snape, but as he walked back toward Gryffindor Tower he had to admit he had found a contender. *She's the one!*, he thought, as he climbed a

điều là sau hai giờ mấy chữ "*Tôi không được nói dối*" không mờ đi trên mu bàn tay Harry nữa, mà cứ lưu lại nơi đó như vết trầy xước, rỉ máu li ti. Ngòi viết lông ngỗng ngưng sột soạt trên tấm giấy da khiến cho Giáo sư Umbridge ngược nhìn lên.

"À," bà nói dịu dàng, đi vòng qua bàn làm việc của bà để đích thân kiểm tra xem xét bàn tay của Harry. Tốt. Điều này hẳn là có lợi như một lời nhắc nhở đối với trò, phải không nào? Trò xin chào buổi tối nay rồi đó."

"Ngày mai em có phải trở lại trường không?" Harry hỏi, lượm cặp của nó bằng tay trái chứ không phải tới phải vốn là tay thuận của nó.

"Có chứ," Giáo sư Umbridge trả lời cười toe toét như trước. "Ừ, tôi nghĩ bạn nên thêm một đêm làm việc nữa, chúng ta sẽ có thể khắc câu châm ngôn sâu sắc thêm tí nữa."

Trước đây chưa bao giờ nó cảm thấy nhắc nhở khả năng có thể có một thầy giáo khác trên thế gian này đáng ghét hơn thầy Snape, nhưng khi nó trở về tháp Gryffindor, nó phải thú nhận rằng thầy Snape đã có địch thủ. *Mụ quá đáng!*, Harry nghĩ khi nó trèo lên cầu

ircase to the seventh floor, *she's an*
l, twisted, mad, old —

Ron?”

le had reached the top of the stairs,
red right, and almost walked into
n, who was lurking behind a statue
Lachlan the Lanky, clutching his
omstick. He gave a great leap of
prise when he saw Harry and
empted to hide his new Cleansweep
ven behind his back.

What are you doing?”

Er — nothing. What are *you* doing?”

Harry frowned at him.

Come on, you can tell me! What are
i hiding here for?”

I’m — I’m hiding from Fred and
orge, if you must know,” said Ron.
ey just went past with a bunch of
t years, I bet they’re testing stuff on
m again, I mean, they can’t do it in
common room now, can they, not
Hermione there.”

le was talking in a very fast,
erish way.

thang dẫn đến tầng bảy, *mụ già c*
ác, cay nghiệt, tàn nhẫn, điên khùng

“Ron?”

Nó đi lên hết bậc cầu thang, qu
phải và suýt đâm vào Ron, người đ
núp sau bức tượng của Lachlan-c
lêu-ngêu, nắm chặt cây chổi bay.
nhảy dựng lên vì ngạc nhiên khi n
thấy Harry, rồi nó cố gắng giấu c
chổi Quét Sạch Mùì một mới toanh
sau lưng.

“Bò đang làm gì vậy?”

“Ờ — không có gì. còn *bò* làm
vậy?”

Harry nghiêm nghị nhìn Ron.

“Thôi đi, bò có thể nó với mình r
Bò đang giấu giếm cái gì ở đây?”

“Mình — mình đang trốn anh Fi
và George, nếu bò phải biết,” Ron r
“Họ vừa đi qua đây với một đám t
sinh năm thứ nhất, mình dám cá là
lại thử nghiệm thuốc lần nữa, ý m
là, giờ họ không thể làm chuyện
trong phòng sinh hoạt chung, đư
không, họ đâu có thể, khi
Hermione ở đó.”

Ron nói năng một cách bồn ch
hấp tấp.

But what have you got your broom for if you haven't been flying, have you?" Harry asked.

"I — well — well, okay, I'll tell you, but don't laugh, all right?" Ron said nervously, turning redder with every second. "I-I thought I'd try out for Gryffindor Keeper now I've got a decent broom. There. Go on. Laugh."

"I'm not laughing," said Harry. Ron winked. "It's a brilliant idea! It'd be really cool if you got on the team! I've never seen you play Keeper, are you good?"

"I'm not bad," said Ron, who looked immensely relieved at Harry's reaction. "Charlie, Fred, and George always made me Keep for them when they were training during the holidays."

"So you've been practicing tonight?"

"Every evening since Tuesday . . . but not on my own, though, I've been having to bewitch Quaffles to fly at me, and it hasn't been easy and I don't know how much use it'll be." Ron looked nervous and anxious. "Fred and

"Nhưng mà bồ cầm theo cây cồng bay để làm gì? Nãy giờ bồ bay, đứ không" Harry hỏi.

"Mình — ơ — ơ, thôi được, mình nói với bồ, nhưng bồ không được cười à, đồng ý không?" Ron chống chế, rúc càng đỏ hơn chỉ trong vài giây. "Mình mình nghĩ giờ mình có một cây cồng đang hoang, mình có thể thử sức làm Thủ môn Gryffindor. Vậy đó. Cứ tục. Cười đi."

"Mình đâu có cười," Harry đáp. Fred chớp mắt. "Đó là một ý tưởng xịn sắc! Nếu bồ được tuyển vào đội thật tuyệt vời! Mình chưa từng thấy bồ chơi ở vị trí Thủ môn, bồ chơi được không?"

"Mình không tệ lắm đâu," Ron nói ra hết sức nhẹ nhõm trước phản ứng của Harry. "Anh Charlie, Fred, George luôn bắt mình giữ gôn cho khi tập luyện trong những kỳ nghỉ."

"Vậy là tối nay bồ đang luyện tập?"

"Mỗi tối kể từ hôm thứ ba... như chỉ mình mình tự luyện tập thôi, mình đã ráng phù phép cho mấy trái Qua bay về phía mình, nhưng chẳng chút nào, và mình cũng không tập luyện tập như vậy có ích gì không"

orge are going to laugh themselves
pid when I turn up for the tryouts.
ey haven't stopped taking the
key out of me since I got made a
fect.”

I wish I was going to be there,” said
ry bitterly, as they set off together
ard the common room.

Yeah, so do — Harry, what's that on
back of your hand?”

Harry, who had just scratched his
se with his free right hand, tried to
e it, but had as much success as
n with his Cleansweep.

It's just a cut — it's nothing — it's

but Ron had grabbed Harry's
arm and pulled the back of Harry's
id up level with his eyes. There was
ause, during which he stared at the
rds carved into the skin, then he
ased Harry, looking sick.

I thought you said she was giving
lines?”

Harry hesitated, but after all, Ron

Ron trông lo lắng căng thẳng. “Anh F
George sắp được cười đến khờ l
khi mình xuất hiện ở cuộc kiểm tra.
hỏi mình bị làm Huynh trưởng tới
họ không lúc nào ngừng trêu chọc g
cợt mình.”

“Mình ước sao mình sẽ có mặt
đó,” Harry nói, khi cả hai đưa cùng
về hướng phòng sinh hoạt chung.

“Ừ, mình cũng vậy — Harry, cái
trên mu bàn tay của bồ vậy?”

Harry vừa đưa bàn tay phải kh
xách cặp lên gãi mũi. Nó vội giấu
đi, nhưng cũng chẳng mấy thành c
gì hơn Ron với cây chổi Quét S
của nó.

“Chỉ là một vết cắt — không hề gì
đó là —”

Nhưng Ron đã chụp lấy cổ tay c
Harry và kéo mu bàn tay Harry
ngang tầm mắt. Suốt thời gian R
nhìn chăm chăm vào hàng chữ kh
vào da Harry, cả hai đều im lặng,
Ron buông cánh tay Harry ra, tr
như muốn lộn mửa.

“Mình cứ tưởng bồ nói bà ấy chỉ
bồ chép phạt?”

Harry do dự, nhưng nói cho cù

I been honest with him, so he told
n the truth about the hours he had
en spending in Umbridge's office.

The old hag!" Ron said in a revolted
isper as they came to a halt in front
the Fat Lady, who was dozing
acefully with her head against her
ne. "She's sick! Go to McGonagall,
' something!"

No," said Harry at once. "I'm not
ing her the satisfaction of knowing
's got to me."

Got to you? You can't let her get
ay with this!"

I don't know how much power
Gonagall's got over her," said Harry.

Dumbledore, then, tell
mbledore!"

No," said Harry flatly.

Why not?"

He's got enough on his mind," said
rry, but that was not the true reason.
was not going to go to Dumbledore

Ron đã thành thật với nó, vậy thì nó
nói sự thật về những tiếng đồng hồ
đã phải trải qua trong văn phòng
Umbridge.

"Mụ phù thủy già độc ác!" Ron
nhỏ đầy ghê tởm khi hai đứa ngù
bước trước Bà Béo, người đang r
thiếp thanh thản với cái đầu ng
sang bên tựa vào khung bức ch
dung. "Mụ thiệt là tởm lợm! Đi gặp g
sư McGonagall, cứ nói ra!"

"Không," Harry gạt phắt. "Mình
không để mụ ta thoả mãn khi biết
đã hành hạ được mình."

Hành hạ bồ? Bồ không thể để c
mụ thoát khỏi sự trừng phạt về
này!"

"Mình không biết giáo
McGonagall có bao nhiêu quyền
đối với mụ ấy," Harry nói.

"Thầy Dumbledore, vậy đi nói
thầy Dumbledore!"

"Không," Harry thẳng thừng gạt đi

"Tại sao không?"

"Thầy đã có quá nhiều điều để
nghĩ rồi," Harry nói, nhưng đó khác
phải là lý do thực sự. Nó không c
tìm thầy Dumbledore xin giúp đỡ

help when Dumbledore had not spoken to him once since last June.

Well, I reckon you should —” Ron ran, but he was interrupted by the Headmistress, who had been watching them. “Are you going to give me the password or will I have to stay awake all night waiting for you to finish your conversation?”

Friday dawned sullen and sodden as the rest of the week. Though Harry hurried toward the staff table automatically when he entered the Great Hall, it was without real hope of seeing Hagrid and he turned his mind immediately to his more pressing problems, such as the mountainous amount of homework he had to do and the prospect of yet another detention with Umbridge.

Two things sustained Harry that day. One was the thought that it was almost the weekend; the other was that, sad though his final detention with Umbridge was sure to be, he had a tantalizing view of the Quidditch pitch from the window and might, with luck, be able to see something of Ron’s tryout. These were rather feeble rays of light, but as true, but Harry was grateful for

mà thầy không thèm nói chuyện với lần nào từ hồi tháng sáu tới giờ.

“Ừm, mình nghĩ là bỏ nên —” F mới mở miệng thì bị Bà Béo chặn họng, Bà đã thức dậy quan sát hai đứa này giờ, và bây giờ thì nổ ra, “Các cậu có định cho tôi mật khẩu, hay là tôi phải thức suốt đêm chờ cho các cậu hết chuyện hả?”

Bình minh ngày thứ sáu ảm đạm ảm ướt như những ngày khác trong tuần. Mặc dù Harry vẫn tự động liếc nhìn phía bàn giáo sư khi vào Đại Sảnh đường, nó cũng không thực sự trông vọng nhìn thấy lão Hagrid; nó đành tức hương đầu óc vào những vấn đề bức thiết hơn, như đống bài tập núi mà nó phải làm và viễn cảnh của một buổi cấm túc nữa với giáo sư Umbridge.

Có hai điều giúp Harry trụ vững ngày hôm đó. Một là ý nghĩ sắp cuối tuần rồi; điều kia là buổi cấm túc cuối cùng của nó với bà Umbridge cho dù chắc chắn sẽ hết sức hãi hùng, nhưng có sổ văn phòng của bà ta mở về hươc cộc gôn sân Quidditch, và biết đâu nếu may mắn, nó có thể xem được một chút trận kiểm tra Ron vào vị Thủ môn. Đó là những tia hi vọng

thing that might lighten his present
kness; he had never had a worse
t week of term at Hogwarts.

At five o'clock that evening he
knocked on Professor Umbridge's
office door for what he sincerely hoped
would be the final time, was told to
enter and did so. The blank parchment
was ready for him on the lace-covered
table, the pointed black quill beside it.

"You know what to do, Mr. Potter,"
said Umbridge, smiling sweetly over at
him.

Harry picked up the quill and
glanced through the window. If he just
pushed his chair an inch or so to the
right . . . On the pretext of shifting
himself closer to the table he managed
it. He now had a distant view of the
Gryffindor Quidditch team soaring up
and down the pitch, while half a dozen
keeper figures stood at the foot of the
three high goalposts, apparently
awaiting their turn to Keep. It was
impossible to tell which one was Ron
at his distance.

mong manh, đúng vậy, nhưng Harry
cùng biết ơn bất kỳ điều gì khiến c
hiện tại đen tối của nó tươi sáng h
nó chưa bao giờ có tuần bắt đầu t
kỳ tồi tệ thế tại Hogwarts.

Vào đúng năm giờ chiều hôm
Harry gõ cửa văn phòng giáo
Umbridge, với niềm hy vọng ch
thành rằng đây là lần cuối nó đư
mời vào và phải bước vào. Tấm g
da trống trơn đã nằm sẵn chờ đợi
trên cái bàn phủ ren, bên cạnh là c
viết lông ngỗng màu đen.

"Ông Potter, ông biết phải làm
đúng không nào," bà Umbridge hạ
mím cười ngọt ngào với nó.

Harry cầm cây viết lông ngỗng
và liếc qua cửa sổ. Giá như nó nh
được chiếc ghế đang ngồi sang b
phải chừng một inch... Lấy cớ nh
đến gần cái bàn hơn, nó loay ho
nhích cái ghế sang phải. Bây giờ nó
được sự quan sát từ xa cảnh
Quidditch Gryffindor bay lên lu
xuống trên sân, trong khi có khoả
nửa tá bóng đen đứng dưới chân c
ba cây cột gôn cao ngất ngểu, rõ rằ
là đang chờ đến lượt mình thi thố
trò Thủ môn. Xa như vậy thì không
phân biệt được ai là Ron.

must not tell lies, Harry wrote. The cut in the back of his right hand reopened and began to bleed afresh.

must not tell lies. The cut dug deeper, stinging and smarting.

must not tell lies. Blood trickled down his wrist.

He chanced another glance out of the window. Whoever was defending the goalposts now was doing a very poor job indeed. Katie Bell scored twice in the few seconds Harry dared catch. Hoping very much that the keeper wasn't Ron, he dropped his eyes back to the parchment dotted with blood.

must not tell lies.

must not tell lies.

He looked up whenever he thought he could risk it, when he could hear the clacking of Umbridge's quill or the opening of a desk drawer. The third son to try out was pretty good, the fourth was terrible, the fifth dodged a danger exceptionally well but then stumbled an easy save. The sky was darkening so that Harry doubted he would be able to watch the sixth and seventh people at all.

Tôi không được nói dối, Harry viết. Vết cứa vào mu bàn tay phải của Harry lại toác ra và bắt đầu ứa máu tươi.

Tôi không được nói dối. Vết cắt sâu hơn, nhức nhối và đau xé.

Tôi không được nói dối. Máu nhỏ thành dòng xuống cổ tay nó.

Nó tìm cơ hội liếc nhìn ra cửa sổ một lần nữa. Người nào đang bảo vệ mấy cột gôn quả là đang chơi dở. Katie Bell đã ghi điểm được hai lần trong vòng vài giây mà Harry liền nhìn qua cửa sổ theo dõi. Hết lòng hy vọng rằng tên Thủ môn đó không là Ron, Harry nhìn trở xuống tấm giấy da đã nhuộm lên màu máu.

Tôi không được nói dối.

Tôi không được nói dối.

Nó ngược nhìn lên bất cứ khi nào nghĩ nó có thể liều mạng làm vậy, rồi khi nó nghe tiếng sột soạt từ cây viết lông ngỗng của bà Umbridge hay tiếng mở ngăn kéo bàn giấy. Ứng viên thứ ba chơi khá tốt, người thứ tư thì thì là dở, người thứ năm lách một cú Bludger khéo léo phi thường nhưng bóng ngóng để vượt một cú thiết để. Bầu trời đang tối dần đến mức Harry

The parchment was now shining with spots of blood from the back of his head, which was searing with pain. When he next looked up, night had fallen and the Quidditch pitch was no longer visible.

Let's see if you've gotten the message yet, shall we?" said Umbridge's soft voice half an hour later.

She moved toward him, stretching her short be-ringed fingers for his hair. And then, as she took hold of him to examine the words now cut into his hair, pain seared, not across the back of his hand, but across the scar on his forehead. At the same time, he had a strange peculiar sensation somewhere under his midriff.

He wrenched his arm out of her grip and leapt to his feet, staring at her. She looked back at him, a smile stretching wide, slack mouth.

Yes, it hurts, doesn't it?" she said softly.

ngờ rằng nó sẽ chỉ có thể theo dõi của người thứ sáu hay thứ bảy thôi.

Tám giây da giờ lấm tẩm những giọt máu xuống từ mu bàn tay của Harry. Tay nó đang tê điếng vì đau đớn. Khi nó ngược lên một lần nữa thì màn đêm đã thực sự buông xuống và không thể nhìn thấy sân Quidditch nữa.

"Chúng ta hãy xem liệu trò có tiếp thu được câu châm ngôn không nào?" nửa giờ sau, giọng dịu dàng của bà Umbridge vang lên.

Bà đi về phía nó, xòe mấy ngón ngón ngắn ú na ú nắn đeo đầy nhẫn của bà chạm vào cánh tay Harry. Và rồi, bà cầm tay nó để xem xét mấy chữ giờ đã cứa sâu vào da nó, cơn đau bỗng trào vọt lên, nhưng khác phải từ mu bàn tay của nó, mà từ sẹo trên trán. Cùng lúc đó Harry một cảm giác kỳ lạ hết sức ở đâu quanh cơ hoành.

Nó vặn cánh tay thoát khỏi sự kẹp của bà Umbridge và đứng bật d trừng trừng nhìn bà ta. Bà ta ngó nó, nhếch cái mép rộng lưng như của bà thành một nụ cười.

"Ừ, nó đau, phải không nào?" bà nhỏ nhẹ.

He did not answer. His heart was pumping very hard and fast. Was she thinking about his hand or did she know that he had just felt in his forehead?

Well, I think I've made my point, Mr. Potter. You may go."

He caught up his schoolbag and left the room as quickly as he could.

Stay calm, he told himself as he hurried up the stairs. *Stay calm, it doesn't necessarily mean what you think it means. . . .*

Mimbulus mimbletonia!" he gasped at the Fat Lady, who swung forward to let him pass.

A roar of sound greeted him. Ron was running toward him, beaming all over his face and slopping butterbeer down his front from the goblet he was drinking.

Harry, I did it, I'm in, I'm Keeper!"

What? Oh — brilliant!" said Harry, trying to smile naturally, while his heart continued to race and his hand trembled and bled.

Have a butterbeer." Ron pressed a

Nó không buồn trả lời. Tim nó đang đập rất mạnh và rất nhanh. Liệu bà đang nói về bàn tay nó hay bà ta biết đến nỗi đau mà nó vừa cảm thấy trên trán?

"Tốt, tôi nghĩ là tôi đã đạt được mục tiêu, ông Potter à. Trò có thể ra về."

Nó lượm cặp sách lên và ra khỏi phòng nhanh hết mức có thể.

Bình tĩnh, nó tự nhủ khi phóng mấy bậc cầu thang. *Bình tĩnh, điều không nhất thiết có nghĩa là điều mà tưởng. . . .*

"Mimbulus mimbletonia!" nó hỗn hển với Bà Béo, người một lần nữa quẹo mình tới trước..

Một tiếng rống to chào mừng Ron lao về phía nó, mặt mày hớn hở và bia bơ sóng sánh từ cái cốc đang nắm chặt đổ tràn xuống ngực thụng.

"Harry, mình thành công rồi, mình được chọn, mình là Thủ môn!"

"Cái gì?Ồ — tuyệt vời!" Harry cố gắng mỉm cười tự nhiên, trong tim nó tiếp tục đập gấp gấp và bàn tay nó vẫn còn run rẩy và rướm máu.

"Làm một chai bia bơ đi." Ron

tle onto him. “I can’t believe it —
ere’s Hermione gone?”

She’s there,” said Fred, who was
o swigging butterbeer, and pointed
an armchair by the fire. Hermione
s dozing in it, her drink tipping
ariously in her hand.

Well, she said she was pleased
en I told her,” said Ron, looking
htly put out.

Let her sleep,” said George hastily.
was a few moments before Harry
iced that several of the first years
hered around them bore
nistakable signs of recent
sebleeds.

Come here, Ron, and see if Oliver’s
robes fit you,” called Katie Bell. “We
take off his name and put yours on
lead . . .”

As Ron moved away, Angelina came
ding up to Harry.

Sorry I was a bit short with you
lier, Potter,” she said abruptly. “It’s
essful, this managing lark, you know,
starting to think I was a bit hard on

một cái chai vào tay Harry. “M
không thể nào tin được — Hermic
đâu rồi?”

“Cô nàng kia kìa,” Fred nói, và
chàng cũng đang nốc bia bơ, giờ
chỉ về cái ghế bành đặt cạnh lò sưởi
Hermione đang thiếp đi trên đó,
nước của cô nàng cầm lệch trong
chênh vênh chực đổ.

“Chà, vậy mà nó nói nó vui lắm
mình báo tin,” Ron nói, có vẻ hơi
làm phiền lòng.

“Cứ để yên cho cô nàng ngủ
George vội nói. Và trong tích tắc, Harry
nhận thấy nhiều học sinh năm thứ năm
quây quần quanh tụi nó đều có các
hiệu mới bị sặc máu mũi không
nhầm lẫn đi đâu được.

“Lại đây Ron, và thử coi bộ áo
của anh Oliver có vừa với bạn không
Katie Bell gọi. “Tụi này có thể gỡ
của ảnh ra rồi đính tên của bồ lên thì
thế . . .”

Khi Ron đi khỏi, Angelina sải bước
tới bên Harry.

“Tôi xin lỗi là gần đây có hơi cộc
bạn, Potter,” cô ta đột ngột nói.
“Chuyện này căng thẳng quá, bạn biết
chuyện quản lý ấy, tôi bắt đầu nghĩ

od sometimes.” She was watching n over the rim of her goblet with a ht frown on her face.

Look, I know he’s your best mate, he’s not fabulous,” she said bluntly. rink with a bit of training he’ll be all t, though. He comes from a family good Quidditch players. I’m banking him turning out to have a bit more nt than he showed today, to be rest. Vicky Frobisher and Geoffrey ooper both flew better this evening, Hooper’s a real whiner, he’s always aning about something or other, and ky’s involved in all sorts of societies, e admitted herself that if training shed with her Charm Club she’d put arms first. Anyway, we’re having a ctice session at two o’clock orrow, so just make sure you’re re this time. And do me a favor and p Ron as much as you can, okay?”

le nodded and Angelina strolled ck to Alicia Spinnet. Harry moved r to sit next to Hermione, who oke with a jerk as he put down his J.

trước tôi hơi khát khe với anh Woc Cô ta đang quan sát Ron qua vành c của mình với vẻ mặt hơi cau lại.

“Này, tôi biết cậu ấy là bạn thân n của bạn, nhưng cậu ấy không p thần đồng,” cô ta nói thẳng. “Tôi n chịu khó huấn luyện một chút thì c ấy sẽ tốt thôi. Cậu ấy xuất thân từ r gia đình nhiều cầu thủ Quidditch g Thành thật mà nói, tôi hy vọng cậu sẽ bộc lộ nhiều tài năng hơn so những gì cậu ấy thể hiện hôm nay. Vicky Frobisher và Geoffrey, Hoop đều bay giỏi hơn vào tối nay, như Hooper là đũa hay ca cẩm thực sự, nào nó cũng than vãn chuyện r chuyện kia, còn Vicky thì tham gia c nhiều hội đoàn, cô ả thú nhận là r việc huấn luyện đụng tới câu lạc Bùa mê của cô ả thì cô ả sẽ chọn E mê. Dù sao, chúng ta sẽ có một b huấn luyện vào lúc hai giờ ngày n nên bạn liệu mà chắc chắn có mặt này. Và hãy giúp tôi và ráng hết s giúp đỡ Ron nhé, ô-kê?”

Nó gật đầu và Angelina thong thả lại chỗ Alicia Spinnet. Harry tới n bên cạnh Hermione, người vừa c mình thức dậy khi Harry bỏ cái cặp c nó xuống.

Oh, Harry, it's you. . . . Good about you, isn't it?" she said blearily. "I'm just — so — so tired," she yawned. "I was up until one o'clock making more copies. They're disappearing like mad!"

And sure enough, now that he had looked, Harry saw that there were a dozen pollywog hats concealed all around the room where unwary elves might accidentally pick them up.

"Great," said Harry distractedly; if he could not tell somebody soon, he would never do it. "Listen, Hermione, I was just up in Umbridge's office and she touched my arm . . ."

Hermione listened closely. When Harry had finished she said slowly, "You're worried that You-Know-Who's controlling her like he controlled Quirrell?"

"Well," said Harry, dropping his voice, "it's a possibility, isn't it?"

"I suppose so," said Hermione, though she sounded unconvinced. "But I don't think he can be *possessing* her the way he possessed Quirrell, I mean, he's properly alive again now, isn't he,

"Ồ, Harry, thì ra là bò.... Hay có Ron quá hén?" cô nàng nói uể uải. "Mình chỉ quá — quá — quá mệt," cô nàng ngáp. "Mình thức tới một giờ sáng để làm thêm nhiều nón hơn. Mọi cái nón biến mất lẹ như điên ấy!"

Và không nghi ngờ gì, bây giờ Harry đã nhìn thấy và thấy mấy cái nón được giấu khắp căn phòng, ở nơi những con gia tinh cầu thả có thể tình cờ lượm được.

"Tuyệt," Harry lơ đãng nói; nếu không nói cho ai biết ngay bây giờ, anh sẽ nổ tung ra mất. "Nghe Hermione, mình vừa ở văn phòng Umbridge và bà chạm tay cánh tay mình ..."

Hermione chăm chú lắng nghe. Khi Harry kể xong, cô nàng từ tốn nói, "Bạn lo lắng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-cũng đang điều khiển bà ấy như đã chế ngự thầy Quirrell à?"

"Ừ," Harry hạ giọng, "đó là một khả năng, đúng không?"

"Mình cũng cho là vậy," Hermione nói, nhưng nghe không có vẻ tin tưởng lắm. "Nhưng mình không nghĩ hẳn anh có thể *chiếm hữu* bà ấy như hẳn anh chiếm hữu thầy Quirrell, ý mình là,

s got his own body, he wouldn't need to share someone else's. He could have her under the Imperius curse, I suppose . . ."

Harry watched Fred, George, and even Jordan juggling empty butterbeer bottles for a moment. Then Hermione said, "But last year your scar hurt when nobody was touching you, and didn't Dumbledore say it had to do with what I-Know-Who was feeling at the time? I mean, maybe this hasn't got anything to do with Umbridge at all, maybe it's just coincidence it happened while you were with her?"

"She's evil," said Harry flatly. "I listed."

"She's horrible, yes, but . . . Harry, I think you ought to tell Dumbledore your scar hurt."

It was the second time in two days that Harry had been advised to go to Dumbledore and his answer to Hermione was just the same as his answer to Ron.

"I'm not bothering him with this. Like

đây hắn đã hồi sinh, phải không, hắn đã có cơ thể riêng, hắn đâu cần chung thân xác của ai khác nữa. Hắn có thể đã yểm Lời nguyền Độc độc lên bà ấy, mình nghĩ thế ..."

Harry xem Fred, George và Jordan tung hứng mấy cái chai bia rỗng một lát. Rồi Hermione nói, "Nhưng hồi năm ngoái vết sẹo của cậu phát đau khi không ai đụng chạm vào cậu, và chẳng phải thầy Dumbledore nói nó có liên quan đến cảm nghĩ của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy vào thời điểm đó sao? Ý mình là, có lẽ cơn đau này chẳng dính dáng gì đến Umbridge cả, có lẽ nó chỉ ngẫu nhiên xảy ra khi cậu đang ở cạnh bà?"

"Mụ ấy độc ác," Harry thẳng thừng trả lời. "Tàn nhẫn."

"Mụ ấy thật khủng khiếp, nhưng... Harry, mình nghĩ cậu nên nói với thầy Dumbledore chuyện vết sẹo của cậu lại đau."

Đây là lần thứ hai trong hai ngày Harry được khuyên đi gặp thầy Dumbledore, và câu trả lời của cậu cho Hermione cũng giống như câu trả lời của cậu cho Ron.

"Mình không muốn quấy rầy thầy

I just said, it's not a big deal. It's been hurting on and off all summer — was just a bit worse tonight, that's all

Harry, I'm sure Dumbledore would not be bothered by this —”

Yeah,” said Harry, before he could stop himself, “that's the only bit of me that Dumbledore cares about, isn't it, my dear?”

Don't say that, it's not true!”

I think I'll write and tell Sirius about this, see what he thinks —”

Harry, you can't put something like this in a letter!” said Hermione, looking alarmed. “Don't you remember, Moody told us to be careful what we put in our letters! We just can't guarantee owls aren't being intercepted anymore!”

All right, all right, I won't tell him, just don't tell him!” said Harry irritably. He got to his feet. “I'm going to bed. Tell Ron for me, will you?”

chuyện này. Như bò vừa nói, đó cứ không phải chuyện lớn. Cơn đau cứ đi phát lại suốt mùa hè qua — đêm nay nó chỉ đau hơn chút, vậy thôi —”

“Harry, mình chắc là thầy Dumbledore *muốn* bị quấy rầy bởi chuyện này —”

“Ừ,” Harry nói, trước khi nó kịp ngậm miệng giữ ý, “đó là điểm yếu nhất về tôi mà thầy Dumbledore biết tâm, phải không, vết thẹo của tôi?”

“Đừng nói như vậy, điều đó khác đúng!”

“Mình nghĩ mình sẽ viết thư kể cho chú Sirius về chuyện này, xem chú nghĩ sao —”

“Harry, bò không thể viết như chuyện như vậy trong một lá thư!” Hermione kêu lên, có vẻ hoảng hốt. “Bò nhớ không, thầy Moody đã bảo chúng ta cẩn thận với những gì mình viết trong thư! Chúng ta không thể đảm bảo là cú không bị ai đó kiểm duyệt!”

“Thôi được rồi, được rồi, vậy mình sẽ không kể cho chú ấy!” Harry nói gồng. Nó đứng dậy. “Mình đi ngủ đây. Bò xin lỗi Ron dùm mình, được không?”

Oh no,” said Hermione, looking a little dejected, “if you’re going that means I can’t go without being rude too, I’m absolutely exhausted and I want to make some more hats tomorrow. Well, you can help me if you like, it’s quite fun, I’m getting better, I can do buttons and bobbles and all sorts of things now.”

Harry looked into her face, which was shining with glee, and tried to look stern though he was vaguely tempted by her offer.

“Er . . . no, I don’t think I will, thanks,” Harry said. “Er — not tomorrow. I’ve got loads of homework to do . . .”

And he traipsed off to the boys’ dormitory, leaving her looking slightly disappointed behind him.

“Ồ không,” Hermione nói, trông vẻ yên tâm, “nếu bỏ rút lui thì mình cũng có thể rút lui mà không đến bất lịch sự, mình hoàn toàn kiệt sức và muốn làm thêm nhiều nón hơn vào ngày mai. Nghe nè, bỏ có thể giúp mình nếu bỏ thích, vui lắm, mình làm được hơn rồi, bây giờ mình có thể làm đủ cả hoa văn và đủ các thứ khác nữa.”

Harry nhìn vào mặt cô nàng, gương mặt đang sáng lên niềm hân hoan, cố gắng ra vẻ như nó gần gần bị lời mời nghị này dụ dỗ.

“Ờ ... không, mình không nghĩ mình sẽ làm, cảm ơn,” nó nói. “Ờ — khác phải ngày mai. Mình còn hàng đống bài tập phải làm...”

Và nó thơ thẩn đến cầu thang cưỡi về phòng ngủ nam sinh, bỏ Hermione ở lại đằng sau trông có vẻ hơi thất vọng.

— CHƯƠNG 14 —

PERCY VÀ CHÂN NHỒI BÔNG *PERCY AND PADFOOT*

Harry was the first to awake in his dormitory next morning. He lay a moment watching dust swirl in the ank of sunlight falling through the gap his four-poster's hangings and rored the thought that it was urday. The first week of term emed to have dragged on forever, one gigantic History of Magic son.

udging by the sleepy silence and freshly minted look of that beam of ight, it was just after daybreak. He led open the curtains around his

Harry là người đầu tiên thức c trong phòng ngủ vào sáng h sau. Nó nằm dài một lát, ngắm bụi k lơ lửng trong vạt nắng chiếu xuyên c khe hở giữa những tấm màn làm bề bốn tấm áp-phích treo quanh giườ và nhám nháp cái ý tưởng hôm nay thứ bảy. Tuần lễ đầu tiên của học đường như đã trôi qua vĩnh viễn, giố như một bài học Lịch sử Pháp thuậ đại.

Xét sự im ắng ngái ngủ và vẻ t rói mới toanh của vạt nắng ấy, thì h là ngày chỉ mới bắt đầu thôi. Nó h mở ra mấy tấm màn quanh giườ

l, got up, and started to dress. The y sound apart from the distant tering of birds was the slow, deep athing of his fellow Gryffindors. He ened his schoolbag carefully, pulled parchment and quill, and headed of the dormitory for the common m.

laking straight for his favorite iashy old armchair beside the now inct fire, Harry settled himself down nfortably and unrolled his chment while looking around the m. The detritus of crumpled-up bits parchment, old Gobstones, empty redient jars, and candy wrappers t usually covered the common room he end of each day was gone, as re all Hermione's elf hats. ndering vaguely how many elves l now been set free whether they nted to be or not, Harry uncorked ink bottle, dipped his quill into it, l then held it suspended an inch ove the smooth yellowish surface of parchment, thinking hard. . . . But er a minute or so he found himself ring into the empty grate, at a nplete loss for what to say.

le could now appreciate how hard it

ngồi dậy, và bắt đầu thay quần . Ngoại trừ tiếng chim líu lo xa xa, thanh duy nhất trong phòng ngủ tiếng thở từ từ và sâu của mấy ngu bạn chung nhà Gryffindor. Nó cẩn th mở cặp sách, rồi đi ra khỏi phòng r để vào phòng sinh hoạt chung.

Đi thẳng tới cái ghế bành cũ kỹ êm ái ưa thích bên cạnh lò sưởi đã Harry chọn thế ngồi thoải mái trong đưa mắt nhìn quanh căn phòng. M mẩu vụn của những mảnh giấy da vò nhàu, những hòn bi cũ, những đưng nguyên liệu pha chế độc du rỗng, và giấy gói kẹo, thường rắc ó sàn phòng sinh hoạt chung khi r ngày kết thúc, giờ đã biến mất t cùng với tất cả nón dành cho yêu t của Hermione. Vừa ngò ngợ thắ n giờ đã có bao nhiêu gia tinh được tự do bất kể chúng muốn hay khô Harry vừa vắn nút bình mực, ch ngồi viết lông ngỗng vào, và giữ ó viết dừng lại bên trên bề mặt mịn mề vàng nhạt của tấm giấy da, suy n gay go... Nhưng sau chừng một p hay cỡ đó, nó nhận thấy mình đã dăm dăm nhìn vào vĩ lò trống tr hoàn toàn quên bém địn viết gì.

Bây giờ nó có thể thám thía là F

I been for Ron and Hermione to
le him letters over the summer. How
s he supposed to tell Sirius
rything that had happened over the
st week and pose all the questions
was burning to ask without giving
ential letter-thieves a lot of
ormation he did not want them to
re?

le sat quite motionless for a while,
zing into the fireplace, then, finally
ning to a decision, he dipped his
ll into the ink bottle once more and
it resolutely upon the parchment.

và Hermione đã khốn khổ như thế r
khi viết thư cho nó trong suốt mùa
Làm cách nào nó có thể kể cho c
Sirius mọi việc đã xảy ra trong r
tuần lễ qua và đưa ra tất cả những c
hỏi nó đang nóng lòng muốn biết,
không để lọt quá nhiều thông tin mà
không muốn cho những tên trộm t
tàng ẩn biết được?

Nó ngồi bất động một lát, trù
trừng mắt ngó cái lò sưởi, rồi c
cùng đạt được một quyết định,
chấm cây viết lông ngỗng vào b
mực một lần nữa và quả quyết đặt
trang giấy da.

Dear Snuffles,

*I hope you're okay, the first week
ok here's been terrible, I'm really
d it's the weekend.*

*We've got a new Defense Against
Dark Arts teacher, Professor
Umbridge. She's nearly as nice as your
m. I'm writing because that thing I
te to you about last summer
opened again last night when I was
ng a detention with Umbridge.*

*We're all missing our biggest friend,
hope he'll be back soon.*

Khụi Khụi thân mến,

*Hy vọng bồ khỏe, tuần lễ đầu t
mình trở lại đây thật khủng khiếp, m
rất mừng là đã cuối tuần.*

*Mình có một cô giáo mới dạy m
Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám,
là giáo sư Umbridge. Cô ấy khó t
gần bằng má của bồ. Mình viết thư r
vì chuyện mà mình đã viết cho bồ
mùa hè vừa rồi lại xảy ra một lần r
hồi tối qua khi mình bị cấm túc với
Umbridge.*

*Tất cả bọn mình đều nhớ người k
bự nhất của tụi mình, hy vọng ổng*

Please write back quickly.

Best,

sớm trở về.

Làm ơn hồi âm gấp.

Mến,

Harry reread this letter several times, trying to see it from the point of view of an outsider. He could not see how they would know what he was talking about or who he was talking to — just from reading this letter. He did hope Sirius would pick up the hint about Hagrid and tell them when he might be back: Harry did not want to ask directly in case it drew too much attention to what Hagrid might be up to while he was not at Hogwarts.

Considering it was a very short letter and had taken a long time to write; daylight had crept halfway across the room while he had been working on it, and he could now hear distant sounds of movement from the dormitories above. Sealing the parchment carefully and climbed through the portrait hole and headed off for the Owlery.

Harry đọc lại lá thư nhiều lần, cố gắng xem xét từ quan điểm của người ngoài cuộc. Nó không thể thấy làm sao người ngoài biết được nó đang nói cái gì — hay nó đang viết cho ai — chỉ đơn giản đọc lá thư này. Nó hy vọng chú Sirius có thể hiểu được ẩn ý về lão Hagrid và nói cho tụi nó biết chừng nào lão có thể trở về. Harry không muốn hỏi trực tiếp để phòng trường hợp gây quá nhiều sự chú ý đến việc mà lão Hagrid có thể đã thực hiện khi lão không ở Hogwarts.

Tính ra đó là một bức thư rất ngắn mà nó phải mất một thời gian rất lâu mới viết xong. Ánh nắng đã chiếu vào quá nửa căn phòng trong khi nó đã hoàn thành hì hục viết thư, và giờ đây nó có thể nghe xa xa âm thanh của những hành động vọng lại từ những phòng ở phía trên. Cẩn thận dán kín tấm giấy da, nó chui qua cái lỗ chân dung và đi về hướng Nhà Bưu Cú.

I would *not* go that way if I were I,” said Nearly Headless Nick, ting disconcertingly through a wall ahead of him as he walked down passage. “Peeves is planning an using joke on the next person to s the bust of Paracelsus halfway vn the corridor.”

Does it involve Paracelsus falling on of the person’s head?” asked rry.

Funnily enough, it *does*,” said arly Headless Nick in a bored voice. ibility has never been Peeves’s ong point. I’m off to try and find the ody Baron. . . . He might be able to a stop to it. . . . See you, Harry . . .”

Yeah, ‘bye,” said Harry and instead urning right, he turned left, taking a ger but safer route up to the Owlery. spirits rose as he walked past dow after window showing brilliantly e sky; he had training later, he uld be back on the Quidditch pitch ast —

omething brushed his ankles. He ked down and saw the caretaker’s letal gray cat, Mrs. Norris, slinking

“Ta sẽ *không* đi đường đó nếu ta trò,” Lão Nick Suýt Mất Đầu nói, bồi trôi xuyên qua bức tường ngay tru nó khi nó đi xuống hành lang. “Peev đang âm mưu một trò đùa gây cười chọc người kế tiếp đi ngang bức tự bán thân của Paracelsus ở giữa lối xuống hành lang.”

“Trò đùa đó có làm cho Parace nhào xuống đầu của người nào p không?” Harry hỏi.

“Kỳ quái thiệt, có *đấy*” Nick Suýt M Đầu nói với giọng mất hứng. “Tính nhị chưa bao giờ được coi là ưu đi của Peeves cả. Tôi phải đi thôi, thử Nam tước Đẫm máu... Ngài ấy may có thể chấm dứt trò đùa đó... Hẹn g sau nhé, Harry ...”

“Dạ, chào ông,” Harry đáp và thay queo phải, nó queo trái, đi đường vè dài hơn nhưng an toàn hơn để c Nhà Bưu Cú. Tinh thần nó hưng ph lên khi đi ngang qua cửa sổ này c cửa sổ khác mở ra bầu trời xanh r rở; trưa nay nó có buổi luyện tập, c cùng nó cũng được trở lại với s Quidditch —

Có cái gì cọ vào chân nó. Harry r xuống và thấy con mèo xám gày gu của thầy giám thị, ấy là Bà Nor

st him. She turned lamplike yellow
as upon him for a moment before
appearing behind a statue of Wilfred
Wistful.

l'm not doing anything wrong,"
rry called after her. She had the
mistakable air of a cat that was off to
ort to her boss, yet Harry could not
y why; he was perfectly entitled to
k up to the Owlery on a Saturday
rning.

The sun was high in the sky now and
en Harry entered the Owlery the
ssless windows dazzled his eyes;
k silvery beams of sunlight
scrossed the circular room in which
dreds of owls nestled on rafters, a
e restless in the early morning light,
ne clearly just returned from
ting. The straw-covered floor
nched a little as he stepped across
animal bones, craning his neck for
ight of Hedwig.

There you are," he said, spotting
somewhere near the very top of
vaulted ceiling. "Get down here,
got a letter for you."

With a low hoot she stretched her

đang lén lút vượt qua nó. Con m
ngoái nhìn Harry một lát bằng đôi r
vàng khè như ngọn đèn bão trước
biến mất phía sau bức tượng c
Wilfred Người Bàng Khuâng.

"Tôi không làm gì sai trái nhé," H
gọi với theo con mèo. Bà Norris có
về không thể nhầm lẫn được của r
con mèo đang đi ton hót với ông c
nhưng Harry chẳng hiểu lý do gì cả;
hoàn toàn có quyền đến Nhà Bưu
vào một buổi sáng thứ bảy.

Mặt trời giờ đã lên cao trên bầu t
và khi Harry đi vào Nhà Bưu c
những khung cửa sổ không gắn kiế
làm quáng cả mắt nó; những tia nắ
lấp lánh đan chéo qua căn phòng t
quay, trong đó hàng trăm con cú đã
đậu trên những rui xà, hơi bồn ch
trong ánh sáng buổi ban mai, một s
ràng là mới trở về sau chuyến s
đêm. Sàn nhà phủ rơm kêu lên lạo
khi nó dẫm bước lên những mắ
xương nhỏ xíu, nghễnh cổ tìm c
Hedwig.

"Mày đây rồi," nó kêu, khi tìm ra c
Hedwig ở chỗ gần như là chóp đ
của tấm trần hình vòm. "Xuống đ
Tao có một lá thư nhờ mày gửi."

Rúc lên một tiếng, con cú xoải

at white wings and soared down onto his shoulder.

Right, I know this says 'Snuffles' on the outside," he told her, giving her the letter to clasp in her beak and, without knowing exactly why, whispering, "but for Sirius, okay?"

She blinked her amber eyes once and he took that to mean that she understood.

Safe flight, then," said Harry and he hurried her to one of the windows; with a moment's pressure on his arm Hedwig took off into the blindingly bright sky. He watched her until she became a tiny black speck and vanished, then switched his gaze to the grid's hut, clearly visible from this window, and just as clearly uninhabited, the chimney smokeless, curtains drawn.

The treetops of the Forbidden Forest swayed in a light breeze. Harry inhaled them, savoring the fresh air against his face, thinking about Quidditch for . . . and then he saw it. A great, titian winged horse, just like the ones pulling the Hogwarts carriages,

cánh trắng vĩ đại và lao xuống đậu trên vai Harry.

"Giỏi. Tao biết bức thư này đề cập đến 'Khụt Khịt' bên ngoài," Harry nói với con cú, đưa nó lá thư để kẹp trong rốn rồi không biết chính xác tại sao, Hedwig thì thào, "nhưng đó là thư gửi cho Sirius, hiểu không?"

Con cú chớp đôi mắt màu hổ phách một cái và Harry coi cái chớp mắt đó có nghĩa là con cú hiểu.

"Vây bay an toàn nghe," Harry nói đem con cú đến một khung cửa sổ nhún mình đề lên cánh tay Hedwig cất cánh bay lên bầu trời chói chang. Harry nhìn theo con cú đến khi nó trở thành một chấm đen tí tẹo và biến mất, sau đó Harry chuyển hướng nhìn về phía căn chòi của lão Hagrid có thể nhìn rất rõ từ khung cửa sổ này và cũng thấy rõ căn chòi không có người sống, ống khói lò sưởi không khói, màn buông kín mít.

Những ngọn cây của Rừng Cấm đứng đưa trong làn gió thoảng. Hedwig ngấm chúng, thưởng thức không khí tươi mát vờn xoa gương mặt nó, nghĩ đến Quidditch chiều nay... và rồi Hedwig nhìn thấy nó. Một con ngựa to tọc hình thù như loài bò sát có cánh, gié

with leathery black wings spread wide as a pterodactyl's, rose up out of the trees as like a grotesque, giant bird. It circled in a great circle and then descended once more into the trees. The whole thing had happened so quickly that Harry could hardly believe what he had seen, except that his heart was thumping madly.

The Owlery door opened behind him. He leapt in shock, and turning quickly, saw Cho Chang holding a letter and a parcel in her hands.

"Hi," said Harry automatically.

"Oh . . . hi," she said breathlessly. "I didn't think anyone would be up here this early. . . . I only remembered five minutes ago, it's my mum's birthday."

She held up the parcel.

"Right," said Harry. His brain seemed to have jammed. He wanted to say something funny and interesting, but his memory of that terrible winged creature was fresh in his mind.

"Nice day," he said, gesturing to the

như mấy con ngựa kéo xe của trường Hogwarts, với đôi cánh bằng da màu đen xòe rộng như cánh loài thần tiên bay, đang bay lên khỏi rừng cây nơi con chim khổng lồ kịch cỡm. Nó bắt đầu vút lên theo một vòng tròn lớn rồi lao xuống rừng cây lần nữa. Toàn bộ sự việc xảy ra nhanh đến nỗi Harry khó có thể tin những gì nó vừa thấy ngoài trừ thực tế là tim nó đang đập như điên.

Cánh cửa Nhà Bưu Cú mở ra trước lưng Harry. Nó nhảy lên sửng sò, quay phắt người lại, thấy Cho Chang đang cầm một lá thư và một gói quà trong tay.

"Chào," Harry tự động nói.

"Ồ . . . chào," cô nàng nín thở rồi nói. "Tôi không nghĩ có người ở trên đây vào lúc sớm như vậy... Tôi chỉ nhớ ra cách đây năm phút, hôm nay sinh nhật mẹ tôi."

Cô nàng giơ lên một gói quà.

"Ừ," Harry nói. Đầu óc nó dường như bị tắc nghẽn. Nó muốn nói cái gì đó hài hước và thú vị, nhưng ký ức về con ngựa có cánh kinh khủng ấy vẫn còn tươi rói trong đầu nó.

"Trời đẹp," nó nói, khoát tay về phía

dows. His insides seemed to shrivel
n embarrassment. The weather. He
s talking about the *weather*. . . .

Yeah,” said Cho, looking around for
suitable owl. “Good Quidditch
ditions. I haven’t been out all week,
re you?”

No,” said Harry.

Cho had selected one of the school
n owls. She coaxed it down onto
arm where it held out an obliging
so that she could attach the parcel.

Hey, has Gryffindor got a new
eper yet?” she asked.

Yeah,” said Harry. “It’s my friend
n Weasley, d’you know him?”

The Tornado-hater?” said Cho
er coolly. “Is he any good?”

Yeah,” said Harry, “I think so. I didn’t
his tryout, though, I was in
ention.”

Cho looked up, the parcel only half-
ached to the owl’s legs.

That Umbridge woman’s foul,” she

cửa sổ. Ruột gan bên trong nó dướ
như co thắt lại vì lúng túng. Thời t
Nó đang nói chuyện về *thời tiết*. . . .

“Phải,” Cho nói, nhìn quanh tìm ki
một con cú thích hợp. “Điều kiện tốt
chơi Quidditch. Cả tuần tôi chẳng
đâu ra ngoài hết, bạn thì sao?”

“Không,” Harry đáp.

Cho lựa được một con cú bự c
trường. Cô nàng dỗ ngọt cho con
bay xuống đậu trên cánh tay; con
đưa ra một cái chân sốt sáng giúp
để cô nàng có thể buộc gói quà vào.

“Này, Gryffindor đã có thủ quân r
chưa?” cô nàng hỏi.

“Rồi,” Harry nói. “Đó là bạn tôi F
Weasley, bạn có biết bạn ấy không?”

“Anh chàng ghét Tornado ấy h
Cho đáp giọng hơi mát mẻ. “Anh
giỏi chứ?”

“Ừ,” Harry nói, “Tôi nghĩ thế. T
nhiên tôi không được xem trận c
kiểm tra của bạn ấy, tôi bị cấm túc.”

Cho ngược nhìn lên, cái gói quà
mới được cột nửa chừng vào chân
cú.

“Mụ Umbridge ấy thật là xấu xa,”

d in a low voice. "Putting you in attention just because you told the h about how — how — how he d. Everyone heard about it, it was over the school. You were really ve standing up to her like that."

Harry's insides reinflated so rapidly felt as though he might actually float ew inches off the dropping-strewn or. Who cared about a stupid flying se, Cho thought he had been really ve. . . . For a moment he isidered accidentally-on-purpose owing her his cut hand as he helped tie her parcel onto her owl. . . . But very instant that this thrilling ight occurred, the Owlery door ened again.

Wilch, the caretaker, came wheezing o the room. There were purple ches on his sunken, veined cheeks, jowls were aquiver and his thin gray r disheveled; he had obviously run e. Mrs. Norris came trotting at his els, gazing up at the owls overhead l mewing hungrily. There was a tless shifting of wings from above, l a large brown owl snapped his ak in a menacing fashion.

nàng nói nhỏ. "Phạt cấm túc bạn ch bạn nói lên sự thật về... về việc anh đã chết... như thế nào. Mọi người c nghe nói về chuyện đó, xôn xao kh cả trường. Bạn đứng lên chống lại ấy như vậy thì thiệt là dũng cảm."

Ruột gan Harry được thổi phồng nhanh đến nỗi nó có cảm giác như có lẽ đang thực sự lơ lửng bên trên sàn rải đầy phân cú. Ai còn bận t đến con ngựa bay ngu xuẩn, Cho nghĩ nó thiệt can đảm... Trong r thoáng nó đã cân nhắc chuyện từ cò-có-chủ-ý cho cô nàng thấy vết c trên tay nó khi giúp cô nàng cột quà vào con cú... Nhưng đúng v khoảnh khắc ý tưởng kỳ kỳ ấy nảy cánh cửa Nhà Bưu Cú lại bật mở.

Thầy giám thị Flich thở khò k bước vào phòng. Có những mảng tím trên hai má gân guốc hõm xú của thầy, xương quai hàm của thầy l lầy bầy và mái tóc xám thưa rời bời; ràng thầy đã chạy lên đây. Bà N chạy lon ton theo gót thầy, dăm đ nhìn lên mấy con cú trên đầu và k meo meo một cách thèm thường. P trên cao có tiếng vỗ cánh bòn chòn, một con cú nâu tổ chẳng chếp mở phong cách đầy đe dọa.

Aha!" said Filch, taking a flat-footed p toward Harry, his pouchy cheeks nbling with anger. "I've had a tip-off t you are intending to place a ssive order for Dungbombs!"

Harry folded his arms and stared at caretaker.

Who told you I was ordering ngbombs?"

Who was looking from Harry to Filch, o frowning; the barn owl on her arm, d of standing on one leg, gave an nonitory hoot but she ignored it.

I have my sources," said Filch in a f-satisfied hiss. "Now hand over atever it is you're sending."

Feeling immensely thankful that he l not dawdled in posting off the er, Harry said, "I can't, it's gone."

Gone?" said Filch, his face rtorting with rage.

Gone," said Harry calmly.

Filch opened his mouth furiously, uthed for a few seconds, then raked rry's robes with his eyes. "How do I

"À há!" thầy Flich nói, đi một bu bắt-quả-tang-tại-trận về phía Harry, má xệ của thầy giật liên tục vì giận. "Ta có được điểm chỉ là trò có ý đồ mua một khối lượng Bom Phân khổng lồ!"

Harry khoanh tay và chăm chú nhìn thầy giám thị.

"Ai nói với thầy là em đặt mua Bom Phân?"

Cho đang nhìn từ Harry sang thầy Filch, cau mày; con cú bự chẳng trơ tay cô nàng phát chán vì đứng r chân hoài, bèn rúc lên mấy tiếng cá cáo, nhưng Cho chẳng để ý tới.

"Ta có nguồn tin của ta," thầy Filch nói trong một tiếng rít tự mãn. "Bây giờ hãy đưa ta xem cái mà trò đang định gửi đi."

Cảm thấy vô cùng biết ơn vì nó không chậm trễ gửi thư đi, Harry nói "Em không thể, thư đã gửi đi rồi ạ."

"Đi rồi?" thầy Filch kêu lên, gườm mặt méo mó vì tức giận.

"Dạ, đi rồi," Harry bình tĩnh đáp.

Thầy Filch há hốc miệng ra điên lên, mặt mày nhăn nhúm mắt mở giây, rồi đưa mắt rà soát bộ áo thun

How you haven't got it in your pocket?"

Because —"

I saw him send it," said Cho angrily.

Filch rounded on her.

You saw him — ?"

That's right, I saw him," she said cely.

There was a moment's pause in which Filch glared at Cho and Cho red right back, then the caretaker ed and shuffled back toward the or. He stopped with his hand on the idle and looked back at Harry.

If I get so much as a whiff of a ngbomb . . ."

He stumped off down the stairs. Mrs. rris cast a last longing look at the is and followed him.

Harry and Cho looked at each other.

Thanks," Harry said.

No problem," said Cho, finally fixing parcel to the barn owl's other leg,

của Harry. "Làm sao ta biết được là không giấu nó trong túi áo hở?"

"Bởi vì —"

"Em đã nhìn thấy anh ấy gửi nó rồi," Cho tức giận nói.

Thầy Filch quay lại nhìn cô nàng.

"Trò đã thấy hán — ?"

"Đúng vậy, em đã nhìn thấy," nàng quả quyết.

Trong một thoáng im lặng, thầy Filch trừng mắt ngó Cho và Cho trừng r nhìn lại thầy, sau đó thầy giám thị qu gót và lê chân đi về phía cửa. Thầy tay lên nắm đấm cửa và ngoái nhìn Harry.

"Nếu ta mà phát hiện một tí mùi B Phân . . ."

Thầy đi cồm cộp xuống cầu tha Bà Noris ném cái nhìn thèm khát c cùng cho mấy con cú rồi đi theo t Filch.

Harry và Cho nhìn nhau

"Cảm ơn," Harry nói.

"Không có chi," Cho nói, cuối c cô nàng đã buộc xong gói quà v chân con cú lợn, gương mặt cô n

face slightly pink. "You weren't wearing Dungbombs, were you?"

No," said Harry.

I wonder why he thought you weren't?" she said, as she carried the owl to the window.

Harry shrugged; he was quite astonished by that as she was, though, really, it was not bothering him very much at the moment.

They left the Owlery together. At the entrance of a corridor that led toward the west wing of the castle, Cho said, "I'm going this way. Well, I'll . . . I'll see you around, Harry."

Yeah . . . see you."

She smiled at him and departed. He walked on, feeling quietly elated. He had managed to have an entire conversation with her and not barraged himself once. . . . *You're really brave standing up to her like that.* . . . She had called him brave. . . . She did not hate him for being a coward. . . .

Of course, she had preferred Cedric, but she knew that. . . . Though if he'd only

ủng hồng. "Bạn không đặt mua Bôngbom, phải không?"

"Không," Harry đáp.

"Tôi thắc mắc sao thầy lại nghĩ bạn làm điều đó?" cô nàng nói, mà con cú đến bên một cửa sổ.

Harry nhún vai; cũng như cô nàng, nó hoàn toàn mù tịt về cái bí mật tuy nhiên thật là kỳ lạ, chuyện chẳng làm cho nó buồn bực cho lắm vào lúc này.

Hai người rời khỏi Nhà Bưu Cú cùng nhau. Ở lối hành lang dẫn vào cửa trái của tòa lâu đài, Cho nói, "Tôi đi hướng này. Thôi, tôi sẽ... sẽ gặp lại bạn sau nhé, Harry."

"Ừ... hẹn gặp lại."

Cô nàng mỉm cười với Harry và bước đi. Harry đi tiếp, cảm thấy phần nào thanh thản. Nó đã có một cuộc trò chuyện trọn vẹn với cô nàng mà không làm mình què quặt... *Bạn đứng lên chống lại bà ấy như vậy thật đáng cảm.*... Nàng đã nói nó dũng cảm. Nàng không căm ghét nó vì nó sợ hãi. . . .

Đĩ nhiên, nàng thích Cedric hơn Harry biết điều đó... Đành rằng hỏi

led her to the ball before Cedric
l, things might have turned out
erently. . . . She had seemed
cerely sorry that she had to refuse
en Harry had asked her. . . .

Morning,” Harry said brightly to Ron
l Hermione, joining them at the
ffindor table in the Great Hall.

What are you looking so pleased
out?” said Ron, eyeing Harry in
prise.

Erm . . . Quidditch later,” said Harry
pily, pulling a large platter of bacon
l eggs toward him.

Oh . . . yeah . . .” said Ron. He put
vn the bit of toast he was eating and
k a large swig of pumpkin juice.
en he said, “Listen . . . you don’t
cy going out a bit earlier with me, do
I? Just to — er — give me some
ctice before training? So I can, you
w, get my eye in a bit . . .”

Yeah, okay,” said Harry.

Look, I don’t think you should,” said
rmione seriously, “you’re both really
ind on homework as it —”

giá như nó mời cô nàng đến vũ
trước Cedric thì mọi sự có thể b
chuyển khác đi nhiều lắm... Cô nà
dường như thành thật hối tiếc là đã
chối khi Harry ngỏ lời mời. . . .

“Chào buổi sáng,” Harry hớn hờ
vớ Ron and Hermione, khi nhập bọ
bàn ăn Nhà Gryffindor trong Đại S
đường.

“Cái gì khiến bồ coi bộ vui sướng
vậy?” Ron nói, ngó Harry ngạc nhiê

“Ừm . . . buổi tập Quidditch lát nũ
Harry vui vẻ đáp, kéo cái đĩa bự nhũ
thịt muối và trứng chiên về phía nó.

“Ừ . . . phải . . .” Ron nói. Nó
miếng bánh mì nướng đang ăn xuế
và nốc một ngụm lớn nước ép bí
Sau đó nó nói, “Nghe đây . . . bồ kh
ngại ra sân với mình sớm hơn r
chút chứ? Chỉ để — à — giúp m
luyện tập trước buổi huấn luyện?
mình có thể, bồ biết đấy, đánh b
chính xác một tí . . .”

“Được, ô-kê,” Harry nói.

“Mà này, mình không nghĩ hai
nên làm vậy,” Hermione nghiêm t
“cả hai bồ thực sự trễ trong chuy
làm bài tập về nhà rồi —”

But she broke off; the morning post was arriving and, as usual, the *Daily Prophet* was soaring toward her in the shape of a screech owl, which landed perilously close to the sugar bowl and flung out a leg; Hermione pushed it into its leather pouch, took the newspaper, and scanned the front page critically as the owl took off again.

"Anything interesting?" said Ron; Harry smiled — he knew Ron was keen to get her off the subject of new work.

"No," she sighed, "just some guff about the bass player in the Weird Sisters getting married . . ."

She opened the paper and Sirius appeared behind it. Harry devoted himself to another helping of eggs and bacon; Ron was staring up at the high windows, looking slightly preoccupied.

"Wait a moment," said Hermione suddenly. "Oh no . . . Sirius!"

"What's happened?" said Harry, and he snatched at the paper so violently

Nhưng cô nàng bỗng ngừng đọc báo. Chuyển thư buổi sáng đã đến và, như thường lệ, tờ *Nhật Báo Tiên Tri* đã lao bổ về phía cô nàng trong cái dáng vẻ của một con cú mèo. Con cú cú đã hạ xuống gần chén đường một cách nguy hiểm rồi đưa một chân ra. Hermione nhét một đồng Knut vào trong cái túi da của nó, lấy tờ báo, liếc qua trang nhất với vẻ phê phán khi con cú đã cất cánh bay đi.

"Có gì hay ho không?" Ron hỏi. Harry mỉm cười — nó biết Ron muốn kéo cô nàng xao nhãng khỏi đề tài công việc ở nhà.

"Không," cô nàng thở dài, "chỉ một câu chuyện nhăng nhít về tay chơi guitar bass trong ban nhạc Chị Em Quỳ Chiêu sắp cưới . . ."

Cô nàng mở báo tờ báo và biến mất. Sirius hiện thân ở đằng sau tờ báo. Harry hiến thân cho sự nghiệp ăn uống, làm thêm một miếng thịt muối và trứng chiên; Ron đã chăm chú nhìn lên một khung cửa sổ cao, trông hơi có vẻ lo lắng.

"Khoan đã," Hermione thình lình kêu lên. "Ôi không . . . chú Sirius!"

"Chuyện gì vậy?" Harry hỏi, và anh giật tờ báo một cách thô bạo đến

it it ripped down the middle so that
and Hermione were holding half
sh.

*‘The Ministry of Magic has received
tip-off from a reliable source that
us Black, notorious mass murderer .
blah blah blah . . . is currently hiding
London!’*” Hermione read from her
f in an anguished whisper.

Lucius Malfoy, I’ll bet anything,” said
rry in a low, furious voice. “He *did*
ognize Sirius on the platform . . .”

What?” said Ron, looking alarmed.
u didn’t say —”

Shh!” said the other two.

. . . *‘Ministry warns Wizarding
community that Black is very
dangerous . . . killed thirteen people . .
roke out of Azkaban . . .’* the usual
bish,” Hermione concluded, laying
vn her half of the paper and looking
rfully at Harry and Ron. “Well, he
t won’t be able to leave the house
ain, that’s all,” she whispered.
mbledore did warn him not to.”

Harry looked down glumly at the bit

tờ báo rách toạc làm hai và nó
Hermione mỗi người chỉ còn cầm r
nửa.

“*Bộ Pháp Thuật vừa nhận được
điểm từ một nguồn tin đáng tin cậy
Sirius Black, tên sát nhân hàng loạt
tiếng . . . vân vân vân . . . hiện đã
lẩn trốn tại Luân Đôn!*” Hermione c
từ nửa tờ báo của mình bằng giọng
thầm đau khổ.

“Lucius Malfoy, mình dám cá bất
thứ gì,” Harry kêu nhỏ bằng một gi
giận dữ. “Hắn đã nhận ra chú Sir
trên sân ga . . .”

“Cái gì?” Ron nói, có vẻ hoảng h
“Bồ không nói —”

“Sssuyt” hai đưa kia bảo nó.

. . . *‘Bộ Pháp Thuật khuyến c
cộng đồng pháp thuật rằng Black
nguy hiểm... giết mười ba người
vượt ngục Azkaban . . .’* toàn rách r
như mọi khi,” Hermione kết luận,
một nửa tờ báo của cô nàng xuống,
hãi nhìn Harry và Ron. “Thiệt tình, c
ấy chỉ cần đừng ra khỏi nhà nữa,
vậy thôi,” cô nàng thì thầm. “Th
Dumbledore đã khuyên chú ấy đ
mà.”

Harry rầu rĩ ngó xuống một nửa

he *Prophet* he had torn off. Most of the page was devoted to an advertisement for Madame Malkin's robes for All Occasions, which was apparently having a sale.

Hey!" he said, flattening it down so Hermione and Ron could both see it. "Look at this!"

"I've got all the robes I want," said Ron.

"No," said Harry, "look . . . this little piece here . . ."

Ron and Hermione bent closer to read it; the item was barely an inch long and placed right at the bottom of a column. It was headlined:

Tiên Tri mà nó đã xé ra. Hầu hết trang này được dành cho một quảng cáo Chùng cho Mọi Dịp của Phu nhân Malkin, rõ ràng là máy cái áo đó đang bán đại hạ giá.

"Ê!" nó nói, vuốt phẳng tờ báo để cả Ron và Hermione đều có thể xem được. "Coi cái này nè!"

"Mình có đủ áo mình cần rồi," Ron nói.

"Không," Harry nói, "coi nè . . . mẫu tin nhỏ ở đây nè . . ."

Ron và Hermione cúi xuống gần hơn để đọc; mẫu tin này dài không tới một phân và được đặt ngay ở tận cùng rìa tờ báo. Tựa mẫu tin là:

TRESPASS AT MINISTRY

ĐỘT NHẬP BỘ PHÁP THUẬT

Sturgis Podmore, 38, of number two, Turnum Gardens, Clapham, has appeared in front of the Wizengamot charged with trespass and attempted burglary at the Ministry of Magic on 31st August. Podmore was arrested by Ministry of Magic watchwizard Eric Munch, who found him attempting to force his way through a top-security door at one o'clock in the morning.

Sturigs Podmore, 38 tuổi, ở số 2 đường Vườn Laburnum, phố Clapham đã ra trước Pháp thuật đoàn về tội đột nhập và âm mưu cướp Bộ Pháp Thuật vào ngày 31 tháng Tám. Podmore bị bắt bởi phù thủy bảo vệ Bộ Pháp Thuật Eric Munch, người đã phát hiện Podmore đang cố gắng đột nhập thọc qua cánh cửa tối-an-ninh vào lúc một giờ sáng. Podmore từ chối phát b

Podmore, who refused to speak in his own defense, was convicted on both charges and sentenced to six months in Azkaban.

trong cuộc bào chữa cho chính mình và bị kết án sáu tháng tù giam trong nhà ngục Azkaban về cả hai tội danh bị cáo buộc ở trên.

“Sturgis Podmore?” said Ron slowly, “that’s that bloke who looks like his head’s been thatched, isn’t he? He’s one of the Order —”

“Sturgis Podmore?” Ron chậm rãi nói, “nhưng đó chính là cái lão có cái đầu trông có vẻ như cái đầu của người ta vừa được lợp mái lá, phải không? Là một thành viên của Hộ —”

“Ron, *shh!*” said Hermione, casting a worried look around them.

“Ron, *sssuyt!*” Hermione nói, đã ánh mắt kinh hãi nhìn chung quanh.

“Six months in Azkaban!” whispered Harry, shocked. “Just for trying to get through a door!”

“Sáu tháng ở Azkaban!” Harry thào, sửng sò. “Chỉ vì tìm cách đi qua một cánh cửa!”

“Don’t be silly, it wasn’t just for trying to get through a door — what on earth was he doing at the Ministry of Magic at one o’clock in the morning?” asked Hermione.

“Đừng có ngu, đó không chỉ chuyện tìm cách đi qua một cánh cửa — thử hỏi ông ta làm cái quái gì ở Pháp Thuật vào lúc một giờ sáng chứ?” Hermione thở ra.

“D’you reckon he was doing something for the Order?” Ron muttered.

“Mấy bồ có cho là ông ta đang làm công tác gì đó cho Hội kín không? Ron lẩm bẩm.

“Wait a moment . . .” said Harry slowly. “Sturgis was supposed to come and see us off, remember?”

“Khoan đã . . .” Harry từ tốn. “Sturgis có nhiệm vụ đến để đưa tội mình đi nhà ga, mấy bồ còn nhớ không?”

The other two looked at him.

Hai đứa kia nhìn nó.

Yeah, he was supposed to be part

“Ừ, ông có nhiệm vụ tham gia về

our guard going to King's Cross, remember? And Moody was all annoyed because he didn't turn up, so it doesn't seem like he was supposed to be on a job for them, does

Well, maybe they didn't expect him to get caught," said Hermione.

It could be a frame-up!" Ron blaimed excitedly. "No — listen!" he went on, dropping his voice automatically at the threatening look on Hermione's face. "The Ministry suspects he's one of Dumbledore's lot — I dunno — they *lured* him to the Ministry, and he wasn't trying to get through a door at all! Maybe they've just made something up to get him!"

There was a pause while Harry and Hermione considered this. Harry thought it seemed far-fetched; Hermione, on the other hand, looked rather impressed and said, "Do you know, I wouldn't be at all surprised if it were true."

She folded up her half of the newspaper thoughtfully. When Harry

đoàn đi ra Nhà ga Ngã tư Vua, nhớ không? Và thầy Moody đã bực mình hết sức bởi vì ông ta đã không xuất hiện, cho nên không có vẻ gì là ông đang thi hành một công tác gì đó của Hội, đúng không?"

"Ừ, có lẽ họ đã không ngờ là ông bị bắt," Hermione nói.

"Có thể đây là một vụ mưu hại!" F kích động kêu lên. "Không — nghe nó nói tiếp, dù giọng được hạ xuống thấp đột ngột vì cái vẻ đe dọa trên gương mặt của Hermione. "Bộ Ph Thuật nghi ngờ ông ta là một trong những người của thầy Dumbledore cho nên — mình không biết — họ đã dẫn ông ta vào Bộ Pháp Thuật, chứ có ta không hề thử đi qua một cánh cửa nào hết. Có lẽ họ chỉ bịa ra cái cớ bắt ông ta mà thôi!"

Một thoáng im lặng khi Hermione Harry ngẫm nghĩ về giả thuyết này. Harry nghĩ nó hơi gượng ép, nhưng Hermione thì ngược lại, trông có vẻ hơi cảm kích và nói: "Mấy bớ tớ không, nếu đúng như vậy thì mình chẳng ngạc nhiên chút nào hết."

Cô nàng xếp nửa tờ báo lại, về trò ngâm. Khi Harry đặt dao nĩa xuống

l down his knife and fork she
emed to come out of a reverie.

Right, well, I think we should tackle
t essay for Sprout on Self-Fertilizing
ubs first, and if we're lucky we'll be
e to start McGonagall's Inanimatus
njurus before lunch . . .”

Harry felt a small twinge of guilt at
thought of the pile of homework
aiting him upstairs, but the sky was
lear, exhilarating blue, and he had
been on his Firebolt all week. . . .

I mean, we can do it tonight,” said
n, as he and Harry walked down the
ping lawns toward the Quidditch
h, their broomsticks over their
oulders, Hermione's dire warnings
t they would fail all their O.W.L.s still
jing in their ears. “And we've got
orrow. She gets too worked up
out work, that's her trouble . . .”
ere was a pause and he added, in a
htly more anxious tone, “D'you think
e meant it when she said we weren't
ying from her?”

Yeah, I do,” said Harry. “Still, this is

bàn, cô nàng dường như vừa bù
tỉnh khỏi một cơn mơ màng.

“Ừ, thôi, mình nghĩ tội mình r
thanh toán trước bài luận cho giáo
Sprout về những cây bụi tự sinh
tươi tốt đi, rồi nếu may mắn thì
mình sẽ có thể bắt đầu bài Thần c
Cứng đơ của giáo sư McGonag
trước bữa ăn trưa . . .”

Harry cảm thấy hơi mặc cảm tội
khi nghĩ đến đống bài tập đang đợi
trên lầu, nhưng bầu trời trong xanh
khiến lòng người hớn hỡ, và nó thì
tuần nay đã không có dịp cưỡi lên c
Tia Chớp. . . .

“Mình tính, tội mình có thể làm
nay,” Ron nói, khi nó và Harry cù
bước xuống triền dốc thảm cỏ về p
sân đấu Quidditch, chổi bay vác t
vai, tội nó vẫn còn nghe bên tai
cảnh cáo của Hermione rằng tội nó
rớt hết mấy môn thi Pháp sư Thườ
đẳng. “Và tội mình còn có cả ngày r
nữa. Hermione quá kỹ về vụ bài
nhưng đó là chuyện của cô nàng .
Im lặng một lát, Ron nói thêm, giọng
hơi hơi lo lắng, “Bồ có tin cô nàng c
đó khi nói tội mình không được ch
bài của cô nàng nữa không?”

“Có, mình tin,” Harry nói. “Như

important too, we've got to practice if we want to stay on the Quidditch team."

"Yeah, that's right," said Ron in a hardened tone. "And we *have* got plenty of time to do it all . . ."

Harry glanced over to his right as they approached the Quidditch pitch, to see the trees of the Forbidden Forest were swaying darkly. Nothing came out of them; the sky was empty except for a few distant owls fluttering around the Owlery Tower. He had nothing to worry about; the flying horse wasn't doing him any harm: He pushed it out of his mind.

They collected balls from the cupboard in the changing room and set to work, Ron guarding the three tall goalposts, Harry playing Chaser and trying to get the Quaffle past Ron. Harry thought Ron was pretty good; he blocked three-quarters of the goals Harry attempted to put past him and they played better the longer they practiced. After a couple of hours they returned to the school, where they ate lunch, during which Hermione made it quite clear that she thought they were

điều này cũng quan trọng, thì tụi mình phải luyện tập nếu tụi mình muốn ở trong đội Quidditch. . ."

"Ừ há, đúng vậy," Ron nói với giọng phần khởi hơn. "Và chúng mình có khối thì giờ để làm hết . . ."

Khi tụi nó đến gần sân c Quidditch, Harry liếc sang bên phải phía những ngọn cây của Rừng Cấm đang đu đưa một cách ám muội. Không có con gì bay ra khỏi rừng cả. Bầu trời trống trải ngoại trừ vài ba cú cú xa xa đang vỗ cánh quanh tháp Nhà Bưu Cú. Nó đã có đủ chuyện lo rồi; con ngựa bay cũng chưa làm tổn hại đến nó: Nó gạt bỏ chúng khỏi nghĩ.

Tụi nó lượm mấy trái banh trong cửa phòng thay đồ rồi bắt đầu luyện tập, Ron giữ ba cột gôn, Harry chơi vị trí Truy thủ và cố gắng đưa Quaffle qua Ron. Harry nghĩ Ron khá giỏi; nó chặn được ba phần tư những cú sút mà Harry cố gắng lừa qua, càng luyện tập Ron càng chơi tốt hơn. Chừng vài giờ sau tụi nó trở trường để ăn trưa. Trong suốt buổi trưa Hermione tỏ thái độ rõ ràng là nàng nghĩ tụi nó là đồ vô trách nhiệm. Dù vậy tụi nó vẫn quay trở lại sân c

sponsible, then returned to the Quidditch pitch for the real training session. All their teammates but Angelina were already in the changing room when they entered.

All right, Ron?” said George, looking at him.

Yeah,” said Ron, who had become quieter and quieter all the way down to the pitch.

Ready to show us all up, Ickle prefect?” said Fred, emerging tousled from the neck of his Quidditch robes, a slightly malicious grin on his face.

Shut up,” said Ron, stony-faced, looking on his own team robes for the first time. They fitted him well considering they had been Oliver Wood’s, who was rather broader in the shoulder.

Okay everyone,” said Angelina, emerging from the Captain’s office, her hair already changed. “Let’s get to it; Alicia and Fred, if you can just bring the ball out for us. Oh, and there are a couple of people out there watching. I want you to just ignore them, all right?”

Quidditch tham dự buổi luyện tập chính thức. Khi tụi nó đi vào phòng thay đồ thì tất cả đồng đội đã có mặt ngoài trừ Angelina.

“Ổn chứ, Ron?” George nói, nhìn mắt với Ron.

“Ừ,” Ron đáp, rồi nó trở nên càng lúc càng yên lặng hơn trên suốt quãng đường đi xuống sân đấu.

“Sẵn sàng xuất chiêu cho tụi này chưa, Huỳnh trưởng Mít ướt?” Fred nói, đầu tóc rối bời của Fred nhô lên trên cổ chiếc áo thun và một nụ cười gian ác điểm trên gương mặt.

“Im đi,” Ron nói, nó đeo bộ mặt nghiêm túc vào người bộ đồng phục của đội bóng lần đầu tiên. Bộ đồ thừa kế của Oliver Wood kể như rất vừa vặn, mặc dù anh ta vai rộng hơn vai Ron.

“Được lắm, mọi người,” Angelina nói, bước ra từ phòng Đội trưởng, thay đổi xiêm y. “Chúng ta đến đó Alicia và Fred, hai bạn mang dùm vợt banh cho đội nhé. À, sẽ có một số người xem chúng ta chơi ở ngoài sân nhưng tôi muốn các bạn đừng chú ý đến họ, được chứ?”

Something in her would-be casual
ce made Harry think he might know
o the uninvited spectators were, and
e enough, when they left the
inging room for the bright sunlight of
pitch it was to a storm of catcalls
l jeers from the Slytherin Quidditch
m and assorted hangers-on, who
re grouped halfway up the empty
nds and whose voices echoed
dly around the stadium.

What's that Weasley's riding?"
lfoy called in his sneering drawl.
hy would anyone put a Flying
arm on a moldy old log like that?"

Crabbe, Goyle, and Pansy
Parkinson guffawed and shrieked with
ughter. Ron mounted his broom and
ked off from the ground and Harry
owed him, watching his ears turn
from behind.

Ignore them," he said, accelerating
atch up with Ron. "We'll see who's
ghing after we play them . . ."

Exactly the attitude I want, Harry,"
d Angelina approvingly, soaring
und them with the Quaffle under her

Có gì đó trong giọng nói làm ra
tình cờ khiến Harry nghĩ có lẽ nó k
những khán giả không được mời ấy
ai. Và đúng như nó nghĩ, khi tụi nó
khỏi phòng thay đồ để đến sân c
đầy nắng rực rỡ thì gặp một trận k
om xòm tiếng huýt gió và chế nh
phát ra từ đội Quidditch Slytherin,
một lũ ăn theo hỗn tạp, chúng tụ tập
giữa khán đài trống vắng và tiếng c
chúng vang vọng ồn ào khắp sân v
động.

"Thằng Weasley đó cưỡi cái gì vậy
Malfoy kêu bằng giọng lè nhè nh
báng. "Sao lại có kẻ ếm bùa bay
khúc cây cũ rích mốc meo như v
ta?"

Crabbe, Goyle và Pansy Parkins
cùng cười lên hô hô, la hét inh tai. F
trèo lên cây chổi của nó và vọt m
lên khỏi mặt đất, Harry theo sát, và
phía sau, Harry ngó thấy đôi tai Ron
nhừ

"Kệ xác tụi nó," nó nói, bay
nhanh hơn để bắt kịp Ron. "Tụi m
sẽ coi ai được cười sau khi tụi m
chơi tụi nó . . ."

"Đúng là thái độ mà tôi muốn
Harry," Angelina hài lòng nói, k
quanh tụi nó với trái Quaffle kẹp n

and slowing to hover on the spot front of her airborne team. “Okay everyone, we’re going to start with one pass just to warm up, the whole team please —”

Hey, Johnson, what’s with that hairstyle anyway?” shrieked Pansy Parkinson from below. “Why would anyone want to look like they’ve got worms coming out of their head?”

Angelina swept her long braided hair over her face and said calmly, “I’ll read out, then, and let’s see what we can do . . .”

Harry reversed away from the others to the far side of the pitch. Ron fell back toward the opposite goal. Angelina raised the Quaffle with one hand and threw it hard to Fred, who passed to George, who passed to Harry, who passed to Ron, who missed it.

The Slytherins, led by Malfoy, roared and screamed with laughter. Ron, who had pelted toward the ground to catch the Quaffle before it landed, pulled out of the dive untidily, so that he slipped sideways on his broom, and returned to playing height, blushing. Harry saw Fred and George exchange looks, but

rồi giảm tốc độ để bay lơ lửng ở vị trí phía trước đội cầu thủ bay của mình. “Mọi người được lắm, chúng ta sẽ bắt đầu bằng vài cú chuyền bóng để khởi động, cả đội chuẩn bị —”

“Này, Johnson, đó là kiểu tóc gì vậy?” Pansy Parkinson rú lên từ phía dưới. “Tại sao lại có người muốn trông giống như thể là có những con giun nhô ra từ đầu vậy nhỉ?”

Angelina hất mái tóc tết bím dài của mình ra khỏi khuôn mặt và nói bình thản, “Tản ra nào, để xem chúng ta làm ăn ra sao . . .”

Harry tách ra khỏi những người khác đến giữ đầu kia của sân đấu. Ron rút lui về phía cột gôn đối diện. Angeline giơ trái Quaffle lên bằng một tay rồi ném mạnh cho Fred, Fred chuyền cho George, George chuyền qua cho Harry, Harry ném cho Ron nhưng Ron làm rớt nó.

Đám Slytherin, đầu têu là Malfoy vừa rống lên vừa ré cười. Ron như xuống thấp bắt kịp trái Quaffle trước khi nó chạm mặt đất, rồi ngoi lên nhưng không được gọn gàng lắm, nên bị rớt thăng bằng trên cán chổi, rồi quay trở lại chơi trên cao, mặt mày đỏ bừng vì hổ. Harry ngó thấy Fred và George

characteristically neither of them did anything, for which he was grateful.

Pass it on, Ron,” called Angelina, as though nothing had happened.

Ron threw the Quaffle to Alicia, who passed back to Harry, who passed to George. . . .

Hey, Potter, how’s your scarling?” called Malfoy. “Sure you don’t need a lie-down? It must be, what, a whole week since you were in the hospital wing, that’s a record for you, isn’t it?”

Fred passed to Angelina; she herself passed to Harry, who had not been expecting it, but caught it in the very tips of his fingers and passed it quickly to Ron, who lunged for it and missed by inches.

Come on now, Ron,” said Angelina crossly, as Ron dived for the ground again, chasing the Quaffle. “Pay attention.”

It would have been hard to say whether Ron’s face or the Quaffle was deeper scarlet when he returned again to playing height. Malfoy and the

đưa mắt nhìn nhau, nhưng khác tánh nết thường ngày, bữa nay cả anh chàng không nói gì cả, và Hermione thực sự cảm kích điều này.

“Chuyện nó đi, Ron,” Angelina gọi làm như thể không có gì xảy ra cả.

Ron quăng trái Quaffle cho Alicia, Alicia chuyền cho Harry, Harry chuyền cho George. . . .

“Ê, Potter, cái sẹo của mày sứt mẻ hả?” Malfoy gọi. “Có chắc là mày không cần nằm xuống nghỉ không? Mày ắt hẳn đã nằm trong bệnh viện suốt cả một tuần lễ, đó là kỷ lục của mày, đúng không?”

Fred chuyền cho Angelina, cô nàng đảo ngược vòng chuyền, ném cho Harry, Harry bị bất ngờ, nhưng đón bằng đầu ngón tay và chuyền nhanh cho Ron, Ron nhào tới trái bóng nhưng bắt hụt trong vài phân.

“Tiếp tục đi nào, Ron,” Angelina quát nói, khi Ron nhào xuống phía mặt đất để rượt theo trái Quaffle. “Hãy chú ý.”

Khó có thể nói là bộ mặt Ron đỏ hơn trái Quaffle đỏ sẫm hơn khi Ron trở lại trên cao. Malfoy và đám Slytherin vẫn còn hú lên cười.

t of the Slytherin team were howling
n laughter.

On his third attempt, Ron caught the
affle; perhaps out of relief he
used it on so enthusiastically that it
ired straight through Katie's
stretched hands and hit her hard in
face.

Sorry!" Ron groaned, zooming
ward to see whether he had done
/ damage.

Get back in position, she's fine!"
ked Angelina. "But as you're
ssing to a teammate, do *try* not to
ck her off her broom, won't you?
've got Bludgers for that!"

Katie's nose was bleeding. Down
ow the Slytherins were stamping
ir feet and jeering. Fred and George
verged on Katie.

Here, take this," Fred told her,
iding her something small and
ple from out of his pocket. "It'll clear
p in no time."

All right," called Angelina, "Fred,
orge, go and get your bats and a
dger; Ron, get up to the goalposts,
rry, release the Snitch when I say

Cố gắng đến lần thứ ba, Ron
được trái Quaffle; có lẽ vì mừng c
nó chuyền tiếp trái banh nhiệt tình c
nổi trái banh lao thẳng qua đôi
giang rộng của Katie và tổng t
mạnh vào mặt cô nàng.

"Xin lỗi!" Ron rên lên, vọt tới tru
để xem coi nó có gây ra tai họa
không.

"Trở về vị trí ngay, nó không s
Angelina quát. "Nhưng khi trò chuy
cho đồng đội, hãy cố đừng tổng k
mình vắng khỏi cây chổi, nhớ chu
Chúng ta đã có mấy trái Bludger l
chuyện đó rồi!"

Mũi Katie đang chảy máu. Phía d
kia, đám Slytherin vừa dậm chân v
la ó cười nhạo. Fred và George c
châu về phía Katie.

"Đây, uống cái này," Fred nói
Katie, đưa cho cô nàng cái gì đó r
nhỏ màu tím từ túi áo. "Nó sẽ l
ngưng chảy máu ngay tức thì."

"Được rồi," Angelina gọi, "Fr
George, đi lấy gậy và một trái Bludg
Ron, trở về cột gôn, Harry, thả
Snitch ra khi nào tôi bảo. Hiển nhiê

"We're going to aim for Ron's goal, obviously."

Harry zoomed off after the twins to catch the Snitch.

"Ron's making a right pig's ear of things, isn't he?" muttered George, as three of them landed at the crate containing the balls and opened it to extract one of the Bludgers and the Snitch.

"He's just nervous," said Harry. "He's fine when I was practicing with him this morning."

"Yeah, well, I hope he hasn't peaked soon," said Fred gloomily.

They returned to the air. When Angelina blew her whistle, Harry released the Snitch and Fred and George let fly the Bludger; from that moment on, Harry was barely aware of what the others were doing. It was his job to recapture the tiny fluttering golden ball that was worth a hundred and fifty points to the Seeker's team and doing so required enormous speed and skill. He accelerated, rolling and weaving in and out of the Chasers, the warm autumn air whipping his face and

chúng ta sẽ tập trung vào mục tiêu của Ron."

Harry phóng vọt theo sau hai anh em sinh đôi để đi lấy trái Snitch.

"Ron đang làm cho mọi thứ rối bời lên, đúng chứ?" George làu bàu, khi ba người đáp xuống cạnh cái sọt đựng banh và mở nó ra để lấy một Bludger và trái Snitch.

"Chẳng qua nó căng thẳng quá," Harry nói. "Nó chơi tốt lắm khi nó chơi với em hồi sáng."

"Vậy hả, thôi thì, anh hy vọng không xìu xuống quá nhanh," Fred nói.

Ba người trở lại không trung. Angelina thổi còi, Harry thả trái Snitch ra và Fred cùng George để cho Bludger bay; kể từ giây phút đó, Harry không còn ý thức rõ lắm những gì người khác đang làm. Việc của nó là bắt lại trái banh vàng tí hon có cánh chập chới trị giá một trăm năm mươi điểm cho đội chụp được, và làm được điều đó cần có sự khéo léo và nhanh nhạy cực kỳ. Nó tăng tốc theo hướng khác, luồn lách qua các thủ, làn khí ẩm áp mùa thu

distant yells of the Slytherins so
ch meaningless roaring in his ears. .
But too soon, the whistle brought
to a halt again.

Stop — *stop* — STOP!” screamed
Angelina. “Ron — you’re not covering
your middle post!”

Harry looked around at Ron, who
was hovering in front of the left-hand
hoop, leaving the other two completely
unprotected.

Oh . . . sorry . . .”

You keep shifting around while
I’m watching the Chasers!” said
Angelina. “Either stay in center position
until you have to move to defend a
hoop, or else circle the hoops, but
don’t drift vaguely off to one side, that’s
why you let in the last three goals!”

Sorry . . .” Ron repeated, his red
hair shining like a beacon against the
pale blue sky.

And Katie, can’t you do something
about that nosebleed?”

qua mặt nó và tiếng gào thét của đ
Slytherin chẳng qua chỉ là những tiế
la hét hết sức vô nghĩa trong tai nó.
Nhưng chẳng được bao lâu thì tiế
còi đã vang lên khiến nó phải dừng

“Ngừng lại — *ngừng lại* — NGỪ
LẠI!” Angelina quát. “Ron — bạn đã
bỏ trống cột chính giữa!”

Harry quay lại nhìn Ron, anh ch
này đang bay lảng vảng phía trước
vòng gôn bên trái, bỏ trống hoàn to
hai cột gôn kia không được bảo vệ.

“Ồ . . . xin lỗi . . .”

“Bạn cứ di chuyển loanh qua
trong khi theo dõi các Truy thủ
Angelina nói. “Hoặc là bạn ở ngay
vị trí trung tâm cho đến khi bạn phải
vị trí để bảo vệ một vòng gôn, hoặc
bạn bay vòng quanh các vòng g
nhưng đừng lơ đãng giật hẳn về r
bên, đó là lý do bạn đã để lọt vòng
trái vừa rồi!”

“Xin lỗi . . .” Ron lặp lại, bộ mặt đ
của nó sáng bóng lên như một cái c
liệu in trên nền trời sáng lóa màu x
lơ.

“Và Katie, bạn không thể làm c
nào để ngưng chảy máu mũi sao?”

It's just getting worse!" said Katie quickly, attempting to stem the flow with her sleeve.

Harry glanced around at Fred, who was looking anxious and checking his pockets. He saw Fred pull out something purple, examine it for a second, and then look around at Katie, suddenly horrorstruck.

Well, let's try again," said Angelina. She was ignoring the Slytherins, who had now set up a chant of "*Gryffindor losers, Gryffindor are losers,*" but there was a certain rigidity about her that on the broom nevertheless.

This time they had been flying for only three minutes when Angelina's whistle sounded. Harry, who had just spotted the Snitch circling the opposite goalpost, pulled up feeling distinctly aggrieved.

What now?" he said impatiently to Alicia, who was nearest.

Katie," she said shortly.

Harry turned and saw Angelina, Fred, and George all flying as fast as they could toward Katie. Harry and Alicia sped toward her too. It was plain

"Nó càng lúc càng tệ hơn!" Katie nhanh chóng trả lời, cố gắng ngăn máu chảy bằng ống tay áo của mình.

Harry liếc nhìn Fred, lúc này trông rất lo lắng và đang soát lại các túi. Anh thấy Fred lấy ra cái gì đó màu tím, xem xét trong một giây, rồi ngoái nhìn Katie, rõ ràng là anh chàng hết hồn vía.

"Thôi, chúng ta thử lại," Angelina nói. Cô nàng lơ tịt bọn Slytherin lúc này đang hô khẩu hiệu "*Gryffindor là lũ bại trận, Gryffindor là lũ bại trận,*" tuy nhiên cô nàng chắc chắn đang ngồi vững vàng hơn trên cây chổi của mình.

Lần này cả đội chỉ mới bay được chừng ba phút thì tiếng còi của Angelina lại ré lên. Harry vừa nhận ra bóng trái banh Snitch đang vờn quanh cột gôn đối diện, đã phải khựng lại, nó cảm thấy bối rối mình ra mặt.

"Chuyện gì nữa đây?" nó sốt ruột hỏi người gần nhất lúc đó là Alicia.

"Katie," Alicia đáp gọn.

Harry quay lại nhìn thấy Angelina, Fred và George đang bay hết sức nhanh về phía Katie. Harry và Alicia cũng tăng tốc độ bay về phía cô ấy.

t Angelina had stopped training just
ime; Katie was now chalk-white and
ered in blood.

She needs the hospital wing,” said
gelina.

We’ll take her,” said Fred. “She —
— might have swallowed a Blood
sterpod by mistake —”

Well, there’s no point continuing
r no Beaters and a Chaser gone,”
d Angelina glumly, as Fred and
orge zoomed off toward the castle
upporting Katie between them. “Come
let’s go and get changed.”

The Slytherins continued to chant as
y trailed back into the changing
ms.

How was practice?” asked
rmione rather coolly half an hour
r, as Harry and Ron climbed
ough the portrait hole into the
rffindor common room.

It was —” Harry began.

Completely lousy,” said Ron in a
low voice, sinking into a chair
side Hermione. She looked up at

ràng lá Angeline đã dừng buổi tập v
đúng lúc; Katie lúc này đã trắng r
như cục phấn bẻ gãy và máu me t
lum.

“Bạn ấy cần được đưa đến bệ
thất,” Angelina nói.

“Tụi này sẽ đưa bạn ấy đi,” Fred r
“Bạn ấy — ơ — có lẽ nuốt nhầm r
viên Nhộng Hộc Máu —”

“Vây thôi, chẳng thể nào tiếp
luyện tập khi thiếu hai Tấn thủ và r
Truy thủ,” Angelina rầu rĩ, khi Fred
George đỡ hai bên Katie lao vọt đi
phía tòa lâu đài. “Nào, đi thay đồ thô

Bọn Slytherin vẫn tiếp tục hò hét
tụi nó lê bước về phòng thay đồ.

“Tập dượt ra sao?” Hermione
mát mẻ khoảng một nửa giờ sau,
Ron và Harry trèo qua cái lỗ chân du
để vào phòng sinh hoạt chung của r
Gryffindor.

“Buổi tập —” Harry bắt đầu.

“Hết sức tồi tệ,” Ron tiếp bằng r
giọng trống rỗng, quăng người
xuống cái ghế bành cạnh Hermio
Cô nàng ngược nhìn Ron và cái

n and her frostiness seemed to
it.

Well, it was only your first one,” she
d consolingly, “it’s bound to take
e to —”

Who said it was me who made it
sy?” snapped Ron.

No one,” said Hermione, looking
en aback, “I thought —”

You thought I was bound to be
bish?”

No, of course I didn’t! Look, you
d it was lousy so I just —”

I’m going to get started on some
network,” said Ron angrily and
mped off to the staircase to the
s’ dormitories and vanished from
nt. Hermione turned to Harry.

Was he lousy?”

No,” said Harry loyally.

Hermione raised her eyebrows.

Well, I suppose he could’ve played
ter,” Harry muttered, “but it was only
first training session, like you said .

lạnh nhạt của cô nàng dường như
biến đi.

“Thôi, đó là lần đầu tiên của bồ m
cô nàng an ủi, “nhất định là phải c
có nhiều thì giờ để —”

“Ai nói chính là tôi khiến cho buổi
tôi tệ?” Ron ngắt lời.

“Không ai nói,” Hermione nói, có
bối rối, “Mình đã nghĩ —”

“Bồ nghĩ mình nhất định là đồ
rườì chứ gì?”

“Không, dĩ nhiên mình không n
vậy! Bồ coi, bồ nói là buổi tập hết s
tôi tệ, cho nên mình chỉ —”

“Tôi sẽ bắt đầu làm vài bài tập,” F
tức giận nói rồi dẫm đùng đùng t
cầu thang dẫn lên phòng ngủ nam s
rời biến mất dạng. Hermione qu
sang Harry.

“Nó có chơi tệ lắm không?”

“Không,” Harry đáp bằng giọng c
trung nghĩa.

Hermione nhướn chân mày lên.

“Ờ thì, mình cho là nó có thể c
khá hơn,” Harry lẩm bẩm, “nhưng c
chỉ là buổi tập dượt đầu tiên, như
nói đấy...”

Neither Harry nor Ron seemed to make much headway with their homework that night. Harry knew Ron was too preoccupied with how badly he had performed at Quidditch practice and he himself was having difficulty in pushing the chant of “*Gryffindor are winners*” out of his head.

They spent the whole of Sunday in the common room, buried in their books while the room around them filled up, then emptied: It was another clear, fine day and most of their fellow Gryffindors spent the day out in the grounds, enjoying what might well be the best of the last sunshine that year. By the evening Harry felt as though somebody had been beating his brain against the inside of his skull.

“You know, we probably should try to get more homework done during the week,” Harry muttered to Ron, as they finally laid aside Professor McGonagall’s long essay on the *animatus Conjurus* spell and turned miserably to Professor Sinistra’s awfully long and difficult essay about Jupiter’s moons.

“Yeah,” said Ron, rubbing slightly

Cả Ron lẫn Harry đều không có tiến triển khá lắm trong vụ làm bài tập tối hôm đó. Harry biết Ron còn có bận tâm về chuyện nó chơi quá tệ trong buổi luyện tập Quidditch, chính nó cũng bị phân tán tâm trí bởi tiếng hò hét của bọn Slytherin: “*Gryffindor là đồ chiến bại*”.

Trọn ngày chủ nhật tụi nó ở lì trong phòng sinh hoạt chung, vùi đầu vào sách vở, trong khi chung quanh chúng người ta kéo ra đầy phòng rồi lại hết: hôm đó lại là một ngày trời quang mây tạnh, và hầu hết học sinh Gryffindor chơi cả ngày ở ngoài sân trường ngoạn cái thời tiết có thể là ngày nắng ấm cuối cùng trong năm. Vào buổi chiều tối, Harry cảm thấy như thể có ai đó đang động vào đầu nó bên trong cái hộp sọ.

“Bồ biết không, tụi mình có thể thử để lại vài bài tập để làm thêm trong tuần,” Harry thì thầm với Ron, khi nó cuối cùng cũng đặt qua một bên luận văn dài về Thần chú Cứng đờ của giáo sư McGonagall và đau khổ xem qua bài luận văn cũng dài và khó tương tự về các Vệ tinh của Sao Mộc của giáo sư Sinistra.

“Ừ,” Ron nói, đưa tay xoa nhẹ r

odshot eyes and throwing his fifth oiled bit of parchment into the fire side them. "Listen . . . shall we just ask Hermione if we can have a look at what she's done?"

Harry glanced over at her; she was sitting with Crookshanks on her lap and chatting merrily to Ginny as a pair of knitting needles flashed in midair in front of her, now knitting a pair of speckled elf socks.

"No," he said heavily, "you know she won't let us."

And so they worked on while the sky outside the windows became steadily darker; slowly, the crowd in the common room began to thin again. At half-past eleven, Hermione wandered over to them, yawning.

"Nearly done?"

"No," said Ron shortly.

"Jupiter's biggest moon is Ganymede, not Callisto," she said, leaning over Ron's shoulder at a line in his Astronomy essay, "and it's Io that's got the volcanos."

"Thanks," snarled Ron, scratching

his hair, "hai con mắt đở ngầu rồi quăng cây viết thứ năm bị hư ngồi của mình vào ngăn tủ lửa kè bên. "Nghe nè . . . mình có thể hỏi Hermione xem liệu tụi mình có thể nhìn ngó sơ qua bài của nó đã làm không?"

Harry liếc qua Hermione; cô nàng đang ngồi ôm Crookshanks trên đùi vui vẻ tán dóc với Ginny, trong khi một cặp kim đan nhấp nháy lia lịa trong khoảng không trước mặt cô nàng đang có một cặp vợ yêu tinh méo mó.

"Không," Harry nặng nề đáp, "bờm tụi mình là nó không đời nào chịu cho tụi mình nhìn làm thế."

Thế là tụi nó lại tiếp tục làm bài trong khi bầu trời bên ngoài cửa sổ tối dần dần. Đám đông trong phòng sinh hoạt chung cũng bắt đầu thưa dần đi. Vào khoảng mười một giờ rưỡi, Hermione đi về vẫn lại gần tụi nó, ngáp.

"Gần xong chưa?"

"Chưa," Ron đáp cụt lủn.

"Mặt trăng lớn nhất của Sao Mộc là Ganymede chứ không phải là Callisto," cô nàng nói, chỉ qua vai Ron đến một dòng trong bài luận về tinh tú của nó, "và cái vệ tinh có núi lửa là Io."

"Cảm ơn," Ron càu nhàu, bôi s

the offending sentences.

Sorry, I only —”

Yeah, well, if you’ve just come over
e to criticize —”

Ron —”

I haven’t got time to listen to a
mon, all right, Hermione, I’m up to
neck in it here —”

No — look!”

Hermione was pointing to the
arest window. Harry and Ron both
ked over. A handsome screech owl
s standing on the windowsill, gazing
o the room at Ron.

Isn’t that Hermes?” said Hermione,
inding amazed.

Blimey, it is!” said Ron quietly,
owing down his quill and getting to
feet. “What’s Percy writing to me
?”

He crossed to the window and
ened it; Hermes flew inside, landed
on Ron’s essay, and held out a leg
which a letter was attached. Ron
k it off and the owl departed at
e, leaving inky footprints across
n’s drawing of the moon lo.

cái câu bị phê bình.

“Xin lỗi, mình chỉ —”

“Ừ, được, nếu bồ chỉ đến đây
vạch lá tìm sâu —”

“Ron —”

“Mình không có thì giờ để ng
thuyết pháp đâu, mà thôi, Hermione
mình đã chán ngấy tới cần cổ —”

“Không — coi kia!”

Hermione đang chỉ lên khung cửa
gần nhất. Cả Ron và Harry đều r
lên. Một con cú mèo xinh đẹp đã
đậu bên ngoài bậu cửa sổ, dăm đ
ngó Ron ở trong phòng.

“Có phải Hermes đó không
Hermione kêu lên, hết sức kinh ngạc

“Quý thần ơi, chính là nó!” Ron k
khẽ, quăng cây viết lông ngỗng xuống
và đứng lên. “Anh Percy viết thư c
mình để làm gì kia chứ?”

Nó đi ngang căn phòng đến cửa
và mở cửa sổ ra. Hermes bay v
phòng, đáp xuống trên bài luận v
của Ron, rồi giơ ra một chân có bu
một lá thư. Ron gỡ lá thư ra, con
bay đi tức thì, lưu lại dấu chân đen

That's definitely Percy's handwriting," said Ron, sinking back in his chair and staring at the words on the outside of the scroll: *To Ronald Weasley, Gryffindor House, Hogwarts.* Ron looked up at the other two. "What do you reckon?"

"Open it!" said Hermione eagerly. Ron nodded.

Ron unrolled the scroll and began to read. The farther down the parchment his eyes traveled, the more pronounced became his scowl. When he had finished reading, he looked disgusted. He thrust the letter at Harry and Hermione, who leaned toward each other to read it together:

Dear Ron,

I have only just heard (from no less a person than the Minister of Magic himself, who has it from your new teacher, Professor Umbridge) that you are to become a Hogwarts prefect.

I was most pleasantly surprised when I heard this news and must firstly

comment on the handwriting of the letter of Ron.

"Đúng là nét chữ viết tay của Percy," Ron nói, ngồi thụp xuống ghế của nó và ngó trừng trừng vào hàng chữ bên ngoài cuộn giấy da: *To Ronald Weasley, Nhà Gryffindor Hogwarts.* Nó ngước lên nhìn hai đứa kia. "Mấy bồ nghĩ sao?"

"Mở nó đi!" Hermione háo hức nói Harry tán thành.

Ron tháo cuộn giấy ra và bắt đầu đọc. Mắt nó càng đưa xuống phía dưới tấm giấy da, vẻ cau có trên mặt càng lộ rõ hơn. Khi đọc xong, nó tỏ vẻ ghê tởm hết chỗ nói. Nó liệng bức thư cho Harry và Hermione, hai đứa bèn châu đầu nhau cùng đọc:

Ron thân mến,

Anh vừa mới nghe (từ không ai khác hơn chính là ngài Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, ngài nhận được thông tin từ giáo của em, giáo sư Umbridge) rằng em đã trở thành một Huynh trưởng Hogwarts.

Anh thật hết sức ngạc nhiên về cách thú vị khi nghe tin này và tr

er my congratulations. I must admit
t I have always been afraid that you
uld take what we might call the
ed and George” route, rather than
owing in my footsteps, so you can
agine my feelings on hearing you
re stopped flouting authority and
re decided to shoulder some real
ponsibility.

But I want to give you more than
ngratulations, Ron, I want to give
i some advice, which is why I am
nding this at night rather than by the
ial morning post. Hopefully you will
able to read this away from prying
s and avoid awkward questions.

From something the Minister let slip
en telling me you are now a prefect,
ather that you are still seeing a lot of
rry Potter. I must tell you, Ron, that
hing could put you in danger of
ing your badge more than continued
ernization with that boy. Yes, I am
e you are surprised to hear this —
doubt you will say that Potter has
ays been Dumbledore’s favorite —
I feel bound to tell you that
mbledore may not be in charge at

tiên phải chúc mừng em. Anh p
thừa nhận rằng anh đã luôn luôn
lắng em sẽ đi theo cái mà chúng ta
thể gọi là con đường “Fred và Georg
thay vì noi theo gương của anh, c
nên em có thể hình dung được c
xúc của anh khi anh nghe tin em
thôi coi thường quyền thế và đã qu
định gánh vác một số trách nhiệm th
SỰ.

Nhưng anh không chỉ muốn ch
mừng em mà thôi. Ron, anh còn mu
khuyến em vài điều nữa, và đây là
do tại sao anh gửi bức thư này vào k
đêm thay vì bằng bưu cú thông thư
vào buổi sáng. Hy vọng em sẽ có
đọc thư này xa những con mắt
mạch và tránh được những câu hỏi
rà.

Từ điều ngài Bộ trưởng tiết lộ khi
với anh về việc em đã là Huy
trưởng, anh suy ra em vẫn thườ
xuyên gặp gỡ Harry Potter. Anh p
nói với em, Ron, không gì có thể kh
em nguy cơ mất chức bằng việc t
tục đàn đúm với thằng ấy. Ủ, anh k
chắc em sẽ ngạc nhiên khi nghe đ
này – chắc chắn em sẽ nói rằng Po
luôn luôn là học trò cưng của th
Dumbledore – nhưng anh buộc l
phải nói với em là cụ Dumbledore c

gwarts much longer and the people
o count have a very different — and
bably more accurate — view of
'ter's behavior. I shall say no more
e, but if you look at the Daily
phet tomorrow you will get a good
a of the way the wind is blowing —
I see if you can spot yours truly!

seriously, Ron, you do not want to
tarred with the same brush as
ter, it could be very damaging to
ir future prospects, and I am talking
e about life after school too. As you
st be aware, given that our father
orted him to court, Potter had a
iplinary hearing this summer in
nt of the whole Wizengamot and he
not come out of it looking too good.
got off on a mere technicality if you
me and many of the people I've
oken to remain convinced of his
lt.

t may be that you are afraid to sever
s with Potter — I know that he can
unbalanced and, for all I know,
lent — but if you have any worries
out this, or have spotted anything
e in Potter's behavior that is

không phụ trách trường Hogwarts
thêm bao lâu nữa đâu và những người
có triển vọng thay cụ có một quan
điểm rất khác – và có lẽ đúng đắn hơn
– về hành vi của Potter. Anh sẽ không
nói gì thêm, nhưng nếu em đọc
Nhật Báo Tiên Tri số ngày mai, em
hiểu được chiều gió đang thổi –
xem em có thể nhận rõ vai trò của
mình không!

Nghiêm túc mà nói, Ron, em đâu
muốn bị coi là cá mè một lứa
Potter, chuyện đó có thể phá hoại
đồ của em, và anh đang nói đây chỉ
là về cuộc sống của em sau khi
trường. Em hẳn phải nhận thức được
hậu quả của việc ba chúng ta hộ tống
thằng bé đến phiên tòa, Potter
vương phải một phiên tòa kỷ luật
hè rồi, trước toàn thể thành viên
Wizengamot và nó đã không dễ dàng
thoát ra khỏi đó. Thằng ấy được
bồng chỉ vì lý do kỹ thuật nếu em muốn
biết, và nhiều người anh chuyện
cùng vẫn tin là nó có tội.

Có thể em sẽ ngại cắt đứt liên hệ
Potter – anh biết là thằng ấy có
không được bình thường và, theo anh
biết, rất hung tợn – nhưng nếu em
điều chi lo lắng về chuyện này, anh
phát hiện ra bất cứ hành vi của Potter

...telling you, I urge you to speak to Dolores Umbridge, a really delightful man, who I know will be only too happy to advise you.

This leads me to my other bit of advice. As I have hinted above, Umbridge's regime at Hogwarts may soon be over. Your loyalty, Ron, should not be to her, but to the school and the Ministry. I am very sorry to hear that so little cooperation from staff as she tries to make those necessary changes within Hogwarts that the Ministry so ardently desires (although you should find this easier from next week — again, see the Prophet tomorrow!). I shall say only this — a student who shows himself willing to oppose Professor Umbridge now may be very well placed for Head Boyship in a couple of years!

I am sorry that I was unable to see you over the summer. It pains me to criticize our parents, but I am afraid I can no longer live under their roof while they remain mixed up with that dangerous crowd around Umbridge (if you are writing to her at any point, you might tell her

gây phiền hà cho em, anh khuyên hãy báo cho cô Dolores Umbridge, một phụ nữ thực sự quyến rũ, người chắc chắn sẽ rất vui mừng khuyên bảo em.

Điều này khiến anh có thêm lời khuyên khác cho em. Như anh ám chỉ ở trên, để chế độ Dumbledore ở Hogwarts có lẽ sẽ sớm chấm dứt. Lòng trung thành của em, Ron, không nên dành cho cô, mà hãy dành cho trường Hogwarts và Bộ. Anh thật lấy làm tiếc khi nghe tin rằng có ít sự hợp tác của giáo viên trong khi cô đang cố gắng tạo ra những thay đổi cần thiết bên trong Hogwarts mà Bộ tha thiết mong mỏi (mặc dù cô ấy nên thấy vậy dễ dàng hơn kể từ tuần tới — nhớ lần nữa, hãy đón xem Nhật Báo Tri ngày mai). Anh sẽ nói chỉ điều này thôi — học sinh chứng tỏ mình sẵn sàng giúp đỡ giáo sư Umbridge hiện tại rất có thể sẽ được thăng chức làm lãnh Nam sinh trong vài năm tới!

Anh xin lỗi đã không thể gặp em nhiều hơn trong mùa hè. Thật đáng lòng khi phải phê phán cha mẹ của chúng ta, nhưng anh e rằng anh không thể tiếp tục sống dưới mái nhà của họ khi họ vẫn dính dáng với cái đám người nguy hiểm quanh Umbridge (nếu lúc nào em viết thư

t a certain Sturgis Podmore, who is great friend of Dumbledore's, has recently been sent to Azkaban for spass at the Ministry. Perhaps that open their eyes to the kind of petty ninals with whom they are currently bing shoulders). I count myself very ky to have escaped the stigma of ociation with such people — the ister really could not be more cious to me — and I do hope, Ron, t you will not allow family ties to id you to the misguided nature of 'parents' beliefs and actions either. I cerely hope that, in time, they will lize how mistaken they were and I ill, of course, be ready to accept a apology when that day comes.

Please think over what I have said st carefully, particularly the bit about rry Potter, and congratulations again becoming prefect.

Your brother,

cho má, em có thể nói cho má biết lão Stugris Podmore nào đó, một tr những người bạn vĩ đại của Dumbledore, mới đây đã bị tống vào Azkaban vì đột nhập Bộ. Có điều đó khiến họ sáng mắt ra đối bọn tội phạm bản tiện mà họ đang vai sát cánh). Anh tự thấy mình may mắn đã thoát ra được nỗi ô ni vì dây dưa với bọn người như vậy – trưởng thực sự không thể tử tế ho và anh thiết hy vọng, Ron, rằng em không để những ràng buộc gia đ làm em mù quáng đối với bản chất làm của cả niềm tin và hành động c ba má, anh thành thực hy vọng đúng lúc họ nhận thức được là họ làm như thế nào, và anh sẽ, đưc nhiên, sẵn sàng chấp nhận một sự lỗi chính thức khi ngày ấy đến.

Hãy nghĩ lại những gì anh vừa một cách thận trọng, đặc biệt về v liên quan đến Harry Potter, và một nữa chúc mừng em trở thành Huy trưởng.

Anh của em,

Harry looked up at Ron.

Harry ngược nhìn Ron.

Well,” he said, trying to sound as though he found the whole thing a bit silly, “if you want to — er — what is it?” (He had just checked Percy’s letter.) “Oh yeah — ‘sever ties’ with me, I swear I won’t be violent.”

“Give it back,” said Ron, holding out his hand. “He is —” Ron said jerkily, tearing Percy’s letter in half, “the world’s” — he tore it into quarters — “biggest” — he tore it into eighths — “.” He threw the pieces into the fire.

“Come on, we’ve got to get this essay shed some time before dawn,” he said briskly to Harry, pulling Professor Sinistra’s essay back toward him.

Hermione was looking at Ron with an odd expression on her face.

“Oh, give them here,” she said brightly.

“What?” said Ron.

“Give them to me, I’ll look through them and correct them,” she said.

“Are you serious? Ah, Hermione, you’re a lifesaver,” said Ron, “what can you do?”

“What you can say is, ‘We promise

“Vậy thì,” nó nói, cố nói như thể không thấy toàn bộ chuyện này chỉ là một trò đùa, “nếu bồ muốn — ơ — cái gì thì —” (Nó coi lại lá thư của Percy.) “Ờ phải — ‘cắt đứt liên hệ’ với mình, mình — mình sẽ không hung tợn đâu.”

“Trả nó đây,” Ron nói, đưa tay ra. “Anh ấy là —” Ron gần từng tiến, xé thư ra làm hai, “*thằng tởm*” — nó xé thư ra làm tư — “bự nhất” — nó xé thư ra làm tám — “thế giới.” Nó liệ mớ giấy xé vụn vào ngọn lửa của sưởi.

“Thôi nào, tụi mình phải làm xong cái này trước lúc bình minh,” cô quả quyết nói với Harry, kéo bài luận văn của giáo sư Sinistra về phía nó.

Hermione đang nhìn Ron với một vẻ rất kỳ lạ trên gương mặt cô nàng.

“Ôi, đưa chúng đây,” cô nàng ngọt ngào nói.

“Cái gì?” Ron hỏi.

“Đưa mấy bài tập cho mình, mình đọc qua và sửa lại cho,” cô nàng nói.

“Bồ nói thiệt không? Ôi, Hermione, bồ đúng là vị cứu tinh,” Ron nói, “mình có thể nói gì — ?”

“Điều mà mấy bồ có thể nói

"I'll never leave our homework this way again," she said, holding out both hands for their essays, but she looked slightly amused all the same.

"Thanks a million, Hermione," said Harry weakly, passing over his essay and sinking back into his armchair, rubbing his eyes.

It was now past midnight and the common room was deserted but for the three of them and Crookshanks. The only sound was that of Hermione's quill scratching out sentences here and there on their essays and the ruffle of pages as she checked various facts in reference books strewn across the table. Harry was exhausted. He also had an odd, sick, empty feeling in his stomach that had nothing to do with indigestion and everything to do with the fire now curling blackly in the heart of the grate.

He knew that half the people inside Hogwarts thought him strange, even Sirius; he knew that the *Daily Prophet* had been making snide allusions to him for months, but there was

'Chúng tôi hứa sẽ không bao giờ bài tập bị trễ nữa như vậy nữa.' Hermione nói, giơ cả hai tay ra như mấy bài luận văn của tụi nó, như trông cô nàng cũng hơi lấy làm thú vị.

"Cảm ơn một triệu lần nhé Hermione," Harry nói yếu ớt, đưa luận cho Hermione và ngồi thụp xuống cái ghế bành, dụi mắt.

Giờ đã quá nửa đêm và phòng sinh hoạt chung chẳng còn ai ngoài ba đứa tụi nó và con mèo Crookshanks. Chỉ có tiếng duy nhất vang lên từ cây viết lông ngỗng của Hermione sột sọt gạch xóa sửa chữa các câu văn ở đây trong những bài luận văn cũ. Tiếng lật trang giấy ào ào. Hermione kiểm tra các sự kiện trong sách tham khảo nằm la liệt trên bàn. Harry đã kiệt sức. Nó cũng cảm thấy cái cảm giác kỳ cục, buồn nôn và trống rỗng trong bao tử của nó không đáng gì tới sự mệt mỏi và mọi thứ liên quan đến lá thư lúc này đã cháy cắc queo đen thùi ở giữa lò sưởi.

Nó biết là một nửa số người trường Hogwarts nghĩ nó kỳ quái, thì chí điên khùng; nó biết tờ *Nhật E Tiên Tri* đã bịa vô số điều bóng gió liên quan đến nó trong nhiều tháng, nhưng

nothing about seeing it written down
that in Percy's writing, about
saying that Percy was advising Ron
drop him and even to tell tales on
to Umbridge, that made his
ation real to him as nothing else
d. He had known Percy for four
rs, had stayed in his house during
 summers, shared a tent with him
ing the Quidditch World Cup, had
n been awarded full marks by him
the second task of the Triwizard
rnamment last year, yet now, Percy
ught him unbalanced and possibly
ent.

and with a surge of sympathy for his
father, Harry thought that Sirius
s probably the only person he knew
o could really understand how he
at the moment, because Sirius was
he same situation; nearly everyone
he Wizarding world thought Sirius a
ngerous murderer and a great
demort supporter and he had had to
 with that knowledge for fourteen
rs. . . .

Harry blinked. He had just seen
nothing in the fire that could not
ve been there. It had flashed into
ht and vanished immediately. No . . .

thấy những điều đấy được viết ra n
thể trong thư của Percy, về việc Pe
khuyên bảo Ron bỏ rơi bạn và th
chí ton hót về nó với bà Umbrid
điều đó khiến tình cảnh của nó trở r
rõ ràng hơn bất cứ điều gì khác tru
giờ. Nó đã biết Percy bốn năm, đã
trong nhà anh ta suốt mấy mùa hè,
nằm chung một lều với anh ta tr
suốt đợt Cúp Quidditch Thế Giới, th
chí được anh thưởng cho trọn số đi
trong công tác thứ hai của trận c
Tam Pháp Thuật năm ngoái, vậy
bây giờ, Percy nghĩ nó không b
thường và có thể hung tợn.

Lòng tràn ngập nỗi cảm thông
cha đỡ đầu, Harry nghĩ có lẽ chú Sir
là người duy nhất mà nó quen biết
thể thực sự hiểu được nó cảm thấy
nào vào lúc này, bởi vì chú Sirius cũ
đang ở trong tình cảnh y như nó v
hầu như mọi người trong thế giới Ph
thuật đều cho rằng chú Sirius là r
tên sát nhân nguy hiểm và là r
người ủng hộ vĩ đại của Volderm
vậy mà chú ấy đã sống với sự nh
thức ấy trong suốt mười bốn năm. .

Harry chớp mắt. Nó vừa mới n
thấy cái gì đó trong ngọn lửa lò su
vật lẽ ra không nên xuất hiện ở đó.
chỉ nhá lên cho Harry thấy rồi biến r

ould not have been. . . . He had imagined it because he had been thinking about Sirius. . . .

Okay, write that down,” Hermione said to Ron, pushing his essay and a sheet covered in her own writing back to Ron, “and then copy out this conclusion that I’ve written for you.”

Hermione, you are honestly the best wonderful person I’ve ever met,” said Ron weakly, “and if I’m ever rude to you again —”

— I’ll know you’re back to normal,” said Hermione. “Harry, yours is okay except for this bit at the end, I think you must have misheard Professor Sinistra, Europa’s covered in *ice*, not mice — Harry?”

Harry had slid off his chair onto his knees and was now crouching on the rugged and threadbare hearthrug, leaning into the flames.

Er — Harry?” said Ron uncertainly. “Why are you down there?”

Because I’ve just seen Sirius’s head in the fire,” said Harry.

ngay tức thì. Không... không có nào... Hẳn là nó tưởng tượng ra vì đang nghĩ đến chú Sirius...

“Được rồi, chép lại đi,” Hermione nói với Ron, đẩy trả bài luận và một giấy đầy những chữ của chính cô nê cho Ron, “và rồi chép cái kết luận mình viết dùm cho bồ đây.”

“Hermione, bồ đúng thiệt là một c người tuyệt vời mà mình từng đư biết,” Ron nói yếu ớt, “và nếu mình thô lỗ với bồ một lần nữa —”

— Mình sẽ biết là bồ đã trở lại b thường,” Hermione nói. “Harry, bài c bồ được lắm, ngoại trừ chút xiu đoạn cuối, mình nghĩ ắt hẳn là bồ nghe nhầm giáo sư Sinistra, Europa bao phủ bởi *băng* chứ không p chuột — Harry?”

Harry đã tuột khỏi ghế bành, quì và bây giờ đang cúi người trên t thảm bị cháy xém lam nham và m xơ xác trải trước lò sưởi, dăm đ nhìn vào ngọn lửa.

“Ê — Harry?” Ron ngập ngừng. “Sao bồ lại ngồi dưới đó?”

“Tại vì mình vừa mới nhìn thấy đầu của chú Sirius,” Harry đáp.

He spoke quite calmly; after all, he had seen Sirius's head in this very fire the previous year and talked to it too. Nevertheless, he could not be sure that he had really seen it this time. . . . It had vanished so quickly. . . .

"Sirius's head?" Hermione repeated. "Do you mean like when he wanted to talk to you during the Triwizard Tournament? But he wouldn't do that now, it would be too — *Sirius!*"

She gasped, gazing at the fire; Ron popped his quill. There in the middle of the dancing flames sat Sirius's head, long dark hair falling around his grinning face.

"I was starting to think you'd go to bed before everyone else had appeared," he said. "I've been checking every hour."

"You've been popping into the fire every hour?" Harry said, half laughing.

"Just for a few seconds to check if the coast was clear yet."

"But what if you'd been seen?" said Hermione anxiously.

Harry nói khá bình tĩnh; nói cùng, nó cũng từng nhìn thấy cái đầu của chú Sirius trong chính cái lò sưởi này năm ngoái và cũng đã từng chuyện với cái đầu đó. Tuy nhiên, lần này nó không chắc nó đã thực sự nhìn thấy... Cái đầu biến mất quá nhanh.

"Đầu chú Sirius?" Hermione lặp lại. "Ý bạn là giống như hồi chú ấy muốn nói chuyện với bạn trong kỳ thi đấu Tam Pháp Thuật ấy hả? Nhưng chắc chắn không làm vậy lúc này đâu, chuyện sẽ quá — *chú Sirius!*"

Cô nàng há hốc miệng, trừng trừng ngó ngọn lửa; Ron buông rơi cây viết của nó. Kia, chính giữa những ngọn lửa đang nhảy múa là đầu của chú Sirius, tóc đen dài xõa chung quanh gương mặt nhe răng cười toe toét.

"Chú đã chớm nghĩ là các con có thể đi ngủ trước khi mọi người khác bị đánh thức," chú Sirius nói. "Chú cứ kiểm tra từng giờ một."

"Cứ mỗi giờ chú lại hiện ra trong lò sưởi à?" Harry nói, nửa như cười.

"Chỉ vài giây thôi để kiểm tra xem còn ai không."

"Nhưng nếu chú bị thấy thì sao?" Hermione kêu lên đầy lo lắng.

Well, I think a girl — first year by the look of her — might've got a glimpse of me earlier, but don't worry," Sirius said smoothly, as Hermione clapped a hand to her mouth. "I was gone the moment she looked back at me and I'll bet she didn't think I was an oddly shaped log of something."

But Sirius, this is taking an awful long time —" Hermione began.

You sound like Molly," said Sirius. This was the only way I could come up with of answering Harry's letter without resorting to a code — and codes are breakable."

At the mention of Harry's letter, Hermione and Ron had both turned to look at him.

You didn't say you'd written to me!" said Hermione accusingly.

I forgot," said Harry, which was perfectly true; his meeting with Cho in the Owlery had driven everything else out of his mind. "Don't look at me like that, Hermione, there was no way anyone would have got secret information out of it, was there, Sirius?"

No, it was very good," said Sirius,

"Ừ, chú nghĩ có một cô bé – trông vẻ là năm thứ nhất – có lẽ thoáng nhìn thấy chú hồi sớm, nhưng đừng lo," Sirius vội bảo, Hermione đưa tay bịt miệng mình. "chú đã biến mất ngay khi cô bé nhìn lại rồi và chú chắc cô bé chỉ tưởng chú là một khúc củi hình dạng kỳ dị hay cái gì đó."

"Nhưng chú Sirius, việc này liệu là kinh khủng —" Hermione bắt đầu.

"Con nói y như chị Molly," chú Sirius nói. "Đây là cách duy nhất để chú thể trả lời thư của Harry mà không phải xài đến mật mã – mà mật mã thì bị bẻ khóa."

Khi chú nói tới lá thư của Harry, Hermione và Ron cùng quay lại nhìn Harry.

"Bồ không hề nói bồ đã viết thư cho chú Sirius!" Hermione nói trách móc.

"Mình quên," Harry nói, điều đó hoàn toàn đúng; cuộc gặp gỡ Cho ở Nhà Bưu Cú đã tống hết mọi thứ xảy ra trước đó ra khỏi đầu nó. "Đừng nhìn mình như vậy, Hermione, không có cách nào mà người ta có thể moi bất cứ thông tin bí mật nào từ lá thư này, phải không chú Sirius?"

"Không, bức thư viết rất khéo," chú

iling. “Anyway, we’d better be quick, t in case we’re disturbed — your ir.”

What about — ?” Ron began, but rmione said quickly, “We’ll tell you erward, go on, Sirius.”

Well, I know it can’t be fun when it ts, but we don’t think it’s anything to lly worry about. It kept aching all t year, didn’t it?”

Yeah, and Dumbledore said it opened whenever Voldemort was ling a powerful emotion,” said Harry, oring, as usual, Ron and rmione’s winces. “So maybe he was t, I dunno, really angry or something night I had that detention.”

Well, now he’s back it’s bound to t more often,” said Sirius.

So you don’t think it had anything to with Umbridge touching me when I s in detention with her?” Harry ed.

I doubt it,” said Sirius. “I know her reputation and I’m sure she’s no ath Eater —”

Sirius mỉm cười. “Dù sao, chúng cũng nên nhanh lên, trong trường h ta bị quấy rầy – cái thẹo của con.”

“Cái gì — ?” Ron bắt đầu, như Hermione nói nhanh, “Tụi này sẽ cho bò sau, chú tiếp tục đi, chú Siriu

“À, chú biết không có gì vui khi thẹo đau hết, nhưng chúng ta khác nghĩ có gì thực sự đáng phải lo. vẫn đau suốt năm ngoái, đúng không

“Dạ, và thầy Dumbledore nói điều xảy ra bất cứ khi nào Voldemort một cảm xúc mãnh liệt,” Harry nói, n thường lệ, bắt cháp gương mặt c Ron và Hermione. “Cho nên có vừa rồi hấn, con không chắc, rất giận hay sao đó, trong cái đêm con cầm túc.”

“Ừ, giờ hấn đã trở lại thì chắc thẹo của con sẽ đau thường xuyên hơn,” chú Sirius nói.

“Vậy chú nghĩ chuyện đó có l quan đến chuyện bà Umbridge ch vào người con khi con bị cầm túc bà ta?” Harry hỏi.

“Chú nghi ngờ việc đó,” chú Sir nói. “Chú biết tiếng tăm của bà ta chú biết chắc bà ấy không phải một thần Thực tử —”

She's foul enough to be one," said Harry darkly and Ron and Hermione nodded vigorously in agreement.

Yes, but the world isn't split into good people and Death Eaters," said Sirius with a wry smile. "I know she's a pretty piece of work, though — you could hear Remus talk about her."

Does Lupin know her?" asked Harry quickly, remembering Umbridge's comments about dangerous half-bloods during her first lesson.

No," said Sirius, "but she drafted a lot of anti-werewolf legislation two years ago that makes it almost impossible for him to get a job."

Harry remembered how much happier Lupin looked these days and his dislike of Umbridge deepened even more for her.

What's she got against werewolves?" said Hermione angrily.

Scared of them, I expect," said Sirius, smiling at her indignation. Apparently she loathes part-humans;

"Bà ấy đủ độc ác xấu xa để làm hại Harry ư?" Harry uể uải nói và cả Hermione và Ron đều sôi nổi gật đầu tán thành.

"Ừ, nhưng thế giới không đơn giản chỉ chia đôi thành những người tốt và người xấu," chú Sirius nói, khẽ mỉm cười nhếch nhếch. "Tuy nhiên chú biết bà ấy là một sản phẩm kinh tởm, và con nên nghe Remus nói về bà ta."

"Thầy Lupin biết bà ấy hả chú?" Harry hỏi nhanh, nhớ ra lời phê bình của bà Umbridge về đám người nguy hiểm trong buổi học đầu tiên của bà.

"Không," chú Sirius nói, "nhưng bà ấy soạn ra một phần của luật chống người sói cách đây hai năm khiến công việc của anh ấy gần như không sao kiếm được việc làm."

Harry nhớ lại dạo này thầy Lupin trông tiêu tụy hơn nhiều, lòng căm ghét của nó với mẹ Umbridge càng sâu sắc hơn.

"Mắc mớ gì mà bà ấy chống người sói chứ?" Hermione tức giận nói.

"Sợ họ, chú cho là vậy," chú Sirius nói, mỉm cười trước sự căm phẫn của Hermione. "Rõ ràng là bà ấy ghê tởm"

he campaigned to have merpeople rounded up and tagged last year too. Imagine wasting your time and energy persecuting merpeople when there are a toerags like Kreacher on the loose

Ron laughed but Hermione looked set.

Sirius!” she said reproachfully. “Honestly, if you made a bit of an effort to get Kreacher I’m sure he’d respond, but for all you are the only member of your family he’s got left, and Professor Dumbledore said —”

So what are Umbridge’s lessons about?” Sirius interrupted. “Is she training them all to kill half-breeds?”

No,” said Harry, ignoring Hermione’s frustrated look at being cut off in her defence of Kreacher. “She’s not letting them use magic at all!”

All we do is read the stupid textbook,” said Ron.

những kẻ có một nửa dòng máu người; năm ngoái bà cũng vận động gom người cá lại và bắt họ đeo thẻ kiểm soát. Tưởng tượng coi phải mất thì giờ công sức ngược đãi người cá như vậy nào, trong khi có những thứ yêu tinh mà thậm chí tệ hơn Kreacher lại ung dung chơi bời —”

Ron bật cười nhưng Hermione có vẻ không vui.

“Chú Sirius!” Hermione nói giọng trách móc. “Thành thực mà nói, nếu chú chịu khó với Kreacher thì con tin là ông sẽ đáp lại, nói cho cùng thì chú là thành viên còn lại duy nhất của gia đình mà ông có được, giáo sư Dumbledore nói là —”

“Vậy bài học của bà Umbridge nói về thế nào?” Sirius ngắt lời. “Bà ta có dạy cho các con giết những người không?”

“Không,” Harry nói, Không để ý đến cái vẻ mặt tức tối mất thể diện của Hermione vì bị cắt ngang cuộc tranh cãi của bà Umbridge chữa cho Kreacher. “Bà ta không cho phép con làm phép thuật gì cả!”

“Tất cả những gì tại con được học là đọc một cuốn sách giáo khoa rập khuôn,” Ron nói.

Ah, well, that figures,” said Sirius. “The information from inside the Ministry is that Fudge doesn’t want you trained in combat.”

Trained in combat?” repeated Harry incredulously. “What does he think we’re doing here, forming some sort of private army?”

That’s exactly what he thinks you’re doing,” said Sirius, “or rather, that’s exactly what he’s afraid Dumbledore’s doing — forming his own private army, which he will be able to take on the Ministry of Magic.”

There was a pause at this, then Ron said, “That’s the stupidest thing I’ve ever heard, including all the stuff that the Lovegood comes out with.”

So we’re being prevented from learning Defense Against the Dark Arts because Fudge is scared we’ll use spells against the Ministry?” said Hermione, looking furious.

Yep,” said Sirius. “Fudge thinks

“À, ra vậy, điều đó làm sáng tỏ,” Sirius nói. “Thông tin của chúng ta bên trong Bộ Pháp Thuật cho biết là ông Fudge không muốn các con được rèn luyện trong chiến đấu.”

“Rèn luyện trong chiến đấu?” Harry lặp lại với vẻ không thể nào được. “Ông ấy tưởng tụi con đang làm gì ở đây, thành lập một thứ quân đội phù thủy hay sao chứ?”

“Đó chính là điều mà lão tặc chúng ta đang làm,” chú Sirius nói. “hoặc nói cho đúng hơn, thì đó chính xác là điều mà lão ấy lo sợ Dumbledore đang làm – lập một quân đội riêng của cụ ấy, để cùng với quân đội này cụ sẽ có thể đánh chiếm Bộ Pháp Thuật.”

Tới đây mọi người im lặng một lát rồi Ron nói, “Đó là chuyện ngu ngốc nhất mà con từng nghe; kể cả như chuyện con nhỏ Luna Lovegood nói ra.”

“Vậy ra tụi con bị ngăn cản học môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám chỉ vì ông Fudge sợ là tụi con sẽ dùng bộ chú để chống lại Bộ Pháp Thuật?” Hermione có vẻ giận lắm.

“Đúng,” chú Sirius nói. “Lão Fudge

Dumbledore will stop at nothing to seize the power. He's getting more paranoid about Dumbledore by the minute. It's a matter of time before he has Dumbledore arrested on some trumped-up charge."

This reminded Harry of Percy's letter.

"Do you know if there's going to be anything about Dumbledore in the *Daily Prophet* tomorrow? Only Ron's brother Percy reckons there will be —"

"I don't know," said Sirius, "I haven't seen anyone from the Order all weekend, they're all busy. It's just been Malfoy and me here . . ."

There was a definite note of earnestness in Sirius's voice.

"So you haven't had any news about Hagrid, either?"

"Ah . . ." said Sirius, "well, he was supposed to be back by now, no one's heard what's happened to him." Then, seeing their stricken faces, he added quickly, "But Dumbledore's not worried, don't you three get yourselves in a state; I'm sure Hagrid's fine."

nghĩ cụ Dumbledore sẽ không từ đ
gì để nắm quyền lực. Càng ngày
càng hoang tưởng về cụ Dumbledo
Chuyện lão sẽ vu cáo cụ Dumbledo
vì tội danh bịa đặt nào đó để bắt gi
cụ chỉ còn là vấn đề thời gian thôi m

Điều này nhắc Harry nhớ tới bức t
của Percy.

"Chú có biết liệu sẽ có tin gì về
Dumbledore trong tờ *Nhật Báo Tiên*
ngày mai không? Tại vì anh Percy c
Ron cho là sẽ có —"

"Chú không biết," chú Sirius r
"Suốt cuối tuần nay chú không gặp
trong Hội cả, ai cũng bận rộn. Chỉ
mỗi Kreacher và chú ở đây . . ."

Trong giọng nói của chú Sirius
ràng có sự cay đắng.

"Vậy chú cũng không biết tin gì
bác Hagrid?"

"À . . ." chú Sirius nói, "lẽ ra bác
phải trở về rồi, không ai biết chuyện
đã xảy ra cho bác ấy." Sau đó, n
thấy phản ứng trên nét mặt bọn
chú Sirius nhanh miệng nói thê
"Nhưng cụ Dumbledore không lo lắ
thì ba đứa cũng đừng lo lắng làm
chú chắc chắn là bác Hagrid kh
sao hết."

But if he was supposed to be back now . . .” said Hermione in a small, worried voice.

Madame Maxime was with him, she’s been in touch with her and she says they got separated on the journey home — but there’s nothing to suggest she’s hurt or — well, nothing to suggest she’s not perfectly okay.”

Inconvinced, Harry, Ron, and Hermione exchanged worried looks.

Listen, don’t go asking too many questions about Hagrid,” said Sirius coolly, “it’ll just draw even more attention to the fact that he’s not back, and I know Dumbledore doesn’t want to. Hagrid’s tough, he’ll be okay.” And when they did not appear cheered by this, Sirius added, “When’s your next Hogsmeade weekend anyway? I was thinking, we got away with the dog disguise at the station, didn’t we? I thought I could —”

NO!” said Harry and Hermione together, very loudly.

Sirius, didn’t you see the *Daily Prophet*?” said Hermione anxiously.

“Nhưng nếu giờ này đáng ra bác đã phải trở về...” Hermione lầm bầm bằng giọng nói nhỏ đầy lo âu.

“Bà Maxime đã ở bên bác ấy, chứ ta có liên lạc với bà và bà nói họ tạm biệt nhau trên đường về nhà nhưng không có gì để phỏng đoán bác ấy bị thương hay – ừ, không có gì để giả thiết là bác ấy không hoàn toàn khỏe mạnh.”

Không được thuyết phục lắm, Harry, Hermione và Ron nhìn nhau lo lắng.

“Nghe này, đừng thắc mắc quá nhiều về bác Hagrid,” chú Sirius nói, “chỉ gây thêm sự chú ý đến việc bác ấy chưa trở về, và chú biết Dumbledore không muốn vậy. Even Hagrid gan lì lắm, bác ấy sẽ ổn.” Khi bọn trẻ không có vẻ vui mừng vì điều đó, chú Sirius nói thêm, “Chủ nhật thì đến kỳ nghỉ cuối tuần ở Hogsmeade của các con? Chú nghĩ chúng ta đã xoay sở ổn thỏa ở nhà bằng cách cải trang thành chó, đúng không? Chú nghĩ chú có thể —”

“KHÔNG!” Harry và Hermione cùng kêu lên, rất to.

“Chú Sirius, chú không đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri* sao?” Hermione lo lắng

Oh that,” said Sirius, grinning, “you’re always guessing where I am, but you haven’t really got a clue —”

Yeah, but we think this time they’re right,” said Harry. “Something Malfoy did on the train made us think he knew it was you, and his father was on the platform, Sirius — you know, Lucius Malfoy — so don’t come up with an excuse, whatever you do, if Malfoy recognizes you again —”

All right, all right, I’ve got the point,” said Sirius. He looked most displeased. “Just an idea, thought you might like to get together —”

I would, I just don’t want you kicked back in Azkaban!” said Harry.

There was a pause in which Sirius looked out of the fire at Harry, a crease between his sunken eyes.

You’re less like your father than I thought,” he said finally, a definite bitterness in his voice. “The risk would’ve been what made it fun for me.”

nói.

“Ồi cái báo đó,” chú Sirius nhe răng cười, “chúng lúc nào chẳng đoán chú ở đâu, chứ thực sự thì họ đâu được manh mối gì —”

“Dạ, nhưng tụi con lo lần này họ có thể đúng,” Harry nói. “Lúc ở trên xe lửa Malfoy làm gì đó đã khiến tụi con nghĩ nó biết chính là chú, và ba của nó lúc đó đang ở trên sân ga. Chú Sirius, chú biết Lucius Malfoy mà, cho nên chú đừng đến đây, bất kể chú làm gì, nếu Malfoy nhận ra chú một lần nữa —”

“Thôi được, thôi được, chú hiểu rồi,” Sirius nói. Trông chú có vẻ không vui chút nào. “Chỉ là một ý nghĩ thôi, tưởng là tụi bây khoái hợp mặt —”

“Con khoái chứ, con chỉ không muốn chú bị tống trở lại nhà ngục Azkaban,” Harry nói.

Trong một lúc im lặng, chú Sirius nhìn ra ngoài lò sưởi để ngắm Harry. Một nếp nhăn hằn giữa đôi mắt h sâu của chú.

“Con ít giống ba con hơn là con tưởng,” cuối cùng chú nói, giọng nó rõ ràng không còn sôi nổi nữa. “Chính mạo hiểm sẽ là điều làm cho James khoái.”

Look —”

Well, I'd better get going, I can hear Kreacher coming down the stairs,” said Sirius, but Harry was sure he was lying. “I'll write to tell you a time I can get it back into the fire, then, shall I? How can you stand to risk it?”

There was a tiny *pop*, and the place where Sirius's head had been was smoldering flame once more.

“Xem này —”

“Thôi, chú phải đi đây. Chú nghe tiếng Kreacher đang đi xuống cầu thang,” chú Sirius nói, nhưng Harry chắc là chú xạo. “Chú sẽ viết thư cho con biết khi nào chú có thể trở lại bằng ngọn lửa lò sưởi, nên không nhỉ? Liệu con có hứng nổi mỗi nguy hiểm như thế không?”

Một tiếng *bụp* nho nhỏ vang lên, chỗ hõm này là cái đầu của chú Sirius bây giờ lại bập bùng ngọn lửa.

— CHƯƠNG 15 —

THANH TRA TỘI CAO TRƯỞNG HOGWARTS *THE HOGWARTS HIGH INQUISITOR*

They had expected to have to comb Hermione's *Daily Prophet* carefully next morning to find the article Percy had mentioned in his letter. However, the departing delivery owl had barely cleared the top of the milk when Hermione let out a huge gasp and flattened the newspaper to reveal a large photograph of Dolores Umbridge, smiling widely and blinking widely at them from beneath the headline:

Tại nó đã chắc rằng sẽ phải lọc thiệt kỹ tờ Nhật Báo Tiên vào sáng hôm sau mới tìm thấy báo mà Percy đã nói đến trong lá t của anh ta. Tuy nhiên, con cú phát k lúc bay đi đã suýt va đổ cái nắp c bình sữa khi Hermione để bật ra r tiếng kêu ngạc nhiên và trải tờ k thẳng thớm, để lộ một tấm hình chàng của bà Dolores Umbridge đã cười toe toét và nháy mắt nhè nhẹ tụi nó bên dưới cái tít to:

**MINISTRY SEEKS EDUCATIONAL REFORM DOLORES UMBRIDGE
APPOINTED FIRST-EVER "HIGH INQUISITOR"**

PHÁP THUẬT THEO ĐUỔI CẢI CÁCH GIÁO DỤC DOLORES UMBRIDGE ĐƯỢC BỔ NHIỆM “THANH TRA TỐI CAO” ĐẦU TIÊN

‘High Inquisitor?’” said Harry darkly, his half-eaten bit of toast slipping from his fingers. “What does *that* mean?”

Liếng bánh mì nướng mới ăn được một nửa của Harry tuột ra khỏi ngón tay. Harry hỏi: "Thanh tra Tối cao à? *Cái đó* nghĩa là gì?"

Hermione read aloud:

Hermione đọc to:

In a surprise move last night the Ministry of Magic passed new legislation giving itself an unprecedented level of control at Hogwarts School of Witchcraft and Wizardry.

‘The Minister has been growing uneasy about goings-on at Hogwarts some time,’ said Junior Assistant to the Minister, Percy Weasley. ‘He is now pondering to concerns voiced by anxious parents, who feel the school may be moving in a direction they do not approve.’

This is not the first time in recent weeks Fudge has used new laws to enact improvements at the Wizarding World. As recently as August 30th

“Trong một phiên họp đáng ngạc nhiên vào tối hôm qua, Bộ Pháp Thuật đã thông qua một luật mới tự cho phép Bộ Pháp Thuật kiểm soát trường Hogwarts tạo Pháp sư và Phù thủy Hogwarts một mức độ chưa từng có trước đây.

“Percy Weasley, trợ lý trẻ tuổi của Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật nói: ‘Ngài trưởng đã càng ngày càng không yên tâm với những việc có lúc đã xảy ra ở trường Hogwarts. Giờ đây ngài đã đáp lại những tiếng nói quan tâm của các bậc phụ huynh lo lắng, những người đang cảm thấy ngôi trường có vẻ đang đi theo hướng mà họ không chấp nhận được.’

“Đây không phải là lần đầu tiên trong những tuần lễ gần đây mà ông Fudge đã dùng đến luật mới để tác động ở sự phát triển ở ngôi trường phù thủy

ucational Decree Twenty-two was issued, to ensure that, in the event of current headmaster being unable provide a candidate for a teaching st, the Ministry should select an appropriate person.

‘That’s how Dolores Umbridge came be appointed to the teaching staff at gwarts,’ said Weasley last night. mbledore couldn’t find anyone, so Minister put in Umbridge and of irse, she’s been an immediate success —”

ấy. Gần đây nhất là vào ngày 30 tháng 8, Đạo luật Giáo dục Hăm hai đã được thông qua, để bảo đảm rằng, trường hợp ông hiệu trưởng hiện tại không đủ khả năng đề cử ứng viên vị trí giảng dạy, Bộ Pháp Thuật chọn một người thích hợp.

“Đó là cách mà cô Dolores Umbridge được bổ nhiệm vào giáo viên của trường Hogwarts’ theo như lời của ông Percy Weasley nói vào tối hôm qua. ‘Cụ Dumbledore đã không thể được bất cứ ai, vì thế ngài Bộ trưởng bổ nhiệm cô Umbridge và dĩ nhiên, cô ấy đã đạt được thành công ngay thì...”

She’s been a WHAT?” said Harry loudly.

Harry kêu to: "Bà ấy đã CÁI GÌ?"

Wait, there’s more,” said Hermione grimly.

Hermione nói quả quyết: "Chờ, còn nữa."

— an immediate success, totally revolutionizing the teaching of Defense against the Dark Arts and providing the Minister with on-the-ground feedback about what’s really happening at gwarts.’

It is this last function that the Ministry has now formalized with the

“... đạt được thành công ngay thì, cách mạng hóa toàn bộ việc giảng dạy môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc Thuật và đã cung cấp cho ngài Bộ trưởng những phản hồi nhạy bén về những gì đang xảy ra ở trường Hogwarts.’

“Chính là để chính thức hóa chức năng sau cùng này mà Bộ Pháp Thuật

issing of Educational Decree Twenty-
æ, which creates the new position
Hogwarts High Inquisitor.'

'This is an exciting new phase in the
ister's plan to get to grips with what
ne are calling the "falling standards"
Hogwarts,' said Weasley. 'The
uisitor will have powers to inspect
fellow educators and make sure
t they are coming up to scratch.
fessor Umbridge has been offered
; position in addition to her own
ching post, and we are delighted to
' that she has accepted.'

The Ministry's new moves have
eived enthusiastic support from
ents of students at Hogwarts.

'I feel much easier in my mind now
t I know that Dumbledore is being
bjected to fair and objective
valuation,' said Mr. Lucius Malfoy, 41,
aking from his Wiltshire mansion
t night. 'Many of us with our
ldren's best interests at heart have
en concerned about some of
mbledore's eccentric decisions in
last few years and will be glad to

nay đã thông qua Đạo luật Giáo c
hăm ba, đặt ra một chức danh mới c
'Thanh tra Tối cao Hogwarts.'

"Ông Weasley nói: 'Đây là một
đoạn mới đầy lý thú trong kế hoặ
của ngài Bộ trưởng nhằm kiểm s
điều mà một số người đang coi
"những tiêu chuẩn sa sút" của trườ
Hogwarts. Vị Thanh tra sẽ có quy
lực kiểm tra những nhà giáo dục đ
nghịệp và bảo đảm rằng họ đạt t
chuẩn. Giáo sư Umbridge đã được
nhiệm vào chức vụ này để bổ s
nhiệm vụ giảng dạy của cô, và chu
tôi vui mừng tuyên bố là cô đã nh
nhiệm vụ.'

"Những biện pháp mới của Bộ Ph
Thuật đã nhận được sự ủng hộ n
liệt từ phía phụ huynh học sinh trườ
Hogwarts.

"Ông Lucius Malfoy, 41 tuổi, p
biểu tại biệt thự Wiltshire vào tối h
qua: 'Giờ đây tôi cảm thấy đầu óc
thái hơn khi biết cụ Dumbledore đ
là đối tượng của một sự đánh giá c
bằng và khách quan. Nhiều ng
trong chúng ta với mối quan tâm
thiết đến lợi ích của con em mình đã
lắng về một số quyết định quái
trong mấy năm vừa qua của

ow that the Ministry is keeping an eye on the situation.'

Among those 'eccentric decisions' undoubtedly the controversial staff appointments previously described in the newspaper, which have included the hiring of werewolf Remus Lupin, half-giant Rubeus Hagrid, and the disfigured ex-Auror 'Mad-Eye' Moody.

Rumors abound, of course, that Albus Dumbledore, once Supreme Warlock of the International Confederation of Wizards and Chief Minister of the Wizengamot, is no longer up to the task of managing the prestigious school of Hogwarts.

'I think the appointment of the new headmaster is a first step toward ensuring that Hogwarts has a headmaster in whom we can all repose confidence,' said a Ministry insider last night.

Wizengamot elders Griselda Marchbanks and Tiberius Ogden have signed in protest at the introduction of the post of Inquisitor to Hogwarts.

Dumbledore và sẽ vui mừng được làm việc tại Bộ Pháp Thuật đang để mắt đến tình hình ấy.'

"Trong số "những quyết định kỳ quặc" ấy chắc chắn có việc bổ nhiệm giáo sư gây nhiều tranh cãi đã được đưa ra trên trang báo này. Chẳng hạn, những sự bổ nhiệm này bao gồm người sói Remus Lupin, người khổng lồ Rubeus Hagrid, và cựu Diệt Hắc ám mắc bệnh ảo tưởng Moody "Mắt-điên".

" Dĩ nhiên, thiên hạ đồn rằng Albus Dumbledore, có thời là nhân vật cực kỳ quan trọng trong Liên đoàn Pháp thuật Quốc tế và Tổng Tư lệnh của Pháp thuật đoàn, nhưng giờ không còn đáng nể nhiệm vụ điều hành ngôi trường uy tín Hogwarts nữa.

"Một người bên trong Bộ Pháp Thuật nói vào tối hôm qua: 'Tôi nghĩ việc bổ nhiệm Thanh tra là bước đầu tiên hướng đến việc bảo đảm cho trường Hogwarts có một vị hiệu trưởng mà cả chúng ta có thể đặt niềm tin vào.'

"Các vị tiên chỉ của Pháp thuật đã phản đối việc bổ nhiệm Griselda Marchbanks và Tiberius Ogden đã từ chức để phản đối việc

'Hogwarts is a school, not an post of Cornelius Fudge's office,' d Madam Marchbanks. 'This is a her disgusting attempt to discredit us Dumbledore.' (For a full account Madam Marchbanks' alleged links to versive goblin groups, turn to page)”

bày vẽ ra chức vụ Thanh tra trước Hogwarts.

“Bà Marchbanks nói: “Hogwarts một trường học, chứ không phải là biên phòng của văn phòng Cornelius Fudge. Đây là một hành động đáng ghê tởm nữa nhằm làm giảm uy tín Dumbledore.” (Để biết đầy đủ về vụ bà Marchbanks bị coi là mối liên hệ những nhóm yêu tinh nổi loạn, xin xem trang 17).”

Hermione finished reading and looked across the table at the other

Hermione đọc xong, nhìn qua người bạn bên kia bàn.

So now we know how we ended up r Umbridge! Fudge passed this ucational Decree' and forced her on And now he's given her the power inspect other teachers!" Hermione s breathing fast and her eyes were y bright. "I can't believe this. It's *rageous . . .*”

Cô nàng đang thở dồn dập và mắt thì sáng quắc lên: "Vậy là bây tụi mình biết tại làm sao mà tụi mình mắc phải mụ Umbridge rồi! Lão Fudge đã thông qua cái “Đạo luật Giáo d ấy và áp đặt mụ ấy lên tụi mình! bây giờ lão sẽ cho mụ thêm quyền kiểm tra những thầy cô khác! Mình không thể nào tin nổi. *Quá sức nhục...*”

I know it is,” said Harry. He looked vn at his right hand, clenched upon tabletop, and saw the faint white line of the words Umbridge had ced him to cut into his skin.

Harry nói: "Mình biết." Nó ngó xuống bàn tay phải của nó đang siết chặt chéo khăn trải bàn và nhìn thấy nét mờ trắng nhợt của những con chữ mụ Umbridge đã buộc nó cứa vào da.

But a grin was unfurling on Ron's face.

"What?" said Harry and Hermione together, staring at him.

"Oh, I can't wait to see McGonagall expect," said Ron happily. "Umbridge won't know what's hit her."

"Well, come on," said Hermione, sitting up, "we'd better get going, if she's inspecting Binns's class we don't want to be late . . ."

But Professor Umbridge was not expecting their History of Magic lesson, which was just as dull as the previous Monday, nor was she in Snape's dungeon when they arrived for Potions, where Harry's parchment essay was handed back to him with a large, spiky black D scrawled in an upper corner.

"I have awarded you the grades you would have received if you presented your work in your O.W.L.," said Snape with a smirk, as he swept among them, handing back their homework. "This

Vậy mà một nước cười hí hửng đang nở trên gương mặt của Ron.

Cả Harry và Hermione ngó nó chằm chằm. Harry hỏi: "Cái gì vậy?"

Ron vui vẻ nói: "Ồi, mình nóng lòng muốn coi cô McGonagall bị kiểm tra quá. Mụ Umbridge sẽ không biết mìn nào cắn mìn nào đâu."

Hermione đứng bật dậy nói: "Thôi thôi mình nên đi lên lớp, nếu mụ dự định kiểm tra lớp thầy Binns thì tụi mình không nên đi trễ..."

Nhưng giáo sư Umbridge không ngờ giờ lớp Lịch sử Pháp thuật của tụi mình buổi học hôm nay cũng tẻ ngắt như buổi học thứ hai tuần trước. Bà cứ không có mặt trong căn hầm của thầy Snape khi tụi nó xuống đó để học tiết Độc dược, ở lớp này bài luận văn của Harry về nguyệt thạch được đưa trở lại cho nó với một chữ D đen nhon hoắt được nguệch ngoạc ở góc trên của tờ giấy da.

Với một nụ cười khùng khỉnh ta đã thấy Snape nói trong khi lướt đi giữa bọn học trò để trả lại bài cho tụi nó: "Tôi đã thưởng cho trò điểm số mà trò nhận được nếu nộp bài làm như thế này trong kỳ thi Pháp sư Thước

ould give you a realistic idea of what
expect in your examination.”

Snape reached the front of the class
I turned to face them.

The general standard of this
network was abysmal. Most of you
ould have failed had this been your
amination. I expect to see a great
al more effort for this week’s essay
the various varieties of venom
idotes, or I shall have to start
ding out detentions to those
ices who get D’s.”

le smirked as Malfoy sniggered and
d in a carrying whisper, “Some
ople got *D*’s? Ha!”

Harry realized that Hermione was
king sideways to see what grade he
I received; he slid his moonstone
ay back into his bag as quickly as
sible, feeling that he would rather
p that information private.

Determined not to give Snape an
use to fail him this lesson, Harry
d and reread every line of the

đẳng. Điều này sẽ giúp cho trò có r
ý niệm thực tế về điều có thể m
chờ trong kỳ thi của mình.”

Thầy Snape đã đi tới trước lớp
xoay gót quay lại đối diện với lũ t
trò.

"Tiêu chuẩn chung của bài làm r
là vô cùng tụt. Hầu hết các trò đã
rớt nếu như bài làm này là bài thi.
muốn được thấy nhiều nỗ lực hơn n
trong bài luận văn tuần này về sự
dạng phong phú của thuốc giải đ
nếu không ta sẽ phạt cấm túc nhữ
đứa ngu độn có bài điểm D."

Thầy cười tự đắc trong khi Dra
Malfoy khúc khích cười và thì th
bằng cái giọng vang xa: "Có đứa
điểm *D* hả? Ha ha!"

Harry nhận thấy Hermione l
ngang sang bên để xem nó được đi
gì; nó bèn nhét thật nhanh bài lu
văn về nguyệt thạch của mình vào c
cảm thấy nên giữ kín chuyện này n
chuyện riêng tư.

Quyết tâm không tạo cho th
Snape một cái cớ nào để đánh h
nó trong buổi học hôm nay, Harry
đi đọc lại từng dòng chữ một của

tructions on the blackboard at least
æe times before acting on them.

His Strengthening Solution was not
cisely the clear turquoise shade of
rmione's but it was at least blue
ner than pink, like Neville's, and he
ivered a flask of it to Snape's desk
he end of the lesson with a feeling
mingled defiance and relief.

Well, that wasn't as bad as last
ek, was it?" said Hermione, as they
rbed the steps out of the dungeon
l made their way across the
rince hall toward lunch. "And the
network didn't go too badly either,
it?"

When neither Ron nor Harry
swered, she pressed on, "I mean, all
t, I didn't expect the top grade, not
e's marking to O.W.L. standard, but
pass is quite encouraging at this
ge, wouldn't you say?"

Harry made a noncommittal noise in
throat.

hướng dẫn trên bảng đen ít nhất
lần trước khi thực hành.

Dung dịch Tăng cường của
không đổi sang được đúng màu ngọc
lam trong veo như dung dịch của
Hermione, nhưng ít nhất thì cũng
được màu xanh lơ, chứ không đến
màu hồng như dung dịch của Nevi
và nó đã nộp một lọ dung dịch đó
bàn thầy Snape vào cuối buổi học
một cảm giác lẫn lộn vừa hồ nghi v
nhẹ nhõm.

Khi tụi nó trèo lên mấy bậc c
thang để ra khỏi căn hầm và bằ
ngang qua tiền sảnh để đi ăn tru
Hermione nói: "Thôi thì cũng kh
đến nỗi tệ như tuần rồi, hén? Và đi
bài làm cũng không quá tệ, đ
không?"

Cả Ron lẫn Harry đều không hưở
ứng, cô nàng bèn tấn thêm: "T
được, ý mình nói là mình không m
gì điểm hạng cao nhất, một khi thầy
dụng tiêu chuẩn kỳ thi Pháp
Thường đẳng, nhưng qua được c
đoạn này cũng làm mình phấn k
lên, mấy bồ thấy đúng không?"

Harry âm ừ trong cổ họng mấy tiế
vô thưởng vô phạt.

Of course, a lot can happen between now and the exam, we've got plenty of time to improve, but the grades we're getting now are a sort of baseline, aren't they? Something we can build on . . ."

They sat down together at the Gryffindor table.

Obviously, I'd have been *thrilled* if I'd gotten an O —"

Hermione," said Ron sharply, "if you don't want to know what grades we got, just say so."

I don't — I didn't mean — well, if you don't want to tell me —"

I got a P," said Ron, ladling soup into his bowl. "Happy?"

Well, that's nothing to be ashamed of," said Fred, who had just arrived at the table with George and Lee Jordan. "I was sitting down on Harry's right. Nothing wrong with a good healthy P."

But," said Hermione, "doesn't P stand for . . ."

'Poor,' yeah," said Lee Jordan. "Still, better than D, isn't it? 'Dreadful'?"

Hermione đáp: "Dĩ nhiên, từ nay cho đến ngày thi còn nhiều điều có thể xảy ra với mình còn cả đồng thì giờ để tiến bộ nhưng điểm hạng mà tụi mình có được lúc này là một thứ mức cơ bản, được không? Một thứ tụi mình có thể dựa vào đó..."

Tụi nó cùng ngồi xuống với nhau bên dãy bàn Gryffindor.

"Hiển nhiên là mình cũng ón nếu được điểm O..."

Ron ngắt lời cô nàng: "Hermione nếu bồ muốn biết điểm của tụi này cứ hỏi."

"Mình đâu có... ý mình là... ừ, rõ ràng bồ muốn nói cho mình biết..."

Ron múc canh vào chén của nó, rồi nói: "Mình lãnh điểm P, hài lòng chưa?"

Fred vừa đi tới bên bàn cùng George và Lee Jordan. Anh chĩa ngón tay về phía Harry và nói: "Chẳng có gì đáng xấu hổ. Lãnh được điểm P khỏe khoắn ngon lành không có gì bậy bạ hết."

Hermione nói: "Nhưng, P có nghĩa là..."

"'Kém', đúng vậy." Jordan nói: "Nhưng vẫn còn đỡ hơn điểm D hé"

Harry felt his face grow warm and had a small coughing fit over his roll. When he emerged from this he was sorry to find that Hermione was still in a flow about O.W.L. grades.

So top grade's O for 'Outstanding,'" she was saying, "and then there's A —"

No, E," George corrected her, "E for exceeds Expectations.' And I've always thought Fred and I should've exceeded E in everything, because we exceeded expectations just by turning E for the exams."

They all laughed except Hermione, who plowed on, "So after E, it's A for acceptable,' and that's the last pass grade, isn't it?"

Yep," said Fred, dunking an entire crouton in his soup, transferring it to his mouth, and swallowing it whole.

Then you get P for 'Poor'" — Ron spread both his arms in mock celebration — "and D for 'Dreadful.'"

And then T," George reminded him.

Nghĩa là 'Tồi'."

Harry cảm thấy mặt mày nóng bừng lên, bèn xạo ra một cơn ho sặc vì cái bánh mì nhỏ của nó để lánh đi. Sau khi hết cơn ho xạo, nó hết sức lầy làm tởm vì nhận ra Hermione vẫn còn sôi sục bàn về điểm hạng kỳ thi Pháp Thường đẳng.

"Vậy điểm cao nhất là O, nghĩa là 'Giỏi', và kể đến là A..."

George sửa sai: "Không, E, tức là 'Xuất sắc' và anh luôn luôn cho Fred và anh lẽ ra phải được xuất sắc về mọi thứ, bởi vì chỉ cần đến kỳ thi này thôi là anh đã xuất sắc."

Mọi người phá ra cười ngoại trừ Hermione, cô nàng chau mày nói: "\u00c0 sau E là A nghĩa là 'Xoàng', đó là đi thấp nhất được cho đậu, đúng không?"

"Đúng," Fred nói, nhúng nguyên rổ cái bánh mì nhỏ vào chén xúp của anh, chuyển lên miệng và nhai nuốt ngay lập tức.

Ron giơ cả hai tay lên trong điệu ca tụng nhạo báng: "Kể đến là điểm hạng cho 'Kém' và D cho 'Tồi'."

George nhắc nhở nó: "Và rồi đi tiếp."

T?" asked Hermione, looking puzzled. "Even lower than a D? What on earth does that stand for?"

"Troll," said George promptly.

Harry laughed again, though he was not sure whether or not George was kidding. He imagined trying to conceal from Hermione that he had received a D in all his O.W.L.s and immediately decided to work harder from now on.

"You lot had an inspected lesson today?" Fred asked them.

"No," said Hermione at once, "have you?"

"Just now, before lunch," said George. "Charms."

"What was it like?" Harry and Hermione asked together.

Fred shrugged.

"Not that bad. Umbridge just lurked around the corner making notes on a clipboard. You know what Flitwick's like, he treated her like a guest, didn't

T."

"Điểm T?" Hermione hỏi lại, có vẻ ngạc nhiên: "Có điểm thấp hơn điểm D nữa sao? T có nghĩa là quỷ quái chứ?"

George đáp gọn: "Quỷ."

Harry lại bật cười, mặc dù nó không chắc có phải George nói chơi hay không. Nó tưởng tượng đến lúc phải tìm cách giấu điểm Hermione là nó đã điểm T trong tất cả bài thi Pháp Thuật. Thường đẳng rồi lập tức nêu quyết tâm từ nay phải học hành chuyên cần hơn.

Fred hỏi: "Tụi bây có tiết học nào được dự giờ chưa?"

Hermione nói ngay: "Chưa. Còn anh?"

George nói: "Mới rồi, trước giờ trưa. Môn Bùa mê."

Harry và Hermione cùng hỏi: "Nó làm sao?"

Fred nhún vai:

"Không đến nỗi tệ. Mụ Umbridge trốn trong một góc ghi ghi chép chép trên cái bìa cứng của mụ. Mấy em kìa thầy Flitwick như thế nào rồi đó, th

...m to bother him at all. She didn't
... much. Asked Alicia a couple of
...stions about what the classes are
...mally like, Alicia told her they were
...lly good, that was it."

"I can't see old Flitwick getting
...rked down," said George, "he
...ally gets everyone through their
...ms all right."

"Who've you got this afternoon?"
...d asked Harry.

"Trelawney —"

"A T if ever I saw one —"

— and Umbridge herself."

"Well, be a good boy and keep your
...rper with Umbridge today," said
...orge. "Angelina'll do her nut if you
...s any more Quidditch practices."

But Harry did not have to wait for
...fense Against the Dark Arts to meet
...fessor Umbridge. He was pulling
...his dream diary in a seat at the
...y back of the shadowy Divination
...m when Ron elbowed him in the
...; and, looking round, he saw

đôi đũa với mụ như khách quý, như
mụ không hề gây phiền hà gì cho t
hết. Mụ chẳng nói gì nhiều. Chỉ
Alicia vài câu về lớp học bình thườ
như thế nào, Alicia nói với mụ là
bình thường tốt lắm, vậy thôi."

George nói: "Anh thì chẳng lo
Flitwick bị phàn nàn chê bai đâu.
thường cho mọi người qua trườ
thỏa trong các kỳ thi."

Fred hỏi Harry: "Trưa nay em có
học với ai?"

"Cô Trelawney..."

"Điểm T, nếu anh từng thấy r
điểm T..."

"... thêm mụ Umbridge nữa."

George nói: "Thôi, hôm nay rá
ngoan ngoãn và giữ bình tĩnh với
Umbridge. Angeline sẽ nổi khùng
nếu biết em bị mất thêm mấy buổi
dượt nữa vì cấm túc."

Nhưng Harry không cần phải đợi
giờ học Nghệ thuật Phòng chống H
ám mới bị gặp giáo sư Umbrid
Trong lúc nó đang ngồi ở một góc
xa khuất nhất trong lớp học Chiêm t
và lôi ra quyển nhật ký chiêm bao c
nó, thì Ron thúc cùi chỏ vào hông

Professor Umbridge emerging through a trapdoor in the floor. The class, which had been talking cheerily, fell silent at once. The abrupt fall in the noise level made Professor Trelawney, who had been wafting about handing out *Dream Oracles*, look round.

"Good afternoon, Professor Trelawney," said Professor Umbridge with her wide smile. "You received my letter, I trust? Giving the time and date for your inspection?"

Professor Trelawney nodded curtly and, looking very disgruntled, turned her back on Professor Umbridge and continued to give out books. Still smiling, Professor Umbridge grasped the back of the nearest armchair and led it to the front of the class so that it was a few inches behind Professor Trelawney's seat. She then sat down, took her clipboard from her flowery bag, and looked up expectantly, waiting for the class to begin.

Professor Trelawney pulled her gloves tight about her with slightly trembling hands and surveyed the

và Harry lập tức nhìn quanh, thấy người giáo sư đang từ dưới sàn hiện ra xuyên qua cái cửa sập. Lớp học đã tán gẫu vui vẻ chợt im phăng phắc một thì. Tiếng nói cười ồn ào tắt ngúm ngay một ngọt khiến giáo sư Trelawney đã pháp phối lượn lờ trong lớp để phát mấy cuốn *Sấm Mộng* phải ngoảnh cổ lại.

Giáo sư Umbridge nói với cái miệng cười rộng chành bành: "Chào giáo sư Trelawney. Tôi tin là cô đã nhận được thông báo của tôi, cho cô biết ngày và địa điểm của cuộc thanh tra rồi chứ?"

Giáo sư Trelawney gật đầu cộc cằn và với vẻ rất ư bức dọc, cô quay lưng lại giáo sư Umbridge và tiếp tục phát sách. Vẫn toét miệng cười, giáo sư Umbridge nắm lấy cái lưng ghế gần nhất kéo tới trước lớp và đặt nó đằng sau cái ghế của giáo sư Trelawney vài phân. Sau đó bà ngồi xuống, lấy cái giỏ xách tay in hoa ra cái bìa kẹp hồ sơ của bà, rồi ngược nhìn lên về hong hóng, chờ đợi lớp học bắt đầu.

Giáo sư Trelawney quấn mấy khăn quàng quanh bà chặt hơn bà mấy ngón tay hơi run run rồi quan sát lớp học qua hai tròng kính lúp vĩ đại.

ss through her hugely magnifying
ses.

We shall be continuing our study of
phetic dreams today," she said in a
ve attempt at her usual mystic
es, though her voice shook slightly.

Divide into pairs, please, and
interpret each other's latest nighttime
visions with the aid of the *Oracle*."

She made as though to sweep back
her seat, saw Professor Umbridge
ing right beside it, and immediately
moved left toward Parvati and
Lavender, who were already deep in
discussion about Parvati's most recent
dream.

Harry opened his copy of *The Dream
Oracle*, watching Umbridge covertly.
She was making notes on her
board now. After a few minutes she
went to her feet and began to pace the
room in Trelawney's wake, listening to
her conversations with students and
asking questions here and there. Harry
shook his head hurriedly over his book.

"Hôm nay chúng ta sẽ tiếp tục cu
nghiên cứu về những giấc mơ tiên t
Bà nói bằng một sự cố gắng dũng c
để có được giọng nói huyền bí n
mọi khi, mặc dù giọng của bà hơi
run.

Các em hãy chia ra thành từng c
hai người và nhờ sự hỗ trợ của quy
Sấm Mộng mà giải cho nhau nhữ
hình ảnh trong chiêm bao mới n
của bạn mình.

Dường như bà có ý lướt về phía c
ngồi của bà, nhưng nhìn thấy giáo
Umbridge ngồi ngay bên cạnh đó,
lập tức xoay chiều một cái rẹt sa
trái, đi về phía Parvati và Lavender,
cô nàng này đang say sưa đắm ch
vào cuộc thảo luận về giấc mơ c
đây nhất của Parvati.

Harry mở quyển *Sấm Mộng* của
ra, len lén quan sát bà Umbridge. L
này bà ta đang ghi chép gì đó trên
bìa kẹp hồ sơ của mình. Vài phút s
bà ta đứng lên và bắt đầu đi lại lữ
thững trong phòng theo chân giáo
Trelawney, lắng nghe những lời t
đổi giữa mấy thầy trò và chen vào c

Think of a dream, quick," he told Ron, "in case the old toad comes our way."

I did it last time," Ron protested, "it's your turn, you tell me one."

Oh, I dunno . . ." said Harry desperately, who could not remember dreaming anything at all over the last few days. "Let's say I dreamed I was drowning Snape in my cauldron. Ah, that'll do . . ."

Ron chortled as he opened his *Dream Oracle*.

Okay, we've got to add your age to the date you had the dream, the number of letters in the subject . . . should that be 'drowning' or 'cauldron' or 'Snape'?"

It doesn't matter, pick any of them," said Harry, chancing a glance behind him. Professor Umbridge was now standing at Professor Trelawney's shoulder making notes while the divination teacher questioned Neville about his dream diary.

này chỗ kia vài câu hỏi. Harry lật đi lật lại cuốn sách của nó.

Nó nói với Ron: "Mau mau nghĩ ra một giấc mơ gì đi, để rùi mà con có thể đưa già ấy đi tới chỗ tội mình."

Ron phản đối: "Lần trước mình làm sai rồi, bây giờ tới phiên bồ, bồ kể cho mình nghe một giấc chiêm bao đi."

Harry không thể nhớ ra nó đã chiêm bao cái gì trong suốt mấy ngày qua, đành tuyệt vọng kêu lên: "Ôi, mình không biết... Vậy cứ coi như mình đã thấy mình... chìm thây Snape trong vạc của mình. Ừ, chắc là được đó..."

Ron vừa mở quyển *Sám Mộng* vừa cười ngất.

"Được chứ, tội mình phải cộng tuổi của bồ vào ngày chiêm bao, còn số của các mẫu tự trong chủ đề giấc mơ... nó là "chìm" hay "vạc" hay "thây Snape" hả?"

"Cái nào cũng được, lựa đại một cái đi." Harry nói, tình cờ liếc ra sau lưng mình. Giáo sư Umbridge lúc này đã đứng dòm qua vai giáo sư Trelawney mà ghi chú trong khi bà giáo sư Chiêm tinh đang hỏi Neville về nhật ký chiêm bao của nó.

What night did you dream this in?" Ron said, immersed in calculations.

"I dunno, last night, whenever you were," Harry told him, trying to listen to what Professor Umbridge was saying to Professor Trelawney. They were only a few feet away from him and Ron now. Professor Umbridge was making another note on her clipboard and Professor Trelawney was looking extremely put out.

"Now," said Umbridge, looking up at Professor Trelawney, "you've been in this post for a long time, exactly?"

Professor Trelawney scowled at her, her hands crossed and shoulders hunched though wishing to protect herself as much as possible from the indignity of the inspection. After a slight pause in which she seemed to decide that the question was not so offensive that she should reasonably ignore it, she said in a deeply resentful tone, "Nearly sixteen years."

"Quite a period," said Professor Umbridge, making a note on her

Ron đang cầm cúi tính toán. "Bò giấc chiêm bao này vào đêm nào?"

"Mình không biết, nếu bò muốn cứ cho đại là tối hôm qua đi." Harry nói với Ron, nhưng tai thì lắng nghe những gì giáo sư Umbridge nói với giáo sư Trelawney. Bây giờ họ chỉ cách nó và Ron một cái bàn. Giáo sư Umbridge đang ghi chú thêm một nháp xét vào cái bìa kẹp hồ sơ của bà ta. Giáo sư Trelawney thì tỏ ra khó chịu hết chỗ nói.

Ngược lên nhìn giáo sư Trelawney, giáo sư Umbridge nói: "Này, cô công tác ở vị trí này chính xác là bao lâu?"

Giáo sư Trelawney quắc mắt nhìn bà ta, hai tay khoanh trước ngực, vai gồng lên như thể mong muốn bảo vệ mình đến mức tối đa trước sự sỉ nhục của bà thanh tra. Sau một phút im lặng dường như để quyết định có hỏi cũng không đến nỗi quá xúc phạm đến nỗi mà có thể phớt lờ nó đi rồi cách hợp lý, giáo sư Trelawney đáp bằng một giọng phẫn nộ sâu sắc: "Gần mười sáu năm."

Giáo sư Umbridge ghi chú vào kẹp hồ sơ của bà ta. "Cũng khá lâu."

board. "So it was Professor Dumbledore who appointed you?"

"That's right," said Professor Trelawney shortly.

Professor Umbridge made another note.

"And you are a great-great-granddaughter of the celebrated Seer Cassandra Trelawney?"

"Yes," said Professor Trelawney, tilting her head a little higher.

Another note on the clipboard.

"But I think — correct me if I am mistaken — that you are the first in your family since Cassandra to be possessed of second sight?"

"These things often skip — er — over the generations," said Professor Trelawney.

Professor Umbridge's toadlike smile widened.

"Of course," she said sweetly, taping yet another note. "Well, if you could just predict something for me, wouldn't you?"

She looked up inquiringly, still

Vậy giáo sư Dumbledore là người bổ nhiệm cô?"

Giáo sư Trelawney đáp cộc lốc: "Đúng vậy."

Giáo sư Umbridge lại ghi thêm một điều gì đó.

"Và cô là chít của nhà tiên tri Cassandra Trelawney à?"

Giáo sư Trelawney ngẩng cao cằm hơn một tí nữa. "Đúng vậy."

Một ghi chú khác vào bìa kẹp hồ sơ.

"Nhưng mà tôi nghĩ... cứ đính chính nếu tôi nói sai nhé... cứ nghĩ rằng cô là người đầu tiên trong dòng tộc được khả năng linh cảm kể từ thời Cassandra tới nay chứ?"

Giáo sư Trelawney nói: "Những khả năng như vậy thường truyền... có cách quãng ba thế hệ."

Nụ cười như cóc của giáo sư Umbridge lại toét ra.

Bà lại ghi chú thêm điều gì đó và giọng đờ đẫn, nói: "Dĩ nhiên. Vậy cô có thể tiên đoán điều gì đó cho tôi không?"

Bà ta ngược lên nhìn một cách

iling. Professor Trelawney had
fened as though unable to believe
ears.

I don't understand you," said
fessor Trelawney, clutching
ivulsively at the shawl around her
awny neck.

I'd like you to make a prediction for
,” said Professor Umbridge very
arly.

Harry and Ron were not the only
ople watching and listening sneakily
n behind their books now; most of
class were staring transfixed at
fessor Trelawney as she drew
self up to her full height, her beads
l bangles clinking.

The Inner Eye does not See upon
nmand!” she said in scandalized
es.

I see,” said Professor Umbridge
tly, making yet another note on her
board.

I — but — but . . . *wait!*” said
fessor Trelawney suddenly, in an
empt at her usual ethereal voice,
ugh the mystical effect was ruined
newhat by the way it was shaking
r anger. “I . . . I think I *do* see

mò, vẫn mỉm cười. Giáo sư Trelaw
sửng sốt như thể không sao tin nổi
tai mình.

Nú lấy cái khăn quàng quấn qua
cái cổ khắng khiu của mình một cách
giận dữ, giáo sư Trelawney nói: “
không hiểu bà.”

Giáo sư Umbridge nói rõ ràng: “
muốn cô coi bói cho tôi.”

Harry và Ron giờ đây không phải
những người duy nhất lén dòm c
đằng sau cuốn sách và nghe trộm; c
hết lớp học đang tròn mắt nhìn sũ
giáo sư Trelawney khi bà đứng thẳng
lên, khiến những xâu chuỗi hạt
vòng đeo tai kêu rùng rêng lạnh can

Bà nói bằng một giọng bị xúc ph
danh dự đạo đức một cách ghê tở
"Nội Nhãn bắt Kiến theo mệnh lệnh!"

Giáo sư Umbridge nói nhỏ nhẹ, v
ghi ghi chép chép vào bìa kẹp hồ
"Tôi hiểu."

Bỗng nhiên giáo sư Trelawney r
ráng dùng giọng nói thanh tao r
hững bà thường dùng, mặc dù h
quả huyền bí của giọng nói có hơi
làm hỏng đi ít nhiều do sự cố giọng
bị run run vì giận dữ. "Tôi... nhưng

nething . . . something that
cerns *you*. . . . Why, I sense
nething . . . something dark . . .
ne grave peril . . .”

Professor Trelawney pointed a
aking finger at Professor Umbridge
o continued to smile blandly at her,
brows raised.

I am afraid . . . I am afraid that you
in grave danger!” Professor
lawney finished dramatically.

There was a pause. Professor
Umbridge’s eyebrows were still raised.

Right,” she said softly, scribbling on
clipboard once more. “Well, if that’s
lly the best you can do . . .”

She turned away, leaving Professor
Trelawney standing rooted to the spot,
chest heaving. Harry caught Ron’s
e and knew that Ron was thinking
actly the same as he was: They both
aw that Professor Trelawney was an
fraud, but on the other hand, they
thed Umbridge so much that they
very much on Trelawney’s side —

nhưng... *khoan đã!* Tôi... tôi nghĩ
có thấy cái gì đó... cái gì đó liên qu
đến bà... Chà, tôi cảm giác được đ
gì đó... điều gì đó tối tăm... một hi
họa nghiêm trọng...”

Giáo sư Trelawney chỉ một ngón
run lấy bầy vô giáo sư Umbridge,
này tiếp tục mỉm cười lành lành
mép, chân mày nhướn lên.

Giáo sư Trelawney đột ngột ch
dứt: “Tôi e là... tôi sợ là bà đang g
hiểm họa lớn!”

Một chốc im lặng. Giáo sư Umbric
dò xét giáo sư Trelawney.

Rồi nguệch ngoạc trên cái bìa k
hồ sơ của bà thêm một lần nữa, bà
một cách êm ái: “Được. Thôi vậy, r
đó là điều tốt nhất mà cô có thể l
được...”

Bà ta quay đi, bỏ lại giáo
Trelawney đứng chết trân tại c
ngực phập phồng. Harry bắt gặp á
mắt Ron và biết là Ron đang suy n
giống y như nó: cả hai đưa đều đã k
là giáo sư Trelawney là một mụ
già, nhưng mặt khác, chúng cảm g
bà Umbridge quá xá đến nỗi chú
cảm thấy gần như đứng về phe

il she swooped down on them a few
onds later, that was.

Well?" she said, snapping her long
gers under Harry's nose,
haracteristically brisk. "Let me see
start you've made on your dream
ry, please."

and by the time she had interpreted
rry's dreams at the top of her voice
of which, even the ones that
olved eating porridge, apparently
stold a gruesome and early death),
was feeling much less sympathetic
ard her. All the while, Professor
bridge stood a few feet away,
king notes on that clipboard, and
en the bell rang she descended the
er ladder first so that she was
ting for them all when they reached
ir Defense Against the Dark Arts
son ten minutes later.

he was humming and smiling to
self when they entered the room.
rry and Ron told Hermione, who had
en in Arithmancy, exactly what had
opened in Divination while they all
k out their copies of *Defensive*

Trelawney... ấy là cho tới khi cô
xuống phía tụi nó vài phút sau đó.

"Sao?" Cô Trelawney búng ngón
dài ngoẵng của mình dưới mũi Ha
nhanh nhẹn một cách khác hẳn pho
cách cố hữu. "Đưa tôi xem phần
đầu mà trò đã ghi trong nhật ký chi
bao của trò."

Và đến thời điểm mà giáo
Trelawney bắt đầu diễn giải giấc
của Harry bằng giọng nói ở tông c
nhất của cô (toàn bộ giấc mơ, kể
những chi tiết liên quan đến ăn ch
đều rõ ràng là báo trước một điều k
khủng và một cái chết yểu) thì H
cảm thấy bất đồng cảm với cô
nhiều. Trong suốt thời gian đó, giáo
Umbridge đứng cách đó vài bước,
ghi chép chép trên tấm bìa kẹp hồ
và khi chuông reo, bà là người đầu t
trèo xuống cái thang dây bằng bạc
sau đó đứng sẵn đợi mọi người khi
lũ kéo đến lớp học Nghệ thuật Ph
chống Hắc ám mười phút sau đó.

Giáo sư Umbridge ưỡn ngâm nga
tự mỉm cười một mình khi bọn học
kéo vào phòng học. Bởi vì tiết trước
Hermione học bên lớp Số học, r
Harry và Ron phải kể lại cho Hermic
nghe chính xác chuyện gì đã xảy

gical Theory, but before Hermione could ask any questions Professor Umbridge had called them all to order and a silence fell.

"Wands away," she instructed them smilingly, and those people who had been hopeful enough to take them out of their bags had quickly returned them to their bags. "As I finished chapter one last lesson, I would like you all to turn to page nineteen today and commence chapter two, 'Common Defensive Theories and their Derivation.' There will be no need to talk."

Still smiling her wide, self-satisfied smile, she sat down at her desk. The clock gave an audible sigh as it turned, from page one, to page nineteen. Harry wondered dully whether there were enough chapters in the book to keep him reading through all this year's lessons and was on the point of checking the contents when he noticed that Hermione had her hand in the air again.

Professor Umbridge had noticed too, and what was more, she seemed to

trong lớp Chiêm tinh, trong khi tụi tụi tụi từ trong cặp ra mấy cuốn *Lý thuyết Phòng vệ*. Nhưng trước mặt Hermione có thể hỏi han điều gì, giáo sư Umbridge đã yêu cầu tụi nó giữ im lặng, và tất cả bèn im re.

"Cất đũa phép đi." Bà Umbridge vẫn hành miệng mỉm cười khi ra chỉ tay cho tụi nó; và những ai đã lo le chút xíu vọng được rút đũa phép ra đã phải vội vã cất lại vào cặp. "Bởi vì chúng ta đã đọc xong chương Một trong buổi học trước, tôi muốn hôm nay tất cả các em lật sách ra trang mười chín và bắt đầu đọc chương hai, 'Lý thuyết Phòng vệ thông thường và Nguồn gốc của chúng.'" Không cần nói năng gì cả."

Vẫn mỉm cười toét miệng, một nụ cười tự thỏa mãn, bà ngồi xuống bàn giáo sư. Lớp học phát ra một tiếng thở dài nghe rõ khi mọi người lật sách ra trang mười chín. Harry ngao ngán tự hỏi liệu cuốn sách có đủ chương cho tụi nó đọc suốt cả các buổi học trong cả năm học hay không, và khi đang xem thử nội dung mục lục, nó nhận thấy Hermione đưa tay lên trời.

Giáo sư cũng đã nhận thấy, và hơn nữa, bà dường như đã tìm ra đũa

They worked out a strategy for just in case of an eventuality. Instead of trying to pretend she had not noticed Hermione, she crept to her feet and walked around the front row of desks until they were eye-to-face, then she bent down and whispered, so that the rest of the class would not hear, "What is it this time, Miss Granger?"

"I've already read chapter two," said Hermione.

"Well then, proceed to chapter three."

"I've read that too. I've read the whole book."

Professor Umbridge blinked but recovered her poise almost instantly.

"Well, then, you should be able to tell me what Slinkhard says about counterjinxes in chapter fifteen."

"He says that counterjinxes are improperly named," said Hermione promptly. "He says 'counterjinx' is just a name people give their jinxes when they want to make them sound more respectable."

Professor Umbridge raised her

một chiến lược cho một tình huống như vậy. Thay vì cố gắng làm bộ như không nhận thấy Hermione giơ tay, cô đi đứng lên và đi vòng qua những bàn trước lớp cho đến khi bà diện-đối diện với Hermione. Sau đó bà cúi thấp xuống và thì thầm, để cho cả lớp còn lại không thể nghe. "Lần này là gì nữa hả cô Granger?"

Hermione nói: "Em đã đọc chương hai."

"Vậy thì, đọc tiếp tới chương ba."

"Em đã đọc hết luôn chương đó rồi. Em đã đọc hết cả cuốn sách."

Giáo sư Umbridge chớp chớp mắt nhưng hầu như ngay tức thì lấy được tư thế đĩnh đạc của bà.

"Vậy thì em có thể nói cho tôi biết Slinkhard nói gì về phản bùa trong chương mười lăm?"

Hermione nói ngay tức thì: "Ông nói rằng phản bùa bị gọi thế là khác đúng. Ông nói phản bùa chỉ là một tên người ta đặt cho bùa của mình họ muốn cho chúng nghe có vẻ chấp nhận hơn."

Giáo sư nhướn chân mày lên,

eyebrows, and Harry knew she was pressed against her will.

"But I disagree," Hermione continued.

Professor Umbridge's eyebrows rose a little higher and her gaze became distinctly colder.

"You disagree?"

"Yes, I do," said Hermione, who, like Umbridge, was not whispering, speaking in a clear, carrying voice that had by now attracted the rest of the class's attention. "Mr. Slinkhard doesn't like jinxes, does he? But I think they can be very useful when they're used defensively."

"Oh, you do, do you?" said Professor Umbridge, forgetting to whisper and brightening up. "Well, I'm afraid it is Mr. Slinkhard's opinion, and not yours, that matters within this classroom, Miss Granger."

"But —" Hermione began.

"That is enough," said Professor

Umbridge. Harry biết bà đang trấn áp ý muốn của mình.

Hermione tiếp tục nói: "Nhưng em không đồng ý."

Chân mày của giáo sư Umbridge nhướn cao thêm một tí và cái nhìn chăm chăm của bà ta vào Hermione càng trở nên lạnh lùng hơn một cách rõ rệt.

Bà lập lại: "Em không đồng ý à?"

Hermione không giống như giáo sư Umbridge, chẳng cần thì thầm gì mà nói bằng một giọng rõ ràng vang đến nỗi giờ đây lôi kéo được chú ý của cả lớp học. "Dạ, em khác đồng ý. Ông Slinkhard không thích jinx, đúng không? Nhưng em nghĩ jinx rất hữu ích khi chúng được dùng cho mục đích phòng vệ."

Giáo sư Umbridge thẳng lưng và quên bém bộ thì thầm. "À, thì em nghĩ vậy, phải không? Nhưng rồi tôi sẽ chứng minh rằng chính quan điểm của ông Slinkhard, chứ không phải ý kiến của em; mới đáng kể trong lớp học này, Granger à."

Hermione bắt đầu cãi: "Nhưng..."

"Thôi đủ rồi." Giáo sư Umbridge r

Umbridge. She walked back to the front of the class and stood before them, all the jauntiness she had shown at the beginning of the lesson gone. "Professor Granger, I am going to take five points from Gryffindor House."

There was an outbreak of muttering behind his back.

"What for?" said Harry angrily.

"Don't you get involved!" Hermione whispered urgently to him.

"For disrupting my class with pointless interruptions," said Professor Umbridge smoothly. "I am here to teach you using a Ministry-approved method that does not include inviting students to give their opinions on matters about which they understand very little. Your previous teachers in this subject may have allowed you to overstep your license, but as none of them — with the possible exception of Professor Quirrell, who did at least appear to have restricted himself to appropriate subjects — would have passed a Ministry inspection —"

"Yeah, Quirrell was a great teacher," said Harry loudly, "there was just that

Bà ta đi trở lại trước lớp và đứng trước mặt lũ học trò, tất cả vẻ khoái chí mà bà tỏ ra lúc đầu buổi học bây giờ đã biến mất hết. "Cô Granger, tôi sẽ trừ năm điểm nhà Gryffindor."

Những tiếng rù rì chợt lặng trong chốc lát vì quyết định này.

Harry tức giận nói: "Tại sao?"

Hermione khẩn khoản thì thầm nói: "Bồ đừng có dây vào vụ này."

Giáo sư Umbridge nói một cách mỉa mai: "Vì đã làm hỏng buổi học bằng những câu hỏi chen ngang nhằm rầy rà. Tôi ở đây là để dạy dỗ các em dù bằng một phương pháp được Bộ Pháp Thuật công nhận, không cổ vũ học sinh đưa ra quan điểm của mình về những vấn đề mà các em hiểu biết rất ít. Mấy thầy giáo trước đây của các em trong bộ môn này có thể đã cho các em nhiều sự phóng túng hơn, nhưng bởi vì không ai trong số họ — ngoại trừ giáo sư Quirrell, người đã ít nhất có tự giới hạn mình những đề tài phù hợp với lứa tuổi... có thể qua được thanh tra của Bộ Pháp Thuật..."

Harry nói lớn: "Dạ, thầy Quirrell là một thầy giáo tuyệt vời, chỉ có một h

for drawback of him having Lord Voldemort sticking out of the back of his head.”

This pronouncement was followed by one of the loudest silences Harry had ever heard. Then —

“I think another week’s detentions would do you some good, Mr. Potter,” said Umbridge sleekly.

The cut on the back of Harry’s hand had barely healed and by the following morning, it was bleeding again. He did not complain during the evening’s detention; he was determined not to give Umbridge the satisfaction; over and over again he wrote *I must not tell* and not a sound escaped his lips, though the cut deepened with every er.

The very worst part of this second week’s worth of detentions was, just as George had predicted, Angelina’s action. She cornered him just as he walked at the Gryffindor table for breakfast on Tuesday and shouted so loudly that Professor McGonagall came sweeping down upon the pair of them from the staff table.

chế không quan trọng là phía sau đầu ông ta thò ra Chúa tể Voldemort

Theo sau câu nói đồng dục này một trong những cơn im lặng lớn nhất mà Harry từng nghe thấy. Sau đó...

Giáo sư Umbridge nói giọng mỉa mai: "Tôi nghĩ là một tuần lễ cấm nói nữa sẽ tốt cho em, ông Potter à."

Vết cứa trên mu bàn tay của Harry không kịp lành vào sáng hôm sau, lại ứa máu nữa. Nó chẳng hề phàn nàn tới một tiếng trong suốt buổi cấm túc; nó quyết tâm không tặng cho Umbridge sự thỏa mãn; nó cứ viết lại câu *Tôi không được nói dối* không một âm thanh nào vượt ra khỏi môi nó, mặc dù vết cứa sâu dần thêm mỗi con chữ.

Phần tồi tệ nhất của vụ cấm túc tuần thứ hai là, đúng như George đã đoán, là phản ứng của Angelina. Nàng dồn Harry vào chân tường khi vừa mới tới bên dãy bàn ăn của Gryffindor để dùng điểm tâm vào sáng ngày thứ ba và hét to đến nỗi giáo sư McGonagall từ trên bàn giáo sư phải lao xuống chỗ hai đứa nó xem sự việc ra sao.

Miss Johnson, how *dare* you make a racket in the Great Hall! Five points from Gryffindor!"

But Professor — he's gone and added himself in detention *again* —"

"What's this, Potter?" said Professor McGonagall sharply, rounding on Harry. "Detention? From whom?"

"From Professor Umbridge," muttered Harry, not meeting Professor McGonagall's beady, square-framed eyes.

"Are you telling me," she said, raising her voice so that the group of furious Ravenclaws behind them could hear, "that after the warning I gave you last Monday you lost your temper in Professor Umbridge's class again?"

"Yes," Harry muttered, speaking to the floor.

"Potter, you must get a grip on yourself! You are heading for serious trouble! Another five points from Gryffindor!"

"Cô Johnson, sao trò *dám* cạo đầu huyên náo như vậy trong Đại Sảnh trường! Trừ nhà Gryffindor năm điểm!"

"Nhưng... thưa giáo sư... hẳn lại làm cho mình bị cấm túc *một nửa*..."

Giáo sư McGonagall ngắt Angelina, quay sang Harry: "Cái gì với Potter? Cấm túc nữa à? Ai phạt?"

Harry cố tránh nhìn vào đôi mắt rực sáng quắc và được đóng khuôn vức vức sau gọng kiếng của giáo sư McGonagall, lí nhí nói: "Giáo sư Umbridge phạt con ạ."

Giáo sư McGonagall hạ thấp giọng nói để cho đám học sinh tò mò từ nhà Ravenclaw đằng sau lưng không thể nghe, bà hỏi: "Có phải cô sắp nói với tôi rằng sau khi cô khuyên nhủ con hồi thứ hai tuần con lại nổi xung trong lớp của giáo sư Umbridge một lần nữa hả?"

Harry lẩm bẩm nói với cái sàn nhà: "Dạ."

"Potter, con phải tự kiềm chế lấy bản thân mình! Con đang đâm đầu vào rắc rối. Trừ nhà Gryffindor thêm năm điểm."

But — what? Professor, no!” Harry said, furious at this injustice. “I’m already being punished by *her*, why do I have to take points as well?”

Because detentions do not appear to have any effect on you whatsoever!” said Professor McGonagall tartly. “No, another word of complaint, Potter! As for you, Miss Johnson, you will refine your shouting matches to the Hagrid pitch in future or risk losing team Captaincy!”

She strode back toward the staff table. Angelina gave Harry a look of deepest disgust and stalked away, upon which Harry flung himself onto the bench beside Ron, fuming.

“She’s taken points off Gryffindor because I’m having my hand sliced off every night! How is that fair, *she*?”

“I know, mate,” said Ron sympathetically, tipping bacon onto Harry’s plate, “she’s bang out of order.”

Hermione, however, merely rustled the pages of her *Daily Prophet* and said nothing.

Harry phẫn nộ kêu lên trước sự công minh: “Nhưng mà... cái gì? Thưa giáo sư, không! Con đã bị bà ta trừng phạt rồi; tại sao cô còn trừ thêm điểm nữa?”

Giáo sư McGonagall chua chát trả lời: “Bởi vì phạt cấm túc không tỏ ra chút hiệu quả gì đối với con hết. Thế nhưng cô đừng có phàn nàn thêm một tiếng nữa, Potter! Còn đối với cô, Miss Johnson, cô liệu mà giới hạn những trận quát thét trên sân đấu Quidditch trong tương lai, kẻo mất chức trưởng!”

Giáo sư McGonagall sai bước trở về bàn ăn của các giáo sư. Angelina ném cho Harry một cái nhìn cực kỳ kinh tởm rồi lê bước bỏ đi. Harry tự quăng mình xuống băng ghế bên cạnh Ron, cơn giận sôi trào ra.

“Cô trừ nhà Gryffindor năm điểm vì mình để cho bàn tay mình bị khứa mỗi đêm! Như vậy thì công bằng cho ai, *chỗ nào hả?*”

Ron nói giọng thông cảm, vừa rắc thịt muối xông khói vào đĩa cho Harry. “Mình hiểu, bỏ tèo à. Cổ nổi khùng rồi.”

Tuy nhiên Hermione chỉ lật lật những trang của *Nhật Báo Tiên Tri* mà không nói gì cả.

"You think McGonagall was right, do you?" said Harry angrily to the picture of Cornelius Fudge obscuring Hermione's face.

"I wish she hadn't taken points from me, but I think she's right to warn you not to lose your temper with Umbridge," said Hermione's voice, as the Fudge gesticulated forcefully on the front page, clearly giving her a kind of speech.

Harry did not speak to Hermione all through Charms, but when they entered Transfiguration he forgot his anger; Professor Umbridge and her board were sitting in a corner and the sight of her drove the memory of breakfast right out of his head.

"Excellent," whispered Ron, as they sat down in their usual seats. "Let's hope Umbridge get what she deserves."

Professor McGonagall marched into the room without giving the slightest indication that she knew Professor Umbridge was there.

Harry tức tối nói với cái hình vẽ Cornelius Fudge trên trang báo của khuất gương mặt Hermione: "Bồ cô cho là cô McGonagall đúng chứ gì?"

Cái hình của ông Fudge khua múa chân một cách hùng hồn trên trang nhất tờ báo, rõ ràng là đang dõng thuyết, nhưng giọng nói phát ra là của Hermione: "Mình ước sao cô ấy khác trừ điểm của bồ, nhưng mình nghĩ nói đúng khi khuyên bồ đừng có nộ xung thiên với bà Umbridge."

Harry không thèm nói chuyện với Hermione suốt buổi học Bùa biến hình nhưng khi tụi nó vào lớp Biến hình, quên bồng ngay nỗi giận hờn của mình chẳng là vì giáo sư Umbridge đã ngồi chễm chệ ở một góc phòng học với cái bìa kẹp hồ sơ của bà, và n thấy bà là đủ để lòi ra khỏi đầu nó ước về bữa điểm tâm ban sáng.

Khi nó ngồi xuống chỗ ngồi mọi của tụi nó, Ron thì thầm: "Tuyệt h Tụi mình cứ chờ xem mụ Umbridge lãnh cái mà mụ xứng đáng."

Giáo sư McGonagall bước vào phòng học mà không tỏ ra một chút dấu hiệu nào là bà có biết đến sự hiện diện của giáo sư Umbridge ở đó.

That will do," she said and silence immediately. "Mr. Finnigan, kindly come here and hand back the new work — Miss Brown, please take the box of mice — don't be silly, girl, they won't hurt you — and hand one to each student —"

Hem, hem," said Professor Umbridge, employing the same silly sneering cough she had used to interrupt Dumbledore on the first night of term. Professor McGonagall ignored her. Seamus handed back Harry's essay; Harry took it without looking at him and walked away, to his relief, that he had managed a grade A.

Right then, everyone, listen closely to what Dean Thomas, if you do that to the contrary, I shall put you in my book of intention — most of you have now successfully vanished your snails and in those who were left with a certain amount of shell have the gist of the message. Today we shall be —"

Hem, hem," said Professor Umbridge.

"Yes?" said Professor McGonagall, leaning round, her eyebrows so close

Khi giáo sư bắt đầu nói thì cả phòng im lặng. "Vây là tốt. Ông Finnigan, trò vui lòng lên đây phát lại bài tập... cô Brown, trò làm bụng cái hộp chuột lắt đó... đừng nóng, thế, cô nương, chúng không cắn đâu và phát cho mỗi người một con..."

"*E hèm, e hèm.*" Giáo sư Umbridge lại nặn ra cái tiếng tăng háng lỗ b giống như bà đã dùng để ngắt lời Dumbledore vào cái đêm đầu tiên của học kỳ. Giáo sư McGonagall phớt lờ bà ta. Seamus đưa trả lại bài làm của Harry; Harry nhận bài mà không nhìn Seamus và nhận thấy, nhẹ nhõm lắm sao, nó cũng đã xoay được điểm A.

"Tốt rồi, mọi người hãy lắng nghe cho kỹ... Dean Thomas, nếu trò có hành hạ con chuột một lần nữa, tôi phạt trò cấm túc đấy... Hầu hết các bây giờ đã làm biến mất thành có mấy con ốc sên và ngay cả những người còn để sót lại một phần nào ốc đã nắm được cơ bản của thần chú. Hôm nay chúng ta..."

Giáo sư Umbridge lại tăng háng lỗ: *hèm, e hèm.*"

Giáo sư McGonagall quay lại, chân mày của bà nhíu lại khít đến

ether they seemed to form one
g, severe line.

I was just wondering, Professor,
ether you received my note telling
of the date and time of your inspec

Obviously I received it, or I would
re asked you what you are doing in
classroom," said Professor
Gonagall, turning her back firmly on
fessor Umbridge. Many of the
dents exchanged looks of glee. "As
was saying, today we shall be
cticing the altogether more difficult
ishment of mice. Now, the
ishing Spell —"

Hem, hem."

I wonder," said Professor
Gonagall in cold fury, turning on
fessor Umbridge, "how you expect
gain an idea of my usual teaching
thods if you continue to interrupt
? You see, I do not generally permit
ople to talk when I am talking."

Professor Umbridge looked as
ugh she had just been slapped in

trông chúng như hình thành r
đường dài mộc mạc. "Gì vậy?"

"Tôi chỉ thắc mắc, thưa giáo sư,
không biết cô có nhận được thư
báo cho cô biết ngày giờ của b
thanh tra..."

"Đương nhiên là tôi đã nhận đượ
nếu không thì tôi đã hỏi bà là bà l
cái trò gì trong lớp học của tôi r
Giáo sư McGonagall nói rồi quay lu
lại giáo sư Umbridge một cách vũ
vàng. Nhiều đứa học trò liếc nhìn nh
khoái trá. "Như tôi đã nói, hôm r
chúng ta sẽ cùng nhau thực hành r
kỹ năng khó hơn là làm biến mất c
chuột. Bây giờ, Thần chú làm T
biến..."

"E hèm, e hèm."

Giáo sư McGonagall quay về p
giáo sư Umbridge nói trong cơn g
dễ sợ: "Tôi tự hỏi làm sao bà có
trông mong có được một ý niệm gì
phương pháp giảng dạy thông thườ
của tôi nếu bà cứ tiếp tục làm g
đoạn bài giảng của tôi chứ? Bà coi,
nói chung không cho phép người r
nói chuyện trong lúc tôi đang nói."

Trông giáo sư Umbridge như
vừa bị tát vào mặt. Bà không nói đư

face. She did not speak, but brightened the parchment on her board and began scribbling frantically. Looking supremely concerned, Professor McGonagall addressed the class once more.

As I was saying, the Vanishing Spell comes more difficult with the complexity of the animal to be wished. The snail, as an invertebrate, does not present much of a challenge; the mouse, as a mammal, presents a much greater one. This is not, therefore, magic you can accomplish by your mind on your dinner. So — I know the incantation, let me see what you can do . . .”

How she can lecture me about not losing my temper with Umbridge!” Harry said to Ron under his voice, but he was grinning; his anger with Professor McGonagall had quite evaporated.

Professor Umbridge did not follow Professor McGonagall around the class as she had followed Professor Trelawney; perhaps she thought that Professor McGonagall would not permit it. She did, however, take many

gì, nhưng bà vuốt phẳng tấm giấy trên cái bìa kẹp hồ sơ của bà và bắt đầu hí hoáy ghi ghi chép chép trên cơn giận điên người. Tổ ra cực kỳ lễ độ, giáo sư McGonagall một lần nữa nói với lớp học.

“Như tôi đã nói lúc nãy, Thần chú Tiêu biến sẽ trở nên khó hơn tùy theo mức độ cho tiêu biến. Con ốc sên, là động vật thuộc họ nhuyễn thể, chẳng có gì khó cho lắm; con chuột là một động vật nhỏ thuộc loài có vú, khó hơn nhiều. Cho nên, đây chắc phải là một thứ pháp thuật mà các cậu có thể luyện được trong lúc đầu óc tưởng tới bữa ăn trưa. Vậy... các cậu đã biết câu thần chú rồi, để tôi coi các cậu có thể làm được gì...”

Harry nói nhỏ với Ron: “Vậy mà lại rầy mình không giữ được bình tĩnh với bà Umbridge!” Nói vậy nhưng cậu khẽ cười khì; nỗi giận hờn của cậu đối với giáo sư McGonagall đã bốc hơi bay biến.

Giáo sư Umbridge không lẽo đẽo theo sau giáo sư McGonagall khắp lớp học như bà đã đi theo giáo sư Trelawney; có lẽ bà nghĩ giáo sư McGonagall sẽ không cho phép bà làm như vậy. Tuy nhiên, trong khi n

re notes while she sat in her corner, l when Professor McGonagall finally l them all to pack away, rose with a n expression on her face.

Well, it's a start," said Ron, holding a long, wriggling mouse tail and pping it back into the box Lavender s passing around.

As they filed out of the classroom, rry saw Professor Umbridge roach the teacher's desk; he lged Ron, who nudged Hermione in r, and the three of them deliberately back to eavesdrop.

How long have you been teaching Hogwarts?" Professor Umbridge ed.

Thirty-nine years this December," d Professor McGonagall brusquely, pping her bag shut.

Professor Umbridge made a note.

Very well," she said, "you will eive the results of your inspection in days' time."

trong một xó, bà ta lại ghi ghi ch chép nhiều hơn, và khi cuối cùng g sư McGonagall bảo bọn học trò c dẹp sách vở, bà Umbridge đứng c với một vẻ dữ tợn trên gương r đằng đằng sát khí.

Ron giơ lên một cái đuôi chuột ngoằng đang quần quai rồi thả trở v cái hộp mà Lavender đang chuy quanh. Nó nói: "Ừ, đó chỉ mới là đầu thôi đấy."

Khi tụi nó lần lượt ra khỏi phòng h nhìn thấy bà Umbridge tiến đến c bàn giáo sư, Harry dùng cùi chỏ huy Ron một cái, Ron bèn huy Hermione, rồi cả ba tụi nó nấn ná tình tụt lại đằng sau để hóng hót.

Giáo sư Umbridge hỏi: "Cô đã c trường Hogwarts bao lâu rồi?"

Giáo sư McGonagall đóng sập túi xách tay của bà, đáp cộc lốc: "Mười chín năm tính đến tháng m hai này."

Giáo sư Umbridge ghi vào.

Bà ta nói: "Tốt lắm. Cô sẽ n được kết quả của cuộc thanh tra tr vòng mười ngày tới."

"I can hardly wait," said Professor McGonagall in a coldly indifferent voice, and she strode off toward the door. "Hurry up, you three," she added, looking at Harry, Ron, and Hermione. They were all looking at her. Harry could not help giving her a faint smile and could have sworn he had received one in return.

He had thought that the next time he would see Umbridge would be in his attention that evening, but he was wrong. When they walked down the stairs toward the forest for Care of Magical Creatures, they found her and a clipboard waiting for them beside Professor Grubbly-Plank.

"You do not usually take this class, is that correct?" Harry heard her ask as they arrived at the trestle table where a group of captive bowtruckles were nibbling around for wood lice like so many living twigs.

"Quite correct," said Professor Grubbly-Plank, hands behind her back and feet bouncing on the balls of her feet. "I am a substitute teacher standing in for Professor Hagrid."

Giáo sư McGonagall đáp bằng giọng dửng dưng lạnh lùng: "Tôi chờ khác nỏi." Bà sải dài bước chân đi về phía cửa, nói thêm: "Ba đứa trò, nhanh chân lên." Bà lừa bọn Harry, Ron và Hermione đi phía trước bà. Họ không thể nào không nở một nụ cười nhẹ với cô giáo của nó, và nó dám chắc là nó cũng đã nhận được một nụ cười đáp lại.

Harry tưởng đâu phải đợi tới buổi cắm túc tối hôm đó nó mới bị gặp bà Umbridge, ai dè đâu nó nhầm. Khi đi bộ xuống bãi cỏ về phía khu rừng để đến lớp học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, tụi nó gặp lại bà ta lại cầm cái bìa kẹp hồ sơ đứng đợi tụi họ cạnh giáo sư Grubbly-Plank.

Lúc đến gần bên cái bàn dài kiểu ngược, trên đó có một đám Que Xạ nhốt đang cào bới xung quanh để kiếm lũ rệp cây ngụy trang giống y chang số cành cây nhỏ, Harry nghe Umbridge hỏi: "Bà đâu có thường xuyên dạy lớp này, đúng không?"

Giáo sư Grubbly-Plank chấp hai tay sau lưng và nhún lên nhún xuống tụi họ hai gót chân. "Tôi chỉ là giáo viên thay thế đứng lớp dùm cho giáo sư Hagrid."

Harry exchanged uneasy looks with Ron and Hermione. Malfoy was conspiring with Crabbe and Goyle; he would surely love this opportunity to tell his boss on Hagrid to a member of the Ministry.

"Hmm," said Professor Umbridge, lowering her voice, though Harry could hear her quite clearly, "I wonder — the headmaster seems strangely reluctant to give me any information on this matter — can *you* tell me what is causing Professor Hagrid's very extended leave of absence?"

Harry saw Malfoy look up eagerly.

"I'm afraid I can't," said Professor Umbridge breezily. "Don't know anything more about it than you do. I got an owl from Dumbledore, would I be able to do a couple of weeks teaching work, if you accepted — that's as much as I know. Well . . . shall I get started then?"

"Yes, please do," said Professor Umbridge, scribbling upon her blackboard.

Harry trao đổi với Ron và Hermione ánh mắt khó chịu. Malfoy đang thì thầm với Crabbe và Goyle; tất nhiên là thầy Malfoy khoái có được cơ hội này để nói chuyện với một thành viên của Bộ Pháp Thuật về lão Hagrid.

Giáo sư Umbridge hạ thấp giọng nhưng Harry vẫn có thể nghe tiếng của bà ta rõ mồn một. "E hèm. Tôi thì thắc mắc... ông hiệu trưởng dường như miễn cưỡng một cách lạ lùng khi cung cấp thông tin về vấn đề này... Thế có thể nói cho tôi biết điều gì đã gây sự vắng mặt kéo dài quá ư là dài của ông Hagrid không?"

Harry thấy Malfoy ngược nhìn háo hức, chăm chú ngó bà Umbridge và giáo sư Grubbly-Plank.

Giáo sư Grubbly-Plank hớn hờ nói: "Tôi nghĩ là tôi không nói được. Tôi chẳng biết gì nhiều hơn những gì bạn biết cả. Tôi nhận được một cú từ Dumbledore, hỏi có muốn nhận công việc dạy học trong vài tuần không, nếu bạn là nhận... đó, tôi biết nhiều đó thôi. Tôi được phép bắt đầu chưa nhỉ?"

"Được, xin mời." Giáo sư Umbridge lại hí hoáy ghi ghi chép chép trên bìa kẹp hồ sơ của bà.

Umbridge took a different tack in this class and wandered among the students, questioning them on magical attributes. Most people were able to answer well and Harry's spirits lifted somewhat; at least the class was not dragging Hagrid down.

Overall," said Professor Umbridge, turning to Professor Grubbly-Plank's eyes after a lengthy interrogation of Dean Thomas, "how do you, as a temporary member of staff — an active outsider, I suppose you might say — how do you find Hogwarts? Do you feel you receive enough support from the school management?"

"Oh, yes, Dumbledore's excellent," said Professor Grubbly-Plank heartily. "Yes, I'm very happy with the way things are running here, very happy indeed."

Looking politely incredulous, Umbridge made a tiny note on her clipboard and went on, "And what are you planning to cover with this class

Ở lớp này, giáo sư Umbridge dùng một chiến thuật khác là đi thăm hỏi giữa đám học trò, hỏi han chú ý về các sinh vật huyền bí. Hầu hết các học sinh đều có thể trả lời thông suốt những câu hỏi và tinh thần Harry phần nào phấn chấn lên; ít ra thì lớp học cũng đã không làm xấu mặt Hagrid.

Giáo sư Umbridge quay trở lại cạnh giáo sư Grubbly-Plank sau cuộc chất vấn Dean Thomas khá căng thẳng. Bà nói: "Nhìn chung, với tư cách là thành viên tạm thời trong giáo ban, cho rằng bà có thể nói như một người ngoài khách quan, rằng bà nhận được sự ủng hộ từ trường Hogwarts như thế nào? Bà cảm thấy mình nhận được đầy đủ hỗ trợ của ban lãnh đạo nhà trường hay không?"

"Ồ, có chứ! Giáo sư Dumbledore thật là xuất sắc." Giáo sư Grubbly-Plank sôi nổi nói. "Không. Tôi rất hài lòng với cách thức mọi việc được điều hành ở đây, thật tình là rất vui."

Tỏ vẻ hoài nghi một cách lịch sự, Umbridge chỉ ghi qua loa một tí vào sổ tay và lật tám bìa kẹp hồ sơ rồi hỏi tiếp: "Và dự định dạy lớp này những gì trước

is year — assuming, of course, that Professor Hagrid does not return?”

Oh, I’ll take them through the attributes that most often come up in V.L.,” said Professor Grubbly-Plank. Not much left to do — they’ve studied corns and niffles, I thought we’d cover porlocks and kneazles, make sure they can recognize crups and warts, you know . . .”

Well, *you* seem to know what you’re doing, at any rate,” said Professor Umbridge, making a very obvious tick mark on her clipboard. Harry did not like the emphasis she put on “*you*” and liked it even less when she put her next question to Goyle: “Now, I hear there have been injuries in this class?”

Goyle gave a stupid grin. Malfoy hesitated to answer the question.

That was me,” he said. “I was scratched by a hippogriff.”

A hippogriff?” said Professor Umbridge, now scribbling frantically.

năm nay – ấy là, dĩ nhiên, trong trường hợp giáo sư Hagrid không trở về?”

Giáo sư Grubbly-Plank nói: “À, tôi hướng dẫn chúng làm quen với những sinh vật thường được ra nhất trong thi Pháp sư Thường đẳng. Còn không còn nhiều lắm... chúng đã đủ học về con bạch kỳ mã và con kình ngư rồi, tôi định sẽ dạy chúng về ngỗng và mèo đốm, sao cho chắc chắn rằng chúng có thể nhận ra chó đốm nữa và nhím quạ, bà biết đấy...”

“Vâng, dù sao đi nữa thì bà cũng về biết mình đang làm gì.” Giáo sư Umbridge đánh một dấu ghi nhận vào bảng trên tấm bìa kẹp hồ sơ. Harry không thích cái sự nhấn mạnh vào chữ “*bà*” của mụ Umbridge và càng gượng hơn khi bà ta đặt câu hỏi tiếp theo cho Goyle: “Nào, tôi nghe nói trong lớp này từng xảy ra tai nạn gây thương tích phải không nào?”

Goyle nở một nụ cười ngu ngốc. Malfoy hăm hờ trả lời.

Malfoy đáp: “Chính là em. Em đã bị một con bằng mã chém một phát.”

“Một con bằng mã à?” Giáo sư Umbridge kêu lên, ghi ghi chép chép như điên.

Only because he was too stupid to listen to what Hagrid told him to do," said Harry angrily.

Both Ron and Hermione groaned. Professor Umbridge turned her head slowly in Harry's direction.

"Another night's detention, I think," she said softly. "Well, thank you very much, Professor Grubbly-Plank, I think that's all I need here. You will be giving the results of your inspection within ten days."

"Jolly good," said Professor Grubbly-Plank, and Professor Umbridge set off to walk across the lawn to the castle.

It was nearly midnight when Harry returned to Umbridge's office that night, his hand now bleeding so severely that it was staining the scarf he had wrapped around it. He expected the common room to be empty when he returned, but Ron and Hermione had sat up waiting for him. He was pleased to see them, especially as Hermione was supposed to be sympathetic rather than vindictical.

"Here," she said anxiously, pushing a

Harry tức giận nói: "Chỉ vì nó ngu đến mức không chịu nghe theo những gì thầy Hagrid bảo nó làm."

Cả Ron và Hermione đều lập tức im lặng. Giáo sư Umbridge từ từ quay cổ về phía Harry.

Bà nói một cách dịu dàng êm ái: "Tôi nghĩ nên thêm một đêm cấm túc nữa. Vâng, cảm ơn bà nhiều lắm, Professor Grubbly-Plank, tôi nghĩ tôi đã đạt được cái tôi muốn ở đây rồi. Bà sẽ nhận được kết quả cuộc thanh tra này trong vòng mười ngày nữa."

Giáo sư Grubbly-Plank nói: "Tuyệt quá ta!" Và giáo sư Umbridge bắt đầu đi bằng qua bãi cỏ trở về tòa lâu đài.

Đêm đó, khi Harry rời khỏi văn phòng bà Umbridge thì đã gần nửa đêm, bàn tay nó bây giờ đã chảy máu trầm trọng đến nỗi máu thấm ướt cả cái khăn quàng mà nó dùng để quàng quanh bàn tay. Nó tưởng phòng họp hoạt chung sẽ trống trơn khi nó về nơi, nào ngờ Ron và Hermione vẫn còn ngồi đợi nó. Gặp hai đứa bạn Harry mừng lắm, đặc biệt là Hermione đã ngả về khuynh hướng cảm thông hơn là phê phán nó.

Cô nàng đẩy một cái chén nhỏ đựng

all bowl of yellow liquid toward him, "Take your hand in that, it's a solution of strained and pickled murtlap. Murtlap, it should help."

Harry placed his bleeding, aching hand into the bowl and experienced a wonderful feeling of relief. Crookshanks curled around his legs, whining loudly, and then leapt into his lap and settled down.

"Thanks," he said gratefully, patting behind Crookshanks's ears with his left hand.

"I still reckon you should complain about this," said Ron in a low voice.

"No," said Harry flatly.

"McGonagall would go nuts if she knew —"

"Yeah, she probably would," said Harry. "And how long d'you reckon it'd take Umbridge to pass another Decree saying anyone who complains about the High Inquisitor gets sacked immediately?"

Ron opened his mouth to retort but nothing came out and after a moment

một chất lỏng màu vàng về phía Harry. Harry nói: "Đây, nhúng tay bõ vào đi, nó là nước thuốc ngâm vôi của Crookshanks, chắc sẽ đỡ đau."

Harry đặt bàn tay rỉ máu đau đớn của nó vào cái chén và một cảm giác kỳ diệu ngoài nhẹ nhõm tuyệt vời tỏa ra. Con Crookshanks quấn quýt chân nó, kêu rừ rừ phản đối dữ dội, nhảy lên đùi nó và an vị ở đó.

Harry dùng tay trái gãi gãi đằng sau tai của Crookshanks, nao lòng rồi nói: "Cảm ơn."

Ron nói giọng trầm trầm: "Mình vẫn cho là bõ nên khiếu kiện về chuyện này."

Harry đáp thẳng thừng: "Không."

"Cô McGonagall sẽ giận lắm nếu biết..."

Harry thẫn thờ nói: "Ừ, cô có lẽ giận lắm. Và mấy bõ tính coi Umbridge sẽ mất bao nhiêu thì giờ thông qua một đạo luật khác qui định là bất cứ ai phàn nàn về Thanh tra Cao sẽ bị sa thải tức thì?"

Ron há miệng ra toan cãi lại nhưng không một lời nào thốt ra được, và s

closed it again in a defeated sort of way.

"She's an awful woman," said Hermione in a small voice. "Awful. You know, I was just saying to Ron when I came in . . . we've got to do something about her."

"I suggested poison," said Ron firmly.

"No . . . I mean, something about that dreadful teacher she is, and even if we're not going to learn anything from her at all," said Hermione.

"Well, what can we do about that?" said Ron, yawning. "So late, isn't it? She's got the job, she's here to stay, so I'll make sure of that."

"Well," said Hermione tentatively. "You know, I was thinking today . . ." She shot a slightly nervous look at Harry and then plunged on, "I was thinking that — maybe the time's come when we should just — just do it ourselves."

"Do what ourselves?" said Harry suspiciously, still floating his hand in

một lát, nó đành ngậm miệng lại trước điều bộ chịu thua.

Hermione nói giọng rất nhỏ: "Umbridge là một mục đẽ sợ. Bỏ không, lúc bỏ mới về tới... mình đã nói đỡ chừng với Ron là tội mình phải làm gì đó mục ta mới được."

Ron mở giọng thâm hiểm: "Mình nghị đầu độc mục ấy."

Hermione nói: "Không... ý mình làm cái gì đó để cho mọi người thì mục ta là bà giáo khủng khiếp như nào, và tội mình sẽ không thềm của mục ta chút gì về môn phòng hết."

Ron ngáp: "Chà, mình có cứu vãn được đâu? Khuya quá rồi há? L Fudge chắc chắn sẽ bảo kê cho mục vẫn giữ được công việc của mục, và sẽ vẫn ở lại đây."

Hermione nói giọng thăm dò: "Và nè, mấy bồ biết không, bữa nay mình có ý nghĩ..." Cô nàng phóng một nhìn hơi lo lắng về phía Harry và quyết định cứ nói đại ra: "Mình đã nghĩ là... có lẽ đã đến lúc mà tội mình nên... nên tự làm lấy."

"Tự làm lấy cái gì?" Harry ngờ vực hỏi lại, vẫn thả bàn tay nổi lơ lửng

essence of murtlap tentacles.

Well — learn Defense Against the Dark Arts ourselves,” said Hermione.

Come off it,” groaned Ron. “You want us to do extra work? D’you realize Harry and I are behind on homework again and it’s only the second week?”

But this is much more important than homework!” said Hermione.

Harry and Ron goggled at her.

I didn’t think there was anything in this universe more important than homework,” said Ron.

Don’t be silly, of course there is!” said Hermione, and Harry saw, with an ominous feeling, that her face was suddenly alight with the kind of fervor that S.P.E.W. usually inspired in her.

It’s about preparing ourselves, like Harry said in Umbridge’s first lesson, what’s waiting out there. It’s about being sure we really can defend

trong cái chất nước thuốc ngấm của con Murtlap.

Hermione nói: "Thì... tự học lấy mà. Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám."

Ron rên lên: "Thôi đi. Bỏ muốn này làm thêm bài tập phụ khóa nhà hả? Chẳng lẽ bỏ không thấy là Harry và mình đã lại trễ nải bài tập về nhà. Mà ấy mới là tuần lễ thứ hai thôi đó!

Hermione nói: "Nhưng mà chuyện này quan trọng hơn bài tập về nhà!"

Ron và Harry đều trợn lồi cả mắt nhìn Hermione.

Ron nói: "Mình không biết lại có gì gì trong vũ trụ này quan trọng hơn bài tập về nhà cơ chứ!"

Hermione nói: "Đừng có nói ngu. Dĩ nhiên là có chứ!" Với một cảm giác sắp có điềm chẳng lành chút nào. Harry nhìn thấy gương mặt Hermione bừng sáng lên một thứ nhiệt tình sôi nổi mà Hội Vịt Đẹt vẫn gây nên cho nàng.

"Đó là chuyện tự chuẩn bị cho mình đối phó với những gì đang chờ đợi chúng ta ngoài đời, như Harry đã làm trong buổi học đầu tiên với Umbridge ấy! Đó chính là chuyện!

selves. If we don't learn anything for the whole year —”

We can't do much by ourselves,” said Ron in a defeated voice. “I mean, right, we can go and look jinxes up in the library and try and practice them, I suppose —”

No, I agree, we've gone past the stage where we can just learn things out of books,” said Hermione. “We need a teacher, a proper one, who can show us how to use the spells and correct us if we're going wrong.”

If you're talking about Lupin . . .” Harry began.

No, no, I'm not talking about Lupin,” said Hermione. “He's too busy with the Minister and anyway, the most we could see of him is during Hogsmeade weekends and that's not nearly often enough.”

Who, then?” said Harry, frowning at Hermione.

Hermione heaved a very deep sigh.

sao để bảo đảm cho chúng ta có tự phòng vệ cho chính mình. Chứ rồi tụi mình không học được gì hết trừ suốt cả năm học...”

Ron cất giọng chiến bại: “Tụi mình đâu có thể tự làm được gì nhiều đâu. Ý mình nói là, thôi được, mình đến thư viện... tụi mình có thể đi tra cứu thần chú bùa ngải trong thư viện rồi thử thực hành...”

Hermione nói: “Không, mình đồng ý tụi mình đã vượt qua rồi cái giai đoạn chỉ biết học mọi thứ từ trong sách. Mình cần có giáo viên, một giáo viên thích hợp có thể chỉ cho tụi mình cách xài bùa chú và sửa sai cho tụi mình nếu tụi mình làm sai.”

Harry mới bắt đầu nói: “Nếu bồ đang nói đến thầy Lupin...”

Hermione đã hót lời: “Không, không. Mình không nói đến thầy Lupin. Thầy quá bận rộn với Hội rồi, với lại đằng nào đi nữa, tụi mình chỉ có thể gặp thầy nhiều nhất là cuối tuần ở lễ Hogsmeade, mà như vậy thì thiếu cơ hội gặp...”

Harry cau mày nhìn Hermione: “Vậy thì ai?”

Hermione cố lấy hơi thở thật sâu

Isn't it obvious?" she said. "I'm talking about *you*, Harry."

There was a moment's silence. A light night breeze rattled the windowpanes behind Ron and the fire crackled.

About me what?" said Harry.

I'm talking about *you* teaching us Defense Against the Dark Arts."

Harry stared at her. Then he turned to Ron, ready to exchange the exasperated looks they sometimes shared when Hermione elaborated on her fetched schemes like S.P.E.W. To Harry's consternation, however, Ron did not look exasperated.

He was frowning slightly, apparently thinking. Then he said, "That's an idea."

What's an idea?" said Harry.

You," said Ron. "Teaching us to do

một cái.

Cô nàng nói: "Chẳng lẽ mình chưa rõ ràng sao? Mình đang nói về *bồ*, Harry à."

Một thoáng im lặng. Một làn gió đêm nhẹ nhàng thổi lạch cạch khung cửa sổ đằng sau Ron và ngọn lửa bập bùng.

Harry nói: "Cái gì về mình?"

"Mình đang nói đến chuyện *bồ* của tụi này môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám."

Harry trừng mắt ngó Hermione chòng chọc. Rồi nó quay qua Ron, sẵn sàng trao đổi với Ron cái nhìn căm giận mà tụi nó đôi khi vẫn chia sẻ với nhau khi Hermione tỉ mỉ soạn thảo những kế hoạch tào lao như Hội Vịt và chẳng hạn. Nhưng Harry hết sức ngạc nhiên khi thấy Ron chẳng có vẻ gì căm giận tiết gì hết.

Ron hơi cau mày một chút, rõ ràng là đang suy nghĩ đắn đo. Rồi nó nói: "Đó là một sáng kiến."

Harry nói: "Sáng kiến cái gì?"

Ron nói: "Bồ sẽ là người dạy cho tụi này pháp thuật."

But . . .”

Harry was grinning now, sure the
r of them were pulling his leg.

But I’m not a teacher, I can’t —”

Harry, you’re the best in the year at
fense Against the Dark Arts,” said
rmione.

Me?” said Harry, now grinning more
adly than ever. “No I’m not, you’ve
aten me in every test —”

Actually, I haven’t,” said Hermione
lly. “You beat me in our third year
the only year we both sat the test
I had a teacher who actually knew
subject. But I’m not talking about
t results, Harry. Look what you’ve
el!”

How d’you mean?”

You know what, I’m not sure I want
neone this stupid teaching me,” Ron
d to Hermione, smirking slightly.

"Nhưng..."

Bây giờ thì Harry tin chắc là hai ở
bạn đang chọc ghẹo mình chơi, nó p
ra cười toe toét:

"Nhưng mình đâu phải là thầy gi
mình đâu thể nào..."

Hermione nói: "Harry, bồ là học s
giỏi nhất trong năm học về môn Ng
thuật Phòng chống Hắc ám."

"Mình ấy hả?" Harry càng toét miệ
cười rộng hơn bao giờ hết. "Đời nàc
mình, bồ đánh bại mình trong mọi
kiểm tra..."

Hermione nói mát mẻ: "Thiệt ra m
chưa đánh bại bồ lần nào. Bồ đánh
mình trong năm thứ ba... năm học c
nhất mà cả hai chúng ta bị thử th
và có được một ông thầy thực sự h
biết về môn học này. Nhưng mà h
giờ mình không nói chuyện về kết c
kiểm tra, Harry à. Hãy nhìn lại nh
gì bồ *đã làm!*"

"Bồ muốn nói sao?"

Ron nói với Hermione, nhe rằ
cười coi bộ hơi đắc ý. "Bồ biết khô
Chắc chắn là mình không muốn r
thằng cha ngớ ngẩn nào dạy m
đâu."

He turned to Harry. "Let's think," he said, pulling a face like Goyle concentrating. "Uh . . . first year — you found the Stone from You-Know-Who."

"But that was luck," said Harry, "that wasn't skill —"

"Second year," Ron interrupted, "you saved the basilisk and destroyed Voldemort."

"Yeah, but if Fawkes hadn't turned up —"

"Third year," said Ron, louder still, "you fought off about a hundred Death Eaters at once —"

"You know that was a fluke, if the Weasley-Turner hadn't —"

"Last year," Ron said, almost shouting now, "you fought off You-Know-Who again —"

"Listen to me!" said Harry, almost angrily, because Ron and Hermione were both smirking now. "Just listen to me, all right? It sounds great when you say it like that, but all that stuff was

Rồi quay qua Harry, nó nói: "Để suy nghĩ coi..." Nó nhăm rúm gương mặt lại theo kiểu Goyle ra sức tập trung tưởng tượng. "Ờ... năm thứ nhất... bò cừu được Hòn đá Phù thủy khỏi tay Kẻ-ai-cũng-biết-là-ai-đấy."

Harry nói: "Nhưng đó chẳng qua là may mắn, chẳng phải tài cán gì..."

Ron ngắt lời nó: "Năm thứ hai, cậu giết con Tử xà khổng lồ và tiêu diệt Voldemort."

"Ừ, nhưng nếu phen đó chú phượng hoàng Fawkes không xuất hiện thì mình..."

Ron nói tiếp, cất giọng to hơn: "Năm thứ ba, cậu đánh đuổi một trăm Tử Tước ngục trong một lúc..."

"Bò cừu biết đó là do may mắn, rồi cái đồng hồ Đổi Thời gian không..."

Ron tiếp tục nói, giọng gần như quát lên: "Năm ngoái cậu lại đuổi được Kẻ-ai-cũng-biết-là-ai-đấy..."

"Nghe tôi nói nè!" Harry la lên, gần như nổi quạu, bởi vì cả Ron và Hermione đến lúc này đều có vẻ mãn nguyện quá lắm. "Làm ơn lắng nghe tôi một chút được không? Tưởng thì

k — I didn't know what I was doing
f the time, I didn't plan any of it, I
t did whatever I could think of, and I
arly always had help —”

Ron and Hermione were still
irking and Harry felt his temper rise;
wasn't even sure why he was
ling so angry.

Don't sit there grinning like you
ow better than I do, I was there,
sn't I?” he said heatedly. “I know
at went on, all right? And I didn't get
ough any of that because I was
liant at Defense Against the Dark
s, I got through it all because —
ause help came at the right time, or
ause I guessed right — but I just
ndered through it all, I didn't have a
e what I was doing — STOP
JGHING!”

The bowl of murtlap essence fell to
floor and smashed. He became

về vĩ đại lắm, nếu nghe mấy bò
năng như vậy, nhưng tất cả nhữ
chuyện đó chẳng qua là chó ngáp p
ruồi cả. Một nửa trường hợp thiệt t
không biết mình đang làm gì, m
không hề hoạch định vụ nào hết, m
chỉ làm bất cứ điều gì mình nghĩ ra,
mình hầu như luôn luôn được g
 đỡ...”

Ron và Hermione vẫn cứ cười đấ
và Harry cảm thấy cơn giận của nó
trỗi lên; nó cũng không biết được
sao nó lại thấy giận như vậy.

Nó nóng nảy nói: "Đừng có ngò
mà nhe răng cười như thể mấy bò k
nhiều hơn tôi, tôi là người trong cu
đúng không? Tôi biết chuyện gì đã
ra, đúng không? Và tôi vượt qua đ
hết thảy những thử thách đó kh
phải nhờ vào tài cán xuất sắc tr
môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc
mà tôi vượt qua được tất cả là vì...
bởi vì có được sự giúp đỡ đúng l
hoặc bởi vì tôi dự đoán trúng... nh
tôi cũng chỉ may mắn mà qua tr
được tất cả thôi. Tôi chẳng biết g
chuyện tôi làm cả... NÍN CU
NGAY!"

Cái chén đựng nước thuốc
Murtlap rớt xuống sàn và vỡ tan tà

are that he was on his feet, though he couldn't remember standing up. Crookshanks streaked away under a table; Ron and Hermione's smiles had faded.

You don't know what it's like! You — neither of you — you've never had to see him, have you? You think it's just memorizing a bunch of spells and blowing them at him, like you're in class or something? The whole time I know there's nothing between you and dying except your own — your own brain or guts or whatever — like I can think straight when you know you're about a second from being ordered, or tortured, or watching your friends die — they've never taught us that in their classes, what it's like to deal with things like that — and you just sit there acting like I'm a clever boy to be standing here, alive, like Crookshanks was stupid, like he messed up and you just don't get it, that could just as easily have been me, it would have been if Voldemort hadn't needed me

We weren't saying anything like

Harry chợt nhận ra là mình đang đứng mặc dầu nó không hề nhớ là nó đứng dậy lúc nào. con mèo Crookshanks đã chuồn êm xuống dưới gầm cái ghế nệm dài. Nụ cười của Ron và Hermione biến mất tiêu.

"Mấy bò đâu biết nó như thế nào! Cả hai đứa bò — đâu có ai phải đối diện với hắn, đúng không? Mấy bò tưởng chỉ cần thuộc lòng một mớ thần chú rồi cứ phun vào mặt hắn là xong, giống như ở trong lớp học hay đại khái như vậy chứ gì! Mấy bò phải biết là lúc nào chẳng có thông minh, can đảm, hay khí魄 gì hết... Đừng có tưởng mà lúc ấy còn có thể suy nghĩ đâu ra đâu khi biết trong tích tắc nữa thôi sẽ bị giết, bị tra tấn, hay phải chứng kiến bạn mình bị chết. Người ta chẳng bao giờ dạy tụi mình cái cảm giác khi phải đối phó với những thứ đó như thế nào. Hai đứa bò cứ ngồi đó nói này nói kia làm như thể mình là một thằng khôn ngoan còn đứng nhìn rằng ở đây không bằng, như thể Diggory là ngu, làm mọi chuyện rồi tung rồi vậy. mấy bò chẳng hiểu gì hết ráo, rõ ràng như Voldemort không cần đến mình thì người lãnh số phận của Diggory rất có thể đã là mình rồi..."

Ron có vẻ hoảng sợ, nói: "Tụi r

t, mate,” said Ron, looking aghast. “We weren’t having a go at Diggory, we weren’t — you’ve got the wrong end of the stick —”

He looked helplessly at Hermione, whose face was stricken.

“Harry,” she said timidly, “don’t you see? This . . . this is exactly why we need you. . . . We need to know what he really like . . . facing him . . . facing Voldemort.”

It was the first time she had ever said Voldemort’s name, and it was this, more than anything else, that calmed Harry. Still breathing hard, he sank back into his chair, becoming aware as he did so that his hand was throbbing painfully again. He wished he had not spilled the bowl of murtlap essence.

“Well . . . think about it,” said Hermione quietly. “Please?”

Harry could not think of anything to say. He was feeling ashamed of his

đâu phải vậy đâu. Tụi này không xúc phạm đến Diggory mà, tụi này không... bò đã hiểu lầm...”

Nó nhìn Hermione với vẻ bất lực. Gương mặt Hermione lộ vẻ bị sốc động mạnh.

Cô nàng rụt rè nói: "Harry à... không hiểu sao? Đây là... đây chắc là lý do tại sao tụi mình cần biết tụi mình cần biết nó thực sự như thế nào... khi đối diện với hắn.. với Voldemort."

Đó là lần đầu tiên cô nàng thốt ra tên Voldemort, và chính điều này, hơn hết thảy mọi điều khác, đã khiến cho Harry bình tâm trở lại. Vẫn thở nặng nhọc, Harry thả người xuống ngồi trở lại trong chiếc ghế bành, và khi làm như vậy, nó nhận thấy bàn tay của mình đang thốn lên đau đớn một cách khủng khiếp. Bây giờ nó ước gì lúc này đã không đập bẻ cái chén thuốc ngâm vôi con Murtlap.

Hermione lặng lẽ nói: "Thôi... bò suy nghĩ về chuyện đó... nhé?"

Harry không thể nghĩ ra điều gì để nói. Nó đang cảm thấy xấu hổ về cái giận xì ra lúc này. Nó gật đầu, gằn n

burst already. He nodded, hardly aware of what he was agreeing to.

Hermione stood up. "Well, I'm off to bed," she said in a voice that was as naturally as natural as she could make it. "Good night."

Ron had gotten to his feet too.

"Coming?" he said awkwardly to Harry.

"Yeah," said Harry. "In a minute. I'll just clear this up."

He indicated the smashed bowl on the floor. Ron nodded and left.

"*Reparo*," Harry muttered, pointing his wand at the broken pieces of china. They flew back together, good as new, but there was no returning the murtlap to the bowl.

He was suddenly so tired that he was tempted to sink back into his chair and sleep there, but instead he got to his feet and followed Ron up the stairs. His restless night was aggravated once more by dreams of long corridors and locked doors, and

không nhận thức được mình vừa để ý cái điều gì.

Hermione đứng dậy, nói bằng giọng mà cô nàng cố hết sức nói bình thường: "Thôi, mình đi ngủ đi. Ờ... ngủ ngon nha!"

Ron cũng đứng lên.

Nó lúng túng nói với Harry: "Mình đi thôi?"

Harry nói: "Ừ. Một... một lát nữa. Mình dọn dẹp cái này xong đã."

Nó chỉ mớ miếng vụn của cái chén bể trên sàn. Ron gật đầu rồi bỏ đi.

Harry chỉ cây đũa phép vào đống mảnh sứ vụn nát, lầm bầm: "*Lành r. trước!*" Đám mảnh sứ vể tung tóe trên sàn bay chập lại với nhau, liền lạc như đồ mới toanh, chỉ có điều cái mớ nước thuốc ngâm vôi Murtlap đã đổ thì không hút lại được.

Harry bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi đến nỗi nó có ý định ngã xuống chõng ghế bành mà đánh một giấc ở đó nhưng tuy vậy nó vẫn đứng lên theo Ron đi lên phòng ngủ trên tầng 4. Đêm đó sự trần trọc của nó lại một lần nữa chìm vào giấc chiêm bao những cánh cửa khóa chặt, và nó

awoke next day with his scar | hôm sau nó thức dậy cảm thấy
stinging again. | thẹn trên trán lại nhức buốt xốn xạc

— CHƯƠNG 16 —

TRONG QUÁN ĐÀU HEO *IN THE HOG'S HEAD*

Hermione made no mention of Harry giving Defense Against Dark Arts lessons for two whole weeks after her original suggestion.

Harry's detentions with Umbridge were finally over (he doubted whether the words now etched on the back of his hand would ever fade entirely);

Ron had had four more Quidditch practices and not been shouted at during the last two; and all three of them had managed to vanish their

Suốt hai tuần lễ sau lần đầu tiên đưa ra đề nghị Harry dạy tại môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc thuật Hermione không đã động gì ở chuyện đó nữa.

Những buổi cấm túc với Umbridge của Harry cuối cùng cũng qua (cũng có lúc nó tự hỏi, mấy câu mà nó phải chép phạt, giờ đây đã khắc sâu vào mu bàn tay, liệu sau này mờ hoàn toàn được hay không);

Ron đã có thêm bốn lần tập dượt đội Quidditch và đã không còn bị đội quát thét nữa trong hai lần luyện tập sau cùng; và cả ba đưa nó c

...e in Transfiguration (Hermione had usually progressed to vanishing pens), before the subject was reached again, on a wild, blustery morning at the end of September, when three of them were sitting in the library, looking up potion ingredients for a while.

"I was wondering," Hermione said suddenly, "whether you'd thought anything about Defense Against the Dark Arts, Harry."

"Of course I have," said Harry emphatically. "Can't forget it, can we, with that hag teaching us —"

"I meant the idea Ron and I had" — she cast her an alarmed, threatening look; she frowned at him — "oh, right, the idea I had, then — about that hag teaching us."

Harry did not answer at once. He tended to be perusing a page of *Arabic Anti-Venoms*, because he did not want to say what was in his mind.

cùng cũng đã tìm cách làm tiêu biến được mấy con chuột của mình trong lớp học Biến hình. (Hermione thực thì đã tiến bộ tới giai đoạn làm biến được hẳn một con mèo con rồi. Bấy giờ đề tài Harry dạy tụi bạn rồi được khơi dậy một lần nữa, vào buổi tối cuối tháng chín, ngoài trời bắt đầu rét, gió thổi lồng lộng, và đũa tụi nó đang ngồi trong thư viện, cứu các thành phần nguyên liệu pha chế độc dược cho thầy Snape.

Hermione bỗng nhiên nói: "Harry mình đang tự hỏi không biết mấy hôm nay bồ có suy nghĩ thêm về vụ Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám không?"

Harry nói giọng gắt gỏng: "Dĩ nhiên là có. Tụi mình đâu thể nào quên được môn đó khi mà mụ quỷ già còn dạy mình..."

"Ý mình nói đến cái ý tưởng của mình với Ron..." Ron ném Hermione một cái nhìn thuộc loại căm căo đe dọa; cô nàng quắc mắt đáp: "Ừ, thôi được, vậy thì cái ý tưởng của mình, là ... bồ sẽ dạy cho bọn mình."

Harry không trả lời ngay tức thì. giả đồ như đang chăm chú nghiên cứu kỹ càng một trang *Ngăn ngừa Nọc*

The fact was that he had given the matter a great deal of thought over the last fortnight. Sometimes it seemed an original idea, just as it had on the night Hermione had proposed it, but at other times, he had found himself thinking about the spells that had served him well in his various encounters with magical creatures and Death Eaters — and himself, in fact, subconsciously learning lessons. . . .

Well,” he said slowly, when he could no longer pretend to find Asiatic anti-venoms interesting much longer, “yeah, I — I’ve thought about it a bit.”

And?” said Hermione eagerly.

I dunno,” said Harry, playing for time. He looked up at Ron.

I thought it was a good idea from the start,” said Ron, who seemed eager to join in this conversation now

Á châu, bởi vì nó không muốn nói điều nó đang suy tính trong đầu.

Sự thật là nó đã suy nghĩ vấn đề rất nhiều trong suốt mười bốn tháng qua. Đôi khi chuyện đó nghe như rập rình ý tưởng điên khùng, giống như nó cảm thấy thế vào cái đêm Hermione nêu ra đề nghị ấy lần đầu tiên; nhưng vào những lúc khác, Harry nhận thấy chính nó đang suy nghĩ về những khả năng thần chú hay bùa phép đã giúp nó vượt lực nhất trong những tình huống khó khăn nhau mà nó đã phải đương đầu với những sinh vật Hắc ám và bọn thần Thực tử... Thực vậy, nó nhận thấy chính nó đang soạn giáo án trong đầu...

Khi không thể tiếp tục giả đờ như cái chuyện nghiên cứu Ngọc giữa Nọc độc Á châu là hay hơn nữa, nó chậm rãi nói: “Ừ, có, mình mình có suy nghĩ tí chút về chuyện đó.”

Hermione háo hức hỏi: “Và?”

Harry lẩn tránh câu giờ. “Mình không biết.” Nó ngược lên nhìn Ron.

Ron tỏ ra hăng hái tham gia cuộc chuyện trò này hơn khi đã biết chuyện vào lúc này là Harry sẽ không quát t

t he was sure that Harry was not
ng to start shouting again.

Harry shifted uncomfortably in his
air.

You did listen to what I said about a
d of it being luck, didn't you?"

Yes, Harry," said Hermione gently,
t all the same, there's no point
tending that you're not good at
fense Against the Dark Arts,
ause you are. You were the only
son last year who could throw off
Imperius Curse completely, you
produce a Patronus, you can do all
ts of stuff that full-grown wizards
it, Viktor always said —"

Ron looked around at her so fast he
eared to crick his neck; rubbing it,
said, "Yeah? What did Vicky say?"

Ho ho," said Hermione in a bored
ce. "He said Harry knew how to do
ff even he didn't, and he was in the
il year at Durmstrang."

lên một lần nữa. Nó nói: "Mình nghĩ
là một sáng kiến hay ngay từ đầu."

Harry cựa quậy trên cái ghế của
một cách khốn khổ.

"Mày bỏ nghe mình nói về cái
mình gọi là một đồng may mắn, đ
không?"

Hermione nhã nhặn đáp: "Đúng v
Harry à. nhưng dù sao đi nữa thì cũ
chẳng cần phải giả bộ là bỏ không
môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc á
bởi vì bỏ giỏi thực mà. Trong năm h
trước, bỏ là người duy nhất có
thoát được hoàn toàn lời nguyền E
đoán, chỉ có bỏ gọi lên được Thần
mệnh, rồi bỏ lại làm được đủ thứ ph
thuật mà ngay cả phù thủy trưở
thành cũng không làm được, Vic
luôn nói rằng..."

Ron quay phát đầu nhìn s
Hermione, nhanh đến nỗi suýt nữa
vẹo cả cổ. Vừa xoa cổ, Ron vừa r
"Sao? Vicky nói cái gì?"

Hermione nói với giọng phát ch
lên rồi: "Hô hô... Anh ta nói là H
biết làm những thứ mà ngay cả anh
cũng không biết làm, ấy là anh ta đ
học năm cuối cùng ở trườ
Durmstrang cơ đấy."

Ron was looking at Hermione suspiciously.

"You're not still in contact with him, are you?"

"So what if I am?" said Hermione coolly, though her face was a little pink. "Can I have a pen pal if I —"

"He didn't only want to be your pen pal," said Ron accusingly.

Hermione shook her head impatiently and, ignoring Ron, who was continuing to watch her, said to Harry, "Well, what do you think? Will you teach us?"

"Just you and Ron, yeah?"

"Well," said Hermione, now looking a little anxious again. "Well . . . now, you won't fly off the handle again, Harry, please. . . . But I really think you ought to teach anyone who wants to learn. I mean, we're talking about defending ourselves against V-Voldemort — oh, it won't be pathetic, Ron — it doesn't seem fair if we don't offer the chance to other people."

Ron nhìn Hermione hết sức nghi ngờ hoặc.

"Bồ đâu còn liên lạc với anh ta nữa phải không?"

Hermione nói giọng thản nhiên, mặc dù gương mặt cô nàng hơi ửng hồng. "Nếu mình còn liên lạc thì sao? Mình có thể có một người bạn tâm thư như mình..."

Ron nói như lên án: "Hắn đâu phải chỉ muốn làm bạn tâm thư với bồ thôi đâu..."

Hermione cúi tiết lắc đầu, và mặc xác Ron vẫn tiếp tục nhìn cô nàng nói, Hermione nói Harry: "Vậy bồ nữa sao? Bồ chịu dạy tụi này không?"

"Chỉ bạn và Ron thôi nhé?"

Hermione bây giờ lại tỏ ra bất kiên nhẫn: "Chà... Harry nè, bồ đừng nóng nộ khí xung thiên một nửa nghe. Nhưng mình thiệt tình nghĩ là bồ nên dạy bất cứ ai muốn học. Ý mình nói tụi mình đang nói về chuyện tự vệ cho bản thân chống lại Voldemort... Ôi, đừng có phát hỏa lên, Ron... Cho nên nếu mình khác cho người khác cơ hội cùng được t

Harry considered this for a moment, then said, "Yeah, but I doubt anyone except you two would want to be caught by me. I'm a nutter, remember?"

Well, I think you might be surprised how many people would be interested in hearing what you've got to say," said Hermione seriously. "Look," she leaned forward and said to him;

Ron, who was still watching her with a frown on his face, leaned forward to listen too, "you know the first weekend of October's a Hogsmeade weekend? How would it be if we tell anyone who's interested to meet us in the village and we can talk it over?"

"Why do we have to do it outside school?" said Ron.

"Because," said Hermione, returning to the diagram of the Chinese Comping Cabbage she was copying, "I don't think Umbridge would be very happy if she found out what we were doing."

tập thì không được công bằng là đâu."

Harry dẫn đo cân nhắc một lát rồi nói: "Ừ, nhưng mình nghĩ ngoài hai người ra chẳng đứa nào lại muốn bị mình dạy cả. mình là một thằng dở hơi rồi nhớ không?"

Hermione tỏ ra nghiêm túc: "Để xem, mình nghĩ bò sẽ phải ngạc nhiên vì có khối người thích thú muốn nghe những gì bò phải nói. Coi nè." Cô nheo mắt nhìn về phía Harry;

Ron, từ nãy giờ vẫn ngó chăm chăm Harry với vẻ mặt cau có, cũng chồm tới trước để nghe chung. "Bò có biết nghỉ cuối tuần đầu tiên của tháng mười là dịp đi chơi cuối tuần ở làng Hogsmeade không? Bò thấy sao rồi tại mình nói với những ai quan tâm đến gặp tại mình ở trong làng và tại mình sẽ bàn bạc chuyện đó?"

Ron hỏi: "Tại sao tại mình phải làm chuyện đó ở ngoài trường học chứ?"

Hermione quay lại với cái sơ đồ của Bắp Cải Tàu Nhai Rau Rầu mà cô nàng đang sao chép, và nói: "Tại mình không tin là mụ Umbridge sẽ vui lòng nếu phát hiện ra được việc tại mình đang làm."

Harry had been looking forward to a weekend trip into Hogsmeade, but there was one thing worrying him. Sirius had maintained a stony silence since he had appeared in the fire at the beginning of September; Harry knew Sirius had made him angry by saying that they did not want him to come — but he still worried from time to time that Sirius might throw caution to the winds and turn up anyway. What were they going to do if the great black dog came bounding up the street toward them in Hogsmeade, perhaps under the nose of Draco Malfoy?

Well, you can't blame him for wanting to get out and about," said Sirius, when Harry discussed his fears with him and Hermione. "I mean, he's been on the run for over two years, isn't he, and I know that can't have been a laugh, but at least he was free, isn't he? And now he's just shut up the time with that lunatic elf."

Hermione scowled at Ron, but otherwise ignored the slight on

Harry đã mong ngóng trông chuyến đi chơi cuối tuần đến làng Hogsmeade, nhưng có một điều khiến nó lo lắng. Chú Sirius vẫn cứ im như đá tảng kể từ lần chú ấy hiện trong ngọn lửa lò sưởi vào đầu tháng chín. Harry biết là tụi nó đã làm chú Sirius giận khi nói là tụi nó không muốn chú đến – nhưng lúc nào nó cũng canh cánh là chú Sirius ném tung những lời khuyên cáo trước gió và lại đến bừa. Khi ấy tụi nó biết phải làm gì nếu có một con chó đen bự chẳng, cứ lao vọt trên những con phố ở Hogsmeade mà hướng về phía tụi nó, có thể ngay trước mũi của Draco Malfoy?

Khi Harry bàn bạc với Ron và Hermione về nỗi lo sợ của mình, Sirius nói: "Chà, bỏ đâu có thể trách chú cái chuyện muốn đi ra ngoài chơi loăng quăng. Ý mình nói là, chú ấy phải trốn tránh suốt hai năm trời chứ gì nữa, và mình biết là chuyện không cách gì mà vui thú được nhưng ít nhất thì chú ấy cũng được do, đúng không? Vậy mà giờ đây chú ấy lại bị cầm chân suốt với lão gia tặc mắc chứng tâm thần ấy."

Hermione cau có quắc mắt nhìn Ron, nhưng mặt khác lại phớt lờ

acher.

The trouble is," she said to Harry, "until V-Voldemort — oh for heaven's sake, Ron — comes out into the open, we are going to have to stay hidden, aren't we? I mean, the stupid Ministry isn't going to realize Sirius is innocent until they accept that Dumbledore's been telling the truth about him all along. And once the fools start catching real Death Eaters again it'll be obvious Sirius isn't one . . . I mean, he hasn't got the Mark, for one thing."

"I don't reckon he'd be stupid enough to turn up," said Ron bracingly. "Dumbledore'd go mad if he did and we listen to Dumbledore even if he doesn't like what he hears."

When Harry continued to look worried, Hermione said, "Listen, Ron, I have been sounding out people who we thought might want to learn the proper Defense Against the Dark Arts, and there are a couple who seem

tiết về Kreacher.

Cô nàng nói với Harry: "Vấn đề là ở chỗ, chú Sirius sẽ phải ẩn nấp cho đến khi V-Voldemort... Ôi, làm làm phước mà Ron... ra mặt công khai, đúng không? mình muốn nói Bộ Pháp Thuật ngu xuẩn sẽ không bao giờ nào công nhận là chú Sirius vô tội, cho đến khi nào họ chịu thừa nhận là vậy. Ngày nay thầy Dumbledore đã nói đúng về chú ấy. Và tới chừng lũ ngu ấy lại truy quét bọn Tử thần Thực tử thiệt mới rõ ra rằng chú Sirius không phải là một... Ý mình nói là, chú ấy đâu có dấu hiệu của tội kia đâu."

Ron năng nổ nói: "Mình không nghĩ là chú ấy dại dột đến độ xuất hiện ở Hogsmeade. Thầy Dumbledore nào cũng nổi giận nếu chú ấy làm vậy mà chú Sirius thì biết nghe lời thầy Dumbledore, ngay cả khi chú ấy chẳng thích thú chút nào hết những gì chú phải nghe."

Khi thấy Harry vẫn còn lo lắng, Hermione nói: "Nghe nè, Ron và mình đã thông báo cho mấy người mà mình nghĩ là họ có lẽ cũng muốn học một số bài Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám thật sự, và có chừng người có vẻ khoái vụ này. Tội này

rested. We've told them to meet us at Hogsmeade."

Right," said Harry vaguely, his mind on Sirius.

Don't worry, Harry," Hermione said gently. "You've got enough on your plate without Sirius too."

She was quite right, of course; he was barely keeping up with his homework, though he was doing much better now that he was no longer spending every evening in detention with Umbridge. Ron was even further behind with his work than Harry, because while they both had Quidditch practices twice a week, Ron also had prefect duties. However, Hermione, who was taking more subjects than either of them, had not only finished all her homework but was also finding time to knit more elf clothes. Harry had to admit that she was getting better; it was now almost always possible to distinguish between the hats and the socks.

The morning of the Hogsmeade visit turned bright but windy. After breakfast they queued up in front of the prefects, who matched their names to the long list of students who had

been invited to Hogsmeade.

Đầu óc Harry vẫn còn lờn vờn ý nghĩ về chú Sirius, nó đáp hờ hững: "Ừ."

Hermione nói khẽ: "Đừng lo quá Harry. Không lo về chú Sirius thì cũng đã có đủ cả một sọt lo lắng rồi."

Dĩ nhiên, cô nàng hoàn toàn đúng. Harry gần như không làm kịp bài tập về nhà, mặc dù dạo này nó đã làm tốt hơn rất nhiều vì không còn bị cấm túc hằng đêm với bà Umbridge nữa. Thậm chí còn tự hậu hơn cả nó trong khoản bài tập ở nhà, bởi vì trong khi hai đứa đều tập dượt Quidditch tuần một lần, Ron còn phải làm nhiệm vụ trực của Huynh trưởng nữa. Nhưng mà Hermione, học nhiều môn hơn hai đứa nó, không những vẫn hoàn thành tất cả mọi bài tập, mà lại còn kiếm ra thì giờ để đan thêm quần áo cho bọn gia tinh. Harry phải nhìn nhận là cô nàng đan mỗi ngày một khá hơn thì giờ thì gần như có thể phân biệt đâu là nón và đâu là tất.

Buổi sáng của ngày đi chơi là một buổi sáng đẹp trời ở Hogsmeade bắt đầu bằng một buổi sáng trong lành và thoáng mát. Sau bữa ăn sáng, bọn học trò sắp hàng trước mặt thầy Filch. Thầy dò tên tụi nó tr

mission from their parents or
ardian to visit the village. With a
ht pang, Harry remembered that if it
In't been for Sirius, he would not
ve been going at all.

When Harry reached Filch, the
etaker gave a great sniff as though
ng to detect a whiff of something
n Harry.

Then he gave a curt nod that set his
ls aquiver again and Harry walked
out onto the stone steps and the
d, sunlit day.

"Er — why was Filch sniffing you?"
ed Ron, as he, Harry, and
rmione set off at a brisk pace down
wide drive to the gates.

"I suppose he was checking for the
ell of Dungbombs," said Harry with a
all laugh. "I forgot to tell you . . ."

And he recounted the story of
iding his letter to Sirius and Filch
sting in seconds later, demanding to
e the letter. To his slight surprise,

một danh sách dài thòng những l
sinh được phép của cha mẹ hay ngu
giám hộ cho đi chơi ở trong làng. H
nghe lòng chột nhói đau khi nó nhớ
nếu không nhờ chú Sirius thì nó cũ
đâu thể nào được cho đi chơi.

Khi Harry đi tới chỗ thầy Filch, th
giám thị hình mũi hít hửi một cái th
sâu như thể thầy đang thử dò tìm r
mùi gì của cái gì đó phát ra từ Harry

Rồi thầy gật đầu một cái cộc
khiến cho bộ xương hàm của th
đúng đưa lập cập, và Harry qua đ
ải, đi tiếp, bước ra những bậc thềm
trong một ngày lạnh giá nhưng ch
hoà ánh nắng.

Khi Ron, Harry và Hermione cũ
nhau gấp gáp khởi hành đi nha
xuống phía con đường rộng rãi để
cho xe chạy hướng ra cổng, Ron r
"Ờ... Tại sao thầy Filch hít hửi bồ
vậy?"

Harry cười khế: "Mình đoán là th
kiểm tra mùi Bom Phân ấy mà.
quên kể cho mấy bồ nghe..."

Nó bèn kể lại câu chuyện nó đi
Nhà Bưu Cú gửi thư cho chú Sirius
chỉ vài giây sau là thầy Filch nhào
đòi coi lá thư. Nó hết sức ngạc nh

Hermione found this story highly interesting, much more, indeed, than he did himself.

He said he was tipped off you were buying Dungbombs? But who had tipped him off?"

"I dunno," said Harry, shrugging. "Maybe Malfoy, he'd think it was a good idea."

They walked between the tall stone walls topped with winged boars and turned left onto the road into the village, the wind whipping their hair into their eyes.

"Malfoy?" said Hermione, very skeptically. "Well . . . yes . . . maybe . . ."

And she remained deep in thought as they went the way into the outskirts of Hogsmeade.

"Where are we going anyway?" Harry asked. "The Three Broomsticks?"

"Oh — no," said Hermione, coming out of her reverie, "no, it's always crowded and really noisy. I've told the

professor when he told me about it. I think it's very interesting, much more, indeed, than he did himself.

"Ông ấy nói là có người mách cho ông ấy biết là bò đang đặt mua Broomsticks? Nhưng ai mách cho ông ấy biết chứ?"

Harry nhún vai: "Mình đâu biết. Có thể là Malfoy, ông nghĩ là một trò đùa thôi."

Tụi nó đang đi giữa hai hàng cột đá cao ngất ngều mà trên cùng là tượng những con heo rừng có cánh. Sau lưng tụi nó quẹo trái vào một con đường dẫn vào làng, gió thổi lùa tóc bay quật cả vào mắt.

"Hay thằng Malfoy?" Hermione nói đầy vẻ hoài nghi. "phải... biết đâu...!"

Và rồi cô nàng lại tiếp tục chìm sâu trong suy tư trong suốt đoạn đường đi tới bìa làng Hogsmeade.

Harry hỏi: "Nhưng mà tụi mình đã đi đâu đây? Tiệm Ba Cây Chổi hả?"

Hermione bừng tỉnh khỏi cơn trầm tư, nói: "À, không, không... chỗ đó nào cũng đông nghẹt và ồn ào"

ers to meet us in the Hog's Head, t other pub, you know the one, it's on the main road. I think it's a bit . . . you know . . . *dodgy* . . . but students it normally go in there, so I don't think we'll be overheard."

They walked down the main street past Zonko's Joke Shop, where they were unsurprised to see Fred, George, and Lee Jordan, past the post office, from which owls issued at regular intervals, and turned up a side street at the top of which stood a small inn.

A battered wooden sign hung from a rusty bracket over the door, with a picture upon it of a wild boar's severed head leaking blood onto the white cloth underneath it. The sign creaked in the wind as they approached. All three of them stopped and peered at the sign as they peered outside the door.

"Well, come on," said Hermione impatiently nervously. Harry led the way into the inn.

sức. Mình đã bảo những người khác đến gặp tụi mình ở một quán khác quán Đầu Heo, bồ biết quán đó mà, không nằm trên đường cái. Mình nhớ hơi... bồ biết đấy... *láu cá*... nhưng học trò không thường tới lui ở quán này thành ra mình tin là sẽ không bị nghe lén."

Ba đưa đi xuống con đường thẳng băng qua Tiệm Giỡn Zonko, và khác ngạc nhiên chút xíu nào hết khi thấy Fred, George và Lee Jordan ở đó. Từ quán đến tụi nó đi ngang qua Bưu Cục hàng trăm con cú được phát đi từ trường theo từng khoảng thời gian đều đặn. Sau cùng tụi nó quẹo vào một con đường nhỏ, nơi cuối đường có một quán nhỏ.

Một tấm bảng bằng gỗ đã cũ mèm mếu, treo tòn ten trên cái xà rỉ sét ngay trên cánh cửa, trên tấm bảng hình vẽ của một cái đầu heo rừng cắt vụng về, máu còn nhỏ giọt xuống tấm vải trắng trải chung quanh. Khi tụi nó đến gần, tấm bảng hiệu kêu lên kêu kẹt vì bị gió đưa. Cả ba đưa lưng về ngưỡng một lát trước cửa tiệm.

Hermione nói, hơi căng thẳng: "Thôi vào đi." Harry dẫn đầu cả đám, bước vào tiệm.

It was not at all like the Three Broomsticks, whose large bar gave an impression of gleaming warmth and cleanliness. The Hog's Head bar comprised one small, dingy, and very cosy room that smelled strongly of something that might have been goats.

The bay windows were so encrusted with grime that very little daylight could permeate the room, which was lit instead with the stubs of candles sitting on rough wooden tables.

The floor seemed at first glance to be earthy, though as Harry stepped onto it he realized that there was stone beneath what seemed to be the accumulated filth of centuries.

Harry remembered Hagrid mentioning this pub in his first year: *"You'll get a lot o' funny folk in the Hog's Head,"* he had said, explaining how he had won a dragon's egg from a hooded stranger there.

At the time Harry had wondered why

Bên trong quán Đầu Heo khác giống tiệm Ba Cây Chổi chút xíu rồi hết. Ở trong tiệm Ba Cây Chổi có quầy rượu lớn tạo cảm giác ấm áp, sáng láng và sạch sẽ. Còn cái quầy rượu của tiệm Đầu Heo thì nhỏ, tối đen đúa cái bản, và căn phòng dơ bẩn chỗ nói, bốc lên mùi nồng nặc một mùi của cái gì đó mà rất có thể là dê.

Mấy cái cửa sổ lòi ra ngoài bị phủ một lớp bụi bản, dày đến nỗi chỉ một tí xíu ánh sáng ban ngày có thể lọt vào trong phòng, vì vậy căn phòng được thắp sáng bằng những mẩu nến cây đặt trên mấy cái bàn gỗ xù xì.

Sàn nhà thoạt nhìn tưởng đâu là đất, nhưng khi Harry đặt chân lên, mới nhận ra là cái sàn lát bằng đá nằm bên dưới một lớp rác dày như đã tích nén hàng thế kỷ.

Harry nhớ lão Hagrid từng nhắc đến cái quán này hồi nó còn học năm nhất: *"Bây sẽ gặp cả đồng người rồ lẫn ở quán Đầu Heo."* Lão đã nói như vậy khi giải thích chuyện làm cách nào mà thắng cá cược được cái trứng rồng của một người xa lạ đội mũ trùm đầu kín cổ ở đó.

Hồi đó Harry đã thắc mắc, là tại sao

grid had not found it odd that the anger kept his face hidden throughout their encounter; now he knew that keeping your face hidden was nothing of a fashion in the Hog's head. There was a man at the bar whose whole head was wrapped in grey bandages, though he was managing to gulp endless glasses of some smoking, fiery substance through a slit over his mouth.

Two figures shrouded in hoods sat at a table in one of the windows; Harry might have thought them dementors if they had not been talking in strong Yorkshire accents; in a shadowy corner beside the fireplace sat a witch with a black, black veil that fell to her toes. They could just see the tip of her nose because it caused the veil to protrude slightly.

"I don't know about this, Hermione," Harry muttered, as they crossed to the bar. He was looking particularly at the heavily veiled witch. "Has it occurred to you that Umbridge might be under that?"

lão Hagrid không lấy làm kỳ lạ người lạ mặt kia cứ giấu mặt suốt cuộc gặp gỡ của họ với nhau nhưng bây giờ Harry hiểu ra rằng giấu mặt là cái gì đó đại khái như là mô hình quán Đầu Heo này. Trong quán có rất nhiều người đàn ông mà toàn bộ cái đầu của họ đều được quấn kỹ càng trong một lớp vải băng bó dơ đầy xám xịt, mà dù ông ta vẫn xoay sở để nốc cốc được vô số ly chứa một chất gì đó bốc khói bưng bưng, thông qua một khe hở trên miệng ông ta.

Có hai bóng người ẩn kín trong góc trùm ngồi ở cái bàn thụt vào một góc mấy cái cửa sổ lòi; Harry có lẽ đã nghĩ họ là bọn Giám ngục nếu họ không đang nói chuyện với nhau bằng giọng rõ ràng là miền Yorkshire. Ngồi trong một góc tối là một mụ phù thủy có một tấm mạng che mặt dày đen phủ cả ngón chân. Tuy nó chỉ có thể thấy chóp mũi của mụ ta bởi vì chóp mũi khiến cái mạng che mặt bị nhô lên một tí.

Khi tụi nó đi ngang qua căn phòng đến đến bên quầy rượu, Harry thì thầm: "Mình không rành vụ này Hermione à." Nó đang đặc biệt để ý mụ phù thủy tấm mạng che mặt nằ

Hermione cast an appraising eye at the veiled figure.

Umbridge is shorter than that man," she said quietly. "Anyway, even if Umbridge *does* come here there's nothing she can do to help us, Harry, because I've double-checked, triple-checked the school rules. They're not out-of-bounds; I specifically asked Professor Flitwick whether study groups were allowed to come in the Great Hall, and he said yes, but he advised me strongly to bring our own supplies. And I've looked up everything I can think of about study groups and network groups and they're definitely allowed. I just don't think it's a good idea if we *parade* what we're doing."

"No," said Harry dryly, "especially as this isn't exactly a homework group if you're planning, is it?"

The barman sidled toward them out from a back room. He was a grumpy-looking old man with a great deal of

nề kia. "Có khi nào lại là mụ Umbridge ngay trang dưới lớp mạng đó không?"

Hermione ném một cái nhìn đánh giá về phía nhân vật đeo mạng che mặt.

Cô nàng nói khẽ: "Mụ Umbridge còn hơn mụ này. Mà dù sao đi nữa, ngay cả nếu như mụ Umbridge có *đến* đây thì mụ cũng không thể làm gì được chúng ta, Harry à, vì mình đã xem đi xét lại hai ba lần rồi. Tụi mình không vượt-quá-qui-định; nhất là mình còn hỏi giáo sư Flitwick xem học sinh được phép vào quán Đầu Heo không và thầy nói được, nhưng thầy khuyên rất kỹ là tụi mình phải đem theo đồ riêng. Mình cũng đã nghiên cứu những thứ mình nghĩ ra, thí dụ về các nhóm học tập và các nhóm làm bài tập ở nhà. Tất cả mấy thứ đó là được phép cả. Mình chỉ cho là không nên *trưng* quá cái chuyện tụi mình đang làm thôi."

Harry nói giọng khô khốc: "Ừ. Nhất là khi vụ này cũng không hẳn là nhóm học làm bài tập như bồ tí đúng không?"

Người phục vụ quầy rượu từ trong một căn phòng phía sau bước ra, lúi lúi về phía tụi nó. Đó là một ông già

g gray hair and beard. He was tall
l thin and looked vaguely familiar to
rry.

What?" he grunted.

Three butterbeers, please," said
rmione.

The man reached beneath the
inter and pulled up three very dusty,
y dirty bottles, which he slammed
the bar.

Six Sickles," he said.

I'll get them," said Harry quickly,
sing over the silver. The barman's
s traveled over Harry, resting for a
tion of a second on his scar. Then
turned away and deposited Harry's
ney in an ancient wooden till whose
wer slid open automatically to
eive it.

Harry, Ron, and Hermione retreated
the farthest table from the bar and
down, looking around, while the
n in the dirty gray bandages rapped
counter with his knuckles and
eived another smoking drink from
barman.

tủa cơ man những râu tóc vừa dài v
bạc, trông quàu quàu. Ông ta c
ngònng và ốm nhách. Harry trông ông
quen quen.

Ông ta cất giọng gắt gỏng hỏi: "Gì

Hermione nói: "Xin cho ba chai
bơ."

Ông già thò tay xuống phía di
quầy, lôi lên ba chai bia đầy bụi b
rất ư bẩn thỉu, và động chúng lên r
quầy.

Ông ta nói: "Sáu Sickle."

"Để mình trả." Harry nói nhanh, đ
ra một đồng tiền bạc. Đôi mắt của c
già đứng quầy di chuyển ngược
gương mặt của Harry, dừng lại tr
một nửa tích tắc nơi vết sẹo của
Rồi ông ta quay đi và đặt đồng tiền c
Harry vào một tủ đựng tiền cổ x
bằng gỗ có cái ngăn kéo tự động
ra để nhận tiền.

Harry, Ron và Hermione lui về r
cái bàn cách xa quầy rượu nhất
ngồi xuống và nhìn quanh, trong khi
đàn ông quán trong mấy lớp vải b
bó bẩn thỉu xám xịt gõ gõ đồng t
Knuckle của gã lên mặt quầy và đ
ông già ở quầy rót thêm cho một ly
uống bốc khói nữa.

You know what?" Ron murmured, leaning over at the bar with enthusiasm. "We could order anything we liked in here, I bet that bloke would give us anything, he wouldn't care. I've always wanted to try firewhisky —"

"You — are — a — *prefect*," snarled Hermione.

"Oh," said Ron, the smile fading from his face. "Yeah . . ."

"So who did you say is supposed to be meeting us?" Harry asked, wrenching open the rusty top of his firewhisky bottle and taking a swig.

"Just a couple of people," Hermione murmured, checking her watch and then leaning anxiously toward the door. "I thought they were to be here about now and I'm sure they all know where it is — oh, look, this might be them now —"

The door of the pub had opened. A thick band of dusty sunlight split the air, dividing the room in two for a moment and then vanished, blocked by the incoming wall of a crowd of people.

First came Neville with Dean and Lavender, who were closely followed

Ron ngó lên quày rượu với gương mặt và rù rì nói: "Mấy bồ kìa có gì không? Ở đây tụi mình có thể lấy bất cứ món gì tụi mình thích, mà dám cá là lão ấy sẽ bán cho mình tuốt cả lão chẳng hơi đâu mà bận tâm. Mà lúc nào cũng muốn thử món rượu lửa..."

Hermione gằn từng tiếng: "Bồ – là một – *huynh trưởng*."

Nụ cười tắt ngúm trên gương mặt Ron, nó cúi xuống nói: "Ừ... thì thôi vậy."

Harry vặn cái nút rỉ sét để mở cửa bia bọt của nó và nốc một ngụm. Ông nói: "Vậy những người mà bồ nói là sẽ đến đây gặp tụi mình là ai?"

Hermione xem đồng hồ rồi bồn chồn nhìn về phía cửa. Cô nàng lặp lại: "Chỉ vài người thôi. Mình bảo họ đến ở vào giờ này và mình chắc là tất cả đều biết chỗ... Ôi nhìn kia, có lẽ là đến đó..."

Cánh cửa quán vừa mở ra. Một mảng nắng rộng đầy bụi bặm chia đôi phòng trong chốc lát rồi biến mất vì ánh sáng bởi một đám đông người ồ ạt kéo vào.

Đi đầu là Neville với Dean và Lavender, theo sát chân ba đứa tụi

Parvati and Padma Patil with Harry's stomach did a back flip) Cho là một trong những cô bạn tíu tít của Harry; kể đến là Luna Lovegood (đi rồ dại và trông mơ màng đến nỗi người ta nghĩ cô chỉ tình cờ mà bước vào trường); theo sau là Katie Bell, Alicia Spinnet, và Angelina Johnson, Colin and Dennis Creevey, Ernie Macmillan, Justin Finch-Fletchley, Hannah Abbott, and a Hufflepuff girl with a long plait down her back whose name Harry did not know; ba cậu Ravenclaw boys mà Harry biết khá chắc chắn là tụi nó tên Anthony Goldstein, Michael Corner, and Terry Boot;

Ginny, followed by a tall skinny blond boy with an upturned nose whom Harry recognized vaguely as being a member of the Hufflepuff Quidditch team, and bringing up the rear, Fred and George Weasley with their friend Lee Jordan, all three of whom were carrying large paper bags crammed with Zonko's merchandise.

"A couple of people?" said Harry sharply to Hermione. "A *couple of people*?"

là Parvati và Padma Patil cùng với (bao tử của Harry thót một cái) Cho, một trong những cô bạn tíu tít của Harry; kể đến là Luna Lovegood (đi rồ dại và trông mơ màng đến nỗi người ta nghĩ cô chỉ tình cờ mà bước vào trường); theo sau là Katie Bell, Alicia Spinnet, và Angelina Johnson, Colin Dennis Creevey, Ernie MacMillan, Justin Finch-Fletchley, Hannah Abbott và một cô gái bên nhà Hufflepuff với một cái bím tóc dài tới lưng mà Harry không biết tên gì; có ba bạn nam bên nhà Ravenclaw mà Harry biết khá chắc chắn là tụi nó tên Anthony Goldstein, Michael Corner, và Terry Boot;

Ginny được hộ tống sát gót bởi cậu tóc vàng cao cao gầy gầy có mũi hếch mà Harry ngờ ngờ nhận ra là một thành viên trong đội Quidditch của nhà Hufflepuff, và bọc hậu là hai anh em sinh đôi Fred và George cùng với cậu bạn của tụi nó là Lee Jordan. Cả ba anh chàng này đều tay xách nách mang những bao giấy bự đầy các món hàng hóa của tiệm giẻ rách Zonko.

Harry hỏi Hermione, giọng khàn khàn: "Vài người đó hả? Chỉ vài người thế à?"

Yes, well, the idea seemed quite popular," said Hermione happily. "Ron, you want to pull up some more pilsners?"

The barman had frozen in the act of handing out a glass with a rag so filthy it looked as though it had never been washed. Possibly he had never seen a pub so full.

"Hi," said Fred, reaching the bar first and counting his companions quickly. "Would we have . . . twenty-five pilsners, please?"

The barman glared at him for a moment, then, throwing down his rag abruptly as though he had been interrupted in something very important, he started passing up dusty pilsners from under the bar.

"Cheers," said Fred, handing them out. "Cough up, everyone, I haven't got enough gold for all of these . . ."

Harry watched numbly as the large chattering group took their beers from the bar and rummaged in their robes to

Hermione vui vẻ nói: "Ừ, tốt chứ, về cái ý tưởng này được nhiều người khoái. Ron, bỏ lấy thêm mấy cái nữa được không?"

Ông già ở quầy rượu đã khựng như bị đóng băng trong tư thế đang lau chùi một cái ly bằng một miếng khăn nhóp nhép đến nỗi trông nó như chao bao giờ được giặt giũ. Có lẽ ông chưa bao giờ thấy cái quán của mình đông khách đến như vậy.

Fred đi tới quầy rượu trước tiên nhanh nhẩu đếm đầu những người bạn đồng hành của mình. "Chào, vui lòng cho... hai mươi lăm chai bia nhé?"

Ông già quầy bia trừng mắt nhìn Fred một lát, rồi bực dọc liệng miếng khăn giẻ xuống, như thể người ta làm ông ta bị gián đoạn một công việc quan trọng ghê lắm, rồi ông bắt đầu đưa ra mấy chai bia bơ bụi bám dưới quầy lên, chuyền cho Fred.

"Anh chàng giờ mấy chai bia rồi." "Nào, mọi người, hùn vào, chứ không đủ vàng để bao hết quý vị..."

Harry lặng người nhìn cái đám đông lách chách luôn mồm ấy vừa lục túi kiểm bạc cắc, vừa nhận những c

l coins. He could not imagine what these people had turned up for until a horrible thought occurred to him that they might be expecting some kind of speech, at which he rounded on Hermione.

"What have you been telling people?" he said in a low voice. "What are they expecting?"

"I've told you, they just want to hear what you've got to say," said Hermione sternly; but Harry continued to look at her so furiously that she added quickly, "You don't have to do anything, I'll speak to them first."

"Hi, Harry," said Neville, beaming and taking a seat opposite Harry.

Harry tried to smile back, but did not speak; his mouth was exceptionally tight. Cho had just smiled at him and sat down on Ron's right. Her friend, who had curly reddish-blond hair, did not smile, but gave Harry a thoroughly distrustful look that told Harry plainly that, given her way, she would not be fooled at all.

bia bơ từ tay Fred. Nó không tưởng tượng nổi những người này ở đây vì cái gì, cho đến khi một ý nghĩ hãi hùng chợt nảy ra trong đầu nó rằng có thể họ đang mong chờ nó để thuyết cái gì đó. Nghĩ vậy, nó vội qua Hermione.

Nó nói bằng một giọng rất nhỏ: "Họ đã nói với họ cái gì? Họ đang trông chờ cái gì vậy?"

Hermione dịu dàng nói: "Mình nói với bồ rồi, họ chỉ muốn nghe cái gì bồ phải nói ra thôi." Nhưng Harry tức giận dữ ngó cô nàng, đến nỗi Hermione vội vàng nói thêm: "Bồ cần phải làm gì cả, mình sẽ nói với trước."

Neville ngồi xuống một cái ghế diện Harry, mặt mày hớn hờ, và chàng nói: "Chào Harry."

Harry cố gắng mỉm cười đáp lại nhưng không nói gì; miệng mồm khô đắng một cách khác thường. Cho vừa mới mỉm cười với nó và ngồi xuống phía bên phải Ron. cô bạn của Cho có mái tóc vàng hung xoắn tít chẳng hề mỉm cười, mà lại Harry ánh mắt hết sức ngờ vực, ngụ ý rằng là nếu để tự một mình cô ta qu

On twos and threes the new arrivals tumbled around Harry, Ron, and Hermione, some looking rather excited, others curious, Luna Lovegood gazing calmly into space. When everybody had pulled up a chair, the chatter died down. Every eye was upon Harry.

"Er," said Hermione, her voice slightly higher than usual out of nerves. "Hello — er — hi."

The group focused its attention on Hermione instead, though eyes continued to flick back regularly to Harry.

"Well . . . erm . . . well, you know why you're here. Erm . . . well, Harry here had the idea — I mean" — Harry had given her a sharp look — "I had the idea — that it might be good if people who wanted to study Defense Against the Dark Arts — and I mean, really study it, you know, not the rubbish that Umbridge is doing with us" — Hermione's voice became suddenly much stronger and more confident) —

định thì cô ta đã chẳng đời nào có đây.

Những người mới đến ngồi xung quanh Harry, Ron và Hermione, thò từng nhóm hai ba người, một số tò mò có vẻ thích thú, những người khác thì tò mò, còn cô nàng Luna Lovegood đăm đăm nhìn vào khoảng không vô tận. Khi mọi người đã có ghế ngồi yên vị, tiếng chuyện trò líu lo im dần. Mọi con mắt đều nhìn Harry.

"Ờ..." Hermione bắt đầu nói, giọng cô nàng hơi hơi cao hơn bình thường vì bị căng thẳng quá. "Ừm... chào."

Cả nhóm tập trung sự chú ý vào Hermione thay vì Harry, nhưng những con mắt vẫn tiếp tục phóng ngược phía Harry một cách thường xuyên.

"Thế này... ừ... thưa, các bạn có biết tại sao các bạn đến đây... Harry ở đây có một sáng kiến... ý muốn nói..." Harry vừa quắc mắt nhìn cô nàng. Hermione nói tiếp: "Tôi có một ý kiến... là kể cũng hay rằng những người muốn học môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám... và mình nói là, học thiệt tình ấy, mấy người biết mà, chứ không phải đồ rác rưởi mà cô Umbridge đang dạy cho mình." (Giọng Hermione bỗng trở r

cause nobody could call that
fense Against the Dark Arts” —

Hear, hear,” said Anthony Goldstein,
Hermione looked heartened —
“Well, I thought it would be good if we,
I, took matters into our own hands.”

She paused, looked sideways at
Harry, and went on, “And by that I
mean learning how to defend
ourselves properly, not just theory but
real spells —”

You want to pass your Defense
Against the Dark Arts O.W.L. too
rough, I bet?” said Michael Corner.

Of course I do,” said Hermione at
once. “But I want more than that, I
want to be properly trained in Defense
because . . . because . . .” She took a
short breath and finished, “Because
of Voldemort’s back.”

The reaction was immediate and
predictable. Cho’s friend shrieked and
spilled butterbeer down herself, Terry
Boot gave a kind of involuntary twitch,
Padma Patil shuddered, and Neville

mạnh mẽ hơn và tự tin hơn.) “Bởi
không ai có thể gọi thứ đồ ấy là Ng
thuật Phòng chống Hắc ám được.”

Anthony Goldstein tán thành: “Đú
đúng lắm!” Hermione tỏ ra phấn ch
hắn lên: “VẬY ĐÓ, TÔI NGHĨ NẾU CHÚ
ta..., vâng, nếu được tùy nghi hành
động, thì sẽ là điều tốt.”

Cô nàng ngừng lại chốc lát, liếc n
sang Harry, rồi nói tiếp: “Và nói n
vậy, ý tôi muốn nói là học cách ph
vệ chính mình một cách thích đ
không chỉ lý thuyết mà là bùa chú th
sự...”

Michael Corner chăm chú n
Hermione, lên tiếng: “Tôi đoán k
cũng muốn thi đậu kỳ thi Pháp
Thường đẳng nữa chứ hả?”

Hermione nói ngay: “Dĩ nhiên là
muốn. Nhưng tôi muốn nhiều hơn
nữa. Tôi muốn được dạy dỗ đúng c
trong phòng vệ bởi vì... bởi vì...”
nàng hít một hơi sâu và nói nốt: “B
Chúa tể Voldemort đã trở lại.”

Phản ứng xảy ra tức thì và kh
lường trước được. Cô bạn của Cho
lên và làm đổ bia bơ xuống ngu
Terry Boot giật nảy mình ngoài ý mu
Padma Patil rùng mình, và Neville p

re an odd yelp that he managed to
r into a cough. All of them, however,
ked fixedly, even eagerly, at Harry.

Well . . . that's the plan anyway,"
d Hermione. "If you want to join us,
need to decide how we're going to

Where's the proof You-Know-Who's
ck?" said the blond Hufflepuff player
rather aggressive voice.

Well, Dumbledore believes it —"
rmione began.

You mean, Dumbledore believes
," said the blond boy, nodding at
rry.

Who are *you*?" said Ron rather
ely.

Zacharias Smith," said the boy, "and
rink we've got the right to know
actly what makes *him* say You-
ow-Who's back."

Look," said Hermione, intervening
ftly, "that's really not what this

ra một tiếng kêu lạc mà nó ráng xo
chuyển thành ra tiếng ho khan. T
nhiên, tất cả đều nhìn Harry một c
chăm chú, thậm chí háo hức nữa.

Hermione nói: "Và... dù sao thì
cũng chỉ là dự tính thôi. Nếu các b
muốn tham gia với tụi này, thì chúng
cần quyết định cách thức chúng
sẽ..."

"Đâu là bằng chứng Kẻ-mà-ai-cũ
biết-là-ai-đấy đã trở lại?" Câu hỏi
anh chàng tóc vàng cầu thủ
Quidditch Hufflepuff thốt lên bằng r
giọng khá là hung hăng.

Hermione bắt đầu: "À, th
Dumbledore tin điều đó..."

Anh chàng tóc vàng hát đầu về p
Harry: "Bạn muốn nói là th
Dumbledore tin *cậu ta* à?"

Ron chen ngang hơi thô lỗ: "Bạ
ai?"

Anh chàng tóc vàng nói: "Zachar
Smith. Và tôi nghĩ là chúng ta có quy
được biết chính xác điều gì khiến c
cậu ta nói là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-
đấy trở lại."

Hermione nhanh nhẩu xen vào: "T
này, điều đó thực ra không phải là m

eting was supposed to be about —”

It’s okay, Hermione,” said Harry.

It had just dawned upon him why there were so many people there. He knew that Hermione should have seen Sirius coming. Some of these people — maybe even most of them — had gathered up in the hope of hearing Harry’s story firsthand.

“What makes me say You-Know-Who’s back?” he asked, looking at Zacharias straight in the face. “I saw Sirius. But Dumbledore told the whole school what happened last year, and if I didn’t believe him, you don’t believe me, and I’m not wasting an afternoon trying to convince anyone.”

The whole group seemed to have held its breath while Harry spoke. Harry had the impression that even the man who was listening in. He was drinking the same glass with the filthy water; it was becoming steadily dirtier.

Zacharias said dismissively, “All

đích mà cuộc họp này dự tính...”

Harry nói: "Không sao đâu Hermione."

Nó vừa chớm vỡ lẽ ra tại sao có nhiều người đến đây như vậy. Nó chợt thấy lẽ ra Hermione nên biết là chuyện như thế này sẽ xảy ra. Một số người này – mà có lẽ là hầu hết – có mặt ở đây chỉ với hy vọng được nghe tiếp câu chuyện của Harry.

Nó nhìn thẳng vào mặt Zacharias lập lại câu hỏi của anh chàng này: "Điều gì khiến cho tôi nói là Kẻ-mà-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại à? tôi nhìn thấy hắn. Thầy Dumbledore cứ đã kể cho cả trường nghe câu chuyện xảy ra như thế nào hồi năm ngoái, nếu bạn không tin thầy, thì bạn cứ sẽ không tin tôi, và tôi sẽ không lãng phí một buổi chiều để tìm cách thu phục bất cứ ai hết."

Cả đám dường như đã nín thở trong lúc Harry nói. Harry có cảm tưởng ngay cả ông già ở quầy rượu cũng lắng tai nghe nó nói. Ông ta cứ chúi chùi lại mỗi một cái ly bằng cái nùi dơ đầy; cái ly rõ ràng càng lúc càng thêm.

Zacharias nói bướng: "Năm ng

Dumbledore told us last year was that Cedric Diggory got killed by You-Know-Who and that you brought Diggory's body back to Hogwarts. He didn't give details, he didn't tell us exactly how Cedric got murdered, I think we'd all like to know —"

If you've come to hear exactly what happened like when Voldemort murdered Cedric, well, I can't help you," Harry said. His temper, always so close to the surface these days, was rising again. He did not take his eyes from Zacharias Smith's aggressive face, determined not to look at Cho. "I don't want to talk about Cedric Diggory, all right? So if that's what you're here for, you might as well clear out."

He cast an angry look in Hermione's direction. This was, he felt, all her fault; she had decided to display him like some sort of freak and of course they had all turned up to see just how wild the story was. . . .

But none of them left their seats, not

thầy Dumbledore chỉ nói với chúng ta là Cedric Diggory bị Kẻ-mà-ai-cũ giết chết và rằng bạn đã đem xác của Diggory trở về trường Hogwarts. Thầy không kể cho chúng ta biết chính xác Diggory bị ám sát như thế nào, tôi nghĩ là tất cả chúng ta cũng muốn biết..."

Harry nói: "Nếu bạn đến đây để nghe chính xác chuyện như thế nào khi Voldemort ám sát ai đó, thì tôi không thể nào giúp bạn được." Cảm giác của Harry, vào những ngày này, luôn luôn mấp mé chực tràn, giờ đây lại trào dâng. Nó không rời mắt khỏi gương mặt khiêu khích của Zacharias Smith, quyết tâm không nhìn Cho. Harry nói tiếp: "Tôi không muốn nói chuyện về Cedric Diggory, được chứ? Cho rằng nếu bạn đến đây để nghe chuyện này thì bạn có thể ra về được rồi."

Harry ném một cái nhìn giận dữ về phía Hermione. Nó cảm thấy tất cả chuyện này đều do lỗi cô nàng này gây ra. Cô nàng đã quyết định trưng bày nó ra như một loại quái nhân và khiến thiên hạ kéo đến chỉ nhằm xem câu chuyện của nó hoang đường cỡ nào...

Nhưng không một ai rời khỏi chỗ

When Zacharias Smith, though he continued to gaze intently at Harry.

So," said Hermione, her voice very high-pitched again. "So . . . like I was saying . . . if you want to learn some sense, then we need to work out how we're going to do it, how often we're going to meet, and where we're going —"

"Is it true," interrupted the girl with her long plait down her back, looking at Harry, "that you can produce a Patronus?"

There was a murmur of interest around the group at this.

"Yeah," said Harry slightly defensively.

"A corporeal Patronus?"

The phrase stirred something in Harry's memory.

"Er — you don't know Madam Bones, do you?" he asked.

The girl smiled.

"She's my auntie," she said. "I'm

ngồi, ngay cả Zacharias Smith cũng không đi đâu hết, mặc dù anh ta tiếp tục chăm chú ngó Harry.

Giọng của Hermione lại một phần nữa lên tông cao vút. "Sao... như đang nói lúc nãy... nếu các bạn muốn học một số chiêu phòng vệ, thì mình cần vạch ra tỉ mỉ cách thức mình sẽ học, mức độ học thường xuyên như thế nào, và tụi mình sẽ đi đâu để..."

"Có đúng là..." Cô nàng có cái tóc dài tới lưng ngắm nghía Harry chên ngang một câu hỏi: "đúng bạn thể hô thần chú gọi lên một Thần Hộ Mệnh không?"

Nghe vụ này cả đám bèn nổi những lời xì xầm thích thú.

"Đúng." Harry đáp trong thế phờ phạc nhẹ nhàng.

"Một Thần Hộ Mệnh hữu hình à?"

Cụm từ cô gái dùng khiến Harry nghĩ tới một điều gì đó.

Nó hỏi: "Ờ... bạn có quen biết Bones không?"

Cô gái mỉm cười.

Cô nói: "Bà ấy là cô tôi. Tôi là Sus

san Bones. She told me about your aring. So — is it really true? You ke a stag Patronus?"

Yes," said Harry.

Blimey, Harry!" said Lee, looking reply impressed. "I never knew that!"

Mum told Ron not to spread it und," said Fred, grinning at Harry. ie said you got enough attention as as."

She's not wrong," mumbled Harry l a couple of people laughed. The ed witch sitting alone shifted very htly in her seat.

And did you kill a basilisk with that ord in Dumbledore's office?" nanded Terry Boot. "That's what e of the portraits on the wall told me en I was in there last year . . ."

Er — yeah, I did, yeah," said Harry.

ustin Finch-Fletchley whistled, the evey brothers exchanged

Bones. Cô tôi đã kể cho tôi nghe phiên tòa kỹ luật xử bạn. Vậy chuyện đó đúng thật à? Bạn đã hiện ra một Thần Hộ Mệnh có hình dạng một con nai à?"

Harry nói: "Phải."

"Trời ơi, Harry!" Lee kêu lên, tỏ xúc động sâu sắc. "Mình chưa từng biết chuyện đó!"

Fred nhe răng cười với Harry, r "Má biểu Ron đừng có đem chuyện đi nói tùm lum. Má nói em đã bị chửi đủ rồi."

"Bác ấy nói đúng." Harry lần bằm, vài người bật cười. Mụ phù thủy có mạng che mặt ngồi một mình hơi r ngượng trên cái ghế.

Terry Boot hỏi: "Và có phải bạn giết con rắn thần bằng lưới gươm trong văn phòng thầy Dumbledore không? Đây là chuyện mà một bức tranh máu bức chân dung trên tường kể nghe khi tôi ở trong đó hồi n ngoái..."

Harry nói: "Ờ... phải, tôi đã là đúng vậy."

Justin Finch-Fletchley huýt sáo, e em nhà Creevey đưa mắt nhìn nh

estruck looks, and Lavender Brown d “wow” softly. Harry was feeling htly hot around the collar now; he s determinedly looking anywhere at Cho.

And in our first year,” said Neville to group at large, “he saved that cerous Stone —”

Sorcerer’s,” hissed Hermione.

Yes, that, from You-Know-Who,” shed Neville.

lannah Abbott’s eyes were as round Galleons.

And that’s not to mention,” said Cho irry’s eyes snapped onto her, she s looking at him, smiling; his mach did another somersault), “all tasks he had to get through in the vizard Tournament last year — ting past dragons and merpeople l acromantulas and things . . .”

There was a murmur of impressed eement around the table. Harry’s ides were squirming. He was trying arrange his face so that he did not k too pleased with himself. The fact t Cho had just praised him made it ch, much harder for him to say the

kinh hoàng, và Lavender Brown k khê kêu lên một tiếng “wow”. Giờ c Harry cảm thấy hơi hơi nóng quanh nó kiên quyết nhìn đi bất cứ đâu m là tránh nhìn Cho.

Bỗng Neville nói lớn với cả đám: ‘ hời năm thứ nhất của tụi này, bạn đã cứu được Hòn đá Phù thủy...”

"Hòn đá Phù thủy." Hermione rít lê

Neville nói tiếp cho hết câu: "Ừ, khỏi tay Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy

Đôi mắt của Hannah Abbott tròn như những đồng tiền Galleon.

"Và đó là chưa kể..." Là Cho đã nói (đôi mắt Harry đột ngột nhìn Cho, cô nàng đang nhìn nó mỉm cười bao tử nó lại một phen nữa đổ lộn từ phèo.) "... tất cả những bài thi mà k ấy phải vượt qua trong cuộc Thi c Tam Pháp Thuật hời năm ngoái... r là vượt qua rồng và người cá và nh khổng lồ tám mắt và đủ thứ..."

Quanh bàn lại nổi lên tiếng xì tán đồng đầy thán phục. Ruột c Harry rói bời. Nó đang cố gắng đ chỉnh bộ mặt nó sao cho không c nổi tỏ ra quá ư hài lòng với ch mình. Cái sự kiện Cho vừa mới c khai ca ngợi khiến cho nó cảm th

ing he had sworn to himself he would them.

Look,” he said and everyone fell nt at once, “I . . . I don’t want to ind like I’m trying to be modest or /thing, but . . . I had a lot of help with that stuff . . .”

Not with the dragon, you didn’t,” d Michael Corner at once. “That was eriously cool bit of flying . . .”

Yeah, well —” said Harry, feeling it uld be churlish to disagree.

And nobody helped you get rid of se dementors this summer,” said san Bones.

No,” said Harry, “no, okay, I know I bits of it without help, but the point trying to make is —”

Are you trying to weasel out of owing us any of this stuff?” said harias Smith.

Here’s an idea,” said Ron loudly, ore Harry could speak, “why don’t i shut your mouth?”

càng khó khăn hơn rất, rất nh để nói ra được cái điều mà nó đã với chính mình là sẽ phải nói với r người.

"Nghe nè." Harry bắt đầu nói và r người im lặng ngay tức thì. "Tôi... không muốn làm ra vẻ như thể đang cố gắng khiêm tốn hay gì đó đ nhưng... tôi đã được hỗ trợ rất nh trong tất cả những vụ đó..."

Michael Corner nói ngay: "Vụ c rông thì có ai giúp đâu. Đó là nhờ c kỳ bình tĩnh khi bay chớ..."

Harry cảm thấy sẽ là thô lỗ r không đồng ý, bèn nói: "Ờm, thì..."

Susan Bones nói: "Và không ai g bạn đáng đũa bọn giám ngục trc mùa hè vừa rồi cả."

Harry nói: "Không, không, thôi đư tôi biết tôi đã làm được tí chút nh chuyện đó mà không có ai giúp c nhưng vấn đề tôi đang nói đến là..."

Zacharias Smith nói: "Có phải k đang né tránh việc chỉ vẽ cho chúng những độc chiêu đó không?"

Ron nói lớn trước khi Harry kịp i miệng: "Tôi có ý kiến đây: Tại sao k không ngậm miệng lại?"

Perhaps the word “weasel” had affected Ron particularly strongly; in any case, he was now looking at Zacharias as though he would like nothing better than to thump him. Zacharias flushed.

Well, we’ve all turned up to learn from him, and now he’s telling us he can’t really do any of it,” he said.

That’s not what he said,” snarled Fred Weasley.

Would you like us to clean out your pockets for you?” inquired George, pulling out a long and lethal-looking metal instrument from inside one of the Zonko’s bags.

Or any part of your body, really, wherever you’re not fussy where we stick this,” said Fred.

Yes, well,” said Hermione hastily, moving on . . . the point is, are we

Chẳng biết có phải từ “né tránh” (weasel [nguyên bản, từ “né tránh”]) Zacharias dùng là “weasel”. Họ của Ron là Weasley, mà Malfoy vẫn thì Ron có họ là Weasel – có nghĩa là “con chồn”.]) đặc biệt đùng chạm trán với Ron Weasley không, nhưng dù sao đi nữa, Ron đang nhìn chòng chọc Zacharias như thể nó không ước gì hơn thụi cho anh chàng một đấm Zacharias đả tía mặt mũi.

Anh chàng nói: "Thì đây, tất nhiên chúng ta đến đây để học hỏi Harry, nhưng mà giờ đây cậu ta nói cậu ta thiết tha không thể làm được bất cứ chiêu trò nào hết..."

Fred Weasley gầm gừ: "Nó đâu có nói như vậy."

George Weasley rút từ một trong những cái bao đựng đồ mua ở tiệm Zonko ra một dụng cụ dài bằng kim loại trông rất ghê, hỏi: "Bạn có muốn tụi này rửa tai dùm không?"

Fred nói thêm: "Hay bất cứ bộ phận nào của cơ thể bạn, thiết mà, tụi này không cầu kỳ kén chọn lắm cái chỗ nào gắn cái này vào đâu."

Hermione vội vàng nói: "Được thôi, tiếp theo... Vấn đề là chúng ta

eed we want to take lessons from Harry?"

There was a murmur of general agreement. Zacharias folded his arms. He said nothing, though perhaps this was because he was too busy keeping his eye on the instrument in George's hand.

"Right," said Hermione, looking relieved that something had at last been settled. "Well, then, the next question is how often we do it. I really don't think there's any point in meeting more than once a week —"

"Hang on," said Angelina, "we need to make sure this doesn't clash with our Quidditch practice."

"No," said Cho, "nor with ours."

"Nor ours," added Zacharias Smith.

"I'm sure we can find a night that works for everyone," said Hermione, slightly impatiently, "but you know, this is rather important, we're talking about learning to defend ourselves against Voldemort's Death Eaters —"

đồng ý là chúng ta muốn Harry có mặt hay không?"

Lại vang lên tiếng rì rầm tán đả chung chung. Zacharias khoanh tay không thêm nói gì nữa, mặc dù có vẻ tại nó đang còn bận canh chừng dụng cụ lăm le trong tay George.

"Tốt." Hermione nói, có vẻ nhẹ nhõm khi thấy rằng cuối cùng đã dàn xếp thỏa được một việc nào đó. "Vậy câu hỏi tiếp theo là tụi mình sẽ học bao lâu một lần. Tôi thiết tình cho là mỗi tuần tụi mình học không được một lần thì chẳng đáng công..."

Angelina nói: "Khoan đã. Chúng ta cần phải bảo đảm là chuyện học này không đụng chuyện tập dượt Quidditch của tụi này."

Cho nói: "Cũng không đụng nhữ buổi tập của tụi em nữa."

Zacharias Smith bèn thêm vào: "Không của tụi này nữa."

Hermione hơi mất kiên nhẫn, nàng nói: "Tôi chắc chắn là chúng ta có thể kiếm được một ngày tiện cho hết thầy mọi người. Nhưng các bạn biết đó, điều này rất là quan trọng, mình đang bàn bạc chuyện học cao"

Well said!" barked Ernie Macmillan, whom Harry had been expecting to speak long before this. "Personally I think this is really important, possibly more important than anything else we'll do this year, even with our O.W.L.s coming up!"

He looked around impressively, as though waiting for people to cry, "I rely not!" When nobody spoke, he went on, "I, personally, am at a loss to know why the Ministry has foisted such a useless teacher upon us at this critical period. Obviously they are in denial about the return of You-Know-Who, but they give us a teacher who is trying to actively prevent us from using defensive spells —"

"We think the reason Umbridge doesn't want us trained in Defense Against the Dark Arts," said Hermione, "is that she's got some . . . some mad idea that Dumbledore could use the

tự chuẩn bị cho bản thân mình chế lại những Tử thần Thực tử của Voldemort..."

"Quá đúng!" Đó là tiếng sủa của Ernie Macmillan, người mà Harry trông đợi phát biểu từ nãy giờ. Anh chẳng nói: "Cá nhân tôi nghĩ điều này thực sự quan trọng, có lẽ quan trọng hơn bất cứ điều gì khác mà chúng ta sẽ làm trong suốt niên học này, kể cả kỳ Pháp sư Thường đẳng sắp tới."

Anh chàng nhìn quanh một cách sững sờ, dường như chờ mọi người la lên "Dĩ nhiên là không rồi!". Khi không ai nói năng gì hết, anh chàng bèn tiếp: "Tôi, với tư cách cá nhân, hoang mang không hiểu tại sao Bộ Pháp Thuật lại đưa đến một giáo viên vô dụng như thế vào thời kỳ nguy cấp này. Hiển nhiên là họ chối bỏ sự thật về sự trở lại của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, chỉ đưa đến cho chúng ta một giáo viên cứ tìm cách chủ động ngăn cản chúng ta sử dụng bùa phòng vệ..."

Hermione nói: "Tội này cho là lý do khiến cô Umbridge không muốn cho mình được huấn luyện về Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám là vì cô ấy có ý tưởng điên khùng rằng th

dents in the school as a kind of private army. She thinks he'd mobilize against the Ministry."

Nearly everybody looked stunned at the news; everybody except Luna Lovegood, who piped up, "Well, that makes sense. After all, Cornelius Fudge has got his own private army."

"What?" said Harry, completely taken aback by this unexpected piece of information.

"Yes, he's got an army of fire-breathing dragons and phoenixes and other magical creatures," said Luna solemnly.

"No, he hasn't," snapped Hermione.

"Yes, he has," said Luna.

"What are heliophanes?" asked Hermione, looking blank.

"They're spirits of fire," said Luna, her protuberant eyes widening so that she looked madder than ever. "Great flaming creatures that gallop across the ground burning everything in front of them."

Dumbledore có thể dùng học sinh trong trường như một đội quân riêng. Cô ấy nghĩ là thầy sẽ động viên mình chống lại Bộ Pháp Thuật."

Hầu như mọi người đều sửng sốt trước cái thông tin này; mọi người ngoại trừ Luna Lovegood. Cô nàng nói: "Ừ, cái đó nghe có lý. Nói cho cùng thì ông Cornelius Fudge cũng đã có quân đội riêng của ông ấy."

"Cái gì?" Harry kêu lên, bật ngửa vì mẫu thông tin bất ngờ này.

Luna nghiêm trang nói một cách long trọng: "Ông ấy có riêng một quân Thiên Linh Hỏa."

Hermione ngắt lời: "Không, ông không có quân đội riêng."

Luna nói: "Có, ông ấy có."

Neville hỏi, có vẻ lúng túng: "Thiên Linh Hỏa là cái gì?"

Đôi mắt lồ lộ của Luna mở to hết cỡ khiến cho vẻ mặt cô nàng trông càng điên hơn bao giờ hết. Cô nàng nói: "Đó là những linh hồn của lửa. Những sinh vật cao lớn vĩ đại cháy rừng rực qua mặt đất thiêu đốt hết mọi thứ trước..."

They don't exist, Neville," said Hermione tartly.

Oh yes they do!" said Luna angrily.

I'm sorry, but where's the *proof* of it?" snapped Hermione.

There are plenty of eyewitness accounts, just because you're so row-minded you need to have everything shoved under your nose before you —"

Hem, hem," said Ginny in such a good imitation of Professor Umbridge that several people looked around in the room and then laughed. "Weren't we going to decide how often we're going to meet and get Defense lessons?"

Yes," said Hermione at once, "yes, yes, were, you're right . . ."

Well, once a week sounds cool," said Lee Jordan.

As long as —" began Angelina.

Yes, yes, we know about the hippogriff," said Hermione in a tense

Hermione gay gắt hỏi: "Chúng khác gì tồn tại đâu, Neville."

Luna tức giận nói: "Ồ có chứ, chứ có đấy."

Hermione lại át tiếng Luna: "Xin lỗi nhưng mà bằng chứng đâu để nói chúng tồn tại?"

"Có rất nhiều nhân chứng đã kể chuyện chỉ bởi vì đầu óc chị quá hẹp hòi rồi chị mới đòi hỏi mọi thứ phải được trình ra trước mũi chị trước khi chị..."

"E hèm, e hèm." Tiếng tăng hắt của Ginny nhái giọng bà Umbridge khiến đến nỗi nhiều người ngoảnh đầu nhìn quanh một cách cảnh giác để rồi cười. "Sao mà bọn mình không quyết định về việc sẽ gặp nhau vào những lúc nào và học những bài phòng thủ nào nhỉ?"

Hermione nói ngay: "Phải. Ừ, em em nói đúng..."

Lee Jordan nói: "Được, mỗi tuần một lần, nghe được à."

Angelina bắt đầu: "Miễn là..."

Hermione nói ngay, giọng căng thẳng: "Được rồi, được rồi, tụi này biết vụ Quidditch mà. Vậy thôi, một v

ce. "Well, the other thing to decide is where we're going to meet . . ."

This was rather more difficult; the whole group fell silent.

"Library?" suggested Katie Bell after a few moments.

"I can't see Madam Pince being too impressed with us doing jinxes in the library," said Harry.

"Maybe an unused classroom?" said Dean.

"Yeah," said Ron, "McGonagall might let us have hers, she did when Harry was practicing for the Triwizard . . ."

But Harry was pretty certain that McGonagall would not be so accommodating this time. For all that Hermione had said about study and network groups being allowed, he had the distinct feeling this one might be considered a lot more rebellious.

"Right, well, we'll try to find somewhere," said Hermione. "We'll send a message round to everybody

khác phải quyết định là chúng ta gặp nhau ở đâu..."

Vụ này coi bộ khó hơn; cả đám im re.

Một lát sau Katie Bell đề nghị: "Thư viện nhé?"

Harry nói: "Tớ không nghĩ bà Pince lại vui mừng khi thấy tụi mình thi phép thần chú trong thư viện đâu."

Dean nói: "Hay là một phòng trống không có lớp nào đang học?"

Ron nói: "Ừ, cô McGonagall có lẽ cho tụi mình mượn phòng học của cô ấy. Hồi Harry cần phòng để thực tập cho trận thi đấu Tam Pháp Thuật, cô ấy đã cho bạn ấy mượn phòng..."

Nhưng Harry khá chắc chắn là giám sư McGonagall sẽ không sẵn lòng cung cấp phòng ốc như lần trước. Vì mặc dù Hermione có nói đủ thứ về việc lập nhóm học tập và nhóm làm tập về nhà là được cho phép, nhưng nó có linh cảm rất rõ ràng là vụ này sẽ bị coi là mang nhiều tính loạn hơn.

Hermione nói: "Đúng, thôi chúng ta sẽ tìm ra được một chỗ nào đó. tụi mình sẽ gửi thư giáp vòng tới mọi người

en we've got a time and a place for first meeting."

She rummaged in her bag and produced parchment and a quill, then satiated, rather as though she was obliging herself to say something.

"I-I think everybody should write their names down, just so we know who was here. But I also think," she took a deep breath, "that we all ought to agree not to shout about what we're doing. So if I sign, you're agreeing not to tell Umbridge — or anybody else — what we're up to."

Fred reached out for the parchment and cheerfully put down his signature, but Harry noticed at once that several other people looked less than happy at the prospect of putting their names on the parchment.

"Er . . ." said Zacharias slowly, not touching the parchment that George was holding to pass him. "Well . . . I'm sure Umbridge will tell me when the meeting is."

tụi này ấn định được thời gian và địa điểm cho buổi học đầu tiên."

Cô nàng lục lọi trong túi xách tay của mình rồi kiếm ra một miếng giấy da và một cây viết lông ngỗng, rồi ngồi xuống ngừng một chút, như thể cô nàng đang tự gồng mình để nói điều gì đó. Hít một hơi dài, cô nàng bắt đầu.

"Mình... mình nghĩ rằng mọi người nên viết tên vào đây, chỉ để biết rằng đã đến đây. Nhưng mà mình nghĩ rằng," cô bé hít một hơi sâu, "rằng chúng ta nên thoả thuận với nhau là không nói với người khác về việc chúng ta đang làm. Vì vậy khi các bạn ký tên bạn, coi như các bạn đồng ý rằng sẽ không nói với Umbridge hay với bất kỳ ai khác về những gì chúng ta đã thoả thuận."

Fred thò tay lấy tấm giấy da và phớt khởi ký cái tên mình vào, nhưng ngay lập tức, Harry để ý nhận thấy có những người không được vui vẻ cho lắm trước cái viễn cảnh phải ghi tên mình vào danh sách.

Khi George chuyển tấm giấy da cho Zacharias, anh chàng không cầm bút mà nói chậm rãi: "Ờ... Thôi... Tôi chỉ là Ernie sẽ nói cho tôi biết khi nào phiên họp tiếp theo."

But Ernie was looking rather hesitant about signing too. Hermione raised her eyebrows at him.

"I — well, we are *prefects*," Ernie stammered. "And if this list was found . . . well, I mean to say . . . you said for yourself, if Umbridge finds out . . ."

"You just said this group was the most important thing you'd do this year," Harry reminded him.

"I — yes," said Ernie, "yes, I do believe that, it's just . . ."

"Ernie, do you really think I'd leave that list lying around?" said Hermione sternly.

"No. No, of course not," said Ernie, looking slightly less anxious. "I — yes, of course I'll sign."

Nobody raised objections after Ernie, though Harry saw Cho's friend give her a rather reproachful look before adding her name. When the last person — Zacharias — had signed, Hermione took the parchment back and slipped it carefully into her bag. There was an awkward feeling in the group now. It was as

Nhưng Ernie cũng tỏ ra ngại ngùng không kém về chuyện ký tên. Hermione nhướn đôi chân mày nhìn anh ta.

Ernie đành bộc lộ: "Tôi... Ừ, chúng ta là *Huynh trưởng*, và nếu cái danh sách này bị phát hiện... À, tôi muốn nói là... mà chính bạn cũng đã nói điều đó nếu mà bà Umbridge phát hiện..."

Harry nhắc nhở anh ta: "Bạn vừa nói nói tham gia nhóm này là điều quan trọng nhất mà bạn làm trong năm học này mà."

Ernie nói: "Tôi... ờ phải, tôi có tưởng là, đó chỉ là..."

Hermione bực mình nói: "Ernie, có bộ thiệt tình bạn tưởng là tôi sẽ để cái danh sách này bị lộ sao?"

Ernie có vẻ hơi hơi bớt lo lắng, rồi nói: "Không. Không, dĩ nhiên là không. Tôi... ừ, dĩ nhiên là tôi ký chứ."

Sau Ernie không còn ai phản đối nữa, mặc dù Harry thấy bạn của Cho nhìn Cho một cách trách móc trước khi thêm tên của mình vào giấy da. Người cuối cùng — Zacharias — đã ký tên xong, Hermione nhận lại tấm giấy da và cẩn thận nhét nó vào túi xách của cô nàng. Bây giờ mọi người tr

ugh they had just signed some kind
contract.

Well, time's ticking on," said Fred
sly, getting to his feet. "George,
, and I have got items of a sensitive
ure to purchase, we'll be seeing you
later."

n twos and threes the rest of the
up took their leave too. Cho made
er a business of fastening the
ch on her bag before leaving, her
g dark curtain of hair swinging
ward to hide her face, but her friend
od beside her, arms folded, clicking
tongue, so that Cho had little
oice but to leave with her.

As her friend ushered her through
door, Cho looked back and waved
Harry.

Well, I think that went quite well,"
d Hermione happily, as she, Harry,
d Ron walked out of the Hog's Head
to the bright sunlight a few moments
er, Harry and Ron still clutching their
tles of butterbeer.

đám đều có một cảm giác rất lạ. Có
như tụi nó vừa mới ký xong một
giao ước vậy.

Fred đứng lên, lanh lợi nói: "Th
thời giờ ngựa chạy tên bay. Geor
Lee, và tôi có một số hàng hóa c
biệt cần phải đi mua ngay, cho nên
hẹn gặp lại toàn thể quý vị sau."

Đám người còn lại cũng lần lượt
về, từng nhóm hai người hoặc
người. Cho loay hoay khá lâu với
dây kéo của cái túi xách tay của
nàng trước khi ra về, mái tóc như b
màn đen nhánh của Cho rũ xuống p
trước che khuất gương mặt; nhưng
bạn của Cho thì cứ đứng ngay b
cạnh, hai tay khoanh trước ngực,
lưỡi xuýt xoa, khiến Cho không c
lựa chọn nào khác hơn là cùng cô b
ra về cho xong.

Khi cô bạn đi kèm Cho đi ra c
Cho ngoảnh nhìn lại và vẫy tay ch
Harry.

"Ừm, mình thấy vậy là xuôi chèo r
mái rồi đó." Hermione vui vẻ nói khi
nàng cùng với Harry và Ron rời k
quán Đầu Heo vài khắc sau đó
bước ra không gian rực rỡ nắng b
ngoài. Ron và Harry vẫn còn nắm
chai bia bơ của tụi nó.

When did this — when did she — ?”

They met at the Yule Ball and they together at the end of last year,” and Hermione composedly. They had walked into the High Street and she looked outside Scrivenshaft’s Quill Shop, where there was a handsome display of pheasant-feather quills in the window. “Hmm . . . I could do with a new quill.”

She turned into the shop. Harry and Ron followed her.

Which one was Michael Corner?” Ron demanded furiously.

The dark one,” said Hermione.

I didn’t like him,” said Ron at once.

Big surprise,” said Hermione under her breath.

But,” said Ron, following Hermione along a row of quills in copper pots, “I thought Ginny fancied Harry!”

Hermione looked at him rather

“Chuyện này đã... con nhỏ bỏ bùa từ hồi nào?”

Hermione điềm tĩnh nói: "Tụi nó gặp nhau ở Vũ hội Giáng sinh rồi chơi trò đố với nhau từ cuối năm học trước." Hermione đưa nó đã đi ra tới đường High Street và Hermione dừng chân trước cửa tiệm Viết lông ngỗng của Scrivenshaft, chỗ đó đang có một cửa trưng bày xinh xắn những cây viết lông chim trĩ đằng sau cửa kính. "Hmm... mình cần sắm một cây viết mới."

Cô nàng quẹo vào cửa hàng. Harry và Ron đành đi theo.

Ron vẫn tức giận hạch hỏi: "Thẻ nào là Michael Corner?"

Hermione nói: "Anh chàng da sạm"

Ron nói ngay: "Mình không ưa thẻ đen đó."

Hermione nói thì thầm: "Kỳ vậy".

Ron lẻo đẻo theo Hermione đi dọc theo một hàng cây viết lông chim cắm trong mấy cái bình bằng đồng. "Nhưng, mình cứ tưởng Ginny thích Harry chứ!"

Hermione nhìn Ron coi bộ hơi

ingly and shook her head.

Ginny *used* to fancy Harry, but she
re up on him months ago. Not that
e doesn't *like* you, of course," she
led kindly to Harry while she
mined a long black-and-gold quill.

Harry, whose head was still full of
o's parting wave, did not find this
ject quite as interesting as Ron,
o was positively quivering with
ignation, but it did bring something
ne to him that until now he had not
lly registered.

So that's why she talks now?" he
ed Hermione. "She never used to
in front of me."

Exactly," said Hermione. "Yes, I
ik I'll have this one . . ."

She went up to the counter and
ided over fifteen Sickles and two
uts, Ron still breathing down her
ck.

Ron," she said severely as she
ned and trod on his feet, "this is

thương hại rồi lắc đầu.

"*Hồi xưa* Ginny mê Harry, nhưng
bé đã hết mê bạn ấy từ nhiều tháng
nay rồi." Cô nàng tử tế nói thêm
Harry trong khi vẫn nhìn chăm
xăm soi một cây viết lông chim trĩ
màu vàng-và-đen: "Dĩ nhiên là khác
phải cô bé không *thích* bồ đâu."

Đầu óc Harry lúc này vẫn đầy
hình ảnh của Cho lúc cô nàng tạm
nó, nên nó chẳng thấy đề tài đang
cái hấp dẫn như Ron. Anh chàng
đang hết sức rúng động vì cảm ph
nhưng chuyện này quả là có giúp
Ron hiểu rõ một điều là mãi cho
tận bây giờ nó vẫn chưa thực sự
tâm đến em gái mình.

Nó hỏi Hermione: "Thì ra vậy mà
này nó nói chuyện à? Hồi trước nó
đời nào mở miệng trước mặt m
đâu."

Hermione nói: "Chính thế. A, m
nghĩ là mình chọn cái này..."

Cô nàng đi tới quầy trả tiền đưa
mười lăm Sickle và hai Knut, Ron
đuổi theo theo cô nàng sát gót.

Khi Hermione quay lại và dẫm p
chân Ron, cô nàng nghiêm khắc r

actly why Ginny hasn't told you she's
ing Michael, she knew you'd take it
lly. So don't harp on about it, for
aven's sake."

What d'you mean, who's taking
/thing badly? I'm not going to *harp*
about anything . . ."

Ron continued to chunter under his
ath all the way down the street.
rmione rolled her eyes at Harry and
n said in an undertone, while Ron
s muttering imprecations about
:hael Corner, "And talking about
:hael and Ginny . . . what about Cho
d you?"

What d'you mean?" said Harry
ckly.

It was as though boiling water was
ng rapidly inside him; a burning
isation that was causing his face to
art in the cold — had he been that
rious?

Well," said Hermione, smiling
htly, "she just couldn't keep her
s off you, could she?"

Harry had never before appreciated

"Ron, đây chính xác là lý do Gir
không kể cho bồ nghe chuyện nó t
hò với Michael, cô bé biết là bồ sẽ
đó là chuyện xấu xa. Cho nên bồ l
ron làm phước đừng có lải nhải h
cái chuyện đó nữa."

"Bồ muốn nói gì chứ? Ai coi đó
chuyện xấu xa hả? Tui sẽ không th
lải nhải về bất cứ cái gì nữa..."

Ron vẫn còn cảm râm nho nhỏ tr
họng suốt đoạn đường đi xuống p
Trong khi Ron còn đang lảm bảm
xả Michael Corner thì Hermione c
tròn con mắt nhìn sang Harry và th
gọng: "Sẵn đang nói chuyện về Gir
và Michael... Còn bồ với Cho ra s
rồi?"

Harry hỏi ngay: "Bồ muốn nói gì?"

Dường như bên trong người
đang có dầu sôi lửa bỏng; một c
giác cháy rùng rục bùng lên khiến c
mặt mũi nó nhúc buốt trong khí t
lạnh lạnh — Chẳng lẽ nó đã để t
cảm bực lộ lộ liễu như vậy sao?

Hermione nhẹ mím cười: "Chà,
nàng không cách gì rời *mất* khỏi
hén?"

Trước đây chưa bao giờ Harry nh

t how beautiful the village of | thấy làng Hogsmeade đẹp đến n
gsmeade was. | vậy.

— CHƯƠNG 17 —

ĐẠO LUẬT GIÁO DỤC SỐ HAI MƯƠI BỐN *EDUCATIONAL DECREE NUMBER TWENTY-FOUR*

Harry felt happier for the rest of the weekend than he had done term. He and Ron spent much of the day catching up with all their homework again, and although this could hardly be called fun, the last bit of autumn sunshine persisted, so rather than sitting hunched over tables in the common room, they took their work outside and lounged in the shade of a large beech tree on the edge of the lake.

Hermione, who of course was up to speed with all her work, brought more

Thời gian còn lại của ngày cuối tuần đó Harry cảm thấy vui hơn bất cứ lúc nào khác trong suốt kỳ. Nó và Ron dành phần lớn thời gian của ngày chủ nhật với bài tập về nhà và mặc dù điều này khó mà gọi là thú cho được, nhưng ánh nắng cuối mùa thu cứ nấn kéo dài, nên thay vì ngồi còng lưng trên bàn học trong phòng sinh hoạt chung, tụi nó bưng sách vở ra ngoài nằm ườn dưới tán của một cây khổng lồ đứng bên cạnh cái hồ.

Hermione dĩ nhiên luôn luôn làm mọi bài tập của mình đúng ngày đ

ol outside with her and bewitched
knitting needles so that they
shed and clicked in midair beside
; producing more hats and scarves.

The knowledge that they were doing
nothing to resist Umbridge and the
istry, and that he was a key part of
rebellion, gave Harry a feeling of
nense satisfaction. He kept reliving
urday's meeting in his mind: all
se people, coming to him to learn
fense Against the Dark Arts . . . and
looks on their faces as they had
ard some of the things he had done .
and Cho praising his performance in
Triwizard Tournament. . . .

The knowledge that all those people
not think him a lying weirdo, but
neone to be admired, buoyed him
so much that he was still cheerful
Monday morning, despite the
ninent prospect of all his least
orite classes.

le and Ron headed downstairs from
ir dormitory together, discussing
gelina's idea that they were to work
a new move called the Sloth Grip

hạn, nên cô nàng rảnh rỗi đem len
và phù phép cho đôi kim đan của m
lơ lửng giữa không trung bên cạnh
và tự động lích kích đan những r
cùng khăn quàng cổ.

Với ý thức là tội nó đang làm r
điều gì đó phản kháng lại
Umbridge và Bộ Pháp Thuật, và nó
nhân tố then chốt của cuộc nổi l
này, Harry có được một cảm giác th
thê hết chỗ nói. Nó cứ cho tái diễn
trong đầu cuộc họp này vào ngày t
bảy: tất cả những con người ấy, c
vớ nó để học Nghệ thuật Phòng ch
Hắc ám... và vẻ mặt của họ khi
nghe kể về những gì nó đã làm...
Cho ca ngợi sự thi thố của nó tr
cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật...

Việc hiểu được là tất cả những c
người đó không coi nó là kẻ lập dị
trá, nó được động viên, và nó ph
chấn tinh thần lên rất nhiều, đến
sáng thứ hai nó vẫn còn cảm thấy
hởi phấn khởi, bất chấp ngày hôm
hứa hẹn toàn là những lớp học mà
ít hứng thú nhất.

Nó và Ron ra khỏi phòng ngủ
cùng đi xuống cầu thang với nhau, v
bàn bạc về ý kiến của Angelina là
nó nên luyện tập một kỹ thuật

l during that night's Quidditch practice, and not until they were flying across the sunlit common room did they notice the addition to the room that had already attracted the attention of a small group of people.

A large sign had been affixed to the Gryffindor notice board, so large that it covered everything else on there — lists of secondhand spellbooks for sale, the regular reminders of school lessons from Argus Filch, the Quidditch team training schedule, the offers to purchase certain Chocolate Frog cards for free, the Weasleys' new advertisement for testers, the dates of the Hogsmeade weekends, and the lost-and-found notices.

The new sign was printed in large black letters and there was a highly official-looking seal at the bottom. On the right side a neat and curly signature.

chuyển mới gọi là Cù Lăn Lăn trong buổi tập Quidditch tối hôm nay. Khi băng ngang được nửa chừng cửa phòng sinh hoạt chung đầy nắng sáng thì tụi nó chợt nhận thấy căn phòng thêm cái gì đó và cái đó đang thu hút sự chú ý của một số người khác đông lắm.

Một tấm bảng to tướng đã được gắn lên bảng thông báo của nhà Gryffindor tới đến nỗi nó che bít hết mọi thứ khác trên đó — nào là danh mục mấy cuốn sách Thần chú xài rồi bán rẻ, những lời nhắc nhở thường xuyên của thầy giám thị Argus Filch, lịch tập dượt của đội Quidditch, lời rao đổi chác của người khác mấy tấm thẻ Nhái Sô cô-lan, quảng cáo mới tìm người thử nghiệm của hai anh em sinh đôi nhà Weasley, lịch những ngày cuối tuần được phép đi chơi làng Hogsmeade, và rao tìm của rơi.

Tấm bảng thông báo mới được dán bằng mẫu tự đen to cỡ và có một cái dấu đóng trông rất ư trịnh trọng ở cuối bảng thông báo bên cạnh một chữ ký ngoằn ngoèo tinh xảo.

———— BY ORDER OF ————

The High Inquisitor of Hogwarts

Thanh Tra Tối Cao Trường Hogwarts

All Student Organizations, Societies, Teams, Groups, and Clubs are hereby disbanded.

An Organization, Society, Team, Group, or Club is hereby defined as a regular meeting of three or more students.

Permission to re-form may be sought from the High Inquisitor (Professor Umbridge).

No Student Organization, Society, Team, Group, or Club may exist without the knowledge and approval of the High Inquisitor.

Any student found to have formed, joined, or to belong to, an Organization, Society, Team, Group, or Club that has not been approved by the High Inquisitor will be expelled.

Tất cả tổ chức, hội đoàn, đội, nhóm và câu lạc bộ từ nay đều phải được giải tán.

Một Tổ chức, hội đoàn, đội, nhóm và câu lạc bộ được định nghĩa ở đây là một sự tụ tập thường xuyên của từ ba học sinh trở lên.

Giấy phép tái lập có thể xin ở Thanh tra Tối cao (Giáo sư Umbridge).

Không một Tổ chức, hội đoàn, đội, nhóm, và câu lạc bộ học sinh nào được phép tồn tại mà không được Thanh tra Tối cao biết đến và chấp thuận.

Bất cứ học sinh nào bị phát hiện thành lập, hay thuộc về, một Tổ chức, hội đoàn, đội, nhóm, và câu lạc bộ không được phê chuẩn của Thanh tra Tối cao sẽ bị đuổi học.

The above is in accordance with Educational Decree Number Twenty-four.

Thông báo trên phù hợp với tinh thần nội dung Đạo luật Giáo dục số Hai-mươi bốn.

Signed:

Dolores Jane Umbridge
HIGH INQUISITOR

Harry and Ron read the notice over the heads of some anxious-looking second years.

"Does this mean they're going to shut it down the Gobstones Club?" one of them asked his friend.

"I reckon you'll be okay with Gobstones," Ron said darkly, making a second year jump. "I don't think you're going to be as lucky, though, do you?" he asked Harry as the second years hurried away.

Harry was reading the notice through his pain. The happiness that had filled him since Saturday was gone. His fingers were pulsing with rage.

"This isn't a coincidence," he said, his hands forming fists. "She knows."

"She can't," said Ron at once.

There were people listening in that direction. And let's face it, we don't know how many of the people who turned up here can trust. . . . Any of them could have run off and told Umbridge . . ."

Harry và Ron nhónng đọc cái thông báo qua đầu của một nhóm vài ba học sinh năm thứ hai trông có vẻ lo âu.

Một đứa trong nhóm này hỏi bạn Harry: "Có nghĩa là họ sẽ dẹp tiệm luôn Câu lạc bộ Yêu Thạch sao?"

Ron đáp không được minh bạch chút nào: "Anh đoán là các em sẽ không gặp vấn đề gì với Câu lạc bộ Yêu Thạch đâu." Bọn học sinh năm thứ hai lật đật đi rồi, Ron nói với Harry: "Nhưng mình không tin là tụi mình được may mắn như tụi nó, bồ có tin không?"

Harry đang đọc kỹ lại cái thông báo một lần nữa. Niềm hạnh phúc vốn tràn ngập tâm hồn nó từ hôm thứ bảy giờ giờ bỗng tiêu biến. Trong lòng nó giờ giờ trào dâng một cơn phẫn nộ.

Hai bàn tay co lại thành nắm đấm, nó nói: "Đây không phải là ngẫu nhiên. Mụ ấy biết."

Ron nói ngay: "Mụ không thể biết đâu."

"Có kẻ nghe lén trong quán. Và mình hãy nhìn thẳng vào vấn đề đi, mình đâu biết được có bao nhiêu trong số những người có mặt ở đó là đáng tin cậy... Bất cứ ai trong số họ có

and he had thought they believed
i, thought they even admired him . .

Zacharias Smith!" said Ron at once,
rching a fist into his hand. "Or — I
ught that Michael Corner had a
lly shifty look too —"

I wonder if Hermione's seen this
?" Harry said, looking around at the
or to the girls' dormitories.

Let's go and tell her," said Ron. He
rned forward, pulled open the door,
l set off up the spiral staircase.

le was on the sixth stair when it
opened. There was a loud, wailing,
xonlike sound and the steps melted
ether to make a long, smooth stone
e.

here was a brief moment when Ron
d to keep running, arms working
dly like windmills, then he toppled
r backward and shot down the

đều có thể trở mặt mà đi ton hót
mụ Umbridge..."

Vậy mà nó cứ tưởng bọn chúng
tưởng nó, thậm chí tưởng bỏ là chú
ngưỡng mộ nó nữa chứ...

Động nắm đấm vào bàn tay c
mình, Ron nói ngay: "Zacharia Sm
Chính nó, hoặc là... Mình nghĩ th
Michael Corner cũng có vẻ mặt
quyệt lắm..."

Harry ngoái đầu lại nhìn về phía c
phòng ngủ của nữ sinh, nói: "M
thắc mắc là Hermione đã xem th
báo này chưa?"

"Tụi mình đi nói cho nó biết đi!" F
nói ngay và lao tới trước, kéo cá
cửa mở ra, và bắt đầu trèo lên cái c
thang xoắn.

Nó chỉ mới leo lên được tới b
thang thứ sáu thì sự cố xảy ra. Một
thanh bẻ gãy tai vang lên nghe như tiế
còi xe ô tô rền rĩ, và tất cả những b
thang hoà vào nhau tạo thành một k
đá nghiêng dài trông như cái cầu tru

Ron chỉ cố chạy được theo đà c
xíu, hai tay quơ quào loạn xạ tr
không trung như chong chóng cối
gió, rồi sau đó nó bật ngựa ra sau, r
chổng kèn, lăn quay xuống cái c

vly created slide, coming to rest on back at Harry's feet.

Er — I don't think we're allowed in girls' dormitories," said Harry, ling Ron to his feet and trying not to gh.

Two fourth-year girls came zooming efully down the stone slide.

Oooh, who tried to get upstairs?" y giggled happily, leaping to their t and ogling Harry and Ron.

Me," said Ron, who was still rather heveled. "I didn't realize that would open. It's not fair!" he added to rry, as the girls headed off for the trait hole, still giggling madly. Hermione's allowed in our dormitory, v come we're not allowed — ?"

Well, it's an old-fashioned rule," said rmione, who had just slid neatly o a rug in front of them and was v getting to her feet, "but it says in *gwarts: A History* that the founders ught boys were less trustworthy n girls. Anyway, why were you trying get in there?"

tuột mới được tạo ra, nằm thẳng cả bên cạnh chân của Harry.

Harry kéo Ron đứng lên, ráng sức nhịn cười. Nó nói: "Ờ... chắc là mình không được phép đi lên phòng ngủ của tụi con gái."

Vừa lúc đó có hai cô nàng năm tư hí hửng lao tuột xuống cái đầu t bằng đá.

Hai cô đứng lên liếc mắt đưa t với Ron và Harry, cười khúc kha khích. "Oooh, ai vừa định leo lên đấy

"Tớ." Ron đáp, vẫn còn bị te tuè chề. "Tớ không biết là có cái vụ t dài này." Khi hai cô gái đã đi về p cái lỗ chân dung, vẫn rúc rích c như phát khùng, Ron nói thêm Harry: "Chẳng công bằng chút nào t Hermione thì được phép vào phòng ngủ của tụi mình, vậy thì tại sao mình lại bị cấm cửa..."

Hermione vừa tuột xuống gần n ngay trên tấm thảm trước mặt Ron Harry, và đang lồm cồm đứng dậy. nàng nói: "Ôi, đó là một nội qui xưa xưa lơ. Nhưng mà trong cu *Hogwarts, Một Lịch Sử* có ghi là nữ người sáng lập trường cho rằng c trai thì không đáng tin tưởng bằng c

To see you — look at this!" said
n, dragging her over to the notice
ard.

Hermione's eyes slid rapidly down
notice. Her expression became
ny.

Someone must have blabbed to
!" Ron said angrily.

They can't have done," said
rmione in a low voice.

You're so naive," said Ron, "you
ik just because you're all honorable
l trustworthy —"

No, they can't have done because I
a jinx on that piece of parchment
all signed," said Hermione grimly.
lieve me, if anyone's run off and
l Umbridge, we'll know exactly who
y are and they will really regret it."

What'll happen to them?" said Ron
jerly.

Well, put it this way," said Hermione,
l make Eloise Midgen's acne look

gái. Dù sao đi nữa, có chuyện gì
hai bồ định đột nhập khuê phòng c
tụi mình hử?"

Ron kéo Hermione đi về phía t
bảng thông báo. "Có chuyện cần c
bồ... xem cái này đi!"

Đôi mắt Hermione lướt nhanh xuố
cái thông báo. Nét mặt cô nàng
đanh lại như đá.

Ron tức tối nói: "Chắc hẳn là đã
đưa đi ton hót với mụ ta."

Hermione nói bằng một giọng k
khẽ: "Tụi nó không làm như vậy đâu

Ron nói: "Bồ ngây thơ quá! Bồ
nghĩ thế bởi vì bồ là người trọng d
dự và đáng tin cậy..."

Hermione vẫn khẳng khẳng: "Khô
Tụi nó không thể làm được bởi vì m
đã ếm một bùa độc lên tám giấy da
tất cả tụi mình đã ký tên lên đó. Hã
mình, nếu có đứa nào phản phé đi
hót với mụ Umbridge, tụi mình sẽ k
đích xác kẻ đó là ai và kẻ đó sẽ p
thực sự ăn năn hối hận."

Ron hăm hờ nói: "Thế chuyện gì
xảy ra?"

Hermione nói: "À, nó như thế n
mặt kẻ đó sẽ kinh hoàng đến nỗi

... a couple of cute freckles. Come let's get down to breakfast and see what the others think. . . . I wonder whether this has been put up in all the houses?"

It was immediately apparent on entering the Great Hall that Umbridge's notice had not only appeared in the Gryffindor Tower. There was a peculiar intensity about the chatter and an extraordinary sense of movement in the Hall as people scurried up and down their tables conferring on what they had read. Harry, Ron, and Hermione had already taken their seats when Neville, Dean, Fred, George, and Ginny descended upon them.

"Did you see it?"

"D'you reckon she knows?"

"What are we going to do?"

They were all looking at Harry. He glanced around to make sure there were no teachers near them.

"We're going to do it anyway, of course," he said quietly.

"I knew you'd say that," said George, slapping and thumping Harry on the

với mấy cái mụn của Eloise Midgen là hai nốt tàn nhanh xinh xắn. Tụi mình đi thôi, xuống dưới phòng ăn sáng với những người khác nghĩ sao... Mất thắc mắc là cái thông báo này có dán lên trong tất cả các Nhà không?

Sự thể rõ ràng ngay tức thì khi tụi mình bước vào Đại sảnh đường, rằng bảng thông báo của giáo sư Umbridge không chỉ xuất hiện ở Tháp Gryffindor mà thôi. Nó là chủ đề thảo luận đặc biệt của mọi người và Hội trường nháo nhào một cách đặc biệt khi mọi người lăng xăng bàn tán về những gì họ vừa được đọc. Harry, Ron và Hermione vừa mới ngồi xuống ghế thì Neville Dean, Fred, George, và Ginny đã tới bu quanh của tụi nó.

"Mấy bồ có thấy nó không?"

"Bồ có nghĩ là mẹ ta biết không?"

"Bồ định sẽ làm gì?"

Tất cả tụi nó đều nhìn Harry. Nó liếc mắt nhìn quanh để biết chắc là không có thầy cô giáo nào ở gần tụi nó.

Rồi nó nói khẽ: "Dĩ nhiên là dù sao nào nữa đi tụi mình vẫn tiến hành."

George cười tươi rói và vỗ mạnh cánh tay Harry: "Tụi này đã biết tru

1.

The prefects as well?" said Fred, looking quizzically at Ron and Hermione.

Of course," said Hermione coolly.

Here comes Ernie and Hannah Abbott," said Ron, looking over his shoulder. "And those Ravenclaw prefects and Smith . . . and no one looks any spotty."

Hermione looked alarmed.

Never mind spots, the idiots can't see over here now, it'll look really suspicious — sit down!" she mouthed to Ernie and Hannah, gesturing frantically to them to rejoin the Hufflepuff table. "Later! We'll — talk — you — *later!*"

I'll tell Michael," said Ginny impatiently, swinging herself off her perch. "The fool, honestly . . ."

She hurried off toward the Ravenclaw table; Harry watched her go. Cho was sitting not far away, talking to the curly-haired friend she had brought along to the Hog's Head.

là em sẽ nói vậy."

Fred nhìn Ron và Hermione với vẻ châm chọc, hỏi: "Quý vị Huynh trước cũng nói vậy chứ?"

Hermione nói giọng mát mẻ: "Đúng thôi."

Ron ngoái đầu ngó qua vai, rồi nói: "Ernie và Hannah tới rồi kìa. Cả những thằng cha Ravenclaw và Smith và những người khác không ai có tí vết khảm nghi nào trên mặt hết."

Hermione trông có vẻ lo sợ.

"Đừng bận tâm đến vết viết lúc này, mấy đứa ngu không thể kéo tới được vào lúc này đâu, như vậy sẽ rất nguy hiểm... Ngồi xuống đi!" Cô nàng nói với Ernie và Hannah, ra dấu như để cho tụi nó quay lại dãy bàn của Hufflepuff. "Lát nữa! Tụi này... sẽ nói chuyện với... mấy bồ... *sau!*"

Ginny mắt hết kiên nhẫn, tự lái mình ra khỏi băng ghế. "Em sẽ đi kể cho Michael, cái cậu ngốc thật thà này..."

Cô bé vội vã đi về phía dãy bàn của Ravenclaw, Harry nhìn theo hướng Ginny đi. Cho đang ngồi cách không xa, nói chuyện với cô bạn cùng quần mà Cho đã rủ đi cùng đến quán

uld Umbridge's notice scare her off
eting them again?

But the full repercussions of the sign
re not felt until they were leaving the
eat Hall for History of Magic.

Harry! *Ron!*"

It was Angelina and she was
rying toward them looking perfectly
perate.

"It's okay," said Harry quietly, when
e was near enough to hear him.
e're still going to —"

"You realize she's including
idditch in this?" Angelina said over
1. "We have to go and ask
mission to re-form the Gryffindor
m!"

"*What?*" said Harry.

"No way," said Ron, appalled.

"You read the sign, it mentions
ms too! So listen, Harry . . . I am
ring this for the last time. . . . Please,
ase don't lose your temper with

Đầu Heo. Liệu thông báo của
Umbridge có khiến cho cô nàng
không dám đi gặp tụi nó một lần n
không?

Nhưng ảnh hưởng chấn động c
cái bảng thông báo chỉ được cảm nh
một cách đầy đủ hoàn toàn khi tụi
rời khỏi Đại sảnh đường để đến
học Lịch sử Pháp thuật.

"Harry! *Ron!*"

Đó là tiếng kêu của Angelina, và
nàng đang hối hả chạy về phía tụi
với vẻ mặt hết sức tuyệt vọng.

Khi Angelina đến đủ gần để ng
nó, Harry nói: "Không sao đâu.
mình vẫn sẽ..."

Angelina nói át lời Harry: "Mấy bò
nhận ra là mục ta gom luôn
Quidditch vào đó không? Tụi mình
phải đi xin phép để thành lập lại
Gryffindor!"

Harry kêu lên: "*Cái gì?*"

Ron kinh hoảng: "Không đời nào!"

"Mấy bò đã đọc thông báo rồi đó,
liệt kê cả đội nữa! Cho nên, Ha
nghe đây tôi nói điều này lần c
cùng: Làm ơn, *làm ơn* đừng có
khùng với mục Umbridge nữa, r

Umbridge again or she might not let us stay anymore!"

"Okay, okay," said Harry, for Angelina looked as though she was on the verge of tears. "Don't worry, I'll behave myself."

"Bet Umbridge is in History of Magic," said Ron grimly, as they set off for Binns's lesson. "She hasn't expected Binns yet. . . . Bet you'll find something she's there . . ."

But he was wrong; the only teacher sent when they entered was Professor Binns, floating an inch or so above his chair as usual and preparing to continue his monotonous drone on the Great War.

Harry did not even attempt to follow what he was saying today; he doodled instead on his parchment ignoring Hermione's frequent glares and nudges, until a particularly painful poke in the ribs made him look up angrily.

What?"

không mụ sẽ có thể sẽ không cho mình chơi Quidditch luôn!"

Angelina trông có vẻ như chỉ chờ đợi để òa ra khóc, nên Harry nói: "Được rồi, đừng lo, tôi sẽ cư xử phép..."

Khi tụi nó bắt đầu đến lớp thầy Binns, Ron nói một cách quả quyết: "Mình cá là mụ Umbridge đang ở trong lớp Lịch sử Pháp thuật. Mụ chưa giờ kiểm tra thầy Binns... mình dám bắt cứ thứ gì là mụ ta đang ở đó..."

Nhưng nó đã nhầm. Giáo sư duy nhất ở trong lớp học khi tụi nó bước vào là giáo sư Binns, như thường thầy đang trôi lơ lửng cách mặt đất chừng một phân hay cỡ đó và đang chuẩn bị tiếp cuộc độc thoại triền miên về chiến tranh của bọn khổng lồ.

Harry thậm chí không cần cố gắng theo dõi những gì thầy nói trong ngày hôm nay; nó vẫn viết nguệch ngoạc không đâu lên tám giấy da, phớt lờ những cú huých bằng cùi chỏ và những cái quắc mắt thường trực của Hermione, cho đến khi một cú thúc cùi chỏ biệt đầu điếng vào bả sườn nó khiến nó ngược nhìn lên tức giận.

"Cái gì?"

He pointed at the window. Harry looked around. Hedwig was perched on the narrow window ledge, gazing through the thick glass at him, a letter tucked to her leg. Harry could not understand it; they had just had breakfast, why on earth hadn't she delivered the letter then, as usual? Many of his classmates were pointing at Hedwig to each other too.

"Oh, I've always loved that owl, she's beautiful," Harry heard Lavender whisper to Parvati.

He glanced around at Professor Kingsley who continued to read his notes, completely unaware that the class's attention was even less focused upon him than usual. Harry slipped quietly from his chair, crouched down, and crept along the row to the window, where he slid the catch and opened it very slowly.

He had expected Hedwig to hold out the letter so that he could remove the wax seal and then fly off to the Owlery, but at that moment the window was open just wide enough she hopped inside, looking dolefully.

Hermione chỉ về phía cửa sổ. Harry nhìn quanh. Hedwig đang đậu trên gờ hẹp bên ngoài cửa sổ, nhìn chằm chọc Harry qua lớp kính dày cui, một lá thư được cột chặt vào chân nó. Harry không thể nào hiểu nổi; nó vừa mới ăn điểm tâm xong, mắc gì mà con Hedwig không đưa thư lúc đó, như thường lệ? Nhiều đứa trong lớp cũng đang chỉ chỗ cho người khác xem con Hedwig.

Harry nghe Lavender thờ dãi nói với Parvati: "Ôi, mình luôn luôn yêu thích con cú đó, nó xinh đẹp làm sao."

Harry liếc nhìn giáo sư Binns, thì vẫn tiếp tục cắm cúi đọc những lời chép của mình, hoàn toàn thanh thản không hề ý thức sự chú ý của học sinh trong lớp dành cho thầy lúc này thì chỉ còn ít hơn bình thường. Harry lẻ lẽ rời khỏi ghế, cúi lom khom đi vòng dọc theo dãy bàn đến bên cửa sổ, rồi nó đẩy nhẹ cái then gài cửa từ từ mở cánh cửa ra.

Harry tưởng đâu Hedwig sẽ chìa chân ra để nó có thể gỡ lấy lá thư và bay về Nhà Bưu Cú. Nhưng đúng cánh cửa sổ vừa mở ra vừa đủ rộng thì con Hedwig cà nhắc nhảy vào trên phòng, rúc lên một cách buồn thảm.

He closed the window with an anxious glance at Professor Binns, ducked low again, and sped back to his seat with Hedwig on his shoulder. He regained his seat, transferred Hedwig to his lap, and made to remove the letter tied to her leg.

It was only then that he realized that Hedwig's feathers were oddly ruffled; some were bent the wrong way, and she was holding one of her wings at an odd angle.

"She's hurt!" Harry whispered, holding his head low over her. Hermione and Ron leaned in closer; Hermione even put down her quill. "Look — there's something wrong with the wing —"

Hedwig was quivering; when Harry dared to touch the wing she gave a sharp jump, all her feathers on end as though she was inflating herself, and glared at him reproachfully.

"Professor Binns," said Harry loudly, and everyone in the class turned to look at him. "I'm not feeling well."

Professor Binns raised his eyes from

Harry vừa lo lắng liếc chùng giáo sư Binns vừa đóng cửa sổ lại, rồi lại lom khom thật thấp đi thật nhanh về chỗ ngồi với con Hedwig đậu trên vai. Nó ngồi lại xuống ghế, và một trong những cánh của con cú bị treo một góc cục.

Chỉ đến lúc đó nó mới nhận ra rằng lông con Hedwig đang xù lên một cách kinh dị, vài chỗ dựng ngược lên, một bên cánh của nó nghiêng đi rất

Cúi thấp đầu nó trên con mình con cú, Harry thì thầm: "Nó bị thương rồi!" Hermione và Ron chồm tới gần họ. Hermione thậm chí phải buông cây viết lông xuống. "Coi nè... cánh của nó làm sao ấy..."

Hedwig đang run bầy bầy; khi Harry vừa sờ vào cánh, con cú giật nảy mình yếu ớt, tất cả lông của nó đều dựng đứng lên như thể nó tự thổi phồng mình lên, và nhìn Harry đầy vẻ trách móc.

"Thưa giáo sư Binns." Harry nói và mọi người trong lớp đều quay nhìn nó. "Thưa thầy, con cảm thấy không được khỏe."

Giáo sư Binns nhướn đôi mắt k

notes, looking amazed, as always, find the room in front of him full of people.

Not feeling well?" he repeated dully.

Not at all well," said Harry firmly, tugging to his feet while concealing Hedwig behind his back. "So I think I'll need to go to the hospital wing."

Yes," said Professor Binns, clearly very much wrong-footed. "Yes . . . yes, hospital wing . . . well, off you go, then, mykins . . ."

Once outside the room Harry turned Hedwig to his shoulder and hurried off up the corridor, pausing to look only when he was out of sight of Binns's door. His first choice of somebody to cure Hedwig would have been Hagrid, of course, but as he had no idea where Hagrid was, his only remaining option was to find Professor Grubbly-Plank and hope she would help.

He peered out of a window at the courtyard, overcast grounds. There was no sign of her anywhere near Hagrid's

mấy cuốn sổ của thầy, khi thấy góc phòng trước mắt ông đầy người.

Thầy nhắc lại một cách mơ hồ "Không được khỏe?"

Harry đứng lên, giấu con Hedwig đằng sau lưng, giọng nói khẳng định "Không khỏe chút nào ạ. Cho nên con nghĩ con cần đi bệnh thất."

Giáo sư Binns rõ ràng là rất ngạc nhiên, vô phương đối phó. "Phải... bệnh thất... vậy, trò cút đi... Quí tha."

Khi đã ra khỏi phòng rồi, Harry và Hedwig trở lại lên vai nó và hối hả chạy ngược lên hành lang, chỉ ngưng một chút để suy nghĩ sau khi đã khuất cánh cửa phòng học của thầy Binns. Người mà nó lựa chọn trước tiên để cứu chữa cho con Hedwig thì nhiên là lão Hagrid, nhưng bởi vì không thể biết bây giờ lão Hagrid ở đâu, sự lựa chọn duy nhất còn lại cho nó là tìm giáo sư Grubbly-Plank và hy vọng bà sẽ giúp được.

Nó thò đầu ra ngoài một khung cửa sổ, chịu đựng cơn gió hung hãn, quan sát sân trường. Không thấy bóng dáng của bà Grubbly-Plank ở

in; if she was not teaching, she was
bably in the staffroom.

le set off downstairs, Hedwig
oting feebly as she swayed on his
oulder.

Two stone gargoyles flanked the
ffroom door. As Harry approached,
e of them croaked, "You should be in
ss, sunny Jim."

This is urgent," said Harry curtly.

Ooooh, *urgent*, is it?" said the other
goyle in a high-pitched voice. "Well,
t's put *us* in our place, hasn't it?"

Harry knocked; he heard footsteps
l then the door opened and he
nd himself face-to-face with
fessor McGonagall.

You haven't been given another
ention!" she said at once, her
iare spectacles flashing alarmingly.

No, Professor!" said Harry hastily.

Well then, why are you out of
ss?"

quanh căn chòi của lão Hagrid. Nếu
không đang bận đứng lớp thì có lẽ
đang ở trong phòng giáo ban.

Nó bắt đầu chân xuống cầu tha
con Hedwig rúc lên một cách yếu
khi bị lắc lư trên vai Harry.

Hai tượng thú đầu người bằng
gác hai bên cửa phòng giáo ban.
Harry đến gần, một trong hai t
tượng thốt lên giọng rầu rầu: "Lẽ ra
phải ở trong lớp, nhóc Jim ạ."

Harry nói: "Có chuyện khẩn cấp."

Tượng đá kia cất giọng eo
"Ooooh, *khẩn cấp* hả? Ái chà, *mình*
lãnh đúng trách nhiệm, p
không?"

Harry gõ cửa; nó nghe tiếng bu
chân, rồi cánh cửa mở ra, và nó th
mình đối diện với giáo sư McGonag

Đôi gọng kính vuông vức của bà r
lên một cách cảnh giác, bà nói ng
"Trò đừng để bị cấm túc nữa chứ!"

Harry hấp tấp đáp: "Thưa cô, kh
ạ."

"Vậy thì tại sao trò lại ra khỏi
học?"

It's *urgent*, apparently," said the second gargoyle snidely.

I'm looking for Professor Grubbly-plank," Harry explained. "It's my owl, he's injured."

Injured owl, did you say?"

Professor Grubbly-Plank appeared over Professor McGonagall's shoulder, smoking a pipe and holding a copy of *Daily Prophet*.

Yes," said Harry, lifting Hedwig carefully off his shoulder, "she turned up after the other post owls and her wings are all funny, look —"

Professor Grubbly-Plank stuck her head firmly between her teeth and took Hedwig from Harry while Professor McGonagall watched.

Hmm," said Professor Grubbly-plank, her pipe wagging slightly as she talked. "Looks like something's attacked her. Can't think what would have done it, though. . . . Thestrals will sometimes go for birds, of course, but the grid's got the Hogwarts thestrals well trained not to touch owls . . ."

Tượng mình thú đầu người thứ hai nói giọng cạnh khóe: "Hiển nhiên phải có chuyện *khẩn cấp* chứ."

Harry giải thích: "Con đi tìm giáo sư Grubbly-Plank. Con cú của con, nó bị thương."

"Trò nói là con cú bị thương à?"

Giáo sư Grubbly-Plank xuất hiện đằng sau vai của giáo sư McGonagall bà đang hút một ống điếu và cầm tờ *Nhật Báo Tiên Tri*.

Harry thận trọng đỡ con Hedwig khỏi vai nó, nói: "Dạ, nó xuất hiện sau mấy con bưu cú khác và cánh nó yếu hết sức, cô coi nè..."

Giáo sư Grubbly-Plank ngậm chiếc ống điếu giữa hai hàm răng rồi cúi nhận con Hedwig từ tay Harry trong khi giáo sư McGonagall đứng quan sát.

"Hừm." Giáo sư Grubbly-Plank rút chiếc ống điếu của bà đánh đòng đưa ra ngoài nhẹ. "Có vẻ như nó bị tấn công. Khó thể nghĩ ra được cái gì đã gây ra chuyện nông nổi này, mặc dù... Cốt Kỵên dĩ nhiên đôi khi cũng sẵn sàng đi bắt chim chóc, nhưng ông Hagrid đã huấn luyện Cốt Mã Kỵên rất thuần thục không phạm đến cú..."

Harry neither knew nor cared what straws were, he just wanted to know if Hedwig was going to be all right. Professor McGonagall, however, looked sharply at Harry and said, "Do you know how far this owl's traveled, Potter?"

"Er," said Harry. "From London, I think."

She met her eyes briefly and knew that she understood "London" to mean number twelve, Grimmauld Place" by the way her eyebrows had joined in the middle.

Professor Grubbly-Plank pulled a monocle out of the inside of her robes and screwed it into her eye to examine Hedwig's wing closely. "I should be able to sort this out if you leave her with me, Potter," she said. "She shouldn't be flying long distances for a few days, in any case."

"Er — right — thanks," said Harry, just as the bell rang for break.

"No problem," said Professor Grubbly-Plank gruffly, turning back into

Harry không biết và cũng không biết tâm Cốt Mã Khuyên là con gì, nó muốn biết là Hedwig rồi sẽ lành mạnh trở lại. Tuy nhiên giáo sư McGonagall đột ngột hỏi Harry: "Trò có biết con này đã đi bao xa không, Potter?"

Harry đáp: "Dạ... con nghĩ là Luân Đôn."

Nó thoáng gặp cái nhìn của bà, căn cứ vào đôi chân mày của bà nheo lại đến dính liền nhau ở giữa trán, biết là bà hiểu "Luân Đôn" có nghĩa "số mười hai, quảng trường trước Grimmauld".

Giáo sư Grubbly-Plank rút từ trong túi áo chùng của bà ra một cái kính độc nhãn rồi ráp nó vào con mắt của bà để khám tỉ mỉ cánh của Hedwig. Bà nói: "Potter à, nếu trò có nó lại cho tôi thì tôi có thể chữa được. Dù sao đi nữa thì nó cứ không nên bay những quãng đường như vậy trong ít ngày."

"Dạ... phải... Cám ơn cô." Harry đúng nói đúng lúc chuông reo báo giờ nghỉ giải lao.

"Không có chi." Giáo sư Grubbly-Plank nói cụt ngủn, quay lưng lại, đi

staffroom.

Just a moment, Wilhelmina!" said Professor McGonagall. "Potter's letter!"

Oh yeah!" said Harry, who had momentarily forgotten the scroll tied to Hedwig's leg. Professor Grubbly-Plank handed it over and then disappeared into the staffroom carrying Hedwig, leaving Harry staring at Harry as though unable to believe he would give her a letter like this. Feeling slightly guilty, he wanted to go, but Professor McGonagall called him back.

Potter!"

Yes, Professor?"

She glanced up and down the corridor; there were students coming in both directions.

Bear in mind," she said quickly and firmly, her eyes on the scroll in his hand, "that channels of communication in and out of Hogwarts may be being monitored, won't you?"

"I —" said Harry, but the flood of students rolling along the corridor was almost lost upon him. Professor

vào phòng giáo ban.

Giáo sư McGonagall kêu lên: "Chỉ một chút, Wilhelmina ơi! Lá thư của Potter!"

"Ồ... dạ!" Harry kêu lên, trong quá khẩn cấp nó đã quên bém đi cuộn giấy da cột vào chân con Hedwig. Giáo sư Grubbly-Plank đưa lá thư cho Harry rồi mang theo con Hedwig biến mất vào phòng giáo ban. Con Hedwig đã chăm nhìn Harry như thể không tin là Harry có thể giao nó vào tay người khác như thế này. Harry quay đi, cảm thấy hơi có lỗi với con cú, nhưng giáo sư gọi nó lại.

"Potter!"

"Dạ, thưa giáo sư?"

Bà ngó lên liếc xuống hành lang cả hai hướng đều có học sinh đang lại.

Bà bèn nói nhanh và khế, hai tay ngó chăm chăm cuộn giấy da trong tay Harry: "Hãy ghi trong đầu rằng những kênh liên lạc ra vào trường Hogwarts đều có thể bị theo dõi, hiểu không?"

"Con..." Harry đáp ứng nói, như một bầy học sinh kéo nhau đi rần rần trong hành lang tới gần sát bên nó

Gonagall gave him a curt nod and reated into the staffroom, leaving Harry to be swept out into the courtyard with the crowd. Here he spotted Ron and Hermione already standing in a sheltered corner, their black collars turned up against the wind. Harry slit open the scroll as he hurried toward them and found five words in Sirius's handwriting:

Giáo sư McGonagall nhẹ gật đầu Harry rồi rút lui vào phòng giáo ban, mặc nó chen lấn với đám đông mà tới sân trường. Ở đó nó nhận ra Ron và Hermione đã đứng sẵn trong một góc có mái che, cổ áo khoác bẻ lật để chống gió. Trong khi Harry bu hấp tấp về phía hai người bạn, nó cuộn giấy da để mở bức thư ra và c Sirius viết trong thư vồn vện có sáu

Today, same time, same place.

Hôm nay, cùng giờ, cùng nơi.

Is Hedwig okay?" asked Hermione seriously, the moment he was within shot.

Khi Harry đi tới gần hai đứa, vừa để nghe, Hermione lo lắng hỏi ng "Hedwig có sao không?"

Where did you take her?" asked n.

Ron hỏi: "Bồ đem nó đi đâu rồi?"

To Grubbly-Plank," said Harry. "And et McGonagall . . . Listen . . ."

Harry đáp: "Đến chỗ cô Grubb Plank. Mình mới gặp cô McGonagal Nghe này..."

and he told them what Professor Gonagall had said. To his surprise, ther of the others looked shocked; the contrary, they exchanged nificant looks.

Rồi Harry kể lại cho Ron Hermione nghe những gì giáo McGonagall đã nói. Nó hết sức ngạc nhiên khi thấy cả hai đứa bạn không hề bị bất ngờ gì ráo; ngược tụi nó còn trao đổi với nhau những nhìn đầy ý nghĩa.

What?" said Harry, looking from Ron to Hermione and back again.

Well, I was just saying to Ron . . . that if someone had tried to intercept Hedwig? I mean, she's never been hurt on a flight before, has she?"

Who's the letter from anyway?" asked Ron, taking the note from Harry.

Snuffles," said Harry quietly.

'Same time, same place'? Does he mean the fire in the common room?"

Obviously," said Hermione, also reading the note. She looked uneasy. "I don't hope nobody else has read this . . ."

But it was still sealed and unreadable," said Harry, trying to convince himself as much as her. "And nobody would understand what it meant if they didn't know where we'd taken it to him before, would they?"

I don't know," said Hermione anxiously, hitching her bag back over

Harry hết nhìn từ Ron sang Hermione rồi lại nhìn từ Hermione sang Ron. "Chuyện gì vậy?"

"À, mình vừa mới nói Ron... nếu ai đó theo dõi Hedwig thì sao nhỉ? Mình muốn nói là Hedwig chưa từng bị thương trong những chuyến bay trước đây, đúng không?"

Ron lấy lá thư trong tay Harry, rồi "Đằng nào đi nữa thì để coi thư đó gọi cái đã."

Harry nói khẽ: "Khịt Khịt."

"Cùng giờ, cùng nơi'? Có nghĩa là cái lò sưởi trong phòng sinh học chung à?"

Hermione cũng đọc bức thư, rồi "Rõ quá rồi." Cô nàng có vẻ khó chịu. "Mình chỉ hy vọng không có ai khác đọc lá thư này..."

Harry cố gắng tự thuyết phục cũng bằng như thuyết phục Hermione. "Nhưng lá thư vẫn còn dấu niêm phong và mọi thứ. Mà sẽ không ai hiểu được ý nghĩa của cái thư đâu, nếu không biết chỗ tại mình đã nói chuyện với chú ấy lần trước, đúng không?"

"Mình không biết." Hermione giọng đầy lo âu. Cô nàng lẳng cái c

shoulder as the bell rang again. "It wouldn't be exactly difficult to reseal the scroll by magic. . . . And if anyone's catching the Floo Network . . . but I can't really see how we can warn him to come without *that* being accepted too!"

They trudged down the stone steps to the dungeons for Potions, all three of them lost in thought, but as they reached the bottom of the stairs they were recalled to themselves by the voice of Draco Malfoy, who was standing just outside Snape's classroom door, waving around an official-looking piece of parchment and speaking much louder than was necessary so that they could hear every word.

"Yeah, Umbridge gave the Slytherin Quidditch team permission to continue playing straightaway, I went to ask her about this thing this morning. Well, it was pretty much automatic, I mean, she knows my father really well, he's always popping in and out of the Ministry. . . . It'll be interesting to see whether Gryffindor are allowed to keep playing, won't it?"

lên vai khi chuông reo. "Niêm phong cuộn thư bằng pháp thuật thì chẳng gì là đặc biệt khó hết... Và nếu có ai cứ ai canh gác hệ thống Floo... như mà ngay cả nếu hệ thống Floo khác bị theo dõi, thì mình thiệt tình cứ không thấy có *cách nào* khuyên đu cho chú ấy đừng đến!"

Tụi nó lê bước đi xuống mấy tầng thêm đá để đến tầng hầm học m Độc dược, cả ba đều chìm đắm tr suy tư; nhưng vừa mới đến chân c thang, thì giọng nói của Draco Mal bỗng kéo tụi nó trở lại với thực Malfoy đang đứng ngay bên ngoài c lớp học của thầy Snape, phe phẩy r miếng giấy da trông giống như c văn và nói lớn hơn mức cần thiết cho bọn Harry có thể nghe hết từ lời.

"Chà, việc đầu tiên sáng nay là đến xin và cô Umbridge đã cho Quidditch Slytherin giấy phép tiếp chơi bóng ngay tức thì. Thì, cũng nhiên thôi, ý tao nói là, cỡ biết ba rõ lắm, ổng hay ra vào Bộ Ph Thuật... để coi liệu bọn Gryffindor được phép tiếp tục chơi nữa không, cũng thú vị há?"

Don't rise," Hermione whispered glancingly to Harry and Ron, who were both watching Malfoy, faces set and fists clenched. "It's what he wants . . ."

"I mean," said Malfoy, raising his voice a little more, his gray eyes glaring malevolently in Harry and Ron's direction, "if it's a question of competence with the Ministry, I don't think you've got much chance. . . . From what my father says, they've been looking for an excuse to sack Arthur Weasley for years. . . . And as for Potter . . . My father says it's a matter of time before the Ministry has him kicked off to St. Mungo's. . . . Apparently they've got a special ward for people whose brains have been charmed by magic . . ."

Malfoy made a grotesque face, his mouth sagging open and his eyes glaring. Crabbe and Goyle gave their usual grunts of laughter, Pansy Parkinson shrieked with glee.

Something collided hard with Harry's shoulder, knocking him sideways. A moment later he realized that

Cả Ron và Harry đều đang rùng rợn trước Malfoy, mặt mũi tui nó đờ đờ, khí và nắm chặt nắm tay. Hermione thầm như van xin Harry và Ron: "Đừng nổi nóng. Nó chỉ mong có vậy thôi mà..."

Cất cao giọng thêm một chút mỉa mai, liếc con mắt xám, lóe sáng ác ý về phía Ron và Harry, Malfoy lại nói: "Tôi muốn nói, nếu đây là vấn đề quen thuộc với Bộ Pháp Thuật, thì tao cho là tui không gặp may rồi... Theo như những điều ba nói thì họ đã kiếm có đũa lảo Arthur Weasley từ nhiều năm rồi... Còn thằng Potter... Ba tao sớm muộn gì Bộ Pháp Thuật cũng tống nó vào nhà thương thánh Mungo... hình như ở đó có một phòng đặc biệt dành cho mấy đứa bị loạn trí vì pháp thuật..."

Malfoy tạo ra một vẻ mặt hết sức bỉch, miệng thì bành ra rộng hoác, con mắt thì trợn tròn đảo quanh. Crabbe và Goyle bật ra tiếng cười hình thường lệ, Pansy Parkinson thì ré lên một cách khoái trá.

Bỗng một cái gì đó tông mạnh vào vai Harry khiến nó ngã qua một bên. Phải nửa giây sau Harry mới nhận

ville had just charged past him, riding straight for Malfoy.

Neville, *no!*”

Harry leapt forward and seized the back of Neville’s robes; Neville jiggled frantically, his fists flailing, lunging desperately to get at Malfoy who had, for a moment, extremely looked.

“Help me!” Harry flung at Ron, managing to get an arm around Neville’s neck and dragging him backward, away from the Slytherins. Crabbe and Goyle were now flexing their arms, closing in front of Malfoy, ready for the fight.

Ron hurried forward and seized Neville’s arms; together, he and Harry succeeded in dragging Neville back to the Gryffindor line. Neville’s face was scarlet; the pressure Harry was exerting on his throat rendered him quite incomprehensible, but odd words tumbled out from his mouth.

“Not . . . funny . . . don’t . . . Mungo’s show . . . him . . .”

The dungeon door opened. Snape appeared there. His black eyes swept the Gryffindor line to the point

đó chính là Neville, vừa xông qua rượt theo nó, đâm đầu vào thẳng vào Malfoy.

“Neville, *đừng!*”

Harry nhảy vọt tới trước, nắm cổ lưng áo thụng của Neville; Neville vụng vụng như điên, nắm tay quơ loạn xạ, lung lay mà túm cho được Malfoy; trong khoảnh khắc đó Malfoy có vẻ cực kỳ sửng sốt.

“Giúp mình với!” Harry nhào vào Neville, tìm cách quàng một cánh tay qua cổ Neville mà kéo nó lùi trở về phía cách xa bọn Slytherin. Crabbe và Goyle lúc này đã gồng cánh tay của họ lên, bước tới che chắn phía trước Malfoy, sẵn sàng đánh nhau.

Ron vội vã chạy tới trước, nắm cả hai cánh tay của Neville; rồi nó cùng với Harry hè nhau mới lôi được Neville trở lại phòng tuyến của nhà Gryffindor. Gương mặt của Neville đỏ tía; các ngón tay Harry chèn ép trên cổ họng khiến cho lời nói của nó trở thành khó hiểu, chỉ còn là những tiếng kỳ quặc rời rạc.

“Không... mắc cườì... đừng... Mungo... biết mặt...”

Cánh cửa căn hầm mở ra. Thầy Snape xuất hiện ở cửa phòng học. Mắt đen của thầy quét lên chỗ học s

ere Harry and Ron were wrestling
Neville.

Fighting, Potter, Weasley,
Longbottom?" Snape said in his cold,
stern voice. "Ten points from
Gryffindor. Release Longbottom,
Potter, or it will be detention. Inside, all
of you."

Harry let go of Neville, who stood
staring and glaring at him.

"I had to stop you," Harry gasped,
picking up his bag. "Crabbe and Goyle
could've torn you apart."

Neville said nothing, he merely
zipped up his own bag and stalked
into the dungeon.

"What in the name of Merlin," said
Harry slowly, as they followed Neville,
"is *that* about?"

Harry did not answer. He knew
exactly why the subject of people who
ended up in St. Mungo's because of
magical damage to their brains was
highly distressing to Neville, but he had
promised Dumbledore that he would not
reveal anyone Neville's secret. Even
Neville did not know that Harry knew.

nhà Gryffindor đang sắp hàng và dù
đang ở điểm mà Harry và Ron đang
đấu với Neville.

"Đánh nhau hả, Potter, Weasley,
Longbottom?" Giọng lạnh lùng như
sấm sét của thầy Snape vang lên. "Mười
điểm Gryffindor. Giải phóng Neville,
Potter, nếu không sẽ có hình phạt.
Trong phòng, tất cả các trò, vào lớp."

Harry thả Neville ra. Cậu bé đứng
đứng nhìn Harry và trừng mắt nhìn Harry.

Harry lượm cặp sách của mình và
đứng nhìn Neville: "Mình phải ngăn bọn
Crabbe và Goyle nếu không thì họ sẽ
xé cậu ra thành mảnh."

Neville không nói gì, nó chỉ quơ
cái cặp mình rồi lên bước vào lớp học
trong căn hầm ngục.

Bọn Harry đi theo sau Neville, F
chậm rãi nói: "Nhân danh quỷ thần,
chuyện đó là sao?"

Harry không trả lời. Nó biết chính
xác tại sao đề tài những người bị đưa
vào bệnh viện Thánh Mungo do
não bị phép thuật làm tổn thương
khiến Neville đau khổ cùng cực như
vậy, nhưng nó đã thề với Dumbledore
là nó sẽ không nói cho ai biết
bí mật của Neville. Ngay cả Neville

Harry, Ron, and Hermione took their usual seats at the back of the class. Harry pulled out parchment, quills, and made his copies of *One Thousand Magical Herbs and Fungi*. The class around him was whispering about what the castle had just done, but when Snape opened the dungeon door with an echoing bang everybody fell silent immediately.

"You will notice," said Snape in his cold, sneering voice, "that we have a guest with us today."

He gestured toward the dim corner of the dungeon, and Harry saw Professor Umbridge sitting there, propped up on her knee. He glanced sideways at Ron and Hermione, his eyebrows raised. Snape and Umbridge, the two teachers he hated most . . . it was hard to decide which he wanted to triumph over the other.

"We are continuing with our strengthening Solutions today, you will follow your mixtures as you left them last lesson, if correctly made they should

cũng không biết là Harry biết bí mật của nó.

Harry, Ron và Hermione ngồi xuống chỗ ngồi thường lệ của tụi nó ở cuối lớp học rồi lấy ra giấy da, viết lên những quyển sách *Một Ngàn Loại Thảo Dược và Nấm và Thảo Dược Huyền Bí*. Xung quanh, cả lớp đang rì rì bàn tán về hành động vừa rồi của Neville, nhưng khi thầy Snape đóng sập cánh cửa cửa hầm gây ra một tiếng động vang vọng thì mọi người im re ngay tức khắc.

Vẫn bằng giọng trầm nhỏ nghe nhe nhảm giấu cợt, thầy Snape nói: "Các trò có ý là chúng ta có một vị khách dự tiệc với chúng ta hôm nay."

Thầy ra dấu về phía góc hầm âm u và Harry nhìn thấy giáo sư Umbridge đang ngồi đó với tám bìa kẹp hồ sơ sấp sẵn trên đầu gối. Nó đưa mắt nhìn sang Ron và Hermione ngồi bên cạnh chân mày nhướn cao lên. Thầy Snape và bà Umbridge, hai thầy bà mà Harry ghét nhất trần ai... kể cũng khó quyết định là nó muốn cho người nào chiến thắng người nào.

"Hôm nay chúng ta tiếp tục những Dung dịch Tăng lực, các trò thấy hỗn được mà các trò để lại trước buổi học trước, nếu được pha chế

...e matured well over the weekend instructions" — he waved his wand again — "on the board. Carry on."

Professor Umbridge spent the first half hour of the lesson making notes in the corner. Harry was very interested in asking her question Snape, so interested, that he was becoming restless with his potion again.

"Salamander blood, Harry!" Hermione moaned, grabbing his wrist to prevent him adding the wrong ingredient for the third time. "Not negranate juice!"

"Right," said Harry vaguely, putting down the bottle and continuing to scribble in the corner. Umbridge had just fallen to her feet. "Ha," he said softly, and she strode between two lines of desks toward Snape, who was bending over Dean Thomas's cauldron.

"Well, the class seems fairly advanced for their level," she said briskly to Snape's back. "Though I would question whether it is advisable to teach them a potion like the

thì chúng hẳn là đã đạt đúng cường độ trong suốt kỳ nghỉ cuối tuần... hướng dẫn..." Thầy Snape phẩy tay đưa phép một cái. "... ở trên bảng Tiến hành."

Giáo sư Umbridge dành nửa giờ cuối buổi học ghi ghi chép chép trong góc của bà. Harry vì chú ý nghe học những câu bà Umbridge hỏi thì Snape, quá chú ý, đến nỗi nó lại rơi lần nữa đâm ra cầu thả với món đồ được của mình.

"Harry, Máu rồng lửa, chứ khác phải nước trái lựu!" Hermione kêu lên nắm lấy cổ tay Harry để ngăn nó thêm nguyên liệu tầm bậy lần thứ ba

Harry âm ờ đáp: "Ờ há." Nó đặt chai xuống rồi tiếp tục ngó về phía góc hầm. Bà Umbridge đã đứng dậy. "Harry reo lên khe khẽ khi bà ta bước đi giữa hai hàng bàn ghế học sinh để tiến về phía thầy Snape, mà này thầy đang cúi xuống xem xét vị vạc của Dean Thomas.

"Chà, trình độ lớp học dường như hơi cao cho các trò." Bà Umbridge láo chách nói từ đằng sau lưng thầy Snape. "Tuy nhiên tôi muốn đặt vấn đề là liệu có thích hợp không khi c

engthening Solution. I think the Ministry would prefer it if that was removed from the syllabus.”

Snape straightened up slowly and tried to look at her.

Now . . . how long have you been teaching at Hogwarts?” she asked, her pen poised over her clipboard.

Fourteen years,” Snape replied. His expression was unfathomable. His eyes on Snape, Harry added a few drops to his potion; it hissed menacingly and turned from turquoise to orange.

You applied first for the Defense post against the Dark Arts post, I believe?” Professor Umbridge asked Snape.

Yes,” said Snape quietly.

But you were unsuccessful?”

Snape’s lip curled.

Obviously.”

Professor Umbridge scribbled on her clipboard.

chúng một thứ độc dược như Độc dịch Tăng lực. Tôi nghĩ Bộ Pháp Thuật sẽ hài lòng hơn nếu loại bỏ bài học này ra khỏi chương trình học.”

Thầy Snape từ từ đứng thẳng người lên và quay lại nhìn bà Umbridge.

“Nào... thầy đã dạy ở trường Hogwarts bao lâu rồi?” Bà Umbridge hỏi, cây viết lông ngỗng của bà đã đặt ngửa trên tấm bìa kẹp hồ sơ.

Thầy Snape đáp: “Mười bốn năm. Về mặt của thầy thật khó hiểu. Harry vừa chăm chú quan sát thầy vừa nhúng thêm vài giọt vào món thuốc nó đang bào chế, dung dịch kêu xì một tiếng chuyển từ màu ngọc lam sang màu cam.”

Giáo sư Umbridge tiếp tục hỏi thầy Snape: “Tôi tưởng thầy nộp đơn dạy môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám thì phải?”

Thầy Snape lặng lẽ đáp: “Đúng.”

“Nhưng ông đã không thành công?”

Môi thầy Snape cong lên:

“Rõ là như vậy.”

Giáo sư Umbridge hí hoáy ghi chép trên tấm bìa kẹp hồ sơ của bà.

And you have applied regularly for Defense Against the Dark Arts post since you first joined the school, I believe?"

Yes," said Snape quietly, barely moving his lips. He looked very angry.

Do you have any idea why Dumbledore has consistently refused to appoint you?" asked Umbridge.

I suggest you ask him," said Snape coolly.

Oh I shall," said Professor Umbridge with a sweet smile.

I suppose this is relevant?" Snape asked, his black eyes narrowed.

Oh yes," said Professor Umbridge. "The Ministry wants a thorough understanding of teachers' — er — backgrounds . . ."

She turned away, walked over to Percy Parkinson and began questioning her about the lessons. Snape looked around at Harry and his eyes met for a second. Harry

"Và tôi được biết là từ khi thầy nhận về trường Hogwarts cho đến bây giờ, thầy vẫn tiếp tục đều đặn nộp đơn dạy môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám?"

"Phải." Thầy Snape nói nhỏ, hầu như không nhúc nhích đến làn môi của thầy. Trông thầy giận hết chỗ nói.

Bà Umbridge lại hỏi: "Thế thầy biết vì sao mà ông Dumbledore kiên quyết từ chối bổ nhiệm thầy ở môn đó không?"

Thầy Snape đáp nhát gừng: "Tôi nghĩ cô hỏi cụ ấy."

Bà Umbridge nở một nụ cười mỉa mai, nói: "Ồ, tôi sẽ hỏi."

Đôi mắt đen của thầy Snape nhìn lại, thầy hỏi: "Làm thế có xác đáng không?"

"Ồ, có chứ." Bà Umbridge nói. "Vâng, Bộ Pháp Thuật muốn có sự hiểu biết thấu đáo về... ưm... lý lịch của các giáo viên..."

Bà quay đi, bước về phía Percy Parkinson và bắt đầu chất vấn cô nàng này về bài học. Thầy Snape quay nhìn về phía Harry và ánh mắt hai người gặp nhau trong một giây. Harry

stily dropped his gaze to his potion, which was now congealing foully and giving off a strong smell of burned amber.

"No marks again, then, Potter," said Snape maliciously, emptying Harry's satchel with a wave of his wand.

"You will write me an essay on the correct composition of this potion, indicating how and why you went wrong, to be handed in next lesson, do you understand?"

"Yes," said Harry furiously. Snape had already given them homework, and he had Quidditch practice this evening; this would mean another couple of sleepless nights. It did not seem possible that he had awoken that morning feeling very happy. All he felt now was a fervent desire for this day to end as soon as possible.

"Maybe I'll skive off Divination," he said glumly as they stood again in the courtyard after lunch, the wind whipping at the hems of robes and tops of hats. "I'll pretend to be ill and

vàng ngó xuống món thuốc của mình. Món này đang vón cục lại một cách nhẫn và bốc lên cái mùi thúi hoắc của cao su bị cháy khét.

"Mất điểm một lần nữa, Potter." Thầy Snape nham hiểm nói, thuận tay lật sạch bách cái vạc của Harry bằng một nhát phẩy cây đũa phép hết sức rành hàng.

"Trò sẽ viết cho tôi một bài luận về thành phần dược liệu chính xác pha chế thuốc này, chỉ ra tại sao làm sai và làm sai như thế nào, rồi cho tôi vào buổi học kế tiếp, trò có hiểu không?"

"Dạ." Harry đáp một cách tức tưởi. Thầy Snape đã giao bài tập về nhà cho tụi nó rồi, và nó còn phải tập dượt Quidditch vào chiều nay nữa; cơ hội này có nghĩa là lại thêm hai đêm thức trắng nữa. Khó mà tin rằng nó đã cảm thấy vô cùng vui vẻ khi thức dậy sáng nay. Giờ đây nó chỉ cảm thấy rầu rĩ, mong mỗi tha thiết sao cho ngày hôm nay qua đi càng nhanh càng tốt.

Khi tụi nó lại đứng chơi ngoài sân trường sau bữa ăn trưa, gió lùa qua áo chùng và vành nón, Harry rầu rĩ nói: "Có lẽ mình phải bỏ giờ Chiêm tinh thôi. Mình sẽ giả đờ bệnh rồi làm

Snape's essay instead, then I won't
have to stay up half the night . . ."

"You can't skive off Divination," said
Hermione severely.

"Hark who's talking, you walked out
of Divination, you hate Trelawney!"
said Ron indignantly.

"I don't *hate* her," said Hermione
calmly. "I just think she's an absolutely
balding teacher and a real old fraud. . .
But Harry's already missed History
of Magic and I don't think he ought to
miss anything else today!"

There was too much truth in this to
ignore, so half an hour later Harry took
his seat in the hot, over-perfumed
atmosphere of the Divination
classroom feeling angry at everybody.
Professor Trelawney was handing out
copies of *The Dream Oracle* yet again;
it would surely be much better
employed doing Snape's punishment
today than sitting here trying to find
meaning in a lot of made-up dreams.

tập thầy Snape giao thay vì học Chi
êm tinh, như vậy mình khỏi phải thức
nửa đêm..."

Hermione nghiêm khắc nói: "Không thể cúp giờ Chiêm tinh đâu."

Ron nói giọng phẫn nộ: "Nghe đang nói kìa, chính bồ bước ra khỏi lớp Chiêm tinh nhé, bồ ghét Trelawney!"

Hermione nói giọng trích thượng: "Mình không *ghét* cô ấy. Mình chỉ nghĩ cô ta là một cô giáo cực kỳ kinh khủng và là một cụ già bịp bợm thực sự, nhưng Harry đã bỏ buổi học Lịch Sử Pháp thuật rồi, và mình không muốn bạn ấy cúp thêm buổi học nào nữa trong ngày hôm nay!"

Điều này đúng quá nên không thể
phớt lờ được, vậy là nửa giờ sau
Harry ngồi vào chỗ của nó trong không
khí nóng bức nồng nặc mùi nước hoa
của phòng học môn Chiêm tinh, cảm
thấy giận dữ hết thầy mọi người. Giáo
sư Trelawney lại đang phân phát
nhiều cuốn *Sấm Mộng*; nó thấy thà hành
việc làm bài luận văn thầy Snape phạt
còn đỡ khổ hơn nhiều so với việc phải
ngồi đây cố gắng tìm ra ý nghĩa của
một đồng chiêm bao bịa đặt.

It seemed, however, that he was not the only person in Divination who was a temper. Professor Trelawney slammed a copy of the *Oracle* down on the table between Harry and Ron and swept away, her lips pursed; she threw the next copy of the *Oracle* at Seamus Finnigan, narrowly avoiding Seamus's head, and thrust the final one into Filch's chest with such force that he popped off his pouf.

"Well, carry on!" said Professor Trelawney loudly, her voice high pitched and somewhat hysterical. "You know what to do! Or am I such a standard teacher that you have never learned how to open a book?"

The class stared perplexedly at her and then at each other. Harry, however, thought he knew what was the matter. Professor Trelawney flounced back to the high-backed teacher's chair, her magnified eyes full of angry tears, he nodded his head closer to Ron's and muttered, "I think she's got the results under inspection back."

"Professor?" said Parvati Patil in a hushed voice (she and Lavender had

Tuy nhiên, có vẻ như nó không phải là người duy nhất bực bội trong lớp học Chiêm tinh. Giáo sư Trelawney liệng mạnh một cuốn *Sấm Mộng* xuống cái bàn, ngay giữa Ron và Harry quay phắt đi, môi bà bĩu ra; bà lại ném một cuốn *Sấm Mộng* khác vào Seamus và Dean, suýt chút xíu nữa trúng vào đầu Seamus, rồi bà liệng cuốn cuối cùng vào ngực Neville bằng sức mạnh khiến cho cậu Neville rớt bật giữa khỏi cái gối đệm đang ngồi.

Giáo sư Trelawney nói to, giọng cao thè và có phần bị kích động: "Thôi làm đi! Các trò biết phải làm gì! Hay chỉ là một bà giáo không đạt tiêu chuẩn đến nỗi các trò không bao giờ học được cách mở một cuốn sách ra?"

Cả lớp học bối rối trở mắt nhìn giáo sư rồi nhìn lẫn nhau. Tuy nhiên Harry nghĩ là nó biết chuyện gì gây ra vụ này. Khi giáo sư Trelawney hồi hả bước về cái ghế giáo viên có cái lưng ghế cao, đôi mắt to mở thao láo của bà chứa chan nước mắt uất hận, Harry nghiêng đầu, sát vào đầu Ron mà thì thầm: "Mình nghĩ là cô ấy đã nhận được kết quả thanh tra."

"Thưa cô?" Parvati Patil lên tiếng giọng nghẹn ngào (cô nàng này

ays rather admired Professor
lawney). "Professor, is there
/thing — er — wrong?"

Wrong!" cried Professor Trelawney
a voice throbbing with emotion.
ertainly not! I have been insulted,
tainly. . . . Insinuations have been
de against me. . . . Unfounded
usations levelled . . . but no, there
othing wrong, certainly not . . ."

he took a great shuddering breath
l looked away from Parvati, angry
rs spilling from under her glasses.

I say nothing," she choked, "of
een years' devoted service. . . . It
s passed, apparently, unnoticed. . . .
: I shall not be insulted, no, I shall
!"

But Professor, who's insulting you?"
ed Parvati timidly.

The establishment!" said Professor
lawney in a deep, dramatic,
vering voice. "Yes, those with eyes
clouded by the Mundane to See as
ee, to Know as I Know . . . Of
irse, we Seers have always been

Lavender xưa nay luôn luôn ngược
mộ giáo sư Trelawney). "Thưa cô,
chuyện gì ... ơ... không ổn ạ?"

"Không ổn à!" Giáo sư Trelaw
kêu lên, giọng thốn thức đầy thực
cảm. "Chắc chắn là không. Ta bị
phạm, hẳn nhiên... nhưng luôn là
bóng gió để ngằm hại ta... những
buộc tội vô căn cứ chĩa vào ta
nhưng không, không có gì không
cả, chắc chắn là không..."

Bà nấc to lên thốn thức và ngó
chỗ khác, tránh ánh mắt của Parv
nước mắt uất ức tuôn ròng ròng d
cặp mắt kiếng.

Bà nức nở: "Ta không kể lẽ gì
đến mười sáu năm phục vụ tận tụy
Rõ ràng đã trôi qua không ai k
đến... Nhưng ta sẽ không bị lãng r
không, không được như vậy!"

Parvati rụt rè hỏi: "Nhưng thưa g
sư, ai xúc phạm giáo sư vậy?"

"Giới Quyền Uy!" Giáo sư Trelaw
nói bằng một giọng rúng động,
thương, và bí hiểm. "Phải, những
mắt mũi quá mờ mịt vì Thế tục đến
không thể Thấy như ta Thấy, Biết n
ta Biết... Tất nhiên những bậc Tiên
luôn luôn bị kiêng dè sợ hãi, luôn lu

red, always persecuted. . . . It is —
s — our fate . . .”

She gulped, dabbed at her wet
cheeks with the end of her shawl, and
then pulled a small, embroidered
handkerchief from her sleeve, into
which she blew her nose very hard
with a sound like Peeves blowing a
soapberry. Ron sniggered. Lavender
glared at him a disgusted look.

Professor,” said Parvati, “do you
mean . . . is it something Professor
Umbridge . . . ?”

Do not speak to me about that
man!” cried Professor Trelawney,
rushing to her feet, her beads rattling
against her spectacles flashing. “Kindly
continue with your work!”

And she spent the rest of the lesson
sitting among them, tears still leaking
down behind her glasses, muttering
under her breath that sounded like threats under her
teeth.

. . . may well choose to leave . . .
in the indignity of it . . . on probation . . .

bị ngược đãi... Đó chính là... hơi ô
số phận của chúng ta...”

Bà nuốt nước mắt nén khổ đau, r
nhẹ chậm nước mắt trên đôi gò
đỏ ửng nhem bằng đuôi cái khăn quàng
vàng rồi rút từ trong ống tay áo ra một
khăn tay thêu be bé, bà hít thật mạnh
vào trong cái khăn tay đó, gây nên r
âm thanh nghe như tiếng con y
Peeves bung lười chế nhạo thiên
Ron bật cười khúc khích. Lavender
quắc mắt nhìn nó đầy căm phẫn.

Parvati nói: "Thưa giáo sư, có p
cô muốn nói... đó là điều mà giáo
Umbridge...?"

"Đừng nói với ta về mụ đàn bà c
Giáo sư Trelawney kêu lên, đứng
dậy, mấy xâu chuỗi bà đeo rung x
xoảng và cặp mắt kính của bà
sáng. "Làm ơn tiếp tục công việc c
các trò!"

Và giáo sư Trelawney dành phần
giờ còn lại của buổi học để sàng c
sàng lại giữa đám học trò, nước r
vẫn từ sau cặp mắt kiếng rỉ rả
xuống gò má, và bà lẩm bẩm điều
đó nghe như lời đe dọa thì thầm.

"... có thể chọn ra đi... sự sỉ n
đó... đang trong thời gian thử thách

shall see . . . how she dares . . .”

You and Umbridge have got nothing in common,” Harry told Hermione quietly when they met again in the Defense Against the Dark Arts classroom. “She obviously reckons Trelawney’s an old fraud too. . . . Looks like she’s put her on probation.”

Umbridge entered the room as he spoke, wearing her black velvet bowler hat and an expression of great smugness.

“Good afternoon, class.”

“Good afternoon, Professor Umbridge,” they chanted drearily.

“Wands away, please . . .”

But there was no answering flurry of wands; nobody had dared to take out their wands.

“Please turn to page thirty-four of *Defensive Magical Theory* and read the third chapter, entitled ‘The Case for Non-Offensive Responses to Magical Offense.’ There will be —”

rồi chúng ta sẽ thấy... sao mà dám...”

Khi gặp lại Hermione trong lớp Học Nghệ thuật Phòng chống Hắc thuật, Harry nói nhỏ với cô nàng: “Bồ và Umbridge chí lớn gặp nhau, rõ ràng bà Umbridge cũng cho giáo sư Trelawney là một mục giã bị bọm... về như bà Umbridge đã xếp Trelawney vào hàng giáo sư bị quỵ chế.”

Nó đang nói thì bà Umbridge bước vào lớp, đeo cái nơ nhung đen và mặt đom đóm tự mãn.

“Chào các em.”

Lũ học trò ngân nga đều đều: “Chúng em chào giáo sư Umbridge!”

“Hãy vui lòng cất đũa phép đi...”

Nhưng lần này thì chẳng nổi tiếng ào ào của cử động đồng loạt đáp lại; vì trước đó có ai buồn rút đũa phép ra đâu.

“Hãy lật ra trang ba mươi bốn của quyển *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Vệ* và đọc chương ba có tựa là ‘Những Đối phó Không Công Kích Trước Tấn Công Pháp Thuật’. Không...”

— no need to talk,” Harry, Ron, and Hermione said together under their cloaks.

“No Quidditch practice,” said Angelina in hollow tones when Harry, Ron, and Hermione entered the common room that night after dinner.

“But I kept my temper!” said Harry, indignant. “I didn’t say anything to her, Angelina, I swear, I —”

“I know, I know,” said Angelina icily. “She just said she needed a moment of time to consider.”

“Consider what?” said Ron angrily. “She’s given the Slytherins permission, why not us?”

But Harry could imagine how much Professor Umbridge was enjoying holding the fate of the Gryffindor Quidditch team over their heads and could easily understand why she would not want to relinquish that weapon over them too soon.

“Well,” said Hermione, “look on the bright side — at least now you’ll have time to do Snape’s essay!”

“... cần nói năng gì nữa.” Harry, Ron, và Hermione rù rì với nhau đoạn cuối của điệp khúc.

“Không được tập Quidditch nữa,” Angelina nói bằng một giọng trống rỗng khi Harry, Ron và Hermione cùng bước về phòng sinh hoạt chung sau bữa ăn tối hôm đó.

Harry hết sức hãnh hùng: “Nhưng tôi đã giữ được bình tĩnh! Tôi không nói gì nữa với bà ấy, Angelina à, thề, tôi...”

“Biết rồi, khổ lắm,” Angelina khinh khể nói. “Bà ấy chỉ nói là bà cần thời gian một ít thì giờ để cân nhắc.”

Ron tức giận hỏi: “Cân nhắc cái gì? Bà ấy cho phép đội Slytherin, thì sao không cho đội tụi mình?”

Nhưng Harry có thể tưởng tượng được bà Umbridge khoái trá như thế nào khi treo nỗi lo sợ lơ lửng trên cổ đội Quidditch Gryffindor, và nó có thể hiểu được dễ dàng tại sao bà ta không muốn buông tay quá sớm cái đòn lo sợ ấy với tụi nó.

Hermione nói: “Thôi thì, hãy nhìn mặt tích cực của vấn đề vậy – ít nhất thì bây giờ bồ sẽ có thì giờ để làm luận văn của thầy Snape!”

"That's a bright side, is it?" snapped Harry, while Ron stared incredulously at Hermione. "No Quidditch practice and extra Potions?"

Harry slumped down into a chair, dug out his Potions essay reluctantly from his bag, and set to work.

It was very hard to concentrate; even though he knew that Sirius was not in the fire until much later he could not help glancing into the flames every few minutes just in case. There was also an incredible amount of noise in the room: Fred and George appeared to have perfected one type of exploding Snackbox, which they were taking turns to demonstrate to a cheering and whooping crowd.

First, Fred would take a bite out of the orange end of a chew, at which he would vomit spectacularly into a bucket they had placed in front of them. Then he would force down the purple end of the chew, at which the vomiting would immediately cease. Lee Jordan, who was assisting the demonstration, was quickly vanishing the vomit at regular

Harry cắt ngang trong khi Ron thì mắt ngó Hermione ngỡ ngàng: "Độc mặt tích cực của vấn đề à? Không được Quidditch, thêm bài tập Extra Potions?"

Harry ngồi sụp xuống một cái ghế, hết sức bất đắc dĩ kéo bài luận và Độc dược của nó ra khỏi cặp, và bắt đầu làm bài.

Thiệt khó mà tập trung, cho dù biết là sẽ còn lâu chú Sirius mới xuất hiện trong ngọn lửa, nhưng cứ mỗi ba phút nó lại không thể nhìn được, liếc mắt về phía ngọn lửa để chắc chắn. Trong phòng ồn ào khuấy khiếp: Fred và George dường như cuộc đã hoàn thiện một loại Snackbox nổ mà tại nó đang thay phiên nhau biểu diễn minh họa cho một đám tạt bột hồ hởi hoan hô và phấn khởi reo.

Trước tiên, Fred cắn đầu màu cam của viên kẹo, nhai xong là ối một cái ngoạn mục vào một cái xô mà tại đã đặt ngay phía trước mặt nó. Đến, nó nhét đầu màu tím của viên kẹo nhai vào họng, lập tức vụ ối ngưng ngay lập tức. Lee Jordan người hỗ trợ anh em George Fire trong cuộc thao diễn này, cứ chốc ch

Intervals with the same Vanishing Spell
ape kept using on Harry's potions.

What with the regular sounds of
cheering, cheering, and Fred and
George taking advance orders from the
crowd, Harry was finding it
exceptionally difficult to focus on the
correct method for Strengthening
Potions.

Hermione was not helping matters;
her cheers and sound of vomit hitting
the bottom of Fred and George's
sneakernet were punctuated by loud and
approving sniffs that Harry found, if
anything, more distracting.

"Just go and stop them, then!" he
said irritably, after crossing out the
wrong weight of powdered griffin claw
the fourth time.

"I can't, they're not *technically* doing
anything wrong," said Hermione
through gritted teeth. "They're quite
within their rights to eat the foul things
themselves, and I can't find a rule that
says the other idiots aren't entitled to
eat them, not unless they're proven to

đều đặn lại uể oải làm tiêu biến như
thứ tụi nó ói ra bằng cái Bùa chú T
biến của thầy Snape hay dùng để l
trống trơn cái vạc pha chế độc du
của Harry.

Cùng với âm thanh thường trực c
tiếng nôn ọe, tiếng hoan hô cổ vũ,
tiếng Fred và George nhận đặt hàng
trước từ đám đông vây quanh, Ha
thấy cực kỳ khó mà tập trung c
đưa được vào cái phương pháp đúng c
của cách pha chế Dung dịch Tăng lự

Hermione chẳng những không g
đỡ được gì thì chớ; Harry nhận th
chuỗi âm thanh cổ vũ của đám đ
và tiếng ói mửa của Fred và Geor
vào đây xô được chắm phết bằng tiế
khịt khịt mũi phản đối của Hermic
chỉ tổ làm nó thêm rối trí phân tâm.

"Thì cứ đi mà ngăn họ lại!" Harry c
kính gắt lên sau khi đã xóa đi lần t
tư khối lượng sai của móng con c
sự tán loạn.

Hermione nói qua kẽ răng ngh
chặt: "Mình không thể, về *mặt kỹ thu*
họ không làm điều gì sai quấy. Họ
hoàn toàn có quyền tự ăn những t
gồm ghiếc ấy, và mình không thể
ra một luật nào nói rằng những đ
ngu khác không được quyền mua m

dangerous in some way, and it doesn't look as though they are . . .”

She, Harry, and Ron watched George projectile-vomit into the bucket, pop down the rest of the chew, and brighten up, beaming with his arms outstretched to protracted applause.

You know, I don't get why Fred and George only got three O.W.L.s each,” said Harry, watching as Fred, George, and Lee collected gold from the eager crowd. “They really know their stuff . . .”

Oh, they only know flashy stuff that's no real use to anyone,” said Hermione disparagingly.

No real use?” said Ron in a strained voice. “Hermione, they've got about twenty-six Galleons already . . .”

It was a long while before the crowd and the Weasleys dispersed, and when Fred, Lee, and George sat up counting their takings even longer, so that it was well past midnight when

thứ đó, trừ khi mấy thứ đó được chú ý thì mình là có gì đó nguy hiểm, mà đây không có vẻ gì là chúng...”

Cô nàng cùng Harry và Ron rời khỏi cảnh George nôn thẳng vào xô, nuốt nửa viên kẹo nhai còn lại, rồi nở một nụ cười rạng rỡ, vươn vai lên, cườì toe toét và giơ rộng đôi cánh tay ra để đón nhận tràng vỗ tay hoan hô kéo dài.

Ngắm George, Fred và Lee đang thu gom vàng của cái đám đống rác hào hứng ấy, Harry nói: “Mấy bố kia không, mình không hiểu tại sao mà Fred và George mỗi người chỉ nhận được ba Pháp sư Thường đẳng thôi. Hai anh thực sự am hiểu về mấy thứ...”

“Oh, họ chỉ biết mấy thứ tào lao mà chẳng thực dụng gì cho ai hết,” Hermione giở giọng chê bai.

Ron nói, giọng không thoải mái: “Chẳng thực dụng à? Hermione ơi, anh kiếm được hai mươi sáu Galleon rồi đó...”

Lâu thiệt lâu sau, đám đông qua hai anh em sinh đôi nhà Weasley rời giải tán, và Fred, George với Lee ngồi lại lâu hơn nữa để đếm tiền thu nhậ hôm đó của tụi nó. Thành ra phải c

Harry, Ron, and Hermione finally had a common room to themselves in the Gryffindor common room. At long last, Fred closed the doorway to the boys' dormitories behind him, rattling his box of Galleons contentedly so that Hermione smiled.

Harry, who was making very little progress with his Potions essay, decided to give it up for the night. As he put his books away, Ron, who was leaning lightly in an armchair, gave a startled grunt, awoke, looked blearily at the fire and said, "Sirius!"

Harry whipped around; Sirius's grumpy dark head was sitting in the fire.

"Hi," he said, grinning.

"Hi," chorused Harry, Ron, and Hermione, all three kneeling down on the hearthrug. Crookshanks stretched loudly and approached the fire, and, despite the heat, to put his face close to Sirius's.

quá nửa đêm thì phòng sinh học chung mới lại thuộc quyền sử dụng của riêng Harry, Ron và Hermione. Đến cuối cùng, Fred mới đóng cửa dẫn lên phòng ngủ nam sinh số lượng nó, khua cái hộp tiền và Galleons rủng rỉnh đầy về khoảng đến nỗi Hermione cau mày quắc mắt lên.

Suốt cả buổi tối Harry đã chẳng tập được bao nhiêu trong bài luận về Độc dược, nó đành chịu thua. Khi dọn dẹp sách vở cất đi, Ron đang mơ ngủ gật trong cái ghế bành, chợt có càu nhàu rồi bừng tỉnh dậy, nhìn vào ngọn lửa lò sưởi, kêu lên "Chú Sirius."

Harry phóng vọt tới gần; cái đầu đen bòm xòm của chú Sirius lại rờn rợn lần nữa hiện ra trong ngọn lửa.

Chú nhe răng cười, nói: "Chào."

"Chào chú." Cả bọn Harry, Ron và Hermione đồng thanh xướng lên. Cả tụi nó đều quì xuống trên tấm thảm nhỏ đặt trước lò sưởi. Con mèo Crookshanks cũng gừ gừ to tiếng mon men đến gần ngọn lửa, bắt chước sức nóng, cố gắng đưa mặt nó gần mặt chú Sirius.

How're things?" said Sirius.

Not that good," said Harry, as Hermione pulled Crookshanks back to keep him from singeing his whiskers. "The Ministry's forced through another decree, which means we're not allowed to have Quidditch teams —"

— or secret Defense Against the Dark Arts groups?" said Sirius.

There was a short pause.

How did you know about that?" Harry demanded.

You want to choose your meeting places more carefully," said Sirius, speaking still more broadly. "The Hog's Head, I ask you . . ."

Well, it was better than the Three Broomsticks!" said Hermione defensively. "That's always packed with people —"

— which means you'd have been easier to overhear," said Sirius. "You've got a lot to learn, Hermione."

Who overheard us?" Harry demanded.

Chú Sirius hỏi: "Tình hình sao rồi?"

Hermione kéo con mèo Crookshanks lại để cứu nó khỏi nướng râu, Harry đáp: "Chẳng tốt là chút nào. Bộ Pháp Thuật lại áp dụng thêm một đạo luật khác, và điều đó nghĩa là tụi con không được phép có đội Quidditch..."

"... hoặc nhóm Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám bí mật?" chú Sirius hỏi.

Im lặng một lát.

Harry hỏi: "Làm sao chú biết chuyện đó?"

Chú Sirius càng nhe rộng hàm răng cười toét đến mang tai. "Lần sau bây cần chọn địa điểm tụ họp cẩn thận hơn. Cái tiệm Đầu Heo, chú hỏi bay..."

Hermione chống chế nói: "Dạ, có lẽ đó tốt hơn Ba Cây Chổi chứ! Quán Cây Chổi lúc nào cũng đông người..."

"... thì có nghĩ là người khác càng khó lòng nghe lén tụi bay hơn." Chú Sirius nói thêm: "Con cần phải học thêm, Hermione à."

Harry hỏi: "Ai đã nghe lén tụi con?"

Mundungus, of course," said Sirius, but when they all looked puzzled he added. "He was the witch under the table."

"That was Mundungus?" Harry said, incredulous. "What was he doing in the Ministry's Head?"

"What do you think he was doing?" asked Sirius impatiently. "Keeping an eye on you, of course."

"I'm still being followed?" asked Harry angrily.

"Yeah, you are," said Sirius, "and just to be well, isn't it, if the first thing you're going to do on your weekend off is to organize an illegal defense group."

But he looked neither angry nor worried; on the contrary, he was grinning at Harry with distinct pride.

"Why was Mundungus hiding from us?" asked Ron, sounding disappointed. "I would've liked to've seen him."

He was banned from the Hog's

"Dĩ nhiên là Mundungus." Chú Sirius đáp xong, nhìn vẻ mặt hoang mang của tụi nó, chú bật cười: "Lão chính là mụ phù thủy đeo mạng che mặt đó."

Harry sửng sốt: "Đó là Mundungus sao? Lão làm cái gì ở quán Đầu Heo chứ?"

Chú Sirius hết kiên nhẫn nổi: "\nchứ con nghĩ coi lão làm cái gì? Dĩ nhiên là lão canh chừng con chứ làm gì nữa."

Harry tức giận: "Con vẫn còn bị theo dõi à?"

Chú Sirius nói: "Đúng vậy. Và còn phải vậy, nếu việc đầu tiên con tổ chức làm trong ngày đi cuối tuần là thành lập một nhóm phòng vệ bất hợp pháp."

Nhưng trông vẻ mặt chú Sirius chẳng những không giận dữ mà cứ không lo âu gì cả. Ngược lại, chú đã ngắm nghía Harry với một niềm tự hào lộ liễu.

Ron nghe có vẻ thất vọng. Nó hỏi: "Tại sao bác Mundungus trốn tránh con? Tụi con khoái gặp bác ấy lắm chứ?"

Chú Sirius nói: "Lão bị cấm lai vãng

ad twenty years ago,” said Sirius, and that barman’s got a long memory. I lost Moody’s spare Invisibility cloak when Sturgis was arrested, so I’ve been dressing as a witch a lot lately. . . . Anyway . . . First of all, Ron I’ve sworn to pass on a message to your mother.”

Oh yeah?” said Ron, sounding apprehensive.

She says on no account whatsoever you to take part in an illegal secret defense Against the Dark Arts group. She says you’ll be expelled for sure and your future will be ruined. She says there will be plenty of time to learn how to defend yourself later and that you are too young to be worrying about that right now. She also” —

Sirius’s eyes turned to the other two “advises Harry and Hermione not to proceed with the group, though she accepts that she has no authority over either of them and simply begs them to remember that she has their best interests at heart. She would have written all this to you, but if the owl had been intercepted you’d all have been in

đến quán Đầu Heo hồi hai mươi năm về trước, và lão già bán quán đó nhớ dai lắm. Chúng ta đã bị mất tấm áo tàng hình của Moody khi Sturgis bị bắt giam, vì vậy dạo sau này tôi đã phải cải trang là một phù thủy... Dù sao đi nữa... Trước tiên Ron à, chú đã thề là sẽ truyền lại cho cháu cái thông điệp của má cháu.”

Ron e dè sợ sệt hỏi: "Dạ, sao ạ?"

"Má cháu nói là cháu không được viện bất cứ lý do gì để đóng bất cứ trò gì trong nhóm bí mật bất hợp pháp Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám. Bà nói chắc chắn cháu sẽ bị đuổi học tương lai của cháu sẽ bị hủy hoại. Bà nói rằng sau này sẽ còn khối thì giờ cho cháu hãy còn quá nhỏ nên lúc này không cần phải lo lắng về chuyện gì. Bà cũng..." —

Chú Sirius đảo mắt sang Harry Hermione nói tiếp: "... khuyên Harry Hermione đừng có tiếp tục cái nhảm đó nữa, mặc dù bà chấp nhận là bà không có quyền hạn gì đối với cả hai đứa, mà chỉ đơn giản năn nỉ hai đứa nhớ cho rằng bà thành thật mà muốn những điều lành cho hai đứa. Bà muốn viết tất cả những điều này c

I trouble, and she can't say it for self because she's on duty tonight."

On duty doing what?" said Ron kly.

Never you mind, just stuff for the ler," said Sirius. "So it's fallen to me be the messenger and make sure i tell her I passed it all on, because I it think she trusts me to."

There was another pause in which Crookshanks, mewing, attempted to lick Sirius's head, and Ron fiddled with the fire poker in the hearthrug.

So you want me to say I'm not going to take part in the defense effort?" he muttered finally.

Me? Certainly not!" said Sirius, looking surprised. "I think it's an excellent idea!"

You do?" said Harry, his heart lifting.

các cháu, nhưng nếu cú bị chặn xét tất cả các cháu sẽ gặp rắc rối thực sự và bà không thể đích thân gặp các cháu để tự mình nói ra vì bà bận phải trực tối nay."

Ron hỏi ngay: "Bạn phiên trực gì ạ?"

Chú Sirius nói: "Đừng bận tâm, chỉ là công chuyện của Hội. Thành ra chú phải làm người đưa tin và phải bảo đảm là cháu sẽ thừa lại với cháu là chú đã nhắn lại đầy đủ với cháu, với vì chú không nghĩ là cháu tin chú đâu."

Lại im lặng một lát nữa. Trong phòng mọi người im lặng, con mèo Crookshanks lêu meo meo và thử dẫm chân trước đầy móng vuốt ra chụp đầu chú Sirius, còn Ron nghịch nghợm một cái lỗ trên thảm.

Cuối cùng nó làu bàu: "Vậy là con muốn con nói là con sẽ không tham gia vào nhóm phòng vệ?"

Chú Sirius tỏ ra ngạc nhiên: "Chú hỏi hả? Đòi nào! Chú cho là nhóm phòng vệ là một sáng kiến xuất sắc."

"Thiệt hả chú?" Harry mừng rỡ tinh thần.

Of course I do!" said Sirius. "D'you think your father and I would've lain down and taken orders from an old hag like Umbridge?"

But — last term all you did was tell me to be careful and not take risks —"

Last year all the evidence was that the snake inside Hogwarts was trying to kill you, Harry!" said Sirius impatiently. "This year we know that there's a snake outside Hogwarts who'd like to kill us all, so I think learning to defend yourselves properly is a very good idea!"

And if we do get expelled?" Hermione asked, a quizzical look on her face.

Hermione, this whole thing was your fault!" said Harry, staring at her.

I know it was. . . . I just wondered what Sirius thought," she said, frowning.

Well, better expelled and able to defend yourselves than sitting safely in your room without a clue," said Sirius.

Chú Sirius nói: "Dĩ nhiên là chú biết. Chẳng lẽ con tưởng ba của chú nằm xuống và chấp hành mệnh lệnh của một mụ quái già ác nghiệt như mụ Umbridge sao?"

"Nhưng... hồi học kỳ trước chú đã chăm chăm bảo con phải cẩn thận đừng có liều lĩnh..."

Chú Sirius sốt ruột nói: "Năm ngoái có đủ mọi chứng cứ là có kẻ nào đó ẩn nấp trong trường Hogwarts đang lên kế hoạch ám sát con, Harry à. Năm nay chúng ta lại biết rằng có kẻ ở ngoài trường Hogwarts muốn giết hết tất cả chúng ta, vì vậy chú cho là học cách phòng vệ đúng đắn cho chính mình là một ý kiến hay!"

Một vẻ hơi trêu chọc hiện trên mặt Hermione: "Và nếu tụi cháu bị đuổi học thì sao?"

Harry trợn mắt nhìn cô nàng: "Hermione, toàn bộ vụ này là ý kiến của bà mà!"

Hermione nhún vai: "Mình biết mình chỉ thắc mắc chú Sirius nói sao?"

Chú Sirius nói: "À, thà là bị đuổi học mà có khả năng tự phòng vệ, còn hơn..."

Hear, hear," said Harry and Ron enthusiastically.

So," said Sirius, "how are you organizing this group? Where are you meeting?"

Well, that's a bit of a problem now," said Harry. "Dunno where we're going to be able to go . . ."

How about the Shrieking Shack?" suggested Sirius.

Hey, that's an idea!" said Ron excitedly, but Hermione made a skeptical noise and all three of them looked at her, Sirius's head turning in flames.

Well, Sirius, it's just that there were only four of you meeting in the Shrieking Shack when you were at school," said Hermione, "and all of you could transform into animals and I suppose you could all have squeezed under a single Invisibility Cloak if you'd thought to. But there are twenty-eight of us and none of us is an Animagus, so we wouldn't need so much an

là ngồi yên ổn trong trường mà không biết chút gì hết."

Ron và Harry nhiệt liệt hưởng ứng. "Đúng, đúng quá,"

Chú Sirius nói: "Sao, tụi bây tổ chức cái nhóm này ra sao rồi? Tụi bây sẽ gặp ở đâu?"

Harry nói: "Dạ, hiện giờ đó còn vấn đề. Tụi con cũng chưa biết tụi con sẽ có thể đi đâu..."

Chú Sirius đề nghị: "Lều Hét được không?"

"Hay, đúng là sáng kiến!" Ron bắt đầu lên hào hứng. Nhưng Hermione xì một âm thanh đầy ngờ vực khiến cả ba người đều quay lại nhìn cô nàng. Đầu của chú Sirius xoay trong ngọn lửa.

Hermione nói: "Ôi, chú Sirius à, xưa khi chú còn đi học thì nhóm của chú chỉ có bốn người tụ tập trong Lều Hét, và tất cả các chú đều có thể biến hình thành thú, và cháu đoán là cần, tất cả bốn chú đều có thể chui chúc co cụm với nhau dưới một tấm Áo khoác Tàng hình. Nhưng mà cháu có tới hai mươi tám người chứ không ai là Người-hóa-Thú cả, nên có lẽ tụi cháu không cần tám

isibility Cloak as an Invisibility
rquee —”

Fair point,” said Sirius, looking
htly crestfallen. “Well, I’m sure you’ll
ne up with somewhere. . . . There
d to be a pretty roomy secret
sageway behind that big mirror on
fourth floor, you might have enough
ce to practice jinxes in there —”

Fred and George told me it’s
cked,” said Harry, shaking his head.
ved in or something.”

Oh . . .” said Sirius, frowning. “Well,
ave a think and get back to —”

le broke off. His face was suddenly
se, alarmed. He turned sideways,
arently looking into the solid brick
l of the fireplace.

Sirius?” said Harry anxiously.

but he had vanished. Harry gaped at
flames for a moment, then turned
ook at Ron and Hermione.

Why did he — ?”

ermione gave a horrified gasp and
pt to her feet, still staring at the fire.

khoác Tàng hình cho lắm, bằng c
một cái Lều bạt Tàng hình...”

"Đặt vấn đề đúng." Chú Sirius r
coi bộ hơi hơi xìu khí thế một tí.
thôi, chú chắc chắn là tụi bây rồi
kiếm ra được một chỗ nào đó... Tru
đây vẫn có một hành lang bí mật k
rộng rãi ở phía sau tấm gương lớn t
tầng lầu bốn, có thể tụi bây sẽ có
chỗ để thực hành bùa chú trên đó...

Harry lắc đầu nói: "Anh Fred và a
George nói với con là chỗ đó bị ngh
rời. Bị sập hay sao đó."

"Ôi..." Chú Sirius dăm chiêu: "C
chú sẽ phải suy nghĩ và trở lại..."

Chú ngừng ngang xương. Nét r
của chú bỗng nhiên căng thẳng, cả
giác. Chú xoay đầu nhìn sang một b
rõ ràng là nhìn vào bức tường g
chắc chắn của cái lò sưởi.

Harry lo lắng gọi: "Chú Sirius?"

Nhưng chú đã biến mất. Harry
hốc miệng ra mà nhìn ngọn lửa r
hồi, rồi quay lại nhìn Hermione và R

"Tại sao chú ấy lại...?"

Hermione vẫn nhìn chòng chọc v
ngọn lửa, nhưng bất đứng vọt d

A hand had appeared amongst the flames, groping as though to catch hold of something; a stubby, short-jointed hand covered in ugly old-fashioned rings. . . .

The three of them ran for it; at the door of the boys' dormitory Harry looked back. Umbridge's hand was still making snatching movements amongst the flames, as though she knew exactly where Sirius's hair had been moments before and was determined to seize it.

miệng mồm cũng há hốc ra kinh hoàng.

Một bàn tay xuất hiện giữa ngọn lửa mờ mẫm như để nắm bắt một cái gì đó là một bàn tay có những ngón ngắn ngủn và ú na ú nần đeo có những cái nhẫn kiểu xưa vô cùng dị xí...

Ba đứa tụi nó vùng chạy trốn. Cánh cửa của phòng ngủ nam si Harry ngoái nhìn lại. Bàn tay Umbridge vẫn còn làm động tác n trong ngọn lửa, như thể mụ biết chính xác tóc chú Sirius vừa mới ở chỗ nào lúc này và mụ quyết tâm tóm cho được.

— CHƯƠNG 18 —

ĐOÀN QUÂN DUMBLEDORE *DUMBLEDORE'S ARMY*

Umbridge has been reading your mail, Harry. There's no other explanation."

You think Umbridge attacked Hedwig?" he said, outraged.

I'm almost certain of it," said Hermione grimly. "Watch your frog, it's snapping."

Harry pointed his wand at the frog that had been hopping deftly toward the other side of the table — "Accio!" — and it zoomed comically back into his hand.

Hà Umbridge đã đọc lên nội dung của bức thư, Harry à, chứ không có cách giải thích nào khác."

Harry giận điên lên: "Bồ nghĩ Umbridge đã tấn công Hedwig à?"

Hermione quả quyết khẳng định: "Mình gần như chắc chắn điều đó. (Con nhái của bồ kia, đang chạy trốn."

Harry chĩa cây đũa phép vô con nhái lúc đó đang nhảy lóc cóc phía cạnh bàn một cách tràn trề tự tin. "Triệu Hồi!" — Con nhái ưo rầu rĩ nhảy vọt ngược vào tay Harry.

Charms was always one of the best lessons in which to enjoy a private moment: There was generally so much movement and activity that the danger of being overheard was very slight. Today, with the room full of croaking frogs and cawing ravens, and with a heavy downpour of rain clattering and pounding against the classroom windows, Harry, Ron, and Hermione's whispered discussion about how Umbridge had nearly caught Sirius went quite unnoticed.

"I've been suspecting this ever since she accused you of ordering firebombs, because it seemed such a stupid lie," Hermione whispered. "I mean, once your letter had been read, it would have been quite clear you weren't ordering them, so you wouldn't have been in trouble at all — it's a bit of a feeble joke, isn't it? But then I thought, what if somebody just wanted an excuse to read your mail?"

Well then, it would be a perfect way for Umbridge to manage it — tip off Filch, let him do the dirty work and confiscate the letter, then either find a way of stealing it from him or else

Bùa chú luôn luôn là một trợ giúp những buổi học mà tại nó có hưởng cái thú nói chuyện riêng thường thường có quá nhiều động và sinh hoạt xảy ra, đến nỗi khả năng bị nghe lén là rất nhỏ. Bữa nay, phòng học đầy nhóc tiếng ếch kêu kêu ồm ộp và tiếng quạ đen kêu quạ quạc, lại thêm tiếng mưa to xối nước ào ào xuống và quạt sàn sạt vào khung cửa sổ phòng học, cuộc trò chuyện kín đáo giữa bọn Harry, Ron và Hermione bà Umbridge suýt bắt được chú Sirius hầu như không bị ai chú ý.

Hermione thì thầm: "Mình đã nghi ngờ vụ này từ khi thầy Filch cáo buộc bồ tội đặt mua Bom Phân, bởi vì nó thật xạo một cách ngu ngốc. Ý mình nói nếu lá thư của bồ bị đọc, thì bồ đã bằng cứ rõ ràng là bồ không hề mua Bom Phân, và như vậy bồ không bị rắc rối gì hết – giống như vụ thầy Filch thì dỏm quá, đúng không? Nhưng mình nghĩ, biết đâu người ta chỉ muốn kiểm một cái cớ để đọc thư từ của bồ?"

Vậy thì, đây chính là một cách sức hoàn hảo mà mục Umbridge có dựng ra: mách nước cho thầy Filch, cho thầy làm cái công việc bẩn thỉu hời hợt và tịch thu lá thư, rồi mục sẽ hoặc

nand to see it — I don't think Filch
uld object, when's he ever stuck up
a student's rights? Harry, you're
lashing your frog."

Harry looked down; he was indeed
squeezing his bullfrog so tightly its
eyes were popping; he replaced it
stily upon the desk.

It was a very, very close call last
night," said Hermione. "I just wonder if
Umbridge knows how close it was.
"Mancio!"

The bullfrog on which she was
practicing her Silencing Charm was
back dumb mid-croak and glared at
her reproachfully.

If she'd caught Snuffles . . ."

Harry finished the sentence for her.

He'd probably be back in Azkaban
this morning." He waved his wand
without really concentrating; his
bullfrog swelled like a green balloon
and emitted a high-pitched whistle.

tìm cách chôm lại lá thư từ thầy Fi
hoặc là mụ ra lệnh cho thầy nộp c
mụ xem... mình không nghĩ là th
Filch dám cãi lệnh, bởi có khi nào th
đứng về phía quyền lợi của học s
đâu? Harry, bồ đang đê đep lép c
ẽnh ương của bồ kia.

Harry ngó xuống; đúng là nó đã
ép con ẽnh ương chặt đến nỗi mắt
lồi cả ra. Harry vội vàng đặt con ẽ
ương lên bàn.

Hermione lại nói: "Chuyện ghé th
tối hôm qua rất, rất ư kín kẽ. Mình
thắc mắc liệu mụ Umbridge biết đư
nó kín cỡ nào. *Im lặng!*"

Con ẽnh ương mà cô nàng đã
thực hành Bùa chú Im lặng làm cho
bật giữa chừng đang kêu ồm ộp
con vật khốn khổ trừng mắt nhìn
nàng đầy oán trách.

"Nếu mụ ấy bắt được Khuyết Khịt...!"

Harry nói nốt câu dùm Hermione:

"Thì có lẽ chú ấy đã bị tổng trở
nhà ngục Azkaban hỏi sáng nay r
Nó vẫy cây đũa phép mà chẳng th
sự tập trung chút nào hết, con ẽ
ương của nó phồng lên như một
banh xanh lè và xì ra mấy tiếng h
gió the thé.

Silencio!" said Hermione hastily, pointing her wand at Harry's frog, which deflated silently before them. "Well, he mustn't do it again, that's all. I don't know how we're going to let him know. We can't send him an owl."

"I don't reckon he'll risk it again," said Ron. "He's not stupid, he knows he's nearly got him. *Silencio!*"

The large and ugly raven in front of him let out a derisive caw.

Silencio! SILENCIO!"

The raven cawed more loudly.

"It's the way you're moving your wand," said Hermione, watching Ron carefully. "You don't want to wave it, it's more a sharp *jab*."

"Ravens are harder than frogs," said Ron testily.

"Im lặng!" Hermione vội vàng ra tay chỉa cây đũa phép của cô nàng vào con ếch ương của Harry, khiến nó bị xuống một cách êm ru trước mắt nó. "Ôi, chú ấy không nên làm như vậy một lần nữa, khỏi phải nói thêm gì nữa. Mình chỉ không biết làm sao tụi mình có thể báo cho chú ấy hiểu điều gì. Tụi mình không thể gửi cú cho chú được!"

Ron nói: "Mình không cho là chú dám liều mạng một phen nữa đâu. Chú đâu có ngu dữ vậy. Chú ấy biết tụi mình suýt tóm được chú chứ. *lặng!*"

Con quạ đen bực chẳng xấu xí tru tru mặt anh chàng phát ra một tiếng kêu quàng quạc đầy chế giễu.

"Im lặng! IM LẶNG!"

Con quạ càng kêu quàng quạc hơn.

Hermione quan sát Ron với vẻ nghiêm túc, cô nàng nói: "Đó là tại cái cách cậu chỉa cây đũa phép. Cậu không cần quơ loạn nó như vậy, mà chỉ cần *thọc* một cú nhanh gọn thôi."

Ron vừa nghiêng răng vừa nói: "Con quạ đen khó hơn cóc nhái chứ bộ!"

Fine, let's swap," said Hermione, zing Ron's raven and replacing it with her own fat bullfrog. "*Silencio!*" The raven continued to open and close its sharp beak, but no sound came out.

"Very good, Miss Granger!" said Professor Flitwick's squeaky little voice. Harry, Ron, and Hermione all jumped. "Now, let me see you try, Mr. Weasley!"

"Wha — ? Oh — oh, right," said Ron, looking flustered. "Er — *Silencio!*"

He jabbed at the bullfrog so hard that he poked it in the eye; the frog gave a deafening croak and leapt off the desk.

It came as no surprise to any of them that Harry and Ron were given additional practice of the Silencing Charm for homework.

They were allowed to remain inside the library break due to the downpour outside. They found seats in a noisy but overcrowded classroom on the top floor in which Peeves was floating lazily up near the chandelier,

"Tốt. Vậy thì đổi xem sao." Hermione nói, tóm lấy con quạ của Ron rồi thay thế nó bằng con ếch ương mập của cô nàng. "*Im lặng!*" Con quạ tiếp tục ngoác mỏ ra rồi ngậm mỏ lại, nhưng chẳng phát ra được âm thanh nào.

"Giỏi lắm, cô Granger!" Giọng nhỏ nhẹ như chuột rúc của giáo sư Flitwick vang lên khiến cả ba đều giật mình. Harry, Ron và Hermione nhảy bắn lên. "Nào, ông Weasley, bây giờ đến phần trò thử."

Ron lúng ta lúng túng: "Dạ...? Có ạ được. Ờ... *Im lặng!*"

Nó thọc cây đũa phép một cái vào con ếch ương mạnh đến nỗi chày trúng mắt của con vật tội nghiệp; con ếch ương bèn rống lên một tiếng gầm đécc tai rồi nhảy phóc khỏi cái bàn.

Cái hậu quả không khiến đũa phép trong tay nó ngạc nhiên là Ron và Hermione bị giao bài tập về Bùa chú Im lặng cho nhà làm thêm.

Tại nó được cho phép ở lại thư viện trong phòng học suốt giờ ra chơi vì trời đang mưa như trút nước bên ngoài. Ba đứa kiếm được chỗ ngồi trong thư viện phòng học ồn ào đông đúc quá cỡ tầng một. Trong phòng này, con y

asionally blowing an ink pellet at the top of somebody's head. They had barely sat down when Angelina came jiggling toward them through the tangles of gossiping students.

"I've got permission!" she said. "To join the Quidditch team!"

"Excellent!" said Ron and Harry together.

"Yeah," said Angelina, beaming. "I went to McGonagall and I *think* she might have appealed to Dumbledore — anyway, Umbridge had to give in. Ha! I want you down at the pitch at seven o'clock tonight, all right, because we've got to make up time, you realize we're only three weeks away from our next match?"

She squeezed away from them, narrowly dodged an ink pellet from Peeves, which hit a nearby first year's head, and vanished from sight.

Ron's smile slipped slightly as he looked out of the window, which was

Peeves lơ mơ màng trôi lơ lửng trên trần nhà gần chùm đèn, thỉnh thoảng phun ra một giọt mực xuống đầu của một đứa học trò nào đó. Tụi nó vừa mới ngồi xuống thì Angelina chen lấn qua đám học sinh đang tíu tít chuyện trò, chui về phía tụi nó.

Cô nàng nói: "Tôi lấy được giấy phép rồi! Để tái lập lại đội Quidditch!"

Ron và Harry cùng reo lên: "Xúc sắc!"

Angelina tươi cười rạng rỡ: "Ừ. Tôi đã đi gặp cô McGonagall và tôi tin là cô ấy đã khiếu nại lên thầy Dumbledore. Chẳng nào đi nữa thì mục Umbridge cũng đã chịu thua. Ha! Vì vậy tôi muốn các cậu xuống sân tập vào lúc bảy giờ tối nay, thôi được, bởi vì chúng ta phải lấy lại thời gian đã mất, các cậu nhận thấy là chỉ còn ba tuần lễ nữa là chúng ta sẽ thi đấu trận đầu tiên không?"

Cô nàng chen lấn đi khỏi tụi nó, né tránh được một viên mực, tránh được một gang tấc một giọt mực của Peeves khiến một đứa học sinh năm thứ nhất đứng gần đó lãnh đủ.

Nụ cười của Ron hơi méo đi một chút khi nó nhìn ra ngoài cửa sổ lúc

v opaque with hammering rain.

Hope this clears up . . . What's up with you, Hermione?"

She too was gazing at the window, not as though she really saw it. Her eyes were unfocused and there was a frown on her face.

Just thinking . . ." she said, still gazing at the rain-washed window.

About Siri . . . Snuffles?" said Harry.

No . . . not exactly . . ." said Hermione slowly. "More . . . wondering . . . I suppose we're doing the right thing . . . I think . . . aren't we?"

Harry and Ron looked at each other.

Well, that clears that up," said Ron. "It would've been really annoying if you hadn't explained yourself properly."

Hermione looked at him as though she had only just realized he was serious.

I was just wondering," she said, her

đang mờ mịt vì cơn mưa to hắt lên.

"Mong cơn mưa này tạnh đi Hermione, bồ làm sao vậy?"

Hermione cũng đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng không có vẻ gì là nàng đang thực sự thấy cái gì. Đôi mắt Hermione không tập trung và lông mày nhíu lại.

Vẫn cau mặt nhìn khung cửa sổ ngoài mưa nước mưa, Hermione nói: "Đang suy nghĩ..."

Harry hỏi: "Về chú Siri... Khụt khịt hả?"

Hermione chậm rãi nói: "Không hẳn như vậy... Nhiều hơn... hỏi... Mình tin là tụi mình đang làm chuyện đúng... mình nghĩ... có đúng không?"

Harry và Ron nhìn nhau.

Ron nói: "Ừ, vậy là rõ ràng rồi. Nhưng bồ không tự giải thích cho chính được đúng đắn thì sẽ có biết bao nhiêu phiền toái có thể xảy ra lắm."

Hermione chợt nhìn Ron như thể nàng mới chợt nhận ra sự hiện diện của anh chàng này ở đó.

Giọng trở nên mạnh mẽ hơn

ce stronger now, “whether we’re
ng the right thing, starting this
fense Against the Dark Arts group.”

What!” said Harry and Ron together.

Hermione, it was your idea in the
t place!” said Ron indignantly.

I know,” said Hermione, twisting her
fers together. “But after talking to
uffles . . .”

But he’s all for it!” said Harry.

Yes,” said Hermione, staring at the
dow again. “Yes, that’s what made
think maybe it wasn’t a good idea
or all . . .”

eeves floated over them on his
mach, peashooter at the ready;
omatically all three of them lifted
ir bags to cover their heads until he
l passed.

Let’s get this straight,” said Harry
rily, as they put their bags back on

Hermione nói: "Mình chẳng qua đã
tự hỏi liệu chuyện tui mình làm
đúng hay không, cái chuyện lập nh
học tập Nghệ thuật Phòng chống H
ám ấy."

"Cái gì?" Cả Ron và Harry đ
thanh kêu lên.

Ron nổi sùng, nói: "Hermione, ch
bồ là kẻ đầu têu!"

Hermione vặn vẹo mấy ngón t
"Mình biết. nhưng sau khi nói chuy
với Khuyết Khuyết..."

Harry nói: "Nhưng chú ấy ủng hộ
mình mà!"

Hermione lại dăm dăm nhìn ra c
sổ. "Ừ, đúng. Đó chính là điều kh
mình suy nghĩ lại, có lẽ xét cho c
thì đó cũng không phải là một sá
kiến hay ho cho lắm..."

Peeves đang trôi lơ lửng phía t
tụi nó trong tư thế nằm sấp, tay l
cái ống xì thổi đạn, vẻ sẵn sàng; cả
đưa tụi nó tự động giơ cái cặp lên
đầu cho đến khi con yêu trôi qua
khác.

Khi tụi nó đặt cặp trở xuống s
Harry tức giận nói: "Tụi mình phải
rõ vụ này đâu ra đó. Vì chú Sirius đ

floor, "Sirius agrees with us, so you
it't think we should do it anymore?"

Hermione looked tense and rather
errible. Now staring at her own
nds she said, "Do you honestly trust
judgment?"

Yes, I do!" said Harry at once. "He's
ays given us great advice!"

An ink pellet whizzed past them,
king Katie Bell squarely in the ear.
ermione watched Katie leap to her
t and start throwing things at
eves; it was a few moments before
ermione spoke again and it sounded
though she was choosing her words
y carefully.

You don't think he has become . . .
t of . . . reckless . . . since he's been
ped up in Grimmauld Place? You
it't think he's . . . kind of . . . living
ough us?"

What d'you mean, 'living through
?" Harry retorted.

ý với tụi mình, cho nên bồ nghĩ là
mình không nên tiếp tục làm nữa, p
không?"

Trông dáng vẻ Hermione vừa cầ
thẳng vừa thiếu não. Bây giờ cô nằ
lại cúi xuống nhìn đăm đăm vào b
tay mình mà nói: "Mấy bồ có thực
tin vào óc phán đoán của chú
không?"

Harry nói ngay: "Có, mình tin. C
ấy luôn cho tụi mình những lời khuy
tốt!"

Một giọt mực xẹt ngang qua tụi
bắn trúng vành tai của Katie B
Hermione nhìn Katie nhảy dựng lên
bắt đầu ném đồ đạc vào Peeves. M
lát sau Hermione mới lại tiếp tục nói
nghe như thể cô nàng đã chọn
từng lời rất ư cẩn thận.

"Mấy bồ có nghĩ là chú ấy đã
nên... đại khái như... liều mạng...
từ khi chú ấy bị cầm chân trong n
nhà ở đường Grimmauld không? M
bồ có nghĩ là chú ấy... đại loại như
dựa vào sức sống của tụi m
không?"

Harry vặn lại: "Bồ nói 'dựa vào s
sống của tụi mình' nghĩa là sao?"

I mean . . . well, I think he'd love to forming secret defense societies it under the nose of someone from Ministry. . . . I think he's really strated at how little he can do where is . . . so I think he's keen to kind of egg us on."

Ron looked utterly perplexed.

Sirius is right," he said, "you do and just like my mother."

Hermione bit her lip and did not answer. The bell rang just as Peeves popped down upon Katie and tied an entire ink bottle over her head.

The weather did not improve as the rain wore on, so that at seven o'clock that evening, when Harry and Ron went down to the Quidditch pitch for practice, they were soaked through within minutes, their feet slipping and sliding on the sodden grass.

The sky was a deep, thundery gray and it was a relief to gain the warmth and light of the changing rooms, even though they knew the respite was only temporary. They found Fred and

"Nghĩa là... như vậy, mình nghĩ chú ấy thích lập hội phòng vệ bí mật ngay trước mũi của người nào đó thuộc Pháp Thuật... mình nghĩ chú ấy thực sự nản lòng khi mà chú ấy không thể làm được gì nhiều trong tình trạng của chú ấy... thành ra mình nghĩ chú ấy tha thiết, mặt nào đó... xúi giục mình."

Ron tỏ ra cực kỳ phân vân bối rối.

Nó nói: "Chú Sirius nói đúng. *Đúng là nói y hệt má mình.*"

Hermione cắn môi không thém lời. Chuông reo vừa đúng lúc Peeves xẹt xuống ngay phía trên đầu Katie để hết cả hũ mực lên đầu cô bé này.

Thời tiết chẳng khá lên chút nào ngày tàn, cho nên vào lúc bảy giờ hôm đó, khi Ron và Harry đi xuống sân chơi Quidditch để tập dượt, tụi nó ướt sũng nước mưa trong vòng vài phút, bước đi trơn tuột và trượt trên đám cỏ đầy nước.

Bầu trời xám xịt đầy sấm chớp và thui, nên có được chút ấm áp và ánh sáng trong phòng thay đồ tụi nó thật yên tâm, cho dù tụi nó biết sự nán giải lao chỉ là tạm thời trong chốn

orge debating whether to use one of
ir own Skiving Snackboxes to get
of flying.

— but I bet she'd know what we'd
ie," Fred said out of the corner of
mouth. "If only I hadn't offered to
her some Puking Pastilles
terday —"

We could try the Fever Fudge,"
orge muttered, "no one's seen that
—"

Does it work?" inquired Ron
efully, as the hammering of rain on
roof intensified and wind howled
und the building.

Well, yeah," said Fred, "your
emperature'll go right up —"

— but you get these massive pus-
d boils too," said George, "and we
ven't worked out how to get rid of
m yet."

I can't see any boils," said Ron,
ring at the twins.

No, well, you wouldn't," said Fred
kly, "they're not in a place we
erally display to the public —"

mà thôi. Tụi nó gặp Fred và Geo
đang cãi nhau liệu có nên dùng r
viên trong mớ Snack Làm biếng
khỏi phải bay nữa hay không.

Fred làm bầm: "... nhưng anh d
cá là cô ả biết tầy tụi mình. Giá
hôm qua anh đừng có chào hàng
cô nàng mấy viên Nhộng ói..."

George rù rì: "Tụi mình có thể
Viên Sốt, chưa có ai thấy viên đó..."

Ron nghe vậy bèn hỏi bằng gi
trần trề hy vọng: "Hiệu quả tốt khôn
Tiếng mưa gõ càng lúc càng ầm ĩ t
mái và gió hú quanh tòa nhà.

Fred nói: "À, ừ. Thân nhiệt của
sẽ tăng lên..."

"... nhưng mà em cũng sẽ bị m
hột bự nhọt đĩnh đầy mủ, mà tụi e
thì chưa tìm ra được cách tổng k
chúng đi."

Ron chăm chú nhìn hai ông anh s
đôi của nó. "Em đâu có thấy nhọt đ
nào đâu."

Fred rầu rĩ nói: "Không, ờ, em kh
thể thấy đâu. Mấy nhọt đĩnh đó kh

— but they make sitting on a broom
ght pain in the —”

All right, everyone, listen up,” said
gelina loudly, emerging from the
ptain’s office. “I know it’s not ideal
ather, but there’s a good chance
ll be playing Slytherin in conditions
: this so it’s a good idea to work out
v we’re going to cope with them.
rry, didn’t you do something to your
sses to stop the rain fogging them
when we played Hufflepuff in that
rm?”

Hermione did it,” said Harry. He
led out his wand, tapped his glasses
l said, “*Impervius!*”

I think we all ought to try that,” said
gelina. “If we could just keep the
r off our faces it would really help
bility — all together, come on —
Impervius! Okay. Let’s go.”

They all stowed their wands back in
inside pockets of their robes,

mọc ở những chỗ mình thường đi
bày nơi công cộng...”

“... nhưng chúng khiến cho chuy
ngồi lên cán chổi đúng là cái đau...”

Angeline từ phòng đội trưởng bu
ra nói to: “Thôi được, mọi người, l
nghe đây. Tôi biết thời tiết này kh
được lý tưởng cho lắm, nhưng mà
có cơ hội chúng ta sẽ phải đấu với
Slytherin trong điều kiện thời tiết n
thế này, cho nên cũng là một ý tưở
hay nếu chúng ta vạch ra được c
thức đương đầu với bọn họ. Harry,
đã có biện pháp gì để giữ cho cặp r
kiếng của trò không bị nước mưa l
cho mờ mịt như hồi đấu với
Hufflepuff trong cơn bão kỳ đó chưa

Harry nói: “Hermione đã có các
Nó rút cây đũa phép ra, gõ lên cặp r
kiếng của mình và hô: “*Chống nước.*”

Angeline nói: “Tôi nghĩ tất cả chú
ta đều nên thử câu thần chú ấy. N
chúng ta có thể khiến nước m
không tạt vô mặt mình thì tầm nhìn
được tốt hơn nhiều – tất cả cùng
nào... *Chống nước!* Được rồi. Chú
ta đi thôi.”

Mọi người nhét cây đũa phép vào
áo trong của bộ áo thụng, vác cây c

roared their brooms, and followed Angelina out of the changing rooms.

They squelched through the opening mud to the middle of the pitch; visibility was still very poor even with the Impervius Charm; light was coming fast and curtains of rain were sweeping the grounds.

All right, on my whistle," shouted Angelina.

Harry kicked off from the ground, spraying mud in all directions, and shot forward, the wind pulling him slightly off course. He had no idea how he was going to see the Snitch in this weather; he was having enough difficulty seeing the one Bludger with which they were practicing; a minute into the practice it almost unseated him and he had to use the Sloth Grip Roll to avoid it.

Unfortunately Angelina did not see the Snitch; in fact, she did not appear to be able to see anything; none of them had a clue what the others were doing. The wind was picking up; even at a distance Harry could hear the

lên vai, rồi đi theo Angelina khỏi phòng thay đồ.

Tụi nó lội bì bõm trong lớp bùn sũng, đi tới giữa sân đấu; tầm nhìn vẫn rất tồi cho dù đã xài tới bùa Chống nhiễu ánh sáng lặn tắt rất nhanh và những bức màn mưa đang quét ào ào trên đất.

Angelina hét to: "Tốt lắm, theo họ còi của tôi."

Harry đập mạnh xuống mặt đất, vọt lên, làm văng sình tứ phía, phóng vút lên cao, gió thổi dạt nó khỏi đường bay một chút. Nó khác biệt được làm sao mà nhìn cho ra vị trí của banh Snitch trong thời tiết như thế này? Đến trái Bludger bự chẳng mà tụi họ đang luyện tập đây Harry còn thấy khó khăn mà nhìn ra, nữa là... Mới tập được một chút mà trái Bludger đã sẵn sàng đánh bật Harry khỏi cây chổi búp bê khiến nó phải xài tới kỹ thuật Cù Lăn Cù để né tránh.

Không may Angelina không nhìn thấy, thực ra thì cô nàng có vẻ cũng chẳng nhìn thấy cái gì hết; và khác biệt đưa nào trong đám tụi nó có chút manh mối là những đứa kia đang làm gì. Gió đang mạnh lên; thậm chí Harry còn có thể nghe tiếng gió rít mưa ồ

shing, pounding sounds of the rain
smelting the surface of the lake.

Angelina kept them at it for nearly an
hour before conceding defeat. She led
her sodden and disgruntled team back
to the changing rooms, insisting that
their practice had not been a waste of
time, though without any real
conviction in her voice. Fred and
George were looking particularly
dejected; both were bandy-legged and
struggled with every movement. Harry
could hear them complaining in low
voices as he toweled his hair dry.

"I think a few of mine have ruptured,"
said Fred in a hollow voice.

"Mine haven't," said George,
sighing. "They're throbbing like mad . . .
but not as big as yours. Yours are
even bigger if anything . . ."

"OUCH!" said Harry.

He pressed the towel to his face, his
eyes screwed tight with pain. The scar

quần nhau dữ dội trên mặt hồ ở tít
xa xa.

Angelina bắt tội nó tập dượt trên
cảnh huống như vậy gần một tiếng
đồng hồ rồi mới thừa nhận chịu thua.
Cô nàng dắt toàn đội ướt mem và
quay trở về phòng thay đồ, khẳng
khăng bảo là buổi tập không lãng
thời giờ, tuy nhiên giọng nói của
nàng không có chút sức thuyết phục
nào hết. Fred và George có vẻ đặc
biệt khó chịu; cả hai anh chàng này
chẳng đều đã đi vòng kiềng, mặt mày
nhờn nhó theo mỗi chuyển động. Khi đã
lau khô tóc bằng tấm khăn lông, Harry
nghe hai anh chàng sinh đôi phàn nàn
nhỏ nhỏ:

"Em nghi vài cái nốt đing của em
bể rồi quá." Đó là giọng nói vô vọng
của Fred.

George xuýt xoa qua kẽ răng
chật: "Của anh vẫn chưa bể. Tội
phập phồng như điên... có cảm giác
tội nó bự thêm, bự hơn bất cứ
gì..."

"Ồi!" Harry hét lên.

Nó ấn cái khăn lông vào mặt, mắt
mắt nó nhắm nghiền vì đau đớn. Một
thẹo trên trán nó bỗng lại nhúc nh

his forehead had seared again, more painfully than in months.

"What's up?" said several voices.

Harry emerged from behind his curtain; the changing room was blurred because he was not wearing his glasses; but he could still tell that everyone's face was turned toward him.

"Nothing," he muttered, "I — poked myself in the eye, that's all . . ."

But he gave Ron a significant look and the two of them hung back as the rest of the team filed back outside, shuffled in their cloaks, their hats pulled down over their ears.

"What happened?" said Ron, the comment that Alicia had disappeared through the door. "Was it your scar?"

Harry nodded.

"But . . ." Looking scared, Ron strode across to the window and stared out into the rain, "He — he can't be near now, can he?"

"No," Harry muttered, sinking onto a

đau hơn nhiều so với những lần truỵ trong vòng mấy tháng nay.

Nhiều giọng nói cùng vang lên: "Chuyện gì vậy?"

Harry lộ mặt ra sau cái khăn lễ của nó; phòng thay đồ lung linh mờ vì nó không đeo kính; nhưng vẫn có thể khẳng định được là ai rồi đều đang hướng mặt về nó.

Nó lảm bảm: "Không có gì. Tôi chọc trúng mắt mình... có vậy thôi..."

Nhưng nó đưa mắt nhìn Ron rồi cách đầy ý nghĩa và cả hai đứng tại chỗ nấn ná ở lại khi những người khác trong đội đã lần lượt đi ra ngoài, quàng khăn trong những tấm áo khoác, rồi kéo sụp xuống tận mang tai.

Ngay khi Alicia vừa khuất bóng sau cánh cửa, Ron hỏi ngay: "Chuyện gì vậy? Có phải cái sẹo của cậu không?"

Harry gật đầu.

"Nhưng..." Ron có vẻ hoảng sợ. Cậu bước dài ngang qua phòng, tới tận cửa sổ, nhìn vào màn mưa. "Hắn ta không thể nào ở gần tận mình cậu này, đúng không?"

"Không." Harry nói khẽ, thả người

ch and rubbing his forehead. "He's
bably miles away. It hurt because . .
s . . . angry."

Harry had not meant to say that at
and heard the words as though a
anger had spoken them — yet he
aw at once that they were true. He
not know how he knew it, but he
; Voldemort, wherever he was,
atever he was doing, was in a
ering temper.

"Did you see him?" said Ron, looking
rified. "Did you . . . get a vision, or
nothing?"

Harry sat quite still, staring at his
t, allowing his mind and his memory
elax in the aftermath of the pain. . . .

A confused tangle of shapes, a
vling rush of voices . . .

"He wants something done, and it's
happening fast enough," he said.

Again, he felt surprised to hear the
rds coming out of his mouth, and yet

ngồi phịch xuống cái băng ghế và
xoa cái trán. "... hấn có lẽ ở cách
nhiều dặm. Cái thọ đau bởi vì
hấn... tức giận."

Harry không có ý thốt lên điều
chút nào, và nó nghe những lời đó n
thể của một người xa lạ nào đó v
nói xong – mặc dù ngay lập tức,
biết những lời đó đúng thật là nó r
Nó không hiểu làm sao nó lại biết r
vậy; nhưng nó biết, Voldemort đã
nổi cơn thịnh nộ, cho dù hấn đang
đâu, cho dù hấn đang làm gì.

Ron càng tỏ ra kinh hãi, nó nói: '
có thấy hấn không? Bờ có... nhận
một hình ảnh, hay cái gì đó?"

Harry ngồi yên lặng, dăm dăm r
hai bàn chân của nó, để cho đầu óc
ký ức được xả hơi sau cơn đau vỡ c
vừa qua...

Một mớ hỗn mang rối rắm như
hình thể lộn xộn, một trận âm thanh
ạt rú lên...

Harry nói: "Hấn muốn chuyện gì
phải được làm cho xong, thế
chuyện đó diễn ra không đủ như
như hấn muốn."

Một lần nữa, Harry cảm thấy ngạc
nhiên khi nghe những lời nói thốt ra

te certain that they were true.

But . . . how do you know?" said
n.

Harry shook his head and covered
eyes with his hands, pressing down
on them with his palms. Little stars
rpted in them. He felt Ron sit down
the bench beside him and knew
n was staring at him.

Is this what it was about last time?"
d Ron in a hushed voice. "When
ir scar hurt in Umbridge's office?
I-Know-Who was angry?"

Harry shook his head.

What is it, then?"

Harry was thinking himself back. He
d been looking into Umbridge's face.
. His scar had hurt . . . and he had
d that odd feeling in his stomach . . .
trange, leaping feeling . . . a *happy*
ling. . . . But, of course, he had not
ognized it for what it was, as he had
en feeling so miserable himself. . . .

miệng mình, và nó chắc chắn chú
thốt ra từ miệng mình thật.

Ron hỏi: "Nhưng... làm sao bồ k
được?"

Harry lắc đầu và đưa hai tay lên c
mắt, ấn mạnh lòng bàn tay lên hai c
mắt. Mắt nó nổ ra những ngôi sao r
nhỏ. Nó cảm thấy Ron đang n
xuống bên cạnh nó trên cái băng g
và nó biết là Ron đang chăm chú n
nó.

Bằng một giọng lặng lẽ, Ron h
"Có phải đó là điều cũng đã xảy ra
trước không? Cái lần vết thẹo của
phát đau trong văn phòng
Umbridge ấy? Kể-mà-ai-cũng-biết
ai-đấy nổi giận à?"

Harry lắc đầu.

"Vậy thì là cái gì?"

Harry đang hồi tưởng lại. Lúc đó
cũng đang nhìn vào gương mặt
Umbridge... cái thẹo của nó p
đau... và nó có cái cảm giác kỳ lạ
trong bao tử... một cái cảm giác l
lâng lạ lùng... một cảm giác *h
phúc*... Nhưng, dĩ nhiên, nó đã kh
nhận ra điều đó thực chất là gì, b
bấy lâu nay nó vẫn chỉ quen với v
cảm thấy đau khổ mỗi lần lên cơn...

Last time, it was because he was pleased," he said. "Really pleased. He thought . . . something good was going to happen. And the night before we came back to Hogwarts . . ." He thought back to the moment when his head had hurt so badly in his and Ron's bedroom in Grimmauld Place. "He was nervous . . ."

He looked around at Ron, who was looking at him.

You could take over from Trelawney, he said in an awed voice.

I'm not making prophecies," said Harry.

No, you know what you're doing?" Ron said, sounding both scared and impressed. "Harry, *you're reading You-know-Who's mind. . . .*"

No," said Harry, shaking his head. "It's more like . . . his mood, I suppose. I'm just getting flashes of what mood he's in. . . . Dumbledore said nothing like this was happening last year. . . . He said that when Voldemort was near me, or when he was feeling

Nó nói: "Lần trước cái thẹo đau vì hấn hài lòng. Rất ư hài lòng. F nghĩ... điều tốt đẹp gì đó sắp xảy ra. Và cái đêm trước ngày tụi mình trở về trường Hogwarts..." Harry nhớ lại lúc mà vết thẹo phát đau tột tộ nhất nó trong phòng ngủ của nó và Ron ở đường Grimmauld. "Hấn tức giận..."

Harry quay lại nhìn Ron, anh chàng này đang há hốc mồm ngó nó trên.

Ron nói bằng giọng thán phục: "Có thể kể nghiệp giáo sư Trelawney bở tèo ạ."

Harry nói: "Không phải mình đã tiên tri đâu."

Ron nói, nghe vừa sợ chết khi vừa cảm động sâu sắc. "Không, bở biết bở đang làm gì không? Harry, *đang đọc tư tưởng của Kẻ-mà-ai-cũ. biết-là-ai-đấy...*"

"Không." Harry lắc đầu. "Đúng h là... trạng thái của hấn, mình đoán v. Mình chỉ thoáng qua cái tâm trạng c hấn... thầy Dumbledore có nói r chuyện tương tự đã xảy ra hồi n ngoái... Thầy nói là khi Voldemort gần mình, hay khi hấn cảm thấy c

red, I could tell. Well, now I'm
ling it when he's pleased too . . ."

There was a pause. The wind and
lashed at the building.

You've got to tell someone," said
n.

I told Sirius last time."

Well, tell him about this time!"

Can't, can I?" said Harry grimly.
nbridge is watching the owls and
fires, remember?"

Well then, Dumbledore —"

I've just told you, he already
ows," said Harry shortly, getting to
feet, taking his cloak off his peg,
l swinging it around himself.
ere's no point telling him again."

Ron did up the fastening of his own
ak, watching Harry thoughtfully.

Dumbledore'd want to know," he
d.

hận, mình có thể biết được. chà, ()
mình lại còn cảm thấy cả khi hấn
lòng nữa..."

Hai đứa im lặng một lát. Gió và m
vẫn vùn vũ quanh tòa nhà.

Ron nói: "Bồ phải nói chuyện r
với một người nào đó."

"Lần trước mình đã nói với c
Sirius."

"Ừ, lần này bồ cũng nói với chú
đi."

Harry quả quyết: "Mình không t
đúng không? mụ Umbridge rình
canh chừng cả cú lẩn lữa, n
không?"

"Vậy thì, nói với thầy Dumbled
đi..."

Harry đứng lên, lấy cái áo khoác c
nó ra khỏi cái móc áo, lẳng tằm
chàng quanh mình, đáp gọn: "M
vừa nói với bồ, thầy biết rồi. Nói
thầy một lần nữa chẳng để làm gì."

Ron đã thắt chặt cái áo khoác qua
mình nó, đứng nhìn Harry một cách
tự.

Nó nói: "Thầy Dumbledore chắc
muốn biết."

Harry shrugged.

C'mon . . . we've still got Silencing arms to practice . . ."

They hurried back through the dark woods, sliding and stumbling up the muddy lawns, not talking. Harry was working hard. What was it that Voldemort wanted done that was not opening quickly enough?

He's got other plans . . . plans he hasn't put into operation very quietly . . . stuff he can only get by with . . . like a weapon. Something he didn't have last time."

He had not thought about those words in weeks; he had been too absorbed in what was going on at Hogwarts, too busy dwelling on the ongoing battles with Umbridge, the injustice of all the Ministry interference.

But now they came back to him and made him wonder. . . . Voldemort's behavior would make sense if he was no longer laying hands on the weapon, whatever it was. . . . Had the Order alerted him, stopped him from seizing

Harry nhún vai:

"Thôi... Tụi mình còn bài tập E chú Im lặng phải làm..."

Tụi nó vội vã trở lại, băng qua sân trường tối thui, trượt chân và ngã nhào xuống bãi cỏ ngập bùn, không dám nào nói năng gì nữa. Harry đang suy nghĩ nặng nề. Cái điều mà Voldemort muốn cho xong mà vẫn chưa diễn đủ nhanh như ý hắn là chuyện gì?

"Hắn có những kế hoạch khác những kế hoạch hắn có thể đưa vào thực thi hết sức lặng lẽ... cái mà hắn chỉ có thể có được bằng cách ăn cắp một vũ khí chẳng hạn. Một thứ gì đó mà lần trước hắn không có."

Mấy tuần nay Harry đã không nghĩ đến những lời nói đó; nó bị cuốn vào những chuyện đang xảy ra trên trường Hogwarts, quá bận rộn được đầu với những trận chiến dai dẳng với Umbridge, với sự can thiệp công của Bộ Pháp Thuật...

Nhưng giờ đây những lời nói đó hiện về trong trí óc của nó và khiến hắn thắc mắc... Cơ giận của Voldemort sẽ có thể hiểu được nếu hắn vẫn chưa tiến được gần tới mức có thể đặt tay của hắn lên món vũ khí kia, cho

Where was it kept? Who had it v?

Mimbulus mimbletonia,” said Ron’s ce and Harry came back to his ses just in time to clamber through portrait hole into the common m.

It appeared that Hermione had gone bed early, leaving Crookshanks led in a nearby chair and an assortment of knobbly, knitted elf hats g on a table by the fire. Harry was ner grateful that she was not around cause he did not much want to cuss his scar hurting and have her e him to go to Dumbledore too.

Ron kept throwing him anxious nces, but Harry pulled out his ions book and set to work to finish essay, though he was only tending to concentrate and, by the e that Ron said he was going to bed , had written hardly anything.

Midnight came and went while Harry s reading and rereading a passage

đó là cái gì đi nữa... Liệu có phải ch Hội đã ngăn bàn tay hắn, đã ch đứng hắn, không cho hắn lấy được đó. cái đó được cất giữ ở đâu? E giờ ai đang giữ nó?

“*Mimbulus mimbletonia*,” Tiếng F đọc mật khẩu làm Harry sực tỉnh qu lại thực tế, vừa đúng lúc để trèo c cái lỗ chân dung để vào phòng s hoạt chung.

Có vẻ như Hermione đã đi ngủ sỏ bỏ mặc con mèo Crookshanks n cuộn tròn bên cạnh một cái ghế, một mớ tùm lum mấy cái nón đan t dành cho yêu tinh nằm trên bàn t cạnh lò sưởi. Harry cảm thấy dễ c là Hermione không có mặt đâu trong phòng bởi vì nó không muốn t bạc về vụ cái thẹo của nó phát đau, rồi lại phải nghe cô nàng khuyên nó gặp thầy Dumbledore.

Ron cứ liếc nhìn nó lo lắng, như Harry rút quyển sách Độc dược ra bắt đầu làm cho xong bài luận v mặc dù chỉ làm bộ tập trung, và c lúc cái mà Ron nói nó cũng đi ngủ t thì Harry hầu như chưa ghi được c nào.

Thời gian trôi đến nửa đêm, rồi c nửa đêm, trong khi Harry đọc đi đọc

out the uses of scurvy-grass, lovage, and sneezewort and not taking in a word of it. . . .

These plantes are moste efficacious in the inflaming of the braine, and are therefore much used in Confusing and Befuddlement Draughts, where the wizard is desirous of producing hot-headedness and recklessness. . . .

. . . Hermione said Sirius was coming reckless cooped up in Grimmauld Place. . . .

. . . *moste efficacious in the inflaming of the braine, and are therefore much used. . . .*

. . . the *Daily Prophet* would think his mind was inflamed if they found out that he knew what Voldemort was planning. . . .

. . . *therefore much used in Confusing and Befuddlement Draughts*

. . . confusing was the word, all right; why did he know what Voldemort was planning? What was this weird connection between them, which Dumbledore had never been able to explain satisfactorily?

một đoạn văn về việc sử dụng cải tai, rau cần núi, và cỏ hắt xì mà không thấm vô dầu được tới r chữ...

Những rau cỏ này có hiệu quả dù tính cao nhất trong việc kích động não bộ, và vì vậy được dùng nhiều trong các món Rượu thuốc gây U mê và r mị, khi các pháp sư muốn tạo ra nóng nảy bộp chộp và liều lĩnh...

... Hermione nói chú Sirius đang nên liều mạng vì bị cầm chân ở đườ Grimmauld...

... *hiệu quả được tính cao nhất trong việc kích động não bộ, và vì vậy đư dùng nhiều...*

... *Tờ Nhật Báo Tiên Tri* sẽ cho não của nó bị kích động nếu họ p hiện ra là nó biết được cảm xúc c Voldemort...

... *vì vậy được dùng nhiều trong c món Rượu thuốc gây U mê và r mị...*

... được thôi, đúng là chữ rối mị; sao nó biết được cảm xúc c Voldemort? Cái mối liên hệ lạ kỳ r giữa nó và Voldemort là gì, mà sao Dumbledore chưa bao giờ giải th thỏa đáng cho nó?

... where the wizard is desirous . . .

... how he would like to sleep . . .

... of producing hot-headedness . . .

... It was warm and comfortable in the armchair before the fire, with the fire still beating heavily on the windowpanes and Crookshanks purring and the crackling of the flames.

The book slipped from Harry's slack grip and landed with a dull thud on the floor. His head fell sideways. . . .

He was walking once more along a windowless corridor, his footsteps echoing in the silence. As the door at the end of the passage loomed larger and larger, his heart beat fast with excitement. . . . He could only open it . . . enter the room . . .

He stretched out his hand. . . . His fingertips were inches from it. . . .

"Harry Potter, sir!"

He awoke with a start. The candles had all been extinguished in the common room, but there was nothing moving close by.

... khi các pháp sư muốn...

... nó muốn ngủ biết bao...

... tạo ra sự nóng nảy bộp chộp...

... thật là ấm áp và dễ chịu khi được ngồi trong cái ghế bành trước lò sưởi trong khi ngoài trời mưa vẫn còn đang quật đập mạnh lên kính cửa sổ và Crookshanks gừ gừ và ngọn lửa tách reo...

Quyển sách tuột khỏi bàn tay buông lỏng của Harry và rớt xuống thảm nhỏ trải trước lò sưởi, kêu một tiếng bịch buồn tẻ. Cái đầu của Harry ngoẹo sang một bên...

Nó lại một lần nữa đi dọc theo hành lang không cửa sổ, tiếng bước chân của nó vang vọng trong im ắng. Khi cánh cửa cuối hành lang hiện ra dần thì trái tim nó càng đập nhanh hơn vì lo âu căng thẳng... giá mà có thể mở cửa ra... đi vào xa hơn...

Nó duỗi tay ra... Ngón tay của nó còn cách vài phân...

"Thưa cậu Harry Potter..."

Nó giật bản người thức dậy. Những ngọn đèn sáp trong phòng sinh hoạt chung đều đã tắt lụi, nhưng có cái gì đó đang di chuyển gần kề bên nó.

"Who's there?" said Harry, sitting upright in his chair. The fire was almost extinguished, the room very dark.

"Dobby has your owl, sir!" said a squeaky voice.

"Dobby?" said Harry thickly, peering through the gloom toward the source of the voice.

Dobby the house-elf was standing beside the table on which Hermione had left her half a dozen knitted hats.

Dobby's large, pointed ears were now sticking out from beneath what looked like all the hats that Hermione had ever knitted; he was wearing one on top of his other, so that his head seemed elongated by two or three feet, and on the very topmost bobble sat Hedwig, looking serenely and obviously cured.

"Dobby volunteered to return Harry Potter's owl!" said the elf squeakily, with a look of positive adoration on his face. "Professor Grubbly-Plank says Hedwig is all well now, sir!"

Ngồi thẳng lưng trên ghế, Harry hỏi: "Ai đó?" Ngọn lửa cũng đã gần tắt, căn phòng rất tối.

Một giọng nói lí nhí như chuột kêu vang lên: "Thưa cậu, Dobby giữ cú của cậu."

"Dobby hả?" Harry kêu lên khó nhọc, chăm chú nhìn xuyên qua bóng tối mờ về phía phát ra tiếng nói.

Dobby gia tinh đang đứng bên cạnh cái bàn mà Hermione đã đặt trên đó nửa tá nón do cô nàng đan. Đôi tai nhọn to tổ chảng của nó lúc này đã chìa ra từ bên dưới một cái gì đó trông giống như tất cả những cái nón mà Hermione đã từng đan; Dobby đã đội hết cái này chồng lên cái kia, nên cái đầu nó trông có vẻ như đu đưa kéo dài ra thêm năm bảy tấc, và nó đứng vững trên đỉnh của cái tháp nón đó là con Hedwig, bình thản rúc đầu khe khẽ và rõ ràng là đã được chữa lành lặn.

"Dobby tình nguyện đem giao trả cho cậu của Harry Potter!" Giọng nói eo éo của con gia tinh vang lên, sự tôn sùng của nó hiển hiện lồ lộ trên gương mặt. "Thưa cậu, giáo sư Grubbly-Plank nói là bây giờ con cú khỏe lại rồi."

He sank into a deep bow so that his icil-like nose brushed the adbare surface of the hearthrug Hedwig gave an indignant hoot Hedwig fluttered onto the arm of Harry's air.

Thanks, Dobby!" said Harry, rking Hedwig's head and blinking d, trying to rid himself of the image the door in his dream. . . . It had en very vivid. . . . Looking back at bby, he noticed that the elf was also aring several scarves and umerable socks, so that his feet ked far too big for his body.

Er . . . have you been taking *all* the hes Hermione's been leaving out?"

Oh no, sir," said Dobby happily, bby has been taking some for rky too, sir."

Yeah, how is Winky?" asked Harry.

Dobby's ears drooped slightly.

Winky is still drinking lots, sir," he d sadly, his enormous round green s, large as tennis balls, downcast.

Con gia tinh cúi rạp mình xuống th đến nỗi cái mũi dài nhọn giống n cây viết chì của nó quẹt lên bề r sòn chỉ của tấm thảm trải trước sưỡi, và con Hedwig phải rúc lên r iếng giận dỗi rồi bay chấp chới đậu cái tay ghế bành của Harry.

Harry nói: "Cám ơn, Dobby!" Vỡ nhè nhẹ cái đầu của Hedwig, H chóp chóp mắt nhanh, cố gắng x đuổi hình ảnh của cánh cửa trong g chiêm bao... Cánh cửa đã hiện ra sống động... Quan sát Dobby kỹ c hơn, Harry nhận thấy con gia tinh c mang rất nhiều khăn quàng cổ và số vớ, đến nỗi chân căng phồng quá so với thân thể nó.

"Ơ... có phải mi đã lấy hết *tất* những thứ quần áo mà Hermione bỏ ra?"

Dobby vui vẻ nói: "Ôi thưa c không có đâu, Dobby lấy một ít cho Winky nữa, cậu ạ."

Harry hỏi: "Vậy hả, Winky có k không?"

Đôi tai của Dobby hơi hơi rũ xuống

Hai con mắt xanh biếc tròn xoe bự như trái banh ten-nít của nó c xuống. Nó buồn bã nói: "Thưa c

He still does not care for clothes, Harry Potter. Nor do the other house-elves. None of them will clean Gryffindor Tower anymore, not with the sheets and socks hidden everywhere, but Dobby finds them insulting, sir. Dobby does it all himself, sir, but Dobby does not care, sir, for he always hopes to see Harry Potter and tonight, sir, he has got his wish!"

Dobby sank into a deep bow again. "But Harry Potter does not seem happy," Dobby went on, straightening up again and looking timidly at Harry. "Dobby heard him muttering in his sleep. Was Harry Potter having bad dreams?"

"Not really bad," said Harry, yawning and rubbing his eyes. "I've had worse."

The elf surveyed Harry out of his orblike eyes. Then he said very quietly, his ears drooping, "Dobby hopes he could help Harry Potter, for Harry Potter set Dobby free and Dobby is much, much happier now . . ."

Winky vẫn cứ uống rượu hoài. Nó không tha thiết gì đến quần áo của cậu Harry Potter cả. Mấy con gia tinh khác cũng vậy. Không ai chịu quét dọn Tháp Gryffindor nữa, họ không quét dọn khi mấy thứ nón và vớ giấu kín trong rác khắp mọi nơi, thưa cậu, nhưng Dobby thấy như vậy là xúc phạm họ lắm. Thành ra, thưa cậu, Dobby phải lãnh công việc và tự một mình làm hết. Thưa cậu, Dobby không phiền hà gì đâu, bởi vì Dobby luôn luôn hy vọng được gặp Harry Potter và tối nay, thưa cậu, Dobby đạt được nguyện ước rồi.

Dobby lại cúi rạp mình xuống rồi đứng thẳng lên, rồi nhìn Harry và nói tiếp: "Nhưng Harry Potter trông không được vui lắm. Dobby nghe cậu mơ trong lúc ngủ. Cậu phải Harry Potter gặp ác mộng không?"

Harry ngáp dài rồi dụi mắt, rồi nói: "Không hẳn là ác mộng. Tôi từng gặp những cơn ác mộng còn tệ lậu hơn."

Con gia tinh tròn xoe đôi mắt to nhìn hai trái banh nỉ ấy dò xét Harry. Rồi nó tai rũ xuống, Dobby nói một cách nghiêm túc. "Dobby ước ao mà có thể giúp đỡ cho Harry Potter, bởi vì Harry Potter đã thả Dobby ra, Dobby bây giờ vui hơn rất nhiều."

Harry smiled.

You can't help me, Dobby, but thanks for the offer . . ."

He bent and picked up his Potions book. He'd have to try and finish the essay tomorrow. He closed the book just as he did so the firelight illuminated the thin white scars on the back of his hand — the result of his attention with Umbridge.

Wait a moment — there is nothing you can do for me, Dobby," said Harry slowly.

The elf looked around, beaming.

Name it, Harry Potter, sir!"

I need to find a place where twenty-eight people can practice Defense against the Dark Arts without being covered by any of the teachers. Especially," Harry clenched his hand on the book, so that the scars shone a pearly white, "Professor Umbridge."

Harry Potter đã giải phóng cho Dobby và bây giờ Dobby rất, rất hạnh phúc

Harry mỉm cười.

"Bạn không thể giúp được tôi được Dobby, nhưng tôi vẫn cảm ơn bạn có lòng..."

Harry cúi xuống lượm lên cuốn sách Độc dược của nó. Nó sẽ cố gắng làm cho xong bài luận văn vào ngày mai. Nó xếp sách lại, và khi đang làm vậy thì ánh lửa lò sưởi chiếu sáng những vết sẹo mỏng màu trắng trên mu bàn tay của nó – hậu quả của những bị bà Umbridge phạt cấm túc.

Harry chậm rãi nói: "Chờ một chút. Có một chuyện bạn có thể làm cho Dobby à."

Con gia tinh nhìn quanh, hớn hờ:

"Thưa cậu Harry Potter, cậu bảo."

"Tôi cần tìm một chỗ mà hai mươi tám người có thể thực tập Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám mà không bị chú giáo sư nào khám phá ra, đặc biệt là..." Harry nắm chặt bàn tay của mình đặt trên cuốn sách đến nỗi mấy vết sẹo trở nên trắng trong như ngọc, dứt câu: "Giáo sư Umbridge."

He expected the elf's smile to
widen, his ears to droop; he expected
him to say that this was impossible, or
at least that he would try, but his hopes
were not high. . . . What he had not
expected was for Dobby to give a little
nod, his ears wagging happily, and
press his hands together.

Dobby knows the perfect place, sir!"
said happily. "Dobby heard tell of it
from the other house-elves when he
came to Hogwarts, sir. It is known by
us as the Come and Go Room, sir, or
sometimes as the Room of Requirement!"

"Why?" said Harry curiously.

"Because it is a room that a person
can only enter," said Dobby seriously,
"when they have real need of it.
Sometimes it is there, and sometimes it
is not, but when it appears, it is always
adjusted for the seeker's needs.
Dobby has used it, sir," said the elf,
tapping his hands together and looking guilty,

"When Winky has been very drunk.

Nó tưởng nụ cười của con gia tinh
sẽ biến mất, rồi hai tai sẽ thõng xuống
nó chắc rằng con gia tinh sẽ nói đ
chuyện không thể làm được, hoặc
sẽ cố gắng, nhưng không có nhiều
vọng lắm... Điều mà nó không ngờ
là Dobby hí hửng nhảy căng lên,
tai ve vẩy phấn khởi, và hai tay
chập lại với nhau.

Dobby vui vẻ nói: "Thưa cậu, Dobby
biết một nơi hoàn hảo! Dobby đã nghe
mấy con gia tinh khác nói về chỗ đó
khi Dobby mới về trường Hogwa
lận, thưa cậu. Bọn gia tinh tụi này
chỗ đó là Phòng Đến Rồi Đi, thưa c
dưới một cái tên khác là Phòng C
Thiết!"

Harry tò mò hỏi: "Tại sao?"

Dobby nói giọng nghiêm trang: "I
vì đó là một căn phòng mà một ngu
chỉ có thể bước vào khi người đó th
sự cần đến nó. Đôi khi căn phòng
sẵn ở đó, và đôi khi nó không h
hữu, nhưng một khi hiện ra rồi, nó lu
luôn được trang bị phù hợp với r
cầu của người tìm kiếm nó. Thưa c
Dobby đã từng sử dụng nó." Giọng
của con gia tinh đột ngột hạ xu
thấp và nghe có vẻ hối lỗi.

"Khi Winky say xỉn quá. Dobby

has hidden her in the Room of Requirement and he has found idotes to butterbeer there, and a e elf-sized bed to settle her on while e sleeps it off, sir. . . . And Dobby ows Mr. Filch has found extra aning materials there when he has short, sir, and —”

— and if you really needed a hroom,” said Harry, suddenly emembering something Dumbledore l said at the Yule Ball the previous ristmas, “would it fill itself with mber pots?”

Dobby expects so, sir,” said Dobby, lding earnestly. “It is a most azing room, sir.”

How many people know about it?” d Harry, sitting up straighter in his ir.

Very few, sir. Mostly people mbles across it when they needs it, but often they never finds it again, they do not know that it is always re waiting to be called into service,

It sounds brilliant,” said Harry, his

giấu cô ấy trong Phòng Cần Thiết rồi Dobby tìm thấy thuốc giã bia bư đó, và một cái giường xinh xắn v vắn với kích thước thân thể gia tinh đặt Winky lên trong khi cô ấy ngủ s thừa cậu... và Dobby biết là thầy Fi cũng đã tìm được vô số đồ để lau c quét dọn ở đó mỗi khi thầy xài h thừa cậu, và...”

“... và nếu như mình thực sự c một cái cầu tiêu” Harry nói, sực nhớ một điều mà cụ Dumbledore đã nói Vũ hội Giáng sinh năm ngoái. “... nó sẽ tự đặt trong phòng mấy cái bô

Dobby sốt sắng gật đầu: “Thưa c Dobby tin chắc như vậy. Đó là một c phòng hết sức lạ lùng, cậu à.”

Harry ngòai thẳng lưng hơn trong ghé, hỏi: “Có bao nhiêu người biết căn phòng đó?”

“Thưa cậu, rất ít. Hầu hết người chỉ ngẫu nhiên lọt vào phòng khi cần đến nó, thưa cậu, nhưng thườ thì sau đó họ không thể tìm lại đư một lần nữa, bởi vì họ không biết là vẫn luôn luôn ở đó chờ được gọi c để được phục vụ, thưa cậu.”

Trái tim Harry đập rộn ràng. “Thiê

art racing. "It sounds perfect, Dobby. When can you show me where it is?"

"Anytime, Harry Potter, sir," said Dobby, looking delighted at Harry's enthusiasm. "We could go now, if you like!"

For a moment Harry was tempted to go now; he was halfway out of his seat, intending to hurry upstairs for his invisibility Cloak when, not for the first time, a voice very much like Hermione's whispered in his ear: *Be careful!* It was, after all, very late, and he was exhausted.

"Not tonight, Dobby," said Harry impatiently, sinking back into his chair. "This is really important. . . . I don't want to blow it, it'll need proper planning. . . . Listen, can you just tell me exactly where this Room of Requirement is and how to get in there?"

Their robes billowed and swirled around them as they splashed across

thông minh. Nghe ra thiết là hoàn hảo. Dobby à. Chừng nào bạn có thể cho tôi chỗ căn trưóc đó?"

Dobby tỏ ra hết sức vui sướng trước vẻ háng hái của Harry. Nó nói: "Bất kỳ khi nào, thưa cậu Harry Potter. Nếu cậu muốn, chúng ta có thể đi ngay bây giờ."

Trong một thoáng Harry đã muốn đi ngay bây giờ; nó mới nhồm nhoàng nửa chừng khỏi cái ghế, với ý định chạy nhanh lên lầu lấy cái Áo tàng hình, thì một giọng nói, khác hẳn phải là lần đầu tiên, nghe rất giống giọng của Hermione thì thào bên tai nó: *liều lĩnh*. Xét cho cùng thì lúc này cũng đã quá khuya rồi, nó đã kiệt sức và bài luận văn của thầy Snape cũng phải làm cho xong.

Thả người trở lại ngòai lún xuống cái ghế, Harry đành bắt đắcc dĩ nói: "Tôi nay không được, Dobby à. Điều này rất là quan trọng... Tôi không muốn làm phí phạm vụ này, cần phải có hoạch đúng đắn... Nghe nè, bạn có thể chỉ cần nói cho tôi biết Căn Phòng Cần Thiết chính xác nằm ở đâu và làm sao đến được nơi đó không?"

Những tấm áo thụng phồng lên xoắn quanh mình khi tụi nó bề

flooded vegetable patch to double botany, where they could hardly hear what Professor Sprout was saying over the hammering of raindrops and hailstones on the greenhouse roof.

The afternoon's Care of Magical Creatures lesson was to be relocated in the storm-swept grounds to a free classroom on the ground floor and, to their intense relief, Angelina sought out her team at lunch to tell them that Quidditch practice was canceled.

"Good," said Harry quietly, when she told him, "because we've found somewhere to have our first Defense Against the Dark Arts lesson. Tonight, eight o'clock, seventh floor opposite that tapestry of Barnabas the Barmy being clubbed by twelve trolls. Can you tell Katie and Alicia?"

She looked slightly taken aback but promised to tell the others; Harry turned hungrily to his sausages and mash. When he looked up to take a drink of pumpkin juice, he found Hermione watching him.

ngang mảnh vườn rau ngập nước đến lớp học hai tiết môn Dược thảo đó, tiếng dội rầm rầm của cơn mưa xuống mái của căn nhà lồng kính và những hạt mưa đá át hết tiếng giảng bài của giáo sư Sprout khiến tụi mình chẳng nghe được gì cả.

Buổi học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí vào chiều hôm đó đành phải dọn sân trường bị bão cày xới vào phòng học trống trên tầng trệt, và mất hẳn cho tụi nó, Angelina đi tìm Quidditch của cô nàng vào bữa trưa để thông báo là buổi tập Quidditch được bãi bỏ.

"Tốt!" Harry nói khẽ khi nghe Angelina báo tin. "Bởi vì tụi này đã được một chỗ cho buổi họp phòng đầu tiên. Tối nay, tám giờ đúng, tầng lầu thứ bảy đối diện với tấm thảm hình ông Barnabas Dở Hơi bị mấy quỷ khổng lồ nện. Chị có thể nhắn cho Katie và Alicia không?"

Angelina có vẻ hơi khựng lại nhưng cũng hứa là sẽ nhắn cho những người khác biết. Harry quay lại ăn ngon lành miếng xúc xích và khoai nghiền của mình. Khi nó ngược lên uống một hơi nước ép bí rợ, thì nhìn thấy Hermione đang nhìn nó.

What?" he said thickly.

Well . . . it's just that Dobby's plans n't always that safe. Don't you remember when he lost you all the toes in your arm?"

This room isn't just some mad idea Dobby's; Dumbledore knows about it , he mentioned it to me at the Yule I."

Hermione's expression cleared.

Dumbledore told you about it?"

Just in passing," said Harry, fudging.

Oh well, that's all right then," said Hermione briskly and she raised no more objections.

Together with Ron they had spent most of the day seeking out those people who had signed their names to the list in the Hog's Head and telling them where to meet that evening. Somewhat to Harry's disappointment, it was Ginny who managed to find Cho Chang and her friend first; however, by

Harry hỏi một cách khó khăn "Chuyện gì?"

"À... chỉ là chuyện những kế hoạch của Dobby không hẳn lúc nào cũng hoàn toàn. Bỏ không nhớ cái lần y làm cụt xương cốt cánh tay của bồ biến rồ à?"

"Căn phòng này không phải là một tưởng điên rồ của Dobby; thì Dumbledore cũng biết, thầy từng nói với mình về căn phòng đó ở Vũ Giáng sinh."

Nét mặt Hermione có vẻ giãn ra.

"Thầy Dumbledore đã từng nói về bồ về căn phòng đó à?"

Harry nhún vai: "Tình cờ thôi!"

Hermione bèn nhanh nhẩu nói: "Được. Vậy thì tốt rồi." Cô nàng không nêu ra thêm lời phản đối nào nữa.

Cùng với Ron, Harry và Hermione đã bỏ ra hầu hết ngày hôm đó tìm kiếm những người đã ghi danh trong danh sách ở quán Đầu Heo để báo cho họ biết nơi tụ tập tối hôm đó. Họ có phần nào hơi thất vọng vì chỉ Ginny lại là người đã tìm được cả hai, kiểm tra ra Cho Chang và cô bạn tru

end of dinner he was confident that news had been passed to every one of the twenty-five people who had gathered up in the Hog's Head.

At half-past seven Harry, Ron, and Hermione left the Gryffindor common room, Harry clutching a certain piece of aged parchment in his hand. Fifth years were allowed to be out in the corridors until nine o'clock, but all three of them kept looking around nervously as they made their way up to the seventh floor.

"Hold it," said Harry warningly, holding the piece of parchment at the top of the last staircase, tapping it with his wand, and muttering, "I solemnly swear that I am up to no good."

A map of Hogwarts appeared upon the blank surface of the parchment. Many black moving dots, labeled with names, showed where various people were.

"Filch is on the second floor," said Harry, holding the map close to his eyes and scanning it closely, "and Mrs. Norris is on the fourth."

tiên; tuy nhiên, vào cuối bữa ăn tối đã yên tâm là tin tức đã được truyền tới từng người trong số mười lăm người đã đến quán E Heo.

Vào khoảng bảy giờ rưỡi, Harry, Ron, và Hermione rời phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Harry nắm chặt trong tay một miếng giấy da cũ. Học sinh năm thứ năm được cho phép đi lại trong hành lang cho đến chín giờ đêm, nhưng cả ba đứa tụi nó vẫn nấn thở quanh một cách căng thẳng khi đi tầng lầu thứ bảy.

Lên tới bậc trên cùng của cầu thang, Harry mở tấm giấy da ra, bảo: "Cẩn lấy." Nó dùng cây đũa phép gõ lên tấm giấy da, thì thầm: "Tôi long trọng thề tôi chẳng được tích sự gì hết."

Tấm bản đồ trường Hogwarts hiện ra trên bề mặt trống trơn của tấm giấy da. Mấy chấm đen di động nhỏ kèm theo tên họ chỉ ra cho biết những người khác nhau đang ở đâu.

Harry cầm tấm bản đồ đưa lên mắt, chăm chú xem xét kỹ lưỡng từng điểm một và nói: "Thầy Filch đang ở tầng thứ hai, và bà Norris thì đang ở bốn."

And Umbridge?" said Hermione anxiously.

In her office," said Harry, pointing. "Okay, let's go."

They hurried along the corridor to the place Dobby had described to Harry, a stretch of blank wall opposite an enormous tapestry depicting the Barmy's foolish attempt to rain trolls for the ballet.

Okay," said Harry quietly, while a troll-eaten troll paused in his relentless clubbing of the would-be ballet teacher to watch. "Dobby said to look past this bit of wall three times, concentrating hard on what we need."

They did so, turning sharply at the doorway just beyond the blank stretch of wall, then at the man-size vase on the other side. Ron had screwed up his eyes in concentration, Hermione was whispering something under her breath, Harry's fists were clenched as he stared ahead of him.

Hermione lo lắng hỏi: "Còn Umbridge?"

Harry chỉ vô bản đồ: "Trong phòng của mẹ. Thôi được, tụi mình thôi!"

Tụi nó hồi hả đi dọc hành lang rồi rẽ chỗ mà Dobby đã miêu tả cho Harry, một bức tường trống trơn trải dài vô tận với một tấm thảm thêu vĩ đại miêu tả nỗ lực ngốc nghếch của các Barbabas Dở Hơi nhằm huấn luyện mấy con quỷ khổng lồ múa ba lê.

Trong khi một con quỷ khổng lồ mới ăn tạm dừng trò nện dùi cui rồi cách không thương tiếc ông thầy múa ba lê tương lai để nhìn ra, Harry thì "Được rồi. Dobby bảo đi ngang qua bức tường này ba lần, hết sức tập trung tư tưởng vào cái điều mà chúng ta cần."

Tụi nó làm y như lời dặn, đi tới cái cửa sổ ở đầu kia của bức tường, quẹo ngoắt lại, rồi đi tới cái đống bình to bự người lớn ở đầu nọ bức tường. Hermione nhắm tịt mắt lại để tập trung, Hermione thì tháo cái gì đó trong hơi thở của nàng, còn Harry thì nắm chặt hai tay trong khi nhìn đăm đăm phía trước mặt nó.

We need somewhere to learn to fight. . . . he thought. Just give us a place to practice . . . somewhere they won't find us . . .

Harry," said Hermione sharply, as she wheeled around after their third look past.

A highly polished door had appeared in the wall. Ron was staring at it, looking slightly wary. Harry reached forward, seized the brass handle, pulled open the door, and led the way into a spacious room lit with flickering torches like those that illuminated the dungeons eight floors below.

The walls were lined with wooden bookcases, and instead of chairs there were large silk cushions on the floor. A row of shelves at the far end of the room carried a range of instruments which included Sneakoscopes, Secrecy Charms, and a large, cracked Foe-locator that Harry was sure had hung there the previous year, in the fake Moody's office.

These will be good when we're

Chúng tôi cần một nơi nào đó để học chiến đấu... Harry suy nghĩ. Chỉ cần cho chúng tôi một nơi để thực hành. Một nơi nào đó mà người ta không tìm ra chúng tôi...

Sau khi tụi nó xoay gót đi tới về thứ ba thì Hermione đột ngột la lên "Harry."

Một cánh cửa được lau chùi bóng loáng xuất hiện trên bức tường. Ron trợn trừng mắt ngó cánh cửa, có vẻ cảnh giác cao độ. Harry đi tới, nắm lấy nắm đấm cửa bằng đồng, kéo cánh cửa mở ra, rồi dẫn đầu cả bọn đi vào bên trong một căn phòng rộng rãi được thắp sáng bằng những ngọn đuốc chiếu sáng tầng hầm cách tầng này vài tầng lầu phía dưới.

Những tủ sách bằng gỗ dựng sát đầy mấy bức tường, và trên sàn phòng là những cái gối lụa to tổm thay cho mấy cái ghế. Một bộ kệ đựng tốt đầu kia của căn phòng chứa đầy những dụng cụ như Kính Mật Lỗ, máy Duyệt Bí Mật, và một Gương Chiếu Thù khổng lồ đã bị nứt vỡ mà Harry tin chắc là hồi năm ngoái đã được treo trong văn phòng của thầy Moody dỏm.

Ron dùng chân dẫm dẫm lên r

cticing Stunning,” said Ron enthusiastically, prodding one of the shelves with his foot.

And just look at these books!” said Hermione excitedly, running a finger along the spines of the large leather-bound tomes. “A *Compendium of Common Curses and Their Counteractions . . . The Dark Arts Outsmarted . . . Self-Defensive Spellwork . . .* wow . . .

She looked around at Harry, her face glowing, and he saw that the presence of hundreds of books had finally convinced Hermione that what they were doing was right. “Harry, this is wonderful, there’s everything we need here!”

And without further ado she slid *Wooing the Jinxed* from its shelf, tucked it onto the nearest cushion, and began to read.

There was a gentle knock on the door. Harry looked around; Ginny, Neville, Lavender, Parvati, and Dean Thomas arrived.

Whoa,” said Dean, staring around,

trong mấy cái gói, nói hết sức nhiệt tình: “Mấy cái này sẽ được việc khi mình thực tập bùa Làm Choáng.”

“Và nhìn đống sách này!” Hermione rà ngón tay dọc theo gáy của những bộ sách vĩ đại bìa bọc da. “*Trích từ Những Lời Nguyên Thông Thường Tác Dụng Phản Công Của Chún Cao Tay Án Hơn Nghệ Thuật Phòng Ám... Thực Hành Thần Chú Tự Vệ* wow”

Cô nàng ngoảnh nhìn Harry, gương mặt rạng rỡ, và Harry nhận thấy hiện diện của hàng trăm cuốn sách cuối cùng đã thuyết phục được Hermione rằng điều mà tụi nó đang làm là đúng. “Harry ơi, thiết tình là cực tuyệt vời, ở đây có mọi thứ tụi mình cần!”

Và không cần tốn thêm công sức, nàng rút ngay quyển Bùa Êm Dê Cho Kẻ Bị Êm Bùa ra khỏi kệ, rồi nhặt một cái gói gần nhất, và bắt đầu cầm cúi đọc.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Harry nhìn quanh: Ginny, Neville, Lavender, Parvati, và Dean vừa mới đến.

Dean nhìn quanh, hết sức xúc động

ressed. "What is this place?"

Harry began to explain, but before he had finished more people had arrived, and he had to start all over again. By the time eight o'clock arrived, every cushion was occupied. Harry walked across to the door and turned the key protruding from the lock; it clicked in a satisfyingly loud way and everybody fell silent, looking at him. Hermione carefully marked her page of *Notes for the Jinxed* and set the book aside.

"Well," said Harry, slightly nervously. "This is the place we've found for our practices, and you've — er — obviously found it okay —"

"It's fantastic!" said Cho, and several people murmured their agreement.

"It's bizarre," said Fred, frowning and nodding at it. "We once hid from Filch in here, remember, George? But it wasn't a broom cupboard then . . ."

"Hey, Harry, what's this stuff?" asked Dean from the rear of the room,

"Ôi.. đây là đâu thế này?"

Harry bắt đầu giải thích, nhưng chưa nói hết thì đã có thêm nhiều người khác đến nữa, và nó lại phải bắt đầu giải thích lại. Vào lúc tám giờ đúng, mọi cái gối đều đã có người ngồi. Harry đi tới cánh cửa và vặn chìa thò ra từ ổ khóa; cái ổ khóa kêu lên "cách" một tiếng thiệt to đầy thán phục, và rồi mọi người trở nên yên lặng, đưa mắt nhìn Harry. Hermione cẩn thận đánh dấu trang sách đã đọc của quyển *Bùa Ém Dành Cho Bị Ém Bùa* rồi đặt quyển sách qua rìa bên.

Harry nói, hơi căng thẳng: "Thế này đây là nơi chúng ta đã tìm được để làm chỗ thực hành, và các bạn đã rõ... rõ ràng là tìm được chỗ này..."

"Phi thường!" Cho nói và nhiều người rì rầm tán thành.

Nhưng Fred có vẻ khó chịu về sự tán thành đó, nói: "Kỳ quái! Tại sao đã từng trốn lão Filch ở đây, không phải George? Nhưng lúc đó nó chỉ là một cái phòng xép để chửi mà thôi..."

Dean ngồi ở cuối phòng, chỉ chỗ cho Kiếng Mách Lẽo và Gương Chiếu T

indicating the Sneakoscopes and the E-Glass.

Dark Detectors," said Harry, popping between the cushions to check them. "Basically they all show when Dark wizards or enemies are around, but you don't want to rely on them too much, they can be fooled . . ."

He gazed for a moment into the cracked Foe-Glass; shadowy figures were moving around inside it, though one was recognizable. He turned his back on it.

Well, I've been thinking about the sort of stuff we ought to do first and —" He noticed a raised hand. "What, Hermione?"

I think we ought to elect a leader," said Hermione.

Harry's leader," said Cho at once, looking at Hermione as though she were mad, and Harry's stomach did yet another back flip.

Yes, but I think we ought to vote on it properly," said Hermione,

mà hỏi: "Này, Harry, mấy thứ đó là gì vậy?"

Harry bước đi len lỏi giữa mấy gối để đến bên mấy cái thứ đồ đó. Đáp: "Dụng cụ Dò tìm Hắc ám. Về bản mấy thứ này đều báo cho biết nào có pháp sư phù thủy hắc ám hay kẻ thù ở gần mình, nhưng các cậu đừng quá tin cậy vào mấy thứ này. Dụng cụ có thể bị đánh lừa..."

Nó nhìn chăm chú vào cái Gương Chiếu Thù rạn nứt một hồi; những hình thù u ám đang di chuyển loang quanh bên trong tấm gương, nhưng không nhận dạng được một hình thù nào. Nó bèn quay lưng lại cái gương.

"Thôi được, tôi đã nghĩ đến nhiều thứ mà chúng ta nên làm trước tiên và... ờ..." Nó nhận thấy có một cái tay giơ lên. "Chuyện gì với Hermione?"

Hermione nói: "Tôi nghĩ là chúng ta nên bầu một thủ lĩnh."

Cho nhìn Hermione như thể cô nàng này điên, và bao tử của Harry lại tung lên một cái nữa. Cho nói ngay: "Harry là thủ lĩnh."

Hermione vẫn nói không chút suy giảm: "Được, nhưng chúng ta vẫn

perurbed. "It makes it formal and it gives him authority. So — everyone thinks Harry ought to be our leader?"

Everybody put up their hands, even Zacharia Smith, though he did it very unheartedly.

Er — right, thanks," said Harry, who would feel his face burning. "And — what, Hermione?"

"I also think we ought to have a name," she said brightly, her hand still in the air. "It would promote a feeling of team spirit and unity, don't you think?"

"Can we be the Anti-Umbridge League?" said Angelina hopefully.

"Or the Ministry of Magic Are Morons Club?" suggested Fred.

"I was thinking," said Hermione, looking at Fred, "more of a name that won't tell everyone what we were up to so we can refer to it safely outside meetings."

phải bầu cử một cách đúng đắn. Nếu vậy thì danh hiệu mới chính thức, bạn ấy mới có thẩm quyền. Vậy... cho rằng Harry đáng là thủ lĩnh của chúng ta?"

Mọi người giơ tay lên, ngay Zacharia Smith, mặc dù anh chàng giơ tay hơi miễn cưỡng.

Harry cảm thấy mặt mình đang nóng ran. Nó nói: "Ờ... thôi được... Cảm ơn các bạn. Và... Chuyện gì thì Hermione?"

Tay của Hermione vẫn còn giơ trong không trung, cô nàng hớn hờ nói: "Tôi cũng nghĩ là chúng ta nên có một cái tên. Nó sẽ đề cao, cổ vũ tinh thần đồng đội và đoàn kết, các bạn có đề ý không?"

Angelina nói đầy hy vọng: "Nhưng chúng ta gọi là Liên Đoàn Chống Umbridge có được không?"

Fred đề nghị: "Hay là Nhóm Pháp Thuật là Lũ Đàn?"

Hermione cau mày nhìn Fred, rồi nói: "Em đang nghĩ nhiều hơn đến một cái tên mà nó không tiết lộ cho mọi người biết việc chúng ta làm, để chúng ta có thể nhắc đến một cách an toàn trong những buổi họp."

The Defense Association?" said
o. "The D.A. for short, so nobody
ows what we're talking about?"

Yeah, the D.A.'s good," said Ginny.
ly let's make it stand for
mbledore's Army because that's the
istry's worst fear, isn't it?"

There was a good deal of
preciative murmuring and laughter at
.

All in favor of the D.A.?" said
rmione bossily, kneeling up on her
hion to count. "That's a majority —
tion passed!"

She pinned the piece of paper with
of their names on it on the wall and
te DUMBLEDORE'S ARMY across
top in large letters.

Right," said Harry, when she had sat
vn again, "shall we get practicing
n? I was thinking, the first thing we
ould do is *Expelliarmus*, you know,
Disarming Charm. I know it's pretty
sic but I've found it really useful —"

Oh *please*," said Zacharias Smith,
ing his eyes and folding his arms. "I

Cho nói: "Hội Phòng Thủ đư
không? Gọi tắt là D.A. để không ai k
chúng ta đang nói về cái gì."

Ginny nói: "Ừ, D.A. nghe hay
Nhưng giá mà nó viết tắt cho Đ
Quân Dumbledore thì hay hơn vì
chính là nỗi lo sợ tệ nhất của Bộ Ph
Thuật, đúng không?"

Rất nhiều tràng cười và tiếng xì x
nổi lên tán thành ý kiến này.

Hermione nói giọng hách dịch: "M
người có tán thành D.A. không?"
nàng quì trên gối để đếm. "Đa số
thành – kiến nghị được thông qua!"

Cô nàng cài miếng giấy da có
của tất cả thành viên lên bức tường
viết lên trên đầu danh sách bằng c
thiết to ĐOÀN QUÂN DUMBLEDORE

Khi Hermione ngồi xuống rồi, Ha
nói: "Được rồi, chúng ta bắt đầu th
hành được chưa? Tôi nghĩ, việc c
tiên chúng ta nên làm là thực hã
thần chú *Expelliarmus*, tức là Bùa C
giới. Tôi biết phép này hơi sơ đả
nhưng tôi đã nhận thấy nó thực sự
ích..."

Zacharia Smith khoanh tay lại, c
tròn con mắt, nói: "Ồi làm ơn cho."

“I don't think *Expelliarmus* is exactly going to help us against You-Know-Who, do you?”

“I've used it against him,” said Harry firmly. “It saved my life last June.”

Smith opened his mouth stupidly. The rest of the room was very quiet.

“But if you think it's beneath you, you can leave,” Harry said.

Smith did not move. Nor did anybody else.

“Okay,” said Harry, his mouth slightly firmer than usual with all those eyes on him, “I reckon we should all divide into pairs and practice.”

It felt very odd to be issuing instructions, but not nearly as odd as seeing them followed. Everybody got on their feet at once and divided up. Predictably, Neville was left out of the group.

không tin thần chú *Expelliarmus* giúp chúng ta chống lại Kẻ-mà-cũng-biết-là-ai-đấy một cách thật đáng. Các bạn có tin không?”

Harry lặng lẽ nói: “Tôi đã từng dùng nó để chống lại hắn. Câu thần chú này đã cứu mạng tôi hồi tháng sáu vừa rồi.”

Anh chàng Smith há hốc miệng một cách ngớ ngẩn hết chỗ nói. Những người khác trong phòng im lặng.

Harry nói: “Nhưng nếu bạn cho là mình ở dưới tầm của bạn thì bạn có thể đi ra đây.”

Smith không nhúc nhích. Cũng không có ai khác trong phòng nhúc nhích.

Harry nói: “Tốt.” Miệng của nó bây giờ hơi khô hơn bình thường khi tất cả những cặp mắt đều hướng về phía nó. “Tôi đề nghị tất cả chúng ta nên chia thành từng cặp để thực hành.”

Nó thấy chuyện đưa ra những hướng dẫn dạy bảo thiệt là kỳ cục nhưng cũng chưa kỳ cục bằng việc nhìn thấy mọi người nghe theo lời nó. Ai nấy đều đứng lên ngay lập tức chia thành cặp. Có thể đoán trước được là Neville bị lẻ bạn.

You can practice with me,” Harry told him. “Right — on the count of three, then — one, two, three —”

The room was suddenly full of shouts of “*Expelliarmus!*”: Wands flew in all directions, missed spells hit books on shelves and sent them flying into the air. Harry was too quick for Neville, whose wand went spinning out of his hand, hit the ceiling in a shower of sparks, and landed with a clatter on top of a bookshelf, from which Harry retrieved it with a Summoning Charm.

Glancing around he thought he had been right to suggest that they practice the basics first; there was a lot of wobbly spellwork going on; many people were not succeeding in disarming their opponents at all, but merely causing them to jump backward a few paces or wince as the feeble spell whooshed over them.

Expelliarmus!” said Neville, and Harry, caught unawares, felt his wand slip out of his hand.

Harry bèn nói với Neville. “Bỏ có thể thực hành với mình. Đúng rồi để đếm tới ba thì bắt đầu nhé... một, hai, ba...”

Căn phòng bỗng nhiên vang rền khắp nơi tiếng hô “*Expelliarmus!*” Mọi phép văng ra khắp mọi hướng, các phép ếm sai làm văng sách ra khỏi kệ và quặng chúng bay tứ tán khắp phòng không trung. Harry quá nhanh so với Neville, cây đũa phép của Neville bị xoay tít ra khỏi tay nó, đụng trần phớt lạt làm nhá lên một trận mưa tia sáng rồi cây đũa phép rớt xuống đầu sách phát ra một tiếng keng. Harry cúi hỏi cây đũa từ trên nóc kệ sách bằng Thần chú Triệu hồi.

Liếc mắt quan phòng, Harry thấy việc nó đề nghị thực hành bùa chú cơ bản trước tiên là hoàn toàn đúng. Rất nhiều màn hô thần chú bậy bạ đang diễn ra; nhiều người thậm chí không làm được cả cái chuyện ngăn giới đối phương, mà chỉ làm cho đối phương nhảy lùi lại vài bước hay nhún nhó khó chịu khi bị câu thần chú yếu bay vù qua đầu.

“*Expelliarmus!*” Neville hô lên ngay đúng lúc Harry không để ý. Harry

"I DID IT!" said Neville gleefully. "I've never done it before — I DID IT!"

"Good one!" said Harry encouragingly, deciding not to point out that in a real duel situation Neville's opponent was unlikely to be staring in the opposite direction with his wand held loosely at his side. "Listen, Neville, can you take it in turns to practice with Ron and Hermione for a couple of minutes so I can walk around and see how the rest are doing?"

Harry moved off into the middle of the room. Something very odd was happening to Zacharias Smith; every time he opened his mouth to disarm Anthony Goldstein, his own wand would fly out of his hand, yet Anthony did not seem to be making a sound. Harry did not have to look far for the solution of the mystery, however; Fred and George were several feet from Smith and taking it in turns to point their wands at his back.

cảm thấy cây đũa phép bay ra khỏi mình.

Neville vui sướng reo lên: "TÔI LÀM ĐƯỢC! Trước giờ tôi chưa làm được – NAY TÔI ĐÃ LÀM ĐƯỢC!"

"Cú đó giỏi!" Harry nói giọng khuyến khích, quyết định không chỉ ra cho Neville thấy là trong tình huống chiến đấu tay đôi thực sự thì đối thủ của Neville sẽ không đời nào chăm chú nhìn về hướng ngược lại và buột lỏng tay cầm cây đũa phép bên hông như Harry. "Nghe nè, Neville, bồ có thể thay phiên thực hành với Ron và Hermione trong vài phút để mình thể rảnh rang đi vòng quanh xem những người khác làm ăn ra sao nhé?"

Harry di chuyển vào giữa phòng. Cái gì đó rất quái lạ đang xảy ra cho Zacharia Smith; cứ mỗi lần anh chế nhạo này mở miệng để hô thần chú tước giới của Anthony Goldstein, thì cây đũa phép của chính anh ta lại bay khỏi tay, thế nhưng Anthony thì dường như không hề thốt ra một âm thanh nào. tuy nhiên Harry không cần phải tìm kiếm xa xôi mới ra được lời giải của điều bí mật đó: Fred và George đứng cách Smith mấy bước đang th

Sorry, Harry," said George hastily, when Harry caught his eye. "Couldn't resist . . ."

Harry walked around the other pairs, trying to correct those who were doing spells wrong. Ginny was teamed with Michael Corner; she was doing very well, whereas Michael was either very bad or unwilling to jinx her.

Ernie Macmillan was flourishing his wand unnecessarily, giving his partner time to get in under his guard; the Creevey brothers were enthusiastic but incompetent and mainly responsible for all the books leaping off the shelves around them. Luna Lovegood was particularly patchy, occasionally sending Justin Finch-Fletchley's wand spinning out of his hand, at other times merely making his hair to stand on end.

"Okay, stop!" Harry shouted. "*Stop! Stop!*"

need a whistle, he thought, and immediately spotted one lying on top of

phần nhau chĩa cây đũa phép của vô lũng anh chàng Smith.

Khi bắt gặp cái nhìn của Harry, George vội vàng nói: "Xin lỗi nhé Harry. Không thể nào nhịn được..."

Harry đi vòng qua một cặp khác, cố gắng sửa sai những người hô thần chú sai. Ginny bắt cặp với Michael Corner; cô nàng làm khá tốt, trong khi anh chàng Michael thì hoặc là không muốn làm hại cô nàng, hoặc là hô thần chú dởm quá.

Ernie Macmillan thì vung vẩy cây đũa phép của mình quá mức cần thiết khiến cho người bạn thực hành của anh ta có thì giờ để mà thủ thế. Các anh em Creevey rất hăng hái nhưng bạ đâu làm đó và là thủ phạm chính gây ra sự bay nhảy tán loạn của những cuốn sách nhào ra khỏi kệ. Cô nàng Luna Lovegood cũng là tay tếu thường, khi thì làm văng cây đũa phép của Justin Finch-Fletchley, khiến nó bay vèo ra khỏi tay anh ta, khi khác làm cho tóc anh ta dựng đứng cả lên.

Harry hô to: "Được rồi, dừng! DỪNG! DỪNG LẠI!"

Nó nghĩ, *mình cần một cái còi*, ngay lập tức nó nhìn thấy một cái

nearest row of books. He caught it and blew hard. Everyone lowered their wands.

That wasn't bad," said Harry, "but there's definite room for improvement." Zacharias Smith glared at him. "Let's try again . . ."

He moved off around the room again, stopping here and there to make suggestions. Slowly the general performance improved. He avoided going near Cho and her friend for a while, but after walking twice around every other pair in the room felt he could not ignore them any longer.

"Oh no," said Cho rather wildly as he approached. "*Expelliarmious!* I mean, *Expellimellius!* I — oh, sorry, Marietta!"

Her curly-haired friend's sleeve had caught fire; Marietta extinguished it with her own wand and glared at Harry though it was his fault.

"You made me nervous, I was doing just right before then!" Cho told Harry

nằm trên đầu của hàng sách gần nhất. nó chụp cái còi và thổi mạnh. Người hạ cây đũa phép của mình xuống.

Harry nói: "Như vậy không đến nào, nhưng chắc chắn vẫn còn nhiều thứ cần sửa. Chúng ta hãy thử lại lần nữa..." Zacharia Smith ngó Harry chòng chọc.

Harry lại đi vòng vòng quanh phòng ngừng lại chỗ này hay chỗ kia để gợi ý. Dần dần tình hình thực tập chung được cải thiện. Nó tránh đi đến chỗ Cho và cô bạn của Cho được một lúc, nhưng sau khi đi sửa sai cho một cặp khác trong phòng tới hai vòng nó cảm thấy không thể nào phớt lờ Cho và bạn cô ta thêm được nữa.

Cho hơi bối rối khi Harry đi đến gần. "Ôi, không, *Expelliarmous!* Xí quách *Expelliarmus!* Tôi... ôi, xin lỗi Marietta!"

Ống tay áo của cô bạn tóc quăn bắt lửa; Marietta dập tắt ngọn lửa bằng cây đũa phép của chính mình và trừng mắt nhìn Harry như thể đó là lỗi của nó.

Cho nói với Harry một cách nghiêm nghị hết sức: "Bạn làm cho tôi

fully.

"That was quite good," Harry lied, when she raised her eyebrows he said, "Well, no, it was lousy, but I know I can do it properly, I was watching you over there . . ."

She laughed. Her friend Marietta looked at them rather sourly and walked away.

"Don't mind her," Cho muttered. "She doesn't really want to be here but I made her come with me. Her parents have forbidden her to do anything that might upset Umbridge, you see — her mother works for the Ministry."

"What about your parents?" asked Harry.

"Well, they've forbidden me to get on the wrong side of Umbridge too," said Cho, drawing herself up proudly. "But if you think I'm not going to fight You-Know-Who after what happened to Cedric —"

She broke off, looking rather refused, and an awkward silence fell between them; Terry Boot's wand went

hộp, trước đó tôi vẫn làm được mà."

"Vậy là tốt lắm rồi." Harry nói nhưng khi cô nàng nhướn chân mày lên, nó nói tiếp: "À, không, vậy là nhưng tôi biết bạn có thể làm được cách, tôi đứng xem từ đằng kia..."

Cô nàng bật cười. Cô bạn Marietta nhìn cả hai người với vẻ mặt cáu kỉnh rồi quay mặt đi.

Cho nói nhỏ: "Đừng để ý bạn. Thực lòng bạn ấy không muốn ở đây nhưng tôi ép bạn ấy đi với tôi. Má bạn ấy cấm bạn ấy làm bất cứ gì có thể khiến bà Umbridge nổi giận bạn hiểu chứ... má bạn ấy làm việc Bộ Pháp Thuật."

Harry hỏi: "Vậy còn ba má bạn sao?"

"À, họ cũng cấm tôi làm chuyện chống đối lại bà Umbridge." Cho tiếp, thẳng lưng lên một cách tự hào. "Nhưng nếu họ nghĩ là tôi sẽ không chiến đấu chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy sau những gì đã xảy ra cho Cedric thì..."

Cho ngừng lại, hơi tỏ vẻ bối rối, hai người cùng im lặng một chút rồi ngượng ngịu vụng về. Cây đũa ph

izzing past Harry's ear and hit Alicia
nnet hard on the nose.

Well, my father is *very* supportive of
/ anti-Ministry action!" said Luna
/egood proudly from just behind
rry; evidently she had been
/esdropping on his conversation
le Justin Finch-Fletchley attempted
disentangle himself from the robes
t had flown up over his head.

He's always saying he'd believe
/thing of Fudge, I mean, the number
goblins Fudge has had
/assinated! And of course he uses
Department of Mysteries to
/elop terrible poisons, which he
ds secretly to anybody who
agrees with him. And then there's
Umgebular Slashkilter —"

Don't ask," Harry muttered to Cho
she opened her mouth, looking
/zled. She giggled.

Hey, Harry," Hermione called from
other end of the room, "have you
/acked the time?"

le looked down at his watch and

của Terry Boot bay vèo sọt ngang
Harry, trúng mạnh vô mũi Ali
Spinnet.

"Ờm, ba của tôi thì *rất* ủng hộ
cứ hành động nào chống lại Bộ Ph
Thuật." Đó là giọng nói của Lu
Lovegood, vang lên ngay đằng s
lưng Harry; rõ ràng là cô bé đã ng
lén từ nãy giờ cuộc chuyện trò của
và Cho, nhân lúc Justin Fin
Fletchley còn đang cố gắng tự
mình ra khỏi cái áo thụng đã bị thổi
lên trùm kín đầu cổ anh chàng.

"Ba em luôn luôn nói là ông ấy
bất cứ chuyện gì về lão Fudge,
muốn nói đến con số yêu tinh mà
Fudge đã cho ám sát! Và dĩ nhiên
được Bộ Pháp Thuật để phát tr
những thứ độc hại khủng khiếp,
lão lén đầu độc bất cứ ai bất đồng
kiến với lão. Và lại còn Umgebular
Slashkilter của lão..."

"Đừng hỏi," Harry thì thầm với C
khi thấy cô nàng này há miệng ra,
vẻ lúng túng. Cho khúc khích cười.

"Ê, Harry!" Hermione gọi từ góc
của căn phòng. "Bồ có xem
không?"

Harry ngó xuống đồng hồ đeo

eived a shock — it was already ten
st nine, which meant they needed to
back to their common rooms
mediately or risk being caught and
ished by Filch for being out-of-
nds. He blew his whistle;
rybody stopped shouting,
“*Expelliarmus!*” and the last couple of
nds clattered to the floor.

Well, that was pretty good,” said
ry, “but we’ve overrun, we’d better
ve it here. Same time, same place
t week?”

Sooner!” said Dean Thomas eagerly
l many people nodded in
reement.

ngelina, however, said quickly, “The
idditch season’s about to start, we
d team practices too!”

Let’s say next Wednesday night,
n,” said Harry, “and we can decide
additional meetings then. . . . Come
we’d better get going . . .”

He pulled out the Marauder’s Map
ain and checked it carefully for signs
eachers on the seventh floor. He let
m all leave in threes and fours,
tching their tiny dots anxiously to

của nó và giật mình. Đã chín giờ m
phút, có nghĩa là tụi nó cần phải trở
phòng sinh hoạt chung ngay lập t
nếu không thì có nguy cơ bị bắt gặp
bị thầy Filch phạt về tội vượt quá c
hạn. Harry bèn thổi còi; mọi ngu
ngừng hô “*Expelliarmus!*” và hai c
đũa phép cuối cùng rớt leng ke
xuống sàn.

Harry nói: “Tốt, thực hành như
là khá tốt. Nhưng mà chúng ta quá
rồi, chúng ta nên rời khỏi nơi đây ng
Tuần sau cùng giờ cùng chỗ này nh

“Sớm hơn đi!” Dean Thomas h
ức nói và nhiều người gật đầu đ
ý.

Tuy nhiên Angelina nói nhanh: “M
Quidditch sắp bắt đầu rồi, chúng
cũng cần tập luyện nữa!”

Harry nói: “VẬY thì chúng ta cứ h
đêm thứ tư tuần tới vậy. Và rồi chú
ta sẽ quyết định khi nào có th
những buổi họp khác... Thôi, chúng
phải đi ngay thôi...”

Nó lại lôi ra tấm bản đồ của Đạo
và xem xét cẩn thận dấu vết của
thầy cô trên tầng thứ bảy. Nó để c
mấy đũa kia ra về trước thành tù
nhóm ba bốn người, lo lắng canh m

... that they returned safely to their dormitories: the Hufflepuffs to the common corridor that also led to the kitchens, the Ravenclaws to a tower on the west side of the castle, and the Gryffindors along the corridor to the seventh floor and the Fat Lady's portrait.

"That was really, really good, Harry," said Hermione, when finally it was just Harry, and Ron left.

"Yeah, it was!" said Ron enthusiastically, as they slipped out of the door and watched it melt back into the wall behind them. "Did you see me trip over Hermione, Harry?"

"Only once," said Hermione, stung. "I got you loads more than you got me."

"I did not only get you once, I got you east three times —"

"Well, if you're counting the one where you tripped over your own feet and I knocked the wand out of my hand..."

"They argued all the way back to the

cái chám nhỏ xíu của bọn nó để th...
bọn nó đều đã trở về phòng ngủ...
toàn: tụi Hufflepuff về tới hành lang tầng hầm, hành lang đó cũng dẫn tới nhà bếp, tụi Ravenclaw thì về cái tháp bên mé tây của tòa lâu đài còn tụi Gryffindor thì đi dọc hành lang đến tầng thứ bảy và tới bức chân dung của Bà Béo.

Cuối cùng, khi chỉ còn lại Harry, Hermione và Hermione, cô nàng nói: "Buổi học tốt thật là tốt, Harry à."

Ron cũng hăng hái nói khi tụi nó lao ra khỏi cánh cửa và ngắm nó từ từ biến vào bức tường đá đằng sau chúng. "Ừ, đúng vậy. Bỏ có thấy mình tước khí giới của Hermione không Harry?"

Hermione châm chích: "Chỉ một thôi. Mình tước của cậu khối lần nhiều hơn cậu tước của mình..."

"Đâu phải mình chỉ tước của cậu một lần, cậu bị mình tước vũ khí ít nhất ba lần..."

"Ừ, nếu cậu tính cả cái lần cậu phải chính chân cậu rồi trượt ngã làm văng cây đũa phép khỏi tay mình..."

Hai đứa tiếp tục cãi nhau chốc ch

common room, but Harry was not listening to them. He had one eye on the Marauder's Map, but he was also thinking of how Cho had said he made her nervous. . . .

khi tụi nó về tới phòng sinh hoạt chung, nhưng Harry chẳng để ý gì. Một con mắt của nó ngó chừng tờ bản đồ của Đạo tặc, nhưng đầu óc thì đang nghĩ đến cái cách mà Cho là nó làm cho cô nàng hồi hộp...

— CHƯƠNG 19 —

SỰ TỬ VÀ RĂN *THE LION AND THE SERPENT*

Harry felt as though he were carrying some kind of talisman under his chest over the following two weeks, a glowing secret that supported him through Umbridge's classes and eventually made it possible for him to smile proudly as he looked into her horrible glowing eyes.

He and the D.A. were resisting her under her very nose, doing the very thing that she and the Ministry most detested, and whenever he was supposed to be reading Wilbert Slinkhard's book during her lessons he

Harry cảm thấy như thể nó đã đeo thứ bùa đại phước ở bên trong lồng ngực suốt hai tuần lễ. Kể từ sau đó, một nỗi niềm bí mật say đắm đã hỗ trợ nó suốt những buổi học của bà Umbridge và thậm chí còn khiến ông có thể nở một nụ cười dịu dàng khi nhìn vào hai con mắt lò lộ khủng khiếp của bà ta.

Nó và D.A. đang phản kháng ngay dưới mũi bà ta, đang làm chính điều mà bà ta và Bộ Pháp Thuật ghét nhất, và bất cứ khi nào nó phải bị ép đọc cuốn sách của Wilbert Slinkhard trong những giờ học của bà Umbridge,

elled instead on satisfying memories of their most recent meetings, remembering how Neville had successfully disarmed Hermione, how Colin Creevey had mastered the Sediment Jinx after three meetings' effort, how Parvati Patil had reduced such a good Reductor Curse to dust she had reduced the table carrying the Sneakoscopes to dust.

He was finding it almost impossible to fix a regular night of the week for the meetings, as they had to accommodate three separate Quidditch teams' practices, which were often rearranged depending on the weather conditions; but Harry was not worried about this, he had a feeling that it was probably better to keep the timing of their meetings unpredictable. If someone was watching them, it would be hard to make out a pattern.

Hermione soon devised a very clever method of communicating the time and date of the next meeting to all members in case they needed to change it at short notice, because it would look so suspicious if people from different Houses were seen crossing

thay vì đọc sách, nó nhắm nháp lại ký ức thỏa thuê về buổi họp gần nhất, nhớ lại cái cách Neville đã tước thẻ công khí giới của Hermione, cách thế mà Colin Creevey thấu đáo thuần thục bùa Cảnh trở sau nỗ lực của ba buổi họp, hay cách thức mà Parvati Patil tạo ra được một Lời nguyện Tước mà cô nàng dùng để hô biến cái bàn đặt tám Kính Mách Lẻo khiến cho nó lại thành bụi.

Nó dần nhận ra là hầu như khó thể ấn định được một đêm cố định trong tuần cho cuộc họp D.A., bởi vì nó phải dàn xếp sao cho phù hợp lịch tập dượt của cả ba đội Quidditch riêng lẻ, mà mấy đội này thì cứ dàn xếp lại lịch tập tùy theo điều kiện thời tiết; nhưng Harry không hối tiếc chuyện này, nó có một cảm giác là lẽ ngày giờ họp của tụi nó không ấn định trước như vậy thì tốt hơn. Nếu ai rình mò tụi nó thì cũng khó suy được một khuôn mẫu nào.

Chẳng mấy chốc Hermione sáng chế ra được một phương pháp thông minh khéo léo để thông báo ngày giờ kỳ họp tới cho tất cả thành viên trong trường họp tụi nó cần thay đổi khi cận ngày giờ quá, bởi vì rất nhiều người từ các Nhà khác nhau

Great Hall to talk to each other too soon. She gave each of the members of the D.A. a fake Galleon (Ron became very excited when he saw the fake at first, convinced that she was usually giving out gold).

You see the numerals around the edge of the coins?" Hermione said, holding one up for examination at the end of their fourth meeting. The coin glowed fat and yellow in the light from the torches.

On real Galleons that's just a serial number referring to the goblin who cast the coin. On these fake coins, though, the numbers will change to reflect the time and date of the next meeting. The coins will grow hot when the date approaches, so if you're carrying them in a pocket you'll be able to feel them. We have one each, and when Harry sets the date of the next meeting he'll change the numbers on *his* coin, and because I've put a Protean Charm on mine, they'll all change to mimic his."

bằng qua Đại sảnh đường để rì rì chuyện với nhau hoài thì cũng tởm đáng ngờ. Hermione đưa cho mỗi thành viên của D.A. một đồng vàng Galleon giả. (Lúc đầu Ron rất vui mừng khi mới nhìn thấy cái rở, cứ tưởng là cô nàng thực sự phát ra vàng thật)

"Các bạn nhìn thấy con số và hình ảnh xung quanh của đồng tiền không?" Hermione nói, giơ lên một đồng giả để kiểm tra vào cuối buổi họp thứ tư. Đồng tiền óe sáng bóng nhẫy và vàng chói trong ánh sáng của những ngọn đuốc.

"Trên đồng Galleon thật thì đó là con số xác định liên quan đến tên yêu tinh đúc ra đồng tiền. Nhưng trên đồng giả này, con số sẽ thay đổi để thông báo ngày giờ của kỳ họp tới. Khi ngày giờ có thay đổi thì đồng tiền sẽ phát nhiệt nóng lên, vậy nếu các bạn có đồng tiền trong túi áo thì các bạn sẽ cảm nhận được. Mỗi người trong chúng ta sẽ lấy một đồng, khi Harry ấn định ngày giờ cuộc họp tiếp thì bạn ấy sẽ thay đổi con số trên đồng tiền của *bạn ấy*, và vì tôi đã dùng bùa linh Động lên tất cả những đồng tiền này, tất cả chúng cũng sẽ thay đổi để ứng với đồng tiền của bạn á"

A blank silence greeted Hermione's words. She looked around at all the eyes upturned to her, rather concerted.

Well — I thought it was a good idea," she said uncertainly, "I mean, even if Umbridge asked us to turn out our pockets, there's nothing fishy about trying a Galleon, is there? But . . . Well, if you don't want to use them . . ."

"You can do a Protean Charm?" said Terry Boot.

"Yes," said Hermione.

"But that's . . . that's N.E.W.T. standard, that is," he said weakly.

"Oh," said Hermione, trying to look modest. "Oh . . . well . . . yes, I suppose . . ."

"How come you're not in Ravenclaw?" he demanded, staring at Hermione with something close to anger. "With brains like yours?"

Well, the Sorting Hat did seriously

Đáp lại những lời trên của Hermione, mọi người ngây ra im lặng. Cô nàng nhìn quanh khắp những gương mặt hướng về mình, hơi chưng hửng.

"Ừa — Tôi tưởng đây là một sáng kiến hay ho chứ!" cô ấy nói, "Ý tôi là, ngay cả trong trường hợp Umbridge bắt chúng ta lộn túi áo ra, cũng không có gì để gọi là ám muội trong chuyện mình có một đống Galleon, đúng không? Nhưng... còn nếu các bạn không muốn xài chúng.

"Bồ có thể ếm bùa Linh Động à?" Terry Boot hỏi.

"Ừ," Hermione đáp.

"Nhưng đó là... cái đó thuộc trình Kiểm tra Pháp thuật Tận sức mà Terry thốt lên một cách yếu ớt.

"Ờ," Hermione ráng tỏ ra vẻ khiêm tốn. "Ờ... Ừ, mình nghĩ là đúng vậy.

"Vậy sao bạn lại không thuộc Ravenclaw?" Anh chàng nhìn sử dụng Hermione với vẻ gì đó gần như kỳ ngạc. "Với những bộ óc lỗi lạc như của bồ?"

"À, cái Nón Phân Loại cũng đã c

consider putting me in Ravenclaw for my Sorting,” said Hermione thoughtfully, “but it decided on Gryffindor in the end. So does that mean we’re losing the Galleons?”

There was a murmur of assent and everybody moved forward to collect theirs from the basket. Harry looked sideways at Hermione.

You know what these remind me of?”

No, what’s that?”

The Death Eaters’ scars. Voldemort catches one of them, and all their fingers burn, and they know they’ve got to join him.”

Well . . . yes,” said Hermione thoughtfully. “That *is* where I got the idea . . . you’ll notice I decided to engrave the date on bits of metal rather than on the members’ skin . . .”

Yeah . . . I prefer your way,” said Harry, grinning, as he slipped his Galleon into his pocket. “I suppose the only danger with these is that we might accidentally spend them.”

nhắc rất nghiêm túc việc có nên xếp tôi vô nhà Ravenclaw trong lúc phân loại. Hermione rặng rỡ nói, “nhưng rốt cuộc nó lại xếp tôi vô nhà Gryffindor. Vậy điều đó có nghĩa là chúng ta nên mất mấy đồng Galleon này chứ hả?”

Tiếng đồng ý vang lên rì rào và mọi người đi tới trước để lấy một đồng từ trong cái rổ. Harry ngoảnh sang Hermione.

“Bồ có biết chuyện này nhắc mình nhớ điều gì không?”

“Không, điều gì?”

“Những vết sẹo của bọn Tử tặc Thực tử. Voldemort chạm vào một ngón tay thì lập tức vết sẹo của bọn chú đều rất bỏng lên, và chúng biết chúng sẽ phải đến gặp hắn.”

“Ừ,... phải,” Hermione nói khẽ. “Mình đã lấy ý tưởng từ việc đó nhưng bồ sẽ nhận ra là mình khắc ngày giờ trên một miếng kim loại chứ không phải trên da thịt của các thành viên...”

“Ừ... mình cũng thích cách của cậu hơn,” Harry nhe răng cười, nhét đồng tiền vàng giả Galleon vô túi áo. “Mình nghĩ mối nguy hiểm duy nhất khi

"Fat chance," said Ron, who was examining his own fake Galleon with a heavily mournful air. "I haven't got any real Galleons to confuse it with."

As the first Quidditch match of the season, Gryffindor versus Slytherin, was nearer, their D.A. meetings were put on hold because Angelina insisted on almost daily practices. The fact that the Quidditch Cup had not been held for so long added considerably to the interest and excitement surrounding the forthcoming game.

The Ravenclaws and Hufflepuffs were taking a lively interest in the game to come, for they, of course, would be cheering both teams over the coming year; and the Heads of House of the competing teams, though they attempted to disguise it under a decent pretense of sportsmanship, were determined to see their side's victory.

Harry realized how much Professor

cách này là có nguy cơ tụi mình tẩu
bóng nó."

"Thiệt là xui." Ron đang xem
đồng Galleon giả của nó với một
hơi rầu đời. "Mình chưa từng có
đồng Galleon thiệt nào để mà nh
lẫn."

Vào trận đầu tiên của mùa
Quidditch, đội Gryffindor sẽ đấu với
Slytherin. Càng đến gần ngày đấu
những buổi họp của D.A. càng bị hoãn
tới hoãn lui vì Angelina cứ khăng
khăng đòi luyện tập hầu như mỗi ngày.
Việc Cúp Quidditch đã không được
chức trong một thời gian khá lâu càng
làm tăng thêm đáng kể nỗi hứng
và sự nhộn nhịp chung quanh trận đấu
sắp tới.

Đội Ravenclaw và đội Hufflepuff
đang háo hức quan tâm đến kết quả
trận đấu giữa Gryffindor và Slytherin
bởi vì, dĩ nhiên họ sẽ phải lần lượt
đấu với cả hai đội đó trong năm sau;
các Giáo sư chủ nhiệm Nhà của
đội sắp thi đấu, mặc dù cố gắng
trưng dưới một tinh thần thể thao
thượng võ giả vờ, nhưng thực ra
quyết tâm muốn Nhà của mình giành
được chiến thắng.

Harry nhận thấy giáo sư McGonagall

Gonagall cared about beating herin when she abstained from giving them homework in the week leading up to the match.

"I think you've got enough to be going on with at the moment," she said loftily. Nobody could quite believe her ears until she looked directly at Harry and Ron and said grimly, "I've become accustomed to seeing the Quidditch Cup in my study, boys, and I really don't want to have to hand it over to Professor Snape, so use the extra time to practice, won't you?"

Snape was no less obviously partisan: He had booked the Quidditch pitch for Slytherin practice so often that Gryffindors had difficulty getting onto the pitch to play. He was also turning a deaf ear to the many reports of Slytherin attempts to hex Gryffindor players in the corridors.

When Alicia Spinnet turned up in the hospital wing with her eyebrows growing so thick and fast that they obscured her vision and obstructed her breathing, Snape insisted that she must

thiết muốn tụi nó đánh bại Slytherin biết chừng nào khi bà giảm cho tụi nó miễn làm bài tập trước tuần lễ trước trận đấu.

"Ta nghĩ lúc này các trò đã có nhiều việc để lo," bà nói một cách cứng rắn. Không ai tin nổi lỗ tai mình cho đến khi bà nhìn thẳng vào Ron và Harry và nói dứt khoát, "Ta đã quen nhìn thấy Cúp Quidditch để trong phòng của ta rồi, các trò ạ, và ta thật tình không muốn giao nó lại cho giáo sư Snape, cho nên hãy dùng thời gian được rảnh làm bài tập mà luyện thêm, nhớ chưa?"

Thầy Snape hiển nhiên không cạnh tranh chút nào trong vai trò người chỉ huy đội Nhà mình: ông đã xí sân chơi Quidditch cho đội Slytherin luyện tập thường xuyên, đến nỗi đội Gryffindor khó khăn lắm mới có sân để tập dượt. Ông cũng giả điếc trước những báo cáo về những mưu đồ độc địa của Slytherin nhằm ám hại các đấu thủ Gryffindor trong hành lang.

Khi Alicia Spinnet phải vô bệnh viện vì lông mày cô nàng mọc dày quá nhanh quá, đến nỗi cản trở tầm nhìn và tắc nghẽn cả miệng, thầy Snape vẫn khẳng định cho rằng Alicia

She attempted a Hair-Thickening charm on herself and refused to listen to the fourteen eyewitnesses who testified that they had seen the Slytherin Keeper, Miles Bletchley, hit her from behind with a jinx while she worked in the library.

Harry felt optimistic about Gryffindor's chances; they had, after all, never lost to Malfoy's team. Evidently Ron was still not performing up to Wood's standard, but he was working extremely hard to improve. His greatest weakness was a tendency to lose confidence when he made a mistake; if he let in one goal he became flustered and was therefore likely to miss more.

On the other hand, Harry had seen Ron make some truly spectacular saves when he was on form: During a memorable practice, he had hung back-handed from his broom and kicked a Quaffle so hard away from the goal post that it soared the length of the pitch and through the center hoop at the other end.

hắn đã tự mình ếm lên mình bùa Râu Dài Tóc, chứ ông không thể nghe mười bốn nhân chứng khẳng định là chúng đã nhìn thấy Thủ quỹ của đội Slytherin, Miles Bletchley, dùng một lá bùa ếm lên Alicia từ phía sau lưng, trong lúc cô nàng đang học trong thư viện.

Harry cảm thấy lạc quan về cơ hội của đội Gryffindor; tụi nó, cho cùng, chưa từng thua đội của Malfoy. Công nhận là Ron vẫn chưa chơi được ngang tầm Wood, nhưng đang luyện tập cực kỳ siêng năng tiến bộ. Nhược điểm lớn nhất của F là chiều hướng mất tự tin khi nó phạm một sai lầm ngớ ngẩn nào đó; nếu để lọt vô một trái banh thì nó sẽ bối rối ngay, và rồi vì vậy mà để hụt nhiều cú khác.

Nhưng mặt khác, Harry đã nhìn thấy Ron thực hiện những cú bảo vệ vô cùng gọn hết sức ngoạn mục khi nó tự mình được và chơi đúng khả năng của mình: trong một cuộc tập dượt đáng nhớ, Ron đã treo mình trong không trung, chỉ còn một tay níu lấy cán chổi mà đá trái Quaffle ra khỏi vòng gôn một cú, mạnh đến nỗi trái banh bay hết chiều dài của sân đấu và chui

The rest of the team felt this save compared favorably with one made recently by Barry Ryan, the Irish International Keeper, against Poland's Chaser, Ladislaw Zamojski. Even Fred had said that Ron might yet make them and George proud, and that they were seriously considering admitting that he was related to them, something that had assured Ron they had been trying to deny for four years.

The only thing really worrying Harry was how much Ron was allowing the antics of the Slytherin team to upset him before they even got onto the field. Harry, of course, had endured their snide comments for more than four years, so whispers of, "Hey, Potty, heard Warrington's sworn to knock you off your broom on Saturday," far from chilling his blood, made him grin.

vô vòng gôn của đối phương ở t đầu kia đấu trường.

Những người khác trong đội cũng cảm thấy cú đá bảo vệ vòng gôn rất đáng được so sánh với thành tích của Barry Ryan, một thủ quân quốc tế của Ireland, mới đây vừa thực hiện một pha chống trả Truy thủ hàng đầu của Ireland, Ladislaw Zamojski. Ngay cả Fred cũng nói rằng biết đâu Ron sẽ thể làm cho anh ta và George phải hài lòng, và rằng hai anh chàng đang nghiêm túc cân nhắc việc công nhận Ron có liên hệ máu mủ với họ không. Đó là một việc mà Fred khẳng định với Fred là hai ông anh nó đã cố gắng phủ nhận suốt bốn năm qua.

Điều duy nhất thực sự làm cho Harry lo lắng, là không biết Ron sẽ để cho chiến thuật quấy nhiễu của Slytherin khiến nó nổi khùng lên tới mức nào trước khi tụi nó thực sự ra tới sân đấu. Dĩ nhiên Harry đã chịu đựng những trò cạnh khỏe của bọn Slytherin trong suốt bốn năm trời qua; những lời như huyết gió châm chích, "Ê, Potty, nghe Warrington thề là sẽ nốc ao mày khỏi cây chổi vào ngày thứ bảy", chỉ làm Harry bật cười chứ không làm cơn máu nó nóng lên được.

Warrington's aim's so pathetic I'd be re worried if he was aiming for the son next to me," he retorted, which de Ron and Hermione laugh and ed the smirk off Pansy Parkinson's e.

But Ron had never endured a entless campaign of insults, jeers, d intimidation. When Slytherins, ne of them seventh years and isiderably larger than he was, ttered as they passed in the ridors, "Got your bed booked in the pital wing, Weasley?" he did not gh, but turned a delicate shade of en. When Draco Malfoy imitated n dropping the Quaffle (which he did enever they were within sight of h other), Ron's ears glowed red d his hands shook so badly that he s likely to drop whatever he was ding at the time too.

October extinguished itself in a rush howling winds and driving rain and vember arrived, cold as frozen iron, r hard frosts every morning and icy fts that bit at exposed hands and es. The skies and the ceiling of the at Hall turned a pale, pearly gray, mountains around Hogwarts

"Mục đích của Warrington nghe s mà thậm hại vậy, nếu nó nhắm người kế bên tao thì có lẽ tao mới lo lo một tí," nó ăn miếng trả miếng l Ron và Hermione cười rộ lên, còn cười điệu dàng trên gương mặt Par Parkinson thì chợt héo quắt.

Nhưng Ron chưa bao giờ chịu đư được một chiến dịch xúc phạm, dè k và dọa nạt nào. Khi bọn Slytherin, r số là học sinh năm thứ bảy và bự c hơn Ron rất nhiều, xì xầm lúc tụi nó ngang qua, "Weasley, mày đăng giường trong bệnh viện rồi chưa h Ron không cười, mà tái xanh tái r cả người đi. Còn khi Draco Malfoy n điệu bộ Ron làm rớt trái Quaffle (r lần tụi nó nhìn thấy nhau là Malfoy cái giờ trò này), thì Ron đỏ mặt tía và nắm tay nó run lên bần bật, đến nó có thể làm rớt bất cứ cái gì mà đó nó đang cầm trong tay.

Tháng mười qua nhanh với một c thời tiết xấu đầy gió hú mưa gào, tháng mười một đến, trời lạnh như đông lạnh, sáng nào cũng đầy sọc giá, và nước lạnh như băng làm nh buốt tay và mặt nếu không được c kín. Bầu trời và cái trần nhà của t Sảnh đường đổi thành một màu x

ame snowcapped, and the temperature in the castle dropped so that many students wore their thick protective dragon skin gloves in the corridors between lessons.

The morning of the match dawned bright and cold. When Harry awoke he looked around at Ron's bed and saw him sitting bolt upright, his arms tucked under his knees, staring fixedly into the distance.

"You all right?" said Harry.

Ron nodded but did not speak. Harry's words reminded forcibly of the time that Ron had accidentally put a slug-tossing charm on himself. He looked just as pale and sweaty as he had been then, not to mention as reluctant to open his mouth.

"You just need some breakfast," Harry said bracingly. "C'mon."

The Great Hall was filling up fast when they arrived, the talk louder and the mood more exuberant than usual. As they passed the Slytherin table

đục nhọt nhạt, núi non quanh trườ Hogwarts tuyết đã phủ đầy trên đấ và nhiệt độ trong lâu đài tuột xuố thấp đến nỗi nhiều học sinh phải c bao tay da rồng dày cui để chống lạ khi ra đến hành lang giữa hai tiết họ

Buổi sáng của ngày thi đấu, b minh rực rỡ và lạnh lẽo. Khi Harry th giấc, nó nhìn qua giường của Ron thấy anh chàng này đang ngồi thả lưng, hai tay vòng ôm đầu gối, đ đăm nhìn vào một điểm nào đó tr không trung.

"Bồ khỏe không?" Harry hỏi.

Ron gật đầu nhưng không nói gì h Harry nhớ lại hết sức rõ cái lần Ron tình tự ếm Bùa Nôn Sên lên ch mình. Lúc này trông Ron cũng xanh và toát mồ hôi lạnh y như cái lần chưa kể đến chuyện là lần này cũng nhất định không chịu mở miệ ra.

"Bồ chỉ cần ăn một chút điểm tâm ổn," Harry nói một cách mạnh mẽ. thôi."

Đại sảnh đường đã đầy người nhanh chóng khi tụi nó đi tới nơi, tiế nói cười to hơn và không khí hồ hơn bình thường. Khi đi ngang c

re was an upsurge of noise; Harry
ked around and saw that nearly
ryone there was wearing, in
dition to the usual green-and-silver
rves and hats, silver badges in the
pe of what seemed to be crowns.

or some reason many of them
ved at Ron, laughing uproariously.
rry tried to see what was written on
badges as he walked by, but he
s too concerned to get Ron past
ir table quickly to linger long enough
ead them.

They received a rousing welcome at
Gryffindor table, where everyone
s wearing red and gold, but far from
sing Ron's spirits the cheers seemed
sap the last of his morale; he
lapsed onto the nearest bench
king as though he were facing his
il meal.

"I must've been mental to do this,"
said in a croaky whisper. "*Mental.*"

"Don't be thick," said Harry firmly,

dãy bàn của nhà Slytherin, hai đ
nghe tiếng ồn ào rộ lên; Harry ngo
nhìn lại và thấy gần như ai cũng m
thêm một cái phù hiệu bạc, ngoài r
và khăn choàng cổ màu xanh-và-t
thường lệ, cái phù hiệu bạc có h
dạng một cái gì đó trông như là một
vương miện.

Chẳng hiểu vì sao nhiều đ
tay vẫy vẫy Ron, rồi phá ra cười hô
Khi đi ngang qua, Harry cố gắng c
xem chữ gì được biết trên mấy cái p
hiệu, nhưng tại vì nó đang tính làm s
đưa được Ron qua khỏi dãy bàn t
nhanh, nên cũng không đợc đợc.

Ở dãy bàn nhà Gryffindor, tui
nhận được sự chào đón hết sức n
liệt, mọi người ở đây đều mặc màu
và vàng, nhưng sự cổ vũ nồng n
của phe ta chẳng những không l
cho tinh thần Ron phấn chấn lên,
dường như còn làm cạn kiệt nốt c
nhuệ khí cuối cùng trong người
Ron ngồi sụp xuống cái băng ghế c
nhất trông như thể đang ngồi tru
bữa cơm tối cuối cùng của đời mình

"Đúng là mình tâm thần lắm mớ
làm cái chuyện này," nó nói khẽ, gi
khàn khàn. "Tâm thần thiệt."

"Đừng có ngốc thế," Harry vừa c

giving him a choice of cereals. You're going to be fine. It's normal to be nervous."

"I'm rubbish," croaked Ron. "I'm sorry. I can't play to save my life. What am I thinking?"

"Get a grip," said Harry sternly. "Look at the grip that save you made with your foot the other day, even Fred and George thought it was brilliant —"

Ron turned a tortured face to Harry.

"That was an accident," he whispered miserably. "I didn't mean to do it — I slipped off my broom when one of you were looking and I was trying to get back on and I kicked the Quaffle by accident."

"Well," said Harry, recovering quickly from this unpleasant surprise, "a few more accidents like that and the Quaffle's in the bag, isn't it?"

Hermione and Ginny sat down opposite them wearing red-and-gold

quyết nói, vừa đưa cho Ron mấy mẩu ngũ cốc để chọn. "Bồ sẽ chơi tốt rồi. Lo lắng căng thẳng là chuyện bình thường."

"Mình thật vô dụng," Ron vẫn rên rỉ. "Mình thật tệ hại. Bằng cách nào mình cũng không thể chơi được. Mình nghĩ sao kia chứ?"

"Tự tin lên nào!" Harry nghiêm khắc nói. "Nghĩ tới cú phá bóng bằng chân của bồ hôm trước kia, ngay cả Fred và George cũng nói nó xuất sắc tuyệt vời —"

Ron quay gương mặt bị tra tấn về phía Harry.

"Đó chỉ là sự tình cờ," Ron khổ sở thì thầm. "Mình đâu có định làm như vậy... chẳng qua mình trượt ngã khỏi cây chổi mà không ai trong đội nhìn thấy và lúc mình đang cố gắng cố trở lên cán chổi thì ngẫu nhiên trúng trái Quaffle."

"Ừ thôi," Harry nói, tỉnh hồn nhanh sau cú ngạc nhiên khó chịu. "Cứ làm thêm vài cú ngẫu nhiên như vậy cũng được, rồi sẽ cầm chắc trái đấu trong tay, được chưa?"

Hermione và Ginny ngồi xuống đối diện với tụi nó, cô nàng nào cũng

irves, gloves, and rosettes.

How're you feeling?" Ginny asked Ron, who was now staring into the puddles of milk at the bottom of his empty cereal bowl as though seriously considering attempting to drown himself in them.

He's just nervous," said Harry.

Well, that's a good sign, I never feel I perform as well in exams if you're a bit nervous," said Hermione artily.

Hello," said a vague and dreamy voice from behind them. Harry looked around. Luna Lovegood had drifted over to the Ravenclaw table. Many people were staring at her and a few were openly laughing and pointing; she had managed to procure a hat shaped like a life-size lion's head, which was balanced precariously on her head.

I'm supporting Gryffindor," said Luna, pointing unnecessarily at her hat. "Look what it does . . ."

She reached up and tapped the hat with her wand. It opened its mouth

quàng khăn choàng, đeo găng tay, nơ màu đỏ và vàng.

"Anh thấy thế nào?" Ginny hỏi Ron. Anh chàng đang nhìn đăm đăm xuống chút cặn sữa dưới đáy cái chén cơm ngũ cốc trống rỗng, như thể đang cân nhắc một cách thận trọng âm mưu tự tử mình xuống đáy chén.

"Ron đang căn thẳng," Harry nói.

"Ôi, đó là một dấu hiệu tốt, mình chưa bao giờ thấy người ta làm bài tốt được nếu như không bị căng thẳng một chút." Hermione hăng hái nói.

"Chào," một giọng nói mơ màng mờ vang lên sau lưng bọn nó. Harry nhìn lên: Luna Lovegood đang từ cửa bàn của nhà Ravenclaw sàng qua bên này. Nhiều người ngó chăm chăm vào cô bé và một số người còn chỉ cười cợt công khai; bởi vì cô bé xoay sở kiếm được một cái nón hình dạng như một cái đầu sư tử bằng đúng kích thước thật, đặt chỏng chênh lắt lẻo trên đầu.

"Em ủng hộ đội Gryffindor," Luna đưa tay chỉ cái nón một cách khàn cần thiết. "Coi nó làm gì nè..."

Cô bé giơ tay lên gõ nhẹ vào cái nón bằng cây đũa phép. Cái nón há miệng

le and gave an extremely realistic r that made everyone in the vicinity ip.

It's good, isn't it?" said Luna happily. wanted to have it chewing up a pent to represent Slytherin, you w, but there wasn't time. Anyway . . od luck, Ronald!"

She drifted away. They had not quite overed from the shock of Luna's hat ore Angelina came hurrying toward m, accompanied by Katie and ia, whose eyebrows had mercifully en returned to normal by Madam nfrey.

When you're ready," she said, e're going to go straight down to the h, check out conditions and nge."

We'll be there in a bit," Harry ured her. "Ron's just got to have ne breakfast."

t became clear after ten minutes, ever, that Ron was not capable of ing anything more and Harry ught it best to get him down to the

rộng hoác và phát ra một tiếng hể nghe cực kỳ giống thật, đến nỗi r người chung quanh phải nhảy dạ lên.

"Nghe hay quá, đúng không?" Lu vui vẻ nói. "Em còn muốn làm cho nhai nuốt một con rắn biểu tượng c đội Slytherin, nhưng mà anh biết em không có đủ thì giờ. Thôi... ch anh may mắn nghe, anh Ronald!"

Cô bé lại sàng đi chỗ khác. Cả b Gryffindor còn chưa qua hết cơn s về cái nón của Luna Lovegood trước khi Angeline hấp tấp chạy phía tụi nó, kèm sát theo là Katie Alicia, cô nàng này đã nhờ bà Pomf ra tay chữa trị mà thoát được nạn m râu rậm rạp.

"Khi các bạn sẵn sàng," Angel nói, "chúng ta đi xuống ngay sân đ kiểm tra các điều kiện và sự thay đố

"Tụi này sẽ có mặt trong tíc tắc n thôi," Harry cam đoan với cô nà "Ron cần phải ăn chút điểm tâm."

Tuy nhiên, mười phút sau, rõ ràng Ron không thể ăn uống thêm gì ni và Harry cho là tốt nhất nên đem a chàng này xuống phòng thay đồ. |

ing rooms. As they rose from the
le, Hermione got up too, and taking
rry's arm, she drew him to one side.

Don't let Ron see what's on those
therins' badges," she whispered
ently.

Harry looked questioningly at her,
she shook her head warningly; Ron
d just ambled over to them, looking
t and desperate.

Good luck, Ron," said Hermione,
nding on tiptoe and kissing him on
cheek. "And you, Harry —"

Ron seemed to come to himself
htly as they walked back across the
eat Hall. He touched the spot on his
e where Hermione had kissed him,
king puzzled, as though he was not
te sure what had just happened. He
med too distracted to notice much
und him, but Harry cast a curious
nce at the crown-shaped badges as
y passed the Slytherin table, and
; time he made out the words
hed onto them:

Weasley is our King.

tụi nó đứng lên để rời bàn
Hermione cũng đứng lên, nắm
cánh tay Harry, và kéo nó ra một bên

"Đừng để cho Ron nhìn thấy cái
trên mấy cái phù hiệu mà bọn Slyther
đang đeo nhé." Hermione thì th
giọng khẩn thiết.

Harry nhìn Hermione thắc m
nhưng Hermione lắc đầu với vẻ cá
giác; lúc ấy Ron cũng vừa lững thū
đi tới chỗ hai đứa nó, trông vẻ ch
bại và tuyệt vọng.

"Ron, chúc may mắn," Hermione r
rồi nhón gót hôn lên má Ron. "Và
nữa, Harry..."

Ron dường như tỉnh hồn lại đôi c
khi tụi nó băng ngang qua Đại Sả
đường. Nó sờ lên cái chỗ trên mặt
mà Hermione mới hôn lên, có vẻ
rối, như thể nó vẫn chưa tin ch
chuyện gì vừa mới xảy ra. Nó dướ
như bị phân tâm đến nỗi chẳng để ý
lắm đến chung quanh, nhưng Harry
kịp ném một cái nhìn tò mò lên mấy
phù hiệu có hình dạng như cái vươ
miện khi nó đi ngang qua dãy bàn
nhà Slytherin, lần này nó đọc ra đư
hàng chữ khắc trên phù hiệu:

Weasley là vua của chúng ta.

With an unpleasant feeling that this could mean nothing good, he hurried on across the entrance hall, down the stone steps, and out into the icy air.

The frosty grass crunched under their feet as they hurried down the long lawns toward the stadium. There was no wind at all and the sky was a uniform pearly white, which meant that visibility would be good without the drawback of direct sunlight in the eyes. Harry pointed out these encouraging factors to Ron as they walked, but he was not sure that Ron was listening.

Angelina had changed already and was talking to the rest of the team when they entered. Harry and Ron led on their robes (Ron attempted to turn his up back-to-front for several minutes before Alicia took pity on him and went to help) and then sat down to listen to the pre-match talk while the din of voices outside grew steadily louder as the crowd came pouring out of the castle toward the pitch.

Với một cảm giác khó chịu là có thể điều này không hề mang ý tốt, Harry vội vã chạy qua hành lang cửa vào, xuống cầu thang đá, bước ra ngoài trời lạnh cóng.

Cỏ đọng sương giá kêu lạo xạo dưới chân khi tụi nó đi nhanh xuống sân vận động. Chẳng có chút gió nào hết nên tầm nhìn sẽ tốt, không bị nắng chiếu trực tiếp làm cho chói mắt. Harry chỉ ra cho Ron thấy những yếu tố khích lệ khi hai đứa cùng bước đi nhưng Harry không chắc là Ron có nghe thấy gì hay không.

Angelina đã thay đồ xong và đang nói với những người khác trong đội khi Harry và Ron bước vào. Cả hai cởi áo thụng ra (Ron loay hoay một chút mấy phút, khiến Alicia phát thương cảm và chạy tới giúp một tay), ngồi xuống lắng nghe bài diễn văn trước trận đấu, trong khi tiếng nói xì xào bên ngoài càng lúc càng lớn hơn. Đám đông tủa ra khỏi lâu đài đổ về phía sân vận động.

Okay, I've only just found out the full lineup for Slytherin," said Angelina, consulting a piece of parchment. "Last year's Beaters, Derrick and Bole, have left now, but it looks as though Montague's replaced them with the usual gorillas, rather than anyone who can fly particularly well. They're two blokes called Crabbe and Goyle, I don't know much about them —"

"We do," said Harry and Ron together.

"Well, they don't look bright enough to tell one end of a broom from the other," said Angelina, pocketing her parchment, "but then I was always surprised Derrick and Bole managed to find their way onto the pitch without maps." "

"Crabbe and Goyle are in the same field," Harry assured her.

"They could hear hundreds of footsteps mounting the banked benches of the spectators' stands now. Some people were singing, though Harry could not make out the words. He was starting to feel nervous, but he saw his butterflies were as nothing to

"Thế này, tôi vừa mới tìm ra đội hình cuối cùng của nhà Slytherin," Angelina tra cứu một miếng giấy da rồi nói. "Năm tay Tấn thủ năm ngoái, Derrick Bole, đã ra trường rồi, nhưng có vẻ như Montague lại thay thế chỗ tụi bằng bọn khỉ đột thông thường, hơn là bằng người nào biết bay giỏi. Hai mới này tên là Crabbe và Goyle, không biết nhiều lắm về tụi nó..."

"Tụi này biết," Harry và Ron đồng thanh nói.

"Tốt, tụi nó có vẻ không đủ thông minh để phân biệt lưỡi chổi với cựa chổi đâu," Angelina vừa nói vừa tra cứu giấy da vô túi áo thụng, "nhưng mà hồi đó vẫn cứ ngạc nhiên, làm sao mà hai thằng Derrick và Bole xoay xở vô tới sân vận động được mà không cần bản đồ chỉ đường."

"Crabbe và Goyle cũng được đút một khuôn ra," Harry trấn an Angelina.

Giờ đây tụi nó đã nghe thấy tiếng hàng trăm bước chân trèo lên như băng ghế nghiêng trên khán đài. Một số người hò hát vang vang như Harry chẳng nghe ra được lời ca. Anh bắt đầu cảm thấy lo lắng, nhưng nó không biết nỗi lo của nó chẳng nghĩa lý

n's, who was clutching his stomach
l staring straight ahead again, his
set and his complexion pale gray.

It's time," said Angelina in a hushed
ce, looking at her watch. "C'mon
ryone . . . good luck."

The team rose, shouldered their
oms, and marched in single file out
the changing room and into the
zling sky. A roar of sound greeted
m in which Harry could still hear
ging, though it was muffled by the
ers and whistles.

The Slytherin team were standing
ting for them. They too were
aring those silver crown-shaped
lges. The new captain, Montague,
s built along the same lines as
dley, with massive forearms like
ry hams. Behind him lurked Crabbe
l Goyle, almost as large, blinking
pidly, swinging their new Beaters'
s. Malfoy stood to one side, the
light gleaming on his white-blond
ad. He caught Harry's eye and
rked, tapping the crown-shaped
lge on his chest.

nếu so sánh với sự căng thẳng c
Ron. Ron lúc này đang ôm chặt bụ
mắt nhìn trừng trừng phía trước, q
hàm banh ra, và nước da xám ngoé

"Tới giờ rồi," Angeline nói tr
giọng im lặng, nhìn đồng hồ. "Đi t
mọi người... chúc may mắn."

Cả đội đứng lên, vác chổi lên vai
đều bước thành một hàng dọc ra k
phòng thay đồ, để bước vào sân c
đầy nắng chói chang. Những tiế
hoan hô nổi lên chào mừng tụi
Harry nghe lẫn trong đó có cả tiế
hát, mặc dù có bị tiếng hoan hô
tiếng còi thổi át đi.

Đội Slytherin đang đứng đợi tụi
Bọn đấu thủ Slytherin cũng đeo p
hiệu bạc hình vương miện. Đội trưở
mới của Slytherin là Montague
tương tá tương tự như Dudley, với
cánh tay đồ sộ giống như khúc đùi h
muối đầy lông lá. Đằng sau Montag
thập thò hai đũa cũng bụ gần bằ
Montague, là Crabbe và Goyle, đã
nhấp nháy mắt trong ánh nắng r
cách ngờ ngợch, và vung vẩy cái c
vỏ Tấn thủ. Malfoy đứng riêng r
bên, ánh nắng chiếu rục rở cái đầu
vàng hoe của nó. Nó bắt gặp ánh r

Captains shake hands,” ordered the
pire, Madam Hooch, as Angelina
l Montague reached each other.
rry could tell that Montague was
ng to crush Angelina’s fingers,
ugh she did not wince. “Mount your
oms . . .”

Madam Hooch placed her whistle in
mouth and blew.

The balls were released and the
teen players shot upward; out of
corner of his eye Harry saw Ron
ak off toward the goal hoops. He
omed higher, dodging a Bludger, and
off on a wide lap of the pitch,
zing around for a glint of gold; on the
er side of the stadium, Draco Malfoy
s doing exactly the same.

And it’s Johnson, Johnson with the
affle, what a player that girl is, I’ve
en saying it for years but she still
n’t go out with me —”

JORDAN!” yelled Professor
Gonagall.

của Harry bèn mỉm cười đắc chí,
vỗ vỗ lên cái phù hiệu đeo trước ngực

“Đội trưởng bắt tay,” trọng tài
lệnh, bà Hooch, khi hai đội trưởng
Angelina và Montague tiến lại gặp
nhau. Harry có thể nói là Montague
ráng vặn nát bàn tay của Angeli
mặc dù Angeline không hề nhăn mặt
“Trèo lên chổi...”

Bà Hooch đưa còi lên miệng và thổi

Mấy trái banh được thả ra và mười
bốn đấu thủ phóng vút lên không
trung; Harry liếc mắt thấy Ron phóng
nhanh về phía các vòng gôn. Nó bay
lên cao hơn, lạng lách để né tránh một
trái Bludger, rồi vượt ra khoảng sân
đấu rộng lớn, chăm chú tìm kiếm
sáng lấp lánh của vàng ròng; ở đầu
của sân vận động, Draco Malfoy cứ
đang làm cái chuyện đúng ý của
Harry.

“Và đó là Johnson, Johnson với
Quaffle, nàng thật là một cầu thủ
khô, tôi đã nói điều này bao nhiêu năm
rồi, thế mà nàng vẫn không thèm hò
hò với tôi.”

“JORDAN!” Giáo sư McGonagall
quát lên.

Just a fun fact, Professor, adds a bit of interest — and she's ducked Warrington, she's passed Montague, she's — ouch — been hit from behind by a Bludger from Crabbe. . . . Montague catches the Quaffle, Montague heading back up the pitch — nice Bludger there from George Weasley, that's a Bludger to the head of Montague, he drops the Quaffle, caught by Katie Bell, Katie Bell of Gryffindor reverse passes to Alicia Spinnet and Spinnet's away —”

Lee Jordan's commentary rang through the stadium and Harry listened hard as he could through the wind whistling in his ears and the din of the crowd, all yelling and booing and cheering —

— dodges Warrington, avoids a Bludger — close call, Alicia — and the crowd are loving this, just listen to them, what's that they're singing?”

And as Lee paused to listen the singing rose loud and clear from the sea of green and silver in the Slytherin section of the stands:

“Chỉ là một chút thông tin dí dỏm rồi thừa giáo sư, để cho thêm một chút hào hứng — và nàng đã lặn kìa Warrington, vượt qua Montague, nàng — ouch — bị Crabbe tống cho một trái Bludger từ đằng sau lưng... Montague bắt được trái Quaffle, Montague đã quay trở về sân đấu và — George Weasley vừa quăng một trái Bludger bay vô đầu Montague, anh ta đã đã rơi trái Quaffle rồi, Katie Bell bắt được Katie Bell của nhà Gryffindor giao bóng cho Alicia Spinnet và Spinnet —”

Lời bình luận của Lee Jordan vang khắp sân vận động và Harry lắng nghe hết sức chăm chú giữa tiếng gió hú bên tai và tiếng ồn ã của đám đông đang hò hét, la ó, ca hát —

“— lách được Warrington, tránh được một trái Bludger — nguy hiểm Alicia — và công chúng yêu thích đây này, hãy lắng nghe họ, họ đang hát thế?”

Khi Lee tạm ngưng bình luận lắng nghe thì tiếng hát rộ to lên và dường là phát ra từ cái biển xanh-và-tím ở phía khán đài của nhà Slytherin:

*Asley cannot save a thing,
cannot block a single ring,
that's why Slytherins all sing:
Asley is our King.*

*Weasley không thể chụp được cái gì hết
Nó không thể chặn được dù chỉ một cái vòng gôn
Cho nên Slytherin cùng hát
Weasley là vua của chúng ta*

*Asley was born in a bin,
always lets the Quaffle in,
Asley will make sure we win,
Asley is our King.*

*Weasley để trong cái sọt rác
Nó luôn để trái Quaffle lọt vô vòng
Weasley sẽ bảo đảm chúng ta chiến thắng
Weasley là vua của chúng ta*

— and Alicia passes back to Angelina!” Lee shouted, and as Harry arrived, his insides boiling at what he’d just heard, he knew Lee was trying to drown out the sound of the singing. Come on now, Angelina — looks like you’ve got just the Keeper to beat! — SHE SHOTS — SHE — aaaah . . .”

Bletchley, the Slytherin Keeper, had missed the goal; he threw the Quaffle to Warrington who sped off with it, zagging in between Alicia and Katie;

“— và Alicia giao banh lại cho Angelina!” Jordan lại hét lên, và Harry chợt chao đảo, ruột gan nó sôi lên vì những gì vừa nghe, nó hiểu là Lee đang ra sức át đi âm thanh của tiếng hát. “Cố lên, Angelina — có vẻ như bạn vừa đánh bại Thủ môn! — NÀNG SHOTS — NÀNG — Aaaaa...”

Bletchley, thủ môn của đội Slytherin đã giữ được khung thành; Bletchley phóng trái Quidditch cho Warrington Warrington ôm banh bay đi th

singing from below grew louder and louder as he drew nearer and nearer Ron —

nhanh, lạng lách giữa Alicia và Katie. Tiếng hát từ dưới khán đài càng rõ mỗi lúc một to hơn khi Warrington càng lúc càng đến gần Ron —

*asley is our King,
asley is our King,
always lets the Quaffle in,
asley is our King.*

*Weasley là vua của chúng ta
Weasley là vua của chúng ta
Nó luôn để trái Quaffle lọt vô vòng
Weasley là vua của chúng ta*

Harry could not help himself: abandoning his search for the Snitch, he turned his Firebolt toward Ron, and the figure at the far end of the pitch, hovering before the three goal hoops like the massive Warrington pelted toward him . . .

— and it's Warrington with the Quaffle, Warrington heading for goal, six feet out of Bludger range with just the keeper ahead —”

A great swell of song rose from the Slytherin stands below:

Harry không thể nào chịu được nữa: bỏ mặc cuộc tìm kiếm Snitch, nó xoay người lại để xem Ron. Một bóng hình cô độc ở tuốt đầu sân đấu, lượn qua lượn lại giữa vòng gôn trong khi gã Warrington sộ lao như đạn bắn về phía nó...

“— và chính Warrington cùng với Quaffle, Warrington đang tiến về gôn. Warrington đã tránh được kẻ Bludger phòng thủ và chỉ còn Thủ môn phía trước —”

Tiếng hát lại rõ lên từ phía khán đài của nhà Slytherin bên dưới:

*Weasley cannot save a thing,
cannot block a single ring . . .*

*Weasley không thể chụp được cái gì hết
Nó không thể chặn được dù chỉ một vòng gôn. .*

— so it's the first test for new
Hufflepuff Keeper, Weasley, brother of
Fred and George, and a
promising new talent on the team —
come on, Ron!”

But the scream of delight came from
the Slytherin end: Ron had dived wildly,
arms wide, and the Quaffle had
swooped between them, straight through
Ron's central hoop.

“Slytherin score!” came Lee's voice
amid the cheering and booing from the
stands below. “So that's ten-nil to
Slytherin — bad luck, Ron . . .”

The Slytherins sang even louder:

“— vậy là cuộc thử thách đầu tiên
cho Thủ môn mới của đội Gryffindor
Weasley, em trai của Tấn thủ Fred
George, một tài năng mới đang lên
cả hứa hẹn của đội — cố lên, Ron!”

Nhưng tiếng gào hét vui mừng
bùng lên từ đám Slytherin: Ron v
mới nhào xuống hoảng loạn, hai cá
tay mở rộng, và trái Quaffle đã bay
qua hai tay nó, lao thẳng vô vòng g
trung tâm.

“Đội Slytherin ghi điểm!” giọng c
Lee lạc đi giữa tiếng hò reo và la ó c
đám đông bên dưới. “Vậy là điểm
hiện nay, 10–0 nghiêng về
Slytherin — Xui quá, Ron ơi...”

Bọn Slytherin càng gào tướng
bài hát:

*WEASLEY WAS BORN IN A BIN,
ALWAYS LETS THE QUAFFLE IN . . .*

*WEASLEY ĐẸ TRONG CÁI SỌT RÁC
NÓ LUÔN ĐỂ TRÁI QUAFFLE LỘT VÔ VÒNG . .*

— and Gryffindor back in session and it's Katie Bell tanking the pitch —” cried Lee valiantly, though the singing was now so deafening that he could hardly make himself heard above it.

“— và đội Gryffindor đang lấy banh và Katie Bell đang chiếm lĩnh sân đấu —” Lee hò hét một cách dũng cảm, mặc dù giờ đây tiếng hát đã va to đến mức điếc cả tai nên cũng chẳng ai nghe được tiếng anh ta nữa.

*WEASLEY WILL MAKE SURE WE WIN,
WEASLEY IS OUR KING . . .*

*WEASLEY SẼ BẢO ĐẢM CHÚNG TA CHIẾN THẮNG
WEASLEY LÀ VUA CỦA CHÚNG TA . . .*

Harry, WHAT ARE YOU DOING?” screamed Angelina, soaring past him to keep up with Katie. “GET GOING!”

“Harry, TRÒ ĐANG LÀM GÌ ĐƯỢC?” Angelina gào lên khi cô nàng bay cạnh Harry để theo kịp Katie. “TIẾP TỤC!”

Harry realized that he had been stationary in midair for more than a minute, watching the progress of the match without sparing a thought for the whereabouts of the Snitch; horrified, he went into a dive and started circling the pitch again, staring around, trying to ignore the chorus now thundering through the stadium:

Harry nhận ra nó đã đứng yên ở chỗ giữa không trung hơn một phút quan sát diễn tiến trận đấu mà không hề bận tâm chút xíu nào là trái Snitch đang ở đâu. Hoảng hốt, nó lao xuống và bắt đầu bay vòng vòng sân đấu rầm rầm nữa, chăm chú nhìn quanh, gắng coi thường tiếng hò reo như sấm vang khắp sân vận động:

*WEASLEY IS OUR KING,
WEASLEY IS OUR KING . . .*

*WEASLEY LÀ VUA CỦA CHÚNG TA
WEASLEY LÀ VUA CỦA CHÚNG TA . . .*

There was no sign of the Snitch where he looked; Malfoy was still circling the stadium just like Harry. They passed midway around the pitch going in opposite directions and Harry heard Malfoy singing loudly,

Chẳng thấy dấu tích của trái Snitch ở bất kỳ chỗ nào nó tìm kiếm; Malfoy cũng đang bay vòng vòng sục sạo quanh nó. Tụi nó chạm trán nhau giữa chù sân đấu, khi đang bay ngược hướng nhau, và Harry nghe Malfoy hát to,

WEASLEY WAS BORN IN A BIN . . .

WEASLEY ĐẺ TRONG CÁI SỌT RÁC . . .

— and it's Warrington again," yelled Lee, "who passes to Pucey, Pucey's off past Spinnet, come on now Angelina, you can take him — turns you can't — but nice Bludger from Fred Weasley, I mean, George Weasley, oh who cares, one of them anyway, and Warrington drops the Quaffle and Katie Bell — er — drops it — so that's Montague with the Quaffle, Slytherin Captain Montague catches the Quaffle, and he's off up the pitch, come on now Gryffindor, block it!"

— và chính là Warrington một lần nữa," Lee rống lên, "Warrington chuyền banh cho Pucey, Pucey vượt qua được Spinnet, nhanh lên Angelina, cô có thể cản được anh ta không hóa ra cô không cản được — như trái Bludger Fred Weasley ném ra thì đẹp, ý tôi là, George Weasley — ờ không quan tâm, đằng nào thì cũng một trong hai người ấy, và Warrington đánh rớt trái Quaffle và Katie Bell — cũng làm rớt luôn — vậy Montague lấy được trái Quaffle Thủ quân Slytherin Montague lấy được trái Quaffle, và anh ta đang vọt ra sân đấu, cổ lên Gryffindor, chặn hẳn lại!"

Harry zoomed around the end of the stadium behind the Slytherin goalposts, willing himself not to look at what was going on at Ron's end; as he

Harry bay lượn quanh đầu kia của sân vận động, đằng sau các vòng cột của đội Slytherin, tự buộc mình đừng có nhìn ngó chuyện đang diễn ra

ed past the Slytherin Keeper, he
ard Bletchley singing along with the
wd below,

phía Ron đứng; khi bay ngang c
Thủ môn của đội Slytherin, Harry ng
Bletchley hát hòa nhịp với đám đ
bên dưới,

WEASLEY CANNOT SAVE A THING . . .

WEASLEY KHÔNG THỂ CHỤP ĐƯỢC CÁI GÌ HẾT . .

— and Pucey’s dodged Alicia again,
l he’s heading straight for goal, stop
Ron!”

“— và Pucey lại một lần nữa l
qua được Alicia, Pucey đang t
thẳng đến mục tiêu, chặn lại, Ron!”

Harry did not have to look to see
at had happened: There was a
ible groan from the Gryffindor end,
ipled with fresh screams and
olause from the Slytherins. Looking
vn, Harry saw the pug-faced Pansy
arkinson right at the front of the
nds, her back to the pitch as she
ducted the Slytherin supporters
o were roaring:

Harry không cần phải nhìn mới k
chuyện gì đã xảy ra: Một tiếng th
thảm khóc vang lên từ phía khán
nhà Gryffindor, cùng lúc với một đ
hét và tiếng vỗ tay chọt vang trời c
đội Slytherin. Harry ngó xuống th
Pansy Parkinson mặt khỉ đứng ngay
hàng đầu trên khán đài, lưng quay
phía sân đấu bởi vì đang mãi đ
khiến dàn hợp xướng, cho những c
ủng hộ đội Slytherin rống lên:

*IT’S WHY SLYTHERINS ALL SING:
WEASLEY IS OUR KING.*

*CHO NÊN SLYTHERIN CÙNG HÁT
WEASLEY LÀ VUA CỦA CHÚNG TA*

But twenty–nil was nothing, there

Nhưng tỉ số 20–0 chẳng là gì cả, v

s still time for Gryffindor to catch up catch the Snitch, a few goals and y would be in the lead as usual, rry assured himself, bobbing and aving through the other players in suit of something shiny that turned to be Montague's watch strap. . . .

But Ron let in two more goals. There s an edge of panic in Harry's desire find the Snitch now. If he could just it soon and finish the game quickly

— and Katie Bell of Gryffindor lges Pucey, ducks Montague, nice erve, Katie, and she throws to nson, Angelina Johnson takes the affle, she's past Warrington, she's ading for goal, come on now gelina — GRYFFINDOR SCORE! forty-ten, forty-ten to Slytherin and cey has the Quaffle . . .”

Harry could hear Luna's ludicrous hat roaring amidst the Gryffindor ers and felt heartened; only thirty nts in it, that was nothing, they ild pull back easily.

còn thời gian cho đội Gryffindor được trái Snitch, ghi được vài bàn, rồi tụi nó lại sẽ dẫn đầu như mọi l Harry tự nhủ, nó trôi lên lặn xuống, ngang xẹt dọc giữa những cầu khác, chạy theo một vật sáng ló lánh, nhưng rốt cuộc cái vật đó hóa là dây đeo đồng hồ của Montague...

Nhưng Ron lại để lọt vòng thêm trái nữa. Giờ đây, trong sự mong mu tìm cho được trái Snitch của Hả mấp mé nỗi hoảng sợ. Giá mà nó thể tìm thấy trái Snitch ngay và nhá chóng chấm dứt trận đấu...

“— và Katie Bell của đội Gryffind né được Pucey, cúi nhanh c Montague, chuyền banh khéo lắ Katie, và Katie đã ném banh c Johnson, Angeline Johnson nhận Quaffle, Angeline vượt qua Warringt cô đang tiến về vòng gôn, cố lên r Angeline — ĐỘI GRYFFINDOR C ĐIỂM! Điểm số hiện nay là 40-10, 10 nghiêng về đội Slytherin và Puc lại có được trái Quaffle...”

Harry nghe tiếng cái nón sư tử bu cười của Luna Lovegood rống lên gi tiếng hoan hô cổ vũ của nhà Gryffind và cảm thấy lên tinh thần; chỉ c chênh lệch ba mươi điểm, coi n

Harry ducked a Bludger that Crabbe had sent rocketing in his direction and resumed his frantic scouring of the pitch for the Snitch, keeping one eye on Malfoy in case he showed signs of having spotted it, but Malfoy, like him, was continuing to soar around the stadium, searching fruitlessly . . .

— Pucey throws to Warrington, Warrington to Montague, Montague back to Pucey — Johnson intervenes, Johnson takes the Quaffle, Johnson to Bell, this looks good — I mean bad — Bell's hit by a Bludger from Goyle of Slytherin and it's Pucey in possession again . . .”

không đáng kể, tụi nó có thể san bằng dễ dàng.

Harry né một trái Bludger mà Crabbe vừa phóng về hướng nó với tốc độ cường độ của một cái hỏa tiễn, tiếp tục cuộc lùng sục điên cuồng khắp sân đấu để tìm cho được trái Snitch, để chờ đợi một mắt canh chừng Malfoy phòng trường hợp hắn tổ dấu hiệu tìm thấy trái banh vàng, nhưng Malfoy cũng như nó, vẫn tiếp tục lao qua sân đấu, tìm kiếm vô ích...

“— Pucey ném cho Warrington, Warrington ném cho Montague, Montague trả lại cho Pucey — Johnson xen vào, Johnson lấy được trái Quaffle, Johnson giao cho Bell, Bell bị đánh — à tôi định nói tệ quá — Bell của đội Slytherin tổng cho rớt trái Bludger và Pucey lại có banh...”

*WEASLEY WAS BORN IN A BIN,
HE ALWAYS LETS THE QUAFFLE IN,
WEASLEY WILL MAKE SURE WE WIN —*

*WEASLEY ĐẸ TRONG CÁI SỌT RÁC
NÓ LUÔN ĐỂ TRÁI QUAFFLE LỘT VÔ VÒNG
WEASLEY SẼ BẢO ĐẢM CHÚNG TA CHIẾN THẮNG —*

But Harry had seen it at last: The fluttering Golden Snitch was

Nhưng cuối cùng Harry đã nhìn thấy nó: trái Snitch bằng vàng nhỏ xíu ch

ering feet from the ground at the
therin end of the pitch.

le dived. . . .

n a matter of seconds, Malfoy was
aking out of the sky on Harry's left,
reen-and-silver blur lying flat on his
om. . . .

he Snitch skirted the foot of one of
goal hoops and scooted off toward
other side of the stands; its change
direction suited Malfoy, who was
arer. Harry pulled his Firebolt
und, he and Malfoy were now neck
d neck . . .

feet from the ground, Harry lifted his
t hand from his broom, stretching
ard the Snitch . . . to his right,
lfooy's arm extended too, reaching,
ping . . .

t was over in two breathless,
perate, windswept seconds —
rry's fingers closed around the tiny,
uggling ball — Malfoy's fingernails
abled the back of Harry's hand
elessly — Harry pulled his broom
ward, holding the struggling ball in
hand and the Gryffindor spectators
eamed their approval. . . .

chơi đôi cánh bé tí đang bay lượn cao
mặt đất chừng vài tấc ở phía sân c
đội Slytherin.

Nó chúi xuống...

Chỉ trong tíc tắc, Malfoy từ trên t
lao xuống ngay bên trái Harry, r
bóng mờ màu xanh và bạc nằm c
trên cán chổi...

Trái Snitch bay men theo một ch
cột của mấy vòng gôn rồi vút về p
bên kia khán đài; sự đổi hướng này
lợi cho Malfoy, giờ đây đang gần
Snitch hơn. Harry kéo cây chổi
Chớp của nó quanh lại, nó và Mal
lúc này bay ngang tầm nhau...

Khi chỉ còn cách mặt đất vài t
Harry buông bàn tay phải khỏi c
chổi, với tay về phía trái Snitch.. k
phải nó, cánh tay Malfoy cũng duỗi
ra, với tới, chụp...

Chỉ trong vòng hai giây nín thở, cầ
thẳng, quật vào gió — ngón tay Ha
nắm chặt trái banh nhỏ xíu đang v
vẫy — móng tay Malfoy bấu chặt v
mu bàn tay Harry một cách tuyệt v
— Harry kéo cây chổi của nó hướ
lên, giờ cao trái banh đang vùng v
trong tay nó và đám cổ động Gryffind
thét lên trong sung sướng. . .

They were saved, it did not matter if Ron had let in those goals, nobody would remember as long as Gryffindor had won —

VHAM!

A Bludger hit Harry squarely in the middle of the back and he flew forward off his broom; luckily he was only five or six feet above the ground, having descended so low to catch the Snitch, but he was dazed all the same as he landed on his back on the frozen pitch. He heard Madam Hooch's shrill whistle, an uproar in the stands compounded of shouts, calls, angry yells and jeering, and, then Angelina's frantic voice.

"Are you all right?"

"Of course I am," said Harry grimly, holding her hand and allowing her to pull him up to his feet. Madam Hooch was coming toward one of the Slytherin players above him, though he could not see who it was at this angle.

"It was that thug, Crabbe," said Angelina angrily. "He whacked the Bludger at you the moment he saw

Tụi nó vậy là đã ghi bàn, chuyện Ron để lọt vòng mấy bàn không đáng kể nữa, sẽ không ai thèm nhớ chuyện đó một khi đội Gryffindor đã thắng —

RẦM!

Một trái Bludger tông thẳng vào giữa lưng của Harry và nó ngã ngửa khỏi cây chổi; may mắn là nó chỉ cách mặt đất chừng một thước rưỡi, vì Harry lao xuống rất thấp để bắt trái Snitch nhưng nó cũng đau đến nín thở khi tám lưng chạm phải mặt đất đông lạnh của sân vận động. Nó nghe tiếng bà Hooch ré lên, tiếng gào lên từ các khán đài hòa lẫn với tiếng sáo, tiếng hét giận dữ và tiếng chế nhạo, rồi tiếng ục ục, rồi tiếng Angelina.

"Em có sao không?"

"Dĩ nhiên là không sao," Harry nắm gọn quả quyết, nắm lấy tay Angelina và để cho Angelina kéo mình đứng lên. Bà Hooch đang bay xẹt qua phía một trong các cầu thủ của Slytherin ở phía trên nó, nhưng từ góc này nó không thể biết được ai là thủ phạm.

"Chính thằng côn đồ đó, thằng Crabbe," Angelina nói một cách giận dữ. "Ngay khi nó thấy em bắt được

I'd got the Snitch — but we won, sorry, we won!”

Harry heard a snort from behind him. He turned around, still holding the Snitch tightly in his hand: Draco Malfoy had landed close by; white-faced with a sneer, he was still managing to sneer.

“Saved Weasley’s neck, haven’t you?” he said to Harry. “I’ve never seen a Snitch before. . . . but then he was in a bin. . . . Did you like my lyrics, Potter?”

Harry did not answer; he turned away to meet the rest of the team who were now landing one by one, yelling and punching the air in triumph, all except Ron, who had dismounted from his broom over by the goalposts and was making his way slowly back to the changing rooms alone.

“We wanted to write another couplet, but we couldn’t find any rhymes for fat and ugly — we wanted to sing about his mother, see

Snitch, nó động luôn trái Bludger em, nhưng chúng ta thắng rồi, Harry chúng ta đã thắng!”

Harry nghe một tiếng khịt mũi đằng sau lưng, nó quay lại, vẫn còn nắm chặt trái Snitch trong tay: Draco Malfoy vừa đáp xuống bên cạnh nó; mặt trắng bệch vì tức giận, Draco vẫn tìm cách châm chọc.

“Mày vừa cứu đời thằng Weasley chứ?” nó nói với Harry. “Tao chưa từng thấy thằng Thủ môn nào dỏm như vậy... nhưng cũng phải vì nó để tao có cái sọt rác... Mày thấy thích ca khúc của tao không, Potter?”

Harry không thèm trả lời; nó quay đi để gặp những người khác trong đội đang lần lượt đáp xuống đất, vừa hét vừa đấm tay vào không trung trong niềm hân hoan chiến thắng, ngoại trừ Ron, anh chàng này trèo ra khỏi chiếc chổi đáp xuống đất ở tuốt bên chân sân, rồi chậm rãi đi trở về phòng thay đồ một mình.

“Tụi tao muốn viết thêm hai đoạn nữa!” Malfoy gọi với theo, trong khi Alicia và Katie ôm chậm lấy Harry. “Nhưng mà tụi tao không thể tìm được vần về cho mập và xấu — tụi tao muốn hát về má của nó, hiểu không —”

Talk about sour grapes,” said Angelina, casting Malfoy a disgusted look.

— we couldn’t fit in *useless loser* — for his father, you know —”

Fred and George had realized what Malfoy was talking about. Halfway through shaking Harry’s hand they stiffened, looking around at Malfoy.

Leave it,” said Angelina at once, tugging Fred by the arm. “Leave it, Fred, let him yell, he’s just sore he lost, the speeded-up little —”

— but you like the Weasleys, don’t you, Potter?” said Malfoy, sneering. “You spend holidays there and everything, don’t you? Can’t see how you stand the stink, but I suppose when you’ve been dragged up by Muggles even the Weasleys’ hovel smells okay —”

Harry grabbed hold of George; meanwhile it was taking the combined efforts of Angelina, Alicia, and Katie to stop Fred leaping on Malfoy, who was

“Nói về chùm nho thối ấy,” Angelina nói, ném cho Malfoy một ánh mắt tếu lợm.

— tụi tao cũng không kiếm đủ tiền cho *Kẻ thua cuộc vô tích sự* — là nói về cha của nó, tụi bây biết —”

Fred và George nhận ra Malfoy đang nói về điều gì. Đang bắt tay Harry xong chừng, hai anh chàng chợt khựng lại, ngó quanh ngâi cả người, ngoảnh lại ngó Malfoy.

“Bỏ qua đi,” Angelina bảo, lập tức kéo tay Fred. “Bỏ qua đi, Fred, cứ để cho hắn phét lác, hắn chỉ vì hắn thua, đồ nhóc ra vẻ ta đây mà —”

— nhưng mà mày khoái bọn Weasleys phải không, Potter?” Malfoy vẫn nhún nhún báng. “Nào là nghỉ hè ở nhà tụi nó đủ thứ chuyện, đúng không? Chẳng thể hiểu tại sao mày lại tụi vậy bậy nhưng tao cho là một khi đã bị bắt Muggle đày ải thì thậm chí cái ổ sóc tàn của bọn Weasley mày cũng nếm được há —”

Harry chụp tay George lại; đồng thời phải kết hợp sức lực của cả Angelina, Alicia và Katie mới ngăn được Fred nhảy bổ vào Malfoy – hắn đang

ghing openly. Harry looked around Madam Hooch, but she was still eating Crabbe for his illegal Bludger sack.

Or perhaps,” said Malfoy, leering as he backed away, “you can remember that *your* mother’s house stank like, er, and Weasley’s pigsty reminds me of it —”

Harry was not aware of releasing George, all he knew was that a second after both of them were sprinting at Malfoy. He had completely forgotten the fact that all the teachers were watching: All he wanted to do was to use Malfoy as much pain as possible. With no time to draw out his wand, he merely drew back the fist catching the Snitch and sank it as hard as he could into Malfoy’s stomach —

Harry! HARRY! GEORGE! NO!”

He could hear girls’ voices screaming, Malfoy yelling, George swearing, a whistle blowing, and the howling of the crowd around him, but he did not care, not until somebody in the vicinity yelled “*IMPEDIMENTA!*”

họng cười hô hố. Harry nhìn qua kiểm bà Hooch, nhưng bà đang bận mắng mỏ Crabbe về cú tấn công bằng Bludger bất hợp lệ của hắn.

“Hay là có lẽ,” Malfoy nói, vừa lùi vừa liếc mắt hết sức đều đặn, “mày có thể nhớ lại cái mùi hôi thối của nhà má *mày*, hén Potter, và cái mùi chuồng heo của nhà Weasley nhắc mày nhớ —”

Harry không nhận ra là nó đã buột tay thả George ra, nó chỉ biết là trong một giây sau đó, cả hai đưa nó đi xông hết tốc lực vào Malfoy. Nó hoàn toàn quên phứt cái điều là tất cả thầy cô đều đang nhìn tụi nó: tất cả những gì nó bận tâm lúc này là làm cho thằng Malfoy đau đớn hết mức. Không có thì giờ để rút cây đũa phép ra, nó chỉ đơn giản co nắm tay đã nắm trái banh Snitch rồi thẳng cẳng thụi vô bụng Malfoy thiệt mạnh, thật sâu —

“Harry! HARRY! GEORGE! *ĐỪNG*”

Harry nghe tiếng kêu la của n đưa con gái, tiếng Malfoy rú lên, tiếng George chửi rủa, một tiếng còi ré lên và tiếng gào thét của đám đông chực quanh, nhưng nó bất cần, cho đến có ai đó đứng gần hô lên “*NGĂN L*

l only when he was knocked over backward by the force of the spell did abandon the attempt to punch every h of Malfoy he could reach. . . .

What do you think you're doing?" eamed Madam Hooch, as Harry pt to his feet again; it was she who l hit him with the Impediment Jinx. e was holding her whistle in one rd and a wand in the other, her om lay abandoned several feet ay. Malfoy was curled up on the und, whimpering and moaning, his se bloody; George was sporting a llen lip; Fred was still being forcibly trained by the three Chasers, and abbe was cackling in the kground. "I've never seen behavior it — back up to the castle, both of i, and straight to your Head of use's office! Go! *Now!*"

Harry and George marched off the h, both panting, neither saying a rd to each other. The howling and ring of the crowd grew fainter and iter until they reached the entrance l, where they could hear nothing ept the sound of their own tsteps.

và chỉ khi bị sức mạnh câu thần c quật cho ngã ngược ra sau thì nó r chịu từ bỏ nỗ lực nện vô mỗi phân c cái thân thể Malfoy mà nó có đư tới...

"Trò nghĩ trò đang làm gì hả?" Hooch gào lên, khi Harry đứng d chính bà Hooch đã dùng thần c Ngăn chặn để hạ nó. Bà đang cầm còi trong một bàn tay, còn tay kia cầm cây đũa phép, cây chổi bay c bà liệng chổng chơ cách đó vài thư Malfoy thì nằm co rúm trên mặt c rên rĩ và than khóc, mũi ộc cả máu George thì phô ra cái môi sưng p Fred vẫn còn bị kèm cặp bằng vũ của ba truy thủ, và Crabbe thì kh khích cười ở đằng sau. "Ta chưa k giờ thấy cách cư xử như thế này — hai trò trở về lâu đài ngay lập tức, đến thẳng văn phòng giáo sư C nhiệm Nhà của các trò! Đi! *Ngay l giờ!*"

Harry và George xoay gót và hũ dững bước ra khỏi sân đấu, cả hai c thở hỏn hỏn, không ai nói gì với ai k Tiếng la hét và chề bai của đám đố càng lúc càng yếu ớt dần cho đến tụi nó đến được tiền sảnh, nơi tụi không còn nghe gì nữa ngoại trừ thanh của chính bước chân tụi nó.

Harry became aware that something was still struggling in his right hand, the tickles of which he had bruised against Malfoy's jaw; looking down he saw the Snitch's silver wings protruding from between his fingers, struggling for release.

They had barely reached the door of Professor McGonagall's office when she came marching along the corridor behind them. She was wearing a Gryffindor scarf, but tore it from her coat with shaking hands as she approached toward them, looking livid.

"In!" she said furiously, pointing to the door. Harry and George entered. She strode around behind her desk and faced them, quivering with rage as she threw the Gryffindor scarf aside onto the floor.

"Well?" she said. "I have never seen such a disgraceful exhibition. Two onto one! Explain yourselves!"

"Malfoy provoked us," said Harry quickly.

Harry chợt nhận ra có cái gì đó vẫn còn đang vùng vẫy trong bàn tay phải của nó, bàn tay mà khớp đốt ngón tay đã làm bầm giập cái hàm của Malfoy. Harry ngó xuống tay mình và thấy cánh bạc của trái banh Snitch thò khỏi mấy ngón tay, giẫy giụa đòi thả.

Tụi nó vừa mới đi tới cửa văn phòng của giáo sư McGonagall thì cũng vậy lúc bà hùng hổ bước tới hành lang đằng sau lưng. Bà đang đeo một khăn quàng Gryffindor, nhưng bà toạc nó ở phần quàng phía dưới hông bằng bàn tay run rẩy, trong cơn giận dữ bước chân về phía hai đứa trẻ trông cũng biết bà giận bầm gan ruột.

"Vào!" bà giận dữ nói, chỉ vô cớ Harry và George đi vào. Giáo sư McGonagall bước dài vòng ra sau bàn giấy và đứng đối diện với hai đứa học trò, cả người run bắn lên vì cơn thịnh nộ khi bà quăng cái khăn quàng qua một bên xuống sàn phòng.

"Sao?" bà nói. "Ta chưa bao giờ chứng kiến một cuộc phô diễn như thế này như vậy. Hai đánh một! Hãy giải thích coi!"

"Malfoy khiêu khích tụi con," Harry gượng gạo nói.

Provoked you?” shouted Professor
Gonagall, slamming a fist onto her
sk so that her tartan biscuit tin slid
aways off it and burst open, littering
floor with Ginger Newts. “He’d just
t, hadn’t he, of course he wanted to
voke you! But what on earth he can
re said that justified what you two

He insulted my parents,” snarled
orge. “And Harry’s mother.”

But instead of leaving it to Madam
och to sort out, you two decided to
e an exhibition of Muggle dueling,
you?” bellowed Professor
Gonagall. “Have you any idea what
i’ve — ?”

Hem, hem.”

George and Harry both spun around.
ores Umbridge was standing in the
orway wrapped in a green tweed
ak that greatly enhanced her
emblance to a giant toad, and
iling in the horribly sickly, ominous
y that Harry had come to associate
r imminent misery.

“Khiêu khích trò?” Giáo
McGonagall quát lên, động nắm đ
của bà xuống mặt bàn, mạnh đến
cái nắp hộp bánh qui kẻ ô vuông rớt
và cái hộp bị mở, đổ tung tóe xuố
sàn mấy cái bánh gừng. “Nó vừa r
thua trận đấu, đúng không, dĩ nhiên
nó muốn khiêu khích trò! Nhưng có
lẽ công bằng nào trên đời này c
phép hai trò làm —”

“Nó xúc phạm ba má con,” Geo
ngắt lời bà McGonagall. “Và mẹ c
Harry nữa!”

“Nhưng thay vì trình sự việc cho
Hooch xử lí, hai trò quyết định là p
diễn một màn đấu tay đôi kiểu Mugg
phải không?” Giáo sư McGonagall t
lớn. “Hai trò có hiểu biết chút xíu gì
”

E hèm, e hèm.”

Cả Harry và George cùng xoay
quay ra đằng sau. Bà Dolo
Umbridge đang đứng ngay ngưỡ
cửa, quấn trong một cái khăn choàng
bằng vải len sần sùi khiến bà càng c
kỳ giống một con cóc, bà lại đang m
cười một cách bệnh hoạn khủng khi
trông đáng ngại vô cùng, đến nỗi H
liên tưởng ngay đến nỗi bất hạnh s
xảy đến.

“May I help, Professor McGonagall?”
asked Professor Umbridge in her most
sonorously sweet voice.

Blood rushed into Professor
McGonagall’s face.

“Help?” she repeated in a constricted
voice. “What do you mean, ‘help’?”

Professor Umbridge moved forward
into the office, still smiling her sickly
smile.

“Why, I thought you might be grateful
for a little extra authority.”

Harry would not have been surprised
to see sparks fly from Professor
McGonagall’s nostrils.

“You thought wrong,” she said,
turning her back on Umbridge. “Now,
you two had better listen closely. I do
not care what provocation Malfoy
insulted you, I do not care if he insulted
any family member you possess,
his behavior was disgusting and I am
punishing each of you a week’s worth of
detention! Do not look at me like that,
after, you deserve it! And if either of
you ever —”

“Tôi có thể giúp cô không, giáo
 sư McGonagall?” Giáo sư Umbridge
 hỏi, bằng cái giọng ngọt ngào
 hại nhất.

Máu dồn lên gương mặt giáo
 sư McGonagall.

“Giúp?” bà nói bằng một giọng
 khô khan. “Bà nói ‘giúp’ với nghĩa gì?”

Giáo sư Umbridge bước vào
 phòng, vẫn giữ nụ cười độc địa
 môi.

“Ừa, tôi cứ tưởng cô sẽ phải biết
 vì một chút thẩm quyền đặc biệt chớ

Harry cũng không ngạc nhiên
 nào hết khi thấy những tia lửa lóe
 từ lỗ mũi của giáo sư McGonagall.

“Bà nhầm rồi,” bà nói, quay lưng
 lại Umbridge. “Bây giờ, hai trò
 nên nghe cho kỹ. Tôi không bận
 tâm đến cái trò khiêu khích mà Malfoy
 chửi các trò, tôi cũng không bận
 tâm chuyện hắn có xúc phạm mọi
 thành viên trong gia đình các trò hay
 không, tôi chỉ thấy hành vi của các
 trò quá tồi tệ và tôi sẽ phạt mỗi
 trò một tuần cấm túc! Đừng có
 nhìn tôi như thế Potter, trò đáng
 bị phạt lắm! Và nếu hai trò mà còn —”

Hem, hem.”

Professor McGonagall closed her eyes as though praying for patience as she turned her face toward Professor Umbridge again.

“Yes?”

“I think they deserve rather more than detentions,” said Umbridge, smiling still more broadly.

Professor McGonagall’s eyes flew open. “But unfortunately,” she said, with an attempt at a reciprocal smile that made her look as though she had a jaw, “it is what I think that counts, they are in my House, Dolores.”

“Well, *actually*, Minerva,” simpered Umbridge, “I think you’ll find that what I think *does* count. Now, where is it? Cornelius just sent it. . . . I mean,” she gave a little false laugh as she rummaged in her handbag, “the *Minister* just sent it. . . . Ah yes . . .”

She had pulled out a piece of parchment that she now unfurled, clearing her throat fussily before starting to read what it said.

“E hèm, e hèm!”

Giáo sư McGonagall nhắm mắt như thể cầu nguyện cho mình có kiên nhẫn khi bà quay mặt về phía giáo sư Umbridge một lần nữa.

“Có chuyện gì?”

“Tôi nghĩ chúng đáng bị phạt nhiều hơn cấm túc!” Giáo sư Umbridge mỉm cười rộng hơn

Mắt giáo sư McGonagall bừng mở ra. “Thiệt là không may,” bà ta nói, gắng nở một nụ cười tương thích đáp lại khiến bà trông như thể bị khinh hàm, “đó là hình phạt tôi cho là thích đáng, bởi vì chúng là học sinh trường Nhà của tôi, Dolores à.”

“Chà, *thực ra*, Minerva à,” Umbridge vẫn nở nụ cười màu mè, nghĩ cô sẽ nhận thấy là điều tôi nói *đáng kể* lắm. Để coi, nó đâu rồi nhỉ? Cornelius vừa mới gửi... Tôi muốn nói...” miệng thốt ra một tiếng cười khẽ hết sức giả tạo trong lúc sục sục tìm kiếm trong cái túi xách tay, “*Nội Bộ trưởng* vừa mới gửi tới.. À, phải..”

Miệng lộ ra một miếng giấy da rồi nó xuống, tăng hắng cổ họng om sòm trước khi bắt đầu đọc cái ghi trong đó

Hem, hem . . . ‘Educational Decree Number Twenty-five . . .’

Not another one!” exclaimed Professor McGonagall violently.

Well, yes,” said Umbridge, still smiling. “As a matter of fact, Minerva, it is you who made me see that we needed a further amendment. . . . You remember how you overrode me, when I was unwilling to allow the Gryffindor Quidditch team to re-form? How you took the case to Dumbledore, who insisted that the team be allowed to re-form?”

Well, now, I couldn’t have that. I contacted the Minister at once, and he has agreed with me that the High Inquisitor has to have the power to strip pupils of privileges, or she — that is to say, I — would have less authority than common teachers! And you see now, don’t you, Minerva, how right I was in attempting to stop the Gryffindor team re-forming?”

Dreadful tempers . . . Anyway, I was bringing out our amendment . . . *hem, hem . . .* ‘The High Inquisitor will

“*E hèm, e hèm...* ‘Đạo luật Giáo dục số hai mươi lăm...’”

“Lại thêm một cái nữa!” Giáo sư McGonagall kêu lên một cách kịch liệt.

“Ừ, đúng vậy,” mụ Umbridge nói, vẫn mỉm cười. “Thật ra, Minerva à, chính cô là người đã giúp tôi nhìn thấy được mà chúng ta cần sửa đổi bổ sung thêm... Cô có nhớ là cô đã khác gì thêm đếm xỉa đến tôi như thế không, khi tôi bắt buộc dĩ cho phép Quidditch Gryffindor được tái thành lập? Cô đã đem trường hợp đó lên nói với Dumbledore, là người cứ khăng khăng đòi cho phép đội ấy được chơi, cô có nhớ không?”

“Chà, thế là, tôi không thể nào có được. Tôi liên lạc với ngài Bộ trưởng ngay lập tức, và ngài hoàn toàn đồng ý với tôi rằng Thanh tra Tối cao phải có quyền lực để tước lột đặc quyền đặc lợi của học sinh, hoặc là cô ấy — ý tôi là, tôi — sẽ có ít quyền hạn hơn những giáo viên thông thường! Và bây giờ thì thấy chứ, Minerva, tôi đã đúng rồi như thế nào khi ra sức ngăn cản Gryffindor tái thành lập?”

“Những cơn thịnh nộ *khiếp đảm* Đẳng nào đi nữa thì tôi cũng đang cố bản tu sửa bổ sung đạo luật của chú

nceforth have supreme authority
er all punishments, sanctions, and
roval of privileges pertaining to the
dents of Hogwarts, and the power to
er such punishments, sanctions, and
rovals of privileges as may have
en ordered by other staff members.
ned, Cornelius Fudge, Minister of
gic, Order of Merlin First Class, etc.,
. . .”

She rolled up the parchment and put
ack into her handbag, still smiling.

So . . . I really think I will have to
r these two from playing Quidditch
er again,” she said, looking from
rry to George and back again.

Harry felt the Snitch fluttering madly
his hand.

Ban us?” he said, and his voice
inded strangely distant. “From
ying . . . ever again?”

Yes, Mr. Potter, I think a lifelong ban
ght to do the trick,” said Umbridge,
smile widening still further as she
ched him struggle to comprehend
at she had said.

You *and* Mr. Weasley here. And I
ik, to be safe, this young man’s twin

tôi... *E hèm, e hèm*... ‘Thanh tra
cao từ nay trở đi sẽ có quyền lực
cao đối với mọi sự trừng phạt, p
chuẩn và hủy bỏ những đặc quy
như thế do các thành viên khác c
giáo ban đưa ra. Ký tên, Cornel
Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, H
chương Merlin đệ nhất đẳng, vân v
và vân vân...”

Mụ cuộn tấm giấy da lại và cất nó
trong túi xách tay, vẫn mỉm cười.

“Thế... tôi thực sự nghĩ là tôi sẽ p
cấm hai trò này chơi Quidditch s
đời,” mụ nói, nhìn Harry đến Geor
rồi lại ngó Harry.

Harry cảm thấy trái Snitch run
như điên trong bàn tay mình.

“Cấm tụi em?” nó nói, giọng nghe
xăm một cách lạ lùng. “Không đư
chơi... suốt đời?”

“Đúng, ông Potter à, tôi nghĩ thối
của trò xúng đáng với hình phạt t
chối vĩnh viễn,” mụ Umbridge nói,
cười toét đến mang tai khi mụ ng
Harry đang vất vả cố gắng hiểu c
được điều mụ vừa nói.

“Trò và ông Weasley đây. Và
cũng nghĩ, để an toàn, người anh

ght to be stopped too — if his mates had not restrained him, I I sure he would have attacked ing Mr. Malfoy as well. I will want ir broomsticks confiscated, of irse; I shall keep them safely in my ce, to make sure there is no ingement of my ban. But I am not easonable, Professor McGonagall,”

he continued, turning back to fessor McGonagall who was now nding as still as though carved from , staring at her. “The rest of the m can continue playing, I saw no ns of violence from any of *them*. ll . . . good afternoon to you.”

nd with a look of the utmost isfaction Umbridge left the room, ving a horrified silence in her wake.

Banned,” said Angelina in a hollow ce, late that evening in the common m. “*Banned*. No Seeker and no aters . . . What on earth are we ng to do?”

t did not feel as though they had n the match at all. Everywhere Harry

sinh đôi với chàng trai trẻ này cũ nên bị cấm tuyệt – nếu các bạn đợ đội của y không kiềm chế được y tời cảm thấy chắc chắn, y cũng đã công ông Malfoy rồi. Dĩ nhiên tời m chổi của họ phải bị tịch thu; tời sẽ chúng an toàn trong văn phòng của để bảo đảm là lệnh cấm của tời kh thể bị vi phạm. Nhưng tời không c nổi quá đáng đâu, giáo sư McGonag à,”

Mụ nói tiếp, quay về phía giáo McGonagall người đang đứng sũ như trời trồng trờng trờng ngó mụ “Những người còn lại trong đội vẫn thể tiếp tục thi đấu, tời chẳng thấy trong số họ có dấu hiệu bạo độ Thôi... chào tất cả nhé.”

Và với một vẻ mặt cực kỳ thỏa m mụ Umbridge rời khỏi phòng, để một sự yên lặng hãi hùng đằng sau chân của mụ.

“Cấm!” Angeline thốt lên bằng r giọng trống rỗng, vào buổi tối tr phòng sinh hoạt chung. “*Cấm!* Khó có Tầm thủ và không có Tấn thủ chúng ta còn có thể làm cái trò qui chứ?”

Chẳng có chút cảm giác gì là tụi vừa mới chiến thắng trận đấu

ked there were disconsolate and
ry faces; the team themselves were
mped around the fire, all apart from
n, who had not been seen since the
l of the match.

It's just so unfair," said Alicia
nbly. "I mean, what about Crabbe
l that Bludger he hit after the whistle
l been blown? Has she banned
l?"

No," said Ginny miserably; she and
rmione were sitting on either side of
rry. "He just got lines, I heard
ntague laughing about it at dinner."

And banning Fred when he didn't
n do anything!" said Alicia furiously,
nmeling her knee with her fist.

It's not my fault I didn't," said Fred,
r a very ugly look on his face. "I
uld've pounded the little scumbag to
ulp if you three hadn't been holding
back."

Harry stared miserably at the dark
dow. Snow was falling. The Snitch
had caught earlier was now

Harry nhìn chỗ nào cũng chỉ th
những gương mặt tức tối và thất v
chán nản; riêng đội banh thì túm t
quanh lò sưởi, tất cả mọi người ng
trừ Ron, đã mất tăm mất tích từ
trận đấu chấm dứt cho tới giờ.

"Không công bằng chút nào h
Alicia lặng đếng người nói. "Tôi mu
nói, vậy chứ thằng Crabbe đánh H
bằng trái Bludger sau khi đã có hồi
dứt trận đấu thì sao? Mụ ta có trù
phạt nó không?"

"Không," Ginny rầu rĩ nói; cô bé cù
với Hermione đang ngồi mỗi đũa r
bên Harry. "Hắn chỉ bị chép phạt,
nghe Montague cười giễu chuyện
lúc ăn tối."

"Vậy mà mụ cấm cả Fred trong
anh ấy không hề làm gì cả!" Ali
càng tức tối, nắm tay của cô nàng đ
thùm thụp lên đầu gối của mình.

"Tôi không làm được gì không p
do lỗi của tôi," Fred nói, với một vẻ k
chịu lộ ra trên mặt. "Nếu ba đũa trò
không giữ chặt tôi thì tôi đã dần th
nhãi đốn mặt ấy như như bột rời."

Harry đau khổ nhìn đăm đăm v
khung cửa sổ tối thui. Tuyết đang
Trái Snitch mà nó bắt được hồi c

oming around and around the
nmon room; people were watching
progress as though hypnotized and
okshanks was leaping from chair to
air, trying to catch it.

I'm going to bed," said Angelina,
ting slowly to her feet. "Maybe this
all turn out to have been a bad
am. . . . Maybe I'll wake up
orrow and find we haven't played
..."

he was soon followed by Alicia and
ie. Fred and George sloped off to
l some time later, glowering at
ryone they passed, and Ginny went
long after that. Only Harry and
rmione were left beside the fire.

Have you seen Ron?" Hermione
ed in a low voice.

Harry shook his head.

I think he's avoiding us," said
rmione. "Where do you think he —

but at that precise moment, there
s a creaking sound behind them as

hôm bây giờ bay vi vút quanh phò
sinh hoạt chung; mọi người ngó t
chuyển động của nó như thể bị t
miên và con mèo Crookshanks
nhảy từ nhảy từ cái ghế này sang c
khác, tìm cách chụp bắt trái bả
vàng.

"Tôi đi ngủ đây," Angeline nói, từ
đứng lên. "Biết đâu tất cả chuyện r
sẽ hóa ra chỉ là một giấc mộng dữ
thôi... Biết đâu tụi mình sẽ thức c
vào sáng hôm sau và thấy là mình v
chưa thi đấu..."

Chẳng mấy chốc sau đó Alicia
Katie cũng theo Angeline đi ngủ s
Lát sau Fred và George cũng đi
hướng giường ngủ, trừng mắt nhìn
cứ người nào tụi nó đi ngang q
Chẳng bao lâu sau Ginny cũng đi r
nốt. Chỉ còn Harry và Hermione n
lại bên lò sưởi.

"Bò có thấy Ron đâu không
Hermione hỏi nhỏ.

Harry lắc đầu.

"Mình nghĩ là bạn ấy đang tránh r
tụi mình," Hermione nói. "Bò nghĩ
bạn ấy —"

Nhưng đúng ngay lúc đó, một tiế
cột kệt vang lên đằng sau lưng tụi

Fat Lady swung forward and Ron ne clambering through the portrait e. He was very pale indeed and re was snow in his hair. When he v Harry and Hermione he stopped ad in his tracks.

Where have you been?" said rmione anxiously, springing up.

Walking," Ron mumbled. He was wearing his Quidditch things.

You look frozen," said Hermione. me and sit down!"

Ron walked to the fireside and sank o the chair farthest from Harry's, not king at him. The stolen Snitch omed over their heads.

I'm sorry," Ron mumbled, looking at feet.

What for?" said Harry.

For thinking I can play Quidditch," d Ron. "I'm going to resign first thing orrow."

If you resign," said Harry testily, ere'll only be three players left on team." And when Ron looked zled, he said, "I've been given a time ban. So've Fred and George."

và Bà Béo tự quăng mình qua r bên, để cho Ron trèo qua cái lỗ ch dung mà vô phòng. Nó thiệt tình xé tái le tái mét và tuyết vẫn còn vươ trên tóc. Khi nhìn thấy Harry Hermione, nó đứng chết trân tại chỗ

"Nãy giờ bò ở đâu?" Hermione lắng hỏi, đứng bật dậy.

"Đi dạo," Ron làm bằm đáp. Nó v còn mặc đồ thi đấu của cầu Quidditch.

"Trông bò lạnh cóng rồi," Hermic nói. "Lại đây ngồi xuống đi!"

Ron đi tới bên cạnh lò sưởi và n xuống cái ghế bành xa chỗ Harry nh tránh nhìn Harry. Trái Snitch bị bắt c vẫn đang bay tít mù trên đầu tụi nó.

"Tôi xin lỗi," Ron ngó xuống ch lằm bằm.

"Về chuyện gì?" Harry hỏi.

"Về chuyện tưởng là mình có thể đấu Quidditch," Ron nói. "Việc đầu t ngày mai mình làm là rút khỏi đội."

"Nếu bỏ rút," Harry nói giọng gồng, "thì sẽ chỉ còn lại ba người trc đội." Và khi Ron nhìn lên bối rối, nói, "mình đã bị treo chổi suốt đời. A Fred và anh George cũng vậy."

What?” Ron yelled.

Hermione told him the full story; Harry could not bear to tell it again. When she had finished, Ron looked more anguished than ever.

This is all my fault —”

You didn’t *make* me punch Malfoy,” said Harry angrily.

— if I wasn’t so lousy at Quidditch

— it’s got nothing to do with that —”

— it was that song that wound me —”

— it would’ve wound anyone up —”

Hermione got up and walked to the window, away from the argument, watching the snow swirling down against the pane.

Look, drop it, will you!” Harry burst out. “It’s bad enough without you blaming yourself for everything!”

Ron said nothing but sat gazing miserably at the damp hem of his

“Cái gì?” Ron hét lên.

Hermione kể lại cho nó nghe toàn câu chuyện; vì Harry không thể nào lại một lần nữa. Khi Hermione kể xong Ron tỏ ra đau khổ hơn bao giờ hết.

“Đều là do lỗi của tôi —”

“Đâu phải tại bồ *khiến* mình có lỗi đánh Malfoy đâu,” Harry tức giận nói

“— nếu tôi không chơi Quidditch có lỗi —”

“— chuyện này không dính dáng tới chuyện đó —”

“— tại bài hát đó khiêu khích tôi —”

“— nó chẳng khiêu khích được ai hết —”

Hermione đứng lên và đi tới bên cửa sổ, tách ra khỏi cuộc cãi vã, dựa vào tấm kính nhìn tuyết rơi.

“Nghe đây, bồ thôi đi, được không Harry nổi khùng lên. “Bồ không cần trách mình về mọi chuyện thì tình hình cũng đã đủ be bét ra rồi!”

Ron không nói gì nhưng ngồi nơm nớp trong vạt áo chùng ướt mem r

es. After a while he said in a dull
ce, “This is the worst I’ve ever felt in
life.”

Join the club,” said Harry bitterly.

Well,” said Hermione, her voice
nbling slightly. “I can think of one
ig that might cheer you both up.”

Oh yeah?” said Harry skeptically.

Yeah,” said Hermione, turning away
n the pitch-black, snow-flecked
dow, a broad smile spreading
oss her face. “Hagrid’s back.”

cách khổ sở. Một lát sau nó nói bằ
giọng buồn nản, “Đây là điều tồi
nhất mà tôi từng cảm thấy trong đời.

“Hãy tham gia đội đi,” Harry nói ch
chát.”

“Ừm,” Hermione nói, giọng cô nê
hơi run run. “Mình nghĩ có một thứ
thể làm hai bạn vui lên.”

“Ồ gì vậy?” Harry ngờ vực hỏi.

“Ừm,” Hermione nói, quay lưng
khung cửa sổ tối đen như mực, đi
lầm tẩm những bông tuyết, một
cười toe toét trên gương mặt cô nà
“Bác Hagrid đã trở về.”

— CHƯƠNG 20 —

CHUYỆN CỦA BÁC HAGRID *HAGRID'S TALE*

Harry sprinted up to the boys' dormitory to fetch the Invisibility Cloak and the Marauder's Map from the trunk; he was so quick that he and Ron were ready to leave at least five minutes before Hermione hurried back down from the girls' dormitories, wearing a scarf, gloves, and one of her knobby elf hats.

"Well, it's cold out there!" she said anxiously, as Ron clicked his tongue impatiently.

They crept through the portrait hole

Harry vọt lên phòng ngủ của nữ sinh để lấy tấm Áo khoác Tàng hình và tấm bản đồ Đạo tặc cất trong cái rương của nó. Nhanh nhẩu đến nỗi nó và Ron đã sẵn sàng khởi hành nhất là năm phút trước khi Hermione lật đật trở xuống từ phòng ngủ để cho nữ sinh, mang thêm khăn choàng găng tay, và đội một trong mấy cái mũ do chính tay cô nàng làm cho bọn tinh.

Khi Ron chắt lưỡi một cách sốt ruột thì Hermione chống chế: "Oái, ở bên ngoài trời lạnh lắm đấy!"

Tụi nó bò qua cái lỗ chân dung

They covered themselves hastily in the cloak — Ron had grown so much he even needed to crouch to prevent his feet from showing — then, moving slowly and cautiously, they proceeded down the many staircases, pausing at intervals to check the map for signs of the entrance to the room of Mrs. Norris.

They were lucky; they saw nobody. Nearly Headless Nick, who was still lingering along absentmindedly humming a tune that sounded horribly like “Weasley Is Our King.” They crept past the entrance hall and then out onto the silent, snowy grounds. With a sudden leap of his heart, Harry saw little golden squares of light ahead and a snake coiling up from Hagrid’s pocket.

They set off at a quick march, the other two jostling and bumping along behind him, and they crunched excitedly through the thickening snow until at last they reached the wooden front door; when Harry raised his fist and knocked three times, a dog started barking frantically inside.

“Hagrid, it’s us!” Harry called through the keyhole.

“Vội vàng trùm kín cả ba đứa bằng tấm áo khoác – Ron đã lớn lên nhanh chóng đến nỗi bây giờ nó phải cúi lom khom để chân chẳng không bị lộ ra. Sau đó, họ đi rất cẩn thận và thận trọng đi xuống rất nhiều cầu thang, dừng từng lúc để dò bản đồ tìm dấu hiệu của thầy Filch hay con mèo Bà Norris.”

Tụi nó gặp may: không gặp ai ngoài trừ lão Nick Suýt Mất Đầu đang lơ đãng theo tụi nó và ngâm nga một cách lơ đãng điệu gì đó nghe rất kỳ quái như “Weasley là vua của chúng ta”. Tụi nó bò qua Tiền sảnh và bước ra ngoài sân trường phủ tuyết và im ắng. Trái tim Harry nhói lên khi nó nhìn thấy mấy vuông ánh sáng bằng vàng nho nhỏ đang nhấp nháy trước mặt và cuộn khói tỏa ra từ ống khói căn chòi của bác Hagrid.

Nó bắt đầu đi thật nhanh, hai đứa kia vừa chạy vừa nhảy loi choi đằng sau, và tụi nó háo hức dấn lên đường tuyết dày kêu rào rào cho đến khi cùng đến được cánh cửa cái bằng gỗ. Khi Harry giơ nắm tay lên gõ cửa ba lần, một con chó bắt đầu sủa như điên bên trong căn chòi.

Harry gọi qua lỗ cửa khóa: “E Hagrid ơi, tụi cháu đây mà!”

Shoulda known!" said a gruff voice.

They beamed at one another under the Cloak; they could tell that Hagrid's face was pleased. "Bin home three seconds . . . Out the way, Fang . . . *Out the way, yeh dozy dog . . .*"

The bolt was drawn back, the door flung open, and Hagrid's head peered in the gap.

Hermione screamed.

"Merlin's beard, keep it down!" said Hagrid hastily, staring wildly over their heads. "Under that Cloak, are yeh? Well, get in, get in!"

"I'm sorry!" Hermione gasped, as the three of them squeezed past Hagrid into the house and pulled the Cloak off themselves so he could see them. "It's — oh, *Hagrid!*"

"It's nuthin', it's nuthin'!" said Hagrid hastily, shutting the door behind them and hurrying to close all the curtains, while Hermione continued to gaze up at him in horror.

Một giọng nói thô lỗ đáp: "Biết mà

Dưới tấm Áo khoác Tàng hình, đưa nhìn nhau rạng rỡ; qua giọng nói vui nó có thể biết bác Hagrid đang vui. "... mới về nhà được ba giây... Tránh đường coi, Fang... *Tránh ra, cái chó lờ đờ này...*"

Then cài cửa được tháo ra, cái cửa mở cọt kẹt, và cái đầu của bác Hagrid hiện ra trong khoảng trống.

Hermione kêu thét lên.

Lão Hagrid trừng mắt nhìn qua cửa sổ, nói nhanh: "Râu ria Quỷ thần nói nhỏ nhỏ thôi. Tụi bây nấp dưới tấm Áo khoác Tàng hình hả? Tốt, vô đi, đi!"

Khi ba đứa ép mình lách qua bác Hagrid để vào nhà và kéo tấm Áo khoác Tàng hình ra để lão có thể nhìn thấy tụi nó, Hermione há hốc mồm kinh ngạc. Nó nói: "Cháu xin lỗi! Chỉ là... ồ, *bác Hagrid!*"

"Không sao, không hề gì!". Lão Hagrid vừa háp tấp nói, vừa đóng cánh cửa đằng sau lưng tụi nó, rồi vội vàng đi kéo hết các tấm màn cửa nhưng Hermione vẫn cứ tiếp tục ngược nhìn lão chăm chú với vẻ kinh hoàng.

Hagrid's hair was matted with congealed blood, and his left eye had been reduced to a puffy slit amid a mass of purple-and-black bruises. There were many cuts on his face and hands, some of them still bleeding, and he was moving gingerly, which made Harry suspect broken ribs. It was obvious that he had only just got home; a thick black traveling cloak lay over the back of a chair and a haversack large enough to carry several small children leaned against the wall inside the door.

Hagrid himself, twice the size of a normal man and three times as broad, was now limping over to the fire and hanging a copper kettle over it.

"What happened to you?" Harry demanded, while Fang danced around him all, trying to lick their faces.

"Told yeh, *nuthin'*," said Hagrid firmly. "Want a cuppa?"

"Come off it," said Ron, "you're in a right state!"

"I'm tellin' yeh, I'm fine," said Hagrid, brightening up and turning to beam at

Tóc của lão Hagrid bị bết lại với máu đã đông quánh, con mắt trái của lão đã biến thành một cái khe sụp húp giữa một mớ bầm tím bầm đen. Nhiều vết cắt trên mặt và trên tay là một số vết thương vẫn còn rướm máu và lão đi đứng rón rén khiến Harry nghĩ là lão bị gãy xương sườn. Rõ ràng lão chỉ vừa mới về đến nhà; một tấm áo khoác đi đường dày cui nằm ngang lưng một cái ghế, và đặt ở vào tám vách bên trong cửa cái là một cái túi dệt bện đến nỗi có thể đựng được nhiều đứa con nít.

Bản thân lão Hagrid, cao to gấp người bình thường và mập bự gấp ba lần, lúc này đang đi cà nhắc ở bên lò sưởi và đặt một cái ấm bên đồng lên ngọn lửa.

Trong khi con chó Fang nhảy múa quanh ba đứa trẻ, tìm cách liếm mặt mũi tụi nó, Harry hỏi: "Chuyện đã xảy ra với bác vậy?"

Lão Hagrid dứt khoát bảo: "Nói *chẳng có gì hết*. Uống trà không?"

Ron nói: "Thôi mà, bác đừng nói kiểu đó nữa. Bác đang lo lắng mà."

Lão Hagrid vươn thẳng người lên quay lại tươi cười với tụi nó, như

m all, but wincing. “Blimey, it’s good see you three again — had good nmers, did yeh?”

Hagrid, you’ve been attacked!” said n.

For the las’ time, it’s nuthin’!” said grid firmly.

Would you say it was nothing if one us turned up with a pound of mince lead of a face?” Ron demanded.

You ought to go and see Madam nfrey, Hagrid,” said Hermione riously. “Some of those cuts look sty.”

I’m dealin’ with it, all righ’?” said grid repressively.

He walked across to the enormous oden table that stood in the middle his cabin and twitched aside a tea el that had been lying on it. nderneath was a raw, bloody, green- ed steak slightly larger than the rage car tire.

You’re not going to eat that, are you, grid?” said Ron, leaning in for a ser look. “It looks poisonous.”

mặt lão nhăm nhúm lại. “Bác nói các con rồi, bác khỏe. Oái, gặp lại đứa con thiệt là vui... mấy đứa nghĩ vui không?”

Ron nói: “Bác Hagrid, bác bị ngu ta tấn công!”

Lão Hagrid cương quyết: “Nói cuối cùng, chẳng có gì hết!”

Ron hỏi: “Liệu bác có nói là chẳng có gì hết không, nếu một đứa trong con về đây với một cái mặt bầm g nát bậy?”

Hermione lo lắng hỏi: “Bác Hagrid bác nên đi gặp bà Pomfrey. Máy thương này coi bộ muốn có độc.”

Lão Hagrid nói một cách khắc k “Bác sẽ tự lo chuyện đó, được chưa

Lão bước tới một cái bàn gỗ khở lồ đặt giữa căn chòi và gạt phất c một bên một tấm khăn lau chén nằm sẵn trên đó. Bên dưới tấm khă ra một miếng thịt sống, còn m nhưng đã ngả màu xanh, bự hơn bánh xe trung bình một chút.

Ron chòm tới gần để nhìn cho hơn. Nó nói: “Bác Hagrid, bác đừng cái đó. Coi bộ nó bị thiu rồi.”

It's s'posed ter look like that, it's gon meat," Hagrid said. "An' I didn' it ter eat."

He picked up the steak and slapped over the left side of his face. Venish blood trickled down into his ard as he gave a soft moan of isfaction.

That's better. It helps with the igin', yeh know."

So are you going to tell us what's opened to you?" Harry asked.

Can't, Harry. Top secret. More'n me 's worth ter tell yeh that."

Did the giants beat you up, Hagrid?" ed Hermione quietly.

Hagrid's fingers slipped on the gon steak, and it slid squelchily o his chest.

Giants?" said Hagrid, catching the ak before it reached his belt and ipping it back over his face. "Who d anythin' abou' giants? Who yeh talkin' to? Who's told yeh what I've who's said I've bin — eh?"

Bác Hagrid nói: "Nó trông như mới là nó, thịt rỗng mà. Và bác đâu tính ăn nó."

Lão cầm miếng thịt rỗng lên và in vô bên trái gương mặt lão. Máu m xanh tái nhều xuống râu khi lão rên một tiếng đã đời.

"Khá hơn rồi. Tụi bây biết không, làm cho bớt nhức."

Harry hỏi: "Vậy bác có nói cho con biết chuyện gì đã xảy ra cho không?"

"Không, Harry à. Tối mật. Nói c con biết thì dám bị tiêu ma luôn có việc."

Hermione hỏi khẽ: "Có phải t không lò đánh bác không, t Hagrid?"

Mấy ngón tay của lão Hagrid tru khỏi miếng thịt rỗng, khiến nó rớt t xuống ngực lão.

Lão Hagrid vội đưa tay bắt kịp miếng thịt rỗng trước khi nó tuột tới thắt lưng rồi lại đập nó trở lên mặt. "Bọn khỉ lò hả? Ai nói gì về bọn khỉ lò hả? Con đã nói chuyện với ai hả? Ai đã

We guessed,” said Hermione logically.

Oh, yeh did, did yeh?” said Hagrid, looking her sternly with the eye that was hidden by the steak.

It was kind of . . . obvious,” said Ron. Harry nodded.

Hagrid glared at them, then snorted, threw the steak onto the table again and strode back to the kettle, which was now whistling.

Never known kids like you three fer win’ more’n yeh oughta,” he muttered, splashing boiling water into one of his bucket-shaped mugs. “An’ I’m not complimentin’ yeh, neither. Sorry, some’d call it. Interferin’.”

But his beard twitched.

So you have been to look for dragons?” said Harry, grinning as he sat down at the table.

Hagrid set tea in front of each of them, sat down, picked up his steak

with con chuyện bác vừa... Ai nói là bác mới bị... hả?”

Hermione nói với vẻ hồi lỗi: “Tụi con chỉ đoán vậy.”

Bác Hagrid nghiêm khắc dò xét mặt Hermione bằng con mắt không miếng thịt rỗng che mắt. “Ờ, vậy hả? Vậy hả?”

Ron nói: “Chuyện đó... phần nào rõ ràng”. Harry gật đầu.

Lão Hagrid trừng mắt ngó ba đứa trẻ, rồi khụt khịt mũi, liệng trả miếng thịt rỗng lên bàn và sải bước đi trở về chỗ cái ấm nước lúc này đang réo.

Lão vừa rót nước vô ba cái tách bằng cái xô, vừa lầm bầm nói: “Chẳng từng thấy con nít nào như ba đứa bây, biết nhiều hơn điều cần biết, bác chẳng có khen thưởng gì tụi con chuyện đó đâu. Chỗ mũi, người ta vậy đó, lắm điều.”

Nhưng mà râu của lão giật giật.

Harry ngồi xuống bàn, nghe rõ cười: “Vậy dạo vừa rồi là bác đi săn bọn khổng lồ à?”

Lão Hagrid đặt tách trà trước mỗi đứa rồi ngồi xuống, xong lại cầm miếng thịt rỗng, đắp nó lên mặt.

ain, and slapped it back over his
e.

Yeah, all right,” he grunted, “I have.”

And you found them?” said
rmione in a hushed voice.

Well, they’re not that difficult to find,
be honest,” said Hagrid. “Pretty big,
.”

Where are they?” said Ron.

Mountains,” said Hagrid unhelpfully.

So why don’t Muggles — ?”

They do,” said Hagrid darkly. “Only
ir deaths are always put down to
untaineerin’ accidents, aren’ they?”

He adjusted the steak a little so that
covered the worst of the bruising.

Come on, Hagrid, tell us what
I’ve been up to!” said Ron. “Tell us
out being attacked by the giants and
Harry can tell you about being attacked
the dementors —”

Hagrid choked in his mug and
pped his steak at the same time; a
ge quantity of spit, tea, and dragon

Lão càu nhàu: “Ừ, được rồi. Bác
đi.”

Hermione kêu lên bằng giọng cố r
lại: “Vậy bác có tìm được họ không?”

Lão Hagrid nói: “Chà, thiệt tình
nói, bọn họ thì có khó gì mà không
thấy. Họ bự quá mà, hiểu không?”

Ron hỏi: “Vậy họ ở đâu?”

Lão Hagrid cung cấp một thông
vô bổ: “Núi.”

“Vậy sao dân Muggle không...”

Lão Hagrid tỏ ra mờ ám: “Họ có g
Có điều người ta báo cáo là họ ch
tai nạn leo núi, chứ gì nữa?”

Lão điều chỉnh miếng thịt rỗng
cho nó che phủ phần mặt bì bầm g
tệ hại nhất.

Ron nói: “Bác Hagrid, bác nói đi, k
kể cho tụi con nghe việc bác bị k
khổng lồ đánh đi, rồi Harry sẽ kể c
bác nghe chuyện nó bị bọn giám n
tấn công...”

Lão Hagrid sặc vô cái tách của
và cùng lúc lại làm rớt miếng thịt r
Một khối lượng đáng kể những đ

od was sprayed over the table as grid coughed and spluttered and the ak slid, with a soft *splat*, onto the r.

Whadda yeh mean, attacked by mentors?” growled Hagrid.

Didn’t you know?” Hermione asked i, wide-eyed.

I don’ know anything that’s been openin’ since I left. I was on a secret sion, wasn’ I, didn’ wan’ owls owin’ me all over the place — ruddy mentors! Yeh’re not serious?”

Yeah, I am, they turned up in Little inging and attacked my cousin and , and then the Ministry of Magic elled me —”

WHAT?”

— and I had to go to a hearing and rything, but tell us about the giants t.”

You were *expelled*?”

Tell us about your summer and I’ll you about mine.”

trà cùng máu rồng văng bắn tùm l khắp mặt bàn khi lão Hagrid phát với lại phun phì phì, và miếng thịt rớt rớt tuột xuống sàn kêu một tiếng *bẹp*

Lão Hagrid gầm gừ: “Con muốn cái gì? Bị bọn giám ngục tấn công à”

Hermione mở to đôi mắt, hỏi: “E không biết sao?”

“Bác không biết chuyện gì xảy hết kể từ lúc bác ra đi. Bác đi công bí mật, đúng vậy, cho nên đâu muốn bọn cú theo đuôi bác khắp no Bọn giám ngục chết tiệt! Tụi bây thiệt hả?”

“Dạ, thiệt mà. Họ xuất hiện ở Little Whinging và tấn công thẳng em họ c con và con, rồi sau đó Bộ Pháp Th đuổi học con...”

“CÁI GÌ?”

“... và con phải ra trước một ph tòa kỷ luật, đủ thứ rắc rối, nhưng bác kể cho tụi con nghe về bọn khỉ lò trước đi.”

“Con bị *đuổi học* hả?”

“Kể cho tụi con nghe về mùa hè c bác đi, rồi tụi con sẽ kể cho bác ng chuyện của tụi con.”

Hagrid glared at him through his one good eye. Harry looked right back, an expression of innocent determination on his face.

"Oh, all right," Hagrid said in a resigned voice.

He bent down and tugged the green steak out of Fang's mouth.

"Oh, Hagrid, don't, it's not hygienic —" Hermione began, but Hagrid had already slapped the meat back over his good eye. He took another fortifying sip of tea and then said, "Well, we set right after term ended —"

"Madame Maxime went with you, didn't she?" Hermione interjected.

"Yeah, that's right," said Hagrid, and a thoughtful expression appeared on the few inches of face that were not obscured by beard or green steak. "Well, ah, it was just the pair of us. And I'll tell you, yeh this, she's not afraid of roughin' it up with the old Olympe. Yeh know, she's a fine, well-dressed woman, and knowin' where we was goin' I wondered how she'd feel about clamberin' over the olders and sleepin' in caves and that, but she never complained once."

Lão Hagrid nhìn Harry chòng chòng bằng một con mắt mở to. Harry nhìn lão, với một vẻ kiên quyết ngậy ngậy trên mặt.

Lão Hagrid đành nói với giọng càu nhàu: "Ờ, thôi được."

Lão cúi xuống giật miếng thịt rỗng khỏi miệng con Fang.

"Ồi, bác Hagrid ơi, đừng... nó không hợp vệ sinh...". Hermione kêu lên nhưng lão Hagrid đã lại áp miếng thịt rỗng lên con mắt sưng vù của lão rồi lắc đầu. Lão tợp một ngụm trà to rồi chắc giọng rồi nói: "Ừm, bọn ta bắt đầu ngay sau khi niên học kết thúc..."

Hermione xen ngang: "Vậy là bà Maxime đi với bác?"

"Ừ, đúng". Lão Hagrid nói, một vẻ dè dặt thoáng hiện ra trên vài phần của gương mặt lão ở chỗ không bị che khuất bởi râu ria hay thịt rỗng xanh. "Ừ, bọn ta chỉ vốn vốn có hai người thôi. Và ta nói cho tụi bây biết điều này: bà ấy, Olympe, không sợ gian khổ đâu. Tụi bây biết không, bà ấy là một người phụ nữ xinh đẹp ăn mặc tử tế, và biết bọn ta đang đi đâu. Ta tự hỏi bà ấy cảm thấy thế nào về chuyện leo trèo lên mấy mỏm đá và ngủ trong hang."

You knew where you were going?” Harry asked. “You knew where the tents were?”

Well, Dumbledore knew, an’ he told me,” said Hagrid.

Are they hidden?” asked Ron. “Is it secret, where they are?”

Not really,” said Hagrid, shaking his grumpy head. “It’s jus’ that most wizards aren’ bothered where they are, as long as it’s a good long way away. Finding where they are’s very difficult for wizards, even for humans anyway, so we followed Dumbledore’s instructions. We’ll be back in about a month or so to get there —”

A *month*?” said Ron, as though he had never heard of a journey lasting such a ridiculously long time. “But — why couldn’t you just grab a Portkey or something?”

There was an odd expression in Hagrid’s unobscured eye as he glanced at Ron; it was almost pitying.

We’re bein’ watched, Ron,” he said

hốc, nhưng mà bà ấy không hề thề thốt gì đến chuyện này.”

Harry hỏi lại: “Bác biết bác phải đi đâu không? Bác biết bọn khổng lồ ở đâu không?”

Lão Hagrid nói: “Ừ, cụ Dumbledore biết và cụ nói cho bọn ta biết.”

Ron hỏi: “Họ có ẩn náu không? Có họ ở có bí mật không?”

Lão Hagrid lắc cái đầu bồm xồm: “Không hẳn. Chỉ tại hầu hết các pháp sư không hơi đâu bận tâm đến chỗ ở của chúng, nhất là khi chúng ở xa tắp mù khơi. Nhưng chỗ chúng ở cực kỳ khó tới à, ít ra là với con người, thế nên bọn ta cần sự hướng dẫn của Dumbledore. Bọn ta mất cả tháng mới tới nơi...”

Mặc dù đã từng nghe nói đến những cuộc hành trình lâu lắc một cách buồn cười, Ron vẫn ngạc nhiên: “*Một tháng*! Nhưng... tại sao bác không xài Kẹp Cổng hay cách gì tương tự?”

Một vẻ khó chịu hiện ra trong mắt không bị miếng thịt rồng bịt kín. Lão Hagrid nhìn Ron dò xét; cái vẻ gần như là thương hại.

Lão lâu bầu: “Ron à, bọn ta bị th

ffly.

What d'you mean?"

Yeh don' understand," said Hagrid. e Ministry's keepin' an eye on mbleadore an' anyone they reckon's eague with him, an' —"

We know about that," said Harry ckly, keen to hear the rest of grid's story. "We know about the istry watching Dumbledore —"

So you couldn't use magic to get re?" asked Ron, looking nderstruck. "You had to act like ggles *all the way*?"

Well, not exactly all the way," said grid cagily. "We jus' had ter be eful, 'cause Olympe an' me, we k out a bit —"

Ron made a stifled noise nowhere between a snort and a sniff l hastily took a gulp of tea.

— so we're not hard ter follow. We s pretendin' we was goin' on holiday ether, so we got inter France an' we de like we was headin' fer where mpe's school is, 'cause we knew

dõi."

"Bác muốn nói gì?"

Lão Hagrid nói: "Con chẳng hiểu ráo. Bộ Pháp Thuật canh chừng Dumbledore và bất cứ ai mà họ ch chung một liên minh với cụ, và..."

Harry nói nhanh, rõ ràng vì quá h hức muốn nghe tiếp câu chuyện c lão Hagrid. "Tụi con biết chuyện Tụi con biết Bộ Pháp Thuật đang ca phòng cụ Dumbledore..."

Ron hỏi, có vẻ chửng hửng: "Vậy bác không thể dùng pháp thuật để chõ đó? Bác phải hành động như c Muggle *suốt hành trình* à?"

Lão Hagrid nói úp mở: "Ừ, khác hẳn suốt hành trình. Bọn ta chỉ p thận trọng thôi, bởi vì bọn ta, Olym và bác, trông hơi lộ liễu một tí..."

Ron phát ra một âm thanh n giống tiếng khịt mũi ra, nửa giống tiế hít hơi vào, và nó hấp tấp hợp n một ngụm trà.

"... Thành ra muốn theo dõi cũ không khó. Bọn ta phải giả vờ đi n hệ chung với nhau, cho nên bọn phải đi tới Pháp, và bọn ta làm như bọn ta đang đi về trường của Olym

was bein' tailed by someone from Ministry. We had to go slow, 'cause not really s'posed ter use magic an' knew the Ministry'd be lookin' fer a son ter run us in. But we managed give the berk tailin' us the slip round ou' Dee-John —”

Ooooh, Dijon?” said Hermione excitedly. “I've been there on holiday, you see — ?”

She fell silent at the look on Ron's face.

We chanced a bit o' magic after that, and it wasn' a bad journey. Ran into a couple o' mad trolls on the Polish border, an' I had a slight' agreement with a vampire in a pub in Minsk, but apart from that, couldn't'a smoother.

An' then we reached the place, an' started trekkin' up through the mountains, lookin' fer signs of 'em . . .

We had ter lay off the magic once we got near 'em. Partly 'cause they ain't like wizards an' we didn' want ter put their backs up too soon, and partly

bởi vì bọn ta biết bọn ta đang bị người của Bộ Pháp Thuật theo đuôi. Bọn ta phải đi chậm, bởi vì ta thực sự không được dùng phép thuật và bọn ta biết Bộ Pháp Thuật đang kiếm một cái gì để hốt bọn ta. Nhưng mà bọn ta cứ xoay sở để đánh lạc hướng thằng cớm bám đuôi bọn ta ở Dee-John...”

Hermione kêu lên hào hứng: “Ôô Dijon hả? Con đã từng nghỉ hè ở vậy bác có...”

Cô nàng nín khe khi ngó thấy gương mặt Ron.

“Sau đó bọn ta có dịp xài tới r chút phép thuật, và cuộc hành trình không đến nỗi tệ lắm. Ở gần biên giới Ba Lan bọn ta tình cờ chạm trán con quỷ khổng lồ ba trợn, trong quán rượu ở Minsk ta có hơi bất ngờ ý kiến với một con ma cà rồng, nhưng mà ngoài những chuyện đó ra, cuộc hành trình suôn sẻ hết chỗ nói.

“Và khi bọn ta đến nơi, bọn ta bắt đầu tìm đường lên núi, tìm kiếm dấu hiệu của họ...”

“Bọn ta phải thôi xài phép thuật r khi bọn ta đến gần bọn khổng lồ. Một phần vì chúng không ưa phép sư và bọn ta không muốn họ quay lưng

use Dumbledore had warned us. I-Know-Who was bound to be after the giants an' all. Said it was odds on and sent a messenger off to get them ready. Told us to be very careful of not win' attention to ourselves as we get nearer in case there was Death Eaters around."

Hagrid paused for a long draught of tea.

"Go on!" said Harry urgently.

"Found 'em," said Hagrid baldly. "Went over a ridge one night an' there they was, spread out underneath us. The fires burnin' below an' huge shadows . . . It was like watchin' bits o' mountain movin'."

"How big are they?" asked Ron in a hushed voice.

"'Bout twenty feet," said Hagrid usually. "Some o' the bigger ones might be twenty-five."

"And how many were there?" asked Harry.

với bọn ta quá sớm, và một phần vì cụ Dumbledore đã cảnh báo bọn trước là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-cũng-nhất-định-đã-ve-vấn-bọn-không-lò, đủ thứ. Cụ nói có thể hắn đã phái sứ giả tới gặp bọn họ rồi. Cụ bảo bọn ta phải hết sức cẩn thận đừng có hút sự chú ý vào bọn ta khi bọn ta gần, đề phòng trường hợp có bọn thần Thực tử lẫn lẩn quanh đó."

Lão Hagrid ngừng lại để tu một tách nước trà.

Harry nài nỉ: "Kể tiếp đi bác!"

Lão Hagrid nói thẳng tuột: "Không được họ rồi. Một bữa tối bọn ta lên trên một đỉnh núi và nhìn thấy bọn nằm giăng người phía dưới bọn. Một số ngọn lửa nhỏ xíu cháy bên dưới và những cái bóng không lồ... Giống như nhìn mấy trái núi chuyển động vậy."

Ron hỏi bằng giọng có kèm chế: "Bụi cỡ nào hả bác?"

Lão Hagrid nói đại: "Chừng sáu thước. Một số lớn hơn, có thể tới tám thước."

Harry hỏi: "Và có bao nhiêu hết thảy?"

I reckon abou' seventy or eighty," said Hagrid.

Is that all?" said Hermione.

Yep," said Hagrid sadly, "eighty left, there was loads once, musta bin a hundred diff'rent tribes from all over the world. But they've bin dyin' out fer ages. Wizards killed a few, o' course, mostly they killed each other, an' ev' they're dyin' out faster than ever. They're not made ter live bunched up together like tha'. Dumbledore says it's his fault, it was the wizards who forced 'em to go an' made 'em live a good long way from us an' they had no choice but ter stick together fer their own protection."

So," said Harry, "you saw them and didn't know what?"

Well, we waited till morning, didn't want ter go sneakin' up on 'em in the dark, fer our own safety," said Hagrid. "About three in the mornin' they fell asleep jus' where they was sittin'. We didn't dare sleep. Fer one thing, we wanted ter make sure none of 'em woke up an' came up where we were,

Lão Hagrid trả lời: "Ta đoán chừng bảy chục hay tám chục."

Hermione hỏi: "Chỉ có bấy nhiêu thôi à?"

Lão Hagrid buồn bã nói: "Ừ. Có chừng tám mươi, nhưng hồi xưa đông lắm, hẳn là đã có hàng trăm bộ lạc khắp thế giới. Nhưng mà bọn họ cứ dần chết mòn bấy lâu nay. Dĩ nhiên cũng do pháp sư phù thủy giết rùm rờ, nhưng chủ yếu là họ tự giết nhau và bây giờ thì họ chết nhanh chóng từng thây. Bọn khổng lồ không phải sinh ra để mà sống thành bầy đàn như kiểu đó. Cụ Dumbledore nói đức lỗi của chúng ta, chính các pháp sư phù thủy ép họ phải bỏ đi và làm sống cách biệt chúng ta như vậy, và chẳng còn lựa chọn nào hơn là tụ tập lại với nhau để che chở lẫn nhau."

Harry hỏi: "Vậy, bác đã nhìn thấy gì rồi sao nữa?"

Lão Hagrid nói: "À, bọn ta chờ cho đến sáng, vì không muốn đang đột nhập mà không báo trước, vì chuyện sự an toàn của bọn ta. Vào khoảng giờ sáng bọn họ lăn ra ngủ ngay chỗ bọn họ đang ngồi. Vì lý do thứ nhất bọn ta muốn biết chắc là không có ai nào trong số bọn họ thức dậy và tìm

fer another, the snorin' was unbelievable. Caused an avalanche ar mornin'.

Anyway, once it was light we went on ter see 'em."

Just like that?" said Ron, looking astounded. "You just walked right into a tent camp?"

Well, Dumbledore'd told us how ter do it," said Hagrid. "Give the Gurg gifts, with some respect, yeh know."

Give the *what* gifts?" asked Harry.

Oh, the Gurg — means the chief."

How could you tell which one was the Gurg?" asked Ron.

Hagrid grunted in amusement.

No problem," he said. "He was the ugliest, the ugliest, an' the laziest. He was in' there waitin' ter be brought food like the others. Dead goats an' such. Name o' Karkus. I'd put him at twenty-two, twenty-three feet, an' the

lên chỗ của bọn ta không, và một lý do khác nữa là bọn họ ngáy lớn khiến ta hoảng, gây ra một trận tuyết lở vào gần sáng.

"Dù sao đi nữa thì khi trời sáng bọn ta có đi xuống gặp bọn họ."

Ron có vẻ sửng sốt: "Để như vậy sao? Bác chỉ cần đi thẳng tới chỗ của trại của bọn không lẽ à?"

Lão Hagrid nói: "Chà, Dumbledore có bảo bọn ta cách thế nào làm như thế nào. Tặng quà cho Chưởng Giả, bày tỏ lòng tôn kính cho họ, tụi bây biết mà."

Harry hỏi: "Tặng quà cho *cái gì*?"

"À, Chưởng Giả, nghĩa là trưởng."

Ron hỏi: "Làm sao bác phân biệt được ai là Chưởng Giả?"

Lão Hagrid làu bàu một cách khờ khạo.

"Để ợt. Hắn là tay bụi nhát, xấu nhất, và làm biếng nhất. Cứ ngồi chỗ mà đợi mấy tay không lẽ khi dâng đồ ăn tới miệng. Mấy con dê cừ hay đại loại như vậy. Tên là Karkus. Ước chừng hắn cao sáu thước rưỡi hay bảy thước, và dầm nặng bằng

ight of a couple o’ bull elephants.
n like rhino hide an’ all.”

And you just walked up to him?”
d Hermione breathlessly.

Well . . . *down* ter him, where he
s lyin’ in the valley. They was in this
between four pretty high
untains, see, beside a mountain
e, an’ Karkus was lyin’ by the lake
rin’ at the others ter feed him an’ his
e. Olympe an’ I went down the
untainside —”

But didn’t they try and kill you when
y saw you?” asked Ron
redulously.

It was def’nitely on some of their
ids,” said Hagrid, shrugging, “but we
what Dumbledore told us ter do,
ich was ter hold our gift up high an’
ep our eyes on the Gurg an’ ignore
others. So tha’s what we did. An’
rest of ’em went quiet an’ watched
pass an’ we got right up ter Karkus’s
t an’ we bowed an’ put our present
vn in front o’ him.”

What do you give a giant?” asked
n eagerly. “Food?”

con voi đực chứ không ít. Da h
giống y như da sổng con tê giác.”

Hermione hỏi hộp nín thở, hỏi: “\
mà bác chỉ việc đi lên gặp hắn?”

“Úi chà... đi *xuống* phía hắn c
chỗ hắn nằm là ở trong thung lũ
Bọn họ thụt xuống giữa bốn ngọn
khá cao, hiểu không, bên cạnh một
hồ núi, thằng Karkus nằm bên cạnh
mà gào thét mấy tên khổng lồ k
đem đồ ăn cho hắn và vợ hắn. Olym
và ta bèn đi xuống sườn núi...”

Ron hỏi có vẻ ngờ vực: “Nhưng
không tìm cách giết bác khi họ th
bác sao?”

Lão Hagrid nhún vai: “Chắc chắ
một số tay trong bọn họ có ý nghĩ
Nhưng bọn ta làm đúng những gì
Dumbledore bảo bọn ta làm, tức là
cao món quà và nhìn thẳng vào r
tay Chường Giả, không để ý c
những tay khổng lồ khác. Bọn ta l
đúng y như vậy. Và mấy tay khổng
khác nín lặng và ngó bọn ta đi ng
qua và bọn ta đi thẳng tới chân Karl
và cúi chào hắn và đặt món quà c
bọn ta ngay phía trước mặt hắn.”

Ron háo hức hỏi: “Bác tặng cho b
khổng lồ cái gì vậy? Đồ ăn hả?”

Nah, he can get food all righ' fer himself," said Hagrid. "We took him magic. Giants like magic, jus' don't like usin' it against 'em. Anyway, that ' day we gave him a branch o' Gubraithian fire."

Hermione said "wow" softly, but Harry and Ron both frowned in disapproval.

A branch of — ?"

Everlasting fire," said Hermione calmly, "you ought to know that by now, Professor Flitwick's mentioned it at least twice in class!"

Well anyway," said Hagrid quickly, intervening before Ron could answer. "Dumbledore'd bewitched this branch to burn evermore, which isn't nethin' any wizard could do, an' so I put it down in the snow by Karkus's tent and says, 'A gift to the Gurg of the Goblins from Albus Dumbledore, who sends his respectful greetings.'"

And what did Karkus say?" asked Harry eagerly.

Lão Hagrid nói: "Không, hắn có đồ ăn rồi. Bọn ta đem tặng hắn một chút pháp thuật. Bọn khổng lồ rất thích pháp thuật, chỉ không khoái các phép sư phù thủy ếm pháp thuật lên bọn thôi. Đàng nào đi nữa, bữa đầu tiên bọn ta tặng cho hắn một nhánh L Gubraithian."

Hermione thốt lên một tiếng xuýt x "Quá đã" khe khẽ, nhưng Harry và Ron cùng cau mày thắc mắc.

"Một nhánh...?"

Hermione gắt: "Lửa cháy vĩnh viễn. Máy bồ đùng ra bây giờ phải biết cái đó rồi, giáo sư Flitwick đã nói về cái đó ở trong lớp ít nhất hai lần rồi."

Lão Hagrid đáp nhanh, và nói trước khi Harry và Ron có thể phản ứng lại Hermione. "Cụ Dumbledore phù phép nhánh cây này để nó cháy hoài hoài, mà chuyện đó không phép sư nào cũng làm được đâu nhé và thế là ta đặt nó trong tuyết bên cạnh chân của Karkus và nói 'Một món quà do Albus Dumbledore gửi đến Chủ Goblins của những người khổng lồ, kính theo lời chào trân trọng kính mến.'"

Harry háo hức hỏi: "Vậy Karkus nói gì?"

Nothin’,” said Hagrid. “Didn’ speak glish.”

You’re kidding!”

Didn’ matter,” said Hagrid perturbably, “Dumbledore had rned us tha’ migh’ happen. Karkus ew enough to yell fer a couple o’ nts who knew our lingo an’ they rlated fer us.”

And did he like the present?” asked n.

Oh yeah, it went down a storm once y understood what it was,” said grid, turning his dragon steak over ress the cooler side to his swollen e. “Very pleased. So then I said, ous Dumbledore asks the Gurg to ak with his messenger when he rns tomorrow with another gift.”

Why couldn’t you speak to them t day?” asked Hermione.

Dumbledore wanted us ter take it y slow,” said Hagrid.

Let ’em see we kept our promises. *’ll come back tomorrow with another sent*, an’ then we do come back r another present — gives a good

Lão Hagrid nói: “Không nói gì h Hắn đâu biết nói tiếng Anh.”

“Bác nói chơi hoài!”

Lão Hagrid vẫn tỉnh bơ: “Cũ không sao. Cụ Dumbledore đã t trước cho bọn ta biết điều đó có xảy ra. Karkus cũng hiểu đủ để q gọi hai tay khổng lồ biết tiếng của t ta ra thông dịch lại.”

Ron hỏi: “Mà hắn có khoái món c không?”

“Ồ, có chứ. Cũng phải một ph sóng gió họ mới hiểu được đó là gì.” Lão Hagrid trở miếng thịt rỗng áp bề mặt mát hơn vào con mắt su vù của lão. “Hết sức hài lòng. Cho r ta bèn nói rằng, ‘Albus Dumbled mời Chương Giả nói chuyện với sứ của cụ khi vị sứ giả mang thêm r món quà khác trở lại vào ngày mai.”

Hermione hỏi: “Tại sao không chuyện luôn với bác ngày hôm đó?”

Lão Hagrid nói: “Cụ Dumbled muốn bọn ta tiến hành hết sức từ t

“Cứ để cho bọn họ thấy chúng ta l lời của chúng ta. *Chúng tôi sẽ trở vào ngày mai mang thêm một món c khác nữa*, và chúng ta đúng là có

pression, see? An' gives them time to test out the firs' present an' find out if it's a good one, an' get 'em eager fer it." re."

In any case, giants like Karkus — they overload 'em with information an' they'll kill yeh jus' to simplify things. So they bowed outta the way an' went off to find ourselves a nice little cave to spend that night in, an' the followin' mornin' we went back an' this time we found Karkus sittin' up waitin' fer us kin' all eager."

And you talked to him?"

Oh yeah. Firs' we presented him with a nice battle helmet — goblin-made an' indestructible, yeh know — then we sat down an' we talked."

What did he say?"

Not much," said Hagrid. "Listened politely. But there were good signs. He'd heard o' Dumbledore, heard he'd stood up against the killin' of the last wizard in Britain. Karkus seemed ter be quite int'rested in what Dumbledore

lại với một món quà khác – tạo một tượng tốt, hiểu không? Và để cho họ có thì giờ xài thử món quà thứ n và nhận ra đó là một món xịn, và họ bọn họ ham muốn thêm."

"Dù sao đi nữa, đối với bọn khổng lồ như Karkus – mình mà tặng cho quá nhiều thứ một lúc thì họ sẽ phải giết mình đi để cho mọi việc được dễ dàng. Cho nên bọn ta cúi chào và rút lui trở ra và kiếm cho mình một cái hang động nho nhỏ xinh xinh mà ngủ cả đêm đó, và vào sáng hôm sau, bọn ta quay trở lại và lần này bọn ta nhìn thấy Karkus đang ngồi đợi bọn ta trông ra vẻ háo hức lắm."

"Và bác đã nói chuyện với hắn?"

"Ừ. Trước tiên bọn ta tặng hắn một cái nón sắt chiến trận rất đẹp, do-yêu-tinh-chế-tạo, không đời nào hư bẻ, bọn ta bây biết mà, và rồi bọn ta ngồi xuống và bọn ta nói chuyện."

"Thế hắn nói gì?"

Lão Hagrid đáp: "Không nhiều lắm. Chủ yếu là lắng nghe. Nhưng mà nhìn những dấu hiệu tốt. Hắn có biết tiết lộ chuyện cụ Dumbledore, có nghe cụ tranh đấu chống lại vụ giết những người khổng lồ cuối cùng ở nước Anh. Karkus tỏ

lter say. An' a few o' the others, ecially the ones who had some glish, they gathered round an' ened too. We were hopeful when we that day. Promised ter come back t day with another present.

But that night it all wen' wrong."

What d'you mean?" said Ron ckly.

Well, like I say, they're not meant ter together, giants," said Hagrid sadly. t in big groups like that. They can' p themselves, they half kill each er every few weeks. The men fight h other an' the women fight each er, the remnants of the old tribes it each other, an' that's even without abbles over food an' the best fires sleepin' spots. Yeh'd think, seein' how their whole race is abou' shed, they'd lay off each other, but .

Hagrid sighed deeply.

rất quan tâm đến những điều Dumbledore cần nói. Và vài tay khác lò khác, đặc biệt những tay biết c đỉnh tiếng Anh, họ xúm lại chu quanh và đồng tai nghe. Bọn ta tràn hy vọng khi bọn ta ra về vào ngày h sau đó. Hứa hẹn trở lại vào ngày h sau với một món quà nữa.

"Nhưng mà ngay đêm hôm chuyện đời diễn ra trật lất hết."

Ron hỏi ngay: "Nghĩa là sao bác?"

Lão Hagrid buồn bã nói: "Chà, n ta nói, bọn họ, bọn khổng lồ ấy, khác sinh ra để sống tương trợ nhau. N là trong những nhóm đồng như v Bọn họ không tự kiềm chế được, vài ba tuần lễ bọn họ lại chia đôi giết nhau. Đàn ông đánh với đàn ô đàn bà đánh với đàn bà. Đám tàn của mấy bộ tộc già đánh với nhau, bọn họ đánh nhau thậm chí cả không cần giành nhau đồ ăn th uống hay chỗ ngủ gần đồng lửa nhất. tụi bây nghĩ coi, cũng dễ hiểu tại sao cả giống nòi bọn họ sắp bị t vong, bọn họ cứ khử lẫn nh nhưng..."

Lão Hagrid thở dài một cái thiệt sá

That night a fight broke out, we saw from the mouth of our cave, looking down on the valley. Went on for hours, I wouldn't believe the noise. And when the sun came up the snow was melted and his head was lying at the bottom of the lake."

Whose head?" gasped Hermione.

Karkus's," said Hagrid heavily. "There was a new Gurg, Golgomath." I sighed deeply. "Well, we hadn't gained on a new Gurg two days after we'd made friendly contact with the first one, and we had a funny feeling Golgomath wouldn't be so keen to get on to us, but we had to try."

You went to speak to him?" asked Ron incredulously. "After you'd punched him and ripped off another giant's head?"

'Course we did," said Hagrid, "we didn't go all that way to give up after two days! We went down with the rest. At present we'd meant to give it to Karkus.

"Đêm hôm đó một trận đánh nổ ra, bọn ta nhìn thấy hết từ cửa hang xuống thung lũng. Đánh nhau nhiều tiếng đồng hồ liền. Tụi bây không thể nào được nhìn thấy đầu nào đâu. Rồi khi trời mọc lên thì mặt tuyết đã tan chảy cái đầu hắn nằm tuốt dưới đáy hồ."

Hermione há hốc miệng hỏi: "Đầu của ai?"

Lão Hagrid nặng nề đáp: "Có Karkus. Một Chưởng Giả mới lên ngôi tên là Golgomath." Lão thở một tiếng thật sâu thật dài "Chà, bọn ta đâu muốn cò cưa trả giá với một Chưởng Giả mới hai ngày sau khi bọn ta đã gặp được với Chưởng Giả trước và bọn ta có cái cảm giác tức cười Golgomath sẽ chẳng khoái nghe bọn ta cho lắm, nhưng bọn ta vẫn cứ cố gắng."

Ron nghi hoặc hỏi: "Bác đã đi chuyện với hắn à? sau khi bác nhìn thấy hắn chặt mất đầu của một người khổng lồ khác à?"

Lão Hagrid nói: "Dĩ nhiên là bọn ta đã đi. Bọn ta đâu có làm cả cuộc hành trình vất vả để chịu thua sau hai ngày. Bọn ta lại đi xuống với món quà kế hoạch mà bọn ta định tặng cho Karkus.

I knew it was no go before I'd opened my mouth. He was sitting there wearing Karkus's helmet, leering at us as we got nearer. He's massive, one of the biggest ones there. Black hair and a row of teeth and a necklace of bones. He looks like a man-lookin' bones, some of 'em. Well, I gave it a go — held out a great piece of dragon skin — and he said 'A gift for the Gurg of the giants —' Next thing I know, I was hangin' upside down in the air by my feet, two of his mates had grabbed me."

Hermione clapped her hands to her mouth.

"How did you get out of *that*?" asked Harry.

"Wouldn'ta done if Olympe hadn' bin there," said Hagrid.

She pulled out her wand and did some of the fastest spellwork I've ever seen. Ruddy marvelous. Hit the two of 'em right in the eyes with Conjunctivitis Curses and they dropped straightaway — but we were in

"Trước khi ta kịp mở miệng thì ta biết trước là chẳng ăn thua gì. Họ ngồi đó, đội cái nón sắt của Karkus liếc mắt hết sức đều cái nhìn bọn ta đến gần. Hắn thật là đồ một trong những tay bự tướng nhá đó. Tóc đen và hàm răng vừa khớp, đeo một chuỗi xương, một số vẻ là xương người. Ờ, ta bèn phá trước — đưa ra một cuộn da rồng thật to — và nói 'Một món quà gửi tặng Chưởng Giả của những người khổng lồ' — Chuyện tiếp theo mà ta biết đầu là ta bị tóm chân xách ngược không trung, đầu động xuống đất, ra hai thằng tay chân của hắn đã tống lấy ta."

Hermione đưa cả hai tay lên bịt miệng mình lại.

Harry hỏi: "Rồi làm sao bác thoát khỏi tình thế đó được?"

Lão Hagrid nói: "Nếu không Olympe ở đó thì ta đời nào mà thoát được."

"Bà ấy rút cây đũa phép của bà ra và làm vài phép ếm xì bùa mau mồm nhất mà ta từng thấy. Tuyệt vời hết cả nói. Ếm bùa Khắc Nhập Khắc Xung trúng ngay vô mắt của hai thằng đang nắm chân ta, chúng buông ra ngay tắp lự."

able then, 'cause we'd used magic
ainst 'em, an' that's what giants hate
ou' wizards."

We had ter leg it an' we knew there
s no way we was going ter be able
march inter camp again."

Blimey, Hagrid," said Ron quietly.

So how come it's taken you so long
get home if you were only there for
æe days?" asked Hermione.

We didn' leave after three days!"
d Hagrid, looking outraged.
umbledore was relyin' on us!"

But you've just said there was no
y you could go back!"

Not by daylight, we couldn', no. We
t had ter rethink a bit. Spent a
uple o' days lyin' low up in the cave
watchin'. An' wha' we saw wasn'
od."

Did he rip off more heads?" asked
rmione, sounding squeamish.

No," said Hagrid. "I wish he had."

thì – Nhưng mà ngay sau đó bọn
gặp rắc rối lập tức, bởi vì bọn ta
dùng bùa phép chống lại bọn họ, và
chính là điều bọn khổng lồ ghét n
đối với bọn pháp sư."

"Bọn ta phải vắt giò lên cổ mà ch
và bọn ta hiểu là bọn ta sẽ chẳng k
giờ có thể đàng hoàng tiến vào doa
trại bọn khổng lồ một lần nữa."

Ron kêu lên khe khẽ: "Ôi, t
Hagrid."

Hermione hỏi: "Vậy thì làm sao k
đi lâu ơ là lâu, nếu bác chỉ ở đó có
ngày thôi?"

Lão Hagrid có vẻ nổi giận: "Bọn
đâu có ra về sau ba ngày đó!
Dumbledore trông cậy vào bọn ta m:

"Nhưng mà bác nói là bác không
nào trở lại nữa!"

"Không thể vào ban ngày, đúng
bọn ta không thể trở lại. Bọn ta chỉ c
suy tính lại một chút. Bỏ thêm hai n
nằm trong hang để quan sát.
chuyện mà bọn ta nhìn thấy chẳng k
ho gì hết."

Hermione hỏi, tỏ vẻ ghê tởm: "H
chặt thêm nhiều đầu nữa sao?"

Lão Hagrid nói: "Không. Ta cầu c

What d'you mean?"

I mean we soon found out he didn't expect all wizards — just us."

Death Eaters?" said Harry quickly.

Yep," said Hagrid darkly. "Couple of 'em were visitin' him ev'ry day, bringin' sweets for the Gurg, an' he wasn't hanging them upside down."

How d'you know they were Death Eaters?" said Ron.

Because I recognized one of 'em," Hagrid growled. "Macnair, remember 'im? Bloke they sent ter kill Buckbeak? Well, Macnair, he is. Likes killin' as much as Golgomath, no wonder they were hangin' on so well."

So Macnair's persuaded the giants to join You-Know-Who?" said Hermione desperately.

Hold yer hippogriffs, I haven't even shed me story yet!" said Hagrid indignantly, who, considering he had

hắn làm vậy."

"Bác nói vậy nghĩa là sao?"

"Ta muốn nói là ngay lập tức bọn họ phát hiện ra rằng hắn không chống tất cả pháp sư – chỉ kỳ bọn ta thôi."

Harry hỏi nhanh: "Bọn Tử thần Thực tử?"

Lão Hagrid u ám đáp: "Ừ. Có hai Tử thần Thực tử đến thăm hắn mỗi ngày, đem quà tặng cho Chưởng櫃 và hắn chẳng hề treo ngược giò búp chúng lên."

Ron hỏi: "Làm sao bác biết búp chúng là Tử thần Thực tử?"

Lão Hagrid gầm gừ: "Bởi vì ta nhớ ra một tên trong bọn chúng. Macnair còn nhớ hắn không? Cái thằng cha đó chúng phải tới để giết con Buckbeak đó? Hắn là thằng điên. Hắn khoái chọc y như Golgomath vậy, chẳng lạ khi chúng hạp nhau như vậy."

Hermione nói đầy thất vọng: "Vậy Macnair đã thuyết phục những người khổng lồ nhập bọn với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?"

"Từ từ đã, con nhỏ hớt lẻo này, chưa nói hết câu chuyện mà." Lão Hagrid tức giận nói. Lúc đầu lão \

wanted to tell them anything in the
t place, now seemed to be rather
oying himself. “Me an’ Olympe
ed it over an’ we agreed, jus’
use the Gurg looked like favorin’
I-Know-Who didn’ mean all of ‘em
uld. We had ter try an’ persuade
ne o’ the others, the ones who
In’ wanted Golgomath as Gurg.”

How could you tell which ones they
re?” asked Ron.

Well, they were the ones bein’
aten to a pulp, weren’ they?” said
grid patiently. “The ones with any
ise were keepin’ outta Golgomath’s
y, hidin’ out in caves roun’ the gully
like we were. So we decided we’d
pokin’ round the caves by night an’
if we couldn’ persuade a few o’
m.”

You went poking around dark caves
king for giants?” said Ron with awed
pect in his voice.

Well, it wasn’ the giants who worried
most,” said Hagrid. “We were more

không muốn nói cho tụi nó biết gì t
nhưng bây giờ thì lão đã có vẻ n
đang cơn khoái kể chuyện. “Ta
Olympe bàn bạc kỹ chuyện này rồi k
ta đồng ý, rằng chuyện tay Chử
Giả có vẻ ủng hộ Kẻ-mà-ai-cũng-b
là-ai-đấy không hẳn có nghĩa là tất
bọn khổng lồ đều như vậy. Bọn ta c
phải cố gắng thuyết phục một số
khổng lồ khác, những tay không ch
nhận Golgomath làm Chưởng (
đấy.”

Ron hỏi: “Làm sao bác phân b
được ai phe ai?”

Lão Hagrid kiên nhẫn đáp: “À, họ
mấy người đã bị đánh như tử chứ c
ai nữa? Mấy người còn chút ý th
đều tránh xa Golgomath, lẩn trốn tr
mấy cái hang động quanh khe núi n
bọn ta. Cho nên bọn ta quyết định
lùng kiếm trong mấy cái hang đợ
chung quanh vào ban đêm để xem k
ta có thể thuyết phục được vài
không.”

Ron thốt lên với một sự kính tr
đặc biệt trong giọng nói: “Bác đi
mắm trong hang động tối thui để
người khổng lồ à?”

Lão Hagrid nói: “Thực ra, bọn kh
lồ không phải là mối lo lớn nhất c

cerned abou' the Death Eaters. Dumbledore had told us before we n' not ter tangle with 'em if we could id it, an' the trouble was they knew was around — 'spect Golgomath l him abou' us. At night when the nts were sleepin' an' we wanted ter creepin' inter the caves, Macnair an' other one were sneakin' round the untains lookin' fer us.”

I was hard put to stop Olympe ipin' out at them,” said Hagrid, the ners of his mouth lifting his wild ard. “She was rarin' ter attack 'em. . . he's somethin' when she's roused, mpe. . . . Fiery, yeh know . . . 'spect the French in her . . .”

Hagrid gazed misty-eyed into the . Harry allowed him thirty seconds' miniscence before clearing his throat dly.

So what happened? Did you ever near any of the other giants?”

What? Oh . . . oh yeah, we did. ah, on the third night after Karkus

bọn ta. Bọn ta lo tụi Tử thần Thực hơn. Cụ Dumbledore đã nói trước bọn ta là nếu có thể tránh được đừng có dây dưa rắc rối với bọn thần Thực tử; và rắc rối là chúng biết bọn ta đang quanh quẩn ở đó... nghi là Golgomath nói cho chúng về bọn ta. Ban đêm khi bọn khổng ngủ và bọn ta muốn bò vô mấy hang động, thì Macnair và một tên khác sạo quanh núi để kiếm bọn ta.”

“Thiệt tình không phải dễ gì mà n được Olympe nhào ra đánh k chúng.” Lão Hagrid nói tiếp, hai m nhếch lên kéo ngược cả đám râu mọc hoang: “Bà ấy hiếm khi nào ra tấn công... Chỉ đôi khi, lúc bà ấy h máu lên, thì Olympe... chà, tụi bây k đó, nóng như lửa, ta nghi trong bà có máu Tây...”

Lão Hagrid hướng đôi mắt ủ mị v ngọn lửa, có vẻ đăm chiêu. Harry cho lão mơ màng trong hồi ức kỷ ni chừng ba mươi giây rồi nó tăng k thiệt to.

“Rồi chuyện xảy ra sao hở bác? l cuộc bác có đến gần được ngu khổng lồ nào không?”

“Cái gì? Ờ... ờ có, bọn ta có g chứ. Ừ. Vào đêm thứ ba sau

s killed, we crept outta the cave
d bin hidin' in and headed back
vn inter the gully, keepin' our eyes
aned fer the Death Eaters. Got
ide a few o' the caves, no go —
n, in abou' the sixth one, we found
æ giants hidin'."

Cave must've been cramped," said
n.

Wasn' room ter swing a kneazle,"
d Hagrid.

Didn't they attack you when they
v you?" asked Hermione.

Probably woulda done if they'd bin
any condition," said Hagrid, "but they
s badly hurt, all three o' them.
lgomath's lot had beaten 'em
onscious; they'd woken up an'
wled inter the nearest shelter they
ild find. Anyway, one o' them had a
of English an' 'e translated fer the
ers, an' what we had ter say didn'
m ter go down too badly. So we
' goin' back, visitin' the wounded. . .
eckon we had abou' six or seven o'
m convinced at one poin'."

Karkus bị giết, bọn ta bò ra khỏi
động mà bọn ta ẩn náu và vừa
xuống phía khe núi, vừa canh phò
bọn Tử thần Thực tử. Bọn ta vô đư
mấy cái hang động, chẳng xơ múi g
nhưng sau đó, bọn ta tìm được ba
khổng lồ đang trốn trong đó."

Ron nói: "Chắc là cái hang chật
ra được."

"Chẳng còn chỗ mà nhúc nhích
cựa."

Hermione hỏi: "Họ có tấn công
nhìn thấy bác không?"

Lão Hagrid nói: "Nếu mà bọn
không bị te tua bầm dập thì dám họ
đập bọn ta rồi. Nhưng cả ba tên đều
thương nặng lắm. Bọn Golgomath ấ
đã dẫn bọn này đến bất tỉnh. Khi k
họ tỉnh lại, bọn họ đã bò vô cái h
gần nhất mà bọn họ tìm được. M
sao, một tay trong số bọn này biết c
đỉnh tiếng Anh nên có thể thông d
cho mấy tay khác, và điều bọn ta p
nói không đến nỗi như nước chảy
môn. Vì vậy bọn ta tiếp tục quay trở
thăm viếng mấy tay khổng lồ
thương... Ta cho rằng có lúc bọn ta
thuyết phục được chừng sáu hay k
tay trong số bọn này."

Six or seven?” said Ron eagerly. “Well that’s not bad — are they going to come over here and start fighting the Know-Who with us?”

But Hermione said, “What do you mean ‘at one point,’ Hagrid?”

Hagrid looked at her sadly.

Golgomath’s lot raided the caves. “The ones that survived didn’t want no more to do with us after that.”

So . . . so there aren’t any giants left, is that right?” said Ron, looking disappointed.

Nope,” said Hagrid, heaving a deep sigh as he turned over his steak again. “I applied the cooler side to his face, but we did what we meant to do, we told ‘em Dumbledore’s message and I hope ‘em heard it and I ‘spect some of ‘em’ll remember it. Jus’ maybe, but that don’t want to stay around Golgomath’ll move outta the mountains, and there’s gotta be a chance they’ll remember Dumbledore’s message and be friendly to ‘em. . . . Could be they’ll remember . . .”

Ron hăng hái nói: “Sáu hay bảy hay tám hay chín? Chà, cũng không đến nỗi tệ... Vậy thì sẽ đến đây hiệp sức với chúng ta chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-cũng-không?”

Nhưng Hermione hỏi lại: “Eh Hagrid, bác nói “có lúc” nghĩa là sao?”

Lão Hagrid nhìn cô nàng này rồi thở dài, cách buồn bã.

“Bọn tay chân của Golgomath đã kích vô mấy hang động. Sau đó những người còn sống sót chẳng muốn dính dáng gì đến bọn ta nữa.”

Ron thất vọng thấy rõ. “Vậy... vậy không người khổng lồ nào đến nữa à?”

“Không”. Lão Hagrid đáp, rồi lão thở dài và thở ra một cái thiết dài trong tay lão trở miếng thịt rỗng để áp vào mặt nóng hơn vào mặt lão. “Nhưng mà bọn ta đã làm được cái chuyện mà bọn ta định làm. Bọn ta đã trao được chiếc chìa khóa của cụ Dumbledore và một số trong bọn họ đã nghe và ta nghĩ là có lẽ chúng có mấy tay khổng lồ khác muốn ở lại với Golgomath sẽ bỏ xứ mà đi núi và khi đó sẽ có cơ bọn họ nhớ ra . . .”

Now was filling up the window now. Harry became aware that the knees of his robes were soaked through; Fang was drooling with his head in Harry's lap.

"Hagrid?" said Hermione quietly after a while.

"Mmm?"

"Did you . . . was there any sign of . . . did you hear anything about your . . . your . . . mother while you were there?"

Hagrid's unobscured eye rested on her, and Hermione looked rather surprised.

"I'm sorry . . . I . . . forget it —"

"Dead," Hagrid grunted. "Died years ago. They told me."

"Oh . . . I'm . . . I'm really sorry," said Hermione in a very small voice.

Hagrid shrugged his massive shoulders. "No need," he said shortly. "I don't remember her much. Wasn't a good mother."

cụ Dumbledore thân thiện với họ... k
đâu họ sẽ đến..."

Tuyệt lúc này đã phủ dày lên tru
cửa sổ. Harry cảm thấy vạt áo thụ
của nó ở chỗ đầu gối ngấm ướt đ
cái đầu con Fang đặt trên đùi nó
con chó đang nhều nước miếng t
nhẹp.

Sau một lúc lặng thinh Hermione r
"Bác Hagrid à?"

"Hử?"

"Bác có... có thấy vết tích nào... k
có nghe tin tức gì về... về... má c
bác trong thời gian bác ở đó không?"

Con mắt không bị miếng thịt r
che mắt của lão Hagrid ngó Hermic
một lát. Cô nàng hơi hoảng.

"Con xin lỗi... Con... quên là..."

Lão Hagrid lau bàu: "Chết rồi. C
mấy năm trước rồi. Bọn họ nói với
như vậy."

Hermione lí nhí nói: "Ôi... Con
thiệt tình rất tiếc..."

Lão Hagrid nhún đôi vai kéch xù c
lão, nói cộc lốc: "Khỏi cần. Bác kh
nhớ nhiều lắm. Đâu phải một bà
hiền."

They were silent again. Hermione gazed nervously at Harry and Ron, silently wanting them to speak.

But you still haven't explained how I got in this state, Hagrid," Ron said, gesturing toward Hagrid's bloodstained robe.

Or why you're back so late," said Harry. "Sirius says Madame Maxime was back ages ago —"

Who attacked you?" said Ron.

I haven't been attacked!" said Hagrid emphatically. "I —"

But the rest of his words were drowned in a sudden outbreak of banging on the door. Hermione gasped; her mug slipped through her fingers and smashed on the floor; Fang yelped. All four of them stared at the shadow beside the doorway. The shadow of somebody small and squat glided across the thin curtain.

It's her!" Ron whispered.

Get under here!" Harry said quickly; seizing the Invisibility Cloak he whirled over himself and Hermione while Ron sprang around the table and dived

Mọi người lại yên lặng một lát. Hermione áy náy đưa mắt liếc Harry và Ron, rõ ràng là muốn hai đứa tụi nó nói gì đó.

Ron bèn chỉ tay lên bộ mặt đầy máu me của lão Hagrid mà nói: "Nhưng bác Hagrid à, bác vẫn chưa giải thích tại sao mà bác bị như vậy?"

Harry nói thêm: "Hay tại sao mà bác lại về trễ như vậy. Chú Sirius nói là Madame Maxime đã về từ đời nào đời nào..."

Ron hỏi tới luôn: "Ai đánh bác hả?"

Lão Hagrid nói giọng quả quyết: "Không hề bị đánh! Ta..."

Nhưng mấy tiếng cuối của lão chìm mất trong tiếng gõ cửa đột ngột. Hermione há hốc miệng ra; cái tách trong tay cô nàng tuột ra và rơi xuống sàn; con Fang kêu lên ăng ẳng. Tất cả bốn người đều nhìn trân trân vào cái cửa sổ bên cạnh ô cửa. Bóng của nó vừa nhỏ vừa lùn vừa mập bè bè bệ bệ sổng trên bức màn mỏng.

Ron thì thào: "*Chính là mụ ấy.*"

"Chui vô đây!" Harry nói nhanh chụp lấy tấm Áo khoác tàng hình và Hermione trong khi Ron chạy vòng qua cái k

neath the Cloak as well. Huddled together they backed away into a corner. Fang was barking madly at the door. Hagrid looked thoroughly confused.

Hagrid, hide our mugs!"

Hagrid seized Harry's and Ron's mugs and shoved them under the cushion in Fang's basket. Fang was now leaping up at the door; Hagrid shoved him out of the way with his foot and pulled it open.

Professor Umbridge was standing in the doorway wearing her green tweed cloak and a matching hat with earflaps. She pursed, she leaned back so as to stare at Hagrid's face; she barely reached navel.

So," she said slowly and loudly, as though speaking to somebody deaf. "You're Hagrid, are you?"

Without waiting for an answer she walked into the room, her bulging eyes staring in every direction.

Get away," she snapped, waving her handbag at Fang, who had

và lặn xuống dưới cái áo khoác. Tụi tụi tụm tụm nhau lui về một góc phòng. Con Fang sủa như điên về phía cánh cửa. Lão Hagrid tỏ ra hết sức bối rối.

"Bác Hagrid, giấu mấy cái tách của tụi con đi!"

Lão quơ ngay cái tách của Harry và Ron nhét vội xuống dưới cái đệm trên cái ổ của con Fang. Lúc này con Fang đã nhảy xổ về phía cửa; lão Hagrid dùng một chân gạt con chó qua rìa cửa bên rồi mở cánh cửa ra.

Giáo sư Umbridge đang đứng ngay trong ngưỡng cửa, khoác cái áo choàng bằng vải tuýt màu xanh lá cây và một cái nón có vành rất ư tặc xướng. Môi trề ra, mụ ngửa ra sau nòng để ngắm gương mặt lão Hagrid. Mụ chỉ đứng tới rún của lão mà thôi.

Mụ nói, chậm rãi mà oang oang, nòng thể nói với người điếc: "Thế, ông Hagrid, đúng không nào?"

Không đợi câu trả lời, mụ ngay nhiên đi vô phòng, hai con mắt thì lác của mụ đảo vòng khắp mọi hướng.

"Tránh ra!". Mụ quát, quơ cái túi xách tay của mụ đập con Fang, c

ended up to her and was attempting to kiss her face.

Er — I don't want to be rude," said Hagrid, staring at her, "but who the hell are you?"

My name is Dolores Umbridge."

Her eyes were sweeping the cabin. As she stared directly into the eyes of the man where Harry stood, sandwiched between Ron and Hermione.

Dolores Umbridge?" Hagrid said, looking thoroughly confused. "I thought you were one of them Ministry people. Don't you work with Fudge?"

I was Senior Undersecretary to the Minister, yes," said Umbridge, now circling around the cabin, taking in every tiny detail within, from the cushions to the satchel against the wall to the abandoned traveling cloak. "I am now Head of the Department for the Defense Against the Dark Arts."

That's brave of you," said Hagrid, "but there's not many who'd take that job."

— and Hogwarts High Inquisitor," said Umbridge, giving no sign that she

wasn't listening. She was looking up at Hagrid, her eyes fixed on his face.

Lão Hagrid ngó mụ ta chăm chăm nói: "Ờ... tôi không muốn thô bỉ, nhưng bà là kẻ thô bỉ nào vậy?"

"Tên tôi là Dolores Umbridge."

Đôi con mắt của mụ quét khắp cabin. Hai lần chúng dừng lại ở cái người mà Harry đang đứng, kẹp giữa Hermione và Ron.

Lão Hagrid nói, giọng lão nghe rất vô cùng: "Dolores Umbridge à? Tôi tưởng bà là một trong mấy người làm ở Bộ Pháp Thuật... chẳng phải làm việc cho ông Fudge sao?"

Mụ Umbridge lúc này đang đi quanh căn phòng, chú ý từng chi tiết nhỏ xíu, từ cái túi dệt đặt tựa lưng đến cái áo khoác đi đường vắt đầu gối. Mụ nói: "Đúng, tôi là phó thư cao cấp của ngài Bộ trưởng. Hiện giờ tôi là giáo sư bộ môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám..."

Lão Hagrid nói: "Bà thật là gan củi mình. Không còn mấy người dám đi nhận công việc đó nữa..."

Mụ Umbridge không tỏ ra một chút hiệu ứng nào là mụ có nghe lão Hagrid nói.

ometimes say Fang's near enough
nan —”

There are three sets of footprints in
snow leading from the castle doors
your cabin,” said Umbridge sleekly.

Hermione gasped; Harry clapped a
hand over her mouth. Luckily, Fang
was sniffing loudly around the hem of
Professor Umbridge's robes, and she
did not appear to have heard.

Well, I only jus' got back,” said
Hagrid, waving an enormous hand at
his haversack. “Maybe someone came
to call earlier an' I missed 'em.”

There are no footsteps leading
away from your cabin door.”

Well I . . . I don' know why that'd be
like that.” said Hagrid, tugging nervously at
his beard and again glancing toward
the corner where Harry, Ron, and
Hermione stood, as though asking for
help. “Erm . . .”

Umbridge wheeled around and
traveled the length of the cabin, looking

con Fang cũng gần như một c
người...”

Mụ Umbridge nói giọng ngọt x
“Có dấu chân của ba đôi chân t
tuyệt đi từ lâu đài đến căn chòi c
ông.”

Hermione há hốc miệng ra thờ t
hể; Harry phải đưa một tay lên b
miệng cô nàng lại. May thay, con Fa
đang đánh hơi phì phèo quanh vạt
chùng của giáo sư Umbridge, nên
về mụ không nghe thấy tiếng thờ c
Hermione.

Lão Hagrid vung bàn tay bự chắ
của lão về phía cái túi dết. “Chà,
vừa mới về tới nơi. Có lẽ có ai đó
đến đây trước khi tôi về tới và tôi
không kịp gặp họ.”

“Không có dấu chân đi ngược lại
căn chòi của ông.”

“Úi chà, tôi... tôi làm sao biết đư
tại làm sao lại như vậy... Ủm...” L
Hagrid nói, lo lắng đưa tay nắm ch
râu của lão mà giật giật, và lại một
nửa liếc về phía góc đường phòng
Harry, Ron và Hermione đứng, như
cầu cứu tụi nó.

Mụ Umbridge xoay gót lại và
bước đi hết chiều dài căn chòi, ch

und carefully. She bent and peered
ler the bed. She opened Hagrid's
boards. She passed within two
hes of where Harry, Ron, and
rmione stood pressed against the
ll;

Harry actually pulled in his stomach
she walked by. After looking
efully inside the enormous cauldron
grid used for cooking she wheeled
und again and said, "What has
opened to you? How did you sustain
se injuries?"

Hagrid hastily removed the dragon
ak from his face, which in Harry's
nion was a mistake, because the
ck-and-purple bruising all around
eye was now clearly visible, not to
ntion the large amount of fresh and
gealed blood on his face. "Oh, I . . .
l a bit of an accident," he said
ely.

What sort of accident?"

I-I tripped."

You tripped?" she repeated coolly.

Yeah, tha's right. Over . . . over a
nd's broomstick. I don' fly, meself.

chú dòm ngó mọi xó xinh. Mụ ta th
chí cúi mọp xuống mà ngó vô g
giường. Mụ mở cả tủ chén bát của
Hagrid. Và mụ chỉ cách bọn Harry, F
và Hermione vài phân khi mụ đi ng
qua chỗ tụi nó đang ép sát mình
vách.

Thực tế là lúc đó Harry phải t
bụng vô, và mụ Umbridge đi qua lu
Sau khi cẩn thận xem xét cái v
khổng lồ mà lão Hagrid dùng để r
ăn, mụ xoay gót lại và nói: "Chuyện
đã xảy ra cho ông? Làm sao mà ông
mấy vết thương này hả?"

Lão Hagrid vội vàng gỡ miếng
rồng ra khỏi mặt lão, mà theo ý H
thì đó là cả một sai lầm, bởi vì vết b
xanh bầm tím quanh con mắt của
Hagrid giờ đây hiện rõ rành rành, ấy
chưa kể tới cả đồng thịt và máu đ
dính đầy mặt lão. Vậy mà lão vẫn
trót quớt: "Oái... bị một tai nạn sơ
mà..."

"Tai nạn gì?"

"T-tôi trượt chân."

Mụ Umbridge lạnh lùng lập lại: "C
bị trượt chân?"

"Ừ, đúng vậy. Vấp phải... vấp p
cây chổi bay của một người bạn."

ll, look at the size o' me, I don't kon there's a broomstick that'd hold . Friend o' mine breeds Abraxan ses, I dunno if you've ever seen 1, big beasts, winged, yeh know, I've l a bit of a ride on one o' them an' it s —”

Where have you been?” asked umbledore, cutting coolly through Hagrid's babbling.

Where've I . . . ?”

Been, yes,” she said. “Term started re than two months ago. Another cher has had to cover your classes. ne of your colleagues has been able give me any information as to your ereabouts. You left no address. ere have you been?”

There was a pause in which Hagrid red at her with his newly uncovered 3. Harry could almost hear his brain rking furiously.

I — I've been away for me health,” said.

For your health,” said Umbridge. r eyes traveled over Hagrid's

thì không bay. Thì cứ nhìn tầm vóc c tôi nè, tôi sợ không có cây chổi r chở nổi tôi đâu. Bạn của tôi nuôi n con ngựa Abraxan, tôi không biết có từng thấy chúng bao giờ chi chúng là mấy con dã thú bự tổ chả có cánh, bà biết không, tôi đã đu cưỡi mấy con ngựa này một chút và

Mụ Umbridge lạnh lùng cắt ngang câu chuyện tào lao của lão Hagrid “Đợt vừa rồi ông đi đâu?”

“Đợt vừa rồi tôi... làm sao?”

“Đi đâu?”. Mụ Umbridge nói tiếp “Đúng, ông đi đâu? Học kỳ đã bắt c hơn hai tháng nay. Một giáo sư kh đã đứng lớp thế ông. Không một đ sự nào của ông trong trường có cho tôi biết chút thông tin gì về chuy ông đi đâu. Ông không để lại địa c Ông đã đi đâu?”

Có một khoảnh khắc lặng trang lão Hagrid trừng con mắt hết bị c đậy nhìn Umbridge. Harry hầu như thể nghe được cả tiếng bộ não của hoạt động một cách giận dữ.

Lão nói: “Tôi... tôi đã đi an dưỡng

“An dưỡng”. Mụ Umbridge lập Con mắt của mụ lướt khắp gương r

colored and swollen face; dragon
od dripped gently onto his waistcoat
he silence. "I see."

Yeah," said Hagrid, "bit o' — o' fresh
yeh know —"

Yes, as gamekeeper fresh air must
so difficult to come by," said
Umbridge sweetly. The small patch of
Hagrid's face that was not black or
ple flushed.

Well — change o' scene, yeh know

Mountain scenery?" said Umbridge
ftly.

She knows, Harry thought
separately.

Mountains?" Hagrid repeated,
arly thinking fast. "Nope, South of
nce fer me. Bit o' sun an' . . . an'
l."

Really?" said Umbridge. "You don't
re much of a tan."

Yeah . . . well . . . sensitive skin,"
d Hagrid, attempting an ingratiating
ile. Harry noticed that two of his
th had been knocked out. Umbridge

sung vù và biến sắc của lão Hagrid
trong sự im lặng của cả hai ngu
máu rùng êm ái nhều từng giọt xuố
cái áo chên của lão.

"Ờ, một chút ... không khí tr
lành, bà biết đó ..."

Mụ Umbridge lại nói: "Phải, là ngu
coi sóc sân trường thì không khí tr
lành ắt là khó kiếm dữ lắm nhỉ?".
khảnh nhỏ trên mặt lão Hagrid kh
bị bầm giập xanh hay tím thì đỏ ử
lên.

"Ờ... thì thay đổi... khung cảnh,
biết..."

Mụ Umbridge hỏi ngay: "Khung c
miền núi hả?"

Harry thất vọng nghĩ, vậy là *mụ bi*

"Núi hả?". Lão Hagrid lập lại, rõ r
là lão cũng suy nghĩ khá nha
"Không. Tôi khoái miền nam nu
Pháp. Một chút nắng... và biển."

Mụ Umbridge hỏi: "Thật à? Tr
ông không có vẻ gì ăn nắng cả."

"Ờ... ờ... da nhạy cảm mà". L
Hagrid nói, cố gắng xạo ra một nụ c
lấy lòng mụ Umbridge. Harry nhận th
có hai cái răng của lão đã bị gãy.

ked at him coldly; his smile faltered. When she hoisted her handbag a little higher into the crook of her arm and said, "I shall, of course, be informing the Minister of your late return."

"Right," said Hagrid, nodding.

"You ought to know too that as High Inquisitor it is my unfortunate but necessary duty to inspect my fellow teachers. So I daresay we shall meet again soon enough."

She turned sharply and marched back to the door.

"You're inspectin' us?" Hagrid blurted blankly, looking after her.

"Oh yes," said Umbridge softly, turning back at him with her hand on the door handle. "The Ministry is determined to weed out unsatisfactory teachers, Hagrid. Good night."

She left, closing the door behind her with a snap. Harry made to pull off the Invisibility Cloak but Hermione seized his wrist.

"Not yet," she breathed in his ear.

Umbridge lạnh lùng ngó lão; nụ cười của lão sượng đi. Mụ bèn nhắc cái xách tay của mụ lên cao một chút tới cái khuỷu tay, và nói: "Dĩ nhiên là tôi báo cáo cho Bộ Pháp Thuật biết về trở về trường chậm trễ của ông."

Lão Hagrid gật đầu. "Được."

"Ông cũng nên biết là tư cách Thanh tra Tối cao, cái bổn phận không cần nhưng cần thiết của tôi là thanh tra các giáo sư đồng nghiệp của tôi. Vì tôi dám nói là chúng ta sẽ sớm gặp nhau thôi."

Mụ đột ngột quay lưng lại và hừ hừ đi về phía cửa.

Lão Hagrid ngó theo mụ ta, ngơ ngác lập lại: "Bà thanh tra tụi tôi à?"

"Vâng." Mụ Umbridge dịu dàng rờ mặt ngoảnh lại nhìn lão Hagrid khi tay mụ đã đặt lên nắm đấm cửa. "Pháp Thuật quyết tâm thanh lọc các giáo sư kém phẩm chất, Hagrid. Chào."

Mụ đi khỏi, cánh cửa đóng lại sầm sập. Mụ ta nghe cái cạch. Harry tháo giở tấm Áo khoác Tàng hình ra. Hermione nắm khuỷu tay nó.

Cô nàng thì thào vô tai Harry.

ie might not be gone yet.”

Hagrid seemed to be thinking the same way; he stumped across the room and pulled back the curtain another foot or so.

“She’s goin’ back to the castle,” he said in a low voice. “Blimey . . . I expectin’ people, is she?”

“Yeah,” said Harry, pulling the Cloak of Invisibility over his head. “Trelawney’s on probation already . . .”

“Um . . . what sort of thing are you planning to do with us in class, Hagrid?” asked Hermione.

“Oh, don’t you worry about that, I’ve got a great load o’ lessons planned,” said Hagrid enthusiastically, scooping up his dragon steak from the table and popping it over his eye again. “I’ve bin expectin’ a couple o’ creatures saved for O.W.L. year, you wait, they’re nethin’ really special.”

“Erm . . . special in what way?” asked Hermione tentatively.

“I’m not sayin’,” said Hagrid happily. “I don’t want to spoil the surprise.”

“Khoan đã. Mụ có thể chưa đi đâu đâu.”

Lão Hagrid dường như cũng nghĩ như vậy; lão nặng nề bước lộp cộp ngang qua căn phòng, kéo màn hé một phần hay cỡ đó.

Lão nói khẽ: “Mụ ta đi về lâu đài Trờì ơi... mụ ấy thanh tra người hả?”

Harry bỏ tấm Áo khoác Tàng hình ra, nói: “Dạ. Cô Trelawney đang quản chế.”

Hermione hỏi: “Ồ... bác Hagrid bác dự định làm gì với tụi con khi lớn?”

“Oái, tụi bây khỏi lo chuyện đó, tụi bây đã có cả đồng giáo án soạn sẵn rồi. Lão Hagrid hăng hái nói, hít miếng rồng trên bàn và lại đắp lên mặt một lần nữa. “Bác đã để dành hai sinh vật huyền bí cho năm thi Pháp Thuật thường đẳng của tụi bây, tụi bây chờ coi, mấy con này là những sinh vật thật là đặc biệt.”

Hermione ngập ngừng dò hỏi: “Cái gì đặc biệt như thế nào ạ?”

Lão Hagrid vui vẻ nói: “Bác không nói trước đâu. Bác đâu có muốn làm

Look, Hagrid,” said Hermione earnestly, dropping all pretense, “Professor Umbridge won’t be at all happy if you bring anything to class. It’s too dangerous —”

“Dangerous?” said Hagrid, looking comically bemused. “Don’ be silly, I wouldn’ give yeh anythin’ dangerous! I mean, all righ’, they can look after themselves —”

“Hagrid, you’ve got to pass Umbridge’s inspection, and to do that it would really be better if she saw you teaching us how to look after porlocks, or how to tell the difference between porcupines and hedgehogs, stuff like that!” said Hermione earnestly.

“But that’s not very interestin’, Hermione,” said Hagrid. “The stuff I’ve bin teachin’ ’em on fer years, I reckon I’ve got the on’y domestic herd in Britain

“Hagrid . . . please . . .” said Hermione, a note of real desperation in

tiêu sự bất ngờ của tụi bây.”

Hermione vút hết sự giả vờ, khàn khàn nói: “Bác Hagrid, bác nghe con nói. Giáo sư Umbridge sẽ không lòng chút nào hết nếu bác đem vô lớp bất cứ thứ gì quá nguy hiểm...”

“Nguy hiểm quá?” Lão Hagrid kêu lên, tỏ vẻ sửng sốt một cách cời n. “Đừng có ngốc, bác sẽ không bao giờ để cho các con tiếp xúc bất cứ thứ gì nguy hiểm! Bác muốn nói là, ừ thì, mà con thú đó có thể tự lo lấy thân chúng...”

Hermione tha thiết nói: “Bác Hagrid à, bác phải vượt qua được cuộc thẩm tra của bà Umbridge, mà để làm được điều đó thì tốt nhất là nên để cho bà thấy bác dạy tụi con cách chăm sóc mấy con bù nghet, cách phân biệt rắn với gai, đại khái mấy thứ như vậy.”

Lão Hagrid nói: “Nhưng ba cái đồ chán phèo, Hermione à. Mấy thứ mà bác có đây gây ấn tượng hơn nhiều. Bác đã đem chúng về đây mấy năm rồi, bác đoán là cả nước Anh chỉ mỗi mình bác có bày thú thuần chủng duy nhất.”

Hermione nói, trong giọng cô nàng có nỗi thất vọng thực sự. “E

voice. "Umbridge is looking for any excuse to get rid of teachers she thinks are too close to Dumbledore. Please, Hagrid, teach us something dull that's bound to come up in our O.W.L . . ."

But Hagrid merely yawned widely and cast a one-eyed look of longing toward the vast bed in the corner.

"Lis'en, it's been a long day an' it's late," he said, patting Hermione gently on the shoulder, so that her knees gave way and hit the floor with a thud.

"Oh — sorry —" He pulled her back by the neck of her robes.

"Look, don' you go worryin' about school, I promise yeh I've got really good stuff planned fer yer lessons now I'm back. . . . Now you lot had better get back up to the castle, an' don' forget to wipe yer footprints out behind yeh!"

"I dunno if you got through to him," said Ron a short while later when,

Hagrid... bác làm ơn... Bà Umbridge đang kiếm một cái cớ để đuổi các giáo sư mà bà ấy cho là quá thân cận với thầy Dumbledore. Bác Hagrid, bác làm ơn dạy tụi con cái gì đó lèng èng và trùng tử kỳ thi Pháp sư Thước kẻ..."

Nhưng lão Hagrid chỉ ngáp một cái đã đời và liếc ánh mắt độc nhãn về phía cái giường bự mênh mông ở rìa góc căn chòi.

"Tụi bây nghe đây, hôm nay bác trải qua một ngày dài vất vả, mà trời đã quá khuya rồi." Lão Hagrid nói, đã tay vỗ lên vai Hermione một cách rành rang, khiến cho cô nàng sụm đầu ngã xuống sàn nhà một cái bịch.

"Oái, bác xin lỗi.". Lão nắm cổ chùng của Hermione dựng cô nàng đứng thẳng trở lại:

"Thôi, vậy nhé, các con đừng lo lắng gì cho bác hết, bác hứa là giờ đây khi trở về rồi thì bác sẽ đưa vô giáo trình những thứ thiệt là tốt để dạy các con. Bây giờ các con nên trở về lâu đài, nhớ xóa sạch dấu chân của mình nghe chưa!"

Một lát sau, khi đã dòm trước rìa cửa sau và chắc chắn an toàn, Harry, F

After checking that the coast was clear, they walked back up to the castle through the thickening snow, leaving no trace behind them due to the Disillusionment Charm Hermione was using as they went.

"Then I'll go back again tomorrow," said Hermione determinedly. "I'll plan extra lessons for him if I have to. I don't care if she throws out Trelawney but she's not taking Hagrid!"

và Hermione đi bộ trở về lâu đài trống vắng tuyệt đối, chẳng để lại dấu vết gì đằng sau chúng, nhờ bùa phép Ẩn hình mà Hermione hô ầm khi đi bước đi. Ron nói: "Mình không biết nói như vậy có làm cho bác ấy hoảng sợ chưa."

Hermione nói một cách kiên quyết: "Mình sẽ trở lại vào ngày mai. Nếu cần, mình sẽ soạn giáo án cho bác Hagrid. Nếu Umbridge có tống cổ được Trelawney hay không thì mình chẳng thèm quan tâm, nhưng mục đích khác là được bắt chẹt bác Hagrid."

— CHƯƠNG 21 —

MẮT RÀN

THE EYE OF THE SNAKE

Hermione plowed her way back to Hagrid's cabin through two feet of snow on Sunday morning. Harry and Ron wanted to go with her, but their mountain of homework had reached an alarming height again, so they indignantly remained in the common room, trying to ignore the gleeful shouts drifting up from the grounds side, where students were enjoying themselves skating on the frozen lake, ogganing, and worst of all, catching snowballs to zoom up to the Astronomy Tower and rap hard on the windows.

Sáng chủ nhật, Hermione cày tốp tuyết dày sáu bảy tấc để đường trở lại căn chòi của lão Hagrid. Harry và Ron cũng muốn đi cùng Hermione, nhưng mà núi bài làm của tụi nó đã lại cao lên ngất ngưởng đến mức báo động, cho nên tụi nó đành bất đắc dĩ ở lại trong phòng sinh hoạt chung, cố gắng phớt lờ những tiếng hò reo vui sướng dâng lên dưới sân trường, nơi bọn học sinh đang khoái trá hưởng thú vui trượt băng trên mặt hồ đông cứng, hoặc xe trượt băng, hoặc tệ nhất là kèn chúng còn phù phép cho mấy chiếc bánh tuyết bay veo veo lên th

Oy!" bellowed Ron, Finally losing patience and sticking his head out of window, "I am a prefect and if one re snowball hits this window — CH!"

He withdrew his head sharply, his face covered in snow.

It's Fred and George," he said loudly, slamming the window behind him.

Gits . . ."

Hermione returned from Hagrid's just before lunch, shivering slightly, her clothes damp to the knees.

So?" said Ron, looking up when she entered. "Got all his lessons planned for him?"

Well, I tried," she said dully, sinking into a chair beside Harry.

She pulled out her wand and gave it a complicated little wave so that hot air streamed out of the tip; she then

Gryffindor và tông vào cửa sổ kêu bốp bốp.

"Ôi!" Cuối cùng Ron mất hết kiên nhẫn, thò đầu ra khỏi cửa sổ gào lên: "Tôi là Huynh trưởng và nếu có thể một cục tuyết nào nữa tông vào cửa sổ — UI DA!"

Nó thụt ngay cái đầu vào, cái mặt bám đầy tuyết.

Đóng mạnh cánh cửa sổ sau lưng nó cay đắng nói: "Anh Fred với George chứ chẳng phải là ai khác!"

"Cút thật..."

Chỉ đến trước bữa ăn trưa Hermione mới từ căn chòi của lão Hagrid quay trở về. Cô nàng run lập cập, áo quần ướt tơi tện đầu gối.

Ron ngược nhìn lên khi Hermione bước vào, hỏi: "Sao? Soạn hết giáo án cho bác ấy chưa?"

Hermione ngồi lệt thềm xuống ghế bành bên cạnh Harry, ngao ngán nói: "Thôi thì, mình cũng đã cố gắng

Hermione rút cây đũa phép và cho quơ nó với một động tác phức tạp cho khí nóng phả ra từ đầu đũa; rồi

nted this at her robes, which began steam as they dried out.

He wasn't even there when I ved, I was knocking for at least half hour. And then he came stumping of the forest."

Harry groaned. The Forbidden est was teeming with the kind of atures most likely to get Hagrid the ck. "What's he keeping in there? Did say?" asked Harry.

No," said Hermione miserably.

He says he wants them to be a prise. I tried to explain about ibrige, but he just doesn't get it. He t saying nobody in their right mind uld rather study knarls than maeras —

— Oh I don't think he's got a maera," she added at the appalled k on Harry and Ron's faces, "but t's not for lack of trying from what he d about how hard it is to get eggs. . .

đầu đưa vào áo chùng của mình, s cái áo bốc hơi cho khô ráo.

"Bác ấy thậm chí không có trc chòi khi mình đến, mình phải gõ cửa nhất nửa tiếng đồng hồ. Rồi bác mới lộc cộc đi từ trong rừng ra."

Harry rên lên. Rừng Cấm là đông lúc nhúc những thứ sinh vật triển vọng khiến cho lão Hagrid bị đ dạy. Harry hỏi: "Bác ấy giữ con g trong ấy? Bác ấy có nói không?"

"Không," Hermione rầu rĩ nói.

"Bác ấy nói bác muốn chúng ma lại cho tụi mình sự ngạc nhiên. M đã ra sức giải thích về mục Umbrid nhưng bác ấy không thể hiểu nổi. E ấy cứ nói là không ai có đầu óc s suốt lại thích học về mấy con nh quậ hơn mấy con hổ dương xà [(Chimaera: Đầu sư tử, mình dê, đ rắn)].

— Ôi, mình không tin là bác ấy được con hổ dương xà đê Hermione nói thêm khi thấy vẻ mặt t kinh hồn vía của Harry và Ron, "nhu mà cứ nghe bác ấy nói chuyện r muốn lấy được trứng của chúng khó khăn như thế nào, thì chắc chắn bác ấy đã có thử..."

don't know how many times I told him he'd be better off following Grubbly-Plank's plan, I honestly don't think he listened to half of what I said. As in a bit of a funny mood, you know. He still won't say how he got all these injuries . . .”

Hagrid's reappearance at the staff table at breakfast next day was noted by enthusiasm from all students. Some, like Fred, George, and Lee, roared with delight and pointed up the aisle between the Gryffindor and Hufflepuff tables to thank Hagrid's enormous hand; others, like Parvati and Lavender, exchanged sympathy looks and shook their heads.

Harry knew that many of them preferred Professor Grubbly-Plank's lessons, and the worst of it was that a very small, unbiased part of him knew that they had good reason: Grubbly-Plank's idea of an interesting class was one where there was a risk that somebody might have their head chopped off.

Mình không biết là đã nói với bác bao nhiêu lần rồi, rằng bác ấy tốt nhất cứ nên dạy theo giáo án của giáo sư Grubbly-Plank. Mình thiệt tình khác tin là bác ấy có chịu nghe tới một nửa những điều mình nói không. Máy biết không, bác ấy đang có tâm trạng buồn cười sao ấy. Bác ấy vẫn khác chịu nói tại làm sao mà bác ấy thương tích đầy mặt như vậy...”

Sự xuất hiện của lão Hagrid ở bàn ăn của giáo sư trong bữa điểm tâm ngày hôm sau không được tất cả học sinh nhiệt liệt chào đón. Một số như Fred, George và Lee thì rống lên cổ vũ và nhào ra lối đi giữa dãy bàn Gryffindor và Hufflepuff mà siết cổ bàn tay to tổ tướng của lão; một số khác, như Parvati và Lavender chẳng hạn, thì liếc nhìn nhau rầu rĩ rồi lắc đầu.

Harry biết có nhiều đứa thích những buổi học với giáo sư Grubbly-Plank hơn, và tệ nhất là có một góc rất nhỏ không thiên vị trong đầu Harry nghĩ rằng điều đó là có lý do chính đáng theo quan niệm của giáo sư Grubbly-Plank, một lớp học thú vị không phải ở một nơi mà ai đó có thể bị mũi kiếm hạ cắt đứt đầu.

It was with a certain amount of apprehension that Harry, Ron, and Hermione headed down to Hagrid's on Tuesday, heavily muffled against the wind. Harry was worried, not only about what Hagrid might have decided to do with them, but also about how the rest of the class, particularly Malfoy and his cronies, would behave if Umbridge was watching them.

However, the High Inquisitor was nowhere to be seen as they struggled through the snow toward Hagrid, who stood waiting for them on the edge of the forest. He did not present a reassuring sight; the bruises that had been purple on Saturday night were now tinged with green and yellow and none of his cuts still seemed to be healing.

Harry could not understand this: Had Hagrid perhaps been attacked by some creature whose venom aggravated the wounds it inflicted from the beginning? As though to complete the ominous picture, Hagrid was carrying a pig that looked like half a dead cow over his shoulder.

Cho nên khi Harry, Ron và Hermione cùng nhau đi đến lớp của lão Hagrid, họ co ro trong lớp áo dày quần kín người chống lại cái lạnh, tụi nó nhất định không yên tâm chút nào. Harry lo lắng không chỉ về cái mà lão Hagrid có thể quyết định sẽ đem ra dạy tụi nó, còn lo về những đứa học trò khác trong lớp, đặc biệt là Malfoy và bè bạn của nó sẽ cư xử ra sao nếu Umbridge dự giờ quan sát chúng.

Tuy nhiên khi tụi nó vất vả lội tuyết về phía lão Hagrid, đang đợi ở bên Rừng Cấm, thì vẫn không thấy Thầy tra Tối cao ở đâu hết. Lão Hagrid vẫn không trưng ra một bộ mặt khiến tụi nó yên tâm cho lắm: những vết bầm tím hồi đêm thứ bảy đến bây giờ có vẻ phai lợt thành màu xanh và vàng, những vết cắt dường như vẫn còn ứa máu.

Harry không thể hiểu được điều này. Phải chăng lão Hagrid đã bị tấn công bởi một sinh vật nào đó mà nọc độc của nó khiến vết thương do nó gây ra không thể nào lành được? Đã vậy, nó thể hoàn chỉnh bức tranh đáng ngại của lão Hagrid còn vác theo trên vai một cái gì đó trông giống như nửa con bò chết.

"We're workin' in here today!" Hagrid smiled happily to the approaching students, jerking his head back at the dark trees behind him. "Bit more altered! Anyway, they prefer the dark."

"What prefers the dark?" Harry heard Malfoy say sharply to Crabbe and Goyle, a trace of panic in his voice. "What did he say prefers the dark — you hear?"

Harry remembered the only occasion which Malfoy had entered the forest before now; he had not been very brave then either. He smiled to himself; after the Quidditch match anything that caused Malfoy discomfort was all right to him.

"Ready?" said Hagrid happily, turning around at the class.

"Right, well, I've bin savin' a trip into the forest for yer fifth year. Thought I'd go an' see these creatures in their natural habitat. Now, what we're dyin' today is pretty rare, I reckon I'm probably the on'y person in Britain who's managed ter train 'em —"

Lão vừa hát đầu ra đầu về phía rừng cây âm u đằng sau, vừa vui vẻ gọi học trò đang kéo đèn gần: "Hôm nay chúng ta làm việc ở đây! Có chỗ rợn rãi hơn! Vớ lại, chúng thích tối hơn..."

Harry nghe Malfoy nói lạnh lùng Crabbe và Goyle, trong giọng nói chút hoảng hốt: "Cái gì thích tối tã Tụi bây có nghe — Lão nói cái gì thích tối tã hơn?"

Harry nhớ lại cái dịp duy nhất Malfoy phải đi vào Rừng Cấm trước đây; lúc đó thằng này cũng chẳng được gan dạ cho lắm. Harry mỉm cười một mình; sau trận Quidditch, bất cứ cái gì khiến cho Malfoy khó chịu thì đều thấy khoái chí.

"Sẵn sàng chưa?" Lão Hagrid vui vẻ nói, nhìn quanh cả lớp học.

"Tốt, như vậy nè, ta đã để dành chuyến đi vào Rừng Cấm cho học sinh năm thứ năm. Muốn các trò đi xem những sinh vật này trong môi trường sinh sống tự nhiên của chúng. Đây sinh vật mà chúng ta sắp học hôm nay thuộc loại khá hiếm, ta cho rằng có lẽ ta là người duy nhất ở nước Anh đã được cách huấn luyện chúng—"

And you're sure they're trained, are they?" said Malfoy, the panic in his voice even more pronounced now. "Why it wouldn't be the first time you'd brought wild stuff to class, would it?"

The Slytherins murmured agreement. A few Gryffindors looked as though they thought Malfoy had a fair point.

"Course they're trained," said Hagrid, grumbling and hoisting the dead cow a little higher on his shoulder.

"So what happened to your face, Malfoy?" demanded Malfoy.

"Mind yer own business!" said Hagrid, angrily. "Now if yeh've finished asking stupid questions, follow me!"

Hagrid turned and strode straight into the forest. Nobody seemed much surprised to follow. Harry glanced at Ron and Hermione, who sighed but followed, and the three of them set off after Hagrid, leading the rest of the class.

They walked for about ten minutes until they reached a place where the

Malfoy hỏi, sự kinh hoàng trong giọng nói của nó càng rõ rệt: "Thầy chắc chắn là chúng đã được huấn luyện chưa đó? Đây đâu phải là lần đầu tiên thầy đem vào lớp cái hoang dã hung ác, phải không?"

Bọn học sinh nhà Slytherin rì rầm đồng ý với Malfoy, và một số học sinh bên nhà Gryffindor trông cũng có vẻ như cho rằng Malfoy khá có lý.

Lão Hagrid nhắc con bò chết trên vai cao thêm một chút, cau có đáp: "Thật nhiên là chúng đã được huấn luyện."

"Vậy thì chuyện gì đã xảy ra cho mặt của thầy hả?" Malfoy gặng hỏi.

Lão Hagrid tức giận nói: "Đừng chớ mũi vào chuyện của người khác. Bây giờ, nếu trò đã hỏi xong những câu hỏi ngu ngốc thì hãy đi theo ta!"

Lão quay lưng lại và rải dài chân bước vào Rừng Cấm. Không đứa trẻ nào tỏ vẻ muốn đi theo lão. Họ liền đưa mắt ra hiệu cho Hermione và Ron, hai đứa này thở dài và gật đầu. Rồi cả ba đứa đi theo sau lão Hagrid dẫn đầu cho những đứa còn lại trong lớp.

Cả đám đi bộ khoảng mười phút đến được một nơi cây cối mọc san

es stood so closely together that it
s as dark as twilight and there was
snow on the ground at all.

lagrid deposited his half a cow with
grunt on the ground, stepped back,
l turned to face his class again,
st of whom were creeping toward
l from tree to tree, peering around
vously as though expecting to be
upon at any moment.

Gather roun', gather roun'," said
grid encouragingly. "Now, they'll be
acted by the smell o' the meat but
goin' ter give 'em a call anyway,
use they'll like ter know it's me . . ."

le turned, shook his shaggy head to
the hair out of his face, and gave
odd, shrieking cry that echoed
ough the dark trees like the call of
ne monstrous bird. Nobody
ghed; most of them looked too
ired to make a sound.

lagrid gave the shrieking cry again.
minute passed in which the class
ntinued to peer nervously over their
oulders and around trees for a first

đến nỗi làm trời sầm lại, hết như
chạng vạng tối, và chẳng có một c
xú tuyết nào rớt được xuống tới r
đất.

Lão Hagrid quẳng nửa con bò c
trên vai xuống đất, càu nhàu vài tiế
đứng lùi lại, rồi lại quay mặt về phía
học trò một phen nữa, hầu hết b
chúng vẫn còn đang mãi luôn lách c
từng gốc cây một để đi về phía l
ngoái đầu nhìn quanh quất một cách
lảng như thể lo sợ bị vồ bất cứ lúc n

Lão Hagrid nói giọng động vi
"Tập hợp lại, tập hợp lại quanh đ
Nghe đây, chúng sẽ bị mùi thịt quy
rũ, nhưng dù sao ta cũng vẫn
chúng tới, vì chúng sẽ khoái lắm r
biết rằng chính là ta..."

Lão quay mặt đi, lúc lắc cái đầu b
xồm để hất đi mớ tóc rũ xuống gưc
mặt, rồi cất lên một kêu the thé rất q
dị, vang vọng qua rừng cây âm u n
tiếng kêu của một con chim quái
nào đó. Nhưng chẳng ai cười nổi. H
hết lũ học trò đều đã quá khiếp sợ, c
nổi chẳng kêu lên được tiếng nào.

Lão Hagrid lại cất tiếng hú đình
nhúc óc một lần nữa. Một phút
qua, lũ học trò tiếp tục dáo dác r
qua vai nhau, dòm vào rừng cây r

mpse of whatever it was that was
ning.

And then, as Hagrid shook his hair
k for a third time and expanded his
ormous chest, Harry nudged Ron
d pointed into the black space
ween two gnarled yew trees.

A pair of blank, white, shining eyes
re growing larger through the gloom
d a moment later the dragonish face,
k, and then skeletal body of a
at, black, winged horse emerged
n the darkness.

It looked around at the class for a
/ seconds, swishing its long black
, then bowed its head and began to
r flesh from the dead cow with its
nted fangs.

A great wave of relief broke over
rry. Here at last was proof that he
d not imagined these creatures, that
y were real: Hagrid knew about
m too.

He looked eagerly at Ron, but Ron
s still staring around into the trees

cách căng thẳng, đợi chờ bóng dáng
vụt thoáng đầu tiên của một vật gì
sắp xuất hiện.

Và rồi lão Hagrid lại hát đầu lần t
ba, rồi ưỡn bộ ngực vĩ đại ra. Hagrid
huých cùi chỏ vào Ron và chỉ vào r
khoảng trống tối thui giữa hai cây th
tùng sần sùi u máu.

Một cặp mắt lóng lánh, trắng dã
trống rỗng đang mỗi lúc một lớn h
xuyên qua bóng tối nhờ nhờ, và r
lát sau hiện ra cái mặt giống như r
rồng, một cái cần cổ, và rồi thân h
khẳng khiu như bộ xương của một c
ngựa có cánh thiết bị màu đen tuy
nhô ra từ cõi tối tăm u ám.

Con ngựa quan sát lũ học trò tr
vài giây, quất vun vút cái đuôi dài ó
nhánh, rồi cúi đầu xuống và bắt đầu
thịt của con bò chết bằng những
răng nanh nhọn hoắt.

Một đợt sóng nhẹ nhõm quét c
Harry. Rốt cuộc đây chính là bằng
chứng rằng nó đã không hề tưở
tượng ra những sinh vật này, rằng
chúng hiện hữu thật: bác Hagrid cũ
biết về chúng.

Nó hăm hở nhìn Ron, nhưng F
vẫn còn chăm chú nhìn nó quanh q

After a few seconds he whispered, "Why doesn't Hagrid call again?"

Most of the rest of the class were making expressions as confused and anxiously expectant as Ron's and were gazing everywhere but at the horse's landing feet from them.

There were only two other people who seemed to be able to see them: a young Slytherin boy standing just behind Goyle was watching the horse landing with an expression of great interest on his face, and Neville, whose eyes were following the landing progress of the long black tail.

"Oh, an' here comes another one!" said Hagrid proudly, as a second black horse appeared out of the dark trees, flapping its leathery wings closer to its body, and dipped its head to gorge on the meat. "Now . . . put yer hands up, so I can see 'em?"

Immensely pleased to feel that he was at last going to understand the mystery of these horses, Harry raised his hand. Hagrid nodded at him.

Yeah . . . yeah, I knew you'd be able

to see the horse, a moment later he said: "So Hagrid didn't call again, did he?"

Almost all the other students in the class also had expressions of confusion and anxiety, just like Ron's, and they were all looking everywhere but at the horse's landing feet. "Why doesn't Hagrid call again?"

Only two other people seemed to be able to see them: a young Slytherin boy standing just behind Goyle was watching the horse landing with an expression of great interest on his face, and Neville, whose eyes were following the landing progress of the long black tail.

"Oh, an' here comes another one!" said Hagrid proudly, as a second black horse appeared out of the dark trees, flapping its leathery wings closer to its body, and dipped its head to gorge on the meat. "Now . . . put yer hands up, so I can see 'em?"

Immensely pleased to feel that he was at last going to understand the mystery of these horses, Harry raised his hand. Hagrid nodded at him.

Yeah . . . yeah, I knew you'd be able

Harry,” he said seriously. “An’ you , Neville, eh? An’ —”

Excuse me,” said Malfoy in a deriding voice, “but what exactly are supposed to be seeing?”

For answer, Hagrid pointed at the v carcass on the ground. The whole ss stared at it for a few seconds, n several people gasped and vati squealed. Harry understood y: Bits of flesh stripping themselves ay from the bones and vanishing) thin air had to look very odd eed.

What’s doing it?” Parvati demanded a terrified voice, retreating behind nearest tree. “What’s eating it?”

Thestrals,” said Hagrid proudly and rmione gave a soft “oh!” of nprehension at Harry’s shoulder. ogwarts has got a whole herd of ’em here. Now, who knows — ?”

But they’re really, really unlucky!” rrupted Parvati, looking alarmed. ey’re supposed to bring all sorts of rible misfortune on people who see

... ừ, ta biết trò có thể nhìn thấy chú Harry à. Và trò nữa hả, Neville? Và

Malfoy chọt cất lên cái giọng nháng của nó:

"Xin tha lỗi cho tôi, nhưng chính xác chúng ta phải nhìn thấy cái gì chứ?"

Để trả lời, lão Hagrid chỉ vào) chết của con bò trên mặt đất. Cả l nhìn sững vào đó vài giây, rồi nh đưa há hốc miệng kêu lên kinh ng riêng Parvati thì rú lên khiếp đả Harry hiểu tại sao: cái cảnh tù miếng thịt sống tự xé ra, tước ra k xương, rồi tự biến mất trong khố trung, tất nhiên trông hết sức kinh dị

Parvati lùi lại nấp sau thân cây c nhất, hỏi bằng một giọng kinh hoàng "Cái gì làm chuyện đó vậy? Cái gì nó vậy?"

"Vong mã," Lão Hagrid hãnh d đáp, và Hermione thốt lên một tiế "A" vỡ lẽ bên vai Harry. Lão Hagrid tiếp: "Trường Hogwarts có cả một k ở đây. Bây giờ, trò nào biết —?"

Parvati đột ngột ngắt lời lão Hag trông cô nàng hoảng sợ hết chỗ r "Nhưng chúng là điềm vô cùng, cùng gỡ! Chúng bị coi là đem lại

m. Professor Trelawney told me
e —”

No, no, no,” said Hagrid, chuckling,
’s jus’ superstition, that is, they
n’ unlucky, they’re dead clever an’
eful! ’Course, this lot don’ get a lot o’
rk, it’s mainly jus’ pullin’ the school
riages unless Dumbledore’s takin’ a
g journey an’ don’ want ter Apparate
an’ here’s another couple, look —”

Two more horses came quietly out of
trees, one of them passing very
se to Parvati, who shivered and
ssed herself closer to the tree,
ring, “I think I felt something, I think
near me!”

Don’ worry, it won’ hurt yeh,” said
grid patiently. “Righ’, now, who can
me why some o’ you can see them
some can’t?”

Hermione raised her hand.

Go on then,” said Hagrid, beaming
er.

loại bất hạnh khủng khiếp cho nữ
ai nhìn thấy chúng. Giáo sư Trelawr
đã có lần nói với con —”

Lão Hagrid cười khì: "Không, khô
không, đó là mê tín dị đoan thôi, ng
là, những sinh vật này không hề
quầy, chúng cực kỳ khôn khéo và h
dụng. Dĩ nhiên, chúng cũng không
nhiều việc để làm cho lắm, ngoài v
chủ yếu là kéo mấy cỗ xe của trườ
trừ khi cụ Dumbledore muốn làm r
chuyến đi đâu đó mà không muốn c
thổ – và nhìn kìa, lại thêm một c
khác nữa kéo đến..."

Hai con ngựa khác lặng lẽ tiến
khỏi rừng cây, một con đi ngang c
chỗ Parvati đang núp, sát đến nỗi
nàng rùng mình và ép sát vào th
cây, kêu lên: "Con cảm thấy cái gì
con nghĩ là nó ở gần con lắm."

Lão Hagrid kiên nhẫn bảo: "Đừng
nó không làm hại trò đâu. Thôi, tốt
bây giờ ai có thể nói cho ta biết tại s
một số người trong các trò có thể n
thấy chúng, số người khác thì
không thấy được?"

Hermione giơ tay lên.

Lão Hagrid tươi cười với nó, b
"VẬY thì nói đi."

The only people who can see strals," she said, "are people who've seen death."

That's exactly right," said Hagrid solemnly, "ten points to Gryffindor. Well, thestrals —"

Hem, hem."

Professor Umbridge had arrived. She was standing a few feet away from Harry, wearing her green hat and cloak again, her clipboard at the ready. Hagrid, who had never heard Umbridge's fake cough before, was looking in some concern at the closest thestral, evidently under the impression that it had made the sound.

Hem, hem."

"Oh hello!" Hagrid said, smiling, having located the source of the noise.

"You received the note I sent to your parents this morning?" said Umbridge, in the same loud, slow voice she had used with him earlier, as though she was addressing somebody both foreign and very slow.

Hermione nói: "Chỉ những người nào từng nhìn thấy cái chết mới có thể nhìn thấy vong mã."

Lão Hagrid nghiêm nghị nói: "Chính xác là như vậy. Mười điểm thưởng cho nhà Gryffindor. Bây giờ, bọn vong mã —"

"E hèm, e hèm."

Giáo sư Umbridge đã đến, đã đứng cách Harry vài bước, lại vẫn mặc cái áo khoác và cái nón màu xanh cây của mục, và cái bìa kẹp hồ sơ cũ đã sẵn sàng. Lão Hagrid chưa từ bao giờ nghe tiếng tăng háng giả của mục Umbridge, nên lại lo ngại nhìn con vong mã đứng gần nhất, rõ ràng lão có cảm tưởng là chính nó phát âm thanh vừa rồi.

"E hèm, e hèm."

Lão Hagrid sau khi xác định được nguồn gốc của âm thanh ấy rồi, mỉm cười nói: "A, chào!"

Mục Umbridge nói bằng cái giọng và chậm từng tiếng như mục đã từng dùng để nói với lão, như thể mục đang nói với một người nào đó vừa chậm hiểu, vừa là người nước ngoài:

"Ông có nhận được lá thư tôi gửi về căn chòi của ông hồi sáng r"

Telling you that I would be expecting your lesson?"

Oh yeah," said Hagrid brightly. "I had yeh found the place all right! Well, as you can see — or, I dunno — do you? We're doin' thestrals today

"I'm sorry?" said Umbridge loudly, waving her hand around her ear and frowning. "What did you say?"

Hagrid looked a little confused. "Er thestrals!" he said loudly. "Big — er winged horses, yeh know!"

He flapped his gigantic arms helpfully. Professor Umbridge raised her eyebrows at him and muttered as she made a note on her clipboard, "as . . . to . . . resort . . . to . . . crude . . . sign . . . language . . ."

Well . . . anyway . . ." said Hagrid, waving back to the class and looking slightly flustered. "Erm . . . what was I sayin'?"

'Appears . . . to . . . have . . . poor . . . hort . . . term . . . memory . . .'

không?"

"Báo cho ông biết là tôi sẽ dự định thanh tra lớp học của ông đấy?"

Lão Hagrid tươi vui đáp: "Ồ có chuyện gì đâu! Rất mừng là bà đã tìm được chỗ này. À, như bà nhìn thấy đấy — Hay là tôi không rõ, bà có nhìn thấy không? Hôm nay chúng tôi tìm hiểu về vạc ngựa —"

Mụ Umbridge nói to, khum khum tay quanh vành tai và cau mặt lại: "Lỗi gì? Ông nói cái gì?"

Lão Hagrid có vẻ hơi bối rối. Lão nói: "Ờ — vong ngựa. Máy con ngựa có cánh — bự xự — bà biết mà!"

Lão vẫy vẫy hai cánh tay tổ chức của lão một cách tràn trề hy vọng. Giáo sư Umbridge nhướn đôi cằm, mày của mụ lên nhìn lão và lầm bầm vừa ghi ghi chép chép vào cái bìa hồ sơ: "... phải... dùng... để... ngôn... ngữ... bằng... cử... chỉ... thủ... lậu..."

Lão Hagrid quay trở lại với lũ học trò và trông có vẻ hơi lúng túng. "À... sao đi nữa... Ờ... lúc này ta đang nói gì há?"

"Tổ ra... có... trí... nhớ... ngắn hạn... kém... cõi..." Mụ Umbridge l

attered Umbridge, loudly enough for anyone to hear her. Draco Malfoy looked as though Christmas had come a month early; Hermione, on the other hand, had turned scarlet with oppressed rage.

Oh yeah,” said Hagrid, throwing an easy glance at Umbridge’s board, but plowing on valiantly.

Yeah, I was gonna tell yeh how we got a herd. Yeah, so, we started off with a male an’ five females.

This one,” he patted the first horse that had appeared, “name o’ Tenebrus, is my special favorite, first one born in the forest —”

Are you aware,” Umbridge said dryly, interrupting him, “that the Ministry of Magic has classified Thestrals as ‘dangerous’?”

Harry’s heart sank like a stone, but Hagrid merely chuckled. “Thestrals ain’t dangerous! All right, they might bite you if yeh really annoy ‘em —”

‘Shows . . . signs . . . of . . . pleasure

bấm đủ to để cho mọi người có thể nhìn thấy. Draco Malfoy hí hửng ra vẻ như thể được nghỉ lễ Giáng Sinh trước một tháng. Ngược lại, Hermione thâm tím mặt mày vì phải đè nén cơn giận sôi người.

Lão Hagrid ném một cái nhìn khinh bỉ về phía tấm bảng hồ sơ của Umbridge, nhưng vẫn dũng cảm plowing sóng gió mà tiến lên. Lão nói:

"À phải rồi... Ừ, ta đang nói với cậu về trò về làm sao mà chúng ta có được một bầy. Ừ, vậy là chúng ta đã bắt đầu với một con đực và năm con cái."

"Con này," Lão Hagrid vỗ vỗ vào con ngựa xuất hiện đầu tiên, "tên nó là Tenebrus, con mà ta khoái nhất, là con ngựa đầu tiên được sanh ra trong rừng —"

Mụ Umbridge chột nói ông ổng, nạt nạt lời ngang bài giảng của lão Hagrid: "Ông có biết là Bộ Pháp Thuật đã xếp loại ngựa vong là “thú dữ” không?"

Trái tim Harry chìm xuống như con đá, nhưng lão Hagrid chỉ cười hềnhệch: "Vong mã đâu có dữ! Ừ thì, chúng ta có thể cắn cho một cái nếu người ta thật sự quấy rầy chúng —"

"Tỏ... dấu... hiệu... khoái... tra

at . . . idea . . . of . . . violence . . .”
ttered Umbridge, scribbling on her board again.

No — come on!” said Hagrid, king a little anxious now.

I mean, a dog’ll bite if yeh bait it, n’ it — but thestrals have jus’ got a l reputation because o’ the death ig — people used ter think they re bad omens, didn’ they? Jus’ didn’ lerstand, did they?”

Umbridge did not answer; she shed writing her last note, then ked up at Hagrid and said, again y loudly and slowly, “Please itinue teaching as usual. I am going valk” — she mimed walking

— Malfoy and Pansy Parkinson were ving silent fits of laughter — “among students” — she pointed around at ividual members of the class — d ask them questions.” She pointed er mouth to indicate talking.

Hagrid stared at her, clearly at a

với... ý... tưởng... bạo... lực...”
Umbridge lại lẩm bẩm và ghi ghi ch chép trên tấm bìa kẹp hồ sơ.

Lúc này lão Hagrid tỏ ra hơi lo lể một tí: "Đâu có — Thôi nào!"

"Ý tôi nói là, một con chó cũng c nếu người ta trêu chọc nó, đúng khố – nhưng vong mã thì bị tai tiếng > chẳng qua vì mấy chuyện chết chó trước đây người ta vẫn quen n chúng là điềm xúi quẩy, chứ gì nữa Chẳng qua là họ không hiểu biết, đư không?"

Mụ Umbridge không thềm trả lời; ta đang viết nốt những ghi chép c cùng của mình, rồi mới ngược lên n lão Hagrid và nói, cũng vẫn bằng giọng rõ to và từng tiếng chậm rãi: " lòng tiếp tục dạy như bình thường, sẽ đi dạo quanh" — rồi mụ làm điệu đi dạo

— Malfoy và Pansy Parkinson phá một cơn cười nắc nẻ. Xong Umbridge làm động tác chỉ quanh tù thành viên trong lớp — "trong đám l sinh"— rồi mụ lại chỉ tay vào miệng để ngụ ý trò chuyện — "hỏi chúng câu."

Lão Hagrid trừng mắt nhìn mụ,

complete loss to understand why she was acting as though he did not understand normal English. Hermione had tears of fury in her eyes now.

"You hag, you evil hag!" she hispered, as Umbridge walked toward Pansy Parkinson. "I know what you're doing, you awful, twisted, malicious —"

"Erm . . . anyway," said Hagrid, barely struggling to regain the flow of his lesson, "so — thestrals. Yeah. Well, there's loads o' good stuff abou' them . . ."

"Do you find," said Professor Umbridge in a ringing voice to Pansy Parkinson, "that you are able to understand Professor Hagrid when he speaks?"

Just like Hermione, Pansy had tears in her eyes, but these were tears of anger; indeed, her answer was almost incoherent because she was trying to suppress her giggles. "No . . . because . . . well . . . it sounds . . . like hearing a lot of the time . . ."

Umbridge scribbled on her clipboard.

ràng là lão hoàn toàn không hiểu sao mục hành động như thể lão không hiểu tiếng Anh thông thường vậy. Lúc này nước mắt phẫn nộ đã ứa ra từ khóe mắt Hermione.

Cô bé thì thầm khi mục Umbridge về phía Pansy Parkinson. "Một mục phũ phũ ghê tởm, một mục phù thủy độc ác ghê tởm! Tôi biết mục đang làm gì, ác nghiệt, tàn nhẫn, đáng sợ —"

Lão Hagrid nhọc nhằn thấy rõ để lại mạch giảng của bài học. "Ờ... đằng nào đi nữa... vậy là vong mã. Ừ. Thế vậy, có cả đồng điều tốt đẹp chúng..."

Giáo sư Umbridge đang nói với Pansy Parkinson bằng một giọng nghiêm nga: "Em thấy em có thể hiểu được giáo sư Hagrid khi thầy ấy nói không?"

Giống như Hermione, Pansy Parkinson đang nước mắt mọng nhưng đó là nước mắt nhịn cười; thế này, câu trả lời của nó hầu như không mạch lạc bởi vì nó vừa nói vừa nức nức tiếng cười khúc khích: "Không... không... vì... nhiều... lúc... nghe... giống tiếng gầm gừ..."

Mục Umbridge hí hoáy lia viết tiếp

a few unbruised bits of Hagrid's face showed, but he tried to act as though had not heard Pansy's answer.

Er . . . yeah . . . good stuff about thestrals. Well, once they're tamed, like a lot, yeh'll never be lost again. If you're losin' senses o' direction, jus' tell 'em where yeh want ter go —"

Assuming they can understand you, of course," said Malfoy loudly, and Pansy Parkinson collapsed in a fit of uncontrolled giggles. Professor Umbridge smiled indulgently at them and then turned to Neville.

You can see the thestrals, Longbottom, can you?" she said.

Neville nodded.

Whom did you see die?" she asked, in a tone indifferent.

My . . . my granddad," said Neville.

And what do you think of them?" she said, waving her stubby hand at the horses, who by now had stripped a

tám bìa kẹp hồ sơ. Máy chỗ không bám giập trên gương mặt lão Hagrid đỡ ửng lên, nhưng lão hành động như thể lão không hề nghe câu trả lời của Pansy Parkinson.

"Ờ... phải... những điều tốt đẹp về rồng vong mã. Ừ, một khi được thuần phục rồi, như bày vong mã này chẳng hạn, các trò sẽ không bao giờ đi lạc nữa. Chúng có ý thức về phương hướng, hết sức diệu kỳ, chỉ cần nói với chúng là mình muốn đi đâu—"

"Dĩ nhiên, hết sức kỳ diệu là chúng có thể hiểu được thầy," Malfoy nói lớn và cùng với Pansy Parkinson lại òa một trận cười hình hích. Giáo sư Umbridge mỉm cười bao dung với chúng và rồi quay ra hỏi Neville:

"Em có nhìn thấy vong mã không em Longbottom?"

Neville gật đầu.

Giọng dừng dưng, mụ Umbridge hỏi: "Em đã nhìn thấy ai chết?"

Neville nói: "Ông nội của... của em."

Vung bàn tay múp míp của mụ về phía mấy con vong mã lúc này đã lột hết rất nhiều thịt ra khỏi xương của

at deal of the carcass down to
re.

Erm," said Neville nervously, with a
nce at Hagrid. "Well, they're . . . er .
okay . . ."

'Students . . . are . . . too . . .
midated . . . to . . . admit . . . they . .
re . . . frightened . . .'" muttered
bridge, making another note on her
board.

No!" said Neville, looking upset, "no,
not scared of them — !"

It's quite all right," said Umbridge,
ting Neville on the shoulder with
at she evidently intended to be an
derstanding smile, though it looked
re like a leer to Harry.

Well, Hagrid," she turned to look up
him again, speaking once more in
t loud, slow voice,

I think I've got enough to be getting
ng with. . . . You will receive" — she
ned taking something from the air in
t of her — "the results of your
pection" — she pointed at the
board — "in ten days' time."

xác con bò, mụ Umbridge hỏi: "Và
nghĩ gì về bọn chúng?"

Neville liếc sang lão Hagrid, lo lắng
nói: "Ờ... Dạ, chúng... cũng được."

"Học sinh... quá... xấu... hổ...
phải... thừa... nhận... chúng... sợ
hãi..." mụ Umbridge vừa lẩm bầm v
ghi chép vào tấm bìa kẹp hồ sơ c
mụ.

Neville tức giận, kêu lên: "Khô
Không, em không sợ chúng...!"

Mụ Umbridge vờ vờ vai Neville,
với một nụ cười mà rõ ràng mụ c
định biến thành một nụ cười thố
cảm, mặc dù đối với Harry thì đó
một nụ cười hết sức đều cáng.

"Không hề hấn gì đâu."

Mụ quay ra ngược mắt lên nhìn
Hagrid một lần nữa, và một lần n
nói bằng cái giọng rõ to và từng tiế
chậm rãi: "À, Hagrid."

"Tôi nghĩ là tôi đã có đầy đủ để t
hành... thầy sẽ nhận được" — mụ l
điều bộ như lấy được cái gì đó từ tr
không khí trước mặt, nói tiếp:— "
quả cuộc thanh tra về thầy" — Mụ
tay vào cái tấm bìa kẹp hồ sơ.
"trong vòng mười ngày."

She held up ten stubby little fingers, and, her smile wider and more dlike than ever before beneath her green hat, she bustled from their midst, leaving Malfoy and Pansy Parkinson in a state of laughter, Hermione actually laughing with fury, and Neville looking confused and upset.

"That foul, lying, twisting old goyle!" stormed Hermione half an hour later, as they made their way back to the castle through the channels that she had made earlier in the snow.

"You see what she's up to? It's her little trick about half-breeds all over again — she's trying to make out Hagrid's name as some kind of dim-witted troll, just because he had a giantess for a mother — and oh, it's not fair, that really wasn't a bad lesson at all — I mean, all right, if it had been Blast-ended Skrewts again, but thestrals are dangerous — in fact, for Hagrid, they're really good!"

"Umbridge said they're dangerous," said Ron.

"Well, it's like Hagrid said, they can look after themselves," said Hermione

Mụ giờ lên mười ngón tay nhỏ ú ú núc, rồi, miệng toác ra một nụ cười giống hệt như hàm ếch hơn bao giờ hết dưới cái nón xanh lá cây, mụ xài cái xai vệt đám học trò bước ra, để Malfoy và Pansy Parkinson với những trận cười hình hích, Hermione thì nổi giận lên vì phẫn nộ, và Neville thì vẻ bối rối vừa buồn tức.

Nửa giờ sau, khi lội ngược trở ra ngoài lâu đài bằng những cái rãnh mà tụi cô đã tạo ra trong tuyết trước đây, Hermione nổi trận lôi đình: "Mụ quẻng già cay nghiệt, dối trá, ác cđ đó!"

"Mấy bồ có hiểu mụ đang làm gì không? Vẫn là lặp lại cái chiêu của cô về những người lai — mụ đang tạo ra một bác Hagrid như một thứ quỷ khổng lồ đàn độn — và ôi, chẳng công bằng chút hết, buổi học thiết tình không đỡ cđ nào hết — mình muốn nói là, tốt thì nếu lại là mấy con Đuôi Nổ thì hay cđ nhưng những con vong mã thì hay cđ — thực ra, đối với bác Hagrid, tất cả bọn chúng đều hay hết!"

Ron nói: "Mụ Umbridge bảo chúng nó thú dữ."

Hermione sốt ruột nói: "Thì, bác Hagrid nói rồi đó, chúng nó có thể

patiently, "and I suppose a teacher like Grubbly-Plank wouldn't usually show them to us before N.E.W.T. level, but, well, they *are* very interesting, aren't they? The way some people can see them and some can't! I wish I could."

"Do you?" Harry asked her quietly.

She looked horrorstruck.

"Oh Harry — I'm sorry — no, of course I don't — that was a really stupid thing to say —"

"It's okay," he said quickly, "don't worry . . ."

"I'm surprised so many people *could* see them," said Ron. "Three in a class

"Yeah, Weasley, we were just wondering," said a malicious voice nearby. Unheard by any of them in the falling snow, Malfoy, Crabbe, and Goyle were walking along right behind them.

"D'you reckon if you saw someone like that, would you be able to see the Quaffle

quaffle. Và mình nghĩ là một cô giáo kỳ lạ như Grubbly-Plank thường thì không dạy cho tụi mình về mấy cái này trước khi mình lên tới bậc Kiểm Định Pháp thuật Tận sức, nhưng mà, chúng thú vị đó chứ, đúng không? Vì tụi mình là một số người thì không, mình nghĩ tụi mình có thể nhìn thấy chúng."

Harry hỏi nhỏ Hermione: "Bò mù à?"

Hermione trông hoảng hốt:

"Ôi Harry — mình xin lỗi — không sao, mình nghĩ mình không — thật tình là mình chỉ nói hết sức mới nói một điều như vậy —"

Harry nói nhanh: "Không sao đâu, đừng lo..."

Ron nói: "Mình ngạc nhiên là có nhiều người *có thể* nhìn thấy chúng đến vậy. Có tới ba người trong một lớp —"

"Ừ há, Weasley, tụi này cũng đã thắc mắc...", một giọng nói độc vang lên gần đó. Vì tuyết khiến cho nó không nghe rõ, nên tụi nó khác hay bọn Malfoy, Crabbe và Goyle đã đi ngay đằng sau lưng. Malfoy nói thì

"Mày có nghĩ là nếu mày nhìn thấy một ai đó ngum củ tỏi thì nhờ đó mà

ter?"

le, Crabbe, and Goyle roared with ghter as they pushed past on their y to the castle and then broke into a orus of "Weasley Is Our King."

Ron's ears turned scarlet.

Ignore them, just ignore them," oned Hermione, pulling out her wand l performing the charm to produce air again, so that she could melt m an easier path through the ouches snow between them and greenhouses.

ember arrived, bringing with it more ow and a positive avalanche of nework for the fifth years. Ron and rmione's prefect duties also became re and more onerous as Christmas roached.

They were called upon to supervise decoration of the castle ("You try ting up tinsel when Peeves has got other end and is trying to strangle

sẽ nó thấy trái Quaffle khá h không?"

Malfoy và Crabbe và Goyle phá cười ha hả khi tụi nó vượt qua k Harry trên đường trở về tòa lâu đài, rồi tụi nó hè nhau đồng ca: "Weasley vua của chúng ta!"

Hai vành tai của Ron đỏ tía.

Hermione nói giọng ngâm n "Phớt lờ chúng, chỉ việc phớt chúng." Hermione rút cây đũa phép và thực hiện bùa phép tạo ra khí nóng một lần nữa, nhờ đó cô nàng có làm tan tuyết thành một quãng đường dễ đi hơn, xuyên qua vùng tuyết c rần nguyên, ngăn giữa tụi nó những ngôi nhà lồng kiếng.

Tháng mười hai đến, đem cho đ học sinh năm thứ năm nhiều tuyết h và số lượng bài tập về nhà cũng tấp hơn. Bồn phận Huỳnh trưởng c Hermione và Ron cũng càng lúc càng trở nên nặng nề thêm khi lễ Giáng Sinh đến gần.

Tụi nó bị kêu đi hướng dẫn v trang trí tòa lâu đài (Ron kể: "Bò p cổ mà treo dây kim tuyến lên, trong con yêu tinh Peeves nắm đầu dây

with it," said Ron), to watch over the first and second years spending their Christmas holidays in the common room several times inside because of the bitter cold ("And they're cheeky little brats, you know, we definitely weren't that rude when we were in first year," said Ron), and to patrol the corridors in shifts with Argus Filch, who suspected that the holiday spirit might show itself in an outbreak of wizard duels ("He's got dung for brains, that's all," said Ron furiously).

They were so busy that Hermione had stopped knitting elf hats and was waiting for the Christmas break, knowing that she was down to her last few.

All those poor elves I haven't set free yet, having to stay over during Christmas because there aren't enough hats!"

Harry, who had not had the heart to tell her that Dobby was taking apart everything she made, bent lower over the table to look at her History of Magic essay. In any case, he did not want to think about Christmas. For the first time in his school career, he very much wanted to

và tìm cách quán xiết bồ bằng sợi (để làm mũ)."), canh giữ không cho bọn học sinh năm thứ nhất và thứ hai chạy ra ngoài trong giờ ra chơi vì trời quá lạnh (Filch kể: "Và tụi nó lè những thằng mũ lùn lùn hỗn láo, bồ biết đó, hồi tụi mình còn học năm thứ nhất tụi mình đâu có phép vô tác như vậy."), và thay phiên với thầy giám thị Argus Filch đi rào chắn hành lang. Thầy Filch nghi ngờ là tụi học sinh năm thứ nhất có thể bộc lộ trong những vụ đấu tay đôi pháp thuật (Ron giận dữ nói: "Ông ấy hả, đầu ông ấy toàn phân.>").

Tụi nó bận rộn đến nỗi Hermione thôi cái trò đan nón cho mấy con tinh và cô nàng bực dọc hết sức vì còn có ba cái cuối cùng.

"Tội nghiệp mấy con gia tinh chưa được hưởng tự do, phải ở lại suốt năm nghỉ Giáng Sinh chỉ vì không đủ nón đan!"

Harry không nở lòng nào kể chuyện Hermione nghe chuyện Dobby lấy apart mọi thứ mà Hermione làm ra, bèn cúi thấp hơn xuống bài luận văn Lịch sử Pháp thuật của nó. Trong hoàn cảnh nào đi chăng nữa, nó cũng không muốn nghĩ đến lễ Giáng Sinh. Lần đầu tiên kể từ khi đi học ở trường

and the holidays away from Hogwarts.

"But you're coming too! Didn't I say? I wrote and told me to invite you weeks ago!"

Between his Quidditch ban and worry about whether or not Hagrid was going to be put on probation, he felt highly resentful toward the place at the moment. The only thing he really looked forward to were the D.A. meetings, and they would have to stop for the holidays, as nearly everybody in the D.A. would be spending the time with their families.

Hermione was going skiing with her parents, something that greatly annoyed Ron, who had never before heard of Muggles strapping narrow strips of wood to their feet to slide down mountains. Ron, meanwhile, was going home to the Burrow. Harry endured several days of jealousy before Ron said, in response to Harry asking how Ron was going to get home for Christmas.

Hogwarts, nó hết sức mong muốn được nghỉ lễ Giáng Sinh ở xa trước Hogwarts.

"Nhưng mà bồ cũng về với mình r. Chứ không phải mình đã nói rồi à? viết thư bảo mình mời bồ về chơi mấy tuần trước mà!"

Giữa chuyện bị cấm chơi Quidditch và nỗi lo ngay ngáy về việc không biết liệu bác Hagrid có bị đưa vào danh sách các giáo sư phải thử thách không, Harry cảm thấy căm phẫn cùng đối với ngôi trường trong thời điểm này. Điều duy nhất mà nó thì sự trông ngóng là những buổi họp của D.A., thì những buổi họp đó lại tạm ngừng trong thời gian nghỉ lễ, bởi hầu như mọi người trong hội D.A. cũng sẽ về nghỉ lễ với gia đình.

Hermione sẽ đi trượt tuyết với má, chuyện này làm Ron khoái lắm. Nó chưa bao giờ nghe nói đến chuyện Muggle cột mấy mảnh gỗ hẹp vào chân mình rồi trượt xuống núi. Trong thời gian đó, Ron sẽ về nhà ở trại Hang Sóc. Harry đã phải trải qua nhiều ngày sống trong ghen tị mãi cho đến khi Ron nói, để đáp lại câu hỏi của Harry là Ron sẽ về nhà vào dịp Giáng Sinh bằng cách nào.

Hermione rolled her eyes, but Harry's spirits soared: The thought of Christmas at the Burrow was truly wonderful, only slightly marred by Harry's guilty feeling that he would not be able to spend the holiday with his family. He wondered whether he could possibly persuade Mrs. Weasley to invite his godfather for the festivities, but apart from the fact that he doubted whether Dumbledore would permit Sirius to leave Grimmauld Place, he could not help but feel that Mrs. Weasley might not want him; they were so often at loggerheads.

Sirius had not contacted Harry at all since his last appearance in the fire, and although Harry knew that with the Ministry on the constant watch it would be unwise to attempt to contact Sirius, he did not like to think of Sirius alone in his mother's old house, perhaps pulling a lonely cracker with his father.

Harry arrived early in the Room of Requirement for the last D.A. meeting before the holidays and was very glad to see the others, because when the lamps burst

Hermione đảo tròn đôi mắt, nhưng tinh thần Harry thì bay vút lên: ý tưởng nghỉ lễ ở trang trại Hang Sóc quả thật là tuyệt vời, chỉ hơi bị sút mẻ một chút bởi Harry cảm thấy có lỗi khi nó không thể về nghỉ lễ với chú Sirius. Nó băn khoăn không biết liệu nó có đủ khả năng thuyết phục được bà Weasley mời luôn người cha đỡ đầu của nó đến các lễ lạc không. Tuy nhiên, bên cạnh cái điều nó lo lắng là liệu Dumbledore có cho phép chú Sirius khỏi đường Grimmauld không, không thể nào không nghĩ tới việc như bà Weasley có lẽ không ưa chú Sirius; hai người đó hay cãi nhau lắm.

Chú Sirius đã không liên lạc với nó kể từ lần xuất hiện sau cùng trước lò sưởi, và mặc dù Harry biết là rõ ràng khi mục Umbridge vẫn thường xuyên rình mò thì thật là ngu nếu tìm cách liên lạc với chú ấy, Harry vẫn không muốn nghĩ đến cảnh chú Sirius lủi thủi ở một mình trong căn nhà xưa cũ của má của chú ấy, có lẽ chỉ còn nước cùng Kreature đốt một trái pháo đơn giản mà thôi.

Vào buổi họp mặt cuối cùng của D.A. trước kỳ nghỉ lễ, Harry đến Phòng Cần Thiết rất sớm và mừng là đã có mặt sớm, bởi vì khi những ngọn đèn

o light he saw that Dobby had taken upon himself to decorate the place for Christmas. He could tell the elf had done it, because nobody else would have strung a hundred golden baubles on the ceiling, each showing a picture of Harry's face and bearing the words HAVE A VERY HARRY CHRISTMAS!

Harry had only just managed to get the last of them down before the door opened and Luna Lovegood entered, looking dreamy as always.

"Hello," she said vaguely, looking around at what remained of the decorations. "These are nice, did you string them up?"

"No," said Harry, "it was Dobby the house-elf."

"Mistletoe," said Luna dreamily, pointing at a large clump of white berries placed almost over Harry's head.

"He jumped out from under it. 'Good morning,' said Luna very seriously. 'It's been infested with nargles.'

sáng lên, nó nhận thấy Dobby đã đảm lầy cái nhiệm vụ trang trí phòng cho lễ Giáng Sinh. Nó dám chắc là con gia tinh đã làm chuyện này bởi vì không ai khác có thể giăng hàng trăm món đồ trang trí vàng ch trên trần, mỗi cái lại phô ra một hình của Harry kèm theo hàng chữ CHÚC MỘT GIÁNG SINH RẤT HARRY!

Harry chưa kịp gỡ xuống hết cánh cửa chợt kẹt mở ra và Luna Lovegood đi vào, trông mơ màng như mọi khi.

Cô bé nhìn qua mấy thứ đồ trang trí còn sót lại mà Harry chưa kịp tháo hết, nói một cách lơ đãng: "Chào. Mistletoe này dễ thương quá? Anh treo nó đó hả?"

Harry nói: "Không, con gia tinh Dobby treo."

"Tầm gởi." Luna Lovegood chỉ vào một chùm bụi mấy trái dâu tròn mọng màu trắng được treo gần như ngay phía trên đầu Harry, mơ màng nói.

Harry nhảy phóc ra khỏi chỗ đó. "Kiến hay," Luna Lovegood nói một cách nghiêm trang: "Nó hay bị bọn rệp quái quậy tung bưng."

Harry was saved the necessity of saying what nargles were by the arrival of Angelina, Katie, and Alicia. All three of them were breathless and looked very cold.

Well," said Angelina dully, pulling her cloak and throwing it into a corner, "we've replaced you."

Replaced me?" said Harry blankly.

You and Fred and George," she said impatiently. "We've got another keeper!"

Who?" said Harry quickly.

Ginny Weasley," said Katie.

Harry gaped at her.

Yeah, I know," said Angelina, pulling her wand and flexing her arm. "But it's pretty good, actually. Nothing on me, of course," she said, throwing him a very dirty look, "but as we can't have it..."

Harry bit back the retort he was going to utter: Did she imagine for a second that he did not regret his expulsion from the team a hundred times more than she did?

Harry thoát khỏi việc bắt buộc phải làm là hỏi lại xem ngạ quái là cái gì nhờ kịp đúng lúc đó Angelina, Katie và Alicia kéo đến. Cả ba cô nàng này có mặt đứt hơi và trông có vẻ lạnh cóng.

"Chà, tụi này đã kiểm tra người thay thế bạn rồi." *Angelina chán ngắt rút áo choàng ra và ném nó vào một góc.*

Harry ngây ra hỏi: "Thay tôi à?"

Angelina nói một cách nóng nảy: "Bạn và Fred và George. Tụi này kiểm tra được một Tầm thủ khác."

Harry hỏi ngay: "Ai?"

Katie nói: "Ginny Weasley."

Harry há hốc miệng nhìn cô nàng.

Angelina rút cây đũa phép ra, vẫy cánh tay: "Ừ, tôi biết. Nhưng thực ra bạn ấy cũng khá giỏi. Dĩ nhiên khác thể bì với bạn..., cô nàng ném cho Harry một cái nhìn khinh miệt, nói tiếp: "nhưng vì tụi này không thể có bạn..."

Harry cắn răng nuốt xuống câu miêng mà nó hết sức muốn thốt ra: cô nàng đã có tích tắc nào đó tưởng tượng ra là nó không hối tiếc nó tống cổ ra khỏi đội bóng sao, một trăm lần hơn cô nàng ấy chứ?

And what about the Beaters?" he asked, trying to keep his voice even.

Andrew Kirke," said Alicia without enthusiasm, "and Jack Sloper. Neither of them are brilliant, but compared with the rest of the idiots who turned up . . ."

The arrival of Ron, Hermione, and Neville brought this depressing discussion to an end and within five minutes, the room was full enough to prevent him seeing Angelina's burning, roachful looks.

Okay," he said, calling them all together.

I thought this evening we should just go over the things we've done so far because it's the last meeting before the holidays and there's no point in starting anything new right before a three-week break —"

"We're not doing anything new?" asked Zacharias Smith, in a disgruntled whisper loud enough to carry through the room. "If I'd known that, I wouldn't have come . . ."

"We're all really sorry Harry didn't tell you, then," said Fred loudly.

Cố gắng giữ giọng điềm đạm, Fred hỏi: "Vậy còn các Tấn thủ thì sao?"

Alicia nói mà không có chút nhiệt tình nào: "Andrew Kirke và Jack Sloper. Cả hai người, chẳng người nào xuất sắc hết, nhưng so với mấy đứa rồ độ khác đến dự tuyển..."

Cuộc thảo luận đáng ngán ngẩm này được kết thúc nhờ Hermione, Ron và Neville đến đúng lúc, và chỉ trong vòng năm phút sau, căn phòng đủ đông người để ngăn nó khỏi nhìn thấy ánh mắt trách móc dữ dội của Angelina.

"Thôi được." Nó nói, kêu gọi mọi người giữ trật tự.

"Tôi nghĩ tối hôm nay chúng ta chỉ ôn lại những gì chúng ta đã học từ trước đến nay, bởi vì đây là buổi họp cuối cùng trước kỳ nghỉ lễ và không nên bắt tay vào một cái gì mới rồi lại nghỉ biệt tăm ba tuần lễ -"

"Tụi mình không làm cái gì mới nữa à?" Zacharia Smith kêu lên, bằng giọng xì xào không vừa ý đủ to để phòng nghe thấy. "Nếu mà biết vậy, đã chẳng thềm đến..."

Fred nói lớn: "Vậy thì tụi này thật tình lấy làm tiếc vì Harry đã không cho bồ biết trước."

Several people sniggered. Harry saw Cho laughing and felt the familiar lurching sensation in his stomach, as though he had missed a step going downstairs.

"We can practice in pairs," said Harry. "We'll start with the Impediment Jinx, just for ten minutes, then we can take out the cushions and try Stunning Spells." "Yes, sir."

They all divided up obediently; Harry singled out Neville as usual. The room was soon full of intermittent cries of "*Impedimenta!*" People froze for a minute or so, during which their partners would stare aimlessly around the room watching other pairs at work, and then would unfreeze and take their turn with the jinx.

Neville had improved beyond all recognition. After a while, when Harry had unfrozen three times in a row, he let Neville join Ron and Hermione in pairs so that he could walk around the room and watch the others. When he asked Cho she beamed at him; he resisted the temptation to walk past her several more times.

Nhiều người cười khúc khích. Harry nhìn thấy Cho cười to và cảm thấy rùng rợn cái thót quen thuộc trong bao tử, như thể nó vừa bước hụt xuống một bậc cầu thang.

Harry nói: "Chúng ta có thể thực hành thành từng cặp. Chúng ta sẽ bắt đầu với bùa Ngăn chặn, trong mười phút thôi, sau đó sẽ bày mấy cái gối ra mà thực hành Bùa Choáng." "Vâng, thưa ngài."

Mọi người đều ngoan ngoãn chia thành từng cặp. Harry lại bắt cặp Neville như thường lệ. Căn phòng vang đầy tiếng hô thần chú từng đợt "*Ngăn lại!*" Cứ từng cặp, một người tê liệt một hai phút, trong khi người còn lại nhìn lơ đãng quanh phòng xem các cặp khác thực hành, rồi giải huyết cho bản thân mình hết tê liệt, xong đến phiên mình chịu ếm bùa.

Neville đã tiến bộ vượt bậc chỉ trong một tuần. Sau một lúc, khi đã hết bị tê liệt liên tiếp ba lần, Harry lại cho Neville nhập bọn với Ron và Hermione, để nó có thể đi loay hoay quanh căn phòng mà xem những người khác luyện tập. Khi đi ngang chỗ Cho, Cho tươi cười với nó; sau đó nó đã kiên quyết cự lại cái nổi cám dỗ đi ngang qua chỗ cô bé thêm nhiều lần nữa.

After ten minutes on the Impediment咒, they laid out cushions all over the room and started practicing Stunning咒. Space was really too confined to allow them all to work this spell at once; half the group observed the others for a while, then swapped over.

Harry felt himself positively swelling with pride as he watched them all. Well, Neville did Stun Padma Patil better than Dean, at whom he had been aiming, but it was a much closer miss than usual, and everybody else had made enormous progress.

At the end of an hour, Harry called a halt.

"You're getting really good," he said, looking around at them. "When we get back from the holidays we can start working some of the big stuff — maybe even Patronuses."

There was a murmur of excitement. The room began to clear in the usual twos and threes; most people wished Harry a Happy Christmas as they went. Smiling cheerful, he collected up the

Sau mười phút thực hành thần chú Ngăn chặn, tụi nó bày gối nệm la liệt khắp phòng và bắt đầu thực hành Stunning. Choáng một lần nữa. Không gian chật chội quá giới hạn khiến cho tụi nó khó thể thực hành bùa chú này cùng một lúc; một nửa nhóm này quan sát nửa nhóm kia một lát, rồi đổi chỗ cho nhau.

Harry cảm thấy mình vô cùng phồng phình vì tự hào, khi nó quan sát tất cả mọi người. Đành rằng đúng là Neville đã làm choáng Padma Patil thay Dean là đũa mà nó nhắm vào, nhưng mà vụ nhắm trật này cũng còn tốt hơn mọi khi, và những người khác cũng đều đạt được tiến bộ vượt bậc.

Sau một giờ, Harry yêu cầu ngưng lại.

Nó nhìn quanh, tươi cười rạng rỡ với cả đám và nói: "Tụi mình đã làm thật là giỏi. Khi nào trở về sau kỳ nghỉ lễ, tụi mình có thể bắt đầu làm mấy thứ lớn hơn — phép Gọi Thần Hộ Mệnh chẳng hạn."

Tiếng xì xào sôi nổi vang lên. Các phòng bắt đầu vơi dần khi tụi nó khởi phòng từng đôi, từng ba đũa một khi đi ra, hầu hết mọi người đều chúc Harry một lễ Giáng Sinh hạnh phúc.

itions with Ron and Hermione and
cked them neatly away. Ron and
rmione left before he did; he hung
ak a little, because Cho was still
re and he was hoping to receive a
rry Christmas from her.

No, you go on,” he heard her say to
friend Marietta, and his heart gave
olt that seemed to take it into the
ion of his Adam’s apple.

He pretended to be straightening the
shion pile. He was quite sure they
re alone now and waited for her to
ak. Instead, he heard a hearty sniff.

He turned and saw Cho standing in
middle of the room, tears pouring
vn her face. “Wha — ?”

He didn’t know what to do. She was
ply standing there, crying silently.
hat’s up?” he said feebly.

She shook her head and wiped her
as on her sleeve. “I’m — sorry,” she
d thickly. “I suppose . . . it’s just . . .
rning all this stuff. . . . It just makes

Harry cùng với Ron và Hermione đi
gom lại mấy cái gói nệm sắp xếp c
gọn ghẽ ngay ngắn, trong lòng nó c
thấy hào hứng vô cùng. Ron
Hermione đi về trước, Harry nấn n
lại thêm một lát, bởi vì Cho vẫn còn
lại đó và nó những mong lời ch
mừng Giáng Sinh từ cô bé này.

Nó nghe Cho nói với cô b
Marietta: “Không, bỏ cứ về trước
và tìm nó nhảy vọt lên, như thể m
xí chỗ của cục hầu trong cổ họng.

Harry làm bộ như đang xếp c
ngay ngắn lại cái đống gói. Bây giờ
đã biết chắc là chỉ còn hai đũa
trong phòng và nó đang chờ cô n
lên tiếng. Nhưng thay vào giọng
của Cho, Harry lại nghe có tiếng kh
sụt sịt.

Nó quay lại và nhìn thấy Cho đ
đứng giữa phòng, nước mắt ràn
trên gương mặt. “Cái — ?”

Nó không biết làm sao hết. Cho
đứng đó mà khóc lặng lẽ. Nó hỏi gi
yếu ớt: “Có chuyện gì vậy?”

Cho lắc đầu và quệt nước mắt b
tay áo. Cô bé nói khó khăn trong tiế
nức nở: “Tôi... xin lỗi... Tôi tin là...
tại... học tất cả những thứ này...

. . . wonder whether . . . if *he'd* own it all . . . he'd still be alive . . .”

Harry's heart sank right back past its usual spot and settled somewhere under his navel. He ought to have known. She wanted to talk about Cedric.

He did know this stuff,” Harry said wearily. “He was really good at it, or he would never have got to the middle of that maze. But if Voldemort really wants to kill you, you don't stand a chance.”

She hiccuped at the sound of Voldemort's name, but stared at Harry without flinching. “*You* survived when *I* were just a baby,” she said quietly.

Yeah, well,” said Harry wearily, turning toward the door, “I dunno why, but I don't know what anyone else does, so it's nothing to be proud of.”

Oh don't go!” said Cho, sounding desperate again. “I'm really sorry to get all upset like this. . . . I didn't mean to . . .”

She hiccuped again. She was very

làm cho tôi... tự hỏi liệu... nếu *anh* biết được tất cả những thứ này... *anh ấy* biết đâu đã sống sót...”

Trái tim Harry rụng trở xuống, thối hơn cả vị trí thông thường, và nằm ở đó gần chỗ cái rún thì phải. Lẽ ra anh nên biết điều đó. Cho chỉ muốn chuyện về Cedric.

Harry nặng nhọc đáp: “Anh ấy biết hết tất cả những thứ này. Anh ấy thì sự giỏi về mấy thứ này, nếu không anh ấy đã chẳng thể nào vào tới gần cái Mê cung đó được. nhưng một Voldemort đã muốn giết ai thì người đó kẻ như đã tới số cùng.”

Cho nấc cục khi nghe đến Voldemort, nhưng vẫn chăm chú nhìn Harry không chút nao núng. Cô bé khẽ: “Nhưng *bạn* vẫn sống sót khi *tôi* hãy còn là một em bé.”

Harry đi về phía cửa, mệt mỏi rã rời. “Ừ, thực ra, tôi cũng không biết tại sao mà cũng không ai biết hết, thành ra cũng không có gì đáng tự hào lắm.”

“Ôi, đừng bỏ đi mà!” Cho kêu lên nghe như sắp khóc nữa. “Tôi thiệt là rất tiếc là tự nhiên lại bị bối rối như vậy... Tôi đâu có muốn...”

Cô nàng lại nấc cục một cái nữa

ttly even when her eyes were red
d puffy. Harry felt thoroughly
erable. He'd have been so pleased
t with a Merry Christmas. . . .

"I know it must be horrible for you,"
e said, mopping her eyes on her
eve again. "Me mentioning Cedric,
en you saw him die. . . . I suppose
i just want to forget about it . . ."

Harry did not say anything to this; it
s quite true, but he felt heartless
ring it.

"You're a r-really good teacher, you
w," said Cho, with a watery smile.
e never been able to Stun anything
ore."

"Thanks," said Harry awkwardly.

They looked at each other for a long
ment. Harry felt a burning desire to
from the room and, at the same
e, a complete inability to move his
t.

"Mistletoe," said Cho quietly, pointing
he ceiling over his head.

Ngay cả khi đôi mắt Cho đỏ hoe
sưng mọng, Cho vẫn xinh đẹp
cùng. Harry cảm thấy khổ sở quá m
Nó sẽ cảm thấy hạnh phúc biết chù
nào dù là chỉ một lời chúc Giáng S
vui vẻ...

Lại quệt nước mắt vào tay áo, C
nói: "Tôi biết chắc chắn là bạn c
thấy khủng khiếp lắm khi tôi nhắc c
Cedric, khi bạn nhìn thấy anh
chết... tôi đoán là bạn chỉ muốn qu
chuyện đó đi..."

Harry không nói lời nào về điều n
hoàn toàn đúng thế đấy, nhưng
chẳng lòng dạ nào mà nói ra nữa.

Cho lại nói, với một nụ cười đ
nước mắt: "Bạn biết không, bạn là r
người thầy thiệt, thiệt là giỏi. Tru
đây tôi chẳng bao giờ có thể làm c
cái gì choáng được hết."

Harry vụng về đáp: "Cám ơn."

Hai người nhìn nhau một lúc l
Harry cảm thấy một nỗi khát khao c
bỗng muốn chạy ra khỏi căn phò
mà cùng lúc, lại hoàn toàn không
khả năng nhúc nhích được đôi chân

Cho chỉ lên cái trần bên trên c
Harry, nói khẽ: "Dây tầm gởi."

Yeah," said Harry. His mouth was dry. "It's probably full of nargles, though."

What are nargles?"

No idea," said Harry.

Cho had moved closer. His brain seemed to have been Stunned.

You'd have to ask Loony. Luna, I mean."

Cho made a funny noise halfway between a sob and a laugh. She was even nearer him now. He could have counted the freckles on her nose.

I really like you, Harry."

He could not think. A tingling sensation was spreading throughout him, paralyzing his arms, legs, and groin. She was much too close. He could see every tear clinging to her eyelashes. . . .

He returned to the common room half an hour later to find Hermione and Ron at the best seats by the fire; nearly everybody else had gone to bed.

Miệng Harry khô khốc, nó nói: ' Nhưng có lẽ chúng đầy nargles'"

"Nargles là cái gì?"

"Ai mà biết." Harry đáp.

Cho đã bước tới gần hơn. Dường như bộ não của Harry đã bị trúng búa Choáng.

Nó nói: "Bạn nên hỏi Loony. Ý tôi là Luna."

Cho bật ra một âm thanh nghe như khóc nửa như cười. Bây giờ Cho đứng càng gần Harry hơn nữa. Nó lẽ có thể đếm được cả mấy vết nhang trên chót mũi của Cho.

"Tôi thật tình mến bạn, Harry à."

Harry không thể nghĩ suy được nữa. Một cảm giác tê râm ran truyền khắp cơ thể nó, khiến nó tê liệt tay chân và đầu óc. Cho đã đứng rất gần bên nó. Nó có thể thấy từng giọt nước mắt long lánh trên mi mắt bé...

Nửa tiếng sau, Harry trở về phòng sinh hoạt chung, đã thấy Hermione và Fred đang ngồi ở những vị trí êm ấm nhất bên cạnh lò sưởi; những người khác

Hermione was writing a very long letter; she had already filled half a roll of parchment, which was dangling from the edge of the table. Ron was lying on the hearthrug, trying to finish his transfiguration homework.

"What kept you?" he asked, as Harry sank into the armchair next to Hermione's.

Harry did not answer. He was in a state of shock. Half of him wanted to tell Ron and Hermione what had just happened, but the other half wanted to keep the secret with him to the grave.

"Are you all right, Harry?" Hermione asked, peering at him over the tip of her quill.

Harry gave a halfhearted shrug. In truth, he didn't know whether he was all right or not.

"What's up?" said Ron, hoisting himself up on his elbow to get a clearer view of Harry. "What's happened?"

Harry didn't quite know how to set about telling them, and still wasn't sure

đã đi ngủ gần hết. Hermione đang viết một lá thư rất dài; cô này đã viết đầy hết một nửa cuộn giấy da đang thò lơ thòng lửng xuống bên cạnh bàn. Ron thì đang nằm dài trên tấm thảm trải trước lò sưởi, cố gắng làm xong bài tập Biến Hình.

Khi Harry thả người ngồi lún xuống cái ghế bành bên cạnh Hermione, Hermione hỏi: "Bò mắc kẹt chuyện gì mà vậy?"

Harry không trả lời. Nó vẫn còn trong tình trạng bị chấn động. Nó không muốn kể cho Ron và Hermione nghe chuyện vừa mới xảy ra, nửa chỉ muốn giữ kín bí mật đó trong lòng cho đến khi xuống mồ.

Hermione nhìn chăm soi Harry cầm đầu cây viết lông ngỗng và hỏi: "Không sao chứ, Harry?"

Harry nhún vai một cách lưỡng lự. Thật tình, nó cũng không biết nó sao không nữa.

Ron chồm người lên cao thêm một chút trên đôi cùi chỏ để có thể nhìn Harry rõ hơn. "Có chuyện gì và chuyện gì xảy ra thế?"

Harry hoàn toàn không biết làm sao mà mở lời để kể cho tụi nó nghe,

ether he wanted to. Just as he had decided not to say anything, Hermione took matters out of his hands.

"Is it Cho?" she asked in a businesslike way. "Did she corner you at the meeting?"

Stumbly surprised, Harry nodded. He then sniggered, breaking off when Hermione caught his eye.

"So — er — what did she want?" he asked in a mock casual voice.

"She —" Harry began, rather awkwardly; he cleared his throat and started again. "She — er —"

"Did you kiss?" asked Hermione quickly.

Ron sat up so fast that he sent his drink bottle flying all over the rug. Regarding this completely he stared dumbly at Harry.

"Well?" he demanded.

Harry looked from Ron's expression mingled curiosity and hilarity to

nó vẫn còn chưa biết chắc là nó muốn kể ra hay không nữa. Vừa dứt lúc nó quyết định là không nói gì thì Hermione giải quyết vấn đề đó.

Cô nàng hỏi bằng cái giọng như chuyện công việc làm ăn.

"Có phải Cho không? Có phải sau buổi họp bạn ấy dồn bò vào thế bí không?"

Ngạc nhiên đến lặng người, Harry gật đầu. Ron khúc khích cười, nhưng ráng nín khi bắt gặp ánh mắt của Hermione.

Ron hỏi bằng giọng chế giễu vô ý "VẬY — Ờ — bạn ấy muốn gì?"

Harry bắt đầu nói, giọng hơi khàn; nó tăng hắng rồi ráng nói "Bạn ấy — Ờ — bạn ấy — Ờ —"

Hermione nhanh nhẩu: "BỒ CÓ KISS KHÔNG?"

Ron ngồi bật dậy nhanh đến nỗi làm cho cái bình mực của mình đổ tung tum trên tấm thảm. Hoàn toàn không đếm xỉa gì tới điều đó, nó chỉ chăm chăm nhìn Harry.

Nó hỏi: "Sao?"

Harry nhìn cái vẻ mặt vừa tò mò vừa hí hửng của Ron, lại nhìn sang cái

Hermione's slight frown, and nodded.

"HA!"

Ron made a triumphant gesture with his fist and went into a raucous peal of laughter that made several timid-looking second years over beside the window jump. A reluctant grin spread over Harry's face as he watched Ron laughing around on the hearthrug. Hermione gave Ron a look of deep disgust and returned to her letter.

"Well?" Ron said finally, looking up at Harry. "How was it?"

Harry considered for a moment.

"Wet," he said truthfully.

Ron made a noise that might have indicated jubilation or disgust, it was hard to tell.

"Because she was crying," Harry continued heavily.

"Oh," said Ron, his smile fading slightly. "Are you that bad at kissing?"

"Dunno," said Harry, who hadn't considered this, and immediately felt

hơi cau có trên mặt Hermione, rồi cười.

"HA!"

Ron làm một động tác diễn tả chiến thắng bằng nắm đấm và bò lăn cười, giọng khàn khàn, khiến cho những đứa năm thứ hai có bộ tích nhút nhát đang ngồi gần cửa sổ nhảy dựng lên. Một nụ cười bất đắc dĩ nhe ra trên gương mặt Harry khi nó nhìn Ron cười tròn trên tấm thảm. Hermione nhìn Harry với một vẻ ghê tởm sâu sắc rồi quay lại với bức thư cô nàng đang viết dở.

Cuối cùng Ron ngược nhìn Harry hỏi: "Sao? Như thế nào?"

Harry đắn đo một lúc.

Rồi nó nói một cách thật thà: "Ướt."

Ron phát ra một âm thanh mà có thể hiểu là khoái chí cũng được, hiểu ghê tởm cũng được, rất khó nói.

Harry khó khăn nói tiếp: "Bởi vì cô ấy khóc."

Nụ cười của Ron hơi héo đi một chút. Nó nói: "Ừa? Bờ hun dở đến mức người ta phát khóc à?"

Harry chưa từng xét đến khả năng này, bây giờ cảm thấy hơi lo lo. "Khé

er worried. "Maybe I am."

Of course you're not," said Hermione absently, still scribbling away her letter.

How do you know?" said Ron in a sharp voice.

Because Cho spends half her time crying these days," said Hermione coolly. "She does it at mealtimes, in the showers, all over the place."

You'd think a bit of kissing would cheer her up," said Ron, grinning.

Ron," said Hermione in a dignified voice, dipping the point of her quill into the ink pot, "you are the most sensitive wart I have ever had the misfortune to meet."

What's that supposed to mean?" said Ron indignantly. "What sort of person cries while someone's kissing them?"

Yeah," said Harry, slightly impatiently, "who does?"

Hermione looked at the pair of them with an almost pitying expression on

biết. Có lẽ."

Hermione vẫn hí hoáy viết bức thư của mình, lơ đãng nói: "Dĩ nhiên đâu có dở dữ vậy."

Ron hỏi ngay, giọng sắc bén: "Làm sao bồ biết?"

Hermione nói một cách mơ hồ: "Tôi vì dạo gần đây Cho dành hết nửa thời gian của bạn ấy chỉ để khóc. Bạn ấy khóc lúc ăn, khóc trong nhà tắm, khóc ở mọi nơi."

Ron cười khì, nói: "Vậy nên bồ nói là hun hít một tí sẽ làm cho bạn ấy lên hả."

Hermione cầm cây viết lông ngỗng vào trong bình mực của cô nàng và nói một cách đứng đắn đàng hoàng: "Ron, bồ là cái mụn cóc trơ trẽn cầm vô tình nhất mà mình xui lắm mới gặp phải từ xưa tới nay."

Ron tức giận hỏi lại: "Bồ nói như vậy nghĩa là sao? Người như thế nào lại khóc khi người ta hun mình chứ?"

Harry hơi thất vọng, nói: "Ừ. Ai làm vậy?"

Hermione nhìn cả hai anh chàng với một vẻ mặt gằn như thương hại.

face.

"Don't you understand how Cho's looking at the moment?" she asked.

"No," said Harry and Ron together.

Hermione sighed and laid down her head on the table.

"Well, obviously, she's feeling very confused, because of Cedric dying. Then I think she's feeling confused because she liked Cedric and now she likes Harry, and she can't work out who she likes best.

"When she'll be feeling guilty, thinking it's an insult to Cedric's memory to be talking to Harry at all, and she'll be worrying about what everyone else might say about her if she starts going out with Harry. And she probably can't work out what her feelings toward Harry are anyway, because he was the one who was with Cedric when Cedric died, so that's all very mixed up and confusing. Oh, and she's afraid she's going to be thrown off the Ravenclaw Quidditch team because she's been flying so badly."

A slightly stunned silence greeted the end of this speech, then Ron said,

Cô nàng hỏi: "Bồ không hiểu cảm giác này Cho cảm thấy như thế nào sao?"

Cả Ron và Harry cùng nói: "Không."

Hermione thở dài và đặt đầu xuống bàn.

"Này nhé, hiển nhiên là bạn ấy cảm thấy buồn lắm, bởi vì cái chết của Cedric. Kể đến mình chắc là bạn ấy cảm thấy bối rối lắm vì bạn ấy đã từng mến Cedric mà giờ đây bạn ấy lại mến Harry và bạn ấy không thể nào luận được là mình mến ai nhất.

Rồi bạn ấy lại cảm thấy có lỗi, cho chuyện hôn Harry làm tổn thương lòng tự trọng về Cedric, và bạn ấy cũng lo lắng chuyện mọi người sẽ nói gì về bạn ấy bồ bịch với một người từng ở cạnh Cedric khi Cedric chết, thành ra những cảm xúc này lộn xộn và phức tạp đấy. À, và bạn ấy lại sợ là bạn ấy sẽ bị đuổi ra khỏi đội Quidditch Ravenclaw bởi vì dạo này bạn ấy bay dở ẹt."

Một chút yên lặng sững sờ tiếp theo bài diễn văn của Hermione. Sau

One person can't feel all that at once, you'd explode."

Just because you've got the optional range of a teaspoon doesn't mean we all have," said Hermione stily, picking up her quill again.

She was the one who started it," said Harry. "I wouldn't've — she just sort of came at me — and next thing you know she's crying all over me — I didn't know what to do —"

"Don't blame you, mate," said Ron, looking a little king alarmed at the very thought.

"You just had to be nice to her," said Hermione, looking up anxiously. "You know she was, weren't you?"

"Well," said Harry, an unpleasant expression starting to creep up his face, "I sort of — I sort of nudged her on the back a bit."

Hermione looked as though she was training herself from rolling her eyes at the extreme difficulty.

Ron nói: "Một người không thể cảm thấy ngàn ấy thứ một lúc được. Nếu không khéo sẽ bị nổ tung ra."

Hermione lại cầm cây viết lên, gõ gõ của cô nàng lên, nói với một giọng tỏm: "Không phải vì bồ chỉ có một cảm giác tình cảm vừa đủ cho một muỗng trà mà tại này đều vô cảm giống bồ đâu."

Harry nói: "Bạn ấy là người bắt đầu trước. Mình sẽ không bao giờ — Ery ấy chỉ đại khái đi tới bên mình — tiếp theo là bạn ấy khóc suốt trên lưng mình — mình không biết phải làm sao hết —"

Ron có vẻ được cảnh tỉnh bởi chuyện suy nghĩ này, an ủi Harry: "Đừng trách bản thân như vậy chứ, bồ tèo."

Hermione ngược nhìn lên một khoảnh: "Bồ chỉ cần tử tế với bạn mà thôi. Mà bồ có tử tế chứ hả?"

Mặt Harry từ từ nóng lên một cách khó chịu: "Ờ, mình đại khái — vớ rồ nhẹ lên lưng bạn ấy một tí."

Trông nét mặt Hermione như đang hết sức khó khăn mới kềm được nước mắt của mình khỏi lăn tưng xuống má.

Well, I suppose it could have been worse," she said. "Are you going to see him again?"

"I'll have to, won't I?" said Harry. "I've got D.A. meetings, haven't I?"

"You know what I mean," said Hermione impatiently.

Harry said nothing. Hermione's words opened up a whole new vista of frightening possibilities. He tried to imagine going somewhere with Cho — Hogsmeade, perhaps — and being alone with her for hours at a time. Of course, she would have been expecting him to ask her out after what had just happened. . . . The thought made his stomach clench painfully.

"Oh well," said Hermione distantly, as he read in her letter once more, "you'll have plenty of opportunities to ask her."

"What if he doesn't want to ask her?" said Ron, who had been watching Harry with an unusually shrewd expression on his face.

"Don't be silly," said Hermione coolly, "Harry's liked her for ages,

Hermione nói: "Ôi, mình tưởng là còn tệ hơn thế chứ. Bỏ có định gặp lại bạn không?"

Harry nói: "Mình sẽ phải gặp lại cô đúng không? Tại mình còn mấy buổi họp D.A. mà, phải không?"

Hermione nói không chút kiên nhẫn gì hết: "Bỏ biết mình muốn nói gì mà"

Harry không lên tiếng nữa. Những lời của Hermione đã mở ra cả một viễn cảnh mới mẻ về những khả năng đáng sợ. Nó ráng tưởng tượng ra chuyện hẹn hò với Cho ở đâu đó – có lẽ làng Hogsmeade – rồi một mình ở cạnh Cho suốt nhiều tiếng đồng hồ. Dĩ nhiên là Cho cũng sẽ mong đợi Harry hẹn hò đi chơi sau cái chuyện vừa xảy ra... Cái ý tưởng này khiến cho bao nhiêu nỗi sợ của nó quặn lên đau đớn.

Hermione lại một lần nữa vùi đầu vào bức thư đang viết, nói giọng thoải mái: "Mà thôi, bỏ còn có cả đồng cơ hội hẹn hò với bạn ấy..."

Từ này giờ Ron vẫn quan sát Harry với một vẻ mặt lém lỉnh khác thường. Nó nói: "Còn nếu Harry không muốn hẹn hò với bạn ấy thì sao?"

Hermione nói lơ đãng: "Đừng có rầy rầy vậy. Harry thích bạn ấy từ lâu

"Aren't you, Harry?"

He did not answer. Yes, he had liked Cho for ages, but whenever he had imagined a scene involving the two of them it had always featured a Cho who was enjoying herself, as opposed to a Cho who was sobbing uncontrollably against his shoulder.

"Who're you writing the novel to anyway?"

Ron asked Hermione, trying to read a bit of parchment now trailing on the floor. Hermione hitched it up out of sight.

"Viktor."

"Krum?"

"How many other Viktors do we know?"

Ron said nothing, but looked disgruntled. They sat in silence for another twenty minutes, Ron finishing his Transfiguration essay with many grunts of impatience and crossings-out, Hermione writing steadily to the very end of the parchment, rolling it up carefully and sealing it.

"Đúng không, Harry?"

Harry không trả lời. Đúng, nó thích Cho từ lâu lắm rồi, nhưng bất kỳ khi nào nó tưởng tượng ra cái cảnh có hai người với nhau thì nó luôn luôn hình dung nét nổi bật của Cho như một người vui vẻ, trái ngược hẳn với một cô bé Cho khóc thốn thức trên sàn nó không sao đỡ được.

"Nhân tiện hỏi, vậy chứ bồ đang viết thư cho ai vậy?"

Ron hỏi Hermione, thử đọc một chút cái tấm giấy da lúc này đã thòng xuống tới tận sàn. Hermione kéo bức thư khỏi tầm mắt của Ron, đáp:

"Viktor"

"Krum hử?"

"Chứ tại mình biết tới mấy Viktor lận?"

Ron không nói gì nữa, nhưng tỏ vẻ bức mình hết chỗ nói. Ba người ngồi trong im lặng chừng hai mươi phút nữa, Ron làm cho xong bài tập B Hình của nó với rất nhiều cái khịt mũi sứt ruột và gạch xóa, Hermione thì viết đều đều tới tận cuối tấm giấy da, cuộn tròn nó lại một cách cẩn thận xong niêm phong bức thư.

Harry staring into the fire, wishing more than anything that Sirius's head would appear there and give him some advice about girls. But the fire merely crackled lower and lower, until the red embers crumbled into ash and, looking around, Harry saw that they were, yet again, the last in the common room.

Well, 'night," said Hermione, yawning widely, and she set off up the boys' staircase.

What does she see in Krum?" Ron banded as he and Harry climbed the boys' stairs.

Well," said Harry, considering the matter, "I s'pose he's older, isn't he . . . I mean he's an international Quidditch player . . ."

Yeah, but apart from that," said Ron, sounding aggravated. "I mean he's a Gryffindor, isn't he?"

Bit grouchy, yeah," said Harry, whose thoughts were still on Cho.

Harry chỉ ngồi ngó trân trân ngọn lửa trong lò sưởi, ước ao nhất trên đời sao cho cái đầu của chú Sirius lại hiện ra trong ngọn lửa để khuyên bảo đôi lời về bọn con gái. Nhưng ngọn lửa chỉ tí tách cháy thấp dần rồi tắt dần cho đến khi mấy cục than hồng xuống thành tro. Bây giờ nó ngu ngơ nhìn quanh, và một lần nữa, nó thấy ba đứa tụi nó là những người còn cùng còn lại trong phòng sinh hoạt chung.

"Thôi, chúc ngủ ngon." Hermione nói, ngoác miệng rộng mà ngáp dài, cô nàng đi về phía cầu thang của phòng sinh hoạt.

Khi Ron và Harry trèo lên cầu thang về phòng ngủ nam sinh, nó hỏi: "Có thấy thằng Krum có gì hay chứ?"

Harry cân nhắc vấn đề rồi nói: "Mình cho là anh ta lớn tuổi hơn, chứ không... và anh ta lại là cầu thủ Quidditch thế giới..."

Ron tỏ ra cáu gắt thêm: "Ừ, nhưng mà ngoài cái đó ra, mình thấy hắn là một thằng tòi bản tính, chứ không?"

Đầu óc của Harry vẫn còn vướng vấn hình ảnh Cho, nên nó đáp xu

They pulled off their robes and put pajamas in silence; Dean, Seamus, and Neville were already asleep. Harry took his glasses on his bedside table and got into bed but did not pull the coversings closed around his four-square feet; instead he stared at the patch of starry sky visible through the window next to Neville's bed. If he had known, at that time last night, that in twenty-four hours' time he would have kissed Cho Chang . . .

"Night," grunted Ron, from nowhere to his right.

"Night," said Harry.

Maybe next time . . . if there was a next time . . . she'd be a bit happier. He ought to have asked her out; she had probably been expecting it and was probably really angry with him . . . or was she lying in bed, still crying about Cedric? He did not know what to think. Hermione's explanation had made it all seem more complicated rather than easier to understand.

That's what they should teach us, he thought, turning over onto his

"Ừ, một thằng tòi bản tính."

Tụi nó cởi áo chùng ra rồi lặng mặc đồ ngủ vào. Dean, Seamus, Neville đã ngủ say rồi. Harry đặt cặp mắt kiếng của nó lên cái bàn cạnh giường ngủ rồi trèo lên giường nhưng không kéo kín lại mấy tấm màn giường quanh bốn cây cọc giường ngủ; thay vào vậy, nó nằm nhìn đăm đăm lên mái trời đầy sao, thấy được qua khung cửa sổ bên cạnh giường của Neville. Phải như nó biết được, vào giờ này đã qua, rằng trong vòng hai mươi bốn giờ tới nó được hôn Cho Chang...

Từ đâu đó bên phải của Harry, tiếng Ron quàu quạu: "Ngủ ngon"

Harry nói: "Ngủ ngon"

Có thể lần sau... nếu còn có lần sau... Cho sẽ vui hơn một chút. Nó rên hện Cho đi chơi; Cho có lẽ đã chờ đợi điều đó và bây giờ đang thực sự ghen hờn nó... Hay là Cho đang nằm trên giường mà khóc nhớ Cedric? Không biết phải nghĩ sao nữa. Lời giải thích của Hermione khiến cho chuyện dường như rối rắm thêm chứ không dễ hiểu hơn chút nào hết.

Lẽ ra ở đây người ta phải dạy cho mình chuyện đó, nó trở mình t

*... how girls' brains work . . . it'd be
re useful than Divination anyway. . .*

Neville snuffled in his sleep. An owl
flitted somewhere out in the night.

Harry dreamed he was back in the
D.A. room. Cho was accusing him of
kissing her there under false pretenses;
she said that he had promised her a
hundred and fifty Chocolate Frog cards
and he showed up. Harry protested. . . .
Cho shouted, "*Cedric gave me loads of
Chocolate Frog cards, look!*"

And she pulled out fistfuls of cards
from inside her robes and threw them
into the air, and then turned into
Hermione, who said, "*You did promise
me; you know, Harry. . . . I think you'd
better give her something else instead.
How about your Firebolt?*"

And Harry was protesting that he
could not give Cho his Firebolt
because Umbridge had it, and anyway
the whole thing was ridiculous, he'd
better come to the D.A. room to put up
the Christmas baubles shaped like
Dobby's head. . . .

giường, nằm nghiêng, và suy nghĩ
Chuyện đầu óc con gái nghĩ ngợi
sao... dù sao thì cũng sẽ có ích lợi hơn
nhiều so với môn Tiên tri bói toán.

Neville mơ ú ớ trong giấc ngủ. Một
con cú rúc lên đâu đó ngoài trời đêm

Harry mơ thấy nó trở lại căn phòng
D.A. họp mặt. Cho đang buộc tội nó
thụ hút cô nàng đến đó bằng những
đồng kịch vờ vĩnh; Cho còn nói nó
hứa tặng cô nàng một trăm năm ch
thẻ nhái sôcôla nếu cô nàng đến k
Harry phản đối... Cho hét lên, "*A
Cedric tặng em cả đồng thẻ n
sôcôla, coi nè.*"

Và cô nàng rút từ bên trong tấm
chùng ra một nắm thẻ rồi quăng
chúng lên không trung, và rồi quay
Hermione. Hermione nói "*Harry, bồ
hứa với bạn ấy, bồ cũng biết... m
nghĩ tốt nhất bồ nên tặng bạn ấy r
cái gì khác để đền bù... hay là tặng
cây Tia Chớp?...*"

Harry phản đối là nó không thể tặng
Cho cây Tia Chớp, bởi vì mụ Umbridge
đang câu lưu cây chổi, với lại toàn
câu chuyện này thật khôi hài, nó
đến phòng họp D.A. để treo lên ba
đồ trang trí lễ Giáng Sinh lè lẹt

The dream changed. . . .

His body felt smooth, powerful, and impenetrable. He was gliding between gleaming metal bars, across dark, cold shadows. . . . He was flat against the floor, sliding along on his belly. . . . It was dark, yet he could see objects around him shimmering in strange, vibrant colors. . . .

He was turning his head. . . . At first glance, the corridor was empty . . . but . . . a man was sitting on the floor ahead, his chin drooping onto his chest, his outline gleaming in the dark.

Harry put out his tongue. . . . He detected the man's scent on the air. . . . The man was alive but drowsing . . . sitting in front of a door at the end of the corridor.

Harry longed to bite the man . . . but he must master the impulse. . . . He had more important work to do. . . .

But the man was stirring . . . a silvery

hình dạng giống cái hình của Dooku
thôi mà...

Giấc mơ thay đổi...

Thân thể nó trở nên trơn nhẵn, cứng
sức mạnh, và dẻo dai linh động.
Nó đang trượt lướt giữa những thanh kim
loại bóng loáng, băng qua bóng tối,
lạnh... nó trượt sát đất, lướt tới bề
bụng... Trời rất tối, nhưng nó vẫn
có thể nhìn thấy những vật thể chập
chờn quanh tỏa sáng lung linh rực rỡ lạ
lùng...

Nó đang quay đầu lại... Thoạt nhìn
thì thấy hành lang trống vắng... nhưng
không... một người đàn ông đang nằm
trên sàn đằng trước, cằm gục xuống
tận ngực, hình thù của ông ta hiện rõ
mờ trong bóng tối...

Harry thè lưỡi ra... Nó đánh
được mùi của người đàn ông trước
không khí... ông ta vẫn còn sống
nhưng đang lơ mơ đang ngủ... ngồi
phía trước một cánh cửa ở cuối hành
lang...

Harry thèm muốn cắn người đàn
ông đó... nhưng nó phải chế ngự
thôi thúc đó... Nó còn có chuyện quan
trọng hơn phải làm...

Nhưng người đàn ông cục cựa

ak fell from his legs as he jumped to feet; and Harry saw his vibrant, rred outline towering above him, v a wand withdrawn from a belt. . . .

he had no choice. . . . He reared h from the floor and struck once, ce, three times, plunging his fangs eply into the man's flesh, feeling his splinter beneath his jaws, feeling warm gush of blood. . . .

The man was yelling in pain . . . then fell silent. . . . He slumped backward ainst the wall . . . Blood was attering onto the floor . . .

His forehead hurt terribly. . . . It was ring fit to burst. . . .

Harry! HARRY!"

He opened his eyes. Every inch of body was covered in icy sweat; his lcovers were twisted all around him a straitjacket; he felt as though a te-hot poker was being applied to forehead.

Harry!"

một cái áo khoác óng ánh bạc rút k chân ông ta khi ông ta vùng đứng d và Harry nhìn thấy hình dáng lung l rất ấn tượng của người này vươn c bên trên nó. Nó nhìn thấy một cây c phép được rút ra từ thắt lưng...

Nó không còn chọn lựa nào khác Nó ngóc lên cao khỏi sàn nhà và một, hai, ba lần, cắn phập răng n của nó sâu vào sớ thịt của người c ông, cảm thấy xương sườn của ông vỡ vụn dưới quai hàm của nó, c thấy dòng máu ấm...

Người đàn ông thét lên trong c đớn... rồi ông ta nín lặng... Nó ngược lại thụp xuống tựa vào b tường... máu đang văng tung tóe t sàn...

Trán nó nhức nhối dễ sợ... nó c nhức đến nỗi phải gào lên...

"Harry! HARRY!"

Nó mở mắt ra. Toàn thân nó chõ r cũng tịn mồ hôi lạnh ngất; khăn xuống của nó xoắn chặt chung qua mình như một cái áo bó; nó cảm th như thể có một que cời cực nóng đạ dí vào trán nó.

"Harry!"

Ron was standing over him looking extremely frightened. There were more warts at the foot of Harry's bed. He rubbed his head in his hands; the pain was blinding him. . . . He rolled over and vomited over the edge of the mattress.

"He's really ill," said a scared voice. "Should we call someone?"

"Harry! Harry!"

He had to tell Ron, it was very important that he tell him. . . . Taking short gulps of air, Harry pushed himself into bed, willing himself not to throw up again, the pain half-blinding him.

"Your dad," he panted, his chest heaving. "Your dad's . . . been attacked."

"What?" said Ron incomprehendingly.

"Your dad! He's been bitten, it's poisonous, there was blood everywhere . . ."

"I'm going for help," said the same scared voice, and Harry heard footsteps running out of the dormitory.

Ron đang đứng bên cạnh cúi xuống nhìn nó, tỏ vẻ khiếp đảm cực kỳ. Phía dưới chân giường nó còn có thêm một hình bóng khác nữa. Harry đưa tay chặt đầu, cơn đau làm nó hoa mắt không còn nhìn thấy gì nữa... Nó nhìn mình qua và nôn thốc ra mép nệm.

Một giọng hoảng hốt kêu lên: "Bệnh nặng rồi. Tội mình có nên kêu không?"

"Harry! Harry!"

Nó phải nói với Ron, nó cần phải nói với Ron, điều này rất quan trọng... Harry lấy một hơi sâu, nó cố gượng ngồi dậy trên giường, cố nhịn để không bị nôn nữa, cơn đau làm nó hoa mắt tai rời.

Nó thở hổn hển, ngực phập phồng. "Ba của bò... ba của bò đã bị cắn..."

Ron hỏi lại, có vẻ chẳng hiểu gì hết. "Cái gì?"

"Ba của bò ấy! Ba bò bị cắn, rất nguy hiểm, máu chảy khắp nơi..."

Cái giọng hoảng hốt lúc nãy lại vang lên: "Mình đi kiếm người giúp đi."

Harry, mate," said Ron uncertainly, u . . . you were just dreaming . . ."

No!" said Harry furiously;

It was crucial that Ron understand. It wasn't a dream . . . not an ordinary dream. . . . I was there, I saw it. . . . I saw it . . ."

He could hear Seamus and Dean laughing but did not care. The pain in his forehead was subsiding slightly, though he was still sweating and shivering feverishly. He retched again and then Ron leapt backward out of the doorway.

"Harry, you're not well," he said anxiously. "Neville's gone for help . . ."

"I'm fine!" Harry choked, wiping his sweat from his forehead with the sleeve of his pajamas and shaking his head uncontrollably.

"There's nothing wrong with me, it's just your dad you've got to worry about — you need to find out where he is — he's

Harry nghe tiếng bước chân chạy khỏi phòng ngủ.

Ron ngập ngừng nói: "Harry ơi, Harry ơi, bò... bò chỉ nằm chiêm bao mà.."

Harry tức giận nói: "Không!"

Điều tối quan trọng là Ron phải hiểu. "Đó không phải là một giấc mơ bình thường... mình có mặt ở đó, mình nhìn thấy... Chính mình đã làm chuyện đó..."

Nó nghe tiếng Dean và Seamus cười, nhưng nó không bận tâm. Cơn đau trên trán nó dịu đi một chút, nhưng dù nó vẫn toát mồ hôi và run rẩy bần thần. Nó lại ói mửa và Ron nhảy lùi lại tránh chỗ.

"Harry, bò không được khỏe," Fred và George nói. "Neville đã đi kiếm người giúp đỡ rồi..."

Harry nuốt xuống, chùi miệng vào tay áo và run lập cập, không sao tự trấn an được. Nó nói: "Mình khỏe mà!"

"Mình không sao hết, nhưng chuyện của ba bò là người mình thấy đáng lo lắng — tại mình cần phải truy ra nơi hiện giờ ba bò đang ở đâu — ba

eding like mad — I was — it was a
je snake . . .”

He tried to get out of bed but Ron
shed him back into it; Dean and
amus were still whispering
newhere nearby. Whether one
ute passed or ten, Harry did not
ow; he simply sat there shaking,
ling the pain recede very slowly
n his scar. . . . Then there were
ried footsteps coming up the stairs,
l he heard Neville’s voice again.

Over here, Professor . . .”

Professor McGonagall came
rying into the dormitory in her tartan
ssing gown, her glasses perched
sidedly on the bridge of her bony
se.

What is it, Potter? Where does it
t?”

He had never been so pleased to
e her; it was a member of the Order
the Phoenix he needed now, not
neone fussing over him and
scribing useless potions.

It’s Ron’s dad,” he said, sitting up
ain. “He’s been attacked by a snake

chảy máu như điên — mình là — m
đã là một con rắn khổng lồ...”

Harry cố gắng ra khỏi giường
nhưng Ron đẩy nó ngã trở xuống
Dean và Seamus vẫn còn rù rì đầu
gần đấy. Harry không biết là thời g
vừa trôi qua là một phút hay m
phút; nó chỉ ngồi đó mà run lập c
cảm thấy cơn đau ở vết thẹo từ t
trán từ từ nguôi đi... Và rồi có tiế
chân bước háp tấp lên cầu thang,
nó nghe tiếng Neville một lần nữa:

"Thưa cô, ở đây ạ..."

Giáo sư McGonagall vội vã đi v
phòng ngủ trong tấm áo khoác ng
bộ đồ ngủ bằng vải len kẻ ô vuô
cặp mắt kiếng của bà nằm trể xuố
giữa sống mũi xương xẩu.

"Chuyện gì vậy, Potter? Bị thương
chỗ nào?"

Harry chưa bao giờ thấy mừng
khi gặp giáo sư McGonagall như
này. Lúc này nó đang cần gặp r
thành viên của Hội kín Phượng Hoà
chứ không phải một người nào đó là
xăng bên nó rồi kê toa cho nó cả đ
thuốc vô hiệu.

Harry cố gắng ngồi dậy một lần n
"Chính là ba Ron ạ. Bác ấy bị tấn c

"It's serious, I saw it happen."

"What do you mean, you saw it happen?" said Professor McGonagall, her dark eyebrows contracting.

"I don't know. . . . I was asleep and I wasn't there . . ."

"You mean you dreamed this?"

"No!" said Harry angrily. "Would none of them understand?"

"I was having a dream at first about something completely different, something stupid . . . and then this interrupted it. It was real, I didn't imagine it, Mr. Weasley was asleep on the floor and he was attacked by a giant snake, there was a load of people, he collapsed, someone's got to find him out where he is . . ."

Professor McGonagall was gazing at Harry through her lopsided spectacles as she looked through the window, looking enough horrified at what she was seeing.

"I'm not lying, and I'm not mad!" Harry told her, his voice rising to a

and being very loud, he saw the thing happen."

Two dark eyebrows of Professor McGonagall narrowed, she asked: "Can you tell me what you saw happen?"

"I don't know... I was asleep and I wasn't there..."

"You mean you dreamed this?"

"No!" Harry tức giận kêu lên, "Họ không thể hiểu được điều gì?"

"Lúc đầu con nằm chiêm bao những chuyện hoàn toàn khác, rồi chuyện này xảy ra. Nó xảy ra thật sự, con không tưởng tượng đâu. Ông Weasley đang ngồi ngủ trên sàn thì bị một con rắn khổng lồ tấn công, máu bị chảy nhiều lắm, ông ấy ngã, phải có ai đi tìm ông ấy đang ở đâu..."

Giáo sư McGonagall chăm chú nhìn Harry qua cặp mắt kính nằm trễ trên mũi và dường như hoảng sợ khi bà nhìn thấy.

Harry nói với bà, giọng lớn dần, rồi hét. "Con không nói dối, con

out. "I tell you, I saw it happen!"

I believe you, Potter," said Professor
Gonagall curtly. "Put on your
ssing-gown — we're going to see
headmaster."

không điên! Con nói với cô, con
nhìn thấy việc xảy ra!"

Giáo sư McGonagall nói gọn: "Cô
con, Potter. Mặc đồ vào – chúng ta c
gặp thầy hiệu trưởng."

— CHƯƠNG 22 —

**ỆNH VIỆN THÁNH MUNGO CHUYÊN TRỊ THƯƠNG TÍCH
VÀ BỆNH TẬT PHÁP THUẬT**

***MUNGO'S HOSPITAL FOR MAGICAL MALADIES AND
INJURIES***

Harry was so relieved that she was taking him seriously that he not hesitate, but jumped out of bed once, pulled on his dressing gown, and pushed his glasses back onto his nose.

"Weasley, you ought to come too," said Professor McGonagall.

They followed Professor McGonagall past the silent figures of Neville, Dean, and Seamus, out of the dormitory,

Harry cảm thấy bớt căng thẳng trước lời của giáo sư McGonagall coi trọng nói của nó, nên nó không một chốc ngập ngừng, nhảy ra khỏi giường ngay, choàng tấm áo khoác ra ngoài bộ đồ ngủ, và đeo lại cặp mắt kiếng sáng mũi.

Giáo sư McGonagall nói: "Weasley con cũng nên đi theo."

Tụi nó đi theo giáo sư McGonagall ngang qua những dáng hình im lặng của Neville, Dean và Seamus, ra khỏi

vn the spiral stairs into the common m, through the portrait hole, and off ng the Fat Lady's moonlit corridor.

Harry felt as though the panic inside i might spill over at any moment; he nted to run, to yell for Dumbledore.

Mr. Weasley was bleeding as they ked along so sedately, and what if se fangs (Harry tried hard not to k "my fangs") had been poisonous?

They passed Mrs. Norris, who turned lamplike eyes upon them and sed faintly, but Professor Gonagall said, "Shoo!" Mrs. Norris nk away into the shadows, and in a / minutes they had reached the ne gargoyle guarding the entrance Dumbledore's office.

Fizzing Whizbee," said Professor Gonagall.

The gargoyle sprang to life and leapt de; the wall behind it split in two to eal a stone staircase that was

phòng ngủ, đi xuống cầu thang xc bằng đá để vào phòng sinh h chung, rồi chui qua cái lỗ chân dung hàng lang Bà Béo tràn ngập ánh trắ

Harry cảm thấy như thể cơn hoặ loạn bên trong nó có thể tràn ra bất lúc nào; nó muốn chạy, muốn hét tên cụ Dumbledore.

Trong khi nó và Ron và giáo McGonagall đi thông dong dọc hà lang thì ông Weasley đang chảy m trầm trọng, và nếu mấy cái răng n đó (Harry cố gắng không nghĩ là "n cái răng nanh của mình") có nọc c thì sao?

Ba người đi ngang qua con mèo Norris, nó dõ hai con mắt như hai bầ đèn theo họ và gừ rít khe khẽ, như giáo sư McGonagall xua nó "Xù!" Norris lẩn vào bóng tối ngay. Chỉ trc vòng vài phút sau, và ba người c trước cột tượng đá hình đầu thú ca gác lối vào văn phòng cụ Dumbledor

Giáo sư McGonagall nói: "Ông bọt vèo vèo."

Cái đầu thú bừng sống dậy và n vọt sang một bên; bức tường đầng s tách ra làm hai, để lộ một cái c thang bằng đá đang chuyển động

ving continuously upward like a
ral escalator.

The three of them stepped onto the
ving stairs; the wall closed behind
m with a thud, and they were
ving upward in tight circles until they
ched the highly polished oak door
n the brass knocker shaped like a
fin.

Though it was now well past
Inight, there were voices coming
n inside the room, a positive babble
them. It sounded as though
mbledore was entertaining at least a
zen people.

Professor McGonagall rapped three
es with the griffin knocker, and the
ces ceased abruptly as though
neone had switched them all off.
e door opened of its own accord and
fessor McGonagall led Harry and
n inside.

The room was in half darkness; the
ange silver instruments standing on
les were silent and still rather than
irring and emitting puffs of smoke as
y usually did.

liên tục như cái thang máy xoắn t
ốc.

Cả ba người bước lên cái cầu thang
chuyển động đó; bức tường đóng
một cái uych sau lưng họ, và họ đều
chuyển lên cao theo những vòng xoắn
khít khao, cho đến khi họ đến đầu
một cánh cửa bằng gỗ sồi được đánh
bóng cực kỳ cao cấp với một cái tay
gỗ cửa bằng đồng có hình dạng r
con điều sư – mình sư tử đầu chim.

Mặc dù lúc này đã quá nửa đêm k
lâu, từ bên trong căn phòng vẫn v
lên tiếng nói, rõ ràng là đang búp
về họ. Nghe có vẻ như cụ Dumbled
đang tiếp ít nhất một tá người tr
phòng.

Giáo sư McGonagall cầm cái búa
cửa nhẹ ba lần, và mọi tiếng nói
ngọt nín lặng như thể ai đó vừa vặn
chúng đi. Cánh cửa tự mở ra cùng
đó và giáo sư McGonagall dẫn H
cùng Ron bước vào bên trong.

Căn phòng chìm trong cảnh tranh
tranh sáng; những dụng cụ bằng k
lạ lủng đẽ trên bàn đều im lặng và t
lại chứ không kêu vo vo và nhả ra t
bụi khói như chúng vẫn thường l
vậy.

The portraits of old headmasters and admistresses covering the walls were all snoozing in their frames. Behind the door, a magnificent red-gold bird the size of a swan dozed on its perch with its head under its wing.

Oh, it's you, Professor McGonagall . . . and . . . ah."

Dumbledore was sitting in a high-backed chair behind his desk; he leaned forward into the pool of candlelight illuminating the papers laid out before him. He was wearing a magnificently embroidered purple-and-gold dressing gown over a snowy-white nightshirt, but seemed wide awake, his penetrating light-blue eyes fixed intently upon Professor McGonagall.

Professor Dumbledore, Potter has had a . . . well, a nightmare," said Professor McGonagall. "He says . . ."

It wasn't a nightmare," said Harry quickly.

Professor McGonagall looked

Những bức chân dung của các cố vấn hiệu trưởng cũ của trường Hogwarts treo kín trên tường đang rùng rợn gà ngủ gật trong mấy cái khung tranh. Đằng sau cánh cửa, một con chim bằng con ngỗng lông màu đỏ và vàng chói hết sức lộng lẫy đang đậu trên một nhánh cây và dụi đầu dưới cái mà ngủ.

"À, hóa ra là cô, giáo sư Mc... và A!"

Cụ Dumbledore đang ngồi trong chiếc ghế có lưng dựa rất cao đặt phía sau cái bàn giấy, cụ chồm tới trước một vũng ánh sáng tạo nên bởi những ngọn nến đang chiếu sáng lên giấy tờ đặt trước mặt cụ. Cụ mặc chiếc áo khoác thêu chỉ màu tím và vàng bên ngoài cái áo ngủ trắng như tuyết nhưng trông cụ có vẻ hết sức tỉnh táo cặp mắt xanh sáng của cụ nhìn xuyên suốt nhìn chăm chăm giáo sư McGonagall một cách cố tình.

Giáo sư McGonagall nói: "Thưa giáo sư Dumbledore, Potter có một... và một cơn ác mộng. Trò ấy nói..."

Harry lập tức đính chính: "Đó khác phải là ác mộng."

Giáo sư McGonagall ngoảnh lại nhìn

und at Harry, frowning slightly.

Very well, then, Potter, you tell the headmaster about it.”

“I . . . well, I was asleep . . .” said Harry and even in his terror and his desperation to make Dumbledore understand he felt slightly irritated that the headmaster was not looking at him, but was examining his own interlocked fingers.

But it wasn't an ordinary dream . . . it was real. . . . I saw it happen . . .” He took a deep breath, “Ron's dad — Mr. Weasley — has been attacked by a giant snake.”

The words seemed to reverberate in the air after he had said them, slightly ridiculous, even comic. There was a pause in which Dumbledore leaned back and stared meditatively at the ceiling. Ron looked from Harry to Dumbledore, white-faced and shocked.

“How did you see this?” Dumbledore asked quietly, still not looking at Harry.

Harry, hơi cau mày:

“VẬY THÌ, THÔI, POTTER, CON HÃY KỂ CHUYỆN ĐÓ CHO THẦY HIỆU TRƯỞNG BIẾT.”

“Dạ, con... con đang ngủ....” Harry nói, và ngay cả trong cơn hoảng loạn và tuyệt vọng, nó vẫn tìm cách làm cho thầy hiệu trưởng hiểu là nó cảm thấy thất vọng vì thầy hiệu trưởng vẫn không nhìn thẳng vào nó, mà cứ chăm chăm xem xét mấy ngón tay đan cài vào nhau.

“Nhưng đó không phải là một giấc mơ chiêm bao bình thường... nó thật... Con nhìn thấy việc xảy ra. Nó hít một hơi sâu rồi nói tiếp: “Ba của Ron – bác Weasley – đã bị một con rắn khổng lồ tấn công.”

Mấy lời nói đó dường như dội trong không gian, sau khi Harry thốt ra nghe hơi buồn cười, thậm chí khôi hài. Một lúc im lặng trong khi Dumbledore ngả lưng ra sau và để đầu gối chiêu tư lự ngắm cái trần nhà. Ron nhìn thầy hiệu trưởng lại nhìn Harry, cau mày nó trắng bệch và hết sức sửng sốt.

Vẫn không nhìn Harry, Dumbledore lặng lẽ hỏi: “Con đã nhìn thấy việc này bằng cách nào?”

Well . . . I don't know," said Harry, anger angrily — what did it matter? beside my head, I suppose —"

You misunderstand me," said Dumbledore, still in the same calm tone. "I mean . . . can you remember where you were positioned as I watched this attack happen? Were you perhaps standing beside the victim, or else looking down on the scene from above?"

This was such a curious question that Harry gaped at Dumbledore; it was almost as though he knew . . .

"I was the snake," he said. "I saw it from the snake's point of view . . ."

Nobody else spoke for a moment, and Dumbledore, now looking at Ron, who was still whey-faced, said in a new and sharper voice,

"Is Arthur seriously injured?"

"Yes," said Harry emphatically - Why were they all so slow on the uptake, why did they not realize how much a person would be hurt when fangs that long pierced their skin? And why could Dumbledore not show him the courtesy of looking at him?

Harry đáp, hơi tức tối – điều đó quan trọng nhằm gì chứ? "Dạ... con không biết. Ở trong đầu con, con cho là —"

Cụ Dumbledore vẫn giữ nguyên giọng bình thản. "Con hiểu làm thế nào rồi. Thầy muốn hỏi là... con có thể nhớ vị trí của con khi quan sát tấn công diễn ra không? Có thể con đứng bên cạnh nạn nhân, hay từ đó đó trên cao nhìn xuống hiện trường?"

Đây là một câu hỏi tử mỉ mỉ lạ lùng khiến Harry há hốc mồm ngó Dumbledore; nghe gần như thể cụ đã biết rồi...

"Con là con rắn đó. Con đã nhìn thấy tất cả việc đó từ mắt rắn..."

Mất một lát, không một ai nói tiếp, rồi cụ Dumbledore nhìn Ron vẫn còn xanh xám mặt mũi, và cất một giọng nói sắc lẹm:

"Bác Arthur bị thương có nặng không?"

"Dạ có!" Harry đáp dứt khoát và rõ ràng. - Tại sao mà tất cả thầy cô đều chậm hiểu đến như vậy, chẳng lẽ họ không biết là một người chảy máu nhiều như thế nào khi bị những răng nanh dài như vậy cắm phập vào?

But Dumbledore stood up so quickly that Harry jumped, and addressed one of the old portraits hanging very near the ceiling.

"Everard?" he said sharply. "And you, Dilys!"

A sallow-faced wizard with short, dark bangs and an elderly witch with long silver ringlets in the frame beside him, both of whom seemed to have been in the deepest of sleeps, opened their eyes immediately.

"You were listening?" said Dumbledore.

The wizard nodded, the witch said, "Naturally."

"The man has red hair and glasses," said Dumbledore. "Everard, you will need to raise the alarm, make sure he is surrounded by the right people —"

Both nodded and moved sideways out of their frames, but instead of

hông sao? Mà tại sao cụ Dumbledore không dành cho nó cái lịch sự xã giao thông thường là nhìn thẳng vào nó?

Nhưng cụ Dumbledore đã đứng lên nhanh nhẹn đến nỗi khiến Harry ngạc nhiên, và cụ nói với một trong mấy bức chân dung cũ kỹ treo rất sát trần nhà.

Giọng cụ sắc bén uy quyền: "Ông Everard? Và bà nữa, Dilys!"

Một pháp sư mặt mày xám ngắt, tóc đen cắt ngang trán, và trong cái khung tranh bên cạnh lão là một mục phụ tóc cao niên kỹ tóc bạch kim dài quấn quanh đầu, cả hai đều có vẻ như đang ngủ say cực kỳ, nhưng lại mở mắt ra ngay lập tức.

Cụ Dumbledore hỏi: "Ông có nghe chứ?"

Lão pháp sư gật đầu, còn mục phụ thì đáp: "Đương nhiên."

Cụ Dumbledore nói: "Người đàn ông có tóc đỏ đeo mắt kính. Ông Everard, ông sẽ cần phải tăng cường báo động phải bảo đảm là cử đúng người đi tìm ông ta và phải tìm ra —"

Cả hai gật đầu và di chuyển ra khỏi khung tranh của họ, nhưng thay

erging in neighboring pictures (as ally happened at Hogwarts), neither ppeared; one frame now contained hing but a backdrop of dark curtain, other a handsome leather chair.

Harry noticed that many of the other admasters and mistresses on the ls, though snoring and drooling st convincingly, kept sneaking eks at him under their eyelids, and suddenly understood who had been ing when they had knocked.

Everard and Dilys were two of gwarts's most celebrated Heads,"

Dumbledore said, now sweeping und Harry, Ron, and Professor Gonagall and approaching the gnificent sleeping bird on his perch side the door.

Their renown is such that both have traits hanging in other important zarding institutions. As they are free move between their own portraits y can tell us what may be opening somewhere.."

xuất hiện trong những bức tranh k cạnh (như chuyện thường xảy ra trường Hogwarts), thì lần này khác người nào tái xuất hiện nữa; một khung hiện giờ chẳng còn cái gì ng cái nền hậu cảnh đen thui, còn khung tranh kia chỉ còn trơ mỗi cái g bàn da xinh xắn.

Harry nhận thấy nhiều thầy cô h trưởng khác trên mấy bức tường, n dù có vẻ như đang ngáy khò khò nhều dãi một cách say sưa cực vẫn tiếp tục nhìn trộm nó dưới mi r khép hờ, và nó chợt hiểu ra những đã rì rầm nói chuyện khi giáo McGonagall gõ cửa phòng.

"Ông Evarard và bà Dilys là trong số những hiệu trưởng Hogwa nổi tiếng nhất."

Cụ Dumbledore nói, cụ đang đi về qua Harry, Ron và giáo sư McGona để đến gần con chim lộng lẫy đạ ngủ say trên cành cây đằng sau cá cửa.

"Họ nổi tiếng đến nỗi cả hai đều chân dung treo ở nhiều học viện Ph thuật khác nhau. Và bởi vì họ tự thoải mái lui tới giữa những bức ch dung của họ, nên họ có thể kể c

But Mr. Weasley could be anywhere!" said Harry.

"Please sit down, all three of you," said Dumbledore, as though Harry had spoken.

"Everard and Dilys may not be back for several minutes. . . . Professor McGonagall, if you could draw up extra chairs . . ."

Professor McGonagall pulled her wand from the pocket of her dressing gown and waved it; three chairs appeared out of thin air, straight-backed and wooden, quite unlike the comfortable chintz armchairs that Dumbledore had conjured back at Harry's hearing.

Harry sat down, watching Dumbledore over his shoulder. Dumbledore was now stroking Fawkes's plumed golden head with his right finger. The phoenix awoke immediately. He stretched his beautiful neck high and observed Dumbledore through bright, dark eyes.

"We will need," said Dumbledore

chúng ta biết những chuyện có thể đang diễn ra ở chỗ khác..."

Harry kêu lên: "Nhưng bác Weasley có thể đang ở bất kỳ nơi đâu!"

"Ba người ngồi xuống đi nào." Dumbledore nói tiếp như thể không nghe Harry nói gì cả.

"Ông Evarard và bà Dilys có thể về trong nhiều phút nữa... Giáo sư McGonagall, giá như cô có thể lấy thêm vài cái ghế nữa..."

Giáo sư McGonagall rút cây đũa phép của bà ra khỏi túi áo khoác bên ngoài bộ đồ ngủ và vẫy nó một cái; cái ghế xuất hiện từ chốn không trung, ghế gỗ lưng thẳng, không giống với bất kỳ cái ghế bành bọc vải hoa mà Dumbledore đã hóa phép ở phiên tòa kỷ luật xử Harry.

Harry ngồi xuống ghế, ngoái qua vai nhìn theo cụ Dumbledore. Lúc này Dumbledore đang dùng một ngón tay nhíp nhẹ nhẹ lên cái đầu vàng phủ lông vũ của con Fawkes. Con chim phượng hoàng thức dậy ngay tức khắc. Nó vươn cái đầu xinh đẹp lên cao và quan sát cụ Dumbledore bằng đôi mắt đen lóng lánh.

Cụ Dumbledore nói nhỏ với c

y quietly to the bird, "a warning."

There was a flash of fire and the phoenix had gone.

Dumbledore now swooped down on one of the fragile silver instruments whose function Harry had never known, carried it over to his desk, sat down facing them again, and tapped it gently with the tip of his wand.

The instrument tinkled into life at once with rhythmic clinking noises. Tiny puffs of pale green smoke issued from the minuscule silver tube at the top.

Dumbledore watched the smoke carefully, his brow furrowed, and after a few seconds, the tiny puffs became a steady stream of smoke that thickened and coiled in the air. . . .

A serpent's head grew out of the end of it, opening its mouth wide. Harry wondered whether the instrument was confirming his story: He looked eagerly

phượng hoàng: "Chúng ta cần cảnh báo."

Một ngọn lửa nhá lên và c phượng hoàng biến mất.

Cụ Dumbledore bây giờ cúi xuống một trong những dụng cụ bằng kim loại mong manh mà chức năng của chúng Harry chưa bao giờ được biết. Cụ đã gõ cái món đồ đó về bàn giấy của cụ, nó xuống và lại đối diện với giáo sư McGonagall và bọn Harry. Cụ nhấp nhẹ đầu cây đũa phép của cụ lên vật đó.

Dụng cụ này lập tức bừng lên sống với những tiếng leng keng nhỏ nhàng. Mấy bụm khói tí hon màu xanh lục nhạt bốc lên từ cái ống nhỏ màu bạc lấp lánh trên đỉnh của dụng cụ này.

Cụ Dumbledore ngấm làn khói rất loãng, trán của cụ chau lại thành rãnh và vài giây sau, những bụm khói tí hon trở thành một luồng khói đều đặn mạnh mẽ, bốc lên tới không trung dày đặc và cuộn xoắn lại...

Một cái đầu rắn mọc ra từ cuối luồng khói, há cái miệng rộng hoác. Harry hỏi có phải cái dụng cụ đó đang thể định lại câu chuyện của nó không:

Dumbledore for a sign that he was not, but Dumbledore did not look up.

"Naturally, naturally," murmured Dumbledore apparently to himself, still observing the stream of smoke without the slightest sign of surprise. "But in whose presence divided?"

Harry could make neither head nor tail of this question. The smoke serpent, however, split itself instantly into two snakes, both coiling and writhing in the dark air.

With a look of grim satisfaction Dumbledore gave the instrument another gentle tap with his wand: The rattling noise slowed and died, and the smoke serpents grew faint, became a misty haze, and vanished.

Dumbledore replaced the instrument on its spindly little table; Harry saw many of the old headmasters in the crowd follow him with their eyes, but, realizing that Harry was watching them, hastily pretend to be sleeping or reading.

háo hức nhìn cụ Dumbledore để tìm một dấu hiệu chứng tỏ rằng nó đúng nhưng cụ Dumbledore không thèm ngước đầu lên.

"Đương nhiên, đương nhiên," Dumbledore lầm bầm, rõ ràng là cụ nói với chính mình, vẫn quan sát luồng khói mà không tỏ một chút biểu hiện ngạc nhiên nào. "Nhưng về bản chất thì tách biệt à?"

Harry không thể hiểu được đầu óc tai nheo của câu hỏi này. Tuy nhiên ngay khi đó, con rắn khói tự tách mình ra làm hai con rắn, cả hai đều cuộn quăn nhau và uốn éo trong không gian tăm tối.

Với một vẻ hài lòng dứt khoát, Dumbledore gõ cây đũa phép lên cái dụng cụ đó một lần nữa: tiếng kêu leng keng chậm lại và tắt đi, hai con rắn khói sương không hình dạng, rồi biến mất.

Cụ Dumbledore đặt cái dụng cụ trở lại chỗ cũ trên cái bàn nhỏ mà ông khảm; Harry thấy nhiều ông học trưởng cũ trong mấy bức chân dung đưa mắt dõi theo nó, rồi khi nhận thấy Harry quan sát lại họ, họ bèn vội vã giả bộ ngủ trở lại.

Harry wanted to ask what the strange silver instrument was for, but before he could do so, there was a shout from the top of the wall to their right; the wizard called Everard had appeared in his portrait, panting heavily.

"Dumbledore!"

"What news?" said Dumbledore at once.

"I yelled until someone came running," said the wizard, who was wiping his brow on the curtain behind him, "said I'd heard something coming downstairs — they weren't sure whether to believe me but went down to check — you know there are portraits down there to watch from. Anyway, they carried him up a few minutes later. He doesn't look good, his face covered in blood, I ran along to see if I could get a good look at it in Cragg's portrait to get a good view as they left —"

"Good," said Dumbledore as Ron made a convulsive movement, "I take it that you will have seen him arrive, then?"

"And moments later, the silver-

Harry muốn hỏi cái dụng cụ bằng bạc kỳ lạ đó dùng để làm gì, nhưng trước khi nó kịp hỏi thì có một tiếng quát vang lên từ đỉnh của bức tường bên phải; lão pháp sư tên là Everard đã trở về trong bức tranh chân dung của mình, thở hổn hển.

"Cụ Dumbledore!"

Cụ Dumbledore hỏi ngay: "Có gì?"

Lão pháp sư lau trán bằng tấm khăn đằng sau lưng, nói: "Tôi đã hò hét đến khi có người chạy tới, tôi nói nghe có cái gì đó chuyển động dưới tầng trệt — họ không biết có nên tin hay không nhưng cũng đi xuống kiểm tra — ông cũng biết là không có bức chân dung nào để làm chỗ quan sát. Nhưng dù sao cũng chỉ vài phút sau họ đã khiêng được ông ta lên. Tôi trông không ổn lắm, đầy mình máu me. Khi họ đi rồi, tôi chạy qua bức chân dung của bà Elfrida Cragg để góc nhìn tốt hơn —"

Ron làm một cử động hoảng loạn như bị co giật. Cụ Dumbledore nói: "Tốt. Vậy thì tôi tin là bà Dilys sẽ nhìn thấy lúc ông ấy đến nơi —"

Vài khắc sau, bà phù thủy tóc bạc

gletted witch had reappeared in her
ture too; she sank, coughing, into
armchair and said, "Yes, they've
en him to St. Mungo's, Dumbledore.
. They carried him past under my
trait. . . . He looks bad . . ."

"Thank you," said Dumbledore. He
ked around at Professor
Gonagall.

"Minerva, I need you to go and wake
other Weasley children."

"Of course . . ."

Professor McGonagall got up and
ved swiftly to the door; Harry cast a
ways glance at Ron, who was now
king terrified.

"And Dumbledore — what about
lly?" said Professor McGonagall,
ising at the door.

"That will be a job for Fawkes when
has finished keeping a lookout for
body approaching," said
mbledore. "But she may already
w . . . that excellent clock of hers . . ."

Harry knew Dumbledore was

kim quần tít cũng tái xuất hiện trc
bức chân dung của mình. Bà ngồi l
xuống cái ghế bành, húng hắng ho
nói: "Vâng, cụ Dumbledore à, họ
đưa ông ta đến bệnh viện Thá
Mungo... Họ khiêng ông ta đi ngạ
qua bức chân dung của tôi... Trc
ông ta bết lảm..."

"Cám ơn." Cụ Dumbledore nói.
nhìn sang giáo sư McGonagall.

"Minerva, tôi nhờ cô đi đánh th
mấy đứa trẻ nhà Weasley dậy."

"Tất nhiên..."

Giáo sư McGonagall đứng dậy
nhanh chóng đi về phía cửa; Harry l
một cái nhìn sang bên Ron, trông F
lúc này khiếp sợ điếng người.

Dừng bên cánh cửa, giáo
McGonagall hỏi: "Mà này
Dumbledore, còn chị Molly thì sao?"

Cụ Dumbledore nói: "Đó sẽ là c
việc của Fawkes khi nó làm x
nhiệm vụ canh gác những kẻ lai v
chỗ này. Nhưng có lẽ bà ấy đã t
rồi... cái đồng hồ tuyệt vời của
ấy..."

Harry biết cụ Dumbledore đang

erring to the clock that told, not the
e, but the whereabouts and
ditions of the various Weasley
ily members, and with a pang he
ught that Mr. Weasley's hand must,
n now, be pointing at "mortal peril."

But it was very late. . . . Mrs.
asley was probably asleep, not
tching the clock. . . . And he felt cold
he remembered Mrs. Weasley's
rgart turning into Mr. Weasley's
less body, his glasses askew, blood
ning down his face. . . . But Mr.
asley wasn't going to die. . . . He
ldn't. . . .

Dumbledore was now rummaging in
upboard behind Harry and Ron. He
erged from it carrying a blackened
kettle, which he placed carefully
on his desk. He raised his wand and
rmured "*Portus*"; for a moment the
tle trembled, glowing with an odd
e light, then it quivered to a rest, as
dly black as ever.

Dumbledore marched over to
other portrait, this time of a clever-

tới cái đồng hồ chỉ ra, không phải c
mà là nơi chốn và tình trạng của t
thành viên khác nhau trong gia đ
Weasley, và nó chợt nghĩ với một c
đau nhói là cây kim đồng hồ c
Weasley, vào lúc này, đang chỉ vào c
"lâm nguy đến tính mạng."

Nhưng bây giờ đã quá khuya rồ
Bà Weasley có lẽ đã đi ngủ, chứ kh
còn xem đồng hồ... và nó cảm th
lạnh buốt khi nhớ lại Ông Kẹ của
Weasley đã từng hóa ra xác chết c
ông Weasley, cặp mắt kiếng của c
lệch đi, máu trên mặt ông ch
xuống... Nhưng ông Weasley
không chết... ông không thể c
được...

Cụ Dumbledore lúc này đang lục
trong một tủ đựng ly tách đằng s
lưng Ron và Harry. Cụ quay trở
mang theo một cái ấm đun nước
đen xì đen thui, cẩn thận đặt nó
bàn giấy của cụ. Rồi cụ giơ cây c
phép lên lẩm bẩm: "*Cảng hóa*"; tr
tích tắc, cái ấm run lên, sáng rực
một màu xanh kỳ dị, rồi sau cái r
mình, nó đứng yên, trở lại màu c
nguyên thủy.

Cụ Dumbledore đi tới một bức ch
dung khác, lần này là một lão pháp

king wizard with a pointed beard, who had been painted wearing the theirin colors of green and silver and s apparently sleeping so deeply that could not hear Dumbledore's voice en he attempted to rouse him.

Phineas. *Phineas.*"

and now the subjects of the portraits ng the room were no longer tending to be asleep; they were ftng around in their frames, the ter to watch what was happening. en the clever-looking wizard itinued to feign sleep, some of them uted his name too.

Phineas! *Phineas!* PHINEAS!"

le could not pretend any longer; he ve a theatrical jerk and opened his s wide.

Did someone call?"

I need you to visit your other portrait ain, Phineas," said Dumbledore. e got another message."

Visit my other portrait?" said

có hàm râu nhọn, trông rất kh ngoan; bức tranh vẽ lão đang mặt phục màu xanh lá cây và bạc của Slytherin, và rõ ràng là lão ngủ say c nổi lão không thể nghe tiếng Dumbledore đang cố gắng đánh th lão.

"Phineas. *Phineas.*"

Đến lúc này thì chủ thể của mấy b chân dung sắp hàng trong phò không còn giả vờ ngủ nghê nữa; cửa quậ trong cái khung tranh c họ, để có tư thế tốt hơn mà quan việc gì đang diễn ra. Khi lão pháp mặt mũi khôn ngoan tiếp tục giả ngủ say, mấy pháp sư trong các b chân dung khác hè nhau hét gọi lão:

"Phineas! *Phineas!* PHINEAS!"

Lão ta không thể giả vờ thêm đư nữa; lão làm một điệu bộ giật m như đóng kịch và mở to đôi mắt ra.

"Có phải ai đó vừa gọi tôi?"

Cụ Dumbledore nói: "Tôi nhờ ông thăm bức chân dung kia của ông r lần nữa, Phinesa à. Tôi có một thđiệp nữa cần gọi."

Phinesa cất tiếng nói nghe lạo x

neas in a reedy voice, giving a long, e yawn (his eyes traveling around room and focusing upon Harry). "I no, Dumbledore, I am too tired ight . . ."

Something about Phineas's voice s familiar to Harry. Where had he ard it before? But before he could ik, the portraits on the surrounding ls broke into a storm of protest.

Insubordination, sir!" roared a pulent, red-nosed wizard, ndishing his fists. "Dereliction of y!"

We are honor-bound to give service the present headmaster of gwarts!" cried a frail-looking old ard whom Harry recognized as mbledore's predecessor, Armando pet. "Shame on you, Phineas!"

Shall I persuade him, Dumbledore?" led a gimlet-eyed witch, raising an usually thick wand that looked not ike a birch rod.

giả một ngáp dài (mắt lão đảo qua phòng rồi chú mục vào Harry). "Th bực chân dung kia của tôi à? Ôi, th ông Dumbledore ơi, tối nay tôi r quá..."

Có cái gì đó trong giọng nói của Phinesa rất quen thuộc đối với Ha Nó đã nghe giọng nói này trước đây đâu rồi? Nhưng trước khi nó có suy nghĩ tiếp, mấy bức chân dung t các bức tường chung quanh đã ầm phản đối.

Một lão pháp sư mũi đỏ, thân h béo tốt, vung nắm đấm lên la "Thưa ngài, như vậy là bất phục t Là vô trách nhiệm!"

Một lão pháp sư coi bộ già nua yếu mà Harry nhận ra là vị hiệu trưở tiên nhiệm cụ Dumbledore, Armando Dippet, kêu lên: "Chúng rất vinh dự để được phục vụ đưc kim Hiệu trưởng của trường Hogwa Ông Phinesa, ông thiệt là đáng hổ!"

Một mụ phù thủy có đôi mắt sắc l giờ lên cao một cây đũa phép dày một cách khác thường, trông giế một cây roi mây, và kêu to: "Dumbledore, có cần tôi khuyên răn ấy không?"

Oh, very *well*," said the wizard eyed Phineas, eyeing this wand lightly apprehensively, "though he y well have destroyed my picture by v, he's done most of the family —"

Sirius knows not to destroy your trait," said Dumbledore, and Harry lized immediately where he had ard Phineas's voice before: issuing n the apparently empty frame in his lroom in Grimmauld Place.

You are to give him the message t Arthur Weasley has been gravely ired and that his wife, children, and rry Potter will be arriving at his use shortly. Do you understand?

Arthur Weasley, injured, wife and dren and Harry Potter coming to y," recited Phineas in a bored voice. s, yes . . . very well . . ."

le sloped away into the frame of the trait and disappeared from view at very moment that the study door ned again. Fred, George, and

Lão pháp sư tên Phinesa đã xuống nước, mắt ngó chừng cây phép như cái roi mây ấy, khá e dè sệt. Lão nói: "Thôi, *được rồi*. Mặc vào thời điểm này có lẽ hẳn đã t hủy bức tranh của tôi mất rồi, như t đã làm đối với hầu hết những người khác trong gia đình —"

Cụ Dumbledore nói: "Sirius biết không nên tiêu hủy bức chân dung c ông," và Harry nhớ ra ngay tức thì nó đã từng nghe giọng nói của pháp sư Phinesa trước đây: giọng đó phát ra từ khung tranh rõ ràng trống trơn trong phòng ngủ của nó ngôi nhà trên đường Grimmauld.

Cụ Dumbledore nói tiếp: "Ông truyền cho anh ấy thông điệp rằng Arthur Weasley đã bị thương nặng, vợ, con cái, cùng Harry Potter sẽ ở nhà anh ấy trong một thời gian ngắn. Ông hiểu chứ?"

Lão Phinesa nhắc lại bằng r giọng ngao ngán: "Arthur Weasley, thương, vợ và con cái và Harry Potter sẽ đến đó ở. Được, được... tốt lắm.

Lão tuột ra khỏi cái khung tranh c bức chân dung và biến mất đúng vào lúc cánh cửa văn phòng lại mở một lần nữa. Fred, George, và Gir

ny were ushered inside by Professor McGonagall, all three of them looking disheveled and shocked, in their night things.

Harry—what’s going on?” asked Ginny, who looked frightened. Professor McGonagall says you saw Dad hurt —”

Your father has been injured in the course of his work for the Order of the Phoenix,” said Dumbledore before Harry could speak. “He has been taken to St. Mungo’s Hospital for Magical Accidents and Injuries. I am sending you back to Sirius’s house, which is much more convenient for the hospital than the Burrow. You will meet your mother there.”

How’re we going?” asked Fred, looking shaken. “Floo powder?”

No,” said Dumbledore, “Floo powder is not safe at the moment, the Network is being watched. You will be taking a portkey.”

He indicated the old kettle lying innocently on his desk. “We are just waiting for Phineas Nigellus to report

được giáo sư McGonagall đưa vào phòng, trông cả ba đều đầu bù tóc rối và bàng hoàng sửng sốt, vẫn còn mơ màng nguyên đồ ngủ.

Ginny có vẻ sợ hãi, hỏi: “À Harry... chuyện gì xảy ra vậy? Giáo sư McGonagall nói anh nhìn thấy ba của em bị thương —”

Trước khi Harry kịp nói, Dumbledore đã bảo: “Ba của con đã bị thương trong lúc đang thi hành công tác cho Hội Phượng Hoàng. Cậu ấy đã được đưa tới bệnh viện Thánh Mungo chuyên trị Thương tích và Bê tật Pháp thuật. Thầy sẽ đưa các con về nhà chú Sirius, ở đó tiện lui tới bệnh viện hơn là từ trang trại Hang Sóc. Các con sẽ gặp má của các con ở đó.”

Trông Fred rõ ràng là bị chấn động, anh chàng hỏi: “Tụi con đi bằng cách nào? Bằng bột Floo ạ?”

Cụ Dumbledore nói: “Không, Floo không an toàn lúc này, hệ thống chuyên chở đó đang bị canh gác. Các con sẽ đi bằng Khóa Cổng.”

Cụ chỉ vào cái ấm đun nước cũ đang nằm một cách ngẫu nhiên vô tình trên bàn giấy của cụ, nói tiếp: “Chúng ta chỉ chờ Phinesa Nigellus trở

ok. . . . I wish to be sure that the
ist is clear before sending you —”

There was a flash of flame in the
y middle of the office, leaving
mind a single golden feather that
ited gently to the floor.

It is Fawkes’s warning,” said
mbledore, catching the feather as it
.. “She must know you’re out of your
ls. . . . Minerva, go and head her off
tell her any story —”

Professor McGonagall was gone in a
sh of tartan.

He says he’ll be delighted,” said a
ed voice behind Dumbledore; the
ard called Phineas had reappeared
front of his Slytherin banner. “My
at-great-grandson has always had
l taste in houseguests . . .”

Come here, then,” Dumbledore said
Harry and the Weasleys. “And
ckly, before anyone else joins us . . .

tường thuật lại... Thầy muốn ch
chấn là tất cả ngoại vi đều phải
toàn trước khi đưa các con đi —”

Một ánh lửa nhá sáng lên giữa c
phòng, để lại đằng sau mỗi một ch
lông chim vàng chóc lơ lửng trư
không trung rồi nhẹ nhàng thong đ
đáp xuống sàn.

Cụ Dumbledore bắt chiếc lông khi
vừa rơi xuống, và nói: “Đó là báo đ
của Fawkes. Ất là bà ấy đã biết c
con đã ra khỏi giường... Minerva, c
ra lừa bà ấy qua chỗ khác... bịa với
ta bất cứ chuyện gì —”

Giáo sư McGonagall biến mất trư
một cái phát tím áo choàng đen.

Từ đằng sau lưng cụ Dumbled
vang lên một tiếng nói chán phè p
lão pháp sư tên là Phinesa vừa
xuất hiện trước ngọn cờ Slytherin c
lão. “Nó nói là nó vui mừng lắm. Th
chất của ta vẫn luôn luôn có sở th
kỳ cục trong việc khách khứa c
nhà...”

Cụ Dumbledore nói với Harry
mấy anh em nhà Weasley. “Vậ
các trò lại đây. Và nhanh chân l
trước khi có kẻ khác đi theo chú
ta...”

Harry and the others gathered around Dumbledore's desk.

"You have all used a Portkey before?" asked Dumbledore, and they nodded, each reaching out to touch one part of the blackened kettle.

"Good. On the count of three then . . . one . . . two . . ."

It happened in a fraction of a second: In the infinitesimal pause before Dumbledore said "three," Harry looked up at him — they were very close together — and Dumbledore's sharp blue gaze moved from the Portkey to Harry's face.

At once, Harry's scar burned white-hot, as though the old wound had burst open again — and unbidden, there welled within Harry a hatred so powerful he felt, for that instant, that he would do nothing better than to strike — to bite — to sink his fangs into the man before him —

Harry và mấy đứa kia xúm quanh bàn giấy của cụ Dumbledore.

"Tất cả các con đều đã từng dùng Khóa Cổng trước đây phải không?" Cụ Dumbledore hỏi và tất cả gật đầu, từng đứa chồm tới để sờ vào một bộ phận nào đó của cái ấm đun nước đen thui.

"Tốt. Vậy khi thầy đếm đến ba một... hai..."

Chuyện xảy ra chỉ trong một phần giây: trong cái tích tắc không tính được trước khi cụ Dumbledore đếm "ba," Harry ngược nhìn lên cụ — hai người lúc này đứng rất sát bên nhau — và mắt đăm chiêu trong xanh của Dumbledore di chuyển từ cái Khóa cổng sang gương mặt Harry.

Ngay lập tức, cái sẹo trên trán Harry cháy bỏng lên, nóng rát cực độ như thể vết thương cũ lại một lần nữa bùng lên — và cũng bùng lên trước Harry một cách tự nhiên, ngoài ý muốn, và mạnh một cách đáng sợ, rồi nổi căm ghét mà Harry cảm thấy sức mãnh liệt, trong tích tắc ấy, cứ nổi nó chẳng muốn làm gì khác hơn là đánh — cắn — cắn phập răng nanh của nó vào người đàn ông đứng trước mặt nó —

... *three.*"

He felt a powerful jerk behind his back, the ground vanished from beneath his feet, his hand was glued to the kettle; he was banging into the others as all sped forward in a swirl of doors and a rush of wind, the kettle clattering along them onward and then —

His feet hit the ground so hard that his knees buckled, the kettle clattered on the ground and somewhere close at hand a voice said, "Back again, the good traitor brats, is it true their father's dying. . . ?"

"OUT!" roared a second voice.

Harry scrambled to his feet and looked around; they had arrived in the family basement kitchen of number twelve, Grimmauld Place. The only sources of light were the fire and one guttering candle, which illuminated the remains of a solitary supper.

Kreacher was disappearing through the door to the hall, looking back at them malevolently as he hitched up his apron cloth; Sirius was hurrying toward

"... *ba.*"

Harry cảm thấy một cái giật thót thì mạnh sau rún, mặt đất tan biến đi dưới chân nó, tay dính chặt vào cái ấm, va mạnh vào những người khác khi cả bọn họ lao nhanh vào vòng xoáy đầy màu sắc và gió lốc, lốc xoáy cuốn họ đi...

Cho đến khi chân nó chạm mạnh khiến cho đầu gối khụy xuống, cái ấm đun nước chạm mặt đất kêu la lanh, và đầu đó trong tầm tay, một giọng nói vang lên: "Lại trở về đây trẻ ranh xác xược phản bội giống rết có đúng là chúng đang hấp hối không...?"

Một giọng thứ hai gầm lên: "CÚT!"

Harry lồm cồm đứng lên và nhìn quanh: tụi nó đã về đến cái bếp âm u dưới tầng hầm của căn nhà số mười hai đường Grimmauld. Nguồn ánh sáng duy nhất chiếu rọi căn phòng xuất phát từ ngọn lửa lò sưởi và ngọn nến chập chờn soi sáng những đồ thừa lại của một bữa ăn tối cô độc.

Lão Kreacher đang lủi bién đi bằng cánh cửa dẫn lên hành lang, và ngoảnh lại nhìn tụi nó với vẻ đầy ách vừa kéo mạnh cái giải thắt lưng c

m all, looking anxious. He was shaven and still in his day clothes; there was also a slightly Mundungus-whiff of stale drink about him.

"What's going on?" he said, stretching out a hand to help Ginny up. Pius Thickbottom said Arthur's been badly injured —"

"Ask Harry," said Fred.

"Yeah, I want to hear this for myself," said George.

The twins and Ginny were staring at him. Kreacher's footsteps had stopped on the stairs outside.

"It was —" Harry began; this was even worse than telling McGonagall and Dumbledore. "I had a — a kind of vision . . ."

And he told them all that he had seen, though he altered the story so that it sounded as though he had watched from the sidelines as the snake attacked, rather than from behind the snake's own eyes. . . .

lão; chú Sirius thì vội vã đi về phía nó, trông hết sức lo âu. Chú không cười râu và vẫn mặc quần áo ban ngày, từ chú bốc ra một cái mùi chua lè tựa tựa như mùi lão Mundungus.

Chú đưa tay ra đỡ Ginny đứng dậy hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy? Cậu Pius Thickbottom nói là anh Arthur bị thương nặng —"

Fred nói: "Chú hỏi Harry ấy?"

George nói: "Đúng rồi, cháu cứ muốn chính tai mình nghe chuyện sao."

Hai anh em sinh đôi và Ginny cứ nhìn Harry chòng chọc. Tiếng bước chân của lão Kreacher dừng ở đâu trên cầu thang bên ngoài.

Harry bắt đầu nói, nhưng lần này thật khó nói hơn cả khi kể lại cho George, McGonagall hay cậu Dumbledore. "Đó là — con có một — một thứ giống như thấy trong chiêm bao..."

Nó kể lại toàn bộ những gì nó nhìn thấy, mặc dù nó đã sửa đổi một số tiết câu chuyện để nghe có vẻ như đã quan sát sự việc từ bên lề khi nó rần rần công, chứ không phải nhìn thấy từ chính con mắt rần...

Ron, who was still very white, gave Harry a fleeting look, but did not speak. When Harry had finished, Fred, George, and Ginny continued to stare at him for a moment. Harry did not know whether he was imagining it or not, but he fancied there was something accusatory in their looks. Well, if they were going to blame him for just seeing the attack, he was glad they had not told them that he had been beside the snake at the time. . . .

"Is Mum here?" said Fred, turning to Sirius.

"She probably doesn't even know what's happened yet," said Sirius. "The important thing was to get you away before Umbridge could interfere. I object to Dumbledore's letting Molly know now."

"We've got to go to St. Mungo's," said Ginny urgently.

"She looked around at her brothers; they were of course still in their pajamas. "Sirius, can you lend us robes or anything — ?"

Vẫn còn trắng bệch, Ron ném cho Harry một cái nhìn rất nhanh, nhưng không nói gì cả. Khi Harry kể xong, Fred, George và Ginny tiếp tục nhìn chòng chọc thêm một lát nữa. Harry không biết là có phải là nó tưởng tượng hay không, nhưng nó cảm thấy dường như trong ánh mắt tụi kia điều gì đó như thể buộc tội nó. Ừ, rồi họ kết tội nó khi mà nó chỉ chứng kiến cuộc tấn công, thì quả thật nó mừng là đã không kể cho bọn họ nghe rằng lúc đó nó ở ngay bên trong căn phòng...

Fred quay lại chú Sirius, hỏi: "Mẹ của cháu có ở đây không?"

Chú Sirius nói: "Có lẽ má các cháu còn chưa biết chuyện vừa xảy ra. Điều quan trọng là phải đưa các cháu khỏi trước khi mẹ Umbridge có thể vào. Chú chắc rằng lúc này Dumbledore đang thông báo cho các cháu biết."

Ginny khẩn khoản nói: "Chúng ta đến bệnh viện Thánh Mungo đi."

Cô nàng nhìn quanh mấy người bạn tụi nó dĩ nhiên vẫn còn mặc đồ ngủ. Ginny bèn nói tiếp: "Chú Sirius, chú có thể cho tụi cháu mượn cái áo khoác hay cái gì đó — ?"

Hang on, you can't go tearing off to Mungo's!" said Sirius.

'Course we can go to St. Mungo's if you want," said Fred, with a mulish expression, "he's our dad!"

And how are you going to explain to your mother how you knew Arthur was attacked before the hospital even let his wife know?"

What does that matter?" said George hotly.

It matters because we don't want to draw attention to the fact that Harry is having visions of things that are happening hundreds of miles away!" said Sirius angrily. "Have you any idea what the Ministry would make of that information?"

Fred and George looked as though they could not care less what the Ministry made of anything. Ron was white-faced and silent. Ginny said, "Somebody else could have told us. . . . We could have heard it somewhere other than Harry . . ."

Chú Sirius nói: "Nhưng mà khác đã. Các cháu không thể nào kéo sầm vào bệnh viện Thánh Mungo được."

Fred nói với vẻ mặt bướng bỉnh: "Tất nhiên là tụi cháu có thể đi đến bệnh viện Thánh Mungo nếu tụi cháu muốn. Đó là ba của tụi cháu mà!"

"Và cháu sẽ giải thích làm cách nào mà cháu biết được Arthur bị tấn công khi mà bệnh viện chưa kịp báo tin cho má cháu biết?"

George nóng nảy nói: "Chuyện gì thì mắc mớ gì?"

Chú Sirius nổi giận: "Mắc mớ gì bởi vì chúng ta không muốn gây chú ý đến sự kiện là Harry có khả năng nhìn thấy sự việc diễn ra cách xa nó hàng trăm dặm! Các cháu có biết là Bộ Pháp Thuật sẽ làm gì với cái thông tin này không?"

Fred và George tỏ vẻ như thể tụi họ cóc cần biết Bộ Pháp Thuật sẽ làm gì cứ điều gì với bất cứ cái gì. Ron trắng bệch và im lặng. Ginny nói: "Có thể người nào đó đã nói cho cháu biết... Tụi cháu có thể nghe tin từ một người nào đó khác hơn là Harry chứ bộ..."

Like who?" said Sirius impatiently. "When your dad's been hurt while on duty for the Order and the circumstances are fishy enough to get his children knowing about it a month or two afterwards, you could easily damage the Order's —"

"We don't care about the dumb bastard!" shouted Fred.

"It's our dad dying we're talking about!" yelled George.

"Your father knew what he was getting into, and he won't thank you for messing things up for the Order!" said Sirius angrily in his turn. "This is how it goes — this is why you're not in the Order — you don't understand — there are things worth dying for!"

"Easy for you to say, stuck here!" growled Fred. "I don't see you risking your neck!"

The little color remaining in Sirius's

"Thí dụ như từ ai?" Chú Sirius rên rỉ kiên nhẫn: "Nghe đây, các cháu, của các cháu đã bị thương trong lúc hành một nhiệm vụ cho Hội kín trong một hoàn cảnh đủ để khiến nghi ngờ rồi, giờ lại thêm chuyện kỳ lạ là con cái ông biết ngay việc đã xảy ra chỉ trong vòng vài giây. Các cháu có thể làm tổn hại đến Hội một cách nghiêm trọng—"

Fred hét toáng lên: "Chúng cháu có thể cần lo tới cái Hội thổ tả!"

George cũng gào lên: "Chuyện chúng ta đang nói là ba của chú cháu đang hấp hối!"

Đến phiên chú Sirius nổi cơn thịnh nộ: "Ba của các cháu biết rõ ông đang làm cái gì, và ông ấy sẽ chẳng cảm ơn các cháu đâu nếu các cháu làm rối nùi công việc của Hội! Chẳng cái kiểu này — chính điều này nguyên nhân các cháu không được nhập Hội — các cháu không hiểu — những điều đáng cho chúng ta sẽ chết vì chúng."

Fred rống to: "Ngồi ở đây mà nói dễ lắm! Cháu có thấy chú liều mạng chú bao giờ đâu?"

Chút xíu sắc hồng còn lại trên

He drained from it. He looked for a moment as though he would quite like to hit Fred, but when he spoke, it was a voice of determined calm. "I know it's hard, but we've all got to act as though we don't know anything yet. We've got to stay put, at least until we are far from your mother, all right?"

Fred and George still looked nervous. Ginny, however, took a few steps over to the nearest chair and sank into it. Harry looked at Ron, who made a funny movement somewhere between a nod and shrug, and they sat down too. The twins glared at Sirius for another minute, then took seats on either side of Ginny.

"That's right," said Sirius encouragingly, "come on, let's all . . . we all have a drink while we're waiting. *Accio Butterbeer!*"

He raised his wand as he spoke and a dozen bottles came flying toward them out of the pantry, skidded along the table, scattering the debris of Sirius's meal, and stopped neatly in

gương mặt chú Sirius cạn kiệt sức. Trong một thoáng, trông vẻ mặt của ông như thể chú chỉ muốn đâm vào Fred, nhưng khi chú mở miệng ra thì giọng của chú điềm tĩnh một cách kiên quyết: "Chú biết là rất khó, nhưng tất cả chúng ta cần phải hành động như thể chúng ta không biết gì cả. Chúng ta phải án binh bất động, ít nhất là cho tới khi chúng ta nghe được tin tức từ má các cháu, được chứ?"

Fred và George vẫn còn có vẻ lăm lăm làm binh biến. Tuy nhiên Ginny đi một bước về phía cái ghế gần nhất rồi ngồi người ngồi phịch xuống. Harry nhìn Ron, anh chàng này làm một cử chỉ buồn cười nửa như gật đầu nửa như nhún vai, rồi cả hai đứa cũng ngồi xuống. Hai anh em sinh đôi quắc mắt nhìn chú Sirius thêm một phút nữa rồi ngồi xuống hai bên Ginny.

Chú Sirius nói một cách đầy khích lệ: "Vậy là tốt! Thôi nào, chúng ta hãy... tất cả chúng ta hãy uống gì đó trong khi chờ đợi. *Úm ba la ra bia bô!*"

Chú giơ cây đũa phép lên khi đang nói và nửa tá chai từ trong tủ đựng đồ ăn uống bay vèo ra về hướng tụi trẻ, trượt dọc theo cái bàn ăn, đựng về tá lả tàn dư bữa ăn tối của chú Siri

... of the six of them. They all drank, and for a while the only sounds were those of the crackling of the kitchen fire and the soft thud of their bottles on the table.

Harry was only drinking to have something to do with his hands. His stomach was full of horrible thoughts, compelling guilt. They would not be here if they were not for him; they would all still be asleep in bed. And it was no good blaming himself that by raising the alarm he had ensured that Mr. Weasley was safe, because there was also the escapable business of it being he who had attacked Mr. Weasley in the first place. . . .

Don't be stupid, you haven't got anything to do with this, he told himself, trying to keep his mind steady, though the hand on his beer bottle was shaking. You're lying in bed, you weren't attacking anyone. . . .

But then, what just happened in the Chamber of Secrets? he asked himself. It felt like I wanted to attack Mr. Weasley too. . . .

... rồi từng chai dừng lại ngay ngắn từng người một. Tất cả sáu người cùng uống, và trong một hồi lâu thì âm thanh duy nhất vang lên là tiếng lửa cháy tanh tách trong lò sưởi trên bếp và tiếng cạch nhẹ của những chai chạm xuống mặt bàn.

Harry chỉ uống để tay nó có chuyện gì đó mà làm. Bụng dạ nó đầy ứ cái lỗi khủng khiếp đang nóng sôi lên, chờ đợi. Nếu không tại vì nó thì mấy anh em nhà Weasley đã không phải ở đây; tất cả tụi nó sẽ đang an lành trên giường. Cũng chẳng ích lợi gì việc tự an ủi, là nhờ có nó báo động mà giúp tìm ra ông Weasley, bởi trước hết, không có cách gì né tránh được cái sự thật chính nó là kẻ đã tấn công ông Weasley.

Đừng có ngu, mình đâu có rảnh rỗi. Nó tự nhiên, cố gắng giữ bình tĩnh, mặc dù bàn tay nó nắm chặt cốc bia bọt đang run lên bần bật. Lúc mình đang nằm trên giường, mình có tấn công ai...

Nhưng mà, chuyện gì vừa mới xảy ra trong văn phòng thầy Dumbledore? Nó tự hỏi. Mình cảm thấy như mình muốn tấn công cả thầy Dumbledore...

He put the bottle down on the table a bit harder than he meant to, so that it tipped over onto the table. No one took any notice. Then a burst of fire in the air illuminated the dirty plates in front of them and as they gave cries of shock, a scroll of parchment fell with a clack onto the table, accompanied by a gleaming golden phoenix tail feather.

"Fawkes!" said Sirius at once, catching up the parchment. "That's Dumbledore's writing — it must be a message from your mother — here it is."

He thrust the letter into George's hand, who ripped it open and read aloud, "*Dad is still alive. I am setting up a safe house for St. Mungo's now. Stay where you are. I will send news as soon as I can. Mum.*"

George looked around the table.

"Still alive . . ." he said slowly. "But it makes it sound . . ."

He did not need to finish the sentence. It sounded to Harry too as though Mr. Weasley was hovering somewhere between life and death.

Nó đặt chai bia bơ xuống bàn mạnh ngoài ý muốn, đến nỗi bia văng tung tóe cả ra mặt bàn. Không ai chú ý. Thế rồi một ngọn lửa bùng giữa không trung, chiếu sáng tỏ mọi cái đĩa dơ bẩn trước mặt mọi người. Một cuộn giấy da rớt bịch xuống bàn, kèm theo mỗi một cái lông đuôi phượng hoàng vàng chói.

Chú Sirius vội chụp cuộn giấy lập tức kêu lên: "Fawkes! Nhưng chắc không phải là thư của cụ Dumbledore — Ất hẳn là thư của má các cháu đây nè —"

Chú nhấn mạnh lá thư vào tay George, anh chàng này xé niêm phong ngay lá thư ra và đọc to: "*Ba vẫn còn sống. Má đi ra bệnh viện thánh Mungo ngay bây giờ. Hãy ở yên tại chỗ vì con đang ở. Má sẽ báo tin ngay khi thể. Má.*"

George ngược nhìn quanh bàn chậm rãi nói:

"Vẫn còn sống... Nhưng mà điều nghe như..."

George không cần nói hết câu. Với Harry, điều đó cũng nghe như ông Weasley đang lơ lửng ở đâu giữa sự sống và cái chết. Vẫn còn

l exceptionally pale, Ron stared at the back of his mother's letter as though it might speak words of comfort to him. Fred pulled the parchment out of George's hands and read it for himself, then looked up at Harry, whose hand was shaking on his butterbeer tle again and clenched it more tightly to stop the trembling.

f Harry had ever sat through a longer night than this one he could not remember it. Sirius suggested once that they all go to bed, but without any real conviction, and the Weasleys' looks of disgust were answer enough. They mostly sat in silence around the table, watching the candle wick sinking ever and lower into liquid wax, now and then raising bottles to their lips, making only to check the time, to ponder aloud what was happening, and to reassure one another that if there was bad news, they would know it straightaway, for Mrs. Weasley must be long since have arrived at St. Mungo's.

Fred fell into a doze, his head drooping sideways onto his shoulder. Ginny was curled like a cat on her chair, but her eyes were open; Harry could see them reflecting the firelight.

mét một cách khác thường, Ron rướm mắt chăm chăm mặt sau lá thư của mẹ như thể từ đó có thể hiện thêm lời ủi nó. Fred kéo bức thư ra khỏi tay George và tự đọc một mình, rồi ngẩng lên nhìn Harry, khiến Harry cảm thấy bàn tay nó đang cầm chai bia bơ run lên, và nó siết chai chặt hơn nữa để ngắt cơn run lẩy bẩy.

Harry không thể nhớ ra mình từng ngồi suốt đêm nào dài hơn như chưa. Chú Sirius đã một lần đề nghị nó đi ngủ, nhưng không đủ thuyết phục, và ánh mắt ghê tởm của anh nhà Weasley cũng đủ là câu trả lời. Nó gần như ngồi yên lặng chu quẩn quanh cái bàn, ngón sợi bấc của ngọn đèn cây đang lụn dần lụn dần trở sấp lổng, thỉnh thoảng có đưa cổ chai bia bơ lên môi, lờ lờ nói ra chỉ hỏi giờ, để thắc mắc chuyện gì đã xảy ra, và để tái cam đoan với nhau nếu có tin dữ thì ắt là tụi nó đã đều biết ngay, bởi vì bà Weasley giờ này là đã đến bệnh viện Thánh Mungo rồi.

Fred ngủ thiếp đi một lát, đầu ngả xuống một bên vai. Ginny cuộn tròn trong cái ghế như một con mèo, nhưng đôi mắt cô bé vẫn mở thao láo; Harry có thể nhìn thấy ánh lửa phản chiếu

ron was sitting with his head in his hands, whether awake or asleep it was impossible to tell. And he and Sirius looked at each other every so often, glances upon the family grief, waiting . . . waiting . . .

And then, at ten past five in the morning by Ron's watch, the door swung open and Mrs. Weasley entered the kitchen. She was extremely pale, and when they all turned to look at her, Fred, Ron, and Harry half-rising from their chairs, she gave a wan smile.

"He's going to be all right," she said, her voice weak with tiredness. "He's sleeping. We can all go and see him later. Bill's sitting with him now, he's going to take the morning off work."

Fred fell back into his chair with his hands over his face. George and Ginny stood up, walked swiftly over to their mother, and hugged her. Ron gave a shy laugh and downed the rest of his butterbeer in one.

"Breakfast!" said Sirius loudly and fully, jumping to his feet. "Where's that accursed house-elf? Kreacher! KREACHER!"

trong đôi mắt ấy. Ron ngồi với hai tay bưng cái đầu, khó có thể nói rõ nó đang thức hay ngủ. Còn Harry chú Sirius thì cứ đưa mắt nhìn nhàn nhàn, cảm thấy mình như kẻ xâm nhập vào cái gia cảnh bối rối này, chờ đợi chờ đợi...

Và rồi, vào lúc năm giờ mười phút sáng, theo đồng hồ của Ron, cánh cửa nhà bếp mở bung ra và bà Weasley bước vào nhà bếp. Bà cực kỳ xanh xao nhưng khi mọi người quay lại nhìn và Fred, Ron, cùng Harry mới nhấc dậy khỏi ghế được nửa chừng, thì nở một nụ cười mệt mỏi.

"Ba sẽ khỏe lại," bà nói giọng yếu ớt vì kiệt sức. "Ba đang ngủ. Mai một lúc nào cả các con có thể đi thăm ba. Hiện tại anh Bill đang ngồi trong ấy với ba, và con sẽ xin nghỉ làm buổi sáng."

Fred thả người ngồi trở xuống ghế, hai bàn tay bưng mặt. George và Ginny đứng dậy đi tới bên cạnh, lấy mẹ vỗ về. Ron thốt lên một tiếng cười run run và nốc một hơi cạn phần bia bơ còn lại trong chai.

Chú Sirius đứng dậy, hí hửng nói "Điểm tâm! Con gia tinh chết tiệt ấy đâu hả? Kreacher! KREACHER!"

But Kreacher did not answer the summons.

"Oh, forget it, then," muttered Sirius, addressing the people in front of him. "So breakfast for — let's see — seven. Bacon and eggs, I think, and some jam, and toast —"

Harry hurried over to the stove to help. He did not want to intrude upon the Weasleys' happiness, and he missed the moment when Mrs. Weasley would ask him to recount his adventures. However, he had barely taken the plates from the dresser when Mrs. Weasley lifted them out of his hands and pulled him into a hug.

"I don't know what would have happened if it hadn't been for you, Harry," she said in a muffled voice. "They might not have found Arthur for weeks, and then it would have been too late, but thanks to you he's alive and Dumbledore's been able to think up a good cover story for Arthur being where he was, you've no idea what a miracle he would have been in otherwise, look at poor Sturgis . . ."

Harry could hardly stand her gratitude, but fortunately she soon

Nhưng Kreacher không thèm đáp lệnh triệu tập của chú Sirius.

Chú Sirius đếm đầu người trong phòng, lầm nhảm: "Ôi, quên phút cho xong. Vậy là dọn điểm tâm cho để coi — bảy — Tôi nghĩ, thịt muối trứng, và trà và bánh mì nướng —"

Harry vội đi về phía bếp lò để giúp việc. Nó không muốn xâm phạm niềm vui của gia đình Weasley, và sợ hãi cái phút mà bà Weasley sẽ bắt nó kể lại cảnh nó chiêm bao. Naturalmente, nó chỉ mới lấy mấy cái đĩa khỏi ngăn tủ đựng chén bát thì Mrs. Weasley đã nhấc mớ đĩa đó ra khỏi tay nó rồi kéo nó vào lòng mà ôm chặt.

Bà ghen ngào nói: "Nếu không nhờ con, Harry à, thì bác không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Chúng ta có thể sẽ không tìm ra Arthur trong nhiều tiếng đồng hồ, và rồi lúc đó sẽ quá trễ, nhưng nhờ con mà ông ấy còn sống và Dumbledore có thể nghĩ ra một câu chuyện để lấp liếm vì sao Arthur lại mất ở chỗ ấy, nếu không thì con không thể ngờ là ông ấy sẽ bị rắc rối đến nào đâu, cứ nhìn gương anh Sturgis khốn khổ..."

Thiệt khổ cho Harry phải hứng chịu lòng biết ơn của bà Weasley, như

aised him to turn to Sirius and thank
for looking after her children
ough the night. Sirius said that he
s very pleased to have been able to
p, and hoped they would all stay
r him as long as Mr. Weasley was in
spital.

Oh, Sirius, I'm so grateful. . . . They
ik he'll be there a little while and it
uld be wonderful to be nearer . . . Of
irse, that might mean we're here for
ristmas . . ."

The more the merrier!" said Sirius
r such obvious sincerity that Mrs.
asley beamed at him, threw on an
on, and began to help with
akfast.

Sirius," Harry muttered, unable to
nd it a moment longer. "Can I have
uick word? Er — *now?*"

le walked into the dark pantry and
us followed. Without preamble
rry told his godfather every detail of
vision he had had, including the
t that he himself had been the
ike who had attacked Mr. Weasley.

may thay, bà buông nó ra ngay
quay lại phía chú Sirius và cảm ơn c
ấy đã chăm nom đàn con của bà s
đêm qua. Chú Sirius nói rất vui mù
khi chú có thể giúp đỡ, và hy vọng
tất cả gia đình bà Weasley sẽ ở lại r
chú trong khi ông Weasley còn n
trong bệnh viện.

"Ôi, chú Sirius... Tôi biết ơn chú
cùng... Họ nói là ông ấy sẽ phải nằn
đó một thời gian, và được ở gần bệ
viện cho tiện đi lại thì thiệt là tu
vời... Dĩ nhiên, như vậy có nghĩa
chúng tôi sẽ ăn lễ Giáng Sinh ở đây.

"Càng đông càng vui mà!" C
Sirius nói một cách chân thành rõ
đến nỗi bà Weasley tươi cười với c
ấy, rồi đeo cái tạp dề vào, bà bắt c
dọn bữa ăn sáng.

Không thể nào chịu đựng lâu h
nữa, Harry thì thầm: "Chú Sirius, c
nói nhỏ với chú vài lời được không?
— *ngay bây giờ?*"

Nó đi vào gian phòng nhỏ đựng
ăn thức uống tối om và chú Sirius
theo nó. Không cần mào đầu, Harry
cho người cha đỡ đầu của nó mọi
tiết của cảnh chiêm bao mà nó đã th
có cả sự thật là chính nó đã là con
tấn công Weasley.

When he paused for breath, Sirius said, "Did you tell Dumbledore this?"

Yes," said Harry impatiently, "but he n't tell me what it meant. Well, he asn't tell me anything anymore . . ."

I'm sure he would have told you if it s anything to worry about," said us steadily.

But that's not all," said Harry in a ce only a little above a whisper. ius, I . . . I think I'm going mad. . . . ck in Dumbledore's office, just ore we took the Portkey . . . for a iple of seconds there I thought I was nake, I *felt* like one — my scar really t when I was looking at Dumbledore Sirius, I wanted to attack him —"

He could only see a sliver of Sirius's e; the rest was in darkness.

It must have been the aftermath of vision, that's all," said Sirius. "You

Khi nó ngừng lại để thở, chú Sir nói: "Con đã kể cho cụ Dumbled nghe điều này chưa?"

Harry sốt ruột: "Rồi. Nhưng t không nói gì với con điều đó có nghĩa gì. Ủ' bây giờ thầy không th nói chuyện gì với con nữa..."

Chú Sirius nói đều đều, chắc ch "Chú tin chắc là cụ sẽ nói cho con t nếu có điều gì đáng phải lo lắng."

Harry nói, giọng nó lúc này khó còn là giọng thì thầm nữa. "Nhưng chưa phải là tất cả. Chú Sirius, con con nghĩ là con sắp phát điên má Lúc con ở trong văn phòng t Dumbledore, chỉ ngay trước khi tụi c lên Khóa cảng... trong chừng hai g con đã tưởng con là một con rắn, c *đã cảm thấy* giống như một con rắn cái thẹo của con đau thật là đau con nhìn mặt thầy Dumbledore —C Sirius à, con đã muốn tấn công t —"

Nó chỉ có thể ngó thấy một mắ nhỏ của gương mặt chú Sirius; toàn phần còn lại chìm khuất trong bóng

Chú nói: "Chắc có lẽ đó là hậu vị c cảnh chiêm bao. Lúc đó con vẫn c

re still thinking of the dream or whatever it was and —”

It wasn't that,” said Harry, shaking his head. “It was like something rose inside me, like there's a *snake* inside me —”

You need to sleep,” said Sirius firmly. “You're going to have breakfast then go upstairs to bed, and then I can go and see Arthur after lunch with the others. You're in shock, Harry; you're blaming yourself for something you only witnessed, and it's lucky you witnessed it or Arthur might have died. Just stop worrying . . .”

He clapped Harry on the shoulder and left the pantry, leaving Harry standing alone in the dark.

Everyone but Harry spent the rest of the morning sleeping. He went up to the bedroom he had shared with Ron for the summer, but while Ron crawled into bed and was asleep within minutes, Harry sat fully clothed, slumped against the cold metal bars of the bedstead, keeping himself deliberately uncomfortable, determined to fall into a doze, terrified that he

suy nghĩ về cơn ác mộng hay cái gì và —”

Harry lắc đầu: "Không phải vậy. Giống như cái gì đó trỗi dậy ở bên trong con, như là có một *con rắn* ở bên trong con —”

Chú Sirius quả quyết nói: "Con cần đi ngủ. Con ăn điểm tâm xong thì đi ngủ, và sau bữa ăn trưa con có thể đi thăm bác Weasley với mọi người khác. Con đang bị kích động, Harry; con đang tự trách mình về một điều mà con chỉ chứng kiến, và rất may con đã chứng kiến việc đó, nếu không thì bác Arthur có thể đã chết rồi. Đừng lo lắng nữa..."

Chú Sirius vỗ lên vai Harry và đi khỏi gian buồng đồ ăn thức uống, mặc Harry đứng một mình trong bóng tối.

Buổi sáng hôm hôm đó, mọi người đều lăn ra ngủ, ngoại trừ Harry. Nó lên phòng ngủ mà nó đã cùng Ron chung suốt mùa hè qua, nhưng trước khi Ron bò lên giường và lăn ra ngủ trong vòng vài phút, Harry vẫn nguyên quần áo, ngồi khòm khòm dựa lưng vào mấy thanh chắn của khung giường bằng kim loại lạnh ngắt tự hành mình khỏ khỏ khỏ sợ

... he became the serpent again in his sleep and awake to find that he had attacked Ron, or else slithered through the house after one of the others. . . .

When Ron woke up, Harry tended to have enjoyed a refreshing shower too. Their trunks arrived from the trunks at Hogwarts while they were eating lunch, so that they could dress as Muggles for their trip to St. Mungo's.

Everybody except Harry was unusually happy and talkative as they slipped out of their robes into jeans and sweatshirts, and they greeted Sirius and Mad-Eye, who had turned up to escort them across London, cheerfully laughing at the bowler hat Mad-Eye was wearing at an angle to conceal his magical eye and assuring Sirius, truthfully, that Tonks, whose hair was short and bright pink again, would attract far less attention on the Underground.

Tonks was very interested in Harry's version of the attack on Mr. Weasley,

mâu thuẫn trong lòng, quyết tâm không chịu để cho mình ngủ thiếp đi, quá sợ hãi mình có thể biến thành một con rắn trong khi đi ngủ mà tấn công Ron, và trườn đi khắp nhà cắn mổ hết người này đến người khác...

Khi Ron đã thức dậy, Harry giả vờ như nó cũng đã ngủ một giấc đã có sẵn. Máy cái rương của tụi nó đã được chuyển từ trường Hogwarts đến trong khi nó đang ăn trưa, nhờ vậy tụi nó có thể mặc như dân Muggle để đi đến bệnh viện Thánh Mungo.

Mọi người, ngoại trừ Harry, đều như điên và mồm miệng tía lia khi áo chùng ra, mặc vào quần bò áo thun rồi tụi nó chào đón cô Tonks và thầy Mắt Điên, hai người này đến để tống tụi nó đi bằng qua thành phố Luân Đôn. Tụi nó vui cười, nhạo cười nón trái dưa mà thầy Mắt Điên đội sặc sỡ chéo xuống để che đi con mắt phù thuật của thầy, và tụi nó cam đoan với thầy là, thiệt tình nhé, ngay cả cô Tonks (bữa nay tóc lại ngắn và có mông hồng tươi), cũng sẽ không thu được sự chú ý bằng thầy khi đi xe đạp ngầm đâu.

Cô Tonks rất khoái việc Harry nhắc đến thấy cuộc tấn công ông Weasley, r

nothing he was not remotely interested in discussing.

"There isn't any Seer blood in your family, is there?" she inquired curiously, they sat side by side on a train heading toward the heart of the city.

"No," said Harry, thinking of Professor Trelawney and feeling insulted.

"No," said Tonks musingly, "no, I suppose it's not really prophecy you're talking about, is it? I mean, you're not seeing the future, you're seeing the present. . . . It's a bit odd, isn't it? Useful, though. . . ."

Harry did not answer; fortunately they got out at the next stop, a station in the very heart of London, and in the middle of leaving the train he was able to allow Fred and George to get between himself and Tonks, who was blocking the way.

They all followed her up the escalator, Moody clunking along at the back of the group, his bowler tilted low on his head, one gnarled hand stuck in between the buttons of his coat,

đề tài mà nó chẳng muốn triển khai thêm một chút xíu nào.

Khi ngồi bên cạnh nhau trên chiếc tàu lắc lư chạy về trung tâm thành phố, cô Tonks tò mò hỏi Harry: "Trong gia đình con đâu có ai mà dòng máu *Kiến giả* hả?"

Harry nghĩ đến giáo sư Trelawney và cảm thấy bị xúc phạm, nó đáp: "Không."

Cô Tonks tỏ vẻ dăm chiêu: "Không, cô cho là cái việc con nói không thực sự là tiên tri, đúng không? Ý cô nói, con đâu có nhìn thấy tương lai, mà con nhìn thấy hiện tại. Thiệt kỳ lạ quá hả? Nhưng mà cũng ích chớ..."

Harry không trả lời; may thay, họ khỏi xe lửa ở trạm dừng kế tiếp, và nhà ga ở ngay trung tâm Luân Đôn, trong cảnh chen rộn xuống xe, Harry đã có thể xoay sở sao cho hai anh Fred và George lọt vào giữa nó và Tonks, người đi đầu dẫn đường.

Mọi người đều theo cô Tonks đi một cái cầu thang tự động, thầy Moody thì lộc cộc đi đằng sau cả nhóm để hộ vệ, cái nón trái dưa của thầy sụp xuống thấp và một bàn tay xương xẩu

licking his wand. Harry thought he used the concealed eye staring hard at him; trying to deflect more questions about his dream he asked Mad-Eye where St. Mungo's was hidden.

Not far from here," grunted Moody as they stepped out into the wintry air onto a broad store-lined street packed with Christmas shoppers. He pushed Harry a little ahead of him and hurried along just behind; Harry knew the eye was rolling in all directions under the tilted hat.

Wasn't easy to find a good location for a hospital. Nowhere in Diagon Alley was big enough and we couldn't have an underground like the Ministry — not healthy. In the end they managed to get hold of a building up here. They say sick wizards could come and go and just blend in with the crowd . . ."

của thầy đút vào trong áo khoác giắt hai nút áo, nắm chặt cây đũa phép. Harry cảm nhận được con mắt bị che giấu của thầy Moody vẫn chăm chăm nhìn nó; Harry tìm cách đánh trống lảng những câu hỏi thêm về gia cầm chiêm bao của nó bằng cách hỏi thầy Mắt Điên là bệnh viện Thánh Mungo nằm ẩn chỗ nào.

"Không xa đây lắm," thầy Mắt Điên lầm bầm khi bọn họ vừa bước khỏi cửa trời mùa đông trên một con đường rộng rãi, nhà hai bên phố đều là cửa tiệm đông ken những người đang mua sắm cho lễ Giáng Sinh. Thầy Mắt Điên đẩy Harry đi tới trước một chút rồi thì bước còm cộ theo ngay sau lưng. Harry biết con mắt pháp thuật của thầy đang đảo nhìn bốn phương tám hướng bên dưới cái nón đội xùm xụp. Thầy Mắt Điên nói tiếp:

"Đâu có dễ kiếm ra một chỗ tử tế cho một cái bệnh viện. Không có chỗ nào trong Hẻm Xéo đủ rộng, mà chúng ta cũng không thể xây bệnh viện ngay dưới đất như Bộ Pháp Thuật — khác được lành mạnh. Cuối cùng họ phải xoay sở để đọc thuyết, phù thủy phải sư bệnh tật đau yếu có thể đến rồi và hòa lẫn vào đám đông..."

He seized Harry's shoulder to prevent them being separated by a jangle of shoppers plainly intent on shopping but making it into a nearby shop full of electrical gadgets.

"Here we go," said Moody a moment later.

They had arrived outside a large, Victorian-fashioned, red brick department store called Purge and Dowse Ltd.

The place had a shabby, miserable appearance. The window displays consisted of a row of chipped dummies with their wigs askew, standing at random and displaying fashions at least ten years out of date. Large signs on all the shop doors read CLOSED FOR REPAIRS.

Harry distinctly heard a large woman laden with plastic shopping bags say to her friend as they passed, "It's never been like this, that place . . ."

"Right," said Tonks, beckoning them forward to a window displaying nothing but a particularly ugly female dummy

Thầy nắm lấy vai Harry để tránh cho hai người khỏi bị xô tách ra bởi rầm rộ của hàng người mua sắm om xòm, rõ ràng là chỉ có ý định chen vào một cửa hàng gần đó đầy những dụng cụ điện

Một lát sau thầy Moody nói: "Chúc ta tới nơi rồi."

Họ đã đến bên ngoài một tòa nhà bách hóa to lớn kiểu xưa xây bằng gạch đỏ, có tên là Công ty Purge & Dowse [(Purge & Dowse là tên của người hùn vốn làm ăn)].

Chỗ này mang một vẻ tồi tàn, nhếch nhác; những cửa sổ bày hàng chỉ có vài ba tượng người mẫu đã càng gầy gò với mái tóc giả đã xệch, đứng lộn xộn trong những cánh cửa đã lỗi thời ít nhất mười năm. Một tấm bảng to tướng treo trên tất cả những cánh cửa đầy bụi bặm đều mang hệ chữ ĐÓNG CỬA ĐỂ TÂN TRANG.

Harry nghe rõ ràng một người có bà xách trĩu tay mấy cái túi nhựa đứng hàng mua sắm nói với bà bạn khi người đi ngang qua chỗ Harry đứng: "Cái chỗ đó *không khi nào* mở cửa."

Cô Tonks ra dấu cho bọn Harry đi trước một cửa sổ không trưng bày hết ngoài tượng một cô người m

ose false eyelashes were hanging and who was modeling a green on pinafore dress. "Everybody dy?"

They nodded, clustering around her; Moody gave Harry another shove between the shoulder blades to urge forward and Tonks leaned close to the glass, looking up at the very ugly woman and said, her breath steaming through the glass, "Wotcher . . . We're here to see Arthur Weasley."

For a split second, Harry thought it was absurd it was for Tonks to expect the dummy to hear her talking that clearly through a sheet of glass, when there were buses rumbling along behind her and all the racket of a street full of shoppers.

Then he reminded himself that the dummies could not hear anyway. Next second his mouth opened in shock as the dummy gave a tiny nod, beckoned with a jointed finger, and Tonks had seized the woman and Mrs. Weasley by the

đặc biệt xấu xí có hai hàng mi mắt khép mở nửa chừng và đang diện r cái áo đầm kiểu tạp dề bằng ni lông màu xanh lá cây. "Tốt. Mọi người sẵn sàng chưa?"

Tụi nó gật đầu, xúm xít quanh Moody một lần nữa đẩy Harry một giữa hai xương bả vai để thúc nó đi trước. Cô Tonks chồm sát vào kính cửa sổ, ngược nhìn lên bức tượng người mẫu cực kỳ xấu xí ấy mà hơi thở của cô làm mờ cả kính. "Wotcher... chúng tôi đến đây để thăm ông Arthur Weasley."

Trong vòng nửa giây, Harry nghĩ Tonks thiệt là lỗ bịch khi trông mặt một bức tượng người mẫu nghe cô nói bằng một giọng khể khàng đến rõ ràng mà lại xuyên qua một tấm kính và rầm rầm tiếng xe buýt chạy ngay đằng sau lưng, cả trong sự huyên náo ồn ào của một con đường đầy người mua sắm.

Rồi Harry lại nhớ ra là tượng người mẫu cũng đâu có thể nghe thấy gì đâu. Nhưng chỉ một giây sau, miệng Harry há hốc ra vì sửng sốt khi bức tượng người mẫu nhẹ gật đầu, ra hiệu bằng mấy ngón tay dính liền với nhau, và Tonks đã nắm chặt cùi chỏ của Gir

ows, stepped right through the glass and vanished.

Fred, George, and Ron stepped after him; Harry glanced around at the milling crowd; not one of them seemed to have a glance to spare for window displays as ugly as Purge and Dowse's, nor did any of them seem to have noticed that six people had just melted into thin air in front of them.

"C'mon," growled Moody, giving Harry yet another poke in the back and either they stepped forward through the air or it felt like a sheet of cool water, emerging quite warm and dry on the other side.

There was no sign of the ugly woman or the space where she had stood. They had arrived in what seemed to be a crowded reception area where rows of witches and wizards sat upon rickety wooden chairs, some looking perfectly normal while perusing out-of-date copies of *Witch Weekly*, others sporting gruesome disfigurements such as phantom trunks or extra hands sticking out of their chests.

và bà Weasley, bước xuyên thẳng cửa kính mà biến mất.

Fred, George và Ron bước theo người kia; Harry liếc nhìn lại đám đổ chen chúc trên phố; không ai trong đám đó có vẻ buồn liếc tới mấy cửa sổ trưng hàng của một nơi xấu như Công ty Purge & Dowse, mà cứ không ai trong số họ tỏ ra để ý tới sự biến mất của người vừa tan biến vào không khí ngay trước mắt họ.

"Đi thôi," thầy Moody càu nhàu, thọc vào lưng Harry thêm một cái nữa, cả hai cùng nhau bước tới trước cửa xuyên qua cái mà nó cảm thấy như một màn nước lạnh, để rồi hiện ra ở phía bên kia, hoàn toàn ấm áp và khô ráo.

Chẳng còn thấy dấu tích gì của bộ tượng người mẫu xấu xí ở chỗ cô vừa mới đứng. Mọi người đến một phòng có vẻ như một phòng tiếp tân đã đông khách khứa, ở đó có hàng hà những pháp sư phù thủy ngồi trên những cái ghế gỗ ọp ẹp, một số trên ghế ngoài hoàn toàn bình thường đang nghiên cứu kỹ lưỡng mấy *Tuần San Phù Thủy* đã quá đát, mà người khác thì phơi bày hớ hênh những thương tật dị dạng xấu xí k

The room was scarcely less quiet than the street outside, for many of the patients were making very peculiar noises. A sweaty-faced witch in the center of the front row, who was leaning herself vigorously with a copy of the *Daily Prophet*, kept letting off a high-pitched whistle as steam came pouring out of her mouth, and a goblin-looking warlock in the corner banged like a bell every time he sneezed, and with each clang his head rattled horribly, so that he had to cover his ears and hold it steady.

Witches and wizards in lime-green robes were walking up and down the aisles, asking questions and making notes on clipboards like Umbridge's. Harry noticed the emblem embroidered on their chests: a wand and bone, crossed.

hoàng, tử như thân mình chướng như thân voi, hay mấy cánh tay n thừa chìa ra từ ngực.

Gian phòng chẳng mấy yên ắng hơn đường phố náo nhiệt ngoài kia bởi vì nhiều bệnh nhân đang phát những âm thanh vô cùng độc đáo. Một phù thủy mặt đỏ hây hây ngồi giữa hàng ghế thứ nhất, tựa quạt mở phanh phạch bằng một tờ *Tuần San Phù Thủy*, cứ phát ra tiếng huýt gió chói tai như còi xe trong khi hơi nước trong miệng cứ trào ra; rồi một chú tướng coi bộ lôi thôi léch thếch ngồi trong góc phòng thì phát ra tiếng gõ lạnh lạnh như tiếng chuông mỗi khi ông cựa quậy, kèm theo mỗi tiếng keng là cái đầu của lão lúc lắc rúc rúc cách khùng khiếp, đến nỗi lão phải nắm chặt lấy hai vành tai của mình để giữ yên cái đầu.

Các phù thủy và pháp sư mặc chùng màu xanh vỏ chanh đi lên xuống mấy hàng ghế bệnh nhân, hỏi han và ghi chép trên mấy cái bìa kẻ hồ sơ giống như cái kẹp hồ sơ của Umbridge. Harry để ý thấy cái bìa tượng trưng trên ngực áo của họ là một cây đũa phép và một khúc xương chéo thành hình dấu thập.

Are they doctors?" he asked Ron
etly.

Doctors?" said Ron, looking
rtled. "Those Muggle nutters that cut
ople up? Nah, they're Healers."

Over here!" called Mrs. Weasley
r the renewed clanging of the
lock in the corner, and they
owed her to the queue in front of a
mp blonde witch seated at a desk
rked INQUIRIES.

The wall behind her was covered in
ices and posters saying things like A
AN CAULDRON KEEPS POTIONS FROM
:OMING POISONS and ANTIDOTES ARE
I-DON'TS UNLESS APPROVED BY A
ALIFIED HEALER.

There was also a large portrait of a
ch with long silver ringlets that was
elled:

Harry hỏi khẽ Ron: "Họ là bác
hả?"

Ron kêu lên với vẻ ngạc nhiên: "E
sĩ à? Là mấy gã Muggle ăn hại chuy
mổ xẻ người ta đó hả? Không, nhữ
người này là Lương y."

"Lại đây!" Bà Weasley gọi át tiế
chuông ngân vừa tái phát ra từ
chiến tướng ở góc phòng, tụi nó bèn
theo bà đứng xếp hàng phía trước r
cô phù thủy tóc vàng phúng phính n
ở một cái bàn có ghi BÀN HƯỚNG DẪN.

Bức tường phía sau cô ta dán c
những thông báo và áp phích quã
cáo ghi những thứ đại loại như MỘT
VẠC SẠCH GIỮ CHO THUỐC MEN KHÔNG B
THÀNH ĐỘC DƯỢC VÀ THUỐC CHỐNG TÀ E
LÀ THUỐC CHỐNG XÀI BẬY TRỪ KHI ĐU
LƯƠNG Y CÓ ĐỦ TƯ CÁCH CÔNG NHẬN.

Lại có một bức chân dung khổng
của một bà phù thủy tóc bạch kim
quần loãn xoắn, đeo băng tên là:

DILYS DERWENT

DILYS DERWENT.

ST. MUNGO'S HEALER 1722–1741

LƯƠNG Y CỦA BỆNH VIỆN THÁNH MUNGO 1722 – 1741

HEADMISTRESS OF HOGWARTS SCHOOL OF WITCHCRAFT A
ZARDRY, 1741–1768

Dilys was eyeing the Weasley party though counting them; when Harry caught her eye she gave a tiny wink, looked sideways out of her portrait, and vanished.

Meanwhile, at the front of the queue, a young wizard was performing an odd the-spot jig and trying, in between spasms of pain, to explain his predicament to the witch behind the desk.

"It's these — ouch — shoes my mother gave me — ow — they're hurting my — OUCH — feet — look at them, there must be some kind of — ARGH — jinx on them and I can't — AAARGH — get them off —"

He hopped from one foot to the other though dancing on hot coals.

"The shoes don't prevent you from seeing, do they?" said the blonde witch irritably, pointing at a large sign to the left of her desk. "You want Spell

Bà Dilys đang dõi mắt nhìn kỹ cả cái đám Weasley như thể đang đếm họ; khi Harry bắt gặp ánh mắt của bà hơi nháy mắt với nó một cái, bước ra khỏi bức tranh chân dung của bà và biến mất.

Lúc đó, ở đằng đầu của cái hàng người đang nối đuôi, một pháp sư trẻ tuổi đang biểu diễn một điệu nhảy choi ngay tại chỗ hết sức quái dị, trong khi anh ta cố gắng, giữa tiếng rên đau đớn trong cái tình huống éo le của mình, giải thích với cô phù thủy vàng ngồi đằng sau bàn giấy.

"Tôi bị đôi — ối — giày mà ông ạ tôi — ối — nó cho tôi — chúng ăn ÓI — chân tôi — coi này — chắc là phải có một thứ — ÓI — tà ma quái ếm vào chúng mà tôi — AAÁÁ không sao giải trừ được —"

Anh chàng hết đứng trên giò này nhảy cẫng lên đổi sang giò kia như thể đang nhảy múa trên than hồng hay bóng.

Cô phù thủy tóc vàng chỉ vào tấm bảng tổ chảng treo bên trái bàn giấy, quạu quọ đáp: "Giày dép có khấn anh mù chữ không hử? Anh cần v

mage, fourth floor. Just like it says the floor guide. Next!"

The wizard hobbled and pranced away out of the way, the Weasley moved forward a few steps and Harry read the floor guide:

phòng khám Tồn thương do Bùa ph ở tầng Bốn. Bảng hướng dẫn về bố các tầng đã ghi rõ ràng rành rành như v Người kế tiếp!"

Anh chàng phù thủy vừa đi cà nh vừa nhảy lơi chơi đi khỏi, đám Weas nhích tới trước thêm vài bước và Harry đọc được tấm bảng hướng dẫn về trí các tầng:

ARTIFACT ACCIDENTS ... Ground Floor (Cauldron explosion, wand malfunctioning, broom crashes, etc.)

CREATURE INDUCED INJURIES ... First Floor (Bites, stings, burns, bedded spines, etc.)

MAGICAL BUGS... Second Floor (Contagious maladies, e.g., dragon pox, vanishing sickness, scrofungulus)

POTION AND PLANT POISONING Third Floor (Rashes, regurgitation, uncontrollable giggling, etc.)

SPELL DAMAGE ... Fourth Floor (Unliftable jinxes, hexes, and incorrectly applied charms, etc.)

VISITORS' TEAROOM AND HOSPITAL SHOP... Fifth Floor

If you are unsure where to go,

TAI NẠN DO ĐỒ CHẾ TÁC ... tầng trệt. (Nổ vạc, đũa phép phản phé, nạn chổi bay, v.v...)

THƯƠNG TÍCH DO SINH VẬT tầng một. (Bị cắn, chích, đốt, đá v.v...)

RỐI LOẠN DO PHÁP THUẬT ... tầng hai. (Bệnh chứng truyền nhiễm, r long-đậu, say biến, nấm bìu)

NGỘ ĐỘC DO THUỐC VÀ CÂY ... tầng ba. (Mụn nước, nôn ọe, c không cắt cơn được, v.v...)

THƯƠNG TỔN DO BÙA CHÚ ... tầng bốn. (Bị trừ ếm bất khả giải, tà ma, bùa chú dùng sai, v.v...)

PHÒNG TRÀ DÀNH CHO KHÁCH VÀ CỬA HÀNG BỆNH VIỆN... tầng năm

Nếu như quý khách không biết đi

unable of normal speech, or unable to remember why you are here, our Welcome Witch will be pleased to help.

mình muốn đi, không thể nói năng bình thường, hoặc không thể nhớ ra lý do mình đến đây, thì nhân viên tiếp khách của chúng tôi xin hân hạnh được giúp đỡ.

A very old, stooped wizard with a graying trumpet had shuffled to the front of the queue now.

Lúc này một pháp sư già lụm còm đeo kèn tai đã lê lét được tới cửa hàng.

"I'm here to see Broderick Bode!" he squeezed.

Lão khò khè: "Tôi đến đây để gặp Broderick Bode!"

"Ward forty-nine, but I'm afraid you're wasting your time," said the witch dismissively. "He's completely forgotten, you know, still thinks he's a magic pot. . . . Next!"

Cô ả phù thủy thô lỗ đáp: "Phố phường bốn mươi chín, nhưng tôi e là cụ khách quên mất thời giờ mà thôi. Lão ấy đã quên hoàn toàn rồi, cụ biết mà, lão cứ tưởng mình là cái ấm trà... Người tiếp theo!"

A harassed-looking wizard was holding his small daughter tightly by the ankle while she flapped around his head using the immensely large, feathery wings that had sprouted right out of the back of her romper suit.

Một pháp sư trông thiệt là khổ sở đang túm chặt lấy cổ chân của cô con gái bé xíu mà lại đôi cánh da khổng lồ cứ vỗ phành phạch quanh đầu ôi đôi cánh quái dị ấy đã mọc ra ngay phía sau cái quần yếm của cô bé.

"Fourth floor," said the witch in a hurried voice, without asking, and then she disappeared through the double doors beside the desk, holding his daughter like an oddly shaped balloon. "Next!"

Cô ả phù thủy không thèm hỏi một lời, nói ngay bằng giọng ngắt quãng: "Lầu bốn." Người đàn ông bực tức mắt qua cánh cửa đôi sau bàn giờ vẫn cố túm chặt cô con gái cứ chồm chới bay lên như một cái bong bóng dạng. "Người tiếp theo!"

Mrs. Weasley moved forward to the desk.

Hello," she said. "My husband, Mr. Weasley, was supposed to be moved to a different ward this morning, could you tell us —?"

Arthur Weasley?" said the witch, pointing her finger down a long list in front of her. "Yes, first floor, second door on the right, Dai Llewellyn ward."

Thank you," said Mrs. Weasley. "Come on, you lot."

They followed through the double doors and along the narrow corridor around, which was lined with more portraits of famous Healers and lit by small bubbles full of candles that floated up on the ceiling, looking like giant soapsuds.

More witches and wizards in lime-green robes walked in and out of the doors they passed; a foul-smelling yellow gas wafted into the passageway as they passed one door, and every now and then they heard distant chanting.

Bà Weasley bước tới trước đến k bàn giấy.

Bà nói: "Chào cô. Chồng tôi, có Arthur Weasley, hình như là đã đổi c một phòng khác hồi sáng nay, cô l ơn nói cho chúng tôi biết —?"

Cô nàng phù thủy dò ngón tay c xuống cái danh sách trước mặt m "Arthur Weasley hả? Đúng, lâu m cửa thứ hai bên phải, khu điều trị l Llewellyn."

Bà Weasley nói: "Cám ơn cô. thôi, các con."

Bọn họ theo nhau đi cánh cửa rồi đi xa hơn, dọc một hành lang c mà hai bên tường treo nối tiếp nh những bức chân dung của các lươn nổi tiếng, và được thắp sáng bằ những bong bóng thủy tinh đựng c cây bay lơ lửng dưới trần nhà giế như những cái bong bóng xà phòng đại.

Trên đường đi, họ gặp thêm nh pháp sư phù thủy mặc áo thụng m xanh vỏ chanh đi ra đi vào những cá cửa. Từ trong một cánh cửa mà họ ngang xộc ra một luồng khí màu vè hôi thối, bay lơ lửng vương trong hê

They climbed a flight of stairs and entered the "Creature-Induced Injuries" corridor, where the second door on the left bore the words "DANGEROUS" DAILEWELLYN WARD: SERIOUS BITES.

Underneath this was a card in a glass holder on which had been handwritten
Healer-in-Charge: Hippocrates Smethwyck, Trainee Healer: Augustus Pye.

"We'll wait outside, Molly," Tonks said. "Arthur won't want too many visitors at once. . . . It ought to be just family first."

Mad-Eye growled his approval of this and set himself with his back against the corridor wall, his magical eye spinning in all directions. Harry went back too, but Mrs. Weasley reached out a hand and pushed him through the door, saying, "Don't be silly, Harry, Arthur wants to thank you."

The ward was small and rather dingy; the only window was narrow and set high in the wall facing the door. Most of

lang. Rồi thỉnh thoảng họ lại nghe tiếng rên la vọng từ xa xa.

Bọn họ leo lên một chặng cầu thang để đến hành lang "Thương Tích Sinh Vật". Ở đó, trên cửa thứ hai bên phải, có hàng chữ KHU ĐIỀU TRỊ "BỆNH NGUY HIỂM" DAILEWELLYN: VẾT CẮN TRỌNG.

Bên dưới là một cái hộp đựng thẻ bằng đồng, trong có một tấm thẻ bằng chữ viết tay: *Lương y chủ nhiệm Hippocrates Smethwyck, Lương y thực tập: Augustus Pye.*

Cô Tonks nói: "Chị Molly à, tụi tôi đợi ở ngoài này. Anh Arthur sẽ khó mong có quá nhiều khách khứa ở cùng một lúc đâu... Chỉ nên để đình vào thăm trước."

Thầy Mắt Điên làu bàu tán thành kiến này và tự lùì mình lại đứng sát bức tường hành lang, con mắt diệu của thầy vẫn xoay tít đủ mọi hướng. Harry cũng lùì lại, nhưng Mrs. Weasley vươn cánh tay ra đẩy nó qua cánh cửa, nói: "Đừng ngốc nghếch vậy, Harry, bác Arthur muốn cảm ơn con..."

Căn phòng nhỏ và hơi tối vì chỉ mỗi một cánh cửa sổ hẹp mà lại ở trên cao của bức tường đối diện

light came from more shining stal bubbles clustered in the middle he ceiling.

The walls were of panelled oak and re was a portrait of a rather vicious-king wizard on the wall, captioned URQUHART RACKHARROW, 1612–1697, ENTOR OF THE ENTRAIL-EXPELLING RSE.

There were only three patients. Mr. asley was occupying the bed at the end of the ward beside the tiny dow. Harry was pleased and eved to see that he was propped up several pillows and reading the *ily Prophet* by the solitary ray of ight falling onto his bed. He looked und as they walked toward him and, iving whom it was, beamed.

Hello!" he called, throwing the *phet* aside. "Bill just left, Molly, had get back to work, but he says he'll p in on you later . . ."

How are you, Arthur?" asked Mrs. asley, bending down to kiss his eek and looking anxiously into his

cánh cửa cái. Hầu hết ánh sáng xuất phát từ mấy cái bong bóng t tinh lóng lánh tụ thành chùm ở gi trần nhà.

Những bức tường được ốp bằng sồi, và trên một bức tường có treo t chân dung của một lão pháp sư tr về mặt cay cú hần học, có ghi chú URQUHART RACKHARROW, 1612 – 1697, PHÁT MINH BÙA TRỪ ỄO LÒI RUỘT.

Chỉ có ba bệnh nhân trong phò Ông Weasley nằm trên cái giường cuối phòng, bên cạnh cái cửa sổ b ấy. Harry vui mừng và nhẹ nhõm thấy ông Weasley được đặt nằm t trên nhiều cái gối và đang đọc tờ *N Báo Tiên Tri* nhờ chút tia sáng mặt t lẻ loi rọi xuống giường. Khi họ đi phía ông, ông quay lại nhìn và r mày rạng rỡ hẳn lên khi nhận ra họ ai.

Ông liệng tờ *Nhật Báo Tiên Tri* c một bên, kêu lên: "Chào! Bill vừa r đi, em Molly à, nó phải trở về sở l nhưng nó nói sẽ ghé về thăm sau..."

Bà Weasley cúi xuống hôn lên chồng và lo lắng ngắm gương r ông. Bà hỏi: "Anh cảm thấy sao, a

e. "You're still looking a bit peaky . . .

I feel absolutely fine," said Mr. Weasley brightly, holding out his good hand to give Ginny a hug. "If they could only take the bandages off, I'd be fit to go home."

Why can't they take them off, Dad?" asked Fred.

Well, I start bleeding like mad every time they try," said Mr. Weasley anxiously, reaching across for his wand, which lay on his bedside table, and waving it so that six extra chairs appeared at his bedside to seat them all.

It seems there was some rather unusual kind of poison in that snake's fangs that keeps wounds open. . . . They're sure they'll find an antidote, though, they say they've had much worse cases than mine, and in the meantime I just have to keep taking a Blood-Replenishing Potion every hour. . . . That fellow over there,"

Arthur? Trông anh vẫn còn hơi thất lạc..."

Ông Weasley hớn hờ nói: "Anh cảm thấy khỏe khoắn vô cùng." Đang cố gắng tay lành lặn ra ôm lấy Ginny vào lòng, ông nói tiếp: "Giá mà họ có thể tháo băng ra là anh đã đủ sức về nhà."

Fred hỏi: "Tại sao họ không thể tháo băng ra hở ba?"

Ông Weasley nói một cách hồ hởi phấn khởi: "À, tại vì mỗi khi họ tháo băng ra là ba lại bị chảy máu nữa điên ấy." Ông vớ tay ngang lấy chiếc đũa phép nằm trên cái tủ nhỏ có ngăn đặt bên cạnh giường ngủ, và nhanh nhẹ một cái là đủ khiến cho sáu chiếc ghế hiện ra bên cạnh giường để tất cả mọi người đều có chỗ ngồi xuống.

Ông nói tiếp: "Dường như trong rãnh nanh của con rắn ấy có một thứ r... độc gì đó hơi khác thường đã khiến cho vết thương không liền da được. Nhưng mà họ bảo đảm là họ sẽ tìm thấy được thuốc giải độc, họ nói từng gặp mấy trường hợp còn tệ hơn trường hợp của ba nữa kia, và trước khi chờ đợi thì ba chỉ cần tiếp tục uống Thuốc Tiếp Máu đều đặn mỗi giờ. Nhưng mà ông bạn ở đằng kia."

He said, dropping his voice and sliding toward the bed opposite in which a man lay looking green and sickly and staring at the ceiling. "Bitten by a werewolf, poor chap. No cure at the moment."

"A werewolf?" whispered Mrs. Weasley, looking alarmed. "Is he safe in a public ward? Shouldn't he be in a private room?"

"It's two weeks till full moon," Mr. Weasley reminded her quietly. "They've been talking to him this morning, the Healers, you know, trying to persuade him he'll be able to lead an almost normal life. I said to him — don't mention names, of course — but I said I knew a werewolf personally, a very nice man, who finds the condition quite easy to manage . . ."

"What did he say?" asked George.

"Said he'd give me another bite if I don't shut up," said Mr. Weasley sadly.

"And that woman over *there*," he

Ông chợt hạ giọng, hất đầu về phía cái giường đối diện, nơi có một người đàn ông nằm nhìn đăm đăm lên trần nhà, trông đáng vẻ yếu ớt xanh lét rõ rệt, thật là khốn khổ. Bị một người sói cắn, vô phương chữa trị."

Bà Weasley có vẻ hoảng hốt, bà thào: "Một người sói hả? Ông ta nằm trong phòng chung như vậy có an toàn không? Đúng ra ông ấy phải ở phòng riêng chứ hả?"

Ông Weasley khẽ nhắc vợ: "Còn tuần nữa mới đến rằm. Họ đã nói chuyện với ông ta hồi sáng này, cố gắng thuyết phục ông ấy là vẫn có thể sống một cuộc đời gần như bình thường. Anh cũng nói với ông ấy — dĩ nhiên là anh đâu có nêu tên ra — nhưng anh nói là bản thân anh quen biết một người sói, một người rất tử tế, một người luôn luôn dễ dàng tìm được cách chế ngự..."

George bèn hỏi: "Vậy ông ta nói sao về cháu?"

Ông Weasley rầu rĩ nói: "Ông ấy sẽ cắn ba một cái nếu ba không cố câm miệng lại."

Chỉ tay về phía cái giường còn lại

icated the only other occupied bed, which was right beside the door, “won’t tell the Healers what bit her, which makes us all think it must have been something she was handling illegally. Whatever it was took a real chunk out of her leg, very nasty smell when they took it off the dressings.”

So, you going to tell us what happened, Dad?” asked Fred, pulling the chair closer to the bed.

Well, you already know, don’t you?” said Mr. Weasley, with a significant frown directed at Harry. “It’s very simple — I’d been out a very long day, dozed off, got woken up on, and bitten.”

Is it in the *Prophet*, you being asked?” asked Fred, indicating the newspaper Mr. Weasley had cast aside.

No, of course not,” said Mr. Weasley, with a slightly bitter smile, “the Ministry wouldn’t want everyone to know a dirty great serpent got —”

người nằm, ngay đằng sau cánh cửa. Ông Weasley nói tiếp: “Còn cái bà n tuốt *đằng kia* thì nhất định không c nói cho các lương y biết cái gì đã c bà ấy, làm cho người ta ngờ cái đố hửn là một thứ gì đó mà bà chữa c phi pháp. Nhưng cho dù là cái gì nũa thì nó cũng ngoạm chân bà một miếng thiệt bự, mỗi lần người tháo băng thì mùi hôi thối *không c nổi!*”

Fred kéo cái ghế của nó sát giường hơn, hỏi: “Vậy, ba kể cho con nghe chuyện đã xảy ra đi, ba!”

Ông Weasley mỉm cười đầy ý vị Harry rồi nói: “Ừ thì các con cũng k rồi, chứ gì nữa? Chuyện đơn giản t – Ba đã trải qua một ngày dài vất nên ngủ thiếp đi, bị phục kích bắt n rồi bị cắn.”

Fred chỉ tờ báo mà ông Weasley quẳng qua một bên, hỏi: “Chuyện b tấn công có đăng trên tờ *Tiền không* ba?”

Ông Weasley nói, kèm theo một cười hơi cay đắng: “Không, dĩ nhiên không. Bộ Pháp Thuật đâu có m mọi người biết là có một con rắn tiện bự tổ tướng đột nhập —”

Arthur!" said Mrs. Weasley firmly.

"— got — er — me," Mr. Weasley said hastily, though Harry was quite sure that was not what he had meant to say.

"So where were you when it happened, Dad?" asked George.

"That's my business," said Mr. Weasley, though with a small smile. He picked up the *Daily Prophet*, shook it open again and said,

"I was just reading about Willy Widdershins's arrest when you arrived. I know Willy turned out to be behind these regurgitating toilets last summer? One of his jinxes backfired, the toilet exploded, and they found him lying unconscious in the wreckage covered from head to foot in —"

"When you say you were 'on duty,'" Fred interrupted in a low voice, "what were you doing?"

"You heard your father," whispered George Weasley, "we are not discussing

Bà Weasley nhắc chừng: "Arthur!"

Ông Weasley bèn vội vã nói trớ: "đột — ơ — kích — ba." Tuy nhiên Harry chắc chắn đó không phải là điều gì đã định nói.

George hỏi: "Vậy khi chuyện đó xảy ra, ba đang ở đâu vậy ba?"

"Đó là việc riêng của ba." Ông Weasley nói, tuy có thoáng nở một nụ cười. Ông vớ lấy tờ *Nhật Báo Tiên* giữ cho tờ báo mở ra và nói:

"Ba đang đọc về vụ bắt giam Willy Widdershins khi các con đến. Các con có biết hóa ra Willy chính là kẻ có mưu mẹo cái vụ cầu tiêu dội ngược mùa hè vừa rồi không? Hắn bị tổ trộm một trong mấy cái bùa ếm của họ phản phé, cái cầu tiêu nổ tung, người ta tìm thấy hắn nằm bất tỉnh giữa cái đồng tanh bành từ đầu chân ngập ngụa trong —"

Fred xen ngang câu chuyện bằng một giọng rất nhỏ: "Lúc mà ba nói đang 'làm công tác' ấy, là ba đang làm gì??"

Bà Weasley thì thào bảo: "Con nghe ba con nói rồi đó, chúng ta khác

is here! Go on about Willy Widdershins, Arthur —”

Well, don't ask me how, but he usually got off on the toilet charge,” said Mr. Weasley grimly. “I can only suppose gold changed hands —”

You were guarding it, weren't you?” said George quietly. “The weapon? The thing You-Know-Who's after?”

George, be quiet!” snapped Mrs. Weasley.

Anyway,” said Mr. Weasley in a subdued voice, “this time Willy's been caught selling biting doorknobs to goblins, and I don't think he'll be able to worm his way out of it because according to this article, two Muggles have lost fingers and are now in St. Mungo's for emergency bone regrowth and memory modification. Just think of Muggles in St. Mungo's! I wonder which ward they're in?”

and he looked eagerly around as though hoping to see a signpost.

bàn bạc ở đây! Nói tiếp chuyện Willy Widdershins đi anh Arthur —”

“Ừ, ba không biết bằng cách nào nhưng hẳn quả thực đã chạy được trong vụ cầu tiêu này.” Ông Weasley nói thêm, giọng khẳng định: “Ba chỉ thể đoán chắc là hẳn đã lo lót vàng -

George hỏi khế: “Lúc đó ba đã canh giữ cái đó, phải không ba? Cái khí ấy? Cái mà Kê-mà-ai-cũng-biết-ai-đấy đang săn tìm ấy?”

Bà Weasley nạt ngang: “George, đi!”

Ông Weasley nói, hơi cao giọng hơn: “Đằng nào đi nữa thì lần này Willy cũng đã bị bắt quả tang đang bán mấy cái nắm cửa đớp tay người có dân Muggle, và ba không tin là hẳn có thể lòn lách được vụ này, bởi theo bài báo này thì hai dân Muggle bị đứt mấy ngón tay và hiện giờ đang nằm bệnh viện Thánh Mungo để được mọc lại xương khấn cấp và điều trị lại trí nhớ. Thử nghĩ mà coi, có Muggle mà nằm bệnh viện Thánh Mungo! Ba đang thắc mắc không biết họ nằm ở phòng nào đây?”

Nói rồi ông háo hức nhìn quanh như thể hy vọng sẽ nhìn thấy một biển

Didn't you say You-Know-Who's got a snake, Harry?" asked Fred, looking at his father for a reaction. "A massive one? You saw it the night he returned, didn't you?"

"That's enough," said Mrs. Weasley firmly. "Mad-Eye and Tonks are on the other side, Arthur, they want to come and see you. And you lot can wait outside," she added to her children and Harry. "You can come and say good-bye to your fatherward. Go on . . ."

They trooped back into the corridor. Mad-Eye and Tonks went in and closed the door of the ward behind them. Fred raised his eyebrows.

"Fine," he said coolly, rummaging in his pockets, "be like that. Don't tell us anything."

"Looking for these?" said George, holding out what looked like a tangle of rainbow-colored string.

"You read my mind," said Fred, grinning. "Let's see if St. Mungo's puts

it

Fred vừa nói, vừa nhìn ba của nó dò xem phản ứng. "Harry, có phải ai cũng từng nói Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-có một con rắn? Một con rắn bự chẳng? Em đã thấy nó vào cái đêm hắn trở lại, đúng không, Harry?"

Bà Weasley gạt phắt đi: "Thôi, thôi. Chú Mắt Điên và cô Tonks đang đợi ở bên ngoài, anh Arthur à, muốn vào thăm anh." Bà nói thêm với lũ con bà và Harry: "Các con có thể ở bên ngoài. Sau đó các con có thể trở vào chào tạm biệt. Thôi các con đi đi..."

Tụi nó kéo cả đám trở ra hành lang. Thầy Mắt Điên và cô Tonks đi vào phòng, đóng cánh cửa phòng lại sau lưng họ. Fred nhướn đôi chân mày lên.

"Được. Cứ làm vậy đi. Đừng nói cho tụi này biết gì hết." Anh chàng giơ tay mát mẻ, tay rút túi lục lọi.

George giơ ra một cái trông giống một mớ lũng nhùng dây nhợ có màu như thịt tươi, hỏi: "Kiểm mấy cái rắn hả?"

Fred nghe rằng cười khì: "Em đi giở trong bụng anh. Để coi bệnh v

...berturbable Charms on its ward
...ors, shall we?"

...le and George disentangled the
...ng and separated five Extendable
...s from each other. Fred and
...orge handed them around. Harry
...itated to take one.

Go on, Harry, take it! You saved
...d's life, if anyone's got the right to
...resdrop on him it's you . . ."

...grinning in spite of himself, Harry
...k the end of the string and inserted
...to his ear as the twins had done.

Okay, go!" Fred whispered.

The flesh-colored strings wriggled
... long skinny worms, then snaked
...der the door. For a few seconds
...rry could hear nothing, then he
...ard Tonks whispering as clearly as
...ugh she were standing right beside
...l.

... . . . they searched the whole area
... they couldn't find the snake
.../where, it just seems to have
...ished after it attacked you, Arthur. .

Thánh Mungo có ếm Bùa Chống Qu
Rầy lên cửa phòng bệnh không?"

Anh ta và George bèn tháo gỡ
dây lòng nhùng và tách chúng ra th
năm cái Bành Trướng Nhĩ. Khi Fred
George phát Bành Trướng Nhĩ c
mọi người, Harry ngật ngừng nh
một cái.

"Cầm lấy đi, Harry! Em đã cứu mẹ
ba, cho nên nếu ai có quyền nghe
chuyện của ba thì người đó chính
em..."

Harry đành phó mặc, nhe răng cu
và cầm lấy một đầu dây nhét vào lỗ
nó như hai anh em sinh đôi đã làm.

Fred thì thầm: "Tốt, tới luôn bác tà

Mấy sợi dây màu thịt tươi bò ngo
ngoèò như mấy con giun ốm cà te
cà teo rồi uốn éo luồn dưới cảnh c
Trong mấy giây đầu Harry chẳng ng
thấy gì hết, nhưng rồi nó nhận ra tiế
cô Tonks đang thì thầm, nghe rõ n
thể cô ấy đang đứng ngay bên cạ
nó.

"... họ lùng sục khắp cả vùng như
không thể tìm thấy con rắn ở đâu
làm như nó đã biến mất sau khi
công anh vậy, anh Arthur... Nhưng l
mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không lẽ r

But You-Know-Who can't have projected a snake to get in, can he?"

"I reckon he sent it as a lookout," replied Moody, "cause he's not had no luck so far, has he? No, I reckon he's trying to get a clearer picture of what he's facing and if Arthur hadn't been there the beast would've had much more time to look around. So after says he saw it all happen?"

"Yes," said Mrs. Weasley. She sounded rather uneasy. "You know, Dumbledore seems almost to have been waiting for Harry to see something like this . . ."

"Yeah, well," said Moody, "there's nothing funny about the Potter kid, all know that."

"Dumbledore seemed worried about Harry when I spoke to him this morning," whispered Mrs. Weasley.

"'Course he's worried," growled Moody. "The boy's seeing things from the You-Know-Who's snake. . . . Obviously, Potter doesn't realize what

đưa cả con rắn vào cuộc, liệu hắn có thể làm vậy không?"

Thầy Moody làu bàu: "Tôi cho là hắn phải con rắn đi do thám, bởi vì tính cẩu thả tới bây giờ hắn cũng chưa được trông gì cho lắm, đúng không? Tôi đoán là hắn đang tìm cách hình dung cho rõ cái mà hắn đang đương đầu nếu anh Arthur không có mặt ở đó con ác thú có lẽ sẽ có thêm nhiều giờ để dòm ngó chung quanh. Vậy Potter nói nó đã nhìn thấy toàn bộ việc xảy ra à?"

Bà Weasley nói với vẻ không thoải mái lắm: "Phải. Chú cũng biết Dumbledore dường như cụ Dumbledore cũng chờ đợi Harry nhìn thấy một điều tương tự như vậy..."

Thầy Moody nói: "Ừ, tốt. Chúng ta đều biết thằng bé nhà Potter ấy có nhìn thấy cái gì đó ngộ lắm."

Bà Weasley lại thì thào: "Dumbledore có vẻ lo lắng về Harry tôi nói chuyện với cụ hồi sáng nay."

Thầy Moody lẩm bẩm: "Đương nhiên là cụ lo lắng rồi. Thằng bé nhìn thấy việc xảy ra từ mắt rắn cựa Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy... Hẳn nhiên, Potter không ý thức điều đó

t means, but if You-Know-Who's assessing him —”

Harry pulled the Extendable Ear out of his own, his heart hammering very fast and heat rushing up his face. He looked around at the others. They were staring at him, the strings still trailing from their ears, looking suddenly fearful.

nghĩa là gì, nhưng nếu Kẻ-mà-ai-cũng biết-là-ai-đấy đang ám nó —”

Harry gỡ cái Bành Trưởng Nhĩ khỏi tai, tim nó đập bình bình gấp gáp và nó cảm thấy nóng dồn lên mặt. Nhìn quanh mấy đứa khác. Tụi nó cứ trợn mắt nhìn nó chằm chằm, mấy dây vẫn còn lòng thòng ở lỗ tai, rồi mà đứa nào cũng bàng hoàng khiếp.

— CHƯƠNG 23 —

GIÁNG SINH TRONG PHÒNG KÍN *CHRISTMAS ON THE CLOSED WARD*

Was this why Dumbledore would no longer meet Harry's eyes? He expect to see Voldemort staring at them, afraid, perhaps, that their emerald green might turn suddenly to a pale, catlike blue? Harry remembered how the snakelike face of Voldemort had once forced its way out of the back of Professor Quirrell's head, and he ran his hand over the back of his own, wondering what it would feel like if Voldemort came out of his skull. . . .

Phải chăng đây chính là lý do Dumbledore không nhìn vào Harry nữa? Phải chăng cụ cho rằng chính Voldemort đang chòng chành nhìn ra từ đôi mắt của nó, và có lẽ sợ rằng đôi mắt trong xanh ấy có thể trở nên ngẫu đở với đôi con người lại thành hai rạch ti hí như mắt mèo? Harry nhớ lại bộ mặt như rắn của Voldemort đã từng một phen bị lộ ra sau gáy của giáo sư Quirrell như thế nào, và nó bắt chợt đưa tay sờ chòm tóc của mình, lo lắng băn khoăn là sẽ cảm thấy như thế nào nếu Voldemort tòi ra từ sợ nó...

He felt dirty, contaminated, as though he were carrying some deadly germ, unworthy to sit on the underground train back from the hospital with innocent, clean people whose minds and bodies were free of taint of Voldemort. . . . He had not previously seen the snake, he had *been* a snake, he knew it now. . . .

And then a truly terrible thought occurred to him, a memory bobbing to the surface of his mind, one that made his insides writhe and squirm like eels. . . .

What's he after apart from power?"

Stuff he can only get by stealth . . . not a weapon. Something he didn't have last time."

'm the weapon, Harry thought, and it felt as though poison were pumping through his veins, chilling him, bringing him out in a sweat as he swayed with the train through the dark tunnel.

'm the one Voldemort's trying to kill, that's why they've got guards

Nó cảm thấy nó thật là như như một tởm lợm, như thể nó đang mang mầm mống chết chóc, không xứng đáng ngồi trên cùng một toa tàu điện ngầm từ bệnh viện trở về với những công nhân người vô tội, trong sáng, mà đầu óc thanh thản không bị chút tí vết nào của Voldemort... Giờ đây nó đã biết là không chỉ nhìn thấy con rắn, mà nó là con rắn đó...

Và rồi một ý nghĩ khủng khiếp nảy ra trong đầu Harry, một ký ức chọt trời chọt đất trên não bộ nó, một ý tưởng khiến rợn gan bên trong người nó còn lên cơn quặn quại như con rắn...

"Hắn còn lùng kiếm cái gì ngoài kiếm Tử thần Thực tử?"

"Cái mà hắn chỉ có thể ăn cắp... không phải một vũ khí. Cái mà lần trước hắn không có."

Minh chính là vũ khí đó, Harry nghĩ và ý nghĩ này không khác gì thuốc độc ngấm vào và chảy trong mạch máu làm nó rùng mình, khiến nó tận tụy thoát mồ hôi hột trong khi nó lắc lư cùng với con tàu chạy xuyên qua đường hầm tăm tối.

Minh là kẻ mà Voldemort muốn dùng, chính vì vậy mà người ta phải

und me everywhere I go, it's not for protection, it's for other people's, y it's not working, they can't have neone on me all the time at gwarts. . . . I did attack Mr. Weasley t night, it was me, Voldemort made do it and he could be inside me, ening to my thoughts right now. . . .

Are you all right, Harry, dear?"
ispered Mrs. Weasley, leaning
oss Ginny to speak to him as the
n rattled along through its dark
nel. "You don't look very well. Are
i feeling sick?"

They were all watching him. He
ok his head violently and stared up
an advertisement for home
urance.

Harry, dear, are you *sure* you're all
it?" said Mrs. Weasley in a worried
ce, as they walked around the
empt patch of grass in the middle
Grimmauld Place.

You look ever so pale. . . . Are you
e you slept this morning? You go

canh phòng mọi nơi mà mình đi, khác phải để bảo vệ mình, mà vì sự an t của những người khác, chỉ có điều không có hiệu quả, họ không thể c người canh giữ mình mọi lúc khi m ở trường Hogwarts... Mình đã tấn c bác Weasley hỏi tối qua, chính m chính Voldemort đã khiến mình l và hẳn có thể nhập vào mình, n được mọi ý nghĩ của mình ngay này...

"Harry, con có sao không, cưng?"
Weasley thì thầm hỏi han, bà ch ngang qua người Ginny để nói với trong khi chiếc xe lửa xinh xịch c xuyên qua đường hầm tối thui. "Tríc con không được khỏe lắm. Con m bệnh hả?"

Tất cả bọn họ đang nhìn nó. Nó đầu thiết mạnh rồi ngược lên nhìn r cái quảng cáo bảo hiểm nhà.

"Harry, con có *chắc* là con vẫn k mạnh không vậy con?" Bà Weas vẫn theo hỏi bằng giọng đầy lo lắng cả bọn đi vòng quanh bãi cỏ m hoang um tùm ở giữa Quảng trư Grimmauld.

"Trông con xanh xao quá... Con chắc là hồi sáng này con có r

stairs to bed right now, and you can have a couple of hours' sleep before breakfast, all right?"

He nodded; here was a ready-made excuse not to talk to any of the others, which was precisely what he wanted, when she opened the front door he proceeded straight past the troll's leg brella stand and up the stairs and hurried into his and Ron's bedroom.

Here he began to pace up and down, past the two beds and Phineas Nigellus's empty portrait, his brain humming and seething with questions and ever more dreadful ideas. . . .

How had he become a snake? Perhaps he was an Animagus. . . . No, that couldn't be, he would know. . . . Perhaps *Voldemort* was an Animagus. Yes, thought Harry, *that would fit, he would turn into a snake of course . . . I when he's possessing me, then we both transform. . . . That still doesn't explain how come I got to London and back to my bed in the space of about*

không? Con đi lên lầu và đi ngủ ngay bây giờ đi, và có thể con cần ngủ thêm vài giờ trước bữa ăn chiều, nghe?"

Nó gật đầu; vậy là nó có một cái cớ cho sẵn để khỏi phải nói chuyện với bất cứ người nào khác, đúng chóc điều nó đang mong muốn. Vì vậy bà Weasley vừa mở cánh cửa từ phòng cửa ngôi nhà, Harry đi một mạch ngang qua cái cán lọng to như chân con quỉ khổng lồ, rồi đi thẳng lên cầu thang và vội vã đi về phòng ngủ của nó và Ron.

Khi đã ở trong phòng rồi, nó cứ đi qua đi lại, ngang qua hai cái giường ngủ cả bức chân dung trống trơn của cụ Phineas Nigellus, bộ óc nó đầy ắp suy nghĩ sôi sục vô vàn câu hỏi và càng lúc càng trào lên thêm nhiều ý tưởng kinh hoàng...

Làm sao mà nó trở thành rắn đu chứ? Có lẽ nó là một Người Biến Hình Thú... mà không, nó không thể, phải biết chứ... có lẽ *Voldemort* là Người Biến Hình Thú chẳng... *Đúng lắm*, Harry nghĩ, *điều này nghe hợp dĩ nhiên là hắn sẽ biến thành một con rắn... và khi hắn ám mình, thì cả hai đều có thể biến hình... Nhưng điều gì cũng không thể giải thích làm sao*

minutes, though. . . . But then Voldemort's about the most powerful wizard in the world, apart from Dumbledore, it's probably no problem at all to him to transport people like that. . . .

And then, with a terrible stab of panic he thought, *but this is insane — Voldemort's possessing me, I'm giving him a clear view into the headquarters of the Order of the Phoenix right now! He'll know who's in the Order and where Sirius is . . . and I've heard loads of stuff I shouldn't have, everything Sirius told me the first night I was here. . . .*

There was only one thing for it: He would have to leave Grimmauld Place rightaway. He would spend Christmas at Hogwarts without the wards, which would keep them safe over the holidays at least. . . . But no, that wouldn't do, there were still plenty of people at Hogwarts to maim and mangle, what if it was Seamus, Dean, or Neville next time?

mình có thể đi Luân Đôn và quay về giường mình trong khoảng thời gian chỉ có năm phút, mặc dù... Nhưng nếu Voldemort là một pháp sư mạnh nhất thế giới, không tính Dumbledore, thì có thể hẳn cứ chẳng gặp chút khó khăn nào trong việc chuyển dời người ta như vậy...

Và rồi, trong một cơn hoảng loạn khủng khiếp chợt ập tới, nó nảy ra một suy nghĩ: *nhưng chuyện này vô lý hết sức — nếu Voldemort ám mình, thì ngay lúc này đây mình đang giúp hắn nhìn thấu vào Tổng Hành Dinh của Hội Phục Hoàng! Hắn sẽ biết vanh vách ai là thành viên và chú Sirius đang ở đâu... Nếu mình thì đã nghe hóng được cả đống chuyện mà lẽ ra không nên biết, như chuyện mà chú Sirius đã kể mình nghe vào cái đêm mình đến đây...*

Nếu vậy thì nó chỉ còn có mỗi một con đường: nó phải rời khỏi ngôi nhà Quảng trường Grimmauld ngay tức khắc. Nó sẽ nghỉ lễ Giáng Sinh ở trường Hogwarts với mấy đứa học sinh khác như vậy ít nhất nó cũng giữ cho những người khác được an toàn trong suốt nghỉ lễ... Nhưng mà không, kế sách này hỏng bét, vẫn còn có rất nhiều người ở lại trường Hogwarts để nó làm cho tật nguyên và thương tổn; rủi

He stopped his pacing and stood
ring at Phineas Nigellus's empty
ne. A leaden sensation was settling
the pit of his stomach. He had no
narrative: He was going to have to
turn to Privet Drive, cut himself off
n other wizards entirely. . . .

Vell, if he had to do it, he thought,
re was no point hanging around.
ing with all his might not to think
v the Dursleys were going to react
en they found him on their doorstep
months earlier than they had
ected, he strode over to his trunk,
mmed the lid shut and locked it,
n glanced around automatically for
dwig before remembering that she
s still at Hogwarts — well, her cage
uld be one less thing to carry — he
zed one end of his trunk and had
gged it halfway toward the door
en a sneaky voice said, "Running
ay, are we?"

He looked around. Phineas Nigellus

nạn nhân kế tiếp là Seamus, Dean và
Neville thì sao?

Nó ngừng đếm bước trong phòng
đứng yên trờng trờng nhìn vào
khung tranh trống trơn của cụ Phineas
Nigellus. Một cảm giác nặng trĩu n
cục chì đang làm nghẹt cuống bao
của nó. Nó không còn sự lựa chọn r
khác: nó sẽ phải trở về ngôi nhà t
đường Privet Drive, hoàn toàn tách
khỏi tất cả phù thủy pháp sư khác...

Ừ, nó sẽ phải làm như vậy, nó n
quần quanh ở chốn này thì chẳng r
chút nào. Nó cố gắng hết sức
không nghĩ đến viễn cảnh gia đ
Dursley sẽ phản ứng như thế nào
phát hiện ra nó ở ngưỡng cửa nhà
sớm hơn dự tính những sáu tháng.
bước dài đến bên cái rương của mì
đóng sập cái nắp, rồi khóa lại. rồi nó
động nhìn quanh tìm con Hedwig tru
khi kịp nhớ ra là Hedwig vẫn còn
trong Nhà Bưu Cú của trườ
Hogwarts — Ừ thôi, thì đỡ vác th
cái lồng cú của con Hedwig — nó n
một đầu của cái rương và kéo đư
nửa đường về phía cửa thì một gi
nói lén lút vang lên đầu đó: "Bây c
tầu hả?"

Nó ngoảnh nhìn lại. Cụ Phineas

He appeared upon the canvas of his portrait and was leaning against the wall, watching Harry with an amused expression on his face.

"Not running away, no," said Harry shortly, dragging his trunk a few more feet across the room.

"I thought," said Phineas Nigellus, stroking his pointed beard, "that to end up in Gryffindor House you were supposed to be *brave*? It looks to me though you would have been better off in my own House. We Slytherins are brave, yes, but not stupid. For instance, given the choice, we will always choose to save our own necks."

"It's not my own neck I'm saving," said Harry tersely, tugging the trunk over a patch of particularly uneven, moth-eaten carpet right in front of the door.

"Oh I see," said Phineas Nigellus, stroking his beard. "This is no cowardly flight — you are being *noble*."

Harry ignored him. His hand was on the doorknob when Phineas Nigellus

Nigellus đã lại xuất hiện trên tấm bích họa chân dung cụ, và cụ đang đứng tựa vào cái khung tranh, ngắm ngó Harry với vẻ khoái trá lộ rõ trên mặt.

Harry kéo lê cái rương của nó thoi vài bước về phía cửa, đáp gù "Không phải chạy trốn, không."

Cụ Phineas Nigellus vuốt vuốt vớ râu nhọn hoắt của cụ và nói: "Ta tưởng đầu đã là học sinh nhà Gryffindor thì trò phải được coi là *dũng cảm* chứ. Theo ta thấy thì trò cứ ở trong nhà Slytherin chúng ta cũng dũng cảm đúng vậy, nhưng không ngu ngốc. Ví dụ, nếu mà được lựa chọn, bọn ta luôn luôn lựa chọn cứu lấy cái mạng của mình trước đã."

"Cái mà con đang cứu không phải cái mạng của con." Harry đáp cộc lốc trong lúc ra sức nhấc cái rương của mình một miếng thảm bị mối ăn, đặc biệt ghê, nằm ngay trước cánh cửa.

Cụ Phineas Nigellus vẫn vuốt vuốt vớ râu nhọn gật gù: "À thì ra, *hiểu rồi*. Đây không phải là một cuộc đào thoát hèn nhát — mà là trò đùa *cao thượng*."

Harry không thèm đếm xỉa tới nữa. Một bàn tay nó mới đặt trên n

and lazily, "I have a message for you from Albus Dumbledore."

Harry spun around.

"What is it?"

"Stay where you are."

"I haven't moved!" said Harry, his hand still upon the doorknob. "So what's the message?"

"I have just given it to you, dolt," said Phineas Nigellus smoothly. "Dumbledore says, '*Stay where you are.*'"

"Why?" said Harry eagerly, dropping the end of his trunk. "Why does he want me to stay? What else did he say?"

"Nothing whatsoever," said Phineas Nigellus, raising a thin black eyebrow though he found Harry impertinent.

Harry's temper rose to the surface like a snake rearing from long grass. He was exhausted, he was confused beyond measure, he had experienced joy, relief, and then terror again in

đám của cánh cửa thì cụ Phineas Nigellus đã lười biếng nói: "Thông điệp của cụ Albus Dumbledore gửi cho trò."

Harry quay phát lại

"Thông điệp gì?"

"Hãy ở yên chỗ trò đang ở."

Harry vẫn đặt tay trên nắm đấm cửa và đáp: "Con đâu có nhúc nhích. Vậy cụ nói thông điệp là gì?"

Cụ Phineas nói giọng êm ái: "Thầy vừa mới nói đó, đồ ngu." Dumbledore bảo: "*Hãy ở yên chỗ đang ở.*"

"Dạ sao ạ?" Harry thả đầu cái rương xuống, khẩn khoản hỏi: "Tại sao thầy Dumbledore lại muốn con ở yên chỗ? Thầy còn nói gì nữa không?"

"Không có gì nữa cả." Cụ Phineas Nigellus nhướn một chân mày thừa lên như thể cụ thấy Harry là một kẻ xấc láo.

Cơn giận của Harry trào lên rồi giống như một con rắn phóng lên đám cỏ dài. Nó thấy kiệt sức, nó bối rối không thể tả được, nó đã từng trải cảm giác kinh hoàng, rồi nhẹ lòng, rồi lại kinh hoàng trong vòng mười hai tiếng để

last twelve hours, and still Dumbledore did not want to talk to him!

So that's it, is it?" he said loudly. *Stay there?* That's all anyone could tell me after I got attacked by those professors too! Just stay put while the grown-ups sort it out, Harry! We won't bother her telling you anything, though, because your tiny little brain might not be able to cope with it!"

You know," said Phineas Nigellus, even more loudly than Harry, "this is precisely why I *loathed* being a teacher! Young people are so infernally convinced that they are absolutely right about everything."

Has it not occurred to you, my poor fed-up popinjay, that there might be an excellent reason why the headmaster of Hogwarts is not confiding every tiny detail of his plans to you?"

Have you never paused, while being hard-done-by, to note that obeying Dumbledore's orders has

hồ vừa qua, vậy mà cụ Dumbledore vẫn không thèm nói chuyện với nó!

Nó nói lớn: "Chỉ vậy thôi sao? Ở *chỗ đang ở* à? Đó cũng là điều hiển nhiên nhất mà bất cứ ai đó có thể chỉ bảo con sau khi con bị bọn giám ngục bắt công. Harry à, cứ ở yên trong phòng người lớn giải quyết công việc! Tất nhiên người lớn sẽ chẳng mất công nói cho con biết chuyện gì cả, bởi cái bộ não bé tí ti của con có thể không kham nổi!"

Cụ Phineas Nigellus nói, còn to hơn cả giọng Harry: "Trò biết không, chính xác là lý do khiến ta *ghét* làm thầy giáo! Những người trẻ tuổi sảng mà cứ khẳng khẳng một cách ngu ngốc biết là mình hoàn toàn đúng về mọi thứ."

"Chẳng lẽ con gà trống choai ưa gì đáng thương này chưa hề có lần nghĩ ra là ắt phải có một lý do xuất sắc nào đó, khiến cho ông hiệu trưởng của trường Hogwarts không thể hé lộ cho nó biết một chút xíu chi tiết trong những kế hoạch của ông sao?"

"Chẳng lẽ trong lúc cảm thấy bị xử tệ bạc, trò chưa bao giờ tạm ngu để ghi nhận là tuân theo mệnh lệnh

ever yet led you into harm? No. No, all young people, you are quite sure that you alone feel and think, you alone recognize danger, you alone are the only one clever enough to realize that the Dark Lord may be planning . . .

He *is* planning something to do with you, then?" said Harry swiftly.

Did I say that?" said Phineas Nigellus, idly examining his silk gloves. Now, if you will excuse me, I have a hundred other things to do than to listen to your adolescent agonizing. . . . Good day to you. . . ."

And he strolled into his frame and disappeared from sight.

Fine, go then!" Harry bellowed at the empty frame. "And tell Dumbledore thanks for nothing!"

The empty canvas remained silent. Nothing, Harry dragged his trunk back to the foot of his bed, then threw

của cụ Dumbledore thì không bao giờ trò bị đưa đến chỗ hiểm nguy hay sao? Không. Không, giống như tất cả những người trẻ tuổi, trò chỉ khẳng khẳng chắc chỉ có một mình trò cảm và nhận ra mình trò nghĩ mà thôi, chỉ có một mình trò nhận ra hiểm họa, một mình trò là người duy nhất đủ khôn khéo để biết Chúa tể Hắc ám đang mưu toan chuyện gì..."

Harry nói nhanh: "Vậy là thầy Dumbledore đang dự tính làm gì với con à?"

"Ta có nói vậy sao?" Cụ Phineas Nigellus lơ đãng xem xét cái bao lụa của cụ, nói tiếp: "Thôi, mình trò tha lỗi cho ta, ta còn những việc hay ho đáng làm hơn là nghe một đống lời mới lớn rên rầm... Chúc trò một ngày lành..."

Và cụ tà tà đi ra khỏi cái khung cửa mình và khuất mắt.

Harry hét tướng vào bức tranh trống trơn: "Tốt lắm, xin cụ đi phút cho nhanh. Và thưa lại với thầy Dumbledore là cảm ơn!"

Tám vải bố trống trơn vẫn nín thinh. Giận điên lên được, Harry kéo lên tấm rương của nó trở về vị trí cũ dưới ch

self facedown upon the moth-eaten
ers, his eyes shut, his body heavy
l aching. . . .

le felt he had journeyed miles and
es. . . . It seemed impossible that
s than twenty-four hours ago Cho
ang had been approaching him
ler the mistletoe. . . . He was so
d. . . . He was scared to sleep . . .
he did not know how long he could
it it. . . . Dumbledore had told him to
y. . . . That must mean he was
wed to sleep. . . . But he was
ired. . . . What if it happened again .
?

le was sinking into shadows. . . .

t was as though a film in his head
l been waiting to start. He was
king down a deserted corridor
ard a plain black door, past rough
ne walls, torches, and an open
orway onto a flight of stone steps
ding downstairs on the left. . . .

le reached the black door but could
open it. . . . He stood gazing at it,
perate for entry. . . . Something he

giường, rồi nó quăng mình lên giường
nằm úp mặt xuống tấm khăn
giường bị mối gặm, hai mắt nh
nghiền, thân thể nặng nề và ê ẩm...

Nó cảm thấy nó đã trải qua r
hành trình dài thăm thẳm... dướ
như không thể nào chỉ mới cách c
không đầy hai mươi bốn giờ C
Chang đã đến kề bên nó bên dưới
dây tầm gởi trang trí... Nó mệt r
quá... Nó sợ ngủ lắm... nhưng
không biết nó có thể kháng cự lại tr
bao lâu nữa... Cụ Dumbledore đã k
nó ở yên... Điều đó ắt có nghĩa là
cho phép nó ngủ... Nhưng mà nó
lắm... Nếu chuyện đó xảy ra một
nữa thì sao...?

Nó chìm dần vào tối tăm...

Như thể đó là một cuộn phim c
chực sẵn trong đầu nó để khởi chi
Nó đang đi xuống một hành la
hoang vắng về phía một cánh c
màu đen trơ trụi, ngang qua nhữ
bức tường bằng đá xù xì, những n
đuốc, và một ngưỡng cửa mở ra m
bậc cầu thang bằng đá dẫn xuống
bên trái...

Nó đi tới cánh cửa đen nhưng kh
thể mở cửa ra... Nó đứng lạng n
đăm đăm cánh cửa, tha thiết muorr

nted with all his heart lay beyond. . .
prize beyond his dreams. . . . If only
scar would stop prickling . . . then
would be able to think more clearly .

Harry,” said Ron’s voice, from far,
away, “Mum says dinner’s ready,
she’ll save you something if you
nt to stay in bed . . .”

Harry opened his eyes, but Ron had
ready left the room.

*He doesn’t want to be on his own
h me, Harry thought. Not after what
heard Moody say . . .*

He supposed none of them would
nt him there anymore now that they
aw what was inside him. . . .

He would not go down to dinner; he
uld not inflict his company upon
m. He turned over onto his other
e and after a while dropped back off
sleep, waking much later in the early
rs of the morning, with his insides
ing with hunger, and Ron snoring in
next bed.

vào... Có một cái gì đó mà nó kh
khát tận đáy lòng đang ở bên kia cá
cửa... Một phần thưởng mà nó kh
mơ nổi... Giá mà cái thẹo nó ngu
nhức nhối... thì nó sẽ có thể suy n
sáng suốt hơn...

“Harry!” Giọng của Ron vang lên
cõi xa xăm lắm. “Má nói là bữa ăn
đã dọn ra rồi, nhưng má sẽ để d
phần ăn cho bồ nếu bồ muốn r
nữa...”

Harry mở mắt ra, nhưng Ron đã
khỏi phòng rồi.

Harry nghĩ: *nó không muốn r
mình ở đây với mình. Sau khi ng
những gì thầy Moody nói, nó kh
muốn...*

Nó nghĩ giờ đây họ đã biết cái gì
bên trong người này thì chắc kh
một ai trong số họ muốn nó có mặ
đó...

Nó sẽ không thèm đi xuống lầu
cơm tối đâu; nó sẽ không bắt họ p
chịu đựng sự bầu bạn với nó đâu.
trở mình nằm nghiêng sang bên kia
một lát sau thì lại ngủ thiếp đi, lâu th
lâu sau mới lại thức dậy, vào sá
sớm ngày hôm sau, bụng đói cồn c

Squinting around the room he saw the dark outline of Phineas Nigellus looking again in his portrait and it occurred to Harry that Dumbledore had probably set Phineas Nigellus to watch over him, in case he attacked anybody else.

The feeling of being unclean intensified. He half wished he had not obeyed Dumbledore and stayed. . . . If this was how life was going to be in Grimmauld Place from now on, maybe he would be better off in Privet Drive than here at all.

Everybody else spent the following morning putting up Christmas decorations. Harry could not remember ever being in such a good mood; Sirius was actually singing carols, apparently delighted that he was to have company over Christmas. Harry could hardly hear his voice echoing up through the floor in the cold and empty living room where he was sitting alone, watching the sky outside the windows growing whiter, threatening

and Ron then snuggled into the bed and fell asleep.

Đưa mắt nhìn quanh căn phòng thấy cái hình dáng tối tối của Phineas Nigellus lại đứng lù lù trước cái khung tranh chân dung của cụ, Harry suy diễn là có lẽ cụ Dumbledore đã cất đặt cụ Phineas Nigellus ở đây chừng nào, để phòng trường hợp nó có thể công thêm người nào khác nữa.

Cái cảm giác bị nhơ nhuốc càng tăng thêm. Nó phần nào ước ao được quay về Privet Drive nhưng mà nó đừng nghe lời cụ Dumbledore lại đây... Nếu đây là cuộc sống mà nó sẽ phải trải qua từ nay trở đi ở nhà trên Quảng trường Grimmauld thì thà rằng về quách ngôi nhà ở Privet Drive cho rồi.

Những người khác đều dành buổi sáng hôm sau để trang trí cho Giáng Sinh. Harry không nhớ ra là trước đây chú Sirius có bao giờ nào được vui như vậy không; thiết tưởng chú còn hát cả những bài ca Noel nữa, rằng là chú vui mừng vì có bầu bạn trong ngày lễ Giáng Sinh. Harry nghe tiếng của chú vang vọng khắp căn phòng lạnh lẽo và trống trải, nơi ông ngồi một mình, ngắm bầu trời bên ngoài cửa sổ đang mỗi lúc một trắng

ow, all the time feeling a savage assurance that he was giving the others an opportunity to keep talking about it, as they were bound to be doing. When he heard Mrs. Weasley calling his name softly up the stairs around lunchtime he retreated farther upstairs and ignored her.

It was around six o'clock in the evening that the doorbell rang and Mrs. Weasley started screaming again. Assuming that Mundungus or some other Order member had come to call, Harry merely settled himself more comfortably against the wall of Buckbeak the hippogriff's room where he was hiding, trying to ignore how hungry he felt as he fed Buckbeak with bread and rats. It came as a slight shock when somebody hammered hard on the door a few minutes later.

"I know you're in there," said Hermione's voice. "Will you please come out? I want to talk to you."

"What are *you* doing here?" Harry asked her, pulling open the door, as Buckbeak resumed his scratching at the straw-strewn floor for any

hơn, hăm he là tuyết sẽ rơi, và suốt thời gian đó nó cảm thấy một niềm sáng khoái độc địa là đang tạo cơ hội cho người khác cơ hội để tiếp tục nói chuyện với nó, cái điều mà chắc chắn là người đang làm. Khi nó nghe tiếng Weasley gọi khẽ tên nó trên cầu thang vào khoảng gần giờ ăn trưa, nó rút lui xa hơn nữa tuốt trên lầu và phớt lờ tiếng gọi của bà.

Vào khoảng sáu giờ chiều tiếng chuông cửa reo và bà Black bắt đầu gào thét trở lại. đoán là lão Mundungus hay ai đó trong Hội đến thăm, Harry tự sắp đặt cho mình một thế ngồi thoải mái dựa vào bức tường của căn phòng con bằng mã Buckbeak, chỗ nó đã trốn mọi người, cố gắng phớt lờ lời cầu cứu đôi khi nó dứt cho Buckbeak mấy con chuột chết, nó hơi giật mình khi có ai động tình thích lên cánh cửa vài phút sau đó.

Tiếng Hermione vang lên: "Mình biết là bồ ở trong mà. Bồ có làm ơn đi không? Mình muốn nói chuyện với bồ."

"Bồ làm cái gì ở đây?" Harry hỏi mở cánh cửa mở ra hỏi, trong khi đó Buckbeak tiếp tục cào bới sàn nhà để mót lại bất cứ miếng chuột nào

gments of rat he might have pped. “I thought you were skiing a your mum and dad.”

Well, to tell the truth, skiing’s not lly my thing,” said Hermione. “So : come for Christmas.” There was ow in her hair and her face was pink a cold.

But don’t tell Ron that, I told him it’s lly good because he kept laughing much. Anyway, Mum and Dad are a disappointed, but I’ve told them that rryone who’s serious about the ms is staying at Hogwarts to study. ey want me to do well, they’ll lerstand. Anyway,” she said briskly, ’s go to your bedroom, Ron’s mum’s a fire in there and she’s sent up idwiches.”

Harry followed her back to the ond floor. When he entered the room he was rather surprised to : both Ron and Ginny waiting for m, sitting on Ron’s bed.

I came on the Knight Bus,” said rmione airily, pulling off her jacket

nào mà nó có thể đã làm rớt. “M tưởng bồ đang trượt tuyết với ba bồ chứ.”

Hermione nói: “Ôi, nói thiệt với chứ trượt tuyết *thiệt tình* không phả sở trường của mình. Thành ra mình đây nghỉ lễ Giáng Sinh.” Trên Hermione còn vương chút tuyết gương mặt cô bé ửng hồng vì lạnh.

Hermione nói tiếp: “Nhưng mà dù nói với Ron chuyện đó nhé, mình v nói với nó là trượt tuyết thì rất là h bởi vì nó cứ cười quá chừng. Dù s đi nữa thì ba má cũng có thất v một tí, nhưng mình đã nói với họ những người thực sự nghiêm túc chuyện thi cử đều ở lại trước Hogwarts để luyện thi. Ba má m muốn cho mình thi giỏi, hai ngu thông cảm thôi. Mà thôi, tụi mình đi phòng của bồ đi, má của Ron đã đổ sưỡi trong phòng và bác ấy đã đ bánh mì kẹp thịt lên phòng rồi.”

Harry đi theo Hermione trở xuấ lâu hai. Khi đi vào phòng ngủ nó l ngạc nhiên khi thấy cả Ron và Gir đang ngồi trên giường Ron đợi tụi n

Hermione cởi áo khoác ra, và h hứng nói trước khi Harry có thì giờ

ore Harry had time to speak.

Dumbledore told me what had happened first thing yesterday morning, but I had to wait for term to start officially before setting off. The bridge is already livid that you got there. She appeared right under her nose, even though Dumbledore told her Mr. Weasley was in St. Mungo's, and he'd given you all permission to visit. So . . .

She sat down next to Ginny, and the other girls and Ron looked up at Harry.

"How're you feeling?" asked Hermione.

"Fine," said Harry stiffly.

"Oh, don't lie, Harry," she said impatiently. "Ron and Ginny say you've been hiding from everyone since you got back from St. Mungo's."

"They do, do they?" said Harry, looking at Ron and Ginny. Ron looked down at his feet but Ginny seemed quite unabashed.

"Well, you have!" she said. "And you

mở miệng: "Mình đến bằng Xe đồ Hagrid Sĩ."

"Điều trước tiên sáng nay là Dumbledore kể cho mình biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng mình phải đợi cho học kỳ chấm dứt một cách chính thức rồi mới khởi hành được. Mụ Umbridge đã bầm gan tím ruột về chuyện mấy đứa biến mất ngay dưới mũi của mụ ta, và dù thầy Dumbledore đã nói với mụ bác Weasley nhập bệnh viện Thánh Mungo, và thầy đã cho phép tất cả mấy bồ đi thăm. Cho nên..."

Hermione ngồi xuống bên cạnh Ginny, cả hai đưa con gái và Ron ngược lên nhìn Harry.

Hermione hỏi: "Bồ cảm thấy thế nào?"

Harry đáp gượng gạo: "Khỏe."

Hermione mất kiên nhẫn: "Ôi, Harry đừng nói dối. Ron và Ginny nói bồ lánh mặt mọi người từ khi bồ từ bệnh viện Thánh Mungo trở về."

"Tụi nó nói vậy à?" Harry trừng mắt nhìn Ron và Ginny. Ron cúi xuống nhìn chân nó nhưng Ginny dường như chẳng nao núng gì cả.

Cô bé nói: "Ừ, tụi này nói. Và a

“Don’t look at any of us!”

“It’s you lot who won’t look at me!”
said Harry angrily.

“Maybe you’re taking it in turns to
look and keep missing each other,”
suggested Hermione, the corners of
her mouth twitching.

“Very funny,” snapped Harry, turning
away.

“Oh, stop feeling all misunderstood,”
said Hermione sharply. “Look, the
others have told me what you
overheard last night on the Extendable
Table —”

“Yeah?” growled Harry, his hands
tucked in his pockets as he watched the
snow now falling thickly outside. “All
you’re talking about me, have you?
Well, I’m getting used to it . . .”

“We wanted to talk *to you*, Harry,”
said Ginny, “but as you’ve been hiding
away since we got back —”

“I didn’t want anyone to talk to me,”
said Harry, who was feeling more and
more nettled.

không thèm ngó tới bất cứ người nào
trong nhà nữa!”

Harry tức tối nói: “Chính các người
không thèm nhìn ngó tới tôi chứ!”

Mép miệng của Hermione giật g
cô nàng đưa ra giả thuyết: “Có lẽ n
bồ vẫn thay phiên nhìn nhau như
ngó huyệt nhau.”

Harry quay mặt đi, ngắt ngang: “T
cười quá nhỉ.”

Hermione sắc giọng lại bảo: “
chấm dứt mọi sự hiểu lầm đi. Chuy
là như vậy, những người khác nói
mình là bồ đã nghe lén được c
chuyện tối hôm qua bằng Bàn
Trưởng Nhĩ...”

“Thì sao?” Harry gằm gù, hai tay
sâu trong túi trong khi đứng nhìn tu
roi dày đặc bên ngoài. “Chẳng p
mấy người trước giờ vẫn luôn nói
tôi sao? Mà thôi, tôi cũng đã nh
chuyện đó rồi...”

Ginny nói: “Tụi này đã muốn
chuyện *với anh*, anh Harry à, như
mà anh cứ trốn biệt từ lúc về nhà —

Harry cảm thấy càng lúc càng
chọc giận thêm: “Tôi không cần ai
chuyện với tôi hết.”

Well, that was a bit stupid of you,” and Ginny angrily, “seeing as you don’t know anyone but me who’s been possessed by You-Know-Who, and I can tell you how it feels.”

Harry remained quite still as the impact of these words hit him. Then he stepped on the spot to face her.

“I forgot,” he said.

“Lucky you,” said Ginny coolly.

“I’m sorry,” Harry said, and he meant it. “So . . . so do you think I’m being possessed, then?”

“Well, can you remember everything I’ve been doing?” Ginny asked. “Are there big blank periods where you don’t know what you’ve been up to?”

Harry racked his brains.

“No,” he said.

“Then You-Know-Who hasn’t ever possessed you,” said Ginny simply. “When he did it to me, I couldn’t remember what I’d been doing for weeks at a time. I’d find myself

Ginny cũng nổi giận: “Vậy thì, đúng thiệt là hơi ngu, bởi vì anh đâu biết ai khác ngoài em ra đã từng bị Kẻ-mà-cũng-biết-là-ai-đấy ám, và em có thể nói cho anh biết bị ám thì như thế nào.”

Harry vẫn đứng yên vì ảnh hưởng của những lời nói này đối với nó. Nó xoay người lại.

Nó nói: “Anh quên mất.”

Ginny hờn lẫy, nói mát mẻ: “May mắn anh đấy.”

“Anh xin lỗi.” Harry nói, và nó thì thầm hỏi lỗi: “VẬY... vậy thì em có nghĩ là anh đang bị ám không?”

Ginny hỏi: “Để xem, anh có thể nhớ lại mọi việc anh đã làm không? Anh nhớ những giai đoạn trống rỗng rất lớn mà anh không biết anh đang làm gì không?”

Harry sàng lọc lại bộ não của nó.

“Không,” nó nói.

Ginny nói giản dị: “VẬY thì Kẻ-mà-cũng-biết-là-ai-đấy không hề ám được anh. Khi hắn ám em, có lúc em không thể nhớ được mình đã làm gì trong nhiều tiếng đồng hồ. Em thấy mình đang ở một chỗ nào đó mà em không

newhere and not know how I got re.”

Harry hardly dared believe her, yet heart was lightening almost in spite himself.

That dream I had about your dad and the snake, though —”

Harry, you’ve had these dreams before,” Hermione said. “You had flashes of what Voldemort was up to last year.”

This was different,” said Harry, shaking his head. “I was inside that snake. It was like I was the snake. . . . What if Voldemort somehow transported me to London — ?”

One day,” said Hermione, sounding roughly exasperated, “you’ll read *Hogwarts: A History*, and perhaps that will remind you that you can’t Apparate or Disapparate inside Hogwarts. Even Voldemort couldn’t just make you fly out of your dormitory, Harry.”

You didn’t leave your bed, mate,” said Ron. “I saw you thrashing around in your sleep about a minute before we would wake you up . . .”

thể biết làm sao em lại tới được chỗ đó.”

Harry gần như không dám tin cô nhưng cũng gần như bắt chấp chấp bản thân nó, trái tim Harry nhẹ hẫng

“Nhưng mà giấc chiêm bao mà em nhìn thấy ba em và con rắn —”

Hermione nói: “Bồ đã từng chiêm bao như vậy trước đây mà Harry! Nó ngoài bồ đã từng chớp nhoáng thấy Voldemort làm gì mà.”

Harry lắc đầu: “Lần này thì khác. Mình ở bên trong con rắn. Nó giống như thể mình là con rắn ấy... Nhưng Voldemort bằng cách nào đó đã di chuyển mình đến Luân Đôn thì —?”

“Mất trọn một ngày.” Hermione cứ luôn, giọng nghe hết sức bức tức. “Bạn sẽ phải đọc *Hogwarts: Một Lịch Sử*, có thể cuốn sách sẽ nhắc bồ nhớ rằng người ta không thể nào Độn Thổ hay Thăng Thiên bên trong trường Hogwarts. Ngay cả Voldemort cũng không thể khiến cho bồ bay ra khỏi phòng ngủ được Harry à.”

Ron nói: “Mà bồ ơi, bồ đã ra khỏi giường đâu? Mình nhìn thấy bồ vật trên giường trong giấc ngủ khoảng r

Harry started pacing up and down the room again, thinking. What they were all saying was not only comforting, it made sense . . . Without fully thinking he took a sandwich from the plate on the bed and crammed it angrily into his mouth. . . .

'm not the weapon after all, thought Harry. His heart swelled with happiness and relief, and he felt like joining in as he heard Sirius tramping past their door toward Buckbeak's room, singing "God Rest Ye Merry, Hippogriffs" at the sound of his voice.

How could he have dreamed of returning to Privet Drive for Christmas? Sirius's delight at having the house full again, and especially at having Harry back, was infectious.

He was no longer their sullen host of the summer; now he seemed determined that everyone should enjoy

phút trước khi tụi này có thể đánh thức bồ dậy..."

Harry lại tiếp tục đi qua đi lại trong phòng, suy nghĩ. Tất cả những gì mà mọi người chung quanh nói không chỉ là tác dụng an ủi, mà còn có lý... Nó khiến tay lấy một miếng bánh mì kẹp thịt từ cái đĩa đặt trên giường mà không cần suy nghĩ lắm, rồi nhét bánh vào miệng nhai ngấu nghiến...

Harry nghĩ, *rốt cuộc mình đâu phải là cái vũ khí ấy.* Trái tim nó phình đầy vui sướng và nhẹ nhõm, nó cảm thấy như muốn hòa ca với chú Sirius khi tụi nó nghe tiếng chân chú đi thịch thịch ngang qua cánh cửa phòng tụi nó về phía căn phòng của con Buckbeak. Nghe ngáo hát bằng tông cao như "Xin Chúa cho mày yên nghỉ, Bằng Dzui Dzẻ ơi...".

Sao mà nó lại có thể mơ tới chuyện trở về ngôi nhà trên đường Privet Drive để nghỉ lễ Giáng Sinh kia chứ? Niềm vui của chú Sirius khi thấy rằng mình lại đầy người, và đặc biệt là việc Harry được trở về nhà, đã lan sang cho mọi người.

Chú không còn là một ông chủ rầu rầu thăm hỏi mùa hè vừa rồi nữa; ở đây chú dường như đã quyết tâm l

mselves as much, if not more, than y would have done at Hogwarts, l he worked tirelessly in the run-up Christmas Day, cleaning and orating with their help, so that by time they all went to bed on ristmas Eve the house was barely ognizable.

The tarnished chandeliers were no ger hung with cobwebs but with lands of holly and gold and silver amers; magical snow glittered in aps over the threadbare carpets; a at Christmas tree, obtained by ndungus and decorated with live ies, blocked Sirius's family tree from w; and even the stuffed elf heads on hall wall wore Father Christmas s and beards.

Harry awoke on Christmas morning ind a stack of presents at the foot of bed and Ron already halfway ough opening his own, rather larger, .

Good haul this year," he informed rry through a cloud of paper. anks for the Broom Compass, it's

cho mọi người được hưởng thụ chơi nhiều, nếu không thể hơn, cũng phải bằng như ở trước Hogwarts, và nhờ mọi người phụ r tay, chú dọn dẹp và trang hoàng r cửa, để khi mọi người lên giường r vào đêm Giáng Sinh thì ngôi nhà h như không còn nhận ra được là n nhà ẩm đạm trước đây nữa.

Chùm đèn treo mờ xỉn không còn nhèn nhện giăng mắc nữa mà đư trang hoàng bằng những vòng hoa r và chuỗi dây trang trí vàng và b tuyết pháp thuật lấp lánh từng đé trên tấm thảm mòn xơ chỉ; lại có r cây Giáng Sinh, do lão Mundung đem về và được trang hoàng bằng c thiên thần sống, đứng che khuất c gia phả của dòng họ Sirius; thậm máy cái đầu gia tinh cũng đội nón đeo râu ông già Nô-en.

Vào buổi sáng ngày lễ Giáng Si Harry thức dậy và thấy một đống c chất sẵn ở dưới chân giường của còn Ron thì đã mở gần hết một n đống quà của mình, coi bộ hơi to h đống quà của Harry.

Ngồi giữa đống giấy gói quà, F thông báo cho Harry: "Năm nay lời Cám ơn bỏ về cái la bàn chổi bay n

cellent, beats Hermione's — she's
me a *homework planner* —”

Harry sorted through his presents
I found one with Hermione's
writing on it. She had given him
a book that resembled a diary,
cept that it said things like “*Do it
ay or later you'll pay!*” every time he
ened a page.

Sirius and Lupin had given Harry a
of excellent books entitled *Practical
fensive Magic and Its Use Against
Dark Arts*, which had superb,
ving color illustrations of all the
interjinxes and hexes it described.
Harry flicked through the first volume
erly; he could see it was going to
highly useful in his plans for the
.

Hagrid had sent a furry brown wallet
t had fangs, which were presumably
posed to be an antitheft device, but
ortunately prevented Harry putting
/ money in without getting his
gers ripped off.

nó xịn lắm, quà của Hermione thua
– cô nàng tặng cho mình một *cuốn
lập kế hoạch làm bài ở nhà* —”

Harry sàng lọc qua mớ quà của
và tìm thấy một món có nét chữ
tay của Hermione. Cô nàng cũng tặng
cho nó một cuốn sách trông giống như
một cuốn nhật ký, ngoại trừ cái điều
mỗi lần nó mở ra một trang thì thấy
những điều đại loại như “*Hãy làm h
nay kẻo sau này phải trả giá!*”

Chú Sirius và thầy Lupin đã tặng
Harry một bộ sách tuyệt vời có tựa
*Pháp Thuật Phòng Vệ Thiết Thực
Ứng Dụng Phòng Chống Nghệ thuật
Hắc ám*, quyển sách có những hình
ảnh minh họa chuyển động đầy màu
sắc hết sức lộng lẫy về tất cả các
phần bùa chú và trừ ếm mà sách mô
tả. Harry lật lật qua tập thứ nhất rất
cách háo hức; nó biết bộ sách sẽ
cùng hữu ích cho kế hoạch của
trong lớp D.A..

Bác Hagrid tặng nó một cái ví
bằng lông và có mấy cái răng nanh
lẽ được coi như khóa chống trộm
nhưng thiệt không may, mấy cái răng
này khiến cho mỗi lần Harry bỏ tiền
vào bóp là mấy ngón tay của nó
nguy cơ bị cào tét.

Tonks's present was a small, working model of a Firebolt, which Harry watched fly around the room, wishing he still had his full-size version;

Ron had given him an enormous box of Every-Flavor Beans; Mr. and Mrs. Weasley the usual hand-knitted jumper and some mince pies; and Dobby, a very dreadful painting that Harry suspected had been done by the elf himself. He had just turned it upside down to see whether it looked better that way when, with a loud *crack*, Fred and George Apparated at the foot of the bed.

"Merry Christmas," said George. "Don't go downstairs for a bit."

"Why not?" said Ron.

"Mum's crying again," said Fred gravely. "Percy sent back his Christmas jumper."

"Without a note," added George. "He isn't asked how Dad is or visited him or anything . . ."

"We tried to comfort her," said Fred,

Món quà của cô Tonks thì nhỏ, r mô hình thu nhỏ của cây chổi bay Chóp, mà khi ngắm nó bay qua phòng Harry lại ao ước giá mà nó vẫn c cây chổi bay kích thước thực với m

Ron tặng nó một hộp bự tổ chể Đậu Đủ Vị; ông và bà Weasley thì v là bộ đồ len muôn thuở và bánh bằm; riêng Dobby thì tặng nó một b tranh dễ sợ mà Harry đoán là phẩm của chính con gia tinh này. Hê vừa đang định lật ngược bức tranh xem nó trông có khá hơn chút r chẳng, thì một tiếng nổ *bốp* vang l Fred và George vừa Độn thổ hiện ngay chân giường nó.

George nói: "Chúc mừng Giáng S vui vẻ. Khoan đi xuống cầu thê nghe."

Ron hỏi: "Tại sao?"

Fred nhọc nhằn đáp: "Má lại kh nữa. Anh Percy đã gửi trả lại cái áo má tặng."

George nói thêm: "Không kèm th một lời nào. Không hề hỏi tới một tiế xem ba trong bệnh viện ra sao, l chuyện thăm viếng hay bất cứ chuy gì khác..."

Fred đi vòng qua cái giường

ving around the bed to look at rry's portrait. "Told her Percy's hing more than a humongous pile of droppings —"

— didn't work," said George, ping himself to a Chocolate Frog. Lupin took over. Best let him cheer up before we go down for akfast, I reckon."

What's that supposed to be wway?" asked Fred, squinting at obby's painting. "Looks like a gibbon r two black eyes."

It's Harry!" said George, pointing at back of the picture. "Says so on the k!"

Good likeness," said Fred, grinning. rry threw his new homework diary at ; it hit the wall opposite and fell to floor where it said happily, "*If i've dotted the i's and crossed the then you may do whatever you ase!*"

They got up and dressed; they could ar various inhabitants of the house ling "Merry Christmas" to each other.

ngắm bức chân dung của Harry. "Anh đã cố gắng an ủi má, nói với má anh Percy chẳng qua chỉ là một đống cứt chuột to tướng mà thôi —"

George tự lấy cho mình một v kẹo nhái, nói thêm: "— Chẳng ăn thì gì hết. Thành ra thầy Lupin phải lậ đạ. Anh cho là tốt nhất cứ để c thầy dỗ cho má vui lên trước khi mình xuống dưới ăn sáng."

Fred vẫn nheo mắt ngắm bức trạ của Dobby, hỏi: "Cái đó đại khái n ra cái gì vậy? Ngó giống như một c vượn có hai con mắt đen thui."

George chỉ vào mặt sau của b tranh, nói: "Là Harry chứ gì nữa. ghi trên mặt sau tranh kia."

Fred nhe răng cười khi khi: "Giống khôn!" Harry quăng cuốn nhật ký làm mới của nó vào mặt Fred; cuốn văng trúng bức tường, rớt xuống s mở ra trang ghi "*Nếu bạn chấm t những chữ I và gạch ngang chữ T bạn có thể làm bất cứ điều gì k mê!*".

Tụi nó ra khỏi giường, diện quần vào, nghe những cư dân khác n trong ngôi nhà chúc mừng lẫn n "Giáng Sinh vui vẻ!".

On their way downstairs they met Hermione. “Thanks for the book, Harry!” she said happily. “I’ve been wanting that *New Theory of Merology* for ages! And that fume is really unusual, Ron.”

No problem,” said Ron. “Who’s that anyway?” he added, nodding at the tightly wrapped present she was trying.

Kreacher,” said Hermione brightly.

It had better not be clothes!” said Ron warningly. “You know what Sirius said, Kreacher knows too much, we won’t set him free!”

It isn’t clothes,” said Hermione, although if I had my way I’d certainly give him something to wear other than that filthy old rag. No, it’s a patchwork quilt. It, I thought it would brighten up his bedroom.”

What bedroom?” said Harry, dropping his voice to a whisper as they

Khi xuống nửa chừng cầu thang, nó gặp Hermione. Cô nàng hớn hớn nói: “Cám ơn bồ tặng cuốn sách, nó Harry! Hằng bao lâu nay mình vẫn mong ước có cuốn *Tân Lý Thuyết Học* đó. Và chai nước hoa Ron tặng thiệt là đặc biệt, Ron há?”

Ron nói: “Không có chi.” Hát đầu món quà gói gọn gàng mà Hermione đang cầm trên tay, Ron nói thêm: “\ chứ cái đó dành cho ai vậy?”

Hermione rạng rỡ đáp: “Kreacher.

Ron nói giọng cảnh cáo: “Chớ r tặng lão áo quần đấy! Bồ biết Sirius đã nói gì rồi: Kreacher đã biết quá nhiều, chúng ta không thể trả do cho lão!”

Hermione nói: “Đây không phải quần. Tuy rằng nếu mình được I theo ý mình, thì mình chắc chắn tặng cho lão ấy cái gì đó khá hơn r miếng giẻ cũ rách để lão ăn mặc c tử tế. Không, đây là một cái chăn béc bằng vải chắp vá, mình tin là cái r sẽ làm cho phòng ngủ của lão sá sủa hơn.”

“Phòng ngủ nào?” Harry hạ th giọng nói nhỏ bởi vì tụi nó đang

re passing the portrait of Sirius's
ther.

Well, Sirius says it's not so much a
lroom, more a kind of — *den*,” said
rmione. “Apparently he sleeps under
boiler in that cupboard off the
:hen.”

Mrs. Weasley was the only person in
basement when they arrived there.
e was standing at the stove and
inded as though she had a bad
ad cold when she wished them
rry Christmas, and they all averted
ir eyes.

So, this is Kreacher's bedroom?”
d Ron, strolling over to a dingy door
he corner opposite the pantry which
rry had never seen open.

Yes,” said Hermione, now sounding
ittle nervous. “Er . . . I think we'd
ter knock . . .”

Ron rapped the door with his
ickles but there was no reply.

He must be sneaking around
stairs,” he said, and without further
o pulled open the door. “*Urgh.*”

ngang qua bức chân dung của bà
chú Sirius.

Hermione nói: “Ừ, chú Sirius nói
không phải là một phòng ngủ hẳn hoi
mà giống một loại — *hang ổ* hơn. H
như lão ngủ dưới cái nồi súp để trên
cái tủ đựng chén bát ngoài nhà bếp.

Khi tụi nó xuống tới tầng hầm thì
có mỗi mình bà Weasley ở đó.
đang đứng cạnh bếp lò và bà chúc
nó nghe như bà bị cảm lạnh nặng nề
và tụi nó đều nhìn tránh đi chỗ khác.

Ron đứng đĩnh đi tới một cánh c
bản thủ nằm trong một góc phòng
diện với gian buồng trữ đồ ăn th
uống mà Harry chưa bao giờ thấy
ra. Ron hỏi: “Vậy ra đây là phòng r
của Kreacher à?”

Hermione xác nhận, giọng nói
này nghe hơi lo lắng. “Ừ. Ở... m
nghĩ có lẽ tụi mình nên gõ cửa...”

Ron gõ mấy khớp ngón tay của
lên cánh cửa, nhưng không có tiế
trả lời.

Ron kéo cánh cửa mở ra không m
khó nhọc, nó nói: “Chắc là lão đ
bạn rình mò đâu đó trên lầu. *Úi.*”

Harry peered inside. Most of the board was taken up with a very large and old-fashioned boiler, but in the little bit of foot's space underneath the pipes Kreature had made himself something that looked like a nest.

A jumble of assorted rags and smelly blankets were piled on the floor and a small dent in the middle of it showed where Kreature curled up to sleep every night. Here and there among the material were stale bread crumbs and moldy old bits of cheese.

In a far corner glinted small objects that Harry guessed Kreature had saved, magpie-like, from Sirius's purge of the house, and he had also managed to retrieve the silver-framed family photographs that Sirius had thrown away over the summer.

Their glass might be shattered, but the little black-and-white people beside them peered haughtily up at him, including — he felt a little jolt in

Harry thò đầu nhìn vào bên trong. Gần hết cái tủ chỉ để chứa một cái súp de kiểu xưa hết sức vĩ đại, nhưng trong cái khoảng trống dưới chân bên dưới mấy ống dẫn nước, Kreature đã tự dọn cho mình một chỗ trú giống như một cái ổ.

Một mớ bòng bong những giẻ rách đủ loại và mấy tấm mền cũ xì bốt đã được chất thành một đống trên sàn, giữa cái đống ấy là cái ổ bé tí Kreature cuộn tròn trong đó để ngủ hàng đêm. Rải rác đó đây trong mớ liệu ấy là những mẩu vụn bánh mì thiu và mấy miếng phô mai cũ kỹ mốc thối.

Ở góc tủ, tuốt trong cùng, ánh lên lấp lánh của mấy đồng bạc cắc và một món đồ nhỏ nhỏ mà Harry đoán Kreature đã mót lại, thần tình thế kiểu chim ác là săn mồi, từ vụ Sirius thanh lý đồ đạc trong ngôi nhà. Lão đã xoay cách nào đó để lượm lại mấy tấm hình gia đình trong những cái khung bạc mà chú Sirius đã quẳng đi hồi mùa hè.

Lớp mặt kính của mấy khung hình đó đã bị bể nát, nhưng những cái hình đen trắng nhỏ xíu của những người trong ảnh vẫn cao ngạo nhìn lên Harry

stomach — the dark, heavy-lidded man whose trial he had witnessed in Malfoy's Pensieve: Bellatrix Lestrange.

By the looks of it, hers was Malfoy's favorite photograph; he had placed it to the fore of all the others and had mended the glass clumsily with a Spellotape.

"I think I'll just leave his present here," said Hermione, laying the package neatly in the middle of the depression in the rags and blankets and closing the door quietly. "He'll find it later, that'll be fine . . ."

"Come to think of it," said Sirius, emerging from the pantry carrying a large turkey as they closed the kitchen door, "has anyone actually seen Kreacher lately?"

"I haven't seen him since the night he came back here," said Harry. "You're ordering him out of the kitchen."

"Yeah . . ." said Sirius, frowning. "You know, I think that's the last time I saw

kể cả – bao tử Harry lại quặn lên rồi cái – mụ đàn bà bị cái nắp nồi đè chết tối thui mà Harry đã chứng kiến phiên tòa xử mụ trong cái Trùm Tư của cụ Dumbledore: Bella Lestrange.

Căn cứ bề ngoài thì tấm ảnh của này được lão Kreacher yêu quý nhất, lão đã đặt nó trên trước tất cả những tấm ảnh khác và đã hàn gắn lại những miếng kính bể bằng Bùa Dính.

"Mình nghĩ mình chỉ cần để lại món quà của mình ở đây." Hermione đặt quà gọn gàng trong chỗ lõm xuối giữa đồng chăn mền và giẻ rách lặng lẽ đóng cửa lại. "Ông ấy sẽ thấy nó sau, như vậy cũng hay..."

Khi tụi nó đã đóng cánh cửa tủ lại gặp chú Sirius từ trong phòng trữ ăn thức uống đi ra, tay bưng một cốc gà tây bự chảng. "Đã đến lúc tính món này. Có ai thật sự nhìn thấy Kreacher dạo gần đây không nhỉ?"

Harry nói: "Con không hề thấy nó đâu ấy từ khi tụi con trở về đây. Chú chỉ bảo ông ấy ra khỏi nhà bếp rồi mà."

"Ờ . . ." chú Sirius cau mày, nói. "Cũng là lần cuối chú nhìn thấy lão, . . . Chắc lão nắp ở đâu đó trên tầng . . ."

l, too. . . . He must be hiding stairs somewhere . . .”

He couldn't have left, could he?”
d Harry. “I mean, when you said t,' maybe he thought you meant, get of the house?”

No, no, house-elves can't leave ess they're given clothes, they're l to their family's house,” said Sirius.

They can leave the house if they lly want to,” Harry contradicted him. bby did, he left the Malfoys' to give warnings three years ago. He had unish himself afterward, but he still naged it.”

irius looked slightly disconcerted a moment, then said, “I'll look for later, I expect I'll find him upstairs ing his eyes out over my mother's bloomers or something. . . . Of rse, he might have crawled into the ng cupboard and died. . . . But I stn't get my hopes up . . .”

ired, George, and Ron laughed;

Harry hỏi: “Ông ấy đâu có thể bỏ đâu, phải không chú? Dù cháu nói không biết khi chú biểu lão 'đi ra', lão có thể tưởng là chú biểu lão đi khỏi ngôi nhà này không?”

Chú Sirius nói: “Không, không, tinh không thể bỏ nhà chủ đi được khi bọn chúng được cho quần. Chúng bị ràng buộc trong ngôi nhà c dòng họ chủ nhân của bọn chúng.”

Harry cãi lại: “Chúng có thể ra k nhà khi chúng muốn chứ. Dobby từng làm vậy, cách đây hai năm, h bỏ nhà Malfoy để tìm cháu khuyển k. Sau đó hắn phải tự trừng phạt mì nhưng hắn vẫn thu xếp được.”

Chú Sirius tỏ ra hơi bối rối một l rồi chú nói: “Lát nữa chú sẽ tìm l chú chắc sẽ tìm ra lão ở trên lầu k lóc đến lợt tròng mắt vì tiếc nuôi m cái quần phòng hay cái gì đó của chú... dĩ nhiên lão cũng có thể đã lẩn lên ngăn thông khí của cái ch chén mà chết queo rồi... Nhưng chú cũng không nên hy vọng nh quá...”

Fred, George và Ron đều phá

rmione, however, looked roachful.

Once they had had their Christmas ch, the Weasleys and Harry and rmione were planning to pay Mr.asley another visit, escorted by d-Eye and Lupin. Mundungus red up in time for Christmas lding and trifle, having managed to rrow” a car for the occasion, as the derground did not run on Christmas y.

The car, which Harry doubted very ch had been taken with the owledge or consent of its owner, had l a similar Enlarging Spell put upon as the Weasleys’ old Ford Anglia; ough normally proportioned side, ten people with Mundungus ring were able to fit into it quite nfortably.

Mrs. Weasley hesitated at the point getting inside; Harry knew that her approval of Mundungus was battling r her dislike of traveling without gic; finally the cold outside and her

cười. Tuy nhiên Hermione lại tỏ vẻ h trách.

Sau khi mọi người ăn xong bữa tr Giáng Sinh rồi, gia đình Weasl Harry và Hermione tính đến chuyện thăm ông Weasley một chuyến ni với sự hộ tống của thầy Mắt Đen thầy Lupin. Lão Mundungus xuất h đúng lúc để thưởng thức món bắ nướng và bánh kem Nô-en. Lão xoay sở cách nào đó để “mượn” đư một chiếc xe hơi để xài đỡ trong này, bởi vì tàu điện ngầm không ch vào ngày lễ Giáng Sinh.

Chiếc xe hơi, mà Harry rất nghi n là đã được mượn với sự chấp thu và vui lòng của khổ chủ, đã được một thứ tương tự như Bùa Nói rợ từng được ếm trên chiếc xe F Anglia cũ kỹ của ông Weasley; mặc trông bề ngoài có vẻ như một chiếc hơi kích thước bình thường, nhưng mười người cộng thêm lão Mundung lái xe vẫn có thể nhét vừa vắn \ trong xe một cách thoải mái.

Bà Weasley hơi ngập ngừng phải chui vào trong xe; Harry biết đang đấu tranh dữ dội giữa sự khố ưa lão Mundungus và sự không th đi lại mà không xài tới phép thuật;

children's pleading triumphed, and she tumbled herself into the backseat between Fred and Bill with good grace.

The journey to St. Mungo's was quite quick, as there was very little traffic on the roads. A small trickle of witches and wizards were creeping furtively up the otherwise deserted street to visit the hospital.

Harry and the others got out of the car, and Mundungus drove off around the corner to wait for them; they walked casually toward the window where the dummy in green nylon lay. Then, one by one, they stepped through the glass.

The reception area looked pleasantly festive: The crystal orbs that decorated St. Mungo's had been changed to red and gold so that they looked like gigantic, glowing Christmas baubles; holly hung around every doorway, and shining white Christmas trees covered in magical snow and lights glittered in every corner, each topped with a gleaming gold star.

cuộc cãi lộn bên ngoài và lời nài nỉ của lũ trẻ đã chiến thắng, bà Weasley chui vào xe, ngồi giữa Fred và Bill bằng ghế sau một cách vô cùng duyên dáng.

Chuyến đi đến bệnh viện Thánh Mungo lần này thật là nhanh, bởi vì chẳng có mấy xe cộ trên đường phố. Nếu không có một dúm nhỏ các phù thủy và pháp sư đang rón rén đi thăm bệnh một cách lén lút thì con đường hoàn toàn hoang vắng.

Harry và những người khác ra khỏi xe, lão Mundungus lái xe vòng qua góc đường để chờ; còn bọn họ thì vòng tán bộ một cách bất thường về phía cửa hàng có bức tượng người ma mặc đồ ni-lông xanh lá cây, và rồi từ người một bước xuyên qua lớp kính.

Phòng tiếp tân trông ra vẻ hội hè lạc vui tươi lắm: mấy trái cầu thủy tinh chiếu sáng Thánh Mungo đã được biến phép ra màu đỏ và vàng để chúng thành những trái cầu trang trí Giáng Sinh khổng lồ, sáng rực rỡ; mọi lối vào đều treo những vòng hoa ruồi, chưng cây thông trắng sáng ngời phủ băng và tuyết phép thuật lấp lánh ở mọi góc, và trên đỉnh mỗi cây còn gắn một ngôi sao vàng lộng lẫy.

It was less crowded than the last time they had been there, although halfway across the room Harry found himself shunted aside by a witch with a nut jammed up her left nostril.

“Family argument, eh?” smirked the blonde witch behind the desk. “You’re the third I’ve seen today . . . Spell mage, fourth floor . . .”

They found Mr. Weasley propped up and dozed with the remains of his turkey dinner on a tray in his lap and a rather sheepish expression on his face.

“Everything all right, Arthur?” asked Mrs. Weasley, after they had all greeted Mr. Weasley and handed over their presents.

“Fine, fine,” said Mr. Weasley, a little more heartily. “You — er — haven’t seen Maler Smethwyck, have you?”

“No,” said Mrs. Weasley suspiciously, “why?”

“Nothing, nothing,” said Mr. Weasley cheerfully, starting to unwrap his pile of gifts. “Well, everyone had a good day? What

Gian phòng không đông đúc như họ đến trước đây, mặc dù mới ngang được nửa gian phòng Harry nhận thấy mình đang chen vai thọc cánh với một mụ phù thủy có cái lỗ rốn bên trái bị nút chặt bằng một trái óc chó.

Cô ả phù thủy tóc vàng ngồi sau quầy giấy cười điệu: “Cơm không lành canh không ngọt hả? Bà là người thứ ba tôi gặp trong ngày hôm nay... Lâu Thương tổn do Bùa phép.”

Họ gặp ông Weasley đang ngồi tựa lưng trên giường với một cái khay đồ ăn trên đùi còn lại mấy miếng gà tây còn bữa ăn tối, và một vẻ hơi ngượng ngùng trên gương mặt.

Sau khi bọn trẻ chào hỏi và tặng quà ông Weasley, bà Weasley hỏi: “Mọi việc có ổn không anh Arthur?”

Ông nói, quá mức nồng nhiệt một chút: “Tốt, tốt lắm. Em — ơ — chưa gặp Lương y Smethwyck hả?”

Bà Weasley hỏi lại, vẻ ngờ vực: “Chưa. Mà chi vậy?”

“Không, không có chi hết.” Ông Weasley hớn hờ nói, rồi bắt đầu mở gói đồ đồng quà của ông ra. “Chà, mọi người

you all get for Christmas? Oh, Harry — this is absolutely *wonderful*

For he had just opened Harry's gift of e-wire and screwdrivers. Mrs. Weasley did not seem entirely satisfied with Mr. Weasley's answer. As her husband leaned over to shake Harry's hand, she peered at the bandaging under his nightshirt.

Arthur," she said, with a snap in her voice like a mousetrap, "you've had your bandages changed. Why have you had your bandages changed a day early, Arthur? They told me they wouldn't need doing until tomorrow."

"What?" said Mr. Weasley, looking rather frightened and pulling the bed covers higher up his chest. "No, no — nothing — it's — I —"

He seemed to deflate under Mrs. Weasley's piercing gaze.

Well — now don't get upset, Molly, Augustus Pye had an idea. . . . As the Trainee Healer, you know, a really young chap and very interested

ăn Giáng Sinh vui vẻ hả? Các cậu được những quà Giáng Sinh gì? Harry — cái này hết sức *tuyệt vời* —

Ấy là vì ông vừa mở gói quà gồm mấy cái tua vít và dây chì do Harry tặng. Bà Weasley có vẻ như không hoàn toàn thỏa mãn với câu trả lời của ông Weasley. Khi ông chồng của bà chồm tới bắt tay Harry, bà bèn sầm mặt nhìn chỗ băng dưới lớp áo ngủ của ông.

Bà nói, kèm theo một cái chất giọng nghe như tiếng cái bẫy chuột sột soạt: "Anh Arthur, anh được thay băng sớm hả? Sao anh để cho thay băng sớm hơn một ngày vậy, anh Arthur? Họ nói với em là tới ngày mai mới cần thay băng mà."

Trông ông Weasley hơi hoảng hốt, ông kéo chăn lên tận ngực, nói: "Gì? Không, không — không có gì cả — chẳng qua — anh— ơ —."

Cái nhìn chăm chăm sắc xảo của bà Weasley khiến ông xẹp xuống trong bong bóng xì hơi.

"Ừ thì — thôi đừng nổi giận Molly. Chẳng qua anh Augustus Pye có một sáng kiến... Em biết, anh ta là Lương y tập sự, một anh chàng trẻ t

. . . um . . . complementary medicine. . . I mean, some of these old Muggle remedies . . . well, they're called *chests*, Molly, and they work very well — on Muggle wounds —”

Mrs. Weasley let out an ominous gasp somewhere between a shriek and a snarl. Lupin strolled away from the bed and over to the werewolf, who had no visitors and was looking rather stiffly at the crowd around Mr. Weasley; Bill muttered something about getting himself a cup of tea and Fred and George leapt up to accompany him, grinning.

Do you mean to tell me,” said Mrs. Weasley, her voice growing louder with every word and apparently unaware that her fellow visitors were scurrying for cover, “that you have been messing about with Muggle remedies?”

Not messing about, Molly, dear,” said Mr. Weasley imploringly. “It was just — just something Pye and I

rất dễ thương và rất... say mê... y h
bổ sung... ý anh muốn nói đến một
phương pháp điều trị cổ của m
người Muggle ấy... Ờ, kêu là *chỉ kh*
Molly à, thứ này chữa... thương t
Muggle hay lắm —”

Bà Weasley bật ra một tiếng k
nửa như thét, nửa như gầm, báo h
điềm chẳng lành chút nào. Thầy Lu
tản bộ ra xa giường ông Weasley, c
gần giường ông bị người sói cắn, c
này chẳng có khách khứa nào th
viếng, và đang thèm thủng nhìn đ
đông vây quanh ông Weasley, anh
thì lẩm bảm gì đó về chuyện đi ki
cho mình một tách trà hay cà p
George và Fred bèn đứng dậy đi th
ông anh, hai đứa cùng nhe răng cườ

Giọng của bà Weasley mỗi lúc r
vang to hơn theo từng lời bà thốt ra
hình như bà chẳng hơi đâu bận t
đến chuyện những người cùng đi th
bệnh ông Weasley đều đã lảng ra
tìm chỗ né tránh. “Có phải ông định
với tôi là ông đã nhập nhằng xài
mấy cách chữa trị kiểu Mug
không?”

Ông Weasley nói như van xin: “M
à, có gì đâu mà nhập nhằng, em y
Chẳng qua — chỉ là một cách mà a

ught we'd try — only, most
ortunately — well, with these
ticular kinds of wounds — it doesn't
m to work as well as we'd hoped

Meaning?"

Well . . . well, I don't know whether
I know what — what stitches are?"

It sounds as though you've been
ng to sew your skin back together,"
d Mrs. Weasley with a snort of
thless laughter, "but even you,
hur, wouldn't be *that* stupid —"

I fancy a cup of tea too," said Harry,
iping to his feet.

Hermione, Ron, and Ginny almost
inted to the door with him. As it
ung closed behind them, they heard
s. Weasley shriek, "WHAT DO YOU
AN, THAT'S THE GENERAL
EA?"

Typical Dad," said Ginny, shaking
head as they set off up the corridor.
tches . . . I ask you . . ."

Well, you know, they do work well
non-magical wounds," said

và Pye nghĩ là mình nên thử coi sao
chỉ có điều, không may hết sức
Chà, với những loại thương tích
biệt như vết thương của anh — cả
đó không đạt hiệu quả như bọn anh
hy vọng —"

"Nghĩa là sao?"

"Ây... Chà, anh không biết liệu
có biết chỉ — chỉ khâu là cái gì không?

Bà Weasley khịt mũi ra một tiếng
cười khẩy không có gì vui hết, và r
"Nghe như thể anh đang tìm cách
khâu da anh cho dính lại với nhau
nhưng mà, ngay cả anh, anh Arthur
cũng đâu có ngu dốt vậy —"

Harry đứng dậy nói: "Con cứ
muốn đi kiếm một tách trà."

Hermione, Ron và Ginny hầu như
cũng đứng bật lên đi theo Harry. Đ
cánh cửa đang sau lưng lại rồi, tụi
vẫn còn nghe tiếng bà Weasley th
"ANH NÓI ĐÓ LÀ MỘT Ý TƯỞNG
KHÁI NGHĨA LÀ SAO?"

Khi tụi nó đi ra tới hành lang, Gir
lắc đầu nói: "Đúng là ba... chỉ khâu
em hỏi mấy anh..."

Hermione nói một cách công t
"Thực ra, mấy bò biết đó, đôi

ermione fairly. "I suppose something about that snake's venom dissolves them something. . . . I wonder where the room is?"

"Fifth floor," said Harry, remembering the sign over the Welcome Witch's desk.

They walked along the corridor through a set of double doors and found a rickety staircase lined with three portraits of brutal-looking wizards. As they climbed it, the various portraits called out to them, diagnosing their complaints and suggesting horrible remedies. Ron was seriously affronted when a medieval wizard called out that he clearly had a bad case of stuttergroit.

"And what's that supposed to be?" he asked angrily, as the Healer waved him through six more portraits, moving the occupants out of the way.

'Tis a most grievous affliction of the young master, that will leave you

những vết thương không do phép thuật gây ra thì chỉ khâu cũng có hiệu quả tốt lắm. Mình nghi là trong nọc độc của con rắn chắc là có hòa lẫn thứ chất gì đó, hay sao đó... mà cái tí nước ở đâu nhỉ?"

Harry nhớ cái bảng hướng dẫn bàn giấy của cô phù thủy tiếp tân, rồi "Lâu năm."

Tụi nó đi dọc hành lang xuyên qua một bộ cửa đôi nữa thì thấy một cầu thang ọp ẹp bên một bức tường treo đầy chân dung của những Lược y mặt mũi coi thiệt là hung tợn. Lúc nó trèo lên cầu thang, nhiều Lược y khác gọi với theo tụi nó, đưa ra những chẩn đoán cho những trục trặc kỳ quái và đề nghị những cách chữa trị thì kinh hoàng. Ron cảm thấy bị sỉ nhục thực sự khi một pháp sư thời trung cổ ới gọi theo nó nói là rõ ràng nó bệnh vắng miếng nặng lắm.

Lão pháp sư đuổi theo Ron qua những sáu bức chân dung khác những người trong tranh ra để lên là theo nó, khiến nó nổi quạu: "Vậy c bệnh đó được coi là bệnh gì?"

"Đây là một bệnh ảnh hưởng lên hết sức nghiêm trọng, cậu trẻ à, nó làm cho mặt cậu bị rỗ hoa và tróc

marked and more gruesome even
n you are now —”

Watch who you’re calling
esome!” said Ron, his ears turning

The only remedy is to take the liver
a toad, bind it tight about your throat,
nd naked by the full moon in a
rel of eels’ eyes —”

I have not got spattergroit!”

But the unsightly blemishes upon
ir visage, young master —”

They’re freckles!” said Ron furiously.
ow get back in your own picture and
ve me alone!”

le rounded on the others, who were
keeping determinedly straight faces.

What floor’s this?”

I think it’s the fifth,” said Hermione.

Nah, it’s the fourth,” said Harry, “one
re —”

But as he stepped onto the landing
came to an abrupt halt, staring at

khủng khiếp hơn cả cái mặt cậu k
giờ nữa —”

Hai tai Ron nóng đỏ lên. “Lão
chùng, lão nói ai khủng khiếp hả?”

“Cách chữa trị tốt nhất là lấy một
gan con cóc cột chặt vào cổ họng c
cậu, rồi đứng trần truồng trong é
trắng rằm trong một cái thùng t
đựng mắt lươn —”

“Tôi không hề bị bệnh văng miêng

“Nhưng mà cậu trẻ à, mấy cái tí
xấu xí trên dung nhan của cậu —”

Ron giận dữ hét: “Chỉ là tàn nha
mà thôi! Thôi bây giờ lão làm ơn lui
bức tranh của lão đi và cho tôi xin
chữ bình an.”

Lão lương y bèn quay qua mấy c
khác, đưa nào đưa nấy kiên quyết
ra một bộ mặt nghiêm trang đứng đ

“Đây là tầng thứ mấy rồi?”

Hermione nói: “Mình nghĩ là
năm.”

Harry nói: “Không, mới lâu bốn t
—”

Nhưng khi bước lên tới đầu c
thang thì nó đứng sững lại, ngó ch

small window set into the double doors that marked the start of a corridor signposted SPELL DAMAGE. A man was peering out at them all with his nose pressed against the glass. He had wavy blond hair, bright blue eyes, and a broad vacant smile that revealed strikingly white teeth.

Blimey!” said Ron, also staring at the man.

Oh my goodness,” said Hermione suddenly, sounding breathless. Professor Lockhart!”

Their ex-Defense Against the Dark Arts teacher pushed open the doors and moved toward them, wearing a long lilac dressing gown.

Well, hello there!” he said. “I expect I’d like my autograph, would you?”

Hasn’t changed much, has he?” Harry muttered to Ginny, who grinned.

Er — how are you, Professor?” said Ron, sounding slightly guilty.

It had been Ron’s malfunctioning wand that had damaged Professor Lockhart’s memory so badly that he

chằm vào khung cửa sổ nhỏ trên các cửa đôi đánh dấu một hành lang kỳ quái có biển đề là Thương Tổn do Bùa Chú. Người đàn ông đang nhìn mũi lên khỏi cửa sổ dòm tụi nó lom lom. Ông ta có mái tóc vàng dợn sóng, đôi mắt xanh lơ sáng trong, và một nụ cười toe toét vô hồn để lộ hàm răng ngà sáng chói.

Ron cũng trợn mắt ngó người đàn ông đó, kêu lên: “Quỉ thần thiên địa à?”

Hermione thình lình kêu lên, ngạc nhiên nín thở luôn: “Ôi trời ơi. Giáo sư Lockhart!”

Vị cựu giáo sư bộ môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám của tụi nó đẩy cánh cửa mở ra và tiến lại, mặc cái quần dài màu tím hoa cà.

Ông nói: “Ê, chào! Tôi chắc là các em muốn xin chữ ký của tôi, đúng không?”

Harry nói nhỏ với Ginny khiến cô cười khúc khích. “Thầy ấy không thay đổi gì mấy hả?”

Ron nói, giọng nghe hơi áy náy: — thưa giáo sư, thầy khỏe không ạ?”

Chính tại vì cây đũa phép xi cà cà của Ron không thực hiện đúng chức năng nên đã làm tiêu tủng trí nhớ của

I landed here in the first place, though, as Lockhart had been attempting to permanently wipe Harry and Ron's memories at the time, Harry's sympathy was limited.

"I'm very well indeed, thank you!" said Lockhart exuberantly, pulling a rather battered peacock-feather quill from his pocket. "Now, how many autographs would you like? I can do a great deal of signed-up writing now, you know!"

"Er — we don't want any at the moment, thanks," said Ron, raising his eyebrows at Harry, who asked, "Professor, should you be wandering around the corridors? Shouldn't you be in a ward?"

The smile faded slowly from Lockhart's face. For a few moments he stared intently at Harry, then he said, "Even't we met?"

"Er . . . yeah, we have," said Harry. "You used to teach us at Hogwarts, remember?"

"Teach?" repeated Lockhart, looking slightly unsettled. "Me? Did I?"

thầy Lockhart tệ hại đến nỗi thầy phải vào đây trước tiên. Tuy nhiên, nhớ bởi vì lúc đó thầy Lockhart đã toan xóa bỏ vĩnh viễn trí nhớ của Harry và Ron nên sự thông cảm của Harry đối với thầy cũng chỉ có mức độ mà thôi.

Thầy Lockhart rút từ trong túi áo một cây viết lông công đã tưa ngòi, hỏi phẩn khởi nói: "Tôi quả thực khố lắm, cảm ơn các em! Nào, các em muốn có bao nhiêu chữ ký? Các em biết không, bây giờ tôi có thể ký hàng loạt!"

Ron nhướn đôi chân mày lên nhìn Harry, nói: "Ơ — hiện giờ thì tại sao không cần, cảm ơn thầy." Harry hỏi: "Thưa giáo sư, thầy được phép đi lang thang ngoài hành lang à? Thầy khác bị ở trong phòng sao?"

Nụ cười dần dần tàn héo trên gương mặt thầy Lockhart. Trong vài giây, thầy đăm đăm nhìn Harry, rồi thầy hỏi: "Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?"

Harry nói: "Ơ... dạ, rồi ạ. Hồi xưa thầy dạy tụi em ở trường Hogwarts, thầy còn nhớ không?"

Thầy Lockhart lập lại, trông có vẻ hơi bồn chồn: "Dạy à? Tôi hả? Tôi dạy sao?"

And then the smile reappeared upon his face so suddenly it was rather alarming. "Taught you everything you know, I expect, did I? Well, how about these autographs, then? Shall we say a hundred dozen, you can give them to your little friends then and nobody will be left out!"

But just then a head poked out of a door at the far end of the corridor and a voice said, "Gilderoy, you naughty boy, where have you wandered off to?"

A motherly looking Healer wearing a pearl wreath in her hair came bustling down the corridor, smiling warmly at Harry and the others.

"Oh Gilderoy, you've got visitors! How lovely, and on Christmas Day too! You know, he *never* gets visitors, not a lamb, and I can't think why, he's such a sweetie, aren't you?"

"We're doing autographs!" Gilderoy said to the Healer with another glittering smile. "They want loads of them, won't

Và rồi nụ cười lại tái xuất hiện trên gương mặt thầy, đột ngột đến nỗi có vẻ hơi hoang mang. "Đã dạy các em mọi thứ các em biết rồi. Phải không? Tôi chắc vậy rồi? Ừ, vậy có mấy chữ ký đó thì sao? Tôi nhớ khoảng một tá, sau này các em có tặng lại tất cả những người bạn của các em và không ai bị bỏ sót hết."

Vừa lúc đó, một cái đầu thò ra khỏi một cánh cửa ở cuối hành lang và một giọng nói vang lên: "Gilderoy, thằng hư kia, cưng lại lang thang đi đâu nữa đó?"

Một Lương y trông ra vẻ từ mẫu với một vòng hoa lòe loẹt trên mái tóc của bà đang tất tả đi lên hành lang, nở nụ cười thân ái với Harry và mấy đứa khác.

"Ồi, Gilderoy, cưng có khách ư thăm hả? *Đễ thương* biết chừng nào mà lại vào ngày Giáng Sinh nữa cơ! Các cháu biết không, ông ấy *chưa bao giờ* có khách khứa nào hết, thiệt là nghiệp, và tôi không thể nào hiểu được tại sao lại vậy, ông ấy là một con người *đễ thương* vô cùng, đúng không cưng?"

Thầy Gilderoy lại nở thêm một nụ cười sáng chói và nói với bà Lương y: "Chúng tôi đang ký tặng. Các em

There is no hope for an answer! I just hope we've got enough photographs!"

"Listen to him," said the Healer, grasping Lockhart's arm and beaming kindly at him as though he were a precious two-year-old.

He was rather well known a few years ago; we very much hope that this longing for giving autographs is a sign that his memory might be coming back a little bit. Will you step this way? He's in a closed ward, you know, he must have slipped out while I was bringing in

Christmas presents, the door's usually kept locked . . . not that he's dangerous! But," she lowered her voice to a whisper, "bit of a danger to himself, bless him. . . . Doesn't know who he is, you see, wanders off and I don't remember how to get back. . . . It is a nice of you to have come to see him

"Er," said Ron, gesturing uselessly at the floor above, "actually, we were just here —"

But the Healer was smiling

hàng đồng chữ ký, không chấp nhận một lời từ chối nào cả! Tôi chỉ hy vọng là chúng ta có đủ chữ ký."

"Nghe ông ấy nói không? Bà Lương y nắm lấy cánh tay của thầy Lockhart và tươi cười hết sức triu mến với thầy như thể thầy là một cậu con cháu mới được hai tuổi.

"Cách đây vài ba năm, ông ấy cũng khá nổi tiếng đấy chứ; chúng tôi rất hy vọng là cái chuyện khoái tặng chữ ký này là một dấu hiệu chứng tỏ trí nhớ của ông ấy đã hồi phục lại chút ít. Mời các em vào phòng đóng kín, các em cũng biết đấy, chắc hẳn là ông ấy sẽ lẻn ra ngoài trong lúc tôi đang bận phân phát quà Giáng Sinh, thường thường cửa vẫn được khóa... không phải vì ông ấy nguy hiểm, nhưng..." Bà Lương y hạ thấp giọng xuống thì thào: "Hơi nguy hiểm cho chính ông ấy, phước đức của ông ấy... ông ấy không biết mình là ai, các em hiểu không, ông cứ đi lang thang rồi không thể nhớ ra được căn phòng nào trở về... Các em đến thăm thì thật là tử tế —"

Ron vừa nói vừa quờ quạng ra cửa chỉ lên tầng lầu trên: "Ờ, thực ra thì tại em chỉ — ơ —"

Nhưng bà Lương y mỉm cười với

jectantly at them, and Ron's feeble
tter of "going to have a cup of tea"
led away into nothingness. They
ked at one another rather
elessly and then followed Lockhart
d his Healer along the corridor.

Let's not stay long," Ron said
etly.

The Healer pointed her wand at the
or of the Janus Thickey ward and
ttered "*Alohomora*." The door
ung open and she led the way
ide, keeping a firm grasp on
deroy's arm until she had settled
i into an armchair beside his bed.

This is our long-term resident ward,"
e informed Harry, Ron, Hermione,
d Ginny in a low voice. "For
manent spell damage, you know. Of
irse, with intensive remedial potions
d charms and a bit of luck, we can
duce some improvement. . . .

Gilderoy does seem to be getting
k some sense of himself, and we've
n a real improvement in Mr. Bode,

nó một cách tràn trề hy vọng, kh
cho tiếng lầm bầm yếu ớt của Ron
kiếm một tách trà" chìm lìm vào cõi
không. Tụi nó nhìn nhau không mấy
vọng được thoát ra, rồi đang theo th
Lockhart và bà Lương y của thầy
dọc hành lang.

Ron nói khẽ: "Tụi mình đừng có l
lâu quá."

Bà Lương y chìa cây đũa phép c
bà về phía cánh cửa của khu điều
Janus Thickey và lầm bầm, "*Úm b
mở cửa ra*." Cánh cửa bật mở ra và
dẫn mọi người vào bên trong, bà
vẫn nắm chặt lấy cánh tay của th
Lockhart cho đến khi bà đặt được th
ngồi yên ổn trong cái ghế bành đặt b
cạnh cái giường.

Bằng một giọng trầm, bà thông b
cho Harry, Ron, Hermione và Gir
biết: "Đây là phòng bệnh nội trú
hạn của chúng tôi. Dành cho nhữ
thương tổn bùa chú vĩnh viễn, như c
em biết đấy. Dĩ nhiên, chúng tôi cũ
có thể tạo được một số tiến bộ n
các thuốc men chuyên trị, các loại k
chú và một chút may mắn...

Ông Gilderoy dường như có ph
hồi lại được một vài ý thức về bản th
ông ấy, và chúng tôi đã nhìn thấy t

seems to be regaining the power of speech very well, though he isn't speaking any language we recognize Well, I must finish giving out Christmas presents, I'll leave you to chat”

Harry looked around; this ward bore unmistakable signs of being a permanent home to its residents. They had many more personal effects and their beds than in Mr. Weasley's ward; the wall around the beds was papered with pictures of himself, beaming toothily and waving at the arrivals. He had autographed many of them to himself in disjointed, haphazard writing.

The moment he had been deposited in his chair by the Healer, Gilderoy had led a fresh stack of photographs toward him, seized a quill, and started writing them all feverishly.

You can put them in envelopes,” he

bộ thực sự ở ông Bode, có vẻ ông đang phục hồi lại sức mạnh ngôn ngữ rất tốt, mặc dù chúng tôi chưa nhận dạng được bất kỳ ngôn ngữ nào ông ấy đang nói... À, tôi phải phát công việc xong quà Giáng Sinh, tôi để các em tiếp tục trò chuyện với ông ấy nhé.”

Harry nhìn quanh quất; căn phòng này có những biểu hiện không thể nhầm lẫn được là một chốn nương thân lâu dài của bệnh nhân thường trú. Dấu ấn cá nhân quanh mấy cái giường bệnh được thấy rõ hơn so với bệnh phòng ông Weasley. Thí dụ như bức tường phía đầu giường thầy Lockhart được dán đầy những tấm ảnh chụp chính thầy, ảnh nào cũng tươi cười rạng rỡ và giơ tay vẫy chào những người mới đến. Thầy đã tự tặng nhiều tấm ảnh cho chính mình bằng nét chữ nguệch ngoạc như của trẻ con.

Ngay khi vừa được bà Lương y ngồi yên vị trong cái ghế bành, thì Gilderoy liền kéo ngay một xấp hình mới toanh về phía thầy, chụp lấy cây viết lông ngỗng, rồi bắt đầu ký vào tất cả các tấm ảnh một cách sơ sài cuống quýt.

Ký tên xong tấm ảnh nào là th

d to Ginny, throwing the signed letters into her lap one by one as he shed them. "I am not forgotten, you know, no, I still receive a very great deal of fan mail. . . . Gladys Gudgeon writes *weekly*. . . . I just wish I knew why . . ."

He paused, looking faintly puzzled, then beamed again and returned to his morning with renewed vigor. "I suspect it simply implies my good looks . . ."

A pallid, sallow-skinned, mournful-looking man lay in the bed opposite, staring at the ceiling; he was mumbling to himself and seemed quite unaware of anything around him. Two beds along the wall had a woman whose entire head was covered in fur; Harry remembered nothing similar happening to anyone during their second year, though fortunately the damage, in her case, had not been permanent.

At the far end of the ward flowery curtains had been drawn around two beds to give the occupants and their visitors some privacy.

"Here you are, Agnes," said the

quảng tám ấy lên đui Ginny, nói với bé: "Em có thể bỏ nó vào phong bì. Đâu có bị lãng quên, em thấy không hề, tôi vẫn còn nhận được nhiều thư từ của người ái mộ... Gladys Gudgeon viết cho tôi *hàng tuần*... chỉ mong tôi biết được *tại sao*..."

Thầy ngừng nói, trông có vẻ hơi rối, nhưng rồi lại toe toét cười và quay lại công việc ký tặng chữ ký với niềm hăng say mới mẻ. Thầy nói tiếp: "Tôi ngờ rằng chỉ vì tôi đẹp trai..."

Một pháp sư da xám ngoét, mặt mang tang thương, nằm trên cái giường diện giường thầy Lockhart, đang chú nhìn lên trần. Ông ta tự làm chuyện với chính mình và dường như chẳng bận tâm đến bất cứ chuyện gì xảy ra chung quanh. Cách hai giường là người đàn bà có cái đầu đầy lông. Harry nhớ một chuyện tương tự cũ đã từng xảy ra cho Hermione hồi năm thứ hai, mặc dù trường hợp Hermione thì may mắn hơn, cái tai họa ấy không kéo dài lắm.

Ở tận cuối phòng có hai cái giường được buông màn hoa chung quanh cho khách thăm viếng và bệnh nhân của hai giường đó được sự riêng tư.

"Quà của chị đây, Agnes." Bà Luce

aler brightly to the furry-faced man, handing her a small pile of Christmas presents. “See, not gotten, are you? And your son’s sent owl to say he’s visiting tonight, so t’s nice, isn’t it?”

Agnes gave several loud barks.

And look, Broderick, you’ve been it a potted plant and a lovely endar with a different fancy pogriff for each month, they’ll jhten things up, won’t they?” said

Healer, bustling along to the mbling man, setting a rather ugly nt with long, swaying tentacles on bedside cabinet and fixing the endar to the wall with her wand. id — oh, Mrs. Longbottom, are you ving already?”

Harry’s head spun round. The tains had been drawn back from the) beds at the end of the ward and) visitors were walking back down aisle between the beds: a midable-looking old witch wearing a g green dress, a moth-eaten fox fur, l a pointed hat decorated with what

y hơn hờ nói, vừa trao một đồng r nhỏ các gói quà Giáng Sinh cho ngu đàn bà đầu mặt đầy lông lá. “Th chưa, đâu có ai quên chị đâu nào. C trai của chị mới gửi cú báo tin là c ấy sẽ đến thăm chị vào tối nay, vậy tuyệt vời rồi, đúng không?”

Agnes đáp lại bằng một tràng s thiệt to.

“Coi nè, Broderick, ông được tặng một chậu kiểng và một tấm lịch hết s dễ thương, mỗi tháng đều có một c bằng mã tuyệt vời, chúng sẽ làm c mọi thứ rục rờ lên, đúng không? Lương y lảng xảng đi tới chỗ ngu đàn ông làm bầm một mình, đặt lên tủ có ngăn bên cạnh giường của c ta một chậu cây xấu òm có mấy cái dài ngoằn ngoèo uốn éo, rồi bả ch lại tấm lịch treo trên tường bằng c đưa phép của bà, và nói: “Và — Ô, Longbottom, bà ra về đấy à?”

Đầu Harry quay phắt lại. Mấy t màn vây quanh hai cái giường ở c phòng đã được vén lên, và hai ngu khách đang đi xuống lối đi giữa hai c giường bệnh: một bà phù thủy tướng mạo dữ dội mặc một cái áo đ dài màu xanh lá cây, một cái áo lễ cáo đã bị mối nhấm, và đội một cái r

s unmistakably a stuffed vulture
l, trailing behind her looking
roughly depressed — *Neville*.

Vith a sudden rush of
derstanding, Harry realized who the
ople in the end beds must be. He
st around wildly for some means of
tracting the others so that Neville
uld leave the ward unnoticed and
uestioned, but Ron had looked up
he sound of the name “Longbottom”
, and before Harry could stop him
l called, “*Neville!*”

Neville jumped and cowered as
ugh a bullet had narrowly missed
l.

It’s us, Neville!” said Ron brightly,
ting to his feet. “Have you seen?
khart’s here! Who’ve you been
ting?”

Friends of yours, Neville, dear?”
d Neville’s grandmother graciously,
aring down upon them all.

Neville looked as though he would
er be anywhere in the world but
e. A dull purple flush was creeping

chóp nhọn có dính một món trang
không thể nhầm lẫn được là một c
kền kền nhồi bông. Và lẽ dĩ nhiên
sau bà với vẻ vô cùng sầu muộn ch
là — *Neville*.

Lập tức hiểu ngay tình huống, Ha
đoán ra những người nằm ở hai
giường cuối phòng hẳn là ai. Nó c
dác nhìn quanh kiếm cách gì đó
đánh trống lảng những người khác
cho Neville có thể rời khỏi căn phò
mà không bị ai để ý hay chất v
nhưng Ron đã ngược nhìn lên
nghe đến cái tên Longbottom, và tru
khi Harry kịp ngăn cản, Ron đã
tiếng gọi: “*Neville!*”

Neville giật nảy mình và co r
người lại như thể có một viên đạn v
bắn hụt nó trong đường tơ kẽ tóc.

Ron đứng lên và hớn hờ nói: “
mình đây, Neville! Bỏ thấy chưa? Th
Lockhart ở đây nè! Bỏ đi thăm ai vậy

Bà nội của Neville cúi xuống b
Harry và duyên dáng hỏi: “Các bạn c
con đây phải không Neville?”

Trông Neville có vẻ như muốn
phải ở bất cứ nơi nào trên thế g
miễn là đừng có mặt ở đây lúc n

his plump face and he was not making eye contact with any of them.

Ah, yes,” said his grandmother, glaring at Harry and sticking out a veiled, clawlike hand for him to take. “Yes, yes, I know who you are, of course. Neville speaks most highly of you.”

Er — thanks,” said Harry, shaking his hands. Neville did not look at him, but stared at his own feet, the color draining in his face all the while.

And you two are clearly Weasleys,” said Mrs. Longbottom continued, proffering her hand regally to Ron and Ginny in turn. “Yes, I know your parents — not perfect, of course — but fine people, fine people . . . and you must be Hermione Granger?”

Hermione looked rather startled that Mrs. Longbottom knew her name, but she took hands all the same.

Yes, Neville’s told me all about you. He slapped him out of a few sticky spots, didn’t you? He’s a good boy,” she said, casting a sternly appraising look

Gương mặt bầu bĩnh của nó từ từ ửng hồng lên một màu đỏ tía và nó cố tránh nhìn vào đôi mắt bất kỳ ai.

Bà nội của nó ngấm nghĩa Harry càng hơn rồi thò ra một bàn tay nhô nheo, móng dài như vuốt, để bắt Harry. “Ừ, phải. Phải, phải, dĩ nhiên biết cháu là ai. Neville ca ngợi cháu nhiều nhất.”

Harry bắt tay bà đáp ứng: “Dạ ơn cám ơn bà.” Neville không nhìn thẳng Harry, mà cắm cúi nghiên cứu hai bàn chân của mình, gương mặt càng lúc càng đỏ lựng.

Bà Longbottom tiếp tục nói, và theo một kiểu cách đài cát, bà đưa tay cho Ron và Ginny lần lượt bắt. “Tôi cháu ắt hẳn là anh em nhà Weasley. Ừ, bà biết ba má của cháu – đương nhiên là không biết rõ lắm – nhưng là những người tốt, những người tốt. Còn cháu chắc là Hermione Granger.”

Hermione tỏ ra hơi ngạc nhiên khi thấy bà Longbottom biết tên mình nhưng cô nàng cũng bắt tay bà già.

“Ừ, Neville kể hết cho bà nghe về các cháu. Nào là giúp nó thoát khỏi vài vụ kẹt, đúng không? Nó là một thằng bé ngoan.” Bà nói, ánh mắt đăm

vn her rather bony nose at Neville, t he hasn't got his father's talent, afraid to say . . .” And she jerked head in the direction of the two ls at the end of the ward, so that the ffered vulture on her hat trembled rmingly.

What?” said Ron, looking amazed rry wanted to stamp on Ron's foot, that sort of thing was much harder bring off unnoticed when you were aring jeans rather than robes). “Is t your *dad* down the end, Neville?”

What's this?” said Mrs. Longbottom rply. “Haven't you told your friends out your parents, Neville?”

Neville took a deep breath, looked at the ceiling, and shook his head. rry could not remember ever feeling rier for anyone, but he could not ik of any way of helping Neville out he situation.

Well, it's nothing to be ashamed of!” d Mrs. Longbottom angrily. “You ould be *proud*, Neville, *proud*! They

giá nghiêm khắc của bà nhìn xuố Neville qua sóng mũi xương xể “Nhưng bà e là phải nói... nó không được tài hoa của ba nó...” Và bà đầu về hướng có hai cái giường ké cuối phòng, khiến cho con kền kền c trên chóp nón của bà run lên một cá đáng sợ.

Ron hết sức nhặc nhiên kêu l “Cái gì?” (Harry muốn dẫm lên ch Ron ra ám hiệu, nhưng mấy chuy như vậy khó mà thực hiện sao c không bị chú ý một khi đang mặc qu bò chứ không phải áo chùng). “Có p ba của bồ nằm ở cuối phòng khô Neville?”

Giọng bà Longbottom đanh lại: “N vậy nghĩa là sao? Neville, cháu ch bao giờ nói cho các bạn của cháu cha mẹ cháu hay sao?”

Neville hít sâu vào một hơi, ngu nhìn lên trần nhà, và lắc đầu. Hã không thể nhớ là mình có từng c thấy tội nghiệp ai đến như vậy ch nhưng nó vẫn không thể nghĩ ra c gì để giúp Neville thoát ra được t hướng này.

Bà Longbottom nổi giận: “Hù chuyện đó không có gì đáng phải hỏ cả. Lẽ ra cháu phải *tự hào*, Nevi

n't give their health and their sanity their only son would be ashamed of m, you know!"

I'm not ashamed," said Neville very itly, still looking anywhere but at rry and the others. Ron was now nding on tiptoe to look over at the abitants of the two beds.

Well, you've got a funny way of wing it!" said Mrs. Longbottom. "My and his wife," she said, turning ightily to Harry, Ron, Hermione, and ny, "were tortured into insanity by u-Know-Who's followers."

Hermione and Ginny both clapped ir hands over their mouths. Ron pped craning his neck to catch a nprise of Neville's parents and looked rtified.

They were Aurors, you know, and y well respected within the zarding community," Mrs. ngbottom went on. "Highly gifted, the r of them. I — yes, Alice dear, what :?"

phải *tự hào!* Cháu biết mà, cha mẹ c cháu không hy sinh sức khỏe và trí minh mẫn của mình để rồi người c trai duy nhất của họ đâm ra xấu hổ họ."

"Cháu không hề xấu hổ!" Nev chống chế yếu ớt, mắt vẫn nhìn tré đi chỗ khác, chứ không nhìn Harry máy đũa kia. Ron lúc này đã nhón lên nhìn qua vai những người khác ngấm những người nằm trên hai giường ở cuối phòng.

Bà Longbottom nói: "Chà, cháu một cách bày tỏ buồn cười thật." quay về phía Harry, Ron, Ginny, Hermione, nói giọng cao ngạo: "C trai và con dâu của bà đã bị bọn thủ của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy tấn đến điên loạn."

Cả Hermione lẫn Ginny đều đưa lên bụm miệng để tránh tiếng kêu k ngạc. Ron thôi vươn cổ cò ra dòm r cha mẹ Neville nữa mà thụt cổ ngượng ngùng.

Bà Longbottom nói tiếp: "Họ những Dũng sĩ Diệt hắc ám, các ch biết đấy, và rất được kính trọng tr cộng đồng pháp thuật. Cả hai ngu đều rất tài giỏi. Ta — ù, có chuyện hờ con, Alice?"

Jeville's mother had come edging
vn the ward in her nightdress. She
longer had the plump, happy-
king face Harry had seen in
ody's old photograph of the original
ler of the Phoenix. Her face was
and worn now, her eyes seemed
rlarge, and her hair, which had
red white, was wispy and dead-
king. She did not seem to want to
ak, or perhaps she was not able to,
she made timid motions toward
ville, holding something in her
stretched hand.

Again?" said Mrs. Longbottom,
inding slightly weary. "Very well,
e dear, very well — Neville, take it,
atever it is . . ."

But Neville had already stretched out
hand, into which his mother
pped an empty Drooble's Blowing
m wrapper.

Very nice, dear," said Neville's
ndmother in a falsely cheery voice,
ting his mother on the shoulder. But
ville said quietly, "Thanks Mum."

His mother tottered away, back up

Mẹ của Neville trong bộ áo ngủ đã
lần xuống căn phòng đến bên tụi
Bà đã chẳng còn giữ được nét r
bầu bĩnh vui tươi mà Harry từng đư
nhìn thấy trong tấm ảnh cũ chụp c
hội viên đầu tiên của hội kín Phục
Hoàng mà thầy Moody còn giữ đư
Gương mặt của bà mẹ Neville giờ c
hốc hác và kiệt quệ, hai mắt của
dường nhu to quá cỡ, và mái tóc thì
bạc phơ, thưa thớt và xác xơ. Tríc
bà không có vẻ muốn chuyện trò, l
có lẽ bà không còn khả năng chuy
trò, nhưng bà rụt rè đi về phía Nevi
cầm cái gì đó trong đôi tay giờ thẳng
phía trước.

Bà Longbottom nói với giọng
mệt mỏi: "Lại nữa? Hay lắm, Alice
hay lắm — Neville, cháu nhận đi,
cho đó là cái gì đi nữa..."

Nhưng Neville đã kịp giờ tay ra c
nhận và mẹ nó thả vào lòng bàn tay
một miếng giấy gói Kẹo Cao Su T
Bong Bóng hiệu Droobles trống trơn

Bà nội Neville xuýt xoa bằng r
giọng giả bộ vui mừng, vừa đưa tay
vỗ lên vai mẹ nó. "Hay lắm, con
Nhưng Neville thì lặng lẽ nói: "Cám
mẹ."

Mẹ nó lão đảo bước đi, lui về p

ward, humming to herself. Neville looked around at the others, his expression defiant, as though daring them to laugh, but Harry did not think he'd ever found anything less funny in his life.

"Well, we'd better get back," sighed Mrs. Longbottom, drawing on long green gloves. "Very nice to have met you all. Neville, put that wrapper in the bin, she must have given you enough parchment to paper your bedroom by now."

But as they left, Harry was sure he'd seen Neville slip the wrapper into his pocket.

The door closed behind them.

"I never knew," said Hermione, who looked tearful.

"Nor did I," said Ron rather hoarsely.

"Nor me," whispered Ginny.

They all looked at Harry.

"I did," he said glumly. "Dumbledore told me but I promised I wouldn't mention it . . . that's what Bellatrix

cuối phòng, tự ngâm nga với mình. Neville đưa mắt nhìn quanh như đùa khác, vẻ mặt nó thách thức, nhưng không thể đổ tội nó dám cười, nhưng Harry nghĩ, trong đời nó chưa từng thấy gì không được phép cười hơn thế.

Bà Longbottom đeo đôi găng tay màu xanh lá cây vào tay, thở dài. "Thôi, chúng ta nên trở về thôi. bà vui được gặp tất cả các cháu. Neville quăng miếng giấy bao bì đó vào thùng rác đi; cho tới nay thì mẹ con đã có con đủ bao bì để dán kín vách phòng của con rồi..."

Nhưng khi họ ra về, Harry chắc chắn đã nhìn thấy Neville nhét miếng giấy gói đó vào túi của nó.

Cánh cửa đóng lại đằng sau lưng nhỏ.

Hermione ứa nước mắt nói: "Mình đâu có biết."

Ron nói giọng khàn khàn: "Mình cũng không ngờ."

Ginny thì thầm: "Em cũng không."

Tất cả tội nó đều nhìn Harry.

Nó rầu rĩ thú thật: "Mình có biết. Thầy Dumbledore có kể cho mình nghe nhưng thầy bắt mình hứa

strange got sent to Azkaban for, ng the Cruciatus Curse on Neville's ents until they lost their minds.”

Bellatrix Lestrange did that?” ispered Hermione, horrified. “That man Kreacher’s got a photo of in his 1?”

There was a long silence, broken by Lockhart’s angry voice. “Look, I didn’t rn joined-up writing for nothing, you w!”

không được nói đến... đó là tội lỗi mụ Bellatrix Lestrange đã gây ra nên tống vào nhà ngục Azkaban, mụ đã Lời nguyện Tra Tấn lên ba má c Neville cho đến khi họ bị mất trí nhớ

Hermione kinh hoàng nói k “Bellatrix Lestrange đã làm điều đó Có phải mụ phù thủy mà lão Kreacher cố giữ tấm ảnh trong cái hang ổ c lão không?”

Tại nó cùng im lặng một lúc lâu, c đến khi tiếng thầy Lockhart vang tức tối: “Các em nghĩ coi, tôi đâu học ký tặng chữ ký không công c nào!”

— CHƯƠNG 24 —

BÉ QUAN BÍ THUẬT OCCLUMENCY

Kreacher, it transpired, had been lurking in the attic. Sirius said he had found him up there, covered in dust, no doubt looking for more relics of the Black family to hide in his cupboard. Though Sirius seemed satisfied with this story, it made Harry uneasy.

Kreacher seemed to be in a better mood on his reappearance, his bitter muttering had subsided somewhat, and he submitted to orders more docilely than usual, though once or

Lão Kreacher hóa ra vẫn trốn c
trốn nhủi trên gian phòng áp r
nhà chứ chẳng bốc hơi bay biến đi c
cả. Chú Sirius đã tìm thấy lão trên
dính đầy bụi bặm, chắc chắn là đã
tìm kiếm thêm các cổ vật của dòng
Black để giấu trong cái tủ chén c
lão. Tuy chú Sirius có vẻ hài lòng
câu chuyện này, Harry lại cảm th
không yên tâm.

Tâm tính lão Kreacher dường n
khá hơn trước sự tái xuất hiện c
Harry, tiếng làm bầm cay đắng của
đã dịu đi ít nhiều, và lão phục t
những mệnh lệnh một cách ng

When Harry caught the house-elf staring avidly at him, always looking quickly away when he saw that Harry had noticed.

Harry did not mention his vague suspicions to Sirius, whose cheerfulness was evaporating fast now that Christmas was over. As the date of his departure back to Hogwarts drew nearer, he became more and more sullen to what Mrs. Weasley called "fits the sullen," in which he would become taciturn and grumpy, often withdrawing to Buckbeak's room for hours at a time. His gloom seeped through the house, oozing under doorways like some noxious gas, so that all of them became infected by it.

Harry did not want to leave Sirius alone again with only Kreacher for company. In fact, for the first time in his life, he was not looking forward to returning to Hogwarts. Going back to school would mean placing himself once again under the tyranny of Dolores Umbridge, who had no doubt

was no kinder than usual, even though Harry still had to be careful of the old man's eyes. He always looked at Harry with a suspicious, calculating gaze, and Harry always had to look away when he saw that Harry had noticed.

Harry did not mention his vague suspicions to Sirius, whose cheerfulness was evaporating fast now that Christmas was over. As the date of his departure back to Hogwarts drew nearer, he became more and more sullen to what Mrs. Weasley called "fits the sullen," in which he would become taciturn and grumpy, often withdrawing to Buckbeak's room for hours at a time. His gloom seeped through the house, oozing under doorways like some noxious gas, so that all of them became infected by it.

Harry did not want to leave Sirius alone again with only Kreacher for company. In fact, for the first time in his life, he was not looking forward to returning to Hogwarts. Going back to school would mean placing himself once again under the tyranny of Dolores Umbridge, who had no doubt

naged to force through another ten decrees in their absence.

Then there was no Quidditch to look forward to now that he had been banned; there was every likelihood that his burden of homework would increase as the exams drew even nearer; Dumbledore remained as stern as ever; in fact, if it had not been for the D.A., Harry felt he might have gone to Sirius and begged him to let him leave Hogwarts and remain in Grimmauld Place.

Then, on the very last day of the holidays, something happened that made Harry positively dread his return to school.

"Harry dear," said Mrs. Weasley, tucking her head into his and Ron's room, where the pair of them were playing wizard chess watched by Hermione, Ginny, and Crookshanks, "would you come down to the kitchen? Professor Snape would like a word with you."

Harry did not immediately register what she had said; one of his castles

đặt ra thêm một tá đạo luật khác trong thời gian tụi nó không có mặt ở trường.

Kể đến là chẳng còn trận Quidditch nào để nó nôn nóng trông mong nữa bởi vì nó đã bị cấm thi đấu rồi. Đã vậy cái gánh nặng bài làm ở nhà của tụi nó rất có thể sẽ gia tăng chóng mặt mà kỳ thi đang gần kề. Thế là Dumbledore thì vẫn xa cách như trước nay; thiệt tình, nếu không vì những buổi học của D.A. thì Harry cảm thấy nó có thể đến gặp chú Sirius để nhờ chú cho nó bỏ học ở trường Hogwarts mà ở lại với chú trong ngôi nhà Quảng trường Grimmauld.

Thế rồi, vào đúng cái ngày cuối cùng của kỳ nghỉ lễ, lại xảy ra thêm một chuyện khiến cho Harry càng thêm chết đi được cái việc đi học lại.

Lúc đó Harry và Ron đang chơi phép thuật trong phòng của tụi nó dưới sự quan sát của Hermione, Ginny và con mèo Crookshanks, thì Mrs. Weasley thò đầu vào phòng nói: "Harry cưng, còn có thể đi xuống nhà bếp một lát không? Giáo sư Snape có đôi lời muốn nói với con".

Harry không thể nào lãnh hội ngay được điều mà bà Weasley vừa nói

s engaged in a violent tussle with a
vn of Ron's, and he was egging it on
husiastically.

Squash him — *squash him*, he's
y a pawn, you idiot — sorry, Mrs.
asley, what did you say?"

Professor Snape, dear. In the
hen. He'd like a word."

Harry's mouth fell open in horror. He
ked around at Ron, Hermione, and
ny, all of whom were gaping back at
1. Crookshanks, whom Hermione
d been restraining with difficulty for
past quarter of an hour, leapt
efully upon the board and set the
ces running for cover, squealing at
top of their voices.

Snape?" said Harry blankly.

Professor Snape, dear," said Mrs.
asley reprovngly. "Now come on,
ckly, he says he can't stay long."

What's he want with you?" said
n, looking unnerved as Mrs.
asley withdrew from the room.

You haven't done anything, have

Một trong mấy thành quách của
đang bị một con tốt của Ron tấn c
dữ dội, và nó đang hăng say thúc g
phản công.

"Đập tan hắn – *đập tan hắn*, hắn
là một tên tốt, mà đúng là đồ ngu..
xin lỗi, thưa bác Weasley, bác vừa
gì ạ?"

"Giáo sư Snape, cưng à. Trong r
bếp. Thầy muốn nói chuyện với con.

Mồm Harry há hốc ra vì kinh hoà
Nó quay lại nhìn Ron, Hermione,
Ginny, tất cả tụi nó cũng há hốc m
miệng ra nhìn lại nó. C
Crookshanks, nãy giờ bị Hermione
và kiềm giữ suốt mười lăm phút, th
cơ hội đó vui mừng nhảy phóc lên b
cờ khiến cho các quân cờ hoảng h
chạy trốn, kêu la thất thanh.

Harry ngây người ra hỏi lại: "Sna
hả?"

Bà Weasley nói với giọng trá
mắng: "*Giáo sư* Snape, con à. Thôi
nhanh lên, thầy không thể ở lại lâu."

Khi bà Weasley đã đi khuất, F
mất tinh thần thấy rõ. Nó nói: Ông
muốn làm gì bồ chứ?

"Bồ đâu có phạm lỗi gì hả?"

l?"

No!" said Harry indignantly, racking brains to think what he could have done that would make Snape pursue him to Grimmauld Place. Had his last piece of homework perhaps earned a

He pushed open the kitchen door a minute or two later to find Sirius and Snape both seated at the long kitchen table, glaring in opposite directions. The silence between them was heavy with mutual dislike. A letter lay open on the table in front of Sirius.

Er," said Harry to announce his presence.

Snape looked around at him, his eyes framed between curtains of messy black hair.

Sit down, Potter."

You know," said Sirius loudly, leaning back on his rear chair legs and looking to the ceiling, "I think I'd prefer it if you didn't give orders here, Snape. It's my house, you see."

An ugly flush suffused Snape's pallid

"Không!" Harry tức giận nói, rà soát bộ não nó để nghĩ coi nó đã có thể làm cái gì khiến cho thầy Snape truy đuổi theo nó đến tận quảng trường Grimmauld. Chẳng lẽ bài tập chót của nó đã bị điểm T sao chứ?

Một hay hai phút sau, Harry đẩy cánh cửa nhà bếp mở ra và thấy chú Sirius và thầy Snape cùng ngồi bên cái bàn bếp dài, trừng mắt nhìn nhau. Sự im lặng giữa hai người thật nặng nề vì không ai ưa ai. Một lá thư nằm trên bàn trước mặt chú Sirius.

Harry thông báo sự có mặt của mình: "Dạ..."

Thầy Snape ngoảnh lại nhìn nó, rồi tóc đen bóng nhẫy rũ xuống hai bên gương mặt thầy như hai tấm màn.

"Ngồi xuống, Potter."

Chú Sirius dựa ngửa ra sau, thì người trên hai chân sau của cái ghế lên tiếng nói rất to với cái trần nhà: "Anh biết không, anh Snape, tôi nói nếu anh đừng ra lệnh ở đây thì tôi thích hơn. Đây là nhà của tôi, mà anh hiểu cho."

Gương mặt xanh xao của th

e. Harry sat down in a chair beside us, facing Snape across the table.

I was supposed to see you alone, Peter,” said Snape, the familiar sneer lighting his mouth, “but Black —”

I’m his godfather,” said Sirius, louder than ever.

I am here on Dumbledore’s orders,” said Snape, whose voice, by contrast, was becoming more and more quietly insipid, “but by all means stay, Black, how you like to feel . . . involved.”

What’s that supposed to mean?” said Sirius, letting his chair fall back on all four legs with a loud bang.

Merely that I am sure you must feel ashamed — frustrated by the fact that you do nothing *useful*,” Snape laid a delicate stress on the word, “for the matter.”

It was Sirius’s turn to flush. Snape’s mouth curled in triumph as he turned to Harry.

Snape ửng đỏ lên một cách xấu hổ. Harry ngồi xuống một cái ghế bên cạnh chú Sirius, đối diện thầy Snape bên kia cái bàn.

Thầy Snape bắt đầu nói, miệng cong lên vì cái nhếch mép quen thuộc. “Potter à, đúng ra ta chỉ gặp một mìn trò thôi. Nhưng anh Black...”

Chú Sirius la lớn chưa từng th. “Tôi là cha đỡ đầu của nó.”

Giọng thầy Snape, ngược lại, càng lúc càng châm chọc một cách êm. “Ta đến đây theo lệnh của Dumbledore. Nhưng dù sao đi nữa, anh cứ ở lại, anh Black à, ta biết anh khoái có cảm giác... can dự.”

Chú Sirius thả cái ghế đứng lại trên bốn chân, gây ra một tiếng cộp thiét. “Anh nói thế nghĩa là sao hả?”

“Có nghĩa là ta chắc anh hẳn đã thấy... à... nản lòng bởi một thực tế là anh không thể làm điều gì *hữu ích* cho Hội”. Thầy Snape ý nhị nhấn giọng vài chữ hữu ích.

Bây giờ đến phiên chú Sirius đỏ mặt. Môi thầy Snape cong lên vẻ thách thức oanh liệt khi thầy quay lại nói Harry:

The headmaster has sent me to tell you, Potter, that it is his wish for you to study Occlumency this term."

"Study what?" said Harry blankly.

Snape's sneer became more pronounced.

Occlumency, Potter. The magical defense of the mind against external penetration. An obscure branch of magic, but a highly useful one."

Harry's heart began to pump very fast indeed. Defense against external penetration? But he was not being assessed, they had all agreed on that...

"Why do I have to study Occlumency?" he blurted out.

"Because the headmaster thinks it a good idea," said Snape smoothly. "You will receive private lessons once a week, but you will not tell anybody what you are doing, least of all Dolores Umbridge. You understand?"

"Yes," said Harry. "Who's going to be teaching me?"

"Thầy hiệu trưởng phái ta đến đây để nói cho trò biết, Potter à, rằng chú cụ ấy muốn cho trò học Bế quan thuật trong học kỳ này."

Harry nhệt mặt ra hỏi lại: "Học gì ạ?"

Giọng nhạo báng của thầy Snape trở nên rõ mồn một:

"Bế quan Bí thuật, Potter à. Bí quyết phòng vệ thần diệu của trí tuệ chế ngự lại sự xâm nhập từ bên ngoài. Một pháp pháp thuật ít người biết đến nhưng lại vô cùng hữu dụng."

Trái tim Harry quả tình là bắt đầu đập gấp gáp. Bí quyết phòng vệ chế ngự lại sự xâm nhập từ bên ngoài. Nhưng nó đã bị ám đầu? Tất cả tại sao đều nhất trí là...

Harry buột miệng nói: "Tại sao chú phải học môn... Bế quan... gì đó?"

Thầy Snape nói rất êm ái: "Tại vì hiệu trưởng cho đó là một ý kiến hay. Trò sẽ được dạy riêng mỗi tuần một buổi, nhưng trò không được nói cho ai biết trò đang làm gì, nhất là bà Dolores Umbridge. Trò có hiểu không?"

Harry đáp: "Dạ, hiểu. Nhưng ai dạy con?"

Snape raised an eyebrow.

I am," he said.

Harry had the horrible sensation that his insides were melting. Extra lessons with Snape — what on earth had he done to deserve this? He looked quickly around at Sirius for support.

"Why can't Dumbledore teach Harry?" asked Sirius aggressively. "Why not you?"

"I suppose because it is a headmaster's privilege to delegate less desirable tasks," said Snape silkily. "I assure you I did not beg for the job."

He got to his feet.

"I will expect you at six o'clock on Monday evening, Potter. My office. If anybody asks, you are taking Remedial Potions. Nobody who has been in my classes could deny you heard them."

He turned to leave, his black velvet cloak billowing behind him.

Thầy Snape nhướn chân mày lên.

Thầy nói: "Chính ta."

Harry có một cảm giác kinh khủng ruột gan nó đang tan chảy ra. Lẽ nào ngoại khóa với thầy Snape! Kiếp tru nhân nó đã làm nên tội gì mà bây giờ phải chịu cái hậu quả này? Nó ngó qua Sirius cầu cứu.

Chú Sirius nói một cách hung hăng: "Tại sao cụ Dumbledore không thân dạy cho Harry? Tại sao lại là em chứ?"

Thầy Snape vẫn giữ nguyên giọng mượt mà: "Tôi cho là vì headmaster có cái quyền ưu tiên là gán công việc cho người khác những công việc kém thú vị. Ta cam đoan với anh ta rằng ta không hề xin xỏ công việc này."

Thầy Snape đứng dậy.

"Potter, ta sẽ đợi trò lúc sáu giờ chiều ngày thứ hai. Tại văn phòng của ta. Nếu có ai hỏi thì trả lời trò học Remedial Potions. Ai từng thấy trò học hành trong lớp ta đều có thể thấy trò cần phải được kèm cặp thêm."

Thầy quay mình đi lại để ra đi, tã áo choàng lữ hành màu đen phồng phồng như cái gối phía sau lưng.

Wait a moment," said Sirius, sitting straighter in his chair.

Snape turned back to face them, sneering.

I am in rather a hurry, Black... unlike you, I do not have unlimited leisure time..."

I'll get to the point, then," said Sirius, standing up.

He was rather taller than Snape too, Harry noticed, had balled his fist into the pocket of his cloak over what Harry was sure was the handle of his wand. "If I hear you're using these Dumbledore's clumency lessons to give Harry a hard time, you'll have me to answer for it."

How touching," Snape sneered. "But surely you have noticed that Potter is very like his father?"

Yes, I have," said Sirius proudly.

Well then, you'll know he's so arrogant that criticism simply bounces off him," Snape said sleekly.

Sirius pushed his chair roughly aside

Chú Sirius ngồi thẳng lưng trên ghế và nói: "Chờ một chút."

Thầy Snape quay lại đối diện hai cậu bé, nhếch mép giễu cợt:

"Ta hơi bận, anh Black à... khác với cậu, ta đâu có thời giờ rảnh rỗi vô cùng tận..."

Chú Sirius đứng dậy và nói: "Tôi sẽ nói thẳng vào vấn đề vậy."

Chú Sirius hơi cao hơn thầy Snape một chút. Harry để ý thấy thầy Snape đã gồng bàn tay thành nắm đấm trong túi áo choàng, Harry dám chắc là tay thầy nắm chặt cây đũa phép. Cậu Sirius nói tiếp: "Nếu mà tôi nghe đâu là anh dùng buổi học Bé quan Bí thì để hành hạ Harry, thì anh liệu mà nói với tôi."

Thầy Snape khinh khỉnh: "Cảm động thật đấy. Nhưng chắc là anh có nhận thấy Potter rất giống cha nó chứ?"

Chú Sirius hãnh diện đáp: "Đúng, đúng, biết."

Thầy Snape nói ngọt xớt: "À vậy sao anh ắt biết là nó kiêu căng đến nỗi nhận lời phê bình đều bị văng ngược lại chứ?"

Chú Sirius đẩy cái ghế qua một bên

I strode around the table toward Snape, pulling out his wand as he went; Snape whipped out his own. They were squaring up to each other, both looking livid, Snape calculating, his eyes darting from Sirius's wand-tip to his face.

Sirius!" said Harry loudly, but Sirius seemed not to hear him.

I've warned you, *Snivellus*," said Sirius, his face barely a foot from Snape's, "I don't care if Dumbledore thinks you've reformed, I know better

Oh, but why don't you tell him so?" whispered Snape. "Or are you afraid he might not take the advice of a man who has been hiding inside his mother's house for six months very discreetly?"

Tell me, how is Lucius Malfoy these days? I expect he's delighted his dog's working at Hogwarts, isn't he?"

Speaking of dogs," said Snape

một cách thô bạo, rồi sải bước về quanh cái bàn đến bên thầy Snape vừa đi vừa rút cây đũa phép ra. Thế Snape cũng vung cây đũa phép cả thầy lên. hai người đều quyết tâm đầu nhau, chú Sirius thì tỏ ra điên cuồng liều mạng, còn thầy Snape thì thản trọng đản đo, ánh mắt của thầy chuyển từ đầu cây đũa phép của chú Sirius đến gương mặt chú.

Harry kêu lớn: "Chú Sirius!", nhưng chú Sirius làm ra vẻ không nghe nó.

Gương mặt của chú lúc này chỉ cách mặt thầy Snape chừng ba tấc. Chú Sirius nói: "Tôi cảnh cáo a *Snivellus*, tôi cóc cần biết chuyện Dumbledore tin là anh đã được cải tạo hay tôi biết rõ hơn..."

Thầy Snape nói nhỏ: "Thế ư, nhưng tại sao anh không nói với cụ ấy bằng điều đó? Hay là anh sợ rằng có thể sẽ không thêm coi trọng lời khuyên bảo của một người trốn tránh trước nhà má mình suốt sáu tháng trời?"

"Nói đi, dạo này Lucius Malfoy sao? Tôi chắc hẳn rất vui mừng là chó nhỏ của hắn đang làm việc trường Hogwarts."

Thầy Snape nói nhỏ: "Nhân nói

tly, “did you know that Lucius Malfoy
ognized you last time you risked a
a jaunt outside? Clever idea, Black,
ting yourself seen on a safe station
tform...gave you a cast-iron excuse
to leave your hidey-hole in future,
n’t it?”

Sirius raised his wand.

NO!” Harry yelled, vaulting over the
le and trying to get in between
m, “Sirius, don’t —”

Are you calling me a coward?”
red Sirius, trying to push Harry out
he way, but Harry would not budge.

Why, yes, I suppose I am,” said
ape.

Harry — get — out — of — it!”
rled Sirius, pushing him out of the
y with his free hand.

The kitchen door opened and the
ire Weasley family, plus Hermione,
ne inside, all looking very happy,
r Mr. Weasley walking proudly in
ir midst dressed in a pair of striped
amas covered by a mackintosh.

chó, anh có biết là Lucius Malfoy
nhận ra anh khi anh liều mạng ch
rong ngoài đường lần trước khô
Để lộ mình trên một sân ga an toàn
một sáng kiến lấu lĩnh đó, anh Bl
à... nó cho anh cái cơ vững vàng
trong tương lai không cần phải chui
khỏi chỗ ẩn núp, đúng không?”

Chú Sirius giơ cao cây đũa phép.

Harry phóng vọt qua cái bàn, c
cách đứng chen vào giữa hai ngu
hét lớn: "ĐỪNG! Chú Sirius,
đừng..."

Chú Sirius gầm lên: “Anh nói tôi
đồ hèn nhát hả?” Chú tìm cách c
Harry tránh ra, nhưng nó kiên qu
không nhúc nhích.

Thầy Snape nói: “Ừa, chứ sao,
nghĩ là tôi nói vậy.”

Chú Sirius gào lên: "Harry – trán
ra!", bàn tay không cầm đũa phép
sức đẩy Harry qua một bên.

Cánh cửa nhà bếp mở ra và cả r
Weasley, kể cả Hermione nữa, cù
bước vào, mặt mày tất cả đều đ
hơn hờ, và giữa đám đó là ó
Weasley, đang bước đi rất tự h
trong bộ đồ pi-gia-ma sọc, bên ng
khoác một tấm vải ny lông.

Cured!" he announced brightly to the kitchen at large. "Completely cured!"

He and all the other Weasleys froze at the threshold, gazing at the scene in front of them, which was also suspended in mid-action, both Sirius and Snape looking toward the door with their wands pointing into each other's faces and Harry immobile between them, a hand stretched out to the side of them, trying to force them apart.

"Merlin's beard," said Mr. Weasley, his smile sliding off his face, "what's going on here?"

Both Sirius and Snape lowered their wands. Harry looked from one to the other. Each wore an expression of almost contempt, yet the unexpected presence of so many witnesses seemed to have brought them to their senses. Snape pocketed his wand and swept back across the kitchen, passing the Weasleys without comment.

Ông hí hửng tuyên bố cho khắp nhà bếp biết: "Lành bệnh rồi! Chữa khỏi hoàn toàn rồi!"

Nhưng ông, cũng như tất cả những người khác trong gia đình Weasley, đứng sững người ngay tại ngưỡng cửa, tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt họ, cái cảnh đang bị tạm dừng giữa chừng vì cả thầy Snape và cả Sirius đều quay đầu nhìn về phía cửa trong khi hai cây đũa phép của họ vẫn còn đang chĩa vào mặt nhau, cả Harry thì đứng bất động ở giữa hai người, mỗi cánh tay của nó duỗi ra phía một người, cố gắng đẩy họ ra xa nhau.

Nụ cười tuột khỏi gương mặt của ông Weasley, ông kêu lên: "Râu ria thần ơi! Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế này?"

Cả chú Sirius và thầy Snape đều hạ cây đũa phép của họ xuống. Harry nhìn hết người này đến người kia. Tất cả những người đều có vẻ khinh miệt người khác nhưng sự xuất hiện bất ngờ của cả nhiều người chứng kiến dường như khiến cho họ tỉnh táo lại phần nào. Thầy Snape cấy cây đũa phép vào túi áo, xoay mình trên gót chân, và lui đi, băng qua nhà bếp, ngang qua r

At the door he looked back.

Six o'clock Monday evening, later.

He was gone. Sirius glared after him, wand at his side.

"But what's been going on?" asked Mrs. Weasley again.

"Nothing, Arthur," said Sirius, who was breathing heavily as though he had just run a long distance. "Just a friendly little chat between two old school friends..." With what looked like an enormous effort, he smiled. "So... are you cured? That's great news, really glad to hear..."

"Yes, isn't it?" said Mrs. Weasley, pushing her husband forward into a chair.

Healer Smethwyck worked his magic in the end, found an antidote to whatever that snake's got in its fangs, and Arthur's learned his lesson about meddling in Muggle medicine, *haven't*

you and the family Weasley mà không thêm t
ra một lời bình luận nào.

Tới cửa, thầy ngoảnh lại nói:

"Potter, sáu giờ tối thứ hai."

Thầy đi khuất. Chú Sirius trừng mắt nhìn theo thầy, cây đũa phép vẫn bên hông.

Ông Weasley lại hỏi một lần nữa: "Nhưng chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Chú Sirius nói, vừa thở hổn hển mà cố thể chú vừa chạy bộ một quãng đường dài lắm. "Không có gì, anh Arthur. Chỉ là một vụ tán dóc nho nhỏ thôi. Tình giữa hai thằng bạn học cũ...". Một sự cố gắng có vẻ như một nỗ lực vĩ đại, chú nở một nụ cười: "Vậy rồi anh đã khỏi bệnh? Tuyệt vời, đó là thực là tin tốt đẹp..."

Bà Weasley nói: "Chứ còn gì nữa? nắm cánh tay chồng dẫn ông đi tới nhà cái ghế."

Lương y Smethwyck rốt cuộc đã trở tài thần thông, tìm ra được một thuốc giải độc trừ tà để trị cái thứ r... độc quỷ yêu gì đó trong răng nanh của rắn, và anh Arthur đã được một bài học nhớ đời về chuyện xài thuốc m...

"I, dear?" she added, rather nancingly.

"Yes, Molly dear," said Mr. Weasley ekly.

That night's meal should have been cheerful one with Mr. Weasley back amongst them; Harry could tell Sirius was trying to make it so, yet when his father was not forcing himself to laugh loudly at Fred and George's jokes or offering everyone more food, his face fell back into a moody, brooding expression. Harry was separated from him by Mundungus and Mad-Eye, who had dropped in to offer the Weasleys their congratulations; he wanted to talk to Sirius, to tell him that he should not listen to a word Snape said, that Snape was goading him deliberately and that the rest of them should not think Sirius was a coward for being as Dumbledore told him and for raining in Grimmauld Place, but he had no opportunity to do so, and he pondered occasionally, eyeing the ugly look on Sirius's face, whether he would have dared to even if he had the chance. Instead he told Ron and Hermione under his voice about having

Muggle ba chóp ba nháng. Bà thêm, với một chút hăm he: "*Phải không, cưng?*"

Ông Weasley nhũn nhặn ngạc nhiên: "Đúng vậy, em Molly à."

Bữa ăn tối hôm đó lẽ ra là một bữa cơm đoàn tụ vui vẻ vì ông Weasley trở về giữa mọi người. Harry thấy Sirius cố gắng làm cho bữa ăn thật vui nhưng khi người cha đỡ đầu của họ không tự ép mình cười ha hả vì những chuyện tiếu lâm của Fred và George thì gương mặt chú lại chìm vào trầm tư, ủ ê rầu rĩ. Harry bị Mundungus và thầy Mắt Điên tách khỏi chú Sirius. Hai người ấy ghé qua để chúc mừng ông Weasley lành bệnh. Harry muốn trò chuyện với chú Sirius muốn nói với chú là nó sẽ không nghe một lời nào của thầy Snape, rằng thì Snape đang cố tình châm chọc tức chú ấy, chứ tất cả những người còn lại đều không hề nghĩ chú là kẻ hèn nhát khi mà chú phải thực hiện mệnh lệnh của cụ Dumbledore ở trong ngôi nhà trên Quảng trường Grimmauld, nhưng nó chẳng kiếm được cơ hội nào để làm như vậy. Vì vậy, khi nhìn vẻ hằn học khó chịu trên gương mặt chú Sirius, nó lại tự hỏi, nếu có được cơ hội thì liệu nó có d

take Occlumency lessons with Snape.

Dumbledore wants to stop you from having those dreams about Voldemort,” said Hermione at once. “Well, you won’t be sorry not to have them anymore, will you?”

“Extra lessons with Snape?” said Ron, sounding aghast. “I’d rather have nightmares!”

They were to return to Hogwarts on the Knight Bus the following day, and departed once again by Tonks and Sirius, both of whom were eating breakfast in the kitchen when Harry, Ron, and Hermione arrived there next morning. The adults seemed to have been in the middle of a conversation when the door opened; all of them looked around hastily and then returned to their work in silence.

After a hurried breakfast they pulled their jackets and scarves against the chilly gray January morning. Harry had an unpleasant constricted sensation in his chest; he did not want to say goodbye to Sirius. He had a bad feeling about this parting; he did not know

what to say. He thought of Hermione and Ron and Hermione about the subject of learning more about the Dark Arts from Professor Snape.

Hermione said: “The fact that Dumbledore wants to stop you from having those dreams about Voldemort is a good thing. But, but it’s a pity that you won’t be sorry not to have them anymore, will you?”

Ron said: “Learn more from Professor Snape? I’d rather have nightmares!”

They returned to Hogwarts on the Knight Bus the following day, and departed once again by Tonks and Sirius, both of whom were eating breakfast in the kitchen when Harry, Ron, and Hermione arrived there next morning. The adults seemed to have been in the middle of a conversation when the door opened; all of them looked around hastily and then returned to their work in silence.

After a hurried breakfast they pulled their jackets and scarves against the chilly gray January morning. Harry had an unpleasant constricted sensation in his chest; he did not want to say goodbye to Sirius. He had a bad feeling about this parting; he did not know

stuck away in the inside pocket of his jacket, but he knew he would never see whatever it was. It would not be his fault. Harry, who lured Sirius from his place of safety, no matter how foully the Dementors treated him in their forthcoming detention classes.

"Let's go, then," said Sirius, clapping his hand on Harry's shoulder and smiling broadly. "Come on, and before Harry could say anything else, they were heading down the stairs, stopping before the heavily reinforced and bolted front door, surrounded by Weasleys.

"Good-bye, Harry, take care," said Mrs. Weasley, hugging him.

"See you Harry, and keep an eye out for snakes for me!" said Mr. Weasley cheerfully, shaking his hand.

"Right — yeah," said Harry distractedly.

It was his last chance to tell Sirius to be careful; he turned, looked into his father's face and opened his mouth to speak, but before he could do so Mrs. Weasley was giving him a brief, one-armed hug. He said gruffly, "Look after

vào túi áo bên trong của áo khoanh tay nhưng nó biết là nó sẽ không bao giờ dùng tới cho dù cái đó là cái gì đi nữa. Nhất định nó không đời nào làm miễn cưỡng để nhử chú Sirius ra khỏi nơi ẩn nấp, cho dù thầy Snape có đối xử với nó tàn ác như thế nào đi nữa trong những buổi học Bế quan Bí thuật sắp tới.

Chú Sirius đã vỗ nhẹ lên vai nó mỉm cười dứt khoát, nói: "Vậy chúng ta đi thôi". Harry chưa kịp thêm điều gì thì họ đã đi lên cầu thang ngừng lại trước cánh cửa cái được then khóa chốt cột xích nặng nề, nhà Weasley xúm xít vây quanh.

Bà Weasley ôm ghì lấy Harry, rồi nói: "Tạm biệt con, Harry, cẩn thận nhé."

Ông Weasley bắt tay Harry, ân cần nói: "Hẹn gặp lại nhé, Harry, và nể canh chừng lũ rắn dùm bác!"

Harry hoang mang nói: "Dạ... được."

Đây là cơ hội cuối cùng để nó cảnh báo chú Sirius nên thận trọng; nó không quay lại, nhìn thẳng vào mặt người cha đỡ đầu và há miệng định nói. Nhưng nó chưa kịp nói gì thì chú Sirius đã ôm ghì nó vào lòng bằng một cánh tay.

himself, Harry,” and next moment Harry found himself being shunted out into the icy winter air, with Tonks (today magically disguised as a tall, tweedy man with iron-gray hair) chivvying him down the steps.

The door of number twelve slammed shut behind them. They followed Lupin down the front steps. As he reached the pavement, Harry looked around. Number twelve was shrinking rapidly; those on either side of it stretched outwards, squeezing it out of sight; one tick later, it had gone.

Come on, the quicker we get on the streets the better,” said Tonks, and Harry caught there was nervousness in the voice she threw around the square. Sirius flung out his right arm.

3ANG.

A violently purple, triple-decker bus suddenly appeared out of thin air in front of them, narrowly avoiding the nearest lamppost, which jumped backward out of its way.

Chú nói cộc lốc: “Bảo trọng nhé Harry!”. Ngay sau đó Harry thấy mình bị chuyển ra ngoài trời đông băng giá và bị cô Tonks xua xuống mấy bậc thềm đá. (Bữa nay cô Tonks hóa trang kỹ càng thành một người đàn bà cao lớn bỗ bã có mái tóc màu xám bạc loại.)

Cánh cửa tòa nhà số mười hai khép lại sau lưng họ. Bọn Harry đi theo thầy Lupin đi xuống mấy bậc thang trên vỉa hè cửa cái. Khi họ ra tới lề đường, Harry ngoảnh nhìn lại. Ngôi nhà số mười hai nhanh chóng co rút lại trong khi ngôi nhà hai bên phình bễ ngang ép ngôi nhà ở giữa teo lại không còn nhìn thấy nữa; và chỉ trong chớp mắt sau đó, ngôi nhà biến mất.

Cô Tonks nói: “Đi thôi, chúng ta được xe đò càng sớm càng tốt.” Harry nghĩ trong ánh mắt cô Tonks là quanh quảng trường có sự bồn chồn lắng. Thầy Lupin vung cánh tay phải lên:

ẦM!

Một chiếc xe buýt ba tầng màu đỏ chói lọi từ cõi không hiện ra trước mắt bọn họ, xém một chút là đụng phải đèn đường gần nhất nếu cây cột c

A thin, pimply, jug-eared youth in a plain uniform leapt down onto the platform and said, "Welcome to the train."

"Yes, yes, we know, thank you," said Tonks swiftly. "On, on, get on —"

And she shoved Harry forward toward the steps, past the conductor, who goggled at Harry as he passed.

"Ere — it's 'Arry — !"

"If you shout his name I will curse you into oblivion," muttered Tonks menacingly, now shunting Ginny and Hermione forward.

"I've always wanted to go on this thing," said Ron happily, joining Harry on the board and looking around.

It had been evening the last time Harry had traveled by Knight Bus and three decks had been full of brass instruments. Now, in the early morning, it was crammed with an assortment of mismatched chairs grouped

này không nhảy lùi ra sau để tránh đường.

Một anh chàng trẻ tuổi gầy nhọc mặt mụn, tai to, mặc đồng phục đơn giản nhảy xuống lề đường và nói: "Chào mừng quý khách đi xe..."

Cô Tonks lật đật nói: "Vâng, vâng chúng tôi biết rồi, cảm ơn anh. Mau mau, lên xe..."

Và cô thô bạo đẩy Harry tới trước về phía bậc thang trèo lên xe buýt ngang qua anh chàng lơ xe đang tròn mắt ngó Harry:

"Ááy - chính là... Arry...!"

Cô Tonks làu bàu với vẻ đe dọa: "Nếu anh hét tên nó lên tôi sẽ nguy hiểm cho anh lúc nào." Cô đang lùa Ginny và Hermione tới trước.

Ron nói trong hạnh phúc và gia nhập cùng với Harry trên boong tàu và nhìn xung quanh: "Hồi nào giờ mình lúc nào mong muốn được đi bằng cái đồ này."

Lần trước Harry đi bằng Xe đồ H thì lúc trời đã tối, ba tầng xe trên có những khung giường xếp bằng đồ gỗ. Bây giờ, vào lúc sáng sớm, trên xe chật ních đủ loại ghế so le đặt chụm cạnh mấy khung cửa sổ.

hazardly around windows. Some of these appeared to have fallen over when the bus stopped abruptly in Grimmauld Place; a few witches and wizards were still getting to their feet, stumbling, and somebody's shopping bag had slid the length of the bus; an unpleasant mixture of frog spawn, cockroaches, and custard creams was scattered all over the floor.

"Looks like we'll have to split up," said Tonks briskly, looking around for empty chairs. "Fred, George, and Ginny, if you just take those seats at the back . . . Remus can stay with you . . ."

She, Harry, Ron, and Hermione proceeded up to the very top deck, where there were two chairs at the very front of the bus and two at the back. Stan Shunpike, the conductor, bowed Harry and Ron eagerly to the back. Heads turned as Harry passed. When he sat down, he saw all the eyes flick back to the front again.

As Harry and Ron handed Stan seven Sickles each, the bus set off again, swaying ominously. It rumbled down Grimmauld Square, weaving on

chiếc ghế có vẻ như đã ngã chệch khỏi khi xe buýt thắng gấp ở Quảng trường Grimmauld; có mấy phù thủy và pháp sư vẫn còn đang lồm cồm đứng dậy, miệng cầu nhàu cắn nhồm nhoàm, một cái túi xách đi chợ của ai đó trượt tới cuối sàn xe; một mớ hỗn độn khó coi những nòng nọc, nhái, gián, kem sữa trứng đổ tung tóe khắp sàn

Cô Tonks ngó quanh mấy cái ghế trống, nhanh nhẩu nói: "Coi điệu r chúng ta phải chia ra làm hai nhóm. Fred, George, và Ginny, các em ngồi mấy cái ghế ở đằng sau... chú Remus sẽ ngồi chung với các em..."

Harry, Hermione, Ron và cô Tonks thì đi lên tầng trên cùng, ở trên đó có hai cái ghế trống ở ngay đầu xe và hai cái ghế trống khác ở đằng cuối. A chàng lơ xe Stan Shunpike háo hức theo Harry và Ron đi về mấy cái ghế trống cuối xe. Nhiều cái đầu ngoái nhìn theo khi Harry đi ngang, và khi nó nhìn xuống thì nó thấy tất cả những bộ phận ấy lại quay phắt về phía trước.

Khi Ron và Harry mỗi đứa đưa cho Stan mười một sickle, chiếc xe buýt tiếp tục chạy, lắc lư một cách dễ dàng. Nó chạy rầm rầm quanh Quảng trường

l off the pavement, then, with another tremendous BANG, they were flung backward; Ron's chair toppled it over and Pigwidgeon, who had been on his lap, burst out of his cage and flew twittering wildly up to the front of the bus where he fluttered down on Hermione's shoulder instead. Harry, who had narrowly avoided falling by seizing a candle bracket, looked out the window: they were now speeding down what appeared to be a motorway.

Just outside Birmingham," said Stan happily, answering Harry's unasked question as Ron struggled up from the floor.

You keepin' well, then, 'Arry? I seen your name in the paper loads over the summer, but it weren't never nuffink very nice. . . . I said to Ern, I said, "e don't seem like a nutter when we met him, just goes to show, dunnit?"

He handed over their tickets and continued to gaze, enthralled, at Harry; apparently Stan did not care how nutty anybody was if they were famous

Grimmauld, lên lối quanh co, khi thì lên lè đường, khi thì chạy xuống lè đường, và rồi, một tiếng ẦM kìa khùng khiếp vang lên, tất cả hành khách đều bị quăng ra sau; cái ghế của Ron ngã chổng kèn, và Pigwidgeon, nãy giờ được đặt trên vai Ron, vội bung ra khỏi lồng và lú lút bay chấp chới lên phía đầu xe buýt cho tới nó đậu lên vai Hermione. Harry xé chút xíu nữa cũng bị ngã nếu không kịp níu lấy cái giá cắm đèn cầy. Nhìn ra cửa sổ: chuyến xe lúc này đang tăng tốc trên một con đường trông có vẻ là xa lộ.

Anh lơ xe Stan vui vẻ nói: "mới khỏi Birmingham", như để trả lời thắc mắc mà Harry không hỏi trong lòng Ron cố gắng đứng dậy trên sàn xe.

"Vậy ra em vẫn mạnh giỏi... Anh thấy tên em xuất hiện trên báo quá chừng hồi mùa hè, nhưng không có được tử tế lắm... Anh nói với Ern, anh nói "nó hông có vẻ gì là đồ chớan hồi tụi mình gặp nó, chẳng qua chuyện thổi phồng, đúng hông?"

Anh ta đưa vé cho tụi nó rồi tiếp tục nhìn chăm chú Harry như bị mê hoặc. Hình như Stan bất chấp chuyện rùm rộ người nổi tiếng có thể là người

ough to be in the paper. The Knight
s swayed alarmingly, overtaking a
: of cars on the inside. Looking
ard the front of the bus Harry saw
rmione cover her eyes with her
nds, Pigwidgeon still swaying
opily on her shoulder.

BANG.

Chairs slid backward again as the
ght Bus jumped from the
ningham motorway to a quiet
ntry lane full of hairpin bends.
dgerows on either side of the road
re leaping out of their way as they
unted the verges.

From here they moved to a main
et in the middle of a busy town,
n to a viaduct surrounded by tall
s, then to a windswept road
ween high-rise flats, each time with
oud BANG.

"I've changed my mind," muttered
n, picking himself up from the floor
the sixth time, "I never want to ride
here again."

chón đến cỡ nào, miễn là người đó
nổi tiếng để được đăng báo. Chuy
Xe đồ Hiệp sĩ chòng chành một c
đáng lo ngại khi nó vượt qua một h
xe hơi ở làn xe bên trong. Ngóng n
lên phía đầu xe buýt, Harry th
Hermione đưa hai tay lên bịt mắt
con Pigwidgeon vẫn vui vẻ đung đ
trên vai cô nàng.

ẦM!

Mấy cái ghế lại trượt lùi ra sau
chiếc Xe đồ Hiệp sĩ nhảy từ xa
Birmingham vào một con đường c
yên ả khúc khuỷu quanh co. Nhữ
hàng rào bằng cây hai bên đườ
nhảy bật ra khỏi chỗ của chúng
chiếc xe buýt chạy lấn ra ngoài v
đường.

Từ đó chiếc xe chạy vào một c
đường chính băng qua trung tâm r
thị trấn đông đúc, qua một cái cầu c
chạy giữa những ngọn đồi cao, rồi c
một con đường lồng lộng gió thổi c
giữa những dãy nhà chung cư c
ngát, cứ mỗi lần đổi đường là một
vang lên một tiếng ẦM đứng tim.

Lồm cồm bò dậy từ sàn xe lần này
lần thứ sáu, Ron lẩm bẩm: "Mình
đổi ý rồi. Không đời nào mình thèm
bằng cái xe thổ tả này nữa."

Listen, it's 'Ogwarts stop after this," said Stan brightly, swaying toward Madam Marsh. "That bossy woman up front 'oozing' with you, she's given us a little push to move you up the queue. We're not gonna let Madam Marsh off first, though —"

There was more retching from the upstairs, followed by a horrible rattling sound. "She's not feeling 'er best."

A few minutes later the Knight Bus heeled to a halt outside a small shop, which squeezed itself out of the way to avoid a collision. They could hear Stan ushering the unfortunate Madam Marsh out of the bus and the muffled murmurings of her fellow passengers on the second deck. The bus moved on again, gathering speed, still —

BANG.

They were rolling through a snowy Hogsmeade. Harry caught a glimpse of Hog's Head down its side street, the severed boar's head sign creaking

Anh lơ xe Stan vừa lắc lư đi về phía tụi nó, vừa hớn hờ nói: "Nghe đây, trạm này là trạm Ogwart. Người ở bà phách lối ngồi đằng trước, lên một lượt với hai em đó, bà ấy cho này chút tiền cà phê để mấy em k sắp hàng tuốt đằng sau đuôi. Nhưng mà tụi này sẽ phải để cho bà Ma xuống xe trước..."

Từ tầng dưới vang lên một tiếng rọe, tiếp theo sau là âm thanh òng của chất lỏng tuôn trào ra dội xuống sàn xe lộp độp nghe hết sức khỉ khiếp. Stan nói nốt: "Bà ấy hông đư khỏe lắm."

Vài phút sau, chiếc Xe đò Hiệp sĩ phanh ken két và nhào ra khỏi đường để tránh một cuộc đụng độ. Tụi nghe tiếng Stan đang dìu đỡ bà Ma ra khỏi xe buýt và tiếng làm bầm r nhõm của những hành khách đi chụ xe trên tầng hai. Chiếc xe lại tiếp hành trình, tăng tốc dần, cho đến kh

ẦM!

Chiếc xe lăn bánh qua lề Hogsmeade nằm dưới lớp tuyết. Harry thoáng nhìn thấy quán Đầu Heo ở c con đường ngang, tấm bảng có h

the wintry wind. Flecks of snow hit the large window at the front of the bus. At last they rolled to a halt outside the gates to Hogwarts.

Lupin and Tonks helped them off the bus with their luggage and then got off to say good-bye. Harry glanced up at the three decks of the Knight Bus and saw all the passengers staring down at him, noses flat against the windows.

"You'll be safe once you're in the tunnels," said Tonks, casting a careful look around at the deserted road. "Give a good term, okay?"

"Look after yourselves," said Lupin, waving his hands all round and reaching out to Harry last. "And listen . . ." He lowered his voice while the rest of them exchanged last-minute good-byes with Tonks.

"Harry, I know you don't like Snape, but he is a superb Occlumens and we — Sirius included — want you to learn to protect yourself, so work hard, right?"

con heo rừng bị đứt đầu đung đưa kệt trong cơn gió mùa đông. Nhũ bông tuyết li ti bám vào kính cái cửa lớn ở đằng trước xe. Cuối cùng ch xe lăn bánh tới cánh cổng dẫn trường Hogwarts và ngừng lại.

Thầy Lupin và cô Tonks giúp tụi mang hành lý ra khỏi xe rồi chào t biệt tụi nó. Harry liếc mắt lên tầng của chiếc Xe đò Hiệp sĩ và thấy tất hành khách đều đang ngó chăm ch xuống tụi nó, mũi ịn lên kính cửa sổ.

Cô Tonks đưa mắt cẩn thận n quanh con đường vắng vẻ, nói: "M khi vào tới sân trường rồi thì các sẽ được an toàn. Chúc các em r học kỳ một tốt đẹp, chịu không?"

Thầy Lupin bắt tay giáp vòng t người: "Các con tự lo thân nhé." T bắt tay Harry cuối cùng và nói "nghe này..." Thầy hạ thấp giọng với Harry trong khi mấy đứa khác đã bạn nói mấy lời chia tay cuối cùng cô Tonks.

"Harry, thầy biết con không ưa t Snape, nhưng ông ấy là một người quan siêu việt, và tất cả chúng ta, cả chú Sirius, đều muốn con học thuật của ông ấy để tự bảo vệ m

Yeah, all right,” said Harry heavily, king up into Lupin’s prematurely aged face. “See you, then . . .”

The six of them struggled up the steep drive toward the castle dragging their trunks. Hermione was already talking about knitting a few elfies before bedtime. Harry glanced back when they reached the oak front doors; the Knight Bus had already departed, and he half-wished, given what was coming the following day, that he was still on board.

Harry spent most of the next day sulking the evening. His morning potions lesson did nothing to dispel his irritation, as Snape was as unpleasant as ever, and Harry’s mood was further lowered by the fact that members of the D.A. were continually proaching him in the corridors between classes, asking hopefully whether there would be a meeting that night.

I’ll let you know when the next one comes. Harry said over and over again,

vậy con hãy cố gắng học hành, học không?”

Harry ngược mắt nhìn gương mặt sớm có nhiều nếp nhăn của thầy Lupin, nói một cách khó nhọc: “Hiểu. Xin phép gặp lại thầy sau...”

Sáu đứa tụi nó vất vả kéo lên hàng xiềng lặn lội ngược lên con đường trượt đi về phía tòa lâu đài. Hermione bắt đầu nói đến chuyện sẽ đan rùa cho gia đình trước khi đi ngủ. Khi tụi đi tới cánh cửa cái bằng gỗ sồi, Harry liếc ngược lại phía sau: chiếc Xe Hiệp sĩ đã chạy mất rồi, và cứ nghĩ những gì sẽ xảy đến trong những ngày sắp tới, nó lại hơi hơi ước ao là vẫn còn ở trên chuyến xe ấy.

Harry trải qua gần trọn ngày hôm sau nơm nớp nghĩ đến buổi tối kinh hãi. Buổi học Độc dược vào buổi sáng không hề có chút tác dụng gì, tiêu tan bớt phần nào nỗi hãi hùng, vì thầy Snape vẫn khó ưa như xưa nay, và tâm trạng của Harry càng trở uất hơn nữa khi những thành viên D.A. cứ liên tục đến gặp nó trong hành lang vào giờ đổi tiết để hỏi thăm coi tối hôm đó có họp không.

Harry cứ phải nói đi nói lại: “Tôi thông báo cho các bồ biết buổi họp

t I can't do it tonight, I've got to go
— er — Remedial Potions . . .”

You take *Remedial Potions*?” asked
Zacharias Smith superciliously, having
cornered Harry in the entrance hall
for lunch. “Good Lord, you must be
stupid, Snape doesn't usually give
extra lessons, does he?”

As Smith strode away in an
unusually buoyant fashion, Ron
glared after him.

Shall I jinx him? I can still get him
out of here,” he said, raising his wand
and taking aim between Smith's
shoulder blades.

Forget it,” said Harry dismally. “It's
not what everyone's going to think, isn't it?
Not that I'm really stupid —”

Hi, Harry,” said a voice behind him.
Harry turned around and found Cho
Chang standing there.

Oh,” said Harry as his stomach
contracted uncomfortably. “Hi.”

We'll be in the library, Harry,” said
Hermione firmly, and she seized Ron

vào lúc nào, nhưng tối hôm nay thì
không, tôi phải... ơ... đi học kèm m
Độc dược Chỉnh tu...”

Zacharia Smith chặn đầu Harry trước
Tiền sảnh sau buổi ăn trưa, hỏi
hỏi bằng giọng khinh khỉnh: “Bạn đi học
kèm môn *Độc dược Chỉnh tu* à? Có
đúng mẹ ơ, chắc là bạn ẹ lắm, chứ thường
thì thầy Snape đâu có thêm môn
phụ đạo đâu.”

Khi Smith ngoe nguẩy đi với cái đ
bộ hí hửng dễ khiến người ta
chàng, Ron trừng mắt nhìn theo.

Giờ cây đũa phép của nó lên nh
vào giữa hai vai của Smith, Ron r
“Mình trừ nó một phát ghen? M
vẫn có thể ếm trúng nó từ chỗ này.”

Harry rầu rĩ bảo: “Bỏ qua đi. Chắ
phải mọi người đều sẽ nghĩ như
sao? Rằng mình đúng là đàn...”

“Chào, Harry.” Một giọng nói va
lên từ đằng sau Harry. Nó quay lại
thấy Cho đứng đó.

Bao tử của nó thót lên một c
khốn khổ. Harry nói: “Ồ... Chào!”

Hermione nắm cánh tay Ron, kéo
đi về phía cầu thang đá hoa cương

ove the elbow and dragged him off
ard the marble staircase.

Had a good Christmas?" asked
o.

Yeah, not bad," said Harry.

Mine was pretty quiet," said Cho.

For some reason, she was looking
er embarrassed. "Erm . . . there's
ther Hogsmeade trip next month,
you see the notice?"

What? Oh no, I haven't checked the
ice board since I got back . . ."

Yes, it's on Valentine's Day . . ."

Right," said Harry, wondering why
s was telling him this. "Well, I
pose you want to — ?"

Only if you do," she said eagerly.

Harry stared. He had been about to
"I suppose you want to know when
next D.A. meeting is?" but her
ponse did not seem to fit.

I — er —" he said.

Oh, it's okay if you don't," she said,

nói rõ to: "Tụi này vào thư viện nè
Harry!"

Cho hỏi: "Giáng Sinh vui không?"

Harry nói: "Ờ... không tệ lắm."

Cho nói: "Lễ Giáng Sinh của m
hơi yên tĩnh."

Chẳng hiểu vì sao, trông Cho có
hơi bối rối. "Ờ... tháng tới sẽ có r
chuyến đi dã ngoại ở Hogsmeade n
bạn có thấy thông báo chưa?"

"Cái gì? À không, từ lúc trở
trường đến giờ tôi vẫn chưa coi bả
thông báo..."

"Ừ, hôm đó là ngày lễ Tình Yêu..."

Harry không hiểu tại sao Cho lại
với nó chuyện đó. Nó bảo: "Đúng v
À, tôi nghĩ có lẽ bạn muốn..."

Cho thiết tha nói: "Chỉ khi nào t
cũng muốn kia."

Harry ngớ ra. Nó đã định nói là
nghĩ có lẽ bạn muốn biết khi nào D
họp lần tới?" nhưng câu trả lời của
nàng này nghe trót quớt.

Nó bèn ú ớ: "Tôi... ơ..."

Cho có vẻ quê độ, nói: "Ồ, nếu t

king mortified. "Don't worry. I-I'll see you around."

She walked away. Harry stood staring after her, his brain working mechanically. Then something clunked in a different place.

"Cho! Hey — CHO!"

She ran after her, catching her halfway up the marble staircase.

"Er — d'you want to come into Hogsmeade with me on Valentine's Day?"

"Oooh, yes!" she said, blushing crimson and beaming at him.

"Right . . . well . . . that's settled then," said Harry.

And feeling that the day was not going to be a complete loss after all, he headed off to the library to pick up Ron and Hermione before their afternoon lessons, walking in a rather bouncy gait himself.

By six o'clock that evening, however, in the glow of having successfully seduced Cho Chang was insufficient

không muốn thì cũng không sao. Dù ngại. Mình... mình gặp lại bạn dịp khác nha."

Cô bé bỏ đi. Harry đứng đực mặt nhìn theo Cho, suy nghĩ nát cả não. Bỗng nhiên có cái gì đó gõ một tiếng boong vào não nó khiến sự việc bùng sáng lên.

"Cho! Ê, CHO ơi!"

Nó chạy theo Cho, bắt kịp cô nàng khoảng giữa những bậc cầu thang hoa cương.

"Ờ... bạn có muốn đi chơi ở Hogsmeade với tôi vào ngày lễ Valentine không?"

Cho với hai má ửng hồng, nhìn cười rạng rỡ đáp ngay: "Ồi, có chứ!"

Harry nói: "Hay quá... vậy... coi nản hẹn hò rồi nhé!"

Cảm thấy ngày hôm nay cũng khác đến nỗi hoàn toàn tiêu ma, Harry đi phía thư viện để gặp Hermione và Ron trước khi đến lớp học buổi trưa, chỉ bước lằng lằng như múa may không được lượn.

Tuy nhiên, vào sáu giờ chiều hôm đó, thậm chí cảm giác say sưa vì hẹn hò được Cho Chang cũng khác

lighten the ominous feelings that intensified with every step Harry took toward Snape's office.

He paused outside the door when he reached it, wishing he were almost anywhere else, then, taking a deep breath, knocked, and entered.

It was a shadowy room lined with shelves bearing hundreds of glass jars which floated slimy bits of animals and plants, suspended in variously colored potions.

In a corner stood the cupboard full of ingredients that Snape had once used Harry — not without reason — of robbing. Harry's attention was drawn toward the desk, however, where a shallow stone basin engraved with runes and symbols lay in a pool of candlelight.

Harry recognized it at once — Dumbledore's Pensieve. Wondering what on earth it was doing here, he

đủ sức làm nhẹ đi những cảm giác ám ảnh càng lúc càng tăng dữ dội thì từng bước chân nó tiến về phía và phòng của thầy Snape.

Khi đến nơi, nó dừng lại bên ngưỡng cửa một lát, ước ao sao cho đang ở bất cứ nơi đâu ngoài trừ ở đây, rồi, hít một hơi sâu, gõ cửa, bước vào bên trong.

Văn phòng của thầy Snape là căn phòng âm u, tường gắn đầy chất hàng trăm chai lọ thủy tinh, bên trong nổi lên bên những mẫu nhựa của thú vật hoặc thực vật, lửng trong những chất lỏng ma thuật đủ màu sắc khác nhau.

Một cái tủ nhiều ngăn đứng ở góc phòng chứa đầy các nguyên liệu mà thầy Snape đã có lần cáo buộc Harry chôn chĩa (và không phải không có lý do). Tuy nhiên, sự chú ý của Harry bị thu hút về phía bàn gỗ ở đó, trong vùng ánh sáng đèn cây rọi, có một cái chậu đá không sâu lắm được khắc cổ tự Rune và nhiều hiệu khác.

Harry nhận ra ngay tức thì đó là Trâm tượng ký của cụ Dumbledore. Còn đang tự hỏi không biết món đồ làm cái quái gì ở đây, Harry giật t

ipped when Snape's cold voice came of the corner.

Shut the door behind you, Potter."

Harry did as he was told with the ribble feeling that he was imprisoning himself as he did so. When he turned back to face the room Snape had moved into the light and was pointing intently at the chair opposite his desk. Harry sat down and so did Snape, his dead black eyes fixed unblinkingly upon Harry, dislike etched in every line of his face.

Well, Potter, you know why you are here," he said. "The headmaster has asked me to teach you Occlumency. I can only hope that you prove more adept at it than Potions."

Right," said Harry tersely.

This may not be an ordinary class, Potter," said Snape, his eyes narrowed levelantly, "but I am still your teacher and you will therefore call me 'sir' or 'Professor' at all times."

Yes . . . *sir*," said Harry.

người khi giọng nói lạnh lùng của thầy Snape vang lên từ góc phòng.

"Đóng cánh cửa sau lưng trò Potter."

Harry làm theo lệnh với một cảm giác hãi hùng, là khi làm như vậy, đang tự nhốt chính mình. Khi nó quay mặt trở lại nhìn căn phòng, thầy Snape đã bước vào vùng ánh sáng và đã lặng lẽ chỉ vào cái ghế đối diện bên giấy của thầy. Harry ngồi xuống, thầy Snape cũng ngồi xuống, hai cảm mắt đen lạnh lùng của thầy nhìn Harry chòng chọc không hề chớp lấy một cơ sự ghét bỏ hằn sâu trong từng đường nét trên gương mặt thầy.

Thầy nói: "Này, Potter, trò có biết sao trò có mặt ở đây. Cụ hiệu trưởng đã yêu cầu ta dạy trò Bế quan Bí thuật. Ta chỉ mong trò chứng tỏ trò giỏi giang môn này hơn môn Độc dược."

Harry đáp cộc lốc: "Được."

Đôi mắt của thầy Snape nhep lại có ác ý, thầy nói: "Đây có thể không phải là một lớp học bình thường, Potter nhưng ta vẫn là thầy của trò và do ta yêu cầu trò luôn luôn xưng hô với là "thưa thầy" hay "giáo sư"."

Harry đáp: "Dạ... *thưa thầy*."

Now, Occlumency. As I told you
work in your dear godfather's kitchen,
this branch of magic seals the mind
against magical intrusion and
influence."

And why does Professor
Dumbledore think I need it, sir?" said
Harry, looking directly into Snape's
dark, cold eyes and wondering whether
he would answer.

Snape looked back at him for a
moment and then said contemptuously,
"I'm sure even you could have worked
it out by now, Potter? The Dark Lord
is highly skilled at Legilimency —"

What's that? *Sir?*"

It is the ability to extract feelings
and memories from another person's
mind —"

He can read minds?" said Harry
darkly, his worst fears confirmed.

You have no subtlety, Potter," said
Snape, his dark eyes glittering. "You do
not understand fine distinctions. It is

"Bây giờ, bắt đầu bài học Bế quan
thuật. Như ta đã nói với trò khi còn
trong nhà bếp của người cha đỡ đầu
yêu dấu của trò, chi pháp pháp thì
này đóng kín tâm tư trí tuệ người ta
để chống lại sự thâm nhập ma thuật
và ảnh hưởng của nó."

Harry nhìn thẳng vào đôi mắt
lạnh lùng của thầy Snape nêu ra thắc
mắc mà trong lòng tự hỏi không biết
thầy sẽ trả lời hay không: "Thưa thầy
tại sao thầy Dumbledore nghĩ là cần
cần đến bí thuật đó?"

Thầy Snape nhìn lại nó trong một
vòng giây rồi khinh khỉnh đáp: "Chắc chắn
ngay cả trò giờ đây cũng có thể lý giải
được mà, Potter. Chúa tể Hắc ám
bậc lão luyện về Chiết Tâm
Thuật..."

"Là cái gì vậy, *thưa thầy?*"

"Đó là khả năng bòn rút cảm xúc
và ký ức từ trong tâm trí của người
khác..."

Nỗi lo sợ tột hậu nhất của Harry đã
khẳng định, nó nói nhanh: "Hắn có thể
đọc tâm à?"

Đôi mắt đen của thầy Snape lại
lên. "Trò không có thiên tư, Potter
Trò không hiểu nổi những khác biệt

of the shortcomings that makes
such a lamentable potion-maker.”

Snape paused for a moment,
parently to savor the pleasure of
ulting Harry, before continuing.

Only Muggles talk of ‘mind reading.’
A mind is not a book, to be opened
will and examined at leisure.
Thoughts are not etched on the inside
skulls, to be perused by any invader.
A mind is a complex and many-
ered thing, Potter . . . or at least,
st minds are . . .”

He smirked. “It is true, however, that
se who have mastered Legilimency
able, under certain conditions, to
ve into the minds of their victims
l to interpret their findings correctly.
A Dark Lord, for instance, almost
ays knows when somebody is lying
him. Only those skilled at
clumency are able to shut down
se feelings and memories that
itradict the lie, and so utter
ehoods in his presence without
ection.”

Whatever Snape said, Legilimency

độc đáo tinh vi. Đó là một trong nhữ
khuyết điểm khiến cho trò pha chế
được tồi như vậy.”

Thầy Snape ngừng một chút, dưỡ
nhưng để nhám nháp cái thú vị làm
thương Harry, rồi tiếp tục:

"Chỉ có bọn Muggle mới nói “đ
tâm”. Tâm trí không phải là một cu
sách để mở ra tùy hứng và sát hậ
tùy thích. Tư tưởng không ghi sẵn b
trong hộp sọ để cho bất cứ kẻ ng
xâm nào cũng đọc tâm được. trí tuệ
một thứ phức tạp có nhiều tầng nh
lớp, Potter à... hay ít ra là hầu hết
trí tuệ đều cấu tạo như vậy...”

Thầy nhếch mép cười ngạo mạn,
tiếp: “Tuy nhiên, quả đúng là những
đã tinh thông Chiết Tâm Trí Thuật
có thể, trong những điều kiện n
định, đào sâu vô tâm tư của nạn nh
và diễn giải chính xác những gì họ
thấy trong đó. Thí dụ, Chúa tể Hắc
hầu như luôn luôn biết người nào
nói dối ngài. Chỉ những ai lão luyện
quan Bí thuật mới có thể khé
những tình cảm và ký ức trái ngu
với lời nói dối, và như thế mới thốt
những điều dối trá trước mặt hắ
không bị phát hiện.”

Cho dù thầy Snape nói gì đi ni

indeed like mind reading to Harry
but he did not like the sound of it at all.

"So he could know what we're
saying right now? Sir?"

"The Dark Lord is at a considerable
distance and the walls and grounds of
Hogwarts are guarded by many
potent spells and charms to ensure
the bodily and mental safety of those
who dwell within them," said Snape.
Time and space matter in magic,
Professor. Eye contact is often essential to
spell-casting.

"Well then, why do I have to learn
spell-casting?"

Snape eyed Harry, tracing his mouth
with one long, thin finger as he did so.

"The usual rules do not seem to
apply with you, Potter. The curse that
was used to kill you seems to have forged
an unusual kind of connection between you
and the Dark Lord. The evidence
suggests that at times, when your mind

Chiết Tâm Trí Thuật đối với Harry
nghe rất giống như đọc tâm mà
không thích cái âm điệu của mấy từ
chút nào.

"Vậy... thưa thầy... hắn có thể biết
chúng ta đang suy nghĩ gì ngay lúc này
sao?"

Thầy Snape nói: "Chúa tể Hắc
Hiện đang ở một nơi khá xa và nhờ
bức tường cùng sân bãi của trường
Hogwarts đã được bảo vệ chu đáo
bằng nhiều bùa chú cổ xưa để
đảm bảo an toàn cho tâm trí và thân
thể của những người sống bên trong
trường. Đối với pháp thuật, thời gian
và nơi chốn có ý nghĩa quan trọng
Potter à. Trong Chiết Tâm Trí Thuật
việc tiếp xúc bằng mắt là rất cần thiết

"Vậy thì tại sao con phải học
pháp thuật?"

Thầy Snape ngắm Harry, và trong
khi ngắm nó thì thầy đưa một ngón
dài lên miệng dò dẫm.

"Những qui luật thông thường
dường như không áp dụng với
con, Potter à. Chính lời nguyền
không giết được trò dường như đã
ra một quan hệ nào đó giữa trò
và Chúa tể Hắc ám. Bằng chứng cho thấy

most relaxed and vulnerable — when you are asleep, for instance — when you are sharing the Dark Lord's thoughts and emotions. The Headmaster thinks it inadvisable for you to continue. He wishes me to teach you how to close your mind to the Dark Lord."

Harry's heart was pumping fast again. None of this added up.

But why does Professor Dumbledore want to stop it?" he asked abruptly. "I don't like it much, but it's often useful, hasn't it? I mean . . . I saw that snake attack Mr. Weasley and if I hadn't, Professor Dumbledore wouldn't have been able to save him, would he?"

Snape stared at Harry for a few moments, still tracing his mouth with his finger. When he spoke again, it was slowly and deliberately, as though he weighed every word.

It appears that the Dark Lord has been unaware of the connection between you and himself until very

rằng có những lúc, khi tâm trí của bạn trở nên thoải mái và yếu đuối - thí dụ khi bạn ngủ chẳng hạn - thì trò có chung suy nghĩ và tình cảm với Chúa tể Hắc ám. Cụ hiệu trưởng cho là không nên tiếp tục tình trạng này tiếp tục. Cụ mong ta dạy cho trò cách thức khép kín tâm tư của mình trước Chúa tể Hắc ám."

Trái tim của Harry lại đập dồn dập. Những điều đó cũng chẳng giải thích được gì thêm.

Nó hỏi đột ngột: "Nhưng tại sao giáo sư Dumbledore muốn ngăn chặn điều đó. Con cũng chẳng thích thú cái gì cả, nhưng việc đó cũng có ích và đúng không? Ý con nói là... con nhìn thấy con rắn tấn công Mr. Weasley, chứ nếu con không nhìn thấy thì giáo sư Dumbledore đâu có cứu bác ấy kịp thời, đúng không thưa thầy?"

Thầy Snape nhìn Harry chằm chằm trong một lát, vẫn dò dẫm ngón tay trên miệng mình. Khi thầy mở miệng nói trở lại, thì giọng thầy chậm rãi đắn đo, như thể thầy đang cân nhắc từng lời.

"Có vẻ như Chúa tể Hắc ám không hay biết về mối liên quan giữa ngài và trò, cho mãi tới khi gần đ

ently. Up till now it seems that you
ve been experiencing his emotions
l sharing his thoughts without his
ng any the wiser. However, the
on you had shortly before
ristmas —”

The one with the snake and Mr.
asley?”

Do not interrupt me, Potter,” said
ape in a dangerous voice.

As I was saying . . . the vision you
l shortly before Christmas
resented such a powerful incursion
on the Dark Lord’s thoughts —”

I saw inside the snake’s head, not
!”

I thought I just told you not to
interrupt me, Potter?”

But Harry did not care if Snape was
dry; at last he seemed to be getting
the bottom of this business. He had
ved forward in his chair so that,
out realizing it, he was perched on
very edge, tense as though poised
flight.

How come I saw through the

Theo như sự việc đã xảy ra cho c
tận bây giờ, thì có vẻ như trò đã
nghiệm những cảm xúc và chia
những suy nghĩ của ngài mà n
không hay biết. Nhưng cảnh tượng
trò đã nhìn thấy ngay trước lễ Giá
Sinh...”

"Cảnh tượng con rắn và k
Weasley hả?"

"Đừng có ngắt lời ta, Potter." Th
Snape nói giọng đe dọa.

"Như ta đang nói lúc nãy... cái c
tượng mà trò đã nhìn thấy ngay tru
lễ Giáng Sinh tiêu biểu cho một
thâm nhập mạnh mẽ vào suy n
Chúa tể Hắc ám..."

"Con nhìn thấy qua mắt rắn, c
không phải trong đầu rắn!"

"Ta tưởng ta đã bảo trò đừng
ngắt lời ta rồi mà, Potter?"

Nhưng Harry nào có bận tâm c
cơn giận của thầy Snape; rốt cuộc,
về như nó đang đi tới ngọn nguồn c
vấn đề. Nó chồm tới trước quá xa t
cái ghế mà không để ý, đến nỗi chỉ c
ngồi vắt vẻo trên mép ghế, bồn ch
như sắp sửa bay lên vậy.

"Nhưng sao mà con có thể nhìn

ike's eyes if it's Voldemort's thoughts I'm sharing?"

Do not say the Dark Lord's name!"
it Snape.

There was a nasty silence. They stared at each other across the courtyard.

Professor Dumbledore says his name," said Harry quietly.

Dumbledore is an extremely powerful wizard," Snape muttered. While *he* may feel secure enough to say the name . . . the rest of us . . ."

He rubbed his left forearm, apparently unconsciously, on the spot where Harry knew the Dark Mark was burned into his skin.

"I just wanted to know," Harry began again, forcing his voice back to normalcy, "why —"

"You seem to have visited the snake's mind because that was where the Dark Lord was at that particular moment," snarled Snape. "He was assessing the snake at the time and you dreamed you were inside it too .

mắt rắn nếu con chia sẻ suy nghĩ của Voldemort chứ?"

"*Đừng nói lên tên của Chúa tể Hắc ám!*", thầy Snape nạt lại.

Một khoảng im lặng khó chịu. Cả hai trừng mắt nhìn nhau bên trên cái Trại trường ký.

Rồi Harry nói nhỏ: "Giáo sư Dumbledore nói thẳng tên hắn."

Thầy Snape làm bầm: "Dumbledore là một pháp sư quyền năng tột đỉnh. *Cụ* thì *cụ* có thể chắc chắn thấy đủ an toàn để gọi đích danh còn chúng ta..."

Thầy, dường như bất giác, đưa cẳng tay trái chà xát lên chỗ mà Harry biết Dấu hiệu Hắc ám đang thiêu đốt thầy.

Cố gắng giữ giọng nói lễ phép Harry bắt đầu lại: "Thưa thầy, con muốn biết tại sao..."

Thầy Snape gầm gừ: "Trò có vẻ quan sát được từ bên trong đầu rắn là bởi vì đó chính là nơi mà Chúa tể Hắc ám ngự trị trong một thời điểm nhất định nào đó. Vào thời điểm ngài đang chiếm hữu con rắn và

And Vol — he — realized I was re?”

It seems so,” said Snape coolly.

How do you know?” said Harry tently. “Is this just Professor Dumbledore guessing, or — ?”

I told you,” said Snape, rigid in his air, his eyes slits, “to call me ‘sir.’”

Yes, sir,” said Harry impatiently, “but why do you know — ?”

It is enough that we know,” said Snape repressively. “The important part is that the Dark Lord is now aware that you are gaining access to his thoughts and feelings. He has also realized that the process is likely to work in reverse; that is to say, he has realized that he might be able to access your thoughts and feelings in return —”

And he might try and make me do things?” asked Harry.

Sir?” he added hurriedly.

vậy trò chiêm bao thấy mình cũng bên trong con rắn...”

“Vậy là Vol... hẳn... nhận ra con đó à?”

Thầy Snape lãnh đạm nói: “Được như vậy.”

Harry khẩn khoản hỏi: “Làm sao thì biết? Điều này chẳng qua do Dumbledore suy đoán hay là...”

Thầy Snape ngòai cứng đờ trên gương mặt nheo híp lại, nói: “Ta đã bảo xưng hô với ta trò phải 'thưa thầy'.”

Harry sốt ruột nói: “Dạ, thưa thầy nhưng mà làm sao thầy biết...?”

Thầy Snape đáp một cách thô b: “Biết bấy nhiêu đó đủ rồi. Điều quan trọng là hiện nay Chúa tể Hắc ám biết là trò đang truy cập suy nghĩ cảm xúc của ngài. Ngài ắt cũng sẽ luận ra rằng quá trình rất có thể có thể ngược lại; nghĩa là, ngài đã nhận ra ngài cũng có thể truy cập cảm xúc suy nghĩ của trò để đổi lại...”

Harry hỏi: “Và hẳn có thể tìm cách sai khiến con làm chuyện gì đó?”

Rồi Harry vội vã nói thêm: “Thưa thầy, phải không ạ?”

He might," said Snape, sounding cold and unconcerned. "Which brings me back to Occlumency."

Snape pulled out his wand from an inside pocket of his robes and Harry sat in his chair, but Snape merely held the wand to his temple and pressed its tip into the greasy roots of his hair. When he withdrew it, some silvery substance came away, stretching from temple to wand like a thick gossamer strand, which broke as he pulled the wand away from it and fell gracefully into the Pensieve, where it swirled silvery white, neither gas nor liquid. Twice more Snape raised the wand to his temple and deposited the silvery substance into the stone basin, and then, without offering any explanation for his behavior, he picked up the Pensieve carefully, removed it to a shelf out of their way and returned to face Harry with his wand held at the ready.

"Stand up and take out your wand, Potter."

Harry got to his feet feeling nervous. They faced each other with the desk between them.

Thầy Snape đáp, giọng lạnh lùng thờ ơ: "Có thể. Điều này đưa chúng ta trở lại Bế quan Bí thuật."

Thầy rút ra cây đũa phép từ túi trong của bộ áo chùng, Harry ngồi thẫn thờ ghé hồi hộp, nhưng thầy Snape chỉ cầm cây đũa lên ngang thái dương của thầy và chấm đầu đũa vào chân những sợi tóc bóng mượt. Khi thầy kéo cây đũa, một chất lỏng lánh giáng tiết ra, kéo dài như dây dưa từ thái dương của thầy xuống đầu cây đũa phép như một sợi tơ nhện dày. Thầy dứt cây đũa phép ra thì sợi tơ ấy uyển chuyển rơi xuống cái Trâm tưởng ký, ở đó nó xoáy tròn thành một thứ nửa như khí, nửa như nước mà lấp lánh. Thầy Snape giơ đũa lên thái dương rồi thả cái chất bạc lấp lánh đó vào đáy chậu đá Trâm tưởng ký hai lần, rồi không đưa ra một lời giải thích nào về hành vi của mình, thì cẩn thận bưng cái Trâm tưởng ký lên đỡ dời nó sang một kệ cách xa chỗ bàn, rồi quay lại đối diện với Harry, cây đũa trong tay đã giơ lên sẵn sàng.

"Potter, đứng dậy và rút đũa phép ra."

Harry đứng lên, cảm thấy hết sức căng thẳng. Hai người đứng đối diện với nhau giữa họ chỉ có mỗi cái bàn giấy.

You may use your wand to attempt to disarm me, or defend yourself in any other way you can think of,” said Snape.

And what are you going to do?” Harry asked, eyeing Snape’s wand apprehensively.

I am about to attempt to break into your mind,” said Snape softly. “We are going to see how well you resist. I have been told that you have already shown aptitude at resisting the Imperius curse. . . . You will find that similar charms are needed for this. . . . Brace yourself, now. . . . *Legilimens!*”

Snape had struck before Harry was ready, before Harry had even begun to summon any force of resistance: the scene swam in front of his eyes and vanished, image after image was flashing through his mind like a flickering light, so vivid it blinded him to his surroundings. . . .

He was five, watching Dudley riding his new red bicycle, and his heart was stinging with jealousy. . . . He was

Thầy Snape nói: “Trò có thể dùng cây đũa phép của trò để cố gắng tu vũ khí của ta, hoặc để tự vệ bằng kỳ cách nào khác mà trò có thể nghĩ ra.”

Harry ngó chùng cây đũa phép của thầy Snape một cách lo lắng và hỏi: “Mà thầy sắp làm gì vậy?”

Thầy Snape nói nhỏ nhẹ: “Ta sắp lực đột nhập vô tâm tư của trò. Chúc ta sẽ xem trò kháng cự đến mức nào. Ta được báo cho biết là trò đã từ chối chứng tỏ khả năng kháng cự lại nguyên độ đoán... Trò sẽ nhận thấy trò cần những sức mạnh tương tự để làm được điều này... hãy tự dốc sức. Nào, ... *Chiết Tâm Trí Thuật!*”

Thầy Snape đã tấn công trước Harry sẵn sàng, thậm chí trước Harry bắt đầu tập trung được chút sức đề kháng nào: văn phòng thầy Snape quay tít mù trước mắt nó biến mất, hết hình ảnh này đến hình ảnh khác chạy lướt qua đầu nó như một cuộn phim lung linh chói lọi, cứ mỗi lần nó không nhìn thấy gì chung quanh nữa...

Nó năm tuổi, ngó Dudley cưỡi chiếc xe đạp mới toanh màu đỏ, mà trái tim nó banh ra vì ghen tị... Nó chín tu

e, and Ripper the bulldog was
ising him up a tree and the Dursleys
re laughing below on the lawn. . . .
was sitting under the Sorting Hat,
It was telling him he would do well
Slytherin. . . . Hermione was lying in
hospital wing, her face covered
a thick black hair. . . . A hundred
mentors were closing in on him
side the dark lake. . . . Cho Chang
s drawing nearer to him under the
stletoe. . . .

Vo, said a voice in Harry's head, as
memory of Cho drew nearer, *you're
watching that, you're not watching
t's private* —

He felt a sharp pain in his knee.
ape's office had come back into
w and he realized that he had fallen
the floor; one of his knees had
lided painfully with the leg of
ape's desk. He looked up at Snape,
o had lowered his wand and was
bing his wrist. There was an angry
al there, like a scorch mark.

Did you mean to produce a Stinging
x?" asked Snape coolly.

No," said Harry bitterly, getting up

con chó bun Ripper rượt nó chạy t
lên cây trong khi cả nhà Dudley c
ngiêng cười ngả trên bãi cỏ k
dưới... Rồi nó đội cái nón Phân l
cái nón nói với nó là nó sẽ xuất ch
nếu về Nhà Slytherin... Hermione n
trong bệnh thất, mặt mày đầy lông r
đen xì... Một trăm tên Giám Ngục đ
vây chặt nó bên cái hồ tối thui... C
Chang tiến tới gần sát bên nó dưới
dây chùm gửi...

Không, một giọng nói vang lên tr
đầu Harry, khi nó nhớ tới cảnh C
đến gần sát bên nó, *thầy đừng x
cảnh này, thầy đừng xem, đó
chuyện riêng tư...*

Nó cảm thấy đầu gối nhói đau. V
phòng của thầy Snape lại hiện ra tru
mắt nó và nó nhận ra nó đã ngã
xuống sàn, một đầu gối của nó đ
vào chân bàn giấy của thầy Snape
sức đau đớn. Nó ngược nhìn lên th
Snape, thầy đã hạ cây đũa ph
xuống và đang xoa xoa cườm tay. C
đó có một vết thương sưng rộp
như vết phỏng nặng.

Thầy Snape bình thản hỏi: "Có p
trò muốn dùng Bùa Châm Đốt không

Harry đứng lên, cay đắng nói: "I

n the floor.

I thought not,” said Snape contemptuously. “You let me get in too. You lost control.”

Did you see everything I saw?” Harry asked, unsure whether he wanted to hear the answer.

Flashes of it,” said Snape, his lip curling. “To whom did the dog belong?”

My Aunt Marge,” Harry muttered, glaring at Snape.

Well, for a first attempt that was not too poor as it might have been,” said Snape, raising his wand once more. “You managed to stop me eventually, though you wasted time and energy shouting. You must remain focused. Control me with your brain and you will never need to resort to your wand.”

I’m trying,” said Harry angrily, “but you’re not telling me how!”

Manners, Potter,” said Snape dangerously. “Now, I want you to close

your mouth.”

Thầy Snape nói với giọng khinh thường. “Ta cũng nghĩ là không phải. Trò đã để cho ta đột nhập quá xa. Trò đã mất hết tự chủ.”

Harry hỏi mà không chắc là nó muốn nghe câu trả lời hay không. “Thầy có thấy hết mọi việc mà con thấy không?”

Môi thầy Snape cong lên khi trả lời: “Chỉ thoáng qua thôi. Con chó của ai vậy?”

Harry cảm thấy ghét cay đắng thì Snape, làm bầm: “Cô Marge.”

Thầy Snape lại giơ cây đũa phép một lần nữa, nói: “Được, nỗ lực bằng đầu như thế cũng không đến nỗi tồi lắm. Rốt cuộc trò cũng tìm được cách chặn ta, mặc dù trò hơi mất thì giờ công sức vào chuyện hò hét. Trò phải cố giữ được sự tập trung. Hãy chế ngự lại ta bằng đầu óc của trò và trò không cần cầu viện tới cây đũa phép.”

Harry tức tối nói: “Con đang cố gắng đấy chứ. Nhưng thầy không dạy con biết phải làm sao!”

Thầy Snape nói giọng đe dọa nguy hiểm: “Potter, vô lễ! Bây giờ yêu cầu

his eyes.”

Harry threw him a filthy look before he was told. He did not like the idea of standing there with his eyes closed while Snape faced him, carrying a wand.

“Clear your mind, Potter,” said Snape’s cold voice. “Let go of all your emotions . . .”

But Harry’s anger at Snape continued to pound through his veins like venom. Let go of his anger? He could as easily detach his legs . . .

“You’re not doing it, Potter. . . . You need more discipline than this. . . . Focus, now . . .”

Harry tried to empty his mind, tried to think, or remember, or feel. . . .

Let’s go again . . . on the count of three . . . one — two — three — “*Avadada*!”

A great black dragon was rearing in front of him. . . . His father and mother were waving at him out of an

trò nhắm mắt lại.”

Harry ném cho thầy Snape một ánh mắt ghê tởm trước khi nhắm mắt như thầy bảo. Nó không ưa chút nào cái ý nghĩ rằng mình thì đứng đó nhắm mắt lại, trong khi thầy Snape lại cầm cây đũa phép đứng đối diện.

Giọng thầy Snape vang lên lạnh lùng: “Bình tâm lại, Potter. Hãy gạt hết tất cả cảm xúc...”

Nhưng cơn giận của Harry đối với thầy Snape vẫn tiếp tục bùng bùng trong huyết quản như một thứ nọc độc. Gạt bỏ cơn giận của nó ư? Thà là tháo bỏ chân cẳng nó ra còn dễ hơn

Potter, đang lúc này mà trò không chịu làm như ta bảo... Trò cần phải khép mình vô kỷ luật hơn nữa... Giờ hãy tập trung...

Harry cố gắng thông thoáng tâm trí, cố gắng không suy nghĩ gì hết, không nhớ gì hết, không cảm thấy gì...

Chúng ta hãy bắt đầu lại... khi đếm đến ba... một – hai – ba... *Châm Trí Thuật!*

Một con rồng đen, to một cách dễ dàng chồm lên ngay phía trước nó... Ba má nó đang vẫy tay gọi nó

shanted mirror. . . . Cedric Diggory
s lying on the ground with blank
s staring at him . . .

NOOOOOOO!"

le was on his knees again, his face
ied in his hands, his brain aching as
ugh someone had been trying to
l it from his skull.

Get up!" said Snape sharply. "Get
You are not trying, you are making
effort, you are allowing me access
memories you fear, handing me
apons!"

Harry stood up again, his heart
mping wildly as though he had
lly just seen Cedric dead in the
veyard. Snape looked paler than
ial, and angrier, though not nearly
angry as Harry was.

I — am — making — an — effort,"
said through clenched teeth.

I told you to empty yourself of
otion!"

Yeah? Well, I'm finding that hard at
moment," Harry snarled.

Then you will find yourself easy
y for the Dark Lord!" said Snape

trong một tấm gương ảo ảnh... Cec
Diggory nằm trên mặt đất, gương
mắt vô hồn nhìn nó đăm đăm...

"KHÔÔÔÔÔNG!"

Harry lại ngã khụy xuống một
nửa, mặt vùi vào hai bàn tay, đầu nh
buốt như thể có ai đó đã ráng hút r
của nó ra khỏi hộp sọ.

Thầy Snape đánh giọng bảo: "Đú
dậy! đứng dậy ngay! Trò không chịu
gắng gì hết, trò không có một chút
nỗ lực nào. Trò đang để cho ta t
cập vào những ký ức mà trò sợ hãi,
đang giao vũ khí cho ta đó!"

Harry lại gượng đứng lên, trái tim
đập dữ dội như thể nó vừa thật
thấy Cedric chết trong nghĩa địa. Tr
thầy Snape xanh xao hơn và giận
hơn bình thường, mặc dù thầy kh
thể nào giận dữ bằng Harry.

Nó nói qua hàm răng nghiền ch
"Con — đang — hết sức cố gắng!"

"Ta đã bảo trò phải gạt bỏ hết r
cảm xúc mà!"

Harry làu bàu: "Dạ, nhưng mà lúc
con thấy khó quá."

Thầy Snape tàn nhẫn bảo: "Vậ
trò sẽ thấy mình dễ làm miếng r

ragely. “Fools who wear their hearts
udly on their sleeves, who cannot
ontrol their emotions, who wallow in
l memories and allow themselves to
provoked this easily — weak
ople, in other words — they stand no
once against his powers! He will
retrate your mind with absurd ease,
ter!”

I am not weak,” said Harry in a low
ce, fury now pumping through him
that he thought he might attack
ape in a moment.

Then prove it! Master yourself!” spat
ape. “Control your anger, discipline
ir mind! We shall try again! Get
dy, now! *Legilimens!*“

le was watching Uncle Vernon
nmering the letter box shut. . . . A
dred dementors were drifting
oss the lake in the grounds toward
l. . . . He was running along a
dowless passage with Mr. Weasley.
. They were drawing nearer to the
in black door at the end of the
ridor. . . . Harry expected to go

ngon cho Chúa tể Hắc ám! Nhữ
thằng ngu thì chỉ khoác lác khoe r
chứ không biết kiềm chế cảm xúc c
mình, chỉ biết trầm mình trong ký
buồn thảm và tự để cho mình bị ch
tức một cách dễ dàng – nói một cá
khác, chỉ là không có may mắn cơ
nào chống lại nỗi quyền lực của Ch
tể Hắc ám! Ngài sẽ thâm nhập tâm
của trò một cách dễ như bỡn, Poi
à!”

Harry nói nhỏ: “Con không yếu đuối
Cơn giận của nó bây giờ đã trào đé
khắp toàn thân, đến nỗi có lúc nó
tưởng rằng mình có thể xông vào
công thầy Snape.

Thầy quát: “Vậy thì hãy chứng m
đi! Hãy kiềm chế cơn giận, hãy
luyện đầu óc của trò đi! Chúng ta
thử lại một lần nữa! Bây giờ hãy s
sàng! *Chiết Tâm Trí Thuật!*”

Nó đang nhìn dựng Vernon đ
bít cái hộp thư lại... Một trăm tên Gi
Ngục đang băng qua cái hồ tr
khuôn viên trường hướng về phía n
Nó đang đi với ông Weasley dọc th
hành lang không cửa sổ... Họ đ
tiến càng lúc càng gần cánh c
phẳng kì màu đen ở cuối hành lang
Harry muốn đi qua cánh cửa đ

ough it . . . but Mr. Weasley led him to the left, down a flight of stone steps. . . .

"I KNOW! I KNOW!"

He was on all fours again on Snape's office floor, his scar was stinging unpleasantly, but the voice that had just issued from his mouth was triumphant. He pushed himself up again to find Snape staring at him, his hand raised. It looked as though, this time, Snape had lifted the spell before Harry had even tried to fight back.

"What happened then, Potter?" he asked, eyeing Harry intently.

"I saw — I remembered," Harry stammered. "I've just realized . . ."

"Realized what?" asked Snape sharply.

Harry did not answer at once; he was still savoring the moment of dawning realization as he rubbed his forehead. . . .

He had been dreaming about a windowless corridor ending in a locked

nhưng ông Weasley dẫn nó đi sang bên trái, một chặng cầu thang bằng đá...

"CON BIẾT RỒI! CON BIẾT RỒI!"

Nó lại ngã bò còng trên sàn và phòng của thầy Snape, vết sẹo bắt đầu đau hết sức khó chịu, nhưng giọng nói vừa thốt ra từ miệng nó vẫn đầy âm hưởng chiến thắng. Lại một lần nữa, nó cố gượng đứng dậy nhìn thấy thầy Snape đang trừng mắt nhìn nó, cây đũa phép vẫn còn cao. Lần này thì có vẻ như thầy Snape đã thu hồi câu thần chú trước cả Harry kịp có một nỗ lực phản công.

Thầy chăm chú ngó Harry và hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra vậy, Potter?"

Harry hốt hển nói: "Con đã nhìn thấy — con đã nhớ ra rồi. Con vừa nhận ra..."

Thầy Snape hỏi ngay: "Nhận ra gì?"

Harry không trả lời ngay, trong đưa tay xoa trán, nó vẫn còn nhớ nháp cái vui sướng của khoảnh khắc khám phá ra một bí mật...

Trong nhiều tháng liền nó đã chỉ bao thấy cái hành lang thăm thẳm

or for months, without once realizing that it was a real place. Now, seeing his memory again, he knew that all along he had been dreaming about the corridor down which he had run with Sirius Weasley on the twelfth of August when they hurried to the courtrooms in the Ministry. It was the corridor leading to the Department of Mysteries, and Mr. Sirius Weasley had been there the night that he had been attacked by Voldemort's snake. . . .

He looked up at Snape.

"What's in the Department of Mysteries?"

"What did you say?" Snape asked quietly and Harry saw, with deep satisfaction, that Snape was unnerved.

"I said, what's in the Department of Mysteries, *sir*?" Harry said.

"And why," said Snape slowly, "would I ask such a thing?"

"Because," said Harry, watching Snape closely for a reaction, "that corridor I've just seen — I've been dreaming about it for months — I've

không có cửa sổ dẫn tới cánh cửa khóa chặt, mà không hề nhận ra rằng đó chính là một nơi có thật. Bây giờ khi nhìn lại khung cảnh trong trí nhớ, nó mới biết rằng từ lâu nó đã chắc chắn bao thấy cái hành lang mà nó với Sirius Weasley từng chạy qua vào ngày mười hai tháng Tám khi hai bác chạy học tốc như bay lao đến phòng xử án của Bộ Pháp Thuật. Đó chính là hành lang dẫn đến Sở Bảo Mật, và Sirius Weasley đã ở đúng chỗ đó vào đêm ông bị con rắn của Voldemort công...

Nó ngược nhìn thầy Snape.

"Thưa thầy, trong Sở Bảo Mật có gì vậy?"

"Trò nói gì?" Thầy Snape hỏi nhỏ, Harry nhận thấy, với một sự hả hê sắc sảo, rằng thầy Snape đang mất bình tĩnh.

Harry nói: "*Thưa thầy*, con hỏi, cái gì đang được cất trong Sở Bảo Mật?"

Thầy Snape chậm rãi hỏi: "Mà sao trò lại hỏi một điều như vậy?"

Harry quan sát thật kỹ gương mặt của thầy Snape, và nói: "Bởi vì hành lang mà con vừa mới thấy — con đã chiêm bao thấy nó suốt mấy tháng

It recognized it — it leads to the Department of Mysteries . . . and I think Voldemort wants something from

I have told you not to say the Dark Lord's name!"

They glared at each other. Harry's anger seared again, but he did not care. Snape looked agitated. When he spoke again he sounded as though he was trying to appear cool and unconcerned.

There are many things in the Department of Mysteries, Potter, few of which you would understand and none of which concern you, do I make myself plain?"

Yes," Harry said, still rubbing his aching scar, which was becoming more painful.

I want you back here same time on Wednesday, and we will continue work on it."

Fine," said Harry. He was desperate to get out of Snape's office and find Ron and Hermione.

trời – con vừa nhận ra nó – nó dẫn con đến Sở Bảo Mật... và con nghĩ Voldemort muốn lấy cái gì đó ở ..."

"Ta đã bảo trò đừng nói ra tên của Chúa tể Hắc ám!"

Hai thầy trò lại trừng mắt nhìn nhau. Cái thọc trên trán Harry lại nhói đau nhưng nó không màng tới nữa. Thầy Snape tỏ ra suy đi tính lại kỹ lắm. Khi nói lại thì giọng thầy nghe như thầy đang cố gắng ra vẻ điềm tĩnh chẳng bận tâm gì cả.

"Trong Sở Bảo Mật có nhiều thứ lắm, Potter à, nhưng có rất ít thứ mà trò có thể hiểu được, và chắc có cái nào có liên quan gì với trò không? Ta nói thế trò có hiểu không?"

Harry đáp: "Dạ hiểu.", tay vẫn xoa cái thọc nhức nhối, lúc này càng nên đau đớn hơn

"Ta muốn trò trở lại vào giờ này ngày thứ Tư, và chúng ta sẽ tiếp tục."

Harry đang hết sức mong muốn phóng ra khỏi phòng thầy Snape để tìm Ron và Hermione. Nó mừng rỡ đáp: "Dạ, thưa thầy."

You are to rid your mind of all emotion every night before sleep — empty it, make it blank and calm, you understand?”

Yes,” said Harry, who was barely breathing.

And be warned, Potter . . . I shall know if you have not practiced . . .”

Right,” Harry mumbled. He picked up his schoolbag, swung it over his shoulder, and hurried toward the office door. As he opened it he glanced back at Snape, who had his back to Harry. He was scooping his own thoughts out of the Pensieve with the tip of his wand and replacing them carefully inside his own head. Harry left without another word, closing the door carefully behind him, his scar still throbbing painfully.

Harry found Ron and Hermione in the library, where they were working on Umbridge’s most recent ream of homework. Other students, nearly all of them fifth years, sat at lamp-lit tables nearby, noses close to books, quills clacking feverishly, while the sky

“Trò phải gạt bỏ hết mọi cảm xúc khỏi tâm trí trước khi đi ngủ vào mỗi tối – hãy dốc hết đầu óc ra, làm cho tâm trí trống trải và bình thản, trò có hiểu không?”

Harry nói, mà chẳng có tâm trí rảnh để lắng nghe. “Dạ, thưa thầy.”

“Và ta báo cho trò biết, Potter, nếu trò không chịu luyện tập thì ta biết ngay...”

“Dạ, thưa thầy.” Harry làm bầm. Hắn lượm cặp sách lên, lẳng cái cặp quàng qua vai rồi hối hả đi về phía cánh cửa của văn phòng. Khi mở cửa ra, Harry liếc nhìn lại thầy Snape, thầy đã quay lưng về phía nó, và đang cẩn thận múc tư tưởng của chính thầy khỏi cái Trâm tưởng ký bằng đầu cây đũa phép, rồi cẩn thận đặt trả nó vào trong đầu của thầy. Harry bước đi mà không nói một tiếng nào, cẩn thận đóng lại cánh cửa sau lưng, cái thẹo của nó vẫn nhói đau từng cơn.

Harry gặp Ron và Hermione trong thư viện, hai đứa này đang cùng nhau làm cái đồng bài tập kénch xù mà Umbridge vừa giao. Những học sinh khác, hầu hết đều là học sinh năm tư năm, ngồi quanh những cái bàn đèn chiếu sáng gần đó, ai cũng c

side the mullioned windows grew gradually blacker. The only other sound was the slight squeaking of one of Madam Pince's shoes as the librarian prowled the aisles menacingly, clapping down the necks of those who were reaching for anything other than the spines of her precious books.

Harry felt shivery; his scar was still throbbing, he felt almost feverish.

When he sat down opposite Ron and Hermione he caught sight of himself in the mirror in the window opposite. He was very pale, and his scar seemed to be glowing up more clearly than usual.

"How did it go?" Hermione whispered.

And then, looking concerned, "Are you all right, Harry?"

"Yeah . . . fine . . . I dunno," said Harry impatiently, wincing as pain shot through his scar again. "Listen . . . I've just realized something . . ."

mũi vào sách, ngòi viết lông ngỗng chạy rào rào như điên, trong khi bên trời bên ngoài cửa sổ càng lúc càng tối thêm. Ngoài tiếng sột soạt nhũn nhặn của cây viết lông ngỗng, tiếng động cơ nhất khác còn nghe được là tiếng kít chít nhè nhẹ phát ra từ đôi giày của bà Pince, khi bà quản thủ thư viện rảo bước qua các lối đi với vẻ hăm dọa phà hơi thở của bà vào cổ những đang mân mê mấy cuốn sách quý của bà.

Harry cảm thấy ớn lạnh; cái thẹo của nó vẫn còn nhức nhối, nó có cảm giác sắp phát sốt.

Khi ngòi xuống đối diện với Ron và Hermione, Harry bắt gặp hình bóng của chính mình trong khung cửa sổ đối diện. Nó trắng bệch và cái thẹo của nó dường như cộm lên và hiện rõ hơn bình thường.

Hermione thì thầm hỏi: "Buổi học thế nào?"

Rồi cô nàng đâm ra lo lắng: "Bố sao không Harry?"

Harry bồn chồn nói, mặt nhăn lại một cơn đau nữa lại nhói lên ở cái thẹo: "Ừ... khỏe... mình không biết"

and he told them what he had just seen and deduced.

So . . . so, are you saying . . .”
whispered Ron, as Madam Pince swept past, squeaking slightly, “that the man upon — the thing You-Know-Who’s car — is in the Ministry of Magic?”

In the Department of Mysteries, it’s not to be,” Harry whispered. “I saw that door when your dad took me down to the courtrooms for my hearing and it’s definitely the same one he was guarding when the snake bit him.”

Hermione let out a long, slow sigh. “Of course,” she breathed.

“Of course what?” said Ron rather impatiently.

“Ron, think about it. . . . Sturgis Podmore was trying to get through a door at the Ministry of Magic. . . . It must have been that one, it’s too much of a coincidence!”

nữa. Mấy bồ nghe nè... mình vừa nhận ra một điều...”

Nó bèn kể cho hai đứa bạn nghe điều mà nó vừa nhìn thấy và suy đoán ra.

Khi bà Pince lướt ngang qua, tiếng giày kêu lít chít nhè nhẹ. Ron thì thào: “Vậ... vậ... có phải bồ nói là... là vũ khí ấy. . . cái mà Kẻ-mà-ai-cũn biết-là-ai-đấy đang muốn chôn... h đang nằm trong Bộ Pháp Thuật sao?”

Harry thì thào: “Nó ở trong Sở E Mật, chắc là vậy thôi. Mình đã nhìn thấy cánh cửa ấy khi ba của bồ cùng mình chạy xuống phòng xử án để phiên tòa kỷ luật mình và chắc chắn cũng chính là cánh cửa mà bác đang canh gác khi bị con rắn cắn.”

Hermione thở ra một hơi dài, chậm. Cô nàng thì thào: “Đương nhiên rồi.”

Ron sốt ruột hỏi: “Đương nhiên gì?”

“Ron, thử suy nghĩ một chút coi chú Sturgis Podmore đã tìm cách chui nhập vào một cánh cửa trong Bộ Pháp Thuật... Chắc hẳn là cánh cửa này không thể nào có lăm chuyện ngẫu nhiên trùng hợp như vậy được!”

How come Sturgis was trying to talk in when he's on our side?" said Ron.

Well, I don't know," Hermione mumbled. "That *is* a bit odd . . ."

So what's in the Department of Mysteries?" Harry asked Ron. "Has your dad ever mentioned anything about it?"

I know they call the people who work in there 'Unspeakables,'" said Ron, frowning. "Because no one really seems to know what they do in there. . . . Weird place to have a weapon . . ."

It's not weird at all, it makes perfect sense," said Hermione. "It will be nothing top secret that the Ministry has been developing, I expect. . . . Harry, are you sure you're all right?"

For Harry had just run both his hands hard over his forehead as though trying to iron it.

Yeah . . . fine . . ." he said, lowering his hands, which were trembling. "I just

Ron nói: "Làm sao mà chú Sturgis tìm cách đột nhập khi mà chú ấy thu về phe mình chứ?"

Hermione nhìn nhận: "Ờ, mình không biết được. Chuyện này thật kỳ cục..."

Harry hỏi Ron: "Vậy chứ Sở Bảo Mật là cái gì? Ba của cậu có khi nào nói điều gì đó liên quan đến cái Sở E Mật ấy không?"

Ron cau mày lại nói: "Mình chỉ biết người ta gọi những người làm việc trong đó là những người "Không Được Nói Ra". Bởi vì hình như không ai thực sự biết được họ làm cái gì trong đó một chỗ kỳ cục như vậy mà cất giữ khí sao..."

Hermione nói: "Có gì đâu mà kỳ cục điều này hết sức hợp lý. Mình chắc cái đó ắt hẳn là một cái gì đó tối mật mà Bộ đang triển khai, tớ chắc rằng...Harry, cậu có chắc là cậu khác sao chứ?"

Harry lại đưa hai tay lên vuốt tr như thể cố gắng ủi cho nó phẳng.

Harry hạ tay xuống, vẫn còn run rẩy cố nói: "Ừ, không sao... Mình chỉ c

I a bit . . . I don't like Occlumency ch . . .”

I expect anyone would feel shaky if y'd had their mind attacked over l over again,” said Hermione npathetically. “Look, let's get back to common room, we'll be a bit more nfortable there . . .”

But the common room was packed l full of shrieks of laughter and itement; Fred and George were nonstrating their latest bit of joke p merchandise.

Headless Hats!” shouted George, Fred waved a pointed hat decorated a a fluffy pink feather at the tching students. “Two Galleons each watch Fred, now!”

Fred swept the hat onto his head, aming. For a second he merely ked rather stupid, then both hat and ad vanished.

Several girls screamed, but ryone else was roaring with ghter.

And off again!” shouted George,

thấy hơi... mình không thích cái m Bé quan Bí thuật này lắm...”

Hermione tỏ ra thông cảm: “Mình là bất kỳ người nào cũng sẽ chấn độ đến phát bệnh một khi tâm trí họ cú tấn công hoài. Thôi vậy nè, tụi mình về phòng sinh hoạt chung đi, ở đó thoải mái hơn.”

Nhưng căn phòng sinh hoạt chu đầy nhóc người và vang um nhũ tiếng la hét nói cười hết sức náo nh Fred và George đang biểu diễn m hàng mới nhất của tiệm giỡn của nó.

Trong khi Fred vung vẩy một cái r chóp nhọn được trang trí bằng mấy lông hồng mịn như tơ trước đám t trò đang chăm chú theo dõi thì Geo la lớn: “Nón Mát Đầu đây! Hai Galle một cái, hãy coi Fred biểu diễn kìa!”

Fred chụp cái nón lên đầu, c rạng rỡ. Trong một giây đầu, trông a chàng chỉ có vẻ hơi ngố đi một nhưng rồi cả cái nón và cái đầu c anh ta bỗng nhiên biến mất.

Mấy cô bé rú lên, nhưng nhũ người khác thì phá ra cười rần.

George lại hét: “Rồi giờ nón r

As Fred's hand groped for a moment what seemed to be thin air over his shoulder; then his head reappeared as he swept the pink-feathered hat from it again.

"How do those hats work, then?" asked Hermione, distracted from her homework and watching Fred and George. "I mean, obviously it's some kind of Invisibility Spell, but it's rather clever to have extended the field of invisibility beyond the boundaries of the charmed object. . . . I'd imagine the arm wouldn't have a very long life span though . . ."

Harry did not answer; he was still feeling ill.

"I'm going to have to do this tomorrow," he muttered, pushing the books he had just taken out of his bag back inside it.

"Well, write it in your homework sooner than!" said Hermione encouragingly. "So you don't forget!"

Harry and Ron exchanged looks as they reached into his bag, withdrew the satchel and opened it tentatively.

Bàn tay của Fred mò mẫm một chỗ trong cái chỗ có vẻ chỉ như khoảng không phía trên hai vai; rồi cái đầu của anh xuất hiện trở lại khi anh gỡ cái rổ lông hồng ra.

Hermione không thể tập trung vào bài làm của mình nữa, cô nàng quan sát George và Fred chăm chú. Hermione nói: "Mấy cái nón này vận hành kiểu gì nhỉ? Theo mình thì rõ ràng đây là một thứ Bùa phép Tàng Hình gì đó nhưng nếu nói rộng tầm tàng hình hơn các đường viền của đối tượng bùa thì mới giỏi... Nhưng mình nghĩ rằng loại bùa chú này không thể có dụng lâu được."

Harry không trả lời, nó vẫn còn cảm thấy mệt mệt.

Nhét mấy cuốn sách mà chỉ mới lấy ra vào trong cặp trở lại, nó lầm bầm "Mình sẽ phải để mấy bài tập này ở đâu mai hẵng làm."

Hermione giở giọng khuyến khích "Vậy thì bồ ghi luôn vào sổ kế hoạch làm bài tập của bồ đi, kéo lại quần áo mát."

Harry và Ron đưa mắt nhìn nhau, Harry thò tay vào cặp, rút ra cái sổ kế hoạch rồi ngộp ngừng giở ra.

Don't leave it till later, you big procrastinator!" chided the book as Harry scribbled down Umbridge's new work. Hermione beamed at it.

"I think I'll go to bed," said Harry, tucking the homework planner back into his bag and making a mental note to drop it in the fire the first opportunity he got.

He walked across the common room, dodging George, who tried to put the Invisibility Cloak on him, and reached the peace and cool of the stone fireplace to the boys' dormitories. He was feeling sick again, just as he had the night he had had the vision of the Chamber of Secrets, but thought that if he could just lie down for a while he would be all right.

He opened the door of his dormitory and was one step inside it when he experienced pain so severe he thought that someone must have sliced into the top of his head. He did not know where the pain was, whether he was standing or lying down, he did not even know his own name. . . .

"*Những gì làm được hôm nay, đừng để đến ngày mai mới làm!*" cuốn sổ quở trách khi Harry nguệch ngoạc việc phải làm bài tập của Umbridge. Hermione toét miệng cười với nó.

Harry nói: "Mình nghĩ mình nên đi ngủ". Harry nhét cái sổ kế hoạch bài tập vào cặp sách, và lập ngay một kế hoạch trong đầu là sẽ quẳng cuốn sổ vào lửa ngay cơ hội đầu tiên mà nó chớp được.

Harry đi băng qua phòng sinh học chung, né được George lúc đó đang cố đội Nón Mát Đầu lên đầu nó, bước lên cái cầu thang đá yên lành mát lạnh để vào phòng ngủ nam. Anh cảm thấy như phát bệnh trở lại, như cái đêm mà nó chiêm bao thấy con rắn, nhưng lại nghĩ có lẽ mình không sao đâu nếu có thể nằm xuống nghỉ ngơi một lát.

Harry mở cửa phòng ngủ, và rồi bước được một bước vào trong phòng bỗng cảm thấy đau dữ dội, đến nỗi tưởng như có ai đó đang xấn một lưỡi dao vào đỉnh đầu. Nó không còn biết nó đang ở đâu, cũng không biết là đang đứng hay nằm, và chẳng còn biết tên nó là gì nữa.

Maniacal laughter was ringing in his ears. . . . He was happier than he had been in a very long time. . . . Jubilant, ecstatic, triumphant . . . A wonderful, wonderful thing had happened. . . .

“Harry? HARRY!”

Someone had hit him around the head. The insane laughter was interrupted with a cry of pain. The happiness was draining out of him, but the laughter continued. . . .

He opened his eyes and as he did so he became aware that the wild laughter was coming out of his own mouth. The moment he realized this, it died away; Harry lay panting on the floor, staring up at the ceiling, the scar on his forehead throbbing horribly. Ron was bending over him, looking very worried.

“What happened?” he said.

“I . . . dunno . . .” Harry gasped, sitting up again. “He’s really happy . . . really happy . . .”

“You-Know-Who is?”

“Something good’s happened,”

Một tràng cười điên dại đang ngân vang bên tai nó... Đã lâu rồi nó không được cảm thấy vui vẻ như vậy... Sự sợ hãi, lảng lảng, chiến thắng... Mọi điều gì đó rất tuyệt vời, thật tuyệt vời đã xảy ra...

“Harry? HARRY!”

Có ai đó đang đánh vào mặt nó. Tiếng cười điên dại bị một tiếng kêu đau đớn ngắt quãng. Niềm vui vị ngọt khỏi nó, nhưng tiếng cười vẫn tiếp tục...

Nó mở bừng mắt ra, và khi mắt mở, nó nhận ra rằng tiếng cười điên dại ấy đang thoát ra từ miệng mình. Ngay khi nó nhận thức được điều này thì tiếng cười ấy tắt ngấm đi. Hắn đang nằm thờ hờ hển trên sàn nhà, trừng trừng mắt ngó lên trần nhà, thọc trên trán co thắt trong cơn khú khiếp. Ron đang cúi xuống nhìn anh, trông hết sức lo lắng.

Ron hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Harry ngồi dậy, hít lấy hơi để tỉnh lại. “Mình . . . không biết . . . Hắn đang cười . . . hết sức vui mừng...”

“Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy hả?”

Harry lẩm bẩm: “Có chuyện gì”

bled Harry.

He was shaking as badly as he had ever after seeing the snake attack Mr. Weasley and felt very sick. "Something has been hoping for."

When the words came, just as they had done in the Gryffindor changing room, though a stranger was speaking them through Harry's mouth, yet he knew they were true. He took deep breaths, willing himself not to vomit all over Ron. He was very glad that Dean and Seamus were not here to watch his time.

Hermione told me to come and look on you," said Ron in a low voice, pulling Harry to his feet. "She says your defenses will be low at the moment, after Snape's been fiddling around with your mind. . . . Still, I suppose it'll help in the long run, won't it?"

He looked doubtfully at Harry as he helped him toward bed. Harry nodded without any conviction and slumped back on his pillows, aching all over from having fallen to the floor so often

hay ho lắm vừa xảy ra."

Nó run lên bần bật y như lần nó nhìn thấy con rắn tấn công ông Weasley và nó cảm thấy kiệt sức. "Chuyện gì đã xảy ra mà hấn đã trông mong bấy lâu nay."

Những lời lẽ này, giống như lần trước trong phòng thay đồ của đội bóng Gryffindor, nghe như thể do một kẻ lạ nào đó đang nói nhờ qua miệng của Harry, nhưng nó biết những lời lẽ đó hoàn toàn thật. Nó hít sâu một hơi và cố gắng tập trung ý chí để không nôn thốc tháo lên khắp người Ron. Ron rất mừng là lần này cả Dean và Seamus đều không có mặt ở đó chứng kiến nó ở trong hoàn cảnh này.

Ron đỡ Harry đứng lên, nói với Hermione "Hermione biểu mình lên đây xem Harry ra sao. Hermione nói lúc này, sau khi bị thầy Snape quay như dế thì khả năng phòng vệ của cậu còn mong manh lắm... Nhưng mà mình nghĩ là về lâu dài thì bài học của thầy Snape sẽ hữu dụng cho cậu, đúng không?"

Ron nhìn Harry không chút yên tâm khi nó dìu Harry đi về phía cái giường. Harry gật đầu mà không có vẻ thu phục chút nào. Nó nằm vật xuống giường, đầu ngửa ra trên gối, cảm thấy đau đớn toàn thân chứ khác

t evening, his scar still prickling
nfully.

le could not help feeling that his first
ay into Occlumency had weakened
mind's resistance rather than
ngthening it, and he wondered,
a feeling of great trepidation, what
l happened to make Lord Voldemort
happiest he had been in fourteen
irs.

riêng gì cái sẹo, vì đã ngã lên r
xuống quá nhiều lần vào buổi tối h
đó.

Nó không thể không nghĩ rằng ch
buổi đột phá thứ nhất của nó vào
quan Bí thuật đã làm suy yếu đi sức
kháng của tâm trí nó chứ chẳng
giúp nó mạnh mẽ hơn chút nào, và
tự hỏi, với một cảm giác cực kỳ bối
là chuyện gì đã xảy ra mà lại kh
Chúa tể Voldemort cảm thấy
sương hơn bao giờ hết trong s
mười bốn năm qua vậy.

— CHƯƠNG 25 —

CON BỌ KẸT CÁNH *THE BEETLE AT BAY*

Harry's question was answered the very next morning. When Hermione's *Daily Prophet* arrived she scooped it out, gazed for a moment at the front page, and then gave a yelp that caused everyone in the vicinity to stare at her.

"What?" said Harry and Ron together.

For an answer she spread the newspaper on the table in front of them and pointed at ten black-and-white photographs that filled the whole of the front page, nine showing wizards' faces and the tenth, a witch's. Some of

The hắc mắ của Harry đượ c đắ vào ngay buổi sáng h sau. Khi Hermione nhận đượ tờ N Báo Tiên Tri, cô nàng trải tờ báo, chú đọc trang nhất một lát, rồi thốt một tiếng kêu kinh hãi khiến mọi người chung quanh đều quay lại nhìn.

Cả Harry và Ron cùng đồng thời hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Để trả lời, Hermione đẩ tờ báo t bản đén trước mặt hai đứạ tụi nó chỉ vào mườì cái hình đen trắng chỉ hết toàn bộ trang nhất, chín cái là h chân dung của các pháp sư và hình thứ mườì là của một mụ phù th

people in the photographs were contemptuously jeering; others were tapping their fingers on the frame of their pictures, looking insolent. Each picture was captioned with a name and the crime for which the person had been sentenced to Azkaban.

Antonin Dolohov, read the legend beneath a wizard with a long, pale, stunted face who was sneering up at Harry, *convicted of the brutal murders of Gideon and Fabian Prewett.*

Augustus Rookwood, said the caption beneath a pockmarked man with greasy hair who was leaning against the edge of his picture, looking indignant, *convicted of leaking Ministry of Magic Secrets to He-Who-Must-Not-Be-Named.*

But Harry's eyes were drawn to the picture of the witch. Her face had leapt up at him the moment he had seen the picture. She had long, dark hair that looked unkempt and straggly in the picture, though he had seen it sleek, black, and shining. She glared up at him through heavily lidded eyes, an arrogant, disdainful smile playing around her thin mouth.

Mấy người trong hình, có một số lặng lẽ mỉm cười nhạo báng, vài người khác thì gõ gõ ngón tay lên cái khung tranh của mình, trông hết sức xúc phạm. Mỗi bức hình đều có ghi chú một tên và cái tội mà người đó đã phạm bị tống giam vào nhà ngục Azkaban.

Chú thích phía dưới gã pháp sư gương mặt dài, xanh xao, và nhún nhó, đang cười nhạo báng Harry, là: *Antonin Dolohov, bị kết án đã thảm sát Gideon và Fabian Prewett.*

Chú thích phía dưới một gã đàn ông mặt rỗ có mái tóc lảng lảng đang dúi người vào lề tấm hình của gã, vẻ rởm tỏ ra ngao ngán chán phèo, ghi chú là: *Augustus Rookwood, bị kết án đã lộ những Bí mật của Bộ Pháp Thuật cho Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra.*

Nhưng ánh mắt của Harry bị thu hút vào bức hình của mục phù thủy. Ngay khi nó mới nhìn vào mấy tấm hình gương mặt mục ta đã bắt mắt nó ngay. Trong hình mục có một mái tóc đen cong rối nùi và để xõa tung, mặc dù trước đây Harry đã từng thấy mái tóc mượt mà, dày và óng ả. Mục trừng mắt nhìn nó qua lớp mí mắt sùm sụp nặng nề, một nụ cười kiêu ngạo và kh

Like Sirius, she retained vestiges of at good looks, but something — haps Azkaban — had taken most of beauty.

Bellatrix Lestrange, convicted of the ure and permanent incapacitation of nk and Alice Longbottom.

Hermione nudged Harry and pointed he headline over the pictures, which rry, concentrating on Bellatrix, had yet read.

miệt thấp thoáng trên đôi môi mở của mẹ.

Giống như chú Sirius, mẹ vẫn duy được cho mình một chút vẻ ngoài x xắn dễ coi, nhưng có một điều gì đ có lẽ là Azkaban – đã tàn phá gần dung nhan của mẹ.

Bellatrix Lestrange, bị kết án hành hạ và hủy hoại vĩnh viễn ch năng tư duy của Frank và Al Longbottom.

Hermione huých cùi chỏ vào H một cái và chỉ vào cái tựa lớn phía t mấy tấm hình, từ nãy giờ Harry không đọc đến cái tựa bởi vì quá ch vào Bellatrix.

MASS BREAKOUT FROM AZKABAN MINISTRY FEARS BLACK IS "RALLYING POINT" FOR OLD DEATH EATERS

ỢT NGỤC HÀNG LOẠT KHỎI NHÀ NGỤC AZKABAN, BỘ PHÁP THUẬT SỢ BLACK LÀ “ĐIỂM TẬP TRUNG” CHO CÁC TỬ THẦN THỰC TỬ C

Black?” said Harry loudly. “Not — ?”

Shhh!” whispered Hermione sperately. “Not so loud — just read

The Ministry of Magic announced e last night that there has been a

Harry kêu to: “Black hả? Khó lẽ...?”

Hermione khấn khoản thì thề “*Suyt!*” Đừng có hét lên... Hãy đọc đi

Bộ Pháp Thuật vừa thông báo, v khuya hôm qua đã xảy ra một cu

ss breakout from Azkaban.

Speaking to reporters in his private office, Cornelius Fudge, Minister of Magic, confirmed that ten high-security prisoners escaped in the early hours of yesterday evening, and that he has already informed the Muggle Prime Minister of the dangerous nature of these individuals.

We find ourselves, most unfortunately, in the same position we were two and a half years ago when the murderer Sirius Black escaped,” said Fudge last night. “Nor do we think the two breakouts are unrelated. An escape of this magnitude suggests we need outside help, and we must remember that Black, as the first person ever to break out of Azkaban, would be ideally suited to help others follow in his footsteps.”

We think it likely that these individuals, who include Black’s cousin, Sirius Black, and Bellatrix Lestrangle, have rallied around Sirius Black as their leader. We are, however, doing everything we can to round up the individuals and beg the magical

vượt ngục hàng loạt ở nhà ngục Azkaban.

Nói chuyện với phóng viên tại văn phòng riêng của mình, ông Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, xác nhận rằng mười tù nhân trọng được canh phòng cẩn mật đã trốn thoát vào đầu hôm đêm qua, và ông đã báo cho Thủ tướng dân Muggle về tính chất nguy hiểm của những kẻ vượt ngục này.

Ông Fudge đã nói vào tối hôm qua rằng: “Xui xẻo nhất là chúng ta lại rơi vào một tình thế tương tự cách đây hai năm rưỡi, khi mà tên sát nhân Sirius Black bỏ trốn. Chúng tôi không nghĩ rằng hai vụ vượt ngục này không liên quan với nhau. Một cuộc vượt ngục quy mô như vậy ắt là phải có sự trợ giúp từ bên ngoài, và chúng tôi phải nhớ ngay đến Black, kẻ đầu tiên đã vượt ngục Azkaban, chắc hẳn sẽ là một trợ thủ lý tưởng cho những tù nhân khác đi theo chân hắn.”

“Chúng tôi nghĩ rằng rất có thể những cá nhân này, bao gồm cả người chị em bà con với Black, Bella Lestrangle, ắt là đã tập hợp quanh Sirius Black, coi hắn như thủ lĩnh của họ. Tuy nhiên, chúng tôi đang làm tất

community to remain alert and cautious. On no account should any of these individuals be approached.”

There you are, Harry,” said Ron, looking awestruck. “That’s why he was happy last night . . .”

I don’t believe this,” snarled Harry, “Dumbledore is blaming the breakout on the prisoners?”

What other options does he have?” asked Hermione bitterly. “He can hardly blame the Ministry, ‘Sorry everyone, Dumbledore warned me this might happen, the Azkaban guards have joined Lord Voldemort’ — stop *whimpering*, Ron — and now Voldemort’s worst supporters have broken out too.’ I mean, he’s spent a good six months telling everyone you and Dumbledore are liars, hasn’t he?”

Hermione ripped open the newspaper and began to read the report inside while Harry looked around

những gì chúng tôi có thể làm để ngăn chặn lòng đám tội phạm này, và chúng tôi tha thiết đề nghị cộng đồng phù thủy phải luôn để cao cảnh giác và thận trọng. Không được vì bất cứ lý do gì mà tiếp cận các cá nhân này.”

Ron tỏ ra hết sức sửng sốt, nói: “Đó là vậy đó, Harry. Đó là lý do vì sao tôi hôm qua hẳn lại sung sướng như vậy.”

Harry làu bàu: “Mình không tin đâu chuyện này. Lão Fudge lại đổ thừa vượt ngục này cho chú Sirius sao?”

Hermione cay đắng nói: “Chứ ông có thể làm cách nào khác nữa để ngăn Ông ta không thể nói rằng: ‘Xin lỗi mọi người nha, cụ Dumbledore đã cảnh cáo cho tôi rằng chuyện này có thể xảy ra, rằng bọn giám ngục Azkaban chắc đã theo phe Chúa tể Voldemort đừng có *rên* nữa, Ron — và bây giờ những kẻ ủng hộ Voldemort tội tệ này cũng đã vượt ngục.’ Ý mình nói là sáu tháng trời qua ông ta cứ lải nhải nói với mọi người rằng bọn và Dumbledore là những kẻ nói dối rồi đúng không?”

Hermione rọc tờ báo ra và bắt đầu đọc bài tường thuật ở trang trong khi Harry nhìn quanh Đại Sảnh

Great Hall. He could not understand why his fellow students were not looking scared or at least discussing the terrible piece of news on the front page, but very few of them took the newspaper every day like Hermione. There they all were, talking about homework and Quidditch and who knew what other rubbish, and beside these walls ten more Death Eaters had swollen Voldemort's ranks.

He glanced up at the staff table. It was a different story here: Dumbledore and Professor McGonagall were deep in conversation, both looking extremely grave. Professor Sprout had the teapot propped against a bottle of champagne and was reading the front page with such concentration that she was not noticing the gentle drip of egg yolk falling into her lap from her stationary spoon. Meanwhile, at the far end of the table, Professor Umbridge was tucking into a bowl of porridge. For once her pouchy toad's eyes were not sweeping the Great Hall looking for misbehaving students. She scowled as she gulped down her food and every now and then she shot a malevolent glance up the table to where

đường. nó không thể nào hiểu được sao mà các bạn học của nó không vẻ sợ hãi hoặc ít ra là bàn tán về tin tức kinh hoàng ở trang nhất, như thật ra chẳng có mấy người trong trường học sinh đọc báo mỗi ngày như Hermione. Tại nó đều đang nói về tập về nhà và Quidditch, và những chuyện nhảm nhí gì khác nữa ai biết được, trong khi bên ngoài những bức tường này vừa có thêm mười thần Thực tử tăng cường vào hàng ngũ của Voldemort.

Nó liếc nhìn lên bàn ăn của các giáo sư. Ở trên đó lại là một câu chuyện khác: cụ Dumbledore và giáo sư McGonagall đang chuyện trò nghiêm túc, cả hai đều có vẻ mặt cực kỳ trầm trọng. Giáo sư Sprout đặt chiếc ấm trà dựa vào chai champagne và đang đọc trang nhất một cách chăm chú, đến nỗi bà không để ý rằng lòng đỏ trứng từ cái muỗng đang rơi vào tay bà đang thánh thốt xuống vạt áo. Trong khi đó, tuốt đầu bàn bên kia, giáo sư Umbridge cắm mặt chúi mũi vào chén cháo. Từ hồi nào giờ mới có một đôi mắt cóc nòng nọc của bà không quét khắp Đại sảnh đường để rà soát những đứa học trò quậy. Bà trợn mắt lên khi nuốt thức ăn và cứ chốc ch

mbledore and McGonagall were
ing so intently.

Oh my —” said Hermione
nderingly, still staring at the
vspaper.

What now?” said Harry quickly; he
s feeling jumpy.

It’s . . . *horrible*,” said Hermione,
king shaken. She folded back page
of the newspaper and handed it
ck to Harry and Ron.

lại ném ánh mắt ác độc về phía chỗ
Dumbledore và giáo sư McGonag
đang trò chuyện hết sức chăm chú.

Hermione vẫn còn đang nhìn chồ
chọc vào tờ báo, chợt kêu lên đầy k
ngạc: “Ôi trời...”

Harry đâm ra bồn chồn hốt hoả
hỏi ngay: “Bây giờ tới chuyện gì nữa

Hermione trông như bị sốc, kêu l
“Thiệt là... *khủng khiếp*.” Cô nàng
tờ báo ở trang mười và đưa trả nó c
Harry và Ron.

TRAGIC DEMISE OF MINISTRY OF MAGIC WORKER

CÁI CHẾT BI THẢM CỦA CÔNG CHỨC BỘ PHÁP THUẬT

st. Mungo’s Hospital promised a full
uiry last night after Ministry of Magic
rker Broderick Bode, 49, was
covered dead in his bed, strangled
a potted-plant.

dealers called to the scene were
able to revive Mr. Bode, who had
en injured in a workplace accident
ne weeks prior to his death.

Đêm qua bệnh viện Thánh Mur
đã hứa là sẽ thẩm tra chu đáo sau
một viên công chức của Bộ Ph
Thuật, ông Broderick Bode, 49 tu
được phát hiện đã chết ngay t
giường của mình, bị một cây kiể
trồng trong chậu quán siết đến c
ngạt.

Các Lương y được mời đến h
trường đã không thể nào hồi s
được ông Bode, ông này đã bị thực
bởi một tai nạn tại nơi làm việc
tuần trước khi chết.

Healer Miriam Strout, who was in charge of Mr. Bode's ward at the time of the incident, has been suspended from full pay and was unavailable for comment yesterday, but a spokeswoman for the hospital said in a statement.

St. Mungo's deeply regrets the death of Mr. Bode, whose health was improving steadily prior to this tragic incident.

We have strict guidelines on the decorations permitted on our wards but it appears that Healer Strout, busy over the Christmas period, overlooked the dangers of the plant on Mr. Bode's bedside table.

As his speech and mobility improved, Healer Strout encouraged Mr. Bode to look after the plant himself, unaware that it was not an innocent geranium, but a cutting of Devil's Acre, which, when touched by the convalescent Mr. Bode, throttled him instantly.

Lương y Miriam Strout, người có trách nhiệm về phòng bệnh của ông Bode vào thời điểm xảy ra tai nạn, bị đình chỉ việc làm nhưng vẫn lãnh toàn bộ lương bổng và bà đã khước từ đưa ra lời bình luận nào vào ngày hôm qua, nhưng phát ngôn của bệnh viện đã tuyên bố như sau:

“Bệnh viện Thánh Mungo vô cùng tiếc cho cái chết của ông Bode. Trước khi tai nạn thương tâm này xảy ra, ông đã hồi phục được sức khỏe của mình một cách ổn định.

Chúng tôi có những hướng dẫn rõ ràng về những đồ trang trí được cho phép bày biện trong các phòng bệnh của chúng tôi, nhưng dường như Lương y Strout đã quá bận rộn trong dịp lễ Giáng Sinh nên đã không chú ý đến sự nguy hiểm của cây kiểng trên chiếc bàn bên giường của ông Bode.

Bởi vì khả năng chuyển trò và vận động của ông Bode đã tiến triển, Lương y Strout đã khuyến khích ông Bode tự mình chăm sóc cây kiểng nhưng ông không nhận thức rằng đó khước phải là một cây Bông-đồng-đưa vô hại mà là một nhánh được cắt ra từ Elixire Quý, khi bệnh nhân đang hồi phục.

St. Mungo's is as yet unable to account for the presence of the plant in the ward and asks any witch or wizard with information to come forward."

Bode . . ." said Ron. "*Bode*. It rings bell . . ."

We saw him," Hermione whispered. St. Mungo's, remember? He was in bed opposite Lockhart's, just lying there, staring at the ceiling. And we saw the Devil's Snare arrive. She — the Healer — said it was a Christmas present . . ."

Harry looked back at the story. A feeling of horror was rising like bile in his throat.

How come we didn't recognize the Devil's Snare . . . ? We've seen it before . . . we could've stopped this from happening . . ."

Who expects Devil's Snare to turn

Bode vừa chạm vào nhánh cây này, lập tức quán siết ông đến chết ngay.

Bệnh viện Thánh Mungo vẫn chưa thể biết được nguyên nhân vì sao có nhánh cây ấy trong phòng bệnh yêu cầu bất kỳ pháp sư và phù thủy nào có được thông tin liên quan thì xung phong cung cấp."

Ron nói: "Ông Bode... Ông Bode... Cái tên này nghe quen quen..."

Hermione thì thầm: "Tụi mình đã gặp ông ấy rồi, ở bệnh viện Thánh Mungo ấy, mấy bồ còn nhớ không? Ông ấy nằm đối diện giường của thầy Lockhart, cái ông cứ nằm yên đó nhìn đăm đăm lên trần nhà ấy. Và tụi mình cũng đã chứng kiến lúc nhánh cây Bẫy Quỷ được đưa đến. Bà ấy là bà Lương y ấy — nói rằng đó là món quà Giáng Sinh."

Harry nhớ lại câu chuyện. Một cảm giác kinh hoàng dâng lên như rơm rỗng đống trong họng nó.

"Sao tụi mình lại không thể nhận ra được đó Bẫy Quỷ chứ? Tụi mình từng nhìn thấy nó trước đây rồi... Lẽ ra tụi mình đã có thể ngăn không cho chuyện này xảy ra."

Ron gạt phất đi: "Ai mà có thể nhận

in a hospital disguised as a potted plant?" said Ron sharply. "It's not our fault, whoever sent it to the bloke is to blame! They must be a real prat, why didn't they check what they were doing?"

"Oh come on, Ron!" said Hermione indignantly, "I don't think anyone could put a Devil's Snare in a pot and not realize it was used to kill whoever touches it? This — this was murder. . . . A clever murder, but still murder. . . . If the plant was sent to you anonymously, how's anyone ever going to find out who did it?"

Harry was not thinking about Devil's Snare. He was remembering taking the lift down to the ninth level of the Ministry on the day of his hearing, and seeing a tall, thin, pale, and somewhat sallow-faced man who had got in the lift with him on the Atrium level.

"I met Bode," he said slowly. "I saw him at the Ministry with your dad . . ."

Ron's mouth fell open.

được là một nhánh cây Bẫy Quỷ dạng chậu kiểng lại xuất hiện ở rìa bệnh viện chứ? Không phải lỗi của mình đâu, mà là tội của những kẻ rởm đó đã gửi tặng cái đó cho ông Bode. Những kẻ đó mới thật sự là ăn hại nát, tại sao họ không kiểm tra xem đã mua phải cái gì chứ?"

Hermione run run nói: "Ồi thôi Ron! Mình không cho là có kẻ nào lại đặt nhánh cây Bẫy Quỷ vào chậu kiểng mà không nhận ra rằng nó sẽ tìm cách giết bất kỳ ai chạm vào chậu đó. Vụ này – vụ này là một vụ giết người... và là một vụ giết người xảo quyệt... nếu cái cây do một kẻ rởm danh gửi đến, thì làm sao có thể tìm được hung thủ của vụ này chứ?"

Harry lúc này lại không suy nghĩ về cây Bẫy Quỷ. Nó đang nhớ lại khi thang máy xuống tầng chín của Bộ Pháp Thuật trong cái ngày diễn ra phiên tòa kỷ luật của nó, và nó đã thấy một người mặt tái mét đi vào thang máy ở tầng Vành Tai.

Nó chậm rãi nói: "Mình đã từng gặp ông Bode rồi. Mình đã gặp ông ấy ở Bộ Pháp Thuật với ba của Ron."

Mồm Ron há hốc:

I've heard Dad talk about him at me! He was an Unspeakable — he worked in the Department of Mysteries!"

They looked at one another for a moment, then Hermione pulled the newspaper back toward her, closed it, and stared for a moment at the pictures of the ten escaped Death Eaters on the cover, then leapt to her feet.

"Where are you going?" said Ron, startled.

"To send a letter," said Hermione, dumping her bag onto her shoulder. "It's . . . well, I don't know whether . . . but it's worth trying . . . and I'm the only one who can . . ."

"I *hate* it when she does that," complained Ron as he and Harry got up from the table and made their own, separate way out of the Great Hall. "Could it kill her to tell us what she's going to do for once? It'd take her about ten more seconds — hey, Hagrid!"

Hagrid was standing beside the doors into the entrance hall, waiting for a crowd of Ravenclaws to pass. He was still as heavily bruised as he had

"Ở nhà mình cũng đã từng nghe mình nói về ông ấy. Ông ta là một người Không Được Nói Ra — ông làm việc ở Sở Bảo Mật!"

Tụi nó nhìn nhau một lát, xong Hermione kéo tờ báo về phía mình, gấp nó lại, đăm đăm nhìn hình ảnh mười Tử thần Thực tử vừa vượt ngục ở trang bìa một lúc, rồi cô nàng đứng dậy.

Ron ngạc nhiên hỏi: "Bồ định đi đâu?"

Hermione quàng cái cặp sách lên vai, nói: "Đi gửi một lá thư. Thư . . . mình cũng không biết . . . nhưng cũng nên thử . . . và mình là người duy nhất có thể . . ."

Ron lầm bầm khi nó và Harry đứng lên khỏi bàn và đi thông thả ra khỏi sảnh đường. "Sao mình *ghét* cái kiểu nó làm ra bộ dạng đó. Nếu như nó cho tụi mình biết thử một lần là đang định làm gì thì nó có chết chóc đâu? Nó chỉ mất chừng mười giây — bác Hagrid ơi!"

Lão Hagrid đang đứng bên cạnh cánh cửa mở vào sảnh đường, chờ cho một đám học sinh Ravenclaw qua. Lão vẫn còn trong tình trạng b

on the day he had come back
n his mission to the giants and
re was a new cut right across the
lge of his nose.

All righ', you two?" he said, trying to
ster a smile but managing only a
d of pained grimace.

Are you okay, Hagrid?" asked Harry,
owing him as he lumbered after the
venclaws.

Fine, fine," said Hagrid with a feeble
sumption of airiness; he waved a
rd and narrowly missed concussing
rightened-looking Professor Vector,
o was passing. "Jus' busy, yeh
w, usual stuff — lessons ter
pare — couple o' salamanders got
ile rot — an' I'm on probation," he
mbled.

You're on probation?" said Ron very
dly, so that many students passing
ked around curiously. "Sorry — I
an — you're on probation?" he
ispered.

giập sưng xía như cái ngày trở
trường sau khi hoàn thành nhiệm
về những người khổng lồ, đã vậy c
có thêm một vết cắt mới vắt ngang c
sống mũi.

Lão cố gắng nặn ra một nụ c
nhưng cũng chỉ tạo ra được một
nhăn nhó đau đớn. "Hai đứa bây kh
không?"

Harry vừa hỏi vừa đi theo lão Hạc
đang kèn càng bước đằng sau đ
học sinh nhà Ravenclaw. "Bác có kh
không, bác Hagrid?"

"Khỏe, khỏe re." Lão Hagrid đ
làm ra bộ ung dung một cách gượng
gạo; lão giơ một bàn tay lên vẫy tụi
và suýt một chút xíu nữa là đâm v
bộ mặt khiếp đảm của giáo sư Vec
lúc đó đang đi ngang qua. Lão l
bầm: "Chỉ bận búa xua, ba mớ thườ
lệ, như tụi bây biết đó – chuẩn bị m
bài học, hai con rồng lửa đang th
vậy, và bác đang bị quản chế."

"Bác đang bị quản chế hả?" Ron
lên khiến cho nhiều học sinh đang
ngang qua phải ngoái nhìn lại tò r
Nó bèn hạ giọng thì thầm: "Cháu xin
– cháu muốn nói – bác đang bị qu
chế à?"

Yeah,” said Hagrid. “S’no more’n I expected, ter tell yeh the truth. Yeh th’ not’ve picked up on it, bu’ that section didn’ go too well, yeh know . anyway.”

He sighed deeply. “Bes’ go an rub a more chili powder on them amanders or their tails’ll be hangin’ ’em next. See yeh, Harry . . . Ron . .

He trudged away, out the front doors l down the stone steps into the np grounds. Harry watched him go, ndering how much more bad news could stand.

The fact that Hagrid was now on bation became common knowledge in the school over the next few /s, but to Harry’s indignation, hardly /body appeared to be upset about it; eed, some people, Draco Malfoy ninent among them, seemed itively gleeful. As for the freakish ath of an obscure Department of steries employee in St. Mungo’s, rry, Ron, and Hermione seemed to the only people who knew or cared.

Lão Hagrid đáp: “Ừ. Cũng hông c nổi bất ngờ, nói thiệt tình với các ch đó. Các cháu có lẽ không hiểu đ nhưng cái vụ thanh tra đó không đu hay ho lắm, các cháu cũng biết má nhưng dù sao đi nữa...”

Lão thở dài thiệt sâu: “... cũng r đi chà thêm bột ớt cho bọn rồng l ấy, nếu không tụi nó sẽ cụt đuôi m Chào các cháu nghe, Harry... Ron..

Lão sải dài bước chân bỏ đi, ra k cửa trước, xuống mấy bậc thềm đá dẫm chân xuống sân trường ẩm u Harry nhìn theo lão, tự hỏi nó còn thể chịu đựng thêm bao nhiêu tin > nữa.

Vụ lão Hagrid đang bị quản chế thành tin tức phổ biến khắp trường trong mấy ngày sau, nhưng Harry sức phẫn nộ khi nhận thấy chẳng mấy ai tỏ ra buồn bực về chuyện n thực ra, có mấy đứa, mà nổi bật tr mấy đứa này là Draco Malfoy, lại tỏ vô cùng hí hửng. Còn đối với cái c kỳ quái của một công chức tâm t của Bộ Pháp Thuật trong bệnh v Thánh Mungo thì chỉ có Harry, Ron Hermione là biết đến hay quan t đến.

There was only one topic of conversation in the corridors now: the escaped Death Eaters, whose story had finally filtered through the school from those few people who read the newspapers. Rumors were flying that some of the convicts had been spotted in Hogsmeade, that they were supposed to be hiding out in the Tinkling Shack and that they were going to break into Hogwarts, just as Sirius Black had done.

Those who came from Wizarding families had grown up hearing the names of these Death Eaters spoken with almost as much fear as Voldemort's; the crimes they had committed during the days of Voldemort's reign of terror were legendary.

There were relatives of their victims among the Hogwarts students, who now found themselves the unwilling subjects of a gruesome sort of reflection as they walked the corridors: Susan Bones, who had an uncle, aunt, and cousins who had all died at the hands of one of the ten, said miserably during Herbology that she now had a good idea what it felt like to be Harry.

Lúc này chỉ còn có một chủ đề để thảo luận ở trong các hành lang: cuộc đào thoát của mười Tử thần Thực Tin này rốt cuộc đã được vài người đọc báo tung ra khắp trường. Người đồn đại là vài ba tên tù vượt ngục đã xuất hiện ở làng Hogsmeade, rằng chúng có thể đang trốn ở Lều Hét và chúng có thể sẽ đột nhập vào trước Hogwarts, như Sirius Black đã từng làm một phen.

Những ai đã được sinh ra và lớn lên trong những gia đình phù thủy thì chắc đã nghe nói đến tên của những Tử thần Thực tử này trong nỗi khiếp sợ không kém gì so với cái tên của Voldemort. Những tội ác mà chúng gây ra dưới triều đại kinh hoàng của Voldemort thống trị đã trở nên huyền thoại.

Nhiều đứa trong số những học sinh ở Hogwarts có bà con thân thích nạn nhân của bọn Tử thần Thực tử này; những đứa này bỗng nhiên thì mình trở thành những mục tiêu ngoài ý muốn của những cái nhìn khiếp sợ tội nó đi trong các hành lang: như Susan Bones chẳng hạn, đã có chú, và anh em họ cùng bị giết dưới tay của một trong số mười tên ấy, cô bé r

And I don't know how you stand it, horrible," she said bluntly, dumping too much dragon manure on her / of Screechsnap seedlings, causing m to wriggle and squeak in comfort.

It was true that Harry was the subject much renewed muttering and nting in the corridors these days, yet thought he detected a slight erence in the tone of the whisperers' ces.

They sounded curious rather than stile now, and once or twice he was e he overheard snatches of iversation that suggested that the akers were not satisfied with the phet's version of how and why ten ath Eaters had managed to break of Azkaban fortress.

n their confusion and fear, these bsters now seemed to be turning to

đã nói một cách đau khổ trong Thảo Dược học rằng giờ đây nó biết tận tường xương tủy cái cảm g là một Harry thì như thế nào.

Cô bé vung tay vẩy quá nhiều ph rông lên cái khay đựng cây giống T Ré của mình, khiến cho chúng vắn và ré lên om xòm hết sức khó chịu nói thẳng thừng: "Và mình không k làm sao bạn có thể chịu đựng đư thiệt là kinh khủng."

Đúng là Harry đã là chủ đề c những câu chuyện rù rì và những chỉ trở vừa được phục hồi và làm r lại trong các hành lang vào nhữ ngày này, nhưng nó tin là nó đã dò có một chút xíu khác biệt trong giệ điệu của những tiếng xì xèo ấy.

Lúc này chúng nghe có vẻ tò hơn là thù địch, và có một hay hai nó tin là nó đã nghe lỏm được vài đc trong những cuộc đối thoại, cho th rằng những kẻ già mồm đã không th mãm lảm với kiểu tường thuật của *Nhật Báo Tiên Tri* về việc mười thần Thực tử đã thoát ra khỏi thành nhà ngục Azkaban như thế nào và sao lại đào thoát.

Trong sự bối rối và sợ hãi, nhữ người đang hoang mang có vẻ n

only other explanation available to them, the one that Harry and Hermione had been expounding since the previous year.

It was not only the students' mood that had changed. It was now quite common to come across two or three teachers conversing in low, urgent whispers in the corridors, breaking off their conversations the moment they saw students approaching.

"They obviously can't talk freely in the staffroom anymore," said Hermione in a low voice, as she, Harry, and Ron passed Professors McGonagall, Flitwick, and Sprout huddled together beside the Charms classroom one day. "Not with Umbridge there."

"Reckon they know anything new?" said Ron, gazing back over his shoulder at the three teachers.

"If they do, we're not going to hear about it, are we?" said Harry angrily.

đàn hướng về sự giải thích khác nhau nhất mà họ có được vào lúc này: đó là những gì mà Harry và Hermione đã không ngừng giải thích từ năm ngoái đến nay.

Mà sự thay đổi không phải chỉ trong thái độ và tâm trạng của bọn học sinh. chính lúc này người ta thường bắt gặp trong hành lang những nhóm hai hoặc ba giáo viên trao đổi với nhau bằng những lời thì thầm rất nhỏ giọng điệu khẩn cấp, nhưng ngay khi thấy có học sinh nào đi tới gần là họ ngừng ngang những cuộc chuyện trò của mình liền.

Một hôm, khi Hermione, Harry và Ron đi qua chỗ giáo sư McGonagall, thầy Flitwick và giáo sư Sprout đang túm tụm với nhau bên ngoài phòng học lớp Bùa mê, Hermione hạ thấp giọng nói nhỏ: "Rõ ràng là các thầy cô khác còn có thể nói chuyện tự do thoải mái trong phòng giáo vụ nữa rồi... ít nhất cũng không thể nói năng thoải mái được khi có mụ Umbridge ở đó."

Ron ngoái nhìn về ba giáo viên, rồi nói: "Mình đoán có lẽ các thầy cô vừa bị cấm được thêm điều gì đó mới."

Harry tức giận nói: "Chẳng lẽ mình không được quyền biết nếu các th

it after Decree . . . What number are
on now?”

For new signs had appeared on the
use notice boards the morning after
vs of the Azkaban breakout:

cô biết à? Nhất là sau cái đạo luật g
dục... Ờ, bây giờ chúng ta có tới c
luật số mấy rồi?”

Bởi vì ngay buổi sáng sau khi tin t
về cuộc vượt ngục ở Azkaban đư
tung ra, đã có thêm nhiều bảng th
cáo xuất hiện trên bảng thông báo c
các nhà:

———— BY ORDER OF ————

The High Inquisitor of Hogwarts

———— THEO LỆNH CỦA ————

Thanh Tra Tối Cao Trường Hogwarts

Teachers are hereby banned from
giving students any information that is
strictly related to the subjects they
paid to teach.

*The above is in accordance with
Educational Decree Number Twenty-*

Kể từ lúc này các giáo viên bị c
chỉ không được cung cấp cho học s
bất kỳ thông tin nào không liên qu
đến các môn học mà họ được
lương để dạy.

*Thông báo trên được coi như E
luật giáo dục Số Hai mươi Sáu.*

Signed:

Dolores Jane Umbridge
HIGH INQUISITOR

This latest decree had been the
subject of a great number of jokes
among the students. Lee Jordan had
mentioned out to Umbridge that by the

Cái đạo luật vừa ban hành r
toanh này đã trở thành đề tài của vô
chuyện tiêu lâm trong giới học
trường Hogwarts. Lee Jordan vừa

ns of the new rule she was not
owed to tell Fred and George off for
ying Exploding Snap in the back of
class.

Exploding Snap's got nothing to do
n Defense Against the Dark Arts,
fessor! That's not information
ating to your subject!"

When Harry next saw Lee, the back
of his hand was bleeding rather badly.
Harry recommended essence of
Dragontrap.

Harry had thought that the breakout
from Azkaban might have humbled
Umbridge a little, that she might have
been abashed at the catastrophe that
had occurred right under her beloved
Fudge's nose. It seemed, however, to
have only intensified her furious desire
to bring every aspect of life at
Hogwarts under her personal control.
She seemed determined at the very
least to achieve a sacking before long,
and the only question was whether it
would be Professor Trelawney or
Madam Phipps who went first.

Every single Divination and Care of
Magical Creatures lesson was now

ra cho giáo sư Umbridge thấy rằng
theo cái luật mới của bà, thì bà khác
được phép cấm Fred và George c
Bánh Nổ cuối lớp.

"Thưa giáo sư, Bánh Nổ không d
dáng gì tới môn Nghệ thuật Phòng
chống Hắc ám cả! Chuyện đó khác
phải là thông tin liên quan đến m
học của cô!"

Sau đó, khi Harry gặp lại Lee,
thấy mu bàn tay của Lee rỉ máu khá
Harry bèn đề nghị Lee ngâm tay v
tinh chất Liên da.

Harry tưởng đâu cuộc vượt ngục
từ Azkaban có thể làm bà Umbridge k
khiêm tốn lên ít nhiều, tưởng đâu
có lẽ cũng bối rối về cái thảm họa v
xảy ra ngay dưới mũi ông Fudge k
yêu của mẹ. Dè dặt, chuyện này
có vẻ như càng làm gia tăng d
khát vọng điên cuồng của mẹ là k
soát và điều khiển tất cả mọi mặt c
sống ở Hogwarts. Dường như mẹ
quyết tâm đạt được ít nhất là r
thành tích đuổi việc liền một người r
đó, và vấn đề còn lại chỉ là câu hỏi l
giáo sư Trelawney hay lão Hagrid sẽ
người phải ra đi trước tiên.

Bây giờ thì mỗi buổi học Chiêm t
và Chăm sóc sinh vật Huyền bí c

ducted in the presence of Umbridge and her clipboard.

She lurked by the fire in the heavily fumed tower room, interrupting Professor Trelawney's increasingly hysterical talks with difficult questions about Ornithomancy and Heptomology, insisting that she predict students' answers before they gave them and demanding that she demonstrate her magic at the crystal ball, the tea leaves, and the rune stones in turn.

Harry thought that Professor Trelawney might soon crack under the strain; several times he passed her in the corridors (in itself a very unusual occurrence as she generally remained in her tower room), muttering wildly to herself, wringing her hands, and shooting terrified glances over her shoulder, all the time giving off a powerful smell of cooking sherry.

diễn ra dưới sự giám sát của Umbridge cùng với cái bìa kẹp hồ sơ của mẹ.

Mụ rình rập bên cạnh lò sưởi trong căn phòng học tuốt trên đỉnh tháp nồng nàn mùi nước hoa. Mụ chèn ngang vào bài giảng càng lúc càng kích động của giáo sư Trelawney bằng những câu hỏi hóc búa về khoa chiêm và khoa Bói hình bảy góc, khăng đòi giáo sư tiên đoán trước câu trả lời của học sinh, trước chúng trả lời, và yêu cầu giáo sư lướt biểu diễn kỹ năng của bà với câu pha lê, rồi đến mấy lá trà và m cục đá khắc cổ ngữ Rune.

Harry nghĩ chẳng mấy chốc mà giáo sư Trelawney có lẽ sẽ ngã đổ dưới áp lực căng thẳng này. Nhiều lần nó đi ngang qua giáo sư trong hành lang, (mà tự thân sự kiện này vốn hiếm khi xảy ra, vì trước đây giáo sư vẫn thường ở lại trong căn phòng tuốt trên đỉnh tháp của bà), nó thấy bà tự lẩm bẩm nói với chính mình một cách căng thẳng thốt, tay thì nắm chặt lại và rồi thì liếc nhìn qua vai một cách kinh hoàng và người của bà luôn luôn bốc ra mùi nồng nặc của một thứ rượu mạnh dùng để nấu ăn.

If he had not been so worried about the grid, he would have felt sorry for her but if one of them was to be ousted from a job, there could be only one choice for Harry as to who should remain.

Unfortunately, Harry could not see that Hagrid was putting up a better show than Trelawney.

Though he seemed to be following Hermione's advice and had shown him nothing more frightening than a pig, a creature indistinguishable from a Jack Russell terrier except for its red tail, since before Christmas, he had seemed to have lost his nerve. He was oddly distracted and jumpy in lessons, losing the thread of what he was saying while talking to the class, answering questions wrongly and frowning anxiously at Umbridge all the time. He was also more distant with Harry, Ron, and Hermione than he had ever been before, expressly forbidding them to visit him after dark.

Nếu như Harry không lo lắng quá nhiều về lão Hagrid, thì chắc là nó cảm thấy áy náy cho giáo sư Trelawney – nhưng nếu như phải chọn một trong hai người đó bị đuổi việc, Harry chỉ có thể có một lựa chọn về việc ai là người nên được giữ lại thôi.

Thiệt không may là Harry có thể thấy rằng lão Hagrid đã chẳng được được những buổi biểu diễn khám phá gì hơn giáo sư Trelawney.

Lão cũng có vẻ đã mất hết tinh thần mặc dù lão hình như đã nghe theo lời khuyên của Hermione, và từ đó có vẻ đến tận lễ Giáng Sinh lão đã không đưa ra dạy trong lớp một con thú đáng sợ hơn là con Cờ Rục – một sinh vật không khác mấy với một con cún săn Jack Russell, ngoại trừ mỗi chi là cái đuôi của nó có hình cái chĩa. Lão thường lơ đãng trí và bồn chồn trong lúc giảng bài, làm đứt ngang mạch chuyện đang nói với cả lớp, rồi trả lời trật lất các câu hỏi, và lúc nào lão cũng lo lắng liếc mắt về phía giáo sư Umbridge. Lão cũng ngày một xa cách với bọn Harry, Ron và Hermione, chỉ từng thấy, và lão kiên quyết cấm chú đến thăm lão sau khi trời tối.

If she catches yeh, it'll be all of our socks on the line," he told them flatly.

And with no desire to do anything that jeopardized his job further, they refrained from walking down to his hut the evenings.

It seemed to Harry that Umbridge was steadily depriving him of everything that made his life at Hogwarts worth living: visits to Hagrid's house, letters from Sirius, his Firebolt, and Quidditch. He took his revenge the only way he had: redoubling his efforts in the D.A.

Harry was pleased to see that all of them, even Zacharias Smith, had been inspired to work harder than ever by the news that ten more Death Eaters were now on the loose, but in nobody's eyes this improvement more pronounced than in Neville.

The news of his parents' attacker's capture had wrought a strange and

Lão thẳng thừng nói với tụi nó: "Nếu mà ta mà bắt được các cháu, thì tất cả chúng ta đều như đưa cổ vào mìn chém hết."

Và tụi nó cũng không hề mong muốn làm điều gì tác hại thêm nghề nghề của lão, nên cũng đành thôi đi xuýt xoa căn chòi của lão chơi vào những buổi tối.

Đối với Harry, nó cảm thấy như Umbridge đang tước đoạt của nó mọi thứ đã làm cho cuộc sống của nó ở trường Hogwarts đáng sống: các bữa tiệc, những cuộc viếng thăm ở căn chòi của lão Hagrid, nào là chuyện viết thư cho chú Sirius, cây chổi bay Tia Chớp và cả môn Quidditch. Nó trả đũa mụ bằng cách duy nhất mà nó có thể là nỗ lực gấp đôi trong các buổi họp của D.A.

Harry cảm thấy sung sướng nhận thấy tất cả thành viên, thậm chí cả Zacharia Smith, cũng đã gấp rút luyện chuyên cần hơn bao giờ hết khi có tin là mười Tử thần Thực tử đã đào thoát khỏi nhà ngục Azkaban nhưng không một đứa nào học hỏi tiến bộ rõ rệt hơn Neville.

Cái tin những kẻ tấn công cha nó đã trốn thoát gây nên một sự thất

an slightly alarming change in him. had not once mentioned his eting with Harry, Ron, and rmione on the closed ward in St. ngo's, and taking their lead from i, they had kept quiet about it too. r had he said anything on the oject of Bellatrix and her fellow urers' escape; in fact, he barely ke during D.A. meetings anymore, worked relentlessly on every new and countercurse Harry taught m,

his plump face screwed up in ncentration, apparently indifferent to ries or accidents, working harder n anyone else in the room. He was roving so fast it was quite erving and when Harry taught them Shield Charm, a means of lecting minor jinxes so that they ounded upon the attacker, only rmione mastered the charm faster n Neville.

n fact Harry would have given a at deal to be making as much gress at Occlumency as Neville was king during D.A. meetings. Harry's

đổi kỳ lạ và thậm chí là hơi đáng bên trong Neville. Nó không hề có r lần nào nhắc tới cuộc gặp gỡ Harry, Ron và Hermione ở khu căn r trong bệnh viện Thánh Mungo, trước mặt Neville, tụi Harry, Hermic và Ron cũng giữ im lặng về cuộc c thoát của Bellatrix và những đồng b của mụ ta. thật ra, Neville hầu n không nói năng gì nữa trong nhữ buổi họp D.A., mà chỉ cắm cúi luy tập đi luyện tập lại không ngừng n các lời nguyên và phản nguyên Harry dạy.

Gương mặt bụ bẫm của Neville đ đấm tập trung, nó hầu như hoàn tc bất chấp những thương tổn và tai r có thể xảy ra, và chỉ chăm chăm luy tập hăng say hơn bất kỳ ai trong l. Nó tiến bộ rất nhanh khiến ai cũng p lầy làm lạ, và khi Harry dạy tụi nó Bùa Chấn – một phương cách để p kháng lại những lời nguyên rửa vụn khiến chúng quay lại tấn công nhữ kẻ ra đòn – thì chỉ có mỗi Hermione quán triệt món bùa chú này nhanh h Neville.

Thực ra Harry sẵn sàng đánh đổi cái giá khổng lồ để có thể có được tiến bộ trong mấy buổi học Bé quan thuật tương tự như Neville đã l

sions with Snape, which had rted badly enough, were not roving; on the contrary, Harry felt was getting worse with every son.

Before he had started studying clumency, his scar had prickled occasionally, usually during the night, else following one of those strange shes of Voldemort's thoughts or ods that he experienced every now l then.

owadays, however, his scar hardly r stopped prickling, and he often lurches of annoyance or erfulness that were unrelated to at was happening to him at the time, ich were always accompanied by a ticularly painful twinge from his ir.

le had the horrible impression that was slowly turning into a kind of ial that was tuned in to tiny :tuations in Voldemort's mood, and was sure he could date this reased sensitivity firmly from his first

trong các buổi luyện tập của D Những bài học của Harry với t Snape, vốn đã tệ hại ngay từ lúc r khởi đầu, bây giờ càng không có th được chút xíu tiến bộ nào hết. Ngu lại, Harry cảm thấy càng ngày cã khốn khổ hơn với những bài học này

Trước khi nó bắt đầu học Bé qu Bí thuật, cái thẹo của nó thỉnh thoả mới nhức nhối, thường là vào k đêm, hoặc là vào những lúc nháng một cách kỳ lạ những suy tư và t trạng của Voldemort mà nó đư tham dự vào.

Nhưng mà dạo gần đây cái thẹo c Harry nhức nhối liên tục, hiếm có nào ngừng được cơn đau buốt, và cũng thường cảm thấy rợn lên nhữ cơn phiền muộn hoặc hưng ph thường chẳng liên quan gì đến nhữ chuyện đang diễn ra với nó vào lúc và những cơn cảm xúc rợn lên như thường đi kèm với một cơn đau đ đặc biệt phát ra từ cái thẹo.

Harry có một cảm giác hãi hùng nó đang từ từ biến thành một thứ ă ten cảm ứng, rung lên theo từng c động li ti trong tâm trạng Voldemort và nó biết chắc chắn rằng sự n cảm ngày càng gia tăng rõ rệt này

clumency lesson with Snape. What's more, he was now dreaming about walking down the corridor toward the entrance to the Department of Mysteries almost every night, dreams that always culminated in him standing dazedly in front of the plain black door.

Maybe it's a bit like an illness," said Hermione, looking concerned when Harry confided in her and Ron. "A fever for something. It has to get worse before it gets better."

It's lessons with Snape that are making it worse," said Harry flatly. "I'm getting sick of my scar hurting, and I'm getting bored walking down that corridor every night."

He rubbed his forehead angrily. "I don't wish the door would open, I'm sick of standing staring at it —"

That's not funny," said Hermione sharply.

Dumbledore doesn't want you to have dreams about that corridor at all,

bắt đầu kể từ bài học Bé quan Bí thì đầu tiên của nó với thầy Snape. Hôm thế nữa, bây giờ nó lại thường chỉ bao thấy mình đang đi xuống cái hành lang hướng về cửa vào Sở Bảo Mật gần như mỗi đêm, những giấc chiêm bao này luôn luôn chấm dứt ở cảnh đứng trước cánh cửa gỗ đen trần trụi với lòng đầy ham muốn.

Khi Harry thổ lộ chuyện này Hermione và Ron, Hermione tỏ ra lắng: "Có lẽ nó cũng giống một chút bệnh, một cơn sốt chẳng hạn. Thường thường phải trở bệnh nặng một chút rồi mới khỏi bệnh."

Harry nói huých toẹt: "Chính mấy bài học với thầy Snape làm nó tệ hơn. Mình hết chịu nổi chuyện cái thẹo mà cứ đau tấy lên rồi. Mình cũng chỉ nghĩ việc cứ đêm đêm lại đi xuống hành lang ấy rồi."

Nó tức giận chà xát vàng trán của mình. "Mình chỉ ước ao sao cho cửa ấy mở ra, mình đã phát ngán và đứng mà giương mắt ngó nó rồi."

Hermione đánh giọng nói nghiêm: "Chuyện này không đùa được đâu!"

"Thầy Dumbledore tuyệt nhiên không hề muốn bỏ mơ màng về

he wouldn't have asked Snape to teach you Occlumency. You're just going to have to work a bit harder in your lessons."

"I am working!" said Harry, nettled. "You try it sometime, Snape trying to get inside your head, it's not a bundle of nerves, you know!"

"Maybe . . ." said Ron slowly.

"Maybe what?" said Hermione rather sharply.

"Maybe it's not Harry's fault he can't control his mind," said Ron darkly.

"What do you mean?" said Hermione.

"Well, maybe Snape isn't really trying to help Harry . . ."

Harry and Hermione stared at him. Ron looked darkly and meaningfully from one to the other.

"Maybe," he said again in a lower voice, "he's actually trying to open Harry's mind a bit wider . . . make it easier for You-Know —"

hành lang ấy chút nào, nếu không thầy đã không nhờ thầy Snape truyền dạy cho bồ Bế quan Bí thuật. Bồ cần chịu khó học hành chuyên cần thêm một chút nữa."

Harry nổi sùng nói: "Thì mình đã chịu khó đây! Có dịp bồ cứ thử đi – thầy Snape cố tìm cách thâm nhập vào trong đầu bồ – bồ sẽ biết, đúng chẳng cười nổi đâu!"

Ron từ tốn nói: "Có lẽ..."

Hermione quạ quọ ngắt lời Ron: "Có lẽ cái gì?"

Ron rầu rĩ nói: "Có lẽ cái chuyện Harry không thể khép kín được tâm không phải là lỗi của Harry đâu."

Hermione hỏi: "Bồ định nói gì?"

"À, có thể là do thầy Snape khác thật sự muốn giúp Harry..."

Harry và Hermione cùng trợn mắt nhìn sững Ron. Ron nhìn từ đó này sang đũa kia một cách nghiêm trọng và đầy ý nghĩa.

Nó nói tiếp, giọng thấp hơn: "Eh đâu, ông ta lại chẳng đang cố tình mở cho tâm tư Harry rộng thêm nữa..."

Shut up, Ron,” said Hermione grily. “How many times have you expected Snape, and when have you er been right? Dumbledore trusts i, he works for the Order, that ought e enough.”

He used to be a Death Eater,” said n stubbornly. “And we’ve never seen of that he *really* swapped sides . . .”

Dumbledore trusts him,” Hermione eated. “And if we can’t trust mbledore, we can’t trust anyone.”

Vith so much to worry about and so ch to do — startling amounts of network that frequently kept the fifth rs working until past midnight, ret D.A. meetings, and regular sses with Snape — January med to be passing alarmingly fast.

efore Harry knew it, February had

để bề tiếp cận hơn cho Kẻ-mà cũng...”

Hermione giận dữ quát: “Im đi, R Bao nhiêu lần rồi bồ cứ nghi ngờ th Snape, mà có *bao giờ* bồ đúng đấ Thầy Dumbledore đã tin tưởng th Snape, thầy ấy lại làm việc cho H ngàn ấy là đủ để tin nhiệm rồi!”

Ron vẫn bướng bỉnh nói: “Ông từng là một Tử thần Thực tử. Và mình chưa bao giờ được nhìn th bằng chứng rằng ông ta đã *thực sự* tà quy chánh.”

Hermione lặp lại: “Thầy Dumbled tin tưởng thầy Snape. Mà nếu chúng không thể tin được thầy Dumbled thì chúng ta không thể tin ai đư nữa.”

Vì có quá nhiều thứ để lo và c nhiều việc để làm: một đồng to khú khiếp toàn bài tập về nhà đã khiến c đám học sinh năm thứ năm phải th học đến quá nửa đêm thường xuyên các cuộc họp bí mật của D.A. những buổi học thường xuyên với th Snape, khiến cho tháng Giêng dươ như trôi vèo qua bằng một tốc độ sợ.

Trước khi Harry kịp nhận ra, thá

ved, bringing with it wetter and
rmer weather and the prospect of
second Hogsmeade visit of the
r. Harry had had very little time to
re on conversations with Cho since
y had agreed to visit the village
ether, but suddenly found himself
ing a Valentine's Day spent entirely
er company.

On the morning of the fourteenth he
ssed particularly carefully. He and
n arrived at breakfast just in time for
arrival of the post owls. Hedwig
s not there — not that he had
ected her — but Hermione was
ging a letter from the beak of an
amiliar brown owl as they sat down.

And about time! If it hadn't come
ay . . .” she said eagerly, tearing
n the envelope and pulling out a
all piece of parchment. Her eyes
d from left to right as she read
ough the message and a grimly
ased expression spread across her
e.

Listen, Harry,” she said, looking up

Hai đã đến, đem theo một bầu khé
khí ẩm ướt hơn mà cũng ẩm áp h
cùng với cái viễn cảnh về chuyén
chơi lần thứ hai trong năm học ở lè
Hogsmeade. Harry chẳng còn n
thời gian để tâm tình với Cho kể từ
hai người hẹn hò nhau cùng đi cho
làng Hogsmeade, nhưng bỗng nh
Harry chợt vỡ lẽ ra là nó đang p
giáp mặt với một ngày lễ Tình Nh
mà nó sẽ phải cặp kè suốt ngày
mỗi một mình cô gái đó mà thôi.

Vào buổi sáng ngày mười b
Harry ăn mặc đặc biệt kỹ lưỡng. Nó
Ron cùng đi ăn sáng vừa đúng lúc b
bưu cú ào ào kéo đến. Hedwig khé
có trong đám đó – mà Harry khé
mong đợi gì con đấy – nhưng khi
đưa tụi nó vừa ngồi xuống
Hermione đang kéo mạnh một cái t
từ mỏ của một cú nâu xa lạ.

Hermione hăm hờ xé phong bì và
ra một tấm giấy da nhỏ. Mắt cô nà
đảo từ trái qua phải khi đọc lướt b
thư và trên nét mặt lan tỏa một vẻ
lòng rõ rệt. Hermione nói: “Và thiệt
đúng lúc! Chứ nếu mà thư không c
kịp ngày hôm nay thì...”

Rồi cô nàng ngược nhìn lên

him. “This is really important. . . . Do I think you could meet me in the Three Broomsticks around midday?”

Well . . . I dunno,” said Harry anxiously. “Cho might be expecting me to spend the whole day with her. We never said what we were going to do.”

Well, bring her along if you must,” said Hermione urgently. “But will you come?”

Well . . . all right, but why?”

I haven’t got time to tell you now, I’ve got to answer this quickly —”

And she hurried out of the Great Hall, the letter clutched in one hand and a piece of uneaten toast in the other.

“Are you coming?” Harry asked Ron, but he shook his head, looking glum.

I can’t come into Hogsmeade at all, Angelina wants a full day’s training. Cho’s going to help — we’re the best team I’ve ever seen. You should

người bạn: “Nghe đây, Harry. Có chuyện này rất quan trọng. Bờ có thể đến gặp mình ở quán Ba Cây Chổi khoảng giữa trưa không?”

Harry ngập ngừng nói: “Ờ... mình không biết. Cho có thể muốn mình chơi với bạn ấy trọn cả ngày hôm nay. Tại này cũng chưa hề bàn tính xem đi đâu.”

Hermione nói nhanh: “Thôi thì bờ cứ dắt theo bạn ấy nếu như không có cách nào khác nữa. Nhưng mà bờ có đến chứ?”

“Ờ... cũng được, nhưng mà tại sao?”

“Mình không có thì giờ để nói rõ ràng, bờ vào lúc này, mình phải trả lời bức thư này liền...”

Và cô nàng vội vã lao ra khỏi Phòng Sảnh đường, một tay nắm chặt lá thư và một tay kia vẫn còn cầm một miếng bánh mì nướng.

Harry hỏi Ron: “Bờ có đi cùng không?”. Nhưng Ron lắc đầu ra vẻ ừ ừ.

“Mình không thể đi chơi là được ở Hogsmeade được; chị Angelina muốn tập luyện cả ngày hôm nay. Chẳng lẽ nào làm gì khác hơn được; đội

y pretty with her hair tied back in a ponytail. Harry's feet seemed too big for his body as he walked toward her, and he was suddenly painfully aware of his arms and how stupid they looked swinging at his sides.

"Hi," said Cho slightly breathlessly.

"Hi," said Harry.

They stared at each other for a moment, then Harry said, "Well — er shall we go, then?"

"Oh — yes . . ."

They joined the queue of people being signed out by Filch, occasionally catching each other's eye and grinning shyly, but not talking to each other. Harry was relieved when they reached the fresh air, finding it easier to walk in silence than just stand there looking awkward.

It was a fresh, breezy sort of day and they passed the Quidditch stadium, Harry glimpsed Ron and Ginny

nàng vô cùng xinh xắn với mái tóc được cột sau ót kiểu đuôi ngựa, thả một chùm dài. Khi Harry bước về phía Cho, hai cẳng chân của nó bỗng ngắn to quá khổ so với thân hình; và bỗng hẫ hững nhận ra hai cánh tay mình ngừng ngoắc ngoắc đưa ở bên sườn một cách mới ngu ngốc lạ sao.

Cho nói lí nhí như hết hơi: "Chào."

Harry cũng nói: "Chào."

Hai đứa trăn trăn ngó nhau một lát rồi Harry nói: "Ờ... a... ờ... thôi, mình đi hả?"

"Ờ... dạ..."

Hai đứa bèn nối đuôi hàng người đang được thầy giám thị Filch đưa cho đi ra, đứa này thỉnh thoảng lại liếc mắt với đứa kia rồi ngượng ngùng cười gượng với nhau, nhưng không đứa nào nói chuyện với đứa nào. Harry thở phào nhẹ nhõm khi tại nó được ngoài trời thoáng đãng, và chợt thấy lạng lẽ bên nhau coi bộ dễ dãi hơn là cứ đứng trơ ra đó mà lúng túng về nhìn nhau.

Ngày hôm đó trời trong lành, mát mẻ, và lúc hai đứa nó băng qua sân tập Quidditch, Harry thoáng nhìn

grinning over the stands and felt a terrible pang that he was not up there with them. . . .

"You really miss it, don't you?" said Cho.

He looked around and saw her watching him.

"Yeah," sighed Harry. "I do."

"Remember the first time we played against each other?" she asked him.

"Yeah," said Harry, grinning. "You're not blocking me."

"And Wood told you not to be a gentleman and knock me off my broom when you had to," said Cho, smiling mischievously. "I heard he got taken on by Pride of Portree, is that right?"

"Nah, it was Puddlemere United, I remember him at the World Cup last year."

"Oh, I saw you there too, remember? We were on the same campsite. It was really good, wasn't it?"

thấy Ron và Ginny đang bay là đã k trên khán đài, nó bỗng thấy nhói ở kinh khủng, rằng nó đã không được trên đó mà luyện tập với tụi kia...

Cho nói: "Chắc là bạn nhớ lắm hả

Harry ngoảnh lại và thấy Cho đang quan sát nó.

Nó thở dài: "Ừ... mình nhớ là chứ."

Cho hỏi: "Bạn còn nhớ lần đầu tụi mình thi đấu với nhau không?"

Harry nghe rằng cười, nói: "Nhớ. Nhưng cứ truy cản mình hoài."

Cho mỉm cười, bồi hồi nhớ lại: "Anh Wood thì cứ biểu bạn đừng có h hoa phong nhã nữa, cứ hất mình khỏi cán chổi nếu cần phải làm vậy. Nghe nói ảnh đã được nhận vào Niềm Tự Hào của Portree rồi, đúng không?"

"Không, đội Liên Minh Puddlemere mình có gặp anh ấy hồi Cúp Thế Giới năm ngoái."

"Ừa, mình cũng gặp bạn ở đó, bạn nhớ không? Tụi mình cùng ở chung trong một khu cắm trại. Thiết là hả?"

The subject of the Quidditch World Cup carried them all the way down the road and out through the gates. Harry could hardly believe how easy it was to talk to her, no more difficult, in fact, than talking to Ron and Hermione, and he was just starting to feel confident and cheerful when a large gang of Slytherin girls passed them, including Pansy Parkinson.

“Potter and Chang!” screeched Pansy to a chorus of snide giggles. “Oh, Chang, I don’t think much of your taste. . . . At least Diggory was good-looking!”

They sped up, talking and shrieking in a pointed fashion with many exaggerated glances back at Harry and Cho, leaving an embarrassed silence in their wake. Harry could think of nothing else to say about Quidditch, and Cho, slightly flushed, was wincing her feet.

So . . . where d’you want to go?”

Đề tài Cúp Thế Giới Quidditch giúp hai đứa đi qua suôn sẻ dọc đường từ lối đi chính ra cổng và khỏi cổng trường. Harry không chuyện trò với Cho hóa ra lại dễ dàng như vậy, thật ra thì cũng dễ dàng chẳng kém gì chuyện trò với Ron và Hermione. Nhưng nó vừa mới có thấy tự tin và phấn khởi được chút thì một băng đông đúc những nữ sinh nhà Slytherin đi ngang qua hai đứa nó, trong đám đó có cả Pansy Parkinson.

Pansy ré lên trong tiếng cười khinh khích lộ lên đầy ác ý của đám nữ sinh: “Potter và Chang! Oái mèn ơi, Chang ơi, thật tình tao không chịu nổi thích của mày... Ít ra thì Diggory cũn còn được cái mã đẹp trai!”

Đám nữ sinh bước nhanh lên, cười, ó ré với kiểu châm chọc đánh cùng với nhiều cái nhìn trố trên cổ đáng ném ngược về phía Harry và Cho, để lại một sự im lặng bối rối trên những bước chân của hai đứa. Harry không thể nghĩ ra điều gì nữa để nói về Quidditch, và Cho, gương mặt hơi ửng hồng, thì chăm chú ngó xuống bước chân mình.

Khi hai đứa tụi nó đi vào là

Harry asked as they entered Hogsmeade.

The High Street was full of students gazing up and down, peering into the shop windows and messing about with their feet on the pavements.

“Oh . . . I don’t mind,” said Cho, shrugging. “Um . . . shall we just have a look in the shops or something?”

They wandered toward Dervish and Banges. A large poster had been stuck in the window and a few Hogsmeaders were looking at it. They moved aside when Harry and Cho approached and Harry found himself staring once more at the ten pictures of those who had escaped Death Eaters. The poster (“Ministry of Magic Order of the Ministry of Magic”) offered a thousand-Galleon reward to any witch or wizard with information leading to the recapture of any of the Death Eaters pictured.

“It’s funny, isn’t it,” said Cho in a low voice, also gazing up at the pictures of those who had escaped Death Eaters. “Remember when Sirius Black escaped, and there were dementors all over Hogsmeade

Hogsmeade, Harry hỏi: “VẬY... KẼM MUỐN ĐI ĐÂU?”

Con Đường Lớn đang đầy nhóc học sinh nhón nhíp đi đi lại lại, ngó nghiêng những cửa sổ trưng bày hàng mẫu của các tiệm phố và đứng cựa cựa cục lố nhố trên những vỉa hè.

Cho nhún vai nói: “Ồi... đâu cũng được. Ờ... hay là tội mình cứ đi cựa cựa phố hay gì đó.”

Hai đứa đi lang thang về phía tiệm Dervish & Banges. Một tấm áp phích lớn vừa được dán lên cửa sổ tiệm và một vài dân làng Hogsmeade đã dừng lại xem. Họ tránh ra một bên khi Harry và Cho đi đến gần và Harry nhìn lần nữa nhìn sững vào mười tấm hình của những tên Tử thần Thực tử vượt ngục. Tấm thông báo (“Thư lệnh của Bộ Pháp Thuật”) hứa tặng thưởng một ngàn Galleon cho bất kỳ pháp sư hay phù thủy nào cung cấp thông tin giúp cho việc bắt giam lại bất kỳ ai nào trong số bọn tội phạm có trên hình.

Cho cũng dăm dăm nhìn vào mười tấm hình của bọn Tử thần Thực tử, nói: “Thiệt là khôi hài hả? Mình nhớ hồi Sirius Black đào tẩu, khắp làng Hogsmeade chỗ nào cũng có bọn gi

king for him? And now ten Death Eaters are on the loose and there aren't dementors anywhere . . .”

Yeah,” said Harry, tearing his eyes away from Bellatrix Lestrange’s face to glance up and down the High Street. “ah, it is weird . . .”

He was not sorry that there were no dementors nearby, but now he came to think of it, their absence was highly significant.

They had not only let the Death Eaters escape, they were not bothering to look for them. . . . It looked as though they really were outside Ministry control now.

The ten escaped Death Eaters were ringing out of every shop window he passed as Cho passed. It started to rain as they passed Scrivenshaft’s; cold, heavy drops of water kept hitting Harry’s face and the back of his neck.

Um . . . d’you want to get a coffee?” said Cho tentatively, as the rain began

ngục lòng sục để săn tìm hắn. Vậy bây giờ có đến mười Tử thần Thực đang tung hoành tự do mà chẳng thấy một tên giám ngục nào hết...”

Harry dứt mắt ra khỏi gương mặt của Bellatrix Lestrange, đưa mắt nhìn lên ngó xuống Con Đường Lớn, rồi nói: “Ừ. Ừ há, kỳ lạ thật.”

Chẳng phải là Harry lấy làm tiếc về cái chuyện không có tên giám ngục nào quanh quần đầu đây, nhưng bây giờ, khi nghĩ đến chuyện này, thì mới thấy sự vắng mặt của bọn giám ngục quả thật đáng chú ý hết sức.

Chúng không những đã để cho bọn Tử thần Thực tử trốn thoát, mà chúng cũng chẳng màng tới chuyện truy lùng bọn này... Có vẻ như lúc này bọn giám ngục đã thật sự thoát khỏi kiểm soát của Bộ Pháp Thuật.

Mười tên Tử thần Thực tử vuột khỏi ngục giương mắt ra ngó ra từ mọi cửa tiệm mà Harry và Cho đi ngang qua. Khi hai đứa nó đi ngang qua tiệm Scrivenshaft’s thì trời bắt đầu mưa những giọt nước mưa lạnh ngắt nặng nề cứ liên tục tạt vào mặt và gáy Harry.

Lúc mưa bắt đầu rơi nặng hạt hơn, Cho ngập ngừng nói: “Ồ... bạn

all more heavily.

Yeah, all right,” said Harry, looking around. “Where — ?”

Oh, there’s a really nice place just here, haven’t you ever been to the Pudding Shop?” she said brightly.

And she led him up a side road and to a small tea shop that Harry had never noticed before. It was a cramped, steamy little place where everything seemed to have been decorated with frills or bows. Harry was reminded unpleasantly of Umbridge’s office.

Cute, isn’t it?” said Cho happily.

Er . . . yeah,” said Harry untruthfully.

Look, she’s decorated it for Valentine’s Day!” said Cho, indicating a number of golden cherubs that were hovering over each of the small, circular tables, occasionally throwing out confetti over the occupants.

Aaah . . .”

They sat down at the last remaining table, which was situated in the steamy

muốn uống một cốc cà phê không?”

Harry nhìn quanh quất, nói: “Ừ, phải đấy. Ở đâu vậy...?”

Cho mừng rỡ nói: “Ôi, ở gần đây một chỗ dễ thương lắm; bạn đã bao giờ đến quán của Bà Puddifoot chưa?”

Và Cho bèn dẫn Harry đi tới một cửa hàng đường ngang, vào một quán trà nhỏ mà trước đây Harry chưa bao giờ đến. Chỗ đó chật chội, nhỏ xíu và ấm áp, mọi thứ trong đó đều có vẻ được trang điểm bằng ren rua nơi nơi khiến Harry nhớ lại một cách khó chịu cái văn phòng của bà Umbridge.

Vậy mà Cho vui vẻ nói: “Dễ thương quá phải không?”

Harry đành ậm ừ không thành tiếng: “Ờ... há.”

Cho chỉ mấy thiên thần tình ái và chú chim đang bay lượn lơ lửng trên mấy bàn tròn nhỏ, thỉnh thoảng lại vung giấy hoa rải lên đầu những người khách đang ngồi ở mấy cái bàn đó nói: “Nhìn kìa, bà ấy trang hoàng cho ngày Lễ Tình Yêu đấy!”

"Á à..."

Hai đứa ngồi xuống cái bàn cuối cùng còn trống đặt cạnh một khu

dow. Roger Davies, the Ravenclaw Quidditch Captain, was sitting about a foot and a half away with a pretty blonde girl. They were holding hands. The sight made Harry feel uncomfortable, particularly when, walking around the tea shop, he saw that it was full of nothing but couples, most of them holding hands. Perhaps Cho would expect him to hold *her* hand.

“What can I get you, m’dears?” said Madame Puddifoot, a very stout woman with a shiny black bun, squeezing between their table and Roger Davies’s with great difficulty.

“Two coffees, please,” said Cho.

In the time it took for their coffees to arrive, Roger Davies and his girlfriend started kissing over their sugar bowl. Harry wished they wouldn’t; he felt that Davies was setting a standard with which Cho would soon expect him to compete.

He felt his face growing hot and tried looking out of the window, but it was so

cửa sổ rất ướt át. Cách đó non nửa thước, anh chàng đội trưởng của Quidditch nhà Ravenclaw là Roger Davies đang ngồi cùng với một cô gái tóc vàng xinh xắn. Hai người ấy đang cầm tay nhau. Cảnh tượng này khiến cho Harry không được thoải mái lắm, đặc biệt là khi nhìn quanh quán trà, thấy trong quán không có ai khác ngoài các cặp, cặp nào cũng đang cầm tay nhau. Nó đồ chùng có lẽ Cho cũng mong nó cầm tay *cô nàng*.

Bà Puddifoot, một người đàn bà mập mạp tóc đen óng ả và to béo cỡ nào bà phải thót người lại một cách khó khăn mới lách qua được khoảng trống giữa cái bàn của Roger Davies và cái bàn của Cho với Harry. Bà nói: “M con muốn uống gì?”

Cho nói: “Cho tụi con hai ly cà phê”

Trong lúc cà phê của tụi nó chưa bưng ra, thì Roger và cô bạn gái của anh ta đã bắt đầu hôn má nhau trên cái hũ đường để trên bàn. Harry ước gì hai anh chị chàng ấy đừng làm như vậy; nó cảm thấy Davies đang bày ra một mẫu mực mà rồi Cho cũng mong nó ganh đua.

Harry cảm thấy mặt mày nóng lên nên nó cố gắng ngó mông lung ra ngoài

amed up he could not see the street side.

o postpone the moment when he l to look at Cho he stared up at the ling as though examining the ntwor and received a handful of ifetti in the face from their hovering rub.

After a few more painful minutes o mentioned Umbridge; Harry zed on the subject with relief and y passed a few happy moments using her, but the subject had eady been so thoroughly canvassed ing D.A. meetings it did not last very g. Silence fell again. Harry was very isconscious of the slurping noises ning from the table next door and it wildly around for something else ay.

Er . . . listen, d'you want to come n me to the Three Broomsticks at chtime? I'm meeting Hermione anger there."

Cho raised her eyebrows.

cửa sổ, nhưng khung cửa sổ ướt mờ mịt đến nỗi nó không thể nhìn th gì hết ở ngoài đường.

Để trì hoãn cái thời điểm mà nó p nhìn vào mắt Cho, Harry đưa mắt n lên trần nhà như thể nghiên cứu l sơn trần bên ấy, hậu quả là nó lãnh một nắm bông giấy của vị thiên th bay đang lơ lửng bên trên đầu của nó tung ra.

Sau mấy phút im lặng chán ng Cho bắt đầu nhắc đến bà Umbrid Harry mừng rỡ chụp lấy đề tài này giải tỏa căng thẳng, và hai đứa tụi trải qua được một lúc vui vẻ tha hồ k riều rửa xả bà ta. Nhưng đề tài này v đã được mổ xẻ quá ư thấu đáo tr suốt những buổi họp của của D.A. r cũng chẳng còn gì để nói thêm đư lâu. Hai đứa nó lại rơi vào im lặ Harry nghe thấy rất rõ tiếng chun c phát ra từ cái bàn lóng giềng và nó hoảng dáo dác ngó quanh kiếm một tài khác để mà nói.

"Ồ... nghe nè, bạn có muốn đi mình tới tiệm Ba Cây Chổi vào giờ trưa không? Mình hẹn gặp Hermic Granger ở đó.

Cho nhướn đôi chân mày lên:

You're meeting Hermione Granger today?"

Yeah. Well, she asked me to, so I thought I would. D'you want to come with me? She said it wouldn't matter if I did."

Oh . . . well . . . that was nice of her."

But Cho did not sound as though she thought it was nice at all; on the contrary, her tone was cold and all of a sudden she looked rather forbidding.

A few more minutes passed in total silence, Harry drinking his coffee so fast that he would soon need a fresh cup. Next door, Roger Davies and his friend seemed glued together by the neck.

Cho's hand was lying on the table beside her coffee, and Harry was feeling a mounting pressure to take hold of it. *Just do it*, he told himself, as a fount of mingled panic and excitement surged up inside his chest. *Just reach out and grab it. . . .* Amazing how much more difficult it was to extend his arm twelve inches and

"Bạn hẹn gặp Hermione Granger Ngày hôm nay à?"

"Ừ. Thì... bạn ấy rủ mình, mình nghĩ mình sẽ đến. Bạn có muốn đi với mình không? Hermione nói có thêm bạn cũng không sao hết."

"Chà... hay... bạn ấy tử tế quá nhỉ."

Nhưng giọng của Cho nghe chẳng có vẻ gì là cô nàng tin rằng chuyện tử tế cả; mà ngược lại, giọng Cho lạnh lùng, và bỗng nhiên gương mặt xanh xán của Cho trông hết sức thảm hại.

Thêm vài phút nữa trôi qua trong lặng hoàn toàn, Harry uống ly cà phê của nó nhanh đến nỗi nó sắp phải bổ thêm một ly nữa. Trong khi đó ở bên cạnh, Roger Davies và cô bạn của anh chàng trông như bị dính vào nhau.

Bàn tay của Cho đặt trên bàn, bên cạnh ly cà phê, và Harry đang cảm thấy một sức ép càng lúc càng tăng, nó phải cầm lấy bàn tay đó. *Cứ làm đi*. Nó tự nhủ, khi một đợt sóng hồi hộp lẫn hoảng hốt trào dâng bên trong lồng ngực. *Chỉ cần đưa tay ra và nắm lấy*. Thiệt lạnh lùng hết sức, cái chuyện nhấc bàn tay tới trước ba tấc để chạm vào

ch her hand than to snatch a
eding Snitch from midair . . .

but just as he moved his hand
ward, Cho took hers off the table.
e was now watching Roger Davies
sing his girlfriend with a mildly
rested expression.

He asked me out, you know,” she
d in a quiet voice. “A couple of
eks ago. Roger. I turned him down,
ugh.”

Harry, who had grabbed the sugar
vl to excuse his sudden lunging
vement across the table, could not
ik why she was telling him this. If
e wished she were sitting at the
le next door being heartily kissed by
ger Davies, why had she agreed to
ne out with him?

le said nothing. Their cherub threw
other handful of confetti over them;
ne of it landed in the last cold dregs
coffee Harry had been about to
ik.

I came in here with Cedric last
ar,” said Cho.

bàn tay cô gái sao mà khó khăn v
lần hơn chụp bắt một trái banh Sni
đang bay vun vút giữa không trung..

Nhưng nó vừa mới nhích bàn tay
trước thì Cho rút phất tay cô nàng
khỏi mặt bàn. Lúc này Cho đang ng
Roger Davies hôn cô bạn gái của e
ta với một vẻ mặt thích thú nhẹ nhàn

Cho nói khá lặng lẽ: “Bạn biết khô
anh ấy đã mời mình đi chơi. Cách c
hai tuần. Anh Roger ấy mà. Nhưng
mình đã từ chối.”

Harry đã phải vớ lấy hũ đường
làm cái cớ cho bàn tay đưa ra n
chừng đỡ tẽn tò; nó không thể nghĩ
tại sao cô nàng này lại nói với m
chuyện đó. nếu Cho ao ước được n
ở cái bàn bên cạnh và được Ro
Davies âu yếm hôn lên má, thì mắc
gì mà cô nàng lại chịu đi chơi với
chứ?

Harry bèn làm thính. Vị thiên th
tình ái của hai đứa nó lại vung rải
đầu tụi nó một nắm hoa giấy nữa. M
số hoa giấy li ti rớt cả vào đáy ly
phê đã nguội ngắt mà Harry vừa t
uống nốt.

Cho lại nói: “Mình đã từng đến c
với Cedric hồi năm ngoái.”

in the second or so it took for him to
e in what she had said, Harry's
ides had become glacial. He could
believe she wanted to talk about
Cedric now, while kissing couples
rounded them and a cherub floated
over their heads.

Cho's voice was rather higher when
she spoke again.

I've been meaning to ask you for
ages. . . . Did Cedric — did he m-m-
ention me at all before he died?"

This was the very last subject on
which Harry wanted to discuss, and
instead of all with Cho.

Well — no —" he said quietly.
Here — there wasn't time for him to
say anything. Erm . . . so . . . d'you . . .
do you get to see a lot of Quidditch in
the holidays? You support the
Tornados, right?"

His voice sounded falsely bright and
cheerful. To his horror, he saw that her
eyes were swimming with tears again,
just as they had been after the last
meeting before Christmas.

Harry mất vài giây để nuốt trôi
điều Cho vừa nói, ruột gan nó trở
lạnh ngắt. Nó không thể nào tin được
rằng Cho lại muốn nói chuyện
Cedric vào lúc này, trong khi nhũ
cặp khác ở chung quanh tụi nó n
tay, áp má nhau, còn các thiên th
tình ái vẫn bay lơ lửng trên đầu.

Giọng của Cho hơi cao lên một c
khi cô nàng nói tiếp:

"Mình đã có ý định hỏi bạn điều n
từ lâu rồi... Anh Cedric... anh ấy
nhắc gì tới mình trước khi c
không?"

Đây là cái đề tài mà Harry chỉ mu
thảo luận khi không còn gì để nói
trên cõi đời này, lại càng không mu
thảo luận với Cho.

Nó lặng lẽ nói: "À... không... kh
còn kịp cho anh ấy nói gì cả. Ở... n
ra... bạn... bạn chắc là đã coi nh
trận Quidditch trong kỳ nghỉ lễ rồi p
không? Bạn ủng hộ đội Tornados hả

Harry giả giọng vui vẻ hăng hái n
xạo hết sức. Và nó kinh hoàng n
thấy đôi mắt của Cho ràn rụa nu
mắt, y như khi tụi nó giáp mặt nh

Look,” he said desperately, leaning so that nobody else could overhear, “I don’t want to talk about Cedric right now. . . . Let’s talk about something else . . .”

But this, apparently, was quite the wrong thing to say.

I thought,” she said, tears spattering down onto the table. “I thought *you’d* understand! I *need* to talk about it! I don’t think you *need* to talk about it *too*! I mean, you saw it happen, didn’t you?”

Everything was going nightmarishly wrong; Roger Davies’ girlfriend had managed to unglue herself to look around at Cho and be crying.

Well — I have talked about it,” Harry said in a whisper, “to Ron and Hermione, but —”

Oh, you’ll talk to Hermione Granger!” she said shrilly.

Her face now shining with tears, and

trong buổi họp D.A. cuối cùng trước Giáng Sinh.

Harry khẩn thiết nói, hơi chồm sát Cho để cho không ai khác nghe được. “Cho à, tụi mình đừng nói chuyện về Cedric lúc này... tụi mình nói chuyện khác đi...”

Nhưng dường như điều đó cũng là một sai lầm nốt.

Nước mắt Cho rơi lã chã xuống bàn khi cô nàng nói: “Mình tưởng mình tưởng *bạn* là người biết thông cảm! Mình *cần* nói về chuyện đó! Chắc chắn là bạn cũng cần nói chuyện đó nữa! Mình muốn nói là bạn đã nhìn thấy chuyện đó xảy ra, đúng không?”

Mọi thứ bỗng hóa ra tệ hại như cơn ác mộng. Cô bạn gái của Roger Davies đã gỡ má mình ra khỏi Davies để ngoảnh lại nhìn Cho khóc lóc.

Harry thì thào: “À... mình đã nói chuyện đó với Hermione và Ron nhưng...”

Cho bật la lên giọng the thé như một cơn ác mộng: “À ra vậy... bạn sẽ nói chuyện đó với Hermione Granger!”

Gương mặt cô nàng giờ đây t

Several more kissing couples broke apart to stare.

"But you won't talk to me! Perhaps it would be best if we just . . . just parted and you went and met up with someone like Hermione G-Granger, like you obviously want to!"

Harry stared at her, utterly bewildered, as she seized a frilly napkin and dabbed at her shining face with it.

"Cho?" he said weakly.

Wishing Roger would seize his friend and start kissing her again to stop her goggling at him and Cho.

"Go on, leave!" she said, now crying with the napkin. "I don't know why you invited me out in the first place if you're going to make arrangements to meet other girls right after me. . . . How many are you meeting after Hermione?"

"It's not like that!" said Harry.

He was so relieved at finally understanding what she was annoyed

lem nước mắt, và nhiều cặp khác cũng đã ngừng rù rì để chăm chú ngó tụi

"Chứ bạn không thèm nói chuyện với tôi! Có... có lẽ tốt nhất là chúng ta... trả... trả tiền rồi bạn lại đi mà gặp Hermione G... Granger, rõ ràng bạn muốn như vậy mà!"

Harry tròn tròn mắt ngó sửng C hoàng mang hết chỗ nói, trong khi nàng vớ lấy một tấm khăn ăn viền rua, dùng nó để chậm gương mặt lánh nước mắt của mình.

Harry yếu ớt nói: "Cho à?"

Nó cầu mong sao cho Roger Dav om lấy cô bạn gái của anh ta mà tục hôn lên má cô nàng, để cho nàng thôi giương mắt ếch ra mà r nó với Cho như thế.

Lúc này Cho đã chuyển sang kh với tấm khăn ăn. Cô nàng nói: "Cứ đi! Tôi không hiểu tại sao ngay từ bây giờ bạn lại rủ tôi đi chơi, nếu như bạn cứ lại hẹn hò với những cô gái khác theo sau tôi... Sau Hermione bạn có hẹn gặp cô nào nữa?"

Harry nói: "Không phải vậy đâu."

Harry bật cười nhẹ nhõm vì rốt cuộc đã hiểu ra cái nguyên nhân khiến c

out that he laughed, which he realized a split second too late was a mistake.

Cho sprang to her feet. The whole room was quiet, and everybody was watching them now.

"I'll see you around, Harry," she said automatically, and hiccuping slightly she rushed to the door, wrenched it open, and hurried off into the pouring rain.

"Cho!"

Harry called after her, but the door had already swung shut behind her with a tuneful tinkle.

There was total silence within the tea shop. Every eye was upon Harry. He saw a Galleon down onto the table, took pink confetti out of his eyes, and bowed Cho out of the door.

It was raining hard now, and she was nowhere to be seen. He simply did not understand what had happened; half an hour ago they had been getting along fine.

Cho giận hờn, nhưng chỉ nửa giây sau ngay sau đó nó nhận ra một cái muộn màng rằng tiếng cười của nó cũng là một sai lầm.

Cho đứng bật dậy. Cả tiệm trà chìm im phăng phắc và bây giờ thì mọi người đều chăm chú nhìn hai đứa nó.

Cho hơi bị nấc cục, đột ngột nói "Harry, tôi sẽ gặp lại bạn sau.". Rồi cô nàng đi như lao ra cửa, vịn má vào cánh cửa cho nó mở tung ra, rồi vội vã bước mình ra ngoài trời đang mưa nặng trút nước.

"Cho!"

Harry gọi theo, nhưng cánh cửa đóng lại sau lưng cô nàng, gây ra một tiếng kêu leng keng êm ái.

Bên trong tiệm trà lúc này hoàn toàn im lặng, mọi con mắt đều hướng về Harry. Nó bèn liệng một đồng Galleon xuống mặt bàn, phỉu mấy cái hoa giấy li ti khỏi mắt mũi, rồi theo gương Cho bỏ đi ra khỏi tiệm.

Trời lúc này đang mưa rất to, chẳng thấy Cho đâu hết. Harry đã giận là không thể hiểu được chuyện đã xảy ra. Mới nửa giờ trước hai đứa tụi nó còn thuận hòa vui vẻ biết bao!

Women!” he muttered angrily.

Shaking down the rain-washed wet with his hands in his pockets. What did she want to talk about Cedric for anyway? Why does she always want to drag up a subject that makes her act like a human sieve?”

He turned right and broke into a dashy run, and within minutes he was running into the doorway of the Three Broomsticks. He knew he was too early to meet Hermione, but he thought it likely there would be someone in here with whom he could spend the evening time. He shook his wet hair out of his eyes and looked around. Hermione was sitting alone in a corner, looking morose.

“Hi, Hagrid!” he said, when he had squeezed through the crammed tables and pulled up a chair beside him.

Hagrid jumped and looked down at Harry as though he barely recognized him. Harry saw that he had two fresh scars on his face and several new freckles.

Nó đành lẩm bẩm tức tối: “Đàn bà

Rồi nó đút hai tay vào túi quần, bồm lội xuống con đường trắng ướt nước mưa, nghĩ tiếp: “Mà Cho muốn nói chuyện về Cedric để làm gì chứ? Tại sao Cho cứ luôn luôn lôi cái chuyện làm cho cô ta xì nước như một cái ống bơm nước kia chứ?”

Nó quẹo phải rồi bắt đầu chạy ào làm nước bắn tung tóe, chỉ vài phút sau là nó đã quẹo vào lối quán Ba Chổi. Nó biết là hãy còn quá sớm với giờ hẹn gặp Hermione, nhưng vẫn mong, biết đâu có thể gặp ai đó trong quán để tiêu sài cái khoảng thời gian giữa hai cuộc hẹn hò này. Nó mái tóc ướt mem ra cho khỏi vướng tầm mắt rồi nhìn quanh quất. Lão Hagrid đang ngồi một mình ở góc tiệp bộ dạng hết sức rầu rĩ ủ ê.

Harry chen lách qua đám bàn gỗ đông đúc người, đến bên bàn Hagrid, kéo một cái ghế đến ngồi cạnh và nói: “Chào, Bác Hagrid!”

Lão Hagrid đứng bật dậy và rùng xuống Harry như thể không nhận ra vậy. Harry nhận thấy lão có thêm vết cắt mới trên mặt và nhiều vết bầm mới nữa.

Oh, it's you, Harry," said Hagrid. "You all right?"

Yeah, I'm fine," lied Harry; in fact, next to this battered and mournful-looking Hagrid, he felt he did not have much to complain about. "Er — are you all right?"

"Me?" said Hagrid. "Oh yeah, I'm grand, Harry, grand . . ."

He gazed into the depths of his silver tankard, which was the size of a large bucket, and sighed. Harry did not know what to say to him. They sat side by side in silence for a moment. Then Hagrid said abruptly, "In the next boat, you an' me, aren' we, Harry?"

"Er —" said Harry.

Yeah . . . I've said it before. . . . Both of us orphans, like," said Hagrid, nodding emphatically. "An' both orphans. Yeah . . . both orphans."

He took a great swig from his tankard.

"Makes a difference, havin' a decent family," he said. "Me dad was decent.

Lão Hagrid nói: "À, cháu đó Harry? Cháu khỏe không?"

"Dạ, cháu khỏe." Harry nói dối. Thực ra, so với lão Hagrid te tua sứt mẻ, thì nó thấy mình chẳng có gì đáng chê mà phàn nàn cả lắm hết. Nó nói: "Còn bác, bác có khỏe không?"

Lão Hagrid hỏi lại: "Bác hả? Ờ, khỏe chứ? Bác khỏe lắm, Harry à, bác khỏe lắm..."

Lão dăm dăm nhìn vào đáy vại bằng thiếc to đùng như cái xô nước rồi thở dài. Harry không biết nói gì với lão. Hai người lặng lẽ ngồi bên cạnh nhau một lát. Rồi lão Hagrid chợt nói: "Tụi mình đồng hội đồng thuyền hả? Đúng hông, Harry?"

Harry ngỡ ngàng: "Ờ..."

Lão Hagrid gật gù với vẻ thông cảm: "Đúng vậy... trước đây bác đã từng nói vậy... cả hai bác cháu mình đều là con ngoài rìa, gần như vậy, và cùng mồ côi. Ừ... cùng mồ côi."

Lão ực một hớp to trong cái vại của mình.

Lão nói tiếp: "Có gia đình tử tế cũng có khác. Ba của bác là người tử tế.

your mum an' dad were decent. If y'd lived, life woulda bin diff'rent, yeh?"

Yeah . . . I s'pose," said Harry cautiously.

Hagrid seemed to be in a very strange mood.

"Family," said Hagrid gloomily. "Whatever yeh say, blood's important . . ."

And he wiped a trickle of it out of his eye.

"Hagrid," said Harry, unable to stop himself, "where are you getting all these injuries?"

"Eh?" said Hagrid, looking startled. "What injuries?"

"All those!" said Harry, pointing at Hagrid's face.

"Oh . . . tha's jus' normal bumps an' bruises, Harry," said Hagrid dismissively. "I got a rough job."

He drained his tankard, set it back on the table, and got to his feet.

"I'll be seein' yeh, Harry. . . . Take

ba của cháu và má của cháu cũng người tử tế. Nếu họ đều còn sống cuộc đời đã khác đi biết chừng nào phải không cháu?"

Harry thận trọng đáp: "Dạ... cháu là vậy."

Lão Hagrid dường như đang có tâm trạng rất kỳ lạ.

Lão buồn bã nói: "Gia đình. Bất kể nói gì đi nữa, máu mủ vẫn là quan trọng..."

Và lão chùi giọt máu đọng nơi khóe mắt.

Harry không thể nào ngăn mình được, bật ra câu hỏi: "Bác Hagrid bác bị mấy vết thương đó ở đâu vậy?"

Lão Hagrid có vẻ giật mình: "Hết vết thương nào?"

Harry chỉ lên mặt lão Hagrid, rồi nói: "Tất cả những vết thương đó!"

Lão Hagrid thô bạo gạt phắt: "Oái... mấy thứ đó chỉ là u đầu trầy thôi mà... công việc của bác khó khăn lắm."

Lão nốc cạn vại bia, đặt trả lại nó trên bàn, rồi đứng dậy nói:

"Bác sẽ gặp lại cháu sau nghe"

... now . . .”

and he lumbered out of the pub looking wretched and then appeared into the torrential rain. Harry watched him go, feeling miserable. Hagrid was unhappy and he was hiding something, but he seemed determined not to accept help. What was going on? But before Harry could think about the matter any further, he heard a voice calling his name.

“Harry! Harry, over here!”

Hermione was waving at him from the other side of the room. He got up and made his way toward her through the crowded pub. He was still a few metres away when he realized that Hermione was not alone; she was sitting at a table with the unlikeliest pair of drinking mates he could ever have imagined: Luna Lovegood and none other than Rita Skeeter, ex-journalist of the *Daily Prophet* and one of Hermione’s least favorite people in the world.

“You’re early!” said Hermione, waving along to give him room to sit

cháu cẩn thận nhé...”

Xong lão Hagrid đi ra khỏi quán rượu đáng điệu hết sức thảm hại, rồi biến mất trong màn mưa xối xả. Harry nhìn theo lão Hagrid, cảm thấy thương tâm vô cùng. Lão Hagrid đang đau khổ đang giấu diếm điều gì đó, nhưng dường như lão cương quyết không chịu chấp nhận sự giúp đỡ nào cả. Không biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng Harry chưa kịp có đủ thì giờ suy nghĩ sâu xa hơn về vấn đề này thì nó đã nghe tiếng ai gọi tên mình.

“Harry! Harry! Ở đây nè!”

Hermione đang vẫy tay gọi nó phía bên kia của quán rượu. Nó đứng dậy, rẽ đường đi qua cái quán đông đúc người để đến bên cô bạn. Khi cách Hermione vài ba cái bàn, nó bỗng nhận ra Hermione không ngồi một mình; cô nàng đang ngồi chung bàn với hai người bạn nhậu mà Harry không đời nào có thể tưởng tượng được: Luna Lovegood và, còn ai khác được: Rita Skeeter, cựu phóng viên của tờ *Nhật Báo Tiên Tri* và là một trong những người mà Hermione ghét nhất trên cõi đời này.

Hermione nhích ghế ra để nhường chỗ cho Harry ngồi xuống. Cô nàng r

vn. "I thought you were with Cho, I sn't expecting you for another hour east!"

Cho?" said Rita at once, twisting und in her seat to stare avidly at rry. "A *girl*?"

She snatched up her crocodile-skin rdbag and groped within it.

It's none of *your* business if Harry's en with a hundred girls," Hermione l Rita coolly. "So you can put that ay right now."

Rita had been on the point of rdrawing an acid-green quill from r bag. Looking as though she had en forced to swallow Stinksap, she ipped her bag shut again.

What are you up to?" Harry asked, ing down and staring from Rita to ra to Hermione.

Little Miss Perfect was just about to me when you arrived," said Rita, ing a large slurp of her drink.

"Bồ đến hơi sớm! Mình cứ tưởng bỏ chơi với Cho, mình thiệt tình cứ chờ ít nhất một tiếng đồng hồ nữa bồ r hông tới đây được."

Rita xoay người trên cái ghế, qu sang nhìn Harry chòng chọc và ngay: "Cho nào? *Một cô gái hả?*"

Cô ta giờ tay chụp ngay cái túi xách tay bằng da cá sấu của mình và th tay vào trong lục lọi.

Hermione lạnh lùng nói với R "Nếu Harry có đi chơi với hàng trăm gái thì cũng *không mắc mớ gì đến hết*. Cho nên cô có thể dẹp ngay m thứ đồ nghề đó đi."

Rita lúc này đang rút ra một cây r lông ngỗng màu xanh axit từ trong túi xách tay của cô ta. Trông như r vừa mới bị cưỡng ép nuốt chửng r liệu Nhựa Thối, cô ta đóng sập cái xách của mình lại.

Harry ngồi xuống, chăm chú nhìn Luna đến Rita rồi lại đến Hermione. hỏi: "Mấy người đang âm mưu trò vậy?"

Rita xì sụp hóp một ngụm nước l nói: "Cô Nương Bé Bông Tuyệt r này vừa định nói cho tôi biết chủ nào cậu đến."

I suppose I'm allowed to *talk* to him, I?" she shot at Hermione.

Yes, I suppose you are," said Hermione coldly.

Unemployment did not suit Rita. The r that had once been set in borate curls now hung lank and rempt around her face. The scarlet nt on her two-inch talons was pped and there were a couple of ie jewels missing from her winged sses.

She took another great gulp of her ik and said out of the corner of her uth, "Pretty girl, is she, Harry?"

One more word about Harry's love and the deal's off and that's a mise," said Hermione irritably.

What deal?" said Rita, wiping her uth on the back of her hand. "You ren't mentioned a deal yet, Miss ssy, you just told me to turn up. Oh, e of these days . . ."

She took a deep shuddering breath.

Yes, yes, one of these days you'll te more horrible stories about Harry

Cô ta quay qua Hermione, giơ danh đá: "Tôi đề rằng tôi được ph nói với cậu ấy chứ?"

Hermione vẫn lạnh lùng: "Được, nghĩ là cô được phép."

Coi bộ cái sự thất nghiệp khố thích hợp với Rita cho lắm. Mái một thời được uốn lọn và bới chải tỉ giờ đây thẳng đơ và rối bời rủ xuố quanh gương mặt cô ta. Màu sơn thắm trên mấy móng tay dài ba ph của cô ta đã rớt mất đôi ba viên ng giả.

Cô hớp thêm một nước bọt và lén nho nhỏ với Harry: "Cô gái x chứ hả, Harry?"

Hermione tức giận nói: "Nói th một tiếng nào nữa về chuyện ái t của Harry thì kể như giao kèo ch dứt, đã hứa rồi đấy."

Rita đưa mu bàn tay lên chùi miệ nói: "Giao kèo nào cơ? Chúng ta c chưa nói tới giao kèo nào cả mà, th cô nương Khó Tính, cô chỉ mời tôi đ Ôi, rồi sẽ có ngày..."

Cô ta rùng mình hít sâu một hơi.

Hermione vẫn thản nhiên nói: "Đú đúng vậy, rồi sẽ có ngày cô viết đư

l me,” said Hermione indifferently. “And someone who cares, why don’t you help me?”

They’ve run plenty of horrible pranks about Harry this year without your help,” said Rita, shooting a sideways look at him over the top of her glasses. “How has that made you feel, Harry? Betrayed? Distraught? Misunderstood?”

“He feels angry, of course,” said Hermione in a hard, clear voice. “Because he’s told the Minister of Magic the truth and the Minister’s too stupid of an idiot to believe him.”

“So you actually stick to it, do you, He-Who-Must-Not-Be-Named’s lack?” said Rita, lowering her glasses and subjecting Harry to a piercing stare. Her finger strayed longingly to the strap of the crocodile bag.

“You stand by all this garbage that Dumbledore’s been telling everybody

thêm nhiều câu chuyện khủng khiếp về Harry và tôi. Kiểm thử xem còn ai quan tâm tới những chuyện đó nào, đúng không?”

Rita phóng một cái nhìn qua vai cô gái ly nước của mình, sang Harry đang ngồi ở bên cạnh, rồi nhỏ giọng sussurro nói: “Người ta đã đăng rất nhiều chuyện khủng khiếp về Harry trong năm nay mà đâu cần có tôi góp sức vào. Chuyện đó khiến cậu cảm thấy thế nào hả, Harry? Bị phản bội? Phát khùng? Hay bị hiểu lầm?”

Hermione nói, giọng cứng cõi rằng: “Dĩ nhiên là bạn ấy cảm thấy tức giận. Bởi vì bạn ấy đã kể lại sự thật cho ông Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, và ông Bộ trưởng lại là một người rồ điên đến mức không tin bạn ấy.”

Rita hạ thấp cái ly của cô ta xuống để chú mục vào Harry với một cái nhìn chòng chọc sắc xảo, trong khi ngón tay của cô ta táy máy đầy khao khát gõ gõ vào móc gài chiếc túi xách bằng da cá sấu và nói: “Vậy là thực tình cậu vẫn tin Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã kể lại?”

“Cậu vẫn ủng hộ toàn bộ những chuyện tầm phào mà cụ Dumbledore lâu nay cứ nói với mọi người về sự

out You-Know-Who returning and I being the sole witness — ?”

I wasn't the sole witness,” snarled Harry. “There were a dozen-odd Death Eaters there as well. Want their names?”

I'd love them,” breathed Rita, now rumbling in her bag once more and glaring at him as though he was the most beautiful thing she had ever seen.

A great bold headline: *'Potter accuses . . .'* A subheading: *'Harry Potter Names Death Eaters Still Among Us.'* And then, beneath a nice photograph of you: *'Disturbed teenage survivor of You-Know-Who's attack, Harry Potter, 15, caused rage yesterday by accusing respectable and prominent members of the Wizarding community of being Death Eaters . . .'*”

The Quick-Quotes Quill was actually under her hand and halfway to her mouth when the rapturous expression died of her face.

lại của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, cậu vẫn là nhân chứng duy nhất...?’

Harry làu bàu: “Tôi không phải nhân chứng duy nhất! Còn có hơn r tá Tử thần Thực tử nữa. Chị có muốn biết tên của họ không?”

Rita thở ra: “Tôi muốn lắm.” Ngay tay cô ta lại sờ soạng cái túi xách một lần nữa và cô ta nhìn chăm chú Harry như thể nó là một món đồ quý giá nhất mà từ hồi nào tới giờ cô ta chưa được nhìn thấy lần đầu.

“Một cái tí bự nhé: *'Potter tố cáo Rời đến tiêu đề: 'Harry Potter nêu danh những Tử thần Thực tử vẫn còn trà trộn trong chúng ta'*. Và dưới bức ảnh đẹp đẽ vĩ đại của cậu *'Harry Potter, 15 tuổi, chàng thiếu niên đau khổ đã sống sót trong cuộc công của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã gây phẫn nộ vào ngày hôm qua tố cáo những thành viên đáng kính lỗi lạc trong cộng đồng phù thủy những Tử thần Thực tử...'*”

Cây viết lông ngỗng Tốc-Ký thực lúc đó đã nằm ở trong tay Rita, và cô đưa được nửa chừng lên miệng thì hào hứng mê say bỗng xịu xuống từ gương mặt cô này.

But of course," she said, lowering her quill and looking daggers at Rita, "Little Miss Perfect wouldn't want that story out there, would she?"

As a matter of fact," said Hermione sweetly, "that's exactly what Little Miss Perfect *does* want."

Rita stared at her. So did Harry. Rita, on the other hand, sang, "Weasley Is Our King" dreamily under her breath and stirred her drink with a salted onion on a stick.

You *want* me to report what he says about He-Who-Must-Not-Be-Named?" Rita asked Hermione in a hushed voice.

Yes, I do," said Hermione. "The truth is, Harry reports them. He'll give you all the details, he'll tell you the names of the Death Eaters he saw, he'll tell you what Voldemort looks like now"

Hạ cây viết lông ngỗng xuống, Rita nhìn Hermione như muốn ăn tươi nuốt sống cô bé, và nói: "Nhưng dĩ nhiên Cô Nương Bé Bông Tuyết Vời đâu muốn một câu chuyện như vậy được in ra hả?"

Hermione ngọt ngào đáp: "Thực thì chuyện đó mới đúng là chuyện Cô Nương Bé Bông Tuyết Vời *muốn* ra."

Rita tròn mắt ngó Hermione. Hạ cũng vậy. Nhưng ngược lại, Luna mơ màng hát nho nhỏ "Weasley là \ của Chúng ta" và khuấy ly nước hành trộn hái cây của cô bé bằng r cái que.

Bằng một giọng kìm nén, Rita hỏi Hermione: "Cô *muốn* tôi tường thuật những gì cậu ấy nói về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy à?"

Hermione nói: "Đúng như vậy. Đúng như sự thật. Tất cả sự thật Chính xác như lời Harry thuật lại. Cậu ấy sẽ kể cho cô nghe tất cả chi tiết bạn ấy sẽ kể cho cô họ tên của nữ Tử thần Thực tử chưa bị lộ mặt bạn ấy nhìn thấy ở đó, bạn ấy sẽ cho cô biết lúc này Voldemort trông như thế nào..."

throwing a napkin across the table, at the sound of Voldemort's name, she had jumped so badly that she had tipped half her glass of firewhisky over herself.

She added contemptuously: "oh, get a grip on yourself."

Rita blotted the front of her grubby apron, still staring at Hermione. Then she said baldly, "The *Prophet* wouldn't print it. In case you haven't noticed, no one believes his cock-and-bull story. Everyone thinks he's delusional. Well, if you let me write the story from my angle —"

"We don't need another story about how Harry's lost his marbles!" said Hermione angrily. "We've had plenty of those already, thank you! I want him to have the opportunity to tell the truth!"

"There's no market for a story like that," said Rita coldly.

"You mean the *Prophet* won't print it because Fudge won't let them," said

Hermione liệng cái khăn ăn ngay qua mặt bàn, bởi vì khi nghe tới thanh cái tên Voldemort vang lên, Fudge nhảy dựng lên như phải gió đến nổi làm đổ gần nửa ly rượu lửa xuống người.

Hermione khinh khỉnh nói thêm: "cô bình tĩnh lại coi nào"

Rita chùi vệt vạt trước cửa cái mưa lếch thếch của mình, vẫn chăm chăm nhìn vào mặt Hermione. Rồi cô ta nói huých toẹt: "Tờ *Nhật Báo Tiên Tri* sẽ không chịu đăng đâu. Nếu cô cậu vẫn chưa hiểu ra thì tôi nói cho mà biết, không ai thèm tin cái chuyện tâm xàm xạo ke của cậu đâu. Ai cũng cho là cậu ấy bị hoa mắt tưởng. Nhưng nếu cô đồng ý để tôi viết câu chuyện từ quan điểm đó..."

Hermione nổi giận, bảo: "Tôi không cần thêm một câu chuyện nữa về Harry Potter mất trí! Chúng ta đã sẵn cả đống những chuyện đó rồi, cảm ơn! Điều tôi muốn là bạn ấy có được một cơ hội để nói lên sự thật."

Rita lãnh đạm nói: "Chuyện như vậy không có thị trường."

Hermione giận dữ nói: "Có phải cô muốn nói là tờ *Nhật Báo Tiên Tri*

Hermione irritably.

Rita gave Hermione a long, hard look. Then, leaning forward across the table toward her, she said in a businesslike tone, "All right, Fudge is leaning on the *Prophet*, but it comes to the same thing. They won't print anything that shows Harry in a good light. Nobody wants to read it. It's against the public mood. This last Azkaban breakout has got people quite worried enough. People just don't want to believe You-Know-Who's back."

So the *Daily Prophet* exists to tell people what they want to hear, does it?" she said Hermione scathingly.

Rita sat up straight again, her eyebrows raised, and drained her glass of firewhisky.

The *Prophet* exists to sell itself, you know, / girl," she said coldly.

"My dad thinks it's an awful paper,"

không in chuyện đó bởi vì ông Fudge sẽ không cho họ in chứ gì?"

Rita nhìn Hermione một lúc lâu ánh mắt khó chịu. Rồi cô ta tựa vào bàn trước mặt mà chồm tới, nói với Hermione bằng một giọng bàn công việc: "Thôi được, ông Fudge đang dựa vào tờ *Nhật Báo Tiên Tri* nhưng rồi chẳng lẽ nào cũng vậy thôi. Sẽ không in bất kỳ câu chuyện nào đưa ra một hình ảnh tử tế về Harry Potter đâu. Chẳng ai thèm đọc chuyện đó đi ngược lại tâm trạng công chúng. Vụ vượt ngục Azkaban mới xảy ra đã đủ khiến cho mọi người lo lắng. Người ta chẳng qua không muốn tin kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang sống lại."

Hermione gay gắt nói: "Vậy ra tờ *Nhật Báo Tiên Tri* tồn tại chỉ để nói cho người ta biết cái người ta muốn nghe mà thôi sao?"

Rita lại ngồi thẳng lưng lên, nhún vai cao đôi chân mày, và uống cạn ly rượu.

Cô ta dừng dừng nói: "Tờ *Nhật Báo Tiên Tri* tồn tại là để bán chính nó, em ngốc nghếch ạ."

Luna bất ngờ nhảy vào cuộc chuy

d Luna, chipping into the conversation unexpectedly.

Sucking on her cocktail onion, she looked at Rita with her enormous, tubercular, slightly mad eyes. “He publishes important stories that he thinks the public needs to know. He doesn’t care about making money.”

Rita looked disparagingly at Luna.

“I’m guessing your father runs some kind of little village newsletter?” she asked. “‘Twenty-five Ways to Mingle with Giggles’ and the dates of the next Frog-and-Fly Sale?”

“No,” said Luna, dipping her onion stick into her gillywater, “he’s the editor of *The Quibbler*.”

Rita snorted so loudly that people at the nearby table looked around in alarm.

“‘Important stories he thinks the public needs to know’?” she said derisively. “I could manure my garden with the contents of that rag.”

trò: “Ba tôi cho đó là một tờ báo đê-tởm.”

Vừa mút mút món nước củ hành trộn trái cây của mình, Luna vừa chúchú nhìn Rita bằng hai con mắt bự lơ lơ và hơi điên. “Ba tôi in những câu chuyện quan trọng mà ông ấy cho công chúng cần phải biết. Ông không bận tâm chuyện tiền nong.”

Rita ngó Luna đầy vẻ khinh khảm miệt thị.

Cô ta hỏi: “Tôi đoán ba của cô quản lý một bản tin làng nho nhỏ và nghề nào đó phải không? Như Mười Lăm Cách Trà Trộn với Cốc Muggle hay lịch đợt bán hạ giá Đám Tới Rồi Chuồn sắp tới chứ gì?”

Luna nhúng củ hành trở vào ly nước trái cây, nói: “Không. Ba tôi là chủ tạp chí *Đồ Mách Lẻo*.”

Rita khịt mũi to đến nỗi mấy người ngồi ở các bàn gần đó phải giật mình ngoảnh nhìn lại.

Cô ta nói giọng đầy khinh mạt: “Những câu chuyện quan trọng mà ông ấy tin là là công chúng cần phải biết à? Tôi có thể đem nội dung của báo lá cải đó mà bón phân cho khu vườn của tôi.”

Well, this is your chance to raise the level of it a bit, isn't it?" said Hermione calmly. "Luna says her father's quite happy to take Harry's interview. It's who'll be publishing it."

Rita stared at them both for a moment and then let out a great whoop of laughter.

"*The Quibbler!*" she said, cackling. "Do you think people will take him seriously if he's published in *The Quibbler*?"

"Some people won't," said Hermione in a level voice. "But the *Daily Prophet's* version of the Azkaban breakout had some gaping holes in it. I think a lot of people will be wondering whether there isn't a better explanation of what happened, and if there's an alternative story available, even if it is published in a —"

She glanced sideways at Luna, "in a well, an *unusual* magazine — I think you might be rather keen to read it."

Rita did not say anything for a while, but eyed Hermione shrewdly, her head

Hermione vui vẻ nói: "Ái chà, kỳ đâu đây chẳng là cơ hội để chị gióng một tí? Luna nói ba của bạn rất vui lòng nhận đăng bài phỏng vấn Harry. Đó chính là nơi sẽ in câu chuyện chị sắp viết về Harry."

Rita trợn mắt nhìn cả hai cô gái rồi lúc rồi bật ra một tràng cười ngất.

Cô vừa cười ngất nghẹo vừa nói: "*Đồ Mách Lẻo!* Các cô tưởng là người ta sẽ coi trọng lời nó của cậu ấy rồi bài in trên tờ *Đồ Mách Lẻo* à?"

Hermione thẳng thắn nói: "Một người thì không. Nhưng bài tường thuật của tờ *Nhật Báo Tiên Tri* về vượt ngục Azkaban có một số thiếu sót. Cho nên tôi nghĩ nhiều người thắc mắc liệu có thể có một sự giải thích nào khác hơn về chuyện đã xảy ra không, và nếu có một câu chuyện khác để so sánh, cho dù chuyện đó in trên một tờ..."

Hermione liếc xéo về phía Luna, tiếp: "... một tờ, chà, một tạp chí *thường*, thì tôi tin là người ta vẫn sẵn sàng tìm đọc."

Rita không nói lời nào trong một lúc. Nhưng cô ta vẫn dăm dăm nhìn

ittle to one side.

All right, let's say for a moment I'll
it," she said abruptly. "What kind of
am I going to get?"

I don't think Daddy exactly pays
ople to write for the magazine," said
ra dreamily. "They do it because it's
honor, and, of course, to see their
nes in print."

Rita Skeeter looked as though the
te of Stinksap was strong in her
uth again as she rounded on
rmione. "I'm supposed to do this *for*
?"

Well, yes," said Hermione calmly,
ing a sip of her drink. "Otherwise, as
I very well know, I will inform the
horities that you are an unregistered
magus. Of course, the *Prophet*
ght give you rather a lot for an
der's account of life in Azkaban . . ."

Rita looked as though she would
ve liked nothing better than to seize
paper umbrella sticking out of

Hermione vói về thẩu suốt, cái đầu l
ngoạo sang bên một tí.

Rồi cô ta thình lình lên tiếng: "T
được, bây giờ tạm thời cứ cho là tôi
làm chuyện này. Vậy tôi sẽ được
nhuận bút như thế nào?"

Luna mơ màng nói: "Tôi không b
chính xác là ba tôi có trả tiền c
người ta để viết cho tạp chí của c
không. người ta đóng góp bài vở là l
vì, dĩ nhiên, được thấy tên mình in t
báo là cả một vinh dự chứ bộ."

Vẻ mặt Rita nhăn lại như thể cô
lại đang ném lần nữa cái hương
đậm đà của Nhựa Thối trong miệ
Cô ta quay lại nói với Hermione: "V
là coi như tôi *viết chùa?*"

Hermione bình tĩnh hớp một ng
nước rồi nói: "Ái chà, đúng vậy. N
không, thì như cô biết quá rõ, là tôi
báo cho giới chức có thẩm quyền b
cô là một người-hóa-thú không
đăng ký. Dĩ nhiên, tờ *Nhật Báo Tiên*
có thể sẽ trả cho cô khá bẫm về nhữ
bài tường thuật của một tù nhân về
sống tại Azkaban..."

Rita tỏ vẻ như thể lúc này cô
không mong muốn gì hơn là chụp c
dù giấy thò ra từ ly nước c

Hermione's drink and thrust it up her nose.

"I don't suppose I've got any choice, do I?" said Rita, her voice shaking slightly. She opened her crocodile bag a little more, withdrew a piece of parchment, and raised her Quick-Quotes Quill.

"Daddy will be pleased," said Luna lightly.

A muscle twitched in Rita's jaw.

"Okay, Harry?" said Hermione, turning to him. "Ready to tell the public the truth?"

"I suppose," said Harry, watching her balancing the Quick-Quotes Quill delicately on the parchment between them.

"Fire away, then, Rita," said Hermione serenely, fishing a cherry out from the bottom of her glass.

Hermione mà thọc nó vào mũi của Rita.

Giọng Rita hơi run run, cô ta nói: "Tôi không biết là tôi còn có thể làm gì khác hay không?" Cô ta mở cái túi xách tay cá sấu một chút nữa, rút ra một miếng giấy da, rồi dùng cây viết lông ngỗng Tóc Kỳ lên.

Luna hớn hờ nói: "Ba sẽ khoái lắm."

Hàm Rita bạnh ra, cơ bắp xoắn lại.

Hermione quay sang Harry và nói: "Được chứ, Harry? Bỏ sẵn lòng nói cho công chúng sự thật chưa?"

Harry ngắm Rita điều chỉnh cây viết lông ngỗng Tóc Kỳ cho thẳng bằng cách sẵn sàng hoạt động trên tấm giấy da nằm giữa nó và Rita, nó nói: "Mình sẵn lòng."

Hermione câu một trái anh đào từ đáy ly của cô nàng, đưa lên miệng và ung dung nói: "Vậy thì cô Rita, bắt đầu đi."

— CHƯƠNG 26 —

BIẾT VÀ KHÔNG BIẾT TRƯỚC *SEEN AND UNFORESEEN*

Luna said vaguely that she did not know how soon Rita’s interview with Harry would appear in *The Daily Prophet*, that her father was expecting a very long article on recent sightings of Crumple-Horned Snorkacks.

And, of course, that’ll be a very important story, so Harry’s might have to wait for the following issue,” said Luna.

Harry had not found it an easy experience to talk about the night when Voldemort had returned. Rita had pressed him for every little detail, and

Luna nói mập mờ rằng cô không biết bao lâu nữa thì phỏng vấn Harry Potter của Rita xuất hiện trên tờ *Đồ Mách Léo*, rằng ba của cô nàng đang chờ đăng một báo dài để thương gân đây về Ngát Ngáp Mọc-Sừng Te-Tua.

Luna nói: “Và dĩ nhiên đó sẽ là một câu chuyện hết sức quan trọng, nên chuyện của Harry có lẽ phải chờ đến số sau.”

Harry đã nhận ra chuyện nói về đêm mà Voldemort trở lại không phải là một kinh nghiệm dễ chịu gì. Rita đã sát nút từng chi tiết nhỏ con, và

had given her everything he could remember, knowing that this was his big opportunity to tell the world the truth.

He wondered how people would react to the story. He guessed that it would confirm a lot of people in the world that he was completely insane, at least because his story would be bearing alongside utter rubbish about Crumple-Horned Snorkacks. But the breakout of Bellatrix Lestrange and her fellow Death Eaters had given Harry a burning desire to do something, whether it worked or not. . .

“Can’t wait to see what Umbridge thinks of you going public,” said Dean, sounding awestruck at dinner on that night.

Seamus was shoveling down large amounts of chicken-and-ham pie on Dean’s other side, but Harry knew he was listening.

“It’s the right thing to do, Harry,” said Neville, who was sitting opposite him.

đã kể cho cô ta nghe tất cả mọi chi tiết mà nó có thể nhớ lại được, biết rất rõ rằng đây là cơ hội bằng vàng của nó để nói cho thế giới biết sự thật.

Nó tự hỏi người ta sẽ phản ứng như thế nào đối với câu chuyện của nó. Nó đoán là câu chuyện sẽ củng cố thêm quan điểm của nhiều người cho là nó hoàn toàn mất trí, ít nhất thì cũng vậy vì câu chuyện của nó sẽ được đưa ra cùng với cái chuyện cực kỳ bá láp tào lao về Ngáy-Ngáp Mọc-Sừng Te-Tét. Nhưng vụ vượt ngục của Bella Lestrange và bọn đồng đảng Tử tởm Thực tử đã khiến Harry có một khát cháy bỏng là phải làm một điều gì đó, cho dù có làm được việc gì hay không...

Vào bữa ăn tối thứ hai, Dean nói giọng kinh sợ: “Tôi sốt ruột chờ coi Umbridge nghĩ sao về chuyện bỏ báo.”

Ngồi ở phía bên kia Dean, Seamus đang bận ngốn ngấu nhai nuốt rồi đồng bự món bánh nướng gà trộn rau băm, nhưng Harry biết chắc nó vẫn đồng tai lắng nghe.

Neville ngồi đối diện thì nói: “Làm như vậy là đúng, Harry à.”

He was rather pale, but went on in a hoarse voice, "It must have been . . . tough talking about it. . . . Was it?"

"Yeah," mumbled Harry, "but people here got to know what Voldemort's capable of, haven't they?"

"That's right," said Neville, nodding, "and his Death Eaters too . . . People would know . . ."

Neville left his sentence hanging and turned to his baked potato. Seamus looked up, but when he caught Harry's eye he looked quickly back at his plate again. After a while Dean, Seamus, and Neville departed for the common room, leaving Harry and Hermione at the table waiting for Ron, who had not had dinner because of Quidditch practice.

Cho Chang walked into the hall with her friend Marietta. Harry's stomach gave an unpleasant lurch, but she did not look over at the Gryffindor table and sat down with her back to him.

"Oh, I forgot to ask you," said Hermione brightly, glancing over at the

Mặt nó hơi tái đi, nhưng nó vẫn tiếp, giọng nhỏ hơn: "Nói... nói về chuyện đó... chắc hẳn là... kinh khủng lắm... hả?"

Harry chỉ làm bàm: "Ừ... nhưng người ta cần phải biết Voldemort thể làm gì, đúng không?"

Neville gật đầu: "Đúng chứ! Và cả Tử thần Thực tử nữa... người ta cần phải biết..."

Neville bỏ dở câu nói lửng lơ quay trở lại với món khoai tây nước của nó. Seamus ngược nhìn Neville nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Harry thì ánh mắt của nó lại rơi trở xuống đĩa đồ ăn của mình. Một lát sau, Dean, Seamus, và Neville đi về phòng sinh hoạt chung, để lại Harry và Hermione ngồi lại bên bàn ăn đợi Ron, và chàng này vẫn chưa về ăn tối được còn đang bận luyện tập Quidditch.

Cho Chang bước vào phòng với bạn gái Marieta. Bao tử Harry lại quặn lên một cách khó chịu, nhưng Cho không thèm đưa mắt nhìn về phía bạn ăn nhà Gryffindor, mà lại ngồi quặt lưng về phía Harry.

Hermione đưa mắt liếc qua dãy bàn nhà Ravenclaw, rồi tươi cười hỏi:

venclaw table, “what happened on
ir date with Cho? How come you
re back so early?”

Er . . . well, it was . . .” said Harry,
ling a dish of rhubarb crumble
ard him and helping himself to
onds, “a complete fiasco, now you
ntion it.”

and he told her what had happened
Madam Puddifoot’s Tea Shop.

. . . so then,” he finished several
utes later, as the final bit of crumble
appeared, “she jumps up, right, and
s ‘I’ll see you around, Harry,’ and
s out of the place!”

He put down his spoon and looked
Hermione. “I mean, what was all that
out? What was going on?”

Hermione glanced over at the back
Cho’s head and sighed. “Oh, Harry,”
said sadly. “Well, I’m sorry, but you
re a bit tactless.”

Me, tactless?” said Harry, outraged.
The minute we were getting on fine,

mình quên bémg không hỏi bồ, vậy c
chuyện gì đã xảy ra trong bữa hẹn
giữa bồ với Cho hả? Sao mà bồ
quay về sớm như vậy chứ?”

Harry vừa kéo cái đĩa còn chút v
bánh nướng về phía mình và nh
nháp một lát để câu giờ, vừa nói: “C
chà... chẳng qua là...một vụ thảm
te tua, bây giờ bồ hỏi thì mình nói c
mà nghe.”

Thế là nó kể hết cho Hermic
chuyện đã xảy ra trong quán trà
Puddifoot.

Nó kể xong câu chuyện thì vụn bắ
cuối cùng cũng vừa biến mất,... “\n
là Cho đứng phất dậy, đứng vậy, xo
nói ‘Harry, tôi sẽ gặp lại bạn sau’,
chạy ra khỏi chỗ đó!”

Nó đặt cái muỗng xuống bàn, n
Hermione. “Mình muốn nói là kh
hiểu, chuyện như vậy nghĩa là s
Chuyện gì đã xảy ra chứ?”

Hermione liếc nhìn về phía cái
của Cho rồi thở dài. Cô nàng buồn
nói: “Ôi, Harry ơi, mình thiệt tình
tiếc, bồ đã không tế nhị chút xíu r
hết.”

Harry nổi giận: “*Mình*, mình thiếu
nhị hả? Mới một phút trước đó tụi r

At that minute she was telling me that Roger Davies asked her out, and how she used to go and snog Cedric in that stupid tea shop — how was I supposed to feel about that?”

Well, you see,” said Hermione, with a patient air of one explaining that one plus one equals two to an emotional toddler, “you shouldn’t have told her that you wanted to meet her halfway through your date.”

But, but,” spluttered Harry, “but — she told me to meet you at twelve and bring her along, how was I supposed to do that without telling her — ?”

You should have told her differently,” said Hermione, still with that infuriatingly patient air. “You should have said it was really annoying, but I’d do you promise to come along to Three Broomsticks, and you really didn’t want to go, you’d much rather spend the whole day with her, but

còn đang vui vẻ, thì chỉ một phút sau đó bạn ấy lại đi nói với mình chuyện Roger Davies mời mọc bạn ấy đi chầu rồi lại nói chuyện ngày xưa Cedric ôm hôn bạn ấy như thế nào trong quán trà ngu xuẩn ấy... mình phải cảm thấy như thế nào trong tình huống này vậy chứ?”

Hermione với cái vẻ kiên nhẫn của một người đang cố gắng giải thích rõ ràng với một bằng hai cho một đứa con mới đi lẫm chẫm và đang mè nheo, nói: “Ôi, bồ có hiểu không, Harry, không nên nói với bạn ấy là bồ gặp mình giữa chừng cuộc hẹn hò với bạn ấy.”

Harry lắp bắp: “Nhưng... nhưng... nhưng... bồ biểu mình đến gặp bồ mười hai giờ và dẫn theo cả bạn ấy nữa mà, làm sao mình có thể làm được chuyện đó mà không nói cho bạn ấy biết được chứ...?”

Hermione vẫn ráng giữ vẻ kiên nhẫn để nổi sùng ấy mà nói: “Lẽ ra bồ rành nói với bạn ấy một cách khác. Lẽ ra bồ nên nói là bồ bực mình lắm, nhưng mình để ép bồ hứa là phải đến tiệm Cây Chổi, mà bồ thì thiệt tình khác muốn đi chút nào hết, bồ muốn để trọn cả ngày đi chơi với bạn ấy

fortunately you thought you really ought to meet me and would she please, please come along with you, I hopefully you'd be able to get away more quickly?"

And it might have been a good idea to mention how ugly you think I am,," Hermione added as an afterthought.

But I don't think you're ugly," said Harry, bemused.

Hermione laughed.

Harry, you're worse than Ron. . . . Well, no, you're not,"

She sighed, as Ron himself came stamping into the Hall splattered with mud and looking grumpy. "Look — you upset Cho when you said you were going to meet me, so she tried to make me jealous. It was her way of trying to tell me out how much you liked her."

Is that what she was doing?" said Harry as Ron dropped onto the bench opposite them and pulled every dish within reach toward himself. "Well, wouldn't it have been easier if she'd

thôi, nhưng không may là thiệt tình phải đi gặp mình và xin bạn y hãy lòng làm ơn đi với bồ, và hy vọng là sẽ có cơ để chuẩn đi thiệt sớm."

Hermione suy nghĩ một chút rồi thêm: "Mà có khi lại hay nếu bồ nhận xét là bồ thấy mình xấu xí đâu..."

Harry sửng sốt nói: "Nhưng mà đâu có cho là bồ xấu xí."

Hermione bật cười:

Harry ơi, bồ còn dở hơi hơn cả F nữa... À, không, bồ đâu đến nỗi nào

Cô nàng thờ dài, bởi vì Ron đã nặng nề lê bước vào Đại sảnh đường bê bết bùn sinh và bộ dạng vô cùng quạu quọ. "Như vậy nhé, bồ đã làm cho Cho nổi giận khi bồ nói bồ sẽ gặp mình, cho nên bạn ấy cố tình làm cho bồ ghen. Đó là cách của bạn tìm hiểu xem bồ thích bạn ấy đến mức nào."

Khi Ron vừa ngồi phịch xuống bệ ghé đôi diện hai đĩa và kéo hết ra đĩa đồ ăn trong tầm tay về phía mình Harry vẫn tiếp tục thắc mắc: "Nhưng có đúng đó là điều Cho đã làm không? Chà, nếu bạn ấy chỉ việc hỏi mình

It asked me whether I liked her better than you?"

Girls don't often ask questions like that," said Hermione.

Well, they should!" said Harry cheerfully. "Then I could've just told her directly, and she wouldn't have had to get herself all worked up again about Cedric dying!"

I'm not saying what she did was reasonable," said Hermione, as Ginny joined them, just as muddled as Ron and Hermione, looking equally disgruntled. "I'm just trying to make you see how she was feeling at the time."

You should write a book," Ron told Hermione as he cut up his potatoes, translating mad things girls do so boys can understand them."

Yeah," said Harry fervently.

Looking over at the Ravenclaw table, Draco had just got up; still not looking at Hermione, she left the Great Hall. Feeling

mình thích bạn ấy hay thích bồ hơn có phải mọi việc sẽ đơn giản dễ dàng hơn không!"

Hermione nói: "Con gái không ai đi hỏi những câu hỏi như thế."

Harry hăng hái nói: "Nên hỏi đi! Lúc đó mình có thể chỉ cần nói với Cedric là mình mê bạn ấy, và bạn ấy khác gì cần phải thêm một phen sầu thảm chuyện Cedric chết nữa."

"Mình không nói là những chuyện bạn ấy làm đều khôn ngoan đúng đắn hết." Hermione nói tới đây thì Ginny đến nhập bọn tụi nó, cũng lăm lăm lem lem bết như Ron và trông bộ dạng cứ quạu quọ không thua gì ông a Hermione vẫn nói tiếp: "Mình chỉ cố gắng làm cho bồ hiểu bạn ấy cảm thấy như thế nào vào lúc đó."

Ron vừa cắt khoai tây vừa nói với Hermione: "Bồ nên viết một cuốn sách diễn dịch những chuyện điên khùng con gái làm, để cho con trai có thể hiểu được chúng."

Harry nhiệt liệt tán thành: "Đúng đi!"

Nó ngó qua bên dãy bàn của Ravenclaw. Cho vừa mới đứng dậy, vẫn không thèm nhìn tới nó, cô nàng rời ra khỏi Đại sảnh đường. Cảm thấy

After depressed, he looked back at Ron and Ginny.

So, how was Quidditch practice?"

It was a nightmare," said Ron in a hoarse voice.

Oh come on," said Hermione, looking at Ginny, "I'm sure it wasn't that bad."

Yes, it was," said Ginny. "It was terrible. Angelina was nearly in tears at the end of it."

Ron and Ginny went off for baths after dinner; Harry and Hermione returned to the busy Gryffindor common room and their usual pile of homework. Harry had been struggling with a new star chart for Astronomy for an hour when Fred and George showed up.

Ron and Ginny not here?" asked George, looking around as he pulled up a chair.

When Harry shook his head, he said, "No. We were watching their practice. They're going to be slaughtered. They're complete rubbish about us."

Come on, Ginny's not bad," said

thất vọng, Harry quay lại nhìn Ron và Ginny.

"Luyện tập Quidditch ra sao rồi?"

Ron nói giọng gắt gỏng: "Một cơn ác mộng."

Hermione nhìn Ginny nói: "Thôi rồi, mình chắc chắn là đâu đến nỗi..."

Ginny nói: "Tệ thật chứ. Quá sốc kinh hoàng. Cuối buổi tập chị Angelina suýt phát khóc luôn."

Ron và Ginny đi tắm sau bữa ăn. Harry và Hermione trở về với đồng nghiệp tập thường lệ của tụi nó trong phòng sinh hoạt chung hết sức bận rộn của nhà Gryffindor. Harry đang lộn với một cái sơ đồ mới các vì sao cho môn Thiên văn học được chừng nửa giờ thì Fred và George xuất hiện.

Fred vừa kéo một cái ghế, vừa nhìn quanh, hỏi: "Ron và Ginny đâu rồi?"

Khi thấy Harry lắc đầu, anh chàng nói: "Tốt. Tụi này đã xem tụi nó luyện tập. Tụi nó sẽ cầm chắc thất bại hoàn toàn. Thiếu tụi mình, tụi nó chỉ đá vút vào sọt rác."

George ngồi xuống bên cạnh Fred

orge fairly, sitting down next to Fred. Actually, I dunno how she got so good, seeing how we never let her play with ...”

She’s been breaking into your room since the day you were a year of six and taking each of your socks out in turn when you weren’t looking,” said Hermione from behind the tottering pile of Ancient Rune socks.

Oh,” said George, looking mildly pressed. “Well — that’d explain it.”

Has Ron saved a goal yet?” asked Hermione, peering over the top of *Magical Hieroglyphs and Logograms*.

Well, he can do it if he doesn’t think anyone’s watching him,” said Fred, winking his eyes. “So all we have to do is ask the crowd to turn their backs and whisper among themselves every time the Quaffle goes up his end on Saturday.”

He got up again and moved tirelessly to the window, staring out

nói với vẻ công bằng: “Thôi đi, Ginny chơi đâu có dở. Thực ra, mình cứ không biết làm sao mà con nhỏ chơi hay như vậy, bởi vì từ hồi nào giờ này đâu có thèm cho nó chơi với này đâu...”

Hermione nói vọng ra từ sau đống sách Cổ ngữ Rune cao ngất ngều chọc độ ập xuống. “Từ lúc sáu tuổi đã bắt đầu lén vào phòng để chôn các anh ra tập vào những lúc các anh không để ý canh chừng.”

George tỏ ra hơi bị sốc: “Ồi... Thì vậy, hiểu rồi.”

Ngóng đầu nhìn qua đầu cuốn sách *Những Ký Hiệu Tóc Kỳ Và Chữ Tự Hình Pháp Thuật*, Hermione hỏi: “Fred đã chụp được trái banh nào chưa?”

Fred đảo tròn con mắt, nói: “Chà, có thể làm được kỳ tích đó nếu không bận tâm là có người đang xem nó. Cho nên thứ bảy này mỗi khi Quaffle bay tới cọc gần nó giữ chúng ta sẽ chỉ yêu cầu đám đông khán giả quay lưng lại tán dóc với nhau là xong.”

Anh chàng đứng dậy và bồn chồn tới bên cửa sổ, dăm dăm nhìn qua s

loss the dark grounds.

You know, Quidditch was about the y thing in this place worth staying ”

Hermione cast him a stern look.

You’ve got exams coming!”

Told you already, we’re not fussed out N.E.W.T.s,” said Fred. “The ackboxes are ready to roll, we found how to get rid of those boils, just a ple of drops of murtlap essence ts them, Lee put us onto it . . .”

George yawned widely and looked disconsolately at the cloudy night :

I dunno if I even want to watch this tch. If Zacharias Smith beats us I ht have to kill myself.”

Kill him, more like,” said Fred firmly.

That’s the trouble with Quidditch,” d Hermione absentmindedly, once ain bent over her Rune translation,

trường tối thui.

"Tụi bây cũng biết, Quidditch là duy nhất khiến cho chỗ này còn là đáng sống."

Hermione đưa ánh mắt nghiêm n nhìn anh chàng.

"Anh sắp thi cử rồi đó!"

Fred nói: “Đã nói với em rồi, tụi a cóc coi kỳ thi Kiểm tra Pháp thuật N tử ra cái khỉ khô gì. Món Snack L biếng đã sẵn sàng để tung ra, tụi r đã tìm được cách không bị nhọt đ nữa, chỉ cần hai giọt tinh chất mụt- là hóa giải được chúng, Lee đã giúp này giải quyết...”

George ngoác miệng ngáp to ngược nhìn bầu trời đêm đầy mây r chán chường:

“Anh không biết mình có nên x cái trận đấu này không nữa. Nếu Zacharias Smith đánh bại chúng ta có lẽ anh tự vẫn phứt cho rồi.”

Fred cương quyết nói: “Giết hẳn hơn.”

Hermione một lần nữa lại cắm c vào bài dịch cổ ngữ Rune của nàng, lơ đãng nói: “Đó là điều phiền trong Quidditch. Nó gây ra tất

creates all this bad feeling and tension between the Houses.”

She looked up to find her copy of *ellman’s Syllabary* and caught Fred, George, and Harry looking at her with expressions of mingled disgust and incredulity on their faces.

Well, it does!” she said impatiently. “It’s only a game, isn’t it?”

Hermione,” said Harry, shaking his head, “you’re good on feelings and sympathy, but you just don’t understand Quidditch.”

Maybe not,” she said darkly, turning to her translation again, “but at least my happiness doesn’t depend on Ron’s goalkeeping ability.”

And though Harry would rather have jumped off the Astronomy Tower than admit it to her, by the time he had finished the game the following Saturday he would have given any number of Galleons not to care about Quidditch either.

The very best thing you could say about the match was that it was short;

những căng thẳng và tình cảm khác hay này giữa các nhà với nhau.”

Khi cô nàng ngẩng đầu lên để xem cuốn *Bộ Văn Âm Tiết Của Thầy Ellman* thì bất gặp ánh mắt Fred, George và Harry đang nhìn cô nàng với một vẻ mặt vừa căm phẫn, vừa hoài nghi lẫn lộn.

Hermione mắt hết kiên nhẫn, bĩu môi, “Ừ, đúng vậy. Đó chẳng qua là một trò chơi mà thôi, đúng không?”

Harry lắc đầu nói: “Hermione à, cô giỏi về chuyện tình cảm và cảm thông, nhưng bỏ chẳng hiểu chút xíu về Quidditch hết.”

Hermione quay trở lại với bài dịch của mình, đáp một cách mơ hồ: “Có thể đúng. Nhưng ít nhất thì niềm vui của mình cũng không tùy thuộc vào khả năng giữ gôn của Ron.”

Và mặc dù Harry thà nhảy xuống Tháp Thiên Văn còn hơn là phải nhận lời với Hermione, thực tình sau khi xem xong trận đấu vào ngày thứ Bảy tuần đó, nó sẵn lòng cho đi một đống tiền vàng Galleon, chỉ để khỏi phải nói về Quidditch nữa.

Điều hay ho nhất mà người ta có thể nói về trận đấu đó là ngắn ngủn. C

Gryffindor spectators had to endure twenty-two minutes of agony.

It was hard to say what the worst thing was: Harry thought it was a close-run contest between Ron's seventeenth failed save, Sloper missing Bludger but hitting Angelina in the mouth with his bat, and Kirke shrieking and falling backward off his broom as Zacharias Smith zoomed at him trying the Quaffle.

The miracle was that Gryffindor only lost by ten points: Ginny managed to snatch the Snitch from right under Hufflepuff Seeker Summerby's nose, that the final score was two hundred and forty versus two hundred and fifty.

"Good catch," Harry told Ginny back in the common room, where the atmosphere closely resembled that of an particularly dismal funeral.

"I was lucky," she shrugged. "It isn't a very fast Snitch and Summerby's got a cold, he sneezed and closed his eyes at exactly the

khán giả của nhà Gryffindor chỉ phải chịu đựng có hai-mươi-hai-phút khổ mà thôi.

Cũng khó nói được điều gì là tệ nhất của trận đấu: Harry nghĩ có mấy kiện sai, nếu cho độ ngang ngửa nhau vụ cứu vòng gôn thất bại lần thứ bảy của Ron, Sloper đánh hụt trái Bludger nhưng lại nện chày trúng vào miệng của Angelina, và tiếng hét kinh hoàng của Kirke khi Zacharias Smith lao theo trái Quaffle lao vút về phía cô chàng, khiến cậu ngã bật ngựa ra khỏi cây chổi.

Điều nhiệm màu là đội Gryffindor thua có mười điểm: Ginny đã khéo tóm được trái banh Snitch ngay trước mũi Tầm thủ Summerby của Hufflepuff, nhờ vậy mà kết quả cuối cùng là hai trăm bốn mươi điểm cho hai trăm ba mươi điểm.

Khi trở lại phòng sinh hoạt chung không khí trong phòng gần giống như không khí của một đám tang đặc biệt buồn thảm, Harry nói với Ginny: "Bắt tuyệt lắm."

Ginny chỉ nhún vai: "Nhờ may mắn mà thôi. Trái Snitch đó bay khác thường được nhanh cho lắm, mà Summerby thì lại đang bị cảm lạnh, anh ta chỉ

ong moment. Anyway, once you're
back on the team —”

Ginny, I've got a lifelong ban.”

You're banned as long as Umbridge
in the school,” Ginny corrected him.
There's a difference. Anyway, once
I'm back, I think I'll try out for
Chaser. Angelina and Alicia are both
going next year and I prefer goal-
keeping to Seeking anyway.”

Harry looked over at Ron, who was
hunched in a corner, staring at his
shoes, a bottle of butterbeer clutched
in his hand.

Angelina still won't let him resign,”
Ginny said, as though reading Harry's
mind. “She says she knows he's got it
in him.”

Harry liked Angelina for the faith she
was showing in Ron, but at the same
time he thought it would really be kinder to
let him leave the team.

Ron had left the pitch to another

mũi và nhắm mắt lại nhằm đúng
trái Snitch bay ngang. Dù sao đi nữa
thì khi nào anh quay trở lại với đội...

“Ginny, anh bị cấm chơi Quiddi
suốt đời mà.”

Ginny sửa sai cho Harry. “Anh ch
cấm khi nào bà Umbridge còn ở tr
trường mà thôi. Hai điều đó khác nh
Dù sao đi nữa thì khi anh quay trở
đội, em nghĩ em sẽ cố gắng chơi ở
trí Truy thủ. Cả hai chị Angeline
Alicia đăng nào thì cũng sẽ rời khỏi
vào năm tới, mà em thì thích làm t
ghi điểm hơn là tìm kiếm.”

Harry nhìn về phía Ron, anh ch
ấy đang ngồi ở trong góc phòng, th
người gập xuống, mắt đăm đăm r
cái đầu gối của mình, tay nắm c
một chai bia bọt.

Như thể đọc được suy nghĩ c
Harry, Ginny nói: “Chị Angeline vẫn
không chịu cho anh ấy từ chức đ
Chị nói chị biết anh có năng khiếu.”

Harry cảm mến Angeline vì đã t
tỏ một lòng tin không lay chuyển
với Ron, nhưng đồng thời Harry
nghĩ nếu cứ để Ron rời khỏi đội
mới là thực lòng tử tế với Ron.

Khi Ron rời khỏi sân đấu, nó đã

oming chorus of “Weasley Is Our King” sung with great gusto by the Slytherins, who were now favorites to win the Quidditch Cup.

Fred and George wandered over.

“I haven’t got the heart to take the key out of him, even,” said Fred, looking over at Ron’s crumpled figure. “And you . . . when he missed the thirteenth . . .”

He made wild motions with his arms though doing an upright doggy-doggy.

“Well, I’ll save it for parties, eh?”

Ron dragged himself up to bed shortly after this. Out of respect for his feelings, Harry waited a while before going up to the dormitory himself, so that Ron could pretend to be asleep if he wanted to. Sure enough, when Harry finally entered the room Ron was snoring a little too loudly to be entirely inaudible.

Harry got into bed, thinking about the match. It had been immensely interesting watching from the sidelines. He was quite impressed by Ginny’s

chào đón bởi một trận hò reo cực kỳ khoái trá bùng lên từ đám khán giả nhà Slytherin “Weasley là Vua của Chúng ta”. Nhà Slytherin giờ đây đang thủ cầm chắc chiếc cúp Quidditch.

Fred và George vẫn vờ đi tới.

Fred ngó cái bộ dạng te tua của Ron, nói: “Mình thật tình cũng không còn lòng dạ nào mà trêu chọc nó nữa. Quý vị nhớ kỹ cho... khi nó bắt hụt một banh thứ mười bốn...”

Anh chàng làm mấy động tác đáng khùng bằng hai cánh tay trông như đang lội nước đứng theo kiểu bơi chèo.

“Thôi, mình để dành trò này cho tiệc tùng, hén?”

Ngay sau trò này, Ron tự lê bước lên giường ngủ lên. Vì tôn trọng những cảm xúc của bạn, Harry đợi một lát sau mới đi lên từ phòng ngủ, để lúc nào nếu muốn, thì Ron có thể giả bộ ngủ rồi. Và vào phòng thì Ron đã đang ngáy to đến mức không có vẻ gì là nhân thật.

Harry lên giường, nghĩ ngợi về trận đấu. Ngôi bên rìa mà xem trận đấu diễn ra thật là tức đến nản lòng. Nó có ấn tượng về lối chơi của Ginny

formance but he felt that if he had been playing he could have caught the witch sooner. . . . There had been a moment when it had been fluttering near Kirke's ankle; if she hadn't irritated, she might have been able to have won a win for Gryffindor. . . .

Umbridge had been sitting a few rows below Harry and Hermione. Once or twice she had turned squatly in her seat to look at him, her wide toad's face stretched in what he thought had been a gloating smile. The memory of it made him feel hot with anger as he lay there in the dark. After a few minutes, however, he remembered that he was supposed to be emptying his mind of all emotion before he slept, as Snape kept instructing him at the end of every魔術 lesson.

He tried for a moment or two, but the thought of Snape on top of memories of Umbridge merely increased his sense of grumbling resentment, and he found himself focusing instead on how much he loathed the pair of them. Finally, Ron's snores died away,

nhưng nó cảm thấy là nếu đích thì nó chơi trong trận đó thì nó đã có thể bắt được trái Snitch sớm hơn... có lẽ không phải là khoảnh khắc mà trái banh chấp chày gần mắt cá chân của Kirke; nếu Ginny không hấp tấp thì có thể cô bé đã có thể giành được một trận thắng cho Gryffindor...

Mụ Umbridge ngồi cách Harry và Hermione chỉ mấy hàng ghế về phía trước. Một hay hai lần mụ xoay đầu thân hình bự chề bè như con cóc từ chỗ ngồi của mình để mà ngoảnh nhìn Harry, cái miệng cóc rộng tét có vẻ mang tai của mụ ngoác ra thành răng cái mà Harry nghĩ có lẽ là một nụ cười hả hê. Nằm trong bóng tối nhớ chuyện này khiến Harry cảm thấy phẫn nộ vì điên tiết. Tuy nhiên chỉ vài phút sau đó, nó sực nhớ là nó phải ra khỏi bộ não mọi cảm xúc trước khi ngủ, theo như lời thầy Snape luôn nhắc nhở dặn nó sau mỗi buổi học tập môn魔術 Bí thuật.

Nó cố gắng một hai lần, nhưng nghĩ về thầy Snape chồng chất lên nỗi ức về mụ Umbridge chỉ tổ làm tăng thêm cảm giác bòn chòn quạ quọ, Harry nhận thấy kết quả là nó đâm tập trung vào việc căm ghét cả hai người đó. Tiếng ngáy của Ron từ từ

laced by the sound of deep, slow
athing. It took Harry much longer to
to sleep; his body was tired, but it
k his brain a long time to close
vn.

le dreamed that Neville and
fessor Sprout were waltzing around
Room of Requirement while
fessor McGonagall played the
ppipes. He watched them happily for
hile, then decided to go and find the
er members of the D.A . . .

but when he left the room he found
self facing, not the tapestry of
rnabas the Barmy, but a torch
ning in its bracket on a stone wall.
turned his head slowly to the left.
ere, at the far end of the windowless
assage, was a plain, black door.

le walked toward it with a sense of
unting excitement. He had the
angest feeling that this time he was
ng to get lucky at last, and find the
y to open it. . . . He was feet from it
l saw with a leap of excitement that
ere was a glowing strip of faint blue
it down the right-hand side. . . . The

lặng đi, được thay thế bằng tiếng t
chậm và sâu. Harry thì mất thêm r
lúc lâu nữa mới ngủ được; thân thể
tuy mệt mỏi, nhưng bộ não của
phải mất nhiều thời gian mới đóng
được mà nghỉ ngơi.

Nó nằm mơ thấy Neville và giáo
Sprout đang khiêu vũ quanh c
Phòng Cần Thiết, trong khi giáo
McGonagall thì đang thổi ống kèn
Nó vui vẻ ngắm họ một lúc, rồi qu
định đi tìm những thành viên kh
trong D.A....

Nhưng khi ra khỏi phòng, nó c
nhận thấy mình đang đối diện, kh
phải tấm thảm thêu ông Barnabas n
ngắn, mà là một ngọn đuốc cháy s
trong cái giá gắn chặt trên một b
tường đá. Nó từ từ quay đầu về b
trái. Kìa, ở tuốt cuối cái hành la
không cửa sổ là một cánh cửa c
trần trụi.

Harry đi về phía đó với một cảm g
hồi hộp càng lúc càng tăng. Nó có r
cảm giác hết sức lạ lùng là rốt cuộc
cũng sắp có được may mắn trong
này, nó sẽ tìm được cách mở cửa r
Nó chỉ còn cách cánh cửa chừng
bước và trong lòng mừng rơn nh
thấy một luồng ánh sáng xanh n

ron was ajar. . . . He stretched out his hand to push it wide and —

Ron gave a loud, rasping, genuine groan, and Harry awoke abruptly with his right hand stretched in front of him in the darkness, to open a door that was hundreds of miles away. He let it go with a feeling of mingled relief, disappointment and guilt. He knew he would not have seen the door, but at the same time, felt so consumed with curiosity about what was behind it that he could not help feeling annoyed with Ron. . . . If he could have saved his life for just another minute . . .

They entered the Great Hall for breakfast at exactly the same moment as the post owls on Monday morning. Hermione was not the only person anxiously awaiting her *Daily Prophet*: nearly everyone was eager for more news about the escaped Death Eaters, and, despite many reported sightings, Sirius had still not been caught. She gave the delivery owl a Knut and unfolded the newspaper eagerly while Harry helped himself to orange juice; as he had only received one note during the entire

chiều lọt ra ngoài phía bên tay phải. Cánh cửa để mở hé hé... Nó đưa tay đẩy cho cửa mở rộng ra và...

Ron ngáy một hơi khò khò rõ to và rất thật, Harry giật mình thức giấc và ngọt trong tư thế cánh tay phải vẫn còn đang đưa ra phía trước mặt trong bóng tối để mở cánh cửa cách hàng trăm dặm. Nó buông thõng cánh tay xuống trong một cảm giác lẫn giữa thất vọng và tội lỗi. Nó biết là không nên nhìn thấy cánh cửa, nhưng đồng thời nó cảm thấy bị thiêu đốt bởi nỗi tò mò muốn biết về cái ở đằng sau cánh cửa, đến nỗi nó không thể không bực mình với tiếng ngáy của Ron... Giá mà Ron nhịn ngáy chừng một phút nữa thôi...

Vào sáng ngày thứ hai, tụi nó vào Đại sảnh đường để ăn sáng, vừa đúng lúc bọn bưu cú đưa thư. Hermione không phải là người duy nhất háo hức chờ đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri*: hầu như mọi người đều nôn nóng muốn biết thêm tin tức về bọn Tử thần Thực vật vượt ngục, bọn này vẫn chưa bị bắt mặc dù đã có nhiều báo cáo về việc trông thấy chúng xuất hiện. Hermione đưa cho con cú phát báo một đồng Knut rồi mở tờ báo ra một cách hờ hững, trong khi Harry đang tự rót

But he was sure, when the first owl landed with a thud in front of him, that Madam Puddlemore had made a mistake.

"Who're you after?" he asked it.

Harry languidly remove his orange juice from underneath its beak and leaning forward to see the recipient's name and address:

*Harry Potter
Great Hall
Hogwarts School*

Frowning, he made to take the letter from the owl, but before he could do so, three, four, five more owls had landed beside it and were jockeying for position, treading in the letter, knocking over the salt, and each attempting to give him their letters first.

"What's going on?" Ron asked in amazement, as the whole of Gryffindor table leaned forward to watch as another seven owls landed amongst the first ones, screeching, hooting, and flapping their wings.

mình ly nước cam. Bởi vì suốt cả nòng rồi nó chỉ nhận được có mỗi một lá thư cho nên nó biết chắc chắn, khi bắt đầu bưu cú đầu tiên đáp phịch xuống trước mặt, rằng con cú này đã nhầm địa chỉ

Nó hỏi con cú: "Mày giao thư cho ai chứ?"

Harry xê cái ly nước cam của nó ra khỏi mỏ con cú và chồm tới trước để coi tên và địa chỉ của người nhận thư:

*Harry Potter
Đại sảnh đường
Trường Hogwarts*

Harry sửng sốt nhận lấy lá thư từ con cú, nhưng nó chưa kịp làm xong việc này thì ba bốn năm con cú nữa bay ào xuống bên cạnh con thứ nhất và chen chúc huých đẩy nhau giành chỗ đứng, giẫm đạp lên đĩa bơ, làm cả hồ muối, con nào cũng tranh nhau đưa thư cho Harry trước nhất.

Cả dãy bàn ăn của nhà Gryffindor đều chồm tới trước để xem, khi thấy con cú khác, con thứ bảy, đáp xuống giữa đám những con cú đến trước vừa kêu la chí chóc và rúc lên thet vừa cánh vỗ đập liên hồi. Ron kinh ngạc hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Harry!” said Hermione breathlessly, tugging her hands into the feathery sleeves and pulling out a screech owl carrying a long, cylindrical package.

I think I know what this means — on this one first!”

Harry ripped off the brown packaging. Out rolled a tightly furled copy of March’s edition of *The Libbler*. He unrolled it to see his own face grinning sheepishly at him from the front cover. In large red letters across his picture were the words:

Hermione thọc tay vào đám lông chim chúc lúc nhúc để bắt ra một cuộn giấy cuộn tròn lại. Cô nàng nín thở kêu: “Harry

“Mình nghĩ mình biết vụ này nghĩa là gì rồi... Bờ mở cái này trước đi!”

Harry xé toạc cái gói giấy màu nâu. Rớt lăn ra ngoài một bản in cuộn của tạp chí *Đồ Mách Lẻo* số ra tháng ba. Nó tháo cuộn báo ra để nhìn thấy chính gương mặt nó đang cười ngượng nghịu với nó ngay trên trang bìa của tờ tạp chí. Vất ngang qua mặt hình là mấy dòng chữ to cỡ đồ chơi:

HARRY POTTER SPEAKS OUT AT LAST: THE TRUTH ABOUT HE-WHO MUST-NOT-BE-NAMED AND THE NIGHT I SAW HIM RETURN

HỒI CÙNG HARRY POTTER ĐÃ NÓI RA: SỰ THẬT VỀ KẼ-MÀ-CHỜ-GỌ TÊN-RA VÀ CÁI ĐÊM CẬU THẤY HẮN TRỞ LẠI

It’s good, isn’t it?” said Luna, who had drifted over to the Gryffindor table and now squeezed herself onto the bench between Fred and Ron. “It came yesterday, I asked Dad to send you three copies. I expect all these,” she waved a hand at the assembled owls scabbling around on the table in

Luna vừa mới sàng qua dãy bàn ở nhà Gryffindor và chen được một chỗ ngồi giữa Fred và Ron. Cô nàng nói: “Hay quá há? Báo ra ngày hôm qua em nói với ba gửi cho anh một số bản biểu. Và em chắc hết thấy mấy cuộn này... là thư của độc giả.” Cô nàng quơ tay chỉ lũ bưu cú vẫn còn đang

it of Harry, “are letters from
ders.”

That’s what I thought,” said
ermione eagerly, “Harry, d’you mind if
— ?”

Help yourself,” said Harry, feeling
htly bemused.

Ron and Hermione both started
ing open envelopes.

This one’s from a bloke who thinks
i’re off your rocker,” said Ron,
ncing down his letter. “Ah well . . .”

This woman recommends you try a
od course of Shock Spells at St.
ngo’s,” said Hermione, looking
appointed and crumpling up a
ond.

This one looks okay, though,” said
rry slowly, scanning a long letter
n a witch in Paisley. “Hey, she says
believes me!”

This one’s in two minds,” said Fred,
o had joined in the letter-opening
enthusiasm. “Says you don’t come
oss as a mad person, but he really
asn’t want to believe You-Know-
o’s back so he doesn’t know what

đứng tím tím nháo nhác trên k
trước mặt Harry.

Hermione háo hức nói: “Đúng n
mình đã nghĩ! Harry, bồ có phiền l
không nếu tụi mình...”

Harry cảm thấy hơi bị choáng,
nói: “Cứ tự nhiên.”

Cả Ron và Hermione đều bắt đầu
các phong bì ra.

Ron vừa liếc mắt xuống cuối lá t
và nói: “Thư này là của một thằng c
nghĩ bồ là đồ dở hơi. À, thì ra...”

Hermione có vẻ thất vọng và
quạu quọ một hai giây: “Mụ đàn bà r
khuyên bồ nên thử theo một kh
chữa Bùa Choáng ở bệnh viện Thá
Mungo.”

Harry đọc lướt qua một lá thư
của một phù thủy đang sống ở Pais
rồi chậm rãi nói: “Nhưng cái thư này
về đượ. Ê, bà ấy nói bà tin mình nè

Fred cũng hăng hái tham gia v
chuyện đọc thư. “Cái này thì bị ph
vân đôi ngả tâm tình. Thư nói
không giống một người điên l
nhưng ông ta không muốn tin là l
mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở
cho nên bây giờ ông ấy không k

think now. . . . Blimey, what a waste parchment . . .”

Here’s another one you’ve convinced, Harry!” said Hermione excitedly. “Having read your side of the story I am forced to the conclusion that *Daily Prophet* has treated you very unfairly. . . . Little though I want to think that He-Who-Must-Not-Be-Named has erred, I am forced to accept that you are telling the truth . . .” Oh this is wonderful!”

Another one who thinks you’re a king,” said Ron, throwing a completed letter over his shoulder, “but as one says you’ve got her converted, and she now thinks you’re a real hero — she’s put in a photograph too — wow —”

What is going on here?” said a purely sweet, girlish voice.

Harry looked up with his hands full of envelopes. Professor Umbridge was standing behind Fred and Luna, her froggy toad’s eyes scanning the mess of bowls and letters on the table in front of Harry. Behind her he saw many of the students watching them avidly.

phải nên nghĩ ngợi ra làm sao... Mày đét ời, thiệt là lãng phí giấy da hết cả nói...”

Hermione chợt kêu lên phấn khởi “Đây thêm một người nữa được thuyết phục nè, Harry! Sau khi đọc câu chuyện được kể theo quan điểm của cậu, tôi buộc lòng phải kết luận tờ *Nhật Báo Tiên Tri* đã đối xử với cậu không công bằng... nhưng dù khác muốn tin là Kẻ-Mà-Chớ-Gọi-Tên-Ra đã trở lại, tôi vẫn buộc lòng chấp nhận là cậu đang nói lên sự thật...! Ôi, thật là tuyệt vời!”

Ron liệng ra một bức thư vò nát cả vai nó, nói: “Thêm một tay nữa chắc bồ chỉ sửa bậy bạ, nhưng thư này nói là bồ đã đảo ngược suy nghĩ của cô ta, và giờ đây cô ta nghĩ về bồ như một đấng anh hùng thực sự. Cô ta gửi kèm theo ảnh nữa nè... chà...”

Một giọng nữ eo éo giả bộ dịu dàng vang lên: “Có chuyện gì ở đây thế?”

Harry ngược nhìn lên trong khi tay vẫn còn một xấp thư. Giáo sư Umbridge đang đứng ngay đằng sau lưng Fred và Luna, hai con mắt cóc của mụ rà quét qua đám thư từ và bức củi xèo trên bàn ăn trước mặt Harry nhìn thấy đằng sau lưng

Why have you got all these letters, Potter?" she asked slowly.

Is that a crime now?" said Fred dly. "Getting mail?"

Be careful, Mr. Weasley, or I shall ve to put you in detention," said ibrIDGE. "Well, Mr. Potter?"

Harry hesitated, but he did not see v he could keep what he had done et; it was surely only a matter of e before a copy of *The Quibbler* ne to Umbridge's attention.

People have written to me because ave an interview," said Harry. "About at happened to me last June."

For some reason he glanced up at staff table as he said this. He had strangest feeling that Dumbledore l been watching him a second ore, but when he looked, mbledore seemed to be absorbed in iversation with Professor Flitwick.

Umbridge nhiều đũa học trò đang h hức theo dõi diễn tiến.

Mụ Umbridge từ tốn hỏi: "C Potter, tại sao trò có được tất những lá thư này hả?"

Fred nói to: "Chẳng lẽ bây giờ nh được thư từ cũng là một tội hình sao chứ?"

Mụ Umbridge nói: "Hãy liệu hồn, c Weasley, nếu không tôi sẽ phạt cấm túc. Sao, ông Potter?"

Harry ngật ngưỡng, nhưng rồi không thấy có lý do gì để giữ im lặng về những gì nó đã làm. Chắc ch không sớm thì muộn sẽ cũng có r tờ *Đồ Mách Lẻo* lọt vào tay của mụ t

Harry bèn nói: "Người ta viết thư c con vì con vừa có một cuộc phỏng vấn. Về những gì đã xảy ra cho c hồi tháng sáu vừa qua."

Vì một lý do gì đó Harry đã liếc r nhìn lên phía bàn các giáo sư khi nói lên điều này. Nó có một cảm g hết sức lạ lùng là thầy Dumbledore quan sát nó một giây trước đó, như khi nó đưa mắt nhìn thầy thì th Dumbledore dường như đang say s trò chuyện với giáo sư Flitwick.

An interview?” repeated Umbridge, her voice thinner and higher than ever. “What do you mean?”

I mean a reporter asked me questions and I answered them,” said Harry. “Here —”

And he threw the copy of *The Daily Prophet* at her. She caught it and looked down at the cover. Her pale, ugly face turned an ugly, patchy red.

When did you do this?” she asked, her voice trembling slightly.

Last Hogsmeade weekend,” said Harry.

She looked up at him, incandescent with rage, the magazine shaking in her chubby fingers.

There will be no more Hogsmeade weekends for you, Mr. Potter,” she hispered. “How you dare . . . how you could . . .”

She took a deep breath. “I have tried again and again to teach you not to tell lies. The message, apparently, has still

Mụ Umbridge lập lại với Harry, giọng mụ đánh hơn và cao hơn bao giờ hết. “Một cuộc phỏng vấn? Trò muốn nó chứ?”

Harry nói: “Ý con nói là có một phóng viên hỏi con một số câu hỏi và con trả lời. Đây...”

Nó đưa tờ tạp chí *Đồ Mách Lẻo* cho mụ Umbridge. Mụ chụp lấy tờ báo trông trừng trừng con mắt ngó xuống cái bìa. Gương mặt tái tái bênh bệch của mụ trở nên tím hồng lóm đóm coi xấu xí đi.

Mụ hỏi, giọng hơi run lên: “Trò làm chuyện này lúc nào?”

Harry đáp: “Lần đi chơi cuối tuần ở làng Hogsmeade vừa qua.”

Mụ nhìn Harry, lửa giận bốc bùng bùng, tờ tạp chí run bần bật giữa mấy ngón tay chuối mẩn ứ nằn nùi của mụ.

Mụ thì thào nói: “Ông Potter, ông không còn dịp nào đi chơi làng Hogsmeade nữa đâu. Làm sao mà dám... làm sao mà trò có thể...”

Mụ hít sâu vào, tiếp tục: “Ta đã gắng sức dạy đi dạy lại trò là không được nói dối. Cái thông điệp đó dường như

sunk in. Fifty points from Gryffindor
l another week's worth of
entions."

She stalked away, clutching *The
ibbler* to her chest, the eyes of
ny students following her.

By mid-morning enormous signs had
en put up all over the school, not just
House notice boards, but in the
ridors and classrooms too.

vẫn chưa được khắc sâu vào. Trừ r
Gryffindor năm mươi điểm và th
một tuần lễ cảm tức nữa."

Mụ bỏ đi một cách oai phong l
liệt, tay ghì chặt tờ tạp chí *Đồ M
Lẻo* sát ngực, lướt qua bao nhiêu c
mắt học trò dõi theo mụ.

Vào giữa buổi sáng thì khắp trườ
không chỉ trong phạm vi bảng th
báo của các nhà, mà cả trong h
lang lẫn các phòng học nữa, đều đ
dựng lên những bản bố cáo khổng l

———— BY ORDER OF ————

The High Inquisitor of Hogwarts

———— THEO LỆNH CỦA ————

Thanh Tra Tối Cao Trường Hogwarts

Any student found in possession of
magazine *The Quibbler* will be
elled.

*The above is in accordance with
ucational Decree Number Twenty-
ren.*

Bất cứ học sinh nào bị bắt gặp t
trữ tạp chí *Đồ Mách Lẻo* sẽ bị đ
học.

*Lệnh này chiếu theo đạo luật g
dục số hai mươi bảy.*

Signed:

Dolores Jane Umbridge

HIGH INQUISITOR

For some reason, every time

Vì duyên cớ nào đó mà cứ mỗi

Hermione caught sight of one of these signs she beamed with pleasure.

“What exactly are you so happy about?” Harry asked her.

“Oh Harry, don’t you see?” Hermione laughed. “If she could have done one thing to make absolutely sure that every single person in this school will read your interview, it was banning it!”

And it seemed that Hermione was quite right. By the end of that day, though Harry had not seen so much as a corner of *The Quibbler* anywhere in the school, the whole place seemed to be quoting the interview at each other; Harry heard them whispering about it as they queued up outside classes, discussing it over lunch and in the back of lessons, while Hermione even reported that every occupant of the stalls in the girls’ toilets had been talking about it when she nipped in there before Ancient Runes.

“And then they spotted me, and obviously they know I know you, so they were bombarding me with questions,” Hermione told Harry, her

eyes sparkling. Hermione noticed that one of the signs she beamed with pleasure. Harry asked her: “What exactly are you so happy about?” Hermione laughed: “Oh Harry, don’t you see? If she could have done one thing to make absolutely sure that every single person in this school will read your interview, it was banning it!”

“Oh Harry, don’t you see?” Hermione laughed. “If she could have done one thing to make absolutely sure that every single person in this school will read your interview, it was banning it!”

“Oh Harry, don’t you see?” Hermione laughed. “If she could have done one thing to make absolutely sure that every single person in this school will read your interview, it was banning it!”

And it seemed that Hermione was quite right. By the end of that day, though Harry had not seen so much as a corner of *The Quibbler* anywhere in the school, the whole place seemed to be quoting the interview at each other; Harry heard them whispering about it as they queued up outside classes, discussing it over lunch and in the back of lessons, while Hermione even reported that every occupant of the stalls in the girls’ toilets had been talking about it when she nipped in there before Ancient Runes.

“And then they spotted me, and obviously they know I know you, so they were bombarding me with questions,” Hermione told Harry, her

is shining, “and Harry, I think they believe you, I really do, I think you’ve really got them convinced!”

Meanwhile Professor Umbridge was patrolling the school, stopping students at random and demanding that they show her out their books and pockets. Harry knew she was looking for copies of the *Quibbler*, but the students were several steps ahead of her. The pages describing Harry’s interview had been tampered with to resemble extracts from textbooks if anyone but themselves had it, or else wiped magically blank if they wanted to peruse it again. It soon seemed that every single person in the school had read it.

The teachers were, of course, forbidden from mentioning the interview by Educational Decree Number Twenty-six, but they found ways to express their feelings about it in the same. Professor Sprout awarded Gryffindor twenty points when Harry passed her a watering can; a grumbling Professor Flitwick pressed a cloud of squeaking sugar mice on him at the end of Charms, said “*Shh!*” and hurried away; and Professor Trelawney

xuống đầu mình vô số câu hỏi, Harry à, mình tin là tụi nó tin bồ, mà thực sự tin vậy, mình nghĩ là rốt cuộc bồ đã thuyết phục được tụi nó.”

Cùng lúc ấy giáo sư Umbridge vệ rảo khắp trường, ngẫu nhiên chặn mấy đứa học trò nào đó, ra lệnh cho chúng mở hết cặp sách và túi áo. Harry biết tổng là mục tìm kiếm tờ báo chỉ *Đồ Mách Lẻo*, nhưng mà lũ học sinh đã đi trước mục nhiều bước lắm. Mấy trang có đang bài phỏng vấn về Harry đã được phù phép sao cho dù ai cứ người khác, ngoại trừ chính tụi nó có đọc thì chỉ giống hết mấy bài trong sách giáo khoa; hoặc là bài phỏng vấn đã được xóa trắng bằng pháp thuật cho đến khi nào tụi nó muốn đọc kỹ lại.

Dĩ nhiên các giáo sư cũng bị cấm nói đến bài phỏng vấn theo đạo luật giáo dục số hai mươi sáu, nhưng cũng tìm được cách để bày tỏ cảm nghĩ của mình về việc đó như thường. Giáo sư Sprout thưởng cho Gryffindor hai mươi điểm khi Harry tưới nước cho cô cái xô tưới nước; giáo sư Flitwick tươi cười hơn hớn hớn nhét vào tay nó một hộp chuột đường chỉ cho vào cuối buổi học Bùa Mê, nói “*shh!*” rồi vội vã bỏ đi; giáo sư Trelawney

ke into hysterical sobs during ination and announced to the rtled class, and a very disapproving ibridge, that Harry was *not* going to fer an early death after all, but uld live to a ripe old age, become ister of Magic, and have twelve dren.

but what made Harry happiest was o catching up with him as he was rying along to Transfiguration the t day.

efore he knew what had happened e hand was in his and she was athing in his ear, "I'm really, really y. That interview was so brave . . . ade me cry."

le was sorry to hear she had shed n more tears over it, but very glad y were on speaking terms again, l even more pleased when she e him a swift kiss on the cheek and ried off again. And unbelievably, no ner had he arrived outside nsfiguration than something just as d happened: Seamus stepped out he queue to face him.

bật khóc nước nở như điên trong s buổi học Tiên Tri và thông báo cho lớp đang bị sửng sốt, và cả Umbric hết sức bất mãn, rằng nói cho cù Harry sẽ không phải chịu đựng một chết yếu nữa, mà sẽ sống thọ đến t cổ lai hy, trở thành Bộ trưởng Bộ Ph Thuật, và có mười hai đứa con.

Nhưng điều làm cho Harry su sướng nhất là Cho đã làm lành với ấy là vào ngày hôm sau, khi nó đã hấp tấp đi tới lớp học Biến hình Cho theo kịp nó.

Trước khi nó nhận biết chuyện đang xảy ra thì Cho đã nắm lấy tay và cô nàng hỏn hỏn thì thào vào lỗ nó: "Minh thiệt tình, thiệt tình xin bạn. Bài phỏng vấn rất dũng cảm làm cho mình phát khóc."

Nó áy náy khi nghe cô nàng lại thêm nước mắt cho bài phỏng v nhưng nó cũng rất vui mừng là bây hai đứa nó đã nói chuyện với nhau lại, và nó còn sung sướng hơn nữa cô nàng tặng một nụ hôn chớp nhoáy lên gò má nó rồi lại chạy biến đi. chuyện tưởng không thể tin nổi là nó vừa mới đi tới bên ngoài cửa phò học môn Biến hình thì một điều tốt lành không kém nụ hôn của Cho lại xảy

"I just wanted to say," he mumbled, pointing at Harry's left knee, "I believe it. And I've sent a copy of that gazette to me mam."

If anything more was needed to complete Harry's happiness, it was Malfoy, Crabbe, and Goyle's reactions.

He saw them with their heads together later that afternoon in the library, together with a weedy-looking boy Hermione whispered was called Theodore Nott. They looked around at Harry as he browsed the shelves for the book he needed on Partial Transfiguration, and Goyle cracked his knuckles threateningly and Malfoy whispered something undoubtedly hostile to Crabbe.

Harry knew perfectly well why they were acting like this: He had named all their fathers as Death Eaters.

"And the best bit is," whispered Hermione gleefully as they left the

Seamus bước ra khỏi đám học sinh đang sắp hàng để gặp mặt Harry.

Anh chàng liếc xéo cái đầu gối của Harry, lúng búng nói: "Mình muốn nói mình tin bô. Và mình đã gửi một tờ tạp chí đó cho má mình."

Nếu còn cần thêm điều gì nữa làm cho niềm vui của Harry hoàn hảo thì đó chính là phản ứng của Malfoy, Crabbe và Goyle.

Nó nhìn thấy ba đứa này chụm đầu lại với nhau ở trong thư viện buổi chiều hôm đó, cùng với một thằng bé gầy gò hom hem mà Hermione thầm tên của nó là Theodore Nott. Nó ngoảnh lại nhìn Harry khi Harry đang dò qua các kệ sách tìm kiếm quyển sách mà nó cần cho bài tập Bùa Biến Bất Toàn. Goyle bẻ khớp ngón tay nó kêu răng rắc đầy đe dọa và Malfoy thì rù rì vào tai của Crabbe điều gì đó chắc chắn là độc ác xấu xa.

Harry biết quá rõ tại sao chúng hành động như vậy: bởi vì tên cha của tất cả bọn chúng đã bị Harry kể ra những Tử thần Thực tử.

Khi Harry và Hermione rời khỏi thư viện, Hermione vui sướng thì thào

ary, “they can’t contradict you, because they can’t admit they’ve read the article!”

to cap it all, Luna told him over her shoulder that no copy of *The Quibbler* had ever sold out faster.

Dad’s reprinting!” she told Harry, her eyes popping excitedly. “He can’t believe it, he says people seem even more interested in this than the simple-Horned Snorkacks!”

Harry was a hero in the Gryffindor common room that night; daringly, Fred and George had put an Enlargement charm on the front cover of *The Quibbler* and hung it on the wall, so that Harry’s giant head gazed down on the proceedings, occasionally saying things like “The Ministry are wrong” and “Eat dung, Umbridge” in a booming voice.

Hermione did not find this very amusing; she said it interfered with her concentration, and ended up going to bed early out of irritation.

“Và cái hay nhất là chúng không cần cãi lại bồ, bởi vì chúng không thể chối nhận là chúng đã đọc bài phỏng vấn đó!”

Để cho nó sướng thêm, Luna nói nó vào bữa ăn tối từ trước tới nay, chưa từng có số báo *Đồ Mách Lẻo* nào bán chạy hơn số này.

Đôi mắt cô nàng chớp chớp lia lịa khi nói với Harry: “Ba đang in thế này, Ông không thể nào tin nổi, ông thấy người ta có vẻ như khoái bài phỏng vấn hơn cả bài về Ngáy-Ngáp Mồ Sừng-Te-Tua nữa!”

Buổi tối hôm đó Harry trở thành anh hùng trong phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor. Hết sức liêu lĩ Fred và George ếm Bùa Phóng To lên trang bìa của tờ *Đồ Mách Lẻo* rồi treo nó lên tường, để cho cái đầu bự chầy của Harry ngó chăm chăm xuống các diễn biến trong phòng, thỉnh thoảng nói ong oang những điều đại loại như “Bộ Pháp Thuật là bọn đàn độn” hay “Umbridge ăn kít”.

Hermione không thấy cái trò này vui vẻ cho lắm; cô nàng nói nó làm cản trở quãng sự tập trung tư tưởng của cô nàng, rốt cuộc cô nàng ùng ùng tụt giận bỏ đi về phòng ngủ sớm.

Harry had to admit that the poster was not quite as funny after an hour or so, especially when the talking spell had started to wear off, so that it merely shouted disconnected words like “Dung” and “Umbridge” at more or less frequent intervals in a progressively higher voice. In fact it started to make his head ache and his hair began prickling uncomfortably again. To disappointed moans from the nearby people who were sitting around him, asking him to relive his interview the umpteenth time, he announced that he too needed an early night.

The dormitory was empty when he checked it. He rested his forehead for a moment against the cool glass of the window beside his bed; it felt soothing against his scar. Then he undressed and got into bed, wishing his headache would go away. He also felt slightly sick. He rolled over onto his side, closed his eyes, and fell asleep almost once. . . .

He was standing in a dark, curtained room lit by a single branch of candles.

Harry phải công nhận là tấm áp phích đó cũng không còn thú vị lắm sau khi treo lên được một hai tiếng đồng hồ, đặc biệt sau khi bùa nói bắt đầu mất dần hiệu lực, khiến cho tranh chỉ còn la lên mấy tiếng rời rạc như “kít” và “Umbridge” với các khoảng càng lúc càng lâu và bằng giọng mỗi lúc mỗi cao hơn. Thật ra cái áp phích đó bắt đầu làm Harry nhức đầu và cái thẹo của nó bắt đầu nhói buốt trở lại một cách rất khó chịu. Nó bèn thông báo cho đám đông nearby chung quanh nó yêu cầu nó kể lại chuyện phỏng vấn lần thứ mấy chục, rằng cũng cần phải đi nghỉ sớm, điều này khiến cho đám đông rên lên đầy thất vọng.

Khi Harry lên tới phòng ngủ thì cửa phòng trống trơn. Nó tì trán vào cửa sổ mát lạnh bên cạnh giường được một lúc; cảm thấy cái thẹo cơn đau nhức đi được một chút. Nó bèn thay đồ ngủ và lên giường nằm cầu mong cho cơn nhức đầu bớt tha mình ra. Nó cũng cảm thấy buồn muốn bệnh. Nó lăn mình nằm nghiêng một bên, nhắm mắt lại, và thiếp rên hầu như ngay tức thì...

Nó đang đứng trong một căn phòng buông màn kín mít và tối bùng,

hands were clenched on the back of a chair in front of him.

They were long-fingered and white though they had not seen sunlight for years and looked like large, pale fingers against the dark velvet of the chair.

Beyond the chair, in a pool of light cast upon the floor by the candles, sat a man in black robes.

"I have been badly advised, it seems," said Harry, in a high, cold voice that pulsed with anger.

"Master, I crave your pardon . . ." asked the man kneeling on the floor.

The back of his head glimmered in the candlelight. He seemed to be trembling.

"I do not blame you, Rookwood," said Harry in that cold, cruel voice.

He relinquished his grip upon the chair and walked around it, closer to

được thấp sáng bằng mỗi một cây nến, cây trong chùm đèn treo. Hai bàn tay của nó nắm chặt cái lưng ghế trụ trước mặt.

Tay nó có những ngón dài và trắng bệch như thể chúng chưa từng được nắng trong nhiều năm trời, và trông bàn tay chẳng khác nào hai con nhện khổng lồ tái mét đang bám vào rãnh bóng đen của cái ghế.

Bên kia cái ghế, trong một vùng ánh nến rơi xuống sàn, là một người đàn ông mặc áo thụng đen đang ngồi gồi.

Bằng giọng nói lạnh lùng, thể thao phập phồng vì cơn thịnh nộ, Harry nói: "Có vẻ như ta đã nhận được lời khuyên tồi."

Người đàn ông đang quỳ trên sàn sần rĩ: "Thưa Chủ nhân, tôi khẩn cầu xin ngài tha thứ..."

Cái gáy của người này chập chập ánh nến. Hình như hắn đang run rẩy.

Vẫn giọng lạnh lùng và tàn ác, Harry nói: "Ta không trách mi, Rookwood à"

Nó thả lỏng mấy ngón tay đang bám chặt lưng ghế rồi bước vòng quanh

man cowering upon the floor, until stood directly over him in the kness, looking down from a farther height than usual.

You are sure of your facts, Rookwood?" asked Harry.

Yes, my Lord, yes . . . I used to work in the department after — after all . . ."

Avery told me Bode would be able to remove it."

Bode could never have taken it, Harry. . . . Bode would have known that he could not. . . . Undoubtedly that is why he fought so hard against Malfoy's Imperius Curse . . ."

Stand up, Rookwood," whispered Harry.

The kneeling man almost fell over in haste to obey. His face was marked; the scars were thrown into relief by the candlelight. He remained a little stooped when standing, as though halfway through a convulsion, and he darted terrified looks up at Harry's face.

You have done well to tell me this," said Harry. "Very well . . . I have

ghé, đến gần hơn người đàn ông đang co rúm bên trên hắn trong bóng ngó xuống hắn từ một vị trí cao hơn bình thường.

Harry hỏi: "Rookwood, mi có thể đảm bảo các dữ kiện của mi không?"

"Dạ, thưa Chúa Tể của tôi, dĩ nhiên. Trước đây tôi vốn làm việc trong Bộ sau khi... sau khi tất cả..."

"Avery đã nói với ta là Bode có thể lấy nó ra."

"Thưa Chủ Nhân, Bode không thể nào giờ có thể làm được. Bode có lẽ biết hắn không thể... Chắc chắn đó là lý do hắn kháng cự bùa Độc Đoán của Malfoy dữ dội đến như vậy."

Harry nói khẽ: "Đứng dậy Rookwood."

Người đàn ông đang quì suýt ngã nhào khi hấp tấp vâng lời nó. Gương mặt hắn bị rỗ, những nốt thẹo đều ánh nến làm mờ đi. Hắn vẫn giữ thế cúi lom khom cả khi đã đứng dậy như thể đang cúi xuống nửa chừng, và hắn lăm lét liếc nhìn lên gương mặt của Harry.

Harry nói: "Mi có công nói cho ta biết điều này. Giỏi lắm... Có vẻ như ta

sted months on fruitless schemes, it
ms. . . . But no matter . . . We begin
ain, from now. You have Lord
demort's gratitude, Rookwood . . .”

My Lord . . . yes, my Lord,” gasped
okwood, his voice hoarse with relief.

I shall need your help. I shall need
the information you can give me.”

Of course, my Lord, of course . . .
/thing . . .”

Very well . . . you may go. Send
ery to me.”

Rookwood scurried backward,
ving, and disappeared through a
or.

left alone in the dark room, Harry
red toward the wall. A cracked, age-
otted mirror hung on the wall in the
idows. Harry moved toward it.

His reflection grew larger and clearer
he darkness. . . . A face whiter than

lãng phí mấy tháng trời cho những
hoạch không hiệu quả gì cả... Như
bất chấp... Chúng ta bắt đầu lại,
bây giờ. Rookwood, mi đáng nh
được lời khen ngợi của Chúa
Voldemort...”

Rookwood há hốc miệng ra ti
giọng hần khàn đi vì nhẹ nhõm. “I
thưa đáng Chúa Tể... Dạ... thưa Ch
Tể...”

“Ta sẽ cần sự giúp đỡ của mi. Ta
cần tất cả những thông tin mà mi
thể cung cấp cho ta.”

“Dĩ nhiên, thưa đáng Chúa Tể,
nhiên... bất cứ thông tin nào...”

“Tốt lắm... Mi có thể đi ra. Gọi Av
đến cho ta bảo.”

Rookwood lật đật lùi ra, cúi rạp m
chào, và biến mất sau một khung cữ

Còn lại một mình trong phòng
Harry quay mặt vào bức tường. M
tám gương rạn nứt mang đầy dấu
thời gian xưa lắc được treo trên tườ
trong vùng tối tăm khuất ánh n
Harry tiến về phía tám gương.

Bóng phản chiếu của nó tr
gương hiện ra lớn dần và rõ dần tr

kull . . . red eyes with slits for pupils

NOOOOOOOOOO!”

What?” yelled a voice nearby.

Harry flailed around madly, became angled in the hangings, and fell out of his bed. For a few seconds he did not know where he was; he was convinced that he was about to see the white, skull-like face looming at him out of the dark again, then Ron’s voice came very near to him.

Will you stop acting like a maniac, Harry! I can get you out of here!”

Ron wrenched the hangings apart, and Harry stared up at him in the moonlight, as he lay flat on his back, his forehead searing with pain. Ron looked as though he had just been getting up from bed; one arm was out of his covers.

Has someone been attacked

bóng tối... một gương mặt trắng hơn cả đầu lâu... hai con mắt đỏ đồng tử chẻ đôi bằng một cái vệt đứng...

“KHÔÔÔÔÔÔÔNG!”

Một giọng nói gần đó kêu lên: “Cái gì vậy?”

Harry vùng vẫy quẫy đạp xà quẹo một cách điên cuồng, vướng mắc vào mấy tấm màn treo quanh, cuối cùng ngã lăn ra khỏi giường. Trong mấy giây đầu nó không ý thức được là đang ở đâu. Nó đoán chắc là nó vẫn nhìn thấy một gương mặt trắng giống như một cái đầu lâu, một nửa lại hiện ra lơ mờ trong bóng ngấm nhìn nó, sau đó là giọng nói của Ron thốt lên rất gần.

“Bờ làm ơn đừng có hành động như một thằng khùng, để mình còn có thể đỡ bờ ra khỏi đây chứ!”

Ron vệt mấy tấm màn treo ra, Harry đang nằm ngửa trên sàn, trở nhìn lên Ron hiện ra trong ánh trăng cái thẹo của nó nhức buốt vì cơn đau. Trong Ron có vẻ như vừa mới chịu bị đi ngủ, một cánh tay của nó vừa ra khỏi tấm áo chùng.

Vừa chạt vật đỡ Harry đứng d

ain?” asked Ron, pulling Harry
ghly to his feet. “Is it Dad? Is it that
ike?”

No — everyone’s fine —” gasped
rry, whose forehead felt as though it
s on fire again. “Well . . . Avery isn’t.
. He’s in trouble. . . . He gave him
wrong information. . . . He’s really
jry . . .”

Harry groaned and sank, shaking,
o his bed, rubbing his scar.

But Rookwood’s going to help him
v. . . . He’s on the right track again .

What are you talking about?” said
n, sounding scared. “D’you mean . .
d you just see You-Know-Who?”

I was You-Know-Who,” said Harry,
l he stretched out his hands in the
kness and held them up to his face
check that they were no longer
athly white and long-fingered. “He
s with Rookwood, he’s one of the
ath Eaters who escaped from
caban, remember? Rookwood’s just

Ron vừa hỏi: “Lại có ai bị tấn công n
sao? Có phải là ba mình không?
phải con rắn đó không?”

Harry cảm thấy như cái thẹo của
bây giờ nóng rát như thể đang bị l
đốt, nó thờ hờ hển, đáp: “Không
mọi người đều khỏe... À... như
Avery thì không... Ông ấy đang bị
rối... Ông ấy đã báo cáo thông tin
cho hấn... hấn đang giận điên lên...!

Harry rên lên một tiếng rồi ngồi th
xuống giường, toàn thân run rẩy, c
tay chà xát cái thẹo trên trán của nó.

“Nhưng bây giờ Rookwood sẽ
giúp hấn... hấn sẽ lại lần ra đư
đường...”

Ron nghe mà sợ điếng hồn, nó t
“Bồ đang nói về chuyện gì vậy?
phải bồ muốn nói... có phải bồ v
mới nhìn thấy Kẻ-mà-ai-cũng-biết-
ai-đấy?”

Harry duỗi cánh tay của nó ra tr
bóng tối, giơ lên trước mặt để kiểm
và thấy chúng không còn mấy ngón
dài ngoằn và trắng bệt một cách đ
sợ nữa. Nó nói: “Mình đã là Kẻ-mà-
cũng-biết-là-ai-đấy. Hấn đã nói chuy
với Rookwood, một trong mười
thần Thực tử đã đào thoát khỏi r

I him Bode couldn't have done it . . .

Done what?"

Remove something. . . . He said he would have known he couldn't have done it. . . . Bode was under the Imperius Curse. . . . I think he said Voldemort's dad put it on him . . ."

Bode was bewitched to remove something?" Ron said. "But — Harry, it's got to be —"

The weapon," Harry finished the sentence for him. "I know."

The dormitory door opened; Dean and Seamus came in. Harry swung his legs back into bed. He did not want to look as though anything odd had just happened, seeing as Seamus had only just stopped thinking Harry was a traitor.

Did you say," murmured Ron, holding his head close to Harry's on the pretext of helping himself to water from the jug on his bedside table, "that you were You-Know-Who?"

ngục Azkaban, bõ còn nhớ không Rookwood vừa báo cho hắn biết ông Bode không thể nào làm nổi việc đó..."

"Làm nổi việc gì?"

"Lấy ra cái gì đó... Rookwood nói ông Bode hắn là biết mình không làm nổi việc đó... Ông Bode đã bị bùa Độc Đoán... Mình nhớ Rookwood nói ba của Malfoy đã bùa đó lên ông Bode..."

Ron nói: "Ông Bode đã bị bùa khỉ phải lấy ra cái gì đó hả? Nhưng mà Harry à, cái đó hắn phải là..."

Harry nói nốt câu dùm Ron. "Vũ khí. Mình biết."

Cánh cửa phòng ngủ được mở Dean và Seamus bước vào. Harry quăng cặp giò của nó trở lên giường. Nó không muốn ở trong một bộ dạng trông có vẻ như chuyện quái lạ gì vừa mới xảy ra, bởi vì Seamus chỉ vừa mới thôi nghĩ về Harry như một thằng ba trợn.

Giả bộ chồm qua cái bàn đặt cạnh giường để rót cho mình một ly nước. Ron kê đầu nó sát đầu Harry, thì thào "Có phải hồi nãy bõ nói bõ đã là Voldemort mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?"

Yeah,” said Harry quietly.

Ron took an unnecessarily large sip of water. Harry saw it spill over his lips onto his chest.

Harry,” he said, as Dean and Seamus clattered around noisily, pulling off their robes, and talking, “I’ve got to tell —”

“I haven’t got to tell anyone,” said Harry shortly. “I wouldn’t have seen it all if I could do Occlumency. I’m supposed to have learned to shut this stuff out. That’s what they want.”

By “they” he meant Dumbledore. He slipped back into bed and rolled over onto his side with his back to Ron and after a while he heard Ron’s mattress creak. Then he lay back down too. His scar began to burn; he bit hard on his pillow to stop himself making a noise. Somewhere, he knew, Avery was being punished. . . .

Harry and Ron waited until breakfast morning to tell Hermione exactly

Harry lặng lẽ đáp: “Phải.”

Ron uống ực một ngụm nước lớn một cách không cần thiết. Harry thấy nước chảy tràn xuống cằm Ron xuống tận ngực áo.

Khi Dean và Seamus lục đục ồn ào vừa thay quần áo vừa nói chuyện, Fred nói: “Harry à, bồ phải nói với...”

Nhưng Harry nói ngắn gọn: “Mình chẳng cần phải nói với ai hết. Nếu không xong môn Bế quan Bí thuật rồi thì mình sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy nhũ công chuyện đó nữa. Người ta cho là mình cần phải học cách ngăn chặn nhũ công thứ đó mà. Người ta muốn thế cơ mà.”

Nói “người ta”, Harry ngụ ý chỉ Dumbledore. Nó chui trở vào giường và cuộn tròn lại, nằm nghiêng qua rìa bên, quay lưng về phía Ron, và một lúc sau nó nghe tiếng cái nệm giường creak. Ron kêu lên kọt kọt khi Ron cũng quay lưng xuống giường. Cái thẹo của Harry lại tiếp tục nhức nhối, nó cắn chặt chéo gối để khỏi phải bật lên tiếng kêu đau. Nó biết là ở đâu đó ông Avery đang bị trừng phạt...

Harry và Ron đợi đến giờ ra cửa vào sáng hôm sau mới kể hết c

at had happened. They wanted to absolutely sure they could not be overheard. Standing in their usual corner of the cool and breezy courtyard, Harry told her every detail of the dream he could remember.

When he had finished, she said nothing at all for a few moments, but her face was red with a kind of painful intensity at the sight of Fred and George, who were both laughing and selling their magical hats to the crowd under their cloaks on the other side of the yard.

So that's why they killed him," she said quietly, withdrawing her gaze from Fred and George at last. "When Bode was about to steal this weapon, something very bad happened to him."

"I think there must be defensive charms on it, or around it, to stop people from touching it. That's why he was in Mungo's, his brain had gone all wrong and he couldn't talk. But I don't remember what the Healer told us?"

Hermione nghe chính xác chuyện đã xảy ra vào đêm hôm trước. Tuy nhiên cô muốn bảo đảm chắc chắn là không ai có thể nghe lén. Đứng túm tụm ở góc sân trường gió lùa lạnh giá quen thuộc của Hogwarts, Harry kể cho Hermione nghe mọi chi tiết về giấc chiêm bao mà cô vẫn còn có thể nhớ được.

Khi nó kể xong, Hermione không nói một tiếng nào trong một lúc, mà chỉ dăm dăm nhìn Fred và George với vẻ mặt cảm xúc đại loại như giận hờn có phần đờn, bởi vì hai anh chàng này đang đang mất đầu và đang bán mấy chiếc nón kỳ diệu giấu dưới lớp áo chui của họ ở phía bên kia sân trường.

Cuối cùng, sau khi dứt được mắt khỏi hai anh em sinh đôi nhà Weasley, Hermione khẽ nói: "Thì ra đó là nguyên nhân chúng đã giết ông Bode. Khi ông Bode cố tìm cách ăn cắp vũ khí ấy, thì một chuyện khôi hài rất đáng sợ đã xảy ra cho ông ấy."

"Mình đoán ắt là do bùa phòng thủ được ém lên cái vũ khí đó, hay chú ý quanh nó, để ngăn chặn người khác chạm đến nó. Vì vậy mà ông ấy phải vào nằm bệnh viện Thánh Mungo, não của ông ấy đã bị phát rồ và chắc chắn là không thể nói năng gì nữa. Như

He was recovering. And they wouldn't risk him getting better, could they? I mean, the shock of whatever happened when he touched that sconce probably made the Imperius curse lift. Once he'd got his voice back, he'd explain what he'd been doing, wouldn't he?"

They would have known he'd been there to steal the weapon. Of course, it wouldn't have been easy for Lucius Malfoy to put the curse on him. Never of the Ministry, is he?"

He was even hanging around that trial! I had my hearing," said Harry. "In the courtroom — hang on . . ."

He said slowly. "He was in the Department of Mysteries corridor that day! Your dad said he was probably going to sneak down and find out what happened in my hearing, but what if

Sturgis," gasped Hermione, looking understruck.

"Sorry?" said Ron, looking

mấy bồ còn nhớ bà Lương y nói gì tại mình không?"

"Ông ấy đã hồi phục. Vậy là không thể mạo hiểm để cho ông ta phục, đúng không? Mình cho là chạm vào cái vũ khí đó, đã có một gì đó xảy ra, và chấn động của nó lẽ đã khiến cho bùa Độc Đoán bị gỡ trừ. Nếu mà ông ấy phục hồi lại tiếp thì ông ấy sẽ có thể giải thích chuyện ông ấy đã làm, đúng không?"

"Người ta sẽ biết là ông ấy đã phá đi ăn cắp cái vũ khí đó. Dĩ nhiên Lucius Malfoy ếm bùa lên ông ấy chuyện dễ thôi. Ông ấy chẳng bao giờ ra khỏi Bộ Pháp Thuật, đúng không?"

Harry nói: "Cái hôm mình bị ra phòng tòa kỷ luật thì mình ông ấy lảng vảng trong... khoan đã..."

Harry nói chậm rãi: "Hôm đó ông ấy ở trong hành lang của Sở Bảo Mật! của Ron nói là có lẽ ông ta muốn xuống dưới để nghe hóng diễn bên của phiên tòa xử mình, nhưng nếu..."

Hermione chột há hốc miệng ra, mặt sùng sốt kinh hoàng, kêu lên "Chú Sturgis."

Ron tỏ vẻ ngờ ngác, hỏi: "Xin lỗi?"

vildered.

Sturgis Podmore,” said Hermione, breathlessly. “Arrested for trying to get through a door. Lucius Malfoy got him.”

“I bet he did it the day you saw him there, Harry. Sturgis had Moody’s Invisibility Cloak, right?”

“So what if he was standing guard by the door, invisible, and Malfoy heard him move, or guessed he was there, or that he did the Imperius Curse on the off chance that a guard was there?”

“So when Sturgis next had an opportunity — probably when it was his turn on guard duty again — he tried to get into the department to steal the sword from Voldemort — Ron, be quiet — but he got caught and sent to Azkaban . . .”

She gazed at Harry.

“And now Rookwood’s told Voldemort how to get the weapon?”

Hermione nói không kịp thở: “Cả Sturgis Podmore bị bắt khi tìm cách đột nhập qua một cánh cửa. Lucius Malfoy cũng ếm cả chú ấy nữa.”

“Mình dám cá là lão ấy làm chuyện đó vào cái ngày mà bồ gặp lại trong Bộ Pháp Thuật. Chú Sturgis tẩm Áo khoác tàng hình của thầy Moody, đúng không?”

“Biết đâu lúc đó chú ấy đang đứng gác bên bạnh cánh cửa, không ai nhìn thấy hết, nhưng Lucius Malfoy nghe được cử động của chú, hoặc là lão đoán ra chú ấy ở đó, hay là lão ta ếm bùa Độc Đoán một cách phòng ngừa trong trường hợp nghi có một người nào đó canh gác ở đó?”

“Vậy là khi chú Sturgis có cơ hội tiếp... có lẽ khi chú ấy lại đến phòng trực... chú ấy đã cố gắng đột nhập vào Sở để ăn cắp vũ khí cho Voldemort yên coi nào, Ron... nhưng chú ấy bị bắt và bị tống giam vào ngục Azkaban...”

Hermione chăm chăm nhìn Harry.

“Và bây giờ thì Rookwood nói cho Voldemort biết cách lấy cái vũ khí nào?”

I didn't hear all the conversation, but it's what it sounded like," said Harry. Rookwood used to work there. . . . Maybe Voldemort'll send Rookwood to it?"

Hermione nodded, apparently still lost in thought. Then, quite abruptly, she said, "But you shouldn't have seen that at all, Harry."

"What?" he said, taken aback.

"You're supposed to be learning how to close your mind to this sort of thing," said Hermione, suddenly stern.

"I know I am," said Harry. "But —"

"Well, I think we should just try and forget what you saw," said Hermione firmly. "And you ought to put in a bit more effort on your Occlumency from now on."

Harry was so angry with her he did not talk to her for the rest of the day, which proved to be another bad one.

Harry nói: "Mình không nghe đủ toàn bộ cuộc đối thoại. Nhưng mình nghe có vẻ như vậy. Trước đây Rookwood làm việc ở đó... Có lẽ Voldemort sẽ phái Rookwood đi làm việc đó."

Hermione gật gù, dường như vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ. Bỗng hết sức đột ngột, cô nàng lên tiếng: "Nhưng mà Harry à, lẽ ra bồ không nên nhìn thấy tất cả những chuyện đó mới phải."

Harry dội ngược lại, hỏi: "Cái gì?"

Hermione bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị: "Bồ có bốn phần tư cách khép kín tâm tư của bồ lại đối với những chuyện như vậy mà?"

Harry nói: "Mình biết là mình phải làm như vậy. Nhưng..."

Hermione cương quyết nói: "Thật mà mình nghĩ là chúng ta chỉ nên cố gắng quên đi những gì bồ đã nhìn thấy. Từ nay trở đi bồ cần phải cố gắng thêm một chút nữa trong môn Bế quan thuật."

Harry giận Hermione đến nỗi không thèm nói thêm một tiếng nữa với cô nàng trong suốt cả ngày.

When people were not discussing escaped Death Eaters in the corridors, they were laughing at Weasley's abysmal performance in his match against Hufflepuff; the Gryffindors were singing 'Weasley is our hero' so loudly and frequently that by the end of the year Filch had banned it from the corridors out of sheer irritation.

The week did not improve as it progressed: Harry received two more detention points in Potions, was still on tenterhooks that Hagrid might get the sack, and Hagrid would not stop himself from dwelling on the dream in which he had seen Sirius die, though he did not bring it up with Ron and Hermione again because he did not want another rowing-off from Hermione. He wished very much that he could have talked to Sirius about it, but that was out of the question, so he tried to push the matter back of his mind.

Unfortunately, the back of his mind

hôm đó. mà điều này hóa ra lại là r chuyện tậ lậu khác nữa.

Trong các hành lang hôm n những khi người ta không bàn tán bọn Tử thần Thực tử vượt ngục người ta xúm nhau cười đùa chuyện thi đấu dỏ không thể ngờ được của Quidditch nhà Gryffindor trong trận c với đội của nhà Hufflepuff; đám t sinh nhà Slytherin cứ rống "Weasley Là Vua Của Chúng Ta" à và thường xuyên đến nỗi khi mặt t lặn thì thầy giám thị Filch phát câu và cấm hát bài đó trong hành lang.

Tuần lễ đó trôi qua mà cũng chả có mấy tiến bộ. Harry lại bị hai điểm môn Độc dược, nó vẫn còn lo r ngày là lão Hagrid có thể bị đuổi, và không thể nào giữ cho mình đừng chìm vào những giấc mơ mà trong nó nhìn thấy Voldemort, mặc dù cũng chẳng thèm đem ra kể c Hermione và Ron nghe nữa bởi vì không muốn nghe thêm một lời bàn nữa của Hermione. Nó ao ước k bao được nói chuyện với chú Siri nhưng chuyện đó thì hầu như kh thể nào làm được, cho nên nó cố gá dẹp vấn đề đó xuống dưới đáy bộ n

Thiệt là không may là giờ đây

s no longer the secure place it had
e been.

Get up, Potter.”

A couple of weeks after his dream of
okwood, Harry was to be found, yet
ain, kneeling on the floor of Snape’s
ce, trying to clear his head. He had
t been forced, yet again, to relive a
eam of very early memories he had
even realized he still had, most of
m concerning humiliations Dudley
l his gang had inflicted upon him in
nary school.

That last memory,” said Snape.
hat was it?”

I don’t know,” said Harry, getting
arily to his feet.

He was finding it increasingly difficult
disentangle separate memories from
rush of images and sound that
ape kept calling forth.

You mean the one where my cousin
d to make me stand in the toilet?”

No,” said Snape softly. “I mean the

đáy bộ não của nó không còn là nơi
toàn như trước đây nữa.

“Potter, đứng dậy!”

Chỉ hai tuần lễ sau khi nó chiêm b
thấy Rookwood, Harry lại một ph
nữa rơi vô tình trạng quì gục trên s
văn phòng của thầy Snape, cố gắ
xua tan mọi thứ trong đầu nó. Một
nữa, nó lại vừa bị buộc để tuôn ra r
luồng ký ức xa xưa mà thậm chí c
chính nó cũng không thể nhận ra là
còn nhớ, hầu hết những ký ức đó l
quan đến những nỗi nhục nhằn
Dudley và băng đảng của nó đã h
hạ Harry ở trường tiểu học.

Thầy Snape hỏi: “Cái ký ức c
cùng đó, là chuyện gì vậy?”

Harry yếu ớt gượng đứng dậy t
đôi chân, đáp: “Dạ, con không biết.”

Nó đang nhận ra là nó càng n
càng thấy khó khăn hơn trong việc
mối gỡ ra những ký ức rời rạc
những hình ảnh và âm thanh hỗn c
mà thầy Snape cứ xáo lên hoài.

“Có phải thầy muốn nói đến cái
ức về đưa em họ cứ bắt con đứng t
cái bồn cầu tiêu?”

Thầy Snape dịu giọng nói: “Khô

concerning a man kneeling in the
Idle of a darkened room . . .”

It’s . . . nothing,” said Harry.

Snape’s dark eyes bored into
Harry’s. Remembering what Snape
had said about eye contact being
essential to Legilimency, Harry blinked
and looked away.

How do that man and that room
manage to be inside your head, Potter?”
asked Snape.

It —” said Harry, looking everywhere
but at Snape, “it was — just a dream I
had.”

A dream,” repeated Snape.

There was a pause during which
Harry stared fixedly at a large dead
bat suspended in a purple liquid in its

You do know why we are here, don’t
you, Potter?” said Snape in a low,
dangerous voice. “You do know why I

Ta muốn nói đến cái ký ức liên quan
đến một người đàn ông quỳ phục dưới
sàn ở giữa một căn phòng tắm tối...

Harry nói: “Chuyện đó... không có
cả.”

Đôi mắt đen của thầy Snape nhìn
xoáy vào mắt Harry. Nhớ ra có lần thầy
Snape đã nói là ánh mắt giao nhau
điều cực kỳ quan trọng khi làm th
Thôi Miên, Harry vội chớp mắt và r
đi chỗ khác.

Thầy Snape hỏi: “Potter, làm sao
gã đàn ông đó và căn phòng đó lại
được trong đầu của trò?”

Harry ngó quanh quất để tránh nhìn
vào mắt của thầy Snape. “Dạ... không
nó chỉ... chỉ là một giấc chiêm bao
thôi...”

Thầy Snape lặp lại. “Một giấc chiêm
bao à?”

Rồi cả hai thầy trò cùng im lặng một
lúc trong khi Harry chăm chú dán mắt
vào một con nhái chết khổng lồ đang
 lơ lửng trong một dung dịch lỏng màu
tía trong cái hũ.

Bằng một giọng trầm, nham hiểm
thầy Snape nói: “Potter, trò có hiểu
sao chúng ta có mặt ở đây, chứ

giving up my evenings to this
ious job?”

Yes,” said Harry stiffly.

Remind me why we are here,
ter.”

So I can learn Occlumency,” said
rry, now glaring at a dead eel.

Correct, Potter. And dim though you
y be”

Harry looked back at Snape, hating
— “I would have thought that after
months’ worth of lessons you
ght have made some progress. How
ny other dreams about the Dark
d have you had?”

Just that one,” lied Harry.

Perhaps,” said Snape, his dark, cold
s narrowing slightly, “perhaps you
ually enjoy having these visions and
ams, Potter. Maybe they make you
l special — important?”

không? Trò biết tại sao ta dành
những buổi tối của mình để làm
công việc mệt mỏi chán ngắt r
chứ?”

Harry đáp một cách khó khăn: “
hiều.”

“Potter, trò hãy nhắc lại cho ta m
đích của chúng ta ở đây.”

Bây giờ Harry chuyển mắt sang r
trừng trừng một con lươn chết và r
“Dạ, để con có thể học được Bế qu
Bí thuật.”

“Đúng, Potter à. Và mặc dù trò
thể mù mờ chậm hiểu...”

Harry quắc mắt nhìn lại thầy Sna
căm ghét thầy hết sức. Nhưng th
Snape vẫn tiếp tục: “... ta nghĩ
tưởng là sau hai tháng dày công c
dỗ của ta thì trò cũng đã có thể
được vài tiến bộ. Trò có cả thầy k
nhiều giấc chiêm bao về Chúa tể H
ám?”

Harry nói dối: “Dạ, chỉ mỗi cái đó.”

Đôi mắt đen lạnh lùng của th
Snape hơi nheo lại, thầy nói: “Có t
Có thể trò thực sự khoái coi nhữ
cảnh tượng và những chiêm bao
Potter à. Có thể những chuyện chi

No, they don't," said Harry, his jaw and his fingers clenched tightly around the handle of his wand.

That is just as well, Potter," said Snape coldly, "because you are neither special nor important, and it is not up to you to find out what the Dark Lord is doing to his Death Eaters."

No — that's your job, isn't it?" Harry said at him.

He had not meant to say it; it had just burst out of him in temper. For a long moment they stared at each other, Harry convinced he had gone too far. Then there was a curious, almost satisfied expression on Snape's face when he answered.

Yes, Potter," he said, his eyes twinkling. "That is my job. Now, if you are ready, we will start again . . ."

He raised his wand. "One — two —

baos đó làm cho trò cảm thấy đặc biệt quan trọng?"

Harry cãi lại: "Không phải như vậy. Quay hàm nó bạnh ra và mấy ngón tay của nó siết chặt quanh chỗ cầm cây đũa phép."

Thầy Snape vẫn lạnh lùng bắt đầu. "Chuyện đó cũng không hại gì, Potter à. Bởi vì trò chẳng hề đặc biệt quan trọng, và trò cũng chẳng có nhiệm vụ tìm hiểu xem Chúa tể Hắc ám nói với bọn Tử thần Thực tử."

Harry vọt miệng trả đũa thầy Snape: "Không... Đó là nhiệm vụ của thầy mà."

Nhưng nó không hề có ý định cãi điều đó; lời lẽ đó chỉ vọt ra khỏi miệng nó trong cơn nóng giận. Hai người trừng mắt nhìn nhau một lúc khá lâu rồi Harry tin là nó đã đi hơi quá. Nhưng khi nó trả lời như vậy, quả thực có một vẻ tò mò, gần như thỏa mãn hiện ra trên gương mặt của thầy Snape.

Đôi mắt long lên lấp lánh, thầy Snape nói: "Đúng, Potter à. Đó là công việc của ta. Bây giờ nếu trò đã sẵn sàng, chúng ta sẽ bắt đầu lại..."

Thầy giơ cây đũa phép của thầy l

— *Legilimens!*”

A hundred dementors were swooping toward Harry across the lake and the grounds. . . . He screwed up his face in concentration. . . . They were swooping closer. . . . He could see the dark holes beneath their hoods . . . yet he could also see Snape standing in front of him, his eyes fixed upon Harry’s face, muttering under his breath. . . . And somehow, Snape was becoming clearer, and the dementors were growing fainter . . .

Harry raised his own wand.

Protego!”

Snape staggered; his wand flew upward, away from Harry — and suddenly Harry’s mind was teeming with memories that were not his — a dark-nosed man was shouting at a weeping woman, while a small dark-red boy cried in a corner. . . . A long-haired teenager sat alone in a dark bedroom, pointing his wand at the ceiling, shooting down flies. . . . A girl was laughing as a scrawny boy tried to mount a bucking broomstick —

“Một – hai – ba – *Chiết Tâm Trí Thuật!*”

Một trăm tên giám ngục đang xối vào tấn công Harry, băng qua mặt nước vào trong sân trường... Nó cau mặt trong lúc tập trung... Bọn chúng đã đến gần hơn... Nó có thể nhìn thấy mấy cái lỗ đen ngòm bên dưới cái rọ trùm đầu của bọn chúng... như đồng thời nó cũng có thể nhìn thấy thầy Snape đang đứng ngay trước nó, hai mắt dán chặt vào gương mặt Harry, lẩm bẩm nói trong hơi thở... bằng cách nào đó, thầy Snape trở nên mỗi lúc một rõ hơn, còn bọn giám ngục thì càng lúc càng mờ nhạt đi...

Harry giơ cây đũa phép của nó lên

Thần Hộ Mệnh!”

Thầy Snape lão đảo; cây đũa phép của thầy bay vọt lên cao, tránh xa khỏi Harry... và bỗng nhiên đầu óc Harry tràn ngập những ký ức không phải của nó – Một người đàn ông mũi khoằm đang quát thét một người đàn bà khàn giọng núp co ro, trong khi một thằng bé tóc đen khóc thút thít ở một góc phòng. Một cậu thiếu niên tóc bóng mượt ngồi một mình trong gian phòng ngủ tối tăm, chĩa cây đũa phép lên trần nhà, bị rớt mắt con ruồi... Một cô gái cười ngặt nghẽo khi một thằng bé c

ENOUGH!"

Harry felt as though he had been pushed hard in the chest; he took several staggering steps backward, hit one of the shelves covering Snape's books and heard something crack. Snape was shaking slightly, very white in the face.

The back of Harry's robes were damp. One of the jars behind him had broken when he fell against it; the thick, slimy thing within was swirling and draining potion.

Reparo!" hissed Snape, and the jar mended itself once more.

Well, Potter . . . that was certainly an improvement . . ." Panting slightly.

Snape straightened the Pensieve in which he had again stored some of his thoughts before starting the lesson, almost as though checking that they were still there. "I don't remember telling you to use a Shield Charm . . . there is no doubt that it was ineffective . . ."

khẳng khiu cố gắng trèo lên một cái kệ bay bóng lộn.

"ĐỦ RỒI!"

Harry có cảm giác như thể vừa bị đẩy mạnh vào giữa ngực; nó loạng choạng lùi lại phía sau mấy bước chân, đụng vào mấy cái kệ lấp kín mặt bức tường của văn phòng thầy Snape và nghe cái gì đó đổ bể. Thầy Snape hơi run rẩy, mặt mày tái mét.

Lưng áo chùng của Harry ướt đẫm. Một trong mấy cái hũ ở sau lưng nó vỡ bể khi nó ngã vào cái kệ. Cái vật nhớt nhớt ngậm trong đó loay hoay xoay sở trong chút dung dịch đã cạn.

Thầy Snape rít lên: "*Lành lặn reparo!*" và cái hũ tự nó liền lại y nguyên.

Thầy Snape hơi hỏn hển thở nhẹ một chút và nói: "Thôi, Potter... chắc chắn là một tiến bộ..."

Thầy sửa cái Chậu Tưởng Ký lại ngay ngắn, trong cái chậu này thầy lưu trữ một lần nữa một số tư tưởng của thầy trước khi bắt đầu bài học, như thầy đang làm ra vẻ kiểm tra tư tưởng của thầy còn trong đó hay không. "Ta không nhớ có dạy trò dù

Harry did not speak; he felt that to say anything might be dangerous. He was sure he had just broken into Snape's memories, that he had just seen scenes from Snape's childhood, and it was unnerving to think that the young little boy who had watched his parents shouting was actually standing in front of him with such loathing in his eyes. . . .

"Let's try again, shall we?" said Snape.

Harry felt a thrill of dread: He was about to pay for what had just happened, he was sure of it. They moved back into position with the desk between them, Harry feeling he was going to find it much harder to empty his mind this time. . . .

"On the count of three, then," said Snape, raising his wand once more. "One — two —"

Harry did not have time to gather himself together and attempt to clear his mind, for Snape had already cried "*Chia sẻ!*"

đến Bùa Khiên không... Nhưng chắc chắn là nó có hiệu quả..."

Harry không mở miệng; nó cảm thấy nói cái gì vào lúc này cũng có thể nguy hiểm. Nó chắc chắn rằng nó vừa chợt nhập vào ký ức của thầy Snape và rằng nó vừa nhìn thấy lại quãng đời thơ ấu và thiếu niên của thầy Snape và thực là khổ tâm khi nghĩ thẳng khóc thút thít nhìn cha mẹ nó gây nhau giờ đang đứng sờ sờ trước nó với ánh mắt đầy căm ghét...

Thầy Snape lại nói: "Chúng ta bắt đầu lại, nhé?"

Harry cảm nhận được một cơn rùng mình kinh hãi: nó sẵn sàng trả bất cứ giá nào cho điều vừa mới xảy ra, biết chắc chắn như vậy. Hai thầy trò trở lại vị trí ở hai bên cái bàn giữa Harry có cảm giác phen này muốn làm trống rỗng đầu óc của nó thì sẽ khó khăn hơn nhiều...

Thầy Snape lại một lần nữa giơ cây đũa phép: "Vậy bắt đầu khi ta đến ba. Một – hai..."

Harry không có đủ thì giờ để tự mình lại và ra sức làm rỗng tâm trí, vì thầy Snape đã hô lên: "*Chia sẻ!*"

He was hurtling along the corridor toward the Department of Mysteries, past the blank stone walls, past the arches — the plain black door was growing ever larger; he was moving so fast he was going to collide with it, he was a few feet from it and he could see that a sliver of faint blue light again —

The door had flown open! He was pushing it at last, inside a black-walled, black-floored circular room lit with blue-tinted candles, and there were more doors all around him — he needed to choose one — but which door ought he to choose — ?

POTTER!”

Harry opened his eyes. He was flat on his back again with no memory of how he'd gotten there; he was also sprinting as though he really had run the length of the Department of Mysteries corridor, really had sprinted through the black door and found the circular room.

“Explain yourself!” said Snape, who was standing over him, looking furious.

Nó đang vội vã chạy dọc hành lang về phía Sở Bảo Mật, vượt qua những bức tường đá trống trải, vượt qua những cung vòm — cánh cửa đen trần trụi đang càng lúc càng lớn ra; nó đã chạy nhanh đến mức nó sắp sửa đâm sầm vào cánh cửa, khi nó chỉ còn cách vài bước, nó có thể nhìn thấy lại ánh sáng màu xanh lơ nhạt ấy...

Cánh cửa bật mở tung ra! Cuối cùng nó đã qua được cánh cửa và bước được bên trong một căn phòng hình tròn, sàn đen thui mà tường cũng óng ả thui, chỉ được thắp sáng bằng những ngọn nến cháy lên ánh lửa màu lơ nhạt, và nó nhận thấy chung quanh còn có nhiều cánh cửa khác nữa — cần phải đi tiếp — nhưng nó biết đi tới cánh cửa nào đây...?

“POTTER!”

Harry mở mắt ra. Nó lại một phút nữa nằm ngửa trên sàn mà không nhớ ra được làm sao mà nó lại lăn lộn đó. Nó cũng hỗn hển thờ như thể đã thực sự chạy dọc suốt hành lang đến Sở Bảo Mật, đã thực sự lao tốc lực vào cánh cửa đen và tìm thấy căn phòng tròn...

Thầy Snape đứng thẳng bên trên nó, tỏ vẻ hết sức giận dữ: “Giải th

"I . . . dunno what happened," said Harry truthfully, standing up.

There was a lump on the back of his head from where he had hit the ground and he felt feverish.

"I've never seen that before. I mean, I'd you, I've dreamed about the door but it's never opened before . . ."

"You are not working hard enough!"

For some reason, Snape seemed even angrier than he had done two minutes before, when Harry had seen his own memories.

"You are lazy and sloppy, Potter, it is all wonder that the Dark Lord —"

"Can you tell me something, *sir*?" said Harry, firing up again. "Why do I call Voldemort the Dark Lord, I've never ever heard Death Eaters call him that —"

Snape opened his mouth in a snarl and a woman screamed from

coi!"

Harry đứng lên, thành thật nói: "Dạ... Con không biết chuyện gì xảy ra."

Có một cục u đằng sau đầu nó nó ngã đập đầu xuống đất và nó cảm thấy ngây ngây sốt.

"Con chưa bao giờ nhìn thấy cảnh đó trước đây. Con muốn nói là, con muốn nói với thầy là con đã từng nhìn thấy cánh cửa... nhưng mà trước đây nó chưa bao giờ mở ra..."

"Trò đã luyện tập chưa đủ chuyên cần!"

Vì một lẽ nào đó, thầy Snape dường như giận dữ hơn cả lúc trước chỉ chừng hai phút, khi Harry đột nhập vào ký ức tuổi thơ của chính thầy.

"Potter, trò làm biếng và cầu thả quá tôi tự hỏi là liệu Chúa tể Hắc ám..."

Harry nổi nóng trở lại, nó nói: "Thầy, thầy có thể nói cho con biết điều không? Tại sao thầy Voldemort là Chúa tể Hắc ám, hồi nãy tới giờ con chỉ nghe các Tử thần Thủ lĩnh gọi hắn như vậy mà thôi..."

Thầy Snape há miệng ra toan quát thì tiếng một người đàn bà gào

newhere outside the room.

Snape's head jerked upward; he was staring at the ceiling.

What the — ?” he muttered.

Harry could hear a muffled motion coming from what he thought might be the entrance hall. Snape looked around at him, frowning.

Did you see anything unusual on your way down here, Potter?”

Harry shook his head. Somewhere above them, the woman screamed again. Snape strode to his office door, wand still held at the ready, and disappeared out of sight. Harry hesitated for a moment, then followed.

The screams were indeed coming from the entrance hall; they grew louder as Harry ran toward the stone steps leading up from the dungeons. When he reached the top he found the entrance hall packed.

thảm thiết từ đâu đó bên ngoài cửa phòng.

Đầu của thầy Snape thỉnh linh nhễ nhễ lên; thầy dăm dăm ngó cái trần nhà.

Thầy lẩm bẩm: “Tiếng kêu gì...?”

Harry nghe ra một cơn náo loạn trần áp, theo nó nghĩ thì có lẽ xuất phát từ Tiền sảnh. Thầy Snape ngoảnh nhìn nó, bàng hoàng.

“Potter, trò có nhìn thấy điều gì bất thường trên đường trò đi xuống không?”

Harry lắc đầu. Ở đâu đó phía trên đầu hai thầy trò, người đàn bà lại cất lên một lần nữa. Thầy Snape sải bước chân đi tới cửa văn phòng của thầy, cây đũa phép vẫn còn lăm lăm trong tay, và thầy phát vạt áo đi nhanh như biến. Harry ngật ngừng một chút rồi đi theo thầy.

Mấy tiếng gào thét đó quả thực xuất phát từ Tiền sảnh; chúng càng càng vang to hơn khi Harry chạy về phía mấy bậc thềm đá dẫn từ tầng hầm lên gian Tiền sảnh. Khi lên đến tới nơi, nó nhận thấy gian Tiền sảnh đông nghẹt người.

Students had come flooding out of the Great Hall, where dinner was still in progress, to see what was going on. Others had crammed themselves onto the marble staircase. Harry pushed forward through a knot of tall Slytherins and saw that the onlookers had formed a great ring, some of them looking shocked, others even frightened. Professor McGonagall was directly opposite Harry on the other side of the hall; she looked as though what she was watching made her feel faintly sick.

Professor Trelawney was standing in the middle of the entrance hall with her wand in one hand and an empty sherry bottle in the other, looking utterly mad. Her hair was sticking up on end, her nostrils were lopsided so that one eye was magnified more than the other; her numerous shawls and scarves were falling haphazardly from her shoulders, giving the impression that she was falling apart at the seams.

Two large trunks lay on the floor beside her, one of them upside down; it looked very much as though it had

Học sinh đã từ Đại sảnh đường, bữa ăn tối vẫn còn đang được dọn đổ xô vào gian Tiền sảnh để chuyện gì đang diễn ra. Nhiều người khác thì chen chúc với nhau đứng trên những bậc thang cẩm thạch. Họ chen lấn qua một núi máy dĩa Slytherin cao nhòng và nhìn thấy những người đứng xem đã hình thành một vòng tròn lớn, một số người xóc tỏ ra xúc động, một số khác thì kinh hoàng. Giáo sư McGonagall đã đứng bên kia gian Tiền sảnh, đối diện trực tiếp với Harry; trông giáo sư có vẻ như muốn phát bệnh vì cái chuyện đang chứng kiến.

Giáo sư Trelawney đang đứng giữa Tiền sảnh, một tay cầm cây đũa phép và tay kia cầm một vỏ chai rượu rỗng không, trông bà cực kỳ điên khùng. Tóc bà dựng đứng cả lên, đôi mắt kiếng lệch qua một bên khiến cho mắt bà trông bị rọi lớn hơn hẳn mắt người mới khấn quàng, khăn choàng vô số của bà xô ra khỏi vai, rủ xuống lờ lờ thòng, gây cảm tưởng như thể bà vừa mới bị bung rời ra từ những đường may.

Ngay cạnh bà, nằm trên sàn là cái rương khổng lồ, một cái chổi dựng lên trời; trông hết như bị quật

...n thrown down the stairs after her. Professor Trelawney was staring, apparently terrified, at something Harry could not see but that seemed to be hanging at the foot of the stairs.

No!” she shrieked. “NO! This cannot be happening. . . . It cannot . . . I refuse to accept it!”

You didn’t realize this was coming?” said a high girlish voice, sounding loudly amused, and Harry, moving quickly to his right, saw that Professor Trelawney’s terrifying vision was nothing other than Professor Umbridge.

Incapable though you are of predicting even tomorrow’s weather, I must surely have realized that your awful performance during my expectations, and lack of any improvement, would make it inevitable I would be sacked?”

You c-can’t!” howled Professor Trelawney.

...ears streaming down her face from behind her enormous lenses, “you c-

... xuống cầu thang theo sau chủ nh... Giáo sư Trelawney đang nhìn trù... trờng, vẻ kinh hoàng, vào cái gì... dường như đang đứng ở chân c... thang mà Harry không thể thấy đượ...

Bà hét lên: “Không! KHÔNG! Chuyện này không thể xảy ra... không thể... Ta không chấp nhận...”

Một giọng nữ cao eo éo vang l... “Cô đã không nhận thấy là chuyện r... tất phải xảy ra sao?”, nghe có vẻ kh... trá một cách tàn nhẫn, và Harry, l... nhích qua bên phải một chút, đã n... ra hình ảnh làm kinh hoàng giáo... Trelawney: không gì khác hơn giáo... Umbridge.

“Cho dù cô không có ngay cả... khả năng tiên đoán được thời tiết n... mai, nhưng cô ắt cũng phải nhận th... được rằng các cuộc trình diễn của... trong những buổi thanh tra của tôi, v... đáng thương vừa không có chút t... bộ nào, tất sẽ khiến cho cô không... nào tránh được chuyện bị sa t... chứ?”

Giáo sư Trelawney rống lên: “... không... không thể!”

Nước mắt từ phía sau đôi mắt kiế... to tở tướng rơi lã chã xuống gực

It's sack me! I've b-been here sixteen
years! H-Hogwarts is m-my h-home!"

"It was your home," said Professor
Umbridge.

Harry was revolted to see the
professoyment stretching her toadlike face
as she watched Professor Trelawney
collapse, sobbing uncontrollably, onto one
of her trunks.

"...until an hour ago, when the
Minister of Magic countersigned the
order for your dismissal. Now kindly
remove yourself from this hall. You are
barrassing us."

But she stood and watched, with an
expression of gloating enjoyment, as
Professor Trelawney shuddered and
fainted, rocking backward and
forward on her trunk in paroxysms of
sweat. Harry heard a sob to his left and
looked around. Lavender and Parvati
were both crying silently, their arms
around each other. Then he heard
footsteps. Professor McGonagall had
broken away from the spectators,
marched straight up to Professor

mặt giáo sư: "Cô không... không
đuổi tôi! Tôi đã dạy ở đây suốt mười
sáu năm trời! Trường Hog... Hogwa
là nhà... nhà của tôi!"

Giáo sư Umbridge nói: "Nó đã từ
là nhà của cô..."

Harry thấy ghê tởm khi nhìn vẻ đả
đấu giã ra trên gương mặt bệnh như
của mụ Umbridge khi mụ ngấm g
của giáo sư Trelawney gục xuống trên
trong hai cái rương của bà, nước
không sao kiềm chế được.

"...cho đến cách đây một giờ đ
hồ, khi ngài Bộ trưởng Bộ Pháp Th
chuẩn y lệnh sa thải cô. Bây giờ
hãy vui lòng tự mình rời ra khỏi g
tiền sảnh này. Cô làm chúng tôi khó
đấy."

Nói thế nhưng mụ Umbridge
đứng ngấm, với một vẻ mặt khoái
hả hê, trong khi giáo sư Trelaw
khóc lóc rên rĩ, run lên bần bật, qu
qua quật lại thân mình trên cái r
của bà trong cơn đau khổ. Harry n
có tiếng nước nở bên trái nó, b
ngoảnh nhìn sang. Lavender
Parvati đang vòng tay ôm nhau lặng
khóc. Rồi Harry nghe có tiếng bu
chân. Giáo sư McGonagall đã tách
khỏi đám người đứng xem, đi thẳng

lawney and was patting her firmly the back while withdrawing a large handkerchief from within her robes.

There, there, Sybill . . . Calm down. Blow your nose on this. . . . It's not bad as you think, now. . . . You are going to have to leave Hogwarts . .

Oh really, Professor McGonagall?" and Umbridge in a deadly voice, taking a few steps forward. "And your authority for that statement is . . . ?"

"That would be mine," said a deep voice.

The oak front doors had swung open. Students beside them scuttled out of the way as Dumbledore appeared in the entrance. What he had been doing out in the grounds Harry could not imagine, but there was nothing impressive about the sight of him framed in the doorway against the oddly misty night.

Leaving the doors wide behind him, he strode forward through the circle of

chỗ giáo sư Trelawney và vừa vỗ lưng của giáo sư Trelawney một cách kiên quyết, vừa rút ra một cái khăn tay từ trong bộ áo tụng của bà.

"Thôi, thôi, Sybill à... Bình tĩnh lại. Hỉ mũi vào đây đi... không đến nỗi như cô tưởng đâu... Cô sẽ không cần phải rời khỏi trường Hogwarts đâu..

Mụ Umbridge tiến tới trước một bước, cất giọng âm trầm địa ngục của mụ lên: "Ừa vậy sao, giáo sư McGonagall? Vậy chứ bà dựa vào thẩm quyền nào mà phát biểu..."

Một giọng trầm sâu lắng đáp: "Độc thẩm quyền của tôi."

Cánh cửa trước bằng gỗ sồi ập tung ra. Đám học sinh đứng cạnh cửa vội giạt ra mở lối khi cụ Dumbledore xuất hiện ở ngay ngưỡng cửa. Dumbledore đã làm gì trong suốt trường từ này đến giờ, Harry không thể tưởng tượng nổi, nhưng hình ảnh cụ hiện ra từ trong khung cửa, nổi bật trên cái nền đêm đen sương giá kỳ đã mang lại cảm xúc gì đó thật kỳ lạ.

Để mặc cánh cửa mở rộng sau lưng, cụ sải bước tiến về phía trước, xuy

ookers toward the place where Professor Trelawney sat, tearstained and trembling, upon her trunk, Professor McGonagall alongside her.

Yours, Professor Dumbledore?” said Umbridge with a singularly unpleasant sneer and a laugh.

I’m afraid you do not understand the situation. I have here” —

She pulled a parchment scroll from beneath her robes

...an Order of Dismissal signed by myself and the Minister of Magic. Under the terms of Educational Decree Number Twenty-three, the High Visitor of Hogwarts has the power to suspend, place upon probation, and dismiss any teacher she — that is to say, I feel is not performing up to the standard required by the Ministry of Magic. I have decided that Professor Trelawney is not up to scratch. I have dismissed her.”

To Harry’s very great surprise, Professor Dumbledore continued to smile. He looked down at Professor Trelawney,

qua cái vòng người đứng xem, tiến về chỗ giáo sư Trelawney đang ngồi trên cái rương của bà, ràn rụa nước mắt và run bần bật, với giáo sư McGonagall bên cạnh.

Mụ Umbridge bật ra một tiếng cười nhỏ nhỏ khó chịu một cách lạ thường. “Thẩm quyền của ông ư, thưa giáo sư Dumbledore?”

“Tôi e rằng ông không hiểu rõ tình thế lắm. Tôi có....”

Mụ rút ra từ bên trong áo thụng một cuộn giấy da.

“... một Lệnh Sa Thải do chính tôi cùng với ngài Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật. Chiếu theo Đạo Luật Giáo Dục Số Hai mươi ba, Thanh tra Tối cao trường Hogwarts có quyền thanh lý, đưa ra thử thách, và đuổi bất cứ giáo sư nào mà bà ấy – nói thế tức là đúng – cảm thấy không thực hiện theo đúng tiêu chuẩn mà Bộ Pháp Thuật đòi hỏi. Tôi quyết định là giáo sư Trelawney không đủ thích hợp với yêu cầu của hoàn cảnh. Tôi đã quyết định đuổi việc cô ta.”

Cụ Dumbledore vẫn tiếp tục mỉm cười, khiến Harry vô cùng kinh ngạc. Cụ cúi xuống nhìn giáo sư Trelawney

o was still sobbing and choking on
trunk, and said, “You are quite
it, of course, Professor Umbridge.
High Inquisitor you have every right
dismiss my teachers. You do not,
ever, have the authority to send
m away from the castle.

am afraid,” he went on, with a
rteous little bow, “that the power to
that still resides with the
admaster, and it is my wish that
fessor Trelawney continue to live at
gwarts.”

at this, Professor Trelawney gave a
l little laugh in which a hiccup was
ely hidden.

No — no, I’ll g-go, Dumbledore! I
shall l-leave Hogwarts and s-see
fortune elsewhere —”

No,” said Dumbledore sharply. “It is
wish that you remain, Sybill.”

Might I ask you to escort Sybill back
stairs, Professor McGonagall?”

vẫn còn đang ngồi thẫn thức và r
ngهن trên cái rương của bà, và
nói: “Dĩ nhiên, bà hoàn toàn đúng, g
sư Umbridge à. Với tư cách Thanh
Tối cao, bà có mọi quyền hành để đ
cá giáo sư của tôi. Tuy nhiên,
không có thẩm quyền đuổi họ ra k
lâu đài.”

Nhã nhận nghiêng mình,
Dumbledore nói tiếp: “Tôi e là
quyền làm điều đó vẫn còn thuộc
hiệu trưởng, và ý nguyện của tôi
giáo sư Trelawney hãy cứ tiếp
sống ở trường Hogwarts.”

Tới đây giáo sư Trelawney phát
một tiếng cười nhỏ hơi man dại, kh
giấu nổi tiếng nắc cụt.

“Không... không, tôi sẽ ra... ra đi,
Dumbledore ơi! Tôi sẽ... sẽ rời...
khỏi tr... trường Hogwarts và kiến
kiếm vận may của mình ở chỗ... c
kh... khác...”

Cụ Dumbledore sắc giọng lại b
“Không, cô Sybill à, đó chính là
nguyện của tôi, tôi mong muốn cô l
ở lại trường.”

Cụ quay sang giáo sư McGonag
“Giáo sư McGonagall, tôi có thể n
cô đưa cô Sybill lên lầu được chứ.”

Of course,” said McGonagall. “Up I get, Sybill . . .”

Professor Sprout came hurrying forward out of the crowd and grabbed Professor Trelawney’s other arm. Together they guided her past Umbridge and up the marble stairs. Professor Flitwick went scurrying after them, his wand held out before him; he squeaked, “*Locomotor trunks!*” and Professor Trelawney’s luggage rose into the air and proceeded up the staircase after her, Professor Flitwick following up the rear.

Professor Umbridge was standing stock-still, staring at Dumbledore, who continued to smile benignly.

And what,” she said in a whisper that nevertheless carried all around the grand staircase hall, “are you going to do with me once I appoint a new Divination teacher who needs her lodgings?”

Oh, that won’t be a problem,” said Dumbledore pleasantly. “You see, I’ve already found us a new

Giáo sư McGonagall đáp lại: “Tất nhiên là được. Sybill, cô đứng chờ tôi đi...”

Giáo sư Sprout vội vàng đi ra khỏi đám đông, tiến về phía giáo sư Trelawney và nắm lấy cánh tay kia của bà. Và họ cùng nhau dìu giáo sư Trelawney đi ngang qua mặt giáo sư Umbridge, bước lên cầu thang đá cẩm thạch. Giáo sư Flitwick lết đệt chạy theo sau các bà, cây đũa phép của thầy đưa ra phía trước, thầy hô theo: “*Cơ động hóa rương!*” thế là hành lý của giáo sư Trelawney tự nhấc bổng lên không trung, rồi tiến lên cầu thang theo gót chủ nhân, với giáo sư Flitwick đi bọc hậu.

Giáo sư Umbridge đứng như tượng đá, trừng mắt ngó cụt Dumbledore. Nhưng cô vẫn ung dung mỉm cười hiền hậu.

Mục cất tiếng nói thì ào ào nhưng tất cả bộ đám đông trong Tiền sảnh đều lắng nghe rõ mồn một: “Và cụt sẽ làm gì với cô ta một khi tôi sẽ bổ nhiệm một giáo sư khác dạy môn Tiên tri, và người này cần đến chỗ ở của cô ấy chứ?”

Cụt Dumbledore vui vẻ nói: “Ồi, chẳng có vấn đề gì lớn đâu! Cô thử chờ đó, tôi đã tìm được một giáo sư mới

ination teacher, and he will prefer
gings on the ground floor.”

You’ve found — ?” said Umbridge
illy. “You’ve found? Might I remind
I, Dumbledore, that under
ucational Decree Twenty-two —”

— the Ministry has the right to
oint a suitable candidate if — and
y if — the headmaster is unable to
l one,” said Dumbledore. “And I am
opy to say that on this occasion I
re succeeded. May I introduce
I?”

le turned to face the open front
ors, through which night mist was
v drifting. Harry heard hooves.
ere was a shocked murmur around
hall and those nearest the doors
stily moved even farther backward,
ne of them tripping over in their
ste to clear a path for the newcomer.

hrough the mist came a face Harry
l seen once before on a dark,
rgerous night in the Forbidden
est: white-blond hair and
onishingly blue eyes, the head and

Tiên tri mới, và thầy ấy rất vui là
sống ở tầng trệt.”

Giáo sư Umbridge rít lên: “Ông
tìm được...? Ông đã tìm được? Tôi
thể nhắc nhở ông được không, ó
Dumbledore, rằng theo Đạo Luật G
Dục Số Hai mươi hai...”

Cụ Dumbledore nói: “... thì Bộ Ph
Thuật có quyền chỉ định một ứng v
thích hợp trong trường hợp – và
trong trường hợp – vị hiệu trưở
không thể tìm được một giáo sư r
hết. Và tôi vui mừng mà nói rằng tr
trường hợp này tôi đã thành công. C
phép tôi giới thiệu với cô nhé?”

Cụ quay mặt về phía cánh cửa ch
còn để mở, lúc này sương giá k
đêm đang luồn qua khung cửa. H
nghe tiếng vó ngựa. Tiếng xì xào k
ngạc rộ lên khắp gian Tiền sảnh
những học sinh đứng gần cửa vội
lùi cách xa cánh cửa hơn nữa, và
đưa thậm chí vấp ngã trong lúc t
tấp tránh đường cho kẻ mới đến.

Xuyên qua làn sương đêm mờ r
Harry nhìn thấy một gương mặt mà
đã từng nhìn thấy trước đây trong r
đêm tăm tối hiểm nghèo ở giữa k
Rừng Cắm: mái tóc vàng ánh bạc
đôi mắt xanh hết sức lạ lùng, cái c

so of a man joined to the palomino
ly of a horse.

This is Firenze,” said Dumbledore
pily to a thunderstruck Umbridge. “I
k you’ll find him suitable.”

và vai ngực của một đàn ông liền
phần thân thể và tứ chi của một c
ngựa.

Cụ Dumbledore vui vẻ nói với
Umbridge đang sửng sốt như bị
đánh: “Đây là thầy Firenze. Tôi tin là
sẽ nhận thấy thầy thích hợp với c
việc.”

— CHƯƠNG 27 —

NHÂN MÃ VÀ CHỈ ĐIỂM *THE CENTAUR AND THE SNEAK*

I'll bet you wish you hadn't given up Divination now, don't you, Hermione?" asked Parvati, smirking.

It was breakfast time a few days after the sacking of Professor Trelawney, and Parvati was curling her hair with her wand and examining the effect in the back of her head. They were to have their first lesson with Firenze that morning.

"Not really," said Hermione diffidently, who was reading the *Daily*

Prophet. "Tui cá là bây giờ bồ đang u ám thì bồ đã không bỏ môn Tiên tri, đứ không Hermione?"

Lúc đó là vào giờ ăn sáng, vài ngày sau khi diễn ra vụ sa thải giáo sư Trelawney, và Parvati đang cuốn tóc bằng cây đũa phép và kiểm tra hiệu quả trong đó cái mũ của cô nàng. Tụi nó sắp học buổi đầu tiên với thầy Firenze vào buổi sáng hôm đó.

Hermione đang đọc tờ *Nhật E* *Tiên Tri*, dừng dừng đáp: "Thực ra

phet. "I've never really liked
ses."

She turned a page of the newspaper,
inning its columns.

He's not a horse, he's a centaur!"
d Lavender, sounding shocked.

A *gorgeous* centaur . . ." sighed
vati.

Either way, he's still got four legs,"
d Hermione coolly. "Anyway, I
ught you two were all upset that
lawney had gone?"

We are!" Lavender assured her.
e went up to her office to see her,
took her some daffodils — not the
aking ones that Sprout's got, nice
es . . ."

How is she?" asked Harry.

Not very good, poor thing," said
vender sympathetically. "She was
ing and saying she'd rather leave
castle forever than stay here if
bridge is still here, and I don't

không. Tôi chưa bao giờ thực sự kh
ngựa."

Cô nàng lật tờ báo, liếc qua một
tin khác.

Lavender tỏ xúc động, kêu l
"Thầy đâu phải là một con ngựa, th
là một nhân mã!"

Parvati thở một hơi dài: "Một nh
mã *đẹp tuyệt vời*..."

Hermione vẫn thản nhiên: "Đề
nào đi nữa, thầy vẫn có bốn chân.
này, tôi cứ tưởng hai bạn đều bu
bực về chuyện giáo sư Trelawney
bị nghỉ dạy mới phải chứ?"

Lavender xác nhận: "Tụi này bu
bực lắm chứ! Tụi này đã đi lên v
phòng cô ấy để thăm viếng cô, đ
cho cô mấy cái bông thủy tiên vàng
không phải thứ bông kêu như kèn
hơi như bông của cô Sprout đ
những bông thủy tiên thật xinh c
kia..."

Harry hỏi: "Cô ấy ra sao rồi?"

Lavender nói với giọng đầy c
thông: "Tội nghiệp cô ấy, không đư
khỏe lắm. Cô khóc lóc và nói là thê
khỏi lâu dài này mãi mãi, còn hơn l
lại đây nếu cô Umbridge vẫn còn

me her. Umbridge was horrible to ; wasn't she?"

I've got a feeling Umbridge has only t started being horrible," said rmione darkly.

Impossible," said Ron, who was king into a large plate of eggs and on. "She can't get any worse than 's been already."

You mark my words, she's going to nt revenge on Dumbledore for ointing a new teacher without ulting her," said Hermione, closing newspaper. "Especially another t-human. You saw the look on her e when she saw Firenze . . ."

After breakfast Hermione departed her Arithmancy class and Harry and n followed Parvati and Lavender o the entrance hall, heading for ination.

Aren't we going up to North Tower?" ed Ron, looking puzzled, as Parvati assed the marble staircase.

Parvati looked scornfully over her

đây, mà tui cũng không trách cô ấy. Umbridge đối xử với cô Trelawney bạc khùng khiếp quá hả?"

Hermione rầu rĩ nói: "Tôi có c giác là mụ Umbridge chỉ mới bắt c khùng khiếp thôi."

Ron đang chắt vào đĩa của nó r đồng thịt ba rọi muối và trứng chi vôi kêu lên: "Không thể thế được! không thể nào kinh khùng hơn đư nữa."

Hermione xếp tờ báo lại, nói: "Bồ nhớ lời mình nói hôm nay, mụ ta sẽ cách trả thù cụ Dumbledore về việc nhiệm một giáo sư mới mà khác thềm hỏi ý kiến mụ. Đặc biệt lại nhiệm một giáo sư nửa người nửa t Bồ có nhìn thấy vẻ mặt của mụ ấy mụ nhìn thấy Firenze không...?"

Sau bữa điểm tâm, Hermione đi c lớp Số học của cô nàng, còn Harry Ron thì đi theo Parvati và Lavender ra gian Tiền sảnh để đến lớp học T tri.

Khi thấy Parvati đi thẳng luôn c không lên cầu thang cẩm thạch, F có vẻ bối rối: "Tại mình không đi Tháp Bắc sao?"

Parvati ngoảnh lại ngó Ron, nói

oulder at him. "How d'you expect Firenze to climb that ladder? We're in Classroom eleven now, it was on the ice board yesterday."

Classroom eleven was situated in a ground-floor corridor leading off the entrance hall on the opposite side to the Great Hall. Harry knew it to be one of those classrooms that were never used regularly, and that it therefore had a slightly neglected feeling of a cupboard or storeroom. When he entered it right behind Ron, and found himself right in the middle of a forest of trees, he was therefore momentarily stunned.

"What the — ?"

The classroom floor had become eerily mossy and trees were growing out of it; their leafy branches hung down across the ceiling and windows, so that the room was full of slanting shafts of soft, dappled, green light. The students who had already arrived were sitting on the earthy floor with their backs resting against tree trunks or

trách móc. "Bồ nghĩ coi làm sao thầy Firenze trèo lên cái cầu thang được chứ? Bây giờ tụi mình học ở phòng học số mười một, bảng thời khóa biểu đã có ghi như vậy vào ngày hôm qua."

Phòng học số mười một nằm ngay trên tầng trệt, trên một hành lang cách xa khỏi gian Tiền sảnh, ở phía đối diện Đại Sảnh đường. Harry biết đó là một trong những phòng học chưa bao giờ được sử dụng thường xuyên, và vì vậy nó có cảm giác mấy phòng học hơi bị bỏ bê như một thứ nhà kho bị bỏ quên. Khi Harry bước vào phòng, nó như thể Harry đang ở ngay giữa một khu rừng vắng vẻ, cho nên nó cũng sờ ngậy người ra trong chốc lát.

"Cái gì...?"

Sàn lớp học đã lún phún rêu êm và cây nấm chồi nảy lộc từ cái sàn. Những cành nhánh xum xuê lá đung đưa từ trần phòng và ngang cửa sổ, khiến căn phòng tràn ngập những tia sáng xanh chiếu xiên xiên cùng những đốm trắng lổ chổ. Bọn học sinh đã có mặt trước tụi nó đang ngồi bệt trên nền đất, lưng tựa vào mấy thân cây hay tả

olders, arms wrapped around their
æes or folded tightly across their
æsts, looking rather nervous. In the
Idle of the room, where there were
trees, stood Firenze.

Harry Potter," he said, holding out a
rd when Harry entered.

Er — hi," said Harry, shaking hands
r the centaur, who surveyed him
linkingly through those
onishingly blue eyes but did not
ile. "Er — good to see you . . ."

And you," said the centaur, inclining
white-blond head. "It was foretold
t we would meet again."

Harry noticed that there was the
adow of a hoof-shaped bruise on
enze's chest. As he turned to join
rest of the class upon the floor, he
v that they were all looking at him
r awe, apparently deeply impressed
t he was on speaking terms with
enze, whom they seemed to find
imidating.

When the door was closed and the
t student had sat down upon a tree
mp beside the wastepaper basket,

đá mòn, vòng tay ôm gối, hoặc kho
chặt tay trước ngực, trông có vẻ
căng thẳng. Ở giữa phòng học kh
có cây cối gì cả, chỉ mỗi một mình t
Firenze đứng đó.

Khi Harry bước vào phòng, t
Firenze giơ tay ra nói: "Chào H
Potter."

Harry bắt tay với con nhân mã đ
chăm chú dò xét nó không chớp r
bằng đôi con mắt xanh một cách
thường nhưng không hề mỉm một
cười với nó. Harry nói: "Ờ... dạ, ch
Ờ... mừng gặp lại... thầy..."

Con nhân mã hất mái tóc vàng ó
bạc, nói: "Và trò nữa. Chuyện chúng
sẽ gặp lại nhau đã được báo trước."

Harry để ý thấy có một quầng th
của một vết bầm hình móng ngựa t
ngực thầy Firenze. Khi quay lại n
vào đám học sinh đang ngồi trên s
đất, nó nhận thấy tụi kia đều nhìn
một cách kính nể, dường như có
tượng sâu sắc trước việc nó chuy
trò thoải mái được với thầy Firen
người mà tụi kia có lẽ vẫn thấy sờ s

Khi cánh cửa phòng học đóng lại
đưa học sinh đến sau cùng cũng
tìm được chỗ ngồi trên một góc c

Firenze gestured around the room. Professor Dumbledore has kindly arranged this classroom for us," said Firenze, when everyone had settled down, "in imitation of my natural habitat. I would have preferred to teach in the Forbidden Forest, which was until Monday — my home . . . but this is not possible."

"Please — er — sir —" said Parvati breathlessly, raising her hand, "why? We've been in there with Hagrid, we're not frightened!"

"It is not a question of your bravery," said Firenze, "but of my position. I can no longer return to the forest. My herd has been banished me."

"Herd?" said Lavender in a confused voice, and Harry knew she was thinking of cows.

"What — oh!" Comprehension dawned on her face. "There are *more* cows?" she said, stunned.

"Did Hagrid breed you, like the

bên cạnh cái giỏ đựng rác, mọi người đã ổn định trật tự. Thầy Firenze ra hỏi cho cả lớp: "Giáo sư Dumbledore có lòng tốt thu xếp phòng học này cho chúng ta, phỏng theo môi trường sống tự nhiên của tôi. Tôi thích dạy các em trong khu Rừng Cấm hơn, đó vốn là nhà cho đến thứ hai vừa rồi – vốn là nhà của tôi... nhưng điều đó không được nữa."

Parvati giơ tay lên hỏi hớp r "Thưa... thầy... làm ơn... tại sao không được ạ? Tụi em đã từng vào rừng với thầy Hagrid, tụi em đâu sợ!"

Thầy Firenze nói: "Đây không phải vấn đề gan dạ, mà là vấn đề liên quan đến địa vị của tôi. Tôi không thể trở về rừng được nữa. Bầy của tôi ruồng bỏ tôi."

"Bầy?" Lavender kêu lên với giọng hoang mang, và Harry biết là cô nàng đang nghĩ đến bầy gia súc, như chẳng hạn.

Nhưng rồi sự hiểu biết rạng dần trên gương mặt cô nàng: "Cái gì... à... \ ra không phải *chỉ có một mình thầy*. Cô nàng kêu lên một cách sửng sò.

Dean hăm hở hỏi: "Có phải th

strals?" asked Dean eagerly.

Firenze turned his head very slowly to face Dean, who seemed to realize at once that he had said something very insensitive.

"I didn't — I meant — sorry," he shed in a hushed voice.

"Centaur's are not the servants or things of humans," said Firenze quietly. There was a pause, then Parvati raised her hand again.

"Please, sir . . . why have the other centaurs banished you?"

"Because I have agreed to work for Professor Dumbledore," said Firenze. "They see this as a betrayal of our kind."

Harry remembered how, nearly four years ago, the centaur Bane had shouted at Firenze for allowing Harry to ride to safety upon his back, calling him a "common mule." He wondered whether it had been Bane who had kicked Firenze in the chest.

Hagrid nuôi thầy, giống như những cưỡi bằng mã ấy?"

Thầy từ từ quay đầu lại nhìn vào mặt Dean. Dean dường như cũng nhận ra ngay tức thì là nó đã nói ra điều gì đó rất xúc phạm.

Nó vội vàng nói nốt câu bằng giọng chết lặng: "Em không định không có ý... em xin lỗi..."

Thầy Firenze khẽ nói: "Nhân mã không phải tôi tớ hay đồ chơi của con người." Cả lớp yên lặng một lúc, Parvati lại giơ tay lên.

"Dạ, thưa thầy... tại sao những nhân mã khác lại ruồng bỏ thầy?"

Thầy Firenze nói: "Tại vì tôi đồng ý làm việc cho giáo sư Dumbledore. Các nhân mã khác coi đây là một sự phẫn nộ giống nòi."

Harry nhớ lại, cách đây gần bốn năm, nhân mã Bane đã quát tháo thì Firenze như thế nào vì đã để cho Harry cưỡi lên lưng thầy chạy đến nơi an toàn, mắng mỏ thầy Firenze là 'con la tầm thường'. Harry tự hỏi liệu phải chính nhân mã Bane đã phẫn nộ cho thầy Firenze một đá vào ngực không?

Let us begin," said Firenze. He shed his long palomino tail, raised his hand toward the leafy canopy above his head then lowered it slowly, and as he did so, the light in the room dimmed, so that they now seemed to be sitting in a forest clearing by twilight, and stars emerged upon the ceiling. There were *oohs* and gasps, and Ron said audibly, "Blimey!"

Lie back upon the floor," said Firenze in his calm voice, "and observe the heavens. Here is written, for those who can see, the fortune of our races."

Harry stretched out on his back and gazed upward at the ceiling. A twinkling red star winked at him from above his head.

I know that you have learned the names of the planets and their moons of Astronomy," said Firenze's calm voice, "and that you have mapped the stars' progress through the heavens. Centaurs have unraveled the mysteries of these movements over centuries. Your findings teach us that the future

"Chúng ta hãy bắt đầu?" Thầy Firenze nói. Thầy quất cái đuôi màu vàng dài thượt, giơ một cánh tay lên về phía vòm lá trên đầu, và khi thầy làm như vậy, ánh sáng trong phòng mờ dần đi, khiến cho lũ học trò giờ cảm dường như đang ngồi trong rừng khoảng trống giữa rừng trong ánh hoàng hôn, và trên trần phòng những vì sao bắt đầu hiện ra lấp lánh. Những tiếng 'ồ' ngạc nhiên và thán phục, còn Ron thì thốt lên nghe rõ: "Trời ơi!"

Thầy Firenze bình thản nói: "Hãy ngả lưng xuống sàn và quan sát bầu trời. Vận số của giống nòi chúng ta được ghi trên đó cho những ai có thể nhìn thấy."

Harry duỗi người ra nằm ngửa trên sàn và dăm dăm nhìn lên trần. Một ngôi sao đỏ nhấp nháy trên đầu nó.

Giọng trầm tĩnh của thầy Firenze vang lên: "Tôi biết các em đã học về các hành tinh và vệ tinh trong môn Thiên văn học, và các em đã vẽ biểu đồ sự tiến triển của các vì sao xuyên qua bầu trời. Trong nhiều thế kỷ, những mã đã lần ra manh mối những bí ẩn của các vận động này. Những p

y be glimpsed in the sky above us .

Professor Trelawney did Astrology
n us!" said Parvati excitedly, raising
hand in front of her so that it stuck
in the air as she lay on her back.
ars causes accidents and burns and
ings like that, and when it makes an
gle to Saturn, like now" — she drew
ight angle in the air above her —
at means that people need to be
ra careful when handling hot things

That," said Firenze calmly, "is
nan nonsense."

Parvati's hand fell limply to her side.

Trivial hurts, tiny human accidents,"
d Firenze, as his hooves thudded
r the mossy floor. "These are of no
re significance than the scurryings
ants to the wide universe, and are
affected by planetary movements."

hiện của chúng tôi dạy cho chúng
biết rằng tương lai có thể được n
thấy thoáng qua bầu trời phía t
chúng ta..."

Parvati giơ cánh tay lên trước m
và bởi vì đang nằm ngửa nên cánh
cô nàng dường như từ dưới đất c
lên trời. Parvati phấn khích nói: "G
sư Trelawney cũng đã dạy tụi em m
Chiêm tinh Tử vi! Sao Hỏa gây ra
nạn và cháy phỏng và những chuy
tương tự, và khi hợp thành một c
với sao Thổ như bây giờ – cô nê
phác họa một góc vuông khoả
không trước mặt – thì có nghĩa
người ta cần phải hết sức cẩn thận
cầm nắm những đồ vật nóng..."

Thầy Firenze bình thản nói: "Đó
những chuyện nhảm nhí của c
người."

Cánh tay của Parvati rớt xuống, x
lơ bên hông.

Thầy Firenze nói, trong khi m
guốc của thầy dẫm thành thịch lên s
phòng phủ rêu. "Những tổn thực
loàng xoàng, những tai nạn vụn
của con người, những thứ đó chẳng
ý nghĩa gì hơn sự lảng xãng nh
nháo của bầy kiến trong vũ trụ bao

Professor Trelawney —” began Parvati, in a hurt and indignant voice.

— is a human,” said Firenze simply. id is therefore blinkered and fettered the limitations of your kind.”

Harry turned his head very slightly to look at Parvati. She looked very offended, as did several of the people surrounding her.

Sybill Trelawney may have Seen, I do not know,” continued Firenze, and Harry heard the swishing of his tail behind him as he walked up and down before them, “but she wastes her time, for the main, on the self-flattering nonsense humans call fortune-telling. I, however, am here to explain the wisdom of centaurs, which is impersonal and impartial. We watch the skies for the great tides of evil or change that are sometimes marked here. It may take ten years to be sure of what we are seeing.”

và chẳng bị ảnh hưởng gì bởi chuyển động của các hành tinh cả.”

Parvati bắt đầu nói bằng một giọng bị xúc phạm và tức giận: "Giáo sư Trelawney..."

Thầy Firenze đơn giản tiếp lời: "... là một con người. Và do đó bị bưng bít và ràng buộc trong những giới hạn của chủng loại các em."

Harry hơi ngóai đầu lại để nhìn Parvati. Trông cô nàng có vẻ bị xúc phạm, và nhiều người xung quanh cô nàng cũng vậy.

Thầy Firenze tiếp tục nói: "Cô Sybill Trelawney có thể thấy, tôi không biết..." Harry nghe tiếng thầy quất đuôi vút cái đuôi dài một lần nữa khi thầy lên đi xuống trước mặt tụi nó. Nhưng cơ bản là cô ấy đã lãng phí giờ của mình vào cái trò nhảm nhí mê tâng bốc của con người, gọi là chiêm tinh. Tuy nhiên, tôi đến đây là đã thích trí tuệ uyên thâm của nhân rợ một sự sáng suốt khách quan và vô tư. Chúng tôi quan sát bầu trời để cảnh phòng những đợt tai họa lớn từ những thay đổi đôi khi được đánh dấu trên bầu trời ấy. Có thể mất tới mười năm mới biết chắc được điều chúng tôi đang thấy."

Firenze pointed to the red star exactly above Harry.

In the past decade, the indications have been that Wizard-kind is living through nothing more than a brief calm between two wars. Mars, bringer of strife, shines brightly above us, suggesting that the fight must break again soon. How soon, centaurs may attempt to divine by the burning of certain herbs and leaves, by the observation of fume and flame . . .”

It was the most unusual lesson Harry had ever attended. They did indeed find sage and mallowsweet there on the classroom floor, and Firenze told them to look for certain shapes and symbols in the pungent fumes, but he seemed perfectly unconcerned that not one of them could see any of the signs he described, telling them that humans were hardly ever good at this, that it took centaurs years and years to become competent, and finished by telling them that it was foolish to put much faith in such things anyway, because even centaurs sometimes misled them wrongly.

Thầy Firenze chỉ lên ngôi sao ngay phía trên đầu Harry.

"Trong thập niên qua, những đi báo cho thấy là loài phù thủy đang sống trong một thời kỳ bình yên ngắn ngủi giữa hai cuộc chiến tranh. Sao Hỏa, sứ giả của trận mạc, đang chiếu sáng rực rỡ trên đầu chúng ta, cho thấy chiến tranh lại sắp sửa nổ ra. Kể từ lâu nữa mới xảy ra, thì nhân mã chúng tôi có thể cố gắng tiên đoán bằng cách đốt cháy một số lá cây và thảo dược và bằng cách quan sát làn khói từ ánh lửa..."

Thiệt là một buổi học khác thường hơn tất cả những buổi học khác Harry từng được tham dự. Đúng là họ cũng có được đốt cây ngải đắng mật cấm quỳ ngay trên sàn phòng học và thầy Firenze cũng có bảo tội phạm kiểm tra những hình thù và ký hiệu nào trong những làn khói thảo dược cháy cay xè, nhưng thầy dường như hoàn toàn chẳng bận tâm gì đến cái sự rằng chẳng đứa nào trong đám học trò có thể thấy được bất cứ dấu hiệu nào theo như thầy mô tả. Thầy nói rằng con người hiếm khi giỏi về thuật tiên đoán và rằng nhân mã đã mất bao nhiêu năm trời ròng rã mới đạt tới trình độ thông thạo. Cuối cùng thầy kết thúc

le was nothing like any human cher Harry had ever had. His ority did not seem to be to teach m what he knew, but rather to press upon them that nothing, not n centaurs' knowledge, was lproof.

He's not very definite on anything, is ?" said Ron in a low voice, as they out their mallow-sweet fire. "I mean, ould do with a few more details out this war we're about to have, ldn't you?"

The bell rang right outside the ssroom door and everyone jumped; rry had completely forgotten that y were still inside the castle, quite vinned that he was really in the est. The class filed out, looking htly perplexed; Harry and Ron were the point of following them when enze called, "Harry Potter, a word, ase."

bằng cách bảo tụi nó rằng, dù sac nữa, tin tưởng quá nhiều vào nhữ chuyện như vậy thì thiệt là ngu, bỏ ngay cả nhân mã đôi khi cũng đọc ắt những dấu hiệu đó.

Thầy không giống bất cứ thầy g 'người' nào mà Harry đã từng đư học trước đây. Ưu tiên của thầy khác phải là dạy cho tụi nó những gì t biết, mà nhằm gây cho tụi nó cái tượng là không có bất cứ điều gì, cả tri thức của nhân mã, lại rõ ràng hiểu cả.

Khi tụi nó dập tắt ngọn lửa đốt bê cây mật cảm quý, Ron nói nhỏ: "T không khẳng định xác quyết điều hết nhỉ? Dù mình nói là mình có tìm thêm một số chi tiết về cuộc ch tranh sắp xảy tới cho chúng ta, đư không?"

Chuông reo bên ngoài cửa phê học và mọi người giật mình. Harry quên bém đi là tụi nó vẫn còn ở t trong tòa lâu đài, mà cứ tưởng đầu nó ở trong rừng thiệt vậy. Lũ học lần lượt đi ra khỏi lớp, trông có vẻ hoang mang bối rối. Harry và F đang sắp sửa đi theo chúng bạn thầy Firenze gọi: "Harry Potter, hãy lòng nán lại nói vài lời."

Harry turned. The centaur advanced little toward him. Ron hesitated.

"You may stay," Firenze told him. "Please close the door, please."

Ron hastened to obey.

"Harry Potter, you are a friend of Hagrid's, are you not?" said the centaur.

"Yes," said Harry.

"Then give him a warning from me. My attempt is not working. He would be better to abandon it."

"His attempt is not working?" Harry asked blankly.

"And he would do better to abandon it," said Firenze, nodding. "I would not warn Hagrid myself, but I am banished from the forest now — Hagrid has troubles enough, without a centaur's little."

"But — what's Hagrid attempting to do?" said Harry nervously.

Firenze looked at Harry impassively.

Harry quay lại. con nhân mã tiến phía nó vài bước. Ron lúng túng.

Thầy Firenze bèn bảo nó: "Em thể ở lại. Nhưng mà làm ơn đóng cửa lại."

Ron vội vã vâng lời.

Nhân mã nói: "Harry Potter, em một người bạn của bác Hagrid, có phải không?"

Harry nói: "Dạ phải."

"Vậy hãy chuyển cho bác ấy lời khuyên của tôi. Nỗ lực của bác không thành công đâu. Bác ấy tốt nhất là từ bỏ đi thôi."

Harry ngăn người ra hỏi lại: "Nỗ lực của bác ấy không thành công ă?"

Thầy Firenze gật đầu: "Và bác ấy nhất là từ bỏ nó thôi. Tôi muốn tự mình khuyên bác ấy, nhưng tôi đã bị trục xuất khỏi khu rừng — bây giờ mà tôi đến sát rừng thì không khôn ngoan chút nào — không có những trận chọi giữa đám nhân mã thì bác Hagrid cứ đã có đủ chuyện rắc rối rồi."

Harry lo lắng hỏi: "Nhưng mà... bác Hagrid nỗ lực làm cái gì ă?"

Thầy Firenze bình thản dò xét Harry.

Hagrid has recently rendered me a
at service,” said Firenze, “and he
; long since earned my respect for
care he shows all living creatures. I
ill not betray his secret. But he must
brought to his senses. The attempt
not working. Tell him, Harry Potter.
od day to you.”

The happiness Harry had felt in the
armath of *The Quibbler* interview
d long since evaporated. As a dull
rch blurred into a squally April, his
seemed to have become one long
ies of worries and problems again.

Umbridge had continued attending
Care of Magical Creatures lessons,
it had been very difficult to deliver
 Firenze’s warning to Hagrid. At last
 Harry had managed it by pretending he
d lost his copy of *Fantastic Beasts
/ Where to Find Them* and doubling
k after class one day. When he
sided on Firenze’s message, Hagrid
zed at him for a moment through his
fy, blackened eyes, apparently

rồi nói.

"Bác Hagrid gần đây đã làm cho
một việc to tát. Và từ bấy lâu nay
vẫn hằng kính trọng bác ấy vì sự qu
tâm chăm sóc mà bác ấy dành cho
cả mọi sinh vật. Tôi sẽ không tiết lộ
mật của bác. Nhưng bác ấy cần p
tỉnh táo khôn ngoan hơn. Nỗ lực r
không thành công đâu. Hãy nói với k
ấy như vậy, Harry Potter à. Chúc
một ngày tốt đẹp."

Niềm vui mà Harry cảm nhận đư
ngay sau vụ tạp chí *Đồ Mách L*
đăng bài phỏng vấn nó đã bốc hơi k
biến từ lâu. Khi tháng ba xám xịt nh
những chuyển sang tháng tư đầy gi
tổ, cuộc sống của Harry một lần n
có vẻ lại trở thành một chuỗi nhữn
âu và rắc rối.

Mụ Umbridge vẫn tiếp tục dự giờ
cả những buổi học Chăm Sóc Sinh
Huyền Bí, cho nên rất khó có cơ hội
chuyển cho lão Hagrid lời khuyên c
thầy Firenze. Cuối cùng Harry x
được một cách, nó giả vờ làm r
cuốn sách *Quái Vật Hoang Đường
Nơi Tìm Chúng* để quay trở lại gặp
Hagrid sau buổi học trong cùng n
hôm đó. Khi nó lặp lại lời của th
Firenze, lão Hagrid nhìn nó dăm đ

en aback. Then he seemed to pull himself together.

Nice bloke, Firenze,” he said gruffly, t he don’ know what he’s talkin’ ou’ on this. The attemp’s comin’ on ị.”

Hagrid, what’re you up to?” asked rry seriously. “Because you’ve got to careful, Umbridge has already ked Trelawney and if you ask me, ’s on a roll. If you’re doing anything I shouldn’t be —”

There’s things more importan’ than pin’ a job,” said Hagrid, though his ịds shook slightly as he said this l a basin full of knarl droppings shed to the floor. “Don’ worry about , Harry, jus’ get along now, there’s a ịd lad . . .”

Harry had no choice but to leave ịd mopping up the dung all over floor, but he felt thoroughly ịd as he trudged back up to the ịtle.

Meanwhile, as the teachers and

một lát bằng hai con mắt bị sưng thâm đen, có vẻ hơi bị dội ngược.

Nhưng rồi sau đó, tự trấn tĩnh được, lão cộc cằn nói: "Firenze, này khá. Nhưng về chuyện này thì t không biết hẳn đang nói cái gì đâu. ịc sẽ thành công tốt đẹp."

Harry nghiêm trang nói: "Bác Hagrid đang làm gì vậy? bởi vì bác c phải hết sức cẩn thận, mẹ Umbridge đã đuổi việc giáo sư Trelawney rồi, bác nghe lời con đi, mẹ ta đang trên lần tới. Nếu bác đang làm bất chuyện gì đó, bác cũng nên..."

Nhưng lão Hagrid nói: "Có nữ việc quan trọng hơn là cố giữ lấy r chỗ làm." Và khi nói điều đó, hai lão Hagrid hơi run run khiến cái ch đầy phân của những con Que Xạ xuống đất bể tan tành. "Đừng lo ị về bác, Harry à, thôi đi mau đi, người tới kìa..."

Harry không còn lựa chọn nào k hơn đành phải để lão Hagrid ở lại r mình lau dọn mớ phân văng cùng k sàn phòng học của lão. Nhưng nó c thấy hoàn toàn mất tinh thần khi c lê bước trở về lâu đài.

Trong khi đó, các giáo sư

Hermione persisted in reminding them, the O.W.L.s were drawing ever nearer. The fifth years were suffering from stress to some degree, but Hannah Abbott became the first to receive a failing Draught from Madam Pomfrey when she burst into tears during Herbology and sobbed that she was stupid to take exams and wanted to leave school now.

If it had not been for the D.A. members, Harry thought he would have been extremely unhappy. He sometimes felt that he was living for the few hours he spent in the Room of Requirement, working hard but roughly enjoying himself at the same time, swelling with pride as he looked around at his fellow D.A. members and saw how far they had come. Indeed, Harry sometimes wondered how Umbridge was going to react when all the members of the D.A. received "Outstanding" in their Defense Against the Dark Arts O.W.L.s.

They had finally started work on Patronuses, which everybody had been very keen to practice, though as

Hermione cứ lảng nhảng nhắc nhở nó rằng kỳ thi Pháp sư Thường đã đang một ngày gần kề. Tất cả học sinh năm thứ năm ít nhiều đều bị căng thẳng, và Hannah Abbott trở thành người đầu tiên được nhận liều Thu Tinh Tâm của bà Pomfrey sau khi nàng bật khóc như mưa trong giờ Herbology, nức nở kể lể là nàng thấy mình đàn độn quá, không thể thi cử gì cả và chỉ muốn ra khỏi trường ngay bây giờ.

Harry nghĩ tất là nó sẽ cực kỳ cố gắng nếu không nhờ có những buổi học của ĐQD. Đôi khi nó cảm thấy nó sống chỉ để chờ đến lúc có được vài tiếng đồng hồ ở trong Phòng Cần Thơ luyện tập vất vả nhưng đồng thời được vui đùa thỏa thích; nó cảm thấy mình lớn phồng lên vì tự hào khi nhìn qua đám bạn bè thành viên của ĐQD thấy tụi nó đã tiến bộ nhiều biết bao nhiêu. Thật ra, đôi khi Harry cũng hỏi mẹ Umbridge sẽ phản ứng như thế nào khi tất cả thành viên của ĐQD có đạt điểm xuất sắc về môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng.

Tụi nó cuối cùng cũng đã bắt đầu luyện tập phép gọi Thần Hộ Mệnh, và phép thuật mà đứa nào cũng hăm

Harry kept reminding them, producing the Patronus in the middle of a brightly lit classroom when they were not under duress. That was very different to producing it when confronted by something like a Dementor.

"Oh, don't be such a killjoy," said Hermione brightly, watching her silvery stag-shaped Patronus soar around the Room of Requirement during their last lesson before Easter. "They're so pretty!"

"They're not supposed to be pretty, they're supposed to protect you," said Harry patiently. "What we really need is a Boggart or something; that's how I learned, I had to conjure a Patronus because the boggart was pretending to be a Dementor —"

"But that would be really scary!" said Lavender, who was shooting puffs of lavender vapor out of the end of her wand. "I still — can't — do it!" she added bravely.

Neville was having trouble too. His wand was screwed up in concentration,

luyện tập, mặc dù Harry vẫn luôn nhắc nhở tụi nó việc gọi ra Thần Hộ Mệnh giữa phòng học được thắp sáng trừ khi tụi nó không bị đe dọa gì hết thì khác với chuyện cầu cứu đến Thần Hộ Mệnh khi phải đối đầu với một mối đe dọa như bọn giám ngục chẳng hạn.

"Ôi, đừng có làm mất hứng cho người ta chớ." Cho vui vẻ kêu gọi trong lúc ngắm nghía vị Thần Hộ Mệnh hình con thiên nga bạc của cô nàng bay vút quanh căn Phòng Cần Thiết trong buổi họp cuối cùng của tụi cô trước lễ Phục Sinh. "Chúng xin chào biết nhường nào!"

"Thần Hộ Mệnh được gọi lên để bảo vệ mình chứ không phải để làm đẹp Cái mà chúng ta thực sự cần là rơm Ông Kẹ hay cái gì đó tương tự; đó mà mình đã học như vậy. Mình đã phải cầu Thần Hộ Mệnh khi có một Ông Kẹ nhát mình bằng cách giả làm một giám ngục..."

"Nhưng mà như vậy thì dễ sợ quá!" Lavender nói, trong khi cô nàng phả ra mấy cụm hơi bạc từ đầu cây đũa phép của mình, giận dữ nói thêm: "Mình vẫn... không thể... làm được!"

Neville cũng gặp khó khăn. Bộ rơm nó nhăn nhúm lại vì tập trung tinh thần

only feeble wisps of silver smoke
led from his wand-tip.

You've got to think of something
copy," Harry reminded him.

I'm trying," said Neville miserably,
to was trying so hard his round face
s actually shining with sweat.

Harry, I think I'm doing it!" yelled
Seamus, who had been brought along
his first ever D.A. meeting by Dean.
ok — ah — it's gone. . . . But it was
initially something hairy, Harry!"

Hermione's Patronus, a shining
grey otter, was gamboling around her.

They *are* sort of nice, aren't they?"
he said, looking at it fondly.

The door of the Room of
Requirement opened and then closed
again; Harry looked around to see who
had entered, but there did not seem to
be anybody there. It was a few
moments before he realized that the

nhưng cũng chỉ có vài cụm khói bạc
mơ hồ phát ra từ đầu cây đũa phép
của nó.

Harry nhắc Neville: "Bồ rắng n
đến cái gì đó thiệt là vui ấy."

Neville khốn khổ đáp: "Thì m
đang cố gắng đây." Nó quả là cố gắ
nhiều đến nỗi bộ mặt tròn quay của
bóng nhảy mờ hôi.

Seamus gào lên: "Harry ơi, m
nghĩ mình đang làm được nè!" A
chàng này vừa mới được Dean rủ
tới buổi họp của ĐQD lần đầu tiên. a
ta hét tướng lên: "Coi nè... A...
biến mất rồi... Nhưng mà chắc ch
Thần Hộ Mệnh của mình là cái gì
lông lá cùng mình, Harry à!"

Vị Thần Hộ Mệnh của Hermione
một con rái cá óng ánh đang nhảy n
nô đùa chung quanh cô nàng.

Cô nàng hí hửng ngắm nó, nói: "M
vị Thần Hộ Mệnh cũng xinh đẹp c
đó chứ?"

Cánh cửa của căn Phòng Cần Th
chợt mở ra và đóng lại. Harry ngoắ
đầu nhìn quanh coi ai vừa mới bu
vào, nhưng có vẻ chẳng có thêm
khác ở trong phòng. Một vài giây s
nó mới nhận thấy những người đứ

ople close to the door had fallen
nt. Next thing he knew, something
s tugging at his robes somewhere
ar the knee. He looked down and
v, to his very great astonishment,
obby the house-elf peering up at him
n beneath his usual eight hats.

Hi, Dobby!" he said. "What are you
what's wrong?"

For the elf's eyes were wide with
ror and he was shaking. The
mbers of the D.A. closest to Harry
l fallen silent now:

Everybody in the room was watching
obby. The few Patronuses people
l managed to conjure faded away
o silver mist, leaving the room
king much darker than before.

Harry Potter, sir . . ." squeaked the
trembling from head to foot, "Harry
ter, sir . . . Dobby has come to warn
l . . . but the house-elves have been
med not to tell . . ."

He ran headfirst at the wall: Harry,
o had some experience of Dobby's

gần cửa đã đột ngột im lặng. Ngay
Harry vừa nhận thức điều đó thì có
gì đó giật mạnh vạt áo chùng của
chỗ gần đầu gối. Nó ngó xuống và k
ngạc nhận thấy con gia tinh Dobby
đang ngóc đầu nhìn lên nó từ dưới t
tầng mũ nón vẫn thường đội.

Harry nói: "Ừa, chào Dobby! E
đang làm gì vậy... có gì không ổn hả

Bởi vì đôi mắt đen của con gia t
đang mở thao láo đầy nét hãi hùng
thân hình nó thì run lên bần bật. M
thành viên khác của ĐQD đang đứ
gần Harry bây giờ cũng trở nên
lặng:

Mọi người trong phòng đều đ
chăm chú nhìn Dobby. Dăm ba vị Th
Hộ Mệnh mà tụi nó đã tìm được cá
gọi lên đang tan biến đi thành một
sương bạc, khiến cho căn phòng tr
có vẻ âm u hơn trước đó.

Con gia tinh run rẩy từ đỉnh đầu c
tới gót chân, kêu rít chìn chít: "Th
cậu Harry Potter... Thưa cậu Ha
Potter... Dobby tới đây để báo cho c
biết... nhưng mà gia tinh bị cảnh c
là không được nói..."

Con gia tinh chạy đâm đầu vào b
tường: Harry nhờ đã có kinh nghi

bits of self-punishment, made to
ze him, but Dobby merely bounced
the stone, cushioned by his eight
s. Hermione and a few of the other
s let out squeaks of fear and
npathy.

What's happened, Dobby?" Harry
ed, grabbing the elf's tiny arm and
ding him away from anything with
ich he might seek to hurt himself.

Harry Potter . . . she . . . she . . ."

Dobby hit himself hard on the nose
n his free fist: Harry seized that too.

Who's 'she,' Dobby?"

But he thought he knew — surely
y one "she" could induce such fear
Dobby? The elf looked up at him,
htly cross-eyed, and mouthed
rdlessly.

Umbridge?" asked Harry, horrified.

Dobby nodded, then tried to bang his

về thói quen tự trừng phạt mình c
Dobby nên vội nắm giữ con gia tinh
nhưng Dobby cũng đã tông vào b
tường đá và dội ngược trở lại vì t
cái nón len đội trên đầu nó không k
gì cái gối đệm. Hermione và mấy đ
con gái khác thốt ra những tiếng k
rú lên vì khiếp sợ và thương cảm.

Harry chụp lấy cánh tay nhỏ xíu c
con gia tinh rồi kéo nó ra xa bất cứ t
gì mà nó có thể vớ lấy để tự làm
thương mình. Harry hỏi: "Chuyện gì
xảy ra vậy, Dobby?"

"Harry Potter ơi... bà... bà..."

Dobby tự đấm mạnh vào mũi
bằng cái nắm tay của cánh tay khác
bị Harry giữ chặt: Harry bèn chụp l
cánh tay đó.

"Bà ấy là 'ai' hả, Dobby?"

Harry hỏi, nhưng nghĩ là nó đã biế
chắc chắn chỉ có một 'bà' có thể kh
cho Dobby sợ chết khiếp như vậy. C
gia tinh ngược lên nhìn Harry, ánh r
hai bên gặp nhau một thoáng, con
tinh không thốt được một lời nào.

Harry hãi hùng hỏi: "Bà Umbric
hả?"

Dobby gật đầu, rồi cố tìm cách d

and off Harry's knees; Harry held him steady.

What about her? Dobby — she hasn't found out about this — about us about the D.A.?"

He read the answer in the elf's pained face. His hands held fast by Harry, the elf tried to kick himself and sink to his knees.

Is she coming?" Harry asked quietly.

Dobby let out a howl. "Yes, Harry Potter, yes!"

Harry straightened up and looked around at the motionless, terrified people gazing at the thrashing elf.

WHAT ARE YOU WAITING FOR?" Harry bellowed. "RUN!"

They all pelted toward the exit at a run, forming a scrum at the door, then a group burst through; Harry could hear them sprinting along the corridors and knew they had the sense not to try

đầu nó vào đầu gối của Harry; Harry cố gắng giữ nó vững. Hai cánh tay của nó bám chặt vào hai cánh tay nó.

"Bà ấy thì sao hả? Dobby... Bà ấy đã phát hiện ra chuyện này... chuyện này... chuyện ĐQD chưa?"

Harry đọc được câu trả lời từ ánh mắt thất thần của con gia tinh. Vì hai cánh tay của nó bị Harry nắm chặt, con gia tinh bèn tìm cách tự mình và ngã lăn xuống sàn.

Harry hỏi khẽ: "Có phải bà ấy đã đi tới đây không?"

Dobby phát ra một tiếng tru thống thiết, và bắt đầu giẫm đành đạch hai bàn chân trần của nó xuống sàn. "Đúng vậy, Harry Potter ơ, đúng vậy."

Harry đứng thẳng lên và nhìn qua đám bạn bè đang đứng bất động trước kinh hoàng, trơ mắt ngó trân trân ở gia tinh đang tự hành hạ mình.

Harry gào lên: "CÁC BẠN CÒN ĐỢI GÌ NỮA? CHẠY ĐI!"

Tụi nó lập tức vất giơ lên cổ chạy mạnh về lối ra, tạo thành một đống nháo nhào ở ngay cánh cửa, nhưng cũng thoát ra được; Harry nghe tiếng chân đám bạn phóng như bay c

l make it all the way to their
mitories. It was only ten to nine, if
y just took refuge in the library or
Owlery, which were both nearer —

Harry, come on!" shrieked Hermione
n the center of the knot of people
v fighting to get out.

le scooped up Dobby, who was still
empting to do himself serious injury,
l ran with the elf in his arms to join
back of the queue.

Dobby — this is an order — get
k down to the kitchen with the other
es, and if she asks you whether you
med me, lie and say no!" said Harry.
id I forbid you to hurt yourself!" he
led, dropping the elf as he made it
r the threshold at last and
mning the door behind him.

Thank you, Harry Potter!" squeaked
obby, and he streaked off. Harry
nced left and right, the others were
moving so fast that he caught only
npes of flying heels at either end of

hành lang và nó hy vọng mấy đứa
đủ sáng suốt để không ra sức ch
một mạch về tới phòng ngủ. Bâ
mới chín giờ kém mười phút, phải
tụi nó biết tạt vào tá túc ở mấy
gần đây như thư viện hay Nhà B
Cú...

"Harry, chạy thôi!" Hermione hét
từ giữa đám học sinh dồn cục ở
đang chen lấn nhau để chạy ra ngoài

Harry nhắc bổng Dobby lên, vì
gia tinh vẫn còn tiếp tục tìm cách
làm tổn thương mình trầm trọng;
bồng con gia tinh trong tay, Harry ch
tới nói đuôi cái đám đông ở cửa.

Nó nói: "Dobby... đây là mệnh
lệnh... hãy trở xuống nhà bếp
những gia tinh khác, và nếu bà ấy
bạn có cảnh báo cho tôi biết
không, thì bạn cứ nói dối là không
Cuối cùng Harry cũng lọt được c
được khung cửa bà đóng ập cánh c
sổ lại sau lưng. Nó thả Dobby xu
và nói thêm: "Và tôi cấm bạn tự
đọa mình nữa đó!"

Dobby lĩnh đi thiệt lẹ và rít lên gi
eo éo: "Cám ơn cậu, Harry Pott
Harry liếc sang trái rồi liếc sang ph
mấy đứa khác chạy le đến nỗi nó
kịp thoáng nhìn thấy có mỗi cái

corridor before they vanished. He started to run right; there was a boys' bathroom up ahead, he could pretend he'd been in there all the time if he could just reach it —

AAARGH!"

Something caught him around the ankles and he fell spectacularly, landing along on his front for six feet before coming to a halt. Someone behind him was laughing. He rolled over onto his back and saw Malfoy concealed in a niche beneath an ugly ogon-shaped vase.

"Trip Jinx, Potter!" he said. "Hey, Professor — PROFESSOR! I've got you!"

Umbridge came bustling around the corner, breathless but wearing a delighted smile.

"It's him!" she said jubilantly at the sight of Harry on the floor. "Excellent, Draco, excellent, oh, very good — fifty points to Slytherin! I'll take him from me. . . . Stand up, Potter!"

giày phóng chạy ở hai đầu hành lang rồi biến mất tăm. Nó bắt đầu chạy cánh phải; đằng phía trước đó có nhà vệ sinh nam, nếu mà tới nơi đó thì nó có thể giả bộ ở lì trong suốt...

"AAAAÁI!"

Có cái gì đó túm mắt cá chân của cậu lại, khiến nó ngã lăn cù một cách ngoạn mục, và trượt theo đà ngã cách hai thước mới dừng lại được. Đằng sau lưng nó, có ai đó bật cười ha hả. Nó lăn lại nằm ngửa ra và nhìn thấy Malfoy đang đứng núp trong một hốc bên dưới một cái độc bình hình con rồng hết sức xấu xí.

Malfoy nói: "Ê, mắc phải Bùa S Châm rồi, Potter ơi. Giáo sư ơi... GIÁO SU! Em đã bắt được một đứa."

Mụ Umbridge hiện ra góc tường từ đằng xa, lẳng xẵng đi tới, nín cả tiếng nhưng nở một nụ cười hớn hở sự sướng.

Mụ hân hoan ra mặt khi nhìn thấy Harry nằm trên sàn. "Chính nó! Tuyệt lắm, Draco! Thiệt là xuất sắc! Thiệt giỏi... năm chục điểm thưởng cho Slytherin! Từ bây giờ cứ để ta xử nó... Đứng dậy coi, Potter!"

Harry got to his feet, glaring at the
r of them. He had never seen
Umbridge looking so happy. She
zied his arm in a vicelike grip and
red, beaming broadly, to Malfoy.
u hop along and see if you can
nd up anymore of them, Draco,”
said. “Tell the others to look in the
ary — anybody out of breath —
ack the bathrooms, Miss Parkinson
do the girls’ ones — off you go —
d you,” she added in her softest,
st dangerous voice, as Malfoy
ked away. “You can come with me
he headmaster’s office, Potter.”

They were at the stone gargoyle
in minutes. Harry wondered how
ny of the others had been caught.
thought of Ron — Mrs. Weasley
uld kill him — and of how Hermione
uld feel if she was expelled before
could take her O.W.L.s. And it had
en Seamus’s very first meeting . . .
d Neville had been getting so good. . .

Fizzing Whizbee,” sang Umbridge,
d the stone gargoyle jumped aside,

Harry đứng lên, trừng mắt nhìn
thầy trò mù Umbridge. Nó chưa b
giờ nhìn thấy mù ta vui mừng hí hủ
như vậy. Mù chụp cánh tay nó n
đóng phập một gọng kềm, rồi quay
cười toe toét với Malfoy, mù nói: "l
chạy một vòng coi còn bố ráp th
được đưa nào nữa không, Draco. E
mấy trò kia hãy lòng kiếm trong t
viện, coi có đưa nào thở không ra h
kiểm tra cả nhà vệ sinh nữa. Bảo
Parkinson kiểm tra bên nhà vệ sinh
Thôi em đi đi... còn trò..."
Umbridge nói thêm với Harry bằng
giọng dịu dàng nhất và nham hi
nhất khi Malfoy đã đi rồi. "Trò có
theo tôi lên văn phòng hiệu trưởng
Potter à."

Chỉ mấy phút sau hai người đã c
được chỗ mấy bức tượng đá đầu t
Harry cứ băn khoăn không biết có b
nhiều đưa bị bắt như nó. Nó nghĩ c
Ron, chắc bà Weasley sẽ giết
mất... và Hermione sẽ cảm thấy n
thế nào nếu cô nàng bị đuổi học n
trước khi có thể thi lấy bằng Pháp
Thường đẳng. Và đây là buổi đầu t
mà Seamus tham dự... còn Neville
đang tiến bộ hết sức tốt đẹp...

"Ong Xi Xèo." Mù Umbridge ng
nga, và tượng đá nhảy qua một b

wall behind split open, and they descended the moving stone staircase. They reached the polished door with the griffin knocker, but Umbridge did not bother to knock, she strode straight inside, still holding tight to Harry.

The office was full of people. Dumbledore was sitting behind his desk, his expression serene, the tips of his long fingers together. Professor McGonagall stood rigidly beside him, her face extremely tense. Cornelius Fudge, Minister of Magic, was rocking backward and forward on his toes beside the fire, apparently immensely pleased with the situation.

Kingsley Shacklebolt and a tough-looking wizard Harry did not recognize. A very short, wiry hair were positioned on either side of the door. Two guards, and the freckled, bespectacled form of Percy Weasley hovered excitedly beside the wall, a wand and a heavy scroll of parchment in his hands, apparently poised to take action.

bức tường đằng sau nứt đôi, mở ra, Harry cùng mục Umbridge đi lên một cầu thang đá tự động. Họ lên tới rồi cánh cửa được lau chùi bóng láng cái nắm đấm dùng để gõ cửa hù dọa quái vật sư tử đầu chim, nhưng chẳng thêm một công gõ cửa, mà dài bước chân đi thẳng vào bên trong tay vẫn tóm chặt Harry.

Văn phòng đầy nhóc người. Dumbledore ngồi đằng sau bàn ghế về mặt nghiêm trang, đầu mấy ngón tay dài chụm lại với nhau. Giáo sư McGonagall đứng ngay đơ bên cạnh cụ, gương mặt của bà hết sức căng thẳng. Ông Cornelius Fudge, trưởng Bộ Pháp Thuật, đang lắc chồm tới ngã lui trên mấy đầu ngón chân bên cạnh lò sưởi, rõ ràng là cảm thấy hài lòng với tình huống này.

Chú Kingsley Shacklebolt và một pháp sư mà Harry không nhận ra được, trông tướng tá mạnh mẽ và bạo, có mái tóc thô xù xì xoắn tít rất ngắn, được đặt đứng ở hai bên cửa như vệ sĩ, và anh chàng đeo kính râm lăm chằm tàn nhang Percy Weasley lượn lờ thậm thọt đằng sau bức tường coi bộ hơi bị kích động, với cây wand lỏng lỏng và cuộn giấy da nặng

The portraits of old headmasters and mistresses were not shamming sleep. All of them were watching what was happening below, alert and anxious. As Harry entered, a few flitted to neighboring frames and whispered quietly into their neighbors' ears.

Harry pulled himself free of Umbridge's grasp as the door swung shut behind them. Cornelius Fudge was glaring at him with a kind of smug satisfaction upon his face.

"Well," he said. "Well, well, well . . ."

Harry replied with the dirtiest look he could muster. His heart drummed wildly inside him, but his brain was cool and clear.

"He was heading back to Gryffindor tower," said Umbridge. There was an evident excitement in her voice, the same callous pleasure Harry had

lăm lăm trong tay, rõ ràng là tư thế sẵn sàng ghi chép.

Đêm nay, những bức chân dung của các ông và các bà hiệu trưởng quá không thèm giả vờ ngủ. Tất cả bọn họ đều đang chăm chú theo dõi chuyện đang xảy ra bên dưới tinh táo và nghiêm trang. Khi Harry bước vào, ba vị nhẹ nhàng xẹt qua bức chân dung hàng xóm mà thì thầm một vài câu khẩn trương vào tai của khổ chủ kế bên tranh.

Khi cánh cửa văn phòng đóng sập lại sau lưng, Harry vùng thoát ra khỏi bàn tay kèm kẹp của bà Umbridge. Ông Cornelius Fudge trừng mắt nhìn nó với một vẻ thỏa mãn đã man lè trên gương mặt.

Ông nói: "Chà... Chà, chà, chà..."

Harry đáp lại bằng một ánh mắt hờ hờ nhất mà nó có thể biểu lộ được. Trái tim nó đang đánh trống loạn tưng xèo trong lồng ngực, nhưng bộ não của nó lại minh mẫn và điềm tĩnh một cách lạ lùng.

Mụ Umbridge nói: "Nó đang chạy về Tháp Gryffindor. Cậu Malfoy vẫn được nó." Trong giọng nói của mụ một sự hào hứng sẵn sàng, một t

ard as she watched Professor
lawney dissolving with misery in the
rance hall. "The Malfoy boy
nered him."

Did he, did he?" said Fudge
preciatively. "I must remember to tell
sius. Well, Potter . . . I expect you
ow why you are here?"

Harry fully intended to respond with
efiant "yes": His mouth had opened
l the word was half formed when he
ight sight of Dumbledore's face.
mbledore was not looking directly at
rry; his eyes were fixed upon a point
t over his shoulder, but as Harry
red at him, he shook his head a
tion of an inch to each side.

Harry changed direction mid-word.

Yeh — no."

I beg your pardon?" said Fudge.

No," said Harry, firmly.

You *don't* know why you are here?"

khoái lạc tàn nhẫn, giống như
giọng mà Harry nghe khi mục Umbric
đứng ngắm giáo sư Trelawney
nhũn ra trong thống khổ ở Tiền sảnh

Ông Fudge lên giọng biểu dương
"Cậu ấy lập thành tích này à? Tôi phải
nhớ nói với ông Lucius chuyện này
Chà, Potter... Ta chắc là trò biết tại sao
trò có mặt ở đây chứ?"

Harry hoàn toàn có ý định trả
đồng dạng là "Biết". Nhưng miệng
vừa há ra và chữ "biết" vừa mới hình
thành được một nửa thì nó bắt gặp
ánh mắt trên gương mặt
Dumbledore. Cụ Dumbledore không
nhìn thẳng vào mặt Harry, ánh mắt của
cụ tập trung vào một điểm nào đó ngay
đằng sau vai nó, nhưng khi Harry
giương mắt đăm đăm ngó cụ, nó thì
cái đầu của cụ nhẹ lắc chùng r
phân về mỗi bên.

Harry đổi hướng ngay giữa câu
cáo chữ nó đang thốt ra.

"Bi... không ạ."

Ông Fudge nói: "Ta nghe chưa rõ"

Harry nói lại, mạnh mẽ quả quyết
"Không ạ."

"Trò *không biết* tại sao trò lại bị đ

No, I don't," said Harry.

Fudge looked incredulously from Harry to Professor Umbridge; Harry took advantage of his momentary inattention to steal another quick look at Dumbledore, who gave the carpet the tiniest of nods and the shadow of a smile.

"So you have no idea," said Fudge in a voice positively sagging with despair, "why Professor Umbridge brought you to this office? You are aware that you have broken any school rules?"

"School rules?" said Harry. "No."

"Or Ministry decrees?" amended Fudge angrily.

"Not that I'm aware of," said Harry indolently.

His heart was still hammering very fast. It was almost worth telling these lies to watch Fudge's blood pressure rise, but he could not see how on earth he would get away with them. If

đến đây à?"

Harry đáp: "Dạ, không, con không biết."

Ông Fudge ngờ vực hết nhìn Harry đến bà Umbridge; Harry bèn thừa cơ hội nó không bị chú ý trong khoảnh khắc ấy mà lén đưa mắt nhìn Dumbledore một cái thật nhanh nhẹn. Cụ đang khẽ gật đầu một cái hết sức nhẹ và nháy mắt một cái rất nhanh mắt tím thắm.

Giọng nói của ông Fudge trĩu nặng sự châm biếm một cách chắc chắn. "Vậy ra trò không biết tại sao giáo sư Umbridge giải trò đến văn phòng này à? trò không hề ý thức là trò đã phạm luật lệ của nhà trường hay sao?"

Harry nói: "Luật lệ của trường? Không ạ."

Ông Fudge tức giận sửa từ dù "Hay các đạo luật của Bộ?"

Harry vẫn từ tốn nói. "Dạ, con cứ không biết ạ."

Trái tim nó bây giờ cũng vẫn đập bình bình một cách gáp gáp. Cũng gần như đáng công nói dóc được nhìn huyết áp của ông Fudge dâng cao, nhưng nó quả tình không

nobody had tipped off Umbridge about the D.A. then he, the leader, might as well be packing his trunk right now.

"So it's news to you, is it," said Fudge, his voice now thick with anger, "that an illegal student organization has been discovered within this school?"

"Yes, it is," said Harry, hoisting an unconvincing look of innocent surprise on his face.

"I think, Minister," said Umbridge slyly from beside him, "we might make further progress if I fetch our informant."

"Yes, yes, do," said Fudge, nodding, but he glanced maliciously at Dumbledore as Umbridge left the room. "There's nothing like a good mess, is there, Dumbledore?"

"Nothing at all, Cornelius," said Dumbledore gravely, inclining his head.

There was a wait of several minutes,

thể nhìn ra làm sao mà nó có thể thất bại bằng cách chối cãi quanh co như vậy. Nếu có ai đó đã mật báo cho Umbridge về ĐQD thì nó, kẻ cầm đầu, có lẽ chỉ còn nước đóng rương củi gói ngay bây giờ thôi.

Giọng ông Fudge lúc này đã đặc chất giận dữ: "Vậy ra trò không biết gì hết sao, rằng có một tổ chức học sinh bấp hợp pháp đã bị phát hiện ra ngay trường ngôi trường này?"

Harry cố đeo lên gương mặt nó vẻ ngạc nhiên ngây thơ không thu phục chút xíu nào hết. "Dạ, không ạ."

Mụ Umbridge đến bên cạnh ông Fudge, ỏn ẻn: "Thưa ngài Bộ trưởng, em thiết nghĩ chúng ta sẽ khiến cho việc tiến triển tốt hơn em cho người chỉ điểm của em đến."

Ông Fudge gật đầu: "Ừ, phải, phải làm đi." Khi mụ Umbridge đi ra khỏi phòng, ông Fudge liếc nhìn Dumbledore một cách thâm độc hi vọng. "Không có gì bằng một nhân chứng tốt, đúng không, cụ Dumbledore?"

Cụ Dumbledore cúi đầu xuống, trân trọng nói: "Không gì bằng, thưa ông Cornelius ạ."

Nhiều phút chờ đợi tiếp theo sau

which nobody looked at each other, and Harry heard the door open behind him. Umbridge moved past him into the room, gripping by the shoulder Cho's long-haired friend Marietta, who was holding her face in her hands.

"Don't be scared, dear, don't be frightened," said Professor Umbridge gently, patting her on the back, "it's quite all right, now. You have done the right thing. The Minister is very pleased with you. He'll be telling your mother that a good girl you've been. Marietta's mother, Minister," she smiled, looking up at Fudge, "is Madam Edgecombe from the Department of Magical Transportation. Floo Network service — she's been helping us police the Hogwarts fires, you know."

"Jolly good, jolly good!" said Fudge heartily. "Like mother, like daughter, is it? Well, come on, now, dear, look up, don't be shy, let's hear what you've got to say about those galloping gargoyles!"

trong thời gian ấy không ai nhìn vào mặt ai hết, rồi Harry nghe tiếng cửa mở ra phía sau lưng. Umbridge đi ngang qua Harry để tiến vào phòng, tay bầu chặt vai của Marieta, con bạn tóc quăn của Cho con bé đang giấu mặt vào hai bàn tay của mình.

Mụ Umbridge vỗ vỗ nhẹ bàn tay vào lưng con bé, lấy giọng dịu ngọt rồi nói: "Đừng sợ, cưng, đừng có lo sợ gì hết. Bây giờ ổn cả rồi. Cưng đã làm rất điều đúng đắn. Ngài Bộ trưởng rất lòng về cưng. Ngài sẽ nói với mẹ của cưng, rằng cưng từ hồi nào đến giờ là một cô gái ngoan biết bao nhiêu." Umbridge ngược lên nhìn ông Fudge nói thêm: "Thưa ngài Bộ trưởng, mẹ của Marieta là bà Edgecombe làm việc ở Sở Giao Thông Pháp Thuật, Văn Phòng Hệ Thống Vận Chuyển Floo. Ngài cũng biết, bà ấy đã giúp chúng ta kiểm soát các lò sưởi ở trong trường Hogwarts..."

Ông Fudge nồng nhiệt nói: "Hay quá, hay hết sức! Mẹ nào con nấy, phải không? Chà, tiếp tục thôi, bây giờ, trò chuyện đầu lên đi, đừng có mắc cỡ, hãy nói cho chúng ta được nghe điều mà cần phải... ôi thật thú phi phi phi!"

As Marietta raised her head, Fudge
tumbled backward in shock, nearly
falling into the fire. He cursed
and stamped on the hem of his cloak,
which had started to smoke, and
Marietta gave a wail and pulled the
hem of her robes right up to her eyes,
but not before the whole room had
noticed that her face was horribly
marked by a series of close-set
small pustules that had spread across
her nose and cheeks to form the word
"JEAK."

"Never mind the spots now, dear,"
said Umbridge impatiently, "just take
your robes away from your mouth and
listen to the Minister —"

But Marietta gave another muffled
cry and shook her head frantically.

"Oh, very well, you silly girl, I'll tell
you," snapped Umbridge. She hitched
up a sickly smile back onto her face and
said, "Well, Minister, Miss Edgecombe
came to my office shortly after
dinner this evening and told me she
had something she wanted to tell me.

Ngay khi Marieta ngẩng đầu lên, cô
đã ngã nhào ra sau trong cơn ch
động sửng sờ, suýt chút xíu nữa
đã ngã vào lò sưởi. Ông nguyên rửa
giũ lên vạt tấm áo khoác dài vừa
đầu bốc khói. Marieta thì bật ra tiế
khóc rên rĩ và kéo cổ áo chùng c
mình cao lên tới tận mắt, nhưng tru
c khi nó kịp làm vậy, tất cả mọi ngu
trong phòng đã kịp nhìn thấy gương
mặt nó bị biến dạng một cách kh
khiếp bởi một loạt những nốt mụn
tía chi chít nối nhau giăng ngang c
má và mũi, làm thành hai chữ "C
ĐIỂM".

Mụ Umbridge sốt ruột bảo: "Bây
đừng bận tâm đến mấy nốt mụn
cương à. Hãy gỡ áo chùng ra khỏi
miệng mà báo cáo với ngài
trưởng..."

Nhưng Marieta lại rống lên một tiế
khóc thét bị tắc nghẹn và lắc đầu n
điên.

Mụ Umbridge quát nạt: "Ôi, t
được, con nhỏ ngu ngốc, để tôi b
cáo với ngài vậy." Mụ trông nụ c
phát góm trở vào gương mặt và
hót: "Dạ, thưa ngài Bộ trưởng,
Edgecombe đây đã đến văn phò
của em ngay sau cô ta có một đ

She said that if I proceeded to a secret room on the seventh floor, sometimes known as the Room of Requirement, I would find out something to my advantage. I questioned her a little further and she admitted that there would be some kind of meeting there. Fortunately at that point this hex," she waved impatiently at Marietta's icealed face, "came into operation upon catching sight of her face in the mirror the girl became too distressed to tell me any more."

"Well, now," said Fudge, fixing Marietta with what he evidently imagined was a kind and fatherly look. "It is very brave of you, my dear, coming to tell Professor Umbridge, you know exactly the right thing. Now, will you tell me what happened at this meeting? What was its purpose? Who was there?"

But Marietta would not speak. She merely shook her head again, her eyes wide and fearful.

"Haven't we got a counterjinx for this?" Fudge asked Umbridge

muốn mách với em. Cô ta nói là nếu em đi đến một căn phòng bí mật tầng thứ bảy, đôi khi còn được gọi là Phòng Cần Thiết, thì em sẽ biết được một điều có lợi cho em. Em đã cố vấn cô ta thêm một chút và cô ta thú nhận là sẽ có một cuộc họp gì đó trong đó. Không may là vừa lúc đó cái thuật ếm này." Mụ sốt ruột vung chỉ vào gương mặt Marieta đang chính con bé giấm dúi giấu đi. Bùng phát ma lực, và khi ngó thây gương mặt mình trong gương, cô trở nên lo lắng khổ sở đến nỗi khác thể nói thêm điều gì với em nữa."

Ông Fudge bèn chú mục vào Marieta bằng ánh mắt mà rõ ràng ông tưởng tượng như ánh mắt ân cần của một ông bố. "Thôi nào, trò đi mà nói với giáo sư Umbridge như vậy là đúng cảm, trò à, và trò chắc chắn làm một điều rất đúng đắn. Bây giờ hãy nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra trong buổi họp ấy? Mục đích của buổi họp là gì? Có những ai ở đó?"

Nhưng Marietta không nói gì cả, cô bé chỉ đơn thuần lắc đầu một lần nữa đôi mắt mở rộng đầy sợ hãi.

Ông Fudge mất hết kiên nhẫn, vung tay chỉ vào mặt Marieta, hỏi

patiently, gesturing at Marietta's e. "So she can speak freely?"

I have not yet managed to find one," Umbridge admitted grudgingly, and Harry felt a surge of pride in Hermione's jinxing ability.

But it doesn't matter if she won't speak, I can take up the story from here. You will remember, Minister, that I sent you a report back in October that I had met a number of fellow students in the Hog's Head in Hogsmeade —"

And what is your evidence for that?" asked Professor McGonagall.

I have testimony from Willy Widdershins, Minerva, who happened to be in the bar at the time. He was heavily bandaged, it is true, but his hearing was quite unimpaired," said Umbridge smugly. "He heard everything Potter said and hastened straight to the school to report to me —"

Umbridge: "Cô có bùa giải trừ cái tà ếm này không? Để cho con bé thể nói năng thoải mái chớ."

Mụ Umbridge miễn cưỡng thú nhận: "Dạ, em chưa kịp tìm ra được phép giải bùa." Harry cảm thấy trào dạt trong lòng niềm tự hào về tài ếm của Hermione. Mụ Umbridge nói tiếp:

"Nhưng mà cũng không hề gì cả rồi con nhỏ này không chịu nói, em có tiếp tục câu chuyện từ chỗ này. Tôi nghĩ Bộ trưởng, chắc là ngài còn nhớ em đã gửi cho ngài một báo cáo tháng mười, rằng Potter đã gặp một số bạn học trong quán Đầu Healer làng Hogsmeade..."

Giáo sư McGonagall ngắt lời: "Cô bằng chứng nào về chuyện đó?"

Mụ Umbridge làm điệu nói giọng bảnh chọe: "Tôi có tờ khai làm chứng của Willy Widdershins đây, bà Mineerva, anh ta đã tình cờ có mặt trong quán vào đúng thời điểm đó. Quả đúng là anh ta bị băng bó tùm lum khắp người mũi, nhưng khả năng nghe của anh vẫn không bị suy yếu chút nào. Anh ta nghe lọt hết từng lời mà Potter nói và đã vội vã đi thẳng đến trước để tường thuật lại cho tôi..."

Oh, so *that's* why he wasn't executed for setting up all those purgating toilets!" said Professor McGonagall, raising her eyebrows. "What an interesting insight into our justice system!"

"Blatant corruption!" roared the traitor of the corpulent, red-nosed wizard standing on the wall behind Dumbledore's desk.

"The Ministry did not cut deals with petty criminals in my day, no sir, they don't!"

"Thank you, Fortescue, that will do," said Dumbledore softly.

"The purpose of Potter's meeting with these students," continued Professor Umbridge, "was to persuade them to join an illegal society, whose members were to learn spells and curses the Ministry has decided are inappropriate for school-age —"

"I think you'll find you're wrong there, Madam Pince," said Dumbledore quietly, looking at her over the half-moon

Giáo sư McGonagall nhướn chân mày của bà lên: "À thì ra đó là do giúp anh ta không bị truy tố về đã dựng nên mấy cái bồn cầu tiêu ngược! Thiệt là một sự hiểu biết thú vị về hệ thống công lý của chúng ta!"

Bức chân dung của một pháp sư béo tốt có cái mũi đỏ treo trên bức tường đằng sau bàn giấy của Dumbledore gầm lên:

"Thối nát rành rành! Bộ Pháp Thuật vào cái thời của tôi không đời nào chác với bọn tội phạm vặt vãnh tiện, không thừa ngài, họ không đời nào!"

Cụ Dumbledore nói nhỏ nhẹ: "Cảm ơn, ông Fortescue, câu nói đáng để tiền đấy."

Giáo sư Umbridge tiếp tục: "Mục đích cuộc họp của Potter với những học sinh đó là nhằm thuyết phục chúng ta nhập một hội bất hợp pháp, mà mục đích của cái hội đó là để học những bùa chú và phép trừ ếm mà Bộ Pháp Thuật đã quyết định là không thích hợp cho lứa tuổi học trò..."

Cụ Dumbledore nhướn mắt qua cửa kính nửa vàng trắng trĩ xuống nhìn chùng trên cái sóng mũi khoằm của

goggles perched halfway down his hooked nose.

Harry stared at him. He could not see how Dumbledore was going to talk his way out of this one; if Willy Widdershins had indeed heard every word he said at the Hog's Head there was simply no way of disproving it.

"Oho!" said Fudge, bouncing up and down on the balls of his feet again. "Well, do let's hear the latest cock-and-bull story designed to pull Potter out of this jam! Go on, then, Dumbledore, go on! — Willy Widdershins was lying, was he not? Or was it Potter's identical twin who was at the Hog's Head that day? Or is there some other, more unusual simple explanation involving a reversal of time, a dead man coming back to life, and a couple of invisible mentors?"

Percy Weasley let out a hearty laugh.

"Oh, very good, Minister, very good!"

để nhìn mục Umbridge và khẽ nói: "Tôi nghĩ là cô sẽ nhận ra cô sai ở chỗ này, cô Dolores à."

Harry trở mắt nhìn cụ Dumbledore. Nó không thể hiểu làm cách nào mà Dumbledore có thể cãi trắng án cho mình trong vụ này; nếu Willy Widdershins quả thực đã nghe mọi lời nó nói ở quán Đầu Heo thì đơn giản là không còn lối thoát nào cả.

Ông Fudge bây giờ lại đứng ở chỗ nhún lên nhún xuống trên hai gót chân. "À há! Được, hãy để cho chúng ta nghe câu chuyện xạo mới nhất đầu tiên về vờ ra để chạy tội cho Potter! Vậy thì, nói tiếp đi, cụ Dumbledore... cứ tiếp... Willy Widdershins đã báo cáo sai lầm, chứ gì? Hay là một thằng sinh viên giống Potter như đực đã ngồi ở quán Đầu Heo vào ngày hôm đó? Hay là một giải thích đơn giản vẫn dùng, liên quan đến việc quay lùi thời gian, hay một người đã chết nào đó lại sống trên đời, và hai tên giám ngục vô hình nào đó?"

Percy Weasley phát ra một tiếng cười hưởng ứng nhiệt liệt.

"A, hay quá, thưa ngài Bộ trưởng! Ngài nói rất hay!"

Harry could have kicked him. Then he saw, to his astonishment, that Dumbledore was smiling gently too.

Cornelius, I do not deny — and nor, I'm sure, does Harry — that he was in the Hog's Head that day, nor that he was trying to recruit students to a defense Against the Dark Arts group."

I am merely pointing out that Dolores is quite wrong to suggest that there was a group was, at that time, illegal. You remember, the Ministry decree banning all student societies was not in effect until two days after Harry's Hogsmeade meeting, so he was not breaking any rules in the Hog's Head at all."

Percy looked as though he had been punched in the face by something very heavy. Fudge remained motionless in his chair, his mouth hanging open.

Umbridge recovered first.

Giá mà Harry có thể đá cho anh ta một cái! Nhưng rồi nó kinh ngạc thì ra, cụ Dumbledore cũng mỉm cười nhận nữa!

"Ông Cornelius à, tôi không chối — mà tôi chắc chắn là Harry cũng không chối cãi — rằng trò ấy đã có mặt ở quán Đầu Heo vào ngày hôm đó, rằng trò ấy đã cố gắng kêu gọi học sinh lập ra nhóm học tập bộ môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám."

"Tôi chỉ đang chứng minh rằng Dolores hoàn toàn sai khi cho rằng nhóm học tập như vậy, vào thời điểm đó, là bất hợp pháp. Nếu cô còn nhớ thì mãi đến hai ngày sau khi có cuộc họp của Harry ở làng Hogsmeade, có luật của Bộ Pháp Thuật cấm đoán và tổ chức đoàn thể của học sinh mới được ban hành và có hiệu lực, nên Harry không hề vi phạm bất kỳ luật lệ nào trong quán Đầu Heo cả."

Vẻ mặt của Percy trông như thể anh ta vừa bị một cú đấm trời giáng vào giữa mặt. Còn ông Fudge thì đứng khựng lại giữa chừng trong tư thế nhún nhảy trên gót chân, miệng còn há hốc.

Mụ Umbridge là người tỉnh hồn trước tiên.

"That's all very fine, Headmaster," she said, smiling sweetly.

But we are now nearly six months from the introduction of Educational Decree Number Twenty-four. If the first meeting was not illegal, all those that were happened since most certainly were.

"Well," said Dumbledore, surveying her with polite interest over the top of his interlocked fingers, "they certainly would be, if they *had* continued after the decree came into effect. Do you have any evidence that these meetings continued?"

As Dumbledore spoke, Harry heard a rustle behind him and rather thought Kingsley whispered something. He would have sworn too that he felt something brush against his side, a gentle something like a draft or bird wings, but looking down he saw nothing there.

"Evidence?" repeated Umbridge with that horrible wide toadlike smile. "Have

Mimi cười hết sức ngọt ngào, mục sư nói: "Thưa ông hiệu trưởng, những lời đó hay."

"Nhưng bây giờ chúng ta đang thời điểm sáu tháng sau khi Đạo Luật Giáo Dục Số Hai mươi bốn được ban hành. Nếu buổi họp đầu tiên không được kể là bất hợp pháp, thì tất cả những cuộc họp diễn ra từ bấy giờ cho đến nay gần như chắc chắn vẫn là bất hợp pháp."

Cụ Dumbledore đưa mắt qua phía cô trên mấy ngón tay đan lại với nhau, quan sát mục Umbridge với một vẻ thích thú lịch lãm. "À, những buổi họp đó chắc chắn sẽ bất hợp pháp, nhưng chúng đã tiếp tục diễn ra sau khi đạo luật có hiệu lực. Cô có bằng chứng nào là những cuộc họp đó vẫn tiếp tục diễn ra không?"

Trong lúc cụ Dumbledore nói, Harry nghe như có tiếng sột soạt đằng sau lưng nó và nó thoáng nghĩ là Kingsley đã thì thầm điều gì đó. Nó cũng dường như là nó cảm thấy có cái gì đó êm dịu dàng như thể một ngọn gió thoảng cánh của một con chim, nhưng khi nó cúi xuống thì chẳng nhìn thấy gì cả.

Mục Umbridge nở nụ cười toét miệng trông khủng khiếp như cái miệng của

"I not been listening, Dumbledore? Why do you think Miss Edgecombe is here?"

"Oh, can she tell us about six months' worth of meetings?" said Dumbledore, raising his eyebrows. "I was under the impression that she was merely reporting a meeting tonight."

"Miss Edgecombe," said Umbridge at last, "tell us how long these meetings have been going on, dear. You can simply nod or shake your head, I'm sure that won't make the spots worse. Have they been happening regularly over the last six months?"

Harry felt a horrible plummeting in his stomach. This was it, they had hit a dead end of solid evidence that not even Dumbledore would be able to get past.

"Just nod or shake your head, dear," Umbridge said coaxingly to Marietta. "Come on, now, that won't activate the spots further . . ."

Harry cảm thấy một tảng chì nặng trĩu rơi xuống bao tử của mình. Đây là tiêu rồi, họ đã đụng đầu vào ngõ cụt của chứng cứ chắc chắn rằng họ đã phạm tội mà cho dù cụ Dumbledore cố gắng thế nào cũng tránh khỏi cái này.

Cụ Dumbledore nhướn mày lên rồi nói: "Chà, trò này có thể nói cho chúng ta biết về những cuộc họp trong thời gian sáu tháng trước? Tôi đã tưởng là trò này có mỗi cuộc họp tối hôm nay thôi chứ."

Mụ Umbridge nói ngay: "Miss Edgecombe, hãy nói cho chúng ta biết những cuộc họp này đã diễn ra từ bao lâu rồi, hả cưng? Cưng chỉ cần gật đầu hay lắc đầu, ta cam đoan là nó sẽ không thể khiến cho mấy đốm đỏ thêm đâu. Có phải những cuộc họp vẫn diễn ra đều đặn từ trước sáu tháng qua không?"

Harry cảm thấy một tảng chì nặng trĩu rơi xuống bao tử của mình. Đây là tiêu rồi, họ đã đụng đầu vào ngõ cụt của chứng cứ chắc chắn rằng họ đã phạm tội mà cho dù cụ Dumbledore cố gắng thế nào cũng tránh khỏi cái này.

Mụ Umbridge dỗ ngon dỗ ngọt nói với Marietta: "Cưng chỉ cần gật đầu hay lắc đầu thôi, cưng à. Nào, gật đi, I

Everyone in the room was gazing at the top of Marietta's face. Only her eyes were visible between the pulled-up robes and her curly fringe. Perhaps it was a trick of the firelight, but her eyes looked oddly blank. And then — at Harry's utter amazement — Marietta shook her head.

Umbridge looked quickly at Fudge and then back at Marietta.

"I don't think you understood the question, did you, dear? I'm asking whether you've been going to these meetings for the past six months? You see, haven't you?"

Again, Marietta shook her head.

"What do you mean by shaking your head, dear?" said Umbridge in a testy voice.

"I would have thought her meaning was quite clear," said Professor McGonagall harshly. "There have been secret meetings for the past six

vậy sẽ không khiến cho mớ tà ếm lan ra thêm đâu..."

Mọi người trong phòng đều chú ý cái phần trên cùng của gương mặt Marietta. Chỉ có đôi mắt của nàng là còn được nhìn thấy giữa mớ ngón tay nắm cổ áo chùng và mấy tóc quăn. Có thể do ánh lửa phản chiếu một cách ma mãnh mà đôi mắt Marietta ngây đần vô hồn một cách kỳ quái. Và rồi – Harry quá sửng ngạc nhiên không thốt nên lời – Marietta lắc đầu.

Mụ Umbridge đưa mắt nhìn ở Fudge thật nhanh, rồi quay lại nhìn Marietta.

"Ta không nghĩ là cưng đã hiểu câu hỏi, phải không? Ta hỏi rằng có phải cưng đã tham dự những cuộc họp trong suốt sáu tháng qua? Cưng dự, đúng không?"

Một lần nữa, Marietta lắc đầu.

Giọng của mụ Umbridge bắt đầu ngay gắt: "Cưng lắc đầu là có nghĩa gì hả?"

Giáo sư McGonagall cất giọng nghiêm khắc nói: "Tôi tưởng ý của cô ấy đã quá rõ ràng. Chẳng có cuộc họp bí mật nào trong suốt sáu tháng c

nths. Is that correct, Miss Edgecombe?"

Marietta nodded.

"But there was a meeting tonight!" said Umbridge furiously. "There was a meeting, Miss Edgecombe, you told me about it, in the Room of Requirement! And Potter was the one who organized it, wasn't he not, Potter organized it, wasn't he not, Potter — *why are you shaking your head, girl?*"

"Well, usually when a person shakes their head," said McGonagall coldly, "they mean 'no.' So unless Miss Edgecombe is using a form of sign language as yet unknown to humans

Professor Umbridge seized Marietta, led her around to face her, and began shaking her very hard. A split second later Dumbledore was on his feet, his wand raised. Kingsley started forward and Umbridge leapt back from Marietta, waving her hands in the air as though they had been burned.

"I cannot allow you to manhandle my students, Dolores," said Dumbledore, and for the first time, he looked angry.

cả. Có đúng như vậy không, Edgecombe?"

Marietta gật đầu.

Mụ Umbridge nổi cơn thịnh nộ, bắt đầu nói: "Nhưng có một cuộc họp vào tối hôm nay! Cô Edgecombe, trò đã nói với cô là có một cuộc họp trong căn Phòng Cần Thiết! Và Potter là đứa đầu tiên nếu không thì cũng là đứa tổ chức cuộc họp, chính Potter — *tại sao mi lắc đầu hả, con ranh kia?*"

Giáo sư McGonagall lạnh lùng nói: "Chà, thông thường khi một người lắc đầu thì họ ngụ ý là 'không'. Vậy trừ khi cô Edgecombe đang dùng một dạng ngôn ngữ ký hiệu khác mà con người chưa được biết tới..."

Giáo sư Umbridge túm lấy Marie, xoay kéo con bé ra đối diện với mình, rồi bắt đầu day lắc nó dữ dội. Chỉ trong vòng nửa giây, cụ Dumbledore đã đứng lên giơ cây đũa phép của mình ra. Chú Kingsley dõm tiến tới và Umbridge thì nhảy lui ra khỏi Marie, hai bàn tay của mụ giơ lên trời vu vay như thể bị phỏng nặng.

Cụ Dumbledore nói: "Ta không cho phép cô cư xử với học sinh của ta

You want to calm yourself, Madam Umbridge,” said Kingsley in his deep, low voice. “You don’t want to get yourself into trouble now.”

No,” said Umbridge breathlessly, looking up at the towering figure of Kingsley. “I mean, yes — you’re right, Shacklebolt — I — I forgot myself.”

Marietta was standing exactly where Umbridge had released her. She seemed neither perturbed by Umbridge’s sudden attack, nor relieved by her release.

She was still clutching her robe up to her chest with oddly blank eyes, staring straight ahead of her. A sudden suspicion connected to Kingsley’s whisper and the feeling he had felt shoot past him came banging into Harry’s mind.

Dolores,” said Fudge, with the air of someone trying to settle something once and for all. “The meeting tonight — the one we’ve been talking about — it definitely happened —”

bạo như vậy, cô Dolores à.” Lần đầu tiên cụ Dumbledore tỏ ra giận dữ.

Chú Kingsley lên tiếng, giọng trầm sâu và chậm rãi: “Bà Umbridge, bà cứ tự trấn tĩnh lại. Bà đừng tự rước rắc rối vào mình trong lúc này.”

Mụ Umbridge liếc nhìn cái tướng đồ sộ cao như tháp của chú Kingsley nói muốn hụt hơi: “Không. Ý tôi nói là ừ, anh nói đúng đó, anh Shacklebolt... tôi... quên mất tôi.”

Marietta vẫn đứng sững đung đưa mà mụ Umbridge đã buông tay thả ra. Nó dường như không hoảng sợ trước cuộc tấn công vừa rồi của Umbridge mà cũng không tỏ ra bất ngờ căng thẳng khi được mụ Umbridge thả ra.

Nó vẫn cứ túm chặt cổ áo chùng lên che mặt đến tận đôi mắt vô hồn, trừng trừng nhìn thẳng phía trước. Mọi mối nghi ngờ bắt chợt, kết nối lời thầm của chú Kingsley và cái mà Harry mới vừa cảm thấy xẹt ngang qua, chợt bùng lên trong tâm trí Harry.

Ông Fudge, với cái vẻ cố gắng quyết tâm dẹp mọi việc một lần cho xong, lên tiếng: “Cô Dolores à, cụ

Yes," said Umbridge, pulling herself together, "yes . . . well, Miss Jecombe tipped me off and I proceeded at once to the seventh floor, accompanied by certain *trustworthy* agents, so as to catch those in the act of being red-handed. It appears that you were forewarned of my arrival, however, because when we reached the seventh floor they were running in every direction. It does not matter, however. I have all their names here, as Parkinson ran into the Room of Requirement for me to see if they had anything behind. . . . We needed evidence and the room provided . . ."

And to Harry's horror, she withdrew from her pocket the list of names that had been pinned upon the Room of Requirement's wall and handed it to Edgecombe.

The moment I saw Potter's name on the list, I knew what we were dealing with," she said softly.

Excellent," said Fudge, a smile spreading across his face. "Excellent,

họp đêm nay... cuộc họp mà chúng ta biết chắc chắn đã xảy ra..."

"Dạ, phải." Mụ Umbridge trấn tĩnh lại. "Dạ, đúng vậy... cô Edgecombe mách với em và em lập tức đi lên tầng thứ bảy, có một số học sinh đáng ngờ cậy tháp tùng, để vây bắt quả tang những kẻ tham dự cuộc họp. Tất nhiên, dường như bọn chúng đã được cảnh báo trước khi em đến, bởi vì bọn em đến tầng thứ bảy thì bọn chúng đang co cẳng chạy khắp mọi hướng. Dù vậy, cũng chẳng sao. Tôi có được tất cả tên họ của chúng ta. Cô Parkinson đã chạy vào Phòng Cần Thiết lục xét giùm em để xem bọn chúng có bỏ sót lại gì không... Chúng ta cần bằng cứ và căn phòng đã cung cấp chứng cứ đây..."

Trước nỗi kinh hoàng của Harry, Umbridge rút từ trong túi áo của mụ cái danh sách đã được ghim lên tường của căn Phòng Cần Thiết và đưa cho ông Fudge.

Mụ nói giọng êm ái: "Cái lúc mà em nhìn thấy tên của Harry trong danh sách, em biết ngay là chúng ta sẽ có phó với vấn đề gì."

Một nụ cười giãn ra trên gương mặt ông Fudge, ông nói: "Xuất sắc! Cô ư

Dolores. And . . . by thunder . . .”

He looked up at Dumbledore, who was still standing beside Marietta, his wand held loosely in his hand.

“See what they’ve named themselves?” said Fudge quietly. *“Dumbledore’s Army.”*

Dumbledore reached out and took a piece of parchment from Fudge. He looked at the heading scribbled by Hermione months before and for a moment seemed unable to speak. Then he looked up, smiling.

“Well, the game is up,” he said simply. “Would you like a written confession from me, Cornelius — or a statement before these witnesses if not?”

Harry saw McGonagall and Kingsley look at each other. There was fear in their faces. He did not understand what was going on, and neither, apparently, did Fudge.

“Statement?” said Fudge slowly. “What — I don’t — ?”

lắm, cô Dolores. Và... thiết là đợ trời...”

Ông ta ngược nhìn lên Dumbledore, người vẫn đứng cạnh Marietta, cây đũa phép của cụ giữ lỏng lẻo trong tay.

Ông Fudge nói lặng lẽ: “Hãy coi k chúng tự xưng là gì này. *Quân Đợ Dumbledore.*”

Cụ Dumbledore đưa tay ra cầm tấm giấy da trong ông Fudge. Cụ chú nhìn một lúc lâu cái danh hiệu đầu tấm danh sách do Hermione vẽ nguệch ngoạc lên cách đây hai tháng, dường như cụ không thể nói lời. Rồi cụ ngược nhìn lên, mỉm cười

Cụ nói giản dị: “Thôi, thế là trò c chấm dứt. Ông có cần một tờ thú n của tôi không, ông Cornelius? Hay r tuyên bố trước mặt các nhân chú đây là đủ?”

Harry nhận thấy chú Kingsley giáo sư McGonagall đưa mắt nhìn nhau. Trên mặt cả hai người đều h nổi lo sợ. Harry không hiểu chuyện đang xảy ra, và dường như ông Fud cũng không hiểu nốt.

Ông Fudge chậm chạp nói: “Tuy bố hả? Cái gì... tôi không...”

Dumbledore's Army, Cornelius," and Dumbledore, still smiling as he read the list of names before Fudge's eyes. "Not Potter's Army. *Dumbledore's Army.*"

But — but —"

Understanding blazed suddenly in Fudge's face. He took a horrified step backward, yelped, and jumped out of the fire again.

You?" he whispered, stamping his foot on his smoldering cloak.

That's right," said Dumbledore calmly.

You organized this?"

I did," said Dumbledore.

You recruited these students for — your army?"

Tonight was supposed to be the first meeting," said Dumbledore, nodding. "I merely to see whether they would be interested in joining me. I see now that was a mistake to invite Miss Weasley, of course."

Marietta nodded. Fudge looked from her to Dumbledore, his chest swelling.

Cụ Dumbledore vẫn mỉm cười và vẫy nhẹ cái danh sách trước mặt ông Fudge, cụ nói: "Không phải Quân Đoàn của Potter, *Quân Đoàn Dumbledore, Cornelius*"

"Nhưng... nhưng..."

Gương mặt ông Fudge bỗng nhùng nhằng lên sự vỡ lẽ. Ông nhảy thụt một bước hải hùng, kêu lên, rồi nhảy trở ra khỏi lò sưởi.

Ông lại một lần nữa vừa giẫm thụt lên vạt áo khoác bị cháy xém, và thì thào: "Cụ sao?"

Cụ Dumbledore thú vị đáp: "Đúng vậy."

"Cụ tổ chức cái này à?"

Cụ Dumbledore nói: "Tôi tổ chức."

"Cụ chiêu mộ những học sinh này cho... cho đoàn quân của cụ à?"

Cụ Dumbledore gật đầu nói: "Đúng nay đúng ra là đêm họp mặt đầu tiên. Chỉ nhằm để xem bọn chúng có hứng thú gia nhập hay không. Dĩ nhiên, bây giờ tôi thấy rằng thật là sai lầm khi mời cô Edgewcombe đây"

Marietta gật đầu. Ông Fudge nhìn cô học trò rồi đến cụ Dumbledore

Then you *have* been plotting against me!" he yelled.

"That's right," said Dumbledore cheerfully.

"NO!" shouted Harry.

Kingsley flashed a look of warning at Harry, McGonagall widened her eyes menacingly, but it had suddenly dawned upon Harry what Dumbledore was about to do, and he could not let it happen.

"No — Professor Dumbledore!"

"Be quiet, Harry, or I am afraid you will have to leave my office," said Dumbledore calmly.

"Yes, shut up, Potter!" barked Fudge, who was still ogling Dumbledore with a look of horrified delight. "Well, well, well! I came here tonight expecting to arrest Potter and instead —"

"Instead you get to arrest me," said Dumbledore, smiling. "It's like losing a bet and finding a Galleon, isn't it?"

ngực của ông phồng lên.

Ông gào thét: "Vậy là cụ đã âm mưu chống lại tôi!"

Cụ Dumbledore vui vẻ nói: "Đúng vậy."

Harry hét: "KHÔNG!"

Chú Kingsley nhá một cái quắc mắt cảnh cáo nó, giáo sư McGonagall mở to đôi mắt nhìn nó đầy đe dọa, nhưng bỗng nhiên trí óc Harry bừng sáng nghĩ cái điều mà cụ Dumbledore đang làm, và nó không thể nào để cái điều đó xảy ra.

"Đừng... thưa thầy Dumbledore!"

Cụ Dumbledore bình tĩnh nói: "Hãy giữ im lặng, Harry, nếu không thì thế là trò sẽ phải ra khỏi văn phòng của thầy."

Ông Fudge gầm lên: "Phải, cầm Potter!" Ông ta vẫn còn hau háu nhìn cụ Dumbledore chằm chằm với một vẻ vui mừng kinh tởm: "Được, được được lắm... Tối nay ta đến đây mong đuổi học Potter, dè dàu..."

Cụ Dumbledore mỉm cười: "Dè dàu ông bắt được tôi. Chuyện này giống như làm rớt đồng xu teng rồi lượm được đồng Galleon vàng, há?"

"Weasley!" cried Fudge, now excitedly quivering with delight, "Weasley, have you written it all down, everything he's said, his confession, have you got it?"

"Yes, sir, I think so, sir!" said Percy Weasley, whose nose was splattered with ink from the speed of his noting.

"The bit about how he's been trying to build up an army against the Ministry, how he's been working to destabilize me?"

"Yes, sir, I've got it, yes!" said Percy, turning his notes joyfully.

"Very well, then," said Fudge, now radiant with glee. "Duplicate your notes, Weasley, and send a copy to the *Daily Prophet* at once. If we send a fast owl we should make the morning edition!"

Percy dashed from the room, slamming the door behind him, and Fudge turned back to Dumbledore.

Ông Fudge giờ đây run lên thấy rõ vui sướng, ông kêu lên: "Weasley! Weasley, anh có chép hết tất cả chi tiết tất cả mọi điều cụ ấy nói, anh có chép lời thú tội của cụ chưa?"

Percy hăm hở đáp: "Dạ, thưa ngài, tôi nghĩ tôi đã ghi chép đầy đủ tất cả thưa ngài." Cái mũi của anh chàng lấm mực trong lúc anh ta cắm cúi ghi chép chép.

"Cái đoạn về cách mà cụ ấy đã đã cố gắng xây dựng một quân đội chống lại Bộ Pháp Thuật ấy, cái cách mà cụ ấy đã và đang làm để gây bất ổn cho ta đây?"

Percy nói: "Dạ, thưa ngài, dạ có chép đủ hết, thưa ngài." Đọc lướt qua những lời ghi chép một cách thích thú.

"Vậy thì tốt lắm." Ông Fudge giờ đây rạng rỡ với niềm vui sướng. Ông nói: "Hãy sao biên bản của anh ra làm một bản, Weasley, và gửi cho tờ *Nhật Báo Tiên Tri* một bản ngay tức thì. Nếu chúng ta gửi bưu cú phát chuyển nhanh thì chúng ta sẽ được đăng trên số báo sáng ngày mai!"

Percy vội vã băng ngang qua hành lang, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng anh ta, ông Fudge bèn quay

u will now be escorted back to the Ministry, where you will be formally charged and then sent to Azkaban to await trial!"

Ah," said Dumbledore gently, "yes. Yes, I thought we might hit that little snag."

Snag?" said Fudge, his voice still vibrating with joy. "I see no snag, Dumbledore!"

Well," said Dumbledore eloquently, "I'm afraid I do."

Oh really?"

Well — it's just that you seem to be clinging under the delusion that I am wrong to — what is the phrase? 'Come on, get on with it.' I am afraid I am not going to be quiet at all, Cornelius. I have absolutely no intention of being sent to Azkaban. I could break out, of course — but what a waste of time, and frankly, I can think of a whole host of things I would rather be doing."

Umbridge's face was growing

nhìn cụ Dumbledore. "Giờ ông được hộ tống tới Bộ Pháp Thuật, và ông sẽ chính thức bị buộc tội, và sẽ được gửi tới Azkaban đợi cho đến phiên tòa xử"

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói: "Phải, phải, tôi tưởng chúng ta có lẽ sẽ giải quyết nốt cái mắc mứu nhỏ nhoi đó."

"Mắc mứu?" Giọng của ông Fudge vẫn còn ngân nga sự khoái trá. "Tôi không thấy mắc mứu nào cả, Dumbledore à?"

Cụ Dumbledore nói với giọng xin lỗi: "Chà, tôi e là tôi có thấy đấy."

"Thực hả?"

"Ừ... chẳng qua là vì ông dường như đang cố gắng uổng công dưới ảo tưởng là tôi sắp sửa... nói thế rồi thì sao nhỉ? 'Âm thầm vào khám'. Ông Fudge à, tôi e là tôi sẽ không âm thầm vào khám đâu. Tôi hoàn toàn không hề có ý định để cho bị tống giam trong nhà tù Azkaban. Dĩ nhiên là tôi có thể vượt ngục... nhưng mà như vậy thì mất thời giờ quá, và thành thật mà nói, tôi nghĩ ra cả một đồng chương trình mà tôi muốn làm hơn là đi tù."

Gương mặt của cụ Umbridge càng

adily redder, she looked as though she was being filled with boiling water. Fudge stared at Dumbledore with a very silly expression on his face, as though he had just been stunned by a sudden blow and could not quite believe it had happened. He made a small choking noise and then looked around at Kingsley and the man with short gray hair, who alone of everyone in the room had remained entirely silent so far.

The latter gave Fudge a reassuring smile and moved forward a little, away from the wall. Harry saw his hand drift, almost casually, toward his pocket.

"Don't be silly, Dawlish," said Dumbledore kindly. "I'm sure you are an excellent Auror, I seem to remember that you achieved 'Outstanding' in all your N.E.W.T.s, but if you attempt to — er — 'bring me in' by force, I will have to hurt you."

The man called Dawlish blinked, looking rather foolish. He looked

lúc càng đỏ hơn, và trông bà ta như thể đang bị luộc nước sôi. Ông Fudge trừng trừng mắt ngó cụ Dumbledore với một vẻ mặt đần đần, như thể có vừa bị tống vào mặt một cú đấm thình lình đến chết trân tại chỗ và không nào tin được chuyện đã xảy ra. Ông phát ra một âm thanh nghe như tiếu nuốt nghẹn rồi quay lại ngó cụ Kingsley và vị pháp sư có mái tóc xẹt ngắn ngắn. Ông này là người duy nhất trong phòng cho tới giờ phút này vẫn chưa hề thốt ra một lời nào.

Ông ta ra hiệu cho ông Fudge bả một cái gạt đầu cam kết và bước trước một chút, cách xa khỏi bức tường. Harry nhận thấy bàn tay của ông ta di chuyển một cách bất thường về phía túi áo của ông ta.

Cụ Dumbledore nói một cách thản mật: "Đừng có ngốc như vậy, Dawlish. Ta chắc chắn anh là một Thần Sĩ xuất sắc, ta hình như còn nhớ anh đạt được điểm 'Xuất Sắc' trong kỳ Kiểm Tra Pháp Thuật Tận Sức, như nếu anh định thử... à... 'áp giải' bằng bạo lực, ta sẽ phải làm tổn thương anh đấy."

Người đàn ông tên là Dawlish chớp mắt, trông hơi ngố. Ông ta

ard Fudge again, but this time
med to be hoping for a clue as to
at to do next.

So,” sneered Fudge, recovering
self, “you intend to take on Dawlish,
acklebolt, Dolores, and myself
gle-handed, do you, Dumbledore?”

Merlin’s beard, no,” said
mbledore, smiling. “Not unless you
foolish enough to force me to.”

He will not be single-handed!” said
fessor McGonagall loudly, plunging
hand inside her robes.

Oh yes he will, Minerva!” said
mbledore sharply. “Hogwarts needs
!”

Enough of this rubbish!” said Fudge,
ling out his own wand. “Dawlish!
acklebolt! *Take him!*”

A streak of silver light flashed around
room. There was a bang like a
shot, and the floor trembled. A
rd grabbed the scruff of Harry’s
ck and forced him down on the floor
a second silver flash went off —

đưa mắt nhìn ông Fudge một lần ni
nhưng lần này dường như là để tr
mong nhận được một gợi ý nên làm
tiếp theo.

Ông Fudge đã lấy lại được bình tĩ
nhếch mép cười khinh khỉnh: “Vậ
cụ định một tay chơi với Dawli
Kingsley Shacklebolt, Dolores và
sao, cụ Dumbledore?”

Cụ Dumbledore mỉm cười, nói: “F
ria Quỷ thần ơi, ai lại làm như vậy,
khi ông ngu đến mức buộc ta phải l
như vậy.”

Giáo sư McGonagall thọc tay v
bên trong áo chùng của bà, nói to: “
ấy sẽ không phải chiến-đấu-một-m
đâu!”

Cụ Dumbledore nói giọng sắc đ
“Ôi, Minerva, tôi sẽ chiến đấu r
mình! Trường Hogwarts cần cô!”

Ông Fudge rút cây đũa phép c
ông ra, nói: “Đủ chuyện tầm phàm
láp ròi! Dawlish, Shackbolt, *bắt lão!*”

Một vệt ánh sáng bạc nháng
trong phòng. Một tiếng nổ vang
như tiếng súng, sàn văn phòng r
chuyển. Một bàn tay chụp ngay c
của Harry và ấn nó ngòì thụp xuố
sàn khi luồng sáng bạc thứ hai nhá

veral of the portraits yelled, Fawkes
eached, and a cloud of dust filled
air.

oughing in the dust, Harry saw a
k figure fall to the ground with a
sh in front of him. There was a
iek and a thud and somebody cried,
o!” Then the sound of breaking
ss, frantically scuffling footsteps, a
an — and silence.

Harry struggled around to see who
s half-strangling him and saw
fessor McGonagall crouched
side him. She had forced both him
d Marietta out of harm’s way. Dust
s still floating gently down through
air onto them. Panting slightly,
Harry saw a very tall figure moving
ard them.

Are you all right?” said Dumbledore.

Yes!” said Professor McGonagall,
ting up and dragging Harry and
rietta with her.

The dust was clearing. The
ackage of the office loomed into

– nhiều bức chân dung trên tường c
thét, con chim phượng hoàng Fawl
kêu rít lên, và một đám mây bụi p
mù mịt không trung.

Harry sặc sụa ho dữ dội, rồi nó n
thấy một hình dạng đen thui ngã xuố
sàn một cái rầm ngay trước mặt
Có tiếng rú lên và một tiếng ạch n
vang lên, rồi ai đó kêu “Đừng!” Sau
là âm thanh của kiếng bể, tiếng bu
chân giẫm đạp nhau loạn xạ, một tiế
rên dài – và rồi tất cả im lặng.

Harry lo ngại ngóc đầu nhìn qua
để coi ai vừa thộp cổ nó khiến nó s
nghet thở, và nó nhận ra giáo
McGonagall đang cúi mình núp b
cạnh nó. Bà đã lôi cổ cả nó và Marie
ra khỏi vòng nguy hiểm. Bụi vẫn c
bay lơ lửng trên không và nhẹ nh
đáp xuống ba cô trò. Harry thờ h
hể, nhìn thấy một bóng người cao l
đang tiến về phía cô trò nó.

Cụ Dumbledore hỏi: "Ba cô trò
sao không?"

Giáo sư McGonagall đứng dậy, k
theo Harry và Marietta cùng đứng
theo, bà nói: "Không sao."

Bụi đã lắng hết. Cảnh điều tàn tr
văn phòng hiện ra trước mắt r

ing. Fudge will soon wish he'd never
odged me from Hogwarts, I promise
I”

Professor Dumbledore” Harry
jan.

He did not know what to say first:
v sorry he was that he had started
D.A. in the first place and caused
this trouble, or how terrible he felt
t Dumbledore was leaving to save
i from expulsion? But Dumbledore
him off before he could say another
rd.

Listen to me, Harry,” he said
ently, “you must study Occlumency
hard as you can, do you understand
? Do everything Professor Snape
s you and practice it particularly
ry night before sleeping so that you
i close your mind to bad dreams —
i will understand why soon enough,
you must promise me —”

The man called Dawlish was stirring.
mbledore seized Harry’s wrist.

không bỏ đi để chui vào một chỗ
náu. Tôi hứa với cô là chẳng bao
nữa ông Fudge sẽ cầu mong phải
ông ấy đã không trục xuất tôi ra k
trường Hogwarts...”

Harry vừa mới bắt đầu nói: "Th
giáo sư Dumbledore...”

Nó không biết nên nói điều gì tru
đó: nó hồi hận như thế nào khi đã c
têu bày ĐQD trước nhất để rồi gây
tất cả những rắc rối này, hay là nói
cảm thấy khủng khiếp quá nếu
Dumbledore phải ra đi chỉ để cứu
khỏi bị đuổi học. Nhưng
Dumbledore đã ngắt lời nó trước
nó nói thêm được tiếng nào.

Cụ khẩn thiết nói: "Hãy nghe ta
đây, Harry. Con phải hết sức chăm
học môn Bé quan Bí thuật, con có h
thầy nói gì không? Hãy làm tất cả r
việc mà thầy Snape bảo con làm
luyện tập nó đặc biệt vào mỗi tối tru
khi đi ngủ để con có thể khép kín t
trí con đối với những giấc mơ xấu
Chẳng bao lâu nữa con sẽ hiểu
sao, nhưng bây giờ con phải hứa
ta...”

Người đàn ông tên là Dawlish
đầu cựa quậy. Cụ Dumbledore n
chặt cổ tay Harry dặn dò:

Remember — close your mind —”

But as Dumbledore’s fingers closed over Harry’s skin, a pain shot through the scar on his forehead, and he felt a pain that terrible, snakelike longing to attack Dumbledore, to bite him, to hurt him —

— you will understand,” whispered Dumbledore.

Fawkes circled the office and swooped low over him. Dumbledore raised Harry, raised his hand, and sped the phoenix’s long golden tail. There was a flash of fire and the pair of them had gone.

Where is he?” yelled Fudge, springing himself up from the ground. *here is he?*”

I don’t know!” shouted Kingsley, jumping to his feet.

Well, he can’t have Disapparated!” said Umbridge. “You can’t inside this room —”

The stairs!” cried Dawlish, and he

”Hãy nhớ... khép kín tâm trí lại...”

Nhưng khi những ngón tay của Dumbledore vừa siết quanh da cổ của Harry, một cơn đau dữ dội nhói ở cái sẹo trên trán, và nó lại cảm thấy một lần nữa cơn thèm muốn khủng khiếp giống như cơn thèm của con rắn muốn tấn công cụ Dumbledore, muốn cắn phá vào cụ, muốn làm cho cụ tổn thương...

Cụ Dumbledore thì thầm: "... rồi cậu sẽ hiểu."

Fawkes bay vòng quanh căn phòng và sà xuống trên cụ. Dumbledore nâng Harry ra, nắm chặt cái đuôi vàng của con Phượng hoàng. Có một tia lửa lóe lên và cả hai biến mất.

Ông Fudge lóp ngóp bò dậy, quát lên: "Lão đâu rồi? *Lão ở đâu?*"

Chú Kingsley cũng đứng bật dậy to: "Tôi không biết!"

Mụ Umbridge kêu: "Hừ, lão khác thể nào độn thổ được! Bên trong trường Hogwarts không ai có thể độn thổ được..."

"Cầu thang!" Dawlish kêu lên, rồi

ing himself upon the door, wrenched open, and disappeared, followed sely by Kingsley and Umbridge. dge hesitated, then got to his feet wly, brushing dust from his front. ere was a long and painful silence.

Well, Minerva," said Fudge nastily, ightening his torn shirtsleeve, "I'm aid this is the end of your friend mbledore."

You think so, do you?" said fessor McGonagall scornfully.

Fudge seemed not to hear her. He s looking around at the wrecked ce. A few of the portraits hissed at ; one or two even made rude hand stures.

You'd better get those two off to l," said Fudge, looking back at fessor McGonagall with a missive nod toward Harry and rietta.

he said nothing, but marched Harry l Marietta to the door. As it swung

phóng mình ra khỏi cửa, vặn mở ra, biến mất, theo sát gót ông ta là c Kingsley và mụ Umbridge. Ông Fudg ngậ ngừng một chút, rồi chậm ch đứng lên, phủi bụi bám trên m Chẳng ai nói năng gì trong suốt r thời gian khá lâu.

Cuối cùng ông Fudge sửa sang c ngay ngắn cái vạt áo sơ mi bị rách tua, nói: "Ái chà, bà Minerva à, tô đây là kết thúc của ông bạn vàng c bà mất thôi!"

Giáo sư McGonagall đáp giọng c khinh miệt: "Ông tưởng vậy à?"

Ông Fudge dường như không th nghe giáo sư McGonagall. Ông đang nhìn quanh quất cái văn phò tan nát. Vài bức chân dung trên tườ huyết sáo chê bai ông, một vài ngu còn làm những động tác rất khi nhã.

Ngoảnh nhìn lại giáo McGonagall, ông Fudge hất đầu r cách thô bạo về phía Harry Marietta, nói: "Bà nên đưa hai đứa về giường ngủ thì tốt hơn."

Giáo sư McGonagall không nói chỉ bước cùng với Harry và Marietta cửa. Khi cánh cửa đóng lại đàng s

sed behind them, Harry heard
neas Nigellus's voice.

You know, Minister, I disagree with
mbledore on many counts . . . but
I cannot deny he's got style . . ."

lưng nó, Harry nghe tiếng ông Phine
Nigellus:

"Ông Bộ trưởng biết không, tôi
đồng với vụ Dumbledore về nh
điểm... nhưng ông không thể chối
là cụ ấy rất có phong cách..."

— CHƯƠNG 28 —

KÝ ỨC TỆ NHẤT CỦA THẦY SNAPE
SNAPE'S WORST MEMORY

— BY ORDER OF —

The Ministry of Magic

— THỪA LỆNH CỦA —

Bộ Pháp Thuật

Dolores Jane Umbridge (High
visitor) has replaced Albus
Dumbledore as Head of Hogwarts
School of Witchcraft and Wizardry.

Dolores Jane Umbridge (Thanh
Tối cao) đã thay thế Albus Dumbled
giữ chức vụ hiệu trưởng trường E
tạo Pháp sư và Phù thủy Hogwarts.

The above is in accordance with Educational Decree Number Twenty-eight.

Điều khoản trên thích ứng với Đạo Luật Giáo Dục Số Hai mươi tám.

Signed:

Cornelius Oswald Fudge

MINISTER OF MAGIC

The notices had gone up all over the school overnight, but they did not explain how every single person within the castle seemed to know that Dumbledore had overcome two Aurors, the High Inquisitor, the Minister of Magic, and his Junior Assistant to the Headmaster.

No matter where Harry went within the castle next day, the sole topic of conversation was Dumbledore's flight, although some of the details might have gone awry in the retelling (Harry overheard one second-year girl whispering another that Fudge was now in St. Mungo's with a pumpkin for a head), it was surprising how accurate most of their information was.

Everybody seemed aware, for instance, that Harry and Marietta were the only students to have witnessed the scene in Dumbledore's office, and since Marietta was now in the hospital wing, Harry found himself besieged with requests to give a firsthand account wherever he went.

Các thông báo đã được dán khắp trường nội trong đêm, nhưng chúng không hề giải thích được là sao mà mọi người trong lâu đài dường như biết rành rẽ, rằng Dumbledore đã chiến thắng một lúc Thần Sáng, một Thanh tra Tối cao Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, và cả chàng trợ lý trẻ tuổi để mà đào thoát.

Trong ngày hôm sau, cho dù Harry đi tới đâu trong lâu đài, nó cũng nghe có mỗi một đề tài đó là chuyện bay của cụ Dumbledore. Và mặc dù tam sao thất bản, cùng một số chi tiết khi được kể tới kể lui đã trở nên quen thuộc (Harry nghe lóm một cô bé năm tuổi nói hai cả quyết với một cô bé khác là rằng Fudge hiện giờ đang nằm ở bệnh viện Thánh Mungo vì cái đầu ông đã biến thành một trái bí rợ), thì kể cũng đáng ngạc nhiên là phần thông tin còn lại mà mọi người có được khá là chính xác.

Thí dụ như, mọi người đều biết rằng Harry và Marietta là hai học sinh duy nhất đã chứng kiến cái cảnh tự tử diễn ra trong văn phòng Dumbledore, và bởi vì Marietta hiện đang nằm trong bệnh thất, Harry bất cứ thấy mình đi tới đâu cũng bị vây hãm bởi những yêu cầu tường thuật tiếp câu chuyện.

Dumbledore will be back before long," said Ernie Macmillan confidently the way back from Herbology after leaning intently to Harry's story. "They wouldn't keep him away in our second year and they won't be able to this year. The Fat Friar told me . . ."

Ernie dropped his voice conspiratorially, so that Harry, Ron, and Hermione had to lean closer to him to hear, ". . . that Umbridge tried to get into his office last night after she'd searched the castle and found the keys for him. Couldn't get past the gargoyle. The Head's office has sealed itself against her."

Ernie smirked. "Apparently she had a right little tantrum . . ."

"Oh, I expect she really fancied herself sitting up there in the Head's office," said Hermione viciously, as she walked up the stone steps into the entrance hall. "Lording it over all the

Trên đường trở về từ lớp học mages. Được thảo, Ernie Macmillan lắng nghe chăm chú câu chuyện Harry kể xong thì tuyên bố một cách đầy tin tưởng: "Chẳng bao lâu nữa thầy Dumbledore sẽ trở lại. Hồi tụi mình học năm thứ hai họ đã không thể nào đuổi thầy đi lần này họ cũng sẽ không thể nào làm được. Thầy Tu Mập đã nói với mình là..."

Anh chàng chột hạ thấp giọng nói một cách bí ẩn, khiến cho Harry, Ron, và Hermione phải chồm người về phía anh ta để nghe cho rõ. "... Umbridge đã thử trở vào căn phòng của cụ Dumbledore vào tối hôm trước sau khi họ đã lùng kiếm cụ trong khắp lâu đài và sân trường. Mụ không thể nào qua được cái tượng đá đầu canh cửa. Văn phòng hiệu trưởng tự niêm phong nó để kháng cự lại mages."

Ernie nở nụ cười đắc thắng: "Có vẻ như mụ đã nổi một trận tam bành nhỏ..."

Lúc đó tụi nó đang đi lên mấy bậc thềm đá để vào Tiền sảnh, Hermione nói một cách cay độc: "Ôi, mình chỉ là mụ thực sự mơ tưởng được đứng thân ngồi trên đó, trong văn phòng hiệu trưởng, khống chế cai quản

er teachers, the stupid puffed-up, ver-crazy old —”

Now, do you *really* want to finish t sentence, Granger?”

Draco Malfoy had slid out from mind the door, followed by Crabbe l Goyle. His pale, pointed face was jht with malice.

Afraid I’m going to have to dock a / points from Gryffindor and fflepuff,” he drawled.

You can’t take points from fellow fects, Malfoy,” said Ernie at once.

I know *prefects* can’t dock points n each other,” sneered Malfoy; bbe and Goyle sniggered. “But mbers of the Inquisitorial Squad —”

The *what?*” said Hermione sharply.

The Inquisitorial Squad, Granger,” d Malfoy, pointing toward a tiny er / upon his robes just beneath his

thầy giáo sư khác. Thiết là một mù p thủy già vênh váo, si mê quyền đến điên cuồng...”

“Này, Granger, mà y có *thực* muốn nói nốt câu đó không?”

Draco Malfoy vừa mới lách ra đầg sau một cánh cửa, cặp kè bên hông là Crabbe và Goyle. Bộ r nhọn tái men mét của nó sáng lên hiềm ác.

Nó cất giọng nhừa nhựa nói: “Tao là tao sẽ phải trừ vài điểm của Nhà Gryffindor và Ravenclaw.”

Ernie nói ngay: “Chỉ có các thầy mới có thể trừ điểm của Nhà, Mal à.” Ron cũng gầm gừ: “Đúng vậy, tụi tao cũng là Huynh trưởng, mà y nhớ không?”

Malfoy cười khinh khỉnh, hai Crabe và Goyle hình hích cười p họa: “Tao biết *Huynh trưởng* không nào trừ điểm, Vua Weasley ạ, như thành viên của Tổ Thẩm Tra —”

“Tổ gì?” Hermione ngắt lời nó, ngay.

Malfoy chỉ tay lên một chữ / bạc r xiu gắn trên áo chùng của nó ngay b dưới huy hiệu Huynh trưởng. '

fect's badge. "A select group of students who are supportive of the Ministry of Magic, hand-picked by Professor Umbridge. Anyway, members of the Inquisitorial Squad do have the power to dock points. . . . So, Granger, I'll have five from you for being rude about our new admistress. . . . Macmillan, five for contradicting me. . . . Five because I don't like you, Potter . . . Weasley, your shirt's untucked, so I'll have another five for that. . . . Oh yeah, I forgot, you're a Mudblood, Granger, so ten for that. . . ."

Ron pulled out his wand, but Hermione pushed it away, whispering, "Don't!"

"Wise move, Granger," breathed Malfoy. "New Head, new times . . . Be good now, Potty . . . Weasel King . . ."

He strode away, laughing heartily with Crabbe and Goyle.

"He was bluffing," said Ernie, looking puzzled. "He can't be allowed to dock points . . . that would be ridiculous. . . . It would completely undermine the prefect system . . ."

Thẩm Tra, Granger à. Một tổ nhóm học sinh tinh tuyển ủng hộ Bộ Pháp Thuật do đích thân giáo sư Umbridge chỉ định lựa. Tóm lại, chẳng lẽ nào thì Tổ Thẩm Tra cũng có quyền trừ điểm... cho nên Granger à, tao sẽ trừ năm điểm vì đã hỗn xược với hiệu trưởng... Macmillan bị trừ năm điểm vì cãi lại tao... còn Potter, mày trừ năm điểm vì tao không ưa cái rận mày... Weasley, sơ mi của mày thò ngoài, tao sẽ trừ mày năm điểm về đó... Ờ phải, tao quên mất, mày là rận con Máu Bùn, Granger à, cho nên trừ mười điểm..."

Ron rút cây đũa phép của nó, nhưng Hermione đẩy tay nó trở vào, thì thào "Đừng!"

Malfoy hít một hơi: "Nước cờ khé đó, Granger. Hiệu trưởng mới, thời mới... bây giờ liệu mà ngoan, Hả Bô-xí... Vua Weasley..."

Nó bỏ đi nhanh, cười như điên với bọn Crabbe và Goyle.

Ernie tỏ vẻ hết sức hãi hùng. "Thằng đó nói láo. Nó không thể nào lại đư phép trừ điểm... chuyện đó thực một trò lố bịch... nó sẽ phá hoại hoàn toàn hệ thống Huỳnh trưởng..."

But Harry, Ron, and Hermione had moved automatically toward the giant hourglasses set in niches along the wall behind them, which recorded the house points. Gryffindor and Ravenclaw had been neck and neck in the lead that morning. Even as they watched, stones flew upward, reducing the amounts in the lower bulbs. In fact, the only glass that seemed unchanged was the emerald-filled one of Slytherin.

"Noticed, have you?" said Fred's voice.

George and George had just come down the marble staircase and joined Harry, Ron, Hermione, and Ernie in front of the hourglasses.

"Malfoy just docked us all about fifty points," said Harry furiously, as they watched several more stones fly upward from the Gryffindor hourglass.

"Yeah, Montague tried to do us a losing break," said George.

Nhưng Hermione, Ron và Harry tự động quay về phía mấy cái đồng hồ khổng lồ đặt trong mấy cái hốc tường bức tường đằng sau lưng tụi nó, mà mấy cái đồng hồ đó tính điểm của từng Nhà. Mới hồi sáng Nhà Gryffindor và Nhà Ravenclaw còn đang kèn cựa ngang nhau ở vị trí dẫn đầu bảng. Ngay cả khi tụi nó đứng xem, cát cứ bay lên ngược lên trên, làm giảm số lượng điểm trong cái bầu thủy tinh ở dưới. Quả thực, cái bầu thủy tinh duy nhất có vẻ như không thay đổi hết đầy nhóc ngọc lục bảo của Nhà Slytherin.

Giọng nói của Fred vang lên: "Chắc nhận thấy rồi hả?"

Anh ta và George vừa mới đi xuống cái cầu thang đá hoa cương và nhào vào đám Harry, Ron, Hermione, và Ernie đang đứng trước mấy cái đồng hồ tính điểm.

Trong khi tụi nó đứng ngó nhiều tụi sỏi bay ngược lên trên trong cái đồng hồ của nhà Gryffindor, Harry tức giận nói: "Malfoy vừa mới trừ của tụi rết tổng cộng gần năm chục điểm."

George nói: "Ừ, thằng Montague cũng đã tính trừ điểm tụi này trong game ra chơi."

What do you mean, 'tried'?" said Ron quickly.

He never managed to get all the cards out," said Fred, "due to the fact that we forced him headfirst into that Fishing Cabinet on the first floor."

Hermione looked very shocked.

But you'll get into terrible trouble!"

Not until Montague reappears, and it could take weeks, I dunno where he sent him," said Fred coolly. Anyway . . . we've decided we don't care about getting into trouble anymore."

Have you ever?" asked Hermione.

'Course we have," said George. Never been expelled, have we?"

We've always known where to draw the line," said Fred.

We might have put a toe across it occasionally," said George.

Ron hỏi ngay: "Anh nói 'tính' nghĩa là sao?"

Fred nói: "Nó không bao giờ có cơ hội khải ra trọn câu nữa, do rằng nó đã buộc lòng phải nhét đầu nó vào nước trong cái Tủ Tan Biến ở tầng một."

Hermione trông hết sức thảng thốt

"Nhưng rồi các anh sẽ bị rắc rối khủng khiếp cho mà xem!"

Fred thản nhiên đáp: "Chỉ đến khi nào Montague tái xuất hiện kia, và lúc ấy có lẽ phải vài ba tuần sau thì anh cũng không biết tụi anh đã tống vào đâu nữa. Vói lại, tụi anh đã quyết định là tụi anh cóc thèm lo tới chuyện bị rắc rối nữa."

Hermione nói: "Chứ hồi nào tới giờ các anh có lo sao?"

George nói: "Dĩ nhiên là có chứ. Anh chưa bị đuổi học lần nào mà, đúng không?"

Fred nói: "Tụi anh luôn biết lần nào giới hạn là ở chỗ nào."

George nói: "Có thể thỉnh thoảng anh cũng đã giẫm một ngón chân lên ranh đó."

But we've always stopped short of using real mayhem," said Fred.

But now?" said Ron tentatively.

Well, now —" said George.

— what with Dumbledore gone —" said Fred.

— we reckon a bit of mayhem —" said George.

— is exactly what our dear new head deserves," said Fred.

You mustn't!" whispered Hermione. You really mustn't! She'd love a reason to expel you!"

You don't get it, Hermione, do you?" said Fred, smiling at her. "We don't care about staying anymore. We'd walk out right now if we weren't determined to do our bit for Dumbledore first. So anyway," he checked his watch, "phase one is about to begin. I'd get in the Great Hall for lunch if I were you, that way the teachers will see you can't be had anything to do with it."

Fred tiếp: "Nhưng tụi này luôn luôn biết dừng lại khi có triển vọng gây tai họa."

Ron hỏi thăm dò: "Nhưng bây giờ sao?"

George nói: "Ái chà, bây giờ thì...!"

Fred nói: "Cụ Dumbledore đã đi thì mắc gì..."

George nói: "... tụi anh cho là r chút chuyện tương bưng..."

Fred tiếp lời: "... mới đúng là cái bà hiệu trưởng mới của tụi mình xứng đáng được chào mừng."

Hermione thì thào: "Các anh đừng có làm! Thực tình các anh không r làm mà! Mụ chỉ thêm có một cái cơ đuổi các anh thôi!"

Fred mỉm cười với Hermione: "I vẫn chưa hiểu, phải không Hermior Tụi anh không còn bận tâm chuyện lại trường nữa. Tụi anh muốn đi ra k trường ngay bây giờ nếu tụi anh khé quyết tâm trả thù cho thầy Dumbled trước cái đã. Mà đằng nào đi chề nữa..." Anh chàng xem đồng hồ c tay. "Màn một sắp bắt đầu. Nếu anh là các em thì anh sẽ vào Đại Sảnh đường ăn trưa, bằng cách đó các g

Anything to do with what?" said Hermione anxiously.

You'll see," said George. "Run now, now."

Fred and George turned away and reappeared in the swelling crowd descending the stairs toward lunch. Looking highly disconcerted, Ernie muttered something about unfinished transfiguration homework and scurried away.

I think we *should* get out of here, I know," said Hermione nervously. "Just in case . . ."

Yeah, all right," said Ron, and the three of them moved toward the doors of the Great Hall, but Harry had barely glimpsed today's ceiling of scudding white clouds when somebody tapped him on the shoulder and, turning, he found himself almost nose to nose with Filch, the caretaker. He took several hurried steps backward; Filch was best avoided at a distance.

The headmistress would like to see you, Potter," he leered.

sự sẽ thấy là các em không thể có cơ hội mơ rê má gì với vụ này."

Hermione lo lắng hỏi lại: "Dây mơ má với vụ gì?"

George nói: "Rồi em sẽ biết. Tạm bây giờ, chạy đi."

Fred và George quay đi và biến mất trong đám đông đang đi xuống cầu thang về phía phòng ăn trưa càng lúc càng đông đúc. Ernie tỏ ra hết sức bối rối, lẩm bẩm điều gì đó về bài tập ma thuật Biến Hình rồi hối hả đi mất.

Hermione lo lắng nói: "Mình nghĩ mình *nên* rời khỏi chỗ này, mấy bồ biết đó, để trong trường hợp..."

Ron nói: "Ừ, phải đó." Ba đứa tụi nó nhanh chóng đi về cửa Đại Sảnh đường, nhưng Harry chưa kịp thoát khỏi tầm mắt thấy cái trần nhà hôm nay có như đám mây trắng nhanh qua, thì ai đó vỗ lên vai nó, và khi quay lại, nó thì suýt chút nữa là cụng mũi với thầy giám thị Filch. Nó lật đật lùi lại một bước liền; cách ngấm thầy Filch nhất là đứng cách một quãng xa xa.

Thầy nói giọng hơi đều: "Potter, hiệu trưởng muốn gặp trò."

"I didn't do it," said Harry stupidly, making of whatever Fred and George were planning. Filch's jowls wobbled in silent laughter.

"Guilty conscience, eh?" he sneezed. "Follow me . . ."

Harry glanced back at Ron and Hermione, who were both looking worried. He shrugged and followed them back into the entrance hall, against the tide of hungry students.

Filch seemed to be in an extremely bad mood; he hummed creakily under his breath as they climbed the marble staircase. As they reached the first landing he said, "Things are changing around here, Potter."

"I've noticed," said Harry coldly.

"Dumbledore . . . I've been telling Dumbledore for years and years he's been soft with you all," said Filch, sneaking nastily. "You filthy little beasts would never have dropped Stinkpellets if you'd known I had it in my power to stop you raw, would you, now? Nobody would have thought of blowing Fanged Frisbees down the

Harry nghĩ đến vụ gì đó mà Fred và George đang âm mưu, nó đáp trả bằng cách ngu ngốc: "Con không làm gì cả."

"Ê, có tội giết mình hả? Đi thôi..."

Harry liếc mắt ngó qua Ron và Hermione, cả hai đứa đều tỏ ra lo lắng. Nó nhún vai rồi đi theo thầy Filch trở về Tiền sảnh, đi ngược lại làn sóng học sinh đang háu đói.

Thầy Filch dường như đang ở trạng thái tâm trạng cực kỳ thoải mái. Tiếng thở ngậm nga ngắc ngứ trong hơi thở của hai người trèo lên những bậc cầu thang đá hoa cương. Khi hai người đến tầng đầu tiên, thầy nói: "Mọi việc đang thay đổi quanh đây, Potter à."

Harry lạnh lùng đáp: "Con có nhận thấy."

Thầy Filch cười khoái trá thấy rõ: "Ừ há... bao nhiêu năm trời đã chẳng rồi ta đã luôn nói với Dumbledore là cụ ấy quá ư mềm mỏng đối với tụi bây. Lũ súc vật con bản tính tụi bây sẽ không đời nào dám thả Bướm Thú nếu tụi bây biết tao có quyền nát đít tụi bây, đúng không hả? Khá đứa nào dám nghĩ đến chuyện n"

ridors if I could've strung you up by ankles in my office, would they? : when Educational Decree Twenty-e comes in, Potter, I'll be allowed to them things. . . . *And* she's asked Minister to sign an order for theulsion of Peeves. . . . Oh, things going to be very different around e with *her* in charge . . ."

Umbridge had obviously gone to ne lengths to get Filch on her side, rry thought, and the worst of it was t he would probably prove an ortant weapon; his knowledge of school's secret passageways and ing places was probably second y to the Weasley twins.

Here we are," he said, leering down Harry as he rapped three times upon fessor Umbridge's door and pushed pen. "The Potter boy to see you, 'am."

Umbridge's office, so very familiar to rry from his many detentions, was same as usual except for the large oden block lying across the front of desk on which golden letters

Dĩa Răng Nanh xuống hành lang r ta có thể cột mắt cá chân tụi bây, t ngược tụi bây lên trong văn phòng c ta, đúng không nào? Nhưng Potter Đạo Luật Giáo Dục Số Hai mươi c sắp ban hành, ta sẽ được phép cho bây ném mùi... và bà ấy cũng đã y cầu Bộ Pháp Thuật ký một cái lệ trục xuất con yêu Peeves... Ôi, với cầm quyền của bà ấy, mọi thứ ở c sẽ rất khác trước..."

Harry nghĩ, mục Umbridge hiển nh là đã thành công đáng kể trong chuy lôi kéo thầy Filch về phe của mục, điều tệ hại nhất là có lẽ thầy sẽ chú tỏ mình là một vũ khí lợi hại; kiến th của thầy Filch về những hành lang những chỗ trốn, giấu bí mật tr trường có lẽ chỉ thua có mỗi anh sinh đôi nhà Weasley mà thôi.

Liếc đều sang Harry, thầy r "Chúng ta tới rồi." Thầy gõ ba tiếng cánh cửa văn phòng giáo sư Umbridge rồi đẩy nó mở ra. "Thưa bà, trò Potter đến gặp bà."

Văn phòng giáo sư Umbridge, c quen thuộc với Harry qua bao nh buổi phạt cấm túc, vẫn như mọi l ngoại trừ một súc gỗ bự nằm ngạ trên mặt bàn làm việc của bà mà

called the word HEADMISTRESS; with his Firebolt, and Fred's and George's Cleansweeps, which he saw that a pang were now chained and locked to a stout iron peg in the wall behind the desk. Umbridge was sitting behind the desk, busily scribbling upon some of her pink parchment, but looked up and smiled politely at their entrance.

"Thank you, Argus," she said sweetly.

"Not at all, ma'am, not at all," said Filch, bowing as low as his rheumatism would permit, and exiting backward.

"Sit," said Umbridge curtly, pointing toward a chair, and Harry sat. She continued to scribble for a few moments. He watched some of the foul things gamboling around the plates over her head, wondering what fresh horror she had in store for him.

"Well now," she said finally, setting

hàng chữ vàng chóa HIỆU TRƯỞNG nó cũng nhận thấy, với cõi lòng náo nức, cây chổi bay Tia Chớp của nó và hai cây chổi Quét sạch của Fred và George giờ đây đã bị xiềng xích khóa móc vào một cái chốt sắt rất chắc trong bức tường đằng sau bàn giấy. Mụ Umbridge đang ngồi đằng sau bàn, bận rộn hí hoáy viết gì đó trên mấy tấm giấy da màu hồng của cô, nhưng khi Harry và thầy Filch bước vào thì mụ ngẩng đầu lên, nở một nụ cười toét đến mang tai.

Mụ nói ngọt như đường: "Cảm ơn anh Argus."

Thầy Filch cúi rạp mình thấp cỡ mức tối đa mà bệnh thấp khớp của thầy cho phép: "Dạ, không có chi, thưa bà, không đáng chi cả." Rồi thầy đi khỏi phòng bằng cách thụt lùi.

Mụ Umbridge chỉ tay vào một ghế, sẵn giọng: "Ngồi." Harry ngồi xuống. Mụ tiếp tục hí hoáy viết thêm một lúc nữa. Harry ngồi ngắm qua cửa sổ của mụ Umbridge hình mấy con rắn dơ dáy đang nô đùa nhí nhảnh qua mấy cái đĩa, trong lòng thắc mắc đang dành sẵn cho nó nỗi kinh hoàng mới mẻ nào nữa đây.

Cuối cùng, mụ đặt cây viết lên

vn her quill and looking like a toad
out to swallow a particularly juicy fly.
hat would you like to drink?"

What?" said Harry, quite sure he
l misheard her.

To drink, Mr. Potter," she said,
iling still more widely. "Tea? Coffee?
mpkin juice?"

As she named each drink, she gave
short wand a wave, and a cup or
ss of it appeared upon her desk.

Nothing, thank you," said Harry.

I wish you to have a drink with me,"
e said, her voice becoming more
ngerously sweet. "Choose one."

Fine . . . tea then," said Harry,
ugging.

She got up and made quite a
formance of adding milk with her
ck to him. She then bustled around
desk with it, smiling in sinisterly
et fashion.

There," she said, handing it to him.

ngõng xuống và bắt đầu ngấm ng
Harry một cách mãn nguyện, kiểu n
một con cóc vừa mới nuốt xong r
con ruồi béo bở ngon lành. "Trò m
uống gì?"

Harry chắc là mình đã nghe lầm c
mụ ta vừa nói, nó hỏi lại: "Cái gì ạ?"

Mụ Umbridge càng toét miệng c
rộng lớn, nói: "Uống, ông Potter
Trà? Cà phê? Nước bí rợ?"

Trong khi liệt kê ra các thức ướ
mụ vẫy nhẹ cây đũa phép ngấn ng
và một tách hoặc một ly thức uống
hiện ra trên mặt bàn của mụ.

Harry đáp: "Không, cảm ơn."

Giọng nói của mụ Umbridge trở r
ngọt ngào một cách đáng sợ. "
mong trò cùng uống nước với tôi. H
chọn một thứ."

Harry nhún vai: "Được thôi...
vậy."

Mụ Umbridge đứng dậy và biểu d
một màn pha thêm sữa trong khi qu
lưng về phía Harry. Rồi mụ lẳng xê
bưng thức uống đi vòng qua cái b
mỉm cười với cái kiểu ngọt ngào
sức nham hiểm.

Mụ đưa tách ra cho Harry, nói: "Đ

ink it before it gets cold, won't you?
ll, now, Mr. Potter . . . I thought we
ght to have a little chat, after the
tressing events of last night."

le said nothing. She settled herself
ck into her seat and waited. When
veral long moments had passed in
nce, she said gaily, "You're not
aking up!"

le raised the cup to his lips and
n, just as suddenly, lowered it. One
the horrible painted kittens behind
bridge had great round blue eyes
t like Mad-Eye Moody's magical
a, and it had just occurred to Harry
at Mad-Eye would say if he ever
ard that Harry had drunk anything
ered by a known enemy.

What's the matter?" said Umbridge,
o was still watching him. "Do you
nt sugar?"

No," said Harry.

le raised the cup to his lips again
l pretended to take a sip, though
eping his mouth tightly closed.
bridge's smile widened.

Uống đi trước khi trà nguội lạnh, nh
Thế thì, bây giờ, ông Potter à...
nghĩ chúng ta nên có một cuộc tán g
nho nhỏ, sau những sự kiện cầ
thẳng vào tối hôm qua, nhé."

Harry không nói gì. Mụ Umbridge
trở lại chỗ ngồi của mình và chờ c
Sau một khoảng thời gian dài trôi c
trong im lặng, mụ vui vẻ nói: ""
không uống nước đi!"

Harry đưa tách trà lên môi và
bỗng nhiên hạ cái tách xuống. M
trong mấy hình con mèo xấu k
khủng đàng sau mụ Umbridge có
mắt màu xanh lơ tròn xoe to cồ
trông giống như con mắt pháp th
của thầy Moody Mắt-điên, và H
chợt nghĩ, thầy Moody Mắt Điên sẽ
gì nếu thầy nghe nói là Harry đã ướ
bất cứ thứ nước gì, do một kẻ
mình đã biết rõ là kẻ thù, mời mọc.

Mụ Umbridge vẫn còn đang ch
chú quan sát nó, mụ hỏi: "Có chuy
gì vậy? Trò có muốn đường không?"

Harry đáp: "Không ạ."

Nó lại giơ cái tách lên môi một
nữa và giả đồ như hớp một ngụm, n
dù nó mím chặt đôi môi lại.
Umbridge toét miệng cười rộng hoác

Good," she whispered. "Very good. Now then . . ." She leaned forward a little. "Where is Albus Dumbledore?"

No idea," said Harry promptly.

Drink up, drink up," she said, still smiling. "Now, Mr. Potter, let us not play childish games. I know that you know where he has gone. You and Dumbledore have been in this together from the beginning. Consider your position, Mr. Potter . . ."

I don't know where he is."

Harry pretended to drink again.

Very well," said Umbridge, looking pleased. "In that case, you will kindly tell me the whereabouts of Sirius Black."

Harry's stomach turned over and his hand holding the teacup shook so that the cup rattled in its saucer. He tilted the cup to his mouth with his lips pressed together, so that some of the liquid trickled down onto his robes.

I don't know," he said a little too quickly.

Mụ thì thầm: "Tốt. Rất tốt. Vậy bây giờ..." Mụ chồm tới trước một chút. "Albus Dumbledore ở đâu?"

Harry đáp ngay: "Không biết."

Mụ vẫn mỉm cười. "Uống hết uống cạn đi. Bây giờ, ông Potter chúng ta đừng chơi trò trẻ con nữa. Tôi biết trò biết lão đã đi đâu. Trò lão Dumbledore đã câu kết với nhai ngay từ ban đầu. Ông Potter, hãy cân nhắc vị trí của trò..."

Harry lặp lại: "Con không biết thầy ở đâu."

Nó lại giả vờ uống nữa. Mụ quan sát nó kỹ càng.

Mặc dù có vẻ không được hài lòng lắm, mụ vẫn nói: "Tốt lắm. Trong trường hợp đó, trò có vui lòng nói cho tôi biết Sirius Black lần trốn ở đâu không?"

Bao tử Harry lộn tùng phèo và tay cầm tách trà của nó run đến nỗi tách va lanh canh vào cái đĩa lót. Mụ nghiêng chặt vào nhau, đến nỗi vài giọt nước nóng hổi nhểu xuống cái chùng của nó.

Nó nói, hơi nhanh nhẩu một chút. "Con không biết."

Mr. Potter,” said Umbridge, “let me remind you that it was I who almost caught the criminal Black in the Gryffindor fire in October. I know perfectly well it was you he was meeting and if I had had any proof other of you would be at large today, I advise you. I repeat, Mr. Potter . . . where is Sirius Black?”

No idea,” said Harry loudly. “Haven’t a clue.”

They stared at each other so long that Harry felt his eyes watering. Then Umbridge stood up.

Very well, Potter, I will take your word for it this time, but be warned: the might of the Ministry stands behind me. All channels of communication in and out of this school are being monitored. A Floo Network Regulator is keeping watch over every fire in Hogwarts — except your own, of course. My Inquisitorial Squad is opening and reading all owl post entering and leaving the castle. And Mr. Filch is observing all secret messages in and out of the castle. If I find a shred of evidence . . .”

Mụ Umbridge nói: "Ông Potter, hãy để tôi nhắc nhở rằng chính tôi là người suýt bắt được tên tội phạm Sirius Black trong lò sưởi nhà Gryffindor tháng mười. Tôi biết rất rõ là hắn có gặp chính trò, và nếu mà tôi đã có được chứng cứ thì cả hai người đều có hòng mà tự do tung hoành như hôm nay, tôi cam đoan với trò như vậy. Vậy, lặp lại, ông Potter... Sirius Black ở đâu?"

Harry la lớn: "Không biết. Không nghe nói gì hết."

Cả hai trừng mắt nhìn nhau lâu rồi thì Harry cảm thấy mắt nó chảy nước. Sau đó mụ Umbridge đứng dậy.

"Rất tốt, Potter, tôi sẽ tạm tin lời của trò lần này, nhưng hãy liệu hồn: quyền lực của Bộ Pháp Thuật đứng đằng sau lưng tôi. Tất cả mọi phương cách thông tin liên lạc vào hay ra khỏi trường này đều được kiểm soát. Mọi người Điều hòa Hệ thống Floo đã canh gác mọi lò sưởi trong trường Hogwarts — dĩ nhiên là ngoại trừ lò sưởi của chính tôi. Tổ Thẩm Tra của tôi sẽ mở thư và đọc tất cả bưu kiện đi và gửi đến lâu đài. Và ông Filch theo dõi tất cả mọi hành lang bí mật."

BOOM!

The very floor of the office shook; Umbridge slipped sideways, clutching her desk for support, looking shocked.

"What was — ?"

She was gazing toward the door; Harry took the opportunity to empty his most full cup of tea into the nearest bin of dried flowers. He could hear people running and screaming several floors below.

"Back to lunch with you, Potter!" barked Umbridge, raising her wand and shouting out of the office. Harry gave her a few seconds' start then hurried over to see what the source of all the uproar was.

It was not difficult to find. One floor down, pandemonium reigned. Somebody (and Harry had a very good idea who) had set off what seemed to be an enormous crate of enchanted fireworks.

Dragons comprised entirely of

dẫn ra hay vào lâu đài. Nếu tôi mà ra được một tí tẹo bằng chứng..."

ĐÙNG!

Đến cái sàn văn phòng cũng rú động. Mụ Umbridge trượt ngã qua rìa bên, phải níu lấy cái bàn giấy để chững đờ, trông mụ hoảng kinh cả hồn vía.

"Cái gì...?"

Mụ trừng trừng ngó ra phía cửa. Harry bèn thừa cơ hội đó mà đổ tách trà hầu như còn đầy của nó vào cái bình hoa khô gần nhất. Nó nghe tiếng người chạy rần rần và tiếng kêu la vang lên từ nhiều tầng lầu bên dưới.

"Potter, đi trở về phòng ăn trưa!" Mụ Umbridge quát. Tay cầm lăm lăm cây đũa phép, mụ lao nhanh ra khỏi văn phòng. Harry mặc cho mụ đi tru tréo vài giây rồi mới vội vã đi theo sau, coi nguyên nhân của tất cả sự rú động này là gì.

Cũng không khó tìm ra duyên do. Ngay ở tầng dưới, sự huyên náo hỗn loạn đang ngự trị. Ai đó (Harry không tổng là ai) đã cho nổ một cái gì đó dường như là một hòm bự chứa những trái pháo đã được ếm bùa.

Máy con rồng tỵu hình từ nhũ

en-and-gold sparks were soaring up and down the corridors, emitting loudly blasts and bangs as they went. Cocking-pink Catherine wheels five feet in diameter were whizzing lethally through the air like so many flying icers. Rockets with long tails of brilliant silver stars were ricocheting off the walls. Sparklers were writing parwords in midair of their own accord. Firecrackers were exploding in mines everywhere Harry looked, and instead of burning themselves out, going from sight, or fizzling to a halt, these pyrotechnical miracles seemed to be gaining in energy and momentum longer he watched.

Filch and Umbridge were standing, apparently transfixed with horror, halfway down the stairs. As Harry watched, one of the larger Catherine wheels seemed to decide that what it needed was more room to maneuver; it whirled toward Umbridge and Filch with a sinister *wheeeeeeeeeee*. Both adults yelled with fright and ducked as it soared straight out of the window behind them and off across the

cụm khói và tia lửa bay lên bay xuống dọc mấy hàng lang, phát ra những tiếng nổ nảy lửa đùng đùng tạch tạch rất to trên đường bay của chúng. Những vòng pháo hoa Hoảng-vía-hồng được kính một thước rưỡi quay tít như những mìn còi trong không trung, giống mấy cái đĩa bay. Mấy trái hỏa tiễn những cái đuôi dài của những ngôi sao bạc sáng chói đang nảy bật ra khắp những bức tường. Những tia lửa nháng lên kết hợp với nhau thành những lời nguyền rửa giữa khoảng không trên nền nhạc phụ họa. Chỗ r Harry ngó tới cũng thấy pháo nổ ào ào như mìn nổ, và thay vì nổ xong tan tác và tiêu tủng, hay tắt ngúm biến mất luôn, lũ pháo phù phép hoạt này dường như càng được ngắm nhìn càng tăng thêm nội lực và xu hướng.

Ở khoảng giữa cầu thang, thầy Filch và mụ Umbridge đang đứng sững như trời trồng vì cảnh khủng khiếp. Trong khi Harry đứng xem, một trong mấy cái vòng pháo hoa có vẻ quyết định là nó cần thêm chỗ rộng để thao diễn; thế là nó quay tít, lao về phía thầy Filch và mụ Umbridge với tiếng *riiiiiiiii* đầy sát khí. Cả hai người lớn ấy đều gào thét kinh hoàng và thối xuống để né tránh, và cái vòng ph

unds. Meanwhile, several of the gons and a large purple bat that s smoking ominously took vantage of the open door at the end the corridor to escape toward the onnd floor.

Hurry, Filch, hurry!" shrieked ibrige. "They'll be all over the ool unless we do something — pefy!"

A jet of red light shot out of the end er wand and hit one of the rockets.

nstead of freezing in midair, it oaded with such force that it blasted ole in a painting of a sappy-looking ch in the middle of a meadow — she for it just in time, reappearing onds later squashed into the nting next door, where a couple of ards playing cards stood up hastily nake room for her.

Don't Stun them, Filch!" shouted ibrige angrily, for all the world as ough it had been his suggestion.

hoa bay thẳng ra ngoài sân. Cùng đó, nhiều con rồng và một con dơi kếp xù màu đỏ tía đang bốc khói tr trọng tranh thủ khung cửa để mở cuối hành lang mà chuồn tuốt lên hai.

Mụ Umbridge rít lên: "Lẹ lên! Tờ Filch! Lẹ lên! Chúng sẽ tỏa đi khắp trường nếu chúng ta không làm cái đó – *Điểm huyết!*"

Một tia sáng đỏ phóng vọt ra từ cây đũa phép của mụ Umbridge bắn trúng một trái trong đám hỏa t đang bay.

Nhưng thay vì làm cho nó cứng giữa không trung, thì lại khiến nó tung với một sức mạnh đủ làm thủng một lỗ tổ tướng trong bức tranh c một nàng phù thủy có vẻ mặt ủy sướt mướt đứng giữa một cánh đồng cỏ. Nàng kịp thời co cẳng chạy, sau vài giây thì xuất hiện trở lại trong tranh lảng giềng, hơi phải ép mình r tí trong hoàn cảnh eo hẹp: hai pháp sư đang đánh cờ lật đặt đứng nhường chỗ cho nàng.

Mụ Umbridge bèn tức điên lên, h "Đừng điểm huyết nữa chúng nữa, tờ Filch!"

Right you are, Headmistress!" squeezed Filch, who was a Squib and could no longer have stunned the works than swallowed them. He dashed to a nearby cupboard, pulled out a broom, and began swatting at the works in midair; within seconds the head of the broom was ablaze.

Harry had seen enough. Laughing, he ducked down low, ran to a door he knew was concealed behind a tapestry, slipped a little way along the corridor and slipped through it to find Fred and George hiding just behind it, listening to Umbridge's and Filch's yells and laughing with suppressed mirth.

"Impressive," Harry said quietly, grinning. "Very impressive . . . You'll get Dr. Filibuster out of business, no problem . . ."

"Cheers," whispered George, wiping tears of laughter from his face. "Oh, I hope she tries Vanishing them next. . ."

Mụ làm như thể cái sáng kiến đi huyệt là của thầy Filch chứ không phải của mụ. Thầy Filch, vốn là một ách thủy, chỉ có thể nuốt trọn mấy quả pháo, chứ làm sao mà điểu hu chúng nổi! Thầy bèn phóng vọt tới phòng xép gần đó, lấy ra một cây cùn và bắt đầu quơ đập lũ pháo hờn nhờ như giữa không trung; chỉ trong vòng vài giây, đầu cây chổi bốc cháy rừng rực.

Harry xem đã con mắt rồi. Nó vui cười vừa thụp xuống thấp để tránh pháo, rồi chạy tới một cái cửa mà anh biết được che giấu đằng sau một tấm thảm thêu chỉ cách cái hành lang sự cố một quãng ngắn, nó lách vào bên trong và gặp ngay Fred cùng George đang núp trong đó, đồng thời nghe tiếng gào thét và quát tháo của mụ Umbridge với thầy Filch mà rón rén cười.

Harry nghe rằng cười khì khì, nói khẽ "Ấn tượng! Vô cùng ấn tượng... Chắc chắn hai anh sẽ làm sập tiệm doanh nghiệp của Tiến sĩ Filibuster.."

George chùi nước mắt ứa ra từ mắt vì phải nín cười, thì thầm: "Hơ hô! Ôi, anh hy vọng kể đến mụ ta thử hô thần chú làm Tan Biến chúng"

they multiply by ten every time you ...”

The fireworks continued to burn and spread all over the school that afternoon. Though they caused plenty of disruption, particularly the cracklers, the other teachers did not seem to mind them very much.

“Dear, dear,” said Professor McGonagall sardonically, as one of the dragons soared around her classroom, emitting loud bangs and exhaling fire. “Miss Brown, would you mind coming along to the headmistress and informing her that we have an escaped dragon in our classroom?”

The upshot of it all was that Professor Umbridge spent her first afternoon as headmistress running all over the school answering the demands of the other teachers, none of whom seemed able to rid themselves of the fireworks without her.

When the final bell rang and the students were heading back to

Mỗi lần bị hô biến là chúng sẽ phình gấp mười lần...”

Lũ pháo hoa tiếp tục cháy và lan khắp mọi xó xỉnh của trường học vào buổi chiều hôm đó. Mặc dù chúng gây ra nhiều trở ngại và gián đoạn việc học, đặc biệt là bọn pháo nổ, nhưng các giáo sư khác không có vẻ gì làm phiền lòng về chúng cho lắm.

Khi một trong mấy con rồng lửa kìa xộc vào phòng học của giáo sư McGonagall, xịt ra những tiếng đùng đùng và bốc lửa, bà chỉ kêu lên vẻ coi thường: “Thôi, thôi cô Brown con vui lòng chạy xuống phòng bà h trưởng báo cho bà ấy biết là trong của chúng ta có một pháo hoa thoát.”

Đỉnh cao của toàn bộ trò vui này là giáo sư Umbridge dành trọn buổi chiều đầu tiên trong chức vị hiệu trưởng của mình để chạy long nhong khắp trường để đáp lại lời mời giải quyết pháo hoa của các giáo sư khác. Không ai trong số vị giáo sư này có vẻ đủ khả năng để khử được lũ pháo hoa ra khỏi phòng học của họ nếu không có bà h trưởng ra tay.

Khi tiếng chuông cuối cùng reo vang, học sinh ùn ùn vác cặp đi về th

Gryffindor Tower with their bags, Harry and Hermione, with immense satisfaction, approached the bearded and soot-blackened Professor Flitwick tottering sweaty-faced from Professor Flitwick's classroom.

"Thank you so much, Professor!" said Professor Flitwick in his squeaky voice. "I could have got rid of the Weasleys myself, of course, but I wasn't sure whether I had the *authority*."

Beaming, he closed his classroom door in her snarling face.

Fred and George were heroes that night in the Gryffindor common room. Hermione fought her way through the excited crowd around them to congratulate them.

"They were wonderful fireworks," she said admiringly.

"Thanks," said George, looking both surprised and pleased. "Weasleys' Firewhiskers Whiz-Bangs. Only thing is, we sold our whole stock, we're going to

Gryffindor, Harry cảm thấy cực kỳ thất vọng khi nhìn thấy một nụ cười Umbridge tươi bù xù và đen thui bồ hóng, mặt đỏ bừng mồ hôi, chân lét lảo đảo ra khỏi phòng học của giáo sư Flitwick.

Bằng giọng nói chần chít như tiếng chuột, giáo sư Flitwick nói: "Cảm ơn bà nhiều lắm, thưa bà giáo sư! Dĩ nhiên là tự bản thân tôi cũng có thể tổng quát được mấy tia lửa chớp rعد đó, nhưng tôi không chắc chắn lắm liệu tôi có *thẩm quyền* hay không..."

Rồi giáo sư tươi cười rạng rỡ đóng cánh cửa phòng học của ông lại trừ bộ mặt cáu kỉnh điên tiết của Umbridge.

Buổi tối đó trong phòng sinh hoạt chung của Nhà Gryffindor, Fred và George là hai vị anh hùng. Ngay Hermione cũng tự chen lấn qua đám đông đang náo nức chung quanh chúc tụng hai anh em sinh đôi này.

Cô nàng nói một cách ngưỡng mộ: "Thiệt là những trận pháo hoa tuyệt vời!"

George có vẻ vừa ngạc nhiên vừa khoái chí: "Cảm ơn em. Đó là pháo Đùng-vèo-Cháy-kịch-liệt hiệu Weasleys' Firewhiskers Whiz-Bangs. Chỉ có điều, tụi này đã phải xài

ve to start again from scratch now . . .

It was worth it, though," said Fred, who was taking orders from clamoring Gryffindors. "If you want to add your name to the waiting list, Hermione, it's thirty Galleons for your Basic Blaze box and twenty for the Deflagration Deluxe."

Hermione returned to the table where Harry and Ron were sitting, opening at their schoolbags as though thinking their homework might spring out of it and start doing itself.

"Oh, why don't we have a night off?" asked Hermione brightly, as a silver-edged Weasley rocket zoomed past the window. "After all, the Easter holidays start on Friday, we'll have plenty of time then . . ."

"Are you feeling all right?" Ron asked, staring at her in disbelief.

"Now you mention it," said Hermione

toàn bộ hàng tồn kho, bây giờ tụi mình sẽ phải bắt đầu lại từ khởi điểm..."

Fred đang nhận đơn đặt hàng của đám học sinh nhà Gryffindor đang kéo la chí chóa, anh chàng nói: "Như quả là đáng đồng tiền lắm chứ Hermione à, nếu em muốn ghi tên vào danh sách chờ đợi, thì chỉ trả năm Galleon cho một hộp Trận Lôi Đình Bản, còn muốn mua Cơn Thịnh Thượng Hạng thì trả hai mươi Galleon..."

Hermione trở lại cái bàn nơi Harry và Ron đang ngồi đăm chiêu ngó cặp sách của tụi nó như thể đang dưỡng niềm hy vọng mới bài tập của tụi nó có thể tự nhảy ra ngoài và đầu tự làm lấy.

Lúc ấy có một trái hỏa tiễn đuôi kèn hiệu Weasley bay vèo ngang qua cửa sổ Hermione hớn hờ nói: "Ồi, tại sao tụi mình không xả hơi một buổi tối nào. Nói cho cùng thì lễ Phục Sinh cũng sắp bắt đầu vào ngày thứ sáu tới, và là tụi mình có cả đồng thì giờ..."

Ron chăm chú nhìn Hermione với không thể nào tin được, nó hỏi: "Khỏe chứ hả?"

Hermione vui vẻ nói: "Bây giờ

mpily, “d’you know . . . I think I’m
ling a bit . . . *rebellious*.”

Harry could still hear the distant
rags of escaped firecrackers when he
Ron went up to bed an hour later,
as he got undressed a sparkler
ted past the tower, still resolutely
lling out the word “POO”.

He got into bed, yawning. With his
sses off, the occasional firework still
ising the window became blurred,
king like sparkling clouds, beautiful
l mysterious against the black sky.

He turned onto his side, wondering
v Umbridge was feeling about her
t day in Dumbledore’s job, and how
dge would react when he heard that
school had spent most of the day in
state of advanced disruption. . . .
illing to himself, he closed his eyes.

The whizzes and bangs of escaped
works in the grounds seemed to be
wing more distant . . . or perhaps

nhắc tới thì mình nói luôn, bỏ k
không... mình nghĩ là mình cảm th
hơi... *muốn nổi loạn*.”

Một tiếng đồng hồ sau Harry và F
đi lên phòng ngủ, Harry vẫn còn ng
thấy tiếng nổ đùng đùng từ xa xa c
mấy em pháo hoa tẩu thoát, và khi
thay đồ ngủ thì một chùm pháo h
bay tàng tàng ngang qua tòa tháp, v
còn đều đều xịt khói ra, kết thành c
"Xì".

Harry lên giường nằm ngáp. Mặc
đã gỡ mắt kiếng ra, nó vẫn nhìn th
mấy em pháo hoa lung linh th
thoảng bay ngang cửa sổ, trông n
mấy cụm mây chớp nhá, nổi bật t
nền trời đen thui, vừa xinh đẹp v
huyền bí vô cùng.

Nó xoay mình nằm nghiêng, th
mắc mụ Umbridge cảm thấy như
nào trong ngày đầu tiên giành l
công việc của cụ Dumbledore,
không biết ông Fudge sẽ phản ú
như thế nào khi nghe nói ngôi trườ
đã tiêu mất một ngày trời trong t
trạng đổ bể tanh bành tệ hại hơn...
mỉm cười một mình, rồi nhắm mắt lạ

Tiếng ù xèo và đùng tạch của m
em pháo hoa tẩu thoát trong s
trường dường như mỗi lúc nghe r

Harry, was simply speeding away from them. . . .

He had fallen right into the corridor leading to the Department of Mysteries. He was speeding toward a plain black door. . . . *Let it open. . . . Let it open. . . .*

It did. He was inside the circular room lined with doors. . . . He crossed and placed his hand upon an identical door, and it swung inward. . . .

Now he was in a long, rectangular room full of an odd, mechanical lighting. There were dancing flecks of light on the walls but he did not pause to investigate. . . . He had to go on. . . .

There was a door at the far end. . . . It opened at his touch. . . .

And now he was in a dimly lit room as high and wide as a church, full of shelves but rows and rows of towering bookshelves, each laden with small, dusty, round-in-glass spheres. . . . Now Harry's heart was beating fast with excitement. . . . He knew where to go. . . . He ran

xa hơn... hay có lẽ chính nó, Harry đang phóng chạy xa khỏi chúng...

Nó đã rơi ngay vào cái hành lang dẫn đến Sở Bảo Mật. Nó đang chạy thật nhanh về phía cánh cửa trơn bóng gỗ đen... *Hãy để cửa mở ra... Để cửa mở ra đi...*

Cánh cửa mở ra. Nó lọt vào bên trong một căn phòng vách tròn, chu vi quanh đầy cửa... Nó đi ngang qua căn phòng, đặt bàn tay lên một cánh cửa giống hệt những cánh cửa khác, kéo cửa vào bên trong...

Bây giờ nó lại ở trong một căn phòng dài hình chữ nhật đầy ánh sáng máy móc kỳ lạ. Có những đốm ánh sáng lấp lánh nhảy múa trên trần nhưng nó chẳng thèm dừng chân tìm hiểu... nó cần phải tiếp tục...

Ở tuốt đầu kia có một cánh cửa và khi nó chạm đến, cánh cửa cũng mở ra...

Và bây giờ nó đang ở trong một căn phòng âm u cao và rộng như trong nhà thờ, bên trong không có gì khác ngoài hàng dãy và hàng kệ cao ngất ngất mỗi kệ chất đầy những trái cầu thủy tinh sori bám đầy bụi bẩn. Giờ đây trái tim Harry đập dữ dội

ward, but his footsteps made no
se in the enormous, deserted room.

There was something in this room he
wanted very, very much. . . .

Something he wanted. . . . or
nobody else wanted. . . .

His scar was hurting. . . .

3ANG! Harry awoke instantly,
ruffled and angry. The dark
chamber was full of the sound of
laughter.

"Cool!" said Seamus, who was
propped against the window. "I think
one of those Catherine wheels hit a
rocket and it's like they mated, come
and see!"

Harry heard Ron and Dean scramble
out of bed for a better look. He lay
back still and silent while the pain in
his scar subsided and disappointment
was shed over him. He felt as though a
wonderful treat had been snatched
from him at the very last moment. . . .
He had got so close that time. . . .

quá hồi hộp... nó biết nơi cần p
đến... nó chạy tới, nhưng bước ch
của nó không gây ra một chút tiế
động nào trong căn phòng mênh m
vắng vẻ...

Trong phòng có một cái mà nó
rất rất muốn có được...

Một cái mà nó rất muốn có... hoặc
ai đó muốn có...

Cái sẹo của nó đang nhức buốt..

ẦM! Harry tỉnh giấc ngay tức kh
vừa bối rối vừa tức giận. Căn ph
ngủ tối thui đầy áp tiếng cười.

Bóng của Seamus nổi bật trên r
sáng của khung cửa sổ. Anh ch
nói: "Tuyệt! Mình nghĩ là một em tr
đám vòng pháo hoa mới đung p
một anh hỏa tiễn và có vẻ như hai k
kết nhau rồi, lại đây mà xem!"

Harry nghe Ron và Dean lật
nhảy ra khỏi giường để coi rõ h
Harry vẫn nằm yên và nín thình tr
khi cơn đau ở cái sẹo dịu xuống từ
và nỗi thất vọng thì tràn dâng tr
lòng. Nó cảm thấy như thể vừa bị
mất đi một món ngon tuyệt vời đã c
tới tận miệng... Nó đã đến gần sát
rồi...

glittering, pink-and-silver winged
lets were now soaring past the
dows of Gryffindor Tower. Harry lay
d listened to the appreciative
oops of Gryffindors in the
mitories below them. His stomach
e a sickening jolt as he
remembered that he had Occlumency
following evening. . . .

Harry spent the whole of the next
dreading what Snape was going to
d if he found out how much farther
d the Department of Mysteries he
d penetrated during his last dream.
h a surge of guilt he realized that he
d not practiced Occlumency once
ce their last lesson: There had been
much going on since Dumbledore
d left. He was sure he would not
e been able to empty his mind even
e had tried. He doubted, however,
ether Snape would accept that
use. . . .

He attempted a little last-minute
ctice during classes that day, but it
s no good, Hermione kept asking
d what was wrong whenever he fell
nt trying to rid himself of all thought
d emotion and, after all, the best

Lúc này mấy chú heo con màu b
và-hồng lấp la lấp lánh đang bay b
vút ngang qua cửa sổ của th
Gryffindor. Harry nằm yên, lắng ng
tiếng hò reo tán thưởng của đám t
sinh nhà Gryffindor trong những g
phòng ngủ phía dưới. Bao tử nó
quặn lên một cơn buồn nôn khi nhó
tối mai nó lại phải học tiếp môn
quan Bí thuật...

Harry mất hết cả ngày hôm sau
lắng, không biết thầy Snape sẽ nói
khi thầy biết được nó đã đi xa và
sâu như thế nào vào Sở Bảo Mật tr
giấc mơ vừa rồi. Nó nhận thức
mặc cảm tội lỗi là từ bài học tuần tru
cho tới giờ nó đã không hề thực tập
quan Bí thuật tới một lần: từ lúc
Dumbledore ra đi đến nay đã có c
nhiều chuyện xảy ra. Harry chắc ch
là nó không cách nào làm cho đầu
trống rỗng được, cho dù nó có cố gắ
đến thế nào đi chăng nữa. Tuy nh
nó không tin là thầy Snape sẽ ch
nhận cái cơ đó...

Nó đã cố gắng thực hành phút c
một chút bài luyện tập trong s
những tiết học của ngày hôm
nhưng cũng chẳng có hiệu quả
Hermione cứ hỏi nó hoài là có chuy
trục trặc gì vậy mỗi khi nó trở nên

ment to empty his brain was not
le teachers were firing review
estions at the class.

Resigned to the worst, he set off for
ape's office after dinner. Halfway
oss the entrance hall, however, Cho
ne hurrying up to him.

Over here," said Harry, glad of a
son to postpone his meeting with
ape and beckoning her across to the
ner of the entrance hall where the
nt hourglasses stood. Gryffindor's
s now almost empty.

Are you okay? Umbridge hasn't
en asking you about the D.A., has
;?"

Oh no," said Cho hurriedly. "No, it
s only . . . Well, I just wanted to say .
Harry, I never dreamed Marietta
uld tell . . ."

Yeah, well," said Harry moodily. He
feel Cho might have chosen her
nds a bit more carefully. It was small

lặng, cố gắng trục xuất ra khỏi tâm
tất cả suy nghĩ và tình cảm; nhưng
nói cho cùng thì cái lúc thầy cô đã
đặt câu hỏi củng cố bài học cho cả l
đâu phải là lúc tốt nhất để trút rỗng c
óc ra.

Đành chấp nhận điều tồi tệ nhất
thể xảy ra, Harry đi đến văn phòng
thầy Snape sau bữa cơm chiều h
đó. Nhưng nó mới băng ngang đư
nửa chừng gian tiền sảnh, Cho đã h
táp chạy theo kịp.

"Lại đây này." Harry gọi, lòng
mừng vì vợ được một cái cớ để
hoãn cuộc gặp gỡ với thầy Snape.
ngoắc Cho vào một góc của tiền sả
chỗ mấy cái đồng hồ khổng lồ t
điểm của các nhà đứng lù lù. Điểm c
nhà Gryffindor bây giờ hầu như zê-r

Nó hỏi Cho: "Bạn có bị gì khô
Mấy hôm nay mụ Umbridge có hỏi
bạn về ĐQD không?"

Cho vội vàng nói: "Ồ, không. Khô
chẳng qua là... À, mình chỉ muốn nó
Harry à, mình chẳng thể nào ngờ đư
Marieta lại đi tâu..."

Harry dăm chiêu tư lự: "Ừ." Nó th
tình nghĩ Cho lẽ ra nên chọn bạn
cẩn thận hơn một chút. Nó chỉ c

isolation that the last he had heard, Arietta was still up in the hospital and Madam Pomfrey had not been able to make the slightest improvement to her pimples.

She's a lovely person really," said Cho. "She just made a mistake —"

Harry looked at her incredulously.

A lovely person who made a mistake? She sold us all out, including me!"

Well . . . we all got away, didn't we?" said Cho pleadingly. "You know, her dad works for the Ministry, it's really difficult for her —"

Ron's dad works for the Ministry!" Harry said furiously. "And in case you hadn't noticed, he hasn't got a speck' written across *his* face —"

That was a really horrible trick of Hermione Granger's," said Cho coldly. "She should have told us she'd read that list —"

thấy an ùi được phần nào khi tin tức mới nhất mà nó nghe được là Mari vẫn còn nằm trong bệnh thất, và Pomfrey đã không tài nào chữa được mấy nốt mụn trên gương mặt cô nàng.

Cho nói: "Bạn ấy thực ra là một người rất dễ thương. Bạn ấy chỉ phạm một lỗi lầm nho nhỏ..."

Harry trợn mắt nhìn Cho ngạc nhiên không tin được:

"Một người dễ thương chỉ phạm một lỗi lầm nho nhỏ à? Nó đã bán đứng cả chúng ta, kể cả bạn nữa!"

Cho ráng biện hộ: "Biết vậy... nhưng mà tất cả chúng ta đều thoát được đúng không? Bạn cũng hiểu cho, công việc của bạn ấy làm việc trong Bộ Phái Thuật, bạn ấy quả thực ở trong tình thế khó xử..."

Harry tức giận nói: "Ba của F cũng làm việc trong Bộ Pháp Thuật vậy! Mà bạn không thấy sao, Ron có bị nổi đầy *mặt mụn* 'chỉ điểm' công —"

Cho cũng hung hăng nói: "Đó đúng là một trò chơi khăm độc địa khủng khiếp của Hermione Granger. Lẽ ra bạn phải nói cho tụi mình biết chuyện nó đem bùa cái danh sách đó..."

I think it was a brilliant idea," said Harry coldly.

Cho flushed and her eyes grew brighter.

Oh yes, I forgot — of course, if it's darling *Hermione's* idea —"

Don't start crying again," said Harry sternly.

I wasn't going to!" she shouted.

Yeah . . . well . . . good," he said. "I've got enough to cope with at the moment."

Go and cope with it then!" she said loudly, turning on her heel and walking off.

Fuming, Harry descended the stairs to Snape's dungeon, and though he knew from experience how much easier it would be for Snape to penetrate his mind if he arrived angry and resentful, he succeeded in nothing but thinking of a few more good things he should have said to Cho about Sirius before reaching the dungeon door.

Harry lạnh lùng đáp: "Minh nghĩ là một ý tưởng cực kỳ thông minh."

Mặt Cho bừng bừng đỏ và hai mắt của cô nàng long lên xòe rộng:

"À, phải! Tôi quên mất... dĩ nhiên, là ý tưởng của *Hermione yêu* của mà..."

Harry cảnh cáo: "Đừng có bắt đầu khóc nữa đấy!"

Cho hét tướng lên: "Tôi sẽ khóc bao giờ khóc đâu!"

Harry nói: "Ừ... ừ... tốt. Lúc này đã có đủ thứ để đối phó rồi."

"Vậy thì đi mà đối phó với mấy tên đó!" Cô nàng điên tiết hét lên, rồi quặt gót đùng đùng bỏ đi.

Harry cũng giận điên người, xuống cầu thang để tiếp tục đến phòng thầy Snape, và mặc dù nó học từ kinh nghiệm những lần trước thầy Snape sẽ hết sức dễ dàng thâm nhập sâu vào trí óc nếu nó đến lớp tâm trạng bồn chồn tức tối, nhưng tới tận cửa hầm thầy Snape, nó vẫn chẳng thể bình tâm được chút nào ngoài trừ chuyện nghĩ ra thêm đủ

"You're late, Potter," said Snape coldly, as Harry closed the door behind him.

Snape was standing with his back to Harry, removing, as usual, certain of his thoughts and placing them carefully into Dumbledore's Pensieve. He dropped the last silvery strand into the stone basin and turned to face Harry.

"So," he said. "Have you been practicing?"

"Yes," Harry lied, looking carefully at the tip of the legs of Snape's desk.

"Well, we'll soon find out, won't we?" said Snape smoothly. "Wand out, Potter."

Harry moved into his usual position, standing facing Snape with the desk between them. His heart was pumping fast with anger at Cho and anxiety about how much Snape was about to extract from his mind.

vài điều tốt đẹp mà lẽ ra nó nên nói. Cho về Marieta.

Khi Harry đóng lại cửa văn phòng đằng sau lưng nó, thầy Snape lặng lẽ nói: "Trò đến trễ, Potter."

Thầy Snape đang đứng quay lưng về phía Harry, và như thường lệ, thầy đang lấy ra một số tư tưởng nào đó của thầy để cất chúng cẩn thận vào trong cái Chậu Tưởng Ký của Dumbledore. Thầy sợi ký ức ông để vào bạc cuối cùng vào cái chậu đá rồi quay đối diện với Harry.

Thầy nói: "Sao, lâu nay trò có thể hành không?"

"Dạ có." Harry nói dối, mắt chăm chú nghiên cứu cẩn thận một trong bốn chân bàn giấy của thầy Snape.

Thầy nói hết sức êm ái: "Tốt, chú ta sẽ biết được ngay, đúng không? Wand out, Potter."

Harry di chuyển tới vị trí thường của nó ở bên bàn giấy, đối diện với thầy Snape ở phía bên trái. Trái tim nó vẫn còn đang đập mạnh cơ giận với Cho và vì lo lắng chuyện liệu hôm nay thầy Snape sẽ ra bao nhiêu phần trí tuệ của nó.

On the count of three then," said Snape lazily. "One — two —"

Snape's office door banged open and Draco Malfoy sped in.

Professor Snape, sir — oh — sorry

Malfoy was looking at Snape and Harry in some surprise.

"It's all right, Draco," said Snape, waving his wand. "Potter is here for a Remedy Remedial Potions."

Harry had not seen Malfoy look so nervous since Umbridge had turned up to inspect Hagrid.

"I didn't know," he said, leering at Harry, who knew his face was burning.

He would have given a great deal to be able to shout the truth at Malfoy — even better, to hit him with a good spell.

"Well, Draco, what is it?" asked Snape.

"It's Professor Umbridge, sir — she

Thầy Snape uể oải nói: "Khi ta đếm đến ba thì bắt đầu. Một... hai..."

Cánh cửa văn phòng thầy Snape chợt mở tung ra và Draco Malfoy xông vào:

"Thưa giáo sư Snape... ô... lỗi..."

Malfoy trở mắt nhìn thầy Snape và Harry ngạc nhiên.

Thầy Snape hạ cây đũa phép xuống nói: "Không hề gì, Draco. Potter ở đây để học phụ đạo môn Độc dược."

Từ lúc mục Umbridge xuất hiện để giờ thanh tra lão Hagrid tới giờ, Harry mới được nhìn thấy Malfoy tỏ vẻ hứng đến như vậy.

Malfoy ném cho Harry một cái nhìn nửa con mắt hết sức đểu giả, nói: "Vâng mà con không biết chứ."

Harry biết mặt nó đang nóng đỏ lên. Nó sẵn sàng trả giá đắt để được lên sự thật vào thẳng Malfoy — hay, lẽ tốt hơn, để ép vào mặt nó một nguyên độc địa.

Thầy Snape hỏi: "À, Draco, chuyện gì vậy?"

Malfoy nói: "Thưa thầy, chính g

needs your help," said Malfoy. "They've found Montague, sir. He's turned up hidden inside a toilet on the fourth floor."

"How did he get in there?" demanded Snape.

"I don't know, sir, he's a bit confused."

"Very well, very well — Potter," said Snape, "we shall resume this lesson tomorrow evening instead."

He turned and swept from his office. Malfoy mouthed "*Remedial Potions?*" Harry hid behind Snape's back before following him.

Nothing, Harry replaced his wand inside his robes and made to leave the room. At least he had twenty-four more hours in which to practice; he knew he ought to feel grateful for the narrow escape, though it was hard that it came at the expense of Malfoy telling the whole school that he needed Remedial Potions. . . .

He was at the office door when he

sư Umbridge đang cần sự giúp đỡ của thầy ạ. Thừa thầy, đã tìm thấy Montague. Người ta phát hiện trò ấy mắc kẹt trong cái bồn cầu tiêu tầng lầu thứ tư."

Thầy Snape hỏi: "Làm sao mà trò mắc kẹt vào đó được?"

"Thưa thầy, con không biết. Trò khá là ngượng ngùng bối rối..."

"Thôi được, được rồi..." Thầy Snape nói, quay qua Harry: "Potter, tối nay chúng ta sẽ bắt đầu lại bài học bù công hôm nay."

Thầy quay người lại và lướt ra khỏi văn phòng. Sau lưng thầy, Malfoy cười miệng giễu: "*Phụ đạo môn Độc dược hả?*"

Giận đến sôi gan trào máu, Harry cầm cây đũa phép trở vào trong áo chui và chuẩn bị rời khỏi văn phòng. Ít nhất thì nó cũng có thêm được hai mươi bốn tiếng đồng hồ nữa để luyện tập. Nó biết là lẽ ra nó nên cảm ơn cái may thoát nạn hiểm hoai này, mặc dù cũng chẳng dễ chịu gì khi phải trả bằng cái giá đắt là Malfoy sẽ tung cho khắp cả trường biết là nó cần phụ đạo môn Độc dược...

Khi ra tới cửa văn phòng, Harry đi

It was a patch of shivering light dancing on the door frame. He stopped, looking at it, reminded of nothing. . . .

Then he remembered: It was a little like the lights he had seen in his dream last night, the lights in the second room he had walked through on his journey through the Department of Mysteries.

He turned around. The light was coming from the Pensieve sitting on Snape's desk. The silver-white lights were ebbing and swirling again. Snape's thoughts . . . things he did not want Harry to see if he broke through Snape's defenses accidentally.

Harry gazed at the Pensieve, curiosity welling inside him. . . . What was it that Snape was so keen to hide from Harry?

The silvery lights shivered on the wall. . . . Harry took two steps toward the desk, thinking hard. Could it possibly be information about the Department of Mysteries that Snape had determined to keep from him?

nhìn thấy một mảng ánh lung linh nháy múa trên khung cửa. Nó dừng chân, ngắm mảng ánh sáng đó, cái đó khiến cho nó nhớ lại một điều gì đó...

Bỗng dưng nó nhớ ra: mảng ánh sáng đó hơi giống những vạt ánh sáng mà nó từng nhìn thấy trong giấc chiêm bao của nó hồi đêm qua. Đó là những vạt sáng nó đã nhìn thấy trong căn phòng thứ hai mà nó đã bước vào trong chuyến đột nhập Sở Bảo Mật.

Nó quay lại. Ánh sáng đó phát ra từ cái Chậu Tường ký đặt trên bàn thờ Snape. Đám màu bạc trắng đang cuộn tròn khuấy trộn trong đó. Những ký ức của thầy Snape... những thứ mà thầy không muốn Harry nhìn thấy nếu đột nhiên phá được sự phòng thủ của thầy...

Harry dăm dăm nhìn cái Chậu Tường Ký, cơn hiếu kỳ cồn cào trong người nó... Cái đó là cái gì mà thầy Snape kiên quyết dấu giếm một cách mãnh liệt như vậy?

Những đốm sáng bạc lóng lánh nháy múa lung linh nháy múa trên tường... Harry bước hai bước về phía cái bàn gỗ suy nghĩ ghê gớm. Phải chăng đó thực thể chính là thông tin về Sở Bảo Mật?

Harry looked over his shoulder, his heart now pumping harder and faster than ever. How long would it take Snape to release Montague from the detention? Would he come straight back to his office afterward, or accompany Montague to the hospital wing? Surely the latter . . . Montague was Captain of the Slytherin Quidditch team, Snape would want to make sure he was all right. . . .

Harry walked the remaining few feet to the Pensieve and stood over it, peering into its depths. He hesitated, then pulled out his wand and said:

The office and the corridor beyond were completely silent. He gave the contents of the Pensieve a small prod with the end of his wand.

The silvery stuff within began to swirl very fast. Harry leaned forward over it and saw that it had become transparent. He was, once again, looking down into a room as though through a circular window in the

mà thầy Snape quyết định ngăn không cho nó biết tới?

Harry ngoái ra sau, trái tim nó bây giờ đập mạnh và nhanh hơn bao giờ hết. Không biết thầy Snape sẽ mất bao lâu thời gian để giải cứu Montague ra khỏi cái bồn cầu tiếm. Liệu thầy có trở về văn phòng ngay sau đó hay thầy sẽ đưa Montague tới bệnh thất trước? Chắc là thầy sẽ đưa Montague đi bệnh thất... Montague đội trưởng đội Quidditch của Slytherin, hẳn là thầy Snape sẽ muyên tâm rằng đệ tử của thầy không gì trầm trọng...

Harry tiến thêm mấy bước còn lại phía cái Chậu Tường Ký rồi đứng chòm phía trên cái chậu đá, ngó lơ lom xuống đáy chậu. Nó ngấp ngừng lắng nghe, rồi lại rút cây đũa phép ra.

Văn phòng và hành lang bên ngoài hoàn toàn im vắng. Nó chọc nhẹ cây đũa phép của mình vào cái chất đục chứa trong Chậu Tường Ký.

Cái chất đục óng ánh bên trong bắt đầu xoay tít thật nhanh, Harry chợt thấy cái chậu bắt đầu trong suốt. Một lần nữa, nó đang nhìn xuống căn phòng như thể nhìn xuyên qua

ling. . . . In fact, unless he was much
staken, he was looking down upon
Great Hall. . . .

His breath was actually fogging the
face of Snape's thoughts. . . . His
in seemed to be in limbo. . . . It
uld be insane to do the thing that he
s so strongly tempted to do . . . He
s trembling. . . . Snape could be
ck at any moment . . . but Harry
ught of Cho's anger, of Malfoy's
ring face, and a reckless daring
zed him.

He took a great gulp of breath and
nged his face into the surface of
ape's thoughts. At once, the floor of
office lurched, tipping Harry
adfirst into the Pensieve. . . .

He was falling through cold
ckness, spinning furiously as he
nt, and then —

He was standing in the middle of the
eat Hall, but the four House tables
re gone. Instead there were more
n a hundred smaller tables, all
ing the same way, at each of which
a student, head bent low, scribbling
a roll of parchment.

một cửa sổ tròn trên trần căn phò
đó... Thật ra, trừ khi nó bị nhầm to,
nó đang ngó xuống Đại sảnh đường

Harry thở mạnh đến nỗi hơi thở
làm mờ cả bề mặt ký ức của thầy
Snape... bộ não của nó dường như
trong tình trạng lú lẫm... Quả thật
điên rồ khi làm cái chuyện mà nó đã
bị dụ dỗ làm một cách mãnh liệt như
vậy... Harry run lẩy bẩy... Thầy Snape
có thể trở về bất cứ lúc nào... Như
Harry nghĩ đến cơn giận của Cho, c
về mặt nhạo báng của Malfoy, và r
sự táo bạo mạo hiểm đang áp ch
thôi thúc nó.

Harry hít một hơi thật sâu rồi áp r
vào bề mặt ký ức thầy Snape. Ng
tức thì, sàn văn phòng lắc lư ch
chành, cắm đầu Harry vào trong
Chậu Tường Ký...

Nó đang rơi xuyên qua một cõi
tâm lạnh giá, xoay tít mù trong lúc
và rồi...

Nó đang đứng ngay giữa Đại S
Đường, nhưng bàn ăn của bốn N
đều đã biến mất. Thay vào đó là h
trăm cái bàn nhỏ hơn, tất cả đều qu
về hướng, ở mỗi cái bàn có một h
sinh đang ngồi cúi thấp, cắm cùi
trên một cuộn giấy da.

The only sound was the scratching quills and the occasional rustle as nobody adjusted their parchment. It is clearly exam time.

Sunshine was streaming through the high windows onto the bent heads, which shone chestnut and copper and gleamed in the bright light. Harry looked around carefully. Snape had to be here somewhere. . . . This was *his* memory.

And there he was, at a table right behind Harry. Harry stared. Snape-the-nager had a stringy, pallid look about him, like a plant kept in the dark.

His hair was lank and greasy and was flopping onto the table, his hooked nose barely half an inch from the face of the parchment as he scribbled. Harry moved around behind Snape and read the heading of the examination paper:

Âm thanh duy nhất vang lên là tiếng những cây viết lông ngỗng chạy rào rào trên mặt giấy, và thỉnh thoảng tiếng sột soạt của một học sinh nào lật trở tấm giấy da của mình. Hẳn nhiên đây là một phòng thi.

Ánh nắng đang chiếu tràn vào thềm luồng, xuyên qua những khung cửa sổ trên cao, rọi xuống những mái đầu sáng lên rực rỡ màu tóc hạt dẻ, hung hung đồng đồng, cùng những rìa tóc vàng chóa. Harry cẩn thận nhìn quanh. Thầy Snape hẳn là ngồi ở đây... đây là ký ức của *thầy* mà...

Và thầy kia kia, ngồi ở đây một bàn ngay đằng sau lưng Harry. Harry trở mắt nhìn. Cậu-thiếu-niên-Snape trông trạc tuổi Harry, mình đây, gầy xanh xao như thể một cái cây bị trở trong bóng râm.

Mái tóc cậu ta thưa mảnh và bạc nhòn, rũ dài xuống chạm mặt bàn. Ở mũi khoằm của cậu chỉ cách bề mặt tấm giấy da mà cậu đang cặm cụi chừng một phân. Harry đi vòng đằng sau Snape, và đọc cái đề bài của buổi thi hôm ấy:

So Snape had to be fifteen or sixteen, around Harry's own age. His wand was flying across the parchment; he had written at least a foot more than his closest neighbors, and yet his handwriting was minuscule and cramped.

"Five more minutes!"

The voice made Harry jump; turning, he saw the top of Professor Flitwick's head moving between the desks a short distance away.

Professor Flitwick was walking past Harry with untidy black hair . . . very untidy black hair. . . .

Harry moved so quickly that, had he been solid, he would have knocked desks flying. Instead he seemed to glide, dreamlike, across two aisles and a third. The back of the black-haired professor's head drew nearer and nearer. . . .

He was straightening up now, putting down his quill, pulling his roll of

Vậy là cậu Snape này đang ở tuổi mười lăm hay mười sáu, khoảng tuổi của Harry. Bàn tay cậu lia như bay ngang qua tám giấy da; cậu đã viết nhiều hơn mấy thí sinh ngồi bên cậu nhất là ba tác giấy da, đã vậy còn viết của cậu lại nhỏ xíu và khít rịt nhau.

"Năm phút nữa!"

Giọng nói khiến cho Harry giật mình. Ngoái lại nhìn, nó thấy cái đầu của giáo sư Flitwick đang di chuyển giữa những cái bàn cách chỗ nó đứng không xa.

Giáo sư Flitwick đang bước ngang qua một cậu thiếu niên khác có mái tóc đen rối bời... một mái tóc đen hết sức rối...

Harry di chuyển nhanh đến nỗi, nếu mà nó hiện diện bằng thể xác thực, hẳn nó đã phải tông tông văng hết mặt cái bàn. Nhưng thay vì vậy, nó dường như chỉ lướt nhẹ nhàng, hệt trong nháy mắt ngang qua hai lối đi giữa các dãy ghế và đến lối đi thứ ba. cái lưng của cậu thí sinh có mái tóc đen mỗi lúc mỗi gần hơn...

Cậu ta đang ngồi thẳng lưng lên, cây viết lông ngỗng xuống, kéo cuộn

chment toward him so as to reread at he had written. . . .

Harry stopped in front of the desk and gazed down at his fifteen-year-old brother.

Excitement exploded in the pit of his stomach: It was as though he was looking at himself but with deliberate mistakes.

James's eyes were hazel, his nose was slightly longer than Harry's, and there was no scar on his forehead, but they had the same thin face, same mouth, same eyebrows.

James's hair stuck up at the back exactly as Harry's did, his hands could have been Harry's, and Harry could tell that when James stood up, they would be within an inch of each other's heights.

James yawned hugely and ruffled his hair, making it even messier than it had been. Then, with a glance toward Professor Flitwick, he turned in his seat and grinned at a boy sitting in the seats behind him.

giấy da về gần mình hơn để có thể cầm lại những gì đã viết...

Harry dừng lại ngay trước cái bàn, chăm chăm nhìn xuống người cha mười lăm-tuổi của mình.

Một cơn phẫn khích bùng nổ trong cuống bao tử của nó: nó cảm thấy như thể đang ngắm nhìn chính nó nhưng có vài sai biệt mà nhìn kỹ mới thấy.

Mắt của James màu nâu lục như mũi của cậu hơi dài hơn Harry một chút, và trên trán cậu không có vết sẹo trứ danh của Harry. Nhưng cả cha con có cùng có một khuôn mặt gầy, một nét miệng, cùng một đôi chân mày.

Tóc của James được hất lật ngược ra sau y hệt như tóc Harry, bàn tay của cậu hẳn cũng giống như bàn tay của Harry, và Harry có thể nói chắc là James đứng lên thì hai cha con chỉ chênh nhau một hai phân về chiều cao.

James ngáp một cái thật lớn và bàn tay vào mớ tóc rối, khiến cho tóc càng rối thêm. Rồi ném một cái nhìn canh chừng về phía giáo sư Flitwick, cậu ta xoay người trên ghế, nhe răng

With another shock of excitement, Harry saw Sirius give James the thumbs-up. Sirius was lounging in his chair at his ease, tilting it back on two legs.

He was very good-looking; his dark hair fell into his eyes with a sort of casual elegance neither James's nor Harry's could ever have achieved, and the girl sitting behind him was eyeing him hopefully, though he didn't seem to have noticed.

And two seats along from this girl — Harry's stomach gave another reassuring squirm — was Remus Lupin. He looked rather pale and lanky (was the full moon bloating?) and was absorbed in his exam: As he reread his answers he scratched his chin with the end of his wand, frowning slightly.

So that meant Wormtail had to be lurking here somewhere too . . . and sure enough, Harry spotted him within seconds: a small, mousy-haired boy

cười với một cậu thiếu niên khác nhìn cách cậu bốn cái ghế.

Harry có thêm một cơn hứng thú ngạc nhiên nữa khi nó nhìn thấy Sirius giơ một ngón trỏ lên ra hiệu khen ngợi James. Sirius đang nong nong ra một cách thoải mái trên cái ghế của mình, cái ghế bị nghiêng đi chỉ đứng trên hai chân.

Trông Sirius khá đẹp trai; mái tóc đen của cậu rủ xuống mắt với phong cách thanh lịch tự nhiên mà Harry lẫn cha của nó đều không thể được, và cô gái ngồi đằng sau lưng cậu ta đang ngược nhìn cậu với tràn trề hy vọng, mặc dù cậu không về gì là có chú ý đến cô ta.

Cách cô gái này (bao tử của Harry lên một cái nữa nghe hết sức khó trá) chính là thầy Remus Lupin. Trước cậu Lupin hơi xanh xao và hốc hác (phải chăng sắp đến kỳ trăng tròn?) cậu đang say sưa làm bài thi: trong đọc mấy câu hỏi, cậu gãi gãi cái cằm bằng đuôi viết lông ngỗng, mặt nhăn hơi cau lại.

Vậy có nghĩa là Đuôi Trùn cũng phải quanh quất đâu đây... và quả đúng như vậy, Harry tìm ra Đuôi Trùn trong vòng vài giây: một cậu thiếu niên r

with a pointed nose. Wormtail looked nervous; he was chewing his fingernails, staring down at his paper, tapping the ground with his toes.

Every now and then he glanced nervously at his neighbor's paper. Harry looked at Wormtail for a moment, then looked at James, who was now doodling on a bit of scrap parchment. He had written a Snitch and was now tracing the letters L. E. What did they stand for?

"Quills down, please!" squeaked Professor Flitwick. "That means you're not allowed to stand, Stebbins! Please remain seated until I collect your parchment! *Accio!*"

More than a hundred rolls of parchment zoomed into the air and into Professor Flitwick's outstretched arms, knocking him backward off his feet. Several people laughed. A couple of students at the front desks got up, took hold of Professor Flitwick beneath the armpits, and lifted him onto his feet again.

nhấn, tóc xám xịt như lông chuột, một cái mũi nhọn hoắt. Đuôi Trùn tỏ vẻ lo lắng, nó đang gặm nhấm móng tay của mình, dăm dăm rúc xuống tờ giấy da bài làm, và mấy ngón chân của nó cào cào mặt đất.

Thình thoảng nó liếc mắt qua tờ giấy da bài làm của người ngồi bên cạnh một cách đầy hy vọng. Harry nhìn Đuôi Trùn trong một lát, rồi quay lại nhìn James, lúc này cậu đang vẽ nguệch ngoạc lên một mẫu giấy da nhỏ. Cậu đã vẽ một trái banh Snitch và bây giờ đang gò gẫm mấy mẫu tự L.E. Harry không biết mấy mẫu tự đó viết tắt cho cái gì?

Giáo sư Flitwick kêu lên lít chít: "Tôi mong mọi người hãy đặt viết xuống! Nghĩa là cả trò nữa đấy, Stebbins! Vui lòng ngồi yên tại chỗ trong khi tôi thu bài làm của các trò. *Úm ba la gom lại!*"

Hơn một trăm cuộn giấy da bay vèo lên không trung và tới tấp bay phía bàn tay duỗi thẳng ra đón nhận của giáo sư Flitwick, khiến cho thầy ngã bật ngược ra sau. Nhiều người cười. Hai học sinh ngồi ở bàn cạnh đứng dậy, nắm lấy cùi chỏ của thầy Flitwick và đỡ thầy đứng lên.

Thank you . . . thank you," panted Professor Flitwick. "Very well, everybody, you're free to go!"

Harry looked down at his father, who had hastily crossed out the L. E. he had been embellishing, jumped to his feet, stuffed his quill and the examination paper into his bag, which he hung over his back, and stood waiting for Sirius to join him.

Harry looked around and glimpsed a shape a short way away, moving between the tables toward the doors toward the entrance hall, still absorbed in his own examination paper. Round-shouldered yet angular, he walked in a starchy manner that recalled a spider, his oily hair swinging about his face.

A gang of chattering girls separated from James and Sirius, and by cutting himself in the midst of this group, Harry managed to keep Snape in sight while straining his ears to catch the voices of James and his friends.

"Did you like question ten, Moony?" asked Sirius as they emerged into the entrance hall.

Giáo sư Flitwick thở hổn hển: "Còn... cảm ơn các trò. Thôi được mọi người được tự do ra về rồi đây!"

Harry ngó xuống tìm ba nó. Càng James đang vội vã gạch bỏ chữ L. E. mà cậu vừa mới gò gẫm tô chuốt. Cậu đứng phắt dậy, nhét cây viết lên ống ngỗng và tờ giấy đề thi vào cặp sách của mình, rồi lẳng cái cặp lên lưng đứng đợi Sirius đến nhập bọn.

Harry ngó quanh quất và thoáng thấy Snape cách đó không xa, đang chuyển giữa mấy cái bàn, tiến về phía cửa mở vào gian tiền sảnh, trông cậu vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ bài thi vừa rồi. Tướng cậu hơi khom nhưng vai vuông vức, dáng đi hơi giật khiến người ta liên tưởng đến còng nhện nhện, và mái tóc bóng nhờn của cậu đúng đưa ngang mặt.

Một đám con gái bước đi lú lú chuyện trò, ngăn giữa Snape và James và Sirius. Bằng cách trà trộn vào đám nữ sinh này, Harry xoay xở sao cho nó vẫn nhìn thấy Snape, để thời vẫn dỏng tai nghe được tiếng của James và bạn bè cậu.

Khi cả bọn đi vào gian tiền sảnh Sirius hỏi: "Bồ có thích câu hỏi mười không Monny?"

Loved it," said Lupin briskly. "Give signs that identify the werewolf.'ellent question."

D'you think you managed to get all signs?" said James in tones of ck concern.

Think I did," said Lupin seriously, as y joined the crowd thronging around front doors eager to get out into the lit grounds.

One: He's sitting on my chair. Two: s wearing my clothes. Three: His ne's Remus Lupin . . ."

Wormtail was the only one who n't laugh.

I got the snout shape, the pupils of eyes, and the tufted tail," he said riously, "but I couldn't think what e —"

How thick are you, Wormtail?" said nes impatiently. "You run round with erewolf once a month —"

Keep your voice down," implored

Lupin nhanh nhẩu đáp: "Mình kh câu đó! 'Hãy đưa ra năm dấu hiệu nhận biết người sói.' Thiệt là một c hỏi xuất sắc."

James nói với giọng quan tâm x "Bồ có tin là bồ xoay sở được để có tất cả những dấu hiệu đó không?"

Lupin đáp với vẻ nghiêm tra "Mình nghĩ là mình đã làm được." L đó họ vừa nhập vào một đám đc xúm xít gần cửa chính, háo hức ch nhau ra ngoài sân trường đầy nắng.

Lupin nói tiếp: "Một: hấn đang n trên cái ghế của tôi. Hai: hấn đang n quần áo của tôi. Ba: tên hấn là Rem Lupin..."

Ai cũng phá ra cười, ngoại trừ Đ Trùn.

Nó bần khoản nói: "Mình chỉ kể được hình dạng của cái mõm, đồng của con mắt, và cái búi đuôi, như mình không thể nghĩ ra thêm được nữa..."

James nôn nóng bảo: "Sao bồ ch tiêu vậy, Đuôi Trùn? Bồ chạy l nhong với một người sói mỗi thá một lần..."

Lupin khẩn nài: "Nói nhỏ nhỏ thôi.

in.

Harry looked anxiously behind him. Snape remained close by, still fixed in his examination questions; this was Snape's memory, and Harry was sure that if Snape chose to wander off in a different direction once he was on the grounds, he, Harry, would not be able to follow James anywhere. To his intense relief, however, when James and his three friends jogged off down the lawn toward the castle, Snape followed, still poring over his paper and apparently with no fixed idea of where he was going. By jogging a little ahead of him, Harry managed to maintain a close watch on James and the others.

"Well, I thought that paper was a piece of cake," he heard Sirius say. "I'll be surprised if I don't get Outstanding on it at least."

"Me too," said James. He put his hand in his pocket and took out a juggling Golden Snitch.

"Where'd you get that?"

Harry lo lắng ngoảnh nhìn lại phía sau nó một lần nữa. Snape vẫn cố gắng sát bên, đương chìm đắm trong mấy câu hỏi của đề thi; nhưng đây là hồi ức của thầy Snape, và Harry chắc chắn là một khi đã ra tới sân trường nếu Snape muốn chọn một hướng khác để đi thì nó, Harry, sẽ không đi theo James xa hơn được nữa. Tuy nhiên, nó thở phào nhẹ nhõm khi James và ba người bạn của cậu ta bước xuống bãi cỏ đi về phía hồ nước và Snape đi theo, vẫn nghiền ngẫm giấy đề thi và dường như không cố định rõ ràng là cậu đang dự định đi đâu. Bằng cách đi rảo bước phía trước Snape một khoảng ngắn, Harry đã được mục đích cùng lúc quan sát được cả James và mấy người khác.

Nó nghe Sirius nói: "Chà, mình thì bài đó ngon như một miếng bánh ngọt. Nếu mà mình không đạt được ít ra điểm Xuất sắc thì mình sẽ ngạc nhiên vô cùng."

James nói: "Mình cũng vậy." Cậu đang đút tay trong túi lấy ra một chiếc banh Snitch Vàng đang ra sức vẫy vẫy để thoát thân.

"Bò kiếm ở đâu ra cái đó vậy?"

Nicked it," said James casually. He started playing with the Snitch, trying to fly as much as a foot away and seizing it again; his reflexes were excellent. Wormtail watched him in awe.

They stopped in the shade of the very same beech tree on the edge of the lake where Harry, Ron, and Hermione had spent a Sunday evening doing their homework, and threw themselves down on the grass.

Harry looked over his shoulder yet again and saw, to his delight, that Snape had settled himself on the grass in the dense shadows of a clump of bushes. He was as deeply immersed in his O.W.L. paper as ever, which left Harry free to sit down on the grass between the beech and the bushes to watch the foursome under the trees.

The sunlight was dazzling on the smooth surface of the lake, on the bank of which the group of laughing students who had just left the Great Hall were sitting with shoes and socks off, splashing their feet in the water.

Lupin had pulled out a book and was reading. Sirius stared around at the

James nói hơi bất thường: "Chắc được." Cậu bắt đầu chơi với trái ba bông cho nó bay xa chừng ba tấc chụp nó trở lại, phản xạ của cậu quá tuyệt vời. Đuôi Trùn trơ mắt ngó phát sợ.

Cả bọn dừng chân trong bóng râm của cây sồi, quăng mình ngồi xuống bãi cỏ, đúng cái chỗ mà Harry, Ron và Hermione đã đến ngồi làm bài tập vào những ngày chủ nhật.

Harry ngoảnh lại nhìn ra sau một lát nữa và nó vui mừng nhìn thấy Snape cũng đã an tọa trên bãi cỏ trong bóng râm âm u của một bụi cây kiểng rất rợp. Cậu vẫn chìm đắm trong bài Pháp sư Thường đẳng như từ nãy giờ, điều này khiến cho Harry được do ngồi xuống một đám cỏ giữa cây sồi và bụi cây kiểng để quan sát nhóm bốn người ngồi dưới tán cây sồi.

Ánh sáng mặt trời phản chiếu chói chang trên mặt hồ phẳng lặng. Bên bờ hồ, một nhóm con gái vừa rời khỏi Hồ Sinh đường đang cười đùa; các cô này ngồi trên cỏ, cởi bỏ giày vớ, thả chân xuống nước cho mát.

Lupin đã lấy ra một quyển sách đang đọc. Sirius ngó chằm chằm đ

dents milling over the grass, looking a little haughty and bored, but very handsome so. James was still playing with the Snitch, letting it zoom over her and farther away, almost escaping but always grabbed at the last second. Wormtail was watching him with his mouth open. Every time James made a particularly difficult catch, Wormtail gasped and applauded. After five minutes of this, Harry wondered why James didn't tell Wormtail to get a grip on himself, but James seemed to be enjoying the attention.

Harry noticed his father had a habit of rumpling up his hair as though to make sure it did not get too tidy, and so that he kept looking over at the boys by the water's edge.

"Put that away, will you?" said Sirius coolly, as James made a fine catch and Wormtail let out a cheer. "Before Wormtail wets himself from excitement."

Wormtail turned slightly pink but James grinned.

học sinh rải rác trên bãi cỏ, trông có vẻ hơi cao ngạo và chán chường nhưng cũng rất đẹp trai. James vẫn đùa với trái banh Snitch, để cho nó bay đi mỗi lúc một xa hơn, hầu như có thể thoát đi được nhưng phút chót vẫn tóm lại. Đuôi Trùn thì há hốc mồm ngưỡng mộ thao tác của James. Mỗi khi James thực hiện được một cú truy bắt đặc biệt khó khăn, Đuôi Trùn lại há hốc miệng kêu lên kinh ngạc và vỗ tay hoan hô. Quan sát cảnh này được chừng năm phút, Harry thắc mắc sao James không bảo Đuôi Trùn bình tĩnh, mà còn có vẻ như khoái sự chú ý này.

Harry để ý thấy ba nó có một thói quen đưa tay vào đầu tóc của mình như thể để đảm bảo cho mái tóc của mình không quá ư ngay ngắn chỉnh tề và cậu ta cũng cứ hay đưa mắt nhìn qua đám con gái ở bên bờ hồ.

Cuối cùng, khi James thực hiện được cú chụp bắt ngoạn mục cuối cùng được Đuôi Trùn hoan hô nhiệt liệt Sirius nói: "Bỏ dẹp cái đó đi, đi đi không? Trước khi Đuôi Trùn đá trái banh vì hồi hộp quá."

Mặt Đuôi Trùn hơi ửng lên một chút nhưng James thì nhe răng cười khì.

If it bothers you," he said, stuffing Snitch back in his pocket. Harry had the distinct impression that Sirius was the only one for whom James would have stopped showing off.

"I'm bored," said Sirius. "Wish it was moon."

"You might," said Lupin darkly from behind his book. "We've still got a configuration, if you're bored you could test me . . . Here." He held out his book.

Sirius snorted. "I don't need to look at that rubbish, I know it all."

"This'll liven you up, Padfoot," said James quietly. "Look who it is . . ."

Sirius's head turned. He had become very still, like a dog that has scented a bit.

"Excellent," he said softly. "Snivellus."

Harry turned to see what Sirius was looking at.

Snape was on his feet again, and

Cậu nhét trái banh Snitch trở về trong túi áo, nói: "Nếu nó làm phiền cậu bò." Harry có một ấn tượng rõ ràng rằng Sirius là người duy nhất có thể khiến cho James thôi phô trương khi mê.

Sirius nói: "Mình phát chán rồi. Ước gì bây giờ là lúc trăng tròn."

Lupin buồn rầu nói vọng ra từ đằng sau cuốn sách cậu đang đọc: "Thì ước. Tội mình vẫn còn thi môn Biến Hình, nếu bò thấy chán thì có thể kiểm tra mình... Đây." Cậu chìa quyển sách của mình ra.

Sirius khịt mũi. "Mình không cần nhìn vào cái đồ thổ tả đó, mình biết hết rồi."

James bỗng nói khẽ: "Chuyện này sẽ làm cho cậu vui lên nè, Chân Nổi Bông. Ngó coi ai kia..."

Đầu của Sirius xoay lại. Cậu đã ngừng nên im phăng phắc, như một con chó vừa đánh hơi được mùi một con thỏ.

Cậu nói nhỏ: "Hết sảy. *Snivellus*."

Harry xoay đầu lại để thấy cái gì Sirius đang nhìn.

Snape đã lại đứng lên, và đang n

feet, halfway through a dive toward
own fallen wand.

Students all around had turned to
back. Some of them had gotten to
their feet and were edging nearer to
back. Some looked apprehensive,
others entertained.

Snape lay panting on the ground.
James and Sirius advanced on him,
standing up, James glancing over his
shoulder at the girls at the water's
edge as he went. Wormtail was on his
feet now, watching hungrily, edging
forward and Lupin to get a clearer view.

"How'd the exam go, Snivelly?" said
James.

"I was watching him, his nose was
bleeding the parchment," said Sirius
laughing. "There'll be great grease
spots all over it, they won't be able to
read a word."

Several people watching laughed;
Snape was clearly unpopular. Wormtail
squeaked shrilly. Snape was trying to
stand up, but the jinx was still operating
on him; he was struggling, as though
held back by invisible ropes.

nhũi, bổ nhào về hướng cây đũa ph
rơi lúc nấy.

Đám học sinh ở chung quanh c
quay lại nhìn. Một số đũa đã đứng
và xích lại gần hơn để coi cho rõ. M
số tỏ vẻ e sợ, một số khác tỏ vẻ th
thú.

Snape nằm trên mặt đất thở h
hển. James và Sirius đang không c
cậu ta. Đũa phép giơ cao, James v
đi vừa liếc ra sau, về phía các cô g
bên bờ hồ. Đuôi Trùn lúc này đã đ
lên, vừa xem màn trấn áp một r
cách thềm thường, vừa nhích qua
Lupin để có được tầm nhìn rõ hơn.

James nói: "Bài thi làm được kh
hả Snivellus?"

Sirius nói giọng độc địa: "Mình
nhìn thấy nó làm bài, mũi dí gần
tám giấy da. Chắc là phải có nh
vết dầu bóng in lên khắp bài là
người ta sẽ không thể đọc nổi một c
nào đâu."

Nhiều người đứng xem phá ra c
hồ hớ. Snape rõ ràng là không đ
nhiều người yêu mến cho lắm. Đ
Trùn cười the thé. Snape cố g
đứng lên, nhưng hiệu lực của câu th
chú vẫn còn tác động lên cậu ta; c

You — wait,” he panted, staring up at James with an expression of purest thing. “You — wait . . .”

Wait for what?” said Sirius coolly. What’re you going to do, Snivelly, wipe your nose on us?”

Snape let out a stream of mixed swearwords and hexes, but his wand pointing ten feet away nothing happened.

Wash out your mouth,” said James loudly. “*Scourgify!*”

Pink soap bubbles streamed from Snape’s mouth at once; the froth was covering his lips, making him gag, making him —

Leave him ALONE!”

James and Sirius looked around. Sirius’s free hand jumped to his hair again.

It was one of the girls from the lake house. She had thick, dark red hair that fell to her shoulders and startlingly green almond-shaped eyes — Harry’s eyes.

vật lộn vạt vả, như thể bị một sợi dây thường vô hình đang trói buộc.

Snape thở hổn hển, trừng mắt nhìn lên James với một vẻ căm ghét không tỏm rõ ràng nhất: "Mày... hãy đợi đi Mày... hãy đợi đấy..."

Sirius nói giọng mát mẻ: "Đợi cái Mày định làm gì tụi tao hả, Snivelly! Chùi mũi mày lên tụi tao hả?"

Snape tuôn ra một tràng những nguyên rủa và trừ ẻo, nhưng cây phép của cậu vắng cách xa cậu như ba thước, nên chẳng có gì xảy ra cả

James lạnh lùng nói: "Rửa cái miệng thối của mày đi. *Cạo sạch!*"

Bọt xà phòng màu hồng lập tức tuôn ra từ miệng của Snape, bọt dính vào môi cậu, khiến cậu vừa nôn ọe vừa nghẹn thở...

"Để bạn ấy được YÊN THÂN!"

James và Sirius ngoảnh lại. Bàn tay không cầm đũa phép của James lập tức đưa lên vò tóc mình một lần nữa

Đó là một trong những cô gái ngồi bên bờ hồ. Cô ta có mái tóc đỏ sậm dài tới vai và đôi mắt trái hạt màu xanh biếc – mắt của Harry.

Harry's mother . . .

All right, Evans?" said James, and the tone of his voice was suddenly pleasant, deeper, more mature.

Leave him alone," Lily repeated. She was looking at James with every sign of great dislike. "What's he done for you?"

Well," said James, appearing to elaborate the point, "it's more the fact that he *exists*, if you know what I mean."

Many of the surrounding watchers laughed, Sirius and Wormtail included, but Lupin, still apparently intent on his book, didn't, and neither did Lily.

You think you're funny," she said coldly. "But you're just an arrogant, lying toad, Potter. Leave him alone."

I will if you go out with me, Evans," said James quickly. "Go on . . . Go out with me, and I'll never lay a wand on you or Snivelly again."

Behind him, the Impediment Jinx

Đó là mắt của mẹ Harry...

James nói, và giọng của cậu bỗng nhiên trở nên dễ thương, trầm hơn, trưởng thành hơn. "Được chưa Evans?"

"Để cho bạn ấy yên." Lily lặp lại. Cô đang nhìn James với vẻ không được chút nào. "Bạn ấy đã làm gì cho bạn hả?"

James có vẻ như cần nhắc vấn đề này nói: "Chà, nội cái sự tồn tại của nó đủ tệ hơn là làm gì nữa rồi, nếu bạn hiểu anh muốn nói gì..."

Nhiều người đứng xem chung quanh phá ra cười, Sirius và Đuôi Trùn cũng cười, nhưng Lupin, vẫn có vẻ chú ý đọc cuốn sách của mình, thì không cười, và Lily cũng không.

Cô lạnh lùng nói: "Bạn tưởng là bạn hay à. Nhưng Potter à, bạn chỉ là một tay quậy phá, phách lối ức hiếp người khác. Hãy để bạn ấy được yên thân."

James nói nhanh: "Anh sẽ để bạn yên, Evans à, nếu em đi chơi với anh. Chịu nhé... đi chơi với anh thì anh chẳng bao giờ đặt đũa phép lên thẻ của già Snivellus thêm một lần nào nữa."

Đằng sau James, Bùa Trói đã

s wearing off. Snape was beginning
inch toward his fallen wand, spitting
soapsuds as he crawled.

I wouldn't go out with you if it was a
oice between you and the giant
id," said Lily.

Bad luck, Prongs," said Sirius
skily, turning back to Snape. "OY!"

But too late; Snape had directed his
nd straight at James; there was a
sh of light and a gash appeared on
side of James's face, spattering his
es with blood.

James whirled about; a second flash
light later, Snape was hanging
side down in the air, his robes falling
er his head to reveal skinny, pallid
s and a pair of graying underpants.

Many people in the small crowd
tching cheered. Sirius, James, and
rmtail roared with laughter.

Lily, whose furious expression had

đầu tiêu hiệu lực, Snape bắt đầu nh
dần từng phân một đến chỗ cây c
phép của cậu rớt xuống lúc này, bọt
phòng vẫn còn trào ra miệng trong
cậu bò.

Lily nói: "Nếu tôi phải lựa chọn gi
bạn và một con mực khổng lồ, tôi cũ
sẽ không đời nào đi chơi với bạn."

Sirius lúc đó đang đứng quay lu
về phía Snape, cậu ta nói với Jam
"Xui thiệt, Gạc Nai à! Ố!"

Nhưng đã quá trễ; Snape đã c
cây đũa phép của cậu thẳng về p
James; một tia sáng nhá lên và một
cắt dài hiện ra trên một bên mặt c
James, khiến máu bắn tung tóe
tám áo chùng của cậu.

James xoay người lại; một tia sá
thứ hai nhá lên sau đó, Snape bị t
ngược giữa không trung, đầu c
xuống đất, tám áo chùng của cậu
xuống phủ qua đầu, để lộ ra đôi c
khảng khiu và xanh xao và một
quần lót đã ngả màu xám xịt.

Nhiều người trong đám đông r
nhỏ đang đứng coi hò reo hoan
Sirius, James và Đuôi Trùn rống
cười ngất.

Vẻ mặt tức giận của Lily co giật r

ached for an instant as though she
s going to smile, said, "Let him
vn!"

Certainly," said James and he
ed his wand upward. Snape fell into
rumples on the ground.

Disentangling himself from his robes,
got quickly to his feet, wand up, but
us said, "*Petrificus Totalus!*" and
ape keeled over again at once, rigid
a board.

LEAVE HIM ALONE!" Lily shouted.
e had her own wand out now.
nes and Sirius eyed it warily.

Ah, Evans, don't make me hex you,"
d James earnestly.

Take the curse off him, then!"

James sighed deeply, then turned to
ape and muttered the countercurse.

There you go," he said, as Snape
iggled to his feet again, "you're
ky Evans was here, Snivellus —"

một lúc như thể cô sắp bật cười.
Nhưng cô nói: "Thả bạn ấy xuống."

James vừa nói vừa vút mạnh
đũa phép của cậu lên cao: "Được
nhiên." Snape rớt xuống mất đất thà
một đống áo quần nhàu nát.

Tự mình lóp ngóp thoát ra khỏi
áo quần vướng víu, Snape vội vã đứng
lên, giơ đũa phép ra, nhưng Sirius
"*Bất động!*" Và Snape lại một phe
ngã bổ nhào úp mặt xuống đất, ng
cứng đờ như một tấm ván.

Lily hét lên: "ĐỂ CHO BẠN
YÊN!" Giờ đây cô đã rút cây đũa ph
của chính mình ra, khiến James
Sirius phải ngó chừng đầy cảnh giác

James nghiêm túc nói: "Này Eva
em đừng buộc anh phải ếm em."

"Vậy thì hãy giải nguyên cho t
ấy!"

James thở ra một hơi thật sâu th
dài, rồi quay lại Snape và làm bằ
thần chú phản nguyên.

Khi Snape gượng đứng lên đ
một lần nữa, James nói: "Tha cho m
đó. May cho mày là có Evans ở đ
Snivellus à..."

I don't need help from filthy little dbloods like her!"

Lily blinked. "Fine," she said coolly. "I won't bother in future. And I'd wash my pants if I were you, *Snivellus*."

"Apologize to Evans!" James roared at Lily. "Snape, his wand pointed menacingly at him.

"I don't want *you* to make him apologize," Lily shouted, rounding on James. "You're as bad as he is . . ."

"What?" yelled James. "I'd NEVER apologize to you a — you-know-what!"

"Messing up your hair because you think it looks cool to look like you've just got off your broomstick, showing up with that stupid Snitch, walking through corridors and hexing anyone who annoys you just because you can — that surprised your broomstick can get you off the ground with that fat head on it. It makes me SICK."

Lily turned on her heel and hurried away.

"Tao không cần sự giúp đỡ của r con Máu Bùn bẩn thỉu như con đó!"

Lily chớp mắt. Cô lạnh lùng r "Tốt. Mai một tôi khỏi bận tâm nữa. *Snivellus* à, nếu tôi là bạn thì tôi sẽ giặt cái quần của mình."

James gầm lên với Snape: "Xin Evans ngay!" Cây đũa phép c James lại chĩa vào Snape đầy đe dọa

Lily quay lại phía James, hét: " không cần mượn tới bạn bắt hãnh lỗi tôi! Bạn cũng xấu xa không thua hãnh..."

"Cái gì?" James kêu lên: "M KHÔNG BAO GIỜ gọi bồ là một... c gì-bồ-biết-đấy!"

"Vò cho tóc mình rối bời bời vì k tưởng làm ra vẻ như mới nhảy xuể khỏi cây chổi bay thì trông bạn bề lấm đậy, rồi khoe khoang biểu diễn trái Snitch ngu đần đó, rồi đi rảo c hành lang và ếm bùa bất cứ ai làm k bực mình chỉ vì bạn có thể... Tôi th tình ngạc nhiên là cây chổi của bạn thể bay lên khỏi mặt đất khi mà nó p cồng cái bị thệt đó. Bạn làm tôi PH NGẤY!"

Cô nàng quay gót rồi vội vã bỏ đi.

Evans!" James shouted after her, "Evans! EVANS!"

But she didn't look back.

"What is it with her?" said James, frowning and failing to look as though this was a throwaway question of no real importance to him.

Reading between the lines, I'd say Sirius thinks you're a bit conceited, James," said Sirius.

"Right," said James, who looked thoughtful now, "right —"

There was another flash of light, and Snape was once again hanging upside down in the air.

"Who wants to see me take off Snape's pants?"

But whether James really did take off Snape's pants, Harry never found out. The hand had closed tight over his upper arm, closed with a pincerlike grip.

Vincing, Harry looked around to see who had hold of him, and saw, with a

James gào theo: "Evans! N EVANS!"

Nhưng cô ta không thèm ngoảnh nhìn lại.

"Cô nàng mắc cái chứng gì vậy t James lầm bầm. Cậu cố gắng, nhưng không thành công cho lắm, làm ra vẻ như thể đây chỉ là một vấn đề vớ vẩn chẳng quan trọng chút xíu nào đối với mình.

Sirius nói: "Cứ theo ý hiểu ngầm, mình dám nói cô nàng cho là bồ hơi cao tự đại, bồ tèo ạ."

James giờ đây đã nổi giận: "Được được..."

Một tia sáng khác nhá lên, và Snape một lần nữa bị treo ngược trên không trung, đầu chúc xuống đất, chân chĩa lên trời.

"Có ai muốn coi tôi cởi quần Snape ra không?"

Liệu James có thực sự cởi quần của Snape ra hay không, Harry không biết giờ có thể biết được cả. Một bàn tay đã túm chặt lấy cánh tay của nó, rồi cái túm chặt như gọng kìm.

Nhấn mặt lại vì đau đớn, Harry ngẩng đầu nhìn lại coi ai là người đang nắm

ll of horror, a fully grown, adult-sized ape standing right beside him, white r rage.

Having fun?"

Harry felt himself rising into the air. e summer's day evaporated around o, he was floating upward through blackness, Snape's hand still tight on his upper arm. Then, with a popping feeling as though he had red head over heels in midair, his t hit the stone floor of Snape's igeon, and he was standing again side the Pensieve on Snape's desk the shadowy, present-day Potions ster's study.

So," said Snape, gripping Harry's r so tightly Harry's hand was rting to feel numb. "So . . . been oying yourself, Potter?"

N-no . . ." said Harry, trying to free arm.

t was scary: Snape's lips were king, his face was white, his teeth re bared.

chặt nó, thì nhận ra trong nỗi k hoảng khôn tả một thầy Snape hoàn toàn trưởng thành, cao to bề kích thước một người lớn, đang đứng ngay bên cạnh nó, trắng bệch đi giận dữ.

"Đang vui hả?"

Harry cảm thấy như bay vọt không trung. Ngày hè chung quanh tiêu biến đi, nó đang trôi lên xuyên c vùng tối lạnh lẽo, bàn tay thầy Snape vẫn còn túm chặt cánh tay nó. Và với một cảm giác nhào xuống như vừa lộn vòng trên không trung, chân Harry chạm phịch xuống mặt s đá cái hầm của thầy Snape, và nó đang đứng bên cạnh cái Chậu Tử Kỳ trên bàn giấy của thầy, trong v phòng âm u của bậc thầy Độc du thời hiện tại.

Thầy Snape nắm chặt tay Harry chặt đến nỗi nó bắt đầu cảm thấy k tay mình tê đi. Thầy nói: "Sao... sướng thỏa thuê rồi chứ, Potter?"

"Dạ... kh... không..." Harry lắp b cố gắng gỡ cánh tay nó ra.

Tình huống thật đáng sợ: đôi r thầy Snape run bần bật, mặt thầy trắng bệch, răng thì nhe ra cả ra.

Amusing man, your father, wasn't it?" said Snape, shaking Harry so hard that his glasses slipped down his nose.

"I — didn't —"

Snape threw Harry from him with all his might. Harry fell hard onto the marble floor.

"You will not tell anybody what you saw!" Snape bellowed.

"No," said Harry, getting to his feet as far from Snape as he could. "No, of course I won't —"

"Get out, get out, I don't want to see you in this office ever again!"

And as Harry hurtled toward the door, a jar of dead cockroaches exploded over his head. He wrenched the door open and flew away up the corridor, stopping only when he had three floors between himself and Snape. There he leaned against the wall, panting, and rubbing his bruised forehead.

Thầy dạy lắ Harry thiệt mạnh, cắ nổi cặp mắt kiếng của nó tuột xuống sống mũi. Thầy hỏi: "Cha của trò là một người vui nhộn quá phải không?"

"Con... con không ngờ..."

Thầy Snape lắ Harry ra bằng cả sức lực mà thầy có được. Harry ngã lắ quay thiệt đau xuống sàn của căn hầm.

Thầy gầm lên: "Trò liệu hồn chớ kể cho bất cứ ai nghe những gì trò nhìn thấy!"

Harry nói: "Dạ, không." Nó gượng đứng lên, cố gắng giữ khoảng cách càng xa thầy Snape càng tốt. "Tôi không. Dĩ nhiên là con sẽ..."

"Cút đi! Cút đi! Ta không bao giờ muốn nhìn thấy trò trong văn phòng này nữa."

Và trong khi Harry lật đật tháo lui phía cửa thì một hũ gián chết nổ tắ ngay trên đầu nó. Nó vắn cánh cắ mở tung và lao ra hành lang, chạy rắ mạch đến khi đã cách văn phòng thầy Snape ba tầng lầu rồi mới dám ngừng lại. Nó đứng lại đó, dựa lưng vào bức tường, thở hổn hển, và xoa xoa cái bầm trên cánh tay.

He had no desire at all to return to Gryffindor Tower so early, nor to tell Ron and Hermione what he had just done.

What was making Harry feel so humiliated and unhappy was not being insulted at or having jars thrown at him but that he knew how it felt to be humiliated in the middle of a circle of onlookers, knew exactly how Snape had felt as his father had taunted him, and that judging from what he had just done, his father had been every bit as arrogant as Snape had always told him.

Nó không có chút ham muốn gì quay trở về tháp Gryffindor vào lúc này còn sớm như vậy, cũng không muốn kể cho Hermione và Ron nghe những gì mà nó vừa nhìn thấy.

Điều làm cho Harry cảm thấy căm giận và buồn đau không phải chuyện nó đã bị quát tháo xua đuổi hay bị liệng hũ vào đầu – mà là chuyện nó đã biết thế nào cái cảm giác bị sỉ nhục giữa một đám người đứng xung quanh. Nó biết chính xác thế nào Snape cảm thấy thế nào khi bị cha treo ngược lên, và căn cứ vào những điều mà nó vừa mới nhìn thấy thì có lẽ nó quả thực kiêu căng phách lối đến như thầy Snape đã luôn nói với nó.

— CHƯƠNG 29 —

CÓ VẤN NGHỀ NGHIỆP CAREER ADVICE

But why haven't you got Occlumency lessons anymore?" said Hermione, frowning.

"I've *told* you," Harry muttered. "Snape reckons I can carry on by myself now I've got the basics . . ."

"So you've stopped having funny dreams?" said Hermione skeptically.

"Pretty much," said Harry, not looking at her.

"Well, I don't think Snape should stop until you're absolutely sure you

Hermione cau mày hỏi: "Nhưng tại sao bồ không đi học Bế qu Bí thuật nữa?"

Harry làm bầm: "Mình đã nói với cậu rồi mà. Thầy Snape cho là bây giờ mình đã học được căn bản thì mình có thể tiếp tục tự học lấy..."

Hermione ngờ vực hỏi: "Vậy là cậu đã thôi không bị những giấc chiêm bao buồn cười ám ảnh nữa?"

Harry nói mà không nhìn cô bạn: "Cũng còn nhiều."

Hermione tức giận nói: "Chà, mà nghĩ thầy Snape không nên ngừng c

"I control them!" said Hermione indignantly. "Harry, I think you should go back to him and ask —"

"No," said Harry forcefully. "Just drop it, Hermione, okay?"

It was the first day of the Easter holidays and Hermione, as was her custom, had spent a large part of the morning drawing up study schedules for the three of them. Harry and Ron had let her do it — it was easier than arguing with her and, in any case, they might as well be in useful.

Ron had been startled to discover that there were only six weeks left until their exams.

"How can that come as a shock?" Hermione demanded, as she tapped her little square on Ron's schedule with her wand so that it flashed a different color according to its subject.

"I dunno . . ." said Ron, "there's been nothing going on . . ."

bỏ cho đến khi bò hoàn toàn chắc chắn là bò có thể kiểm soát được những giấc mơ đó! Harry à, mình không là bò nên quay trở lại gặp thầy xin..."

Harry nói mạnh mẽ: "Không. Bỏ chuyện này đi, được không Hermione?"

Hôm đó là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ lễ Phục Sinh và Hermione, theo thói quen của cô nàng, dành phần lớn thời giờ của ngày hôm đó để vẽ ra một thời khóa biểu học tập cho cả ba người. Harry và Ron đã để mặc cho Hermione làm chuyện đó — như vậy dễ hơn tranh cãi với cô nàng, và nói cho dù thì dù thế nào đi nữa mấy cái thời khóa biểu cũng tỏ ra có ích.

Ron đã sửng sốt khi phát hiện rằng chỉ còn sáu tuần lễ nữa là đến thi rồi.

Hermione gõ cây đũa phép của mình lên từng ô vuông nhỏ trong thời khóa biểu của Ron để cho mấy cái ô đó rực sáng lên những màu sắc khác nhau tùy theo từng môn học, rồi hỏi: "Làm sao mà bò lại sửng sốt được chứ?"

Ron nói: "Ai mà biết được... Mẹ bữa nay có biết bao nhiêu chuyện..."

Well, there you are," she said, handing him his schedule, "if you follow it you should do fine."

Ron looked down at it gloomily, but then brightened.

"You've given me an evening off every week!"

"That's for Quidditch practice," said Hermione.

The smile faded from Ron's face.

"What's the point?" he said. "We've got about as much chance of winning the Quidditch Cup this year as Dad's of becoming Minister of Magic . . ."

Hermione said nothing. She was looking at Harry, who was staring blankly at the opposite wall of the common room while Crookshanks leaped at his hand, trying to get his claws scratched.

"What's wrong, Harry?"

ra..."

Hermione đưa cái thời khóa biểu cho Ron, nói: "Đây, của bồ nè. Nếu cứ theo đúng thời khóa biểu thì bồ làm tốt thôi."

Ron ngó xuống cái thời khóa biểu với một vẻ rầu rĩ, nhưng ngay sau lại hí hửng.

"Bồ dành cho mình một buổi tối rảnh mỗi tuần!"

Hermione nói: "Buổi tối đó dành cho luyện tập Quidditch."

Nụ cười héo quắt đi trên gương mặt Ron.

Nó lờ mờ nói giọng chán ngắt: "Mà làm gì? Cơ hội giành cúp Quidditch năm nay của tụi mình tương đương với cơ hội ba trở thành Bộ trưởng Pháp Thuật..."

Hermione không nói gì. cô đang nhìn Harry, nó đang thần thờ rầu đắm đắm vào bức tường đối diện của phòng sinh hoạt chung trong khi mèo Crookshanks đang quào quào bàn tay Harry, tìm cách nhấc Harry tai cho nó.

"Harry, có chuyện gì không ổn vậy"

What?" he said quickly. "Nothing . . .

He seized his copy of *Defensive Magical Theory* and pretended to be looking something up in the index. Crookshanks gave him up as a bad job and slunk away under Hermione's chair.

"I saw Cho earlier," said Hermione tentatively, "and she looked really miserable too. . . . Have you two had a fight again?"

"Wha — oh yeah, we have," said Harry, seizing gratefully on the excuse.

"What about?"

"That sneak friend of hers, Marietta," said Harry.

"Yeah, well, I don't blame you!" said Ron angrily, setting down his study schedule. "If it hadn't been for her . . ."

Ron went into a rant about Marietta Edgecombe, which Harry found painful. All he had to do was look away, nod, and say "yeah" and "that's it" whenever Ron drew breath,

"Cái gì?" Harry đáp nhanh. "Khóc có gì cả."

Nó chụp lấy cuốn *Lý Thuyết Phòng Vệ Pháp Thuật* và giả bộ như đang kiểm cái gì đó trong mục lục của sách. Con mèo Crookshanks đành cuộc mè nheo với Harry và ỏn ẻn bỏ chuôi mình xuống dưới gầm ghế của Hermione.

Hermione ngập ngừng thăm dò: "Tôi này mình mới gặp Cho. Bạn ấy cũ có vẻ đau khổ thực sự... Hai đứa lại mới cãi nhau nữa hả?"

Harry vớ vội lấy cái cớ đó với một thành thật biết ơn. Nó nói: "Cái... phải, phải, tội này vừa mới cãi nhau."

"Về chuyện gì?"

"Về cô bạn chỉ điểm Marietta của Cho."

Ron buông cái thời khóa biểu của xuống, tức giận nói: "Đúng, phải, mình không trách bò đâu! Nếu không phải tại vì cái con ấy..."

Ron bắt đầu một tràng nguyên khí Marietta Edgecombe, việc này Harry thấy hết sức có lợi. Nó không cần phải làm gì khác hơn mỗi một việc là bày tỏ nổi tức giận, gật gù và nói "Ừ", "Đúng"

ving his mind free to dwell, ever re miserably, on what he had seen he Pensieve.

le felt as though the memory of it s eating him from inside. He had en so sure that his parents had been nderful people that he never had the htest difficulty in disbelieving ape's aspersions on his father's racter.

hadn't people like Hagrid and Sirius / Harry how wonderful his father had en? (*Yeah, well, look what Sirius s like himself*, said a nagging voice ide Harry's head. . . . *He was as l, wasn't he?*)

'es, he had once overheard fessor McGonagall saying that his er and Sirius had been blemakers at school, but she had scribed them as forerunners of the asley twins, and Harry could not igure Fred and George dangling neone upside down for the fun of it . ot unless they really loathed them .

đó” mỗi khi Ron hít lấy hơi, và nhờ \ đầu óc nó được tự do nghiền ng thậm chí một cách bi thảm hơn, như điều nó đã nhìn thấy trong cái Cờ Tưởng Ký.

Harry cảm thấy như thể cái ký ức chuyện đó đang gặm nhấm nó từ b trong. Nó đã có một niềm tin chắc ch là cha mẹ nó là những con người tu vời đến nỗi nó không hề có chút k khăn nào trong việc phủ nhận như điều phỉ báng của thầy Snape đối tính cách của cha nó.

Chẳng phải những người như k Hagrid và chú Sirius đã *nói* với nó cha nó từng là một con người tuyệt sao? (*Ừ, thì đành vậy, nhưng cứ x chính bản thân chú Sirius thế nào n một giọng lải nhải vang lên bên tr đầu Harry..., chú ấy cũng đâu có th gì, đúng không?*)

Ừ, nó có lần nghe lỏm thầy giáo McGonagall nói là cha nó và chú Sir đã từng là những tay quậy phá tr trường, nhưng bà đã miêu tả họ n hai bậc tiền bối của hai anh em s đôi nhà Weasley, và Harry không ưởng tượng được chuyện Fred George lại có thể treo ngược bạn lên không trung để mua vui... ít ra

Perhaps Malfoy, or somebody who Lily deserved it . . .

Harry tried to make a case for Snape saying he deserved what he had suffered at James's hands — but hadn't Lily asked, "What's he done to you?" And when James replied, "It's more the fact that he *exists*, if you know what I mean?"

Hadn't James started it all simply because Sirius said he was bored? Harry remembered Lupin saying back at Grimmauld Place that Dumbledore had made him prefect in the hope that he would be able to exercise some control over James and Sirius. . . .

But in the Pensieve, he had sat there and let it all happen. . . .

Harry reminded himself that Lily had forgiven; his mother had been content, yet the memory of the look on her face as she had shouted at James

hai anh em Weasley cũng không làm như vậy trừ khi thực sự bị buộc phải đối xử với những kẻ như... Có lẽ Malfoy, hay ai đó xứng đáng bị trừng phạt ngược...

Harry cố gắng lý giải trường hợp mà thầy Snape chịu đựng khổ nỗi dựa trên bàn tay của ba James là bởi vì thế đáng bị như vậy... Nhưng chẳng phải mẹ Lily đã hỏi: "Bạn ấy đã làm gì cho bạn chứ?" Và chẳng phải ba James đã nói: "Nội cái sự *tồn tại* của nó còn hơn là làm gì nữa, nếu em hiểu em muốn nói gì?"

Chẳng phải là ba James đã bắt đầu gây sự chẳng qua vì chú Sirius kêu chú buồn chán quá hay sao? Harry nhớ thầy Lupin nói khi còn ở trong căn nhà trên Quảng trường Grimmauld rằng cụ Dumbledore đã cho thầy Lily Huỳnh trưởng với hy vọng là thầy có thể thi hành một sự kiểm soát đó đối với ba James và chú Sirius...

Nhưng trong cái Chậu Tưởng tượng thầy chỉ ngồi yên ở đó và để cho chuyện cứ thế diễn ra...

Harry tự nhắc cho nó nhớ là mẹ Lily đã can thiệp; mẹ của nó đã là một gái đoan trang, nhưng ký ức về vẻ mặt của mẹ khi mẹ hét vào mặt ba James

turbed him quite as much as anything else. She had clearly loathed men and Harry simply could not understand how they could have ended up married. Once or twice he even wondered whether James had seduced her into it. . . .

For nearly five years the thought of his father had been a source of comfort, of inspiration. Whenever someone had told him he was like his father he had glowed with pride. And now . . . now he felt cold and miserable at the thought of him.

The weather grew breezier, brighter, and warmer as the holidays passed, but Harry was stuck with the rest of the first and seventh years, who were all trapped inside, traipsing back and forth to the library. Harry pretended that his bad mood had no other cause but the approaching exams, and as his fellow Gryffindors were sick of studying themselves, his excuse went unchallenged.

"Harry, I'm talking to you, can you hear me?"

khiến cho Harry đau lòng không k những chuyện kia. Rõ ràng là không ưa gì ba James và Harry không thể nào hiểu nổi làm thế nào mà cuộc hai người ấy lại cưới nhau. Một hay hai lần gì đó nó đã thắc mắc phải chăng ba James đã cưỡng ép mẹ nó lấy ba...

Trong gần năm năm trời, sự tưởng nhớ về người cha đã khiến cho Harry có được niềm an ủi và nguồn cảm hứng. Bất cứ khi nào có ai đó nói nó là nó giống ba James, trong lòng lại dạt dào niềm tự hào. Và giờ đây giờ đây nó cảm thấy lạnh lùng và sợ hãi khi nghĩ đến cha mình.

Khi kỳ nghỉ lễ qua đi, thời tiết thì đổi, gió mát hiu hiu, trời sáng hơn ấm hơn, nhưng Harry cũng như tất cả bộ đám học sinh năm thứ năm và năm thứ bảy, bị mắc kẹt trong tòa lâu đài cứ lững thững đi tới đi lui trong thư viện. Harry giả vờ như nguyên nhân duy nhất gây ra tâm trạng u uẩn của nó là kỳ thi sắp tới, và bởi vì đám học sinh trong tháp Gryffindor của nó cũng học đến phát bệnh, nên cái cớ không bị ai vặn vẹo.

"Harry, em đang nói chuyện với anh có nghe không hả?"

Huh?"

He looked around. Ginny Weasley, looking very windswept, had joined him at the library table where he had been sitting alone. It was late on Sunday evening; Hermione had gone back to Gryffindor Tower to review Ancient Runes; Ron had Quidditch practice.

"Oh hi," said Harry, pulling his books away from him. "How come you're not at practice?"

"It's over," said Ginny. "Ron had to take Jack Sloper up to the hospital wing."

"Why?"

"Well, we're not sure, but we *think* he knocked himself out with his own bat." She sighed heavily. "Anyway . . . a package just arrived, it's only just got through Umbridge's new screening process . . ."

She hoisted a box wrapped in brown paper onto the table; it had clearly been unwrapped and carelessly rewrapped, and there was a scribbled message across it in red ink, reading

"Hả?"

Nó ngoảnh đầu lại. Ginny Weasley vừa ngồi xuống bên cạnh nó bên bàn trong thư viện, nơi nó ngồi rảnh mình từ nãy đến giờ. Trông Ginny vừa đi trong gió lộng, tóc tai rối bời. Lúc đó là tối chủ nhật; Hermione đã về tháp Gryffindor để ôn lại Cổ Runes; Ron thì luyện tập Quidditch.

Harry kéo mấy quyển sách về phía nó, nói: "Ồ, chào em. Sao em không luyện tập Quidditch à?"

Ginny nói: "Mới tập xong. Anh Ron còn đang bận đưa Jack Sloper bệnh thất."

"Tại sao vậy?"

"À, tụi em cũng không biết chi nhưng mà tụi em nghĩ là anh ta đã quật ngã mình chính cái chày của anh ta." Cô bé thở dài sườn sượt, nói tiếp: "À này... có một bưu kiện vừa đến, vừa mới qua được qui trình rà xét của mẹ Umbridge..."

Cô bé nhấc bổng lên một cái hộp được gói trong một lớp giấy màu nâu và đặt nó lên bàn; trông cái hộp trông là đã bị mở ra, rồi được gói lại một cách cầu thả, và có cả một dải chữ viết tay nguệch ngoạc bằng mực

PECTED AND PASSED BY THE HOGWARTS
H INQUISITOR.

It's Easter eggs from Mum," said
Ginny. "There's one for you. . . . There
I go . . ."

She handed him a handsome
chocolate egg decorated with small,
gold Snitches and, according to the
wrapping, containing a bag of Fizzing
Fizzbees. Harry looked at it for a
moment, then, to his horror, felt a hard
lump rise in his throat.

"Are you okay, Harry?" asked Ginny
quietly.

"Yeah, I'm fine," said Harry gruffly.
A lump in his throat was painful. He
could not understand why an Easter egg
would have made him feel like this.

"You seem really down lately," Ginny
insisted. "You know, I'm sure if you
just *talked* to Cho . . ."

"It's not Cho I want to talk to," said
Harry brusquely.

"Who is it, then?" asked Ginny.

đồ vất ngang gói quà: ĐÃ ĐƯỢC TH
TRA TỐI CAO TRƯỜNG HOGWARTS KIỂM
VÀ CHO QUA.

Ginny nói: "Chỉ là mấy cái trứng
mừng lễ Phục Sinh của má gói.
một cái cho anh... Đây, của anh nè..

Ginny đưa Harry một cái trứng sô
la rất xinh được trang trí bằng mấy
Snitch bọc đường nho nhỏ, và căn
theo bao bì thì có cả một bịch ph
Xèo Xèo Véo Véo nữa. Harry ng
nghía một lúc rồi kinh hoàng cảm th
một cục bướu cứng ngắc vừa mới
lên cổ họng của nó.

Ginny hỏi khẽ: "Anh có sao khô
anh Harry?"

"Ừ, anh khỏe mà." Harry đáp
lắc. Cái bước trong cổ họng nó
đớn vô cùng. Nó không thể hiểu
sao một cái trứng lễ Phục Sinh lại
thể làm cho nó đau đớn như thế này

Ginny vẫn kiên trì gạn hỏi: "Dạo
đây trông anh xuống tinh thần l
Anh biết không, em chắc chắn là r
anh chỉ cần nói chuyện với chị Cho..

Harry ngắt lời một cách lỗ mã
"Người anh muốn nói chuyện cũ
không phải là Cho."

Ginny quan sát Harry kỹ hơn, hỏi t

I . . .”

He glanced around to make quite sure that nobody was listening; Madame Pince was several shelves away, rummaging out a pile of books for a pretty-looking Hannah Abbott.

“I wish I could talk to Sirius,” he muttered. “But I know I can’t.”

More to give himself something to do than because he really wanted any, Harry unwrapped his Easter egg, broke a large bit, and put it into his mouth.

“Well,” said Ginny slowly, helping herself to a bit of egg too, “if you really want to talk to Sirius, I expect we could think of a way to do it . . .”

“Come on,” said Harry hopelessly. “With Umbridge policing the fires and blocking all our mail?”

The thing about growing up with

“Vậy thì là ai?”

“Anh...”

Nó liếc nhìn chung quanh để chắc chắn là không có ai đang nghe lén. Pince đang ở cách chỗ tụi nó nhai dãy kệ sách, bận đóng dấu lên rãnh chông sách cho cô nàng Hannah Abbott có vẻ mặt trông như phát rồ.

Harry thì thầm: “Anh ước chi có thể nói chuyện với chú Sirius. Nhưng em biết là không thể.”

Ginny tiếp tục nhìn Harry hết sức đắn đo suy tính. Harry mở gói trứng Phục Sinh của nó ra, bẻ ra miếng lớn rồi cho vào miệng, thực ra để có chuyện mà làm chứ không phải vì nó muốn ăn chút nào.

Ginny cũng tự bẻ cho mình ra miếng trứng sô cô la, nói chậm rãi: “Cũng được. Nếu anh thực sự muốn nói chuyện với chú Sirius thì em nghĩ là tụi mình có thể nghĩ ra một cách nào đó để làm...”

Harry chán nản nói: “Thôi đi. Làm sao được với chính sách của Umbridge, kiểm soát mọi lò sưởi và đọc hết thư từ của tụi mình?”

Ginny trầm ngâm nói: “Cái hay c

and George,” said Ginny thoughtfully, “is that you sort of start thinking anything’s possible if you’ve got enough nerve.”

Harry looked at her. Perhaps it was the effect of the chocolate — Lupin had always advised eating some after encounters with dementors — or simply because he had finally spoken out the wish that had been burning inside him for a week, but he felt a bit more hopeful. . . .

WHAT DO YOU THINK YOU ARE DOING?”

Oh damn,” whispered Ginny, whispering to her feet. “I forgot —”

Madam Pince was swooping down on them, her shriveled face distorted with rage.

Chocolate in the library!” she screamed. “Out — out — OUT!”

And whipping out her wand, she used Harry’s books, bag, and ink bottle to chase him and Ginny from the library, whacking them repeatedly overhead as they ran.

việc lớn lên chung một nhà với a Fred và George là mình ít nhiều cứ bắt đầu biết nghĩ, rằng bất cứ điều gì cũng có thể làm được, miễn mình đủ gan làm.”

Harry nhìn Ginny. Có thể do ảnh hưởng của sô cô la – thầy Lupin luôn luôn khuyên là nên ăn một chút sô cô la sau khi đối đầu với bọn Gi Nguỵc – hoặc có thể đơn giản chỉ vì cuộc nó cũng đã nói ra được điều ước hằng nung nấu tim gan nó cả từ lễ nay, mà giờ đây nó bỗng cảm thấy có thêm chút đỉnh hy vọng...

"CÁC TRÒ NGHĨ MÌNH ĐANG LÀM CÁI GÌ HẢ?"

Ginny lật đật đứng lên, thì thào: "Khỉ gió. Em quên mất là..."

Bà Pince đang sà tới bên bụi gương mặt teo quắt của bà méo méo giận dữ.

Bà gào lên: "*Ăn sô cô la trong thư viện hả? Cút! Cút ra... CÚT!*"

Và vung cây đũa phép lên, bà kh cho cặp, sách và bình mực của Harry bay vèo vèo bám theo Harry và Ginny chạy ra khỏi thư viện, rồi đập lên đầu đũa nó liên tục trong khi bụi chạy bán mạng.

As though to underline the importance of their upcoming examinations, a batch of pamphlets, flets, and notices concerning various Wizarding careers appeared on the tables in Gryffindor Tower shortly before the end of the holidays, along with yet another notice on the board, which read:

Như thể để nhấn mạnh tầm quan trọng của kỳ thi sắp tới của tụi nó, loạt truyền đơn, tờ bướm, và thẻ báo liên quan đến nhiều nghề nghiệp pháp thuật xuất hiện trên khắp các bảng trong tháp Gryffindor ngay trước khi lễ chấm dứt, cùng lúc với một thẻ báo khác dán trên bảng, rằng:

CAREER ADVICE

CÓ VẤN NGHỀ NGHIỆP

fifth years will be required to attend a short meeting with their head of House during the first week of the Summer term, in which they will be given the opportunity to discuss their future careers. Times for individual appointments are listed below.

Tất cả học sinh năm thứ năm cần phải tham dự một cuộc họp ngắn với giáo sư Hướng dẫn của mình trong tuần đầu tiên của học kỳ hè. Trong buổi họp đó học sinh sẽ có hội để thảo luận về nghề nghiệp tương lai của mình. Thời gian bị của những buổi gặp gỡ cá nhân được liệt kê dưới đây.

Harry looked down the list and found that he was expected in Professor McGonagall's office at half-past two on Monday, which would mean missing the rest of Divination. He and the other first years spent a considerable part of the final weekend of the Easter break

Harry ngó xuống cái danh sách nhận thấy nó phải có mặt ở văn phòng giáo sư McGonagall lúc hai giờ rưỡi ngày thứ hai, như vậy có nghĩa là sẽ bị mất buổi học môn Tiên tri. Nó mấy đứa học sinh năm thứ năm khi đã dành khá nhiều thời gian c

ding all the career information that I been left there for their perusal.

Well, I don't fancy Healing," said Ron on the last evening of the holidays.

He was immersed in a leaflet that advertised the crossed bone-and-wand emblem of St. Mungo's on its front. "It is here you need at least an E at O.W.T. level in Potions, Herbology, Transfiguration, Charms, and Defense against the Dark Arts. I mean . . . money. . . . Don't want much, do they?"

Well, it's a very responsible job, isn't it," said Hermione absently. She was leaning over a bright pink-and-orange leaflet that was headed SO YOU THINK YOU'D LIKE TO WORK IN MUGGLE RELATIONS?

You don't seem to need many qualifications to liaise with Muggles. . . . All they want is an O.W.L. in Muggle Studies . . . 'Much more important is

những ngày cuối tuần cuối cùng trước kỳ nghỉ lễ Phục Sinh để học tất cả những thông tin về các nghề nghiệp được bỏ lại trên bàn cho tụi nó tham khảo.

Vào buổi tối cuối cùng của kỳ nghỉ lễ, Ron nói: "Chà, mình chẳng nghề Lương y cho lắm."

Nó đang cúi mũi đọc một tờ bướm với mặt trước có hình một khúc xương bắt chéo nhau cùng một cây đũa phép có biểu tượng của Thánh Mungo. "Tờ bướm này nói là bỏ cần ít nhất điểm cho các môn Độc Dược, Thảo Dược học, Biến Hình, Bùa Chú, và Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám trong cuộc thi lấy bằng Pháp Thuật Tận Sức. Mình muốn nói là... Quỷ thần ơi... cần nhiều dữ vậy sao?"

Hermione lơ đãng nói: "Ừ, đó là nghề nghiệp đòi hỏi nhiều trách nhiệm đúng không?" Cô nàng đang ngắm ngấm một tờ bướm màu hồng-và-cam rực rỡ có cái tựa to là VẬY BẠN CÓ NÊN MÌNH SẼ THÍCH LÀM VIỆC TRONG NGÀNH GIAO VỚI MUGGLE KHÔNG?

Cô nàng nói tiếp: "Người ta dường như không cần nhiều điều kiện, phàn nàn lắm trong việc quan hệ với Muggle... Họ chỉ đòi một bằng Ph

er enthusiasm, patience, and a good sense of fun!"

You'd need more than a good sense of fun to liaise with my uncle," said Harry darkly. "Good sense of when to ask, more like . . ."

He was halfway through a pamphlet on Wizard banking. "Listen to this:"

'Are you seeking a challenging career involving travel, adventure, and substantial, danger-related treasure hunts? Then consider a position at Gringotts Wizarding Bank, who are currently recruiting Curse-Breakers for thrilling opportunities abroad . . .' They want Arithmancy, though. . . . You could do it, Hermione!"

"I don't much fancy banking," said Hermione vaguely, now immersed in **DO YOU GOT WHAT IT TAKES TO TRAIN A URILITY TROLLS?**

sư Thường đặng về môn Muggle học... 'điều quan trọng hơn nhiều là *thiệt tình, lòng kiên nhẫn, và một khả năng hài hước tốt!*'"

Harry nói giọng ảm đạm: "Còn muốn quan hệ với ông dượng của mình thì bỏ cần nhiều phẩm chất khác nữa, chứ không chỉ có mỗi khả năng hài hước. Thí dụ như biết lặn lúc nào có vẻ như..."

Nó đang đọc nửa chừng tờ bưu thiếp của ngân hàng phù thủy. "Nghe này đây: "

'Có phải các bạn đang tìm kiếm một nghề nghiệp nhiều thách thức liên quan đến du hành, thám hiểm, và những phần thưởng lớn lao quan trọng liên quan đến hiểm nguy không? Vì thì bạn hãy cân nhắc đến một vị trí trong Ngân Hàng Phù Thủy Gringotts nơi hiện đang tuyển mộ những Người Giải Lời Nguyên cho những cơ hội kỳ ở nước ngoài'... Nhưng mà họ cần môn Số học... Bỏ có thể làm nghề này đó, Hermione à!

Hermione đáp một cách mơ hồ "Mình không khoái ngành ngân hàng cho lắm." Lúc này cô nàng đang chìm đắm vào quảng cáo: **BẠN ĐÃ CÓ CH**

Hey," said a voice in Harry's ear. He looked around; Fred and George had come to join them. "Ginny's had a word with us about you," said Fred, stretching out his legs on the table in front of them and causing several crockets on careers with the Ministry of Magic to slide off onto the floor. "She says you need to talk to Sirius?"

What?" said Hermione sharply, waving with her hand halfway toward the ceiling. MAKE A BANG AT THE DEPARTMENT OF MAGICAL ACCIDENTS AND ASTROPHES.

Yeah . . ." said Harry, trying to sound casual, "yeah, I thought I'd like

Don't be so ridiculous," said Hermione, straightening up and looking at him as though she could not believe his eyes. "With Umbridge groping around in the fires and frisking all the teachers?"

Well, we think we can find a way around that," said George, stretching and smiling. "It's a simple matter of using a diversion. Now, you might

NHỮNG ĐIỀU KIỆN ĐỂ HUẤN LUYỆN KHÔNG LÒ LÀM BẢO VỆ?

"Này." Một giọng nói rót vào Harry. Nó ngoảnh nhìn ra sau: Fred và George vừa mới đến nhập bọn với nó. Fred duỗi chân lên cái bàn trước mặt tụi nó khiến cho nhiều tờ bưu quảng cáo các nghề nghiệp có bản tượng của Bộ Pháp Thuật bị đẩy xuống sàn. Anh ta nói: "Ginny vừa nói với bọn anh về em. Con bé nói cần nói chuyện với chú Sirius hả?"

"Cái gì?" Hermione kêu to lên, bắt tay cô nàng khựng lại giữa chù trong động tác lượm lại tờ bướm. MỘT CÚ VANG Ở SỞ TAI NẠN VÀ THẨM PHÁP THUẬT.

Harry nói, cố gắng tạo ra một giọng nói bình thường: "Phải... Ừ, em nghĩ em muốn..."

"Đừng có khùng." Hermione ngắt lời nó, cô nàng ngồi thẳng người lên nhìn nó như thể không thể tin vào tai mình được nữa. "Trong khi Umbridge rình rập khắp các lò sưởi mà xét tất cả bưu cú à?"

George duỗi người ra mỉm cười. "Chà, tụi anh nghĩ là tụi anh có thể kiếm được một cách lách mấy vụ. Chỉ cần một chiến thuật nghi binh cơ

ve noticed that we have been rather
et on the mayhem front during the
ster holidays?"

What was the point, we asked
selves, of disrupting leisure time?"
ntinued Fred. "No point at all, we
swered ourselves. And of course,
d have messed up people's
dying too, which would be the very
t thing we'd want to do."

He gave Hermione a sanctimonious
a nod. She looked rather taken
ack by this thoughtfulness.

But it's business as usual from
orrow," Fred continued briskly. "And
ve're going to be causing a bit of
oar, why not do it so that Harry can
ve his chat with Sirius?"

Yes, but *still*," said Hermione with an
of explaining something very simple
somebody very obtuse, "even if you
cause a diversion, how is Harry
posed to talk to him?"

giảm mà thôi. Này, có lẽ các em cũ
đã nhận thấy là mấy hôm nay chúng
khá là im hơi lặng tiếng sau vụ b
xum hồi trước kỳ nghỉ lễ Phục S
chứ?"

Fred nói: "Tụi này đã tự hỏi, mắc
mà tụi mình lại làm hỏng thời gian
hơi nhàn nhã của tụi mình chứ? Rồi
này tự trả lời: chẳng bõ công. Và
nhiên, tụi này cũng chẳng hề mu
làm cho mọi người bị rối tung rối
trong cái sự nghiệp học hành của họ

Anh chàng khẽ gật đầu một cái
cao ngạo với Hermione. Sự thâm tr
này có vẻ khiến cho cô nàng
khựng lại.

Fred lại nhanh nhẩu nói tiếp: "Nhu
từ ngày mai lại là công việc như b
thường. Và nếu tụi này sắp gây ra r
tí náo động, thì tại sao lại không l
cơ chứ, để cho Harry có thể có cơ
tán dóc với chú Sirius, hử?"

"Đành vậy, *nhưng mà*," Hermic
nói với một thái độ như đang giảng
một điều hết sức đơn giản cho r
người quá ư đần. "... ngay cả nếu n
các anh có làm ra được một vụ n
binh, thì làm sao mà Harry có thể
chuyện với chú ấy được chứ?"

Umbridge's office," said Harry
etly.

He had been thinking about it for a
night and could think of no
alternative; Umbridge herself had told
him that the only fire that was not being
extinguished was her own.

"Are — you — insane?" said
Hermione in a hushed voice.

Ron had lowered his leaflet on jobs
he cultivated fungus trade and was
watching the conversation warily.

"I don't think so," said Harry,
muttering.

"And how are you going to get in
there in the first place?"

Harry was ready for this question.

"Sirius's knife," he said.

"Excuse me?"

"Christmas before last Sirius gave
me a knife that'll open any lock," said
Harry. "So even if she's bewitched the
door so *Alohomora* won't work, which I
doubt she has —"

Harry nói khẽ: "Văn phòng của
Umbridge."

Suốt hai tuần nay nó đã suy nghĩ
đến điều này và thấy không có cách
nào khác được. Chính mục Umbridge
đã nói với nó rằng lò sưởi duy nhất
không bị canh chừng là lò sưởi của
chính mục.

Hermione kêu lên bằng một giọng
nhỏ: "Bồ... có... điên... không?"

Ron đã hạ thấp tờ bướm về nghề
nghiệp trong ngành thương mại và
trồng để theo dõi cuộc tranh cãi và
cách đầy cảnh giác.

Harry nhún vai nói: "Mình khác
nghĩ vậy."

"Vậy trước tiên làm sao bồ có thể
vào được trong đó chứ?"

Harry đã chuẩn bị sẵn sàng cho câu
hỏi này.

Nó nói: "Con dao của chú Sirius."

"Nói lại đi."

Harry nói: "Hồi Giáng Sinh năm
trước chú Sirius có tặng mình một con
cọ vụn năng có thể mở được tất cả các
khóa. Cho nên thậm chí nếu
Umbridge có ếm bùa *Chào Thưa*

What do you think about this?" Hermione demanded of Ron, and Harry was reminded irresistibly of Mrs. Weasley appealing to her husband during Harry's first dinner in Grimmauld Place.

"I dunno," said Ron, looking alarmed being asked to give an opinion. "If Harry wants to do it, it's up to him, isn't it?"

Spoken like a true friend and brother," said Fred, clapping Ron on the back. "Right, then. We're thinking of doing it tomorrow, just after lessons, because it should cause maximum impact if everybody's in the corridors — Harry, we'll set it off in the east wing somewhere, draw her right away from her own office — I reckon you should be able to guarantee you, at, twenty minutes?" he said, looking at George.

"Easy," said George.

"What sort of diversion is it?" asked

cửa văn phòng của mẹ, mà mình cá thể nào mẹ cũng ếm..."

"Bồ nghĩ sao về chuyện này?" Hermione hỏi Ron, và Harry không thể không liên tưởng tới cảnh bà Weasley kêu gọi đồng minh từ phía các anh em Weasley trong bữa ăn tối đầu tiên của họ ở ngôi nhà trên đường Grimmauld Place.

Ron hơi hoảng hốt khi bị hỏi ý kiến. Nó nói: "Mình không biết. Nếu Harry muốn làm chuyện đó thì tùy nó, còn mình biết sao?"

Fred vỗ mạnh lên lưng Ron: "Tôi nghĩ năng như một người bạn chân thành và một gã Weasley thứ thiệt. Vậy là được rồi. Tụi này đang nghĩ đến việc tiến hành vụ này vào ngày mai, ngay sau buổi học, bởi vì nó sẽ gây được hiệu quả tối đa nếu mọi người còn đang ở trong hành lang — Harry, tụi này sẽ cho nổ đầu đó bên dãy nhà phòng đông, kéo ngay mẹ Umbridge ra khỏi văn phòng của mẹ — tụi này tính tụi này nên làm sao bảo đảm đảm bảo cho em, để coi, hai chục phút!" Anh chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn George.

George nói: "Dễ ợt."

Ron hỏi: "Kiểu nghi binh gì vậy?"

n.

"You'll see, little bro," said Fred, as he and George got up again. "At least, I will if you trot along to Gregory the wizard's corridor round about five o'clock tomorrow."

Harry awoke very early the next day, feeling almost as anxious as he had been on the morning of his hearing at the Ministry of Magic. It was not only the prospect of breaking into Umbridge's office and using her fire to speak to Sirius that was making him feel nervous, though that was certainly not enough — today also happened to be the first time he would be in close proximity with Snape since Snape had thrown him out of his office, as they did in Potions that day.

After lying in bed for a while thinking about the day ahead, Harry got up very quietly and moved across to the window beside Neville's bed, staring out on a truly glorious morning. The sky was a clear, misty, opalescent blue. Directly ahead of him, Harry could see

Fred nói khi anh chàng cùng George đứng lên: "Rồi em sẽ biết, em sẽ cố gắng ạ. Ít nhất thì em cũng sẽ đi biết nếu em có chạy lon ton dọc theo hành lang của Gregory Xun Xeo vào khoảng năm giờ ngày mai."

Harry thức giấc rất sớm vào ngày hôm sau, cảm thấy hồi hộp lo âu giống như bằng cái buổi sáng mà nó phải ra phiên tòa kỷ luật ở Bộ Pháp Thuật. Chẳng phải riêng cái viễn cảnh tiếp cận và nhập vào văn phòng của mụ Umbridge và dùng lò sưởi của mụ để nói chuyện với chú Sirius khiến nó căng thẳng thần kinh, mặc dù riêng chuyện này cũng đã đủ căng thẳng rồi — mà còn hôm nay cũng sẽ là lần đầu tiên nó lại gần gũi chung đụng trong cùng gian phòng với thầy Snape kể từ khi thầy tổng cổ nó ra khỏi văn phòng của thầy, bởi vì hôm nay nó có tiết học Elixir được.

Sau khi nằm dài trên giường một lúc suy nghĩ về một ngày trước mặt, Harry lặng lẽ thức dậy và đi tới bên cửa sổ bên cạnh giường ngủ của Neville, đứng đăm nhìn ra ngoài một buổi sáng thật sự rực rỡ. Bầu trời màu xanh bạc búp măng. Ngay trước mặt, Harry

towering beech tree below which father had once tormented Snape. He was not sure what Sirius could possibly say to him that would make up for what he had seen in the Pensieve, but he was desperate to hear Sirius's own account of what had happened, to know of any mitigating factors there might have been, any excuse at all for his father's behavior. . . .

Something caught Harry's attention: movement on the edge of the forbidden Forest. Harry squinted into the sun and saw Hagrid emerging from between the trees. He seemed to be limping. As Harry watched, Hagrid staggered to the door of his cabin and disappeared inside it. Harry watched the cabin for several minutes. Hagrid did not emerge again, but smoke curled from the chimney, so Hagrid could not be so badly injured that he was incapable of stoking the fire. . . .

Harry turned away from the window, slumped back to his trunk, and started dressing.

thể nhìn thấy cây sồi cao ngất, dưới bóng râm của cây sồi ấy ba James của nó đã có lần hành hạ thầy Snape. Nó không biết chắc những điều gì Sirius sẽ nói với nó có thể lấp đi được những gì nó đã nhìn thấy trong Phòng Tưởng Ký hay không. Nhưng tha thiết muốn nghe chính lời kể của chú Sirius về những gì đã xảy ra, xem có bất kỳ yếu tố nào làm giảm được chăng, bất kỳ sự lý giải nào lượng tử cho hành vi của cha chăng...

Bỗng có một cái gì khiến Harry phải chú ý: có cái gì đó chuyển động bên rìa của khu Rừng Cấm. Harry nhìn mắt né ánh nắng lóa và nhìn thấy Hagrid từ giữa rừng cây đi ra. Trông dáng bác ấy hình như đi cà nhè. Trong lúc Harry theo dõi, lão Hagrid lê lét về phía cánh cửa căn chòi của mình, rồi biến mất vào bên trong. Harry quan sát căn chòi một lúc lâu. Lão Hagrid không trở ra lần nữa, nhưng khói cuộn cuộn bốc lên từ ống khói như vậy có lẽ lão Hagrid không thương nặng đến nỗi không đốt được sưởi...

Harry quay lưng lại cửa sổ, đi trở về phía cái rương của nó và bắt đầu thay đồ.

With the prospect of forcing entry into Umbridge's office ahead, Harry had never expected the day to be as stressful one, but he had not reckoned on Hermione's almost continual attempts to dissuade him from what he was planning to do at five o'clock. For the first time ever, she was at least as attentive to Professor Binns in his lecture as Harry and Ron were, keeping up a stream of whispered admonitions that Harry tried very hard to ignore.

... and if she does catch you there, apart from being expelled, she'll be able to guess you've been talking to me. I expect she'll force you to drink Veritaserum and answer her questions ..."

Hermione," said Ron in a low and indignant voice, "are you going to stop talking Harry off and listen to Binns, or are you going to have to take notes for me instead?"

You take notes for a change, it won't be you!"

Với cái viễn cảnh phải đột nhập vào văn phòng của mụ Umbridge trước mắt, Harry chẳng dám trông mong hôm nay sẽ là một ngày thanh thản. Nhưng ấy là nó chưa tính đến chuyện Hermione gần như cố gắng liên tục làm nhụt chí nó, để nó từ bỏ kế hoạch sẽ làm vào lúc năm giờ chiều. Lần đầu tiên kể từ xưa tới nay, cô nàng khác hẳn chú ý, ít nhất thì cũng không chú ý bằng Ron và Harry, trong giờ Lễ Sử Pháp Thuật của giáo sư Binns, cứ lải nhải tuôn hàng chuỗi những cảnh cáo rù rì mà Harry hết sức khẩn khoản mới phớt lờ được.

"... và nếu mà mụ ấy bắt được trong văn phòng của mụ, thì nghe chuyện đuổi bỏ, mụ còn có thể truy vấn là bỏ đã nói chuyện với chú Khuyết và lần này thì mình chắc là mụ sẽ bắt bỏ uống Sữa Khai Thật để trả lời những câu hỏi của mụ..."

Ron nói khẽ nhưng bằng một giọng tức giận: "Hermione, bỏ có định ngừng thuyết phục Harry bỏ cuộc để mà nghe giáo sư Binns giảng bài không hay? Hay là chính mình phải ghi chép thì cho bỏ đây?"

"Thì bỏ cứ ghi chép để thay đổi nhận phen, có chết chóc gì đâu?"

By the time they reached the dungeons, neither Harry nor Ron was speaking to Hermione any longer. Deterred, she took advantage of their silence to maintain an uninterrupted flow of dire warnings, all mumbled under her breath in a vehement hiss that caused Seamus to waste five whole minutes checking his cauldron for leaks.

Snape, meanwhile, seemed to have decided to act as though Harry were invisible. Harry was, of course, well used to this tactic, as it was one of Uncle Vernon's favorites, and on the whole was grateful he had to suffer nothing worse.

In fact, compared to what he usually had to endure from Snape in the way of sneers and snide remarks, he found this new approach something of an improvement and was pleased to find that when left well alone, he was able to concoct an Invigoration Draught quite easily.

Vào lúc mà tụi nó đi xuống tầng hầm, cả Harry và Ron đều không thể nói chuyện với Hermione nữa. Nàng vẫn không hề ngã lòng, mà cố lợi dụng lúc cả hai đứa kia im lặng duy trì một trường đoạn độc thoại trmiên những lời cảnh cáo khủng khiếp được thốt ra thì thào bằng một giọng nói rít lên một cách mãnh liệt, khiến cho Seamus mất đến năm phút kiểm tra xem cái vạc của nó có bị rò rỉ hay không.

Trong lúc đó, thầy Snape dường như hành động như thể Harry vô hình. Dĩ nhiên Harry đã quá quen với cách thức này, bởi vì đó chính là một trong những mưu mẹo sở trường đặc ý của dượng Vernon, và nhìn chung nó cũng biết ơn vì nó không đến phải chịu đựng điều gì tồi tệ hơn.

Thực ra, nếu so sánh với những gì mà nó thường phải chịu đựng từ Snape dưới hình thức những lời mỉa mai hay sự phê bình ác ý, thì Harry thấy kiểu đối xử mới bằng cách phớt lờ này cũng đáng kể là tiến bộ, và vui lòng mà nhận thấy rằng khi hoàn toàn bị bỏ mặc một mình, nó thể pha chế món Thuốc Cường Trá khá dễ dàng.

At the end of the lesson he scooped some of the potion into a flask, corked it and took it up to Snape's desk for marking, feeling that he might at last have scraped an E.

He had just turned away when he heard a smashing noise; Malfoy gave a deafening yell of laughter. Harry whipped around again. His potion sample lay in pieces on the floor, and Snape was glaring at him with a look of gloating assurance.

"Whoops," he said softly. "Another one, then, Potter . . ."

Harry was too incensed to speak. He strode back to his cauldron, intending to fill another flask and force Snape to mark it, but saw to his horror that the rest of the contents had vanished.

"I'm sorry!" said Hermione with her hands over her mouth. "I'm really sorry, Harry, I thought you'd finished, so I cleaned up!"

Harry could not bring himself to

Cuối buổi học, nó múc ra một ít thuốc vừa bào chế cho vào một cốc nghiệm, đóng nút lại, rồi đem lên bàn của thầy Snape để được chấm điểm. Cảm thấy rất cuộc nó cũng có thể được một điểm E. (Xuất sắc)

Nhưng nó chỉ vừa mới quay lưng thì nghe một tiếng "choang". Malfoy phát ra một tràng cười vui sướng. Harry quay phắt lại. Mẫu thuốc và bào chế của nó đã tan thành thành nhiều mảnh vụn nằm trên sàn, và thì Snape thì đang dò xét nét mặt của bằng ánh mắt thích thú hả hê.

Thầy nói một cách êm ái: "Ồi! Vậy một con zê-rô nữa, Potter à..."

Harry giận đến mức không thể nên lời. Nó vội bước dài trở về chỗ vạc của mình, định đổ đầy mẫu thuốc vào một ống nghiệm khác và buộc thì Snape phải chấm điểm lại, nhưng nhìn kinh hoàng nhận thấy toàn bộ thuốc còn lại trong cái vạc của nó cứ đã biến mất hết rồi.

Hermione đưa tay lên bịt miệng, nói lên: "Xin lỗi! Mình thật tình xin lỗi Harry à. Mình tưởng bồ đã làm xong bài rồi nên mình đã dọn dẹp nó!"

Harry không thể nào thốt ra lời r

swer. When the bell rang he hurried out of the dungeon without a backward glance and made sure that he found himself a seat between Neville and Seamus for lunch so that Hermione would not start nagging him about going to Umbridge's office again.

He was in such a bad mood by the time that he got to Divination that he had almost quite forgotten his career appointment with Professor McGonagall, remembering only when she had asked him why he wasn't in her office. He hurtled back upstairs and arrived out of breath, only a few minutes late.

"Sorry, Professor," he panted, as he opened the door. "I forgot . . ."

"No matter, Potter," she said briskly, as she spoke, somebody else had slipped from the corner. Harry looked down.

Professor Umbridge was sitting there, a clipboard on her knee, a fussy

để đáp lại. Khi chuông reo hết tiết, vội vàng thoát ra khỏi căn hầm ấy không buồn liếc mắt nhìn lại lấy một lần, và nó lo liệu chắc chắn chọn chỗ cho mình được một chỗ ngồi giữa Seamus và Neville vào bữa ăn trưa để cho Hermione không thể lại rêu phen nữa bắt đầu lái nhải khuyên về chuyện sử dụng văn phòng của Umbridge.

Tới lúc đến được lớp học môn Tri thì Harry đã ở trong một tâm trạng hết sức tồi tệ, đến nỗi nó quên béng mất buổi gặp mặt giáo sư McGonagall để được tư vấn nghề nghiệp tương lai. Nó chỉ sực nhớ ra khi Ron hỏi nó sao lại không đến văn phòng của giáo sư McGonagall. Nó lật đật chạy nhào lên cầu thang và đến nơi đứt hơi nhưng chỉ trễ mất vài phút.

Harry vừa đóng cánh cửa lại, vội thở hỏn hển nói: "Con xin lỗi giáo sư! Con đã quên mất..."

"Không hề gì, Potter à." Giáo sư McGonagall nói nhanh, nhưng trước khi bà nói, có ai đó khịt khịt mũi ở một góc phòng. Harry ngoái đầu lại nhìn.

Giáo sư Umbridge đang ngồi đó, bìa kẹp hồ sơ đặt trên đầu gối, qua cổ mụ là một vòng rua ren xếp nếp c

pie-frill around her neck, and a all, horribly smug smile on her face.

Sit down, Potter," said Professor Gonagall tersely. Her hands shook lightly as she shuffled the many pamphlets littering her desk.

Harry sat down with his back to the bridge and did his best to pretend he could not hear the scratching of her pen on her clipboard.

Well, Potter, this meeting is to talk about any career ideas you might have, and to help you decide which subjects you should continue into sixth and seventh years," said Professor Gonagall. "Have you had any thoughts about what you would like to do after you leave Hogwarts?"

Er," said Harry.

He was finding the scratching noise in front of him very distracting.

Yes?" Professor McGonagall prompted Harry.

Well, I thought of, maybe, being an

kỳ, và trên gương mặt mụ là một nụ cười mủm mỉm điệu đàng hết sức khiếp đảm.

Giáo sư McGonagall nói ngắn gọn "Ngồi xuống, Potter." Bàn tay của giáo sư run lên nhẹ nhẹ khi bà xốc lại một tờ bươm bữa bộn trên mặt bàn giấy.

Harry ngồi xuống, quay lưng về phía mụ Umbridge, và cố gắng hết sức làm bộ như không hề nghe tiếng sột sạt của cây viết lông ngỗng của mụ đang chạy lia lịa trên tấm bìa kẹp hồ sơ.

Giáo sư McGonagall nói: "À, Potter buổi họp này là để thảo luận về bất kỳ ý tưởng nghề nghiệp nào mà con nghĩ tới, và để giúp con quyết định những môn học nào mà con sẽ cần học trong năm thứ sáu và thứ bảy. Vậy con đã có suy nghĩ nào về việc mà con muốn làm sau khi con rời trường Hogwarts chưa?"

Harry nói: "Dạ..."

Nó nhận thấy tiếng sột soạt đằng sau lưng khiến nó bị phân tán tâm trí hết sức.

Giáo sư McGonagall nhắc "Sao?"

Harry lúng búng nói: "Dạ, con

or,” Harry mumbled.

You’d need top grades for that,” said Professor McGonagall, extracting a small, dark leaflet from under the mass of papers on her desk and opening it. “They ask for a minimum of five N.E.W.T.s, and anything under ‘Exceeds Expectations’ is a definite failure, I see. Then you would be required to undergo a stringent series of character and aptitude tests at the Ministry office. It’s a difficult career path, but they only take the best. In fact, I haven’t think anybody has been taken on there in the last three years.”

At this moment Professor Umbridge gave a very tiny cough, as though she was trying to see how quietly she could breathe. Professor McGonagall ignored her.

You’ll want to know which subjects you ought to take, I suppose?” she went on, talking a little more loudly than before.

Yes,” said Harry. “Defense Against the Dark Arts, I suppose?”

Naturally,” said Professor McGonagall crisply. “I would also

ngĩ đến, có lẽ, là một Thần Sáng.”

Giáo sư McGonagall rút ra một tờ bươm nhỏ màu sậm từ bên dưới một tờ mùm lum trên mặt bàn giấy của cô và nói: "Con sẽ cần có điểm tối ưu theo đuổi nghề đó. Ta thấy, họ đòi hỏi tối thiểu phải có năm chứng chỉ Ph Thuật Tận Sức và không có môn nào thấp hơn điểm Giỏi. Rồi con sẽ trải qua một loạt kiểm tra tính cách và năng lực rất nghiêm ngặt ở Phòng Thần Sáng. Đó là một con đường sự nghiệp khá khắt khe, Potter à; họ chỉ chọn những người giỏi nhất. Thực ra, ta không biết có ai được họ nhận trong vòng ba năm vừa qua không."

Lúc đó, giáo sư Umbridge phát ra một tiếng ho khẽ, như thể muốn chỉ xem cô có thể ho êm đến cỡ nào. Giáo sư McGonagall chẳng lý gì để chú ý đến tiếng ho của cô.

Bà tiếp tục, nói hơi to tiếng hơn nữa một chút: "Ta nghĩ chắc con cũng muốn biết con cần phải theo học những môn nào?"

Harry đáp: "Dạ, con đoán là môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám ạ?"

Giáo sư McGonagall quả quyết trả lời: "Đương nhiên. Ta cũng muốn khuyến khích con học."

rise —”

Professor Umbridge gave another sigh, a little more audible this time. Professor McGonagall closed her eyes a moment, opened them again, and continued as though nothing had happened.

I would also advise Transfiguration, because Aurors frequently need to transfigure or Untransfigure in their work. And I ought to tell you now, Potter, that I do not accept students into my N.E.W.T. classes unless they have achieved ‘Exceeds Expectations’ or higher at Ordinary Wizarding Level. At the moment, so you’ll need to put in some good hard work before the exams to stand a chance of continuing. When you ought to do Charms, always successful, and Potions. Yes, Potter, Potions,” she added, with the merest flicker of a smile.

Poisons and antidotes are essential study for Aurors. And I must tell you

con...”

Giáo sư Umbridge lại ho thêm một tiếng nữa, lần này nghe rõ hơn một chút. Giáo sư McGonagall nhắm mắt lại một lát, rồi lại mở mắt ra, và tiếp tục nói như thể đã không có việc gì xảy ra cả.

"Ta cũng muốn khuyên con học môn Biến hình, bởi vì các Thần Sứ thường xuyên cần Biến hình hay Ngược Biến hình trong công việc của họ. Vì thế, ta cũng nên nói với con ngay từ bây giờ, Potter à, rằng ta không chấp nhận học sinh bước vào lớp Pháp Thuật Tấn Sức của ta, trừ khi những học sinh đó đạt được điểm Giỏi hay Cao hơn trong kì thi Pháp sư Thuộc Đẳng. Ta muốn nói là hiện giờ điểm trung bình của con chỉ đạt mức 'Thể Chấp Nhận', cho nên con sẽ cần phải bỏ nhiều công sức học tập hơn nữa trước kỳ thi để có cơ hội được tiếp tục theo học môn này. Kể đến con nên học môn Bùa chú, môn này luôn hữu dụng, và môn Độc dược nữa. Phải, môn Độc dược, Potter à." Giáo sư McGonagall nói tiếp với một nụ cười thoáng qua rất mơ hồ.

"Độc dược và Thuốc Giải Độc là môn học cần thiết với nghề Th

Professor Snape absolutely refuses to take students who get anything other than 'Outstanding' in their O.W.L.s, so —"

Professor Umbridge gave her most pronounced cough yet.

"May I offer you a cough drop, Madam?" Professor McGonagall asked curtly, without looking at Professor Umbridge.

"Oh no, thank you very much," said Umbridge, with that simpering laugh Harry hated so much. "I just wondered whether I could make the teensiest interruption, Minerva?"

"I daresay you'll find you can," said Professor McGonagall through tightly clenched teeth.

"I was just wondering whether Mr. Potter has *quite* the temperament for Auror?" said Professor Umbridge sweetly.

"Were you?" said Professor McGonagall haughtily. "Well, Potter," she continued, as though there had been no interruption, "if you are serious about his ambition, I would advise you to

Sáng. Và ta phải nói với con rằng giáo sư Snape chắc chắn từ chối nhận bất cứ học sinh nào có điểm thấp hơn Xuất Sắc trong kỳ thi Pháp sư Thước kẻ đỏ..."

Giáo sư Umbridge phát ra một tiếng ho nghe rõ nhất từ nay tới giờ.

Giáo sư McGonagall sáng giọng nhưng không thèm nhìn tới mặt Umbridge: "Tôi có thể đưa cho cô viên thuốc ho không, cô Dolores?"

Mụ Umbridge nói, kèm theo tiếng cười màu mè mà Harry ghét hết cả đời. "Ôi, không cần, cảm ơn nhiều lắm. Tôi chỉ thắc mắc là liệu tôi có thể nói lời cô một chút xíu không, Minerva?"

Giáo sư McGonagall nói qua hàm răng nghiến chặt: "Tôi chắc được!"

Giáo sư Umbridge nói giọng ngọt ngào: "Tôi chỉ thắc mắc là liệu có Potter có đầy đủ tính khí của một Thủ Lĩnh Sáng hay không?"

"Vậy hả?" Giáo sư McGonagall nói một cách cao ngạo. Rồi bà tiếp tục như thể không hề xảy ra sự gián đoạn: "Đâu, Potter à, nếu con nuôi tham vọng này một cách

concentrate hard on bringing your transfiguration and Potions up to scratch. I see Professor Flitwick has graded you between 'Acceptable' and 'Exceeds Expectations' for the last two years, so your Charm work seems satisfactory; as for Defense Against the Dark Arts, your marks have been generally high, Professor Lupin in particular thought you — *are you quite sure you wouldn't like a cough drop, Dolores?*"

Oh, no need, thank you, Minerva," whispered Professor Umbridge, who had just coughed her loudest yet. "I'm just concerned that you might not have Harry's most recent Defense Against the Dark Arts marks in front of you. I'm quite sure I slipped in a note . . ."

"What, this thing?" said Professor McGonagall in a tone of revulsion, as she pulled a sheet of pink parchment from between the leaves of Harry's folder. She glanced down it, her eyebrows slightly raised, then placed it back into the folder without comment.

nghiêm túc, thì ta sẽ khuyên con r tập trung nỗ lực để làm cho môn B Hình và môn Độc Dược đủ để s sàng thi thố. Ta thấy giáo sư Flitw đã xếp hạng con ở giữa mức 'Có T Chấp Nhận' và mức 'Giỏi' trong niên học vừa qua, như vậy môn E Chú của con có vẻ tốt; đối với m Nghệ thuật Phòng chống Hắc á điểm của con từ trước tới nay chung là cao, đặc biệt giáo sư Lu cho rằng con... *Cô có chắc là không cần ngậm một viên thuốc chứ, cô Dolores?*"

"Ồ, không cần đâu, cảm ơn, Minerva." Giáo sư Umbridge lại c kiêu cách, mặt vừa mới ho lên r tiếng to nhất. "Tôi chỉ lo ngại là chưa có được điểm hạng mới đây n của Harry về môn Nghệ thuật Ph chống Hắc ám để tham khảo. Tôi c chắc là tôi đã có gửi cho cô trong r bức thư..."

"Cái gì? Cái đồ này hả?" Giáo McGonagall nói với một giọng g ghê sợ khi bà rút ra một mảnh giấy màu hồng từ giữa những giấy tờ tr bìa hồ sơ của Harry. Bà liếc mắt xu xem lướt qua, đôi chân mày l nhưn lên, rồi bà đặt miếng giấy

Yes, as I was saying, Potter, Professor Lupin thought you showed a pronounced aptitude for the subject, I obviously for an Auror —”

Did you not understand my note, Minerva?” asked Professor Umbridge in her usual honeyed tones, quite forgetting to be polite.

Of course I understood it,” said Professor McGonagall, her teeth clenched so tightly that the words came out a little muffled.

Well, then, I am confused. . . . I’m afraid I don’t quite understand how you can give Mr. Potter false hope that —”

False hope?” repeated Professor McGonagall, still refusing to look round at Professor Umbridge. “He has achieved high marks in all his Defense Against the Dark Arts tests —”

I’m terribly sorry to have to contradict you, Minerva, but as you will see from my note, Harry has been

hông trở vào trong bì hồ sơ mà khác một lời bình phẩm nào.

“Đúng vậy, Potter à, như ta đang nói lúc này, giáo sư Lupin nghĩ là có chứng tỏ một năng khiếu rõ rệt đối với môn này, và hiển nhiên đối với cả ngài Thần Sáng...”

Giáo sư Umbridge lại cất lên giọng đường mật, quên bồng đi cả chuyện họ khan. “Cô có hiểu bức thư của tôi không, cô Minerva?”

Giáo sư McGonagall nói, hai hàm răng của bà nghiến chặt đến nỗi từ lời thốt ra đều hơi bị nghẹt. “Dĩ nhiên tôi hiểu.”

“Chà, vậy thì, tôi không rõ... tôi nghĩ rằng tôi không thực sự hiểu được cách thức mà cô tạo cho ông Potter một niềm hy vọng sai lầm là...”

“Một hy vọng sai lầm?” Giáo sư McGonagall lặp lại, vẫn không thể ngoảnh lại ngó mụ Umbridge. “Trò đã đạt được điểm cao trong tất cả các thi môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám...”

“Tôi rất tiếc là phải mâu thuẫn với ngài Minerva à, nhưng như cô đã đọc thấy trong bức thư của tôi, Harry đã đạt kết quả rất tệ trong lớp học của tôi...”

ieving very poor results in his
sses with me —”

I should have made my meaning
iner,” said Professor McGonagall,
ring at last to look Umbridge directly
the eyes. “He has achieved high
rks in all Defense Against the Dark
s tests set by a competent teacher.”

Professor Umbridge’s smile
ished as suddenly as a lightbulb
wing. She sat back in her chair,
red a sheet on her clipboard, and
gan scribbling very fast indeed, her
ging eyes rolling from side to side.

Professor McGonagall turned back
Harry, her thin nostrils flared, her
s burning.

Any questions, Potter?”

Yes,” said Harry. “What sort of
racter and aptitude tests do the
istry do on you, if you get enough
.W.T.s?”

Well, you’ll need to demonstrate the
lity to react well to pressure and so
h,” said Professor McGonagall,

Giáo sư McGonagall rất cuộc đã
quay lại nhìn thẳng vào mắt
Umbridge mà nói: "Lẽ ra tôi nên
cho đơn giản để hiểu hơn. Trò ấy
đạt được điểm cao trong tất cả các
thi Nghệ thuật Phòng chống Hắc
do các giáo sư tài giỏi có thẩm quyền
đưa ra."

Nụ cười của giáo sư Umbridge b
mắt thành linh như một bóng đèn p
tắt. Mụ ngồi lùi lại trên cái ghế, lật
giật trên cái bìa kẹp hồ sơ của mụ,
bắt đầu ghi ghi chép chép thiệt
nhanh, hai con mắt thô lỗ của mụ
lăn tròn từ bên này qua bên kia.

Giáo sư McGonagall quay trở lại
Harry, hai cái lỗ mũi mỏng của bà p
phồng như muốn xịt khói, hai con r
bà bốc lửa.

"Con có thắc mắc gì không, Potter

Harry đáp: "Dạ, có. Nếu con có
chứng chỉ Pháp Thuật Tận Sức thì
Pháp Thuật sẽ kiểm tra những ph
cách và năng khiếu gì ở con?"

Giáo sư McGonagall trả lời: "À, c
sẽ cần phải chứng minh được k
năng phản ứng tốt đối với áp lực

perseverance and dedication, because Auror training takes a further three years, not to mention very high standards in practical defense. It will mean a lot more study even after you've left school, so unless you're prepared to

"I think you'll also find," said Umbridge, her voice very cold now, "that the Ministry looks into the records of those applying to be Aurors. Their criminal records."

— unless you're prepared to take on more exams after Hogwarts, you would really look at another —"

— which means that this boy has as much chance of becoming an Auror as Remus Lupin has of ever returning to Hogwarts school."

"A very good chance, then," said Professor McGonagall.

"Potter has a criminal record," said Umbridge loudly.

"Potter has been cleared of all charges," said Professor McGonagall,

những thứ tương tự, sự quyết chí kiên gan, sự tận tụy cống hiến, bởi vì việc huấn luyện các Thành Sáng mất tới ba năm, ấy là chưa kể những kỹ năng cao trong phòng vệ thực hành. Điều đó có nghĩa là sẽ phải nghiên cứu nhiều hơn nữa ngay cả sau khi con rời trường, cho nên trừ khi con đủ chuẩn bị để..."

Mụ Umbridge nói, giọng giờ đây trở nên lạnh lẽo vô cùng: "Ta nghĩ cũng sẽ nhận thấy rằng Bộ Pháp Thuật sẽ nghiên cứu hồ sơ của những người nộp đơn xin làm Thành Sáng. Hồ sơ phạm của những người đó."

"... trừ khi con được chuẩn bị vượt qua thêm nhiều kỳ thi khác sau khi ra trường Hogwarts, con thật nên nghĩ đến một môn khác là..."

"... cơ hội thăng bé trở thành Thành Sáng cũng vô vọng như cơ hội của Remus Dumbledore trở về trường này."

Giáo sư McGonagall nói: "Vậy thì là một cơ hội chắc chắn."

Mụ Umbridge la lớn: "Hồ sơ Potter có tội vết tội phạm."

Giáo sư McGonagall la còn lớn hơn nữa: "Potter đã được xóa trắng mọi

on more loudly.

Professor Umbridge stood up. She is so short that this did not make a great deal of difference, but her fussy, imperious demeanor had given place to a hard fury that made her broad, heavy face look oddly sinister.

"Potter has no chance whatsoever of becoming an Auror!"

Professor McGonagall got to her feet, and in her case this was a much more impressive move. She towered over Professor Umbridge.

"Potter," she said in ringing tones, "I will assist you to become an Auror if it is the last thing I do! If I have to coach you nightly I will make sure you achieve the required results!"

"The Minister of Magic will never employ Harry Potter!" said Umbridge, her voice rising furiously.

"There may well be a new Minister of Magic by the time Potter is ready to go!" shouted Professor McGonagall.

cáo buộc."

Giáo sư Umbridge đứng bật dậy. Vì cô ngắn đến nỗi dù cho cô có đứng lên thì cô cũng không khác gì với khi cô ngồi. Nhưng điệu bộ màu mè kiêu kỳ của cô đã nhường chỗ cho một cơn giận điên tiết, khiến cho cái mặt rộng và bệch của cô hiềm ác một cách quá cực kỳ.

"Potter không có bất kỳ một cơ hội nào trở thành Thần Sáng!"

Giáo sư McGonagall cũng đứng lên và với bà thì việc này tạo được một tượng đáng kể: tướng bà cao nhò nhò át lấp đi cô Umbridge.

Bằng một giọng ngân nga, giáo sư McGonagall nói: "Potter, ta sẽ giúp cô trở thành Thần Sáng nếu đó là việc cuối cùng ta được làm trên đời này. Nếu ta phải dạy kèm cho cô hằng đêm, ta bảo đảm cô sẽ đạt được những kết quả cần có!"

Cô Umbridge la lên, giọng cao giọng tức tối: "Ngài Bộ trưởng Bộ Phép Thuật sẽ không bao giờ tuyển dụng Harry Potter!"

Giáo sư McGonagall cũng la lớn: "Đến lúc Potter sẵn sàng gia nhập ngũ Thần Sáng thì rất có thể chúng

"Aha!" shrieked Professor Umbridge, pointing a stubby finger at McGonagall. "Yes, yes, yes! Of course! That's what you want, isn't it, Minerva McGonagall? You want Cornelius Fudge replaced by Albus Dumbledore! I think you'll be where I am, don't you, Senior Undersecretary to the Minister and headmistress to boot!"

"You are raving," said Professor McGonagall, superbly disdainful. "That concludes our career of mutual insultation."

Harry swung his bag over his shoulder and hurried out of the room, not daring to look at Umbridge. He could hear her and Professor McGonagall continuing to shout at each other all the way back along the corridor.

Professor Umbridge was still behaving as though she had just run a race when she strode into their Defense Against the Dark Arts lesson that afternoon.

"I hope you've thought better of what

đã có một Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật mới rồi."

"À há!" Giáo sư Umbridge hét lên, xĩa một ngón tay múp míp vô giáo sư McGonagall: "Phải! Phải, phải, phải! Dĩ nhiên rồi! Đó là điều cô mong muốn phải không, cô Minerva McGonagall? Cô muốn cụ Dumbledore thay thế ngài Cornelius Fudge! Cô mong cô sẽ ở vị trí của tôi, Thư Ký Riêng Cao Cấp của Bộ trưởng và đương quyền Nữ hoàng trường đúng không?"

Giáo sư McGonagall nói giọng khinh miệt một cách cao sang: "Cô sẵn sàng đi Potter, buổi tư vấn nghề nghiệp của chúng ta đã kết thúc."

Harry lẳng cái cặp sách của nó xuống vai rồi vội vã đi ra khỏi căn phòng, không dám ngoái tới mục Umbridge một cái. Suốt quãng đường về dọc hành lang, nó vẫn còn nghe tiếng Umbridge và giáo sư McGonagall tục tạc quát thét vào mặt nhau.

Buổi trưa hôm đó, khi giáo sư Umbridge sai bước đi vào lớp học Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám, vẫn còn thở phì phì như thể vừa chạy đua về.

Lúc bọn học sinh mở sách

"I were planning to do, Harry," Hermione whispered, the moment they had opened their books to chapter thirty-four ("Non-Retaliatio and Negotiation"). "Umbridge looks like she's in a really bad mood already . . ."

Every now and then Umbridge shot frowning looks at Harry, who kept his head down, staring at *Defensive Magical Theory*, his eyes unfocused, thinking. . . .

He could just imagine Professor McGonagall's reaction if he were caught trespassing in Professor Umbridge's office mere hours after she had vouched for him. . . . There was nothing to stop him simply going back to Gryffindor Tower and hoping that sometime during the next summer holiday he would have a chance to ask Sirius about the scene he had witnessed in the Pensieve. . . .

Nothing, except that the thought of taking this sensible course of action made him feel as though a lead weight had dropped into his stomach. . . . And then there was the matter of Fred and

chương ba mươi bốn ("Không Miếng Và Thương Thuyết"), Hermione thì thầm: "Harry à, mình hy vọng bồ đang suy nghĩ kỹ hơn về điều bồ đang định làm. Trông mụ Umbridge bữa n có vẻ đã trong tình trạng cực kỳ kh ròi..."

Mụ Umbridge thường xuyên k sang Harry những cái nhìn giận c còn nó đầu cúi thật thấp, nhìn ch chăm vào cuốn *Lý thuyết Phòng chống Ma thuật*. Mắt nó không tập trung n vào điểm nào cả vì nó đang mải s nghĩ...

Nó có thể tưởng tượng ra phản ú của giáo sư McGonagall nếu nó bị quả tang đang đột nhập vào phòng của giáo sư Umbridge chỉ tiếng đồng hồ sai khi bà bảo lãnh c nó... Chẳng có gì ngăn nó cứ đơn g quay về tháp Gryffindor mà hy v rằng trong suốt kỳ nghỉ hè sắp tới, nào cũng sẽ có dịp hỏi chú Sirius cái cảnh mà nó đã chứng kiến tr cái Chậu Tưởng Ký...

Không có gì cả, ngoại trừ cá tưởng thực hiện hành động dễ b này khiến cho nó cảm thấy như có r sức nặng như chì rớt ạch xuống k tử của nó... Và rồi lại còn vụ Fred

George, whose diversion was already planned, not to mention the knife Sirius had given him, which was currently hiding in his schoolbag along with his father's old Invisibility Cloak. . . .

But the fact remained that if he were caught . . .

Dumbledore sacrificed himself to help you in school, Harry!" whispered Hermione, raising her book to hide her face from Umbridge. "And if you get caught today it will all have been nothing!"

He could abandon the plan and simply learn to live with the memory of what his father had done on a summer's day more than twenty years ago. . . .

And then he remembered Sirius in the fire upstairs in the Gryffindor common room . . . "You're less like your father than I thought. . . . The risk would've been what made it fun for me. . . ."

But did he want to be like his father anymore?

George nữa, trò nghi binh của hai chàng này đã được lên kế hoạch, ấy chứ chưa kể đến con dao chú Sirius đã cho nó hiện giờ đang nằm trong cặp sách chung với tấm áo khoác Tàng hình của ba nó...

Nhưng vấn đề còn lại vẫn là: nếu nó bị bắt...

Hermione giờ cao quyền sách che mặt của cô nàng khỏi con mắt lo lắng của mụ Umbridge trong lúc thảo luận: "Harry à, cụ Dumbledore đã sinh chính bản thân để cho bồ được lại trường học tập. Mà nếu bữa nay bị đuổi cổ ra khỏi trường thì sự hy sinh của cụ hóa ra vô nghĩa!"

Nó có thể bỏ kế hoạch và chỉ cố gắng học cách sống chung với cái ước về điều mà ba James của nó làm vào một ngày mùa hè cách đây hơn hai mươi năm...

Và rồi nó bỗng nhớ chú Sirius hiện ra trong ngọn lửa lò sưởi trong phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor: "Con không giống ba con nhiều như chú tưởng... James coi sự liều lĩnh là mạo hiểm như là một trò vui..."

Nhưng nó còn muốn giống như ba nó nữa không?

"Harry, don't do it, please don't do it!" Hermione said in anguished tones as the bell rang at the end of the class.

He did not answer; he did not know what to do. Ron seemed determined to give neither his opinion nor his advice. Hermione would not look at Harry, though when Hermione opened her mouth to dissuade Harry some more, he said in a low voice, "Give it a rest, Hermione. Why? He can make up his own mind."

Harry's heart beat very fast as he left the classroom. He was halfway along the corridor outside when he heard the unmistakable sounds of a diversion going on in the distance. There were screams and yells reverberating from somewhere above them. People leaving the classrooms all around Harry were stopping in their tracks and looking up at the ceiling fearfully —

Then Umbridge came pelting out of the classroom as fast as her short legs could carry her. Pulling out her wand, she hurried off in the opposite direction: It was now or never.

Khi chuông reo vào cuối buổi học Hermione nói với một giọng đau khổ "Harry, đừng làm chuyện đó, xin đừng làm chuyện đó!"

Harry không trả lời; nó không biết phải làm gì. Ron dường như đã quyết định là không đưa ra ý kiến hay khuyên nào hết. Nó không nhìn thẳng vào Harry, mặc dù khi Hermione miệng toan thuyết phục Harry thì nữa, Ron nói nhỏ: "Để nó yên rí chút, được không? Nó có thể tự quyết định lấy mà."

Trái tim Harry đập thiet nhanh khi ra khỏi phòng học. Nó đã đi được nửa đường xuống hành lang bên ngoài nghe có những tiếng nổ vang lên ở xa, chắc chắn là vụ nghi binh của anh em sinh đôi Weasley. Tiếng kêu tiếng gào thét vang vọng lại từ đâu phía trên đầu tụi nó. Chung quanh Harry, mọi người thoát ra khỏi phòng học và đứng khựng lại trên đi, ngược nhìn lên trần nhà khiếp sợ

Thế rồi mụ Umbridge hốt hải phớt vọt ra khỏi phòng học bằng tốc độ đa mà cặp giò ngắn ngủn của mụ thể vác nổi mụ mà chạy. Rút cây phép ra, mụ vội vàng chạy về hướng ngược lại văn phòng của mụ: c

Harry — please!" said Hermione quickly.

But he had made up his mind — fastening his bag more securely onto his shoulder he set off at a run, weaving in and out of students now hurrying in the opposite direction, off to see what all the fuss was about in the east wing. . .

Harry reached the corridor where Umbridge's office was situated and found it deserted. Dashing behind a large suit of armor whose helmet looked around to watch him, he pulled open his bag, seized Sirius's wand, and donned the Invisibility Cloak. He then crept slowly and carefully back into the corridor from behind the suit of armor and opened the door to Umbridge's office.

He inserted the blade of the magical key into the crack around it and wiggled it gently up and down, then pulled it out. There was a tiny *click*, and the door swung open. He ducked under the door, closed the door quickly behind him, and looked around.

chính là cơ hội hành động, hoặc không bao giờ!

"Harry... làm ơn đừng!" Hermione van nài yếu ớt.

Nhưng Harry đã quyết chí rồi. Tắt đèn, anh chốt cái cặp sách trên vai, nó bắt đầu chạy, luồn qua lách lại giữa đám học sinh đang nhón nháo đi ngược chiều hướng của Harry để coi cái vụ gì xảy ra. Xùm bên dãy nhà phía đông là chuy gì...

Harry đến được hành lang có văn phòng của bà Umbridge và thấy hành lang vắng vẻ. Nó đâm sầm vào một chiếc gương sau một bộ áo giáp chiến trận, khiến cái mũ sắt cột kẹt quay tròn nhìn nó. Harry mở cặp sách ra, chĩa ngay con dao của chú Sirius và trèo lên mình tấm áo khoác tàng hình. Nó bò từ từ, rất cẩn thận, ra khỏi cửa nấp đằng sau bộ áo giáp, trườn theo hành lang cho đến khi đến đầu cửa văn phòng của bà Umbridge.

Nó đút lưỡi con dao vạn năng vào khe cửa, di chuyển con dao lên xuống nhẹ nhàng, rồi rút ra. Một tiếng *click* nhỏ xíu vang lên, và cánh cửa mở bung ra. Nó lách ngay vào khe cửa trong văn phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại sau lưng, rồi nhìn quanh.

It was empty; nothing was moving except the horrible kittens on the plates continuing to frolic on the wall above confiscated broomsticks.

Harry pulled off his Cloak and, sliding over to the fireplace, found at last what he was looking for within seconds: a small box containing shimmering Floo powder.

He crouched down in front of the pretty grate, his hands shaking. He had never done this before, though he thought he knew how it must work. Shaking his head into the fireplace, he took a large pinch of powder and dropped it onto the logs stacked neatly beneath him. They exploded at once into emerald-green flames.

"Number twelve, Grimmauld Place!" Harry said loudly and clearly.

It was one of the most curious sensations he had ever experienced; he had traveled by Floo powder before, of course, but then it had been his fire body that had spun around and landed in the flames through the work of Wizarding fireplaces that stretched over the country: This time,

Căn phòng trống trơn; không có cử động, ngoại trừ mấy con mèo vẫn tiếp tục nhí nhố giỡn hớt trên tường, phía trên mấy cây chổi bay tịch thu.

Harry cởi tấm áo khoác Tàng hình và bước dài tới bên lò sưởi, thấy ngay cái mà nó tìm kiếm: một cái hộp đựng bột Floo lấp lánh.

Nó ngồi thụp xuống trước cái trống trơn, hai bàn tay run lật bật. Trước tới giờ nó chưa từng làm chuyện này, mặc dù nó tin là nó biết cách dùng. Thò đầu vào trong lò sưởi, bốc ra một nhúm to bột Floo rồi thả xuống mấy xúc gỗ chất gọn gàng bên dưới. Lập tức nhúm bột nổ ra thành những ngọn lửa màu xanh ngọc bích.

Harry hô to và rõ ràng: "Số mười hai, Quảng trường Grimmauld."

Đó là một trong những cảm giác lạ lùng nhất mà nó từng trải qua. Dĩ nhiên, trước đây nó đã từng đi lại bằng bột Floo, những lúc đó toàn bộ thân thể nó bị quay tít thò lò trong ngọn lửa xuyên qua mạng lưới các lò sưởi phép thủy thiết lập trên khắp cả nước. Lần này, đầu gối nó vẫn còn tì vững trên

knees remained firm upon the cold floor of Umbridge's office, and only his head hurtled through the emerald fire.

And then, abruptly as it had begun, the spinning stopped. Feeling rather dazed and as though he was wearing an exceptionally hot muffler around his head, Harry opened his eyes to find that he was looking up out of the hearth fire at the long, wooden table, where a man sat poring over a sheet of parchment.

"Sirius?"

The man jumped and looked around. It was not Sirius, but Lupin.

"Harry!" he said, looking thoroughly shocked. "What are you — what's happened, is everything all right?"

"Yeah," said Harry. "I just wondered... I mean, I just fancied a — a chat with Sirius."

"I'll call him," said Lupin, getting to his feet, still looking perplexed. "He went upstairs to look for Kreacher, he seems to be hiding in the attic again..."

cái sàn lạnh giá của văn phòng Umbridge, chỉ có cái đầu của nó quẩn quẩn trong ngọn lửa xanh...

Và rồi, đột ngột như lúc bắt đầu, ngừng xoay. Cảm thấy hơi say sẩm như thể đang quấn một cái khăn quàng cực kỳ nóng, Harry mở mắt và nhận thấy nó đang từ một cái cửa sổ trong nhà bếp nhìn ra một cái bàn gỗ dài, ở đó có một người đàn ông đang ngồi miệt mài đọc một miếng giấy da.

"Chú Sirius?"

Người đàn ông giật bản thân mình nhanh quắt. Đó không phải là chú Sirius, mà là thầy Lupin.

Thầy hoàn toàn sửng sốt: "Harry! Con làm gì... chuyện gì đã xảy ra, mọi việc có ổn không?"

Harry đáp: "Dạ, ổn. Con chỉ thắc mắc... ý con là, con chỉ mong muốn nói chuyện với chú Sirius."

Thầy Lupin đứng dậy, trông vẫn vẻ bối rối. Thầy nói: "Thầy sẽ đi gọi chú ấy. Chú ấy đang ở trên lầu tìm kiếm Kreacher, hình như lão lại trốn biệt trên gác xép..."

and Harry saw Lupin hurry out of the kitchen. Now he was left with nothing to look at but the chair and table legs. He wondered why Sirius had never mentioned how very uncomfortable it was to speak out of the fire — his ears were already objecting painfully to their prolonged contact with the kitchen's hard stone floor.

Lupin returned with Sirius at his heels moments later.

"What is it?" said Sirius urgently, tugging his long dark hair out of his ears and dropping to the ground in front of the fire, so that he and Harry were on a level; Lupin knelt down too, looking very concerned. "Are you all right? Do you need help?"

"No," said Harry, "it's nothing like that . . . I just wanted to talk . . . about my dad . . ."

They exchanged a look of great surprise, but Harry did not have time to feel awkward or embarrassed; his ears were becoming sorer by the second, and he guessed that five minutes had already passed from the

Và Harry nhìn thấy thầy Lupin vàng đi ra khỏi nhà bếp. Bây giờ còn nó ở lại, không có cái gì để nhìn ngó, ngoại trừ mấy cái ghế và mấy chân bàn. Nó tự hỏi tại sao chú Sirius không bao giờ nói tới sự bất tiện của việc nói chuyện qua ngọn lửa: đầu gối của nó đã bắt đầu phản đối một cách kịch liệt cái sự tiếp xúc kéo dài với sàn đá lạnh ngắt trong văn phòng của cô mụ Umbridge.

Chỉ một lát sau thầy Lupin trở lại cùng chú Sirius bám theo sát gót.

"Chuyện gì vậy?" Chú Sirius khom hỏi. Vệt mớ tóc dài che phủ rớt qua một bên, chú Sirius khuyu xuống sàn, ngay trước lò sưởi, để chú Sirius ngang tầm nhau. Thầy Lupin cũng quì xuống bên cạnh, trông vẻ rất lo lắng. "Con không sao chứ? Có cần giúp đỡ không?"

Harry nói: "Dạ, không. Không có chuyện gì... con chỉ muốn nói chuyện... về ba của con..."

Họ trao đổi với nhau một cái nhìn hết sức kinh ngạc, nhưng Harry không có thì giờ để cảm thấy ngỡ ngàng hay bối rối; đầu gối của nó cứ mỗi giây trôi qua lại thêm đau đớn, và nó đã là từ lúc xảy ra vụ nổ nghi binh đến

rt of the diversion — George had y guaranteed him twenty. He refore plunged immediately into the ry of what he had seen in the rsieve.

When he had finished, neither Sirius Lupin spoke for a moment. Then Lupin said quietly, "I wouldn't like you judge your father on what you saw re, Harry. He was only fifteen —"

"I'm fifteen!" said Harry heatedly.

"Look, Harry," said Sirius placatingly, "James and Snape hated each other n the moment they set eyes on ch other, it was just one of those ings, you can understand that, can't i? I think James was everything ape wanted to be — he was ular, he was good at Quidditch, od at pretty much everything. And ape was just this little oddball who s up to his eyes in the Dark Arts and nes — whatever else he may have eared to you, Harry — always ed the Dark Arts."

ất cũng đã trôi qua hết năm phút rở George chỉ bảo đảm cho nó hai c phút mà thôi. Vì vậy nó lập tức thẳng vào câu chuyện về điều nó nhìn thấy trong cái Chậu Tưởng Ký.

Khi nó kể xong, cả chú Sirius và th Lupin đều không nói tiếng nào trc một lúc. Rồi thầy Lupin lặng lẽ r "Harry à, thầy không muốn con ph đoán cha của con dựa theo những con đã nhìn thấy ở đó. Lúc đó cha c con mới mười lăm tuổi..."

Harry nóng nảy nói: "Con cũng m mười lăm tuổi."

Chú Sirius nói giọng xoa dịu: "T ra, Harry à, anh James và Sna không ganh ghét từ cái phút đầu t họ nhìn thấy nhau, chẳng qua chỉ một trong những chuyện vớ vẩn, c có thể hiểu được, đúng không? C nghĩ anh James có tất cả những gì Snape muốn — anh ấy được nh người yêu thích, anh ấy rất giỏi m Quidditch, và khá giỏi về mọi thứ. Snape thì chỉ là một đứa kỳ quặc h mê Nghệ thuật Hắc ám trong James... cho dù anh ấy có vẻ như nào trong mắt của con thì, Harry à James luôn luôn căm ghét Nghệ th Hắc ám."

Yeah," said Harry, "but he just
acked Snape for no good reason,
t because — well, just because you
d you were bored," he finished with
lightly apologetic note in his voice.

I'm not proud of it," said Sirius
ckly.

Lupin looked sideways at Sirius and
n said, "Look, Harry, what you've
to understand is that your father
d Sirius were the best in the school
whatever they did — everyone
ught they were the height of cool —
they sometimes got a bit carried
ay —"

If we were sometimes arrogant little
ks, you mean," said Sirius.

Lupin smiled.

He kept messing up his hair," said
rry in a pained voice.

Sirius and Lupin laughed.

I'd forgotten he used to do that,"
d Sirius affectionately.

Was he playing with the Snitch?"

Harry nói: "Dạ, nhưng ba đã
công thầy Snape mà không có lý do
cả, chẳng qua chỉ vì..." Nó ngưng
ngừng rồi nói nốt câu với một giọng
náy xin lỗi: "... dạ, chỉ vì chú nói là c
chán quá."

Chú Sirius nói ngay: "Chú không
hào chút nào về chuyện đó."

Thầy Lupin nhìn sang chú Sirius
nói: "Như vậy, Harry à, điều mà c
cần phải hiểu là cha của con và c
Sirius giỏi nhất trường trong bất
chuyện gì mà họ làm... Mọi người c
nghĩ họ là xịn nhất... nên nếu đôi
họ có đi quá đà một chút..."

Chú Sirius nói: "Anh định nói là r
tụi tôi đôi khi có làm những chuy
ngu xuẩn phách lỏi..."

Thầy Lupin mỉm cười.

Harry nói giọng đau khổ: "Ba cứ
đầu cho tóc rối."

Cả chú Sirius và thầy Lupin c
cười.

Chú Sirius trù mền bảo: "Chú qu
mất là hồi nhỏ anh ấy thường hay
thói quen đó."

Thầy Lupin cũng hăm hờ hỏi: "

d Lupin eagerly.

Yeah,” said Harry, watching incomprehendingly as Sirius and Ron beamed reminiscently. “Well . . . I ought he was a bit of an idiot.”

Of course he was a bit of an idiot!” said Sirius bracingly. “We were all idiots! Well — not Moony so much,” he said fairly, looking at Lupin, but Lupin shook his head.

Did I ever tell you to lay off Snape?” said. “Did I ever have the guts to tell you I thought you were out of order?”

Yeah, well,” said Sirius, “you made me feel ashamed of ourselves sometimes. . . . That was something . . .

And,” said Harry doggedly, determined to say everything that was on his mind now he was here, “he kept looking over at the girls by the lake, knowing they were watching him!”

Oh, well, he always made a fool of himself whenever Lily was around,” said Sirius, shrugging. “He couldn’t

đúng là lúc đấy anh ấy đùa giỡn với trái banh Snitch không?”

“Dạ, đúng.” Harry ngơ ngác nhìn Sirius và thầy Lupin tươi cười trong phút hồi tưởng. Harry nói: “Dạ... có thấy ba con hơi ngốc nghếch!”

“Dĩ nhiên là anh ấy có ngốc một chút. Chú Sirius nói một cách hăm hở. ” “Tất cả chúng ta đều là những thằng ngốc!...” Chú nhìn thầy Lupin rồi lắc về công bằng: “Chà, anh Moony không đến nỗi ngốc lắm.” Nhưng thầy Lupin lắc đầu.

Thầy nói: “Tôi có bao giờ bảo con hãy buông tha Snape đâu! Tôi có bao giờ có đủ can đảm nói với chú là nghĩ chú hư quá, vô kỷ luật quá đâu!”

Chú Sirius nói: “Ừ, nhưng mà đôi khi anh khiến cho tụi này tự thấy xấu hổ. Điều đó...”

Harry vẫn kiên trì, bây giờ nó đã ở đây thì phải quyết tâm nói ra những điều nó đã nghĩ: “Và... ba cứ liếc mắt qua đám con gái ở bên hồ, hy vọng họ để ý tới ba!”

Chú Sirius nhún vai: “Ôi, hể lúc nào có chị Lily thì anh ấy lại tự biến mình thành một thằng ngốc! Hể khi nào em

p himself showing off whenever he near her."

How come she married him?" Harry red miserably. "She hated him!"

Nah, she didn't," said Sirius.

She started going out with him in tenth year," said Lupin.

Once James had deflated his head it," said Sirius.

And stopped hexing people just for fun of it," said Lupin.

Even Snape?" said Harry.

Well," said Lupin slowly, "Snape s a special case. I mean, he never t an opportunity to curse James, so I couldn't really expect James to e that lying down, could you?"

And my mum was okay with that?"

She didn't know too much about it, tell you the truth," said Sirius. "I an, James didn't take Snape on

ấy đến gần chị ấy là anh ấy không đừng khoe mẽ."

Harry khổ tâm hỏi: "Làm sao mà cưới được má? Má ghét ba mà!"

Chú Sirius nói: "Không, chị Lily ó có ghét anh James!"

Thầy Lupin nói: "Chị Lily bắt đầu hẹn với anh James từ năm thứ bảy."

Chú Sirius nói: "Sau khi anh Jam bớt kiêu căng một chút."

Thầy Lupin nói: "Và không còn ì bùa người khác chỉ để làm trò nữa."

Harry hỏi: "Kể cả thầy Snape?"

Thầy Lupin thông thả nói: "Chà, th Snape là một trường hợp đặc biệt. thầy nói là thầy Snape không bao từ bỏ một cơ hội nào để trù rủa a James, cho nên con sẽ không mong gì ba con bỏ qua chuyện được, đúng không?"

"Vậy má con cũng chấp nhận n vậy?"

Chú Sirius nói: "Nói thật với con, con không biết nhiều lắm về m chuyện đó. Chú muốn nói là, a James không choảng nhau với Sna

es with her and jinx him in front of ; did he?"

Sirius frowned at Harry, who was still king unconvinced.

Look," he said, "your father was the st friend I ever had, and he was a od person. A lot of people are idiots he age of fifteen. He grew out of it."

Yeah, okay," said Harry heavily. "I t never thought I'd feel sorry for ape."

Now you mention it," said Lupin, a it crease between his eyebrows, w did Snape react when he found i'd seen all this?"

He told me he'd never teach me clumency again," said Harry iffereently, "like that's a big disappoint

He WHAT?" shouted Sirius, causing rry to jump and inhale a mouthful of es.

Are you serious, Harry?" said Lupin

khi hẹn hò với chị Lily, và anh ấy cũ không trù ếm Snape ở ngay trước r chị ấy."

Trông Harry vẫn không có vẻ đư thuyết phục cho lắm. Chú Sirius nhó mặt mà nhìn Harry.

"Thực ra, ba của con là người k tốt nhất mà chú từng có trong đời, ba của con là một người tốt. Rất nh người khi mười lăm tuổi vẫn là nhữ thằng ngốc. Anh James thì trước thành chín chắn ra."

Harry khó khăn nói: "Dạ, thôi đư Con chỉ không ngờ là con thấy nghiệp thầy Snape quá."

Thầy Lupin nói, giữa hai mắt c thầy xuất hiện một nếp nhăn. "Nh con nhắc tới, vậy chứ thầy Sna phản ứng ra sao khi biết con đã x hết chuyện này?"

Harry đáp tỉnh bơ: "Thầy nói không bao giờ dạy cho con Bế quan thuật nữa, làm như chuyện đó là r thất vọng lớn..."

Chú Sirius quát to khiến cho H giật bắn người và sặc một bụm t "HẮN CÁI GÌ?"

Thầy Lupin hỏi nhanh: "Con

ckly. "He's stopped giving you sons?"

Yeah," said Harry, surprised at what considered a great overreaction. "If it's okay, I don't care, it's a bit of a relief to tell you the —"

I'm coming up there to have a word with Snape!" said Sirius forcefully and actually made to stand up, but Sirius wrenched him back down again.

If anyone's going to tell Snape it will be me!" he said firmly. "But Harry, first of all, you're to go back to Snape and tell him that on no account is he to stop giving you lessons — when Remus hears —"

I can't tell him that, he'd kill me!" said Harry, outraged. "You didn't see Sirius when we got out of the Pensieve

Harry, there is nothing so important as you learning Occlumency!" said Sirius sternly. "Do you understand me? Anything else?"

nghiêm túc không đó, Harry? Thế Snape không dạy con nữa à?"

"Dạ." Harry đáp, ngạc nhiên vì nó coi như phản ứng quá đáng. "Nhưng mà chẳng sao cả, con cần, nói thiệt tình thì con còn thấy rảnh nhõm nữa là..."

Chú Sirius hùng hổ nói: "Tôi sẽ đi đó để nói chuyện với Snape!" Sirius thực sự đã định đứng lên, nhưng thì Lupin kịp kéo chú ngồi trở xuống.

Thầy cương quyết nói: "Nếu ai người phải đến nói chuyện với Snape thì người đó sẽ là tôi! Nhưng Harry trước hết, con hãy trở về gặp thì Snape và nói với thầy ấy là không sao vì bất cứ lý do gì mà thầy không dạy con nữa... một khi cụ Dumbledore nghe được..."

Harry giận dỗi nói: "Con không thể nói với ông ấy như vậy, ông ấy sẽ giết con mất! Hai chú không nhìn thấy gì đâu ấy lúc ông lôi con ra khỏi cái Chamber of Secrets..."

Thầy Lupin nghiêm khắc nói: "Harry à, không có gì quan trọng đối với con hơn là học tập Bế quan Bí thuật. Con có hiểu thầy không? Quan trọng hơn tất cả."

Okay, okay," said Harry, thoroughly composed, not to mention annoyed. . . . I'll try and say something to But it won't be . . ."

He fell silent. He could hear distant footsteps.

Is that Kreacher coming downstairs?"

No," said Sirius, glancing behind him. "It must be somebody your end . . ."

Harry's heart skipped several beats.

"I'd better go!" he said hastily and he led his head backward out of the muffled Place's fire. For a moment his head seemed to be revolving on his shoulders, and then he found himself peering in front of Umbridge's fire with his head firmly back on, watching the emerald flames flicker and die.

Quickly, quickly!" he heard a feeble voice mutter right outside the door. "Ah, she's left it open . . ."

Harry dived for the Invisibility Cloak he had just managed to pull it back

Harry hết sức khổ sở, chứ đừng là khó chịu. "Thôi được, dạ được. Chắc sẽ... con sẽ thử nói gì đó với thì Snape... nhưng mà sẽ không..."

Nó chợt im lặng. Rồi nó nghe tiếng chân vọng lại từ xa xa.

"Có phải lão Kreacher ở trên không?"

"Không." Chú Sirius nói, liếc mắt nhìn ra sau lưng. "Ắt phải là ai đó anh..."

Trái tim Harry nín đập mấy cái.

"Con phải đi thôi!" Nó rút cái đầu khỏi lò sưởi của ngôi nhà trên Quế trường Grimmauld. Cái đầu nó dướ như quay mòng mòng trên vai nó một hồi, và rồi nó nhận thấy mình đã quì gối phía trước lò sưởi của Umbridge với cái đầu đã vững vàng trên cần cổ, đang đăm đăm nhìn ngọn lửa màu ngọc bích cháy bập bùng tàn lụi.

"Nhanh lên! Nhanh lên!" Nó nghe tiếng khào khào rừ rừ bên ngoài cửa của căn phòng. "A, cô ấy để cửa mở..."

Harry chuôi ngay xuống dưới tấm khăn Tàng hình, và chỉ vừa kịp

or himself when Filch burst into the
ce. He looked absolutely delighted
out something and was talking to
self feverishly as he crossed the
m, pulled open a drawer in
Umbridge's desk, and began rifling
ough the papers inside it.

Approval for Whipping . . . Approval
Whipping . . . I can do it at last. . . .
They've had it coming to them for
years . . ."

He pulled out a piece of parchment,
read it, then shuffled rapidly back out
the door, clutching it to his chest.

Harry leapt to his feet and, making
sure that he had his bag and the
Invisibility Cloak was completely
covering him, he wrenched open the
door and hurried out of the office after
Filch, who was hobbling along faster
than Harry had ever seen him go.

Once landing down from Umbridge's
office and Harry thought it was safe to
become visible again; he pulled off the
cloak, shoved it in his bag and hurried
downward. There was a great deal of
rustling and movement coming from
the entrance hall. He ran down the
ble staircase and found what

tám áo phủ kín người thì thầy Filch
vào văn phòng. Trông thầy rõ ràng
khoái trá về một chuyện gì đó và đã
tự đấu láo với chính mình một cách
nổi khi đi ngang qua căn phòng, k
một ngăn tủ trong cái bàn giấy của
Umbridge ra, và bắt đầu lục lọi
giấy tờ ở bên trong.

"Chấp thuận roi vọt... Chấp thu
cho dùng roi vọt... Cuối cùng m
cũng sẽ được xài roi... Chúng đã
được hưởng từ lâu rồi..."

Thầy rút ra một tấm giấy da, hôn
rồi ghi chặt nó áp vào ngực, nhẹ
nhẹn tháo lui ra cửa.

Harry đứng bật dậy và kiểm tra
chắc chắn là nó đã đeo cặp, và tấm
khoác Tàng hình đã hoàn toàn phủ
người, rồi nó vịn cánh cửa, vội vã
lách ra khỏi văn phòng, nổi gót th
Filch; nó chưa từng thấy thầy Filch
tĩnh mà đi nhanh đến như vậy.

Xuống hết một tầng cầu thang k
văn phòng mục Umbridge, Harry nghĩ
đã an toàn để hiện trở lại nguyên h
Nó kéo tấm áo khoác Tàng hình, n
nhét vào cặp, xong vội vàng đi tiếp.
gian tiền sảnh vọng lại rất nhiều tiế
quát thét, tiếng đi lại nhón nháo. H
chạy xuống cầu thang đá hoa cực

ked like most of the school
sembled there.

It was just like the night when
lawney had been sacked. Students
re standing all around the walls in a
at ring (some of them, Harry
iced, covered in a substance that
ked very like Stinksap); teachers
l ghosts were also in the crowd.
minent among the onlookers were
mbers of the Inquisitorial Squad,
o were all looking exceptionally
ased with themselves, and Peeves,
o was bobbing overhead, gazed
vn upon Fred and George, who
od in the middle of the floor with the
nistakable look of two people who
l just been cornered.

So!" said Umbridge triumphantly,
om Harry realized was standing just
ew stairs in front of him, once more
king down upon her prey.

So . . . you think it amusing to turn a
ool corridor into a swamp, do you?"

Pretty amusing, yeah," said Fred,
king back up at her without the

và thấy một cảnh tượng như thể r
cuộc tập hợp cả trường ở đó.

Giống y như cái đêm mà giáo
Trelawney bị đuổi vậy. Học sinh đú
bu dày nghịt chung quanh, dọc th
những bức tường (Harry để ý thấy r
số đũa bị lấm lem một thứ gì đó
giống Nhựa-thúi); các giáo sư và m
con ma cũng đứng trong đám đò
Nổi bật trong đám người đứng xem
những thành viên của Tổ Thẩm Tra,
cả những thành viên này đều tỏ ra c
kỳ hài lòng với chính mình, và con
Peeves đang nhấp nhồm trên cao, r
chằm chằm xuống Fred và George,
anh em sinh đôi này đang đứng n
trung tâm gian tiền sảnh với cái bộ
không thể nhầm lẫn được là vừa r
bị truy đuổi tới đường cùng.

Giọng giáo sư Umbridge nói r
cách thắng lợi vẻ vang: "Vậy ơ
Harry nhận thấy hóa ra mụ đang đú
ngay trước mặt nó, chỉ cách mấy k
thang và đang một lần nữa ngó xuố
con mồi của mụ:

Vậy đó... các trò cho là việc b
một hành lang của trường thành r
cái ao tù là vui lắm hả?

Fred giương mắt nhìn lại
Umbridge mà chẳng có chút xiu gì

stest sign of fear.

Filch elbowed his way closer to Umbridge, almost crying with happiness.

"I've got the form, Headmistress," he said hoarsely, waving the piece of parchment Harry had just seen him take from her desk. "I've got the form I've got the whips waiting. . . . Oh, let me do it now . . ."

"Very good, Argus," she said. "You boys," she went on, gazing down at Fred and George, "are about to learn what happens to wrongdoers in my school."

"You know what?" said Fred. "I don't think we are."

Fred turned to his twin.

"George," said Fred, "I think we've grown up on full-time education."

"Yeah, I've been feeling that way about myself," said George lightly.

"Time to test our talents in the real world, d'you reckon?" asked Fred.

là sợ hãi. "Vâng, cũng gọi là vui tí."

Thầy Filch huých đẩy giành lối đi đến gần mụ Umbridge, suýt chút nữa là phát khóc lên vì vui sướng.

Thầy vung vẩy tấm giấy da mà Harry vừa thấy thầy lấy ra từ bàn giấy của mụ Umbridge, nói khào khào: "Thưa bà hiệu trưởng, tôi đã có tờ đơn này đây ạ. Tôi đã có tờ đơn mẫu và tôi có mấy cây roi chờ sẵn... Ôi xin bà để cho tôi làm ngay bây giờ..."

Mụ Umbridge nói: "Tốt lắm, Argus." Mụ tiếp tục ngó chằm chằm xuống Fred và George: "Hai trò này chắc được biết điều gì xảy ra cho những kẻ làm xằng bậy trong trường của ta."

Fred nói: "Cô biết gì không? Tôi không nghĩ là tụi này muốn biết đâu."

Anh chàng quay sang người song sinh của mình.

Fred nói: "George, anh nghĩ là mình đã vượt qua thời kỳ mài đũa trên ghế nhà trường rồi chứ hả?"

George đáp nhẹ nhàng: "Ừ, hôm rày em cũng nghĩ như vậy."

Fred hỏi: "Vậy em có cho là đã lúc tụi mình thử thách tài năng của mình trong thế giới thực được chưa?"

Definitely," said George.

And before Umbridge could say a word, they raised their wands and said together, "*Accio Brooms!*"

Harry heard a loud crash somewhere in the distance. Looking to the left he ducked just in time — Fred and George's broomsticks, one still holding the heavy chain and iron peg which Umbridge had fastened to the wall, were hurtling along the corridor toward their owners. They veered left, streaked down the stairs, and stopped sharply in front of the stairs, the chain clattering loudly on the polished stone floor.

"We won't be seeing you," Fred told Professor Umbridge, swinging his leg over his broomstick.

"Yeah, don't bother to keep in touch," said George, mounting his own.

Fred looked around at the assembled students, and at the silent, watchful crowd.

George đáp: "Dứt khoát rồi!"

Và trước khi mục Umbridge có thể thốt ra được một lời, hai anh em cùng giơ cao cây đũa phép lên mà "*Triệu hồi chổi bay!*"

Harry nghe một tiếng loảng xoảng đâu đó xa xa. Ngó qua bên trái, nó thì chộp xuống để né tránh — hai chổi bay của Fred và George, với dây xích vẫn còn kéo theo lếch thếch lên thòng nào là cọc sắt và xiềng xích nặng nề mà cụ Umbridge đã dùng để cùm chặt chúng vào tường, đã luống cuống bay dọc hành lang, đập bên này tông bên kia, hướng về phía chủ nhân của chúng. Chúng quẹo tạt lên xuống cầu thang, và ngừng ngay chốc trước mặt hai anh em sinh viên xích sắt kêu loảng xoảng chát chúa vuốt ve sàn nhà bằng đá.

Fred vắt chân qua cây chổi của mình, nói với giáo sư Umbridge: "Chúng tôi này không hẹn gặp lại cô đâu."

George cũng trèo lên cây chổi của anh chàng, nói: "Ừ, đừng mất công liên lạc!"

Fred nhìn quanh đám đông học sinh tập trung trong tiền sảnh, đang im lặng chăm chú theo dõi.

If anyone fancies buying a Portable amp, as demonstrated upstairs, ne to number ninety-three, Diagon ay — Weasleys' Wizard Wheezes," said in a loud voice. "Our new mises!"

Special discounts to Hogwarts dents who swear they're going to our products to get rid of this old ," added George, pointing at fessor Umbridge.

STOP THEM!" shrieked Umbridge, it was too late. As the Inquisitorial ad closed in, Fred and George ed off from the floor, shooting en feet into the air, the iron peg nging dangerously below. Fred ked across the hall at the poltergeist bing on his level above the crowd.

Give her hell from us, Peeves."

and Peeves, whom Harry had never n take an order from a student ore, swept his belled hat from his ad and sprang to a salute as Fred l George wheeled about to ultuous applause from the students

Anh chàng nói oang oang: "Nếu ai khoái mua một cái Vững Lầy Xà Tay, vừa được thao diễn ở trên lầu, đến số chín mươi ba. Hẻm Xéo – Ti Chơi Xỏ của Weasley. Đó là trụ sở r của chúng tôi!"

"Có giảm giá đặc biệt dành cho h sinh trường Hogwarts; những trò r thề sẽ dùng sản phẩm của chúng để tổng khứ mục dơi già này George tiếp lời Fred, tay chỉ vô giáo Umbridge.

"CHẶN CHÚNG LẠI!" Mục Umbric hét lên. Nhưng đã quá muộn. Khi Thảm Tra siết vòng vây lại, Fred George đã vọt khỏi mặt sàn, phóng không trung gần năm thước, cái c sắt đứng đưa một cách nguy hiểm p dưới cây chổi. Fred nhìn qua gian t sảnh thấy con yêu tinh đang thập r trên đầu đám đông ngang tầm với e chàng.

"Peeves, gửi lời chửi của tụi này c mục ta."

Và Peeves, con yêu mà Harry biế từ trước tới giờ chưa bao giờ c nhận lời nhắn của một học sinh r hết, vậy mà bây giờ đang giở cái r bầu ra khỏi đầu và quăng lên cao chào, khi Fred và George xoay m

ow and sped out of the open front
ors into the glorious sunset.

khắp bốn phương tám hướng đáp
tiếng vỗ tay rần rần của đám học s
bên dưới, rồi tăng tốc độ lướt ra ng
cánh cửa cái mở rộng, bay về p
hoàng hôn lộng lẫy.

— CHƯƠNG 30 —

GRAWP GRAWP

The story of Fred and George's flight to freedom was retold so often over the next few days that Harry would tell it would soon become the stuff of Hogwarts legend. Within a week, even those who had been eyewitnesses were half-convinced that they had seen the twins dive-bomb Umbridge on their brooms, pelting her with Dungbombs before zooming out of the doors.

In the immediate aftermath of their capture there was a great wave of

Một câu chuyện về chuyến bay trốn với tự do của Fred và George được kể đi kể lại nhiều lần đến nỗi vài ba ngày sau Harry có thể nói chuyện đó sẽ trở thành chất liệu cho huyền thoại Hogwarts. Trong vòng có một tuần lễ, ngay cả những người đã là nhân chứng cũng thành ra giống như tin chắc rằng họ đã thấy hai anh em sinh đôi bỏ nhào xuống từ cây cầu bay mà ném bom mụ Umbridge, trút bụi bom phân lên mụ ta trước khi bay vào ra khỏi cửa.

Ngay tức thì, sau khi Fred và George bay đi, đã dậy lên một

about copying them, so that Harry frequently heard students saying things like, “Honestly, some days I just feel like jumping on my broom and leaving school for good,” or else, “One more lesson like that and I might just do a Weasley .

Fred and George had made sure that nobody was likely to forget them any time soon. For one thing, they had not given any instructions on how to remove the tape that now filled the corridor on the fifth floor of the east wing. Filch and Filch had been observed trying different means of removing it but without success.

Eventually the area was roped off and Filch, gnashing his teeth furiously, was given the task of punting students across it to their classrooms. Harry was certain that teachers like McGonagall or Flitwick could have removed the tape in an instant, but just as in the case of Fred and George’s Wildfire Firecrackers, they seemed to prefer to watch Umbridge struggle.

sống lớn bàn tán về chuyện nhái thì hai anh em ấy, đến nỗi Harry thường xuyên nghe học sinh nói những chuyện như: “Thiệt tình, có những ngày mình cảm thấy chỉ muốn nhảy cây chổi mà bay khỏi chỗ này”, hay “Thêm một buổi học như vậy nữa có lẽ mình sẽ làm một Weasley...”

Fred và George đã khiến cho chắc chắn là không ai có thể quên họ được hai anh chàng. Vì lẽ thứ nhất, anh chàng đã không để lại lời hướng dẫn làm sao để dọn dẹp cái vũng bây giờ đang làm ngập ngụa cả hành lang trên tầng lầu thứ năm của trường nhà phía đông. Mọi người đều chú ý kiến mụ Umbridge và thầy Filch đã gắng bằng nhiều cách khác nhau để dọn dẹp nó đi nhưng chẳng thể công chút xíu nào.

Kết cục khu vực đó được chằng chịt hàng rào lại và thầy Filch, nghiến răng một cách giận dữ, bị giao cho nhiệm vụ cáng lũ học sinh ngang qua chỗ để đến lớp học của chúng. Harry chắc chắn là các giáo sư như McGonagall hay Flitwick dư sức dọn dẹp mớ rắc rối này trong nháy mắt, nhưng cứ giống như trong vụ Nổ Đùng Vèo Cháy Kịch Liệt của Fred và George tru

Then there were the two large
com-shaped holes in Umbridge's
ce door, through which Fred and
orge's Cleansweeps had smashed
rejoin their masters. Filch fitted a
v door and removed Harry's Firebolt
the dungeons where, it was
ored, Umbridge had set an armed
urity troll to guard it. However, her
bles were far from over.

nspired by Fred and George's
mple, a great number of students
re now vying for the newly vacant
sitions of Troublemakers-in-Chief. In
te of the new door, somebody
naged to slip a hairy-snouted niffler
o Umbridge's office, which promptly
e the place apart in its search for
ny objects, leapt on Umbridge on
reentrance, and tried to gnaw the
gs off her stubby fingers.

ungbombs and Stinkpellets were
pped so frequently in the corridors
t it became the new fashion for

đây, các giáo sư dường như khoái
mụ Umbridge tự chiến đấu hơn.

Đã vậy còn hai cái lỗ hình cây c
bay trên cửa văn phòng của
Umbridge, đó là lỗ mà hai cây c
Quét Sạch của Fred và George c
thùng để xông ra với chủ nhân c
chúng. Thầy Filch đã thay cánh c
mới và dời cây Tia Chớp của Ha
xuống tầng hầm, nơi mà theo lời th
hạ đồn đại thì mụ Umbridge đã p
xuống đó một con quỷ khổng lồ bảo
có vũ trang để canh gác. Cho dù v
mụ còn lâu mới hết bị điên đầu.

Được tấm gương của Fred
George gợi hứng, một số lớn học s
giờ đây đang đua tranh chiếm lấy v
Tổng-Quậy vừa bị bỏ trống. Bất ch
cánh cửa mới toanh, kẻ nào đó
xoay sở cách nào đó để thả vào v
phòng mụ Umbridge một con chó s
rậm lông đeo rọ mõm, con này n
lập tức làm tan hoang căn phòng
tìm kiếm những món đồ lấp lánh, n
bỏ vào mụ Umbridge khi mụ trở về v
phòng, và thử nhá mấy cái nhĩn c
trên mấy ngón tay ú na ú nần của m

Bom Phân và Đạn Thúi được
trong hành lang thường xuyên đến
giờ một thời trang mới của học sinh

dents to perform Bubble-Head charms on themselves before leaving sons, which ensured them a supply of fresh clean air, even though it gave them all the peculiar appearance of floating upside-down goldfish bowls on their heads.

Filch prowled the corridors with a whip ready in his hands, desperate to catch miscreants, but the problem was that there were now so many of them that he did not know which way to turn. The Inquisitorial Squad were attempting to help him, but all things kept happening to its members.

Warrington of the Slytherin Quidditch team reported to the hospital wing with an horrible skin complaint that made him look as though he had been coated in ash flakes. Pansy Parkinson, to Hermione's delight, missed all her lessons the following day, as she had lost her antlers.

Meanwhile it became clear just how many Skiving Snackboxes Fred and George had managed to sell before leaving Hogwarts. Umbridge only had

tự ếm Bùa Đầu Bong Bóng cho chính mình trước khi đến lớp học, để đảm bảo có được nguồn không khí trong lành, cho dù làm như vậy khiến cho họ có một ngoại hình đặc biệt, như đội ngược một cái chậu cá cảnh bề phơ lơ trên đầu.

Thầy Filch rình mò trong các hành lang với một cây roi quất ngựa lăm lăm trong tay, thềm muốn khùng khiếp được những tên phá phách tí ti nhưng khổ nỗi là có quá nhiều những tên phá phách tí tiện đến nỗi họ không biết phải đuổi theo hướng nào. Tổ Thẩm Tra cố gắng giúp sức cho thầy Filch, nhưng thành viên của họ cứ luôn bị những tai biến kỳ cục.

Warrington của đội Quidditch Slytherin đến bệnh thất để khám chữa một chứng bệnh về da thiệt khùng khiếp đã khiến cho mặt mũi anh chàng trông như được phủ bằng một lớp bột ngô nướng. Pansy Parkinson phải vắng tất cả những buổi học trong ngày hôm sau vì cô nàng bị mọc sừng, khiến cho Hermione nghe mà sượng.

Đồng thời mới vỡ lẽ ra cái chuyện hai anh em Fred và George đã bán được bao nhiêu Snack L. Biếng trước khi đi khỏi trường.

enter her classroom for the students assembled there to faint, vomit, develop dangerous fevers, or else spit out blood from both nostrils.

Shrieking with rage and frustration, she attempted to trace the mysterious symptoms to their source, but the students told her stubbornly they were suffering “Umbridge-itis.” After putting her successive classes in detention for failing to discover their secret she was forced to give up and allow the screaming, swooning, sweating, and fainting students to leave her classes unharmed.

But not even the users of the blackboxes could compete with that master of chaos, Peeves, who seemed to have taken Fred’s parting words to heart. Cackling madly, he sped through the school, upending desks, bursting out of blackboards, and toppling statues and vases.

Twice he shut Mrs. Norris inside her cage of armor, from which she was

Umbridge chỉ cần đi vào phòng học của mình là thấy cả đám học sinh tụ tập ở đó, đứa thì đang sốt cấp tính, sức nguy hiểm, hoặc đang bị học mửa từ cả hai lỗ mũi.

Rít lên giận dữ và ngao ngán, mục đích của cô là truy tìm nguyên nhân của những triệu chứng bệnh tật bí hiểm ấy, nhưng lũ học trò cứ bướng bỉnh nói với mục đích chúng đang bị nhiễm chứng “Umbridge-sụt-sịt”. Sau khi cấm túc liên tục bốn lớp học mà vẫn không phát hiện ra được bí mật của chúng, Umbridge buộc lòng phải chịu thua cho phép lũ học sinh chảy máu cam, ngất xỉu, toát mồ hôi, và nôn mửa được rời khỏi lớp học từng đàn từ đám.

Nhưng thậm chí đến cả bọn học trò của Snack cũng không thể nào đua nổi với bậc thầy của hỗn loạn Peeves, con yêu này dường như tận hưởng tận đáy lòng những lời chia sẻ của Fred. Nó bay vun vút khắp trường cười hình hích như điên, lật bàn ghế ngã chổng gọng, nhào ra khỏi bể bơi, xô đổ những bức tượng và bệ thờ.

Đã hai phen con yêu Peeves nấp được con mèo Bà Norris vào trong n

cued, yowling loudly, by the furious taker.

He smashed lanterns and snuffed candles, juggled burning torches over the heads of screaming students, used neatly stacked piles of parchment to topple into fires or out of windows, flooded the second floor when he pulled off all the taps in the classrooms, dropped a bag of antulas in the middle of the Great Hall during breakfast and, whenever he needed a break, spent hours at a time sitting along after Umbridge and blowing loud raspberries every time she spoke.

None of the staff but Filch seemed to be stirring themselves to help her. A week after Fred and George's departure Harry witnessed Professor McGonagall walking right past Peeves, who was determinedly loosening a crystal chandelier, and would have sworn he heard her tell the poltergeist out of the corner of her mouth, "It unscrews the other way."

bộ áo giáp chiến binh, khiến cho Noris ngao ngao ồm tỏi khi Bà đư thầy giám thị điên tiết cứu ra.

Con yêu Peeves còn đập bể lồng đèn và thổi tắt phụt các ngọn nến, dùng mấy cây đuốc mà chơi trò tung hứng bên trên đầu lũ học trò hoảng kinh gào thét, xong lại còn hất tung những xấp giấy da đã được xếp ngăn vào lò sưởi hay ra khỏi cửa. Chưa hết, nó còn làm cả tầng lầu ngập lụt bằng cách xả hết tất cả vòi nước trong buồng tắm, liệng r bao nhện nhện đen bự kéch xù giữa Đại sảnh đường trong buổi đi tâm, và khi nào muốn xả hơi Peeves cứ tà tà trôi lơ lửng theo sụ mụ Umbridge suốt mấy tiếng đồng rồi mỗi khi mụ cất tiếng nói thì nó môi búng lưởi thiệt to.

Ngoại trừ thầy Filch, còn không trong giáo ban có vẻ muốn động động chân làm cái chuyện giúp đỡ Umbridge. Thực ra, một tuần sau Fred và George ra đi, Harry chú kiến tận mắt cảnh giáo sư McGonagall đi ngang qua đúng lúc con yêu Peeves đang cương quyết tháo lỏng chùm đèn treo bằng pha lê, và Harry dám thề nó nghe giáo sư nói nhỏ với con yêu "Xoay ngược chiều lại".

o cap matters, Montague had still recovered from his sojourn in the at. He remained confused and orientated and his parents were to observed one Tuesday morning ding up the front drive, looking remely angry.

Should we say something?" said rmione in a worried voice, pressing cheek against the Charms window that she could see Mr. and Mrs. ntague marching inside. "About at happened to him? In case it helps dam Pomfrey cure him?"

'Course not, he'll recover," said Ron iffereently.

Anyway, more trouble for Umbridge, t it?" said Harry in a satisfied voice.

le and Ron both tapped the teacups y were supposed to be charming n their wands. Harry's spouted four y short legs that would not reach desk and wriggled pointlessly in lair. Ron's grew four very thin ndly legs that hoisted the cup off the sk with great difficulty, trembled for a / seconds, then folded, causing the) to crack into two.

Để cho vấn đề thêm trầm trọng Montague vẫn chưa bình phục sau tá túc trong cầu tiêu. Nó vẫn còn ú ngó ngẩn, và một buổi sáng thứ người ta thấy ba má của Montague bước trên lối đi trước lâu đài, dáng cực kỳ tức giận.

Hermione áp má vào tấm kính c sổ phòng học Bùa chú để có thể qu sát ông bà Montague hùng hổ bu vào trường. Cô nàng lo lắng hỏi: " mình có nên nói gì không? Về chuy đã xảy ra cho nó ấy? Nếu như việc có thể giúp bà Pomfrey chữa lành c nó?"

Ron dừng dừng đáp: "Dĩ nhiên khỏi cần. Nó sẽ khỏe thôi."

Harry thì nói với giọng thỏa m. "Dù gì thì gì, cũng chỉ gây thêm rắc cho mụ Umbridge, đúng không?"

Cả Harry và Ron đều cầm cây phép gõ lên cái tách trà mà tụi nó bốn phận biến hóa bằng thần c Harry làm cho tách trà thò ra được k cái chân ngắn ngắn không chạm đu xuống mặt bàn nên cứ ngọ nguậy tích sự trong không trung. Ron khiến cho mọc được bốn cái cắ khẳng khiu ồm nhách, nhưng dù s cũng nhấc được cái tách lên khỏi r

Reparo!" said Hermione quickly, mending Ron's cup with a wave of her wand. "That's all very well, but what if Montague's permanently injured?"

"Who cares?" said Ron irritably, as the teacup stood drunkenly on its side, trembling violently at the knees. "Montague shouldn't have tried to take those points from Gryffindor, should he? If you want to worry about anyone, Hermione, worry about me!"

"You?" she said, catching her teacup as it scampered happily away across the desk on four sturdy little willow-termed legs and replacing it in front of her. "Why should I be worried about you?"

"When Mum's next letter finally gets through Umbridge's screening process," said Ron bitterly, now holding the teacup up while its frail legs tried vainly to support its weight, "I'm going

bàn một cách cực kỳ khó khăn, khiến cho cái tách đứng run run được một lát rồi ngã khụy, nứt làm đôi.

"*Úm ba la lành lại!*" Hermione nhấc chiếc hồ biến, vá lành cái tách của Fred bằng một cái phẩy nhẹ cây đũa phép. "Được thôi. Nhưng nếu Montague tàn tật vĩnh viễn thì sao?"

Ron phát cáu lên: "Thì kệ nó." Trước lúc đó cái tách của nó lại gượng đứng lên lão đảo như say, hai đầu gối nó run rẩy bầy. Ron tức giận nói: "Lẽ ra thì Montague đừng tìm cách trừ hết đi của nhà Gryffindor, không đúng sao? Còn nếu bò muốn lo lắng cho ai đó thì Hermione à, hãy lo lắng cho mình chứ!"

"Cho bò hả?" Hermione vừa nói vừa chụp cái tách trà của cô nàng đang đứng trên bốn cái chân nhỏ xíu mà cứ run rẩy, lại có hình vẽ trang trí màu xanh lơ. Cô nàng đặt lại cái tách ngay trước mặt mình. "Tại sao mình phải lo lắng cho bò chứ?"

Ron đưa tay vịn cái tách, trong mấy cố gắng tách khẩng khiu mong mà cố gắng một yếu ớt để chống đỡ trọng lượng của cái tách trà. Ron cay đắng nói: "Đến chừng lá thư sắp tới đây c

be in deep trouble. I wouldn't be prised if she's sent a Howler again."

But —"

"It'll be my fault Fred and George, you wait," said Ron darkly. "She'll say I should've stopped them leaving, I should've grabbed the ends of their wands and hung on or something. . . . Yeah, it'll be all my fault . . ."

"Well, if she *does* say that it'll be very fair, you couldn't have done anything! But I'm sure she won't, I mean, if it's really true they've got premises in Diagon Alley now, they must have been planning this for ages."

"Yeah, but that's another thing, how do they get premises?" said Ron, tapping his teacup so hard with his wand that its legs collapsed again and it lay flat on the table in front of him.

má qua được khâu kiểm duyệt của Umbridge, thì thế nào mình cũng bị rớt to. Mình sẽ không ngạc nhiên chút nào nếu má lại gửi cho mình một bức thư Sấm nữa."

"Nhưng..."

"Bờ cứ chờ coi, chuyện anh Fred và anh George bỏ học thế nào cũng là lỗi tại mình." Ron rầu rĩ nói: "Má sẽ là lẽ ra mình phải ngăn không cho anh ấy bỏ học, lẽ ra mình nên cứng đuôi chổi của họ mà giữ lại thì làm sao đó... Ủ, tất cả sẽ đều là lỗi tôi."

"Ôi, nếu bác ấy nói vậy thì sẽ sức bất công, bờ đâu có thể làm được gì? Mình chắc chắn bác ấy sẽ không làm vậy đâu, ý mình muốn nói là, thật sự đúng là giờ này hai anh ấy ở cửa hàng ở Hẻm Xéo, thì ắt hẳn là anh ấy đã theo đuổi kế hoạch này từ đời nào đời nào rồi..."

"Đành vậy, nhưng đó lại là chuyện khác, làm sao hai anh ấy được cửa hàng chứ?" Ron nói, trợn khi tay cầm đũa phép khẽ xúng xính tách mạnh đến nỗi mấy cái căng kẻ khiu lại một phen nữa sụm bà chèn nằm ngay trước mặt nó mà co giật nẩy động kinh.

It's a bit dodgy, isn't it? They'll need hundreds of Galleons to afford the rent on a place in Diagon Alley, she'll want to know what they've been up to, to get their hands on that sort of gold . . ."

Well, yes, that occurred to me too," said Hermione, allowing her teacup to spin in neat little circles around Harry's, whose stubby little legs were still unable to touch the desktop.

I've been wondering whether Mundungus has persuaded them to sell their stolen goods or something awful . . ."

He hasn't," said Harry curtly.

How do you know?" said Ron and Hermione together.

Because —" Harry hesitated, but the moment to confess finally seemed to have come. There was no good to be gained in keeping silent if it meant someone suspected that Fred and George were criminals. "Because they

"Có lắt léo mưu mô gì đó, đúng không? Hai anh phải cần cả đồng tiền vàng Galleon mới mượn được một căn phòng ở Hẻm Xéo, mà tất nhiên sẽ muốn biết lâu nay hai anh ấy làm gì để có được cái món tiền vàng đó..."

Hermione nói: "Ừ, phải, mình cứ thắc mắc như vậy." Cô nàng đã mặc cho cái tách của mình chạy chậm thành một vòng tròn nhỏ qua chân của Harry lúc đó vẫn còn quơ quơ một cái chân ngắn ngủn mà không làm sao chống xuống mặt bàn được.

"Mấy hôm nay mình cứ thắc mắc không biết liệu có phải lão Mundungus đã thuyết phục được hai anh ấy bán đi dùm mấy thứ đồ ăn cắp hay chuyê khủng khiếp nào đó..."

Harry sẵn giọng chen ngang: "Hai anh ấy không làm bậy đâu."

Ron và Hermione cùng hỏi một lúc: "Làm sao bồ biết?"

"Bởi vì..." Harry ngập ngừng, như dửng dưng như cuối cùng cũng đã tới tận tụy thú. Cứ giữ im lặng hoài thì chẳng được cái tích sự hay ho gì nếu sự im lặng đó khiến cho có người nào nghi ngờ Fred và George là tội phạm. "Bởi vì tiền vàng mà hai anh ấy

the gold from me. I gave them my wizard winnings last June.”

There was a shocked silence, then Hermione’s teacup jogged right over the edge of the desk and smashed on the floor.

Oh, Harry, you *didn’t!*” she said.

Yes, I did,” said Harry mutinously. “I don’t regret it either — I didn’t need the gold, and they’ll be great at a shop . . .”

But this is excellent!” said Ron, king thrilled. “It’s all your fault, Harry! Mum can’t blame me at all! Can I tell you?”

Yeah, I suppose you’d better,” said Harry dully. “Specially if she thinks you’re receiving stolen cauldrons or something . . .”

Hermione said nothing at all for the rest of the lesson, but Harry had a new suspicion that her self-restraint was bound to crack before long. Sure enough, once they had left the castle after the break and were standing around in

được là do mình. Hồi tháng sáu vừa rồi mình đã tặng cho hai anh ấy số tiền thưởng Tam Pháp Thuật của mình.”

Cả Ron và Hermione đều im lặng sững sốt, rồi cái tách trà của Hermione tung tung nảy ra khỏi mép bàn xuống sàn bể tan tành.

Cô nàng kêu lên: “Ồi, Harry, bỏ đi làm vậy chứ!”

Harry nói giọng nổi loạn: “Làm gì mình đã làm rồi. Và mình cũng không hề hối tiếc gì cả... Mình không cần tiền vàng đó, và hai anh ấy sẽ có cửa tiệm giỡn xôm ra trò...”

Ron có vẻ phần khích mãnh lắm. “Nhưng quả là tuyệt cú mèo! Harry, vậy là chuyện này toàn là lỗi của bố mẹ, má không thể nào trách mình được. Mình có thể nói cho má biết không?”

Harry chán ngán nói: “Ừ, mình thì bỏ cũng nên nói. Đặc biệt là nếu hai anh ấy tưởng hai anh ấy nhận tiêu thụ đồ trộm hay gì đó...”

Hermione chẳng nói gì nữa trước suốt phần còn lại của tiết học, nhưng Harry ngờ là sự tự kiềm chế của cô nhất định sẽ bùng nổ nhanh chóng. Anh ngờ vực đó được khẳng định ngay sau khi bọn chúng rời lâu đài để nghỉ giải

weak May sunshine, she fixed Harry with a beady eye and opened her mouth with a determined air.

Harry interrupted her before she had even started.

"It's no good nagging me, it's done," she said firmly. "Fred and George have the gold — spent a good bit of it, by the sounds of it — and I can't get it back from them and I don't want to. So save your breath, Hermione."

"I wasn't going to say anything about Fred and George!" she said in an irritated voice.

Ron snorted disbelievingly and Hermione threw him a very dirty look.

"No, I wasn't!" she said angrily. "As a matter of fact, I was going to ask Harry when he's going to go back to Snape to ask for Occlumency lessons again!"

Harry's heart sank. Once they had exhausted the subject of Fred and George's dramatic departure, which succinctly had taken many hours, Ron

và đứng dưới ánh mặt trời nhạt nhòa của tháng Năm, cô bé nhìn Harry chăm chăm bằng đôi mắt nhỏ và sắc quả quyết mở miệng.

Harry chặn ngang trước khi cô kịp mở miệng.

"Nói nữa cũng chẳng hay ho chuyện đã xong rồi. Anh Fred và George đã nhận số tiền vàng đó cũng đã tiêu hết một mớ rồi, trông vẻ như vậy, và mình không thể nào lại, mà mình cũng không muốn đòi. Thôi đừng mất công nói nữa Hermione à."

Hermione nói với một giọng bị xúc phạm: "Mình sẽ không nói bất cứ tí gì nào về hai anh Fred và George nữa!"

Ron khịt khịt mũi ra vẻ không thể được và Hermione ném cho nó một nhìn khinh miệt.

Cô nàng giận dữ nói: "Không, mình không nói gì cả. Thực ra thì mình đã hỏi Harry là chừng nào bồ sẽ quay gặp thầy Snape và xin được học tiếp Bế quan Bí thuật."

Trái tim của Harry chìm xuống. Mỗi khi tụi nó đã phát mệt với đề tài tán gẫu về cuộc ra đi vô cùng ấn tượng của Fred và George, (cũng phải công nh

l Hermione had wanted to hear
vs of Sirius. As Harry had not
fided in them the reason he had
nted to talk to Sirius in the first
ce, it had been hard to think of
igs to tell them.

le had ended up saying to them
hfully that Sirius wanted Harry to
ume Occlumency lessons. He had
en regretting this ever since;
rmione would not let the subject
p and kept reverting to it when
rry least expected it.

You can't tell me you've stopped
ring funny dreams," Hermione said
v, "because Ron told me last night
i were muttering in your sleep again
"

Harry threw Ron a furious look. Ron
l the grace to look ashamed of
self.

You were only muttering a bit," he
mbled apologetically. "Something
out 'just a bit farther.'"

đề tài này kéo dài nhiều tiếng đồng
thì Ron và Hermione lại bắt đầu m
nghe tin tức về chú Sirius. Bởi vì n
từ đầu Harry đã không tâm sự với
đưa kia về lý do thực sự khiến
muốn nói chuyện với chú Sirius, k
giờ nó thấy cũng khó kiếm ra chuy
gì để kể cho tụi nó nghe.

Cuối cùng Harry đành thành thật
với tụi nó là chú Sirius muốn nó t
tục học Bế quan Bí thuật. Từ lúc nó
cho tới giờ, nó không ngừng hỏi t
Hermione nhất định không chịu để c
câu chuyện chìm xuống, mà cứ trở
trở lại đề tài đó vào những lúc H
chẳng muốn nghĩ tới chuyện đó c
nào.

Bây giờ Hermione nói: "Bồ đừng
nói với mình là bồ không còn th
những giấc chiêm bao kỳ cục nữa n
bởi vì tối hôm qua Ron nói với mình
bồ lại mơ khi ngủ nữa..."

Harry ném cho Ron một cái n
giận dữ. Ron lại có cái vẻ rất
thương khi tỏ ra ngỡ ngàng ngùn
hồ.

Nó lúng búng nói giọng ăn năn
hận: "Bồ chỉ mơ một chút xíu thôi,
cái gì đó nghe như là 'ráng thêm c
xíu nữa'."

I dreamed I was watching you play Quidditch," Harry lied brutally. "I was trying to get you to stretch out a bit further to grab the Quaffle."

Ron's ears went red. Harry felt a kind of vindictive pleasure: He had not, of course, dreamed anything of the sort.

Last night he had once again made his journey along the Department of Mysteries corridor. He had passed through the circular room, then the room full of clicking and dancing light, until he found himself again inside that cavernous room full of shelves on which were ranged dusty glass spheres. . . .

He had hurried straight toward row number ninety-seven, turned left, and walked along it. . . . It had probably been in that he had spoken aloud. . . . *Just a bit farther* . . . for he could feel his conscious self struggling to wake . . . and before he had reached the end of the row, he had found himself lying in bed again, gazing up at the canopy of the four-poster.

Harry nói dối trắng trợn: "Mình nhớ mơ thấy đang xem bồ chơi Quidditch. Lúc đó mình đang cố gắng cố vũ ráng vói tới thêm chút nữa để chụp Quaffle."

Hai vành tai của Ron đỏ bừng. Harry cảm thấy một thứ khoái trá đứ đũa: dĩ nhiên nó không hề chi bao bị gì một chuyện như thế.

Đêm qua nó lại một lần nữa thể hiện cuộc du hành dọc theo hành lang của Sở Bảo Mật. Nó đã đi xuyên căn phòng tròn, rồi đến căn phòng có những ánh sáng lung linh nhảy múa cho đến khi nó lại một lần nữa nhìn thấy mình lọt vào một căn phòng nơi cái hang động đầy những dãy kệ, tất đó chất những trái cầu pha lê bặm...

Nó đã vội vàng đi thẳng đến hàng số chín mươi bảy, quẹo trái rồi cứ dọc theo hàng kệ... có thể đó chính lúc mà nó nói to... *Ráng thêm chút nữa*... bởi vì lúc đó nó có thể cảm thấy cái phần ý thức của mình đang cố tranh để tỉnh giấc... và trước khi chới tới được cuối hàng kệ, nó lại nhận thấy mình một lần nữa nằm dài trên giường, dăm dăm ngó lên cái nóc mà chẳng trên bốn cái cọc giường.

You are *trying* to block your mind, aren't you?" said Hermione, looking steadily at Harry. "You are keeping going with your Occlumency?"

"Of course I am," said Harry, trying to sound as though this question was insulting, but not quite meeting her eye. The truth was that he was so intensely curious about what was hidden in that room full of dusty orbs that he was quite keen for the dreams to continue.

The problem was that with just under a month to go until the exams and every free moment devoted to studying, his mind seemed saturated with information when he went to bed that he found it very difficult to get to sleep at all. When he did, his overwrought brain presented him most nights with stupid dreams about the exams.

He also suspected that part of his mind — the part that often spoke in Hermione's voice — now felt guilty on occasions it strayed down that corridor ending in the black door, and ought to wake him before he could reach journey's end.

Hermione vẫn chăm chú nhìn Harry. "Bồ vẫn đang cố gắng chặn tâm trí cậu lại chứ, đúng không? Bồ sẽ tiếp theo học Bế quan Bí thuật chứ?"

"Đương nhiên." Harry nói, cố gắng làm ra vẻ như câu hỏi đó có hơi phạm, nhưng nó vẫn lẩn tránh ánh mắt của Hermione. Sự thật là nó hết sức tò mò về cái được giấu trong căn phòng đầy những trái cầu pha lê bụi bặm đó đến nỗi nó khá hăm hở mơ tiếp tục chiêm bao đó.

Vấn đề là từ đây đến kỳ thi chỉ còn non một tháng nữa, và mỗi phút rảnh rỗi đều phải dành cho học tập, khi cho đầu óc Harry dường như bão hòa thông tin vào giờ đi ngủ, đến nỗi đâm ra trần trọc khó ngủ hết sức. Đến khi ngủ được thì bộ não đã làm vượt quá sức của nó chỉ tặng cho nó những giấc mơ hết sức ngớ ngẩn về những bài thi.

Nó cũng nghi ngờ là một phần não của nó — cái phần thường bằng giọng của Hermione — giờ cũng đã cảm thấy có lỗi trong những dịp nó đi lạc xuống hành lang tận cuối bằng cánh cửa sơn màu đen ấy, và tìm cách đánh thức Harry dậy trừ

You know,” said Ron, whose ears were still flaming red, “if Montague doesn’t recover before Slytherin play Hufflepuff, we might be in with a chance of winning the Cup.”

Yeah, I s’pose so,” said Harry, glad for a change of subject.

I mean, we’ve won one, lost one — Slytherin lose to Hufflepuff next Saturday —”

Yeah, that’s right,” said Harry, losing track of what he was agreeing to: Cho Chang had just walked across the courtyard, determinedly not looking at him.

The final match of the Quidditch season, Gryffindor versus Ravenclaw, was to take place on the last weekend of May. Although Slytherin had been soundly defeated by Hufflepuff in their last match, Gryffindor was not daring to hope for victory, due mainly (though of course nobody said it to him) to Ron’s dismal goalkeeping record. He,

when it came to the final match of the season.

Ron nói, hai vành tai của nó vẫn còn đỏ như bị phỏng: “Bồ biết không, nếu Montague không bình phục trước trận đấu Slytherin giao đấu với Hufflepuff, thì tụi mình có cơ may thắng được cúp Quidditch năm nay.”

Harry mừng là đề tài câu chuyện được đổi hướng, nói ngay: “Ừ, mình cũng cho là vậy.”

“Ý mình nói là tụi mình đã thắng một, thua một... nếu đội Slytherin thắng đội Hufflepuff vào thứ bảy tới...”

“Ừ, phải đó.” Harry nói mà lảng lờ không biết mình mới đồng tình cái gì. Cho Chang vừa mới đi ngang qua sân trường, nhất định không thèm nhìn mặt nó.

Trận đấu cuối cùng của mùa bóng Quidditch, giữa đội Gryffindor và Ravenclaw, sẽ diễn ra vào ngày cuối tuần cuối cùng của tháng năm. Mặc dù đội Gryffindor đã bị đội Hufflepuff đánh bại trong đường tơ kẽ tóc ở trận đấu cuối cùng của họ, đội Gryffindor cũng không dám nuôi nhiều hy vọng chiến thắng, chủ yếu là do thành tích giữ gôn không thể nói trước được của

never, seemed to have found a new optimism.

I mean, I can't get any worse, can he told Harry and Hermione grimly over breakfast on the morning of the match. "Nothing to lose now, is there?"

You know," said Hermione, as she and Harry walked down to the pitch a few minutes later in the midst of a very respectable crowd, "I think Ron might do better without Fred and George around. They never exactly gave him a lot of confidence . . ."

Luna Lovegood overtook them with a broom that appeared to be a live eagle and landed on top of her head.

Oh gosh, I forgot!" said Hermione, watching the eagle flapping its wings. Luna walked serenely past a group of Slytherins cackling and pointing. "Who will be playing, won't she?"

Ron (mặc dù dĩ nhiên không ai nói với nó điều đó). Tuy thế mặc lòng, Fred dường như đã tìm thấy được một niềm lạc quan mới.

Trong bữa điểm tâm vào sáng ngày diễn ra trận đấu, nó nói một cách thoải mái với Harry và Hermione. "Mình muốn nói là, mình đâu có thể nào tệ hơn được nữa, đúng không? Bây giờ thì đâu còn gì để mất nữa đâu?"

Một lát sau, khi Hermione và Harry đi xuống sân đấu giữa đám đông đang vô cùng háo hức sôi nổi, Hermione nói với Harry: "Bồ biết không, mình nghĩ là Ron chơi khá hơn khi không có Fred và George lẫn quần chung quanh. Họ anh ấy thực ra không hề tạo cho anh ấy chút xíu niềm tin nào hết."

Luna Lovegood bắt kịp hai đứa bạn và nói với một cái gì đó trông giống như một con ó thiết đang đậu trên đầu cô bé.

"Ồi trời, mình quên bém đi mất!" Hermione kêu lên lúc ngắm con ó bay đôi cánh nhịp nhàng, khi Luna lướt dung đi ngang qua một đám học sinh nhà Slytherin khúc khích cười nhạo cười chỉ trỏ. "Cho thi đấu trong trận này phải không?"

Harry, who had not forgotten this, only grunted.

They found seats in the second to most row of the stands. It was a bright, clear day. Ron could not wish for better, and Harry found himself hoping against hope that Ron would not give the Slytherins cause for more rousing choruses of "Weasley Is Our King."

Lee Jordan, who had been very spirited since Fred and George had died, was commentating as usual. As the teams zoomed out onto the pitches he named the players with something less than his usual gusto.

"... Bradley ... Davies ... Chang," he said, and Harry felt his stomach lurch, less of a back flip, more a simple lurch as Cho walked out onto the pitch, her shiny black hair rippling in the slight breeze. He was not sure what he wanted to happen anymore, except that he could not stand any more rows. Even the sight of her shouting animatedly to Roger Davies as they prepared to mount their brooms

Harry không hề quên chi tiết này, chỉ gật đầu trong miệng.

Hai đứa nó kiếm được chỗ ngồi tốt trên hàng cao nhất của khán đài. Hôm đó là một ngày trong sáng đẹp trời. Ron chẳng cầu mong được điều gì hơn thế nữa, và Harry nhận thấy mình đang hy vọng hão huyền là Ron không gây thêm cớ cho bọn Slytherin hát lên khúc đồng ca "Weasley Là Vua Của Chúng Ta".

Lee Jordan, tuy đã bị mất hứng sau vụ ra đi của Fred và George nhưng vẫn tiếp tục bình luận trận đấu như thường. Khi hai đội bay vút ra sân đấu, cậu điểm tên từng cầu thủ với một nhiệt tình kém hơn trước đây một chút.

Anh chàng rao: "... Bradley Davies... Chang." Và khi Cho bước sân đấu, mái tóc đen óng ả của cô nàng vờn bay trong gió, Harry cảm thấy bao tử của nó bắt đầu có vấn đề không đến nỗi như bị thui một đốt nhưng còn cào quá mức một cơn bụng. Nó không còn dám chắc chắn nó muốn điều xảy ra nữa, ngoại trừ điều là nó không thể chịu đựng thêm cảnh cô nàng đứng nói chuyện sôi nổi với Roger Davies khi cả

ised him only a slight twinge of lousy.

And they're off!" said Lee. "And vies takes the Quaffle immediately, venclaw Captain Davies with the affle, he dodges Johnson, he lges Bell, he dodges Spinnet as l. . . . He's going straight for goal! s going to shoot — and — and —" e swore very loudly. "And he's red."

Harry and Hermione groaned with rest of the Gryffindors. Predictably, ribly, the Slytherins on the other e of the stands began to sing:

chuẩn bị trèo lên chổi bay cũng kh cho Harry đau khổ vì ganh tị.

Lee nói: "Và họ đã bay lên! Davies ngay lập tức đã chiếm giữ trái Quaffle. Đội trưởng Davies của Ravenclaw đang có trái Quaffle, e lách qua Johnson, vượt qua Bell, c luôn cả Spinnet... Anh đang lao thẳng tới mục tiêu! Anh sắp sửa ném bant và... và..." Lee chửi thề một tiếng to. "Và anh đã làm bàn."

Harry và Hermione cùng tất những học sinh khác của r Gryffindor cùng rên lên thất vọng. C đám học sinh nhà Slytherin ở phía k kia khán đài thì, thiết hải hùng, bắt c hè nhau hát:

*asley cannot save a thing,
cannot block a single ring . . .*

*Weasley làm sao giữ được cái gì,
Nó không thể che được một cái vòng bóng rổ tí ti..*

Harry," said a hoarse voice in rry's ear. "Hermione . . ."

Harry looked around and saw grid's enormous bearded face :king between the seats; apparently

Bên tai Harry chợt vang lên r giọng nói khàn khàn: "Ha Hermione..."

Harry ngoái nhìn lại thì thấy cái r bự râu xồm xoàm của lão Hagrid r lên giữa hai dãy ghế; dường như

had squeezed his way all along the / behind, for the first and second / ers he had just passed had a ruffled, / tened look about them. For some / son, Hagrid was bent double as / ough anxious not to be seen, though / was still at least four feet taller than / rybody else.

Listen," he whispered, "can yeh / ne with me? Now? While ev'ryone's / chin' the match?"

Er . . . can't it wait, Hagrid?" asked / rry. "Till the match is over?"

No," said Hagrid. "No, Harry, it's / ta be now . . . while ev'ryone's / kin' the other way. . . . Please?"

Hagrid's nose was gently dripping / od. His eyes were both blackened. / rry had not seen him this close up / ce his return to the school; he / ked utterly woebegone.

'Course," said Harry at once, / urse we'll come . . ."

đã phải len lỏi chen lấn mở đường / qua hàng ghế sau lưng tụi nó, bởi / đám học sinh năm thứ nhất và thứ / mà lão mới đi ngang qua đang n / cho bác cháu nó một cái nhìn bực k / Vì một lý do nào đó, lão Hagrid bở / cúi gập đôi người lại như lo lắng bị r / thấy, mặc dù có gập đôi lại thì lão v / còn cao hơn tất cả những người k / ít nhất một thước hai.

Lão thì thầm: "Nghe đây, hai cháu / thể đi với bác không? Ngay bây gi / Trong khi mọi người còn đang coi t / đấu?"

Harry hỏi: "Ờ... bác Hagrid, bác c / đến khi xong trận đấu có đu / không?"

Lão Hagrid nói: "Không, khó / được, Harry à, ngay bây giờ r / được... trong lúc mọi người còn đ / ngó về hướng khác... Đi mà!"

Mũi của lão Hagrid chảy máu ri / Cả hai con mắt của lão đều bầm đ / Từ hồi lão trở về trường đến giờ, / đầu tiên Harry mới được nhìn tận r / lão sát như vậy; trông lão cực kỳ s / khổ.

Harry nói ngay: "Dĩ nhiên... dĩ nh / tụi cháu đi mà..."

le and Hermione edged back along their row of seats, causing much commotion among the students who had to stand up for them. The people in Hagrid's row were not complaining, merely attempting to make themselves as small as possible.

"I appreciate this, you two, I really do," said Hagrid as they reached the stands. He kept looking around nervously as they descended toward the lawn below. "I jus' hope she doesn't notice us goin' . . ."

"You mean Umbridge?" said Harry. "She won't, she's got her whole Disciplinary Squad sitting with her, so you can't see? She must be expecting trouble at the match."

"Yeah, well, a bit o' trouble wouldn't hurt," said Hagrid, pausing to peer over the edge of the stands to make sure the stretch of lawn between there and his cabin was deserted. "Give us a few more minutes . . ."

"What is it, Hagrid?" said Hermione, looking up at him with a concerned expression on her face as they hurried

Nó và Hermione lách đi dọc theo hàng ghế, gây nên một trận lộn xộn trong bọn học sinh phải đứng nhường lối cho tụi nó đi. Những đống người ở hàng ghế mà lão Hagrid ngang qua không dám phàn nàn hết, chỉ cố gắng thu mình lại càng nhỏ càng tốt.

Khi ba bác cháu đi tới cầu thang, Hagrid nói: "Bác biết ơn hai cháu lắm bác thiệt tình biết ơn." Lão vẫn cố dáo dác nhìn quanh đầy vẻ lo lắng khi người đi xuống bãi cỏ bên dưới. "Em chỉ mong mục ta không để ý chuyện chúng ta bỏ đi..."

Harry hỏi: "Mục Umbridge hả? Em không để ý đâu. Bác không thấy là dàn toàn bộ Tổ Thẩm Tra ngồi đó mục sao? Chắc mục chỉ mong cho tụi em đấu xảy ra chuyện lộn xộn."

Lão Hagrid dừng chân, kiểm tra xung quanh để yên tâm là bãi cỏ dài từ sân đấu đến căn chòi của mình không có ai lai vãng hết. Lão nói: "Tốt, một chút lộn xộn không hại lắm... Mà lại cho chúng ta có thêm giờ..."

Hermione ngược nhìn lão Hagrid với một vẻ lo lắng trong khi vội vã bước theo lão, băng qua bãi cỏ về phía

oss the lawn toward the edge of the
est.

Yeh — yeh'll see in a mo'," said
grid, looking over his shoulder as a
at roar rose from the stands behind
m. "Hey — did someone jus'
re?"

It'll be Ravenclaw," said Harry
avily.

Good . . . good . . ." said Hagrid
tractedly. "Tha's good . . ."

They had to jog to keep up with him
he strode across the lawn, looking
und with every other step. When
y reached his cabin, Hermione
red automatically left toward the
at door; Hagrid, however, walked
aight past it into the shade of the
es on the outermost edge of the
est, where he picked up a crossbow
t was leaning against a tree. When
realized they were no longer with
i, he turned.

We're goin' in here," he said, jerking
shaggy head behind him.

Into the forest?" said Hermione,
plexed.

rừng. Nó hỏi: "Có chuyện gì vậy, k
Hagrid?"

"Chút... chút xíu nữa cháu sẽ bi
Lão Hagrid ngoảnh đầu ngó lại khi r
trận hò reo vang dội lên từ khán
phía sau họ. "Chà... chắc ai đó v
mới làm bàn hả?"

Harry nhọc nhằn đáp: "Chắc là
Ravenclaw."

Lão Hagrid nói líu như điên: "Hay
Hay đó..."

Harry và Hermione phải chạy r
theo kịp những bước chân của
Hagrid, băng ngang qua bãi cỏ, cứ r
hai bước lảo lại dáo dác nhìn tru
ngó sau. Khi gần tới căn chòi của l
Hermione tự động quẹo trái đi về p
cửa cái; tuy nhiên lão Hagrid lại
thẳng, băng qua cả căn chòi, tới vì
có bóng râm của cụm cây ở mé ng
cùng khu rừng; ở đó, lão lượm lên r
cái nỏ, đặt dựa vào một gốc cây. l
nhận ra hai đứa nhỏ không đi theo,
quay lại.

Lão hất cái đầu bồm xồm về p
sau, nói: "Chúng ta đi vào trong đó."

Hermione bối rối: "Đi vào rừng ạ?"

Yeah," said Hagrid. "C'mon now, c'mon, before we're spotted!"

Harry and Hermione looked at each other, then ducked into the cover of the bushes behind Hagrid, who was already dashing away from them into the green forest, his crossbow over his arm. Harry and Hermione ran to catch up with him.

"Hagrid, why are you armed?" said Harry.

"Just a precaution," said Hagrid, ruffling his massive shoulders.

"You didn't bring your crossbow though you showed us the thestrals," said Hermione timidly.

"Nah, well, we weren't goin' in so far in," said Hagrid. "An' anyway, that's before Firenze left the forest, isn't it?"

"Why does Firenze leaving make a difference?" asked Hermione curiously.

"'Cause the other centaurs are good with bows, but Firenze is a bit more riled at me, that's why," said Hagrid sheepishly, glancing around. "They used to be — well, yeh couldn't call 'em

"Ùm." Lão Hagrid nói: "Thôi nào mau lên, không thôi chúng ta bị chộp mất!"

Harry và Hermione đưa mắt nhìn nhau, rồi chui vào đám cây rậm rạp sau lưng lão Hagrid, trong khi lão Hagrid bước nhanh ra khỏi cụm cây để bước vào một vòm xanh lá âm u, cây nở hoa trên cánh tay. Harry và Hermione cố giò chạy để bắt kịp lão.

Harry hỏi: "Bác Hagrid, tại sao bác đem theo vũ khí?"

Lão Hagrid nhún đôi vai đồ sộ, rồi nói: "Chỉ để phòng xa."

Hermione rụt rè nói: "Hồi bác dẫn Firenze vào rừng coi con vong mã, bác đâu có đem theo cái nỏ của bác."

Lão Hagrid nói: "Ờ thì, lần đó chứ ta không đi xa lắm. Với lại, hồi đó Firenze rời đi trước khi Firenze ra khỏi rừng đúng không?"

Hermione tò mò hỏi: "Tại sao Firenze rời rừng lại khiến cho Firenze khác đi?"

Lão Hagrid liếc nhìn chung quanh rồi nói khẽ: "Tại vì mấy con nhân mã kia họ không sợ và đâm ra giận bác, nguy hiểm nhân là vậy. Bọn chúng vốn... c"

ndly — but we got on all righ'. Kept
selves to 'emselves, bu' always
red up if I wanted a word. Not
more . . ."

He sighed deeply.

Firenze said that they're angry
ause he went to work for
bledore?" Harry asked, tripping on
rotruding root because he was busy
ching Hagrid's profile.

Yeah," said Hagrid heavily. "Well,
ry doesn' cover it. Ruddy livid. If I
In' stepped in, I reckon they'd've
ked Firenze ter death —"

They attacked him?" said Hermione,
inding shocked.

Yep," said Hagrid gruffly, forcing his
y through several low-hanging
nches. "He had half the herd onto
1 —"

And you stopped it?" said Harry,
azed and impressed. "By yourself?"

'Course I did, couldn't stand by an'

không thể gọi là thân thiện đượ
nhưng mà bác với bọn chúng vốn tử
với nhau. Bọn chúng kín mồm, như
bọn họ luôn thay đổi hẳn thái độ r
khi ta muốn có một lời tiên tri. Khế
một lời nào nữa...."

Lão thở dài sườn sượt.

Mãi theo dõi câu chuyện của
Hagrid, Harry vấp chân vào một cái
cây lồi trên mặt đất. Nó hỏi: "Thế
Firenze nói các nhân mã nổi giận
vì thầy bỏ đi làm việc cho
Dumbledore, có phải không ạ?"

Lão Hagrid nói một cách khó kh.
"Phải. Nhưng mà, giận không diễn
hết đâu. Ruddy giận bầm gan tím ru
Nếu mà bác không chen vào, thì đ
bọn chúng đã đá cho Firenze n
tử..."

"Họ hành hung thầy sao?" Hermic
kêu lên kinh ngạc.

Lão Hagrid đáp gọn: "Ừ." Lão rẽ
đi qua những cái nhánh cây mọc
gần mặt đất, nói tiếp: "Đến cả nửa k
xông vào anh ta."

Harry cũng kinh ngạc và xúc độ
"Và bác đã can họ? Một mình bác à"

Lão Hagrid nói: "Dĩ nhiên là bác

"If they kill him, could I?" said Hagrid. "Lucky I was passin', really . . ."

"I'd've thought Firenze mighta remembered tha' before he started warnin' me stupid warnin's!" he added lightly and unexpectedly.

Harry and Hermione looked at each other, startled, but Hagrid, scowling, not elaborate.

"Anyway," he said, breathing a little more heavily than usual, "since then other centaurs've bin livid with me the trouble is, they've got a lot of influence in the forest. . . . Cleverest creatures in here . . ."

"Is that why we're here, Hagrid?" asked Hermione. "The centaurs?"

"Ah no," said Hagrid, shaking his head dismissively, "no, it's not them. . . Well, o' course, they could complicate the problem, yeah. . . . But yeh'll see that I mean in a bit . . ."

On this incomprehensible note he

can. Bác đâu có thể đứng nhìn chú giết Firenze, đúng không? Thiết là n lúc đó bác lại đi ngang qua..." Lão thêm một cách nóng nảy và bất ngờ "Và bác tưởng Firenze đáng lẽ phải nhớ lại điều đó trước khi mở miệng phát ra những lời cảnh báo ngu xuẩn chứ."

Harry và Hermione nhìn nhau ngạc nhiên hết sức, nhưng lão Hagrid cau có chứ không nói thêm lời nào nữa.

Lão thở nặng nhọc hơn bình thường, nói: "Dù sao đi nữa, kể từ đó mấy con nhân mã kia đâm ra c giận bác và rắc rối ở chỗ là chúng nhiều ảnh hưởng trong rừng... chứ là những sinh vật khôn khéo nhất đây..."

Hermione hỏi: "Có phải đó là lý do chúng ta đến đây không, bác Hagrid? Đến gặp những con nhân mã ấy?"

Lão Hagrid lắc đầu quầy quậy: "Không. Không phải để gặp chúng ta đâu, dĩ nhiên, nếu gặp chúng ta sự việc có thể đâm ra phức tạp. Ừ nhưng mà chỉ chút xíu nữa là cháu sẽ hiểu ý bác..."

Sau câu nói khó hiểu này lão Hagrid

silent and forged a little ahead, taking one stride for every three of Harry's, so that they had great trouble keeping up with him.

The path was becoming increasingly overgrown and the trees grew so closely together as they walked farther and farther into the forest that it was as dark as dusk. They were soon a long way past the clearing where Hagrid had shown them the thestrals, but Harry felt no sense of unease until Hagrid stepped unexpectedly off the path and began wending his way in and out of trees toward the dark heart of the forest.

"Hagrid?" said Harry, fighting his way through thickly knotted brambles over which Hagrid had stepped easily and remembering very vividly what had happened to him on the other occasions he had stepped off the forest path. "Where are we going?"

"Bit further," said Hagrid over his shoulder. "C'mon, Harry. . . . We need to keep together now . . ."

It was a great struggle to keep up

trở nên im lặng và cặm cụi đi tới trước một bước của lão bằng ba bước của Harry và Hermione, cho nên hai đứa nó cũng rất vất vả mới theo kịp đũa lão.

Con đường mòn càng lúc càng trở nên rậm rạp um tùm và cây cối mọc san sát với nhau đến nỗi khi ba đứa cháu đi càng càng sâu vào khu rừng thì trời trở nên tối hù như thể hoàng hôn rồi vậy. Chẳng mấy chốc cả người đã đi qua khá xa cái bãi trống chỗ mà lão Hagrid đã chỉ cho tụi nó mấy con vong mã, nhưng chỉ đến đây lão Hagrid bất ngờ bước ra khỏi con đường mòn và bắt đầu vạch lối đi luồn lách giữa đám cây cối, tiến về phía giữa rừng, thì Harry mới cảm thấy không yên tâm.

Harry vừa vất vả rẽ lối đi xuyên qua bụi cây mâm xôi đầy gai máu mà Hagrid dẫm qua một cách dễ dàng vừa nhớ lại rõ mồn một những chuyện đã xảy ra cho nó cứ mỗi lần nó đi lạc ra khỏi con đường mòn. "Bác Hagrid ơi? Chúng ta đang đi đâu?"

Lão Hagrid nói vọng lại: "Đi thụt chút nữa... Ráng lên, Harry... bây giờ bác cháu mình phải đi sát với nhau..."

Phải phấn đấu ghê gớm lắm r

Harry and Hermione, what with branches and thickets of thorn through which Hagrid pushed as easily as though they were spiderwebs, but which snagged Harry and Hermione's robes, frequently catching and tangling them so severely that they had to stop for minutes at a time to free themselves.

Harry's arms and legs were soon covered in small cuts and scratches. They were so deep in the forest now that sometimes all Harry could see of Hagrid in the gloom was a massive black shape ahead of him. Any sound seemed threatening in the muffled silence.

The breaking of a twig echoed loudly and the tiniest rustle of movement, though it might have been made by an innocent sparrow, caused Harry to peer through the gloom for a culprit. It occurred to him that he had never managed to get this far into the forest without meeting some kind of creature and their absence struck him as rather suspicious.

"Hagrid, would it be all right if we lit our wands?" said Hermione quietly.

Harry và Hermione thì bị chúng vướng vào quần áo, thường xuyên níu chúng lại khiến bọn chúng cứ vài phút một lần phải dừng lại để gỡ ra.

Cánh tay và cẳng chân của Hagrid chẳng mấy chốc đầy những vết cắt trầy. Bây giờ ba bác cháu đã vào thật sâu trong rừng, đến nỗi đôi khi Hagrid chỉ còn là một cái bóng mờ mờ ở đằng trước mặt Harry. Bất kỳ âm thanh nào cũng đều có vẻ dễ sợ trong sự im lặng ngọt ngào này.

Tiếng nhánh cây khô bị gãy và tiếng sột soạt nhỏ như dù có thể chỉ là cử động của một con chim sẻ vô tư, cũng khiến cho Hagrid phải chăm chú nhìn xuyên qua bóng tối mờ mờ để tìm ra nguyên nhân. Theo kinh nghiệm của nó thì nó chưa bao giờ vào rừng xa đến mức này mà lại không gặp phải một loại sinh vật nào đó – sự vắng mặt hoàn toàn của thú rừng khiến cho Harry lo sợ coi như điều gì đó.

Hermione nói nhỏ: "Bác Hagrid, nếu tụi con thắp sáng đầu cây c"

Er . . . all righ’,” Hagrid whispered
k. “In fact . . .”

le stopped suddenly and turned
und; Hermione walked right into him
l was knocked over backward.
rry caught her just before she hit the
est floor.

Maybe we bes’ jus’ stop fer a
men’, so I can . . . fill yeh in,” said
grid. “Before we ge’ there, like.”

Good!” said Hermione, as Harry set
back on her feet. They both
rmured “*Lumos!*” and their wand-
s ignited. Hagrid’s face swam
ough the gloom by the light of the
wavering beams and Harry saw
t he looked nervous and sad again.

Righ’,” said Hagrid. “Well . . . see . . .
e thing is . . .”

le took a great breath.

Well, there’s a good chance I’m
n’ ter be gettin’ the sack any day
v,” he said.

larry and Hermione looked at each
er, then back at him.

phép thì có được không ạ?”

"Ờ... được chứ." Lão Hagrid thì th
đáp lại: "Thực ra thì..."

Lão bỗng đột ngột dừng bước
quay lại; Hermione đâm sầm vào
và ngã bật ngược ra. Harry vội ch
đỡ Hermione kịp thời trước khi
nàng ngã phịch xuống nền rừng.

Lão Hagrid nói: "Có lẽ chúng ta r
dừng lại một chút, để bác có thể...
thích cho các cháu, trước khi chúng
đến nơi."

Hermione nói: "Tốt quá!" Harry
Hermione đứng thẳng lên, hai đ
cùng làm thềm “*Thắp sáng!*” và c
đũa phép của tụi nó bật sáng lên. Á
sáng từ hai cây đũa phép xua bóng
mờ mờ ra khỏi gương mặt lão Hagrid
và Harry thấy lão lại tỏ ra buồn bã
lặng.

Lão nói: "Thôi được. Chà... để cc
chuyện là vậy..."

Rồi hít một hơi dài.

Bác nói: "Như vậy nhé, giờ đây k
dám bị đuổi việc lắm, bất cứ lúc nào

Harry và Hermione nhìn nhau rồi
nhìn lão Hagrid.

But you've lasted this long —"
Hermione said tentatively. "What
does she think —"

Umbridge reckons it was me that
she's niffled in her office."

And was it?" said Harry, before he
could stop himself.

No, it ruddy well wasn't!" said Hagrid
defiantly. "On'y anythin' ter do with
magical creatures an' she thinks it's got
nethin' ter do with me. Yeh know
she's bin lookin' fer a chance ter get rid
of me ever since I got back. I don' wan'
to go, o' course, but if it wasn' fer . . .
I . . . the special circumstances I'm
in, yeh ou' ter explain to yeh, I'd leave right
away, before she's go' the chance ter do
it in front o' the whole school, like she
did with Trelawney."

Harry and Hermione both made
gestures of protest, but Hagrid overrode
them with a wave of one of his
gigantic hands.

It's not the end o' the world, I'll be
able ter help Dumbledore once I'm
outta here, I can be useful ter the
school. An' you lot'll have Grubbly-

Hermione ngậm ngừng thăm
thăm. "Nhưng bác vẫn còn kéo được tới tận
giờ mà... Cái gì khiến cho bác nghĩ."

"Mụ Umbridge cho là chính bác
đang chọc sấn vào văn phòng mụ ấy."

Harry kêu lên trước khi kịp bịt miệng
mình lại. "Mà có đúng không?"

Lão Hagrid tức giận: "Không. Tu
đổi chắc chắn không phải bác. Chẳng
qua hẳn có gì dính đến sinh vật huyền
bí là mụ nghĩ phải có gì dính dáng
đến bác. Bay cũng biết là từ lúc bác trở
trở trường tới giờ mụ cứ liên tục tìm cách
tống cổ bác. Bác không muốn đi,
tất nhiên, nhưng nếu không vì... À...
những hoàn cảnh đặc biệt mà bác s
đang giải thích cho mấy đứa bay, thì bác
sẽ ra đi ngay bây giờ, trước khi mụ ki
ra có để mà đuổi bác trước mặt to
trường như mụ ấy đã làm với
Trelawney."

Cả Harry và Hermione cùng thốt
ra mấy tiếng phản đối, nhưng lão H
agrid gạt phắt đi bằng mấy cái xua lia
bằng bàn tay khổng lồ của lão.

"Chưa đến ngày tận thế đâu. Một
khi ra ngoài bác có thể giúp được
Dumbledore, bác có thể hữu ích c
cho Hội. Còn mấy đứa sẽ học với giáo

nk, yeh'll — yeh'll get through yer
ims fine . . ." His voice trembled and
ke.

Don' worry abou' me," he said
stily, as Hermione made to pat his
r. He pulled his enormous spotted
dkerchief from the pocket of his
stcoat and mopped his eyes with it.
ok, I wouldn' be tellin' yer this at all
didn' have ter. See, if I go . . . well, I
I' leave withou' . . . withou' tellin'
neone . . . because I'll — I'll need
I two ter help me. An' Ron, if he's
in'."

Of course we'll help you," said Harry
once. "What do you want us to do?"

Hagrid gave a great sniff and patted
Harry wordlessly on the shoulder with
sh force that Harry was knocked
aways into a tree.

I knew yeh'd say yes," said Hagrid
o his handkerchief, "but I won' . . .
er . . . forget . . . Well . . . c'mon . . .
a little bit further through here . . .
tch yerselves, now, there's nettles .

They walked on in silence for
other fifteen minutes. Harry had

Grubbly-Plank, mấy đứa sẽ... sẽ
đậu thôi..." Giọng của lão Hagrid
run và tắt nghẹn từng chập.

Khi Hermione định đưa tay vỗ
lão hấp tấp nói: "Đừng lo cho bác." L
rút từ túi áo chèn ra một cái khăn
khổng lồ lỗ chỗ vết bẩn để chùi nu
mắt. "Nghĩ coi, bác đâu bao giờ nói
tụi bay những điều này nếu không c
phải nói. Hiểu không, nếu bác đi...
bác không thể ra đi mà không...
không nói cho người nào đó biết...
vì bác sẽ... bác sẽ cần hai đứa b
giúp bác. Cả Ron nữa, nếu như
chịu."

Harry nói ngay: "Dĩ nhiên là tụi c
sẽ giúp bác. Bác muốn tụi con làm g

Lão Hagrid hít mũi một cái th
mạnh, không nói gì mà chỉ đưa tay
vỗ vai Harry bằng một sức mạnh kh
nó ngã nhào vào một thân cây.

Lão Hagrid sục sục nói trong cái kh
tay: "Bác biết bay sẽ đồng ý, như
bác sẽ... không bao giờ... quên... ù
Mà thôi... băng qua chỗ này một c
xíu nữa thôi... Mấy đứa cẩn thận,
một bụi tầm ma..."

Ba bác cháu lại đi tiếp trong im lậ
thêm chừng mười lăm phút nữa. H

opened his mouth to ask how much further they had to go when Hagrid waved out his right arm to signal that they should stop.

"Really easy," he said softly. "Very easy, now . . ."

They crept forward and Harry saw that they were facing a large, smooth mound of earth nearly as tall as Hagrid. As he thought, with a jolt of dread, it was sure to be the lair of some enormous animal. Trees had been felled up at the roots all around the mound, so that it stood on a bare patch of ground surrounded by heaps of trunks and boughs that formed a kind of fence or barricade, behind which Harry, Hermione, and Hagrid now stood.

"Sleepin'," breathed Hagrid.

Sure enough, Harry could hear a faint, rhythmic rumbling that sounded like a pair of enormous lungs at work. He glanced sideways at Hermione, who was gazing at the mound with her mouth slightly open. She looked utterly terrified.

vừa há miệng toan hỏi tụi nó còn phải đi bao xa nữa thì lão Hagrid đã vẫy cánh tay phải lên ra dấu cho tụi nó ngừng lại.

Lão nói khẽ: "Rất dễ thôi. Nào, thì yên lặng..."

Ba bác cháu bò tới trước và Harry nhận thấy tụi nó đang đối diện với một gò đất trơn tru to tướng cao gần bằng lão Hagrid, và ruột gan nó thót lại hoảng kinh hồn vía khi nó nghĩ chắc là hang động của một con quái khổng lồ nào đó. Quanh gò đất ấy, cỏ cối đều đã bị nhổ bật gốc, khiến cho cái gò đất ngời chơ vơ một mình trên vạt đất xung quanh ngổn ngang như đồng cành nhánh với thân cây gãy đổ làm nên một thứ hàng rào hay chướng ngại vật chặn trước mặt Harry, Hermione và lão Hagrid.

Lão Hagrid thì thầm: "Đang ngủ."

Chắc chắn vậy, vì Harry nghe thấy tiếng thở kéo gối nhịp nhàng xa xa như một cặp phổi vĩ đại đang hoạt động miệt mài. Nó nhìn qua Hermione. Cô nàng đang tròn mắt nhìn chằm chằm cái gò đất, miệng hơi há. Hermione dút khoát là đang sợ hãi khiếp.

Hagrid," she said in a whisper
ely audible over the sound of the
eping creature, "who is he?"

Harry found this an odd question . . .
hat is it?" was the one he had been
nning on asking.

Hagrid, you told us," said Hermione,
wand now shaking in her hand,
u told us none of them wanted to
ne!"

Harry looked from her to Hagrid and
n, as realization hit him, he looked
k at the mound with a small gasp of
ror.

The great mound of earth, on which
Hermione, and Hagrid could easily
ve stood, was moving slowly up and
vn in time with the deep, grunting
athing. It was not a mound at all. It
s the curved back of what was
arly . . .

Well — no — he didn' want ter
ne," said Hagrid, sounding
perate. "But I had ter bring him,
rmione, I had ter!"

But why?" asked Hermione, who
inded as though she wanted to cry.

"Bác Hagrid ơi." Giọng thì thầm c
Hermione hầu như không nghe đư
trong tiếng ngáy của sinh vật nào
đang ngủ. "Ai vậy bác?"

Harry nhận thấy câu hỏi này thiệ
kỳ cục... Câu mà nó đã định hỏi là "
gì vậy?"

Cây đũa phép trong tay Hermic
bắt đầu run lập cập: "Bác Hagrid
bác đã nói với... với tụi con là kh
một ai trong số họ muốn đến kia mà

Harry hết nhìn từ cô bé sang k
Hagrid và sau đó, khi nhận thức ra
đề, nó nhìn trở lại cái đống đó, thờ
hển vì sợ hãi.

Cái gò đất to tướng, bự đến nỗi
nó và Hermione và cả lão Hagrid
thể cùng ngồi lên thoải mái, cái gò
ấy đang thong thả nhấp nhô đều n
theo từng đợt thở sâu khò khò.
chẳng phải là cái gò đất gì hết. Đ
cái lưng cong của cái gì thì đã quá
ràng...

Lão Hagrid nói một cách tuyệt v
"Ừ... không... nó đâu muốn đến đ
Nhưng bác phải đem nó về đ
Hermione à, bác phải làm mà!"

Hermione hỏi, giọng nghe như m
khóc. "Nhưng mà tại sao? Tại sao

hy — what — oh, *Hagrid!*”

I knew if I jus’ got him back,” said Hagrid, sounding close to tears himself, “an’ — an’ taught him a few manners — I’d be able ter take him side an’ show ev’ryone he’s harmless!”

Harmless!” said Hermione shrilly, as Hagrid made frantic hushing gestures with his hands as the enormous dog snarled before them grunted loudly and shifted in its sleep. “He’s been bothering you all this time, hasn’t he? That’s why you’ve had all these injuries!”

He don’ know his own strength!” said Hagrid earnestly. “An’ he’s getting ter, he’s not fightin’ so much no more —”

So this is why it took you two months to get home!” said Hermione frustratedly. “Oh Hagrid, why did you bring him back if he didn’t want to come, wouldn’t he have been happier with his own people?”

They were all bullyin’ him, Hermione, ’cause he’s so small!” said

cái gì... ôi, bác *Hagrid* ơi!”

Lão Hagrid nói, giọng của chính ông nghe cũng gần trào nước mắt: “E biết chỉ cần đem được nó về, và... dạy cho nó vài xách cư xử... bác sẽ thể dẫn nó ra ngoài và cho mọi người thấy là nó vô hại!”

“Vô hại hả?” Hermione kêu lên, Hagrid bèn xua tay và thốt lên một tiếng suýt suýt quỳnh quáng, trong cái sinh vật khổng lồ trước mắt tự trở mình trong giấc ngủ và càu nhàu. Hermione nói: “Có phải chính nó là bác bị thương mấy bữa nay không? Đó là lý do của tất cả những thương này của bác!”

Lão Hagrid tha thiết nói: “Nó không lường hết sức của nó. Mà nó đang tụt bộ, nó không còn đánh nhau dữ dội như trước nữa...”

Hermione tức giận: “Vậy ra đây là lý do khiến bác mất đến những hai tháng mới về tới nhà! Ôi, bác Hagrid ơi, bác đem anh ta về đây làm gì nếu anh ta không muốn cơ chứ? Chẳng phải anh hạnh phúc hơn nếu anh ta được sống với đồng bào sao?”

Lão Hagrid nói: “Họ ăn hiếp nó lắm, Hermione à, tại nó nhỏ quá!”

grid.

Small?" said Hermione. "*Small?*"

Hermione, I couldn' leave him," said grid, tears now trickling down his ised face into his beard. "See — s my brother!"

Hermione simply stared at him, her uth open.

Hagrid, when you say 'brother,'" d Harry slowly, "do you mean — ?"

Well — half-brother," amended grid. "Turns out me mother took up r another giant when she left me l, an' she went an' had Grawp here

Grawp?" said Harry.

Yeah . . . well, tha's what it sounds : when he says his name," said grid anxiously. "He don' speak a lot English. . . . I've bin tryin' ter teach l. . . . Anyway, she don' seem ter e liked him much more'n she liked See, with giantesses, what ints is producin' good big kids, and s always been a bit on the runty e fer a giant — on'y sixteen foot —"

Hermione kêu lên: "Nhỏ? *Nhỏ hả?*"

Bây giờ nước mắt đã rưng rưng qua gò má bầm tím xuống bộ râu c lão Hagrid. "Hermione à, bác khc thể bỏ mặc nó được. Cháu k không... nó là em trai của bác."

Hermione chỉ còn biết trợn tròn r nhìn lão Hagrid, miệng há hốc.

Harry nói từng lời chậm rãi: "E Hagrid à, khi bác nói "em trai" là ý k muốn nói..."

Lão Hagrid đính chính lại: "À... trai cùng mẹ khác cha. Chuyện là của bác đã lấy một tay khổng lồ k sau khi bà bỏ ba của bác, và bà sinh ra thằng Grawp này..."

Harry hỏi: "Tên Grawp?"

Lão Hagrid bần khoản nói: "Ừ... nó nói tên của nó nghe đại loại vậy. không nói được tiếng Anh nhiều lần bác đã cố dạy nó... Dù sao bà má c bác cũng chẳng yêu quý gì nó hơn y quý bác... Mấy cháu hiểu không... với mấy bà khổng lồ, sanh đu những đứa bé thiệt là khổng lồ mớ đáng kể, nhưng thằng này thì bị co còi... có năm thước..."

Oh yes, tiny!" said Hermione, with a d of hysterical sarcasm. "Absolutely uscule!"

He was bein' kicked around by all o' m — I jus' couldn' leave him —"

Did Madame Maxime want to bring i back?" asked Harry.

She — well, she could see it was it importan' ter me," said Hagrid, sting his enormous hands. "Bu' — she got a bit tired of him after a le, I must admit . . . so we split up the journey home. . . . She mised not ter tell anyone though . .

How on earth did you get him back out anyone noticing?" said Harry.

Well, tha's why it took so long, see," d Hagrid. "Could on'y travel by nigh' through wild country an' stuff. urse, he covers the ground pretty l when he wants ter, but he kep' ntin' ter go back . . ."

Oh Hagrid, why on earth didn't you him!" said Hermione, flopping down o a ripped-up tree and burying her e in her hands. "What do you think

Hermione nói, giọng mỉa mai c nhạo: "Ôi, bé tí mà, nhỏ xíu mà! Đú là nhỏ xíu!"

"Nó bị tụi khổng lồ ăn hiếp hoà bác không thể nào bỏ mặc nó được.

Harry hỏi: "Bà Maxime có muốn đ chú ấy về không?"

Lão Hagrid vắn vẹo hai bàn khổng lồ của mình: "Bà ấy... Chà, ấy có thể hiểu chuyện này có ý ng quan trọng đối với bác... nhưng nhưng sau một thời gian... bà ấy p mệt vì nó, bác phải thừa nhận... thê ra tụi này chia tay luôn trên đườ về... tuy nhiên bà ấy có hứa là khê nói cho ai hết..."

Harry hỏi: "Làm cách nào bác đ được chú ấy về đây mà không bị thấy chứ?"

Lão Hagrid nói: "Thì đó, nên mớ lâu lác dữ vậy. Chỉ đi được vào t đêm, băng qua những vùng nông th hoang dã, đại khái vậy. Dĩ nhiên là r đã muốn đi thì nó cũng đi nhanh đư nhưng nó lại cứ đòi về..."

"Ôi, bác Hagrid ơi, sao bác không cho chú ấy về đi cho rồi!" Hermic kêu lên, ngồi phịch xuống, một th cây đã bị nhổ bật gốc, vùi đầu vào

I'm going to do with a violent giant who doesn't even want to be here!"

Well, now — 'violent' — that's a bit harsh," said Hagrid, still twisting his hands agitatedly. "I'll admit he might attack me a couple of swings at me when he's in a bad mood, but he's getting better, loads better, settling down well . . ."

What are those ropes for, then?" Harry asked.

He had just noticed ropes thick as planks stretching from around the trunks of the largest nearby trees toward the place where Grawp lay curled on the ground with his back to them.

You have to keep him tied up?" said Hermione faintly.

Well . . . yeah . . ." said Hagrid, looking anxious. "See — it's like I say he doesn't really know his strength

Harry understood now why there had been such a suspicious lack of any other living creature in this part of the forest.

bàn tay. "Bác nghĩ coi bác sẽ làm với một người khổng lồ hung bạo, và người thậm chí không muốn có mặt đây!"

"Chà, thực ra... nói "hung bạo" hơi khó nghe." Lão Hagrid nói, hai tay vẫn vặn vẹo một cách bối rối. "Em thừa nhận là hình như nó cũng có thể cho bác vài đấm trong lúc nó giận nhưng nó đang tiến bộ, tiến bộ nhiều lắm, đang ổn định rất tốt..."

Harry hỏi: "Vậy mấy sợi dây thừng đó để làm gì?"

Nó vừa mới nhìn thấy có mấy dây thừng to như thân cây nhỏ, quấn quanh mấy thân cây to nhất gần đó kéo dài tới chỗ Grawp nằm còng queo trên nền đất, quay lưng về phía tụi nó.

Hermione yếu ớt nói: "Bác phải giữ chú ấy lại sao?"

Lão Hagrid áy náy nói: "Ừ... em thấy đó... như bác nói rồi... nó không thực sự biết được mình mạnh mẽ đâu..."

Giờ đây Harry đã hiểu ra tại sao trong khu vực này của khu rừng lại thiếu vắng một cách kỳ lạ sinh vật của các sinh vật khác.

So what is it you want Harry and Ron and me to do?" Hermione asked comprehensively.

Look after him," said Hagrid thickly. "After I'm gone."

Harry and Hermione exchanged miserable looks, Harry uncomfortably aware that he had already promised Hagrid that he would do whatever he could.

What — what does that involve, exactly?" Hermione inquired.

Not food or anythin'!" said Hagrid firmly. "He can get his own food, no problem. Birds an' deer an' stuff . . . it's company he needs. If I just saw someone was carryin' on tryin' to help him a bit . . . teachin' him, yeh know . . ."

Harry said nothing, but turned to look back at the gigantic form lying asleep on the ground in front of them. Grawp had his back to them. Unlike Hagrid, Grawp simply looked like a very oversized man, Grawp looked strangely misshapen. What Harry had taken to be a vast mossy boulder to the left of the great earthen mound he now recognized as Grawp's head.

Hermione vẫn bứt rứt hỏi: "Vậy bác muốn cháu với Harry và Ron làm gì?"

Lão Hagrid buồn bã, nói: "Chăm sóc nó giùm bác. Sau khi bác ra đi."

Harry và Hermione trao nhau ánh mắt hãi hùng, Harry ý thức một cách khổ sở là nó đã trót hứa với lão Hagrid là nó sẽ làm bất cứ điều gì lão yêu cầu.

Hermione hỏi: "Chính xác... thì con sẽ làm những chuyện gì?"

Lão Hagrid hăng hái nói: "Không cần cho ăn hay làm gì cả! Nó tự kiếm được, không thành vấn đề. Chim chóc nai hoẵng và nhiều thứ khác... khác cần. Cái nó cần là bầu bạn. bác cần biết là có ai đó đang cố giúp nó dạy dỗ nó... các cháu biết mà..."

Harry không nói gì, nhưng quay nhìn cái hình thù vĩ đại đang nằm trên mặt đất đằng trước mặt. Grawp quay lưng về phía tụi nó. Không giống lão Hagrid là người chỉ có cái bụng to quá cỡ so với con người bình thường, Grawp có bộ dạng không hình thù gì hết, trông vô cùng kỳ quái. Cái mà Harry ban đầu nhầm tưởng là một tảng đá rêu phong bự chẳng n

It was much larger in proportion to the body than a human head, almost perfectly round and covered with tightly clinging, close-growing hair the color of ink. The rim of a single large, fleshy ear was visible on top of the head, which seemed to sit, rather like Uncle Vernon's, directly upon the shoulders with little or no neck in between.

The back, under what looked like a grey brownish smock comprised of animal skins sewn roughly together, was very broad, and as Grawp slept, it seemed to strain a little at the rough seams of the skins. The legs were tucked up under the body; Harry could see the soles of enormous, filthy, bare feet, large as sledges, resting one on top of the other on the earthy forest floor.

"You want us to teach him," Harry said in a hollow voice. He now understood what Firenze's warning had

ở bên trái của gò đất, bây giờ nó nhận thấy, hóa ra là cái đầu của Grawp.

Tính theo tỷ lệ thân thể thì cái đầu đó bự hơn đầu người rất nhiều, gần như tròn vo và được bao phủ một lớp tóc mọc dày khít và xoắn tít thò lòi màu nâu dương xỉ. Trên đỉnh đầu đầu ấy thò ra một cái vành tai cồng kềnh nhất, to bè mập mập. Hơi giống cái đầu của dượng Vernon, cái đầu dượng như gắn liền với vai, có một cổ hay thậm chí không có cả cổ.

Dưới một lớp gì đó có vẻ như rơm tấm áo khoác ngoài dơ dáy màu rêu xỉn, làm bằng mấy thứ da thú may vúi chằm đắp lại với nhau một cách thô thiển là một tấm lưng rộng bè và bởi vì Grawp đang ngủ, tấm lưng dượng như hơi căng một chút những đường may vụng nói nôm miếng da thú. Chân cẳng của Grawp cũng co quắp lại dưới tấm thân đồ Harry chỉ có thể thấy hai cái gót như cái búa tạ của hai bàn chân to khổng lồ hết sức bần, cái này đè cái kia trên nền đất rừng.

Harry nói giọng không được thật cho lắm: "Bác muốn tụi con dạy chú ấy à?" Giờ đây Harry đã hiểu

ant. *His attempt is not working. He
uld do better to abandon it.* Of
irse, the other creatures who lived
he forest would have heard Hagrid's
tless attempts to teach Grawp
glish. . . .

Yeah — even if yeh jus' talk ter him
it," said Hagrid hopefully. "Cause I
kon, if he can talk ter people, he'll
erstand more that we all like him
lly, an' want him to stay . . ."

Harry looked at Hermione, who
ared back at him from between the
gers over her face.

Kind of makes you wish we had
rbert back, doesn't it?" he said and
gave a very shaky laugh.

Yeh'll do it, then?" said Hagrid, who
not seem to have caught what
rry had just said.

We'll . . ." said Harry, already bound
his promise. "We'll try, Hagrid . . ."

I knew I could count on yeh, Harry,"
grid said, beaming in a very watery
y and dabbing at his face with his

khuyên của thầy Firenze ngụ ý gì.
gắng của bác ấy chẳng đi tới đâu đ
Bác ấy nên bỏ cuộc thì hơn. Dĩ nh
những sinh vật khác sống trong k
rừng hẳn đã nghe nói đến cố gắng c
lão Hagrid dạy tiếng Anh cho Gra
mà không có kết quả nào hết...

Lão Hagrid vẫn nói một cách tràn
hy vọng: "Ừ... cho dù các cháu
chuyện trò với nó một chút cũ
được... Tại bác nghĩ, nếu nó có thể
chuyện với người ta, nó sẽ hiểu th
là tất cả chúng ta đều thực lòng y
mến nó và muốn nó ở lại..."

Harry nhìn sang Hermione, cô nê
cũng ngó lại Harry qua mấy kẽ n
tay của hai bàn tay đang bưng lấy m

Harry nói: "Kiểu như con rồng c
Norbert trở lại ấy nhỉ?" Hermione
cười ngập ngừng.

Lão Hagrid dường như không n
lọt điều Harry vừa nói, lão hỏi: "C
cháu sẽ giúp bác chứ?"

Harry đã trót hứa rồi đành phải r
"Tụi con sẽ... sẽ cố gắng, bác Ha
à."

"Bác biết là bác có thể trông cậy v
con mà, Harry." Lão Hagrid nói, vẻ r
rạng rỡ một nụ cười đầy nước mắt,

ardkerchief again. "An' I don' wan' ter put yerself out too much, like. . . I know yeh've got exams. . . . If yeh dld jus' nip down here in yer visibility Cloak maybe once a week I'll have a little chat with him . . . I'll ke him up, then — introduce you —"

Wha — no!" said Hermione, jumping "Hagrid, no, don't wake him, really, don't need —"

But Hagrid had already stepped over the great trunk in front of them and was proceeding toward Grawp. When he was around ten feet away, he lifted a long, broken bough from the ground, and smiled reassuringly over his shoulder at Harry and Hermione, and then he struck Grawp hard in the middle of the back with the end of the bough.

The giant gave a roar that echoed around the silent forest. Birds in the treetops overhead rose twittering from their perches and soared away. In front of Harry and Hermione, meanwhile, the gigantic Grawp was rising from the ground, which shuddered as he placed his enormous hand upon it to push himself onto his knees and turned his

lại dùng cái khăn tay chấm chấm mắt, nói tiếp: "Bác cũng không muốn tụi con mất công quá, như... bác biết tụi con còn phải thi... Nếu mấy đứa rảnh thể khoác tấm áo tàng hình, lên ra ngoài chỉ mỗi tuần một lần để chuyện trò với Grawp... Vậy bác sẽ gọi nó thức dậy và giới thiệu với mấy đứa..."

Hermione nháy dựng lên: "Hả... thì Bác Hagrid à, khỏi, khỏi cần đánh thức chú ấy dậy, thật mà, tụi con không cần..."

Nhưng lão Hagrid đã bước qua thềm cây cổ thụ vĩ đại nằm trước mặt tụi họ mà đi về phía Grawp. Khi còn khoảng chừng ba thước thì lão nhấc một cành cây gãy khá dài lên khỏi mặt đất, ngó lại mỉm cười trấn an Harry và Hermione, rồi dùng cành cây đập mạnh vào giữa lưng của Grawp.

Gã khổng lồ rống lên một tiếng và vọng khắp khu rừng yên vắng. Chim chóc phía trong những tán cây cũng bừng lên ríu rít trên những cành chú đang đậu, rồi hè nhau bay vút đi mất. Cùng lúc đó, trước mặt Harry và Hermione, gã khổng lồ Grawp đã ngồng dậy từ nền đất, và mặt đất run mình khi gã chống bàn tay khổng

ad to see who and what had turbed him.

All righ', Grawpy?" said Hagrid in a uld-be cheery voice, backing away r the long bough raised, ready to re Grawp again. "Had a nice sleep, y?"

Harry and Hermione retreated as far they could while still keeping the nt within their sights. Grawp knelt ween two trees he had not yet ooted. They looked up into his rtlingly huge face, which resembled gray full moon swimming in the om of the clearing. It was as though features had been hewn onto a at stone ball.

he nose was stubby and ipeless, the mouth lopsided and full misshapen yellow teeth the size of f-bricks. The small eyes were a ddy greenish-brown and just now re half gummed together with sleep. awp raised dirty knuckles as big as :ket balls to his eyes, rubbed ously, then, without warning,

xuống để đẩy tấm thân khổng lồ t lên hai đầu gối, xong gã xoay đầu xem ai đã quấy rầy mình.

Lão Hagrid lùi lại, vắn gờ cao cầ cây dài ngoằng, như sẵn sàng th cho Grawp một gậy nữa. Lão nói bằ giọng làm ra vẻ vui mừng hơn l "Khỏe không, Grawp? Ngủ đã c hả?"

Harry và Hermione đều lùi ra xa c mức có thể lùi được trong khi mắt v không ngừng canh chừng gã khổng Grawp quỳ giữa hai thân cây to mà chưa nhỏ bật gốc. Hai đứa nó ngu lên nhìn gương mặt khổng lồ một cầ đáng sửng sốt, gương mặt đó giế như một vàng trăng tròn màu x đang trôi lơ lửng trong vùng u m của cái khoảng trống giữa rừng. N thể những đường nét trên gương r đã được đục đẽo trên một cục đá tr

Cái mũi thì dị dạng ngắn khố dạng, cái miệng thông xuống và c những cái răng vàng khè xộc xế mỗi cái to bằng nửa miếng gạch. l con mắt nhỏ màu nâu non và đục ng bây giờ vẫn còn híp lại với nhau ngái ngủ. Grawp giờ mấy đốt ngón to như trái banh cri-kê và dơ hết c nói lên dụi mắt thật mạnh một hồi,

shed himself to his feet with surprising speed and agility.

Oh my . . .” Harry heard Hermione yell, terrified, beside him.

The trees to which the other ends of the ropes around Grawp’s wrists and ankles were attached creaked ominously. He was, as Hagrid had said, at least sixteen feet tall. Gazing carefully around, he reached out a hand the size of a beach umbrella, seized a crow’s nest from the upper branches of a towering pine and turned it upside down with a roar of apparent pleasure that there was no bird in it. The eggs fell like grenades toward the ground and Hagrid threw his arms over his head to protect himself.

Anyway, Grawpy,” shouted Hagrid, looking up apprehensively in case of her falling eggs, “I’ve brought some friends ter meet yeh. Remember, I told yeh I might? Remember, when I said I might have ter go on a little trip an’ leave them ter look after yeh fer a bit? Remember that, Grawpy?”

không một dấu hiệu báo trước gì cả. Gã nhắc mình đứng lên nhanh chóng gọn lẹ một cách đáng kinh ngạc.

“Oái...” Harry nghe Hermione ở bên cạnh kêu ré lên khiếp đảm.

Những cây to bị quán quanh bằng đầu kia của sợi dây thừng cột cự tay và cổ chân của Grawp lên lên kêu cọt kẹt một cách đáng sợ. Như lão Hagrid đã nói, gã khổng lồ cao ít nhất bằng thước tám. Gã giương đôi mắt lơ lửng nhìn chung quanh, rồi vươn bàn xòe ra to bằng cái dù, để tóm lấy rơi cái tổ chim trên mấy nhánh chót cù của một cây thông cao vút, lật úp cái chim xuống, rống lên một tiếng rõ ràng là bực bội vì không có con chim rơi trong tổ cả. — Mấy cái trứng rớt bộp xuống đất như lựu đạn, Hagrid phải đưa hai cánh tay lên đầu để che chắn mình.

Lão Hagrid vừa la to vừa ngu nhìn lên cảnh giác trong trường hợp thêm trứng rớt xuống nữa. “Em Grawp à, anh có đưa vài người bạn đến gặp em đây. Em có nhớ không, anh nói với em trước rồi đó? Nhớ đi, anh nói là anh có thể đi xa vì chút chuyện và anh sẽ nhờ các cháu r đến chơi với em? Nhớ chưa, Grawp

But Grawp merely gave another low r; it was hard to say whether he was ening to Hagrid or whether he even ognized the sounds Hagrid was king as speech. He had now seized top of the pine tree and was pulling oward him, evidently for the simple asure of seeing how far it would ing back when he let go.

Now, Grawpy, don' do that!" shouted grid. "Tha's how you ended up lin' up the others —"

And sure enough, Harry could see earth around the tree's roots jinning to crack.

I got company fer yeh!" Hagrid uted. "Company, see! Look down, i big buffoon, I brought yeh some nds!"

Oh Hagrid, don't," moaned rmione, but Hagrid had already sed the bough again and gave awp's knee a sharp poke.

The giant let go of the top of the pine ẽ, which swayed menacingly and uged Hagrid with a rain of needles, l looked down.

Nhưng Grawp chỉ phát ra một tiếng rỗng trầm trầm; thật khó mà nói Grawp có lắng nghe lão Hagrid không hay thậm chí có nhận ra những thanh mà lão Hagrid thốt ra là lời không. Gã đang nắm ngọn một thông và kéo ghì nó về phía mình, rằng chỉ vì nổi khoái trá muốn xem ngọn cây sẽ bật trở lại bao xa khi buông tay ra.

Lão Hagrid hét: "Thôi, Grawp, đừng làm vậy nữa. Tại chơi kiểu đó mà đã làm bật gốc hết mấy cây khác rồi"

Và đúng y như lời, Harry có thể nhìn thấy mặt đất chung quanh gốc cây đều nứt nẻ.

Lão Hagrid lại gào lên: "Anh dắt tới chơi với em đây. Bạn, hiểu không? Ngó xuống đây đi, thằng hề bé bự kia anh dẫn về cho em mấy người bạn đây!"

Hermione rên rĩ: "Ôi, bác Hagrid đừng!" Nhưng lão Hagrid đã lại nắm nhánh cây lên và thọc mạnh một vào đầu gối Grawp.

Gã khồng lồ buông ngọn cây thốt ra khiến ngọn cây bật ngược lại sức nguy hiểm và trút tới tấp xuống

This,” said Hagrid, hastening over to where Harry and Hermione stood, “is rry, Grawp! Harry Potter! He migh’ comin’ ter visit yeh if I have ter go ay, understand?”

The giant had only just realized that rry and Hermione were there. They lched, in great trepidation, as he ered his huge boulder of a head so t he could peer blearily at them.

An’ this is Hermione, see? Her —” grid hesitated. Turning to Hermione said, “Would yeh mind if he called i Hermy, Hermione? On’y it’s a icult name fer him ter remember . .

No, not at all,” squeaked Hermione.

This is Hermy, Grawp! An’ she’s ina be comin’ an’ all! Is’n tha’ nice? ? Two friends fer yeh ter — .AWPY, NO!”

Grawp’s hand had shot out of where toward Hermione — Harry zed her and pulled her backward

đầu lão Hagrid một trận mưa lá kim, gã ngo xuống.

Lão Hagrid lật đật bước lại gần k Harry và Hermione, nói: "Đây là Ha Grawp à! Harry Potter ấy! Harry sẽ c thăm em trong trường hợp anh phả vắng, em hiểu không?"

Gã khổng lồ bấy giờ mới nhận Harry và Hermione đang có mặt ở Tụi nó đứng run rẩy lấy bấy k hoảng ngo gã khổng lồ đang cúi tảng đá bự gọi là cái đầu ấy xú thấp một chút để gã có thể lờ mờ ng chúng.

"Còn đây là Hermione, hiểu khô Her..." Lão Hagrid ngập ngừng. Qu sang Hermione, lão nói tiếp: "Cháu phiền không, Hermione, nếu Grawp cháu là Hermy. Tại cái tên cháu khó nhớ đối với nó..."

Hermione lí nhí nói: "Dạ, cháu khc phiền gì hết."

Đây là Hermy, Grawp à! Và Her cũng sẽ đến chơi với em... và vậy Được không Grawp? Hả? Em có người bạn đó... GRAWP, ĐỪNG!

Bàn tay Grawp đã đột ngột chìa về phía Hermione – Harry túm Hermione kéo cô bé lùi ra đằng s

mind the tree, so that Grawp's fist
aped the trunk but closed on thin

BAD BOY, GRAWPY!" Harry heard
grid yelling, as Hermione clung to
rry behind the tree, shaking and
impering. "VERY BAD BOY! YEH
N' GRAB — OUCH!"

Harry poked his head out from
und the trunk and saw Hagrid lying
his back, his hand over his nose.
awp, apparently losing interest, had
rightened up again and was again
aged in pulling back the pine as far
it would go.

Righ'," said Hagrid thickly, getting
with one hand pinching his bleeding
se and the other grasping his
ssbow. "Well . . . there yeh are. . . .
I've met him an' — an' now he'll
ow yeh when yeh come back. Yeah .
vell . . ."

He looked up at Grawp, who was
v pulling back the pine with an
ression of detached pleasure on his
ilderish face; the roots were
aking as he ripped them away from
ground. . . .

một gốc cây, cho nên bàn tay c
Grawp lúc đầu chỉ quào trúng thân c
rồi sau đó nắm lại trong không trung

"GRAWP! HU' LẮM." Harry nghe
tiếng lão Hagrid gào lên trong
Hermione bám chặt lấy nó trốn đằng
sau gốc cây, run lẩy bẩy và khóc t
thít. "NHU' VẬY LÀ XẤU LẮM! I
KHÔNG ĐƯỢC CHỤP... ÓI!"

Harry thò đầu ra từ đằng sau th
cây để coi và nó thấy lão Hagrid n
lăn kèn trên mặt đất, một bàn
bưng lấy mũi. Gã khổng lồ Gra
dường như đã mất hứng, lại đứ
thẳng lên và lại bận bịu với trò c
nắm đầu cây thông mà ghì để coi
bật xa cỡ nào.

Lão Hagrid mệt mỏi nói: "Xong n
Lão đứng lên, một tay bịt cái mũi đã
chảy máu, còn tay kia thì chụp lấy c
nỏ của mình. "Thôi... xong rồi đó, n
đưa... Máy đưa đã gặp nó và... và
giờ nó sẽ nhận ra khi các con trở
Ừ... thôi..."

Lão ngược nhìn lên Grawp.
khổng lồ đang kéo ghì một cây th
với một vẻ vui sướng hồn nhiên lộ
trên gương mặt như đá tảng. Nhữ
cái rễ cây kêu lên cọt két khi gã r
giựt chúng ra khỏi mặt đất...

Well, I reckon tha's enough fer one /," said Hagrid. "We'll — er — we'll back now, shall we?"

Harry and Hermione nodded. Hagrid rumbled his crossbow again and, pinching his nose, led the way back into the trees.

Nobody spoke for a while, not even when they heard the distant crash that meant Grawp had pulled over the pine tree at last. Hermione's face was pale and set. Harry could not think of a single thing to say. What on earth was going to happen when somebody found out that Hagrid had hidden Grawp in the forest?

And he had promised that he, Ron, and Hermione would continue Hagrid's usually pointless attempts to civilize the forest. . . . How could Hagrid, even with his immense capacity to delude himself that fanged monsters were lovably harmless, fool himself that Grawp would ever be fit to mix with humans?

Lão Hagrid nói: "Thôi, bác n nhiều đây coi như đủ cho một ngày. Bây giờ mình sẽ... ờ... sẽ quay trường, được không?"

Harry và Hermione gật đầu. Lão Hagrid lại đặt nỏ lên vai như trước, vẫn bịt mũi, lão dẫn đường đi ngược khỏi rừng cây.

Không ai nói năng gì mất một lát ngay cả khi nghe có tiếng đổ rầm vang lại từ xa xa và ai nấy hiểu là Grawp cuộc đã nhổ bứt được cây thông. Gương mặt Hermione xanh mét đăm chiêu. Harry không nghĩ ra đâu cái gì mà nói cả. Đến lúc mà có người nào đó phát hiện ra lão Hagrid n giấu Grawp trong Rừng Cấm thì khác biết chuyện kinh khủng gì có thể xảy ra nữa đây?

Mà nó thì trót hứa là nó, Hermione với Ron sẽ tiếp tục cái nỗ lực hoàn toàn vô lý của lão Hagrid là văn minh hóa gã khổng lồ... Thậm chí với khả năng phi thường của bác trong việc tương với bản thân là cái con quái đang bị vào hiệu hoá kia hoàn toàn hại và đáng yêu, làm sao bác Hagrid lại có thể tự lừa phỉnh bản thân Grawp sẽ có thể hoà nhập được thế giới loài người một ngày nào đó?

Hold it," said Hagrid abruptly, just as Harry and Hermione were struggling through a patch of thick knotgrass behind him. He pulled an arrow out of his quiver over his shoulder and fitted it into the crossbow. Harry and Hermione raised their wands; now that they had stopped walking, they too could hear movement close by.

"Oh blimey," said Hagrid quietly.

"I thought that we told you, Hagrid," said a deep male voice, "that you are no longer welcome here?"

A man's naked torso seemed for an instant to be floating toward them through the dappled green half-light. When they saw that his waist joined smoothly with a horse's chestnut body, the centaur had a proud, high-forebowed face and long black hair. Like Hagrid, he was armed: A quiverful of arrows and a long bow were slung over his shoulders.

Harry và Hermione đang vọt và lách qua một vạt cỏ chít chít rậm rịt cố theo cho kịp, thì lão Hagrid bỗng ra lệnh: "Đứng lại!" Lão rút một mũi tên khỏi ống tên đeo trên vai và gắn vào cái nỏ cầm trên tay. Harry và Hermione bèn giơ cây đũa phép của tụi nó lên. Bây giờ nhờ đứng yên nên tụi nó có thể nghe được âm thanh của một chuyển động gần đó.

Lão Hagrid kêu lên khe khẽ: "Ồ thần ơi."

Một giọng đàn ông trầm sâu và lạnh lùng lên: "Tôi tưởng chúng tôi đã nói cho ông rồi mà, ông Hagrid, rằng chúng tôi không còn được tiếp đón ở chốn này nữa?"

Chỉ trong nháy mắt, xuyên qua vòm ánh sáng lốm đốm xanh lục mờ mờ, rìa nửa thân trên trần trụi của một người đàn ông lướt về phía ba bác cháu. Đến tụi nó thấy cái eo của người đàn ông này nối liền một cách trơn tru với thân thể của một con ngựa màu rêu. Con nhân mã này có một gương mặt kiêu hãnh với hai gò má cao và một mái tóc đen dài. Giống như Hagrid, hắn có vũ khí: một ống đựng đầy mũi tên và một cái cung đeo lưng lủng lẳng trên vai.

How are yeh, Magorian?" said Hagrid warily.

The trees behind the centaur rustled and four or five more emerged behind him. Harry recognized the black-bodied, black-bearded Bane, whom he had met nearly four years ago on the same night he had met Firenze. Bane gave no sign that he had ever seen Harry before.

"So," he said, with a nasty inflection in his voice, before turning immediately to Magorian. "We agreed, I think, what you would do if this human showed his face in the forest again?"

"This human' now, am I?" said Hagrid testily. "Jus' fer stoppin' all of 'em from committin' murder?"

"You ought not to have meddled, Hagrid," said Magorian. "Our ways are different from yours, nor are our laws. Firenze was betrayed and dishonored us."

"I dunno how yeh work that out," said

Lão Hagrid thận trọng nói: "Khỏi chứ, anh Magorian?"

Đám cây phía sau con nhân mã rung động ào ào rồi bốn năm con nhân mã nữa xuất hiện đằng sau con thứ nhất. Harry nhận ra con có thân hình đen thui và mặt mày đầy râu ria tên Bane, nó đã gặp con nhân mã trước cách đây bốn năm đúng vào cái đêm nó đã gặp thầy Firenze. Nhưng Bane chẳng tỏ một dấu hiệu gì chứng tỏ nó đã từng gặp Harry trước đây.

"Thế là..." Bane nói, trong giọng nói có một sự uốn éo khó chịu, rồi lập tức quay sang Magorian: "Tôi cho rằng chúng ta đã đồng ý phải làm gì nếu con người này lại có mặt trong rừng nữa lần nữa thì phải?"

Lão Hagrid bực mình: "Cái lão ngu này, tôi hả? Chỉ vì can cả lũ các anh khỏi phạm tội tàn sát đồng loại?"

Magorian nói: "Lẽ ra ông không nên can thiệp, ông Hagrid à. Cách thức của chúng tôi không phải là cách thức của các ông, luật lệ của chúng tôi cũng không giống luật lệ của các ông. Firenze đã phản bội và làm nhục chúng tôi."

Lão Hagrid sốt ruột: "Tôi chẳng h

Hagrid impatiently. "He's done nothin' except help Albus Dumbledore —"

"Firenze has entered into servitude among humans," said a gray centaur with a sad, deeply lined face.

"*Servitude!*" said Hagrid scathingly. "He's doin' Dumbledore a favor is all

"He is peddling our knowledge and secrets among humans," said Magorian quietly. "There can be no return from such disgrace."

"If yeh say so," said Hagrid, grudging, "but personally I think yeh're makin' a big mistake —"

"As are you, human," said Bane, "coming back into our forest when we warned you —"

"Now, you listen ter me," said Hagrid gruffly. "I'll have less of the 'our' forest, but it's all the same ter you. It's not up ter you who comes an' goes in here —"

"No more is it up to you, Hagrid,"

làm sao mà các anh lại cho là như vậy. Anh ấy chẳng hề làm gì ngoài việc giúp đỡ cụ Dumbledore..."

Một con nhân mã màu xám gương mặt đầy những nếp nhăn khểnh nói: "Firenze đã nhập vào thế giới nô dịch cho con người."

Lão Hagrid kêu lên gay gắt: "*dịch!* Anh ấy đang làm ơn cho Dumbledore và chỉ có vậy..."

Magorian nói nhỏ: "Hắn đang vi phạm quy tắc và bí mật của chúng ta giữa lũ người. Một sự ô nhục như thế không thể có sự trở về."

Lão Hagrid nhún vai: "Đó là anh thế. Tôi thì tôi nghĩ các anh đang phạm một sai lầm lớn..."

Bane nói: "Đối với ông cũng vậy, con người ạ, trở về rừng của chúng tôi mà chúng tôi đã cảnh cáo ông trước..."

Lão Hagrid nổi giận: "Này, các anh nghe tôi nói đây. Tôi sẽ bớt nói về 'của chúng tôi', nếu các anh cũng làm như vậy. Các anh không phải là kẻ quyền quyết định ai được vào ra rừng này..."

Magorian nói mát mẻ: "Quyền

d Magorian smoothly. "I shall let you
is today because you are
ompanied by your young —"

They're not his!" interrupted Bane
temptuously. "Students, Magorian,
n up at the school! They have
bably already profited from the
tor Firenze's teachings . . ."

Nevertheless," said Magorian
mly, "the slaughter of foals is a
ible crime. . . . We do not touch the
ocent. Today, Hagrid, you pass.
nceforth, stay away from this place.
I forfeited the friendship of the
itaur when you helped the traitor
enze escape us."

I won' be kept outta the fores' by a
rch of mules like you!" said Hagrid
dly.

Hagrid," said Hermione in a high-
hed and terrified voice, as both
re and the gray centaur pawed at
ground, "let's go, please let's go!"

hagrid moved forward, but his
ssbow was still raised and his eyes

cũng không thuộc về ông, ông Hagrid
à. Ngày hôm nay tôi sẽ để cho ông
qua bởi vì ông đi cùng với mấy đ
học trò nhỏ của ông..."

Bane nói chen vào một cách kh
hĩnh: "Chúng không phải là học
của lão! Magorian à, chúng là học
của trường! Chúng có lẽ cũng
hưởng ít nhiều ơn giáo dục của
phản bội Firenze..."

Magorian bình tĩnh nói: "Cho dù v
giết ngựa non là một tội ác kinh tởn
Chúng ta quyết không đụng đến kẻ
tội. Ông Hagrid à, hôm nay ông đ
tha. Kể từ nay trở đi, hãy tránh xa
này. Ông đã bị thiệt mất tình bạn
nhân mã khi ông giúp đỡ tên phản
Firenze chạy thoát chúng tôi."

Lão Hagrid la lớn: "Một lũ ươ
bướng như các anh sẽ không bao
cầm được ta vào ra rừng!"

"Bác Hagrid." Hermione kêu l
giọng cao the thé đầy khiếp đảm, tr
khi cả Bane lẫn con nhân mã màu x
đều động móng xuống mặt đất. "M
đi thôi, làm ơn đi đi mà!"

Lão Hagrid tiến tới trước, nhưng
nỏ của lão vẫn còn giương cao và

re still fixed threateningly upon
gorian.

We know what you are keeping in
forest, Hagrid!" Magorian called
er them, as the centaurs slipped out
sight. "And our tolerance is waning!"

Hagrid turned and gave every
pearance of wanting to walk straight
back to Magorian again.

You'll tolerate him as long as he's
here, it's as much his forest as yours!"
Hagrid yelled, while Harry and Hermione
had pushed with all their might against
Hagrid's moleskin waistcoat in an effort
to keep him moving forward. Still
struggling, he looked down; his
expression changed to mild surprise at
the sight of them both pushing him. He
hadn't expected not to have felt it.

"Calm down, you two," he said,
trying to walk on while they panted
behind him. "Ruddy old nags
aren't tough, eh?"

mắt lão vẫn trừng trừng nhìn Magorian
đầy đe dọa.

Khi những con nhân mã trượt
khỏi tầm mắt của ba bác cháu, họ
còn nghe Magorian gọi vói theo đằng
sau: "Chúng tôi biết ông đang giấu
gì trong rừng, ông Hagrid à! Và
chịu đựng của chúng tôi đang cạn
kiệt!"

Lão Hagrid quay lại và bộ vó của
tổ ra muốn đi thẳng tới Magorian
một lần nữa.

Trong khi cả Harry và Hermione
cùng vận dụng hết sức mình để
kéo tấm áo chần da lông chuột chũi đi
trước, lão Hagrid gào lớn: "Chúng
tôi sẽ phải chịu đựng nó cho đến khi
nó còn ở đây. Rừng này cũng là
của nó như của chúng bay thôi!" Vẫn
cố gắng tới tột, lão Hagrid ngó xuống; vẻ
trên mặt lão chuyển thành hơi ngạc nhiên
trước cảnh hai đứa trẻ đang cùng ra sức
kéo đẩy mình. Dường như lão không
còn thấy có chuyện kéo đẩy này.

Lão bèn xoay lại và bước tiếp, trước
khi Harry và Hermione cùng thở
hắt hển mà bước theo bên cạnh. Lão
rất tức giận. "Hai đứa con bình tĩnh lại đi. Nhũ
con lừa già chết tiệt, hả?"

Hagrid,” said Hermione breathlessly, tugging the patch of nettles they had used on their way there, “if the centaurs don’t want humans in the forest, it doesn’t really look as though Harry and I will be able —”

“Ah, you heard what they said,” said Hagrid dismissively. “They wouldn’t let us go to the foals — I mean, kids. Anyway, we won’t let ourselves be pushed around by the centaurs a lot . . .”

“Nice try,” Harry murmured to Hermione, who looked crestfallen.

At last they rejoined the path and after another ten minutes, the trees began to thin. They were able to see patches of clear blue sky again and far, in the distance, the definite sounds of cheering and shouting.

“Was that another goal?” asked Hagrid, pausing in the shelter of the trees as the Quidditch stadium came into view. “Or d’you reckon the match is over?”

“I don’t know,” said Hermione

Hermione vẫn còn thở không ra hơi vừa gỡ mấy mẩu tầm ma vướng vướng lúc đi ngang qua trên đường tới đó vừa nói: “Bác Hagrid à, nếu mấy centaurs nhân mã không muốn cho con người vào trong rừng, thì thiệt tình không triển vọng gì là Harry và con sau này có thể...”

Lão Hagrid gạt ngang một cách lơ đãng: “Ah, cháu không nghe chúng nó nói sao hả? Chúng không bao giờ giết người con... ý bác nói là trẻ con. Mà dù gì đi nữa, mình cũng không thể để đám đó ngủ yên...”

Harry thì thầm với Hermione: “Đúng chỗ.” Nhưng về mặt Hermione thì không.

Cuối cùng ba bác cháu ra tới cửa rừng đường mòn và mười phút sau, cây cối bắt đầu thưa thớt. Họ lại có thể nhìn thấy những mảng trời trong xanh và nghe vọng lại từ xa xa âm thanh rộn ràng của tiếng hoan hô và tiếng hò reo.

Lão Hagrid dừng chân trong bóng râm của hàng cây, hỏi: “Một cú lọt cựa chưa? Này, các cháu có nghĩ là trận đấu xong rồi không?” Khi đó họ có thể nhìn thấy sân khấu Quidditch.

Hermione rầu rĩ nói: “Cháu khé

erably. Harry saw that she looked ch the worse for wear; her hair was of bits of twig and leaves, her robes re ripped in several places and re were numerous scratches on her e and arms. He knew he could look e better.

"I reckon it's over, yeh know!" said grid, still squinting toward the dium. "Look — there's people nin' out already — if you two hurry i'll be able ter blend in with the wd an' no one'll know you weren't re!"

"Good idea," said Harry. "Well . . . e you later, then, Hagrid . . ."

"I don't believe him," said Hermione a very unsteady voice, the moment y were out of earshot of Hagrid. "I r't believe him. I *really* don't believe . . ."

"Calm down," said Harry.

"Calm down!" she said feverishly. "A nt! A giant in the forest! And we're posed to give him English lessons! /ays assuming, of course, we can past the herd of murderous

biết." Harry nhận thấy bộ dạng k ngoài khiến cho Hermione trông cã thể thảm hơn: tóc cô nàng bám c những lá và cành khô nho nhỏ, chùng thì bị xé rách tưa nhiều chỗ, trên mặt lẫn trên cánh tay đầy nhũ vết trầy xước. Harry biết bộ dạng c nó trông còn khá hơn một tí.

Vẫn liếc mắt nhìn về phía sân v động, lão Hagrid nói: "Biết không, k đoán trận đấu xong rồi! Coi kìa người ta đang tuôn ra khỏi sân... r hai đũa nhanh chân thì có thể kịp h vào đám đông, để không ai biết là đũa nãy giờ không có đó!"

Harry nói: "Ý kiến hay! Vậy... tụi c gặp lại bác sau, né bác Hagrid!"

Ngay khi hai đũa tụi nó đi đủ xa lão Hagrid không nghe đư Hermione nói bằng một giọng khc quả quyết lắm: "Mình không tin bác Mình không tin bác ấy đâu. Mình *th* *tình* là không tin bác ấy lại..."

Harry nói: "Bình tĩnh nào."

Hermione nóng nảy kêu lên: "B tĩnh hả? Một gã khổng lồ! Một khổng lồ trong rừng! Và tụi mình bõn phận phải dạy cho gã tiếng A nữa chứ! Lúc nào cũng nghĩ rằng

taurs on the way in and out! I —
it — *believe* — him!”

We haven't got to do anything yet!”
Harry tried to reassure her in a quiet
voice, as they joined a stream of
returning Hufflepuffs heading back
toward the castle. “He's not asking us
to do anything unless he gets chucked
out and that might not even happen —”

“Oh, come off it, Harry!” said
Hermione angrily, stopping dead in her
tracks so that the people behind her
had to swerve to avoid her. “Of course
he's going to be chucked out and to be
completely honest, after what we've just
seen, who can blame Umbridge?”

There was a pause in which Harry
glared at her, and her eyes filled slowly
with tears.

“You didn't mean that,” said Harry
quietly.

“No . . . well . . . all right . . . I didn't,”

thì dĩ nhiên, là tụi mình có thể vượt
qua được một bầy nhân mã lăm le c
người trên đường ra vào khu rừ
Mình... *không tin*... bác ấy!”

Harry cố trấn an Hermione bằng r
giọng nói khẽ khàng, bởi vì lúc này
nó đang nhập vào một đám học s
nhà Hufflepuff đang vừa đấu láo v
trở về phía tòa lâu đài: “Tụi m
chưa phải làm gì hết mà! Bác ấy c
có nói mình làm gì nếu bác ấy không
buộc thôi việc đâu, mà chuyện đó
có thể chẳng xảy ra đâu...”

“Ôi, đừng có hy vọng hão ni
Harry!” Hermione giận dữ la lên
đứng khựng lại giữa đường đi, bắt n
đến nỗi những người đi sau lưng
nàng phải quẹo cua gấp mới tránh k
bị tông. “Dĩ nhiên là bác ấy sẽ bị bu
phải thôi việc, và hết sức thành t
mà nói, thì sau những gì mà chúng
vừa nhìn thấy, thì ai có thể trách
Umbridge được nào?”

Một thoáng im lặng ra, Harry trù
mắt nhìn Hermione, và đôi mắt c
Hermione từ từ ứa nước mắt.

Harry lặng lẽ nói: “Bồ đâu có ý
như vậy đâu.”

“Không... À... Thôi được... m

He said, wiping her eyes angrily. "But why does he have to make life so difficult for himself — for *us*?"

"I dunno —"

không có ý nói vậy." Hermione chớp nước mắt, giận dữ nói tiếp: "Nhưng mà tại sao bác ấy cứ phải làm cuộc sống thêm khốn khó cho bác ấy... và cho cả *chúng ta* nữa?"

"Mình đâu biết..."

*Weasley is our King,
Weasley is our King,
didn't let the Quaffle in,
Weasley is our King . . .*

*Weasley là vua của chúng ta
Weasley là vua của chúng ta
Đã không để lọt vào trái Quaffle nào
Weasley là vua của chúng ta . .*

"And I wish they'd stop singing that stupid song," said Hermione miserably, "haven't they gloated enough?"

"A great tide of students was moving down the sloping lawns from the pitch.

"Oh, let's get in before we have to meet the Slytherins," said Hermione.

Hermione khốn khổ nói thêm: "Mong ước gì chúng thôi hát bài ca ngu ngốc ấy đi! Chẳng lẽ chúng chưa đủ hả hê sao chứ?"

Một đợt sóng học sinh từ trong sân đấu tràn lên rồi trượt xuống bãi cỏ sân trường.

Hermione nói: "Ôi, tụi mình ráng trước khi đụng đầu bọn Slytherin."

*Weasley can save anything,
never leaves a single ring,*

*at's why Gryffindors all sing:
Weasley is our King.*

*Weasley có thể bảo vệ mọi khung thành
Không đời nào rời bỏ một vòng tí t
Vì vậy tất cả dân Gryffindor cùng hát
Weasley là vua của chúng ta*

Hermione . . ." said Harry slowly.

The song was growing louder, but it
was issuing not from a crowd of green-
and-silver-clad Slytherins, but from a
mass of red and gold moving slowly
toward the castle, which was bearing a
portly figure upon its many shoulders.

"Hermione à..." Harry chậm rãi nói

Bài hát vang vang lên mỗi lúc r
lớn hơn, nhưng không phải phát ra
từ đám đông mặc áo-xanh-lá-cây-và-b
mà từ một đám đông áo đỏ và vàng
đang di chuyển chậm chạp về phía
đài, đám đông đó đang công kênh t
nhiều đôi vai một nhân vật duy nhất.

*Weasley is our King,
Weasley is our King,
didn't let the Quaffle in,
Weasley is our King . . .*

*Weasley là vua của chúng ta
Weasley là vua của chúng ta
Đã không để lọt vào trái Quaffle này
Weasley là vua của chúng ta..*

No!" said Hermione in a hushed
voice.

YES!" said Harry loudly.

HARRY! HERMIONE!" yelled Ron,

Hermione thốt lên bằng một giọng
nén lại: "Không lẽ nào!"

Harry la lớn. "ĐÚNG NÓ!"

"HARRY! HERMIONE!" Ron t

ving the silver Quidditch Cup in the and looking quite beside himself. E DID IT! WE WON!"

They beamed up at him as he passed; there was a scrum at the door of the castle and Ron's head got rather loudly bumped on the lintel, but nobody seemed to want to put him down. Still pushing, the crowd squeezed itself into the entrance hall and out of sight. Harry and Hermione watched them go, grinning, until the last echoing strains of "Weasley Is Our King" died away. When they turned to each other, their smiles fading.

"We'll save our news till tomorrow, shall we?" said Harry.

"Yes, all right," said Hermione cheerily. "I'm not in any hurry . . ."

They climbed the steps together. At the front doors both instinctively looked back at the Forbidden Forest. Harry was not sure whether it was his imagination or not, but he rather thought he saw a small cloud of birds

vang, tay quơ quơ chiếc cúp Quidditch trong không trung và trông nó mừng quýnh quýnh không sao kể chi chế được. Nó hét tướng lên: "BẠN MÌNH ĐÃ ĐẠT ĐƯỢC! BẠN MÌNH THẮNG!"

Harry và Hermione tươi cười nhìn lên Ron khi nó được công kênh ngang qua; ở cửa vào lâu đài xảy ra một trận xô nộ và đầu của Ron cũng có thể điếng vào cái rầm cửa, nhưng dường như không ai muốn đặt nó xuống. Đám đông vẫn tiếp tục hò hát và tự đập vào nhau để lọt vào trong tiền sảnh đi khuất mắt. Harry và Hermione, rơm rày hơn hờ, nhìn theo đám rước kìa ấy đi cho đến khi tiếng vọng của điệu khúc "Weasley là vua của chúng ta" lắng lịm. Bấy giờ tụi nó mới quay mặt nhìn nhau, nụ cười héo đi.

Harry nói: "Tụi mình đợi đến mai hẵng nói cho nó biết tin, nhé?"

Hermione mặt mỉm cười nói: "Ừ, cứ được. Mình chẳng gấp gáp gì đâu..."

Tụi nó cùng leo lên mấy bậc thềm tới cánh cửa trước, cả hai cùng thò bản năng ngoảnh đầu nhìn lại phía Rừng Cấm. Harry không chắc là tụi nó có phải do nó tưởng tượng ra hay không, nhưng nó tin là nó đã nhìn thấy

pting into the air over the treetops in
distance, almost as though the tree
which they had been nesting had
t been pulled up by the roots.

một đám mây nhỏ nhỏ những ch
chóc vọt lên không trung phía trên r
ngọn cây ở tuốt đằng xa, rất có vẻ n
là cái cây mà lũ chim làm tổ trên
vừa bị nhổ bật gốc.

— CHƯƠNG 31 —

PHÁP SƯ THƯỜNG ĐẰNG O.W.L.S

Ron's euphoria at helping Gryffindor scrape the Quidditch Cup was such that he could not settle anything next day. All he wanted to do was talk over the match and Harry and Hermione found it very difficult to find an opening in which to mention Grawp — not that either of them tried very hard; neither was Ron keen to be the first to bring Ron back to reality in quite such a brutal fashion.

As it was another fine, warm day, Harry persuaded him to join them in

Trạng thái ngất ngây của Ron đã giúp đội Gryffindor vớt được cái Cúp Quidditch khiến nó ngất đến nỗi tới tận hôm sau nó vẫn không thể chú tâm làm bất cứ công việc nào khác được. Việc duy nhất Ron muốn làm là nói đi nói lại về trận đấu và Harry cùng Hermione nhận thấy không dễ gì kiếm được một kẽ hở để nói tới Grawp – mà đó là hai đứa nó đã cố gắng hết sức khó nhọc; hễ thấy Ron cười, họ liền cười trả, quyết liệt kéo Ron về với hiện thực.

Do hôm đó lại là một ngày đẹp trời ấm áp nữa, Harry và Hermione

dying under the beech tree on the edge of the lake, where they stood less in danger of being overheard than in the common room.

Ron was not particularly keen on this idea at first; he was thoroughly enjoying being patted on the back by Gryffindors walking past his chair, not to mention the occasional outbursts of "Weasley Is Our King," but agreed after a while that some fresh air might do him good.

They spread their books out in the shade of the beech tree and sat down while Ron talked them through his first experience of the match for what felt like the twentieth time.

Well, I mean, I'd already let in that one of Davies's, so I wasn't feeling that confident, but I dunno, when Bradley came toward me, just out of nowhere, I thought — *you can do this!* And I had about a second to decide which way to go, you know, because he looked like he was aiming for the right goal hoop on my right, obviously, his left — but I had a funny feeling that he was wrong, and so I took the chance and

thuyết phục được Ron cùng tụi nó lui bài dưới bóng cây sồi bên bờ hồ, ở đây ít có cơ hội bị nghe lén hơn trong phòng sinh hoạt chung.

Lúc đầu Ron không hào hứng lắm với ý kiến này, nó cực kỳ khoái đùa mấy đứa nhà Gryffindor vỗ lưng khi họ ngồi mỗi khi chúng đi ngang qua cửa nó ngồi, ấy là chưa kể thỉnh thoảng họ còn lên điệp khúc "Weasley là vua của chúng ta". Nhưng sau một hồi bị thuyết phục, ngoài trời có thể làm cho anh khỏe khoắn phần chấn thêm.

Ba đứa trải sách dưới bóng cây rồi ngồi xuống, trong khi Ron mãi kể lại cú chụp banh cứu khung thành đầu tiên, của cái trận đấu mà tụi nó cảm giác như đã bị nghe đến lần thứ mười hai.

"Chà, mình muốn nói là mình đã lọt trái của Davies, thành ra mình không cảm thấy tự tin cho lắm, nhưng mình cũng không biết nữa, khi Bradley tiến về phía mình, không biết từ xó nào xông tới nữa, mình nghĩ — *mình có thể làm chuyện này!* Và mình có chùn một giây để quyết định bay hướng nào, mấy bồ cũng biết đó, bởi vì anh đang nhắm vào vòng gôn bên phải hiển nhiên là bên phải của mình, k

v left — his right, I mean — and —
l — you saw what happened,”

le concluded modestly, sweeping
hair back quite unnecessarily so
t it looked interestingly windswept
l glancing around to see whether
people nearest to them — a bunch
gossiping third-year Hufflepuffs —
l heard him. “And then, when
ambers came at me about five
utes later — what?”

Ron said, stopping mid-sentence at
look on Harry’s face. “Why are you
aning?”

l’m not,” said Harry quickly, looking
vn at his Transfiguration notes and
empting to straighten his face. The
h was that Ron had just reminded
rry forcibly of another Gryffindor
idditch player who had once sat
rpling his hair under this very tree.
l just glad we won, that’s all.”

trái của anh ta – nhưng mình đã
một cảm giác buồn cười là anh ta
giả cách đánh lừa thôi, thế là m
chộp lấy cơ hội và bay về bên trái
mình nói là bên phải của anh ta... và
chà... mấy bồ đã thấy chuyện gì xảy
rồi đó."

Ron kết thúc một cách khiêm t
vừa vuốt ngược mái tóc một c
không cần thiết đến nỗi mái tóc tr
có vẻ như bị gió làm rối một cách r
ngộ, rồi nó liếc mắt nhìn quanh để x
liệu những người ở gần tụi nó nhấ
một đám học sinh nhiều chuyện n
thứ ba nhà Hufflepuff – có nghe lọt c
chuyện của nó hay không. "Và
năm phút sau đó, lúc Chambers
thẳng vào mình... Cái gì vậy?"

Ron ngừng lại giữa chừng câu
khi bắt gặp cái nhìn trên gương r
Harry. Nó hỏi: "Tại sao bồ nhe r
cười?"

"Mình có cười đâu!" Harry c
nhanh, ngó xuống cuốn vở ghi ch
môn Biến Hình và cố gắng điều ch
gương mặt cho nghiêm túc trở lại.
thật là Ron vừa mới khiến Harry n
đến một cách sinh động hình ảnh r
cầu thủ Quidditch khác của r
Gryffindor, người đó cũng đã có r

Yeah,” said Ron slowly, savoring the words, “we won. Did you see the look on Chang’s face when Ginny got the ball right out from under her nose?”

I suppose she cried, did she?” said Harry bitterly.

Well, yeah — more out of temper than anything, though . . .” Ron frowned slightly. “But you saw her kick her broom away when she got stuck to the ground, didn’t you?”

Er —” said Harry.

Well, actually . . . no, Ron,” said Hermione with a heavy sigh, putting down her book and looking at him skeptically. “As a matter of fact, the only bit of the match Harry and I saw was Davies’s first goal.”

Ron’s carefully ruffled hair seemed wilt with disappointment.

lần vò cho tóc mình rối nùi ở ngay dưới tán của chính cây sồi này. “Mình chỉ thấy vui mừng là bọn mình thắng, vậy thôi.”

Ron nói thong thả, nhâm nhi từ từ: “Ừ. *Bọn mình đã thắng*. Bỏ có nhìn thấy vẻ mặt của Chang khi Ginny được trái banh Snitch ngay dưới mắt của nó không?”

Harry cay đắng nói: “Mình đoán nhỏ lại bật khóc, chứ gì?”

Ron hơi cau mày: “À, ừ... Tức chưa từng thấy... Ờ, mà bỏ cũng thấy nó quăng cây chổi bay ngay khi vừa mới đáp xuống mặt đất mà, đúng không?”

Harry ú ớ: “Ờ —”

“Chà, thực ra... không thấy, Ron,” Hermione đáp thay Harry với một tiếng thở dài khó nhọc. Cô nàng đặt quyển sách của mình xuống rồi nhìn Ron vẻ biết lỗi. “Thực ra thì, phần duy nhất của trận đấu mà Harry và mình được xem là cú làm bàn đầu tiên của Davies.”

Mái tóc được làm cho rối xù lên theo cách tỉ mỉ của Ron dường như rũ xuống vì nỗi thất vọng.

You didn't watch?" he said faintly, looking from one to the other. "You didn't see me make any of those moves?"

Well — no," said Hermione, stretching out a placatory hand towards Ron. "But Ron, we didn't want to leave you like we had to!"

Yeah?" said Ron, whose face was turning rather red. "How come?"

It was Hagrid," said Harry. "He decided to tell us why he's been covered in injuries ever since he got back from the giants. He wanted us to go into the forest with him, we had no choice, you know how he gets. . . . Anyway . . ."

The story was told in five minutes, by the end of which Ron's indignation had been replaced by a look of total redudility.

He brought one back and hid it in the forest?"

Yep," said Harry grimly.

No," said Ron, as though by saying

Nó hết nhìn Harry rồi nhìn Hermione, nói một cách yếu ớt: "Mày đã không xem hả? Mấy bò không thấy mình chụp trái banh rớt hết hả?"

Hermione duỗi cánh tay muốn đỡ Ron về phía Ron, nói: "Ừ... không sao. Nhưng Ron à, tội này không hề muốn bỏ đi chút nào hết... nhưng tội này phải đi!"

Gương mặt của Ron hơi ửng đỏ, hỏi: "Vậy hả? Mà tại sao?"

Harry nói: "Tại bác Hagrid. Em quyết định kể cho tội mình biết tại sao từ lúc đi gặp bọn khổng lồ về tới rặng bác cứ bị thương tích đầy mình. Em ấy muốn tội mình đi vào trong rừng với bác, tội này không có lựa chọn nào khác, bò biết cái cách của bác ấy mà dù sao đi nữa..."

Câu chuyện được kể trong năm phút, khi câu chuyện kết thúc thì giận dữ của Ron đã được thay bằng một vẻ mặt đầy ngờ vực.

"Bác ấy đã đem một gã về và giấu trong rừng à?"

Harry rầu rĩ đáp: "Ừ."

"Không," Ron kêu lên, như thể bằ

... he could make it untrue. "No, he
it have . . ."

Well, he has," said Hermione firmly.
Grawp's about sixteen feet tall, enjoys
climbing up twenty-foot pine trees, and
Grawp says me," she snorted, "as *Hermy*."

Ron gave a nervous laugh.

And Hagrid wants us to . . . ?"

Teach him English, yeah," said
Harry.

He's lost his mind," said Ron in an
almost awed voice.

Yes," said Hermione irritably, turning
to a page of *Intermediate Transfiguration*
and glaring at a series of diagrams
showing an owl turning into a pair of
goggles. "Yes, I'm starting to
think he has. But unfortunately, he
didn't do Harry and me promise."

Well, you're just going to have to
keep your promise, that's all," said
Hermione firmly. "I mean, come on . . .
we've got exams and we're about that
time." He held up his hand to show
his thumb and forefinger a millimeter

cách nói như vậy nó có thể làm
chuyện đó không có thật nữa. "Khô
bác ấy không thể..."

Hermione quả quyết: "Ừ, bác ấy
em trai. Grawp cao khoảng bốn thu
tám, khoái nhổ tróc gốc cây thông
sáu thước, và gọi mình" Cô nàng l
mũi nói tiếp: "là *Hermy*."

Ron bật cười như lên cơn.

"Và bác Hagrid muốn tụi mình..."

Harry nói: "Dạy chú ấy tiếng A
đúng vậy."

Ron kêu lên một tiếng gần như k
hoảng: "Bác ấy điên rồi."

Hermione cau kinh nói: "Đúng v
Cô nàng lật một trang quyển *Biến H
Tức Khắc* và trừng mắt ngó một
những sơ đồ miêu tả một con cú b
hình thành một cặp mắt kiếng. "Đ
vậy. Mình đang bắt đầu nghĩ là bác
điên. Nhưng thật không may, bác
đã ép Harry hứa rồi."

Ron quả quyết nói: "Vậy thì, b
việc quên bém lời hứa đi là xong, đ
giản vậy thôi. Ý mình nói là, thôi đ
tụi mình còn phải thi cử và tụi m
chỉ" Nó giơ tay lên để biểu diễn r
khoảng cách cỡ một mi li mét gi

Their teachers were no longer giving them homework; lessons were devoted to reviewing those topics their teachers thought most likely to come up in the exams. The purposeful, serious atmosphere drove nearly everything but the O.W.L.s from Harry's mind, though he did wonder occasionally during Potions lessons whether Lupin had ever told Snape that he must continue giving Harry Occlumency tuition:

If he had, then Snape had ignored Lupin as thoroughly as he was now ignoring Harry. This suited Harry very well; he was quite busy and tense enough without extra classes with Snape, and to his relief Hermione was much too preoccupied these days to bother him about Occlumency. She was spending a lot of time muttering to herself and had not laid out any elf shoes for days.

She was not the only person acting strangely as the O.W.L.s drew steadily nearer. Ernie Macmillan had developed

Các giáo sư không còn ra bài tập cho tụi nó làm ở nhà nữa; các buổi học đều dành để ôn tập những đề tài tụi các thầy cô cho là rất có thể sẽ có trong kỳ thi. Bầu không khí kỳ lạ dường như nhắm tới mục tiêu hầu như hết mọi thứ ra khỏi đầu Harry, chỉ chừa lại cuộc thi Pháp sư Thường đẳng mặc dù thỉnh thoảng nó cũng thắc mắc trong những buổi học môn Độc du mà là thầy Lupin không hiểu đã nói với thầy Snape chưa cái chuyện thầy phải tiếp tục dạy cho nó học Bé quan Bí thuật:

Nếu mà thầy Lupin đã nói, thì nghĩa là thầy Snape đã phớt lờ thầy Lupin, hoàn toàn hết như thầy đã phớt lờ Harry. Điều này rất tốt cho Harry, đã bận bịu và căng thẳng quá đủ rồi, và nó cũng nhẹ nhõm khi thấy Hermione quá lo lắng vào những ngày này đến nỗi không còn quấy rầy nó vụ học Bé quan Bí thuật nữa. Cô nàng đang dành rất nhiều thì giờ tự lo cho mình và dạo này cô cũng chẳng còn bày quần áo ra tặng cho tụi nó nữa.

Nhưng Hermione không phải người duy nhất hành động quái dị kỳ thi Pháp sư Thường đẳng ngày r

irritating habit of interrogating people about their study habits.

How many hours d'you think you're spending a day?" he demanded of Harry and Ron as they queued outside Herbology, a manic gleam in his eyes.

I dunno," said Ron. "A few . . ."

More or less than eight?"

Less, I s'pose," said Ron, looking slightly alarmed.

I'm doing eight," said Ernie, puffing his chest. "Eight or nine. I'm getting an hour in before breakfast every day. That's my average. I can do ten on a good weekend day. I did nine and a half on Monday. Not so good on Tuesday — only seven and a quarter. Ten on Wednesday —"

Harry was deeply thankful that Professor Sprout ushered them into the greenhouse three at that point, forcing Ernie to abandon his recital.

gần kề. Ernie Macmillan đã sanh tậ làm người khác nổi điên là đi chất mọi người về thói quen học hành của họ.

Lúc tụi nó đứng sắp hàng bên ngoài lớp Dược thảo, anh ta hỏi Harry và Ron với một ánh sáng ba trợn lóe trong đôi mắt. "Mấy bồ tính coi r ngày mấy bồ học mấy tiếng đồng hồ

Ron nói: "Mình không biết. có lẽ giờ..."

"Nhiều hay ít hay tám giờ?"

Ron có vẻ hơi cảnh giác: "Mình có là ít hơn."

Ernie thở một cái phào làm xẹp lể ngực: "Mình học tám tiếng. Tám h chín. Mình đang tính học thêm một nữa trước bữa điếm tâm mỗi ng Tám tiếng là trung bình của mình. Mình có thể học tới mười tiếng v một ngày cuối tuần chăm chỉ. Hôm t hai mình học được chín tiếng ru Thứ ba thì không được chuyên c bằng – chỉ bảy tiếng mười lăm ph Rồi đến hôm thứ tư..."

Đến thời điểm đó Harry hết sức t ơn giáo sư Sprout đã lừa tất cả tụi vào nhà lồng kiếng, khiến cho Er

Meanwhile Draco Malfoy had found a different way to induce panic.

Of course, it's not what you know," was heard to tell Crabbe and Goyle slyly outside Potions a few days before the exams were to start, "it's not what you know. Now, Father's been friendly with the head of the Wizarding Examinations Authority for years — old Selma Marchbanks — we've had her here for dinner and everything . . ."

Do you think that's true?" Hermione whispered to Harry and Ron, looking frightened.

Nothing we can do about it if it is," said Ron gloomily.

I don't think it's true," said Neville slyly from behind them. "Because Selma Marchbanks is a friend of my father's, and she's never mentioned the Malfoys."

What's she like, Neville?" asked Hermione at once. "Is she strict?"

đành phải bỏ dở cơn kể lễ lê thê của nó.

Trong lúc đó Draco Malfoy đã được một cách khác để gây kinh hoàng.

Vài ngày trước khi kỳ thi bắt đầu Harry nghe Malfoy nói to với Crabbe và Goyle bên ngoài cửa phòng học môn Độc dược. "Dĩ nhiên, không phải là chuyện mà biết cái gì, mà là mình biết ai kia. Nè, ba tao đã thân thiết với Chánh chủ khảo Hội Đồng Thi Phép Thuật nhiều năm nay rồi... Cụ Grise Marchbanks ấy – gia đình tao đã từng mời cụ đến ăn tối và đủ thứ khác..."

Hermione có vẻ hoảng sợ, thì thầm hỏi Harry và Ron: "Mấy bồ có tin là nói thật không?"

Ron rầu rĩ nói: "Nếu thật thì mình cũng chẳng thể làm được gì hết."

Neville cất tiếng nói khe khẽ từ phía sau lưng tụi nó: "Mình không nghĩ thật đâu. Bởi vì cụ Grise Marchbanks là một trong số bạn của nội mình, mà cụ chẳng bao giờ có tới nhà Malfoy."

Hermione lập tức hỏi ngay: "Cụ như thế nào hả Neville? Cụ có nghi khắc lăm không?"

Bit like Gran, really," said Neville in subdued voice.

Knowing her won't hurt your senses though, will it?" Ron told him encouragingly.

Oh, I don't think it will make any difference," said Neville, still more bravely. "Gran's always telling Professor Marchbanks I'm not as good as my dad. . . . Well . . . you saw what it's like at St. Mungo's . . ."

Neville looked fixedly at the floor. Harry, Ron, and Hermione glanced at one another, but didn't know what to say. It was the first time that Neville had acknowledged that they had met at the WIZARDING hospital.

Meanwhile a flourishing black-market trade in aids to concentration, mental agility, and wakefulness had sprung up among the fifth and seventh years. Harry and Ron were much tempted by the bottle of Baruffio's Brain Elixir offered to them by Ravenclaw sixth year Eddie Carmichael, who swore it was solely responsible for the nine "Outstanding" V.L.s he had gained the previous

Neville đáp bằng một giọng thờ ơ "Hơi giống bà nội, thiệt đấy."

Ron nói giọng khích lệ: "Nhưng cụ cụ ấy thì cũng có hại gì đâu, đứ không?"

"Ôi, mình không tin việc đó thì có khác hơn đâu!" Giọng Neville thậm càng thiếu nã hơn: "Bà nội cứ hoà với giáo sư Marchbanks là mình không giỏi bằng ba mình... Ủa thì mấy bò đã thấy bà của mình là người như thế nào hồi gặp nhau ở bệnh viện Thánh Mungo rồi đó..."

Neville ngó dăm dăm cánh cửa Harry, Hermione và Ron đưa mắt nhìn nhau, nhưng không biết nói gì. Đó lần đầu tiên Neville công nhận chuyện nó đã gặp nhau ở bệnh viện PH THẬT.

Trong thời gian đó, một thị trường chợ đen phồn thịnh chuyên mua bán thuốc trợ óc, giúp tập trung, nhanh nhẹn và tỉnh ngủ đã bùng phát rầm rộ trên đám học sinh năm thứ năm và năm thứ bảy. Harry và Ron bị chai Thuốc Tiên BỔ ÓC Baruffio cám dỗ ghê lắ Một đũa năm thứ sáu bên Ravenclaw tên là Eddie Carmichael bán cho tụi nó và thề thốt là chỉ nhờ mỗi chai thuốc tiên này mà hắn

number and was offering the whole lot for a mere twelve Galleons.

Ron assured Harry he would reimburse him for his half the moment he left Hogwarts and got a job, but before they could close the deal, Hermione had confiscated the bottle from Carmichael and poured the contents down a toilet.

"Hermione, we wanted to buy that!" protested Ron.

"Don't be stupid," she snarled. "You might as well take Harold Dingle's powdered dragon claw and have done with it."

"Dingle's got powdered dragon claw?" said Ron eagerly.

"Not anymore," said Hermione. "I confiscated that too. None of these things actually works you know —"

"Dragon claw does work!" said Ron. "It's supposed to be incredible, really gives your brain a boost, you come out all cunning for a few hours — Hermione, let me have a pinch, go on, it won't hurt —"

được chín cái Xuất Sắc trong kỳ Pháp sự Thường đẳng hồi mùa hè vừa rồi. Hấn gạ bán cả một chai thuốc mà giá chỉ có mười hai Galleon vàng.

Ron thuyết phục Harry là nó sẽ hoàn trả lại một nửa số tiền ngay khi nó tốt nghiệp trường Hogwarts và kiếm được một công việc làm. Nhưng trước khi vụ mua bán diễn ra thì Hermione đã tịch thu công thức tiên của Carmichael và đổ các chất chứa trong chai vào bồn cầu.

Ron hét lên: "Hermione, tụi này tụi này mua chai thuốc đó!"

Hermione cau mày: "Đừng có mua như thế chứ. Bỏ cũng có thể xài Bột Móng Rồng của Dingle mà vẫn có thể vượt qua được kỳ thi."

Ron hăm hở: "Dingle có Bột Móng Rồng hả?"

Hermione nói: "Hết rồi. Mình cứ tịch thu rồi. Bỏ thừa biết là mấy thứ này không thứ nào có hiệu quả hết..."

Ron nói: "Nhưng móng rồng có hiệu quả chứ! Thứ đó được coi là siêu phẩm thực sự làm khỏe não đó, trong tiếng đồng hồ đầu óc sẽ trở nên minh mẫn vô cùng – Hermione, cứ để mình thử đi mà, đâu có hại gì đâu..."

This stuff can," said Hermione only. "I've had a look at it, and it's usually dried doxy droppings."

This information took the edge off Harry and Ron's desire for brain numulants.

They received their examination schedules and details of the procedure O.W.L.s during their next configuration lesson.

As you can see," Professor McGonagall told the class while they jotted down the dates and times of their exams from the blackboard, "your O.W.L.s are spread over two successive weeks. You will sit the theory exams in the mornings and the practice in the afternoons. Your practical Astronomy examination will, of course, take place at night.

Now, I must warn you that the most recent Anti-Cheating Charms have been applied to your examination papers. Auto-Answer Quills are banned from the examination hall, as are Remembralls, Detachable Cribbing Sheets, and Self-Correcting Ink. Every year, I am afraid to say, seems to harbor at least one student who thinks that he or she can get around the

Hermione dứt khoát: "Thứ đồ này hại. Mình đã xem xét nó rồi, nó thực chỉ là cứt mấy con yêu nhí phơi khô.

Thông tin này làm tiêu tan ngay cơn thèm thuốc bô óc của Harry và Ron.

Trong buổi học Biến hình kế đến nó nhận được thời khóa biểu của kỳ thi và những chi tiết về thủ tục dự thi. Pháp sư Thường đẳng.

Trong lúc tụi nó chép lại ngày giờ các buổi thi ghi trên bảng đen, giáo sư McGonagall nói với cả lớp: "Như các trò thấy đấy, kỳ thi Pháp sư Thường đẳng sẽ kéo dài suốt hai tuần lễ tiếp. Các trò sẽ thi phần lý thuyết vào buổi sáng và phần thực hành vào buổi chiều. Bài thi thực hành môn Chi tinh học đương nhiên sẽ diễn ra vào buổi tối."

"Bây giờ tôi phải khuyến cáo các trò là Bùa Chống Gian Lận chặt chẽ nhất đã được ếm lên giấy thi của các trò. Viết Lông Ngỗng Tự Động Trả Lời bị cấm sử dụng trong phòng thi, các trò sau đây cũng bị cấm: Sổ Tay Nhớ Hào Cổ Tay Áo quay Cóp Tháo Rời Đuôi và Mực Tự Sửa Lỗi. Tôi e phải nói rằng, năm nào dường như cũng phải lập biên bản ít nhất một học s

zarding Examinations Authority's
s. I can only hope that it is nobody
Gryffindor. Our new —
admistress" —

Professor McGonagall pronounced
word with the same look on her
e that Aunt Petunia had whenever
s was contemplating a particularly
born bit of dirt — "has asked the
ads of House to tell their students
t cheating will be punished most
erely — because, of course, your
mination results will reflect upon
headmistress's new regime at the
ool . . ."

Professor McGonagall gave a tiny
h. Harry saw the nostrils of her
arp nose flare.

However, that is no reason not to do
ir very best. You have your own
res to think about."

Please, Professor," said Hermione,
hand in the air, "when will we find
our results?"

An owl will be sent to you some time

tưởng là mình có thể luôn lách đư
nội qui của Hội đồng Chủ khảo Nhũ
cuộc thi Pháp thuật. Tôi chỉ có thể
vọng rằng kẻ đó không phải là học s
nhà Gryffindor. Bà Hiệu trưởng r
của chúng ta..."

Giáo sư McGonagall phát âm từ
chữ với một vẻ mặt có cùng một ph
cách với nét mặt dì Petunia của H
khi dì ngấm nghĩa chiêm nghiệm r
vết bẩn khó cạo rửa: ..."đã yêu c
giáo sư Chủ nhiệm của các Nhà th
báo cho học sinh biết là gian lận tr
 kỳ thi sẽ bị trừng phạt hết sức nghi
khắc – bởi vì, dĩ nhiên, kết quả kỳ
của các trò sẽ phản ánh chế độ c
mới của bà hiệu trưởng ở trư
này..."

Giáo sư McGonagall khẽ thờ c
Harry nhận thấy hai cái lỗ của cái r
nhọn hoắt của bà loe ra.

"Tuy nhiên, không vì thế mà các
không cố gắng hết sức mình đấy. C
trò còn có cả tương lai của mình
suy nghĩ đến."

Hermione giơ tay lên hỏi: "Thưa g
sư, xin cho biết khi nào thì chúng c
được kết quả kỳ thi?"

Giáo sư McGonagall nói: "Một b

July," said Professor McGonagall.

Excellent," said Dean Thomas in an audible whisper, "so we don't have to worry about it till the holidays . . ."

Harry imagined sitting in his room in Privet Drive in six weeks' time, waiting for his O.W.L. results. Well, he thought, at least he would be the owner of one bit of post next summer. . .

After their first exam, Theory of Charms, was scheduled for Monday morning. Harry agreed to test Hermione after school on Sunday but regretted it almost immediately. She was very agitated and kept snatching the book back from him to check that she had gotten the answer completely right, finally hitting him hard on the nose with the sharp edge of *Achievements in Charming*.

"Why don't you just do it yourself?" said firmly, handing the book back to her, his eyes watering.

cứ sẽ được gửi đến các trò nội trợ tháng bảy."

Dean Thomas thì thầm mà nghe rõ: "Thiệt hay! Như vậy mình khỏi phải lo về kết quả cho đến tận lúc nghỉ hè..."

Harry tưởng tượng cảnh nó ngồi trong phòng ngủ của mình ở ngôi nhà trên đường Privet Drive suốt thời gian sáu tuần lễ chờ đợi kết quả cuộc Pháp sư Thường đẳng. Nó ngao ngán nghĩ, thôi thì, ít nhất nó cũng chắc chắn nhận được một lá thư vào mùa hè tới...

Bài thi đầu tiên của tụi nó, Lý thuyết Bùa chú, được sắp lịch vào sáng ngày thứ hai. Harry đồng ý kiểm tra Hermione sau bữa ăn trưa ngày chủ nhật và nó hầu như hối hận ngay khi thi. Cô nàng căng thẳng bối rối đến nỗi cứ giật lại cuốn sách từ tay Harry để xem mình có trả lời hoàn toàn đúng hay không, rốt cuộc nện cả cái cạnh cứng của cuốn *Những Thành Tựu Trong Bùa Chú* trúng mũi Harry rồi điếng.

Nước mắt chảy ra vì đau, Harry đã trả cuốn sách cho Hermione, cực kỳ quyết nói: "Tại sao bồ không tự làm một mình chứ?"

Meanwhile Ron was reading two pairs of Charms notes with his fingers behind his ears, his lips moving tirelessly; Seamus was lying flat on his back on the floor, reciting the incantation of a Substantive Charm, while Dean checked it against *The Standard Book of Spells, Grade 5*; and Parvati and Lavender, who were practicing basic locomotion charms, were making their pencil cases race with the other around the edge of the table.

Dinner was a subdued affair that night. Harry and Ron did not talk much, but Hermione ate with gusto, having studied hard that day. Hermione on the other hand kept putting down her knife and fork and diving under the table for her bag, from which she would seize a book to check some fact or figure.

Ron was just telling her that she ought to eat a decent meal or she would not sleep that night, when her cutlery slid from her limp fingers and clattered with a loud tinkle on her plate.

"Oh, my goodness," she said faintly,

Trong lúc ấy Ron đút hai ngón tay vào hai lỗ tai, đọc lại những cuốn ghi chép suốt hai năm môn Bùa cơ bản; môi nhấp máy lia lịa không ra tiếng; Seamus thì nằm ngửa thẳng cẳng trên sàn phòng, đọc thuộc lòng định nghĩa của Bùa Chú Chính Quy trong *The Standard Book of Spells, Grade 5*; và Dean dò theo cuốn *Sách Bùa Chú Chuẩn Lớp 5*, và Parvati và Lavender đang thực hành bùa chú vận động cơ bản, khiến hộp viết chì của họ chạy vòng vòng qua mép bàn.

Bữa ăn là một cuộc xả hơi nhanh vào buổi tối hôm đó. Harry và Ron chẳng nói năng gì nhiều sau một ngày miệt mài học suốt cả ngày, giờ chỉ cúi thường thức món ăn. Ngược lại Hermione cứ buông dao nĩa để xuống dưới gầm bàn kiểm tra cái sách của cô nàng, rồi rút trong cặp một cuốn sách để kiểm tra lại một chi tiết hay sự kiện gì đó.

Ron vừa mới nói với cô nàng là cô nàng cần ăn một bữa đàng hoàng, nếu không thì không ngủ được đêm đó, thì bỗng nĩa tuột khỏi mấy ngón tay của nhỏ, xuống cái đĩa, kêu lên mấy tiếng la cà canh thiệt to.

Hermione ngó trừng trừng ra t

ring into the entrance hall. "Is that m? Is that the examiners?"

Harry and Ron whipped around on their bench. Through the doors to the Great Hall they could see Umbridge standing with a small group of ancient-looking witches and wizards. Umbridge, Harry was pleased to see, looked rather nervous.

"Shall we go and have a closer look?" said Ron.

Harry and Hermione nodded and they hastened toward the double doors to the entrance hall, slowing down as they stepped over the threshold to walk carefully past the examiners. Harry thought Professor Marchbanks must be the tiny, stooped witch with a face lined it looked as though it had been trapped in cobwebs; Umbridge was speaking to her very deferentially. Professor Marchbanks seemed to be a bit deaf; she was answering Umbridge very loudly considering that they were only a foot apart.

"Journey was fine, journey was fine, we've made it plenty of times before!" she said impatiently. "Now, I haven't heard from Dumbledore lately!" she

sản, cất tiếng nói yếu ớt: "Ôi, có thần ơi. Có phải họ đó không? Có phải hội đồng thi đó không?"

Harry và Ron quay phắt người trên băng ghế của tụi nó. Xuyên khung cửa của Đại sảnh đường, tụi nhìn thấy mụ Umbridge đang đứng một nhóm phù thủy và pháp sư trẻ già khú đế. Harry khoái chí thấy Umbridge có vẻ hơi lo lắng.

Ron nói: "Tụi mình đi lại gần coi rõ hơn nha?"

Harry và Hermione gật đầu rồi đưa lật đật đi về phía cánh cửa đôi vào tiền sảnh, hơi chậm chân lại bước qua ngưỡng cửa và bước đi tưng bừng ngang qua các vị giám khảo. Họ đoán giáo sư Marchbanks ắt hẳn là phù thủy nhỏ bé có một gương mặt nhăn nheo đến nỗi trông như bị mụ Umbridge chặn kín vậy. Mụ Umbridge đang chuyện trò với bà một cách rất kính cẩn. Giáo sư Marchbanks dường như hơi bị điếc; bà trả lời Umbridge quá to nếu xét khoảng cách giữa họ chỉ có ba tấc.

Bà nói một cách sốt ruột: "Chuyến tốt đẹp, trước đây chúng tôi đã đi k lần rồi. Nay, dạo gần đây tôi chẳng nghe tăm hơi gì của Dumbledore cả"

led, peering around the hall as though hopeful he might suddenly emerge from a broom cupboard. "No idea where he is, I suppose?"

None at all," said Umbridge, frowning a malevolent look at Harry, Ron, and Hermione, who were now peering around the foot of the stairs. Ron pretended to do up his shoelace. "But I daresay the Ministry of Magic will track him down soon enough."

"I doubt it," shouted tiny Professor Marchbanks, "not if Dumbledore doesn't want to be found! I should know. . . . Examined him personally in disguise and Charms when he was a N.E.W.T.s . . . Did things with a wand I'd never seen before . . ."

"Yes . . . well . . ." said Professor Umbridge as Harry, Ron, and Hermione dragged their feet up the marble staircase as slowly as they could, "let me show you to the staffroom . . . I daresay you'd like a cup of tea after your journey . . ."

Bà nhóng đầu nhìn quanh sảnh dường như thể hy vọng cụ sẽ thành linh x hiện từ một gian phòng xép để chờ Bà nói thêm: "Tôi đoán không ai biết anh ta ở đâu hả?"

"Không ạ." Mụ Umbridge nói, quắc mắt một cái nhìn đầy ác ý về phía Harry, Ron và Hermione, mấy đứa nhỏ này đang nhón nhờ lảng vảng trên chân cầu thang bởi vì Ron giả bộ thắt lại dây cột giày của nó. Mụ Umbridge nói tiếp: "Nhưng tôi dám nói là Pháp Thuật sẽ sớm truy tìm ra ông thôi..."

Giáo sư Marchbanks tí hon quát "Tôi nghi lắm! Đừng hòng tìm ra Dumbledore không muốn được tìm Tôi biết chứ... đã đích thân kiểm tra anh ta môn Biến Hình và môn Bùa Cấm khi anh thi bằng Pháp Thuật Tầm Sức... Dùng đũa phép làm nhũ chuyện mà tôi chưa từng thấy trước nay..."

"Dạ... vâng..." Mụ Umbridge gật đầu trong khi Harry, Ron, và Hermione chậm chậm lê bước chân lên mấy bậc cầu thang cẩm thạch, lấy hết can đảm đi chậm đến mức tối đa. Mụ Umbridge nói: "Để tôi đưa quý vị lên phòng g

It was an uncomfortable sort of an evening. Everyone was trying to do some last-minute studying but nobody seemed to be getting very far. Harry went to bed early but then lay awake and what felt like hours. He remembered his careers consultation and McGonagall's furious declaration that she would help him become an Auror if it was the last thing she did. . .

He wished he had expressed a more believable ambition now that the exam was here. . . . He knew that he was not the only one lying awake, but none of the others in the dormitory woke and finally, one by one, they fell asleep.

None of the fifth years talked very much at breakfast next day either. Parvati was practicing incantations and her breath while the salt cellar in front of her twitched, Hermione was reading *Achievement in Charming* so that her eyes appeared blurred, and Neville kept dropping his knife and fork and knocking over the marmalade.

vụ... Tôi nghĩ hẳn quý vị muốn dù một tách trà sau cuộc hành trình..."

Buổi tối hôm đó là một buổi không dễ chịu chút nào. Mọi người cố gắng ráng vót vát những phút ôn tập cuối cùng nhưng không ai có vẻ tiến bộ nhiều cho lắm. Harry lên giường sớm nhưng nằm trằn trọc một hồi lâu mà không nghĩ chắc phải tới mấy tiếng đồng hồ. Nó nhớ lại buổi tư vấn nghề nghiệp và lời tuyên bố đầy phẫn nộ của giáo sư McGonagall rằng bà sẽ giúp nó trở thành một Thần Sáng nếu như đó là điều cuối cùng bà làm...

Bây giờ thi cử gần kề, nó ước chi buổi đó đã bày tỏ một tham vọng có thể được... Nó biết nó không phải là duy nhất nằm đây thao thức, nhưng chẳng đứa nào khác trong phòng nói năng gì, và cuối cùng, từng đứa một, theo nhau ngủ say.

Vào buổi điểm tâm sáng hôm sau cũng không có đứa nào trong đám học sinh năm thứ năm nói năng gì. Parvati rì rầm thực tập thần chú trong khi hũ muối trước mặt cô nàng bị lật bừa; Hermione thì đang đọc lại *Như thành tựu trong Bùa chú*, cô nàng cố gắng nhanh đến nỗi hai con mắt có vẻ như

Once breakfast was over, the fifth and seventh years milled around in the entrance hall while the other students went off to lessons.

Then, at half-past nine, they were led forward class by class to reenter

Great Hall, which was now arranged exactly as Harry had seen it in the Pensieve when his father, Sirius, and Snape had been taking their N.L.s. The four House tables had been removed and replaced instead by many tables for one, all facing the opposite end of the Hall where Professor McGonagall stood facing them.

When they were all seated and quiet she said, "You may begin," and turned to an enormous hourglass on the desk beside her, on which were also ink quills, ink bottles, and rolls of parchment.

Harry turned over his paper, his heart thumping hard. . . . Three rows to the right and four seats ahead,

đi, và Neville thì cứ làm rớt dao và rồi làm đổ luôn hũ mực.

Khi bữa điểm tâm xong rồi, bọn học sinh năm thứ năm và học sinh năm thứ bảy tập hợp trong tiền sảnh, trong khi học sinh các năm khác đi lên lớp học.

Sau đó, đúng chín giờ rưỡi, bọn họ được điểm danh theo lớp để trở về Đại Sảnh đường. Bên trong Đại Sảnh đường bây giờ đã được bố trí lại y như Harry từng nhìn thấy trong Châu Tưởng Ký khi ba nó, chú Sirius và thầy Snape thi Pháp sư Thuộc đấng. Những dãy bàn của bốn nhà đã được dọn đi và được thay vào đó bằng nhiều cái bàn đơn cho mỗi thí sinh, hướng về cái bàn giám thị ở cuối Đại Sảnh đường, nơi giáo sư McGonagall đứng đối diện với lũ thí sinh.

Khi tất cả bọn họ đã ngồi xuống và lặng lẽ, bà nói: "Các trò có thể bắt đầu." Bà quay qua một cái đồng hồ khổng lồ đặt trên cái bàn bên cạnh trên bàn còn có mấy cuộn giấy bìa mực, và viết lông ngỗng phồng.

Harry mở đề thi của nó ra, tìm cái thiệt mạnh... cách nó ba hàng bên phải và bốn ghế phía trước, Hermione

Hermione was already scribbling. . . .
He lowered his eyes to the first question: a) *Give the incantation, and describe the wand movement required to make objects fly. . . .*

Harry had a fleeting memory of a broom soaring high into the air and landing loudly on the thick skull of a troll. . . . Smiling slightly, he bent over his paper and began to write. . . .

"Well, it wasn't too bad, was it?" Hermione asked anxiously in the entrance hall two hours later, still scribbling the exam paper. "I'm not sure I did myself justice on Cheering charms, I just ran out of time — did I not put in the countercharm for the cups? I wasn't sure whether I ought to have said it felt like too much — and on question twenty-three —"

"Hermione," said Ron sternly, "we've been through this before. . . . We're not going through every exam afterward, but it's bad enough doing them once."

The fifth years ate lunch with the rest of the school (the four House tables appeared over the lunch hour) and

đang ngồi hí hoáy viết... Harry rờ xuống câu hỏi thứ nhất: a) *Hãy nêu câu thần chú và b) miêu tả vận động cần thiết của cây đũa phép để khiến các vật thể bay...*

Harry thoáng nhớ thiệt nhanh (cái đuôi cui phóng vọt lên cao trong không trung rồi ồn ào nện xuống cái sọ của cui của con quỷ khổng lồ... Nở nụ cười nhẹ, nó cúi xuống bài thi và bắt đầu viết...

Hai tiếng đồng hồ sau trong tiếng ồn ào sảnh, Hermione lo lắng hỏi: "Này, cứ thế không đến nỗi tệ lắm chứ hả?" Tay nàng vẫn còn đang nắm chặt tờ đề bài. "Mình e là đã chưa làm tốt hết mà câu Bùa Chú Cổ Vũ, mình không kịp thời giờ... bỏ có ghi phần phản tác dụng giải trừ ếm nác cục không? Mình không chắc là nên đưa vào chỗ nào cả, thấy thế có lẽ lại quá nhiều... còn câu hỏi số hai mươi ba..."

Ron nghiêm nghị nói: "Hermione, tụi mình đã thỏa thuận chuyện này trước rồi... Tụi mình sẽ không làm lại mỗi bài thi sau khi đã nộp bài rồi, làm một lần là đủ ớn rồi."

Đám học sinh năm thứ năm ăn trưa chung với những học sinh khác trong trường, (mấy dãy bàn ăn của các r

n trooped off into the small chamber
side the Great Hall, where they were
wait until called for their practical
amination. As small groups of
dents were called forward in
habetical order, those left behind
ttered incantations and practiced
nd movements, occasionally poking
e another in the back or eye by
stake.

ermione's name was called.
mbling, she left the chamber with
hony Goldstein, Gregory Goyle,
Daphne Greengrass. Students
o had already been tested did not
urn afterward, so Harry and Ron had
idea how Hermione had done.

She'll be fine — remember she got
undred and twelve percent on one
our Charms tests?" said Ron.

Ten minutes later, Professor Flitwick
ed, "Parkinson, Pansy — Patil,
dma — Patil, Parvati — Potter,
ry."

Good luck," said Ron quietly. Harry
ked into the Great Hall, clutching
wand so tightly his hand shook.

lại được dọn ra trong giờ ăn trưa) s
đó đi từng nhóm vào một căn ph
nhỏ bên cạnh Đại sảnh đường, ở
tụi nó chờ được gọi lên thi thực hà
Khi một nhóm nhỏ học sinh được
tên theo thứ tự ABC đi vào phòng
những đứa còn lại rì rầm đọc thần c
và thực hành động tác điều khiển c
đũa phép, thỉnh thoảng lại chọc nh
vào mắt hay lưng của nhau.

Đến lượt Hermione được gọi tên.
nàng run run đi vào Đại sảnh đườ
cùng với Anthony Goldstein, Greg
Goyle, và Daphne Greengrass. M
đứa đã thi xong rồi không được qu
trở lại phòng chờ, nên Harry và F
không biết Hermione thi như thế nào

Ron nói: "Nó sẽ làm tốt thôi... có
kiểm tra Bùa Chú nó đã từng đư
một trăm hai mươi điểm trên một tr
mà, nhớ không?"

Mười phút sau, giáo sư Flitwick g
"Parkinson, Pansy — Patil, Padma
Patil, Parvati — Potter, Harry."

Ron nói nhỏ: "Chúc may mắn." H
bước vào Đại sảnh đường, nắm c
đũa phép chặt đến nỗi tay của nó
lên.

Professor Tofty is free, Potter," leaked Professor Flitwick, who was standing just inside the door. He pointed Harry toward what looked like the very oldest and baldest examiner, who was sitting behind a small table in the far corner, a short distance from Professor Marchbanks, who was halfway through testing Draco Malfoy.

"Potter, is it?" said Professor Tofty, consulting his notes and peering over his pince-nez at Harry as he approached. "The famous Potter?"

Out of the corner of his eye, Harry distinctly saw Malfoy throw a scathing look over at him; the wine glass Malfoy had been levitating fell to the floor and smashed. Harry could not suppress a grin. Professor Tofty smiled back at him encouragingly.

"That's it," he said in his quavery old voice, "no need to be nervous. . . . Now, if I could ask you to take this goblet and make it do some magic wheels for me . . ."

On the whole Harry thought it went rather well; his Levitation Charm was certainly much better than Malfoy's had

"Potter, bàn giáo sư Tofty." Giáo sư Flitwick đứng ngay bên trong cửa vào. Ông chỉ Harry đi về phía người trông có vẻ là vị giám khảo nua nhất, hói trán nhất, ngồi đằng sau một cái bàn nhỏ ở tuốt góc phòng, chỗ giáo sư Marchbanks đang kiểm tra Draco Malfoy nữa chừng.

Giáo sư Tofty nói: "Potter, p không?" Giáo sư tham khảo mở sách giấy tờ của ông rồi nhướn mắt qua cặp kính kẹp sống mũi nhìn Harry khi nó đến gần. "Potter lừng danh của nhà hả?"

Liếc qua bên cạnh, Harry thấy rằng Malfoy ném cho nó một cái nhìn khinh miệt; cái ly rượu mà Malfoy đã làm cho bay lên lại rớt xuống sàn tan. Harry không thể nào không cười. Giáo sư Tofty mỉm cười lại với nó đầy vẻ khích lệ.

Giáo sư nói bằng giọng già cả và run: "Vậ đó. Không cần lo quá... Giờ ta có thể nhờ trò lấy cái chén đựng trứng này, rồi khiến cho nó làm vài nhào lộn giùm ta..."

Nói chung Harry nghĩ buổi thi diễn khá tốt đẹp; Bùa Bay của nó chắc chắn khá hơn trò biểu diễn của Malfoy, m

en, though he wished he had not
ed up the incantations for Color-
ange and Growth Charms, so that
rat he was supposed to be turning
nge swelled shockingly and was the
e of a badger before Harry could
tify his mistake.

le was glad Hermione had not been
he Hall at the time and neglected to
ntion it to her afterward. He could
Ron, though; Ron had caused a
ner plate to mutate into a large
shroom and had no idea how it had
opened.

There was no time to relax that night
they went straight to the common
m after dinner and submerged
mselves in studying for
nsfiguration next day. Harry went to
l, his head buzzing with complex
all models and theories.

le forgot the definition of a
itching Spell during his written exam
t morning, but thought his practical
ild have been a lot worse. At least
managed to vanish the whole of his
ana, whereas poor Hannah Abbott
t her head completely at the next
le and somehow managed to

dù nó ước gì nó đã không lẫn lộn m
câu thần chú Đổi Màu với Bùa Lớn,
cho con chuột mà nó phải đổi th
màu cam không bị phình to lên r
cách kinh dị và có kích thước của r
con lửng trước khi nó kịp sửa chữa
làm.

Nó mừng là Hermione lúc đó kh
có mặt trong Đại sảnh đường, sau r
nó cũng tăng lờ luôn, không kể lại c
cô nàng biết. Tuy nhiên nó có nói
Ron; Ron đã khiến cho một cái đĩa
biến dạng thành một cái nấm bự
không hề biết làm thế nào nó lại xảy
như vậy.

Đêm đó không có cả thì giờ để
hơi – tụi nó đi thẳng về phòng s
hoạt chung sau bữa cơm chiều và
đầu học ôn chuẩn bị cho bài thi B
Hình ngày hôm sau. Harry đi ngủ
cái đầu quay mòng mòng những
thuyết và mô hình bùa chú phức tạp

Nó quên mất định nghĩa của Th
Chú Chuyển Đổi trong suốt buổi thi
ban sáng, nhưng lại lo là bài thi th
hành buổi chiều của nó có thể còn
hơn nhiều. Ít nhất thì nó cũng xoay
làm biến mất được nguyên một con
nhông, trong khi ở bàn bên cạ
Hannah Abbott khốn khổ hoàn t

Itiply her ferret into a flock of ningos, causing the examination to halted for ten minutes while the ls were captured and carried out of Hall.

They had their Herbology exam on dnesday (other than a small bite n a Fanged Geranium, Harry felt he l done reasonably well) and then, Thursday, Defense Against the Dark s. Here, for the first time, Harry felt e he had passed.

le had no problem with any of the ten questions and took particular asure, during the practical imination, in performing all the interjinxes and defensive spells it in front of Umbridge, who was tching coolly from near the doors o the entrance hall.

Oh bravo!" cried Professor Tofty, o was examining Harry again, when rry demonstrated a perfect boggart ishing spell. "Very good indeed! ll, I think that's all, Potter . . . unless "

le leaned forward a little.

mất hết bình tĩnh và bằng cách nào đã biến con chồn sương của nó thà ra một bầy hồng hạc, khiến cho cu thi phải tạm dừng trong mười phút chờ cho người ta túm lũ chim lại đem ra khỏi Đại sảnh đường.

Thứ Tư tụi nó thi môn Dược th (ngoại trừ việc bị một cây phong lữ răng nanh cắn một miếng nhỏ, còn Harry cảm thấy nó làm bài thi này k tốt). Và rồi, vào thứ Năm, thi m Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám. l thi này, lần đầu tiên Harry cảm th chắc chắn là nó đậu.

Nó không gặp chút khó khăn nào những câu hỏi lý thuyết, và trong b thi thực hành nó đặc biệt thoải mái về thực hiện tất cả các phép trừ tà thần chú phòng vệ ngay trước mặt Umbridge – mục này lãnh đạm đú xem ở gần cửa ra vào tiền sảnh.

Khi Harry thao diễn thần chú t xuất Ông Kẹ một cách hoàn hảo, g sư Tofty la lên. "Hoan hô! Quả thiệ giỏi." Một lần nữa, ông lại là ngu kiểm tra Harry. "Chà, tôi nghĩ vậy xong rồi đó, Potter... trừ phi..."

Ông chồm tới trước một chút:

I heard, from my dear friend Arius Ogden, that you can produce Patronus? For a bonus point . . . ?”

Harry raised his wand, looked directly at Umbridge, and imagined her being sacked.

Expecto Patronum!”

The silver stag erupted from the end of his wand and cantered the length of the hall. All of the examiners looked on and to watch its progress and when it dissolved into silver mist, Professor McGonagall clapped his veined and knotted hands enthusiastically.

Excellent!” he said. “Very well, Potter, you may go!”

As Harry passed Umbridge beside the door their eyes met. There was a sly smile playing around her wide, pink mouth, but he did not care. Unless he was very much mistaken and he was not planning on saying it to anybody, in case he was), he had just achieved an “Outstanding” O.W.L.

"Tôi nghe từ ông bạn Tiberius Ogden yêu dấu, rằng trò có thể召唤 được Thần Hộ Mệnh, đúng không? Để lấy thêm điểm thưởng nhé?"

Harry giơ cây đũa phép của nó lên nhìn thẳng vào mặt Umbridge, tưởng tượng mặt bị đuổi dạy.

“Expecto Patronum!”

Con nai bạc phóng vọt ra từ đầu của cây đũa phép và phi đến cuối Đại sảnh đường. Tất cả các vị giám khảo đều phải ngoảnh đầu theo dõi diễn tiến, khi con nai hòa tan vào làn sương bạc. Giáo sư Tofty vỗ hai bàn tay gân guốc đầy máu của ông một cách cuồng nhiệt.

Ông nói: "Xuất sắc! Rất giỏi, Potter! Trò có thể ra về!"

Khi Harry bước ngang qua Umbridge đang đứng bên cạnh cửa, ánh mắt hai người gặp nhau. Một nụ cười nham hiểm lờn vờn quanh miệng rộng trẻ xuống của mặt, như Harry cóc ngán. Nó chắc chắn mà vừa đạt được một điểm Pháp Thuật đẳng Xuất Sắc, trừ khi nhầm to (và nó dự định sẽ không

On Friday, Harry and Ron had a day while Hermione sat her Ancient Runes exam, and as they had the whole weekend in front of them, they permitted themselves a break from studying. They stretched and yawned beside the open window, through which warm summer air wafted over them as they played a desultory game of wizard chess.

Harry could see Hagrid in the distance, teaching a class on the edge of the forest. He was trying to guess what creatures they were examining — he thought it must be unicorns, because the boys seemed to be backing away a little — when the trait hole opened and Hermione lumbered in, looking thoroughly bad tempered.

"How were the runes?" said Ron, yawning and stretching.

"I mistranslated 'ehwaz,'" said Hermione furiously. "It means 'partnership,' not 'defense,' I mixed it up with 'eihwaz.'"

gì với ai hết, đề phòng trường hợp nhảm thiệt).

Vào thứ Sáu, Harry và Ron được một ngày nghỉ, trong khi Hermione ngồi thi môn Cổ ngữ Rune, và bởi vì có hẳn một kỳ nghỉ cuối tuần trước mặt, tụi nó tự cho phép mình nghỉ ngơi. Hai đứa nằm dài ra ngáp bên cạnh cửa sổ mở rộng. Qua khung cửa sổ này, không khí mùa hè ấm thoảng vào phòng, vuốt ve tụi nó trong khi tụi nó chơi một ván cờ phù thủy.

Harry nhìn thấy lão Hagrid ở đằng xa, đang dạy một lớp ở bên rừng. Nó đang thử đoán coi đám trò kia đang nghiên cứu sinh vật gì, nó nghĩ chắc là kỳ lân, bởi vì nó thấy thằng con trai có vẻ như đứng giật về phía sau một chút — thì cái lỗ cửa dung chợt mở ra và Hermione tọt vào, trông mặt có vẻ như đang giận đùng đùng.

Ron vươn vai ngáp hỏi: "Bài 1. Runes thế nào?"

Hermione tức tối nói: "Mình đã nhảm chữ 'ehwaz'. Nó có nghĩa là 'cộng tác' chứ không phải 'sự phục vụ'. Mình làm chữ đó với chữ 'eihwaz'."

Ah well," said Ron lazily, "that's only a mistake, isn't it, you'll still get —"

Oh shut up," said Hermione angrily, "it could be the one mistake that makes the difference between a pass and a fail. And what's more, someone's put another niffler in Umbridge's office, I don't know how they got it through that iron door, but I just walked past there and Mrs Umbridge is shrieking her head off by the sound of it, it tried to take a can of ink out of her leg —"

Good," said Harry and Ron together.

It is *not* good!" said Hermione hotly. "She thinks it's Hagrid doing it, remember? And we do *not* want Hagrid kicked out!"

He's teaching at the moment, she can't blame him," said Harry, gesturing towards the window.

Oh, you're so *naive* sometimes, Harry, you really think Umbridge will give you proof?" said Hermione, who was determined to be in a towering

"À thế à." Ron uể oải nói: "Chỉ qua là một cái lỗi thôi mà, bồ sẽ vẫn đạt điểm..."

Hermione giận dữ quát: "Thôi im đi! Đó có thể là một cái lỗi làm từ thi cử thành thi rớt. Đã vậy, lại có kẻ nào còn thêm một con chó săn nữa vào phòng mụ Umbridge, mình không hiểu tại sao họ lại có thể lọt qua đủ cánh cửa mới đó, nhưng mình vẫn mới đi ngang đây và mụ Umbridge ấy đang gào rít điên khùng – nghe tiếng rít của mụ thì con chó mới có một miếng khò ống quyển..."

Harry và Ron cùng nói một lúc: "Tốt."

Hermione nóng nảy kêu lên: "*Khó* tốt! Mụ ấy nghĩ là bác Hagrid làm chuyện đó, nhớ không? Mà tụi mình *đâu* có muốn bác Hagrid bị đuổi về *đâu*!"

Harry làm động tác chỉ ra bên ngoài cửa sổ: "Mụ ấy không thể nào đổ lỗi cho bác Hagrid được, giờ này bác đang đứng lớp mà."

"Ôi, đôi khi bồ *ngây thơ* quá, Harry, à, bồ thiệt tình cho là mụ Umbridge đợi cho có đủ bằng chứng sai lầm. Hermione có vẻ như đã nổi giận n

aper, and she swept off toward the s' dormitories, banging the door and trying to find her.

Such a lovely, sweet-tempered girl," said Ron, very quietly, prodding his wand forward so that she could begin looking up one of Harry's knights.

Hermione's bad mood persisted for most of the weekend, though Harry and Ron found it quite easy to ignore. They spent most of Saturday and Sunday studying for Potions on Monday, the exam to which Harry was looking forward least and which he was sure would be the one that would be the downfall of his ambitions to become an Auror.

Sure enough, he found the written exam difficult, though he thought he might have got full marks on the question about Polyjuice Potion: He could describe its effects extremely accurately, having taken it illegally in his second year.

The afternoon practical was not as painful as he had expected it to be.

trời, nói xong đi thẳng về phía phòng ngủ nữ sinh, đóng sầm cánh cửa phòng sau lưng.

Ron nói rất khẽ: "Thật là một cô gái ngọt dễ thương." Nó chọc chọc vào cờ Hoàng Hậu của mình, để cho Hoàng bắt đầu quần máy con cờ Hố Sĩ của Harry.

Tâm trạng giận dữ của Hermione kéo dài gần hết mấy ngày cuối tuần. Mặc dù vậy Harry và Ron thấy việc phớt lờ chuyện ấy đi cũng khá dễ dàng, bởi vì tụi nó đã phải dành cả tuần hết thì giờ ngày thứ bảy và chủ nhật để ôn tập cho môn thi Độc Dược vào hôm thứ hai, môn thi mà Harry ghét nhất, và là môn thi mà nó chắc chắn chính là cái sẽ kéo đổ tan tành những tham vọng trở thành Thần Sáng của nó.

Không sai chút nào, nó thấy bài viết khó ơ là khó, mặc dù nó nghĩ có thể kiếm được trọn số điểm cho câu hỏi về Độc Dược Đa dịch: nó có thể miêu tả một cách cực kỳ chính xác hiệu quả của dung dịch này, bởi vì nó đã xài món này một cách bất hợp pháp hồi năm thứ hai.

Bài thi thực hành buổi chiều khác đến nỗi hãi hùng như nó tưởng. N

When Snape was absent from the proceedings he found that he was much more relaxed than he usually is while making potions.

Neville, who was sitting very near Harry, also looked happier than Harry had ever seen him during a Potions class. When Professor Marchbanks said, "Step away from your cauldrons, please, the examination is over," Harry kicked his sample flask feeling that he might not have achieved a good grade that he had, with luck, avoided a

"Only four exams left," said Parvati Patil wearily as they headed back to the Gryffindor common room.

"Only!" said Hermione snappishly. "You've got Arithmancy and it's probably the toughest subject there is!"

Nobody was foolish enough to snap back, so she was unable to vent her frustration on any of them and was forced to telling off some first years giggling too loudly in the common room.

Harry was determined to perform

well. He was so nervous that he was almost dizzy. He was so nervous that he was almost dizzy. He was so nervous that he was almost dizzy. He was so nervous that he was almost dizzy.

Neville, ngồi rất gần Harry, theo Harry thấy thì cũng tỏ ra vui vẻ hơn bao giờ hết so với lúc học trong lớp Độc Dược. Khi giáo sư Marchbanks nói: "Giờ thi đã hết, thí sinh vui lòng bước xa khỏi cái vạc." Harry đóng cái bình thí nghiệm đựng mẫu thu bài thi của nó lại, cảm thấy mình có thể không đạt được điểm hạng cao lắm nhưng nếu may mắn thì cũng khác đến nỗi thi rớt.

Trên đường đi trở về phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Parvati Patil nói giọng mệt mỏi: "Chỉ còn bốn môn thi nữa thôi."

"Chỉ thôi à?" Hermione cau kinh ngạc lại. "*Mình còn môn Pháp Số Học và lẽ đó là môn khó nhai nhất!*"

Không ai điên gì mà lại đi cãi lại nàng, để Hermione có thể xì ra cơn chướng bụng của mình lên bất cứ đứa nào và bốt làm rầy rà bọn học sinh năm thứ nhất đang khúc khích cười ào trong phòng sinh hoạt chung.

Harry quyết tâm thi thật tốt mà

l in Tuesday's Care of Magical Creatures exam so as not to let Hagrid win. The practical examination took place in the afternoon on the lawn on the edge of the Forbidden Forest, where students were required to correctly identify the knarl hidden among a dozen hedgehogs (the trick was to offer them all milk in turn: knarls, highly suspicious creatures whose quills had many magical properties, generally went berserk at what they saw as an attempt to poison them);

then demonstrate correct handling of a bowtruckle, feed and clean a fire-breather without sustaining serious burns, and, if he choose, from a wide selection of foods, the diet they would give a sick unicorn.

Harry could see Hagrid watching suspiciously out of his cabin window. When Harry's examiner, a plump little man who this time, smiled at him and told him he could leave, Harry gave Hagrid a gleaming thumbs-up before heading back up to the castle.

The Astronomy theory exam on Wednesday morning went well enough;

Chăm sóc Sinh Vật Huyền Bí vào thứ Ba để không phụ lòng lão Hagrid. Bài thi thực hành diễn ra vào buổi chiều trên bãi cỏ ven khu Rừng Cấm, ở đó thí sinh được yêu cầu xác định một con Knarl trốn trong một tá nhím (mẹo là: lần lượt cho chúng uống sữa – một con Knarl là những sinh vật hết sức nghi ngờ. Đám lông ống chứa những chất tính huyền bí của chúng thường xù lên trước cái gì mà chúng cho như là đầu độc chúng.)

Kế đến là biểu diễn cách nắm giữ mấy con quỷ nịnh, rồi cho cua lửa ăn và tắm mà không bị phỏng nặng. Sau cùng là chọn từ một lô các món ăn được tuyển lựa, ra một chế độ kiêng cho một con kỳ lân bị bệnh.

Harry có thể nhìn thấy lão Hagrid đang lo lắng theo dõi cuộc thi từ cửa sổ căn chòi của lão. Khi vị giám khảo của Harry, lần này là một phù thủy ríu lại mặt lùn, mỉm cười với nó bảo nó có thể ra về, Harry giơ ngón cái lên, báo cho lão Hagrid biết, rồi trở về tòa lâu đài.

Buổi thi Lý thuyết Chiêm Tinh vào sáng thứ tư diễn ra suôn sẻ: H

Harry was not convinced he had got the names of all of Jupiter's moons right, but was at least confident that one of them was inhabited by mice. They had to wait until evening for their practical Astronomy; the afternoon was devoted instead to Divination.

Even by Harry's low standards in Divination, the exam went very badly. He might as well have tried to see something in the desktop as in the stubbornly blank crystal ball; he hid his head completely during tea-leaf reading, saying it looked to him as though Professor Marchbanks would probably be meeting a round, dark, ugly stranger, and rounded off the whole fiasco by mixing up the life and death lines on her palm and informing her that she ought to have died the previous Tuesday.

"Well, we were always going to fail at one," said Ron gloomily as they descended the marble staircase. He had tried to make Harry feel rather better by telling him how he told the examiner in Divination about the ugly man with a wart on his nose in his crystal ball, only to

không tin tưởng lắm là liệu nó có đúng tên tất cả các vệ tinh của sao Mộc hay không, nhưng mà ít nhất cũng tin chắc là không có cái nào trên đám vệ tinh đó có chuột ở. Tụi nó phải đợi đến tối mới thi bài thực hành Chiêm Tinh, do đó buổi trưa tụi nó ôn môn Tiên Tri.

Ngay cả khi Harry đặt tiêu chuẩn cho môn Tiên Tri rất thấp, thì bài thi diễn ra thật là tệ. Lẽ ra nó đã có thể cố gắng nhìn cho những hình ảnh chuyển động cả trên mặt bàn cũng như trên trái cây pha lê cứ trống trơn một cách bước bình; nhưng khi đọc ý nghĩa của lá bài nó hoàn toàn mất hết bình tĩnh, nó nó thấy hình như giáo sư Marchbanks sắp sửa gặp một người lạ mặt, tròn đen, ướt đầy nước; và để cho bài thi thất bại một cách trọn vẹn, nó đã nhấc lên giữa hai đường chỉ tay sinh đạo trí đạo của bà rồi tiên đoán là lẽ ra bà đã phải chết từ thứ ba tuần trước.

Khi tụi nó đi xuống cầu thang đá hoa cương, Ron ủ rũ nói: "Đành thôi, mình vẫn luôn luôn rớt môn đó mà Ron bèn làm cho Harry cảm thấy phớt khởi lên một chút bằng cách kể lại chuyện nó đã nói với vị giám khảo của nó một lão già xấu xí có một cái mụn cóc to đùng trên mũi mà nó nhìn thấy t

pick up and realize he had been describing his examiner's reflection.

"We shouldn't have taken the stupid subject in the first place," said Harry.

"Still, at least we can give it up now."

"Yeah," said Harry. "No more pretending we care what happens when Jupiter and Uranus get too close . . ."

"And from now on, I don't care if my wand leaves spell *die, Ron, die* — I'm not chucking them in the bin where they belong."

Harry laughed just as Hermione was running up behind them. He stopped laughing at once, in case it annoyed her.

"Well, I think I've done all right in divination," she said, and Harry and Hermione both sighed with relief. "Just time for a quick look over our star charts before dinner, then . . ."

trái cầu pha lê, đến khi ngược nhìn nó mới nhận thấy nó vừa miêu tả chính xác cái hình phản chiếu chẵn của vị giám khảo trên trái cầu.

Harry nói: "Lẽ ra ngay từ đầu mình không nên theo học cái môn ngu ngốc này."

"Nhưng ít nhất thì bây giờ mình cũng có thể bỏ môn này rồi!"

Harry nói: "Ừ. Tội mình không cần phải giả đò quan tâm đến chuyện gì sẽ xảy ra nếu sao Mộc và sao Thổ Vương trở nên quá thân mật..."

"Và từ nay trở đi, mình cũng cần thêm bận tâm nếu cái lá trà của mình kết vãn thành *chết, Ron, chết* — Muggle sắp trút chúng vào sọt rác cho chúng về đúng chỗ đây."

Harry bật cười, vừa đúng Hermione chạy đuổi theo kịp tụi nó đằng sau. Nó ngừng cười ngay lập tức vì e là tiếng cười có thể làm nàng bực mình.

Cô nàng nói: "Xong, mình cho mình đã làm tốt bài Pháp Số Học Harry và Ron cùng thở phào rảnh nhõm. Hermione nói tiếp: "Còn đủ thời gian để liếc qua các bản đồ sao trước bữa ăn tối, rồi..."

When they reached the top of the Astronomy Tower at eleven o'clock they found a perfect night for gazing, cloudless and still. The grounds were bathed in silvery moonlight, and there was a slight chill in the air. Each of them set up his or her telescope and, when Professor Marchbanks gave the word, proceeded to fill in the blank star chart he or she had been given.

Professors Marchbanks and Tofty stood among them, watching as they recorded the precise positions of the stars and planets they were observing. It was quiet except for the rustle of parchment, the occasional creak of a telescope as it was adjusted on its stand, and the scribbling of many quills.

Half an hour passed, then an hour; the little squares of reflected gold light flickering on the ground below started to vanish as lights in the castle windows were extinguished.

As Harry completed the constellation Orion on his chart, however, the front doors of the castle opened directly below the parapet where he was

Khi tụi nó lên tới đỉnh Tháp Thiên Văn vào lúc mười một giờ đêm thì thời tiết đêm ấy thật lý tưởng cho việc ngắm sao: bầu trời không mây và yên ả. Sân trường tắm dưới ánh trăng bạc, và một chút se lạnh trong không khí. Mỗi đứa tụi nó dựng kính thiên văn của chính mình lên, và khi giáo sư Marchbanks hô bắt đầu thì thí sinh thì hành điền vào những tấm bản đồ sao trống trơn mà tụi nó được phát.

Giáo sư Marchbanks và Tofty đi quanh tụi nó, theo dõi thí sinh điền trí chính xác của những ngôi sao hành tinh mà chúng quan sát được. Tất cả đều yên lặng, ngoại trừ tiếng giấy da lật sột soạt, thỉnh thoảng và lên tiếng cọt két của mấy cái kính viễn vọng khi bị điều chỉnh trên cái bệ kính, và có cả tiếng viết lông ngỗng chạy trên giấy da.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua; những hình vuông nhỏ của ánh sáng vàng xuống sân trường nhảy múa lung lay bên dưới bắt đầu biến mất khi đèn tắt trong các cửa sổ của lâu đài tắt đi.

Nhưng, khi Harry hoàn tất chòm sao Orion trên bản đồ của nó, cánh cửa của tòa lâu đài bỗng mở ra, ngay bên dưới lan can mà nó đang đứng, khi

ending, so that light spilled down the
ne steps a little way across the
n. Harry glanced down as he made
light adjustment to the position of
telescope and saw five or six
ngated shadows moving over the
ghtly lit grass before the doors
ng shut and the lawn became a
of darkness once more.

Harry put his eye back to his
scope and refocused it, now
mining Venus. He looked down at
chart to enter the planet there, but
nothing distracted him. Pausing with
quill suspended over the
chment, he squinted down into the
dowry grounds and saw half a
zen figures walking over the lawn.

f they had not been moving, and the
onlight had not been gilding the
s of their heads, they would have
an indistinguishable from the dark
und on which they stood. Even at
distance, Harry had a funny feeling
t he recognized the walk of the
tattest among them, who seemed to
leading the group.

He could not think why Umbridge
uld be taking a stroll outside past

cho ánh sáng ủa xuống mấy bậc th
đá tỏa sáng ra một vạt ngang qua
cỏ. Harry vừa liếc nhìn xuống vừa đ
chỉnh nhẹ vị trí cái kính thiên văn c
mình, và nó kịp thấy năm sáu cái bóng
đỏ dài di chuyển trên vạt cỏ đư
chiếu sáng, trước khi cánh cửa
được đóng sập lại và bãi cỏ lại tối t
như trước.

Harry tiếp tục nhìn vào kính th
văn, điều chỉnh lại tiêu điểm, bây
quan sát tới sao Kim. Nó nhìn xuố
tám bản đồ để điền hành tinh này v
đó; nhưng có cái gì đó làm nó bị c
trí. Khựng lại nửa chừng với cây v
lông ngỗng trong tay lơ lửng bên t
tám giấy da, nó liếc mắt xuống s
trường mờ mờ tối và thấy nửa tá bóng
người bước đi trên bãi cỏ.

Nếu họ không di chuyển, và nếu á
trắng không chiếu lấp lánh trên c
họ, thì cũng khó phân biệt được
trong bóng tối sân trường. Thậm chí
khoảng cách này, Harry cũng có r
cảm giác kỳ cục là nó nhận ra đư
dáng đi bè bè của người béo lùn n
trong đám đó, người đó có vẻ đư
dẫn đầu cả đám.

Nó không thể nghĩ ra tại sao
Umbridge lại đi tản bộ bên ngoài

lnight, much less accompanied by
: others. Then somebody coughed
ind him, and he remembered that
was halfway through an exam.

le had quite forgotten Venus's
sition — jamming his eye to his
scope, he found it again and was
ain on the point of entering it on his
irt when, alert for any odd sound, he
ard a distant knock that echoed
ough the deserted grounds, followed
mediately by the muffled barking of a
ge dog.

le looked up, his heart hammering.
ere were lights on in Hagrid's
dows and the people he had
erved crossing the lawn were now
ouetted against them. The door
ened and he distinctly saw six tiny
sharply defined figures walk over
threshold. The door closed again
l there was silence.

larry felt very uneasy. He glanced
und to see whether Ron or
rmione had noticed what he had,
Professor Marchbanks came

lâu dài vào giữa đêm hôm khuya kh
như vậy, lại còn có thêm ít nhất n
người khác tháp tùng. Lúc đó có ai
khẽ ho đằng sau lưng Harry, và nó n
ra nó đang làm bài thi được n
chừng.

Nó đã quên bém đi vị trí của s
Kim, nên lại dán chặt mắt vào k
viễn vọng. Nó tìm được sao Kim r
lần nữa, rồi một lần nữa sắp sửa đ
cái hành tinh này vào bản đồ sao
nhờ cảnh giác với tiếng động lạ,
nghe được tiếng gõ cửa vọng lại từ
qua sân trường vắng vẻ, tiếp theo c
như ngay tức thì tiếng của một c
chó to bị bịt mõm sửa.

Harry ngược nhìn lên, tim đập b
bình. Có ánh sáng phát ra từ cửa
căn chòi của lão Hagrid, và những
bóng của đám người mà nó đã th
băng qua bãi cỏ giờ đây nổi bật l
Cánh cửa mở ra và nó thấy rõ r
sáu bóng người nhỏ xíu nhưng
dàng nhận ra là ai đang bước c
ngưỡng cửa. Cánh cửa lại đóng kín
hoàn toàn im lặng.

Harry cảm thấy bứt rứt không y
Nó liếc nhìn xung quanh x
Hermione và Ron có nhận thấy đ
mà nó vừa thấy hay không, nhưng v

king behind him at that moment, not wanting to appear as though he was sneaking looks at anyone else's work, he hastily bent over his chart and pretended to be adding notes to it while really peering over the edge of the parapet toward Hagrid's cabin. Figures were now moving across the cabin windows, temporarily blocking the light.

He could feel Professor Marchbanks's eyes on the back of his neck and pressed his eye again to his telescope, staring up at the moon though he had marked its position an hour ago, but as Professor Marchbanks moved on he heard a roar from the distant cabin that echoed through the darkness right to the top of Astronomy Tower.

Several of the people around Harry looked out from behind their telescopes and peered instead in the direction of Hagrid's cabin.

Professor Tofty gave another dry cough.

Try and concentrate, now, boys and girls," he said softly.

lúc đó giáo sư Marchbanks bước đằng sau lưng nó, và vì Harry không muốn bị trông như đang dòm lên thi của người khác, nên nó lại vội vàng cúi xuống tấm bản đồ sao của mình giả vờ ghi chú thêm gì đó, trong thực ra thì nó nhìn qua lan can về phía căn chòi của lão Hagrid. Máy bức xạ người đó giờ đây di chuyển ngang qua cửa sổ căn chòi, tạm thời che khuất ánh sáng.

Harry có thể cảm thấy ánh mắt của giáo sư Marchbanks đằng sau nó, rồi nó lại dán mắt vào cái kính viễn vọng chăm chú ngắm vàng trăng, mặc dù đã đánh dấu vị trí của mặt trăng từ rất lâu trước đó. Khi giáo sư Marchbanks đi qua, nó nghe một tiếng gầm vọng ra từ căn chòi đằng sau xuyên qua bóng đêm, vang đến Tháp Thiên Văn.

Nhiều người chung quanh Harry nhìn ra từ sau kính viễn vọng của mình, thay vì ngắm sao, mọi người lại nhìn về phía căn chòi của lão Hagrid.

Giáo sư Tofty ho khan thêm một tiếng nữa.

Ông nhẹ nhàng nói: "Cố gắng tập trung làm bài, các trò ạ."

Most people returned to their telescopes. Harry looked to his left. Hermione was gazing transfixed at Hagrid's.

"Ahem — twenty minutes to go," said Professor Tofty.

Hermione jumped and returned at once to her star chart; Harry looked down at his own and noticed that he had mislabelled Venus as Mars. He went to correct it.

There was a loud *BANG* from the windows. Several people said "Ouch!" as they poked themselves in the face with the ends of their telescopes, stopping to see what was going on below.

Hagrid's door had burst open and by the light flooding out of the cabin they saw him quite clearly, a massive figure roaring and brandishing his fists, surrounded by six people, all of whom, glowing by the tiny threads of red light they were casting in his direction, seemed to be attempting to Stun him.

Hầu hết các thí sinh đều quay về cái kính viễn vọng của mình. Như Harry nhìn qua bên trái, thấy Hermione đang nhìn chăm chăm căn chòi của Hagrid.

Giáo sư Tofty lại nhắc: "E hèm... chỉ còn hai mươi phút nữa hết giờ."

Hermione giật mình và lập tức quay lại với tấm bản đồ sao của cô nàng. Harry cũng ngó xuống tấm bản đồ của mình và nhận thấy nó đã viết nhầm sao Kim thành sao Hỏa. Nó cúi xuống để sửa lại.

Một tiếng *ẦM* thật lớn vang lên dưới sân trường. Nhiều người kêu "Ồi!", khi đập đập chính cái mặt mình trúng cái chuôi kính viễn vọng trong vội vàng ngược lên nhìn coi chuyện đang xảy ra bên dưới.

Cánh cửa căn chòi của lão Hagrid bật mở tung, và nhờ ánh sáng tuôn từ bên trong căn chòi, lũ học trò có thể nhìn thấy khá rõ ràng, một hình thù tương đương gặm rỗng và vung cuồng nắm đấm giữa một vòng vây của người, mà căn cứ theo những tia sáng đỏ nhỏ xíu mà bọn sáu người phóng về phía lão Hagrid, thì có vẻ như đang cố gắng làm choáng lão.

No!" cried Hermione.

"My dear!" said Professor Tofty in a scandalized voice. "This is an indignity!"

But nobody was paying the slightest attention to their star charts anymore: sparks of red light were still flying beside Hagrid's cabin, yet somehow they seemed to be bouncing off him. He was still upright and still, as far as Harry could see, fighting.

Cries and yells echoed across the grounds; a man yelled, "Be reasonable, Hagrid!" and Hagrid roared, "Reasonable be damned, yeh n' take me like this, Dawlish!"

Harry could see the tiny outline of Fang, attempting to defend Hagrid, being pinged at the wizards surrounding him until a Stunning Spell caught him and he fell to the ground. Hagrid gave a roar of fury, lifted the culprit bodily from the ground, and threw him: The wizard flew what looked like ten feet and did not get up again.

Hermione hét: "Đừng!"

Giáo sư Tofty kêu lên bằng giọng phê phán khó chịu: "Trời ơi! Đây là một buổi thi mà!"

Nhưng không còn ai quan tâm chút xíu nào đến mấy tấm bản đồ của mình nữa. Những tia lửa xẹt vẫn tiếp tục phát ra từ căn chòi của Hagrid, chẳng hiểu bằng cách nào chúng dường như đều bị dội ra khỏi người của lão. Lão vẫn còn đứng thẳng vững vàng và, theo như Hermione có thể thấy, lão vẫn còn tiếp tục chiến đấu.

Tiếng gào hét và kêu la vang vọng qua sân trường; một người đàn ông quát: "Hãy biết điều đi, Hagrid!" Lão Hagrid gầm lên: "Biết điều con mớ! Mà đừng đối xử với ta như vậy chứ, Dawlish!"

Harry có thể nhìn thấy cái hình nhỏ nhỏ của con Fang đang cố gắng bảo vệ lão Hagrid, nó nhảy xổ vào mớ pháp sư đang vây quanh lão cho đến khi bị một Thần chú Bất tỉnh đá trúng và ngã lăn kềnh ra đất. Lão Hagrid tru lên một tràng giận dữ, nhấc bổng thân hình kẻ vừa ra tay hại Fang lên khỏi mặt đất rồi quăng mạnh nó ra: hắn bay đi một khoảng cách u

Hermione gasped, both hands over her mouth; Harry looked around at Ron and saw that he too was looking awestruck. None of them had ever seen Hagrid in a real temper before. . . .

"Look!" squealed Parvati, who was leaning over the parapet and pointing to the foot of the castle where the front doors seemed to have opened again; bright light had spilled out onto the dark lawn and a single long black shadow was now rippling across the lawn.

"Now, really!" said Professor Tofty indignantly. "Only sixteen minutes left, I know!"

But nobody paid him the slightest attention: They were watching the boy now sprinting toward the battle site beside Hagrid's cabin.

"How dare you!" the figure shouted as she ran. "How *dare* you!"

"It's McGonagall!" Hermione whispered.

chừng ba thước, rồi không thể rướn đứng dậy được nữa.

Hermione há hốc mồm kinh hãi, hai tay đều đưa lên bịt miệng. Hagrid ngoảnh lại thấy Ron cũng đang khựng vĩa. Chưa đũa nào trong tụi nó từng thấy lão Hagrid nổi cơn thịnh nộ ở mức ấy...

"Coi kìa!" Parvati thét lên. Cô nàng đang đứng chồm qua lan can, chỉ xuống phía chân tòa lâu đài, ở đó hình như cánh cửa cái lại được mở ra. Thêm ánh sáng tràn ra bãi cỏ tối thui một cái bóng đen dài đang hồi hải li nhấp nhô qua trắng cỏ.

Giáo sư Tofty bần chồn nói: "Nó sắp hết giờ rồi! Chỉ còn mười sáu phút nữa thôi."

Nhưng không còn một ai mấy chú ý tới giáo sư Tofty nữa. Tất cả cứ theo dõi bóng người đang chạy như rút về phía bãi chiến trường ác liệt bên cạnh căn chòi của lão Hagrid.

Cái bóng đó vừa lướt như bay vút hết: "Sao mấy người dám hả? Sao mấy người *dám* hả?"

Hermione thì thào: "Là giáo sư McGonagall!"

Leave him alone! *Alone*, I say!" said Professor McGonagall's voice through the darkness. "On what grounds are you attacking him? He has done nothing, nothing to warrant such —"

Hermione, Parvati, and Lavender all screamed. No fewer than four spellcasters had shot from the figures around the cabin toward Professor McGonagall. Halfway between the castle and the castle the red beams collided with each other. For a moment she looked dazed, dazed, illuminated by an eerie red glow, then was lifted right off her feet, and fell hard on her back, and moved no more.

"Gallop gallop gallop!" shouted Professor Tofty, who seemed to have forgotten the exam completely. "Not so fast as a warning! Outrageous behavior!"

"COWARDS!" bellowed Hagrid, his voice carrying clearly to the top of the tower, and several lights flickered back on inside the castle. "RUDDY

Tiếng thét của giáo sư McGonagall vang vọng qua bóng tối: "Hãy để anh ấy yên, Tôi bảo để yên! Dựa vào cái gì mà các người tấn công ông ta? Ông ta không hề làm điều gì, khác một điều gì khiến cho đáng bị đối xử như vậy..."

Hermione, Parvati và Lavender hét lên thất thanh. Ít nhất bốn Kẻ tu phép đã bắn về phía giáo sư McGonagall. Những chùm tia sáng đỏ phóng trúng bà ở khoảng giữa đường từ tòa lâu đài đến căn chòi. Trong khoảnh khắc, bà trông như bị treo lơ lửng, vì bị một luồng ánh sáng đỏ quai chiếu rọi, rồi bà bị nhấc bổng khỏi mặt đất, xong ngã xuống, nằm ngửa trên mặt đất, khác một điều gì khiến cho đáng bị đối xử như vậy.

Giáo sư Tofty lúc này dường như quên buổi thi đang diễn ra, hét to lên: "Đồ súc vật xon xon! Không một lời cảnh báo trước! Hành vi phạm quá đáng!"

Từ trên đỉnh tháp Thiên văn, Hagrid nghe rõ mồn một giọng lão Hagrid rống lên: "ĐỒ HÈN NHÁT!" Nhiều tia sáng đỏ khác nhá lên từ bên trong tòa lâu đài.

WARDS! HAVE SOME O' THAT —
' THAT —"

Oh my —" gasped Hermione.

Hagrid took two massive swipes at the closest attackers; judging by their immediate collapse, they had been shocked cold. Harry saw him double over and thought for a moment that he had finally been overcome by a spell, but on the contrary, next moment Hagrid was standing again with what appeared to be a sack on his back — when Harry realized that Fang's limp body was draped around his shoulders.

"Get him, get him!" screamed Umbridge, but her remaining helpers seemed highly reluctant to go within reach of Hagrid's fists. Indeed, he was striking away so fast he tripped over one of his unconscious colleagues and fell over.

Hagrid had turned and begun to run when Fang still hung around his neck; Umbridge sent one last Stunning Spell at him but it missed, and Hagrid, being full-pelted toward the distant woods, disappeared into the darkness.

"ĐỒ HÈN NHÁT ĐÊ TIỆN! HÃY NHẢY LẤY NÀY... NHẬN LẤY..."

Hermione thở hổn hển: "Ôi má ơi."

Lão Hagrid vung hai cú đấm khỗn lồ vào hai kẻ tấn công gần lão nhất; nghe tiếng chúng đổ nhào ngay lập tức là đủ biết chúng đã bị nốc ao. Harry thấy lão Hagrid gập đôi người lại, trong một thoáng nó đã nghĩ là rốt cuộc đã bị trúng một bùa chú nào đó, nhưng ngược lại, chỉ tích tắc sau đó, Hagrid lại đứng lên với một cái gì trên vai có vẻ như một cái ba lô nhưng rồi Harry nhận ra ngay đó chính là cái xác bất động của con Fang.

Mụ Umbridge gào lên: "Bắt hắn, bắt hắn!" Nhưng trợ thủ duy nhất còn lại của mụ tỏ ra hết sức bất đắc dĩ đến gần lão Hagrid, hắn cố giữ khoảng cách ở ngoài tầm nắm đấm của lão. Thực ra hắn đang thoái lui gấp đến mức vấp chân vào một trong mấy kẻ đang nằm bất tỉnh trên mặt đất và ngã đất.

Lão Hagrid đã quay người lại và đầu chạy với con Fang quàng quanh cổ. Mụ Umbridge bắn theo lão nhưng Bùa Bất Tỉnh cuối cùng nhưng bị hỏng và lão Hagrid, vọt giề lên cổ chạy r

There was a long minute's quivering silence, everybody gazing dumbly into the grounds. Then Professor Tofty's voice said feebly, "Um five minutes to go, everybody . . ."

Though he had only filled in two-thirds of his chart, Harry was desperate at the end of the exam. When it came last he, Ron, and Hermione forced their telescopes haphazardly back into their holders and dashed back down the spiral staircase. None of the students were going to bed — they were all talking loudly and excitedly at the foot of the stairs about what they had witnessed.

"That evil woman!" gasped Hermione, who seemed to be having difficulty talking due to rage. "Trying to sneak up on Hagrid in the dead of night!"

"She clearly wanted to avoid another scene like Trelawney's," said Ernie Macmillan sagely, squeezing over to join them.

mạch ra phía cổng trường ở tuốt đằng xa, và biến mất trong bóng tối.

Phải mất đến một phút mọi người nín lặng mà run sợ cho lão Hagrid cũng há hốc mồm ngó chằm chằm xuống sân trường. Rồi giọng của giám sư Tofty vang lên yếu ớt: "Ờ... còn năm phút nữa hết giờ thi, các trò à.."

Mặc dù mới điền được có chừng phần ba tên các vì sao vào tấm bản đồ của mình, Harry chỉ mong sao cho buổi thi sớm chấm dứt. Cuối cùng, khi hết giờ thi, nó, Ron và Hermione vội nấp kính viễn vọng của tụi nó vào tủ đựng rồi phóng như bay xuống cái cầu thang xoắn. Không một học sinh nào chịu đi ngủ, ai nấy tụ tập ở chân cầu thang, to tiếng bàn tán một cách sôi động về những gì chúng vừa chú ý kiến.

Hermione nói trong hơi thở hổn hển vì tức giận: "Mụ đàn bà ác độc!" Nàng dường như nói không ra lời quá tức tối. "Toan âm thầm trục xuất bác Hagrid giữa đêm khuya!"

Ernie Macmillan nói với vẻ thất vọng, sau khi len lỏi qua đám đông để đến nhập bọn với nhóm Harry: "Ràng là mụ muốn tránh một vụ lùm xùm nữa giống như vụ giáo sư Trelawney."

Hagrid did well, didn't he?" said Ron, who looked more alarmed than pressed. "How come all the spells bounced off him?"

"It'll be his giant blood," said Hermione shakily. "It's very hard to kill a giant, they're like trolls, really tough. . . . But poor Professor McGonagall. . . . Four Stunners right in the chest, and she's not exactly young, is she?"

"Dreadful, dreadful," said Ernie, shaking his head pompously. "Well, I'm going to bed . . . 'Night, all . . ."

People around them were drifting away, still talking excitedly about what they had just seen.

At least they didn't get to take Hagrid off to Azkaban," said Ron. "I expect he's gone to join Dumbledore, isn't he?"

"I suppose so," said Hermione, who looked tearful. "Oh, this is awful, I really thought Dumbledore would be back before long, but now we've lost Hagrid too . . ."

Ron tỏ ra băn khoăn nhiều hơn xúc động: "Bác Hagrid chiến đấu quá hả? Không biết làm sao mà tất cả bùa chú đều dội ngược ra khỏi ngực của bác ấy như vậy hả?"

Hermione run run nói: "Chắc là bác ấy có máu người khổng lồ. Khó để gì làm choáng người khổng lồ, dai lắm... Nhưng thật là tội nghiệp giáo sư McGonagall... Bốn E Choáng bắn thẳng vô ngực bà, mà đâu còn sức trẻ dẻo dai nữa?"

Ernie Macmillan trang trọng lắc đầu: "Kinh khủng, kinh khủng... Thôi, mình đi ngủ đây... mọi người ngủ ngon nhé..."

Lũ học trò chung quanh bọn Harry tản đi, nhưng vẫn bàn tán sôi nổi những gì chúng đã nhìn thấy.

Ron nói: "Ít nhất thì tụi mình cũng được an tâm là bác Hagrid đã không bắt vô nhà ngục Azkaban. Mình nghĩ bác ấy đã đi theo thầy Dumbledore."

Hermione nói trong nước mắt ướt rượt: "Mình cũng đoán vậy. Ôi, chuyện này thật đáng sợ, mình cứ nghĩ thì Dumbledore phải sớm trở về cơ, mà đâu bây giờ tụi mình mất luôn cả bác Hagrid..."

They traipsed back to the Gryffindor common room to find it full. The commotion out in the grounds had awakened several people, who had hastened to rouse their friends. Sirius and Dean, who had arrived ahead of Harry, Ron, and Hermione, were now telling everyone what they had heard from the top of the Astronomy Tower.

"But why sack Hagrid now?" asked Angelina Johnson, shaking her head. "I don't like Trelawney, he's been behaving much better than usual this year!"

"Umbridge hates part-humans," said Hermione bitterly, flopping down into an armchair. "She was always going to sack him and get Hagrid out."

"And she thought Hagrid was putting spiders in her office," piped up Katie Bell.

"Oh blimey," said Lee Jordan, covering his mouth. "It's terrible! Being the nifflers in her office, Fred and George left me a couple, I've been imitating them in through her window."

Tụi nó lững thững đi trở về phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor. Thấy căn phòng vẫn còn đầy học sinh, họ vội lom xom trong sân trường đã đánh thức nhiều đứa học trò, mấy đứa chạy lại đánh thức bạn bè tụi nó. Sirius và Dean đã về phòng sinh hoạt chung trước bọn Harry và đang kể lại cho mọi người những gì tụi nó đã nghe được từ trên đỉnh tháp Thiên Văn.

Angelina Johnson lắc đầu. "Nhưng mà tại sao lại đuổi thầy Hagrid lúc này chứ? Đâu phải như giáo sư Trelawney, mấy năm nay thầy Hagrid dạy có tiến bộ nhiều mà!"

Hermione buông mình lọt xuống cái ghế bành, cay đắng nói: "Chẳng qua mụ ấy ghét người lai. Lúc này mụ vẫn luôn luôn tìm cách để đuổi thầy Hagrid."

Katie Bell nói to lên để được chú ý: "Và mụ ấy tưởng thầy Hagrid thả con đào mỏ vào văn phòng của mụ."

Lee Jordan đưa tay bịt miệng, thì thầm nói: "Quý thần ơi, chính anh mới thả con đào mỏ vô văn phòng của mụ, Fred và George đã để lại cho anh một cặp, và anh đã liệng nó vào cửa sổ văn phòng mụ ấy..."

She'd have sacked him anyway," said Dean. "He was too close to Dumbledore."

That's true," said Harry, sinking into an armchair beside Hermione's.

I just hope Professor McGonagall's right," said Lavender tearfully.

They carried her back up to the castle, we watched through the ornate window," said Colin Creevey. He didn't look very well . . ."

Madam Pomfrey will sort her out," said Alicia Spinnet firmly. "She's never failed yet."

It was nearly four in the morning before the common room cleared. Harry felt wide awake — the image of Hagrid sprinting away into the darkness haunting him.

He was so angry with Umbridge he could not think of a punishment bad enough for her, though Ron's suggestion of having her fed to a box of starving Blast-Ended Skrewts had its merits. He fell asleep contemplating various revenges and arose from bed

Dean nói: "Đằng nào thì mục ấy cứ đuổi thầy Hagrid. Thầy ấy quá thân cận với cụ Dumbledore mà."

Harry cũng thả mình lún xuống ghế bành bên cạnh Hermione, rồi nói: "Đúng vậy."

Lavender ràn rụa nước mắt: "Mình chỉ mong sao cho cô McGonagall không bị sao hết."

Colin Creevey nói: "Tụi này ngó cửa sổ phòng ngủ, thấy người ta đưa cô trở về tòa lâu đài. Trông không được khỏe lắm..."

Alicia Spinnet khẳng định mạnh mẽ: "Bà Pomfrey sẽ chữa lành cho cô mà. Bà chưa bao giờ thất bại."

Mãi đến tận bốn giờ sáng phòng sinh hoạt chung mới trở lại vắng vẻ yên tĩnh. Harry vẫn cảm thấy khó buồn ngủ chút nào — hình ảnh Hagrid cắm đầu chạy biến vào bóng đêm cứ ám ảnh nó hoài.

Nó căm giận mục Umbridge đến nỗi không thể nghĩ ra được một hình phạt nào thật tồi tệ để dành cho mục, mặc đề nghị của Ron cho mục vô chủ một bầy Quái Tôm Đuôi Nổ đang chờ để cho chúng xé xác mục mà ăn cứ gọi là xứng đáng. Nó thiếp ngủ đi tr

Three hours later feeling distinctly rested.

Their final exam, History of Magic, was not to take place until that afternoon. Harry would very much have liked to go back to bed after breakfast, but he had been counting on the morning for a spot of last-minute studying, so instead he sat with his head in his hands by the common room window, trying hard not to doze as he read through some of the books stacked three-and-a-half feet high that Hermione had lent him.

The fifth years entered the Great Hall at two o'clock and took their places in front of their overturned examination papers. Harry felt exhausted. He just wanted this to be over so that he could go and sleep. Tomorrow, he and Ron were going to go down to the Quidditch pitch where he was going to have a fly on Ron's broom and savor their freedom from studying. . . .

"Turn over your papers," said Professor Marchbanks from the front of

lúc mơ uính những cuộc trả thù c
gồm và ba tiếng đồng hồ sau cho
thức dậy trên giường với cảm g
thấy bồn chồn rất rõ rệt.

Môn thi cuối cùng của tụi nó, m
Lịch sử Pháp thuật, mãi đến buổi tr
mới bắt đầu. Sau buổi điểm tâm, H
rất muốn trở về phòng ngủ đánh r
giấc, nhưng vì nó đã tính buổi sáng
như buổi ôn tập cuối cùng, nên thay
đi ngủ thì nó lại ngồi bên cửa sổ ph
sinh hoạt chung, hai tay ôm đầu,
sức cố gắng không ngủ gật trong
đọc lướt qua một số ghi chép chất c
gần một thước một mà Hermione
cho nó mượn.

Vào đúng hai giờ chiều, học s
năm thứ năm bước vào Đại S
đường và ngồi vào chỗ của mình
đề bài thi được đặt ập úp trước m
Harry cảm thấy kiệt quệ. Nó chỉ m
sao buổi thi kết thúc thật nhanh đ
thể đi về và ngủ. Để sáng hôm sau
và Ron có thể đi xuống sân c
Quidditch... nó sẽ được cỡi lên c
chối của Ron và thưởng thức cái ni
sung sướng khỏi bị học bài...

"Lật đề thi lên", giáo sư Marchbar
nói khi bà đứng trước chúng trong g
Đại Sảnh, lật ngược cái đồng hồ

Hall, flicking over the giant porthole. "You may begin . . ."

Harry stared fixedly at the first question. It was several seconds before it occurred to him that he had not taken in a word of it; there was a sharp buzz distractingly against one of the high windows. Slowly, tortuously, he began to write an answer.

He was finding it very difficult to remember names and kept confusing them. He simply skipped question four: *In your opinion, did wandless magic contribute to, or lead to, the control of, goblin riots of the nineteenth century?* thinking that he could go back to it if he had time at the end.

He had a stab at question five: *How has the Statute of Secrecy breached in 1949 and what measures were introduced to prevent a recurrence?*

He had a nagging suspicion that he had missed several important points. He had a feeling vampires had come to the story somewhere. . . .

bụi tổ chẳng. "Các trò có thể bắt đầu làm bài..."

Harry nhìn trừng trừng vào câu hỏi thứ nhất. Mấy giây sau nó mới ý thức được là nó không hề đọc vào một câu nào hết; có một con ong vo ve trên rìa trong mấy khung cửa sổ cao khiến hết sức khó tập trung. Dần dần, một cách đau khổ, nó cũng bắt đầu viết được câu trả lời.

Harry nhận thấy nhớ ra được một cái tên thật là khốn khổ, và ngay thế thì nó cứ nhầm lẫn lung tung. Nó đã bỏ qua câu hỏi số bốn: *Theo ý của bạn, sự ban hành luật đũa phép có đóng góp, hay đưa đến sự kiểm soát tốt hơn những cuộc nổi loạn của yêu tinh ở kỷ mười tám không?* Nó định cuối cùng nếu còn thì giờ thì sẽ quay trở lại câu hỏi này.

Nó cố gắng dồn sức làm câu hỏi năm: *Đạo luật về sự Bảo Mật đã bị phạm như thế nào vào năm 1749 những biện pháp đã được đưa ra ngăn chặn sự xảy ra một lần nữa?* Nhưng cứ ngờ ngợ một cách khó chịu là nó đã bỏ sót khá nhiều điểm quan trọng. Nó có một cảm giác là bọn họ đã thâm nhập vào đâu đó trong câu chuyện...

He looked ahead for a question he would definitely answer and his eyes alighted upon number ten.

Describe the circumstances that led to the Formation of the International Confederation of Wizards and explain why the warlocks of Liechtenstein refused to join.

Knowing this, Harry thought, though his brain felt torpid and slack. He could not visualize a heading, in Hermione's handwriting: *The Formation of the International Confederation of Wizards*. He had read these notes only this morning. . . .

He began to write, looking up now and then again to check the large hourglass on the desk beside Professor Marchbanks. He was sitting right behind Parvati Patil, whose long dark hair fell below the back of her chair. Once or twice he found himself staring at the tiny golden lights that glistened in the air when she moved her head very slightly and had to give his own head a sharp shake to clear it.

. . . the first Supreme Mugwump of

Harry cứ trông mong một câu trả lời nó chắc mềm sẽ trả lời được, nên nó sáng lên khi đọc tới câu hỏi mười.

Hãy miêu tả những tình huống dẫn đến việc hình thành Liên đoàn Pháp thuật Quốc tế và giải thích tại sao các chiến tướng của Liechtenstein từ chối gia nhập.

Harry nghĩ, *mình biết chuyện này* nhưng đầu óc của nó cứ trì độn ngạc. Nó mừng tượng ra rõ một tựa bằng chữ viết tay trong vở chép của Hermione: *Sự hình thành Liên đoàn Pháp thuật Quốc tế...* mới đọc bài ghi chép này hồi sáng mà...

Harry bắt đầu viết, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn lên để canh chừng đồng hồ cát trên bàn giấy bên cạnh giáo sư Marchbanks. Nó ngồi ngay đằng sau lưng Parvati Patil, mái tóc đen dài của cô nàng này buông xuống dài xuống dưới lưng ghế. Một đôi khi Harry nhận thấy mình chăm chú nhìn mấy đốm sáng vàng chóc li ti lấp lánh trong mái tóc khi cô nàng khẽ nhún nhích cái đầu, và nó phải tự lắc mạnh đầu để xua đuổi hình ảnh đó đi.

... Lãnh tụ Tối cao của Liên đ

International Confederation of Wizards was Pierre Bonaccord, but his appointment was contested by the wizarding community of Liechtenstein, because —

All around Harry quills were scratching on parchment like scurrying, rowing rats. The sun was very hot on the back of his head. What was it that Bonaccord had done to offend the wizards of Liechtenstein? Harry had a feeling it had something to do with trolls. . . .

He gazed blankly at the back of Parvati's head again. If he could only perform Legilimency and open a window in the back of her head and see what it was about trolls that had caused the breach between Pierre Bonaccord and Liechtenstein. . . .

Harry closed his eyes and buried his face in his hands, so that the glowing of his eyelids grew dark and cool. Bonaccord had wanted to stop troll-torturing and give the trolls rights . . . Liechtenstein was having problems with a tribe of particularly vicious mountain trolls. . . . That was it. . . .

Pháp thuật Quốc tế là Pierre Bonaccord, nhưng sự bổ nhiệm ông gây tranh cãi trong cộng đồng Pháp thuật Liechtenstein, bởi vì...

Chung quanh Harry, tất cả những cây viết lông ngỗng đều đang chạy rào trên những tấm giấy da như những cuộc chuột đào hang nhộn nhạo. Bonaccord đã làm gì đến nỗi xúc phạm đến các pháp sư Liechtenstein nữa? Harry có cảm giác là chuyện đó có liên quan thế nào ấy với bọn quỷ khổng lồ...

Nó lại ngó trân trân vào mái tóc của Parvati. Giá mà nó có thể làm được phép Chiết Tâm Trí Thuật và mở một cửa sổ sau đầu của Parvati để xem coi có cái nguyên do nào liên quan đến bọn quỷ khổng lồ mà gây ra mối bất hòa giữa Pierre Bonaccord và cộng đồng pháp sư Liechtenstein...

Harry nhắm mắt lại và vùi mặt vào hai bàn tay để cho đôi mắt đỡ nóng một chút. Mọi của nó tối lại và dịu mát. Bonaccord đã muốn chấm dứt việc sử dụng quỷ khổng lồ và đã dành cho những quỷ khổng lồ những quyền lợi... nhưng Liechtenstein lại đang có vấn đề

He opened his eyes; they stung and blurred at the sight of the blazing-white parchment. Slowly he wrote two lines about the trolls then read through what he had done so far. It did not seem very informative or detailed, yet he was sure Hermione's notes on the confederation had gone on for pages and pages. . . .

He closed his eyes again, trying to conjure them, trying to remember. . . . The confederation had met for the first time in France, yes, he had written that already. . . .

Goblins had tried to attend and been rebuffed. . . . He had written that too. . . .

And nobody from Liechtenstein had wanted to come. . . .

Think, he told himself, his face in his hands, while all around him quills scratched out never-ending answers and the sand trickled through the hourglass at the front. . . .

He was walking along the cool, dark corridor to the Department of Mysteries

một bộ lạc quỷ khổng lồ núi đặc biệt độc ác xấu xa... Đó là lý do...

Nó mở mắt ra; đôi mắt nó nhức nhối và ứa nước mắt khi nhìn thấy tấm giấy da trắng lóa. Nó từ từ viết hai dòng về bọn quỷ khổng lồ rồi dò lại hết những gì nó đã làm cho đến lúc đó. Bài làm về không được đầy đủ thông tin chi tiết cụ thể, vậy mà nó nhớ bài chép của Hermione về liên đoàn đã thê hết trang này đến trang khác...

Harry nhắm mắt lại một lần nữa, cố gắng nhìn thấy những trang ghi chép đó, cố gắng nhớ lại... Liên đoàn nhóm họp lần đầu tiên ở Pháp, ừ nó đã viết điều đó rồi mà...

Bọn yêu tinh đã tìm cách được tham dự nhưng lại bị loại ra... nó cũng viết chi tiết này rồi...

Và không ai trong cộng đồng Liechtenstein muốn đi họp...

Harry tự nhủ, *hãy suy nghĩ đi*. Nhưng nó vẫn còn vùi trong hai lòng bàn tay trong khi chung quanh nó viết lên những chữ ngỗng vẫn chạy rào rào những câu chữ lời bất tận và cát cứ chảy xuống trên cái đồng hồ tính giờ thi trước mặt nó

Nó lại đang đi dọc theo một hành lang tối tăm lạnh lẽo để đến Sở E

ain, walking with a firm and poseful tread, breaking occasionally a run, determined to reach his stination at last. . . . The black door ung open for him as usual, and here was in the circular room with its ny doors. . . .

traight across the stone floor and ough the second door . . . patches of icking light on the walls and floor and t odd mechanical clicking, but no e to explore, he must hurry. . . .

le jogged the last few feet to the d door, which swung open just like others. . . .

Once again he was in the cathedral- ed room full of shelves and glass ieres. . . . His heart was beating y fast now. . . . He was going to get re this time. . . . When he reached nber ninety-seven he turned left and ried along the aisle between two /S. . . .

but there was a shape on the floor at very end, a black shape moving on the floor like a wounded animal. . Harry's stomach contracted with fear with excitement. . . .

Mật, bước đi bằng những bước ch vững chắc và có chủ định, th thoảng lại chạy vội lên, quyết chí ph này phải đến được mục tiêu... Cá cửa đen mở tung ra đón Harry n thường lệ, và giờ đây nó đã ở tr căn phòng tròn có nhiều cánh cửa...

Nó đi thẳng, băng ngang qua sàn và đi qua cánh cửa thứ hai... Nhữ đốm ánh sáng lung linh trên tườ trên sàn, tiếng lanh canh máy móc quái, nhưng nó không có thì giờ thám hiểm tìm tòi, nó phải nhanh lên

Nó chạy mấy bước cuối cùng ó cánh cửa thứ ba, cánh cửa này củ mở tung ra như những cánh c khác...

Một lần nữa nó lại ở trong c phòng giống như bên trong thá đường chật những dãy kệ chất ó những trái cầu thủy tinh... Lúc này sẽ đạt được... Khi đến được số c mười bảy, Harry quẹo trái và vội v đi dọc theo lối đi giữa hai dãy kệ...

Nhưng ở tuốt đầu đằng kia có r hình dạng, một hình dạng đen t đang di chuyển trên sàn như một c thú bị thương... Bao tử của Harry lại vì sợ... vì hồi hộp...

A voice issued from his own mouth, high, cold voice empty of any human kindness, "Take it for me. . . . Lift it up, now. . . . I cannot touch it . . . but I can . . ."

The black shape upon the floor lifted a little. Harry saw a long-jerred white hand clutching a wand upon the end of his own arm . . . and the high, cold voice say, "*Accio!*"

The man on the floor let out a scream of pain, attempted to stand but fell back, writhing. Harry was laughing. He raised his wand, the curse lifted, and the figure groaned and became motionless.

Lord Voldemort is waiting . . ."

Very slowly, his arms trembling, the man on the ground raised his shoulders a few inches and lifted his head. His face was bloodstained and swollen, twisted in pain yet rigid with defiance. . . .

You'll have to kill me," whispered

Một giọng nói phát ra từ chính miệng nó, một giọng cao và lạnh lùng hoàn toàn thiếu vắng sự tử tế mang từ người: "Hãy lấy nó cho ta... Bây giờ hãy nhắc nó lên... Ta không thể chạm tới nó được... Nhưng mi thì có thể.."

Cái hình dạng đen thui trên sàn nhà nghiêng đi một chút, Harry nhìn thấy một bàn tay trắng bệch móng rất dài cuối cánh tay của chính nó nắm chặt lấy cây đũa phép giơ lên... Nó nghe giọng nói thể thê lạnh lùng hồ hởi "*Khô hình!*"

Người đàn ông trên sàn đá thốt một tiếng hét đau đớn, gắng gượng đứng lên nhưng lại ngã xuống, quỵ quại. Harry đang cười. Nó giơ cây phép lên, lời nguyền được giải, và hình thù trên sàn rên lên một tiếng nằm bất động.

"Chúa tể Voldemort đang chờ đợi..."

Hai cánh tay run rẩy, người đàn ông nằm trên sàn chập chạp nhích vai vài phân rồi nhắc đầu lên. Gương mặt người này bê bết đầy máu, hốc hác nhẵn nhúm vì đau đớn nhưng vẫn cứng cỏi đầy thách thức...

Sirius thì thào: "Mi sẽ phải giết ta."

us.

Undoubtedly I shall in the end," said a cold voice. "But you will fetch it for me first, Black. . . . You think you have suffered pain thus far? Think again. . . . We are several hours ahead of us and nobody to hear you scream . . ."

But somebody screamed as Voldemort lowered his wand again; nobody yelled and fell sideways off the desk onto the cold stone floor. Harry hit the ground and awoke, still lying, his scar on fire, as the Great Hall erupted all around him.

Giọng nói lạnh lùng: "Chắc chắn cuối cùng ta sẽ giết. Nhưng trước khi mi phải lấy nó cho ta, Black à... tưởng mi cảm thấy đau tới mức đó rồi sao? Hãy nghĩ lại đi... Chúng ta có nhiều tiếng đồng hồ nữa và không nghe tiếng gào thét của mi đâu..."

Nhưng có ai đó đã gào thét dữ dội khi Voldemort lại hạ cây đũa phép xuống thấp: ai đó đã gào thét và rớt vật ra khỏi bàn, ngã xuống sàn đá lạnh ngắt. Harry bừng tỉnh dậy khi nó rớt đúng mặt sàn, vẫn còn gào thét, thiêu cháy bỏng, trong khi toàn bộ Hội Trường sụp đổ chung quanh nó.

— CHƯƠNG 32 —

THOÁT LỬA *OUT OF THE FIRE*

I'm not going. . . . I don't need the hospital wing. . . . I don't want . . .

He was gibbering, trying to pull away from Professor Tofty, who was looking at him with much concern, and who had just helped Harry out into the dance hall while the students all around them stared.

"I'm — I'm fine, sir," Harry mumbled, wiping the sweat from his forehead. "Really . . . I just fell asleep. . . . I had a nightmare . . ."

"Pressure of examinations!" said the

Con không đi đâu... Con không cần đi bệnh thất mà... Con không muốn...

Harry vừa lắp bắp nói vừa cố lùi xa giáo sư Tofty. Giáo sư đang nhìn Harry ái ngại. Ông là người vừa đỡ Harry khỏi phòng thi đi vào tiền sảnh trước lúc tất cả đám học sinh chung quanh họ đều trở mắt nhìn.

Harry quệt mồ hôi trên mặt, lắp bắp nói: "Con... Con không sao đâu, thầy... Thật mà... con chỉ ngủ gật... ác mộng."

Vị giáo sư già nói đầy cảm thò

wizard sympathetically, patting Harry shakily on the shoulder. "It happens, young man, it happens! Now, a cooling drink of water, and perhaps you will be ready to return to the Great Hall? The examination is nearly over, and you may be able to round off your answers nicely?"

"Yes," said Harry wildly. "I mean . . . I've done — done as much as I can, I think . . ."

"Very well, very well," said the old wizard gently. "I shall go and collect your examination paper, and I suggest that you go and have a nice lie down . . ."

"I'll do that," said Harry, nodding vigorously. "Thanks very much."

He waited for the second when the man's heels disappeared over the threshold into the Great Hall, then ran down the marble staircase and then more staircases toward the hospital wing, rattling along the corridors so fast that the portraits he passed muttered and roared, and burst through the double doors like a hurricane, causing a dam Pomfrey, who had been pouring some bright blue liquid into

"Áp lực thi cử ấy mà!" Ông run run nhẹ vai Harry: "Xảy ra hoài. Chàng trẻ à, chuyện đó xảy ra hoài! Bây giờ uống một ly nước lạnh đi, rồi có lẽ sẽ sẵn sàng trở lại Đại sảnh được há? Giờ thi sắp hết rồi, nhưng có lẽ vẫn có thể làm nốt câu trả lời cùng một cách tốt đẹp."

Harry đáp vu vơ: "Vâng. Con muốn nói... thôi ạ... Con đã làm xong... cả những gì con có thể làm, con nghĩ..."

Vị pháp sư già nhẹ giọng nói: "\nThì tốt, vậy là tốt. Tôi sẽ đi thu bài của trò, còn trò thì tôi đề nghị nên nghỉ xuống nghỉ ngơi..."

Harry gật đầu lia lịa: "Dạ, con sẽ nghỉ... Cảm ơn thầy nhiều lắm."

Nó đợi một chút cho đến khi chân của vị pháp sư già khuất sau ngưỡng cửa vào Đại sảnh đường, mới phóng chạy lên cầu thang đá hoa cương, xong leo tiếp cầu thang dẫn bệnh thất, gấp đến nỗi cứ đâm sầm các bức tường dọc hành lang, mà đến nỗi mấy bức tranh nó vụt qua rồi làm bầm chê trách, rồi nó xộc vô cửa đôi như một cơn cuồng phong khiến bà Pomfrey lúc đó đang bón

Montague's open mouth, to shriek in pain.

"Potter, what do you think you're doing?"

"I need to see Professor McGonagall," gasped Harry, the breathing his lungs. "Now . . . It's urgent . . ."

"She's not here, Potter," said Madam Pomfrey sadly. "She was transferred to St. Mungo's this morning. Four Killing Spells straight to the chest at the same time? It's a wonder they didn't kill her."

"She's . . . gone?" said Harry, stunned.

The bell rang just outside the courtroom, and he heard the usual distant rumbling of students starting to pour out into the corridors above and below him. He remained quite still, staring at Madam Pomfrey. Terror was working inside him.

There was nobody left to tell. Dumbledore had gone, Hagrid had gone, but he had always expected Professor McGonagall to be there,

miệng Montague một dung dịch lờ mờ màu xanh sáng phải hét lên hốt hoảng.

"Potter, trò nghĩ trò đang làm thế?"

Harry thở hổn hển, hơi thở muốn vỡ lồng ngực nó: "Con cần gặp giáo sư McGonagall! Ngay bây giờ... khẩn cấp lắm..."

Bà Pomfrey buồn bã nói: "Bà không còn ở đây nữa, Potter à. Bà được chuyển qua bệnh viện Thánh Mungo hồi sáng nay. Tuổi tác như vậy mà bị trúng bốn Bùa Bất Tỉnh ngay giữa ngực? Chúng không giết chết cô ấy là cả một điều kỳ diệu."

Harry sửng sò: "Cô ấy... đi rồi à?"

Tiếng chuông vừa reo bên ngoài phòng ngủ, và Harry nghe tiếng ồn xa xa quen thuộc của học sinh bắt đầu túa ra các hành lang bên trên và bên dưới. Nó vẫn đứng yên ngó Madam Pomfrey. Sự khiếp sợ đang dâng trong nó.

Chẳng còn ai nữa ở đây để nghe kể. Thầy Dumbledore đã đi, bác Hagrid đã đi, nhưng nó vẫn luôn luôn tưởng giáo sư McGonagall còn đó, kính và nguyên tắc cứng nhắc, có

scible and inflexible, perhaps, but says dependably, solidly present. . . .

I don't wonder you're shocked, ter," said Madam Pomfrey with a d of fierce approval in her face. "As one of them could have Stunned Ierva McGonagall face on by /light! Cowardice, that's what it was. . . . Despicable cowardice . . . If I sn't worried what would happen to I students without me, I'd resign in test . . ."

Yes," said Harry blankly.

He strode blindly from the hospital g into the teeming corridor where stood, buffeted by the crowd, the ic expanding inside him like poison ; so that his head swam and he ild not think what to do. . . .

Ron and Hermione, said a voice in head.

He was running again, pushing dents out of the way, oblivious to ir angry protests and shouts. He inted back down two floors and was he top of the marble staircase when saw them hurrying toward him.

nhưng vẫn luôn có thể tin cậy, đặc k trong thời điểm này...

Với một vẻ mặt đồng cảm mãnh l bà Pomfrey nói: "Ta không lấy làm khi trò xúc động đến như vậy, Potter! Đố kẻ nào trong đám đó dám tung k choáng trước mặt giáo sư McGona giữa ban ngày! Chúng là một lũ h nhát... hèn nhát đáng kinh tởm... N ta không vì lo lắng chuyện có thể ra cho lũ học trò các con thì ta đã chức để phản đối..."

Harry thần thờ nói: "Dạ."

Nó quay gót bước đi nhanh không định hướng, ra khỏi bệnh th rời đến hành lang đông đúc học ị đứng ở đó, bị đám đông xung qua xô đẩy, nỗi kinh hoàng bên trong gia tăng giống như khí độc, đến nỗi choáng váng, không thể nghĩ ra p làm gì cái gì nữa...

Một giọng nói trong đầu Harry và lên: *Ron và Hermione*.

Harry lại cắm đầu chạy, xô c những đứa học trò khác để giành đi, hiển nhiên là khiến chúng phản và la ó tức giận. Nó phóng chạy xuống hai tầng lầu, và khi tới đầu c

Harry!" said Hermione at once, looking very frightened. "What happened? Are you all right? Are you

Where have you been?" demanded

Come with me," Harry said quickly. "Come on, I've got to tell you something . . ."

He led them along the first-floor corridor, peering through doorways, and at last found an empty classroom in which he dived, closing the door behind Ron and Hermione the moment they were inside and leaning against it, locking them.

Voldemort's got Sirius."

What?

How d'you — ?"

Saw it. Just now. When I fell asleep before the exam."

But — but where? How?" said Hermione, whose face was white.

thang đá hoa cương thì thấy Ron và Hermione đang vội vã tiến về phía n

Trông Hermione rất hoảng sợ, nàng nói ngay: "Harry! Chuyện gì xảy ra vậy? Bờ có sao không? Bờ bị bắt hả?"

Ron hỏi gặng: "Cậu đã ở đâu thế?"

Harry nói nhanh: "Đi theo mình. Mình lên. Mình phải nói với mấy bờ điều..."

Nó dẫn hai đứa bạn đi dọc thành hành lang tầng thứ nhất, thò đầu dò vô các khung cửa, cuối cùng kiếm được một căn phòng trống, Harry bẻ khóa, lách vào, đóng ngay cánh cửa lại ngay khi Ron và Hermione cũng đã bu vào, rồi nó đứng tựa lưng vào các cửa, đối diện với hai người bạn.

"Voldemort bắt được chú Sirius rồi"

"Cái gì?"

"Làm sao bờ...?"

"Nhìn thấy. Mới tức thì. Khi mình rớt gậy trong giờ thi."

"Nhưng... nhưng mà ở đâu? Bằng cách nào?" Hermione hỏi lại, gương mặt tái mét.

"I dunno how," said Harry. "But I know exactly where. There's a room in the Department of Mysteries full of mirrors covered in these little glass balls, and they're at the end of row forty-seven . . . He's trying to use us to get whatever it is he wants in there. . . . He's torturing him. . . . He says he'll end by killing him . . ."

Harry found his voice was shaking, and his knees were his knees. He moved over to a desk and sat down on it, trying to steady himself.

"How're we going to get there?" he asked them.

There was a moment's silence. Then Ron said, "G-get there?"

"Get to the Department of Mysteries, we can rescue Sirius!" Harry said loudly.

But — Harry . . ." said Ron weakly.

"What? *What?*" said Harry.

He could not understand why they were both gaping at him as though he was asking them something unreasonable.

Harry nói: "Mình không biết. Nhưng mình biết chính xác ở đâu. Đó là căn phòng trong Sở Bảo Mật đầy các kệ chất những trái cầu thủy tinh nhỏ, và hai người đó ở cuối dãy có mười bảy... Hắn đang cố gắng dùng chú Sirius để lấy cái gì đó mà hắn muốn, ở chỗ đó... Hắn hành hạ chú Sirius... nói là rốt cuộc hắn sẽ giết chú..."

Harry nhận ra giọng nói của nó rùng rợn, ngang với hai đầu gối của nó. Hắn tiến tới một cái bàn học và ngồi xuống cố gắng tự chủ.

Nó hỏi hai đứa bạn: "Làm sao mình tới được nơi đó?"

Im lặng một lúc. Rồi Ron nói: "Tới đó?"

Harry nói lớn: "Tới Sở Bảo Mật, cứu chú Sirius!"

Ron phản đối yếu ớt: "Nhưng Harry à..."

Harry hỏi dồn: "Sao? Vấn đề gì?"

Nó không thể hiểu tại sao cả hai đứa bạn đều há hốc miệng ra nhìn nó kinh ngạc như thể nó đang đòi hỏi tụi nó điều gì đó hết sức phi lý.

Harry,” said Hermione in a rather htened voice, “er . . . how . . . how Voldemort get into the Ministry of gic without anybody realizing he s there?”

How do I know?” bellowed Harry. e question is how *we’re* going to get here!”

But . . . Harry, think about this,” said rmione, taking a step toward him, i five o’clock in the afternoon. . . . e Ministry of Magic must be full of rkers. . . . How would Voldemort and us have got in without being seen? rry . . . they’re probably the two most nted wizards in the world. . . . You ik they could get into a building full urors undetected?”

I dunno, Voldemort used an isibility Cloak or something!” Harry uted. “Anyway, the Department of steries has always been completely pty whenever I’ve been —”

You’ve never been there, Harry,” d Hermione quietly. “You’ve amed about the place, that’s all.”

They’re not normal dreams!” Harry

Hermione nói bằng một giọng hoảng sợ: "Harry à... Làm sao... Làm sao mà Voldemort có thể vô được Pháp Thuật mà không có ai nhận hấn ở đó chứ?"

Harry rống lên: "Làm sao mình biết hả? Câu hỏi bây giờ là làm sao *chúng ta* đến được nơi đó kìa!"

Hermione bước tới gần Harry thì một bước, nói: "Nhưng... Harry à, hãy suy nghĩ về chuyện này. Bây giờ năm giờ chiều... Bộ Pháp Thuật ắt hẳn đông nhân viên... Làm sao Voldemort và chú Sirius có thể nhập mà không bị nhìn thấy chứ Harry à... Cả hai người đó có lẽ là pháp sư bị truy nã gắt gao nhất thế giới... Bỏ tin là họ có thể đột nhập vào một tòa nhà đầy những Thần Sáng không bị phát hiện sao?"

Harry hét tương lên: "Mình không biết, Voldemort dùng một tấm khăn khoác Tàng hình hay cái gì đó! Mà lại, lần nào mình đến đó Sở Bảo Mật cũng hoàn toàn trống vắng..."

Hermione khẽ nói: "Bỏ chưa từng đến đó, Harry à. Bỏ chỉ mơ thấy ở đó, có vậy thôi."

Harry hét vào mặt Hermione: "

outed in her face, standing up and
ing a step closer to her in turn. He
nted to shake her. "How d'you
lain Ron's dad then, what was all
t about, how come I knew what had
opened to him?"

He's got a point," said Ron quietly,
king at Hermione.

But this is just — just so *unlikely!*"
d Hermione desperately. "Harry,
v on earth could Voldemort have got
d of Sirius when he's been in
mmauld Place all the time?"

Sirius might've cracked and just
nted some fresh air," said Ron,
inding worried. "He's been
perate to get out of that house for
s —"

But why," Hermione persisted, "why
earth would Voldemort want to use
us to get the weapon, or whatever
thing is?"

I dunno, there could be loads of
sons!" Harry yelled at her. "Maybe

không phải là những giấc mơ."
đứng bật dậy, và lần này đến phiên
bước sấn tới trước mặt Hermione r
bước. Nó muốn lắc vai Hermio
"Làm sao bồ giải thích được trư
hợp ba của Ron hả? Tất cả nhữ
chuyện đó nghĩa là sao, làm sao
biết được chuyện xảy ra với bác
hả?"

Ron nhìn Hermione nói nhỏ: "Nó
lý."

Hermione tuyệt vọng nói: "Nhu
chuyện này chẳng qua... Chẳng qua
không thể nào! Harry à, làm sao
Voldemort có thể bắt được chú Sir
nếu như chú ấy luôn luôn ở trong
nhà trên Quảng trường Grimma
chứ?"

Ron nói giọng lo âu: "Chú Sirius
thể lên ra ngoài một chút vì chỉ mu
hít thở chút không khí trong lành. C
ấy tha thiết muốn ra khỏi nhà từ
rồi..."

Hermione vẫn cãi lại: "Nhưng
sao? Tại sao Voldemort lại muốn d
chú Sirius để lấy vũ khí, hay cho là
kỳ cái gì đi chẳng nữa cơ chứ?"

Harry nạt cô bé: "Tớ không biết,
thể có hàng đống lý do! Có thể c

us is just someone Voldemort doesn't care about seeing hurt —”

You know what, I've just thought of nothing,” said Ron in a hushed voice. “Sirius's brother was a Death Eater, wasn't he? Maybe he told Sirius the secret of how to get the weapon!”

Yeah — and that's why Dumbledore's been so keen to keep us locked up all the time!” said Harry.

Look, I'm sorry,” cried Hermione, but neither of you are making sense, and we've got no proof for any of this, no proof Voldemort and Sirius are even here —”

Hermione, Harry's seen them!” said Harry, rounding on her.

Okay,” she said, looking frightened but determined, “I've just got to say this —”

What?”

You . . . This isn't a criticism, Harry! It's just the way you do . . . sort of . . . I mean —

Sirius chẳng qua là người mà Voldemort chẳng bận tâm đến chuyện khi thấy chú ấy bị hại...”

“Các bạn biết không, mình vừa nghĩ ra một điều”, Ron cao giọng. “Tôi thấy chú Sirius là một Tử thần Thực thể phải không? Có thể hắn đã nói cho chú Sirius bí mật làm thế nào để được thứ vũ khí đó!”

Harry nói: “Đúng — và điều đó có vẻ thích tại sao thầy Dumbledore đã muốn giữ chú Sirius trong nhà suốt ngày!”

Hermione la lên: “Nghe này, mình xin lỗi, nhưng cả hai cậu đều không chắc chắn và chúng ta không có bằng chứng nào cho chuyện này, không có gì chứng minh Voldemort và chú Sirius đang ở đó...”

Ron nói giọng cố nín thở: “Hermione, Harry đã nhìn thấy họ mà!”

Trông Hermione có vẻ hoảng sợ nhưng vẫn kiên quyết: “Thôi được rồi, nhưng mình phải nói điều này...”

“Gì?”

Hermione nói: “Ồ.. Đây không phải là sự phê phán đâu nhé. Harry nói nhưng bồ có... phần nào... Ý mình...”

“Do you think you’ve got a bit of a —
— *saving-people-thing*?” she said.

He glared at her. “And what’s that
supposed to mean, a ‘saving-people-
thing’?”

Well . . . you . . .” She looked more
comprehensive than ever. “I mean . . .
last year, for instance . . . in the lake . . .
during the Tournament . . . you
shouldn’t have . . . I mean, you didn’t
need to save that little Delacour girl. . .
You got a bit . . . carried away . . .”

A wave of hot, prickly anger swept
over Harry’s body — how could she remind
him of that blunder now?

. . . I mean, it was really great of you
to do everything,” said Hermione quickly,
sounding positively petrified at the look
on Harry’s face. “Everyone thought it
was a wonderful thing to do —”

“That’s funny,” said Harry in a
dramatic voice, “because I definitely
remember Ron saying I’d wasted time
in *being the hero*. . . . Is that what you
think this is? You reckon I want to act
like a hero again?”

là... bồ không nghĩ là bồ có bị r
chút... chút tánh “*cứu nhân độ thế*”..

Harry trừng mắt nhìn Hermione. "
Ý bồ khi nói “*cứu nhân độ thế*”
nghĩa là sao?"

Trông Hermione càng có vẻ sợ
hơn bao giờ hết: "Ý mình là... chẳ
hạn năm ngoái... trong hồ nước...
cuộc thi đấu Tam Pháp thuật... c
không cần thiết phải... mình muốn r
cậu không cần phải cứu em gái c
Delacour... nhưng cậu đã... mang
theo..."

Một đợt sóng giận dữ nhưc nhối
sôi tràn trong người Harry... Sao
Hermione lại có thể nhắc nó nhớ c
một chuyện ngớ ngẩn như vậy vào
ngày này chứ?

Hermione có vẻ như ngây ngu
chết đống trước cái nhìn của Harry,
nàng nói nhanh: "... Ý mình nói là
rất tốt và đủ thú hay. Ai cũng nghĩ
là một nghĩa cử tuyệt vời..."

Harry nói rít qua kẽ răng: "Tức c
thiệt, bởi vì tôi còn nhớ rõ Ron nói
tôi chỉ mất thì giờ đóng vai anh hùng
có phải bồ nghĩ chuyện này cũng vậ
Bồ cho là tôi lại muốn đóng vai a
hùng một lần nữa?"

No, no, no!" said Hermione, looking fast. "That's not what I mean at all!"

Well, spit out what you've got to say, because we're wasting time here!" Harry shouted.

I'm trying to say — Voldemort knows you, Harry! He took Ginny down to the Chamber of Secrets to lure you there, it's the kind of thing he does, he knows you're the — the sort of person you'd go to Sirius's aid! What if he's not trying to get you into the Department of Myst — ?"

Hermione, it doesn't matter if he's able to get me there or not — you've taken McGonagall to St. Mungo's, there isn't anyone left from the Order at Hogwarts who we can tell, and if we don't go, Sirius is dead!"

But Harry — what if your dream was just that, a dream?"

Harry let out a roar of frustration. Hermione actually stepped back from him, looking alarmed.

Hermione có vẻ hoảng hốt: "Không, không, không! Mình không hề có ý như vậy chút nào hết!"

Harry hét lên: "Vậy thì, bỏ cứ toẹt cái điều bỏ phải nói đi, bởi vì chúng đang lãng phí thì giờ ở đây!"

"Mình đang cố gắng nói Voldemort biết bỏ, Harry à! Hẳn dĩ Ginny xuống căn Phòng chứa Bí mật là để dụ dỗ bỏ xuống đó; kiểu làm chuyện hẳn là vậy, hẳn biết là bỏ... loại người sẵn sàng đến trợ giúp chú Sirius! Nhưng hẳn chỉ đang tìm cách lừa bỏ đến Bộ Mật thì sao...?"

"Hermione à, có phải hẳn làm như vậy để lừa mình đến đó hay không cũng không thành vấn đề — Họ đã đưa cô McGonagall đến bệnh viện Thánh Mungo, bây giờ không còn ai ở trước Hogwarts là thành viên Hội để mình thể đến gặp mà nói chuyện, và nếu chúng ta không đi cứu thì chú Sirius chết mất!"

"Nhưng Harry à, nếu giấc mơ của chẳng qua chỉ là... giấc mơ mà thôi sao?"

Harry gào lên thất vọng. Hermione thực sự lùi xa khỏi nó một bước, tỏ cảnh giác.

You don't get it!" Harry shouted at her. "I'm not having nightmares, I'm not dreaming! What do you think all the stupidity was for, why do you think Dumbledore wanted me prevented from seeing these things? Because you're REAL, Hermione — Sirius is trapped — I've seen him — Voldemort's got him, and no one else knows, and that means we're the only ones who can save him, and if you don't want to do it, fine, but I'm going, understand? And if I remember rightly, I didn't have a problem with my *ring-people-thing* when it was you I was saving from the dementors, or" —

He rounded on Ron — "when it was your sister I was saving from the basilisk —"

"I never said I had a problem!" said Ron heatedly.

"But Harry, you've just said it," said Hermione fiercely. "Dumbledore wanted you to learn to shut these things out of your mind, if you'd done

Harry hét vào mặt Hermione: ' vẫn không hiểu! Mình không hề bị mộng, mình không chỉ chiêm bao! nghĩ coi tất cả chuyện học hành quan Bí thuật là để làm gì, bỏ nghĩ tại sao thầy Dumbledore muốn mình đừng nhìn thấy những chuyện đó? Vì đó là những chuyện TH. Hermione à — chú Sirius bị bắt mình đã nhìn thấy chú ấy Voldemort đã bắt được chú ấy, không ai biết cả, và như vậy có nghĩa chúng ta là những người duy nhất thể cứu được chú ấy, và nếu bỏ khác muốn đi, được, mình sẽ đi, bỏ hay không? Và nếu như mình nhớ đúng thì bỏ đâu thấy có vấn đề gì với thói "cứu nhân độ thế" của mình người được cứu khỏi tay bọn gi ngược chính là bỏ, hay là..."

Harry quay sang Ron nói tiếp: khi người được cứu khỏi nanh độc của vua rắn chính là em gái của bỏ."

Ron nóng nảy nói: "Mình đâu có mình bị vấn đề gì đâu."

Hermione hung hăng: "Nhưng Harry, bỏ vừa mới nói đó, thì Dumbledore muốn cho bỏ học các đóng kín tâm tư lại để cho những chuyện như vậy không xâm nhập"

clumency properly you'd never have
in this —”

IF YOU THINK I'M JUST GOING
ACT LIKE I HAVEN'T SEEN —”

Sirius told you there was nothing
re important than you learning to
se your mind!”

WELL, I EXPECT HE'D SAY
METHING DIFFERENT IF HE
EW WHAT I'D JUST —”

The classroom door opened. Harry,
n, and Hermione whipped around.
ny walked in, looking curious,
owed by Luna, who as usual looked
though she had drifted in
identally.

Hi,” said Ginny uncertainly. “We
ognized Harry's voice — what are
y yelling about?”

Never you mind,” said Harry
ghly.

Ginny raised her eyebrows.

There's no need to take that tone
r me,” she said coolly. “I was only
ndering whether I could help.”

đầu óc bồ, nếu bồ luyện tập đúng m
Bé quan Bí thuật thì bồ đâu có bao
bị thấy những chuyện đó...”

"NẾU BỒ CHO LÀ TÔI CHỈ N
HÀNH ĐỘNG NHƯ' ĐÃ KHÔNG
NHÌN THẤY..."

"Chú Sirius đã nói với bồ là kh
có việc gì quan trọng hơn việc bồ đ
tâm trí của bồ lại!"

"ĐƯỢC, TÔI TIN LÀ CHÚ ẤY
NÓI KHÁC ĐI NẾU HỎI ĐÓ CHÚ BI
ĐIỀU TÔI VỪA MỚI NHÌN THẤY..."

Cửa phòng học mở ra. Harry, F
và Hermione quay phắt lại. Ginny
vào phòng, nhìn ngó tò mò, theo
gót là Luna, cô nàng luôn luôn có
như tinh cò trôi giạt trên mây.

Ginny ngập ngừng nói: "Chào.
em nhận ra giọng của anh Harry... A
đang gào thét chuyện gì vậy?"

Harry lố mãng đáp: "Em đừng k
tâm."

Ginny nhướn chân mày lên.

Cô bé lạnh giọng: "Không cần
giọng đó ra với em, em chỉ muốn k
là liệu em có thể giúp được gì không

Well, you can't," said Harry shortly.

You're being rather rude, you know," said Luna serenely.

Harry swore and turned away. The very last thing he wanted now was a conversation with Luna Lovegood.

Wait," said Hermione suddenly. Wait . . . Harry, they *can* help."

Harry and Ron looked at her.

Listen," she said urgently, "Harry, we need to establish whether Sirius Black has left headquarters —"

I've told you, I saw —"

Harry, I'm begging you, please!" said Hermione desperately. "Please just check that Sirius isn't at home before we go charging off to London — we've find out he's not there then I swear I won't try and stop you, I'll believe, I'll do whatever it takes to try and save him —"

Sirius is being tortured NOW!"

Harry đáp cộc lốc: "Không, không thể."

Luna nói trang trọng: "Anh có biết anh đang trở nên thô lỗ không?"

Harry rủa thầm rồi quay đi. Một cuộc trò chuyện điên rồ với Luna Lovegood lúc này là điều cuối cùng nó muốn.

Hermione bỗng đột ngột nói: "Khóc đã... Đợi một chút, Harry à. Tụi nó *thể* giúp được đấy."

Harry và Ron cùng nhìn Hermione

Cô nàng khẩn khoản nói: "Nghe Harry. Chúng ta cần phải xác định chú Sirius có thực sự rời khỏi Tử Hành Dinh hay không..."

"Tôi đã nói với bồ rồi, tôi n thấy..."

Giọng Hermione tha thiết: "Harry mình xin bồ mà, hãy làm ơn! Làm kiểm tra lại xem chú Sirius có ở r hay không trước khi tụi mình bồ nh đi Luân Đôn... Nếu tụi mình không được chú Sirius ở nhà thì mình thể mình sẽ không tìm cách ngăn cản nữa, mà mình cũng sẽ cùng đi, m cũng sẽ làm bất cứ điều gì đang l để cứu chú ấy..."

Harry hét: "LÚC NÀY chú Sir

outed Harry. "We haven't got time to
ste —"

But if this is a trick of V-Voldemort's
Harry, we've got to check, we've got
—"

How?" Harry demanded. "How're
going to check?"

We'll have to use Umbridge's fire
I see if we can contact him," said
rmione, who looked positively
ified at the thought.

We'll draw Umbridge away again,
we'll need lookouts, and that's
ere we can use Ginny and Luna."

hough clearly struggling to
erstand what was going on, Ginny
d immediately, "Yeah, we'll do it,"
d Luna said, "When you say 'Sirius,'
you talking about Stubby
ardman?"

Jobody answered her.

Okay," Harry said aggressively to
rmione, "Okay, if you can think of a
y of doing this quickly, I'm with you,

đang bị hành hạ. Chúng ta không
thì giờ để lãng phí..."

"Nhưng nếu đây chỉ là âm mưu c
V-Voldermort... Harry, tụi mình c
phải kiểm tra lại, tụi mình cần phải..."

Harry hạch hỏi: "Bằng cách nê
Chúng ta kiểm tra bằng cách r
chứ?"

"Tụi mình sẽ phải dùng đến lò s
của mụ Umbridge để xem có thể l
lạc được với chú ấy không." Hermic
nói mà vẻ mặt trông hết sức hãi h
với chính ý nghĩ này.

"Tụi mình sẽ lừa mụ Umbridge
chỗ khác một lần nữa, nhưng cần p
cẩn thận canh phòng, và đó là nhi
vụ tụi mình có thể nhờ đến Ginny
Luna."

Mặc dù cố gắng khó khăn lắm r
hiểu việc gì đang diễn ra, Ginny v
nói ngay: "Được, tụi em sẽ làm." L
thì nói: "Khi các bạn nói "Sirius" thì
phải các bạn đang nói đến Ông F
Rậm không?"

Không ai trả lời cô bé.

Harry hung hăng nói với Hermio
"Được, Được, nếu bò có thể nghĩ
một cách làm chuyện này chóng và

erwise I'm going to the Department of Mysteries right now —”

The Department of Mysteries?” said Luna, looking mildly surprised. “But how are you going to get there?”

Again, Harry ignored her.

Right,” said Hermione, twisting her hands together and pacing up and down between the desks. “Right . . . I . . . One of us has to go and find Umbridge and — and send her off in the wrong direction, keep her away from her office. They could tell her — I don't know — that Peeves is up to something awful as usual . . .”

I'll do it,” said Ron at once. “I'll tell you Peeves is smashing up the reconfiguration department or something, it's miles away from her office. Come to think of it, I could probably persuade Peeves to do it if I tell him on the way . . .”

It was a mark of the seriousness of the situation that Hermione made no objection to the smashing up of the reconfiguration department.

thì mình nghe lời bô; bằng không mình sẽ đi đến Sở Bảo Mật ngay bây giờ đây...”

Luna kêu lên, vẻ mặt hơi ngạc nhiên một chút xíu: “Sở Bảo Mật hả? Như thế mà làm sao anh đến được nơi đó chứ?”

Một lần nữa Harry phớt lờ cô bé.

Hermione vặn vẹo hai bàn tay nhau và đi lên đi xuống giữa mấy bàn học. “Phải, Phải... À... Một người trong chúng ta phải đi tìm Umbridge và... và dụ mụ đi chỗ khác và giữ cho mụ ở cách xa văn phòng của mụ. Có thể nói với mụ... mà mình không biết nữa... là Peeves đang làm chuyện gì đó khủng khiếp như vậy khi...”

Ron nói ngay: “Mình sẽ làm chuyện đó. Mình sẽ nói với mụ là: Peeves đang đập phá tổ bộ môn Biến Hình hoặc cái gì đó, chỗ đó ở rất xa văn phòng của mụ. Mình chắc chắn có thể thuyết phục được Peeves làm điều đó nếu mình gặp nó...”

Trong tình hình nghiêm trọng như vậy, Hermione không phản kháng với việc phá tung lớp học Biến hình.

Okay," she said, her brow furrowed she continued to pace. "Now, we need to keep students away from her office while we force entry, or someone other than herin's bound to go and tip her off .

Luna and I can stand at either end of the corridor," said Ginny promptly, and warn people not to go down there because someone's let off a load of exploding Gas." Hermione looked surprised at the readiness with which Ginny had come up with this lie. Ginny nudged and said, "Fred and George are planning to do it before they left."

Okay," said Hermione, "well then, sorry, you and I will be under the invisibility Cloak, and we'll sneak into the office and you can talk to Sirius —"

He's not there, Hermione!"

I mean, you can — can check whether Sirius is at home or not while I keep watch, I don't think you should be there alone, Lee's already proved

Chân mày Hermione nhíu lại thành một cái rãnh giữa trán, trong cô nàng tiếp tục đi qua đi lại. "Được! Bây giờ cần giữ cho tội học sinh khác lại gần văn phòng của mụ Umbridge trong khi chúng ta đột nhập, nếu khác thì sẽ có đũa Slytherin nào đó chạy mách lẻo với mụ..."

Ginny nói ngay: "Luna và em và đũa sẽ đứng ở một đầu hành lang khuyến cáo mọi người là chớ đi vô vì có đũa cho xì cả đồng Hời Ngợ! Hermione tỏ ra ngạc nhiên trước sẵn sàng nhanh nhẹn mà Ginny được khi dùng cú lừa này. Ginny nh vai nói: "Anh Fred và anh George âm mưu làm chuyện đó trước khi anh bỏ đi mà."

Hermione nói: "Tốt. Vậy thì, Ha bồ với mình sẽ trùm tấm Áo khố Tầng hình rồi lén vào văn phòng của mụ Umbridge để bồ có thể nói chuyện với chú Sirius..."

"Chú không có mặt ở đó đâu Hermione à."

"Ý mình nói là bồ có thể... có kiểm tra xem chú Sirius có ở nhà không trong khi mình canh chừng cậu mình cho là bồ không nên ở trong văn phòng mụ ấy một mình. Khi thả m

window's a weak spot, sending these niffers through it."

Even through his anger and patience Harry recognized Hermione's offer to accompany him to Umbridge's office as a sign of solidarity and loyalty.

"I . . . okay, thanks," he muttered.

"Right, well, even if we do all of that, don't think we're going to be able to talk on more than five minutes," said Hermione, looking relieved that Harry seemed to have accepted the plan, together with Filch and the wretched visitorial Squad floating around."

"Five minutes'll be enough," said Harry. "C'mon, let's go —"

"Now?" said Hermione, looking shocked.

"Of course now!" said Harry angrily. "What did you think, we're going to wait until after dinner or something? Hermione, Sirius is being tortured *right now!*"

con Đào Bảo vô văn phòng Umbridge, anh Lee đã chứng tỏ cơ sở văn phòng mù là một điểm yếu."

Ngay cả trong cơn tức giận và bất chôn lo âu, Harry cũng nhận thấy nghị đưa nó vào văn phòng Umbridge của Hermione là một biểu hiện của tình đoàn kết và lòng trung chung.

Nó lẩm bẩm: "Cũng được... Cảm ơn."

Hermione có vẻ nhẹ nhõm khi thấy Harry dường như chấp nhận kế hoạch của cô nàng. "Được. Tốt, ngay trong trường hợp làm được suôn mọi thứ, thì mình cũng không nghĩ tội mình có thể nán ná lâu hơn vài phút đâu, nhất là khi thầy Filch và Tổ Thảm Tra chết tiệt ấy cứ rình rập chung quanh."

Harry nói: "Năm phút cũng đủ Mau lên, tội mình đi..."

Hermione hốt hoảng: "*Bây giờ ư?*"

Harry nổi giận: "Dĩ nhiên là bây giờ! Chứ bộ bỏ tính là tội mình phải đợi đến sau bữa ăn tối hay sao? Hermione *ngay lúc này*, chú Sirius đang bị hãm hạ!"

"I — oh all right," she said separately. "You go and get the invisibility Cloak and we'll meet you at the end of Umbridge's corridor, okay?"

Harry did not answer, but flung himself out of the room and began to cut his way through the milling crowds on the side. Two floors up he met Seamus Finnigan and Dean, who hailed him jovially and told him they were planning a dusk-till-dawn end-of-exams celebration in the common room. Harry barely heard them.

He scrambled through the portrait hole while they were still arguing about how many black-market butterbeers they would need and was climbing back out of it, the Invisibility Cloak and Sirius's knife secure in his bag, before he noticed he had left them.

"Harry, d'you want to chip in a couple Galleons? Harold Dingle reckons he could sell us some firewhisky . . ."

But Harry was already tearing away

Hermione tuyệt vọng nói: "Mình mà thôi cũng được. Bỏ đi lấy tấm áo khoác Tàng hình đi, rồi tụi mình sẽ gặp lại nhau ở cuối hành lang trước cửa phòng của mẹ Umbridge, được không?"

Harry không trả lời, mà phóng mình lao ra khỏi phòng rồi bắt đầu xông qua đám học sinh đông đúc bên ngoài mở đường chạy về phòng ngủ của Dean và Seamus, hai đứa này hơn gọi nó và kể cho nó nghe về lễ mừng-thi-cử từ-sáng-đến-tối mà tụi đang lên kế hoạch trong phòng sinh hoạt chung. Harry hầu như không nghe tụi nó nói gì.

Nó chui qua cái lỗ chân dung rồi sau lại chui trở ra ngoài, với tấm áo khoác Tàng hình và con dao an toàn của chú Sirius đã nằm gọn trong còng tay. Lúc tụi kia vẫn còn đang bàn về chuyện sẽ cần bao nhiêu bia hạng nặng mà không hay biết nó chui ra rồi.

"Harry ơi, bồ có muốn gom chu vài đồng Galleon không? Harold Dingle nghĩ là nó có thể bán cho tụi mình một ít rượu đế lửa..."

Nhưng Harry lúc đó đã phóng n

sk along the corridor, and a couple minutes later was jumping the last stairs to join Ron, Hermione, Ginny, and Luna, who were huddled together at the end of Umbridge's corridor.

Got it," he panted. "Ready to go, n?"

All right," whispered Hermione as a ng of loud sixth years passed them. Ron — you go and head Umbridge . . . Ginny, Luna, if you can start ving people out of the corridor. . . . rry and I will get the Cloak on and it until the coast is clear . . ."

Ron strode away, his bright red hair ble right to the end of the passage. anwhile, Ginny's equally vivid head boded between the jostling students rounding them in the other direction, led by Luna's blonde one.

Get over here," muttered Hermione, ging at Harry's wrist and pulling him sk into a recess where the ugly ne head of a medieval wizard stood

bay ngược trở xuống hành lang, và hai phút sau nó đã nhảy qua mấy cầu thang cuối cùng để nhập bọn với Ron, Hermione, Ginny và Luna đang đứng chúm chụm với nhau cuối hành lang trước văn phòng Umbridge.

Harry thở hổn hển: "Lấy được Vậ thì sẵn sàng làm nhé?"

Hermione thì thầm vì lúc đó có r đám học sinh năm thứ sáu đi ng qua. "Được rồi. Vậ là, Ron... bò làm nghi binh lừa mụ Umbridge ra k văn phòng... Ginny và Luna, hai bắt đầu xua hết người ta ra khỏi hành lang đi. Harry và mình sẽ trùm khoác Tàng hình và chờ đến khi toàn..."

Ron phóng đi ngay, loáng một cái thấy mái tóc đỏ rực rỡ của nó p cuối lối đi. Cùng lúc đó, mái tóc rực không kém của Ginny cũng nhấp r ẩn hiện trong đám học sinh chen ch xô đẩy nhau chạy về hướng ngược tụi nó, vạch ra bởi mái tóc vàng t của Luna.

Hermione chụp lấy cổ tay của Ha kéo nó lùi lại, nấp trong hốc tường, c có một cái đầu đá xấu kinh hồn c một lão pháp sư thời Trung cổ đ

tering to itself on a column. "Are —
you sure you're okay, Harry?
I're still very pale . . ."

"I'm fine," he said shortly, tugging the
visibility Cloak from out of his bag. In
h, his scar was aching, but not so
lly that he thought Voldemort had
dealt Sirius a fatal blow. It had hurt
ch worse than this when Voldemort
l been punishing Avery. . . .

Here," he said. He threw the
visibility Cloak over both of them and
y stood listening carefully over the
in mumblings of the bust in front of
m.

"You can't come down here!" Ginny
s calling to the crowd. "No, sorry,
I're going to have to go round by the
veling staircase, someone's let off
rrotating Gas just along here —"

They could hear people complaining;
e surly voice said, "I can't see no
s . . ."

"That's because it's colorless," said

lắm bầm một mình trên một cây c
Hermione thì thầm: "Lại đây. Bò...
có chắc là bò vẫn khỏe không, Har
Trông bò hãy còn xanh mét...."

Harry kéo mạnh tấm Áo khoác Tà
hình ra khỏi cái cặp của nó, nói ng
gọn: "Mình khỏe." Sự thực thì cái th
của nó đang nhức nhối, nhưng kh
dữ dội lắm, cho nên nó nghĩ t
Voldemort chưa giáng cho chú Sir
một đòn chí tử. Hồi Voldemort trù
phạt Avery, cái thẹo của nó nhức n
khủng khiếp hơn nhiều...

Harry nói: "Đây." Rồi tung tấm
khoác Tàng hình lên trùm kín cả
đưa nó, xong đứng yên lắng tai ng
kỹ động tĩnh trong âm thanh rù
những tiếng La tinh của cái tượng c
đá.

Ginny đang kêu gọi đám đông: "C
bạn đừng đi xuống đây! Bạn phải
vòng bằng cách dùng cầu thang xo
Xin lỗi, có đưa nào đó đã cho xì l
Ngạt ở dưới này..."

Harry và Hermione nghe tiếng k
học trò phàn nàn; có một giọng
quyết nói: "Tôi chẳng thấy hơi ngạt
hết..."

Ginny ra sức thuyết phục bằng r

iny in a convincingly exasperated ce, “but if you want to walk through carry on, then we’ll have your body proof for the next idiot who didn’t iever us . . .”

lowly the crowd thinned. The news out the Garroting Gas seemed to e spread — people were not ning this way anymore. When at last surrounding area was quite clear, rmione said quietly, “I think that’s as od as we’re going to get, Harry — ne on, let’s do it.”

ogether they moved forward, ered by the Cloak. Luna was nding with her back to them at the end of the corridor. As they passed iny, Hermione whispered, “Good e . . . don’t forget the signal . . .”

What’s the signal?” muttered Harry, they approached Umbridge’s door.

A loud chorus of ‘Weasley Is Our g’ if they see Umbridge coming,” lied Hermione, as Harry inserted blade of Sirius’s knife in the crack ween door and wall. The lock

giọng cáu tiết: “Đó là bởi vì nó khác có màu. Nhưng mà nếu bạn cứ khăng muống đi qua thì cứ đi, sau chúng tôi sẽ dùng xác bạn dùng làm một bằng chứng cho cái đũa đàn c kể tiếp không chịu tin lời của tụi này.

Chẳng mấy chốc đám đông th hẫng đi. Thông tin về vụ xì Hơi N đường như đã được lan truyền ra x: bọn học trò thôi không đi về phía hê lang này nữa. Cuối cùng, khi khu v chung quanh đó chẳng còn bóng r ai nữa, Hermione nói khẽ: “Mình th diễn biến tốt đẹp như tụi mình m rời đó, Harry à... Làm thôi!”

Hai đũa nó cùng di chuyển tới trư dưới lớp Áo khoác Tàng hình. Ở t đầu hành lang đằng kia, Luna đã đứng quay lưng về phía tụi nó. Khi đũa nó đi ngang qua Ginny, Hermic thì thầm: “Làm giỏi lắm... Đừng qu tín hiệu báo động...”

Harry hỏi khi tụi nó đi gần tới v phòng mụ Umbridge: “Tín hiệu b động là gì?”

Hermione đáp: “Hợp xưởng thiết ‘Weasley là vua của chúng ta’ nếu nó thấy mụ Umbridge xuất hiện.” Hê lách lưỡi dao của chú Sirius vào khe giữa cánh cửa và vách tườ

ked open, and they entered the
ce.

The garish kittens were basking in
late afternoon sunshine warming
ir plates, but otherwise the office
s as still and empty as last time.
rmione breathed a sigh of relief.

I thought she might have added
ra security after the second niffler . .

They pulled off the Cloak. Hermione
ried over to the window and stood
of sight, peering down into the
unds with her wand out.

Harry dashed over to the fireplace,
zed the pot of Floo powder, and
ew a pinch into the grate, causing
erald flames to burst into life there.
knelt down quickly, thrust his head
the dancing fire, and cried,
mber twelve, Grimmauld Place!"

His head began to spin as though he
l just got off a fairground ride though
knees remained firmly planted upon
cold office floor. He kept his eyes
ewed up against the whirling ash,
l when the spinning stopped, he

Khóa bật mở ra, hai đứa nó bước
văn phòng.

Ngoại trừ mấy con mèo con sặc
đang nằm tắm ánh nắng xế chiều
áp trong mấy cái đĩa của chúng, v
phòng mụ Umbridge vẫn yên tĩnh
trống vắng như lần chót Harry vào đ
Hermione thở ra một hơi nhẹ nhõm.

"Mình cứ tưởng mụ ta hẳn đã tăng
cường an ninh sau vụ con Đào E
thứ hai..."

Hai đứa tụi nó cởi Áo khoác Tề
hình ra. Hermione vội vàng đi tới b
cửa sổ, đứng nấp một bên, nhìn xuố
sân trường, tay lăm lăm cây đũa phép

Harry phóng ngay tới bên lò su
chụp lấy cái hũ bột Floo, và liệng r
nhúm vô vỉ lò, khiến những ngọn
xanh màu ngọc lam bùng cháy lên.
vội quì xuống, thò đầu vô trong nhữ
ngọn lửa đang nhảy múa và kêu
"Số mười hai, quảng trước
Grimmauld!"

Đầu Harry bắt đầu quay mòng mề
như thể nó vừa mới cưỡi ngựa qu
vòng vòng ở hội chợ, mặc dù đầu
của nó vẫn neo chặt trên nền đá lạ
của sàn văn phòng mụ Umbrid
Harry nhắm nghiền mắt lại để tránh

ened them to find himself looking out on the long, cold kitchen of Grimmauld Place.

There was nobody there. He had expected this, yet was not prepared for a molten wave of dread and panic that seemed to burst through his parched floor at the sight of the deserted room.

"Sirius?" he shouted. "Sirius, are you there?"

His voice echoed around the room, but there was no answer except a tiny rattling sound to the right of the fire.

"Who's there?" he called, wondering whether it was just a mouse.

Kreacher the house-elf came creeping into view. He looked highly frightened about something, though he seemed to have recently sustained a nasty injury to both hands, which were heavily bandaged.

"It's the Potter boy's head in the fire," Kreacher informed the empty kitchen,

bụi xoáy tít mù, đến khi ngừng quay mới mở mắt, thấy mình đang nhìn căn bếp dài và lạnh của ngôi nhà đường Grimmauld.

Ở đó không có ai hết. Harry đã kiến trước điều này, nhưng nó không chuẩn bị đối phó với một cơn khiếp đảm và kinh hoàng làm nhũn người, dường như bực vỡ qua đáy bát tử của nó, khi nhìn thấy căn phòng hoang vắng.

Nó hét vang: "Chú Sirius? Chú Sirius, chú có ở đó không?"

Tiếng kêu của nó vang vọng khắp phòng, nhưng không có tiếng trả ngoại trừ một âm thanh mơn mõi khẽ, vang ra từ đâu đó phía bên phải lò sưởi.

Harry không biết đó có phải chỉ tiếng chuột gặm không, nó kêu lên: "Đó?"

Lão gia tinh Kreacher từ từ hiện ra. Trông lão có vẻ mừng rỡ ghê lắm về một chuyện gì đó, mặc dù dường như lão vừa mới chịu đựng một thương tích tệt hại ở cả hai bàn tay đang bị băng kín mít.

Lão Kreacher thông báo cho gian bếp trống rỗng: "Đầu của thằng bé c

aling furtive, oddly triumphant
nces at Harry. "What has he come
Kreacher wonders?"

Where's Sirius, Kreacher?" Harry
nanded.

The house-elf gave a wheezy
ickle. "Master has gone out, Harry
ter."

Where's he gone? *Where's he
re, Kreacher?*"

Kreacher merely cackled.

I'm warning you!" said Harry, fully
are that his scope for inflicting
ishment upon Kreacher was almost
existent in this position. "What
out Lupin? Mad-Eye? Any of them,
any of them here?"

Nobody here but Kreacher!" said
elf gleefully, and turning away from
rry he began to walk slowly toward
door at the end of the kitchen.
each other thinks he will have a little
it with his Mistress now, yes, he
n't had a chance in a long time,
each other's Master has been keeping
away from her —"

nhà Potter ở trong lò sưởi." Lão lén
liếc nhìn Harry bằng ánh mắt ch
thắng hết sức kỳ lạ. "Kreacher tự
nó đến để làm gì?"

Harry hỏi: "Chú Sirius ở đ
Kreacher?"

Lão gia tinh phát ra mấy tiếng c
khùng khục trong cổ họng: "Cậu c
đã đi ra ngoài, Harry Potter à."

"Chú ấy đi đâu? *Chú ấy đi đâu
Kreacher?*"

Lão Kreacher chỉ khục khặc cười.

"Tôi cảnh cáo lão!" Harry nói, h
toàn ý thức là từ vị trí của nó lúc n
cơ hội của nó để gây ra sự trư
p lên Kreacher là hoàn toàn không
"Còn thầy Lupin đâu? Thầy Mắt Đ
Hay bất cứ ai, bất cứ ai trong
những người ở đây?"

"Không ai còn ở đây cả ngoài
Kreacher!" Lão gia tinh hí hửng nói,
quay lưng lại Harry và bắt đầu bu
chậm chạp về phía cánh cửa ở c
nhà bếp. "Kreacher tin là cậu chủ
đây sẽ có dịp trò chuyện chút đ
Bà Chủ, đúng vậy, lâu lắm rồi cậu c
chẳng có lấy được một cơ hội, ông c
của Kreacher đã cách ly cậu chủ k
Bà Chủ..."

Where has Sirius gone?" Harry asked after the elf. "*Kreacher, has he gone to the Department of Mysteries?*"

Kreacher stopped in his tracks. Harry could just make out the back of his bald head through the forest of chairs before him.

Master does not tell poor Kreacher where he is going," said the elf quietly.

But you know!" shouted Harry. Don't you? You know where he is!"

There was a moment's silence, then the elf let out his loudest cackle yet. Master will not come back from the Department of Mysteries!" he said cheerfully. "Kreacher and his Mistress are alone again!"

And he scurried forward and disappeared through the door to the left.

You — !"

But before he could utter a single word or insult, Harry felt a great pain at the top of his head.

He inhaled a lot of ash and, choking, found himself being dragged backward through the flames until, with a horrible

Harry gào với theo lão gia tinh: "C Sirius đã đi đâu? *Kreacher, có phải cậu ấy đã đi đến Sở Bảo Mật không?*"

Lão Kreacher dừng bước trên lối của lão. Harry chỉ có thể nhìn thấy phần sau cái đầu hói của lão gia tinh qua một rừng chân ghế trước mặt nó.

Lão gia tinh lặng lẽ nói: "Cậu Chủ không hề nói cho lão Kreacher nghiệp này biết cậu đi đâu."

Harry hét: "Nhưng mà lão biết! Đủ không? Lão biết chú Sirius ở đâu!"

Lão gia tinh im lặng một lúc rồi bật ra tiếng cười khục khặc lớn nhất trước tới giờ. Lão hí hửng nói: "Cậu chủ sẽ không trở về từ Sở Bảo Mật đâu! Kreacher và Bà Chủ lại được yên thân!"

Rồi lão hói hả đi tới và biến mất sau cánh cửa mở ra hành lang.

"Lão...!"

Nhưng Harry chưa kịp thốt ra một nguyên hay câu rửa xả nào thì đã cảm thấy đỉnh đầu nó đau buốt.

Nó hít phải một mớ tro, ngạt thở nhận ra mình bị nắm tóc lôi thụt xuyên qua những ngọn lửa, cho đến khi,

uptness, he was staring up into the e, pallid face of Professor Umbridge, who had dragged him awkward out of the fire by the hair and s now bending his neck back as far it would go as though she was ng to slit his throat.

You think,” she whispered, bending rry’s neck back even farther, so that was looking up at the ceiling above 1, “that after two nifflers I was going let one more foul, scavenging little ature enter my office without my owledge? I had Stealth Sensoring ells placed all around my doorway r the last one got in, you foolish / Take his wand,”

he barked at someone he could not e, and he felt a hand grope inside chest pocket of his robes and ove the wand. “Hers too . . .”

Harry heard a scuffle over by the or and knew that Hermione had just l her wand wrested from her as l.

I want to know why you are in my ce,” said Umbridge, shaking the fist

ngờ một cách hãi hùng, nó trợn r nhìn lên một gương mặt xanh mét rồ bè bè của giáo sư Umbridge, người nắm đầu nó lồi ngược ra khỏi lò s và bây giờ đang kéo giật đầu ngược ra sau đến hết mức cong c cái cần cổ, như thể mụ sắp sửa cắt họng nó vậy.

Mụ kéo giật cổ nó ra sau căng h nữa, để cho nó ngó thấy cái trần p trên đầu. Mụ thì thào: "Mi tưởng rằng sau vụ hai con Đào Bảo ta sẽ lại cho có thêm một sinh vật hạ cấp k thiú khác lén vô văn phòng của ta r lần nữa hả? thằng ngu ạ, ta đã Bùa Kiểm Trộm khắp các cửa ngõ s khi con Đào Bảo cuối cùng lọt v Tịch thu đũa phép của nó."

Mụ quát tháo kẻ nào đó mà Hả không thể nhìn thấy, nhưng nó c thấy một bàn tay lục lọi cái túi áo ng bên trong áo chùng của nó để rút c đũa phép của nó ra. "Của con nữa..."

Harry nghe một trận giằng co đầu gần cửa và biết là Hermione cũng v bị tước cây đũa phép của cô nàng.

Mụ Umbridge lắc lắc cổ tay đả túm tóc Harry, khiến cho nó loạ

atching his hair so that he staggered.

I was — trying to get my Firebolt!"
rry croaked.

Liar." She shook his head again.
ur Firebolt is under strict guard in
dungeons, as you very well know,
ter. You had your head in my fire.
h whom have you been
nmunicating?"

No one —" said Harry, trying to pull
ay from her. He felt several hairs
t company with his scalp.

Liar!" shouted Umbridge. She threw
i from her, and he slammed into the
sk. Now he could see Hermione
ioned against the wall by Millicent
strode. Malfoy was leaning on the
dowsill, smirking as he threw
rry's wand into the air one-handed
l then caught it again.

There was a commotion outside and
veral large Slytherins entered, each
oping Ron, Ginny, Luna, and — to
rry's bewilderment — Neville, who
s trapped in a stranglehold by
bbe and looked in imminent danger

choạng. Mụ hỏi: "Ta muốn biết tại s
mi lại ở trong văn phòng của ta?"

Harry rên rĩ: "Con... tìm cách lấy
cây chổi bay Tia Chớp!"

"Nói láo." Mụ giật giật đầu tóc c
Harry một lần nữa. "Mi biết rất
Potter à, rằng cây chổi bay của
được canh giữ nghiêm ngặt dưới tể
hầm. Mi đã thò đầu vô lò sưởi của
Lúc đó mi đang liên lạc với ai hả?"

Harry cố gắng thoát ra khỏi bàn
của mụ, nó cảm thấy nhiều sợi tóc c
nó đồng loạt giã từ da đầu. Nó r
"Không ai hết..."

Mụ Umbridge quát to: "*Đồ nói láo*
Mụ xô Harry ra xa khiến nó tông v
bàn giấy. Bây giờ nó mới nhìn th
Hermione đang bị Millicent Bulstro
giữ chặt hai cánh tay sát tường. Mal
thì đang đứng tựa vô bậu cửa sổ, c
trò tung hứng một tay; quăng cây c
phép lên không trung rồi chụp
miệng cười khinh khỉnh.

Bên ngoài có một cuộc cãi lộn,
nhiều đũa Slytherin kéo vào phò
mỗi đũa giữ chặt một đũa trong nh
Ron, Ginny, Luna, và — Harry hết s
hoang mang nhận thấy cả Neville cũ
bị tóm. Nó bị kẹp cứng trong vòng

suffocation. All four of them had
n gagged.

Got 'em all," said Warrington,
oving Ron roughly forward into the
m. "That one," he poked a thick
jer at Neville, "tried to stop me
ing her," he pointed at Ginny, who
s trying to kick the shins of the large
therin girl holding her, "so I brought
 along too."

Good, good," said Umbridge,
tching Ginny's struggles. "Well, it
ks as though Hogwarts will shortly
a Weasley-free zone, doesn't it?"

Malfoy laughed loudly and
rophantically. Umbridge gave her
e, complacent smile and settled
self into a chintz-covered armchair,
iking up at her captives like a toad
 a flowerbed.

So, Potter," she said. "You stationed
kouts around my office and you sent
; buffoon," she nodded at Ron, and
lfoxy laughed even louder, "to tell me
 poltergeist was wreaking havoc in
Transfiguration department when I

như gọng kềm của Crabbe và có
như sắp tắt thở tới nơi. Tất cả bốn đ
nó đều bị khóa miệng.

Xô mạnh Ron vô phòng một ca
thô bạo, Warrington nói: "Bắt được
lũ." Nó chìa ngón tay mập lù v
Neville, nói: "Thằng đó đã tìm cá
ngăn cản con bắt nhỏ kia." Nó chỉ v
Ginny, con bé đang cố gắng đá vô c
chân của một nữ sinh to đùng r
Slytherin ôm chặt mình. "Thành ra
bắt cả thằng đó về đây luôn."

"Tốt, tốt." Mụ Umbridge vừa nói v
nhìn Ginny đang cố gắng vùng v
"Có vẻ như chẳng mấy chốc n
trường Hogwarts sẽ trở thành vì
không-có-bọn-Weasley, đúng không

Malfoy cười to nịnh bợ.
Umbridge nở nụ cười thỏa mãn rồi
ngồi xuống một cái ghế bành bọc bằ
vải hoa rực rỡ, chớp chớp mắt n
những kẻ bị tay chân của mụ t
được, trông mụ giống y như một c
cóc ngồi xồm trong luồn hoa.

Mụ nói: "Thế đấy, Potter. Mi đặt c
canh gác quanh văn phòng ta, rồi
tên hề này" Mụ hất đầu về phía R
và Malfoy càng rặn ra tiếng cười
hơn nữa. "đến nói với ta là con
quậy đang đập phá trong tổ bộ m

... saw perfectly well that he was busy
... wearing ink on the eyepieces of all
... school telescopes, Mr. Filch having
... informed me so.

Clearly, it was very important for you
to talk to somebody. Was it Albus
Dumbledore? Or the half-breed,
Gringold? I doubt it was Minerva
McGonagall, I hear she is still too ill to
talk to anyone . . .”

Malfoy and a few of the other
members of the Inquisitorial Squad
gathered some more at that. Harry
knew he was so full of rage and hatred
that his hand was shaking.

It's none of your business who I talk
to," she snarled.

Umbridge's slack face seemed to
twist.

"Very well," she said in her most
sincere and falsely sweet voice.
"Very well, Mr. Potter . . . I offered you
a chance to tell me freely. You
refused. I have no alternative but to
warn you. Draco — fetch Professor
Snape.”

Biển Hình, trong khi ta biết quá rõ là
đang bận bôi mực lên tròng kính
của tất cả kính viễn vọng của trường,
vì thầy Filch vừa mới báo cáo với
ta như vậy!"

"Rõ ràng là, chuyện mi cần nói với
ai đó rất là quan trọng. Có phải mi báo
cáo với cụ Dumbledore không? Hay
mi nói chuyện với gã lai căng Hagrid?
Không tin là mi nói với bà Mine
McGonagall, ta nghe nói bà ta có
bệnh nặng đến nỗi không thể
nói chuyện với ai hết..."

Malfoy và mấy đứa khác trong
Đội Thẩm Tra lại rộ lên cười phụ h
Harry nhận thấy lòng nó căng đầy
phẫn nộ và hờn căm đến nỗi người nó
run lên.

Nó gầm gừ: "Tôi nói chuyện với
ai cũng không mắc mớ gì tới cô."

Bộ mặt nhão nhoét của
Umbridge dường như đang lại.

Mụ nói bằng cái giọng ngọt ngào
độc hại nhất của mình: "Tốt,
lắm, ông Potter à... Ta đã dành cho
ông cơ hội nói với ta một cách thoải
mái. Ông đã từ chối. Ta không có cách
nào khác hơn là buộc ông phải nói. Dra
go đi mời thầy Snape."

Malfoy stowed Harry's wand inside his robes and left the room smirking, which Harry hardly noticed. He had just realized something; he could not believe he had been so stupid as to forget it.

He had thought that all the members of the Order, all those who could help to save Sirius, were gone — but he had been wrong. There was still a member of the Order of the Phoenix at Hogwarts — Snape.

There was silence in the office except for the fidgetings and scufflings resultant from the Slytherins' efforts to keep Ron and the others under control. Draco's lip was bleeding onto Umbridge's carpet as he struggled against Warrington's half nelson.

Ginny was still trying to stamp on the foot of the sixth-year girl who had both her upper arms in a tight grip. Neville was turning steadily more purple in the face while tugging at Crabbe's arms, and Hermione was attempting vainly to shove Millicent Bulstrode off her.

Luna, however, stood limply by the side of her captor, gazing vaguely out

Malfoy nhét cây đũa phép của Harry vào trong áo chùng của nó rồi cúi xuống kênh kiệu bước ra khỏi văn phòng nhưng Harry hầu như không để ý. Vừa lúc vừa sự nhận ra một điều, và không thể nào tin được là nó lại rơi vào góc đến nỗi quên bồng đi.

Nó đã tưởng tất cả thành viên của Hội bảo vệ tất cả những người có thể giúp nó cứu chú Sirius, đều đã ra đi... nhưng nó sai. Vẫn còn một thành viên của Hội kín Phượng Hoàng ở trường Hogwarts: thầy Snape.

Trong văn phòng lúc này im lặng ngoại trừ hỗn hợp âm thanh như tiếng cựa quậy và giằng co của các Slytherin đang ra sức giữ chặt Ron bằng mấy đũa khác. Mối Ron đã nhều nhàu xuống tấm thảm của mụ Umbridge và nó vật lộn kháng cự lại Warrington.

Ginny vẫn còn cố sức giẫm lên chân của con nhỏ năm thứ sáu đang siết chặt cả hai cánh tay quanh mình. Mặt mày Neville thì đang dần trở nên tím ngắt trong khi cố kéo gỡ cánh tay của Crabbe, còn Hermione thì đang gắng một cách vô vọng để kéo Millicent Bulstrode ra.

Luna thì lại đứng ẻo lả bên cạnh bắt giữ nó, lơ đãng trơ mắt ngó

the window as though rather bored by the proceedings.

Harry looked back at Umbridge, who was watching him closely. He kept his face deliberately smooth and blank as footsteps were heard in the corridor outside and Draco Malfoy came back into the room, holding open the door for Snape.

"You wanted to see me, Madam Umbridge?" said Snape, looking calmly and unimpressed at all the pairs of struggling students with an expression of complete indifference.

"Ah, Professor Snape," said Umbridge, smiling widely and standing up. "Yes, I would like another bottle of Veritaserum, as quick as you can get it, please."

"You took my last bottle to interrogate Potter," he said, observing her coolly through his greasy curtains and his long black hair. "Surely you did not use it all? I told you that three drops would be sufficient."

Umbridge flushed.

"You can make some more, can't you?" she said, her voice becoming

shriller and more insistent as she stood outside the door, looking at her watch. "I'm sorry, but I must go. I have a meeting with the Headmistress."

Harry nhìn lại mặt Umbridge, cũng đang chăm chú quan sát nó. Ông cố giữ một vẻ mặt ôn hòa giả tạo khi nghe tiếng chân đi trên hàng lang bên ngoài. Rồi Draco Malfoy bước vào phòng và Snape bước theo sát chân nó là thầy Snape.

Thầy Snape đưa mắt nhìn qua từng đôi học sinh đang giằng co với nhau với vẻ mặt hoàn toàn dửng dưng. Thầy hỏi: "Cô cho gọi tôi hả?"

Mụ Umbridge đứng lên, nở nụ cười rộng ngoác tới mang tai, nói: "À, giáo sư Snape. Vâng, tôi muốn có một chai Si-rô Nói thật, càng sớm càng tốt, thầy cung cấp cho."

Lạnh lùng nghiên cứu tình hình của những lọn tóc đen dài rũ xuống như một tấm màn, thầy Snape nói: "Bạn đã lấy chai cuối cùng của tôi để tra vấn Potter. Cô có chắc là chưa xài hết cả đó chứ? Tôi đã nói với cô rằng ba giọt là đủ mà?"

Mụ Umbridge giận tóe lửa.

Giọng của mụ trở nên eo éo đáng sợ hơn, như mỗi khi mụ vẫn

re sweetly girlish as it always did when she was furious.

Certainly," said Snape, his lip curling. "It takes a full moon cycle to brew, so I should have it ready for you in around a month."

"A month?" squawked Umbridge, wailing toadishly. "A *month*? But I need it this evening, Snape! I have just found Potter using my fire to communicate with a person or persons unknown!"

"Really?" said Snape, showing his teeth, faint sign of interest as he looked down at Harry. "Well, it doesn't surprise me. Potter has never shown much inclination to follow school rules."

His cold, dark eyes were boring into Harry's, who met his gaze challengingly, concentrating hard on what he had seen in his dream, willing Snape to read it in his mind, to understand . . .

"I wish to interrogate him!" shouted Umbridge angrily, and Snape looked

giận. "Thầy có thể chế ra chai khế mà, thầy làm nổi không?"

Môi thầy Snape cong lên, thầy rên. "Đương nhiên. Cần một tuần trăng thuốc được hoàn chỉnh, cho nên tôi có sẵn cho cô dùng trong một tháng nữa."

Mụ Umbridge kêu quang quác, phòng mồm lên như một con cóc: "Một tháng? Một tháng hả? Nhưng tôi cần thuốc ngay buổi tối hôm nay, thầy Snape ạ. Tôi vừa mới phát hiện Potter sử dụng lò sưởi của tôi để liên lạc với một hay nhiều kẻ nào đó tôi chưa biết."

"VẬY À?" Thầy Snape nói, quay nhìn Harry, lần đầu tiên biểu lộ rõ dấu hiệu quan tâm, tuy không rõ ràng lắm. "Chà, chuyện đó không hề khó với tôi ngay nhiên. Potter chưa bao giờ ra đủ nhún nhường để tôn trọng quy nhà trường."

Đôi mắt đen lạnh lùng của thầy Snape xoáy vào mắt Harry, nó bình tĩnh tiếp nhận ánh mắt của thầy, tập trung hết sức vào điều nó đã nhìn thấy trong giấc mơ, mong sao thầy Snape đọc được tâm trí nó, để biết được...

Mụ Umbridge lặp lại một cách tức tưởi: "Tôi muốn thẩm vấn nó!" Thầy

ay from Harry back into her furiously
vering face. "I wish you to provide
with a potion that will force him to
me the truth!"

I have already told you," said Snape
oothly, "that I have no further stocks
Veritaserum. Unless you wish to
son Potter — and I assure you I
uld have the greatest sympathy with
i if you did — I cannot help you. The
y trouble is that most venoms act
fast to give the victim much time for
h-telling . . ."

Snape looked back at Harry, who
red at him, frantic to communicate
out words.

*oldemort's got Sirius in the
partment of Mysteries, he thought
sperately. Voldemort's got Sirius —*

You are on probation!" shrieked
fessor Umbridge, and Snape
ked back at her, his eyebrows
htly raised. "You are being
iberately unhelpful! I expected
ter, Lucius Malfoy always speaks

Snape rời mắt khỏi Harry, quay lại n
vào gương mặt đang co gập một c
điên tiết của mụ Umbridge. "Tôi m
thầy cung cấp cho tôi một độc du
khiến cho nó phải nói ra sự thật."

Thầy Snape nói một cách êm ái: "
đã nói với cô rồi, rằng tôi không còn
rô Nói Thực dự trữ nữa. Trừ khi
muốn đầu độc Potter – và tôi có
bảo đảm với cô là tôi cực kỳ c
thông với cô nếu cô đầu độc trò á
nhưng tôi không thể giúp cô được. F
rối duy nhất là hầu hết những nọc c
hoạt động nhanh đến nỗi không c
nạn nhân có đủ thì giờ để nói thực..

Thầy Snape ngó lại Harry, nãy
nó vẫn dăm dăm nhìn thầy, tha th
muốn trao đổi thông tin không lời
thầy.

Nó tuyệt vọng tập trung vào s
nghĩ: *Voldemort đã bắt được c
Sirius ở Sở Bảo Mật. Voldemort đã
được chú Sirius...*

Mụ Umbridge hét lên: "Thầy bị qu
ché!" Thầy Snape ngó lại
Umbridge, chân mày hơi nhướn l
"Thầy cố tình vô tích sự! Tôi đã
vọng ở thầy nhiều hơn thế này, ó
Lucius Malfoy lúc nào cũng đề c

st highly of you! Now get out of my
ce!"

Snape gave her an ironic bow and
red to leave. Harry knew his last
nce of letting the Order know what
s going on was walking out of the
or.

He's got Padfoot!" he shouted. "He's
 Padfoot at the place where it's
den!"

Snape had stopped with his hand on
bridge's door handle.

Padfoot?" cried Professor
bridge, looking eagerly from Harry
Snape. "What is Padfoot? Where
at is hidden? What does he mean,
ape?"

Snape looked around at Harry. His
e was inscrutable. Harry could not
whether he had understood or not,
he did not dare speak more plainly
ront of Umbridge.

I have no idea," said Snape coldly.
tter, when I want nonsense shouted
me I shall give you a Babbling
verage. And Crabbe, loosen your
d a little, if Longbottom suffocates it
mean a lot of tedious paperwork,

thầy! Bây giờ thầy hãy rút ra khỏi
phòng của tôi."

Thầy Snape nghiêng mình chào
một cách châm biếm rồi quay lưng
bỏ đi. Harry biết cơ hội cuối cùng
nó báo cho Hội biết chuyện gì đã
xảy ra đang đi ra khỏi cửa.

Nó gào lên: "Hắn đã tóm được Ch
Nhồi Bông! Hắn tóm được Chân N
Bông ở nơi trú ẩn!"

Thầy Snape dừng chân khi bàn
đã đặt lên nắm đấm cánh cửa
phòng mục Umbridge.

Giáo sư Umbridge hăm hở nhìn
mới từ Harry qua thầy Snape. "Ch
Nhồi Bông nào? Chân Nhồi Bông là
gì? Cái gì trú ẩn ở đâu? Thầy Snape
nó là sao vậy?"

Thầy Snape quay lại nhìn Harry. T
mặt của thầy hết sức bí hiểm. H
không thể biết được là thầy có h
hay không, nhưng nó không dám
rõ ràng hơn trước mặt mục Umbridge

Thầy Snape lạnh lùng nói: "
không biết gì cả. Potter à, khi nào
muốn trò hét lên điều vô nghĩa với
thì tôi sẽ cho trò uống Nước Bép X
Còn Crabbe thì nói lỏng gọng kèm r
tí đi, nếu Longbottom mà ngạt thờ

"I am afraid I shall have to mention this in your reference if ever you apply for a job."

He closed the door behind him with a snap, leaving Harry in a state of worse turmoil than before: Snape had been his very last hope. He looked at Umbridge, who seemed to be feeling the same way; her chest was heaving with rage and frustration.

"Very well," she said, and she pulled out her wand. "Very well . . . I am left with no alternative. . . . This is more than a matter of school discipline. . . . This is an issue of Ministry security. . . . Yes . . . yes . . ."

She seemed to be talking herself into something. She was shifting her weight nervously from foot to foot, glaring at Harry, beating her wand against her empty palm and breathing heavily. Harry felt horribly powerless without his own wand as he watched her.

"You are forcing me, Potter. . . . I do not want to," said Umbridge, still pacing restlessly on the spot, "but sometimes circumstances justify the

điều đó có nghĩa là sẽ phải điền rỗng giấy tờ chán ngắt đấy, và tôi cũng sẽ phải ghi chuyện này vào thư giới thiệu trò khi trò nộp đơn xin việc."

Lão đóng cái cửa rất nhanh, bỏ Harry trong tình trạng rối loạn còn tồi hơn trước. Snape là hi vọng cuối cùng của nó. Nó nhìn Umbridge, người dường như cũng đang có cảm giác trông mụ rất giận dữ và thất vọng.

Mụ rút cây đũa phép ra, nói: "Tốt được... Được thôi ... Ta bị đẩy vô thế chẳng còn cách nào khác. Chuyện này không chỉ là vấn đề kỷ quy của trường nữa... Đây là vấn đề an ninh Bộ Pháp Thuật... đúng thì đúng thế..."

Mụ như đang tự nói với mình chuyện gì đó. Mụ cứ chuyển sức nặng cơ thể của mụ lên hết chân này ở chân kia, chăm chăm ngó Harry, gõ cây đũa phép lên lòng bàn tay kia, một cách khó nhọc. Nhìn mụ, Harry cảm thấy bất lực một cách hãi hùng không có cây đũa phép trong tay.

Mụ Umbridge vẫn đứng nhấp nháy chân này chân kia tại chỗ một cách bồn chồn. "Mi buộc ta phải làm, Potter à... Ta đâu có muốn, nhưng đôi

... I am sure the Minister will understand that I had no choice ..."

Malfoy was watching her with a angry expression on his face.

The Cruciatus Curse ought to sen your tongue," said Umbridge etly.

No!" shrieked Hermione. "Professor ibrige — it's illegal" — but ibrige took no notice. There was a sty, eager, excited look on her face t Harry had never seen before. She sed her wand.

The Minister wouldn't want you to ak the law, Professor Umbridge!" d Hermione.

What Cornelius doesn't know won't t him," said Umbridge, who was v panting slightly as she pointed her nd at different parts of Harry's body turn, apparently trying to decide at would hurt the most.

He never knew I ordered dementors r Potter last summer, but he was

hoàn cảnh biện hộ cho mục đích dụng... Ta chắc chắn là ngài trưởng sẽ hiểu là ta chẳng có lựa ch nào khác..."

Malfoy đang quan sát mụ Umbridge với một vẻ thèm thuồng lồ lộ ti gương mặt.

Mụ nói: "Thần chú Tra Tấn ất sẽ l cho cái lưỡi của mi nói ra."

Hermione hét lên: "Không! Giáo Umbridge... điều đó phi pháp..." Nhưng mụ chẳng thèm để ý. Trên r mụ lộ ra một vẻ kích động, háo hi hiễm độc mà Harry chưa từng th trước đây. Mụ giờ cây đũa phép lên.

Hermione gào: "Giáo sư Umbridge ngài Bộ trưởng không muốn cô phạm luật đâu!"

Mụ Umbridge đã bắt đầu hơi t gấp trong lúc mụ cầm đũa phép lượ chĩa vào những phần cơ thể k nhau của Harry, dường như ướm t để quyết định phần nào sẽ bị t thương nặng nhất. Mụ nói: "Điều ngài Cornelius không biết thì khác làm tổn thương ông ta."

"Ngài không hề biết là ta đã ra lệ cho bọn giám ngục săn bắt Potter m

ighted to be given the chance to
el him, all the same. . . .”

It was *you*?” gasped Harry. “*You*
it the dementors after me?”

Somebody had to act,” breathed
bridge, as her wand came to rest
nting directly at Harry’s forehead.
ey were all bleating about silencing
i somehow — discrediting you —
I was the one who actually *did*
nething about it . . . Only you
ggled out of that one, didn’t you,
ter? Not today, though, not now . . .”

and taking a deep breath, she cried,
UC —”

NO!” shouted Hermione in a
cked voice from behind Millicent
strode. “No — Harry — Harry, we’ll
re to tell her!”

No way!” yelled Harry, staring at the
e of Hermione he could see.

We’ll have to, Harry, she’ll force it
of you anyway, what’s . . . what’s

hè vừa rồi, nhưng dù vậy ngài cũng
mừng có được một cơ hội để đ
nó...”

Harry há hốc miệng kinh ng
"Chính là cô? *Chính* cô đã phải k
giám ngục đi bắt tôi?"

Mụ Umbridge thở ra, cây đũa ph
của mụ cuối cùng đã dừng lại c
thẳng vào giữa trán Harry: "Phải có
đó hành động chứ. Người ta cứ
luôn mồm về chuyện bắt mi câm m
đi bằng cách nào đó — làm mất uy
thể diện của mi chẳng hạn — như
chính ta mới là người thực sự h
động để làm chuyện đó... chỉ tiếc
đã luôn lách thoát ra được vụ đó, đ
không Potter? Nhưng dù sao, bây g
mi đừng hòng..."

Hít sâu một hơi, mụ hô: *Tra T...*

Tiếng hét của Hermione òa vỡ ra
đằng sau Millicent Bulstrode: "ĐỪNG
Đừng... Harry... Harry ơi, tội mình p
nói với cô thôi..."

Harry trừng mắt nhìn dáng c
Hermione lấp ló mà nó có thể thấy, g
to: "Không đời nào!"

"Tội mình phải nói thôi, Harry
đằng nào thì cô ấy cũng sẽ buộc

point . . . ?”

and Hermione began to cry weakly to the back of Millicent Bulstrode’s eyes. Millicent stopped trying to splash her against the wall immediately and dodged out of her way looking disgusted.

Well, well, well!” said Umbridge, looking triumphant. “Little Miss Question-All is going to give us some answers! Come on then, girl, come on!”

Er — my — nee — no!” shouted Ron through his gag.

Ginny was staring at Hermione as though she had never seen her before; Neville, still choking for breath, was staring at her too. But Harry had just noticed something. Though Hermione was sobbing desperately into her hands, there was no trace of a tear. . . .

I’m — I’m sorry everyone,” said Hermione. “But — I can’t stand it —”

That’s right, that’s right, girl!” said Umbridge, seizing Hermione by the

nói ra thôi... chẳng có lý nào...”

Và Hermione bắt đầu khóc lóc và xỉ mũi vô sau lưng áo của Millicent Bulstrode. Millicent bèn tức thì ra sức ép Hermione vô tường và đứng tránh qua một bên với vẻ căm giận.

Mụ Umbridge bưng lên vẻ thách thức: "Tốt, tốt, tốt! Cô nương Bé hỏi Gì Cũng Hỏi sắp cho chúng ta câu trả lời! Vậy thì, nói đi, cô bé, nói đi!"

Ron cố gắng thốt lên tiếng gì đó qua cái miếng khóa miệng nhét trong họng nó: “Er — my — nee — đừng!”

Ginny trợn mắt ngó Hermione như thể chưa từng nhìn thấy cô nàng trước đây. Neville, tuy vẫn còn phải hơi thở, cũng trợn mắt nhìn Hermione. Nhưng Harry kịp nhận ra điều gì đó. Mặc dù Hermione khóc rưng rức trong hai bàn tay bịt mắt, nhưng chẳng thấy giọt nước mắt nào chảy ra...

Cô nàng nói: "Mình... Mình xin lỗi mọi người... nhưng... Mình không chịu đựng thêm được nữa..."

Mụ Umbridge túm chặt Hermione, ấn cô bé ngồi xuống cái ghế

oulders, thrusting her into the abandoned chintz chair and leaning over her. "Now then . . . with whom was he communicating just now?"

Well," gulped Hermione into her words, "well, he was *trying* to speak to Professor Dumbledore . . ."

Ron froze, his eyes wide; Ginny stopped trying to stamp on her captor's toes; even Luna looked mildly surprised. Fortunately, the attention of Umbridge and her minions was focused too exclusively on Hermione to notice these suspicious signs.

"Dumbledore?" said Umbridge sharply. "You know where Dumbledore is then?"

Well . . . no!" sobbed Hermione. "I've tried the Leaky Cauldron in Diagon Alley and the Three Broomsticks and even the Hog's Head

"Idiot girl, Dumbledore won't be hanging in a pub when the whole Ministry's looking for him!" shouted

bành bọc vải hoa sặc sỡ để trống, mặt chồm tới phía trên cô bé, nói: "Tôi là đúng đấy, đúng đấy, cô bé ạ. Và bây giờ... Nói xem Harry vừa mới gặp lại ai hả?"

Hermione vẫn úp mặt vào hai bàn tay, nuốt nước mắt: "Dạ... dạ... bạn đang thử nói chuyện với thầy Dumbledore..."

Ron sửng sò, hai mắt nó mở to. Ginny ngừng tìm cách giẫm lên ngón chân của con nhỏ Slytherin đang kìm giữ nó. Ngay cả Luna cũng tỏ vẻ ngạc nhiên. May thay, sự chú ý của Umbridge và đám tay chân của cô đều tập trung vào một mình Hermione nên không ai nhận thấy những biểu hiện đáng nghi ngờ này.

Mụ Umbridge hăm hờ hỏi: "Con Dumbledore hả? Vậy thì trò biết ở đâu Dumbledore ở đâu hả?"

Hermione nức nở: "Dạ... không! Con đã cố gắng tìm ở quán Vạc Lũn, Hẻm Xéo và quán Ba Cây Chổi thậm chí ở cả quán Đầu Heo..."

"Con bé ngu ngốc" Mụ Umbridge quát, nổi thất vọng lộ ra ở mỗi đờm xệ xuống trên gương mặt của cô

Umbridge, disappointment etched in every sagging line of her face.

But — but we needed to tell him nothing important!" wailed Hermione, holding her hands more tightly over her face, not, Harry knew, of anguish, but to disguise the continued absence of tears.

Yes?" said Umbridge with a sudden urgency of excitement. "What was it I wanted to tell him?"

We . . . we wanted to tell him it's ready!" choked Hermione.

What's ready?" demanded Umbridge, and now she grabbed Hermione's shoulders again and shook slightly. "What's ready, girl?"

The . . . the weapon," said Hermione.

Weapon? Weapon?" said Umbridge, and her eyes seemed to glow with excitement. "You have been developing some method of resistance? A weapon you could use

"Lão Dumbledore đời nào ngồi trước một quán rượu khi mà toàn tể Bộ Pháp Thuật đang truy nã lão!"

"Nhưng... Nhưng tại con cần nói với thầy một điều quan trọng Hermione khóc lóc rên rĩ, bụm hai vào mặt chặt hơn, không phải vì thế khổ, mà để, theo Harry nghĩ, che giấu cái sự khóc lóc thảm thiết mà không chảy nước mắt.

Mụ Umbridge hỏi ngay với sự sôi vừa đột ngột trở lên. "Hả? Trò mu nói với ông ấy điều quan trọng gì thế

Hermione thốt thức: "Tại con... con muốn nói với thầy là đã sẵn sàng rồi!"

"Cái gì đã sẵn sàng rồi?" Umbridge chụp lấy đôi vai của Hermione một lần nữa và lắc người bé nhẹ nhẹ: "Cái gì đã sẵn sàng rồi, bé?"

Hermione đáp: "Dạ cái... vũ khí ạ."

"Vũ khí? Vũ khí nào?" Mụ Umbridge hỏi gặng, hai con mắt của mụ suýt ra vì hồi hộp: "Chúng mày đang triển khai một phương pháp chống đối rồi đó hả? Một vũ khí mà chúng mày dùng để chống lại Bộ Pháp Thuật hả?"

ainst the Ministry? On Professor
mbleadore's orders, of course?"

Y-y-yes," gasped Hermione. "But he
l to leave before it was finished and
-now we've finished it for him, and
c-c-can't find him t-t-to tell him!"

What kind of weapon is it?" said
Umbridge harshly, her stubby hands
tight on Hermione's shoulders.

We don't r-r-really understand it,"
said Hermione, sniffing loudly. "We j-j-
t did what P-P-Professor
mbleadore told us t-t-to do . . ."

Umbridge straightened up, looking
intant.

Lead me to the weapon," she said.

I'm not showing . . . *them*," said
Hermione shrilly, looking around at the
Slytherins through her fingers.

It is not for you to set conditions,"
said Professor Umbridge harshly.

Fine," said Hermione, now sobbing

Tất nhiên là theo lệnh của
Dumbledore phải không?"

Hermione thở hổn hển: "Dạ-p-
Nhưng thầy đã ra đi trước khi học
chỉnh nó và b-bây giờ tụi con đã g
thầy làm nốt công việc, nhưng tụi c
k-không thể nào tìm được thầy đ
báo cáo!"

Hai bàn tay ú na ú nần của
Umbridge vẫn còn túm chặt hai vai c
Hermione, mụ hỏi bằng giọng kh
nghiệt: "Đó là loại vũ khí gì hả?"

Hermione sụt sịt khóc to: "Tụi c
không t-t-thực sự hiểu được. Tụi c
c-c-chỉ biết làm những gì t-t-th
Dumbledore b-b-bảo tụi con làm..."

Mụ Umbridge đứng thẳng lên, tỏ
hơn hờ đắc chí.

Mụ nói: "Dẫn ta tới chỗ cái vũ
đó."

Qua kẽ ngón tay, Hermione đưa r
liếc bọn Slytherin đang đứng chu
quanh, kêu lên the thé: "Con không
cho... *tụi nó*."

Mụ Umbridge vẫn nói giọng c
nghiệt: "Mi không phải là kẻ ra đ
kiện."

Hermione lại bùng mặt khóc nức n

to her hands again, "fine . . . let them use it, I hope they use it on you! In fact, I wish you'd invite loads and loads of people to come and see! Th-that would prove you right — oh, I'd love it if the whole school knew where it was, and how to use it, and then if you annoy any of them they'll be able to stop you out!"

These words had a powerful impact on Umbridge. She glanced swiftly and suspiciously around at her Inquisitorial Squad, her bulging eyes resting for a moment on Malfoy, who was too slow to disguise the look of eagerness and greed that had appeared on his face.

Umbridge contemplated Hermione for another long moment and then spoke in what she clearly thought was a motherly voice. "All right, dear, let's take it just you and me . . . and we'll take the Potter too, shall we? Get up, now

Professor," said Malfoy eagerly, "Professor Umbridge, I think some of my squad should come with you to look after —"

"Được... Vậy thì được... cứ cho chúng ta xem, con hy vọng chúng sẽ dùng nó để chống lại chính cô! Thực ra, cô ấy những muốn mời thật nhiều người đến xem... Như vậy mới đáng giá cho cô... Ôi, con những mong cả trường Hogwarts biết nó ở đâu, và cách sử dụng nó, và rồi nếu cô chọc giận ai thì kẻ đó sẽ có thể bắt thanh toán cô!"

Những lời nói này có ảnh hưởng mạnh mẽ đối với mục Umbridge. Cô liếc nhanh Tổ Thẩm Tra của mục một cách đầy ngờ vực, hai con mắt lồi của mục dừng lại trên mặt Malfoy một khoảnh khắc này không kịp ngụy trang cái thèm hờ và tham lam hiện rõ mồn mồn trên gương mặt.

Mục Umbridge ngắm Hermione một hồi lâu nữa rồi nói với cô bằng một cái giọng mà rõ ràng cô muốn cho là giọng mẹ hiền nói với con gái: "Thôi được, cưng à, vậy ra quyết định này giữa ta và con thế nào và chúng ta sẽ đem theo cả Harry nữa có nên không? Thôi, đứng dậy nào.."

Malfoy háo hức nói: "Thưa giáo sư... giáo sư Umbridge, con nghĩ vài người trong Tổ Thẩm Tra nên theo giáo sư để canh chừng..."

I am a fully qualified Ministry official, Malfoy, do you really think I cannot manage two wandless teenagers here?" asked Umbridge sharply.

In any case, it does not sound as though this weapon is something that schoolchildren should see. You will remain here until I return and make sure none of these" — she gestured around at Ron, Ginny, Neville, and Luna — "escape."

All right," said Malfoy, looking sulky and disappointed.

And you two can go ahead of me. I show me the way," said Umbridge, pointing at Harry and Hermione with her wand. "Lead on . . ."

Mụ Umbridge nạt ngang: "Malfoy, ta là công chức được công nhận có đủ phẩm chất của Bộ Pháp Thuật, chẳng lẽ trò thực sự nghĩ là một mụ ta không đủ sức khống chế hai đứa con nít không có đũa phép hay sao?"

"Đằng nào đi nữa thì cái vũ khí này không có vẻ gì là cái mà học trò nhìn xem. Trò hãy ở lại đây cho đến khi tôi trở về, và hãy bảo đảm không có đứa nào trong đám này trốn thoát." Mụ Umbridge khoát tay chỉ đám Ron, Ginny, Luna và Neville.

Malfoy tỏ ra thất vọng và giận dữ. "Được thôi."

Mụ Umbridge bèn chìa cây đũa phép ra chỉ vào Hermione và Harry mà nói: "Tôi đưa mi hãy đi trước để chỉ đường cho tôi. Dẫn đường đi..."

— CHƯƠNG 33 —

CHIẾN ĐẤU VÀ ĐÀO TÀU *FIGHT AND FLIGHT*

Harry had no idea what Hermione was planning, or even whether she had a plan. He walked half a pace behind her as they headed down the corridor outside Umbridge's office, knowing it would look very suspicious if he appeared not to know where they were going.

He did not dare attempt to talk to her; Umbridge was walking so closely behind them that he could hear her muffled breathing.

Hermione led the way down the

Harry chẳng hiểu chút xíu gì về kế hoạch của Hermione, thậm chí cô nàng có một kế hoạch gì không. Nó đi theo Hermione cách chừng nửa bước phía sau, tội nó dẫn đường đi xuống hành lang bên ngoài văn phòng mụ Umbridge. Nó biết là nếu nó tỏ ra không biết mình đang đi đâu thì sẽ rất đáng ngờ.

Nó cũng không dám tìm cách nói chuyện với Hermione; mụ Umbridge đang bám sát sau lưng tội nó đến nỗi có thể nghe được tiếng thở hào hển của mụ.

Hermione dẫn đường đi xuống c

irs into the entrance hall. The din of
d voices and the clatter of cutlery on
tes echoed from out of the double
ors to the Great Hall. It seemed
redible to Harry that twenty feet
ay were people who were enjoying
ner, celebrating the end of exams,
a care in the world. . . .

ermione walked straight out of the
k front doors and down the stone
ps into the balmy evening air. The
i was falling toward the tops of the
es in the Forbidden Forest now as
rmione marched purposefully across
grass, Umbridge jogging to keep
Their long dark shadows rippled
er the grass behind them like cloaks.

It's hidden in Hagrid's hut, is it?"
d Umbridge eagerly in Harry's ear.

Of course not," said Hermione
othingly. "Hagrid might have set it off
identally."

Yes," said Umbridge, whose
itement seemed to be mounting.

thang vào tiền sảnh. Tiếng om s
của những giọng nói to và tiếng c
nĩa va chạm chén đĩa vang vọng c
cánh cửa đôi mở vào Đại Sảnh đườ
Harry không thể nào tin nổi là chỉ cá
đó non sáu thước người ta đã
thưởng thức bữa cơm tối ngon là
ăn mừng thi cử xong xuôi, chẳng
chút mảy may bận tâm gì trên cõi
này...

Hermione đi thẳng ra cánh cửa
bằng gỗ sồi và bước xuống những k
thềm để bước vào một bầu không
êm dịu của buổi chiều hôm. Mặt t
đang lặn xuống phía những ngọn c
trong Rừng Cấm, trong lúc Hermic
băng ngang qua bãi cỏ một cách c
quyết. Mụ Umbridge lúp xúp bám th
Những cái bóng của họ đổ dài trên
đằng sau lưng, trông giống như nhữ
vật áo khoác.

"Ông ấy giấu nó trong căn chòi c
lão Hagrid, phải không?" mụ Umbric
háo hức hỏi bên tai Harry.

"Dĩ nhiên là không," Hermione c
ngay với vẻ bị tổn thương. "Th
Hagrid có thể vô tình để sống thì sac

"Ừ," Mụ Umbridge dường như c
lúc càng phẫn khích. "Phải, lão rất

s, he would have done, of course, great half-breed oaf . . .”

She laughed. Harry felt a strong urge swing around and seize her by the coat, but resisted. His scar was throbbing in the soft evening air but it had not yet burned white-hot, as he knew it would if Voldemort had moved forward for the kill. . . .

Then . . . where is it?” asked Umbridge, with a hint of uncertainty in her voice as Hermione continued to walk toward the forest.

In there, of course,” said Hermione, walking into the dark trees. “It had to be somewhere that students weren’t likely to find it accidentally, didn’t it?”

Of course,” said Umbridge, though her voice sounded a little apprehensive now. “Of course . . . very well, then . . . you go on and stay ahead of me.”

Can we have your wand, then, if you’re going first?” Harry asked her.

No, I don’t think so, Mr. Potter,” said Umbridge sweetly, poking him in the chest with it. “The Ministry places a

thể làm vậy lắm, đương nhiên, cái đàn lai khổng lồ ấy...”

Mụ phá ra cười. Harry cảm thấy có kỳ muốn quay phắt lại thộp lấy cổ họng của mụ, nhưng nó cố nhịn. Cái thọc của nó co giật nhè nhẹ trong làn không khí chiều hôn êm dịu, nhưng khác biệt chút dữ dội như Harry đã từng biết đến trong trường hợp Voldemort tiến đến giai đoạn giết người. . . .

“VẬY... nó ở đâu?” mụ Umbridge nói với một chút ngờ vực trong giọng nói khi Hermione tiếp tục sải bước về phía khu rừng.

“Dĩ nhiên là ở trong đó,” Hermione chỉ về phía rừng cây âm u. “Nó phải ở một chỗ nào đó mà học sinh không thể ngẫu nhiên tìm được, đúng không?”

“Dĩ nhiên,” mụ Umbridge bây giờ vẻ e dè, nhưng mụ vẫn nói. “Dĩ nhiên... tốt lắm... vậy... hai đứa hãy đi đằng trước ta.”

“Nếu tụi con đi trước thì tụi con có thể mượn cây đũa phép của tụi con không?”. Harry hỏi mụ.

“Không, ta không nghĩ vậy, Potter,” mụ Umbridge chọc cây đũa phép vào ngực nó, đáp ngọt ngào. “Ta e là

er higher value on my life than
irs, I'm afraid."

As they reached the cool shade of
first trees, Harry tried to catch
Hermione's eye; walking into the forest
out wands seemed to him to be
re foolhardy than anything they had
e so far this evening. She,
ever, merely gave Umbridge a
temptuous glance and plunged
right into the trees, moving at such
ace that Umbridge, with her shorter
s, had difficulty in keeping up.

Is it very far in?" Umbridge asked,
her robe ripped on a bramble.

Oh yes," said Hermione. "Yes, it's
l hidden."

Harry's misgivings increased.
Hermione was not taking the path they
d followed to visit Grawp, but the
e he had followed three years ago to
lair of the monster Aragog.
Hermione had not been with him on
t occasion; he doubted she had any
a what danger lay at the end of it.

Pháp Thuật đánh giá sinh mạng của
cao hơn mạng sống của các trò."

Khi ba người đi tới vùng râm r
của rặng cây đầu tiên, Harry cố gắ
đưa mắt ra hiệu cho Hermione. Đố
nó thì đi vào rừng mà không có c
phép thì dường như điên rồ hơn
cứ điều gì tụi nó đã làm trong b
chiều hôm nay. Tuy nhiên Hermic
chỉ ném cho mụ Umbridge một cái n
khinh ghét rồi đi thẳng vào rừng c
với một tốc độ mà đôi chân ngắn n
của mụ Umbridge phải vất vả lắm r
rinh mụ theo kịp.

"Còn xa nữa không?" Áo chùng
một bụi gai xẻ toạc một đường,
Umbridge hỏi.

"Dạ, xa chứ," Hermione đáp. "
được giấu kỹ lắm."

Nỗi nghi ngờ lo sợ của Harry cả
lúc càng tăng thêm. Hermione không
theo con đường mòn mà tụi nó đã
khi đến gặp Grawp, mà đi con đườ
nó đã đi qua cách đây ba năm để c
hang ổ của con quái vật Aragog. L
đó Hermione không đi cùng nó, nên
đâm nghi ngờ liệu Hermione chút k
niệm gì về mối nguy hiểm chờ sắ
cuối con đường.

Er — are you sure this is the right way?" he asked her pointedly.

Oh yes," she said in a steely voice, pushing through the undergrowth with a force that he thought was a wholly unnecessary amount of noise. Behind them, Umbridge tripped over a fallen log. Neither of them paused to help her get up again; Hermione merely strode on, calling loudly over her shoulder, "Come a bit further in!"

"Hermione, keep your voice down," Harry muttered, hurrying to catch up with her. "Anything could be listening in here —"

"I want us heard," she answered firmly, as Umbridge jogged noisily after them. "You'll see . . ."

They walked on for what seemed a long time, until they were once again deep into the forest that the dense tree canopy blocked out all light. Harry had the feeling he had had before in the forest, one of being watched by unseen eyes. . . .

"Ờ... bồ có chắc là đang đi đúng đường không?" Nó hỏi Hermione rồi cách ngụ ý.

"Ồ, chắc chắn!" Hermione đáp bằng một giọng đanh như thép, cô nện bước xông qua những bụi cây thấp, vừa đi vừa gây ra cái gì mà Harry cho là những tiếng ồn ào hoàn toàn không cần thiết. Đằng sau lưng tụi nó, Umbridge vấp chân vào một cây rễ gãy đổ. Chẳng đứa nào thèm dừng để đỡ mụ đứng lên; Hermione chỉ cúi bước dài tới trước, to tiếng gọi lại phía sau, "Vô sâu thêm chút nữa thôi!"

"Hermione, nói khe khẽ thôi," Harry vội vàng theo kịp Hermione, thì thầm. "Ở đây bất cứ cái gì cũng có thể lắng nghe —"

"Mình muốn chúng ta được nghe thấy," Hermione đáp lại rất nhỏ trước khi mụ Umbridge còn hỏn hển chạy xúp đằng sau. "Rồi bồ sẽ hiểu..."

Tụi nó tiếp tục đi tới trong một thời gian dường như rất lâu, cho đến một lần nữa lại tiến sâu vào rừng những tán cây dày đến nỗi che bít ánh sáng. Harry có cái cảm giác từng có trước đây khi vào sâu trong rừng, cái cảm giác bị quan sát.

How much further?" demanded Umbridge angrily from behind him.

"Not far now!" shouted Hermione, as she emerged into a dim, dank clearing. "Just a little bit —"

An arrow flew through the air and landed with a menacing thud in the air just over her head. The air was suddenly full of the sound of hooves. Harry could feel the forest floor trembling; Umbridge gave a little scream and pushed him in front of her with a shield —

He wrenched himself free of her and ran. Around fifty centaurs were emerging on every side, their bows raised and loaded, pointing at Harry, Hermione, and Umbridge, who backed wildly into the center of the clearing, Umbridge uttering odd little whimpers of terror. Harry looked sideways at Hermione. She was wearing a triumphant smile.

những con mắt mà nó không nhìn thấy...

"Còn bao xa nữa?" đằng sau lưng nó, mục Umbridge giận dữ hỏi.

"Bây giờ thì không còn xa lắm nữa!" Hermione hét to, khi ba người đã đi vào một khoảng trống mờ mờ. "Chỉ còn chút xíu nữa thôi..."

Một mũi tên bay xuyên qua không khí và cắm phập vào một thân cây ngay phía trên đầu Hermione. Không trung bỗng nhiên vang đầy tiếng gõ ngựa. Harry có thể cảm thấy mặt đất rung chuyển; Umbridge bật ra một tiếng hét nhỏ và đẩy Harry ra trước mặt, như thể là một cái khiên che chắn cho cô vậy...

Harry vặn mình vùng ra khỏi Umbridge và quay lại. Khoảng chừng năm chục con nhân mã xuất hiện mọi phía, tên đã đặt trên cung và cung đã giương lên sẵn, chĩa vào Hermione, Harry và mục Umbridge; cả ba đang lùi từ lùi vào trung tâm mảnh đất trống. Mục Umbridge bật ra mấy tiếng rên hãi hùng. Harry quay sang nhìn Hermione. Cô nàng đang mỉm cười đắc thắng.

Who are you?" said a voice.

Harry looked left. The chestnut-limbed centaur called Magorian was leaning toward them out of the circle; his bow, like the others', was raised.

Harry's right, Umbridge was still impering, her wand trembling violently as she pointed it at the dancing centaur.

"I asked you who are you, human," said Magorian roughly.

"I am Dolores Umbridge!" said Umbridge in a high-pitched, terrified voice. "Senior Undersecretary to the Minister of Magic and Headmistress of the High Inquisitor of Hogwarts!"

"You are from the Ministry of Magic?" said Magorian, as many of the centaurs in the surrounding circle shifted restlessly.

"That's right!" said Umbridge in an even higher voice. "So be very careful! Obey the laws laid down by the Department for the Regulation and Control of Magical Creatures, any

"Các người là ai?" một giọng vang lên.

Harry liếc sang bên trái. Con nhười ngựa có thân hình màu nâu hạt dẻ tên Magorian đang tách ra khỏi vòng tròn tiến về phía tụi nó, cung tên của nó cũng giương sẵn như cung tên của những con nhười ngựa khác. Bên phải của Harry, mụ Umbridge vẫn còn tục tằn rĩ, cây đũa phép của mụ ta lên lật bật khi mụ giơ lên chĩa vào con nhười ngựa đang tiến tới.

"Con người, ta hỏi các người là ai," Magorian cộc cằn hỏi.

"Tôi là Dolores Umbridge!" Umbridge đáp bằng một giọng cao giọng thét đầy khiếp đảm. "Trợ lý tối cao của ngài Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật và Nữ hiệu trưởng kiêm Thanh tra Tối cao trường Hogwarts!"

"Bà là người của Bộ Pháp Thuật à?" Magorian hỏi lại, trong khi nhiều con nhười ngựa đứng thành vòng tròn chú ý quanh di chuyển không ngừng.

"Đúng thế!" Mụ Umbridge nói một giọng nghe còn chói tai hơn nữa. "Cho nên hãy hết sức cẩn thận. Theo điều luật của Sở Quản Lý Súc Vật Huyền Bí ban hành thì bất kỳ ai

ack by half-breeds such as
rselfes on a human —”

What did you call us?” shouted a
d-looking black centaur, whom Harry
ognized as Bane. There was a
at deal of angry muttering and
ttening of bowstrings around them.

Don’t call them that!” Hermione said
ously, but Umbridge did not appear
have heard her. Still pointing her
aking wand at Magorian, she
itined, “Law Fifteen B states
arly that ‘Any attack by a magical
ature who is deemed to have near-
nan intelligence, and therefore
sidered responsible for its actions

Near-human intelligence?” repeated
gorian, as Bane and several others
red with rage and pawed the
und. “We consider that a great
ult, human! Our intelligence,
nkfully, far outstrips your own —”

What are you doing in our forest?”
lowed the hard-faced gray centaur
om Harry and Hermione had seen

tấn công nào vào con người do nhữ
thứ nửa người nửa ngợm như
người...”

“Bà vừa gọi chúng tôi là cái gì?” r
con nhân mã đen thui có vẻ hoang
hét lên, mà Harry nhận ra là Bane. M
loạt tiếng rừ rì bất bình vang lên
chung quanh tụi nó dây cung được k
căng ra.

“Đừng gọi họ như vậy!” Hermic
giận dữ bảo, nhưng mụ Umbrid
không tỏ vẻ gì có nghe lọt tai lời c
Hermione. Mụ vẫn chìa cây đũa ph
run lầy bầy về phía Magorian, tiếp
nói: “Luật mười lăm B nêu rõ rằng ‘
kỳ cuộc tấn công nào do một sinh
huyền bí có trí tuệ gần bằng con ngu
đều bị xem xét về mặt pháp lý...”

“Trí-tuệ-gần-bằng-con-người
Magorian lặp lại trong khi Bane
những con nhân mã khác hí lên g
dữ và giẫm cồm cộp xuống mặt c
“Hỡi con người, bọn ta coi đó là r
sự xúc phạm to lớn! Trí tuệ của bọn
nhờ ơn trời, vượt xa trí tuệ của c
người...”

“Các người đang làm gì trong k
rừng của chúng ta?” Một con nhân
màu xám có gương mặt khác khở

their last trip into the forest. “Why you here?”

Your forest?” said Umbridge, speaking now not only with fright but also, it seemed, with indignation. “I would remind you that you live here only because the Ministry of Magic permits you certain areas of land —”

An arrow flew so close to her head that it caught at her mousy hair in passing. She let out an earsplitting scream and threw her hands over her head while some of the centaurs showed their approval and others sneered raucously. The sound of their hooves, neighing laughter echoing around the dimly lit clearing and the sight of their pawing hooves was extremely nerve-racking.

Whose forest is it now, human?” she sneered at Bane.

Filthy half-breeds!” she screamed, her hands still tight over her head. “Uncontrolled animals!”

Harry và Hermione đã nhìn thấy trước chuyến đi vào rừng vừa rồi của tụi họ. “Tại sao các người đến đây hả?”

“Rừng của các người hả?” Umbridge kêu lên, bây giờ giọng nói của cô không chỉ vì sợ hãi mà còn vì điên cuồng nữa. “Ta muốn nhắc nhở các người rằng đây là các người được sống nơi đây bởi vì Bộ Pháp Thuật cho phép các người sử dụng một số vùng đất nhất định...”

Một mũi tên bay sát sạt đầu Umbridge đến nỗi chạm trúng mở ra một đám xám xịt như lông chuột của mũ khi nó lướt qua. Mũi tên hét lên một tiếng chói tai và giờ cả hai tay cô lên ôm đầu, trong khi một số con nhân mã đang gầm lên đồng thanh, và một số khác thì rống lên cười khà khà. Âm thanh tiếng cười ngạo nghễ như tiếng hí vang vọng khắp chuồng ngựa và cảnh tượng bọn nhân mã giơ móng guốc cồm cộp quả là cực kỳ căng thẳng thần kinh.

“Này con người, bây giờ nói lại rừng là của ai hả?” Bane rống lên.

“Đồ lai căng bẩn thỉu!” Mụ Umbridge vẫn hai tay giờ lên ôm lấy đầu, gào

"Be quiet!" shouted Hermione, but it was too late — Umbridge pointed her wand at Magorian and screamed, "*carcerous!*"

Ropes flew out of midair like thick snakes, wrapping themselves tightly around the centaur's torso and wrapping his arms. He gave a cry of pain and reared onto his hind legs, attempting to free himself, while the other centaurs charged.

Harry grabbed Hermione and pulled her to the ground. Facedown on the next floor he knew a moment of terror as hooves thundered around him, but the centaurs leapt over and around them, bellowing and screaming with rage.

"Nooooo!" he heard Umbridge shriek. "Noooooo . . . I am Senior Undersecretary . . . you cannot . . . stand me, you animals . . . nooooo!"

"Đồ súc vật đồ thú hoang không đủ kiểm soát!"

"Im đi!" Hermione hét, nhưng đã quá muộn — mụ Umbridge đã chĩa cây đũa phép vào Magorian mà gào toáng, "*trói!*"

Dây thừng phóng bay vào không trung như những con rắn mập lù, quấn quanh thân hình của con nhện mã siết chặt và trói buộc hai tay họ. Con nhện mã phát ra một tiếng kêu thảm thét và dựng đứng trên hai chân sau, cố gắng tự giải thoát mình, trong khi những con nhện mã khác ào ạt xông lên tấn công dữ dội.

Harry túm lấy Hermione kéo cô nằm rạp xuống đất. Nằm úp mặt xuống mặt đất, Harry hiểu được khoảnh khắc hãi hùng khi vó ngựa giẫm rần rần nhào lồm sấm nổi lên chung quanh nó, như những con nhện mã chỉ nhảy vọt cựa hay giẫm đạp chung quanh tụi nó, cố thét và rống hí lên trong cơn phẫn điên cuồng.

"Khôôôông!" Nó nghe tiếng Umbridge thét. "Khôôôông... Ta Trợ lý Cao Cấp... Các người khác thể... hãy thả ta ra, lũ thú vật kỳ quái... Khôôông..."

He saw a flash of red light and knew that she had attempted to Stun one of them — then she screamed very loudly. Lifting his head a few inches, Harry saw that Umbridge had been seized from behind by Bane and lifted high into the air, wriggling and yelling in fright. Her wand fell from her hand to the ground and Harry's heart leapt, if only it could just reach it —

But as he stretched out a hand toward it, a centaur's hoof descended upon the wand and it broke cleanly in two.

"Now!" roared a voice in Harry's ear and a thick hairy arm descended from the air and dragged him upright; Hermione too had been pulled to her feet. Over the plunging, many-colored backs and heads of the centaurs Harry and Umbridge being borne away through the trees by Bane, still screaming nonstop; her voice grew weaker and fainter until they could no longer hear it over the trampling of hooves surrounding them.

"And these?" said the hard-faced,

Harry thấy lóe lên những tia lửa và hiểu là mục Umbridge đang tìm cách điếm huyết một con nhân mã. Kể đến nó nghe tiếng mục gào lên rất to. Ngóc đầu lên nhìn, Harry thấy Umbridge đã bị Bane tóm được đằng sau và bị nhấc bổng lên không trung, mục vùng vẫy và gào thét trên nỗi kinh hoàng. Cây đũa phép của cô đã văng ra khỏi tay, rớt xuống đất; Harry tìm Harry nảy lên; giá như nó có vói tay lấy được —

Nhưng ngay khi nó vừa thò tay phía cây đũa phép, móng guốc của một con nhân mã đã giẫm lên cây đũa và bẻ nó gãy làm đôi.

"Nào!" Bên tai Harry vang lên tiếng rống và một cánh tay lông rậm từ trên không trung thò xuống lôi Harry đứng thẳng lên; Hermione cũng bị dựng đứng trên đôi chân của nó. Các những cái lưng và đầu nhiều màu sắc của lũ nhân mã, Harry nhìn thấy Umbridge bị Bane vác đi xuyên qua rừng cây, mục vẫn còn gào thét không ngừng, nhưng giọng mục càng lúc càng nhỏ dần đi cho đến khi tại nó không còn nghe được nữa vì tiếng móng guốc gõ cộp cộp chung quanh.

"Còn mấy đũa này?" Con nhân

y centaur holding Hermione.

They are young,” said a slow, eful voice from behind Harry. “We not attack foals.”

They brought her here, Ronan,” lied the centaur who had such a grip on Harry. “And they are not so ing. . . . He is nearing manhood, this”

He shook Harry by the neck of his es.

Please,” said Hermione athlessly, “please, don’t attack us, don’t think like her, we aren’t Ministry of Magic employees! We only ne in here because we hoped you’d re her off for us —”

Harry knew at once from the look on face of the gray centaur holding rmione that she had made a terrible :take in saying this. The gray itaur threw back his head, his back s stamping furiously, and bellowed, u see, Ronan? They already have arrogance of their kind! So we were

màu xám có nét mặt khác khổ đã tóm giữ Hermione, nói.

“Chúng còn nhỏ,” một giọng nói tổn buồn bã vang lên từ đằng s Harry. “Chúng ta không tấn công ng non.”

“Chúng đưa mục ấy tới đây, Ron à.” Con nhân mã đang tóm chặt H nói. “Mà chúng cũng không còn r nữa... Đứa này cũng gần bằng c ông rồi...”

Hắn nắm cổ áo chùng của Harry lắ.

“Xin làm ơn!” Hermione hụt hơi v v, “Làm ơn đừng tấn công chú cháu, chúng cháu không suy n giống như mục đó, chúng cháu khác phải là nhân viên Bộ Pháp Thu Chúng cháu chỉ đến đây vì hy v các chú sẽ trừ khử mục giùm chú cháu...”

Harry biết ngay tức thì qua vẻ r của con nhân mã màu xám đang Hermione là cô nàng vừa phạm r sai lầm khủng khiếp khi nói ra đ này. Con nhân mã màu xám ngửa c ra sau, chân sau của hắn giẫm c cộp một cách giận dữ, và hắn rống l “Anh thấy chưa, Ronan? Chúng đã

do your dirty work, were we, human? We were to act as your servants, drive away your enemies like obedient hounds?”

No!” said Hermione in a horrorstruck squeak. “Please — I didn’t mean that! I just hoped you’d be able to — to help —”

But she seemed to be going from bad to worse.

“We do not help humans!” snarled the centaur holding Harry, tightening his grip and rearing a little at the same time, so that Harry’s feet left the ground momentarily. “We are a race of pride and proud to be so. . . . We will not permit you to walk from here, protesting that we did your bidding!”

“We’re not going to say anything like that!” Harry shouted. “We know you won’t do anything because we wanted you to —”

thói kiêu căng của nòi giống chú. Vậy là chúng ta đã làm giúp chúng ta công việc bẩn thỉu của chúng bay, phải không hả, con bé người? Chúng ta hành động như tôi tớ của chúng bay đánh đuổi kẻ thù của chúng bây giống như những con chó săn ngoan ngoãn hả?”

“Không!” Hermione thét lên khiếp sợ. “Xin làm ơn... cháu không có ý đồ đó! Cháu chỉ hy vọng các chú có thể giúp cháu...”

Nhưng dường như Hermione càng lún vào sai lầm tệ hại hơn.

“Chúng ta không giúp con người. Con nhân mã đang túm giữ Harry gồng gù, hấn siết chặt Harry hơn, đồng thời lồm lổm lên giận dữ, khiến cho Harry cảm thấy chân nó bị hổng khỏi mặt đất trong giây lát. Con nhân mã nói tiếp: “Chúng ta là một giống nòi tách biệt và chúng ta tự hào về điều đó... Chúng ta sẽ không cho phép mi ra khỏi nơi này nếu không khoác lác là chúng ta đã làm theo lệnh của mi!”

“Tội cháu sẽ không nói điều gì nữa vậy đâu!” Harry la lên. “Tội cháu biết các chú không làm bất cứ điều gì nếu tội cháu muốn...”

But nobody seemed to be listening to him. A bearded centaur toward the back of the crowd shouted, "They're here unmasked, they must pay the consequences!"

A roar of approval met these words. A dun-colored centaur shouted, "They can join the woman!"

"You said you didn't hurt the innocent!" shouted Hermione, real tears sliding down her face now. "We haven't done anything to hurt you, we haven't used wands or threats, we just want to go back to school, please let us go back —"

"We are not all like the traitor Firenze, human girl!" shouted the gray centaur, to more neighing roars of approval from his fellows. "Perhaps I thought us pretty talking horses? We are an ancient people who will not bend to wizard invasions and insults! We do not recognize your laws, we do not acknowledge your superiority, we are

Nhưng dường như không ai thì thầm lắng nghe nó nữa. Một con nhân mã có râu quai nón đứng ở đằng sau đống quýt, "Chúng không được rúc đầu đến, chúng phải nhận lãnh hậu quả!"

Một tiếng rống tán thành những lời này và một con nhân mã màu nâu xám hét lên, "Chúng có thể đi theo đàn bà ấy!"

"Các chú đã nói là các chú không giết hại trẻ con vô tội mà!" Bây giờ những giọt nước mắt thật đã ràn rụa trên đôi má của Hermione, cô nài kêu lên. "Chúng cháu chưa hề làm điều gì tổn thương đến các chú, chúng cháu không hề dùng tới đũa phép hay hăm dọa gì hết, chúng cháu chỉ muốn trở về trường mà thôi, làm ơn để chúng cháu trở về —"

"Tất cả bọn ta không phải đều giống tên phản bội Firenze đâu, con người ạ!" Con nhân mã màu xám quýt nhận được những tràng hí tán thưởng của những con nhân mã khác, hẳn tiếp. "Có lẽ mi tưởng chúng ta chỉ là những con ngựa biết nói xinh xinh. Chúng ta đây chính là một dân tộc xưa đã không cam chịu sự xâm lấn và xúc phạm của bọn pháp sư phép thủy! Chúng ta không công nhận l

But they did not hear what else centaurs were, for at that moment there came a crashing noise on the edge of the clearing so loud that all of them — Harry, Hermione, and the fifty centaurs filling the clearing — looked around. Harry's centaur let him fall to the ground again as his hands flew to his bow and quiver of arrows; Hermione had been dropped too, and Harry hurried toward her as two thick tree trunks parted ominously and the monstrous form of Grawp the giant appeared in the gap.

The centaurs nearest him backed up those behind. The clearing was now a forest of bows and arrows waiting to be fired, all pointing upward toward the enormous grayish face now peering over them from just beneath the thick canopy of branches. Grawp's wide-sided mouth was gaping stupidly. They could see his bricklike yellow teeth glimmering in the half-light, his

lệ của bọn mi, chúng ta không thể nhận sự ưu việt của bọn mi, chúng ta là...”

Nhưng tại nó không còn nghe thấy xem nhân mã là những gì nữa, bởi vì vừa đúng lúc đó một tiếng đổ sầm ở đó bên rìa khoảng trống vang lên, đến nỗi tất cả – cả Hermione và Harry cùng khoảng chừng năm mươi con nhân mã đang đứng đầy khoảng trống – đều giật mình nhìn quanh. Con nhân mã đang túm giữ Harry vội đưa hai tay lên thật nhanh nắm cây cung và cái đựng tên, đến nỗi thả Harry rớt bịch xuống đất; Hermione cũng bị thả xuống, và Harry hối hả chạy ngay về phía cô bé, bởi vì lúc đó hai thân con to đùng đang bị tét đôi một cách đáng sợ và từ khoảng trống đó, cái hình dạng quái vật của người khổng lồ Grawp hiện ra.

Mấy con nhân mã đứng gần Grawp nhất lùi lại sau lưng những con nhân mã khác. Khắp khoảng trống lúc này là một rừng cung và tên sẵn sàng bắn tất cả đều nhắm lên gương mặt vĩ đại xám ngoét, lù lù hiện ra bên trên, ngó xuống vòm cây rậm rì cành nhánh. Miệng méo xệch của Grawp đang há hốc một cách đần độn. Máy cái răng vàng khè to như thẻ gạch xây đã

His sludge-colored eyes narrowed as he squinted down at the creatures at his feet. Broken ropes trailed from both sides.

He opened his mouth even wider.

“Hagger.”

Harry did not know what “hagger” meant, or what language it was from, but he did not care — he was watching Grawp’s feet, which were almost as long as Harry’s whole body. Hermione gripped his arm tightly; the centaurs were quite silent, staring up at the giant, whose huge, round head swayed from side to side as he continued to peer amongst them as though looking for something he had dropped.

“*Hagger!*” he said again, more insistently.

“Get away from here, giant!” called the Magorian. “You are not welcome among us!”

These words seemed to make no impression whatsoever on Grawp. He opened a little (the centaurs’ arms

ánh lên trong ánh sáng chập choạng, con mắt màu nước cống đỏ dần c
Grawp nheo lại khi hắn liếc xuống những sinh vật dưới chân. Những m
dây thừng đứt còn vướng quanh r
cá chân hắn.

Hắn há miệng ra to hơn nữa.

“Hagger.”

Harry không biết “hagger” nghĩa gì, cũng không biết từ ngôn ngữ nào mà ra, mà nó cũng không bận tâm hiểu — nó đang bận canh chừng bàn chân khổng lồ của Grawp, dài gần bằng cả thân hình Harry. Hermione chặt tay Harry; những con nhân sư đều im lặng, chăm chú nhìn gã khổng lồ, cái đầu tròn to khiếp của gã khổng lồ xoay qua xoay lại, trong khi hắn tục nhìn sẫm soi, sục sạo cả đám người như thể đang tìm kiếm cái gì đó mà hắn vừa đánh rớt.

“*Hagger!*” Gã khổng lồ lại kêu lên khăng khăng.

“Người khổng lồ, hãy ra khỏi đây!” Magorian gọi. “Mi không được phép đứng ở đây!”

Những lời lẽ này dường như chẳng có chút xíu ấn tượng gì đối với Grawp. Hắn cúi khom khom xuống một c

sed on their bows) and then
lowed, “HAGGER!”

A few of the centaurs looked worried
v. Hermione, however, gave a gasp.

Harry!” she whispered. “I think he’s
ng to say ‘Hagrid!’”

At this precise moment Grawp
ight sight of them, the only two
nans in a sea of centaurs. He
ered his head another foot or so,
ring intently at them. Harry could
l Hermione shaking as Grawp
ened his mouth wide again and said,
a deep, rumbling voice, “Hermy.”

Goodness,” said Hermione, gripping
rry’s arm so tightly it was growing
nb and looking as though she was
out to faint, “he — he remembered!”

“HERMY!” roared Grawp. “WHERE
GGER?”

“I don’t know!” squealed Hermione,
ified. “I’m sorry, Grawp, I don’t
ow!”

(dây cung của đám nhân mã đều
căng lên) và rồi hấn rống
“HAGGER!”

Giờ đây vài con nhân mã bắt đầu
sợ. Tuy vậy Hermione há hốc miệng

“Harry!” Hermione thì thào “M
nghĩ là chú ấy đang cố gọi ‘Hag
đấy!”

Đúng chốc lúc đó Grawp nhìn th
hai đứa nó, hai con người nhỏ bé c
nhất giữa một biển nhân mã. Hấn k
hạ thấp cái đầu xuống thêm chừng
tấc, chăm chú nhìn hai đứa nó trù
trùng. Harry có thể cảm thấy Hermic
đang run bần bật khi Grawp lại ng
miệng rộng ra một lần nữa, phát ra r
giọng trầm trầm nghe ục ục trong
họng, “Hermy.”

“Úi! Trời ơi,” Hermione níu cánh
Harry chặt đến nỗi cánh tay nó c
dần tê đi, trông cô nàng có vẻ như s
sửa xỉu tới nơi, “chú... chú ấy c
nhớ!”

“HERMY!” Grawp gầm l
“HAGGER ĐÂU?”

“Cháu không biết!” Hermione ho
hồn ré lên. “Cháu xin lỗi chú Grav
cháu không biết!”

“GRAWP WANT HAGGER!”

One of the giant’s massive hands loomed down upon them — Hermione let out a real scream, ran a few steps backward and fell over. Regardless, Harry braced himself to punch, kick, bite, or whatever else it took as the hand flew toward him and knocked a snow-white centaur off his feet.

It was what the centaurs had been waiting for — Grawp’s outstretched fingers were a foot from Harry when a dozen arrows went soaring through the air at the giant, peppering his enormous face, causing him to howl in pain and rage and straighten up again, rubbing his face with his enormous hands, breaking off the snow shafts but forcing the heads in deeper.

He yelled and stamped his enormous feet and the centaurs scattered out of the way. Pebble-sized splatters of Grawp’s blood showered Harry as he pulled Hermione to her feet and the pair of them ran as fast as they could for the shelter of the trees.

“GRAWP CẦN HAGGER!”

Một bàn tay to lớn nặng nề của khổng lồ đột ngột xà xuống đầu tụi Hermione – Hermione bật ra một tiếng hét thất thanh, chạy lùi lại vài bước rồi ngã. Không có cây đũa phép trong tay, Harry tự nghĩ bằng cách đấm, thụi, đá, cắn, hoặc sử dụng phương cách nào khác khi bàn tay khổng lồ vươn về phía nó và hét về một con nhân mã trắng như tuyết rơi chổng kèn.

Đó chính là cái cơ mà bọn nhân mã đang chờ đợi này giờ — khi những ngón tay xò rộng của Grawp còn cách Harry chừng ba tấc thì năm mươi rưỡi tên đồng loạt phóng vút qua không trung nhắm về phía gã người khổng lồ, cắm tới tấp vào bộ mặt to khổng lồ của gã, khiến gã tru lên đau đớn giận dữ, gã lại đứng thẳng lên, đỡ bàn tay đồ sộ của mình lên xoa mát làm gãy lìa mấy thân mũi tên nhưng làm mấy đầu mũi tên lún sâu thêm.

Gã khổng lồ gào thét và giẫm chân đành đạch, còn bọn nhân mã thì về tứ tán. Những giọt máu to như hòn sỏi của Grawp tưới lên Harry khi nó hét Hermione đứng lên và rồi hai đứa cắm đầu cắm cổ chạy ra sau mấy thân cây mà tìm chỗ trốn. Khi đã đến đ

ce there they looked back — Grawp s snatching blindly at the centaurs blood ran all down his face; they re retreating in disorder, galloping ay through the trees on the other e of the clearing. As Harry and rmione watched, Grawp gave othor roar of fury and plunged after m, smashing more trees aside as went.

Oh no,” said Hermione, quaking so lly that her knees gave way. “Oh, t was horrible. And he might kill m all . . .”

I’m not that fussed, to be honest,” d Harry bitterly.

The sounds of the galloping centaurs l the blundering giant were growing iter and fainter. As Harry listened to m his scar gave another great throb l a wave of terror swept over him.

They had wasted so much time — y were even further from rescuing us than they had been when he had l the vision. Not only had Harry naged to lose his wand but they

chỗ an toàn, tụi nó ngó lại — Gra đang quờ quạng vô chụp bọn nhân trong khi máu chảy ròng ròng xuố mặt; bọn nhân mã tháo chạy tán lo phóng xuyên qua rặng cây phía b kia khoảng trống. Trong lúc hai đứa rình xem thì Grawp tiếp tục rống một tiếng giận kinh thiên động địa nhào theo bọn nhân mã, xô đập c đổ thêm nhiều cây cối xung quanh gã bước đi.

“Oái, không,” Hermione run sợ c nổi cả đầu gối cô nàng bủn rủn khu cả xuống. “Ôi, kinh khủng quá. Chú có thể giết hết bọn họ . . .”

“Thành thật mà nói, mình thấy khố đến nỗi lo quỳnh lên như vậy đê Harry cay đắng nói.

Âm thanh của bọn nhân mã phé chạy và gã người khổng lồ quờ quạ trong rừng càng lúc càng xa d Trong khi Harry lắng tai nghe động t thì vết thẹo của nó lại nhói đau một nữa và một đợt sóng giận dữ đê trào dâng trong nó.

Tụi nó đã mất nhiều thì giờ – th chí tụi nó đã đi chệch quá xa cái cấ việc giải thoát chú Sirius so với lúc bắt đầu nhìn thấy cảnh tượng trc chiêm bao. Harry không những

re stuck in the middle of the
bidden Forest with no means of
transport whatsoever.

Smart plan,” he spat at Hermione,
n to release some of his fury.
ally smart plan. Where do we go
n here?”

We need to get back up to the
tlet,” said Hermione faintly.

By the time we’ve done that, Sirius’ll
bably be dead!” said Harry, kicking
nearby tree in temper; there was a
h-pitched chattering overhead and
looked up to see an angry
vtruckle flexing its long twiglike
gers at him.

Well, we can’t do anything without
nds,” said Hermione hopelessly,
gging herself up again. “Anyway,
rry, how exactly were you planning
get all the way to London?”

Yeah, we were just wondering that,”
d a familiar voice from behind her.

Harry and Hermione moved

xoay sở làm sao để mất luôn cây c
phép, mà còn bị kẹt giữa Rừng C
và không có phương tiện nào để đi
hết.

“Kế hoạch thông minh quá nhỉ!”
cự nự Hermione để xổ cơn giận c
mình ra. “Đúng là kế hoạch thông m
mà! Bây giờ chúng ta đi đâu từ c
hả?”

“Chúng ta cần phải trở lại tòa
đài,” Hermione đáp yếu ớt.

“Đến lúc chúng ta về tới tòa lâu
thì chú Sirius có lẽ đã chết rồi!” H
nóng nảy đá vào gốc cây gần đó;
tiếng léo nhéo eo éo phía trên đầu,
ngược nhìn lên thì thấy một con c
xạo đang chìa mấy ngón tay dài n
nhánh cây con về phía nó.

“Không có đũa phép thì chúng
không thể làm bất cứ điều gì c
Hermione gượng đứng lên một
nữa, tuyệt vọng nói. “Mà dù sao
nữa, Harry à, cụ thể là bỏ định làm
nào để vượt quãng đường từ đây c
Luân Đôn chứ?”

“Ừ, tụi này cũng đang thắc mắc đ
đó,” Một giọng nói quen thuộc vang
từ sau lưng Hermione.

Cả Harry và Hermione đều nhích

inctively together, peering through trees, as Ron came into sight, with Ginny, Neville, and Luna hurrying along behind him. All of them looked a little worse for wear — there were several long scratches running the length of Ginny’s cheek, a large purple lip was swelling above Neville’s right eye, Ron’s lip was bleeding worse than Harry’s — but all were looking rather pleased with themselves.

So,” said Ron, pushing aside a low-hanging branch and holding out Harry’s wand, “had any ideas?”

How did you get away?” asked Harry in amazement, taking his wand from Ron.

Couple of Stunners, a Disarming charm, Neville brought off a really nice one Impediment Jinx,” said Ron airily, handing back Hermione’s wand. “But Ginny was best, she got Malfoy — Bat-Bogey Hex — it was superb, his whole face was covered in great flapping things. Anyway, we were heading into the forest out of the window and followed. What’ve you done with Umbridge?”

gần nhau theo bản năng, ngó cù rừng cây, thấy Ron xuất hiện, và bắt theo sát gót nó là Ginny, Neville và Luna. Mặt mũi cả bọn trông hơi tả sức — nhiều vết trầy kéo dài suốt má của Ginny, con mắt phải của Neville thì sưng vù bầm tím, còn mắt của Ron thì chảy máu tịt chưa kịp thấy — nhưng trông cả đám lại tỏ ra rất tự mãn.

“Vây,” Ron gạt qua bên một nhánh cây xà lòng thòng xuống thấp và chìa ra cây đũa phép của Harry, “mấy bồ có sáng kiến gì chưa?”

“Làm sao mấy bồ thoát ra được Harry nhận lại cây đũa phép, kinh ngạc hỏi.

“Vài phép Điểm huyết, một khúc Tước khí giới, Neville làm một chú nhỏ bùa Cản Trở thực là đẹp,” F vừa đưa trả cây đũa phép cho Hermione, vừa ung dung nói. “Nhu tuyệt nhất là Ginny, nó ém bùa Quỷ lên Malfoy – thiệt là siêu việt, ngay cái mặt của nó bám đầy mấy thứ rười rượi gì đâu. Tóm lại, tụi này đã n qua cửa sổ và thấy mấy bồ đi về phòng Rừng Cấm nên tụi này đi theo. Mấy đã làm gì mụ Umbridge rồi?”

She got carried away,” said Harry.
“a herd of centaurs.”

And they left you behind?” asked
my, looking astonished.

No, they got chased off by Grawp,”
d Harry.

Who’s Grawp?” Luna asked
restedly.

Hagrid’s little brother,” said Ron
mptly. “Anyway, never mind that
v. Harry, what did you find out in the
? Has You-Know-Who got Sirius or
?”

Yes,” said Harry, as his scar gave
other painful prickle, “and I’m sure
us is still alive, but I can’t see how
re going to get there to help him.”

They all fell silent, looking rather
ired. The problem facing them
med insurmountable.

Well, we’ll have to fly, won’t we?”
d Luna in the closest thing to a
tter-of-fact voice Harry had ever
ard her use.

“Mụ đã bị đem đi rồi,” Harry nói. “
một bầy nhân mã.”

“Và chúng bỏ hai người lại ở đây
Ginny tỏ ra kinh ngạc, hỏi.

“Không, bọn nhân mã bị Grawp đ
chạy mất,” Harry nói.

“Grawp là ai?” Luna thích thú hỏi.

“Em trai của bác Hagrid,” Ron ó
ngay. “Nhưng mà, bây giờ hãy kh
bạn tâm đến chuyện đó. Harry, bò p
hiện được gì trong lò sưởi không?
thực là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy
bắt được chú Sirius không hay là —

“Có thực,” Harry trả lời trong lúc
thọ của nó lại nhói đau một cái ni
“nhưng mình chắc chắn là chú Sir
vẫn còn sống, chỉ có điều mình kh
biết chúng ta có thể đến đó để cứu
ấy bằng cách nào đây.”

Cả đám đều im lặng, có vẻ hơi
Vấn đề đang thách thức tụi nó có
như không thể khắc phục được.

“Thì chúng ta sẽ phải bay thôi!” T
rời Luna nói bằng một giọng gần n
đương-nhiên-phải-vậy-thôi mà tru
đây Harry chưa bao giờ nghe cô
dùng tới.

Okay,” said Harry irritably, rounding her, “first of all, ‘we’ aren’t doing anything if you’re including yourself in it, and second of all, Ron’s the only one with a broomstick that isn’t being guarded by a security troll, so —”

“I’ve got a broom!” said Ginny.

“Yeah, but you’re not coming,” said Ron angrily.

“Excuse me, but I care what happens to Sirius as much as you do!” said Ginny, her jaw set so that her resemblance to Fred and George was suddenly striking.

“You’re too —” Harry began.

“I’m three years older than you were when you fought You-Know-Who over the Sorcerer’s Stone,” she said fiercely, “and it’s because of me Malfoy’s stuck in Umbridge’s office with giant purple bogeys attacking him —”

“Yeah, but —”

“We were all in the D.A. together,” said Neville quietly. “It was all

“Được lắm,” Harry nổi nóng quở trách cô bé, “trước hết, ‘chúng ta’ không làm gì hết nếu bạn tính luôn cả trong cái chúng ta đó, và sau hết, Fred là người duy nhất có chổi bay không bị quỷ khổng lồ canh giữ, cho nên —”

“Em có một cây chổi bay!” Ginny nói lên.

“Ừ, nhưng mà em không được Ron phát câu.

“Xin lỗi nhé, nhưng em cũng lo cho chú Sirius không kém gì anh đây. Hàm của Ginny bạnh ra khiến cô bỗng nhiên trông giống hai ông anh Fred và George hết sức.

“Em còn quá —” Harry mới mở miệng nói.

“So với hồi anh đánh nhau với Voldemort mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy để giành Hòn đá Phù thủy thì em bây giờ còn hơn anh hồi đó ba tuổi,” Ginny đã phớt công dữ dội, “và chính nhờ em Malfoy đang bị kẹt cứng trong văn phòng mụ Umbridge làm mồi cho nó con quái bay khổng lồ —”

“Ừ, nhưng mà —”

“Tất cả chúng ta đều cùng ở trong ĐQD,” Neville lặng lẽ nói. “Mục đ

posed to be about fighting You-
ow-Who, wasn't it? And this is the
t chance we've had to do something
l — or was that all just a game or
nothing?"

No — of course it wasn't —" said
rry impatiently.

Then we should come too," said
ville simply. "We want to help."

That's right," said Luna, smiling
mpily.

Harry's eyes met Ron's. He knew
t Ron was thinking exactly what he
s: If he could have chosen any
mbers of the D.A. in addition to
 himself, Ron, and Hermione to join him
 the attempt to rescue Sirius, he
 uld not have picked Ginny, Neville,
 _una.

Well, it doesn't matter anyway," said
rry frustratedly, "because we still
i't know how to get there —"

I thought we'd settled that?" said
ra maddeningly. "We're flying!"

của đoàn là chiến đấu chống lại l
mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, đúng khô
Và đây là cơ hội đầu tiên mà chúng
có được để chiến đấu thực sự – r
không thì hóa ra tất cả chỉ là một
chơi thôi sao?"

"Không — Dĩ nhiên không phải
chơi —" Harry mất kiên nhẫn.

"Vậy thì tất cả chúng ta đều nên
Neville bèn nói giản dị. "Tụi này c
muốn giúp."

"Chí phải," Luna vui vẻ nở nụ cười

Harry đưa mắt nhìn Ron. Nó k
Ron đang nghĩ giống y như nó rằ
Nếu mà tụi nó phải lựa chọn bất
thành viên nào của ĐQD để bổ s
vào nhóm nó, Ron và Hermione đ
gắng cứu nguy chú Sirius, thì nó
không đời nào chọn Ginny, Neville
Luna.

"Thôi được, dù sao cũng kh
thành vấn đề," Harry đành rít qua
răng, "bởi vì chúng ta vẫn không
cách nào đến được nơi đó —"

"Em tưởng chúng ta giải quyết v
đề đó rồi mà?" Luna bực mình r
"Chúng ta sẽ bay!"

Look,” said Ron, barely containing anger, “you might be able to fly out a broomstick but the rest of us i’t sprout wings whenever we —”

There are other ways of flying than a broomsticks,” said Luna serenely.

I s’pose we’re going to ride on the back of the Kacky Snorgle or whatever it is?” Ron demanded.

The Crumple-Horned Snorkack i’t fly,” said Luna in a dignified voice, “but *they* can, and Hagrid says they’re very good at finding places their riders are looking for.”

Harry whirled around. Standing between two trees, their white eyes gleaming eerily, were two thestrals, catching the whispered conversation though they understood every word.

Yes!” he whispered, moving toward them. They tossed their reptilian heads, throwing back long black necks, and Harry stretched out his hand eagerly and patted the nearest one’s shining neck. How could he ever have thought them ugly?

“Này,” Ron khó mà kềm chế được cơn giận của nó, “bồ có thể bay không cần chổi, nhưng những người còn lại trong đám tụi mình đâu có mọc cánh ra mỗi khi muốn —”

“Còn có những cách bay khác ngoài bay bằng chổi,” Luna nghiêm trang trả lời.

“Vậy chắc là chúng ta sẽ cưỡi lưng con Khò Cạch hay con khỉ khổng lồ đó hả?” Ron gặng lại.

“Con Khò Cạch Sừng Gãy không bay được,” Luna cũng nói với giọng hơi giận dữ, “nhưng *mấy con kia* thì có thể bay được, và thầy Hagrid đã nói chúng rất giỏi tìm ra địa điểm người cưỡi chúng muốn đến.”

Harry quay phắt lại. Đứng giữa thân cây là hai con vong mã, những con mắt trắng đã sáng lên phản chiếu ánh sáng. Chúng bắt chước cách kỳ quái đang ngắm nghía để người xì xào trò chuyện như thể chúng nghe hiểu hết mọi lời nói.

“Ừ nhỉ!” Harry tiến về phía những con vong mã, nói khẽ. Hai con vong mã hất cái đầu của loài bò sát, cử động đám bờm ngựa đen dài lật ra sau. Harry vươn cánh tay ra một cách hồ hởi và vỗ nhẹ nhẹ lên cái cần cổ sáng bóng của con vong mã gần nhất. S

Is it those mad horse things?" said Ron uncertainly, staring at a point slightly to the left of the thestral Harry was patting. "Those ones you can't see unless you've watched someone snuff

Yeah," said Harry.

How many?"

Just two."

Well, we need three," said Hermione, who was still looking a little shaken, but determined just the same.

Four, Hermione," said Ginny, smiling.

I think there are six of us, actually," said Luna calmly, counting.

Don't be stupid, we can't all go!" said Harry angrily. "Look, you three" — pointed at Neville, Ginny, and Luna — "you're not involved in this, you're —"

They burst into more protests. His

mà trước đây nó có thể nghĩ mấy con này xấu xí được nhỉ?

"Có phải là mấy con ngựa khủng khiếp không?" Ron ngó chằm chằm vào rổ điểm hơi trệch qua bên trái của con vong mã mà Harry đang vỗ về, rồi ngợ hỏi. "Mấy con ngựa mà người khác không thể nhìn thấy trừ khi trước đó từng chứng kiến người khác ngửi mùi rồi ấy?"

"Ừ," Harry nói.

"Có bao nhiêu con hả?"

"Chỉ có hai."

"Chà, tụi mình cần ba con Hermione vẫn còn hơi run rẩy, nhưng vẫn tỏ ra quyết tâm không kém ai hết

"Bốn, chị Hermione à," Ginny quàng mắt nói.

"Thực ra, em nghĩ tụi mình có sáu người lận," Luna bình tĩnh đếm.

"Đừng có ngớ ngẩn, chúng ta khác thể hè nhau đi hết!" Harry nổi giận. "Này nhé, ba đứa bò" — Nó chỉ vào Neville, Ginny và Luna — "mấy đứa không can dự vào chuyện này, mấy đứa không —"

Cả ba đứa đều phản đối âm ỉ.

er gave another, more painful, surge. Every moment they delayed was precious; he did not have time to breathe.

Okay, fine, it's your choice," he said curtly. "But unless we can find more thestrals you're not going to be able to ride them."

Oh, more of them will come," said Ginny confidently, who like Ron was leaning in quite the wrong direction, apparently under the impression that the thestral was looking at the horses.

What makes you think that?"

Because in case you hadn't noticed, Ron and Hermione are both covered in blood," she said coolly, "and we know that thestrals are lured by raw meat, so that's probably why these two ended up in the first place . . ."

Harry felt a soft tug on his robes at that moment and looked down to see the closest thestral licking his sleeve, which was damp with Grawp's blood.

Okay, then," he said, a bright idea

thọ của Harry lại nhói đau một phần nữa, nhức nhối buốt rợn hơn. Mỗi phút giây nó dùng dằng trì hoãn đều là những phút quý báu; nó không còn thì giờ mà cãi vã nữa.

"Thôi được, mấy người tự chọn nhé," nó nói cộc lốc. "Nhưng nếu không kiếm thêm được mấy con voi ngựa thì mấy người không thể ride chúng."

"Ồi, sẽ có thêm nhiều con ngựa nữa chứ mà," Ginny nói một cách tự tin, cứ như Ron, cô bé đang đánh mắt về phía trước, nhìn thì có vẻ như cũng đang ngắm mấy con voi ngựa vậy.

"Cái gì khiến em nghĩ như vậy?"

"Bởi vì anh không để ý đó thôi, cả anh và chị Hermione đều dính máu là máu," Ginny nhẹ nhàng nói, "chúng ta đều biết thầy Hagrid dùng để dụ dỗ mấy con voi ngựa, có thể là do hai con voi ngựa này xuất hiện ở đây . . ."

Ngay lúc đó Harry có cảm giác nạt áo chùng của nó bị kéo nhẹ xuống, nó ngó xuống và thấy con voi ngựa gần nhất đang liếm tay áo nó, cái áo đó dính vết máu tươi của Grawp.

"Hay quá!" Một sáng kiến nảy ra,

hurring. “Ron and I will take these
and go ahead, and Hermione can
y here with you three and she’ll
act more thestrals —”

“I’m not staying behind!” said
Hermione furiously.

“There’s no need,” said Luna,
smiling. “Look, here come more now. .
You two must really smell . . .”

Harry turned. No fewer than six or
seven thestrals were picking their way
through the trees now, their great
leather wings folded tight to their
bodies, their eyes gleaming through
the darkness. He had no excuse now. .

“All right,” he said angrily, “pick one
you like best, then.”

nói. “VẬY Ron và mình sẽ cưỡi hai c
con này đi trước, Hermione có thể ở lại c
với ba đứa bò để dụ dỗ thêm mấy c
con vong mã nữa —”

“Mình không ở lại đâu,” Hermic
giận dữ nói.

“Không cần đâu,” Luna mỉm cu
“Coi kìa, thêm hai con nữa mới c
kìa. . . . Hai người chắc phải tanh c
lắm . . .”

Harry quay lại. Ít nhất sáu bảy c
con vong mã đang kiếm đường đi xuy
qua rừng cây, những đôi cánh bằng
da vĩ đại của chúng được xếp gọn gắ
dọc theo thân thể, những con r
trắng đã lấp lánh sáng trong bóng
tối. Bây giờ thì Harry không còn viện đư
có gì nữa. . . .

“Thôi được,” nó đành quạu quọ r
“lựa một con mà leo lên đi!”

— CHƯƠNG 34 —

SỞ BẢO MẬT *THE DEPARTMENT OF MYSTERIES*

Harry wound his hand tightly into the mane of the nearest thestral, nudged a foot on a stump nearby and ambled clumsily onto the horse's open back. It did not object, but turned its head around, fangs bared, and attempted to continue its eager sniffing of his robes.

He found there was a way of lodging his knees behind the wing joints that made him feel more secure and looked around at the others. Neville had squeezed himself over the back of the next thestral and was now attempting

Harry quắn chặt bàn tay nó vào đám bờm của con vong mã gần nhất, đặt một bàn chân lên một cọc cây bên cạnh, rồi lọng cọng trèo lưng con vong mã đen mượt như lụa. Con vong mã không phản đối, nhưng nó ngoáy cái đầu, nhe răng nanh cố gắng tiếp tục liếm láp vết máu trên áo chùng của Harry.

Harry phát hiện ra có một cách khiến nó cảm thấy an toàn hơn, là đặt đầu gối đằng sau hai khớp cánh của con vong mã. Rồi nó ngoáy quanh mấy đứa khác làm sao. Neville đã vắt được mình lên lưng con vong

swing one short leg over the creature's back. Luna was already in the air, sitting sidesaddle and adjusting her robes as though she did this every day.

Ron, Hermione, and Ginny, however, were still standing motionless on the ground, openmouthed and staring.

"What?" he said.

"How're we supposed to get on?" asked Ron faintly. "When we can't see anything?"

"Oh it's easy," said Luna, sliding gracefully from her thestral and arching over to him, Hermione, and Ginny. "Come here . . ."

She pulled them over to the other thestrals standing around and one by one managed to help them onto the backs of their mounts. All three looked extremely nervous as she wound their hands into the horses' manes and told them to grip tightly before getting back on her own steed.

"This is mad," Ron said faintly,

thứ hai và lúc này đang cố gắng đưa một cái chân ngắn ngắn để tì lên lưng con vật. Luna thì đã yên ngòai kiểu để cả hai chân một bên tì lưng ngựa, và đang sửa sang áo sọc cho tử tế, như thể cô nàng vẫn làm chuyện cưỡi vong mã này hàng ngày.

Tuy nhiên Ron, Hermione và Ginny vẫn còn đứng bất động tại chỗ, mắt há hốc và mắt thì trố ra mà ngó.

"Cái gì vậy?" Harry hỏi.

"Tụi này nên trèo lên bằng cách nào bây giờ?" Ron ỉu xìu nói. "Khi mà đám không sao nhìn ra mấy con đó?"

"Ôi, dễ ợt!" Luna tuột xuống cưỡi vong mã cô nàng đang cưỡi với vẻ sáng giúp đỡ và đi tới chỗ Ron. Hermione và Ginny nói. "Lại đây..."

Luna kéo ba đứa nó đến chỗ mấy con vong mã kia đang đứng túm tụm rồi giúp từng đứa đưa một trèo lên lưng ngựa. Cả ba đứa đều có vẻ hết sức căng thẳng lo lắng khi Luna quán tay của tụi nó vào bờm mấy con vong mã và bảo tụi nó níu thật chặt. Xong cô nàng quay trở lại, cưỡi lên con vong mã của mình.

"Thiệt là điên," Ron đưa bàn

ving his free hand gingerly up and
vn his horse's neck. "Mad . . . if I
ild just see it —"

You'd better hope it stays invisible,"
d Harry darkly. "We all ready, then?"

They all nodded and he saw five
rs of knees tighten beneath their
es.

Okay . . ."

He looked down at the back of his
stral's glossy black head and
allowed. "Ministry of Magic, visitors'
rance, London, then," he said
ertainly. "Er . . . if you know . . .
ere to go . . ."

For a moment his thestral did
hing at all. Then, with a sweeping
vement that nearly unseated him,
wings on either side extended, the
se crouched slowly and then
keted upward so fast and so steeply
t Harry had to clench his arms and
s tightly around the horse to avoid
ing backward over its bony rump.
closed his eyes and put his face
vn into the horse's silky mane as
y burst through the topmost

không nắm bờm ngựa rón rén rà lên
xuống dọc theo cổ con vong mã
đang cưỡi, nói yếu ớt. "Điên... giá
mình có thể thấy nó —"

"Bồ nên hy vọng nó cứ vô hình
với bồ," Harry rầu rĩ nói. "Mọi ngu
sẵn sàng chưa?"

Mọi người gật đầu và Harry th
năm cặp giò kẹp chặt bên dưới gấu
chùng.

"Tốt..."

Nó nhìn xuống cái gáy đen thui bó
loáng của con vong mã nó đang c
và nuốt nước miếng. "Bộ Pháp Thu
cửa dành cho khách, Luân Đôn, rồi
giọng nói của nó không được ch
chấn lăm. "Ờ... nếu mi biết... đi đâu

Con vong mã Harry cưỡi kh
động dậy gì cả trong một lát. Sau
bằng một động tác cuốn quét nh
đến nỗi suýt làm nó bật ra khỏi c
ngồi, đôi cánh của con vong mã ở
bên hông xòe ra, rồi con vật chậm
thu mình lại, lấy đà rồi phóng vút
như hỏa tiễn, nhanh và dốc đứng, c
nỗi Harry phải quặp cả tay và chân
thiết chặt quanh mình con vong mã
khỏi bị tuột xuống khỏi bộ móng xước
xấu. Nó nhắm tịt mắt lại và úp mặt v

ches of the trees and soared out
a bloodred sunset.

Harry did not think he had ever
ved so fast: The thestral streaked
r the castle, its wide wings hardly
ating. The cooling air was slapping
rry's face; eyes screwed up against
rushing wind, he looked around
l saw his five fellows soaring along
ind him, each of them bent as low
ossible into the neck of their
stral to protect themselves from its
stream.

They were over the Hogwarts
unds, they had passed
gsmeade. Harry could see
untains and gullies below them. In
falling darkness Harry saw small
ections of lights as they passed
r more villages, then a winding road
which a single car was beetling its
y home through the hills. . . .

This is bizarre!" Harry heard Ron
l from somewhere behind him, and
imagined how it must feel to be

bộ bờm mịn màng của con ngựa
nó phóng vút qua những cành n
cao nhất của rừng cây, rồi bay vút
bầu trời hoàng hôn đỏ như máu.

Harry nghĩ nó chưa bao giờ được
chuyển với tốc độ nhanh đến như
con vong mã lao vút qua bên trên
lâu đài, đôi cánh rộng của nó hầu
không võ. Làn không khí mát mẽ
vào mặt Harry; mắt nheo lại để
luồng gió mạnh, nó nhìn quanh và
năm người bạn đồng hành cũng đ
lao vun vút ngay đằng sau nó, r
người đều cúi rạp mình xuống hết
có thể để áp sát vào cổ của con
mã, tránh luồng không khí phụt ra
do ngựa bay quá nhanh.

Tụi nó bay qua sân trước
Hogwarts, rồi đã qua làng Hogsmea
Harry có thể nhìn thấy núi non và
suối phía dưới. Trong bóng đêm đ
buông xuống, Harry thấy từng đ
nhỏ nhỏ những ánh đèn khi tụi nó
qua nhiều làng mạc khác nữa. Rồi
thấy một con đường ngoằn ngoèo
mỗi một chiếc xe con cọc cạch bò
mấy ngọn đồi để về nhà...

"Thiệt là kỳ quái!" Harry nghe F
gào lên đầu đó ở đằng sau nó, H
hình dung Ron cảm thấy thế nào

... eding along at this height with no
ble means of support. . . .

... twilight fell: The sky turned to a light,
sky purple littered with tiny silver
rs, and soon it was only the lights of
ggle towns that gave them any clue
how far from the ground they were
ow very fast they were traveling.

... Harry's arms were wrapped tightly
und his horse's neck as he willed it
go even faster. How much time had
psed since he had seen Sirius lying
the Department of Mysteries floor?
w much longer would he be able to
ist Voldemort?

... All Harry knew for sure was that
us had neither done as Voldemort
nted, nor died, for he was convinced
t either outcome would cause him to
l Voldemort's jubilation or fury
irse through his own body, making
scar sear as painfully as it had on
night Mr. Weasley was attacked. . .

... On they flew through the gathering
kness; Harry's face felt stiff and

lao vun vút ở một độ cao như thế r
mà lại không sao thấy được phục
tiện vận chuyển.

Hoàng hôn xuống: Bầu trời chuy
sang một màu tím nhạt mờ mịt rải
những ngôi sao bạc nhỏ xíu, rồi chắ
mấy chốc sau chỉ còn ánh đèn c
những thành phố Muggle, cho tụi
vài manh mối để mà biết được tụi
đang bay cách mặt đất bao nhiêu t
đang bay nhanh đến cỡ nào.

Hai cánh tay của Harry ôm c
quanh cổ con ngựa vì nó những m
cho con này bay nhanh hơn nữa. E
nhiều thời giờ đã trôi qua kể từ khi
nhìn thấy chú Sirius nằm trên sàn c
Sở Bảo Mật? Chú ấy có thể kháng
Voldemort trong bao lâu nữa?

Điều duy nhất mà Harry biết ch
chấn là chú Sirius chưa làm theo l
của Voldemort và chú cũng chưa ch
bởi vì nó tin rằng cả hai kết thúc t
đều sẽ khiến nó cảm nhận được, h
nổi hân hoan, hoặc cơn cuồng nộ c
qua xuyên khắp cơ thể nó, khiến
thọ của nó lên cơn đau nhức kh
khiếp như đã xảy ra vào cái đêm c
Weasley bị tấn công...

Tụi nó tiếp tục bay miết vào b
đêm, Harry cảm thấy mặt nó lạnh c

d, his legs numb from gripping the stral's sides so tightly, but he did not e shift positions lest he slip. . . .

le was deaf from the thundering in ears and his mouth was dry and zen from the rush of cold night air. had lost all sense of how far they l come; all his faith was in the beast ow him, still streaking purposefully ough the night, barely flapping its gs as it sped ever onward. . . .

f they were too late . . .

he's still alive, he's still fighting, I can l it. . . .

f Voldemort decided Sirius was not ng to crack . . .

'd know. . . .

larry's stomach gave a jolt. The stral's head was suddenly pointing ard the ground and he had actually l forward a few inches along its ck. They were descending at last. . . le heard one of the girls shriek ind him and twisted around igerously but could see no sign of a

và đánh lại, chân nó cũng tê dại đ quặp quá chặt vào hông con vong r nhưng nó không dám đổi tư thế kẻo bị tuột xuống...

Tai nó gần như điếc đặc, cổ họng khô và đông cứng vì những luồng đêm buốt giá. Nó đã không còn k được là tụi nó đã đi được bao xa, cả niềm tin của nó đặt vào con quái mà nó cưỡi. Con quái vật đó v phóng vun vút trong đêm một cách c quyết, đôi cánh hầu như không trong khi mãi miết lao nhanh trước...

Nếu như tụi nó tới trễ quá...

Chú ấy vẫn còn sống, chú ấy v còn tiếp tục chiến đấu, mình có cảm thấy điều đó...

Nếu Voldemort quyết định c Sirius phải chết...

Mình sẽ biết ngay...

Bao tử Harry lại thót lên. Đầu c con vong mã bỗng nhiên nhắm hướ mặt đất và Harry đúng là có bị trượt trước mắt vài phân dọc theo càn con vật. Cuối cùng tụi nó đang hạ cao... Harry nghe một đũa trong đ con gái ré lên đằng sau và xoay m lại một cách nguy hiểm nhưng tu

ing body. . . . Presumably they had eived a shock from the change of sition, just as he had. . . .

and now bright orange lights were wing larger and rounder on all es. They could see the tops of dings, streams of headlights like inous insect eyes, squares of pale ow that were windows. Quite idenly, it seemed, they were hurtling ard the pavement.

Harry gripped the thestral with every ounce of his strength, braced for a lden impact, but the horse touched dark ground as lightly as a shadow l Harry slid from his back, looking und at the street where the rflowing dumpster still stood a short y from the vandalized telephone k, both drained of color in the flat nge glare of the streetlights.

Ron landed a short way away and pled immediately off his thestral o the pavement.

Never again," he said, struggling to

không nhìn thấy dấu hiệu nào tỏ ra đưa bị rớt xuống... Nó đoán chừng kia cũng bị hoảng kinh hồn vía vì thay đổi vị trí, như nó vừa bị...

Bây giờ những ánh đèn màu c rực rỡ càng lúc càng to hơn và tròn hơn, khắp mọi phía. Tụi nó có thể n thấy nóc của những tòa nhà, nhữ luồng ánh sáng dạ quang của c trùng, và những ô sáng vuông v màu vàng nhạt chính là những ô c số. Khá là bất thành linh, dường n vậy, tụi nó sắp đáp xuống lề đường.

Harry bám chặt con vong mã bằ tất cả sức lực mà nó có được, gồ mình chuẩn bị cho một chấn động ngọt, nhưng con ngựa chạm xuố mặt đất tối thui nhẹ nhàng như một bóng và Harry tuột khỏi lưng ngu ngó quanh quất con đường, cái thù rác quá tải vẫn còn đứng cách cái tr điện thoại công cộng bị hư một quế ngắn, cả hai đều đã tróc sơn mất n trong ánh đèn đường màu cam nhạt.

Ron đáp xuống cách Harry r quăng ngắn và lập tức ngã nhào trên lưng con vong mã xuống đường.

"Không bao giờ có lần thứ hai!"

feet. He made as though to stride away from his thestral, but, unable to do it, collided with its hindquarters and almost fell over again. "Never, ever again . . . that was the worst —"

Hermione and Ginny touched down on either side of him. Both slid off their mounts a little more gracefully than Ron, though with similar expressions of relief at being back on firm ground. Luna jumped down, shaking, but she dismounted smoothly.

"Where do we go from here, then?" she asked Harry in a politely interested voice, as though this was all a rather interesting day-trip.

"Over here," he said. He gave his thestral a quick, grateful pat, then led the way quickly to the battered telephone box and opened the door. "Come on!" he urged the others as they hesitated.

Ron and Ginny marched in obediently; Hermione, Neville, and Luna squashed themselves in after him; Harry took one glance back at

gượng đứng lên, nói. Nó làm nó muốn vọt xa con vong mã của nó nhưng vì không thể nhìn thấy con vong mã nó lại đâm sầm vào chân sau của con vong mã và suýt ngã lăn cù một phần nữa. "Không đời nào, không bao giờ lặp lại... vậy là tệ hết chỗ nói rồi..."

Hermione và Ginny đáp xuống bên Ron. Cả hai xuống ngựa duyên dáng hơn Ron một tí, mặc dù cả hai cũng có vẻ nhẹ nhõm tương tự được trở lại với mặt đất vững chắc. Neville thì nhảy xuống, run như cầy sấy, trong khi Luna bước xuống rành như không.

"Bây giờ chúng ta đi đâu từ đây?" Luna hỏi Harry bằng một giọng thú vị, như thể tất cả những chuyện này chỉ là một chuyến đi ngoại thú vị.

"Lại đây," Harry nói. Nó vỗ nhẹ con vong mã một cách biết ơn rồi nhắc chúng dẫn đường đến trạm điện thoại công cộng hoang phế, mở cửa ra. "Đi!" Mấy đứa khác ngập ngừng bối rối nhưng Harry giục.

Ron và Ginny ngoan ngoãn bước vào trước, Hermione, Neville và Luna tự nhồi nhét mình vào sau. Harry nhìn lại mấy con vong mã lúc này đã

thestrals, now foraging for scraps often food inside the dumpster, then heed himself into the box after Luna.

Whoever's nearest the receiver, dial two four four two!" he said.

Ron did it, his arm bent bizarrely to reach the dial. As it whirred back into place the cool female voice sounded inside the box, "Welcome to the Ministry of Magic. Please state your name and business."

"Harry Potter, Ron Weasley, Hermione Granger," Harry said very quickly, "Ginny Weasley, Neville Longbottom, Luna Lovegood . . . We're here to save someone, unless your Ministry can do it first!"

"Thank you," said the cool female voice. "Visitors, please take the badges and attach them to the front of your robes."

Half a dozen badges slid out of the metal chute where returned coins usually appeared. Hermione scooped

lục lợi những mẫu thức ăn đầu th đuôi thẹo đã vỡn thúì bên trong thùng rác, rồi nó nôi bước Luna, tự mình vào cái trạm điện thoại công cộng.

"Ai đang đứng gần cái máy đ thoại, làm ơn quay số sáu hai bốn k hai!" nó nói.

Ron quay, cánh tay nó cong r cách quái dị khi quay số. Khi bắ quay số quay trở lại vị trí cũ, một giọng nữ êm ái vang lên từ trong cái h điện thoại, "Chào mừng quý khách ở Bộ Pháp Thuật. Xin quý khách vui lòng cho biết quý danh và công tác."

"Harry Potter, Ron Weasley, Hermione Granger," Harry đáp nhanh, "Ginny Weasley, Neville Longbottom, Luna Lovegood... Chúng tôi đến đây để cứu một người, trừ trường hợp Bộ Pháp Thuật của chúng ta chưa làm điều đó trước!"

"Cám ơn," giọng nữ điềm đạm r "Xin quý khách vui lòng nhận phù hiệu và đeo trước ngực áo."

Nửa tá phù hiệu chui ra từ cái h kim loại, chỗ những đồng bạc các lại thường rơi xuống. Hermione c

m up and handed them mutely to Harry over Ginny's head; he glanced at the topmost one, *Harry Potter - Rescue Mission*.

Visitor to the Ministry, you are required to submit to a search and sent your wand for registration at security desk, which is located at far end of the Atrium."

Fine!" Harry said loudly, as his scar ve another throb. "Now can we ve?"

The floor of the telephone box iddered and the pavement rose up at the glass windows of the phone box. The scavenging strals were sliding out of sight, ckness closed over their heads, and a dull grinding noise they sank vn into the depths of the Ministry of gic.

A chink of soft golden light hit their t and, widening, rose up their lies. Harry bent his knees and held wand as ready as he could in such mped conditions, peering through glass to see whether anybody was ting for them in the Atrium, but it med to be completely empty. The

lấy chúng và giờ chúng qua đầu Ginny đưa cho Harry mà không nói lời n Harry liếc thấy cái phù hiệu trên cù *Harry Potter - Sứ mệnh giải cứu*.

"Thưa quý khách đến Bộ Ph Thuật, yêu cầu quý khách chấp thu cho khám xét và giao nộp đũa phép đăng ký tại bàn an ninh đặt ở c hành lang Vành Tai."

"Được!" Harry nói to, cái theo của lại thốn đau. "Bây giờ chúng tôi được chưa?"

Cái sàn của trạm điện thoại ru chuyển và lên đường dâng cao lên, c khỏi cửa kính của trạm điện thoại. M con vong mã đang bới tìm thức khuất khỏi tầm nhìn, bóng tối khép trên đầu tụi nó, và cùng với tiếng nghiền ken két tẻ ngắt, tụi nó lún xuống Bộ Pháp Thuật.

Một khe ánh sáng vàng dìu dịu vào chân tụi nó, tỏa rộng dần, dể cao lên phủ khắp cơ thể mấy đũa n Harry khuyu đầu gối xuống, giờ đũa phép ra sẵn sàng chiến đấu tr điều kiện chật chội có thể cho ph nhìn quanh qua lớp cửa kính để x có ai rình sẵn tụi nó trong hành la Vành Tai không, nhưng hành la

it was dimmer than it had been by /.

There were no fires burning under mantelpieces set into the walls, but saw as the lift slid smoothly to a halt t golden symbols continued to twist uously in the dark blue ceiling.

The Ministry of Magic wishes you aasant evening,” said the woman’s ce.

The door of the telephone box burst on; Harry toppled out of it, followed Neville and Luna. The only sound in Atrium was the steady rush of ter from the golden fountain, where ; from the wands of the witch and ard, the point of the centaur’s arrow, tip of the goblin’s hat, and the use-elf’s ears continued to gush into surrounding pool.

Come on,” said Harry quietly and six of them sprinted off down the l, Harry in the lead, past the ntain, toward the desk where the urity man who had weighed Harry’s

dường như trống vắng hoàn toàn. Á sáng nơi đây mờ hơn lúc ban ngày.

Không có ngọn lửa nào được th dưới những bệ lò sưởi xây trc tường, nhưng khi thang máy trượt r nhàng đến chỗ dừng lại, Harry th những biểu tượng bằng vàng vẫn t tục uốn éo ngoằn ngoèo trên tấm th trần xanh lam sậm.

“Bộ Pháp Thuật chúc quý khách r buổi tối vui vẻ,” giọng người đàn vang lên.

Cánh cửa trạm điện thoại công c mở tung, Harry vọt ra trước tiên, th sát nó là Neville và Luna. Âm th duy nhất trong hành lang Vành Tai này là tiếng nước chảy đều đều từ bồn phun nước. Ở đó, những tia nu từ đầu đũa phép của các pháp sư phù thủy, từ đầu nhọn mũi tên của c nhân mã, từ chóp nhọn cái nón c yêu tinh và vành tai của gia tinh v tiếp tục phun trào ra cái hồ nu chung quanh.

“Đi nào,” Harry khẽ nói và sáu đ tụi nó chạy nhanh xuống hành la Harry dẫn đầu, vượt qua hồ ph nước, tiến về phía cái bàn trước c lão pháp sư bảo vệ đã cân cây c

and had sat and which was now inserted.

Harry felt sure that there ought to be a security person there, sure that their presence was an ominous sign, and his feeling of foreboding increased as they passed through the golden gates to the lift. He pressed the nearest down button and a lift clattered into sight almost immediately, the golden grilles slid apart with a great, echoing clanking, and they dashed inside. Harry stabbed the number nine button, the grilles closed with a bang, and the lift began to descend, jangling and rattling.

Harry had not realized how noisy the lifts were on the day that he had come to see Mr. Weasley — he was sure that the incident would raise every security person within the building, yet when the lift halted, the cool female voice said, “Department of Mysteries,” and the grilles slid open again, they stepped out into the corridor where the lift was moving but the nearest lights were flickering in the rush of air from the lift.

phép của nó vẫn ngồi nhưng bây giờ lại trống vắng.

Harry vẫn tưởng hẳn là phải có nhân viên bảo vệ ở đó, sự vắng mặt của ông ta khiến nó chắc chắn đó là điềm chẳng lành. Cảm giác của nó càng thêm tồi tệ khi nó đi qua những cánh cổng bằng vàng và bước vào thang máy. Nó ấn cái nút xuống gần nhất và cái thang máy leng keng hiện ra hầu như ngay tức thì, tấm cửa lưới bằng vàng trượt mở ra kèm theo tiếng loảng xoảng vang dội, và tụi nó lao ngay vào trong. Harry ấn nút chín, tấm cửa lưới bằng vàng đóng một cái rầm, và cái thang máy bắt đầu tuột xuống, kêu rầm rập xùng xoảng điếc cả tai.

Vào cái ngày nó đến đây với các bạn Weasley, nó đã không nhận thấy cái thang máy ồn ào dữ vậy — Nó đã chắc âm thanh âm ỉ này sẽ báo động mọi nhân viên an ninh trong tòa nhà vậy mà khi thang máy ngừng, vẫn giọng bình thản của người đàn ông vang lên, “Sở Bảo Mật,” và tấm cửa lưới lại mở ra, tụi nó bước vào hành lang tuyệt đối không có sự chuyển động nào ngoại trừ những ánh đèn gần nhất, cháy chập chờn vì làn khói xộc tới từ cái thang máy.

Harry turned toward the plain black door. After months and months of dreaming about it, he was here at last.

“Let’s go,” he whispered, and he led the way down the corridor, Luna right behind him, gazing around with her mouth slightly open.

“Okay, listen,” said Harry, stopping within six feet of the door. “Maybe . . . maybe a couple of people should stay here as a — as a lookout, and —”

“And how’re we going to let you know something’s coming?” asked Ginny, her eyebrows raised. “You could be miles away.”

“We’re coming with you, Harry,” said Neville.

“Let’s get on with it,” said Ron firmly.

Harry still did not want to take them with him, but it seemed he had no choice. He turned to face the door and pushed forward. Just as it had in his dream, it swung open and he marched forward, leading the others over the threshold.

Harry hướng về phía cánh cửa cằn trụi. Sau hàng tháng trời và hàng tháng trời, cuối cùng nó đã đến đây nơi đây...

“Tụi mình đi thôi,” nó thì thầm, dẫn đường đi xuống hành lang, Luna đi ngay sau lưng nó, trố mắt nhìn quanh, miệng hơi há ra.

“Được rồi, nghe đây,” Harry dúi chân cách cánh cửa chừng hai thước. “Có lẽ... có lẽ hai người nên ở đây để — để canh chừng và —”

“Rồi làm sao tụi này báo cho ai biết được nếu có sự cố gì xảy ra? Ginny nhướn chân mày lên hỏi. “A có thể ở cách xa hàng dặm.”

“Tụi này đi cùng với bồ, Harry Neville nói.

“Chúng ta thỏa thuận chuyện đó rồi, Ron quả quyết.

Harry vẫn không muốn dẫn cả đám đi theo nó, nhưng dường như không thể có lựa chọn nào khác. Anh quay lại đối diện với cánh cửa và tiến tới. Ý chàng như trong giấc mơ cũ, nó, cánh cửa mở tung ra và nó bước qua ngưỡng cửa, mấy đứa khác bám theo sát gót.

They were standing in a large, circular room. Everything in here was black including the floor and ceiling — identical, unmarked, handle-less black doors were set at intervals all around the black walls, interspersed with benches of candles whose flames glowed blue, their cool, shimmering light reflected in the shining marble floor so that it looked as though there was dark water underfoot.

Someone shut the door,” Harry muttered.

He regretted giving this order the moment Neville had obeyed it. Without a long chink of light from the torch-lit corridor behind them, the place became so dark that for a moment the only things they could see were the benches of shivering blue flames on the walls and their ghostly reflections in the floor below.

In his dream, Harry had always walked purposefully across this room to the door immediately opposite the entrance and walked on. But there were around a dozen doors here. Just as he was gazing ahead at the doors opposite him, trying to decide which was the right one, there was a great

Tại nó đứng trong một căn phòng tròn rộng lớn. Mọi thứ ở đây đều đen kể cả sàn và trần. Những cánh cửa đen không nắm nắm, không đánh dấu được lắp cách khoảng trên khắp những bức tường đen chung quanh gần rải rác những bó đuốc cháy ngọn lửa màu xanh lam, rọi ánh sáng lạnh lẽo lung linh trên sàn cẩm thạch bóng loáng đến nỗi có vẻ như dưới chân tại nó là một mặt nước đen.

“Ai đó đóng dùm cửa lại,” Harry nhỏ.

Ngay khi Neville làm theo lời Harry hối hận ngay. Không có vệt sáng dài rọi vào từ hành lang có thấp dưới sau lưng tại nó, chỗ tại nó đứng nên tối đến nỗi, trong một lúc, cái gì nhất tại nó có thể nhìn thấy là mấy ngọn lửa xanh lam chập chờn trên tường và những cái bóng ma quái của tại trên sàn.

Trong mơ, Harry đã luôn luôn ngang qua căn phòng này một cách chủ đích, đến cánh cửa đối diện tiếp tiếp lối vào, rồi lại đi tiếp. Nhưng giờ quanh đây có tới một tá cánh cửa. Ngay khi nó chăm chú nhìn những cánh cửa trước mặt, cố gắng quyết định xem cái nào là cửa đúng, thì và

abbling noise and the candles began move sideways. The circular wall s rotating.

ermione grabbed Harry's arm as ough frightened the floor might move , but it did not. For a few seconds blue flames around them were rred to resemble neon lines as the l sped around and then, quite as ldenly as it had started, the abbling stopped and everything ame stationary once again.

Harry's eyes had blue streaks ned into them; it was all he could).

What was that about?" whispered n fearfully.

I think it was to stop us knowing ich door we came in from," said ny in a hushed voice.

Harry realized at once that she was t: He could no sooner have picked exit from the other doors than ated an ant upon the jet-black floor. anwhile, the door through which y needed to proceed could be any he dozen surrounding them.

How're we going to get back out?"

lên tiếng cót két rất to và máy ng nền bắt đầu xê dịch theo chiều ng Bức tường tròn đang xoay vòng.

Hermione chụp lấy cánh tay H như thể lo sợ sàn nhà cũng sẽ chuy động. Trong vài giây, khi bức tườ xoay, những ngọn lửa màu xanh l chung quanh tụi nó nhòa đi thà những vạch giống như những vạ đèn nê ông, và rồi đột ngột như khi đầu, tiếng cót két im lặng và mọi t đứng yên trở lại.

Mắt Harry hoa lên những vệt sá xanh, nó chỉ còn thấy nhiều đó mà t

"Cái đó để làm gì vậy?" Ron thì th đầy vẻ sợ hãi.

"Em nghĩ mục đích là để không c chúng ta biết mình đã vào bằng cá cửa nào," Ginny nói giọng cố nén lại

Harry nhận thấy ngay là Ginny đúng: Nó không thể phân biệt đượ ra với những cánh cửa khác nữa, vọng như thể xác định vị trí của r con kiến trên cái sàn đen nhánh. Để thời, cánh cửa mà tụi nó cần đi c cũng có thể là bất cứ cái nào trong mười hai cái chung quanh tụi nó.

"Làm sao tụi mình trở ra đượ

d Neville uncomfortably.

Well, that doesn't matter now," said Harry forcefully, blinking to try and erase the blue lines from his vision, still clutching his wand tighter than ever. "We won't need to get out till we've found Sirius —"

"Don't go calling for him, though!" Hermione said urgently, but Harry had never needed her advice less; his instinct was to keep as quiet as possible for the time being.

"Where do we go, then, Harry?" Ron asked.

"I don't —" Harry began. He hesitated. "In the dreams I went through the door at the end of the corridor from the lifts into a dark room that's this one — and then I went through another door into a room that was full of . . . glitters. We should try a few more," he said hastily. "I'll know the right way when I see it. C'mon."

He marched straight at the door now, and when he saw the others following close

Neville nói một cách lo âu.

"Bây giờ điều đó không thành vấn đề," Harry cương quyết, chớp chớp mắt, cố gắng xóa đi những vạch sọc xanh trong mắt, và tay nắm cây đũa phép chặt hơn bao giờ hết, rồi nói: "Chúng ta sẽ không trở ra cho đến khi tìm được chú Sirius —"

"Dù vậy cũng đừng có kêu ới ới của chú ấy chứ!" Hermione khàn khàn nói, nhưng Harry cũng chẳng cần đến lời khuyên của Hermione; bản năng của nó lúc này là cố giữ cho im lặng hết mức có thể.

"Vậy tụi mình đi đâu, Harry?" Ron hỏi.

"Mình không —" Harry bắt đầu. Ông ngập ngừng. "Trong chiêm bao mình đi xuyên qua cánh cửa ở cuối hành lang để vào một căn phòng tếch chính là căn phòng này – rồi mình xuyên qua một cánh cửa khác vào căn phòng đại khái là... rất lộng lẫy. Tụi mình cứ đi qua thử vài cánh cửa xem sao," nó hấp tấp nói nốt. "Khi nào thấy, mình sẽ nhận ra được ngay lối nào đúng. Đi thôi."

Nó đi thẳng tới cánh cửa trước mặt, và mấy đứa khác đi sát ngay sau lưng

find him, set his left hand against its
l, shining surface, raised his wand,
dy to strike the moment it opened,
l pushed. It swung open easily.

After the darkness of the first room,
lamps hanging low on golden
ains from this ceiling gave the
ression that this long rectangular
m was much brighter, though there
re no glittering, shimmering lights
h as Harry had seen in his dreams.
e place was quite empty except for a
 desks and, in the very middle of
 room, an enormous glass tank of
ep-green water, big enough for all of
m to swim in, which contained a
nber of pearly white objects that
re drifting around lazily in the liquid.

What're those things?" whispered
n.

Dunno," said Harry.

Are they fish?" breathed Ginny.

Aquavirius maggots!" said Luna
itedly. "Dad said the Ministry were

Đặt bàn tay trái lên bề mặt sáng bóng
lạnh lẽo của cánh cửa, Harry giơ
đũa phép lên, sẵn sàng tấn công ngay
khi mở cánh cửa ra, đẩy qua. Cánh
cửa đứng đưa rồi mở ra một cách
dàng.

Sau khi trải qua bóng tối mù mịt của căn phòng thứ nhất, tại nó có cửa sổ, tường những bóng đèn tròn treo thấp bên dưới những dây xích bằng vàng và thòng xuống từ trần của căn phòng hình chữ nhật sáng hơn rất nhiều, mặc dù không có những ánh sáng lấp lánh lung linh như Harry đã nhìn thấy trong giấc chiêm bao. Căn phòng hoàn toàn trống rỗng ngoại trừ vài cái bàn làm việc và ở giữa phòng có một cái bể nước xanh biếc, đủ to để cho tất cả họ cùng bơi lội. Cái bồn nước trong chứa một số vật thể trắng đục như ngọc trai đang trôi lênh bênh trong dung dịch lỏng một cách uể oải.

"Mấy cái đó là cái gì vậy?" Ron
thầm.

"Không biết," Harry nói.

"Chúng có phải là cá không vậy?" Ginny thở hển hển.

"Giời Nước!" Luna nói rất hứng thú
"Ba em nói là Bộ Pháp Thuật đang cố

eding —”

No,” said Hermione. She sounded flustered. She moved forward to look through the side of the tank. “They’re brains.”

Brains?”

Yes . . . I wonder what they’re doing with them?”

Harry joined her at the tank. Sure enough, there could be no mistake about it that he saw them at close quarters. Glimmering eerily they drifted in and out of sight in the depths of the tank. In the water, looking something like purple cauliflowers.

Let’s get out of here,” said Harry. This isn’t right, we need to try another way —”

There are doors here too,” said Hermione, pointing around the walls. Harry’s stomach sank; how big was this place?

In my dream I went through that kitchen into the second one,” he said. “I think we should go back and try to get in there.”

giống...”

“Không,” Hermione nói. Giọng cô có vẻ rất lạ. Cô nàng đi tới trước cửa nhìn qua vách bồn nước, kêu lên: “Chúng nó là những bộ não!”

“Những bộ não?”

“Ừ... mình thắc mắc họ đang làm gì với mấy bộ não này?”

Harry đến bên Hermione cạnh bồn nước. Quá đúng. Bây giờ không thể nhầm lẫn gì nữa khi mà nó đã ở rất gần kề như vậy. Sáng lờ mờ nhìn cách kỳ quái, mấy bộ não trôi lên xuống bèn khi ẩn khi hiện dưới đáy bồn nước xanh, trông giống như mấy cái bóng đèn nháy nháy.

“Tội mình ra khỏi đây đi,” Harry nói. “Không phải chỗ này, tội mình cần phải thử vào những cánh cửa khác —”

“Ở đây cũng có cửa này.” Ron nhìn chung quanh mấy bức tường, nói. “Tôi tìm Harry cùng xuống; không biết chỗ này rộng lớn tới cỡ nào?”

“Trong chiêm bao mình đi xuyên cửa căn phòng tối đó để vào căn phòng thứ hai,” nó nói. “Mình nghĩ tội mình nên quay trở lại và thử lại từ cửa phòng đó.”

So they hurried back into the dark, circular room; the ghostly shapes of brains were now swimming before Harry's eyes instead of the blue candles.

"Wait!" said Hermione sharply, as she made to close the door of the room behind them. "*Flagrate!*"

She drew with her wand in midair and a fiery X appeared on the door. No sooner had the door clicked shut behind them than there was a great rumbling, and once again the wall began to revolve very fast, but now there was a great red-gold blur in amongst the faint blue, and when all came still again, the fiery cross still glowed, showing the door they had already tried.

"Good thinking," said Harry. "Okay, let's try this one —"

Again he strode directly at the door, pushing it open, his wand still raised, the others at his heels.

This room was larger than the last, more brightly lit and rectangular, and the center of it was sunken, forming a

Thế là tụi nó hồi hải trở lại căn phòng tròn tối thui; Những hình dạng ma quái của mấy bộ não bây giờ đang bơi trước mắt Harry thay vì những ngọn nến màu xanh.

"Khoan đã!" Hermione chột nói, Luna ở phía sau định đóng cánh cửa căn phòng chứa bộ não. "*Đánh dấu!*"

Cô nàng rút cây đũa phép ra và hình chữ X bốc cháy hiện lên trên cửa. Ngay khi cánh cửa vừa đóng sau lưng tụi nó, tiếng cọt két lại vang to, và một lần nữa bức tường bắt đầu xoay tít, nhưng bây giờ lại có thêm một vết mờ màu đỏ-vàng lẫn giữa màu xanh lam nhạt, và khi tất cả lại trở nên yên tĩnh, dấu thập lửa vẫn còn chực chờ đánh dấu cánh cửa mà tụi nó đã sẵn sàng thử.

"Thông minh lắm!" Harry nói. "Đuờng rồi, chúng ta hãy thử đến cánh cửa này —"

Một lần nữa nó sai bước thẳng đến cánh cửa ngay trước mặt và đẩy cánh cửa mở ra, cây đũa phép giờ lên sáng, mấy đũa khác bám theo sát gót.

Căn phòng này lớn hơn căn phòng trước, sáng hơn, hình chữ nhật, được chiếu sáng mờ mờ, và chính giữa phòng

at stone pit some twenty feet below m. They were standing on the most tier of what seemed to be ne benches running all around the m and descending in steep steps : an amphitheater, or the courtroom which Harry had been tried by the zengamot.

nstead of a chained chair, however, re was a raised stone dais in the iter of the lowered floor, and upon : dais stood a stone archway that ked so ancient, cracked, and mbling that Harry was amazed the ig was still standing. Unsupported any surrounding wall, the archway s hung with a tattered black curtain veil which, despite the complete ness of the cold surrounding air, s fluttering very slightly as though it l just been touched.

Who's there?" said Harry, jumping vn onto the bench below. There was answering voice, but the veil itinued to flutter and sway.

Careful!" whispered Hermione.

Harry scrambled down the benches : by one until he reached the stone

lún xuống, hình thành một cái hố bằ đá sâu khoảng sáu bảy thước. Tại đang đứng trên bậc cao nhất của r cái có vẻ như một khán đài bằng chạy vòng quanh căn phòng và xuống theo những bậc thang rất d giống như giảng đường đại học, h giống như căn phòng xử án nơi Harry đã bị Pháp Thuật Đoàn chất v

Tuy nhiên, trên cái sàn thấp gi phòng không có cái ghế bị xiềng xí mà lại có một cái bục đá nhô cao, trên bục đá này là một cái cổng tò bằng đá trông rất cổ, nứt nẻ, bong đến nỗi Harry lấy làm lạ là cái cở vẫn đứng được. Không có một b tường nào chung quanh để chống nó, cái cổng tò vò treo lòng thòng r tấm màn hay mảnh gì đó đen thui rách tả tơi, bất chấp sự yên tĩnh h toàn của không khí lạnh lẽo chu quanh, tấm màn lay động nhẹ nhè như thể vừa bị chạm vào.

"Ai đó?" Harry hỏi, nhảy xuống băng ghế phía dưới nó. Không có tiế trả lời, nhưng tấm màn tiếp tục động và phát phơ.

"Coi chừng!" Hermione thì thầm.

Harry nhảy xuống theo từng bằ ghế một cho đến khi tới được cái c

tom of the sunken pit. His footsteps echoed loudly as he walked slowly toward the dais. The pointed archway looked much taller from where he stood now than when he had been looking down on it from above. Still the archway swayed gently, as though somebody had just passed through it.

“Sirius?” Harry spoke again, but much more quietly now that he was nearer.

He had the strangest feeling that there was someone standing right behind the veil on the other side of the archway. Gripping his wand very tightly, he edged around the dais, but there was nobody there. All that could be seen was the other side of the shrouded black veil.

“Let’s go,” called Hermione from the passageway up the stone steps. “This isn’t it, Harry, come on, let’s go . . .”

She sounded scared, much more frightened than she had in the room where her thoughts swam, yet Harry thought the archway had a kind of beauty about it, though it was. The gently rippling air intrigued him; he felt a very strong

hỗ bằng đá. Tiếng chân của nó vang vọng khi nó bước chậm rãi về phía cái bệ. Từ vị trí Harry đứng bây giờ, cái chòm cửa của cổng tò vò trông có vẻ cao hơn nhiều so với khi nó đứng từ trên cao nhìn xuống. Tấm màn vẫn lay động rập rờn, như thể có ai đó vừa vạch màn đi qua.

“Chú Sirius?” Harry lại hỏi, giọng khàn hơn nhiều vì bây giờ nó đã đến gần tấm màn hơn.

Nó có một cảm giác hết sức lạ lùng, như thể có ai đó đang đứng bên kia cái cổng tò vò, ngay đằng sau tấm màn. Nắm chặt cây đũa phép, Harry vòng quanh cái bệ, nhưng chẳng thấy ai ở đó cả. Tất cả những gì nó có thể nhìn thấy ở phía bên kia cũng chỉ là tấm màn đen te tua.

“Tội mình đi thôi,” Hermione gọi vọng xuống khi đứng ở lưng chừng những bậc thang đá. “Harry, khác phòng này thì tội mình đi thôi...”

Nghe giọng Hermione có vẻ sợ hãi hơn cả khi cô nàng ở trong phòng có mấy bộ não trôi lơ lửng, nhưng Harry nghĩ cái cổng tò vò có một vẻ đẹp gì đó, cho dù nó cũ kỹ đã tàn. Tấm màn lay động như gợn sóng khiến Harry; khiến nó cảm thấy

ination to climb up on the dais and
k through it.

Harry, let's go, okay?" said
rmione more forcefully.

Okay," he said, but he did not move.
had just heard something. There
re faint whispering, murmuring
ses coming from the other side of
veil.

What are you saying?" he said very
dly, so that the words echoed all
und the surrounding stone benches.

Nobody's talking, Harry!" said
rmione, now moving over to him.

Someone's whispering behind
re," he said, moving out of her
ch and continuing to frown at the
l. "Is that you, Ron?"

I'm here, mate," said Ron,
earing around the side of the
hway.

Can't anyone else hear it?" Harry
anded, for the whispering and
urmuring was becoming louder;
out really meaning to put it there,
found his foot was on the dais.

một sức cảm dỗ rất mạnh, xúi nó t
lên cái bục và đi xuyên qua.

"Harry, tội mình đi thôi, nhé?" Gi
Hermione thúc giục.

"Ừ," Harry nói, nhưng nó kh
nhúc nhích. Nó vừa mới nghe đ
cái gì đó. Có tiếng thì thào yếu
tiếng rù rì nhỏ bên kia tấm màn.

"Mấy người nói gì?" Harry hỏi rất
đến nỗi lời nói của nó vang vọng kh
các dãy ghế đá chung quanh c
phòng.

"Không có ai nói gì hết, Harry
Hermione lúc này đang đi tới c
Harry, cô nàng nói.

"Có ai đó đang thì thào đằng s
tấm màn," Harry nói, né khỏi tầm
của Hermione và tiếp tục nhìn s
tấm màn. "Có phải bồ đó không, Ron

"Mình đây, bồ," Ron trả lời, hiện
bên kia cái cổng tò vò.

"Chẳng lẽ không ai nghe thấy
sao?" Harry gất hỏi, vì tiếng thì th
lắm bầm càng lúc càng lớn hơn;
không thực sự có ý định trèo lên b

I can hear them too,” breathed
a, joining them around the side of
archway and gazing at the swaying
l. “There are people *in there!*”

What do you mean, ‘*in there?*’”
nanded Hermione, jumping down
n the bottom step and sounding
ch angrier than the occasion
ranted. “There isn’t any ‘*in there,*’
just an archway, there’s no room for
body to be there — Harry, stop it,
ne away —”

he grabbed his arm and pulled, but
resisted.

Harry, we are supposed to be here
Sirius!” she said in a high-pitched,
ained voice.

Sirius,” Harry repeated, still gazing,
smerized, at the continuously
aying veil. “Yeah . . .”

and then something slid back into
ce in his brain: Sirius, captured,
nd, and tortured, and he was
ring at this archway. . . .

le took several paces back from the

Harry bỗng nhận thấy chân của nó
đặt trên bực rồi.

“Em cũng nghe được!” Luna t
mạnh, nhập bọn tụi nó bên kia
cổng tò vò và đang tròn mắt nhìn đ
đăm đăm màn lay động. “Có ai đ
trong đó!”

“Ý em là gì, ‘*ở trong đó?*’” Hermic
nhảy xuống bậc cuối cùng, hỏi gặng
với giọng nghe giận dữ hơn nhiều
với cái lý do gây ra cơn giận. “Kh
có bất cứ cái gì ‘*ở trong đó?*’ cả,
chẳng qua là một cái cổng tò vò, ở
chẳng có chỗ cho người nào h
Harry, dừng lại, đi ra thôi —”

Hermione nắm cánh tay Harry k
đi, nhưng Harry kháng cự lại.

“Harry, tụi mình đến đây là để c
chú Sirius mà!” Hermione nói, gi
thé đầy lo âu.

“Chú Sirius,” Harry lặp lại, vẫn
mẫn, đăm đăm nhìn tấm màn kh
ngừng lay động. “Ừ...”

Và rồi một cái gì đó tuột ngược
vào trong não bộ của nó: chú Sirius
bắt, bị trói, bị tra tấn, và nó thì đ
đăm đăm nhìn cái cổng tò vò này...

Harry đi thụt lùi lại mấy bước xa k

s and wrenched his eyes from the
l.

Let's go," he said.

That's what I've been trying to —
l, come on, then!" said Hermione,
l she led the way back around the
s. On the other side, Ginny and
ville were staring, apparently
ranced, at the veil too. Without
aking, Hermione took hold of
iny's arm, Ron Neville's, and they
rched them firmly back to the lowest
ne bench and clambered all the way
k up to the door.

What d'you reckon that arch was?"
rry asked Hermione as they
ained the dark circular room.

I don't know, but whatever it was, it
s dangerous," she said firmly, again
ribing a fiery cross upon the door.

Once more the wall spun and
ame still again. Harry approached a
or at random and pushed. It did not
ve.

What's wrong?" said Hermione.

It's . . . locked . . ." said Harry,

cái bục và dứt mắt khỏi tấm màn.

"Đi thôi!" nó nói.

"Đó là điều mà nãy giờ mình đã
gắng — mà thôi, tội mình đi, nè
Hermione nói, và con bé dẫn đi về
qua cái bục. Ở phía bên kia cái b
Ginny và Neville cũng đang bị t
miên, chăm chú nhìn tấm màn. Khác
nói một lời, Hermione nắm cánh
Ginny, Ron nắm tay Neville, tội
cùng nhau bước đi một cách quả qu
trở về băng ghế đá thấp nhất rồi t
một hơi lên tới tận cửa.

"Bồ đoán coi cái cổng tò vò đó là
gì?" Harry hỏi Hermione khi tội nó
trở lại được căn phòng tròn tối thui.

"Mình không biết, nhưng cho dù
đó có là gì đi nữa thì nó cũng ng
hiểm," Hermione khẳng định mạnh r
một lần nữa đánh một dấu thập
cánh cửa.

Một lần nữa bức tường xoay tít
rồi lại yên tĩnh. Harry lại gần chọn r
cánh cửa khác và đẩy. Cánh c
không chịu mở ra.

"Có chuyện gì vậy?" Hermione nó

"Nó... bị khóa..." Harry nói, tông

owing his weight at the door, but it not budge.

This is it, then, isn't it?" said Ron excitedly, joining Harry in the attempt to force the door open. "Bound to be!"

Get out of the way!" said Hermione sharply. She pointed her wand at the place where a lock would have been on an ordinary door and said, "*Abominumora!*"

Nothing happened.

Sirius's knife!" said Harry, and he pulled it out from inside his robes and jammed it into the crack between the door and the wall. The others all watched eagerly as he ran it from top to bottom, withdrew it, and then flung his shoulder again at the door. It remained as firmly shut as ever. What was more, when Harry looked down at the knife, he saw that the blade had melted.

Right, we're leaving that room," said Hermione decisively.

But what if that's the one?" said Ron, staring at it with a mixture of apprehension and longing.

sức nặng của nó vào cánh cửa, cánh cửa vẫn không hề lay chuyển.

"Vậy đúng là nó, đúng không?" Hermione hỏi hộp nói, hiệp sức với Harry để tác động vào cánh cửa. "Chắc là nó rồi!"

"Tránh ra!" Hermione đánh giặc bảo. Cô nàng chìa cây đũa phép xuống chỗ có thể là ổ khóa trên một cánh cửa bình thường và nói, "*Úm ba la mở ra*"

Không có gì xảy ra cả.

"Con dao của chú Sirius!" Harry hét lên, rồi rút con dao từ bên trong chùng ra và lách lưỡi dao vào khe giữa cánh cửa với bức tường. Mấy đứa khác quan sát một cách háo hức. Nó lách lưỡi dao từ đầu đến cuối của cửa, rút lưỡi dao ra, rồi dùng vai tác động vào cánh cửa một lần nữa. Cánh cửa vẫn đóng kín vững vàng như cũ. Nhưng vậy, khi Harry ngó xuống con dao của nó, thì nó thấy lưỡi dao đã bị tan chảy rồi.

"Được, tụi mình bỏ căn phòng cũ," Hermione dứt khoát nói.

"Nhưng nếu đó đúng là nó thì sao?" Ron nói, ngó chằm chằm cánh cửa vừa lo sợ vừa ham muốn.

It can't be, Harry could get through the doors in his dream," said Hermione, marking the door with another fiery cross as Harry replaced the now-useless handle of Sirius's key in his pocket.

You know what could be in there?" said Luna eagerly, as the wall started to spin yet again.

Something blibbering, no doubt," said Hermione under her breath, and Neville gave a nervous little laugh.

The wall slid back to a halt and Harry, with a feeling of increasing desperation, pushed the next door open.

This is it!"

He knew it at once by the beautiful, dancing, diamond-sparkling light. As Harry's eyes became more accustomed to the brilliant glare he saw clocks gleaming from every surface, large and small, grandfatherly carriage, hanging in spaces between the bookcases or standing on desks ranging the length of the room, that a busy, relentless ticking filled

"Không thể là nó được, trong chi bao Harry có thể đi qua mọi cánh cửa mà!" Hermione nói, đánh dấu cánh cửa đó bằng một chữ thập bốc lửa nữa. Harry nhét vào túi áo con dao kỳ dị của chú Sirius nhưng bây giờ đã nên vô tích sự.

"Bồ biết trong đó có thể có cái không?" Luna háo hức nói, khi bức tường lại một phen nữa xoay tít.

"Chắc chắn là một cái lát nháp đó," Hermione nín hơi nói nhỏ, Neville cười một tiếng nho nhỏ đầy âu.

Bức tường khựng đứng lại và Harry đẩy cánh cửa kế tiếp với một cảm giác càng lúc càng thêm tuyệt vọng.

"Đúng nó rồi!"

Nó biết ngay tức thì nhờ ánh sáng lấp lánh như kim cương, đẹp đến lung linh. Khi mắt Harry đã quen với ánh sáng chói lòa rực rỡ, nó nhìn thấy những cái đồng hồ lóe sáng từ mọi phía, cái lớn cái nhỏ, loại đứng và loại có bánh xe, treo giữa những sách hay đứng thành dãy theo chiều dọc của căn phòng, khiến cho những tiếng tích tắc bận bịu không ngại n

place like thousands of minuscule, ringing footsteps. The source of the sparkling, diamond-bright light was a ringing crystal bell jar that stood at far end of the room.

This way!”

Harry’s heart was pumping frantically and that he knew they were on the right track. He led the way forward down the narrow space between the sides of the desks, heading, as he had done in his dream, for the source of the light, the crystal bell jar quite as tall as the one that stood on a desk and appeared to be full of a billowing, sparkling wind.

“Oh *look!*” said Ginny, as they drew nearer, pointing at the very heart of the bell jar.

Drifting along in the sparkling current beside it was a tiny, jewel-bright egg. As it came in the jar it cracked open and a hummingbird emerged, which was carried to the very top of the jar, but as it fell on the draft, its feathers became fraggled and damp again, and by the time it had been borne back to the bottom of the jar it had been enclosed once more in its egg.

văng khắp phòng giống như hàng ngàn bàn chân nhỏ xíu đang bước. Nguồn của ánh sáng lung linh và lạnh như kim cương là một cái bình pha lê, cái chuông cao ngất đứng cuối căn phòng.

“Lối này!”

Giờ đây đã biết là mình đang đúng hướng, trái tim của Harry cứ điên loạn. Nó dẫn đường đi xuống lối hẹp giữa hai dãy bàn, bước tới, nó đã làm trong giấc chiêm bao, phía cái nguồn phát ra ánh sáng ấy, cái bình pha lê hình trái chuông cao gần bằng nó đặt trên một cái bàn và vẻ như đầy sinh khí sóng sánh cuộn.

“Ồi, *coi kìa!*” Ginny kêu lên, chỉ vào ngay chính giữa cái bình, khi tụi nó gần.

Trôi lơ lửng giữa luồng khí bên trong cái bình là một cái trứng nhỏ xíu sáng như ngọc. Khi cái trứng dâng lên trên bình, trứng nứt ra và một con chim nhỏ xuất hiện, trôi lên tuốt trên chóp bình. Rồi theo làn nước, con chim ruồi chui xuống, lông cánh nó lại bị làm lem ướt nhẹp, để đến khi chìm tới đáy bình thì một lần nữa nó được bọc kín trở lại trong cái vỏ trứng của mình.

Keep going!” said Harry sharply, because Ginny showed signs of wanting to stop and watch the egg’s progress back into a bird.

You dawdled enough by that old h!” she said crossly, but followed him past the bell jar to the only door and opened it.

This is it,” Harry said again, and his heart was now pumping so hard and fast he felt it must interfere with his speech. “It’s through here —”

He glanced around at them all. They held their wands out and looked suddenly serious and anxious. He stepped back at the door and pushed. It swung open.

When they were there, they had found the place: high as a church and full of shelves, hanging but towering shelves covered with small, dusty, glass orbs. They shimmered dully in the light issuing from more candle brackets set at intervals along the shelves. Like those in the circular room behind them, their flames were burning blue. The room was very cold.

“Tiếp tục đi tới!” Harry kêu lên còi tai, bởi vì Ginny tỏ vẻ muốn dừng để coi tiến trình cái trứng trở lại thành con chim.

“Anh đã la cà chán chê ở cái cổng vào cũ ấy thì sao!” Cô bé đánh đá cửa lại, tuy vậy cô bé cũng đi theo Harry bỏ qua cái bình pha lê, đến cánh cửa duy nhất ở đằng sau.

“Đúng đây rồi!” Harry lại nói, và tim của nó lúc này đập vừa mạnh và nhanh đến nỗi nó cảm thấy nghẹn lời. “Qua lối này —”

Harry liếc nhìn quanh cả đám. Tất tụi nó đều đã cầm đũa phép giơ ra bỗng nhiên trông đều rất nghiêm trọng căng thẳng. Harry nhìn lại cánh cửa đã đẩy. Cánh cửa mở bung ra.

Vậy là tụi nó đã tới nơi, tìm được đúng chỗ: căn phòng có trần cao như nhà thờ và không có cái gì khác ngoài những dãy kệ cao ngất chát chát những trái cầu thủy tinh nhỏ xíu bầy đầy bụi bặm. Những trái cầu này chỉ chờn trong ánh sáng phát ra từ những giá nến gắn trên tường giữa các kệ. Giống như nến trong căn phòng trước những ngọn nến này cũng phát ra ánh sáng màu xanh lơ. Căn phòng rất lạnh.

Harry edged forward and peered down one of the shadowy aisles between two rows of shelves. He could hear nothing nor see the slightest sign of movement.

"You said it was row ninety-seven," whispered Hermione.

"Yeah," breathed Harry, looking up at the end of the closest row. Beneath the arch of blue-glowing candles struding from it glimmered the silver wire 53.

"We need to go right, I think," whispered Hermione, squinting to the next row. "Yes . . . that's fifty-four. . . ."

"Keep your wands out," Harry said tightly.

They crept forward, staring behind them as they went on down the long aisles of shelves, the farther ends of which were in near total darkness. Faded, yellowing labels had been stuck beneath each glass orb on the shelf. Some of them had a weird, liquid glow; others were as dull and dark within as worn lightbulbs.

Harry tiến tới trước và nhìn chú xuống một trong những lối đi hẹp giữa hai hàng kệ sách. Nó không nghe thấy bất cứ tiếng động nào cứ như không nhìn thấy dù là một chi tiết nhỏ nhất của sự chuyển động.

"Bồ nói là ở dãy thứ chín mươi bảy," Hermione thì thầm.

"Ừ," Harry thở ra, ngược nhìn đầu kệ gần nhất. Bên dưới một giá sách phát ánh sáng xanh lam nhô lên trên con số bạc sáng mờ mờ 53.

"Mình nghĩ tụi mình cần phải đi thẳng bên phải," Hermione liếc nhìn cửa hàng kế tiếp nói nhỏ. "Đúng vậy... là số năm mươi bốn..."

"Giơ đũa phép ra," Harry nói khẽ.

Tụi nó rón rén tiến tới trước, đã dẫm ngó lại đằng sau trong lúc xuống lối đi hẹp dài giữa các dãy lần đến cuối dãy thì gần như tối đen. Mấy cái nhãn hiệu vàng ệch nhỏ được dán bên dưới mỗi trái cầu tinh đặt trên kệ. Có mấy trái cầu chiếu một chất lỏng kỳ lạ phát sáng; mấy trái khác thì mờ mịt và đen xỉn như mấy cái bóng đèn đã nổ.

They passed row eighty-four . . .
eighty-five . . . Harry was listening hard
for the slightest sound of movement,
hoping Sirius might be gagged now, or
perhaps unconscious . . . *or*, said an
invisible voice inside his head, *he
might already be dead. . . .*

I'd have felt it, he told himself, his
heart now hammering against his
father's apple. *I'd already know. . . .*

"Ninety-seven!" *she* whispered
to Hermione.

They stood grouped around the end
of the row, gazing down the alley
beside it. There was nobody there.

"He's right down at the end," said
Harry, whose mouth had become
suddenly dry. "You can't see properly
from here . . ."

And he led them forward, between
towering rows of glass balls, some
of which glowed softly as they passed.

"He should be near here," whispered
Harry, convinced that every step was
going to bring the ragged form of Sirius

Tụi nó đi qua dãy kệ thứ tám mươi
tư... tám mươi lăm... Harry chăm
chờ lắng nghe từng âm thanh nhỏ nhất
của cử động, nhưng có thể bây giờ
Sirius đã bị khóa miệng rồi, hoặc là
bất tỉnh... *hoặc*, một giọng nói tự
động không ngăn được vang lên trong
cái đầu nó, *chú ấy có thể đã chết rồi...*

*Nếu vậy thì mình ắt đã cảm thấy
chợt*, Harry tự nhủ, trái tim nó bây
giờ đập động ình ình lên tới tận cổ họng. *Mình
ắt đã cảm thấy...*

"Chín mươi bảy!" Hermione thì thầm
với Hermione.

Tụi nó đứng chụm lại thành vòng
tròn ở cuối dãy, chăm chú nhìn xuống
lối đi bên cạnh. Chẳng có ai ở đó cả.

"Chú ấy ở ngay cuối dãy," Harry
nói, miệng bắt đầu hơi khô. "Từ chỗ
này mấy bồ không thể nhìn rõ được..."

Nó dẫn tụi bạn đi tới trước, giữa
dãy kệ cao ngất nghểu chứa
nhiều những trái cầu thủy tinh, có một số
cầu hơi phát sáng khi tụi nó đi ngang
qua...

"Chú ấy ắt là ở gần đây," Harry
lẩm bẩm, tin là mỗi bước chân đang
đưa nó đến gần hình hài tả tơi của

... view upon the darkened floor.
... anywhere here . . . really close . . .”

“Harry?” said Hermione tentatively,
he did not want to respond. His
mouth was very dry now.

Somewhere about . . . here . . .” he
said.

They had reached the end of the row
and emerged into more dim
light. There was nobody there at
all. All was echoing, dusty silence.

“He might be . . .” Harry whispered
furtively, peering down the alley next
door. “Or maybe . . .” He hurried to look
around the one beyond that.

“Harry?” said Hermione again.

“What?” he snarled.

“I . . . I don’t think Sirius is here.”

Nobody spoke. Harry did not want to
look at any of them. He felt sick. He did
not understand why Sirius was not
there. He had to be here. This was
where he, Harry, had seen him. . . .

He ran up the space at the end of

Sirius trên sàn tối. “Đâu đó gần đây
Gần lắm...”

“Harry à?” Hermione ngập ngừng
nói, nhưng Harry không muốn trả
lời. Miệng nó bây giờ khô đắng.

“Đâu đó... quanh đây thôi mà...”
nói.

Tụi nó đã đi tới cuối dãy kệ và bước
ra vùng sáng mờ mờ được ánh đèn
chiếu rọi. Chẳng có ai ở đó cả. Chỉ
sự im ắng bụi bặm.

“Chú ấy có thể...” Harry khàn giọng
thì thầm, dòm xuống lối đi giữa dãy
kệ bên cạnh cánh cửa. “Hay biết đâu
Nó vội vã ngó xuống cả lối đi bên
kia nữa.”

“Harry à?” Hermione lại gọi.

“Cái gì?” Nó cự nự.

“Mình... mình nghĩ là chú Sirius
không có ở đây.”

Không ai nói năng gì. Harry không
muốn nhìn đứa nào trong đám bạn.
Cảm thấy buồn nôn. Nó không hiểu
sao chú Sirius lại không có ở đây. Chú
ấy phải ở đây chứ. Đây là chỗ mà
Harry, đã nhìn thấy chú ấy...

Harry chạy ngược lên khoảng trống

rows, staring down them. Empty
le after empty aisle flickered past.
ran the other way, back past his
ring companions. There was no sign
Sirius anywhere, nor any hint of a
uggle.

Harry?” Ron called.

What?”

le did not want to hear what Ron
l to say, did not want to hear Ron
him he had been stupid, or suggest
t they ought to go back to Hogwarts.
: the heat was rising in his face and
felt as though he would like to skulk
vn here in the darkness for a long
le before facing the brightness of
Atrium above and the others’
:using stares. . . .

Have you seen this?” said Ron.

What?” said Harry, but eagerly this
e — it had to be a sign that Sirius
l been there, a clue — he strode
ck to where they were all standing, a
e way down row ninety-seven, but
nd nothing except Ron staring at

ở cuối các dãy kệ, chăm chú r
xuống. Lối đi này tiếp nối lối đi kia c
trống vắng. Nó chạy theo chiều ngu
lại, ngang qua đám bạn đang n
sững nó. Chẳng có dấu hiệu nào c
chú Sirius ở đâu cả, cũng không c
hiệu nào của một cuộc chiến đấu
diễn ra ở đây.

“Harry à?” Ron gọi.

“Cái gì?”

Nó không muốn nghe cái điều F
phải nói, nó không muốn nghe Ron
với nó là nó đã quá ngu, hay đề n
tụi nó nên trở về trường Hogwa
Nhưng mặt nó đang bừng lên nóng
và nó cảm thấy như thể nó muốn
trón trong bóng tối ở đây một lát tru
khi phải chườn mặt ra ánh sáng l
lấy ở hành lang Vành Tai phía tr
trước những cái tròng mắt lên án c
mấy đứa khác...

“Bồ thấy cái này chưa?” Ron hỏi.

“Cái gì?” Harry hỏi lại, nhưng lần r
giọng nó tha thiết – cái đó hẳn là r
dấu hiệu chứng tỏ chú Sirius đã từng
đó, một manh mối gì đó – Nó sải bu
dài trở lại chỗ cả đám bạn đang đứ
hơi dưới dãy chín mươi bảy một ch
nhưng chẳng tìm ra được cái gì ng

of the dusty glass spheres on the shelves.

What?” Harry repeated glumly.

It’s — it’s got your name on,” said Ron.

Harry moved a little closer. Ron was pointing at one of the small glass spheres that glowed with a dull inner light, though it was very dusty and appeared not to have been touched for many years.

My name?” said Harry blankly.

He stepped forward. Not as tall as Ron, he had to crane his neck to read the yellowish label affixed to the shelf just beneath the dusty glass ball. In faded writing was written a date of one sixteen years previously, and below that:

trừ việc Ron đang trở mắt ngó r trong mấy trái cầu thủy tinh bụi b trên kệ.

“Cái gì?” Harry rầu rĩ hỏi lại.

“Nó — nó có tên bồ này,” Ron nói.

Harry đi tới gần hơn. Ron chỉ vào một trong mấy trái cầu thủy tinh nhỏ xíu phát sáng từ một nguồn sáng bên trong, mặc dù trái cầu rất bụi bặm dường như chẳng hề được ai sờ trong nhiều năm trời.

“Tên mình hả?” Harry ngây ra hỏi.

Nó bước tới trước. Không cao bằng Ron, nó phải nhóng cổ cò lên để đọc cái nhãn ố vàng dán trên cái kệ ngay bên dưới trái cầu thủy tinh nhỏ xíu. Trên chữ ngoằn ngoèo ghi một con số ngay tháng cách đây mười sáu năm, và bên dưới là:

P. T. to A. P. W. B. D.

Mark Lord and (?) Harry Potter

S. P. T. gửi A. P. W. B. D.

Chúa tể Hắc ám và (?) Harry Potter

Harry stared at it.

What is it?” Ron asked, sounding

Harry trở mắt ngó.

“Cái gì vậy?” Ron hỏi, giọng

erved. “What’s your name doing
vn here?”

le glanced along at the other labels
that stretch of shelf.

l’m not here,” he said, sounding
plexed. “None of the rest of us are
e . . .”

Harry, I don’t think you should touch
said Hermione sharply, as he
atched out his hand.

Why not?” he said. “It’s something
lo with me, isn’t it?”

Don’t, Harry,” said Neville suddenly.
rry looked around at him. Neville’s
nd face was shining slightly with
eat. He looked as though he could
take much more suspense.

and feeling slightly reckless, he
sed his fingers around the dusty
l’s surface. He had expected it to
l cold, but it did not. On the contrary,
elt as though it had been lying in the
i for hours, as though the glow of
it within was warming it.

Expecting, even hoping, that
nothing dramatic was going to

quệ. “Cái tên của bồ làm cái gì t
dưới này?”

Nó liếc qua mấy cái nhãn khác c
theo cái kệ.

“Mình không có ở đây,” giọng nó
sức bối rối. “Mà cũng không ai tr
đám tụi này có tên ở đây...”

“Harry, mình nghĩ bồ không r
đụng tới nó,” Hermione đánh gi
bảo, khi Harry đưa tay ra.

“Sao lại không?” Harry nói. “Cái r
có liên quan đến mình, đúng không?”

“Đừng, Harry à,” Neville đột nh
nói. Harry ngoảnh lại nhìn Nevi
Gương mặt tròn của Neville hơi b
nhảy lên vì mồ hôi. Trông nó gi
như không thể nào chịu đựng th
tình trạng phập phồng này nữa.

Rồi cảm thấy hơi bất chấp, nó
mấy ngón tay lại quanh trái cầu
bặm. Nó đã tưởng trái cầu ắt phải l
lắm, nhưng hóa ra không phải. Ngu
lại, trái cầu tạo cảm giác như thể v
được phơi ngoài nắng ấm trong nh
tiếng đồng hồ, như thể nguồn sáng
ra từ bên trong đang sưởi ấm.

Trông chờ, thậm chí hy vọng, r
chuyện gì đó bất ngờ sắp xảy

open, something exciting that might
ke their long and dangerous journey
rthwhile after all, he lifted the glass
l down from its shelf and stared at it.

Nothing whatsoever happened. The
ers moved in closer around Harry,
zing at the orb as he brushed it free
he clogging dust.

And then, from right behind them, a
wling voice said, "Very good, Potter.
w turn around, nice and slowly, and
e that to me."

chuyện gì đó lý thú có thể làm c
cuộc hành trình dài đầy nguy hiểm c
tụi nó không đến nỗi vô ích, Harry n
trái cầu thủy tinh ra khỏi kệ và ch
chú ngắm nghía.

Chẳng có chuyện gì xảy ra hết. M
đưa bạn nó đi tới gần hơn và đứ
xung quanh để trở mắt nó trái c
trong khi nó phỉ sạch lớp bụi b
dày.

Thế rồi, từ đằng sau tụi nó, vang
một giọng nói nhừa nhựa, "Giỏi lấ
Potter à. Bây giờ mi hãy quay lại, r
nhàng thong thả thôi, và đưa cái
cho ta."

— CHƯƠNG 35 —

BÊN KIA BỨC MÀN
BEYOND THE VEIL

Black shapes were emerging out of thin air all around them, circling their way left and right; eyes glared through slits in hoods, a dozen wand-tips were pointing directly at their hearts. Ginny gave a gasp of terror.

"To me, Potter," repeated the chilling voice of Lucius Malfoy as he held out his hand, palm up.

Harry's insides plummeted menacingly. They were trapped and numbered two to one.

Những hình thù đen thui từ thin không hiện ra vây quanh tụi nó, chặn cả đường tiến th bên trái lẫn bên phải; những ánh r lóe sáng qua khe hở của mũ trùm đ một tá đầu đũa phép phát sáng đ chĩa thẳng vào ngực tụi nó. Ginny hốc miệng thở hổn hển vì hoảng sợ.

"Đưa cho ta, Potter," giọng nói nh nhựa của Lucius Malfoy lặp lại mệnh lệnh trong khi hắn đưa tay ra, bàn để ngửa.

Ruột gan Harry tuột xuống nôn n Tụi nó đã bị mắc bẫy và bị lấn lướt chọi một.

To me,” said Malfoy yet again.

Where’s Sirius?” Harry said.

Several of the Death Eaters laughed. A harsh female voice from the midst of the shadowy figures to Harry’s left said emphatically, “The Dark Lord always knows!”

Always,” echoed Malfoy softly. Now, give me the prophecy, Potter.”

I want to know where Sirius is!”

I want to know where Sirius is!” He nicked the woman to his left.

She and her fellow Death Eaters had moved in so that they were mere feet away from Harry and the others, then they lit from their wands dazzling Harry’s eyes.

You’ve got him,” said Harry, ignoring his rising panic in his chest, the dread he had been fighting since they had entered the ninety-seventh row. Sirius’s here. I know he is.”

The little baby woke up frightened and I fort what it dreamed was twoo,” said the woman in a horrible, mock-

“Đưa cho ta,” Malfoy vẫn lặp lại.

“Chú Sirius đâu?” Harry nói.

Nhiều đứa trong đám Tử thần Thực tử phá ra cười. Một giọng nữ lạnh lùng và nghiệt từ giữa những hình thù lờ mờ bên trái Harry vang lên đặc thã “Chúa tể Hắc ám luôn luôn biết rõ!”

“Luôn luôn,” Malfoy giọng dịu dàng tán theo. “Bây giờ, hãy đưa cho ta tiên tri, Potter.”

“Tôi muốn biết chú Sirius ở đâu?”

“Tôi muốn biết chú Sirius ở đâu?” Giọng người đàn bà bên trái nhại lại.

Mụ ta và đồng bọn Tử thần Thực tử đã khẹp chặt vòng vây đến nỗi họ còn cách Harry và đám bạn chừng vài thước, ánh sáng phát ra từ đầu ngón phép của họ làm lóa mắt Harry.

“Ông đã bắt chú ấy!” Harry nói, chấp cơn hoảng loạn đang dâng trong ngực, cơn hoảng sợ mà nó đã gắng trấn áp từ lúc tụi nó mới có được dãy kệ thứ chín mươi bảy. “Chú ấy ở đây. Tôi biết chú ấy ở đây mà.”

“Thằng nhóc thức dậy hoảng hốt khẳng khẳng tin chuyện chiêm bặc thật,” người đàn bà nhại giọng con

oy voice. Harry felt Ron stir beside
l.

Don't do anything," he muttered.
t yet —"

The woman who had mimicked him
out a raucous scream of laughter.

You hear him? *You hear him?*
ing instructions to the other children
though he thinks of fighting us!"

Oh, you don't know Potter as I do,
atrix," said Malfoy softly. "He has a
at weakness for heroics; the Dark
d understands this about him. *Now*
me the prophecy, Potter."

I know Sirius is here," said Harry,
ugh panic was causing his chest to
istrict and he felt as though he could
breathe properly. *"I know you've*
him!"

lore of the Death Eaters laughed,
ugh the woman still laughed loudest
all.

It's time you learned the difference
ween life and dreams, Potter," said
lfoy. "Now give me the prophecy, or
start using wands."

nghe dễ sợ. Harry cảm thấy Ron r
nguatem bên cạnh.

"Đừng làm gì cả," nó thì thắ
"Chưa tới lúc..."

Người đàn bà nhái giọng nó nổ
một tràng cười khàn khàn.

"Quý vị có nghe nó không? *Quý vị*
nghe nó không? Chỉ thị cho mấy đ
con nít khác như thể nó tính chuy
đánh lại chúng ta ấy!"

"Ôi, cô không biết Potter bằng
đâu, Bellatrix à," Malfoy nói nhỏ n
"Nó có một nhược điểm lớn là thói
hùng nổ; Chúa tể Hắc ám cũng k
được nhược điểm này của nó. *T*
nào, Potter, đưa ta lời tiên tri."

"Tôi biết chú Sirius ở đây mà," H
nói, dù cơn hoảng loạn khiến cho n
thắt lại và nó cảm thấy không t
được bình thường. *"Tôi biết mấy n*
đã bắt chú ấy!"

Thêm nhiều Tử thần Thực tử rộ
cười, và mục đàn bà là người cười
hơn hết thảy.

"Đã tới lúc mi phải biết sự khác n
giữa cuộc đời và giấc chiêm b
Potter à," Malfoy nói. "Bây giờ thì l

Go on, then,” said Harry, raising his wand to chest height. As he did the five wands of Ron, Hermione, Neville, Ginny, and Luna rose on either side of him. The knot in Harry’s stomach tightened. If Sirius really was here, he had led his friends to their deaths for no reason at all. . . .

But the Death Eaters did not strike.

Hand over the prophecy and no one will get hurt,” said Malfoy coolly.

It was Harry’s turn to laugh.

Yeah, right!” he said. “I give you this prophecy, is it? And you’ll just let us go off home, will you?”

The words were hardly out of his mouth when the female Death Eater shrieked, “*Accio Prophecy!* —”

Harry was just ready for her. He shouted “*Protego!*” before she had shed her spell, and though the glass

đưa cho ta lời tiên tri, nếu không bọn ta sẽ phải dùng tới đũa phép.”

“Cứ việc,” Harry giơ cây đũa phép của chính nó lên ngang ngực. Khi làm như vậy, năm cây đũa phép của Ron, Hermione, Neville, Ginny và Luna cũng giơ lên đồng loạt ở hai bên sườn nó. Cái mắc mứu trong lòng Harry quặn thắt. Nếu chú Sirius thực không có ở đây, thì nó đã dẫn đám bạn nó tới chỗ chết lãng nhách...

Nhưng bọn Tử thần Thực tử khác tấn công.

“Hãy đưa lời tiên tri cho ta thì không ai bị tổn thương gì cả,” Malfoy dằn nói.

Đến phiên Harry cười.

“Ừ, phải!” nó nói. “Tôi sẽ đưa cái này – lời tiên tri, phải không? Và ông sẽ để cho chúng tôi dung dề dung dề về nhà hả?”

Nó chưa kịp dứt câu thì mục Tử thần Thực tử đã ré lên, “*Tịch thu Lời tiên tri!* —”

Harry đã sẵn sàng đối phó với nó. Nó đã hô lên “*Bảo vệ!*”, trước khi dứt câu thần chú, mặc dù trái cầu

were slipped to the tips of his fingers managed to cling on to it.

Oh, he knows how to play, little bitty boy Potter,” she said, her mad eyes glaring through the slits in her hood. Try well, then —”

“I TOLD YOU, NO!” Lucius Malfoy roared at the woman. “If you smash it!”

Harry’s mind was racing. The Death Eaters wanted this dusty spun-glass sphere. He had no interest in it. He just wanted to get them all out of this alive, be sure that none of his friends paid a terrible price for his stupidity . . .

The woman stepped forward, away from her fellows, and pulled off her hood. Azkaban had hollowed Bellatrix Lestrange’s face, making it gaunt and ill-like, but it was alive with a fierce, fanatical glow.

“You need more persuasion?” she asked, her chest rising and falling rapidly. Try well — take the smallest one,” she ordered the Death Eaters beside

him. Harry vẫn xoay sở giữ lại được.

“A, thằng nhóc con Potter cũng biết chơi nhỉ!” Mụ nói, đôi mắt điên dại nhìn mụ kính ngạc nhìn trừng trừng qua khe hở của cái mũ trùm đầu. “Giỏi lắm, vậy thì —”

“TA ĐÃ BẢO ĐỪNG!” Malfoy gào lên với mụ. “Nếu cô làm bể nó — !”

Đầu óc Harry bùng lên. Bọn Tử tể Thực tử muốn đoạt lấy trái cầu tinh bụi bặm này. Nó thì chẳng thú gì trái cầu này. Nó chỉ muốn để cả đám bạn nó thoát ra sống sót toàn, đảm bảo sao cho không đưa rớt trong đám bạn nó phải trả một cái giá kinh khủng cho sự ngu ngốc của nó.

Mụ đàn bà bước tới trước, tách khỏi đồng bọn của mụ. Nhà tù Azkaban đã làm cho gương mặt của Bellatrix Lestrange hốc hác, gầy gò giống như cái đầu lâu, nhưng vẫn sống động với sắc mặt đỏ au, cuộc sống nhiệt một cách điên rồ.

“Mi cần được thuyết phục thêm hay không?” mụ nói, bộ ngực của mụ phồng lên xuống gấp gáp. “Tốt lắm... Bắt đầu từ quả nhỏ nhất,” mụ ra lệnh cho tay Tử tể

: “Let him watch while we torture the girl. I’ll do it.”

Harry felt the others close in around him. He stepped sideways so that he was right in front of her, the prophecy rolled up to his chest.

You’ll have to smash this if you want to attack any of us,” he told Bellatrix. “I don’t think your boss will be too pleased if you come back without it, do you?”

She did not move; she merely stared at him, the tip of her tongue moistening her thin mouth.

So,” said Harry, “what kind of prophecy are we talking about anyway?”

He could not think what to do but to keep talking. Neville’s arm was pressed against his, and he could feel it shaking. He could feel one of the woman’s quickened breath on the back of his head. He was hoping they were thinking hard about ways to get out of this, because his mind was blank.

Thực tử đứng gần mặt. “Cứ để nó xem chúng ta tra tấn con bé. Ta sẽ làm chuyện đó.”

Harry cảm thấy mấy đứa bạn đứng xích lại quanh Ginny. Nó bước sang bên một bước, để đứng án ngay trước mặt Ginny, tay cầm trái cầu tiên ngang ngực.

“Tôi sẽ phải đập bể cái này nếu muốn tấn công chúng tôi,” nó nói với mặt Bellatrix. “Tôi không tin là ông chủ của bà hài lòng lắm đâu nếu bà trở về mà không lấy được nó, đúng không?”

Mặt không nhúc nhích, chỉ quắc mắt nhìn nó, đầu lưỡi của mặt liếm ướt miệng mỏng.

“Vậy đó,” Harry nói, “mà mấy người đang nói về lời tiên tri gì vậy?”

Nó không thể nghĩ ra kế hoạch khác hơn là cứ tiếp tục nói để họ bình. Cánh tay Neville ép chặt vào cánh tay của nó, và nó có thể cảm nhận được cơn run của Neville. Mọi người cũng cảm thấy hơi thờ hờn hờn của một đứa trong đám bạn phải vào gặp nó. Nó hy vọng tất cả tụi bạn đều đang suy nghĩ căng thẳng để tìm cách thoát

What kind of prophecy?” repeated
atrix, the grin fading from her face.
u jest, Harry Potter.”

Nope, not jesting,” said Harry, his
s flicking from Death Eater to Death
er, looking for a weak link, a space
ough which they could escape.
ow come Voldemort wants it?”

Several of the Death Eaters let out
hisses.

You dare speak his name?”
ispered Bellatrix.

Yeah,” said Harry, maintaining his
it grip on the glass ball, expecting
ther attempt to bewitch it from him.
ah, I’ve got no problem saying Vol

Shut your mouth!” Bellatrix shrieked.
u dare speak his name with your
vorthy lips, you dare besmirch it
y your half-blood’s tongue, you dare

Did you know he’s a half-blood
?” said Harry recklessly. Hermione
re a little moan in his ear.

ra khỏi tình thế này, bởi vì đầu óc
lúc này trống rỗng.

“Lời tiên tri gì hả?” Bellatrix lặp
nụ cười gằn héo đi. “Mày giỡn
Potter?”

“Không, không giỡn,” Harry nói, r
phóng từ tay Tử thần Thực tử này ở
tay Tử thần Thực tử kia, tìm kiếm r
mắc xích mong manh, một kẽ hở để
nó có thể đào thoát. “Tại s
Voldemort lại muốn có nó?”

Nhiều tay Tử thần Thực tử bật
tiếng rít khế.

“Mi dám nói ra tên của ngài hả?”
Bellatrix thì thào.

“Dám,” Harry đáp, vẫn nắm chặt
cầu thủy tinh trong tay, chờ đợi một
ếm pháp thuật khác tước đoạt trái c
khỏi tay nó. “Ừ, tôi cóc ngăn gì
không dám nói tên Vol —”

“Câm họng lại!” Mụ Bellatrix thét l
“Mi dám đọc tên ngài bằng môi m
hèn hạ của mi, mi dám bôi bác tên c
ngài bằng cái lưỡi lai của mi hả,
dám —”

“Bà có biết chính hấn cũng ma
dòng máu lai không?” Harry nói r
cách liều lĩnh. Hermione rên lên r

Voldemort? Yeah, his mother was a witch but his dad was a Muggle — or is he? Has he been telling you that he's half-blood?"

STUPEF —

NO!"

A jet of red light had shot from the tip of Bellatrix Lestrange's wand, but Sirius had deflected it. His spell rebounded on her to hit the shelf a foot to the left of Harry and several of the glass orbs there shattered.

Two figures, pearly white as ghosts, billowed as smoke, unfurled themselves among the fragments of broken glass on the floor and each began to speak. Their voices vied with each other, so that only fragments of what they were saying could be heard over Sirius and Bellatrix's shouts.

... at the Solstice will come a new moon. said the figure of an old, bearded man.

DO NOT ATTACK! WE NEED THE

tiếng bên tai nó. Nhưng nó vẫn tiếp, "Voldemort ấy? Đúng vậy, hắn là một phù thủy nhưng cha hắn là một Muggle – hay là hắn đã bók p với lũ các người rằng hắn là thuộc chủng tinh huyết?"

"ĐIỂM HUYỆT —"

"ĐỪNG!"

Một tia sáng đỏ xẹt ra từ đầu của đũa phép của Bellatrix Lestrange nhưng đã bị Lucius Malfoy vô hiệu hóa. Thần chú của hắn khiến cho phép của mục chệch hướng, trúng vào cái kệ ở bên trái Harry, cách chừng mét, khiến cho nhiều trái cầu thủy tinh trên kệ văng tung tóe.

Hai hình thù trắng đục như ma, billowed như khói, tỏa ra từ những mảnh thủy tinh vỡ của trái cầu, và bắt đầu nói. Tiếng nói của hai hình thù ròn rạnh nhau, tiếng này cố át tiếng kia cho nên chỉ có từng mẩu rời rạc của những lời chúng nói có thể nghe được lẫn trong tiếng quát tháo của Malfoy và mục Bellatrix.

"... từ Điểm Chí sẽ xuất hiện tân hình thù ông già có râu nói."

"KHÔNG ĐƯỢC TẤN CÔNG"

OPHECY!”

He dared — he dares —” shrieked
latrix incoherently. “— He stands
re — filthy half-blood —”

WAIT UNTIL WE’VE GOT THE
OPHECY!” bawled Malfoy.

. . . and none will come after . . .”
d the figure of a young woman.

The two figures that had burst from
shattered spheres had melted into
air. Nothing remained of them or
ir erstwhile homes but fragments of
ss upon the floor. They had,
vever, given Harry an idea. The
blem was going to be conveying it
he others.

You haven’t told me what’s so
ocial about this prophecy I’m
posed to be handing over,” he said,
ying for time. He moved his foot
wly sideways, feeling around for
neone else’s.

Do not play games with us, Potter,”
d Malfoy.

I’m not playing games,” said Harry,
f his mind on the conversation, half
his wandering foot. And then he

CHÚNG TA CẦN LỜI TIÊN TRI!”

“Nó dám — Nó dám —” mụ Bella
rít lên từng tiếng ròi rạc. “— Nó đú
đó — đồ lai —”

“HÃY ĐỢI CHO ĐẾN KHI CHÚI
TA LẤY ĐƯỢC LỜI TIÊN TRI Đ
giọng Malfoy oang oang.

“. . . và không ai được tiếp tục .
bóng người đàn bà trẻ lên tiếng.

Hai hình thù thoát ra từ mấy trái c
thủy tinh bị bể nát từ từ tan biến v
không khí. Chẳng còn tàn tích gì c
họ hay ngôi nhà xưa của họ còn l
lại, ngoại trừ mấy miếng thủy tinh t
sàn. Tuy nhiên chúng gợi cho Ha
một ý tưởng. Vấn đề sẽ chuyển từ
này sang những cái khác.

“Các người chưa nói cho tôi biết
tiên tri mà tôi phải giao nộp này có
mà đặc biệt như vậy,” nó bèn nói
câu giờ. Nó từ từ nhích chân s
bên, dò tìm chân của một đứa khác.

“Đừng giở trò với chúng ta, Pott
Malfoy nói.

“Tôi không giở trò gì cả,” Harry r
nhưng nó chỉ để một nửa tâm trí v
cuộc chuyện trò, còn một nửa đặt v

nd someone's toes and pressed
vn upon them. A sharp intake of
ath behind him told him they were
rmione's.

What?" she whispered.

Dumbledore never told you that the
son you bear that scar was hidden
the bowels of the Department of
steries?" said Malfoy sneeringly.

I — what?" said Harry, and for a
ment he quite forgot his plan. "What
out my scar?"

What?" whispered Hermione more
ently behind him.

Can this be?" said Malfoy, sounding
liciously delighted; some of the
ath Eaters were laughing again, and
ler cover of their laughter, Harry
sed to Hermione, moving his lips as
e as possible, "Smash shelves —"

Dumbledore never told you?"
lfoy repeated. "Well, this explains
y you didn't come earlier, Potter, the
rk Lord wondered why —"

bàn chân đang dò dẫm của nó. Và
nó tìm được ngón chân cái của r
đứa, nó ấn mạnh chân mình lên ng
chân cái đó. Một tiếng hít hơi sắc >
ngay đằng sau nó biết đó là ngón ch
của Hermione.

"Cái gì?" cô nàng thì thầm.

"Lão Dumbledore chưa bao giờ
cho mi biết rằng nguyên nhân mi ma
cái thẹo đó được giấu trong ruột c
Sở Bảo Mật sao?" Lucius Malfoy kh
khinh nói.

"Tôi — cái gì?" Harry hỏi, trong ch
lát quên bém đi cái kế hoạch của
"Cái gì về cái thẹo của tôi hả?"

Cái gì?" Hermione thì thào kh
thiết hơn đằng sau lưng nó.

"Chẳng lẽ vậy sao?" Malfoy r
giọng hí hửng một cách độc địa; vài
tên Tử thần Thực tử lại phá ra cười,
nhờ trận cười này, Harry nói khẽ đư
với Hermione, cố gắng càng ít m
máy môi càng tốt, "Xô ngã kệ —"

"Lão Dumbledore không bao giờ
với mi sao?" Malfoy lặp lại. "C
chuyện này giải thích được lý do
sao mi đã không đến sớm hơn, Pot
à, Chúa tể Hắc ám đã thác mắc tại s
—"

— when I say go —”

— you didn’t come running when he showed you the place where it was hidden in your dreams. He thought natural curiosity would make you want to hear the exact wording . . .”

Did he?” said Harry. Behind him he rather than heard Hermione passing his message to the others and sought to keep talking, to distract Death Eaters. “So he wanted me to come and get it, did he? Why?”

“Why?” Malfoy sounded redulously delighted. “Because the only people who are permitted to receive a prophecy from the Department of Mysteries, Potter, are those about whom it was made, as the Dark Lord discovered when he attempted to use others to steal it for himself.”

And why did he want to steal a prophecy about me?”

About both of you, Potter, about both of you . . . Haven’t you ever wondered why the Dark Lord tried to use you as a baby?”

“— khi nào mình ra hiệu —”

“— mi đã không chạy đến ngay ngài chỉ cho mi thấy trong những giấc chiêm bao của mi cái nơi cất giấu. Ngài đã tưởng óc tò mò tự nhiên khiến mi muốn nghe từng lời chính xác . . .”

“Vậy hả?” Harry nói. Đằng sau lưng nó, Harry cảm thấy như nghe Hermione truyền thông điệp của mình cho mấy đứa khác, nó bèn nói tiếp đánh lạc hướng bọn Tử thần Thực Thể. “Vậy là hắn muốn tôi đến để lấy cắp nó hả? Tại sao?”

“*Tại sao ư?*” giọng Malfoy mừng đến mức không tin được. “Bởi vì chỉ người chỉ được phép lấy quả cầu tiên tri của chính mình ra khỏi Sở Bảo Mật Magi, Chúa tể Hắc ám đã khám phá ra điều này khi ngài thử sử dụng người khác để lấy cắp cho ngài.”

“Nhưng mà tại sao hắn lại muốn đánh cắp lời tiên tri về tôi?”

“Về cả hai, Potter à, về cả mi và ngài... Chẳng lẽ mi chưa từng thắc mắc tại sao Chúa tể Hắc ám đã

Harry stared into the slitted eyeholes through which Malfoy's gray eyes were staring. Was this prophecy the one that said that since the son of Harry's parents had died, the son he carried his lightning-bolt scar? Was the answer to all of this written in his hand?

"Someone made a prophecy about Voldemort and me?" he said quietly, looking at Lucius Malfoy, his fingers tightening over the warm glass sphere in his hand. It was hardly larger than a peach and still gritty with dust. "And why did he make me come and get it for him? Why couldn't he come and get it himself?"

"Get it himself?" shrieked Bellatrix on a rattle of mad laughter. "The Dark Lord, walk into the Ministry of Magic, when they are so sweetly ignoring his name? The Dark Lord, reveal himself to the Aurors, when at the moment they are wasting their time on my dear cousin?"

"So he's got you doing his dirty work for him, has he?" said Harry. "Like he

gắng giết mi khi mi hãy còn là một đứa trẻ sơ sinh à?"

Harry nhìn trừng trừng vào cái bóng mờ ở lỗ mắt, chỗ mà đôi mắt xám của Malfoy đang lóe sáng. Phải chăng tiên tri chính là nguyên nhân cái chết của ba má Harry, nguyên nhân khiến nó mang cái sẹo hình tia chớp? Phải chăng câu trả lời của tất cả mọi bí ẩn trong bong bóng này đang nằm trong tay nó?

"Có ai đó đã lập lời tiên tri về tôi và Voldemort à?" nó khẽ nói, chăm chăm nhìn Lucius Malfoy, ngón tay nó bóp chặt hơn nữa trái cầu thủy tinh trong lòng bàn tay. Trái cầu chỉ nhỉnh hơn trái banh Snitch chút xíu và vẫn còn phủ một lớp bụi bặm. "Và hắn khiến tôi phải đến đây để lấy nó cho hắn à? Tại sao hắn không tự đến mà lấy?"

"Tự mình đến lấy à?" mẹ Bellatrix lên một tràng cười man dại. "Chúa tể Hắc ám mà đi vào Bộ Pháp Thuật, mà chúng đang phớt lờ một cá nhân chuyên đáng sự trở về của ngài Chúa tể Hắc ám mà tự vạch mặt công bọn Thần Sáng à, khi mà chúng đang tiêu pha thì giờ tìm kiếm thẻ em họ yêu dấu của ta à?"

"Vậy là hắn khiến các người làm công việc bẩn thỉu này cho hắn, phải

d to get Sturgis to steal it — and
de?”

Very good, Potter, very good . . .”
d Malfoy slowly. “But the Dark Lord
ows you are not unintell —”

NOW!” yelled Harry.

Five different voices behind him
lowed “*REDUCTO!*” Five curses
v in five different directions and the
elves opposite them exploded as
y hit. The towering structure swayed
a hundred glass spheres burst
art, pearly-white figures unfurled into
air and floated there, their voices
oing from who knew what long-
ad past amid the torrent of crashing
ss and splintered wood now raining
vn upon the floor —

RUN!” Harry yelled, and as the
elves swayed precariously and more
ss spheres began to pour from
ve, he seized a handful of
rmione’s robes and dragged her
ward, one arm over his head as
inks of shelf and shards of glass
ndered down upon them.

không?” Harry hỏi. “Như hân đã
cách khiến chú Sturgis ăn cắp nó c
hân — Và cả ông Bode nữa.”

“Giỏi lắm, Potter à, giỏi lắm
Malfoy thong thả nói. “Nhưng Chúa
Hắc ám biết mi không đến nỗi khé
có đầu...”

“BÂY GIỜ!” Harry gào lên.

Năm giọng nói khác nhau đằng s
nó cùng gào lên “*KHỦ!*” Năm
nguyên bay ra năm hướng khác nh
và những cái kệ trước mặt nổ tung
bị trúng lời nguyên. Cái công trình c
ngắt ngẽu chao đảo khi hàng trăm
cầu thủy tinh bắt đầu vỡ tan, nhữ
hình thù màu trắng ngọc trai tỏa v
không trung rồi lơ lửng trong đó, tiế
nói của chúng âm vọng lại tiếng của
không biết về một quá khứ nào đó
đời tám hoánh giữa một trảng thủy t
bể và gỗ vụn bây giờ đang rơi xuố
sàn như mưa —

“CHẠY!” Harry gào, và trong
những cái kệ đung đưa lắt lẻo r
cách hết sức nguy hiểm và có th
nhiều trái cầu thủy tinh từ trên kệ nh
xuống, Harry túm vạt áo chùng c
Hermione, kéo cô nàng chạy tới, r
cánh tay nó quàng qua đầu để c
chấn bởi vì những khúc gỗ kệ và mả

A Death Eater lunged forward through the cloud of dust and Harry bowed him hard in the masked face. They were all yelling, there were cries of pain, thunderous crashes as the spheres collapsed upon themselves, loudly echoing fragments of the Seers crashed from their spheres —

Harry found the way ahead clear and saw Ron, Ginny, and Luna sprint past him, their arms over their heads. Nothing heavy struck him on the side of the face but he merely ducked his head and sprinted onward; a hand caught him by the shoulder; he heard Hermione shout “*Stupefy!*” and the hand released him at once.

They were at the end of row ninety-seven; Harry turned right and began to sprint in earnest. He could hear footsteps right behind him and Hermione’s voice urging Neville on. The door through which they had come was ajar straight ahead, Harry could see the glittering light of the bell jar, he pushed through it, the prophecy still clutched tight and safe in his hand,

vỡ thủy tinh đang tuôn rào rào xuống đầu tụi nó.

Một tay Tử thần Thực tử nhào xông qua đám mây bụi, bị Harry tạt cho một cùi chỏ vào giữa cái mặt trơ kín. Tất cả đều gào thét, có tiếng kêu đau đớn, những trận đổ bê ầm ầm, cái kệ ngã đè lên nhau, âm vọng rầm rập cách kỳ quái những lời sấm đứt đoạn của các nhà tiên tri thoát ra từ mấy quả cầu —

Harry nhận thấy lối đi phía trước trống, nó cũng thấy Ron, Ginny và Luna phóng vút qua nó, đưa nào cứ vòng tay che đầu. Có một cái gì nặngịch tán vào một bên mặt nhưng nó thụp đầu xuống và vọt tới trước; rồi bàn tay túm lấy vai nó; nó nghe Hermione hét “*Điểm huyết!*” và bàn tay nào đó buông nó ra ngay tức thì.

Tụi nó đã chạy tới cuối dãy cửa sổ mười bảy; Harry quẹo sang phải và đầu chạy thực mạng. Nó có thể nghe tiếng bước chân ngay đằng sau lưng và tiếng nói của Hermione động viên Neville cố lên. Cánh cửa mà tụi nó đi vào bây giờ đang hé mở ở ngay trước mặt, Harry có thể nhìn thấy ánh sáng lung linh của cái bình hồ lô chuông, nó chạy như bay qua khu

ited for the others to hurtle over the threshold before slamming the door behind them —

Colloportus!” gasped Hermione and the door sealed itself with an odd clanking noise.

Where — where are the others?” gasped Harry.

He had thought that Ron, Luna, and Ginny had been ahead of them, that they would be waiting in this room, but there was nobody there.

They must have gone the wrong way!” whispered Hermione, terror in her face.

Listen!” whispered Neville.

Footsteps and shouts echoed from behind the door they had just sealed. Harry put his ear close to the door to listen and heard Lucius Malfoy roar:

Leave Nott, *leave him, I say*, the Dark Lord will not care for Nott’s priorities as much as losing that prophecy — Jugson, come back here, we need to organize! We’ll split into groups and search, and don’t forget, be careful with Potter until we’ve got the

cửa, tay vẫn nắm chặt và an toàn. Cậu cầu tiên tri, chờ cho mấy đứa khác chốt hết ngưỡng cửa rồi mới đóng sập cánh cửa lại sau lưng —

“*Niêm phong!*” Hermione hỗn hển nói và cánh cửa tự niêm kín kèm theo một tiếng léo nhéo kỳ quái.

“Mấy — mấy người kia đâu?” Harry thở hồng hộc hỏi.

Nó tưởng Ron, Luna và Ginny chạy trước hai đứa nó, nên chắc là tại nó đang đợi trong căn phòng này nhưng hóa ra không có ai khác hết.

“Chắc là tại nó chạy lạc rồi!” Hermione thì thầm, nét hãi hùng hiện ra trên mặt.

“Nghe kìa!” Neville nói nhỏ.

Tiếng chân và tiếng la hét vang vọng từ sau cánh cửa mà tại nó vừa niêm kín. Harry kê tai sát cánh cửa lắng nghe và nó nghe tiếng Malfoy gầm:

“Bỏ mặc Nott, *ta bảo, bỏ nó*! Chúa tể Hắc ám không quan tâm đến chuyện Nott bị thương bằng chuyện mất lời tiên tri — Jugson, trở lại đây chúng ta cần tổ chức! Chúng ta chia thành từng nhóm hai người một lòng kiếm, và đừng quên, nhẹ nhàng

phew, you can kill the others if necessary — Bellatrix, Rodolphus, you on the left, Crabbe, Rabastan, go straight ahead — Jugson, Dolohov, the door on the right — Macnair and Avery, you on the left — Rookwood, over there — Mulciber, come with me!”

“What do we do?” Hermione asked Harry, trembling from head to foot.

“Well, we don’t stand here waiting for them to find us, for a start,” said Harry. “Let’s get away from this door . . .”

They ran, quietly as they could, past the shimmering bell jar where the tiny dragon was hatching and unhatching, toward the exit into the circular hallway at the far end of the room. They were almost there when Harry heard something large and heavy collide with the door Hermione had charmed shut.

“Stand aside!” said a rough voice. “*Phomora!*”

As the door flew open, Harry, Hermione, and Neville dived under the desks. They could see the bottom of

với Potter cho đến khi chúng ta được lời tiên tri, mấy đứa khác thì giết nếu thấy cần thiết – Bellatrix, Rodolphus, hai người tìm bên trái – Crabbe, Rabastan, hai người lung tung phải – Jugson, Dolohov, cánh cửa ngay trước mặt – Macnair và Avery tìm khắp chỗ này – Rookwood, đằng kia – Mulciber, đi theo ta!”

“Tụi mình làm gì đây?” Hermione hỏi Harry từ đầu đến chân, hỏi Harry.

“Trước tiên, tụi mình không thể đứng đây đợi chúng đến tìm,” Harry nói. “Mình hãy đi khỏi cánh cửa này...”

Tụi nó cố hết sức yên lặng chạy khỏi cái bình chuông lung linh có trứng nhỏ xíu cứ nở ra con chim rồi biến trở lại thành cái trứng. Tụi nó chạy về hướng cánh cửa ở cuối phòng mở vào căn phòng tròn. Gần như s đến nơi thì Harry nghe tiếng một cái cửa vừa lớn vừa nặng tông vào cánh cửa mà Hermione mới ếm xong bùa ni kín.

“Đứng qua một bên!” một giọng hung dữ la lên. “*Úm ba la mở cửa ra*”

Khi cánh cửa mở bung ra, Harry, Hermione và Neville thụp ngay xuống gầm mấy cái ghế. Tụi nó có thể n

two Death Eaters' robes drawing taut, their feet moving rapidly.

They might've run straight through the hall," said the rough voice.

Check under the desks," said another.

Harry saw the knees of the Death Eaters bend. Poking his wand out from under the desk he shouted, "UPEFY!"

A jet of red light hit the nearest Death Eater; he fell backward into a grandfather clock and knocked it over. A second Death Eater, however, had slipped aside to avoid Harry's spell and now pointed his own wand at Hermione, who had crawled out from under the desk to get a better aim.

Avada —"

Harry launched himself across the floor and grabbed the Death Eater under the knees, causing him to stumble and his aim to go awry. Neville returned his desk in his anxiety to Hermione; pointing his wand wildly at the

thấy gấu áo chùng của hai Tử tặc Thực tử đi tới gần, chân căng chúng chuyển rất nhanh.

"Chúng có lẽ đã chạy thẳng vào sảnh đường rồi!" giọng hung dữ tiếp.

"Kiểm soát dưới gầm ghế coi," giọng khác nói.

Harry nhìn thấy đầu gối của một tử tặc Thực tử khụy xuống. Thò tay đưa phép của nó ra khỏi gầm ghế nó lên, "ĐIỂM HUYỆT!"

Một tia sáng đỏ phóng trúng Tử tặc Thực tử gần nhất, hắn ngã bật ra sấp xuống vào một cái đồng hồ đứng ngả chổng kèn. Tuy nhiên, tên tử tặc Thực tử thứ hai nhảy qua rìa bên, tránh được thần chú của Harry và bây giờ hắn đang chĩa cây phép của chính hắn vào Hermione, nàng này đang từ dưới gầm ghế bò lên để nhắm cho tốt hơn.

Avada —"

Harry lao mình ngang qua phòng và chụp trúng đầu gối của Tử tặc Thực tử, khiến hắn ngã quay và mục tiêu của hắn bị trật. Trong cơn kích động, Neville lật sập cái bàn nó đang trốn dưới gầm

iggling pair he cried,
PELLIARMUS!

Both Harry's and the Death Eater's wands flew out of their hands and whirled back toward the entrance to the Chamber of Prophecy; both scrambled to catch their feet and charged after them, the Death Eater in front and Harry hot on his heels, Neville bringing up the rear, looking only horrorstruck at what he had seen.

"Get out of the way, Harry!" yelled Neville, clearly determined to repair the damage.

Harry flung himself sideways as Neville took aim again and shouted, "*WUGIFY!*"

The jet of red light flew right over the Death Eater's shoulder and hit a glass-fronted cabinet on the wall full of variously shaped hourglasses. The cabinet fell to the floor and burst apart, glass flying everywhere, then sprang back up onto the wall, fully mended, and fell down again, and shattered —

nhào ra giúp đỡ; chĩa cây đũa phép vào hai người đang vật lộn nó la hét: "*VẮNG RA!*"

Cả cây đũa phép của Harry lẫn cây Tử thần Thực tử đều bay vượt khỏi tay họ và phóng vút về phía cửa vào Phòng Tiên Tri; cả Harry lẫn tên Tử thần Thực tử đều lật đật đứng dậy đuổi theo cây đũa phép của mình, Tử thần Thực tử chạy trước, Harry chạy theo hấn bén gót, còn Neville bám theo sau cùng, hoàn toàn sửng sốt hãi hùng trước hiệu quả việc mà vừa làm.

"Tránh ra, Harry!" Neville gào lên, rằng là nó quyết tâm cứu vãn tình thế bất lợi.

Harry nhào qua một bên khi Neville nhắm lại mục tiêu và hô, "*ĐI HUYỆT!*"

Tia sáng đỏ bay thẳng qua vai của tên Tử thần Thực tử trúng vào một tủ chén có mặt cửa bằng kính dựng trên tường, đựng đầy những cái đồng hồ cát đủ hình dạng kích cỡ khác nhau. Cái tủ rơi xuống sàn bể tuột đồng hồ cát bay tứ tán, nhưng cái tủ lại văng ngược trở lên tường, tự cạ lại đàng hoàng, rồi rớt xuống lần nữa lần này thì vỡ tan hoang —

The Death Eater had snatched up the wand, which lay on the floor beside the glittering bell jar. Harry ducked down behind another desk as the man moved — his mask had slipped so that he could not see, he ripped it off with his free hand and shouted, “*STUP —*”

“*STUPEFY!*” screamed Hermione, who had just caught up with them. The spell of red light hit the Death Eater in the middle of his chest; he froze, his arm raised, his wand fell to the floor with a clatter and he collapsed backward toward the bell jar.

Harry expected to hear a *clunk*, for the man to hit solid glass and slide off the jar onto the floor, but instead, his head sank through the surface of the bell jar as though it was nothing but a soap bubble and he came to rest, sprawled on his back on the table, with his head lying inside the jar full of swirling wind.

“*Accio Wand!*” cried Hermione. Harry’s wand flew from a dark corner to her hand and she threw it to him.

Tay Tử thần Thực tử chụp lại đầu cây đũa phép của hắn lúc đó đã xuống sàn nằm cạnh cái bình hình chuông lung linh phát sáng. Harry thì ngay xuống, nấp phía sau một cái bàn khác khi tên Tử thần Thực tử quay — cái mũ trùm của hắn bị lệch nên hắn không thể nhìn thấy gì. Hắn xé rách mũ trùm ra bằng bàn tay không có đũa phép và hô lên, “*ĐIỂM...*”

“*ĐIỂM HUYỆT!*” vừa lúc Hermione nhìn thấy, cô nàng gào tia sáng đỏ trúng tên Tử thần Thực tử ngay giữa ngực; hắn tê cứng lại ngay cánh tay vẫn còn giơ cao, cây đũa phép rớt xuống sàn kêu lanh canh, hắn ngã ngửa ra sau về phía cái bình hình chuông.

Harry chắc mềm sẽ nghe *một tiếng keng* khi cái đầu hắn đụng vào cái kiếng cứng rồi dội ra trượt xuống sàn nhưng thay vì vậy, đầu hắn lại xuyên qua bề mặt cái bình, như thể chỉ là một cái bong bóng xà phòng, hắn thì nằm ườn ra, lưng đặt trên bàn, đầu thì nằm bên trong cái bình đầy gió lung linh.

“*Thu hồi đũa phép,*” Hermione tiếp. Cây đũa phép của Harry bay

Thanks,” he said, “right, let’s get out —”

Look out!” said Neville, horrified, pointing at the Death Eater’s head in the jar.

All three of them raised their wands again, but none of them struck. They were all gazing, openmouthed, galled, at what was happening to the man’s head.

It was shrinking very fast, growing smaller and balder, the black hair and mottled retracting into his skull, his cheeks smooth, his skull round and covered with a peachlike fuzz. . . .

The baby’s head now sat grotesquely on top of the thick, muscled neck of the Death Eater as he struggled to get up again. But even as they watched, their mouths open, the head began to swell to its previous proportions again, thick black hair was sprouting from the pate of the chin. . . .

It’s time,” said Hermione in an awestruck voice. “Time . . .”

một góc tối ra, lao vào tay Hermione và cô nàng thấy trả lại Harry.

“Cám ơn,” Harry nói, “Thôi, tụi mình hãy ra khỏi —”

“Coi kìa!” Neville kêu lên, hoảng hốt, trở mắt nhìn cái đầu của tên Tử thần Thực tử nằm bên trong cái bình.

Cả ba đưa lại cùng giờ đưa lên rồi lần nữa, nhưng không đưa nào có công. Chúng trợn mắt, há hốc mồm sửng sốt trước chuyện xảy ra cho cái đầu của gã đàn ông.

Nó đang co rút lại rất nhanh, càng lúc càng hói, tóc đen và râu ria rút vào sọ, hai má mím căng, sọ đầu trồi lại và phủ một lớp lông măng mềm mơn...

Tên Tử thần Thực tử cố gắng đứng dậy, nhưng giờ đây, ngửa trên cái mâm vạm vỡ của hắn là một cái cằm em bé trông hết sức lố bịch. Như ngay trong lúc tụi nó há hốc mồm quan sát, cái đầu lại bắt đầu phình ra bằng nguyên bản trước đây, tóc đen nhánh lại mọc dày trên sọ cằm...

“Đó là thời gian,” Hermione thốt lên bằng giọng kinh ngạc. “Thời gian...”

The Death Eater shook his ugly head again, trying to clear it, but before he could pull himself together again, it began to shrink back to babyhood and more. . . .

There was a shout from a room nearby, then a crash and a scream.

“RON?” Harry yelled, turning quickly in the monstrous transformation taking place before them. “GINNY? LUNA?”

“Harry!” Hermione screamed.

The Death Eater had pulled his head out of the bell jar. His appearance was utterly bizarre, his tiny baby’s head bobbing loudly while his thick arms waved dangerously in all directions, narrowly missing Harry, who ducked. Harry raised his wand but to his amazement Hermione seized his arm.

“You can’t hurt a baby!”

There was no time to argue the point. Harry could hear more footsteps ringing louder from the Hall of Prophecy they had just left and knew,

Tên Tử thần Thực tử lại lắc cái cẳng xấu xí của hắn một lần nữa, tìm cách rũ nó khỏi cái bình, nhưng hắn chỉ kịp đứng lên đầu đó thì cái đầu một nửa bắt đầu co lại thành đầu em bé.

Có một tiếng hét vang lên từ căn phòng gần đó, rồi có tiếng đổ và tiếng gào thét.

“RON ƠI?” Harry cũng gào lên, vội quay lưng lại với cuộc biến hóa kỳ dị đang diễn ra trước mặt tại “GINNY ƠI! LUNA ƠI!”.

“Harry ơi!” Hermione cũng gào.

Tên Tử thần Thực tử đã rút được đầu ra khỏi cái bình hình chuông. Dạng của hắn trông gớm guốc kinh khủng hết sức, cái đầu em bé của hắn kêu ù ù trong khi hai cánh tay chắc nịch của hắn quờ quạng lung tung một cách vô cùng nguy hiểm, vớ hụt Harry trong đường tơ kẽ tóc, nhờ Harry thả đầu xuống kịp thời. Harry giơ cây đũa phép lên, nhưng ngạc nhiên thì Hermione nắm cánh tay nó giữ lại.

“Bồ không thể tấn công một em bé

Chẳng còn thì giờ để mà tranh cãi về quan điểm nữa. Harry đã nghe được nhiều tiếng bước chân đang vang lên càng lúc càng to từ k

late, that he ought not to have
outed and given away their position.

Come on!” he said again, and
ving the ugly baby-headed Death
er staggering behind them, they
k off for the door that stood ajar at
other end of the room, leading back
to the black hallway.

They had run halfway toward it when
Harry saw through the open door two
re Death Eaters running across the
ck room toward them. Veering left
burst instead into a small, dark,
ltered office and slammed the door
hind them.

Collo —” began Hermione, but
ore she could complete the spell the
or had burst open again and the two
ath Eaters had come hurtling inside.
h a cry of triumph, both yelled,
PEDIMENTA!”

Harry, Hermione, and Neville were
knocked backward off their feet.
Neville was thrown over the desk and
appeared from view, Hermione
ashed into a bookcase and was

Phòng Tiên Tri mà tụi nó vừa ra k
và đã hiểu ra, quá muộn màng, lẽ
nó không nên la hét ồm tỏi lên như
để mà lạy ông tôi ở bụi này.

“Đi thôi!” Harry nói, rồi bỏ lại tên
thần Thực tử có cái đầu em bé xấu
đi loạng choạng đằng sau, tụi nó ch
về phía cánh cửa hé mở ở cuối phò
trở lại dãy hành lang đen ngòm.

Tụi nó mới chạy được nửa đườ
về phía đó thì Harry nhìn thấy c
cánh cửa mở và hai Tử thần Thực
đang chạy băng qua căn phòng đen
phía tụi nó. Ngoặt sang trái, nó lại đ
đầu vào một văn phòng nhỏ đồ đạc
xộn và tối hù, và đóng sầm cánh c
lại.

“Niêm —” Hermione mở miệng
nhưng cô nàng chưa kịp hô hết c
thần chú thì cánh cửa đã lại mở bu
ra và hai tên Tử thần Thực tử đã
được vào trong phòng. Kêu lên r
tiếng đắc thắng, cả hai đồng thanh c
lên, *“QUẬT NGÃ!”*

Harry, Hermione và Neville đều
đánh ngã bật ra sau. Neville thì
quăng lên trên mặt bàn rồi biến r
tiêu. Hermione thì nhào vào một cái
sách và ngay lập tức bị một dòng th

shing movement with his wand from which flew a streak of what looked like a pale flame. It passed right across Hermione's chest; she gave a tiny "oh!" though of surprise and then tumbled onto the floor where she lay motionless.

“HERMIONE!”

Harry fell to his knees beside her as Neville crawled rapidly toward her from behind the desk, his wand held up in front of him. The Death Eater kicked hard at Neville's head as he staggered — his foot broke Neville's head in two and connected with his eye — Neville gave a howl of pain and rolled, clutching his mouth and nose.

Harry twisted around, his own wand held high, and saw that the Death Eater had ripped off his mask and was pointing his wand directly at Harry, who recognized the long, pale, twisted face from the *Daily Prophet*: Antonin Dolohov, the wizard who had murdered Prewetts.

Dolohov grinned. With his free hand, he pointed from the prophecy still

một cử động kịch liệt bằng cây đũa phép của hắn. Từ đầu đũa phóng một luồng trông giống như luồng lửa màu tím, xuyên thẳng qua ngực của Hermione; cô nàng thốt lên một tiếng “Ồ!” như thể ngạc nhiên rồi ngã xuống sàn nằm bất động.

“HERMIONE!”

Harry quì gối xuống bên cạnh Hermione kêu to khi đó Neville cũng dưới gầm bàn bò thật nhanh về phía Hermione, cây đũa phép giơ cao trước mặt. Khi cái đầu của Neville vừa chạm ra, thì bị tên Tử thần Thực tử đá một cái chí tử — chân của tên Tử thần Thực tử làm gãy đôi cây đũa phép của Neville rồi nện vào mặt nó — khi Neville rú lên đau đớn và co quắp người lại, bụm chặt miệng mũi.

Harry xoay mình lại, cây đũa phép của nó vẫn giơ cao, và nó thấy tên Tử thần Thực tử đã xé toạc cái mũ trên đầu và đang chĩa cây đũa phép vào mình, nó nhận ra ngay gương mặt ngoằn nhăn nhó và xanh tái từng được in trên tờ *Nhật Báo Tiên Tri*: Đó là Antonin Dolohov, tên pháp sư đã giết Prewetts.

Dolohov cười gằn. Bàn tay khác cầm đũa phép của hắn chỉ vào trái c

latched in Harry's hand, to himself, on at Hermione. Though he could no longer speak his meaning could not have been clearer: *Give me the prophecy, or you get the same as her.*

"Like you won't kill us all the moment and it over anyway!" said Harry.

A whine of panic inside his head was preventing him thinking properly. He had one hand on Hermione's shoulder, which was still warm, yet did not dare look at her properly. *Don't let her be dead, don't let her be dead, it's my fault she's dead.* . . .

"Whaddever you do, Harry," said Neville fiercely from under the desk, covering his hands to show a clearly broken nose and blood pouring down his mouth and chin, "don'd gib it to me!"

Then there was a crash outside the door, and Dolohov looked over his shoulder — the baby-headed Death Eater had appeared in the doorway, his head bawling, his great fists still flailing

tiên tri đang được nắm chặt trong tay Harry, rồi chỉ vào hắn, rồi chỉ sang Hermione. Mặc dù hắn không thể nói nữa, nhưng ý muốn của hắn thì quá rõ ràng: *"Hãy đưa lời tiên tri cho ta, nếu không thì mi sẽ lãnh đủ như con đó..."*

"Làm như mi sẽ không giết hết tất cả tụi ta ngay khi ta giao nộp nó về tay Harry nói.

Một tay đỡ vai Hermione, hãy cố gắng âm thầm, Harry không dám nhìn thẳng vào cô bé. Một tiếng rên rỉ hoảng loạn bên trong đầu khiến nó không suy nghĩ chín chắn được. *Đừng để Hermione chết, đừng để cho cô bé chết, nếu Hermione chết thì là lỗi mình...*

"Harry, dù bỏ làm gì đi nữa," Neville hét lên dữ dội từ dưới gầm ghế Neville hạ bàn tay xuống khỏi mặt, lộ ra một cái mũi rõ ràng đã bị bể, mắt mẹ đang tuôn xuống miệng và cả hai tay. "Đừng đưa nó cho hắn!"

Lúc đó bên ngoài cửa có tiếng va đập, Dolohov bèn ngoảnh nhìn lại — Tử thần Thực tử có cái đầu em bé và xuất hiện trên ngưỡng cửa, cái đầu tí thì khóc la oang oang, hai nắm

controllably at everything around
1.

Harry seized his chance:
“TRIFICUS TOTALUS!”

The spell hit Dolohov before he
could block it, and he toppled forward
on his comrade, both of them rigid
on boards and unable to move an inch.

“Hermione,” Harry said at once,
treating her as the baby-headed Death
Eater blundered out of sight again.
“Hermione, wake up . . .”

“Whaddid he do to her?” said
Neville, crawling out from under the
table again to kneel at her other side,
blood streaming from his rapidly
swelling nose.

“I dunno . . .”

Neville groped for Hermione’s wrist.

“That’s a pulse, Harry, I’m sure it is . . .”

Such a powerful wave of relief swept
through Harry that for a moment he felt
dizzy-headed.

bị chẳng thì quật đập lung tung bất
cái gì trong tầm tay chung quanh hắ

Harry bèn chụp ngay lấy cơ hội
“TRÓI GÔ CẢ LŨ!”

Câu thần chú trúng ngay Dolohov
trước khi hắn có thể chặn lại được,
hắn đổ nhào tới trước, đè lên tên đồng
bọn, cả hai thẳng đơ cán cuốc
không thể nhúc nhích cục cựa gì nữa

“Hermione,” Harry gọi, lay
Hermione khi cái đầu trẻ con của
Tù thần Thực tử vẫn đang mò mẫm
chung quanh. “Hermione ơi, tỉnh c
đi...”

“Hắn ta làm gì Hermione?” Nev
hỏi, lại một lần nữa bò ra khỏi cái g
ghế về phía Hermione, máu vẫn ch
ròng ròng từ cái mũi đang sưng vù.

“Mình không biết...”

Neville dò mạch trên cổ
Hermione.

“Mạch còn đập, Harry ơi, mình
đúng là mạch...”

Một làn sóng khuây khỏa mạnh
tràn qua người Harry, khiến nó trở
chốc lát cảm thấy nhẹ nhõm cả đầu

She's alive?"

Yeah, I think so . . ."

There was a pause in which Harry strained hard for the sounds of more footsteps, but all he could hear were whimpers and blunderings of the young Death Eater in the next room.

"Neville, we're not far from the exit," Harry whispered. "We're right next to that circular room. . . . If we can just get across it and find the right door before any more Death Eaters come, I bet you can get Hermione up the stairs and into the lift. . . . Then you should find someone. . . . Raise the alarm . . ."

"And what are you going to do?" asked Neville, mopping his bleeding forehead with his sleeve and frowning at Harry.

"I've got to find the others," said Harry.

"Well, I'm going to find them with you," said Neville firmly.

"But Hermione —"

"We'll take her with us," said Neville

"Còn sống hả?"

"Ừ, mình đoán vậy..."

Cả hai lại nín khe để Harry lắng nghe thật kỹ âm thanh của nhiều tiếng bước chân khác, nhưng nó chỉ có thể nghe được tiếng khóc oe oe và tiếng dò dẫm lục đục của tên Tử thần Trẻ em bé trong căn phòng bên cạnh.

"Neville à, tụi mình không còn xa nữa lắm," Harry thì thầm. "Tụi mình đang ngay bên cạnh căn phòng tròn... Mình có thể đưa bồ băng ngang qua đầu căn phòng đó và tìm đúng cánh cửa thoát ra trước khi có thêm tên Tử thần Trẻ em nào đến, thì mình cá là bồ băng sẽ đưa được Hermione đi ngược hành lang để vào thang máy... Rồi kiểm tra ai đó... báo động..."

"Còn bồ thì định làm cái gì?" Neville hỏi, chùi máu mũi vào ống tay áo và nhìn nhó nhìn Harry.

"Mình phải đi kiểm tra mấy đứa kia," Harry nói.

"Vậy chít mình cùng tụi kiểm tra nó với bồ," Neville quả quyết nói.

"Nhưng còn Hermione —"

"Tụi mình đem bạn ấy đi cùng

ly. “I’ll carry her — you’re bedder at
iding dem dan I ab —”

le stood up and seized one of
rmione’s arms, glared at Harry, who
sitated, then grabbed the other and
ped hoist Hermione’s limp form over
ville’s shoulders.

Wait,” said Harry, snatching up
rmione’s wand from the floor and
oving it into Neville’s hand, “you’d
ter take this . . .”

Neville kicked aside the broken
gments of his own wand as they
ked slowly toward the door.

My gran’s going do kill be,” said
ville thickly, blood spattering from
nose as he spoke, “dat was by
l’s old wand . . .”

Harry stuck his head out of the door
l looked around cautiously. The
oy-headed Death Eater was
eaming and banging into things,
pling grandfather clocks and
returning desks, bawling and
rfused, while the glass cabinet that
rry now suspected had contained
ie-Turners continued to fall, shatter,

Neville vẫn cương quyết. “Mình
cống bạn ấy — bồ chiến tấu với b
chúng giỏi hơn mình —”

Nó đứng dậy, nắm lấy một cánh
của Hermione, trừng mắt nhìn Ha
Harry ngập ngừng, rồi nắm lấy cá
tay kia, giúp sức đỡ Hermione m
nhũn lên vai của Neville.

“Khoan đã...” Harry nói, chụp lại c
đũa phép của Hermione văng trên s
Harry nhét nó vào tay Neville, “Bồ r
cầm theo cái này...”

Neville đá qua một bên mẫu vụn c
cây đũa phép đã bị gãy của nó khi
nó cùng dìu dắt nhau đi về phía cửa

“Bà nội mình chắc là sẽ giết mìn
Neville nói, máu vẫn từ mũi ch
xuống thành dòng đặc quánh khi
nói, “cây đũa phép đó là cây đũa cũ.

Harry thò đầu ra khỏi cửa và c
thận nhìn quanh. Tên Tử thần Thực
em bé vẫn đang khóc la và quờ quạ
đập đổ đồ vật, vấp ngã vào máy
đồng hồ đứng, hát ngã chổng g
mấy cái bàn giấy, kêu khóc oang o
và hoang mang, trong khi cái tủ kiế
mà bây giờ Harry nghi là tủ chứa
điều khiển thời gian cứ tiếp tục
xuống, bể tan, tự sửa chữa rồi tự g

It repair itself on the wall behind them.

He's never going to notice us," he whispered. "C'mon . . . keep close behind me . . ."

They crept out of the office and back toward the door into the black hallway, which now seemed completely deserted. They walked a few steps toward, Neville tottering slightly due to Hermione's weight.

The door of the Time Room swung shut behind them, and the walls began to rotate once more. The recent blow to the back of Harry's head seemed to make him unsteadied; he narrowed his eyes, swaying slightly, until the walls stopped moving again. With a sinking heart Harry saw that Hermione's fiery expressions had faded from the doors.

So which way d'you reckon — ?"

But before they could make a decision as to which way to try, a door to their right sprang open and three people fell out of it.

"Ron!" croaked Harry, dashing toward them. "Ginny — are you all —

lại nó lên bức tường đằng sau lưng nhỏ.

"Hắn sẽ không bao giờ để ý tới mình đâu," Harry thì thầm. "Đi thò Bám sát theo sau mình nhé..."

Tụi nó bò ra khỏi văn phòng, ngườ về hướng cánh cửa mở ra hành lang đen. Trong hành lang lúc này dường như hoàn toàn hoang vắng. Tụi nó tới trước vài bước. Neville hơi lảo đảo một tí vì sức nặng của Hermione.

Cánh cửa của văn phòng Thời Gian đóng ập lại sau lưng tụi nó, và bức tường lại một phen nữa xoay vòng tròn. Cái cú ngã trúng gáy vừa rồi dường như khiến cho Harry hơi mất thăng bằng một chút, nó nheo mắt lại, lắc lư nhẹ, cho đến khi bức tường đứng yên. Trái tim Harry chùng xuống khi nó nhận thấy những dấu thập của Hermione trên mấy cánh cửa mờ mờ tối.

"Vậy bồ tính xem cửa nào..."

Nhưng tụi nó chưa kịp quyết định được nên thử đi lối nào thì một cánh cửa bên phải chọt bung ra và người đổ nhào vào phòng.

"Ron!" Harry lao về phía chúng, lên tiếng thốt. "Ginny... Mấy bồ

Harry,” said Ron, giggling weakly, lunging forward, seizing the front of Harry’s robes and gazing at him with focused eyes. “There you are. . . . ha ha . . . You look funny, Harry. . . . You’re all messed up . . .”

Ron’s face was very white and nothing dark was trickling from the corner of his mouth. Next moment his knees had given way, but he still clutched the front of Harry’s robes, so that Harry was pulled into a kind of crouch.

“Ginny?” Harry said fearfully. “What happened?”

But Ginny shook her head and slid down the wall into a sitting position, resting and holding her ankle.

“I think her ankle’s broken, I heard something crack,” whispered Luna, who was bending over her and who otherwise seemed to be unhurt. “Four of them chased us into a dark room full of spider webs, it was a very odd place, some of the time we were just floating in the air —”

sao...?”

“Harry!” Ron khúc khích cười rồi nắm lấy vạt trước tấm áo chùng của Harry, trừng mắt ngó nó bằng hai con mắt không tập trung. “Bồ đây rồi... Hì hì... Ngó bồ mắc cười quá, Harry! Bồ nhếch nhác bản thủ quá...”

Gương mặt Ron trắng bệch và góc miệng nó rỉ ra một cái gì đó cay xè. Ngay sau đó đầu gối Ron nhũn sụp xuống, nhưng tay nó vẫn níu chặt vạt áo chùng trước của Harry, khiến cho Harry bị kéo xuống lom khom.

“Ginny?” Harry hãi hùng hỏi. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Nhưng Ginny chỉ lắc đầu và chôn xuống chân tường trong một tư thế nheo bẹp, vừa ôm lấy mắt cá chân vừa thở hổn hển.

“Em nghĩ mắt cá chân nó bị bể, em nghe cái gì đó kêu răng rắc,” Luna nói khẽ, đang cúi xuống nhìn Ginny. Cô là người duy nhất dường như không thương tổn gì. “Bốn người trong họ đã rượt đuổi tụi em vào căn phòng tối thui đầy các hành tinh, chỗ đó

Harry, we saw Uranus up close!”
d Ron, still giggling feebly. “Get it,
rry? We saw Uranus — ha ha ha —”

A bubble of blood grew at the corner
Ron’s mouth and burst.

Anyway, one of them grabbed
my’s foot, I used the Reductor
rse and blew up Pluto in his face,
...”

Luna gestured hopelessly at Ginny,
o was breathing in a very shallow
y, her eyes still closed.

And what about Ron?” said Harry
rfully, as Ron continued to giggle,
hanging off the front of Harry’s
es.

I don’t know what they hit him with,”
d Luna sadly, “but he’s gone a bit
ny, I could hardly get him along at
...”

Harry,” said Ron, pulling Harry’s ear
vn to his mouth and still giggling

sức kỳ quái, nhiều lúc tụi em dưng
như chỉ trôi nổi trong bóng tối —”

“Ê, Harry, tụi này thấy sao Th
Vương gần xịt!” Ron nói, vẫn cu
khúc khích yếu ớt. “Biết hông, Har
Tụi này thấy sao Thiên Vương —
ha ha —”

Một bong bóng máu phình to lên
khóe miệng của Ron rồi bể ra.

“Nói gọn lại, một tên trong k
chúng túm được cổ chân của Gin
em đã dùng đến Bùa Giải Thoát và l
nổ tung sao Diêm Vương vào mặt h
nhưng...”

Luna phác một cử chỉ tuyệt vọng
phía Ginny lúc này đang thở chậm
rất chậm, hai mắt nhắm nghiền.

“Còn Ron thì sao?” Harry khiếp đ
hỏi, trong khi Ron vẫn tiếp tục cu
khúc khích, vẫn níu chặt vạt áo tru
của Harry.

“Em không biết họ ếm trúng th
chú gì lên anh ấy,” Luna buồn bã r
“nhưng anh ấy đâm ra hơi khù
khùng, em khó khăn lắm mới lôi đu
anh ấy đi cùng...”

“Ê, Harry...” Ron kéo vành tai H
xuống kề miệng nó và vẫn khúc kh

akly, “you know who this girl is, Harry? She’s Loony . . . Loony . . . good . . . ha ha ha . . .”

“We’ve got to get out of here,” said Harry firmly. “Luna, can you help me?”

“Yes,” said Luna, sticking her wand behind her ear for safekeeping, putting her arm around Ginny’s waist and lifting her up.

“It’s only my ankle, I can do it myself!” said Ginny impatiently, but at that moment she had collapsed backwards and grabbed Luna for support. Harry pulled Ron’s arm over his shoulder just as, so many months ago, he had pulled Dudley’s. He looked around: They had a one-in-twelve chance of getting the exit right the first time —

He heaved Ron toward a door; they were within a few feet of it when another door across the hall burst open and three Death Eaters sped into the hall, led by Bellatrix Lestrange.

There they are!” she shrieked.

cười nho nhỏ, “Harry ơi, bồ biết cô bé này là ai không?... Cô ta là Loony...Cô là con Khùng Lovegood ha ha ha...”

“Tụi mình phải ra khỏi chỗ này ngay Harry cương quyết nói. “Luna, em có thể giúp Ginny được không?”

“Được chứ,” Luna nói, nhét cây đũa phép của cô bé lên vành tai để giữ an toàn, rồi vòng một cánh tay quanh cổ của Ginny để đỡ cô bé đứng lên.

“Chỉ bị cái mắt cá chân thôi... mình có thể tự đứng lên mà...” Ginny nói vậy, nhưng ngay sau đó cô bé rớt nhào qua một bên và phải níu chặt lấy Luna để trụ đứng lại. Harry quàng một cánh tay Ron lên vai nó, như cách làm mà nhiều tháng trời nó đã dìu đỡ Dudley. Nó ngó quanh: Tụi nó chỉ có một – hai – mươi – hai – cơ – may tìm ra được lối thoát đúng đầu tiên —

Nó ráng sức kéo Ron về phía trước cánh cửa; khi tụi nó còn cách cánh cửa vài bước chân thôi thì một cánh cửa khác bên kia căn phòng chợt mở tung ra và ba tên Tử thần Thực tử xông nhanh vào phòng, dẫn đầu là Bellatrix Lestrange.

“Chúng đây rồi!” mụ rít lên.

stunning Spells shot across the room: Harry smashed his way through the door ahead, flung Ron ceremoniously from him, and yanked back to help Neville in with Hermione. They were all over the threshold just in time to slam the door against Bellatrix.

Colloportus!” shouted Harry, and he heard three bodies slam into the door from the other side.

It doesn’t matter!” said a man’s voice. “There are other ways in — WE’VE GOT THEM, THEY’RE HERE!”

Harry spun around. They were back in the Brain Room and, sure enough, there were doors all around the walls. He could hear footsteps in the hall behind them as more Death Eaters came running to join the first.

Luna — Neville — help me!”

The three of them tore around the room, sealing the doors as they went: Harry crashed into a table and rolled over the top of it in his haste to reach the next door.

Thần chú điểm huyết phóng ngay qua căn phòng: Harry nhào qua các cửa đang trước mặt, không cần nước nhẹ gì cả, nó xô Ron ra khỏi mình, lao trở lại để giúp Neville đỡ Hermione. Tất cả tụi nó qua được ngưỡng cửa vừa đúng lúc để đóng sập cửa trước mũi mụ Bellatrix.

“*Niêm kín!*” Harry hét, nó nghe tiếng ba tấm thân tông cái rầm vào cánh cửa ở phía bên kia.

“Không hề gì!” giọng một người có ông vang lên. “Có những lối đi khác trong — BẮT ĐƯỢC CHÚNG RỒI CHÚNG Ở ĐÂY NÀY!”

Harry quay phắt lại. Tụi nó đã trở về căn Phòng Chứa Não, và khỏi ngờ gì hết, khắp các bức tường đều có những cánh cửa. Nó có thể nghe thấy tiếng chân bước dọc hành lang đằng sau, có lẽ có thêm vài tên Tử tể Thực tử chạy đến để hiệp sức với những tên đầu tiên.

“Luna — Neville — giúp mình!”

Ba đứa tụi nó cùng tủa đi khắp phòng để niêm phong mấy cánh cửa lại. Trong lúc vội vã lao tới một cánh cửa bên cạnh, Harry vấp vào một bàn ngã lăn cù lên đó.

Colloportus!”

There were footsteps running along behind the doors; every now and then another heavy body would launch itself against one, so it creaked and rattled. Luna and Neville were watching the doors along the opposite wall — then, as Harry reached the very top of the room, he heard Luna cry, “*Collo — aaaaaaargh . . .*”

He turned in time to see her flying through the air. Five Death Eaters were coming into the room through the door he had not reached in time; Luna hit a desk, slid over its surface and onto the floor on the other side where she lay motionless, as still as Hermione.

“Get Potter!” shrieked Bellatrix, and she ran at him. He dodged her and retreated back up the room; he was safe as long as they thought they might believe the prophecy —

“Hey!” said Ron, who had staggered to his feet and was now tottering drunkenly toward Harry, giggling. “Hey,

“Niêm kín!””

Tiếng bước chân chạy dồn dập đằng sau những cánh cửa; thỉnh thoảng vang lên tiếng một tấm thân nào tông vào cửa, khiến cho cánh cửa kêu rảng rảng và rung chuyển. Luna và Neville đang ếm bùa lên mấy cánh cửa ở bức tường đối diện bên kia cửa phòng — Thế rồi, trong lúc Harry lên được tới chỗ cao nhất của cửa phòng, nó nghe tiếng Luna hô, “Niêm kín — áááááááááá...”

Nó quay lại đúng lúc và nhìn thấy Luna bay véo lên không trung. Năm Tử thần Thực tử đang xộc vào phòng qua cánh cửa mà cô bé chưa kịp phong kịp. Luna rớt xuống một cái bàn giấy, trượt qua mặt bàn, tuột xuống sàn ở mé bên kia. Ở đó cô bé nằm thõng thượt, bất động như Hermione.

“Bắt thằng Potter ấy!” mụ Umbridge gào lên, và rượt theo Harry. Nó được mụ ta và vọt trở lại căn phòng nó biết là nó sẽ còn an toàn cho đến khi nào bọn họ còn lo lắng có thể đã nhầm vào lời tiên tri —

“Ê!” lúc này Ron đã loạng choạng đứng lên và đang lảo đảo bước về người say về phía Harry, vẫn khì khích cười. “Ê, Harry! Có *nao* tr

Harry, there are *brains* in here, ha ha — isn't that weird, Harry?"

Ron, get out of the way, get down —

But Ron had already pointed his wand at the tank.

Honest, Harry, they're brains — look *Accio Brain!*"

The scene seemed momentarily zen. Harry, Ginny, and Neville and most of the Death Eaters turned in the middle of themselves to watch the top of the tank as a brain burst from the opening, then it seemed suspended in the air, then it soared toward Ron, spinning as it came, and what looked like a thousand ribbons of moving images flew out of it, unraveling like rolls of film —

Ha ha ha, Harry, look at it —" said Ron, watching it disgorge its gaudy contents. "Harry, come and touch it, bet you can't. How weird —"

RON, NO!"

Harry did not know what would

này, ha ha ha, điều đó có kỳ lạ không Harry?"

"Ron, tránh đường ra, ngồi xuống —"

Nhưng Ron đã chĩa cây đũa phép vào cái bồn thủy tinh.

"Thiệt tình, Harry à, mấy cái này là não — coi đây — *Thu hồi Não!*"

Quanh cảnh lúc đó dường như đờ đẫn cứng lại. Harry, Ginny, và Neville, cả bọn Tử thần Thực tử đều bất chợt quay đầu lại ngó trên đỉnh cái bồn khi một bộ não phóng vọt khỏi chất lỏng màu xanh biếc y như một con cá nhảy khỏi nước. Trong khoảnh khắc, bộ não dường như khựng lại giữa không trung, rồi lao về phía Ron và từ bộ não bay ra một cái gì đó giống như những dải ruy băng bằng những hình ảnh chuyển động, cuộn ra như những cuộn phim nhựa —

"Ha ha ha... Ê, Harry... ngó kia..." Ron kêu lên, ngắm bộ não bùng ra những thứ lòe loẹt bên trong. "Harry, lại đây sờ nó thử coi, chắc là quái lắm..."

"RON, ĐỪNG!"

Harry không biết chuyện gì có

open if Ron touched the tentacles of
ught now flying behind the brain,
he was sure it would not be
/thing good. He darted forward but
n had already caught the brain in his
stretched hands.

The moment they made contact with
skin, the tentacles began wrapping
mselves around Ron's arms like
es.

Harry, look what's happen — no —
I don't like it — no, stop — *stop* —”

But the thin ribbons were spinning
und Ron's chest now. He tugged
l tore at them as the brain was
led tight against him like an
opus's body.

Diffindo!” yelled Harry, trying to
er the feelers wrapping themselves
itly around Ron before his eyes, but
y would not break. Ron fell over, still
ashing against his bonds.

Harry, it'll suffocate him!” screamed
ny, immobilized by her broken ankle
the floor — then a jet of red light
v from one of the Death Eater's
nds and hit her squarely in the face.

xảy ra nếu Ron chạm vào mấy cái
tua tưởng đang chòn vòn bay k
ngoài bộ não ấy, nhưng nó biết chắc
chẳng có gì tốt lành cả. Nó lao
trước nhưng Ron đã chụp được
não bằng hai cánh tay vươn dài ra.

Ngay khi những cái xúc tua v
chạm vào da Ron, chúng bắt đầu
quấn quanh hai cánh tay của nó n
những sợi dây thừng.

“Ê Harry, coi chuyện gì xảy ra này
không — không, mình không thích
— không, ngừng lại — *ngừng* —!”

Nhưng mấy giải ruy băng bây giờ
quấn tới ngực Ron rồi. Nó bứt,
giằng chúng ra, trong khi bộ não
quấn chặt vào mình nó giống n
phần thân của một con bạch tuột.

“Cắt Gỡ!” Harry hét, nó cố gắng
rời những cái tua đang quấn qu
Ron ngay trước mắt nó, nhưng chú
chẳng chịu đứt. Ron ngã xuống, v
vật lộn với cái đồng của nợ này.

“Harry ơi, nó làm anh ấy nghẹt t
chết mất!” Ginny kêu lên khi vẫn n
bất động trên sàn vì cái mắt cá châr
vỡ — Ngay sau đó là một tia sáng
bay vút từ đầu cây đũa phép của r
đưa trong bọn Tử thần Thực tử trư

he keeled over sideways and lay there unconscious.

"*STUBEFY!*" shouted Neville, feeling around and waving Hermione's wand at the oncoming Death Eaters. "*STUBEFY, STUBEFY!*"

But nothing happened — one of the Death Eaters shot their own Stunning Spell at Neville; it missed him by inches. Harry and Neville were now the only two left fighting the five Death Eaters, two of whom sent streams of green light like arrows past them that cratered in the wall behind them.

Harry ran for it as Bellatrix Lestrange pointed right at him. Holding the prophecy high above his head he pointed back up the room; all he could think of doing was to draw the Death Eaters away from the others.

It seemed to have worked. They backed after him, knocking chairs and tables flying but not daring to bewitch him in case they hurt the prophecy, and

thẳng vào mặt Ginny. Cô bé lập tức nhào qua một bên và nắm đó bất tỉnh.

"*ĐÁNH PẬT!*" Neville hét lên, xúc hẫng người lại, vung cây đũa phép của Hermione về phía một tên Tử thần Thực tử đang tiến tới. "*ĐÁNH PẬT, ĐÁNH PẬT!*"

Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra hết — một tên trong bọn Tử thần Thực tử phóng Bùa Làm Choáng vào Neville; nhưng bị hụt chỉ trong thước tơ kẽ tóc. Giờ đây chỉ còn lại hai người duy nhất là Neville và Harry chống lại với năm tên Tử thần Thực tử, trong số bọn này đã bắn ra những tia sáng bạc giống như những mũi tên bay trượt qua tụi nó và gây ra mấy hố lổ lổ trên bức tường đằng sau.

Harry cắm đầu chạy thực mạng mụ Bellatrix Lestrange lao thẳng phía nó. Nắm chặt lời tiên tri trong tay giờ cao quá đầu, nó chạy ngược căn phòng; hành động duy nhất mà có thể nghĩ ra là kéo bọn Tử thần Thực tử xa khỏi mấy đứa bạn của mình.

Có vẻ mưu tính của Harry đã thành công. Cả bọn Tử thần Thực tử lập tức rùng rần chạy theo nó, xô hất bàn ghế bay tá lả, nhưng chẳng tên nào d

dashed through the only door still open, the one through which the Death Eaters themselves had come. Inwardly hoping that Neville would stay with Ron — find some way of releasing him — he ran a few feet into the new room and felt the floor vanish —

He was falling down steep stone steps after steep stone step, bouncing down every tier until at last, with a crash that knocked all the breath out of his lungs, he landed flat on his back in the hidden pit where the stone archway opened on its dais.

The whole room was ringing with the Death Eaters' laughter. He looked up and saw the five who had been in the Cloak Room descending toward him, and as many more emerged through other doorways and began leaping from bench to bench toward him.

Harry got to his feet though his legs

đánh bùa vào nó vì biết đâu lại đã vỡ mất lời tiên tri, và thế là Harry qua cánh cửa duy nhất để mở, cá cửa mà bọn Tử thần Thực tử đã xích vào trước đó. Trong lòng nó chỉ nguyện sao cho Neville ở lại với Ron — tìm cách nào đó để giải thoát cho Ron — nó chạy thêm vài bước vào căn phòng mới và cảm thấy mặt sàn biến mất —

Nó đang rơi xuống hết bậc thang dốc đứng này đến bậc thang đá cứng khác, tới mỗi thềm đá lại dội lên một cái, để rồi cuối cùng ngã rầm cái ạch, làm bao nhiêu hơi thở bị tắc hết ra ngoài thân thể, rồi nằm ngửa thẳng cẳng dưới đáy của một cái hố hơi có cái cổng tò vò bằng đá đục trên một cái bục.

Toàn bộ căn phòng rung vang tiếng cười của bọn Tử thần Thực tử. Harry ngược nhìn lên và thấy năm tên đang đi xuống bậc thang về phía trước trong khi nhiều tên Tử thần Thực tử khác đang hiện ra từ những ngưỡng cửa khác và bắt đầu nhảy từ băng ghế này đến băng ghế khác cũng tiến về phía nó.

Harry đứng dậy, mặc dù hai chân

re trembling so badly they barely supported him. The prophecy was still miraculously unbroken in his left hand, wand clutched tightly in his right. He backed away, looking around, trying to keep all the Death Eaters within his sights. The back of his legs hit nothing solid; he had reached the stone where the archway stood. He tumbled backward onto it.

The Death Eaters all halted, gazing at him. Some were panting as hard as he was. One was bleeding badly; Dolohov, freed of the full Body-Bind, was leering, his wand pointing straight at Harry's face.

"Potter, your race is run," drawled Lucius Malfoy, pulling off his mask. "Now hand me the prophecy like a good boy . . ."

"Let — let the others go, and I'll give you!" said Harry desperately.

A few of the Death Eaters laughed.

"You are not in a position to bargain,

run rầy tệ đến nỗi chúng gần như không thể chống đỡ nổi tấm thân. Tiên tri vẫn còn nguyên trong bàn trái của nó, còn tay phải của nó nắm chặt cây đũa phép. Nó lùi lại, nhìn quanh, cố gắng chọn thế sao cho cả bọn Tử thần Thực tử đều ở trong tầm nhìn. Gót chân nó đụng phải cái đá đó rất cứng; hóa ra nó đã lùi sát bụi đỡ cánh cổng tò vò. Nó tụt ngược lên trên cái bụi.

Tất cả bọn Tử thần Thực tử đều dừng lại, trợn mắt nhìn nó. Một số còn thở hào hển như chính nó. Một Tử thần Thực tử khác bị chảy máu nặng; Dolohov, sau khi thoát khỏi trói buộc chú trói gô, đang liếc nhìn Harry với sức đều căng, cây đũa phép của hắn chĩa thẳng vào ngực Harry.

"Potter, mi tới số rồi," Lucius Malfoy cất giọng nhừa nhựa, kéo cái mũ trăn của hắn ra. "Bây giờ hãy đưa cho ta tiên tri như một đứa bé ngoan nào..."

"Hãy — hãy để những người khác đi, tôi sẽ đưa nó cho ông!" Harry tuông vọng nói.

Vài tên Tử thần Thực tử phá cười.

"Mi không còn ở vị trí có thể thực

ter,” said Lucius Malfoy, his pale
e flushed with pleasure. “You see,
re are ten of us and only one of you
. or hasn’t Dumbledore ever taught
i how to count?”

He’s dot alone!” shouted a voice
n above them. “He’s still god be!”

Harry’s heart sank. Neville was
ambling down the stone benches
ard them, Hermione’s wand held
t in his trembling hand.

Neville — no — go back to Ron —”

STUBEFY!” Neville shouted again,
nting his wand at each Death Eater
urn, “*STUBEFY! STUBE —*”

One of the largest Death Eaters
zed Neville from behind, pinioning
arms to his sides. He struggled and
ked; several of the Death Eaters
ghed.

It’s Longbottom, isn’t it?” sneered
Lucius Malfoy. “Well, your grandmother
ised to losing family members to our

lượng được, Potter à,” Lucius Mal
nói, gương mặt xanh nhợt nhạt bù
lên sự khoái trá. “Mi xem, chỉ còn r
mình mi chọi với mười người tr
bọn ta... hay là lão Dumbledore kh
hề dạy cho mi cách đếm hả?”

“Bạn ấy không một mình đâu!” r
giọng nói vang lên từ phía trên. “E
ấy còn có ta!”

Trái tim Harry chùng xuống. Nev
đang lụp chụp bò xuống mấy băng c
đá về phía nó, cây đũa phép c
Hermione nắm chặt trong bàn tay
lầy bầy.

“Neville — đừng — trở lại với Ron
—”

“ĐÁNH PẬT!” Neville hét lên một
nửa, chĩa cây đũa phép lần lượt v
từng tên Tử thần Thực tử, “*ĐÁ
PẬT! ĐÁNH...*”

Một tên trong bọn Tử thần Thực
bự con nhất túm lấy gáy Neville
đằng sau, quặt hai cánh tay nó v
hông. Nó vù vẩy, đá lung tung; nh
tên Tử thần Thực tử cười rộ lên.

“Đấy là thằng nhóc Longbottom, p
không hở?” Lucius Malfoy khinh kh
nói. “Chà, bà nội mi quen rồi
chuyện mất mát con cháu trong r

ise. . . . Your death will not come as a great shock . . .”

“Longbottom?” repeated Bellatrix, and a truly evil smile lit her gaunt face. “Oh, yes, I have had the pleasure of murdering your parents, boy . . .”

“I DOE YOU HAB!” roared Neville, and he fought so hard against his captor’s encircling grip that the Death Eater shouted, “Someone Stun him!”

“No, no, no,” said Bellatrix. She looked transported, alive with excitement as she glanced at Harry, then back at Neville. “No, let’s see how long Longbottom lasts before he checks like his parents. . . . Unless the Minister wants to give us the prophecy

“DON’D GIB ID DO DEM!” roared Neville, who seemed beside himself, screaming and writhing as Bellatrix drew her wand nearer to him and his captor, her wand raised. “DON’D GIB ID DO DEM, NEVILLE!”

Bellatrix raised her wand. “*Crucio!*”

cho mục đích của bọn ta... Cho r cái chết của mi ắt không đến nỗi là r chấn động lớn lắm đâu...”

“Longbottom à?” Bellatrix lặp lại, r nụ cười cực kỳ ác độc lóe sáng gườ mặt hốc hác của mụ. “Ái chà, ta đã t hạnh được gặp cha mẹ của mi nhóc con ạ...”

“CHÍNH MỤ TA...” Neville gầm l và nó vùng vẫy kịch liệt chống lại v tay kèm chặt của tên Tử thần Thực đang bắt giữ nó đến nỗi tên này p hét lên, “Ai điếm huyết nó dùm coi!”

“Đừng! Đừng! Đừng!” Mụ Bella nói. Trông mụ bị kích động dữ c sống động với niềm hưng phấn khi liếc nhìn Harry, rồi quay lại ng Neville. “Đừng, để coi Longbottom c nỗi được bao lâu trước khi phát khù như ba má nó... Trừ khi Harry c giao cho chúng ta lời tiên tri —”

“ĐỪNG ĐƯA NÓ CHO BỌN H Neville rống lên, nó gần như không chủ được nữa, đá loạn xạ và lăn quăn quại khi mụ Bellatrix tiến đến g nó và kẻ đang kèm giữ nó, cây c phép của mụ giơ cao. “HARRY, ĐỪNG GIAO NÓ CHO HỌ!”

Bellatrix giơ cây đũa phép. “*H*

Neville screamed, his legs drawn up to his chest so that the Death Eater holding him was momentarily holding him off the ground. The Death Eater dropped him and he fell to the floor, writhing and screaming in agony.

“That was just a taster!” said Bellatrix, raising her wand so that Neville’s screams stopped and he lay motionless at her feet. She turned and looked up at Harry. “Now, Potter, either tell us the prophecy, or watch your friend die the hard way!”

Harry did not have to think; there was no choice. The prophecy was hot as the heat from his clutching hand. He held it out. Malfoy jumped forward to take it.

Then, high above them, two more doors burst open and five more people entered into the room: Sirius, Lupin, Moody, Tonks, and Kingsley.

Malfoy turned and raised his wand, but Tonks had already sent a Stunning

hạ!”

Neville rú lên, hai chân nó co rút tới ngực, đến nỗi tên Tử thần Thực đang kèm nó phải xách nó lơ lửng khỏi mặt đất một lúc. Hắn thả ra và nó rớt xuống sàn, quằn quại gào rú thống thiết.

“Đó mới là món khai vị mà thôi!” Bellatrix vừa nói vừa giơ cây đũa phồng lên lần nữa để khiến cho tiếng gào của Neville ngừng lại và nó nằm thẫn thờ dưới chân họ. Họ quay lại trừng mắt nhìn Harry. “Nào, Harry, hoặc đưa cho bọn ta lời tiên tri, hoặc ngấm thằng bạn nhỏ của mi chết khốn chết khổ”

Harry không cần phải suy nghĩ, chẳng có lựa chọn nào khác. Khi giơ lời tiên tri ra, trái cầu còn nóng vì sức nóng truyền từ bàn tay nắm chặt của nó. Malfoy nhảy ngay trước để lấy.

Nhưng ngay lúc đó, phía trên có mọi người, hai cánh cửa bật mở tuôn ra và năm người nữa xông vào phò hộ chú Sirius, thầy Lupin, thầy Moody, Tonks và chú Kingsley.

Malfoy quay phắt lại và giơ đũa phồng lên, nhưng cô Tonks đã kịp phóng

all right at him. Harry did not wait to see whether it had made contact, but he sped off the dais out of the way.

The Death Eaters were completely distracted by the appearance of the members of the Order, who were now raining spells down upon them as they tripped from step to step toward the broken floor: Through the darting flames, the flashes of light, Harry could see Neville crawling along. He dodged another jet of red light and flung himself flat on the ground to reach Neville.

“Are you okay?” he yelled, as another spell soared inches over their heads.

“Yes,” said Neville, trying to pull himself up.

“And Ron?”

“I think he’s all right — he was still holding the brain when I left —”

The stone floor between them exploded as a spell hit it, leaving a crater right where Neville’s hand had

thần chú điễm huyết ngay vào lão Harry không cần chờ xem liệu thần chú đó có trúng mục tiêu không, không xuống bực, tránh xa lập tức.

Bọn Tử thần Thực tử bị bối rối hoàn toàn vì sự xuất hiện của các thành viên Hội Phượng Hoàng, những người này đang vừa nhảy xuống từng bậc thang đá về phía cái sàn dưới đáy lễ chào, vừa phóng thần chú như mưa xuống bọn Tử thần Thực tử: Xuyên qua những thân hình lao nhanh trên tên bắn, những tia sáng lóe lên, Harry có thể nhìn thấy Neville đang bò về phía trước. Nó né được một tia sét đỏ khác nữa rồi nhào xuống sàn, đến chỗ Neville.

“Bò có sao không?” nó hét, khi tia bùa chú khác bay vút qua, cách cú tụi nó chỉ vài phân.

“Ồn,” Neville đáp, cố gắng hồi sức.

“Còn Ron?”

“Mình nghĩ nó cũng ổn thôi — lúc mình đi, nó vẫn đang vật lộn với não —”

Sàn đá giữa hai đứa nổ tung khi trúng một tia bùa, tạo ra một cái hố ngay chỗ Neville vừa mới đặt tay tru

seconds before. Both scrambled away from the spot, then a thick arm came out of nowhere, seized Harry around the neck and pulled him upright, so that his toes were barely touching the floor.

Give it to me,” growled a voice in his ear; “give me the prophecy —”

The man was pressing so tightly on Harry’s windpipe that he could not breathe — through watering eyes he saw Sirius dueling with a Death Eater some ten feet away.

Kingsley was fighting two at once; Mrs. Weasley was still halfway up the tiered seats, still firing spells down at Bellatrix — no one seemed to realize that Harry was dying. . . .

He turned his wand backward toward the man’s side, but had no chance to utter an incantation, and the man’s free hand was groping toward the hand in which Harry was grasping the prophecy —

AARGH!”

Neville had come lunging out of the crowd from where: Unable to articulate a spell, he had jabbed Hermione’s wand hard

đó vài giây. Cả hai đưa quỳnh quá nhanh, bò xa khỏi chiến trường, bỗng nhiên cánh tay rắn chắc không biết từ đâu xuất hiện túm chặt cổ Harry, nhấc bổng nó lên, khiến chân nó không sao chạm được mặt sàn.

“Đưa nó cho ta,” một giọng nói gurgur gừ bên tai nó, “Đưa cho ta lời tiên tri

Hắn siết quanh khí quản Harry càng đến nỗi nó không thể thở được – Cơn lũ nước mắt ứa ra nó nhìn thấy Sirius đang đấu tay đôi với một tên Death Eater thần Thực tử cách nó chừng ba thước.

Chú Kingsley thì đang đánh với tên một lúc; cô Tonks vẫn còn trên lưng chừng bậc thang đá, đang phớt lờ bà xuồng mụ Bellatrix – Dường như không ai nhận thấy Harry sắp chết...

Nó trở đầu cây đũa phép ra sau, nhắm vào hông của gã đàn ông đang bắt giữ nó, nhưng nó chẳng còn cơ hội thở đâu để mà thốt ra câu thần chú nào nữa. Bàn tay kia của gã đàn ông đang cố cạy lời tiên tri trong bàn nắm chặt của nó —

“AAAAAA!”

Neville đã bất ngờ lao tới không biết từ đâu: Nó không thể hô thần chú chính xác được, nên đã đâm mạnh

to the eyehole of the Death Eater's mask. The man relinquished Harry at once with a howl of pain and Harry whirled around to face him and yelled, "STUPEFY!"

The Death Eater keeled over backward and his mask slipped off. It was Macnair, Buckbeak's would-be captor, one of his eyes now swollen and bloodshot.

"Thanks!" Harry said to Neville, pulling him aside as Sirius and his Death Eater lurched past, dueling so fiercely that their wands were blurs. When Harry's foot made contact with something round and hard and he slipped — for a moment he thought he had dropped the prophecy, then saw Moody's magic eye spinning away across the floor.

Its owner was lying on his side, bleeding from the head, and his captor was now bearing down upon Harry and Neville: Dolohov, his long, pale face twisted with glee.

đũa phép của Hermione vào cái lỗ rỗng trên cái mũ trùm đầu của tên Tử thần Thực tử. Hắn buông Harry ngay lập tức, kèm theo một tiếng tru đau đớn. Harry xoay phất người lại đối diện với hắn và hô, "ĐÁNH BẬT!"

Tên Tử thần Thực tử ngã ngửa ra sau, đổ nhào xuống, cái mũ trùm đầu của hắn tuột ra. Hắn là Macnair, kẻ thể đã giết con bằng mã Buckbeak một trong hai con mắt của hắn đã sưng vù và máu phun ra.

"Cám ơn!" Harry nói với Neville, kéo Neville qua một bên khi chú Sirius và tên Tử thần Thực tử đối thủ vừa loạng choạng chạy ngang qua, vừa đấu pháp với nhau quyết liệt đến nỗi cây đũa phép của cả hai te tua hết. Bỗng nhiên chú Harry chạm phải cái gì đó tròn và cứng mà nó vừa trượt lên — trong khoảnh khắc thoáng nó tưởng nó đã làm rớt lời tiên tri, nhưng rồi nó nhìn thấy con rết huyền bí của thầy Moody xoay tít qua sàn nhà.

Chủ nhân của con mắt thì đang nằm dài bên cạnh Harry, và đầu chảy máu còn đối thủ của thầy thì đang cúi xuống Harry và Neville: hắn chính là Dolohov, bộ mặt dài ngoằng của hắn nhăn nhó vì niềm vui sướng.

Tarantallegra!” he shouted, his wand pointing at Neville, whose legs went immediately into a kind of crazed tap dance, unbalancing him and causing him to fall to the floor again. “Now, Potter —”

He made the same slashing movement with his wand that he had used on Hermione just as Harry yelled, *otego!*”

Harry felt something streak across his face like a blunt knife but the force of it knocked him sideways, and he fell over Neville’s jerking legs, but the old Charm had stopped the worst of the spell.

Dolohov raised his wand again. *icio Proph —*”

Sirius hurtled out of nowhere, rammed Dolohov with his shoulder, and sent him flying out of the way. The magic had again flown to the tips of Harry’s fingers but he had managed to get to it. Now Sirius and Dolohov were dueling, their wands flashing like swords, sparks flying from their wand tips —

“Các tùng xoèng!” hắn hét lên, cây đũa phép vào Neville, chân cậu Neville lập tức vện vẹo thành một điệu vũ điệu quay cuồng khiến nó bị rớt thăng bằng và ngã lăn cù xuống sập một lần nữa. “Nào, Potter —”

Dolohov vung cây đũa phép bằng một động tác chớp nhoáng như hắn làm đối với Hermione đúng lúc Harry lên, “*Bảo vệ!*”

Harry cảm thấy có cái gì đó ngang qua mặt nó, giống như một con dao cùn nhưng tạo một sức ép quật ngã nhào qua một bên, và nó rớt chòng lênh đôi chân cà giật của Neville nhưng Thần chú Che chắn đã bảo vệ nó khỏi tác hại xấu của bùa của Dolohov.

Dolohov bèn giơ đũa phép của hắn lên một lần nữa. “*Thu Hồi Lời Tiên —*

Từ đâu không biết, chú Sirius lao tới dùng vai húc văng Dolohov, khiến hắn bay ra xa. Lời tiên tri lại một lần nữa suýt bay ra khỏi đầu ngón tay của Harry nhưng nó đã giữ chặt được. Giờ chú Sirius và Dolohov đang cật tay đôi, đũa phép của họ vung lên sáng như gương, những tia lửa bay ra từ đầu đũa phép của họ —

Dolohov drew back his wand to make the same slashing movement he had used on Harry and Hermione. Springing up, Harry yelled, “*Petrificus alus!*” Once again, Dolohov’s arms and legs snapped together and he fell over backward, landing with a thud on his back.

“Nice one!” shouted Sirius, forcing Harry’s head down as a pair of stunning Spells flew toward them. “Now I want you to get out of —”

They both ducked again. A jet of green light had narrowly missed Sirius; across the room Harry saw Tonks fall halfway up the stone steps, her body form toppling from stone seat to stone seat, and Bellatrix, triumphant, springing back toward the fray.

“Harry, take the prophecy, grab Neville, and run!” Sirius yelled, dashing to meet Bellatrix. Harry did not see what happened next: Kingsley swayed across his field of vision, battling with the pockmarked Rookwood, now skin-less; another jet of green light

Dolohov thu hồi cây đũa phép của hắn để thực hiện động tác chĩa đũa phép chói sáng giống như hắn đã làm đối với Hermione và Harry. Harry bật phẫn nộ hét: “*Tê liệt toàn bộ!*” Một lần nữa tay chân của Dolohov dính chặt vào thân mình hắn và hắn bổ ngã ra sấp lưng động xuống sàn một cái rầm.

“Giỏi lắm!” chú Sirius vừa lớn tiếng khen ngợi Harry, vừa ấn đầu nó xuống vì có thêm hai thân chú điếm huân đang bay vèo về phía hai chú chồn. “Này chú muốn các cháu lập tức rời khỏi —”

Hai chú cháu lại thụp xuống một lần nữa. Một tia sáng xanh biếc suýt chạm tới đầu chú Sirius; Harry nhìn thấy bên kia căn phòng cô Tonks đã ngã từ giữa chừng các bậc thang xuống, thân hình liệt cứng của cô đổ xuống từ bậc đá này đến bậc đá kia và mẹ Bellatrix đang đắc thắng quay trở lại cuộc đánh nhau tưng bừng.

“Harry, hãy giữ lời tiên tri, tóm Neville, và chạy đi!” Chú Sirius gào lên lao vút tới trước đón đầu mẹ Bellatrix Harry không thể nhìn thấy chuyện xảy ra kế tiếp, bởi vì chú Kingsley chắn ngang tầm nhìn của nó: Chú Kingsley đang đấu với Rookwood M

v over Harry's head as he launched himself toward Neville —

Can you stand?" he bellowed in Neville's ear, as Neville's legs jerked and twitched uncontrollably. "Put your arm round my neck —"

Neville did so — Harry heaved — Neville's legs were still flying in every direction, they would not support him. Then, out of nowhere, a man appeared at them.

Both fell backward, Neville's legs flying wildly like an overturned stool's, Harry with his left arm held up the air to try and save the small glass ball from being smashed.

The prophecy, give me the prophecy, Potter!" snarled Lucius Malfoy's voice in his ear, and Harry felt the tip of Malfoy's wand pressing hard between his ribs.

No — get — off — me . . . Neville —

rồi lúc này đã bị tuột mắt mũ trùm đi một tia sáng xanh biếc nữa bay ngang qua phía trên đầu Harry khi nó lao về phía Neville —

"Bò có thể đứng dậy không?" nó vỗ vào tai Neville, vì chân căng cứng Neville lúc đó vặn vẹo và co giật rên rọc cách không sao kiểm soát được. "Quàng tay bò qua cổ mình —"

Neville làm theo lời nó — Harry đứng dậy — chân cứng Neville vẫn còn vặn vẹo và co giật tứ tung, không thể đỡ nổi tấm thân của nó và thế chẳng biết từ đâu ra, một gã đàn ông nhào vào tụi nó.

Cả hai đứa ngã ngửa ra sau. Chân cứng Neville quơ quào loạn xạ trên không trung giống như một con bọ bị lật ngửa, còn Harry thì cũng lăn trên sàn, nhưng cánh tay trái giơ lên trên không trung cố gắng giữ cho cầu thủy tinh nhỏ xíu không bị bể tanh.

"Lời tiên tri, Potter, đưa cho ta tiên tri..." giọng Lucius Malfoy gầm bên tai Harry, và Harry cảm thấy cây đũa phép của Malfoy ấn mạnh vào giữa bả sườn của nó.

"Không — thả — ta — ra — Nev

ch it!”

Harry flung the prophecy across the air, Neville spun himself around on the spot and scooped the ball to his chest. Malfoy pointed the wand instead of Neville, but Harry jabbed his own wand back over his shoulder and yelled, “*Impedimenta!*”

Malfoy was blasted off his back. As Harry scrambled up again he looked around and saw Malfoy smash into the stone on which Sirius and Bellatrix were still dueling. Malfoy aimed his wand at Harry and Neville again, but before he could draw breath to strike, Lupin had jumped between them.

“Harry, round up the others and GO!”

Harry seized Neville by the shoulder and pulled his robes and lifted him bodily onto the first tier of stone steps. Neville’s legs twitched and jerked and would not support his weight. Harry heaved again with all the strength he possessed and yelped as he climbed another step —

A spell hit the stone bench at Harry’s feet. It crumbled away and he fell back

— chụp lấy!”

Nó liệng trái cầu qua sàn, Neville xoay người qua lưng nó để hứng trái cầu và chụp lấy. Malfoy chĩa cây đũa phép về phía Neville, nhưng Harry đã thọc mạnh cây đũa phép của chính mình ngược qua vai và hô: “*Ngăn Trở!*”

Malfoy bị nổ văng ra khỏi lưng Harry. Khi nó lồm cồm bò dậy và nhìn chung quanh thì thấy lão đã rơi tồm xuống sàn, chỗ mà chú Sirius mà mụ Bella đang đấu tay đôi. Malfoy lại chĩa cây đũa phép của hắn về phía Harry và Neville, nhưng trước khi hắn lấy được hơi để hô thần chú tấn công, thì Lupin đã nhảy ra đứng giữa Malfoy và Neville.

“Harry, gom mấy đứa kia lại và ĐI!”

Harry chụp vai áo của Neville và nâng toàn thân nó lên được bậc thềm đá đầu tiên. chân cẳng của Neville vẫn cứ vặn vẹo co giật và không thể nào nổi sức nặng thân mình. Harry lại gồng lên một lần nữa bằng tất cả sức lực mà nó có được và tụi nó trèo lên thềm được một bậc thềm đá nữa —

Một thần chú nào đó trúng ngay bằng ghế dưới chân Harry. Cái bệ

he step below: Neville sank onto the
arch above, his legs still jerking and
twitching, and thrust the prophecy into
his pocket.

“Come on!” said Harry desperately,
tugging at Neville’s robes. “Just try and
push with your legs —”

He gave another stupendous heave
and Neville’s robes tore all along the
main seam — the small spun-glass ball
tumbled from his pocket and before
either of them could catch it, one of
Neville’s floundering feet kicked it. It
went some ten feet to their right and
crashed on the step beneath them.

As both of them stared at the place
where it had broken, appalled at what
had happened, a pearly-white figure
with hugely magnified eyes rose into
the air, unnoticed by any but them.

Harry could see its mouth moving,
but in all the crashes and screams and
noise surrounding them, not one word
of the prophecy could he hear. The

ánh sáng mờ nhạt và nó ngã lăn qu
xuống bậc thềm bên dưới, Neville
rớt xuống tận đáy sàn, chân căng v
còn vắn vẹo, tay thì lụp chụp nhét
tiền tri vào túi áo.

“Ráng lên!” Harry kêu lên tuyệt vọng
kéo mạnh áo của Neville. “Thử
dùng chân bò đẩy —”

Harry lại gồng mình một phen
thường nữa nhưng cái áo chùng c
của Neville rách toạc theo đường may k
ở trái – trái cầu thủy tinh nho nhỏ rớt
khỏi túi áo nó, và trong khi tụi nó ch
chộp lại kịp thì cái chân cà giạt c
của Neville đã tống cho trái cầu một
đòn. Trái cầu bay về bên phải tụi nó chù
ba thước rồi vỡ tan trên bậc thềm
bên dưới tụi nó.

Trong lúc cả hai trừng mắt nhìn
chỗ mà trái cầu đã bể, kinh hoàng
chuyện vừa xảy ra, thì tụi nó thấy r
hình thù trắng như ngọc trai có hai c
mắt to cỡ cổ cộ từ từ dâng lên tr
không trung, mà không một ai chú
tới, trừ hai đứa nó.

Harry có thể nhìn thấy cái miệng c
hình thù đó lép nhép, nhưng g
những âm thanh hỗn loạn của tiếng
bể va chạm hò hét kêu la chung qu
tụi nó, nó không thể nghe được r

He stopped speaking and dissolved into nothingness.

"Harry, I'm sorry!" cried Neville, his face anguished as his legs continued to flounder, "I'm so sorry, Harry, I didn't know what to do —"

"It doesn't matter!" Harry shouted. "Just try and stand, let's get out of —"

"*Dumbledore!*" said Neville, his pale, watery face suddenly transported, his hand coming down on Harry's shoulder.

"What?"

"DUMBLEDORE!"

Harry turned to look where Neville was staring. Directly above them, framed in the doorway from the Brain Room, stood Albus Dumbledore, his wand aloft, his face white and furious. Harry felt a kind of electric charge pass through every particle of his body — *they were saved.*

tiếng nào của lời tiên tri. Cái hình ảnh đó ngừng nói rồi tan biến vào cõi vô.

"Harry ơi, mình xin lỗi..." Neville kêu lên, gương mặt Neville đầy thống khổ trong khi chân cẳng nó vẫn khựng ngừng vắn vẹo co giật, "Mình xin nghe Harry, mình không cố ý —"

"Không hề gì!" Harry hét. "Chỉ cần cố đứng lên, tội mình mau thôi khỏi..."

"*Thầy Dumbledore!*" Neville kêu lên, gương mặt đầm đìa mồ hôi bỗng như xúc động dữ dội khi nó mở tròn mắt nhìn xuống qua vai của Harry.

"Cái gì?"

"THẦY DUMBLEDORE!"

Harry quay phắt lại để nhìn hướng Neville đang ngó trôn trời. Ngay phía trên tội nó, trong cái khuôn cửa mở từ Phòng Chứa Não, thầy Dumbledore đứng đó, giơ cao cây đũa phép của thầy, gương mặt trắng bệch và giậm dữ. Harry cảm thấy như một luồng điện vừa được sạc vào người đang chạy xuyên qua từng tế bào của thân thể nó — *tội nó được cứu thoát rồi!*

Dumbledore had already sped past the castle and Harry, who had no more thoughts of leaving, when the Death Eaters nearest realized Dumbledore was there, and yelled to the others.

One of the Death Eaters ran for it, scrambling like a monkey up the stone steps opposite. Dumbledore's spell pulled him back as easily and effortlessly as though he had hooked it with an invisible line —

Only one pair is still battling, apparently unaware of the new arrival. Harry saw Sirius duck Bellatrix's jet of light: He was laughing at her.

"Come on, you can do better than that!" he yelled, his voice echoing around the cavernous room.

The second jet of light hit him squarely on the chest.

The laughter had not quite died from his face, but his eyes widened in

Cụ Dumbledore bước xuống rất nhanh, ngang qua Harry và Neville, đưa nó bây giờ không tính đến chuyện đi khỏi chốn này nữa, cụ Dumbledore đặt chân tới bậc thềm cuối cùng tên Tử thần Thực tử gần đó nhất và nhận ra sự hiện diện của cụ và kêu báo động.

Một tên trong bọn Tử thần Thực tử chạy trốn, lụm chụm loai choi trên những bậc thềm đá đối diện y như một con khỉ. Thần chú của cụ Dumbledore hất trở ngược lại dễ dàng như không như thể hất bị móc vào một sợi dây hình nào đó —

Chỉ còn một cặp tiếp tục đánh nhau dường như không hay biết gì về sự xuất hiện của người mới đến. Harry nhìn thấy chú Sirius thụp xuống né được tia sáng đỏ của mụ Bellatrix: Chú đã cười nhạo mụ ta.

"Cố lên nào! Chị dư sức làm gì đó hơn thế mà!" giọng cười nói của cụ Sirius vang vọng khắp căn phòng trống như cái hang động này.

Tia sáng thứ hai trúng ngay giữa ngực chú Sirius.

Tiếng cười chẳng những tắt ngấm trên gương mặt chú, mà đôi mắt c

ock.

Harry released Neville, though he was unaware of doing so. Harry tumbled to the ground, pulling out his wand, as Dumbledore turned to the crowd as well.

It seemed to take Sirius an age to fall. His body curved in a graceful arc through the air as he sank backward through the tattered veil hanging from the arch.

And Harry saw the look of mingled grief and surprise on his godfather's weathered, once-handsome face as he fell through the ancient doorway and disappeared behind the veil, which trembled for a moment as though in a high wind and then fell back into place.

Harry heard Bellatrix Lestrange's triumphant scream, but knew it meant nothing — Sirius had only just fallen through the archway, he would not appear from the other side any more.

But Sirius did not reappear.

mở to kinh hoàng.

Harry buông Neville ra, mặc dù không ý thức hành động của mình. Hắn ngã xuống những bậc thềm đá, cây đũa phép của nó ra, Dumbledore cũng quay về phía đám đông.

Dường như thời gian chú Sirius rơi xuống rất dài: Cơ thể của chú cong thành một hình cung thanh nhã khi hắn ngã ra sau và chìm xuống qua tấm màn tả tơi treo rũ xuống từ cái cổng vòm.

Và Harry nhìn thấy ánh mắt pha sợ hãi và ngạc nhiên trên gương mặt buồn bã từng có một thời rất đẹp của người cha đỡ đầu của nó lúc hắn đang ngã xuống qua cái cổng tò vò biến mất đằng sau tấm màn lay động mạnh trong chốc lát như thể bị gió thổi bạt, rồi trở lại vị trí như trước.

Harry nghe tiếng rống đắc thắng của mẹ Bellatrix, nhưng nó biết điều chẳng có nghĩa gì cả – chú Sirius ngã qua cái cổng tò vò, chú sẽ lại xuất hiện phía bên cổng trong một giây thôi...

Nhưng chú Sirius không xuất hiện lại.

SIRIUS!” Harry yelled, “SIRIUS!”

Harry’s breath was coming in searing sips. Sirius must be just behind the curtain, he, Harry, would pull him back again. . . .

But as he sprinted toward the dais, Ron grabbed Harry around the chest, dragging him back.

There’s nothing you can do, Harry

Get him, save him, he’s only just gone through!”

It’s too late, Harry —”

We can still reach him —”

Harry struggled hard and viciously, but Lupin would not let go. . . .

There’s nothing you can do, Harry . . . nothing. . . . He’s gone.”

“CHÚ SIRIUS!” Harry gào lên, “CỨ SIRIUS!”

Nó chạy tới đáy sàn, thở hồng hộc. Chú Sirius ắt hẳn là ở đằng sau tấm màn đấy thôi, và nó, Harry, sẽ kéo được chú trở ra...

Nhưng khi nó đến được mặt sàn, Ron phóng về phía cái bục thì thầy Lupin đã ôm ngang ngực nó, giữ lại.

“Không thể làm gì được nữa, Harry à —”

“Giúp chú ấy, cứu chú ấy, chú mới ngã vào đó thôi mà!”

“Quá trễ rồi, Harry à —”

“Chúng ta vẫn còn có thể cứu kịp —”

Harry vùng vẫy kịch liệt và hung hăng, nhưng thầy Lupin vẫn không buông nó ra...

“Con chẳng thể làm được gì cả Harry à... chẳng làm được gì cả... A Sirius chết rồi!”

— CHƯƠNG 36 —

NGƯỜI DUY NHẤT HẢN SỢ
THE ONLY ONE HE EVER FEARED

He hasn't gone!" Harry yelled.

He did not believe it, he would not believe it; still he fought Lupin with every bit of strength he had: Lupin did not understand, people hid behind that curtain, he had heard them whispering the first time he had entered the room Sirius was hiding, simply lurking out of sight —

"SIRIUS!" he bellowed, "SIRIUS!"

"He can't come back, Harry," said

Harry gào lên: "Không, chú chưa chết!"

Nó không thể nào tin nổi điều đó. Sirius sẽ không thể tin được điều đó; nó vẫn cố gắng chống chọi với thầy Lupin bằng tất cả sức lực mà nó có: thầy Lupin không hiểu, người ta trốn sau bức màn, nó đã nghe tiếng người ta rù rì khi nó bước vào căn phòng này lần đầu tiên — Sirius chỉ đang ẩn náu đâu đó, đơn giản là chú bị che khuất đấy thôi...

Nó rống lên: "CHÚ SIRIUS! CHÚ SIRIUS ƠI!"

Thầy Lupin cố gắng kèm giữ Ha

in, his voice breaking as he struggled to contain Harry. “He can’t come back, because he’s dead —”

“HE — IS — NOT — DEAD!” roared Harry. “SIRIUS!”

There was movement going on around them, pointless bustling, the flashes of more spells.

To Harry it was meaningless noise, deflected curses flying past them did not matter, nothing mattered except that Lupin stop pretending that Sirius, who was standing feet from them behind that old curtain, was not going to emerge at any moment, shaking his dark hair and eager to reenter the battle —

Lupin dragged Harry away from the archway, Harry still staring at the archway, trying at Sirius now for keeping him waiting —

But some part of him realized, even though he fought to break free from Lupin, that Sirius had never kept him waiting

giọng thầy nghẹn ngào: “Chú ấy không trở lại đâu, Harry à. Chú ấy không trở lại được bởi vì chú ấy đã chết...”

Harry gầm lên: “KHÔNG – CHÚ ẤY – KHÔNG – CHẾT! CHÚ SIRIUS Ở!”

Chung quanh hai thầy trò nó vẫn diễn ra các chuyển động, những tiếng lảng xảng vô nghĩa, những tia chớp nhoáng của nhiều bùa chú vẫn được tung ra.

Đối với Harry, tất cả đã trở thành những tiếng ồn vô nghĩa, những nguyên tắc mục tiêu bay sọt ngay qua chỗ thầy trò nó không đáng chẳng còn gì đáng kể, ngoại trừ việc thầy Lupin thôi giả đò rằng chú Sirius người chỉ đứng cách vài bước sau bức màn cũ kia, sẽ không hiện trở ra bất cứ lúc nào nữa, trong khi chú ấy đang hất ngược mái tóc đen và hăm dọa quay trở lại chiến trường...

Thầy Lupin kéo lê Harry xa khỏi bụi, Harry vẫn nhìn trôn trời cái cổ tò vò, giờ đây lại đâm giận chú Sirius sao để nó chờ lâu như vậy...

Nhưng phần nào trong thâm tâm Harry cũng nhận ra, mặc dù nó vẫn sức vùng vẫy để thoát khỏi tay thầy

ore. . . . Sirius had risked everything, always, to see Harry, to help him. . . . If Sirius was not appearing out of that archway when Harry was yelling for him as though his life depended on it, the only possible explanation was that he could not come back. . . . That he really was . . .

Dumbledore had most of the remaining Death Eaters grouped in the middle of the room, seemingly immobilized by invisible ropes. Mad-Eye Moody had crawled across the room to where Tonks lay and was attempting to revive her. Behind them there were still flashes of light, shouts, and cries — Kingsley had run forward to continue Sirius's duel with Bellatrix.

“Harry?”

Neville had slid down the stone steps one by one to the place where Harry stood. Harry was no longer struggling against Lupin, who maintained a precautionary grip on his arm nevertheless.

“Harry . . . I'm really sorry . . .” said Neville. His legs were still dancing

Lupin, rằng trước đây chú Sirius ch bao giờ bắt nó chờ đợi... chú Sirius luôn luôn liều bỏ mọi thứ để gặp nó, giúp nó... Nếu chú Sirius không h trở ra từ cái cổng tò vò đó khi nó kêu gào chú như thể mạng sống tùy thuộc vào đó, thì chỉ có thể thích là chú ấy không thể nào trở lại rằng chú ấy đã thực sự...

Cụ Dumbledore đã gom hầu hết k Tử thần Thực tử còn lại vào gi phòng, dường như bọn chúng đều trói bằng những sợi dây thừng vô hì Thầy Mắt Đen Moody đã bò ngạ qua phòng đến chỗ cô Tonks nằm đang cố gắng hồi sinh cô. Đằng s cái bục vẫn còn những tia sáng lên, những tiếng cầu nhau, tiếng kêu — chú Kingsley đã chạy tới trước để tục cuộc đấu tay đôi của chú Sirius mụ Bellatrix.

“Harry ơ?”

Neville đã tuột xuống từng bậc c đá một để đến chỗ Harry đang đứ Harry không còn kháng cự lại th Lupin nữa, dù vậy thầy vẫn cẩn th nắm giữ cánh tay nó.

Neville nói: “Harry ơ... mình th tình xin lỗi...” Chân cẳng Neville v

controllably. “Was dat man — was us Black a — a friend of yours?”

Harry nodded.

Here,” said Lupin quietly, and pointing his wand at Neville’s legs he said, “*Finite.*” The spell was lifted. Neville’s legs fell back onto the floor and he remained still. Lupin’s face was pale. “Let’s — let’s find the others. Where are they all, Neville?”

Lupin turned away from the archway where he spoke. It sounded as though every word was causing him pain.

They’re all back dere,” said Neville. “My brain addacked Ron bud I dink he’s still right — and Herbione’s unconscious, bud we could feel a bulse

There was a loud bang and a yell from behind the dais. Harry saw Kingsley, yelling in pain, hit the ground. Bellatrix Lestrange turned tail and ran. Dumbledore whipped around. He cast a spell at her but she deflected it. She was halfway up the steps now

Harry — no!” cried Lupin, but Harry

còn múa may loạn xạ. Nó hỏi: “phải... người tàn ông tó... có phải Sirius Black... là bạn của bồ không?”

Harry gật đầu.

Thầy Lupin chĩa cây đũa phép của thầy vào chân Neville, nói khẽ: “*Negative!*” Bùa phép được giải thoát. Chân cẳng Neville rớt thõng xuống sàn và nằm im re. Mặt thầy Lupin trắng bệch. “Chúng ta hãy... hãy đi tìm người khác. Chúng ở đâu, Neville”

Thầy Lupin vừa nói vừa quay lưng lại cái bực. Nghe như thể mỗi lời nói khiến cho thầy đau đớn.

Neville nói: “Dạ, tất cả tụi nó đều xong kia. Một bộ não tang tắn có Ron, nhưng con nghĩ nó hông sao đâu... Hermione thì bất tỉnh, nhưng con còn bắt được mạch...”

Một tiếng nổ to và một tiếng gọi vang lên từ đằng sau cái bực. Harry thấy chú Kingsley văng xuống đất, gọi lên đau đớn. Khi cụ Dumbledore ra thì mục Bellatrix cong đuôi chạy. Harry nhắm vào mục phóng ra một thần chú nhưng mục gạt đi được. Lúc này mục chạy được nửa đường lên những bậc thềm đá...

“Harry!... Đứng!” Thầy Lupin hét lên

He already ripped his arm from Sirius's slackened grip.

"SHE KILLED SIRIUS!" bellowed Harry. "SHE KILLED HIM — I'LL KILL HER!"

And he was off, scrambling up the stone benches. People were shouting behind him but he did not care. The hem of Bellatrix's robes whipped out of sight ahead and they were back in the room where the brains were swimming.

She aimed a curse over her shoulder. The tank rose into the air and exploded. Harry was deluged in the foul-smelling potion within. The brains splattered and slid over him and began crawling their long, colored tentacles, "he shouted, "*Wingardium Leviosa!*" and they flew into the air away from him. Slipping and sliding he ran on toward the door. He leapt over Luna, who was groaning on the floor, past Ginny, who said, "Harry — what — ?" and Ron, who giggled feebly, and Hermione, who was still unconscious. He wrenched open the door into the circular black hall and saw Bellatrix appearing through a door on the other side of the room — beyond her

nhưng Harry đã vượt khỏi cánh tay và rơi lỏng của thầy Lupin.

Nó rống lên: "MỤ ẤY GIẾT C SIRIUS! MỤ GIẾT CHÚ ẤY! CON GIẾT MỤ"

Và nó lao ra, trèo lên những bậc ghế đá. Người ta quát thét đằng sau lưng nó, nhưng nó bất chấp. Lại chùng của mụ Bellatrix đã khuất ở phía trước và nó bám theo mụ trở lại căn phòng có những bộ não trôi lơ lửng.

Mụ phóng một lời nguyền qua vai. Cái bồn vọt lên không trung và lật tung dung dịch tanh thối bên trong bồn tuột mất mem Harry. Những bộ não rớt và trượt qua người nó, bắt đầu quay những giải tua dài màu mè của chú nhưng Harry hét: "Văng những kẻ nhằng!" Lũ tua bèn văng khỏi nó, tạt vào không trung. Nó cứ chạy lên, phía cửa, dù trượt, dù tuột. Nó nhào qua Luna đang nằm rên rĩ trên sàn ngang qua Ginny, cô bé hỏi: "À Harry... Cái...?". Nó vượt qua Hermione đang khúc khích cười khe khẽ, Hermione vẫn còn bất tỉnh. Nó vượt cánh cửa mở vào căn phòng đen hệt tròn và thấy Bellatrix biến mất qua rãnh cánh cửa ở phía bên kia căn phòng.

s the corridor leading back to the

le ran, but she had slammed the
or behind her and the walls had
jun to rotate again. Once more he
s surrounded by streaks of blue light
n the whirling candelabra.

Where's the exit?" he shouted
perately, as the wall rumbled to a
t again. "Where's the way out?"

The room seemed to have been
ting for him to ask. The door right
ind him flew open, and the corridor
ward the lifts stretched ahead of him,
sh-lit and empty. He ran. . . .

le could hear a lift clattering ahead
him. He sprinted up the
sageway, swung around the corner,
d slammed his fist onto the button to
a second lift. It jangled and banged
er and lower; the grilles slid open
d Harry dashed inside, now
nmering the button marked Atrium.
e doors slid shut and he was rising. .

le forced his way out of the lift
ore the grilles were fully open and

xa hơn chút nữa là hành lang dẫn
lại những cái thang máy.

Nó đuổi theo, nhưng mụ đã đở
cánh cửa lại sau lưng, và bức tườ
lại bắt đầu quay tít mù. Một lần nữa
bị vây quanh bởi những vệt sáng x
lam do những ngọn nến xoay nh
tạo ra.

Khi bức tường khựng lại, nó tu
vọng thét to: "Đâu là lối ra? Lối ra
đâu?".

Căn phòng dường như từ nãy
chỉ chờ đợi nó hỏi. Cánh cửa n
đằng sau nó mở tung. Và hành l
dẫn đến thang máy trải dài ngay tr
mắt nó, trống vắng và được thắp s
bằng ánh đuốc. Nó cắm đầu chạy...

Nó nghe tiếng thang máy kêu l
canh phía trước mặt. Nó phóng lên
đi, quanh qua góc tường, nắm
động ầm ầm vào cái nút gọi tha
máy. Cái thang máy kêu chói lói rồi
xuống càng lúc càng thấp; khung c
lưới bằng vàng mở ra và Harry nh
vào trong, lại động ầm ầm lên cái
ghi chữ Vành Tai. Cánh cửa đóng
và nó đang được nhắc lên cao...

Trước khi cái khung cửa lưới mở
hoàn toàn, nó đã nhào ra khỏi tha

ked around. Bellatrix was almost at telephone lift at the other end of the l, but she looked back as he inted toward her, and aimed another ill at him.

le dodged behind the Fountain of gical Brethren; the spell zoomed st him and hit the wrought gold es at the other end of the Atrium so t they rang like bells. There were no re footsteps. She had stopped ning. He crouched behind the tues, listening.

Come out, come out, little Harry!” called in her mock-baby voice, ich echoed off the polished wooden rs. “What did you come after me then? I thought you were here to nge my dear cousin!”

I am!” shouted Harry, and a score of ostly Harrys seemed to chorus *I am! n! I am!* all around the room.

Aaaaaah . . . did you *love* him, little

máy nhìn quanh. Mụ Bellatrix gần n đã đến được cái thang máy trạm đ thoại công cộng ở cuối hành la nhưng mụ ngoái nhìn lại và phó thêm một thần chú nữa về phía nó nó lao về phía mụ.

Nó nấp đằng sau Bồn phun nu Huynh Đệ Pháp Thuật để tránh, c thần chú của mụ bay xẹt ngang c nó, trúng vào cánh cổng được chế và trang trí bằng vàng ở tận cuối hà lang Vành Tai, khiến cho cánh cổng kêu lên như chuông rung. Có th nhiều tiếng bước chân vang lên. Bellatrix đã ngừng chạy. Harry cúi l khom phục sau quần thể tượng lể nghe.

Mụ nhái giọng bi bô của em bé, nó: “*Ra đi, ra đi nào, bé Harry!*” Giọng của mụ vang dội lại trên sàn gỗ bóng láng. “VẬY thì mi chạy theo ta để làm hả? Ta tưởng mi theo đến đây là báo thù cho thằng anh họ của ta chứ?”

“Ta quyết báo thù!” Harry thét va và từ nơi thâm kín nhất, những bước ma Harry dờng như đồng thanh p họa hô vang khắp phòng: “*Ta quyết báo thù! Báo thù! Báo thù!*”

“Chàaaaa... Mi *thương* hẳn dữ \

oy Potter?”

hatred rose in Harry such as he had never known before. He flung himself from behind the fountain and howled “*Crucio!*”

Bellatrix screamed. The spell had knocked her off her feet, but she did writhe and shriek with pain as Malfoy had — she was already on her feet again, breathless, no longer laughing.

Harry dodged behind the golden fountain again — her counterspell hit the head of the handsome wizard, which was blown off and landed twenty feet away, gouging long scratches into the wooden floor.

“Never used an Unforgivable Curse before, have you, boy?” she yelled. “You had abandoned her baby voice before. “You need to *mean* them, Potter! You need to really want to cause pain to enjoy it — righteous anger won’t hurt me for long — I’ll show you how it’s done, shall I? I’ll give you a lesson

sao, em bé Potter?”

Một nỗi căm hận mà trước đây chưa từng biết đến trào dâng trong người Harry. Nó lao mình ra khỏi cột núp đằng sau bồn phun nước mà gào lên: “*Nhục Hình!*”

Mụ Bellatrix Lestrange gào lên. Thì chú đã quật mụ ngã bật xuống sàn nhưng mụ không quản quại rên s trong đau đớn như Neville đã từng qua — Mụ gần như đứng dậy đứng ngay, thở không ra hơi, và không cười nữa.

Harry lại nấp vào đằng sau E bồn phun nước — Đòn phản bùa của Bellatrix trúng ngay đầu của pho tượng anh chàng pháp sư đẹp trai khiến đầu bị nổ văng xa và rớt xuống sàn cách đó chừng sáu bảy thước, xước mấy vết trên sàn gỗ.

Mụ quát: “Trước đây mi chưa từng xài đến Lời Nguyên Không Tha, phải không, nhóc tí?”. Mụ đã thô nhại giọng em bé. “Mi cần phải *muốn*, nhóc à. Phải thực sự muốn gây ra đau đớn kia... để lấy nó làm vui kia... Một cơn giận chính đáng chẳng làm ta cười được lâu... Ta sẽ chỉ cho mi biết cách xài nhé? Ta sẽ dạy mi một bài học...

Harry had been edging around the fountain on the other side. She screamed, “*Crucio!*” and he was forced to duck down again as the centaur’s bow, holding its bow, spun off and landed with a crash on the floor a short distance from the golden wizard’s head.

“Potter, you cannot win against me!” she cried. He could hear her moving to the right, trying to get a clear shot of him. He backed around the statue away from her, crouching behind the centaur’s legs, his head level with the goblin-elf’s.

“I was and am the Dark Lord’s most loyal servant, I learned the Dark Arts from him, and I know spells of such power that you, pathetic little boy, can never hope to compete —”

“*Stupefy!*” yelled Harry. He had edged right around to where the goblin was beaming up at the now headless centaur and taken aim at her back as she peered around the fountain for

Harry từ này giờ đang môn môn vòng theo bồn phun nước ở phía bên kia. Mụ Bellatrix hét: “*Nhục Hừ!*” Harry buộc lòng phải chuôi trở xuống nắp kỹ trong khi cánh tay của bà tượng nhân mã cầm cung bị văng và rớt xuống sàn một cái rầm, cách đầu bằng vàng của chàng pháp sư đẹp trai không xa lắm.

Mụ kêu to: “Potter, mi không thể r thắng được ta đâu!” Nó nghe tiếng di chuyển về bên phải, cố gắng tìm trí nhắm nó chính xác hơn. Nó quanh bức tượng để tránh xa mụ, lom khom đằng sau mấy cái chân của con nhân mã, đầu nó ngang tầm đầu con gia tinh.

Mụ Bellatrix vẫn ra rả: “Ta đã đang là đầy tớ trung thành nhất của Chúa tể Hắc ám, ta đã học Nghệ thuật Hắc ám với ngài, và ta biết những bí chú hùng mạnh đến nỗi mi, một kẻ nhóc khốn khổ, đừng hòng hy vọng đua tranh.”

Harry hô: “*Đánh Bật!*”. Nó đã môn môn vòng quanh đến được vị trí của yêu tinh đang đứng tươi cười nhìn anh chàng pháp sư mất đầu, và nó nhắm ngay lưng mụ mà phóng bắn trong khi mụ đang ngó quanh bên

1. She reacted so fast he barely had time to duck.

Protego!

The jet of red light, his own Stunning Spell, bounced back at him. Harry stumbled back behind the fountain, and one of the goblin's ears went flying across the room.

Potter, I am going to give you one chance!" shouted Bellatrix. "Give me the prophecy — roll it out toward me now — and I may spare your life!"

Well, you're going to have to kill me, because it's gone!" Harry roared — and as he shouted it, pain seared across his forehead. His scar was on fire again, and he felt a surge of fury that was quite unconnected with his current rage.

And he knows!" said Harry with a loud laugh to match Bellatrix's own. "Your dear old mate Voldemort knows the prophecy is gone! He's not going to be happy if you're gone, is he?"

What? What do you mean?" she

phun nước để tìm nó. Mụ phản ứng nhanh đến nỗi nó không có thì giờ thụt xuống.

"Thần Hộ Mệnh!"

Tia sáng đỏ phóng ta, Thần Hộ Mệnh của chính Harry bật ngược lại khổ chủ. Harry bò ngược lại đằng sau cái bồn phun nước, một trong hai cái tai nhọn hoắt của nó gia tinh bay véo qua căn phòng.

Mụ Bellatrix hét: "Potter, ta sẽ cho một cơ hội! Đưa cho ta lời tiên tri — nó ra cho ta ngay bây giờ — và ta có thể sẽ tha cho cái mạng của mi!"

Harry gầm lên: "Vậy thì mụ sẽ phải giết ta thôi, bởi vì nó đã tiêu tủng rồi! Và trong khi nó hét lên như vậy, cơn đau buốt nhói trên trán nó. Cảm thọ của nó lại rất bỏng, và nó cảm thấy một cơn cuồng nộ trào dâng hoàn toàn không dính dáng gì tới cơn giận của chính nó.

"Và hắn đã biết!". Harry nói to trong tiếng cười man dại hòa với tiếng cười của chính mụ Bellatrix. "Lão Voldemort yêu dấu của mụ biết là đã tiêu tủng! Lão sẽ không được vui với mụ lắm đâu, há?"

Mụ Bellatrix kêu lên: "Cái gì?"

ed, and for the first time there was
r in her voice.

The prophecy smashed when I was
ng to get Neville up the steps! What
you think Voldemort'll say about
t, then?"

His scar seared and burned. . . . The
n of it was making his eyes stream.

LIAR!" she shrieked, but he could
ar the terror behind the anger now.
YOU'VE GOT IT, POTTER, AND YOU
_L GIVE IT TO ME — *Accio
phecy! ACCIO PROPHECY!*"

Harry laughed again because he
aw it would incense her, the pain
lding in his head so badly he
ught his skull might burst. He waved
empty hand from behind the one-
ed goblin and withdrew it quickly as
e sent another jet of green light
ng at him.

Nothing there!" he shouted.
othing to summon! It smashed and
ody heard what it said, tell your
is that —"

muốn nói gì?". Đây là lần đầu tiên
sợ hãi hiện ra trong giọng nói mụ.

"Trái cầu chứa lời tiên tri đã bể
khi ta cố gắng kéo Neville lên mấy k
thêm đá! Bây giờ mụ thử nghĩ x
Voldemort sẽ nói sao về chuyện r
hả?"

Cái thẹo của nó nhói lên rất bỗng
Cơn đau của cái thẹo khiến mắt nó
đi...

Mụ rít lên: "ĐỒ NÓI LÁO!". Như
giờ đây Harry có thể nghe được cả
kinh hoàng ẩn sau cơn giận dữ. "M
GIỮ NÓ MÀ POTTER, VÀ MÀY
GIAO NÓ CHO TAO – *Thu Hồi
Tiên Tri! THU HỒI LỜI TIÊN TRI!*"

Harry lại phá ra cười bởi vì nó k
làm như vậy sẽ chọc cho mụ Bella
điên tiết lên, cơn đau trên đầu nó c
lúc càng dữ dội đến nỗi nó nghĩ cái
của nó có thể nổ tung ra. Nó phe p
bàn tay không từ đằng sau bức t
con yêu tinh đứt vành tai rồi nh
chóng thụt tay lại khi mụ phóng th
một tia sáng xanh biếc bay về phía r

Nó hét: "Không có gì hết! Không
gì để triệu hồi hết! Nó đã bể vụn
không ai nghe được nó nói cái gì t
Hãy nói với ông chủ của mụ là..."

No!” she screamed. “It isn’t true, I’m lying — MASTER, I TRIED, I TRIED — DO NOT PUNISH ME —”

“Don’t waste your breath!” yelled Harry, his eyes screwed up against the pain in his scar, now more terrible than ever. “He can’t hear you from here!”

“Can’t I, Potter?” said a high, cold voice.

Harry opened his eyes.

Tall, thin, and black-hooded, his snakelike face white and gaunt, with scarlet, slit-pupiled eyes staring . . . Lord Voldemort had appeared in the middle of the hall, his wand pointing at Harry who stood frozen, quite unable to move.

“So you smashed my prophecy?” said Voldemort softly, staring at Harry through those pitiless red eyes. “No, Bella, you are not lying. . . . I see the truth

Mụ Bellatrix gào lên: “Không! Không đúng, mà nói láo! THƯA CHỦ NHÀ TÔI ĐÃ CỐ GẮNG, TÔI ĐÃ CỐ GẮNG... ĐỪNG TRỪNG PHẢN TÔI...”

Harry la to: “Đừng phí hơi sức vô ích!”. Hai con mắt nó nhắm nghiền để chống chọi lại cơn đau của cái thẹo bây giờ đang phát đau ghê gớm như từng thấy... “Hắn đâu có thể nghe được mi ở đây!”

Một giọng cáo thê thê nói: “Ta không nghe được hả, Potter?”

Harry mở mắt ra.

Gương mặt trắng bệch và hốc hác trông giống như mặt rắn hết sức già nua, ẩn bên dưới cái mũ màu đen dáng cao, gầy, hai con mắt đỏ ngầu của con người chế đoi đang trừng trừng nhìn... Chúa Tể Voldemort đã xuất hiện ngay giữa hành lang, cây chổi phép của hắn chĩa thẳng vào Harry. Hắn đứng ngậy người như bị đông cứng hoàn toàn không thể nhúc nhích được.

Voldemort trừng trừng nhìn Harry bằng đôi con mắt đỏ ngầu đầy nhát tâm đó, nói khẽ: “Vậy là mi đã làm vỡ lời tiên tri của ta? Không, Bella à,

king at me from within his worthless
id. . . . Months of preparation,
months of effort . . . and my Death
eaters have let Harry Potter thwart me
again . . .”

Master, I am sorry, I knew not, I was
betraying the Animagus Black!” sobbed
Bellatrix, flinging herself down at
Voldemort’s feet as he paced slowly
forward. “Master, you should know —”

Be quiet, Bella,” said Voldemort
fiercely. “I shall deal with you in a
moment. Do you think I have entered
the Ministry of Magic to hear your
flattering apologies?”

But Master — he is here — he is
right here —

Voldemort paid no attention.

I have nothing more to say to you,
Bellatrix,” he said quietly. “You have irked
me too often, for too long. *AVADA
KEDAVRA!*”

Harry had not even opened his
mouth to resist. His mind was blank,

không nói dối... Ta nhìn thấy sự t
đang đáp lại từ bên trong bộ óc
dụng của nó... Bao nhiêu tháng r
rã chuẩn bị, bao nhiêu tháng r
nỗ lực... và lũ Tử thần Thực tử của
lại một phen nữa để cho Harry Poi
phá bĩnh ta...”

Mụ Bellatrix nức nở, nhào tằm th
của mụ xuống dưới chân c
Voldemort trong khi hấn chậm
bước đến gần. “Thưa Chủ Nhân,
tha thứ cho tôi... tôi không biết, lúc
tôi đang đánh nhau với tên Người H
Thú Black! Chủ Nhân ơi, ngài r
hiểu...”

“Câm đi, Bella!” Voldemort thốt
bằng giọng đe dọa: “Chốc nữa ta
tính đến mi. Mi tưởng là ta đột nh
vào Bộ Pháp Thuật để nghe những
tạ lỗi dối trá của mi hả?”

“Nhưng thưa Chủ Nhân... nó
đây... nó ở dưới...”

Voldemort chẳng thèm bận tâm.

Hấn lặng lẽ nói: “Ta không còn gì
nói với mi nữa, Potter. Mi đã quấy
ta quá nhiều lần và quá lâu rồi. *AVA
KEDAVRA!*”

Harry thậm chí không kịp mở miệ
kháng cự. Đầu óc nó trống trơn, c

wand pointing uselessly at the floor.

But the headless golden statue of the wizard in the fountain had sprung to life, leaping from its plinth, and landed on the floor with a crash between Harry and Voldemort. The statue merely glanced off its chest as the statue flung out its arms, protecting Harry.

“What — ?” said Voldemort, staring around. And then he breathed, “Dumbledore!”

Harry looked behind him, his heart pounding. Dumbledore was standing in front of the golden gates.

Voldemort raised his wand and sent another jet of green light at Dumbledore, who turned and was blown in a whirling of his cloak; next moment he had reappeared behind Voldemort and waved his wand toward the remnants of the fountain; the other statues sprang to life too.

The statue of the witch ran at

đũa phép chĩa xuống sàn nhà rồi cách vô dụng.

Nhưng bức tượng bằng vàng ở đầu của chàng pháp sư đẹp trai trở nên phun nước bỗng nhiên bùng sinh khí, nhảy ra khỏi cái bệ tượng đáp xuống sàn một cái rầm, đứng giữa Harry và Voldemort. Thần chú của Voldemort chỉ lướt qua ngực bức tượng một chút xíu khi chàng pháp sư giang tay ra che chở cho Harry.

“Cái gì...?”. Voldemort kêu lên trong mắt nhìn quanh. Và rồi hắn thốt ra: “Dumbledore!”

Harry ngoảnh lại sau nhìn, trái tim đập bình bình. Cụ Dumbledore đã đứng ngay trước cánh cổng bằng vàng.

Voldemort giơ cây đũa phép của hắn lên, tung ra một tia sáng xanh nhắm vào cụ Dumbledore, cụ bèn xoay mình và biến mất trong một cái phùng vạt áo choàng. Một giây sau cụ xuất hiện ngay đằng sau Voldemort vẫy cây đũa phép của cụ về phía những bức tượng còn lại trong khu phun nước, những bức tượng này tức bùng lên sống động.

Bức tượng mù phù thủy chạy

latrix, who screamed and sent
ills streaming uselessly off its chest,
ore it dived at her, pinning her to the
r. Meanwhile, the goblin and the
se-elf scuttled toward the fireplaces
along the wall, and the one-armed
taur galloped at Voldemort, who
ished and reappeared beside the
l.

The headless statue thrust Harry
backward, away from the fight, as
Dumbledore advanced on Voldemort
and the golden centaur cantered
around them both.

It was foolish to come here tonight,
sir,” said Dumbledore calmly. “The
Dark Lords are on their way —”

By which time I shall be gone, and
I am dead!” spat Voldemort. He sent
another Killing Curse at Dumbledore
which missed, instead hitting the security
guard’s desk, which burst into flame.

phía mộ Bellatrix, mộ ta gào thét
phóng bùa chú liên miên vào mộ
tượng nhưng tất cả bùa chú đều tru
khỏi ngực bức tượng, và nàng p
thủy tượng vàng nhào vào mộ Bella
kẹp chặt mộ ta xuống sàn. Cùng
đó, tên yêu tinh và con gia tinh hối
chạy về phía các lò sưởi xây dọc mộ
tường, và con nhân mã độc thủ
phóng nước đại lao vào Voldemort
hắn cũng biến mất ngay để sau đó
hiện ra bên cạnh hồ nước.

Bức tượng chàng pháp sư mất c
xô mạnh Harry ra phía sau, tránh
cuộc chiến đấu, trong khi
Dumbledore chặn đầu Voldemort
con nhân mã bằng vàng chạy nu
kiệu quanh cả hai kỳ phùng địch
này.

Cụ Dumbledore điềm tĩnh nói: “Ch
đêm nay để vào chốn này thì hơi n
Tom à. Các Thần Sáng đang tiến
đây...”

Voldemort đốp chát lại: “Đến lúc
đi khỏi nơi đây thì mi cũng chết n
rồi!” Hắn tung ra một lời nguyên c
người khác vào cụ Dumbledo
nhưng thay vì trúng cụ Dumbledo
nó lại đụng vào cái bàn làm việc c

Dumbledore flicked his own wand. The force of the spell that emanated from it was such that Harry, though shielded by his stone guard, felt his feet stand on end as it passed, and this time Voldemort was forced to conjure a shimmering silver shield out of thin air to deflect it. The spell, whatever it was, caused no visible damage to the shield, though a deep, gonglike note reverberated from it, an oddly chilling sound. . . .

"You do not seek to kill me, Dumbledore?" called Voldemort, his brilliant eyes narrowed over the top of the shield. "Above such brutality, are you?"

"We both know that there are other ways of destroying a man, Tom," Dumbledore said calmly, continuing to walk toward Voldemort as though he felt no fear in the world, as though nothing had happened to interrupt his stroll up the hall. "Merely taking your life would not satisfy me, I admit —"

nhân viên bảo vệ an ninh khiến nó bị cháy.

Cụ Dumbledore vẫy nhẹ cây gậy phép. Công lực của thần chú phát từ cây đũa mạnh đến nỗi Harry, mặc dù được bức tượng không đầu bảo vệ vẫn cảm thấy tóc tai dựng đứng lên vì sức công phá lướt qua, và lần này Voldemort buộc phải làm phép gọi lên cái khiên không một tấm khiên bạc sáng chói để gạt đỡ. Thần chú của Dumbledore, chẳng biết là thần chú gì gây hư hại thấy rõ cho cái khiên, mặc dù nó phát ra một tiếng kêu nghe như tiếng cồng trầm vang, một âm thanh gây ớn xương sống một cách quái...

Đôi mắt đỏ ngầu của Voldemort nheo lại ngó qua đầu của cái khiên hắc kê lên: "Lão không cố giết ta sao, Dumbledore? Vượt lên trên bạo lực thế nào, lão?"

Cụ Dumbledore bình thản đáp: "Chúng ta đều biết là có những cách khác để tiêu diệt một con người, Tom". Cụ tiếp tục bước về phía Voldemort như thể không hề có chuyện gì. "Chỉ là một sự cố nhỏ xảy ra thôi, một chút may mắn sợ hãi nào trên thế giới này, như thể không có sự cố gì xảy ra có thể ngăn cản bước chân thông minh"

There is nothing worse than death, Dumbledore!” snarled Voldemort.

“You are quite wrong,” said Dumbledore, still closing in upon Voldemort and speaking as lightly as though they were discussing the matter over drinks. Harry felt scared to see him walking along, undefended, headless. He wanted to cry out a warning, but his headless guard kept pushing him backward toward the wall, blocking his every attempt to get away from behind it. “Indeed, your failure to understand that there are things much worse than death has always been your greatest weakness —”

Another jet of green light flew from behind the silver shield. This time it was the one-armed centaur, galloping in front of Dumbledore, that took the blow and shattered into a hundred pieces, but before the fragments had even hit the floor, Dumbledore had thrown back his wand and waved it as

của cụ đi lên hành lang. “Ta thú nhận là... chỉ lấy đi mạng sống của người không đủ thỏa mãn ta...”

Voldemort gầm gừ: “Chẳng có gì tệ hơn cái chết đâu, lão Dumbledore.”

“Người nhầm to rồi”. Cụ Dumbledore nói, vẫn tiến đến gần Voldemort hơn và nói năng dịu dàng như thể hai người đang thảo luận bên bàn uống rượu. Harry cảm thấy hoảng sợ khi thấy Voldemort cứ đi tới trước, chẳng khiên máu chảy chặn mà không phòng vệ gì hết. Voldemort muốn thét to một lời cảnh báo, nhưng bức tượng pháp sư không đầu cứ đẩy ngược nó ra sau về phía bức tường khóa hết mọi nỗ lực vùng vẫy thoát của nó. Cụ Dumbledore vẫn bình thản nói tiếp: “Thực ra, chính việc không hiểu rằng có những điều còn tệ hơn cả cái chết đã luôn luôn là nhược điểm lớn nhất của người...”

Một tia sáng xanh biếc nữa phóng từ phía sau cái khiên bạc. Lần này chính con nhân mã độc thủ đang uống nước kiệu trước mặt cụ Dumbledore lãnh đủ bùa chú và nổ tung thành trăm mảnh vụn văng tung tóe, nhưng trước khi các mảnh vụn kịp rơi xuống sàn, Dumbledore đã thu hồi cây đũa phép

ugh brandishing a whip. A long thin
ne flew from the tip; it wrapped itself
und Voldemort, shield and all. For a
ment, it seemed Dumbledore had
n, but then the fiery rope became a
pent, which relinquished its hold
on Voldemort at once and turned,
sing furiously, to face Dumbledore.

Voldemort vanished. The snake
red from the floor, ready to strike —

There was a burst of flame in midair
bove Dumbledore just as Voldemort
ppeared, standing on the plinth in
middle of the pool where so
ently the five statues had stood.

Look out!” Harry yelled.

But even as he shouted, one more
of green light had flown at
Dumbledore from Voldemort’s wand
l the snake had struck —

Fawkes swooped down in front of
Dumbledore, opened his beak wide,
l swallowed the jet of green light
ole. He burst into flame and fell to

của cụ, và vung vẩy nó như thể q
một cây roi. Một ngọn lửa mảnh và
bay ra từ đầu cây đũa phép, qu
quanh Voldemort, khiên che cùng
cả. Trong tích tắc, tưởng như
Dumbledore đã chiến thắng, nhưng
sợi dây thừng lửa ấy bỗng buông
Voldemort ra, và quay ngoắt lại, rít
một cách giận dữ, con rắn chũa
đầu với cụ Dumbledore.

Voldemort biến mất. Con rắn thối
trên sàn bục hậu cho hắn, sẵn sã
tấn công...

Một ngọn lửa bùng cháy lên gi
không trung phía trên đầu
Dumbledore vừa đúng lúc Voldemort
tái xuất hiện, đứng trên cái bệ tượng
giữa hồ nước, chỗ trước đây có n
bức tượng.

Harry gào: *“Coi chừng!”*

Nhưng cả khi nó còn đang gào
thì đã có thêm một tia sáng xanh b
nữa từ đầu đũa phép của Voldemort
nhắm thẳng vào cụ Dumbledore, c
con rắn thì đã tấn công...

Fawkes sà xuống phía trước
Dumbledore, há mỏ rộng, và nuốt t
tia sáng xanh. Con phượng hoàng b
cháy và rớt xuống sàn, nhỏ xíu, nh

floor, small, wrinkled, and flightless. At the same moment, Dumbledore finished his wand in one, long, fluid movement — the snake, which had been an instant from sinking its fangs into him, flew high into the air and vanished in a wisp of dark smoke; the water in the pool rose up and covered Voldemort like a cocoon of molten glass —

For a few seconds Voldemort was visible only as a dark, rippling, faceless sphere, shimmering and indistinct upon the plinth, clearly struggling to throw off the suffocating mass —

When he was gone, and the water fell with a crash back into its pool, slopping freely over the sides, drenching the polished floor.

“MASTER!” screamed Bellatrix.

Sure it was over, sure Voldemort had decided to flee, Harry made to run out from behind his statue guard, but Dumbledore bellowed, “Stay where you are, Harry!”

For the first time, Dumbledore

nheo, không bay lên được nữa. Cứ lúc đó, cụ Dumbledore vung cây đũa phép theo một chuyển động dài và hoạt – con rắn, chỉ còn xém tí xíu nư là cắm phập răng nanh của nó vào Dumbledore, lại bay vút trở lại khác trung và biến mất trong một cụm khói đen; nước trong hồ bỗng dâng lên bao phủ khắp người Voldemort n một cái kén bằng thủy tinh nấu chảy

Trong vài giây, Voldemort chỉ c được nhìn thấy như một hình không mặt mũi, vằn vện, đen đúa, lu linh, mơ hồ trên cái bệ tượng, rõ ràng là đang vùng vẫy để bứt đi cái k bao bọc đang khiến hắn ngạt thở...

Rồi hắn biến mất, và nước lại t xuống, đổ xuống hồ một cái rầm, thành sóng dạt mạnh vào thành văng tóe cả ra ngoài mặt sàn lát bóng.

Bellatrix hét lên: “CHỦ NHÂN!”

Chắc là xong hết rồi, chắc Voldemort đã quyết định chuồn thẳ rồi, Harry dợm chạy ra khỏi chỗ r đằng sau bức tượng chàng pháp sư sĩ của nó, nhưng cụ Dumbledore la “Harry, ở yên đó!”

Lần đầu tiên, giọng cụ Dumbled

inded frightened. Harry could not
y why. The hall was quite empty but
themselves, the sobbing Bellatrix
trapped under her statue, and the
baby Fawkes croaking feebly on
floor —

And then Harry's scar burst open. He
saw he was dead: it was pain beyond
imagining, pain past endurance —

He was gone from the hall, he was
wed in the coils of a creature with
eyes, so tightly bound that Harry
not know where his body ended
of the creature's began. They were
ed together, bound by pain, and
there was no escape —

And when the creature spoke, it
said Harry's mouth, so that in his
body he felt his jaw move. . . .

Kill me now, Dumbledore . . .

Blinded and dying, every part of him
reaching for release, Harry felt the
creature use him again. . . .

nghe có vẻ hoảng sợ. Harry chẳng
hiểu tại sao cả. Hành lang hoàn toàn
trống vắng, chỉ có mỗi thầy trò nó,
Bellatrix thì đang thẫn thức phía dưới
bức tượng kẹp chặt mù, trên sàn
con Fawkes đang phục sinh dưới dạ
một con chim non kêu líp chíp yếu ớt

Và bỗng nhiên cái thẹo của Harry
bùng ra. Nó biết là nó đã chết: đau đớn
không thể tưởng tượng được, đau đớn
sức chịu đựng...

Nó đã biến mất khỏi hành lang,
đã bị nhốt trong một sinh vật có
mắt đỏ ngầu cuộn tròn, cuộn chặt
nỗi nó không biết chỗ nào là chỗ
thúc của cơ thể mình, chỗ nào là
bắt đầu của sinh vật đó. Cả hai quy
vào nhau, gắn kết nhau trong nỗi đau
và không có lối thoát nào hết...

Và rồi sinh vật đó nói, dùng
miệng của Harry, khiến cho nó cảm
thấy xương hàm của nó cử động trên
cơ đau thống thiết...

"Giết ta đi... Dumbledore..."

Không nhìn thấy gì hết và hấp tấp
Từng mảnh nhỏ trong cơ thể Harry
đều rống lên giải tỏa nỗi đau, Harry
cảm thấy sinh vật đó sử dụng miệng
nó một lần nữa...

*If death is nothing, Dumbledore, kill
boy . . .”*

*Let the pain stop, thought Harry. Let
it kill us. . . . End it, Dumbledore. . . .
Death is nothing compared to this. . . .*

And I'll see Sirius again. . . .

And as Harry's heart filled with
emotion, the creature's coils loosened,
the pain was gone, Harry was lying
spread out on the floor, his glasses
askew, shivering as though he lay upon
stone, not wood. . . .

And there were voices echoing
through the hall, more voices than
there should have been: Harry opened
his eyes, saw his glasses lying at the
feet of the headless statue that had
been guarding him, but which now lay
flat on its back, cracked and immobile.
He put them on and raised his head and
looked to find Dumbledore's crooked
nose inches from his own.

*“Nếu cái chết chẳng có ý nghĩa
thì... Dumbledore... hãy giết thằng
nhỏ...”*

Harry nghĩ: *“Hãy ngừng cơn đau
đau này... Hãy giết hết cả hai chúng tôi... Chết
đi, cụ Dumbledore... Chết đi
chẳng thấm thía gì đâu so với nỗi đau
này...”*

“Và mình sẽ gặp lại chú Sirius...”

Trong lúc trái tim của Harry bị
ngập cảm xúc thương tâm thì vẻ
quần của sinh vật đó lỏng dần, cơn
đau biến đi. Harry nằm úp mặt xuống
sàn, cặp mắt kiếng của nó đã vỡ
mất, nó run cầm cập như thể đang
nằm trên mặt băng chứ không phải
sàn gỗ...

Rồi có tiếng người nói chuyện vọng
vào hành lang, nhiều giọng nói khác
mức: Harry mở mắt ra, thấy cặp kiếng
của nó đã văng tới cạnh gót chân của
bức tượng mất đầu đã từng che chở
bảo vệ nó, nhưng giờ đây bức tượng
nằm ngửa thẳng cẳng trên sàn,
động và bề nứt. Harry đeo kiếng lên
và ngóc đầu dậy được vài phân thì nhìn
thấy cái mũi khoằm của
Dumbledore chỉ cách chóp mũi của
ông có một tí.

Are you all right, Harry?”

Yes,” said Harry, shaking so violently he could not hold his head upright. “Yeah, I’m — where’s the dead demort, where — who are all these people — what’s —”

The Atrium was full of people. The floor was reflecting emerald-green flames that had burst into life in all the places along one wall, and a stream of witches and wizards was emerging from them. As Dumbledore pulled him back to his feet, Harry saw the tiny gnomes and statues of the house-elf and the goblin leading a stunned-looking Cornelius Fudge forward.

“He was there!” shouted a scarlet-eyed man with a ponytail, who was pointing at a pile of golden rubble on the other side of the hall, where Bellatrix had lain trapped moments before. “I saw him, Mr. Fudge, I swear, I saw You-Know-Who, he grabbed a man and Disapparated!”

I know, Williamson, I know, I saw

“Con không sao chứ, Harry?”

“Dạ.” Harry đáp, vẫn còn run rẩy đến nỗi nó không thể nào giữ cho đầu thẳng lên hàng hoàng được. “Dạ... Con... Voldemort đâu... Người này là ai... Cái gì...?”

Hành lang Vành Tai đầy nhóc ngu ngợ. Sàn hành lang đang phản chiếu những ngọn lửa màu xanh ngọc bích bay đã bùng cháy lên trong tất cả các cửa sổ. Sương dọc theo một bức tường, và dòng phù thủy cùng pháp sư từ những lò sưởi đó đang tuôn ra. Khi Dumbledore đỡ nó đứng lên được, Harry nhìn thấy bức tượng vàng rườm rà của con gia tinh và con yêu tinh đang dẫn đường cho một chiếc xe của Cornelius Fudge mặt mày sững sờ tới.

Một người đàn ông mặc áo chùng tía có mái tóc buộc thành đuôi ngựa chỉ vào cái đống đổ nát bằng vẻ giận dữ. “Hắn đã ở đó! Tôi đã nhìn thấy hắn, thưa ông Fudge, tôi xin thề, hắn chính là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó! Hắn đã vồ lấy một mũ đàn bà và nó đã biến mất rồi!”

Ông Fudge lắp bắp nói: “Tôi b

... too!" gibbered Fudge, who was wearing pajamas under his pinstriped frock coat and was gasping as though he had just run miles. "Merlin's beard — great heavens above — it doesn't seem possible — my word — how can this be?"

If you proceed downstairs into the Department of Mysteries, Cornelius, said Dumbledore, apparently satisfied that Harry was all right, and walking forward so that the newcomers realized he was there for the first time. A few of them raised their wands, but most simply looked amazed; the gnomes of the elf and goblin applauded. Fudge jumped so much that his slipper-clad feet left the floor), "you will find several escaped Death Eaters detained in the Death Chamber, and by an Anti-Disapparation Jinx I am awaiting your decision as to what to do with them."

Dumbledore!" gasped Fudge, apparently beside himself with

Williamson à, tôi biết, tôi cũng thấy kỳ lạ mà!". Ông Fudge đang mặc một bộ quần áo ngủ và khoác một cái áo sọc đưa tay ra ngoài. Ông thở hổn hển như thể vừa chạy mấy dặm đường: "Râu ria Chúa Merlin... ở đây... ở tại đây, ngay trước Bộ Pháp Thuật!... Trời xanh vĩ đại tại sao... chẳng có vẻ gì là có thể... tôi không thể... chuyện này làm sao có thể như thế chứ?"

Cụ Dumbledore dường như hài lòng là Harry không hề hấn gì, nên cụ bước tới trước để những người mới có thể nhận ra lần đầu tiên sự hiện diện của cụ ở đó (một vài người trong đám rước đến này giờ cao đưa phép, nhưng những người khác chỉ tỏ ra ngạc nhiên; bộ dạng con gia tinh và tượng con y tinh vỗ tay, còn ông Fudge thì ngã dựng lên kính ngạc đến nỗi hai chân mang dép lê của ông hổng khỏi rãnh sàn). Cụ Dumbledore nói: "Cornelius à, nếu ông quá bộ xuống vào trong Sở Bảo Mật, ông sẽ tìm thấy nhiều Tử thần Thực tử vượt ngục gom lại trong Phòng Tử Thần, đã được trói lại bằng Thần chú Chống Động đất và đang chờ ông quyết định coi như làm gì với bọn chúng."

Ông Fudge há hốc mồm, dường như không còn tự kìm mình được vì c

azement. “You — here — I — I —”

He looked wildly around at the doors he had brought with him, and it could not have been clearer that he was in half a mind to cry, “Seize him!”

Cornelius, I am ready to fight your name — and win again!” said Dumbledore in a thunderous voice. “It is a few minutes ago you saw proof, on your own eyes, that I have been lying to you the truth for a year. Lord Voldemort has returned, you have been chasing the wrong men for twelve months, and it is time you listened to reason!”

“I — don’t — well —” blustered Dudge, looking around as though expecting somebody was going to tell him what to do. When nobody did, he said, “Sorry well — Dawlish! Williamson! Go down to the Department of Mysteries and see . . . Dumbledore, you — you need to tell me exactly — the Ministry of Magical Brethren — what happened?” he added in a kind of whisper, staring around at the floor, where the remains of the statues of the

ngạc nhiên: “Cụ... ở đây... tôi... tôi.

Ông thẳng thốt nhìn sang nữ thần Thần Sáng tháp tùng, rõ ràng là chỉ còn tỉnh táo có một nửa khi la hét: “Bắt hắn!”

Cụ Dumbledore nói bằng một giọng vang như sấm: “Ông Cornelius, tôi sẵn sàng đánh nhau với nhân viên của các bạn — và sẽ lại đánh thắng! Nhưng rõ ràng cách đây vài phút chính ông đã nhìn thấy bằng chứng, bằng con mắt của ông, rằng tôi đã nói với ông sự thật suốt cả năm trời nay. Chúa tể Hắc Tử Voldermort đã trở lại, mười hai thế kỷ qua ông đã săn đuổi nhằm người, bây giờ đã tới lúc ông nên lắng nghe sự khôn ngoan tỉnh táo.”

“Tôi... không... Hừ...” Ông Fudge gãi gù giận dữ, nhìn quanh quất không thể hy vọng ai đó sẽ bảo cho ông biết nên làm gì. Khi không ai bảo gì ông cả, ông nói: “Thôi được! Dawlish! Williamson! Đi xuống Sở Eater Mật và coi... Cụ Dumbledore, cụ... ông sẽ cần phải nói cho tôi biết chính xác cái Bồn phun nước Huỳnh Đế Phệ Thuật...” Ông trở mắt ngó xuống sàn còn ngổn ngang những mảnh vỡ của các bức tượng phù thủy pháp sư nhân mã nằm tung tóe khắp nơi. Ông

ch, wizard, and centaur now lay scattered.

We can discuss that after I have brought Harry back to Hogwarts,” said Dumbledore.

Harry — *Harry Potter?*”

Fudge spun around and stared at Harry, who was still standing against the wall beside the fallen statue that he had been guarding him during the duel between Dumbledore and Voldemort.

He-here?” said Fudge. “Why — what’s all this about?”

I shall explain everything,” repeated Dumbledore, “when Harry is back at school.”

He walked away from the pool to the place where the golden wizard’s head lay on the floor. He pointed his wand at it and muttered, “*Portus.*” The head floated blue and trembled noisily against the wooden floor for a few moments, then became still once more.

Now see here, Dumbledore!” said Fudge, as Dumbledore picked up the

nói thêm bằng giọng rên rĩ: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Cụ Dumbledore nói: “Chúng ta sẽ thảo luận chuyện đó sau khi đưa Harry trở về trường Hogwarts.”

“Harry nào? *Harry Potter* hả?”

Ông Fudge xoay người lại trừng mắt nhìn Harry, nó vẫn còn đứng tựa vào bức tường bên cạnh bức tượng đổ vỡ là vệ sĩ của nó trong suốt cuộc chiến đấu giữa cụ Dumbledore và Voldemort. Ông Fudge nhìn Harry với sự thất vọng tột cùng.

Ông nói: “Nó... ở đây? Tại sao... tất cả chuyện này... nghĩa là sao?”

Cụ Dumbledore lặp lại: “Tôi sẽ giải thích mọi chuyện, sau khi Harry đã trở về trường.”

Cụ đi từ hồ nước đến chỗ cái đầu của bức tượng pháp sư bằng vàng đang nằm lộn lộn trên sàn. Cụ chìa cây đũa phép vào cái đầu tượng và niệm: “*Cảng hóa!*”. Cái đầu tượng bùng lên màu sáng xanh lơ và run lắc ầm ầm trên sàn gỗ trong vài giây, rồi nằm yên trở lại.

Khi cụ Dumbledore lượm cái đầu và cắp nó đi về phía Harry, ông Fudge

and walked back to Harry trying it. “You haven’t got authorization for that Portkey! You can’t do things like that right in front of the Minister of Magic, you — you —”

His voice faltered as Dumbledore gazed at him magisterially over his half-moon spectacles.

You will give the order to remove Dolores Umbridge from Hogwarts,” said Dumbledore. “You will tell your colleagues to stop searching for my Care of Magical Creatures teacher so that she can return to work. I will give you . . .”

Dumbledore pulled a watch with twelve hands from his pocket and glanced at it, “half an hour of my time right now, in which I think we shall be more than able to cover the important points of what has happened here. After that, I shall need to return to my school. If you need more help from me in the future, of course, more than welcome to contact me at Hogwarts. Letters addressed to the headmaster will find me.”

nói: “Nghe đây này, cụ Dumbledore! Cụ không có thẩm quyền nào đối với cái Khóa Cổng đó! Cụ không thể làm những chuyện như vậy ngay trước mặt Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, cụ ạ...”

Giọng của ông ta ngắc ngứ dần dần. Cụ Dumbledore nhướn mắt nhìn cậu qua cặp kiếng nửa vành trăng để chăm chăm ngắm gương mặt của ông ta một cách uy phong.

Cụ Dumbledore nói: “Ông sẽ ra lệnh chuyển bà Dolores Umbridge ra khỏi trường Hogwarts. Ông sẽ bảo các thầy trò Thần Sáng của ông ngừng truy lùng giáo viên bộ môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí để ông ta có thể trở lại trường làm việc. Tôi sẽ dành cho ông...”

Cụ Dumbledore rút từ trong áo chùng của cụ ra một cái đồng hồ mười hai kim và nghiên cứu nó. “Chỉ còn nửa giờ trong thời gian của tôi tối nay để trong thời gian đó, tôi nghĩ, chúng ta có thể bàn tới nhiều chuyện quan trọng hơn là chỉ giải thích những chuyện đã xảy ra ở đây. Sau đó, tôi cần điều hành cái trường của tôi. Nếu ông cần tôi giúp đỡ nhiều hơn, thì nhiên ông sẽ luôn được tiếp đón và mời liên hệ với tôi ở trường Hogwa

Fudge goggled worse than ever. His mouth was open and his round face was pinker under his rumpled gray hair.

"I — you —"

Dumbledore turned his back on him.

"Take this Portkey, Harry."

He held out the golden head of the snake, and Harry placed his hand on it, past caring what he did next or where he went.

"I shall see you in half an hour," said Dumbledore quietly. "One . . . two . . . three . . ."

Harry felt the familiar sensation of a hook being jerked behind his navel. The polished wooden floor was gone beneath his feet; the Atrium, the Halls, and Dumbledore had all disappeared, and he was flying forward in a whirlwind of color and sound. . . .

Thư từ đề gửi Ông Hiệu Trưởng tất đến được tay tôi."

Ông Fudge càng thộn ra tệ hại hơn bao giờ hết. Miệng của ông há hốc trước gương mặt tròn vo của ông thì cả trở nên đỏ hồng hơn dưới mái tóc xù bù xù.

"Tôi... cụ..."

Cụ Dumbledore quay lưng lại ông

"Harry, cầm cái Khóa Cổng này."

Cụ đưa ra cái đầu tượng vàng cho Harry đặt bàn tay của nó lên đó, không cần bận tâm việc nó sẽ làm sau đó ở nơi nó sẽ đi tới.

Cụ Dumbledore khẽ nói: "Thầy gặp lại con trong nửa giờ nữa. Một hai... ba..."

Harry cảm thấy cơn chấn động quật thuộc của một cái móc xóc mạnh đằng sau rún. Mặt sàn gỗ bóng láng biến mất dưới chân nó; hành lang Vàng biến mất, và ông Fudge, cụ Dumbledore tất cả biến mất, và nó thì đang bay tới trong một cơn lốc màu sắc và thanh...

— CHƯƠNG 37 —

LỜI TIÊN TRI ĐÃ MẤT *THE LOST PROPHECY*

Harry's feet hit solid ground again; his knees buckled a little and the old wizard's head fell with aounding *clunk* to the floor. He looked around and saw that he had ended in Dumbledore's office.

Everything seemed to have repaired itself during the headmaster's absence. The delicate silver instruments stood plain upon the spindle-legged tables, ticking and whirring serenely. The portraits of the headmasters and mistresses were snoozing in their

Thân của Harry lại đùng mặt cứng một lần nữa; đầu gối của nó khụy xuống một tí, và cái cồng tượng chàng pháp sư vàng chóc xuống sàn *vang lên tiếng lanh cạch*. Nó nhìn quanh quất và nhận ra mình đã về đến văn phòng của Dumbledore.

Mọi vật dường như đã tự sửa chữa lấy trong thời gian cụ hiệu trưởng vắng mặt. Những dụng cụ bằng bạc tinh xảo lại đứng trên mấy cái bàn chân cồng khảng khiu, thở phù phù hay kêu vo vo một cách bình thản. Những bức chân dung của các ông bà hiệu trưởng c

nes, heads lolling back in armchairs against the edge of their pictures. Harry looked through the window. There was a cool line of pale green along the horizon: Dawn was broaching.

The silence and the stillness, broken only by the occasional grunt or snuffle at a sleeping portrait, was unbearable to him. If his surroundings could have reflected the feelings inside him, the pictures would have been screaming in pain. He walked around the quiet, beautiful office, breathing quickly, trying not to think. But he had to think. . . . There was no escape. . . .

It was his fault Sirius had died; it was his fault. If he, Harry, had not been stupid enough to fall for Voldemort's trick, if he had not been so convinced that what he had seen in his dream was real, if he had only opened his mind to the possibility that Voldemort was, as Hermione had said, banking on Harry's *love of playing the hero* . . .

It was unbearable, he would not

cổ vẫn ngủ khì trong cái khung tranh của mỗi người, đầu ngoẹo ra sau tranh ghế bành hay tựa vào đường viền tranh của họ. Harry nhìn qua cửa một đường êm ả màu xanh nhạt hòa ra ở chân trời: bình minh đang ló dạng

Sự yên lặng và tĩnh mịch chỉ thoáng mới bị những tiếng lẩm bẩm hay khụt khịt của những người treo tranh đang ngủ phá vỡ; Harry không thể chịu đựng nổi sự yên lặng tĩnh mịch này. Nếu ngoại cảnh có thể phản ánh được cảm xúc bên trong của người nó, thì những bức tranh kia phải gào thét lên trong nỗi thống khổ. Nó đi loanh quanh văn phòng xinh đẹp, yên ắng, hơi thở dồn dập, gắng không nghĩ gì hết. Nhưng mà vẫn phải nghĩ... Không thể nào tránh được...

Chính vì sai lầm của nó mà Sirius bị chết. Nếu nó, Harry, không ngu đến mức rơi vào âm mưu của Voldemort, nếu nó đừng khẳng khái tin những gì nó thấy trong chiêm tinh là thật, giá mà nó đừng mở tâm trí để cho Voldemort có thể, như Hermione đã từng nói, khai thác *thói anh hùng rơm* của Harry...

Không thể nào chịu đựng được,

Nigel Longbottom did not know that Sirius was dead, but Harry could not tell him. To say it aloud would be to make it final, irrevocable, irremediable, irrevocable, irremediable, irrevocable, irremediable.

A few more of the portraits had faded now. Terror of being overruled made Harry stride across the room and seize the doorknob.

It would not turn. He was shut in.

"I hope this means," said the portly, red-nosed wizard who hung on the wall behind Dumbledore's desk, "that Dumbledore will soon be back to see us?"

Harry turned. The wizard was eyeing him with great interest. Harry nodded. He tugged again on the doorknob behind his back, but it remained immovable.

"Oh good," said the wizard. "It has been very dull without him, very dull indeed."

He settled himself on the throne-like

Phineas Nigellus chưa biết là ai, Sirius đã chết, nhưng Harry không ai nào nói cho cụ biết. Nói to lên điều gì sẽ khiến cho điều đó được khẳng định chắc chắn, kết thúc, vô phương phản hồi.

Bây giờ đã có thêm vài bức chân dung nữa cựa quậy. Nỗi kinh hoàng thể bị chất vấn khiến Harry sải bước dài ngang qua căn phòng và chụp cái nắm đấm cửa.

Cái nắm đấm cửa không chịu xoay. Harry đã bị nhốt rồi.

Một vị pháp sư mũi đỏ tưng tưng phốp phốp có bức chân dung treo ngay trên bức tường đằng sau lưng, lấy giấy của cụ Dumbledore lên tiếng: "Hy vọng điều này có nghĩa là Dumbledore sẽ sớm trở lại với chúng ta, hử?"

Harry quay lại. Vị pháp sư chăm chăm dò xét gương mặt nó với vẻ thích thú cao độ. Nó gật đầu. Harry lại cố sức vặn mạnh nắm đấm cửa vẫn cứ tro không nhúc nhích.

Vị pháp sư nói: "À hay. Mấy hôm rồi không có cụ mọi việc hết sức chán phèo, thiệt là hết sức chán phèo."

Cụ tự an tọa trên một cái ghế bành

air on which he had been painted
l smiled benignly upon Harry.

Dumbledore thinks very highly of
I, as I am sure you know,” he said
nfortably. “Oh yes. Holds you in
at esteem.”

The guilt filling the whole of Harry’s
st like some monstrous, weighty
asite now writhed and squirmed.
rry could not stand this, he could not
nd being Harry anymore. . . . He
l never felt more trapped inside his
n head and body, never wished so
nsely that he could be somebody
anybody — else. . . .

The empty fireplace burst into
erald-green flame, making Harry
p away from the door, staring at the
n spinning inside the grate.

As Dumbledore’s tall form unfolded
l from the fire, the wizards and
ches on the surrounding walls
red awake. Many of them gave cries
elcome.

trông giống như một cái ngai vua
cụ đã được vẽ ngồi trên đó, rồi n
cười hiền lành với Harry.

Cụ nói một cách thoải mái vui
“Cụ Dumbledore đánh giá trò cao lễ
ta chắc trò cũng biết. Ủ, đúng vậy,
dành cho trò một sự quý mến rất lớn

Mặc cảm tội lỗi tràn ngập khắp l
ngực của Harry, giống như có một c
sán nặng nề góm guốc đang qu
quai và dần vật. Harry không thể r
chịu đựng nỗi điều này, nó không
nào là Harry được nữa... nó chưa b
giờ cảm thấy mình bị sập bẫy tr
chính thân thể và đầu óc của m
như vậy, nó chưa bao giờ ao u
mạnh mẽ đến như vậy là nó có thể
một người khác... một người nào đ
bất cứ người nào đó... khác nó...

Lò sưởi trống không bỗng bùng ch
lên một ngọn lửa màu xanh ngọc b
khiến Harry nhảy lùi xa khỏi cánh c
chăm chú nhìn người đàn ông đ
xoay tít bên trong lò sưởi.

Khi cái dáng cao cao của
Dumbledore lộ dần từ trong ngọn l
các pháp sư và phù thủy trên nhữ
bức tường chung quanh giật mình t
giác. Nhiều người reo lên lời ch
mừng cụ Dumbledore trở về.

Thank you,” said Dumbledore softly.

He did not look at Harry at first, but he moved over to the perch beside the door and withdrew, from an inside pocket of his robes, the tiny, ugly, featherless Fawkes, whom he placed gently on the tray of soft ashes beneath the golden post where the full-grown Fawkes usually stood.

Well, Harry,” said Dumbledore, finally turning away from the baby bird, you will be pleased to hear that none of your fellow students are going to suffer lasting damage from the night’s events.”

Harry tried to say “Good,” but no sound came out. It seemed to him that Dumbledore was reminding him of the amount of damage he had caused by his actions tonight, and although Dumbledore was for once looking at him indirectly, and though his expression was kindly rather than accusatory, Harry could not bear to meet his eyes.

Madam Pomfrey is patching everybody up now,” said Dumbledore. Nymphadora Tonks may need to

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn”

Lúc đầu cụ không nhìn Harry Potter mà bước đến bên nhánh cây bên cạnh cửa rồi rút từ cái túi bên trong của mình ra con phượng hoàng nhỏ xíu xấu xí, trơ trụi lông lá. Cụ nhẹ nhàng đặt Fawkes lên cái khay tro mịn bên dưới cây cột vàng nơi con Fawkes trưởng thành thường đậu.

Cuối cùng cụ quay mặt khỏi con phượng hoàng con và nói: “Này, Harry con sẽ vui mừng biết là không ai trong số bạn bè của con phải chịu đựng thương tổn lâu dài của những sự cố qua.”

Harry cố gắng nói “Dạ” nhưng không một âm thanh nào thoát ra được miệng nó. Đối với nó, dường như Dumbledore đang nhắc nó nhớ lại nghĩa của tổn thất mà nó đã gây qua hành động của nó tối nay; và mặc dù cụ Dumbledore đã một lần nữa thẳng vào mắt nó, và mặc dù vẻ mặt của cụ ân cần chứ không trách mắng Harry vẫn không thể nào chịu đựng ánh mắt của cụ.

Cụ Dumbledore nói: “Hiện giờ Madam Pomfrey đang nắn gân cốt lại cho mọi người. Cô Nymphadora Tonks có

and a little time in St. Mungo's, but it seems that she will make a full recovery."

Harry contented himself with gazing at the carpet, which was growing lighter as the sky outside grew clearer. He was sure that all the portraits around the room were listening eagerly to every word Dumbledore spoke, wondering where Dumbledore and Harry had been and why there had been injuries.

"I know how you are feeling, Harry," said Dumbledore very quietly.

"No, you don't," said Harry, and his voice was suddenly loud and strong. White-hot anger leapt inside him. Dumbledore knew *nothing* about his feelings.

"You see, Dumbledore?" said Phineas Nigellus slyly. "Never try to understand the students. They hate it. They would much rather be tragically misunderstood, wallow in self-pity, stew in their own —"

"That's enough, Phineas," said Dumbledore.

cần dưỡng sức ít lâu trong bệnh viện Thánh Mungo, nhưng có vẻ như cô sẽ sớm bình phục hoàn toàn."

Harry diễn tả sự hài lòng bằng cách gật đầu với tấm thảm trải sàn đang càng lúc càng sáng sủa hơn khi bóng đêm bên ngoài càng lúc càng phai. Nó biết chắc chắn là tất cả những bước chân dung chung quanh căn phòng đều đang lắng tai nghe và lưỡng lự lời cụ Dumbledore nhắc nhở thối mác hai thầy trò nó đã ở đâu tại sao lại có thương tích.

Cụ Dumbledore nói rất khẽ: "Ta hiểu con cảm thấy thế nào, Harry à."

Harry nói: "Không, thầy không hiểu. Giọng của nó bỗng nhiên to và khàn. Cơ giận tóe lửa luôn vào trong người nó. Cụ Dumbledore *không biết gì* về cảm xúc của nó."

Phineas Nigellus tinh quái nói: "Thầy chưa, Dumbledore? Đừng có bao giờ cố tìm hiểu bọn học trò. Tụi nó khờ dại ư đâu. Tụi nó thà bị hiểu lầm rồi cách đây bị kịch, thà chìm đắm trong nỗi tự xót xa, nghiền ngẫm nỗi riêng của chính mình..."

Cụ Dumbledore nói: "Bấy nhiêu là đủ rồi, cụ Phineas à."

Harry turned his back on Dumbledore and stared determinedly out of the opposite window. He could see the Quidditch stadium in the distance. Sirius had appeared there before, disguised as the shaggy black dog, so he could watch Harry play. . . . Sirius had probably come to see whether Harry was as good as James had been. . . . Harry had never asked him. . . .

"There is no shame in what you are feeling, Harry," said Dumbledore's voice. "On the contrary . . . the fact that I can feel pain like this is your greatest strength."

Harry felt the white-hot anger lick his sides, blazing in the terrible emptiness, filling him with the desire to shout at Dumbledore for his calmness and empty words.

"My greatest strength, is it?" said Harry, his voice shaking as he stared out at the Quidditch stadium, no longer seeing it. "You haven't got a clue. . . . I don't know . . ."

"What don't I know?" asked

Harry quay lưng lại cụ Dumbledore và dứt khoát nhìn trừng trừng ra khu vực sân vận động Quidditch ở đằng xa. Chú Sirius đã có lần xuất hiện ở đây, giả dạng thành một con chó đen bự, xồm lông lá, để chú Sirius có thể xem Harry thi đấu... Có lẽ chú đã đến xem nó có chơi Quidditch hay như James của nó từng chơi không? Harry chưa bao giờ hỏi chú ấy...

Giọng nói của cụ Dumbledore vang lên: "Harry à, chẳng có gì đáng xấu hổ trong cảm xúc của con lúc này đâu. Ngược lại... Việc con có thể cảm thấy đau đớn như thế này chính là sức mạnh vĩ đại nhất của con."

Harry cảm thấy một cơn giận dữ bùng lên đang gặm nhấm ruột gan nó, cháy bùng bùng cái khoảng trống không khỉnh khiếp và đổ đầy lòng nỗi ham muốn làm đau cụ Dumbledore vì vẻ bình thản và những lời lẽ trống rỗng của cụ.

Nó vẫn nhìn đăm đăm cái sân vận động Quidditch, nhưng chẳng còn thấy gì nữa, giọng nó run lên: "Đó là sức mạnh vĩ đại nhất của con à?... Thì chẳng hiểu gì hết... thầy không biết."

Cụ Dumbledore vẫn bình tĩnh hỏi

mbledore calmly.

It was too much. Harry turned around, shaking with rage.

"I don't want to talk about how I feel, right?"

Harry, suffering like this proves you're still a man! This pain is part of being human —"

THEN — I — DON'T — WANT —
— BE — HUMAN!" Harry roared, and he seized one of the delicate silver instruments from the spindle-legged table beside him and flung it across the room. It shattered into a hundred tiny pieces against the wall. Several of the portraits let out yells of anger and fright, and the portrait of Armando Dipper said, "*Really!*"

"I DON'T CARE!" Harry yelled at them, snatching up a lunascope and throwing it into the fireplace. "I'VE HAD ENOUGH, I'VE SEEN ENOUGH, I WANT IT TO END, I DON'T CARE ANYMORE —"

He seized the table on which the silver instrument had stood and threw

"Thầy không biết điều gì?"

Thiệt là quá đáng. Harry quay lưng lại, giận run lên:

"Thầy đâu có muốn nói đến cảm giác của con như thế nào, phải không?"

"Harry à, nỗi đau như thế này chứng tỏ con hãy còn là con người! Đau thương là một phần của con người.."

"VẬY - THÌ - CON - KHÔNG MUỐN - LÀM - NGƯỜI!". Harry rống lên, chụp một cái trong đám dụng cụ bằng bạc tinh tế trên cái bàn chèn cạnh khẳng khiu bên cạnh nó quăng ngang qua căn phòng. Món đồ đó va vào tường bể tan thành trăm mảnh vụn. Nhiều bức chân dung trên tường thốt ra những tiếng quát giận và hoảng sợ, bức chân dung của Armando Dipper nói: "*Thiệt tình!*"

Harry chụp tiếp cái kính ngắm trả lại vào lò sưởi, hét trả lại những bức chân dung: "TÔI - CỐC - CẦN! TÔI HẾT CHỊU NỖI RỒI, TÔI ĐÃ THẤY HẾT RỒI, TÔI MUỐN THOÁT RA, TÔI MUỐN CHẤM DỨT, TÔI CỐC NGHĨ GÌ NỮA!".

Nó chụp luôn cái bàn đặt những dụng cụ bằng bạc và hất tung hết. Cái bàn gãy đôi trên sàn nhà

t too. It broke apart on the floor and legs rolled in different directions.

You do care,” said Dumbledore. He did not flinch or make a single move to stop Harry demolishing his uncle. His expression was calm, almost serene. “You care so much you feel the pain of it.”

“I — DON’T!” Harry screamed, so loudly that he felt his throat might tear, and for a second he wanted to rush at Dumbledore and break him too; shatter that calm old face, shake him, hurt him, make him feel some tiny part of the horror inside Harry.

“Oh yes, you do,” said Dumbledore, more calmly. “You have now lost your mother, your father, and the closest thing to a parent you have ever known. Of course you care.”

“YOU DON’T KNOW HOW I FEEL!” Harry roared. “YOU — STANDING THERE — YOU —”

But words were no longer enough,

chân bàn co quắp lại theo những hướng khác nhau.

Cụ Dumbledore nói: “Con vẫn còn nghĩ.” Cụ vẫn không hề nao núng hay làm một động tác nào ngăn Harry có thể phá vỡ phòng của cụ. Vẻ mặt của cụ rất điềm tĩnh, hầu như vô tư. “Con nghĩ nhiều đến nỗi con cảm thấy như thể con sẽ chảy máu đến chết vì đau đó.”

Harry gào: “CON - KHÔNG!”. Gào to đến nỗi nó cảm thấy cổ họng như muốn trào ra, và trong một giây nó như muốn nhào vào cụ Dumbledore đập cả cụ; làm bể nát cái vẻ mặt nua điềm đạm đó, xô lắc cụ, làm đau, để cụ có thể cảm thấy một cơn nổi kinh hoàng bên trong lòng nó.

Nhưng cụ Dumbledore càng tỏ ra điềm tĩnh hơn. “Ồ, có chứ, con có nghĩ chứ. Giờ đây con đã mất mẹ, mất cha, và người thân thiết nhất như người cha mà con từng có được. Dĩ nhiên là con lo.”

Harry vẫn gầm gào: “THẦY KHÔNG BIẾT CON CẢM THẤY NHƯ THẾ NÀO! THẦY - CỨ - ĐỨNG - ĐÓNG THẦY...”

Nhưng lời lẽ không còn đủ sức d

ashing things was no more help. He wanted to run, he wanted to keep running and never look back, he wanted to be somewhere he could not see the clear blue eyes staring at him, that hatefully calm old face. He ran to the door, seized the doorknob again, and wrenched at it.

But the door would not open.

Harry turned back to Dumbledore.

Let me out," he said. He was shaking from head to foot.

No," said Dumbledore simply.

For a few seconds they stared at each other.

Let me out," Harry said again.

No," Dumbledore repeated.

If you don't — if you keep me in here — if you don't let me —"

By all means continue destroying my possessions," said Dumbledore evenly. "I daresay I have too many."

tả nữa, đập phá đồ đạc cũng không giúp nó nguôi ngoai. Nó muốn bỏ chạy, nó muốn chạy hoài mà không bao giờ ngoái nhìn lại phía sau, nó muốn ở nơi nào đó mà nó không nhìn thấy những đôi mắt xanh trong veo đang chăm chăm nhìn nó, không thấy nữa vẻ già rầu điềm tĩnh đáng ghét ấy. Nó quay chạy về phía cửa, lại chụp lấy nắm đấm cửa và ra sức vặn.

Nhưng cánh cửa vẫn không thể mở ra.

Harry quay lại nhìn cụ Dumbledore.

Nó nói: "Thả con ra." Nó đang run rẩy bầy từ đầu đến chân.

Cụ Dumbledore chỉ đơn giản trả lời: "Không."

Hai thầy trò nhìn nhau mất mấy giây.

Harry lại nói: "Thả con ra."

Cụ Dumbledore lặp lại: "Không."

"Nếu thầy không... nếu thầy giữ con ở đây... nếu thầy không thả con ra..."

Cụ Dumbledore vô tư nói: "Con tiếp tục đập phá hết đồ đạc của thầy. Thầy dám nói là thầy còn nhiều lắm."

He walked around his desk and sat down behind it, watching Harry.

Let me out,” Harry said yet again, in a voice that was cold and almost as firm as Dumbledore’s.

Not until I have had my say,” said Dumbledore.

Do you — do you think I want to — do you think I give a — I DON’T CARE WHAT YOU’VE GOT TO SAY!” Harry turned red. “I don’t want to hear *anything* I’ve got to say!”

You will,” said Dumbledore sadly. “Because you are not nearly as angry with me as you ought to be. If you are going to attack me, as I know you are close to doing, I would like to have your anger roughly earned it.”

What are you talking — ?”

It is *my* fault that Sirius died,” said Dumbledore clearly. “Or I should say it is almost entirely my fault — I will not be so arrogant as to claim responsibility for the whole. Sirius was a brave, intelligent, and energetic man, and such

Cụ đi vòng qua cái bàn và ngồi xuống đằng sau bàn làm việc, nhìn Harry.

Nhưng Harry vẫn nói, giọng bây giờ nghe lạnh lùng và gần như điềm tĩnh gần bằng giọng của cụ Dumbledore: “Thả con ra.”

Cụ Dumbledore nói: “Khi nào thì con nói xong điều thầy cần nói này đã.”

Harry rống lên nữa: “Thầy tưởng thầy tưởng là con muốn biết - thầy tưởng là con thèm quan tâm... CẬU ĐÓNG CÓC CẦN BIẾT THẦY MUỐN NÓI CÁI GÌ! Con không muốn nghe *bất cứ điều gì* thầy muốn nói!”

Cụ Dumbledore buồn bã nói: “Con sẽ nghe. Bởi vì con gần như chưa gặp thầy đến cái mức đáng ra thầy phải giận con. Nếu con muốn đánh thầy như thầy nhận thấy con sắp sửa làm thì thầy hết sức muốn lãnh đòn con đáng.”

“Thầy đang nói gì...?”

Cụ Dumbledore nói rõ ràng từng chữ: “Chú Sirius chết là do lỗi *của thầy*. Nhưng có lẽ thầy nên nói là hầu như hoàn toàn do lỗi của thầy. Cũng sẽ khác nếu phải là quá kiêu căng nếu thầy tự đổ lỗi chính thầy phải chịu trách nhiệm

n are not usually content to sit at
ne in hiding while they believe
ers to be in danger. Nevertheless,
I should never have believed for an
tant that there was any necessity for
I to go to the Department of
steries tonight. If I had been open
y you, Harry, as I should have been,
I would have known a long time ago
t Voldemort might try and lure you
the Department of Mysteries, and
I would never have been tricked into
ng there tonight. And Sirius would
have had to come after you. That
me lies with me, and with me
ne.”

Harry was still standing with his hand
the doorknob but he was unaware
it. He was gazing at Dumbledore,
dly breathing, listening yet barely
nderstanding what he was hearing.

Please sit down,” said Dumbledore.
was not an order, it was a request.

Harry hesitated, then walked slowly
oss the room now littered with silver

hoàn toàn về việc này. Chú Sirius
một con người năng động, khôn kh
và dũng cảm, những người như
thường không vui lòng trốn chui t
nhũi trong nhà một khi họ tin rằ
những người khác đang bị nguy hiể
Nhưng cho dù thế, lẽ ra con đã kh
được tin, dù trong một thoáng, v
con đi tới Bộ Pháp Thuật tối nay là
thiết. Harry à, nếu như thầy đã cời
với con, như đáng lẽ ra phải vậy, rằ
Voldemort có thể đang tìm cách dụ
con đến Bộ Pháp Thuật, và như
con sẽ không bao giờ bị hấn lừa c
đó như tối nay. Và chú Sirius sẽ kh
phải chạy đi tìm con. Tất cả cơ sự
là lỗi của thầy, và lỗi của một m
thầy mà thôi.”

Harry vẫn còn đứng cạnh cánh c
bàn tay đặt trên nắm đấm nhưng
không còn bận tâm đến điều đó n
Nó đang trở mắt nhìn cụ Dumbled
gần như nghệt thở, lắng nghe
không thực sự hiểu những điều
đang nghe thấy.

Cụ Dumbledore nói: “Mời con n
xuống.” Đó không phải là một m
lệnh, mà là một yêu cầu.

Harry ngập ngừng, rồi từ từ đi ng
qua căn phòng ngổn ngang nhữ

js and fragments of wood and took seat facing Dumbledore's desk.

Am I to understand," said Phineas Nigellus slowly from Harry's left, "that great-great-grandson — the last of Blacks — is dead?"

Yes, Phineas," said Dumbledore.

I don't believe it," said Phineas squely.

Harry turned his head in time to see Phineas marching out of his portrait. He knew that he had gone to visit his grandfather's painting in Grimmauld Place. He would walk, perhaps, from portrait to portrait, calling for Sirius through the passage. . . .

Harry, I owe you an explanation," said Dumbledore. "An explanation of my old man's mistakes. For I see now that what I have done, and not done, in regard to you, bears all the hallmarks of the failings of age. Youth cannot know how age thinks and feels. It is only old men are guilty if they forget

mẫu đồ bạc và mảnh gỗ con để ở trên ngôi trên cái ghế đối diện bàn làm việc của cụ Dumbledore.

Từ bên trái của Harry, cụ Phineas Nigellus chậm rãi nói: "Liệu tôi có hiểu đúng chăng... rằng thằng con của ta... người cuối cùng của dòng họ Black... đã chết rồi?"

Cụ Dumbledore nói: "Đúng, Phineas à."

Cụ Phineas bướng bỉnh nói: "Không tin!"

Harry ngoảnh đầu lại vừa kịp nhìn thấy cụ Phineas bước ra khỏi bức chân dung của cụ, và nó hiểu là cụ đã thăm bức tranh kia của cụ ở trong nhà trên Quảng trường Grimmauld. Chắc hẳn cụ sẽ đi từ bức tranh này đến bức tranh kia, gọi tên chú Sirius vang khắp nhà...

Cụ Dumbledore nói: "Harry à, tôi còn nợ con một lời giải thích. Lời giải thích cho những lỗi lầm của một cụ già. Bởi vì giờ đây thầy hiểu những gì thầy đã làm, và đã không làm, có liên quan đến con, đều là dấu ấn xác nhận của sự suy sụp của tuổi già. Tuổi trẻ khác hẳn thế biết tuổi già suy tính và cảm nhận như thế nào. Nhưng người già t

at it was to be young . . . and I seem
I have forgotten lately . . .”

The sun was rising properly now.
There was a rim of dazzling orange
glow over the mountains and the sky
above it was colorless and bright. The
light fell upon Dumbledore, upon the
corner of his eyebrows and beard, upon
the lines gouged deeply into his face.

I guessed, fifteen years ago,” said
Dumbledore, “when I saw the scar
on your forehead, what it might
mean. I guessed that it might be the
sign of a connection forged between
you and Voldemort.”

You’ve told me this before,
Professor,” said Harry bluntly. He did
not care about being rude. He did not
worry about anything very much
anymore.

Yes,” said Dumbledore
calmly. “Yes, but you see — it is
necessary to start with your scar. For it
is quite apparent, shortly after you
joined the magical world, that I was
concerned, and that your scar was giving
me warnings when Voldemort was
close to you, or else feeling powerful
again.”

đáng tội nếu họ quên đi tuổi trẻ là n
thế nào... và gần đây dường như t
quên mất...”

Bây giờ mặt trời đã lên hẳn. Có r
đường viền lóa sáng màu cam hiện
trên đỉnh núi và bầu trời bên trên
trong veo và sáng láng. Ánh sáng
xuống cụ Dumbledore, rọi lên đôi c
mày và hàm râu bạc, soi rõ những r
nhăn hằn trên gương mặt cụ.

Cụ Dumbledore nói: “Mười lăm n
trước, khi thầy nhìn thấy cái thẹo t
trán con, thầy đã đoán ra ý nghĩa c
nó. Thầy đoán nó có thể là dấu h
của mối liên hệ ràng buộc giữa con
Voldemort.”

Harry thẳng thừng nói: “Thưa g
sư, thầy đã nói với con chuyện đó r
Nó không bận tâm đến việc giữ gìn
phép nữa. Nó không còn quan tâm l
đến bất cứ cái gì nữa.

Cụ Dumbledore nói giọng tạ
“Phải. Phải rồi, nhưng mà con th
đó... nhất thiết phải bắt đầu từ cái th
của con. Bởi vì rõ ràng là thầy đ
đúng, chẳng bao lâu sau khi con trở
với thế giới pháp thuật, cái thẹo c
con đã bắt đầu phát tín hiệu cảnh k
mỗi khi Voldemort đến gần con, l
khi hắn có những cảm xúc mạnh mẽ

I know,” said Harry wearily.

And this ability of yours — to detect Voldemort’s presence, even when he is disguised, and to know what he is feeling when his emotions are roused — has become more and more pronounced since Voldemort returned to his own body and his full powers.”

Harry did not bother to nod. He knew of this already.

More recently,” said Dumbledore, “I became concerned that Voldemort might realize that this connection between you exists. Sure enough, there came a time when you entered far into his mind and thoughts that he sensed your presence. I am speaking, of course, of the night when I witnessed the attack on Mr. Weasley.”

Yeah, Snape told me,” Harry muttered.

Professor Snape, Harry,” Dumbledore corrected him quietly. “But you not wonder why it was not I

Harry mệt mỏi nói: “Con biết rồi.”

“Và cái khả năng này của con - khả năng phát hiện ra sự tồn tại của Voldemort, ngay cả khi hắn cải trang giả dạng, và khả năng cảm nhận cảm xúc của hắn khi tình cảm hắn thay đổi - đã ngày càng trở nên rõ rệt kể từ khi Voldemort trở về nguyên hình hài của hắn với đầy sức mạnh...”

Harry chẳng mắt công gật đầu. Đã biết ráo tất cả những chuyện rồi.

Cụ Dumbledore vẫn nói: “Gần đây hơn, thầy đã đâm ra lo lắng vì Voldemort có thể nhận ra rằng có tồn tại một mối liên hệ giữa con và họ. Đúng như vậy, có những lúc con thâm nhập rất xa vào tâm trí và tưởng tượng của hắn, đến nỗi hắn ý thức được sự hiện diện của con, dĩ nhiên thầy đang nói đến cái đêm mà con chứng kiến hắn tấn công ở Weasley.”

Harry lẩm bẩm: “Vâng, lão Snape nói với con rồi.”

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng sửa “Giáo sư Snape, Harry à. Nhưng con đã không thắc mắc tại sao không phải

o explained this to you? Why I did teach you Occlumency? Why I had so much as looked at you for months?”

Harry looked up. He could see now that Dumbledore looked sad and tired.

Yeah,” Harry mumbled. “Yeah, I understood.”

You see,” continued Dumbledore gravely, “I believed it could not be long before Voldemort attempted to force his way into your mind, to manipulate and misdirect your thoughts, and I was eager to give him more incentives to do so. I was sure that if he realized that our relationship was — or had never been — closer than that of a professor and pupil, he would seize the chance to use you as a means to get on me.

I feared the uses to which he would put you, the possibility that he might try to possess you. Harry, I believe I was not at all wrong to think that Voldemort would have made use of you in such a way. On those rare occasions when we had

là chính ta giải thích cho con điều này. Tại sao không phải là chính ta dạy con môn Bế quan Bí thuật? Tại sao trong suốt nhiều tháng trời ta không nhìn thẳng vào mắt con?”

Harry ngược nhìn lên. Nó có thể thấy cụ Dumbledore tỏ ra buồn rầu và mệt mỏi.

Harry nói làm bầm: “Dạ... Dạ... con đã thắc mắc...”

Cụ Dumbledore nói tiếp một cách nghiêm trọng: “Con thấy đó, thầy tin rằng sớm muộn gì Voldemort cũng sẽ cố gắng đột nhập vào tâm trí của con, thao túng suy nghĩ của con và hướng dẫn sai lệch các ý nghĩ, và thầy không ham hố lắm cái việc tạo thêm cho Voldemort động cơ để làm điều đó. Thầy tin chắc là nếu hắn nhận ra quan hệ của thầy trò mình vốn - hay đã từng - thì thầy thiết hơn quan hệ bình thường giữa thầy hiệu trưởng và một học sinh, hắn sẽ nắm lấy cơ hội để sử dụng con làm phương tiện do thám thầy.

"Thầy sợ việc hắn có thể dùng các cái khả năng mà hắn có thể tìm cách chiếm hữu, ám con. Harry à, thầy tin rằng thầy đúng khi cho rằng Voldemort có thể sử dụng con theo cách nào. Trong vài trường hợp hiếm hoi mà thì

se contact, I thought I saw a shadow of him stir behind your eyes. . . . I was trying, in distancing myself from you, to protect you. An old man's mistake . . .”

Harry remembered the feeling that a dormant snake had risen in him, ready to strike, on those occasions when he had made eye contact with Dumbledore.

Voldemort's aim in possessing you, he demonstrated tonight, would not have been my destruction. It would have been yours. He hoped, when he possessed you briefly a short while ago, that I would sacrifice you in the process of killing him.”

He sighed deeply. Harry was letting the words wash over him. He would have been so interested to know all this a few months ago, and now it was meaningless compared to the gaping void inside him that was the loss of Sirius, none of it mattered . . .

Sirius told me that you felt Voldemort awake inside you the very

trò mình tiếp xúc gần gũi, thầy tin rằng thầy đã nhìn thấy bóng dáng của Voldemort xao động đằng sau ánh mắt con. Thầy đã cố gắng bảo vệ con bằng cách tự cách xa thầy ra khỏi con. Đó là một sai lầm của người già...”

Harry nhớ lại cái cảm xúc khi cảm giác rắn ngấm ngấm ở trong người nó sục sôi, sẵn sàng tấn công, trong những dịp mà nó và thầy Dumbledore tiếp xúc bằng mắt với nhau.

“Mục đích của Voldemort là ám sát con như hắn đã nói ra tối nay, không hẳn để hủy diệt thầy, mà là hủy diệt chính con. Hắn đã hy vọng, khi hắn ám đũa con trong một thời gian ngắn, rằng thầy sẽ hy sinh con để giết hắn...”

Cụ Dumbledore thờ dãi thiệt sự để Harry để cho lời thầy chảy vào tai rồi lướt qua tai kia. Nếu cách đây vài tháng mà thầy nói vậy thì chắc chắn là nó say mê háo hức tìm hiểu tất cả, nhưng giờ đây tất cả đã trở nên vô nghĩa với cái hố trống rỗng bên trong người nó do sự mất mát chú Sirius để lại. Chẳng còn chút gì trong câu chuyện quan trọng nữa...

“Chú Sirius nói với thầy rằng con cảm thấy Voldemort bừng dậy trong

ht that you had the vision of Arthur Weasley's attack. I knew at once that your worst fears were correct: Voldemort knew at that point had realized he could not kill you. In an attempt to arm you against Voldemort's assaults on your freedom, I arranged Occlumency lessons with Professor Snape."

He paused. Harry watched the light, which was sliding slowly across the polished surface of Dumbledore's desk, illuminate a silver inkpot and a handsome scarlet quill. Harry could tell that the portraits all around them were awake and listening intently to Dumbledore's explanation. He could hear the occasional rustle of robes, the slight clearing of a throat. Phineas Nigellus had still not returned.

"Professor Snape discovered," Dumbledore resumed, "that you had been dreaming about the door to the Department of Mysteries for months. Voldemort, of course, had been obsessed with the possibility of hearing the prophecy ever since he regained his body, and as he dwelled on the matter, so did you, though you did not know what it meant.

người con hằng đêm, rằng con đã nhìn thấy cảnh tượng ông Arthur Weasley bị tấn công. Thầy biết ngay là nỗi lo sợ tệ hại nhất của thầy đã trở thành hiện thực: Voldemort đã từ đó mà nhận ra rằng hắn có thể sử dụng con. Thầy thu xếp với giáo sư Snape cho con học môn Bế quan Bí thuật."

Cụ Dumbledore ngừng lại. Harry ngắm ánh nắng đang nhẹ nhàng lu mờ từ từ qua cái mặt bàn làm việc bóng láng của cụ Dumbledore, rọi lên rổ mực, cái bình mực bằng bạc và một cây quill lông ngỗng màu tía rất xinh. Harry có thể nói chắc là mấy bức chân dung treo khắp chung quanh hai thầy đều đang tỉnh táo và chăm chú lắng nghe sự giải thích của cụ Dumbledore. Thịnh thoảng nó nghe tiếng áo chú Phineas Nigellus vẫn chưa trở về...

Cụ Dumbledore lại nói tiếp: "Giáo sư Snape đã phát hiện ra rằng con vẫn liên tục mơ đến cánh cửa vào Sở Eateries Mật suốt mấy tháng trời. Dĩ nhiên Voldemort đã bị ám ảnh về cái khả năng nghe được lời tiên tri kể từ khi hắn phục hồi lại được hình hài, vì vậy hắn cứ chăm chú vào cánh cửa đó, và con cũng vì vậy mà mơ thấy nó, c

And then you saw Rookwood, who worked in the Department of Mysteries before his arrest, telling Voldemort that we had known all along — that the prophecies held in the Ministry of Magic are heavily protected. Only the people to whom they refer can lift them from the shelves without suffering consequences. In this case, either Voldemort himself would have to enter the Ministry of Magic and risk revealing himself at last — or else you would have to take it for him. It became a matter of even greater urgency that I should master Occlumency.”

But I didn't,” muttered Harry. He said it aloud to try and ease the dead weight of guilt inside him; a confession that would surely relieve some of the terrible pressure squeezing his heart.

I didn't practice, I didn't bother, I could've stopped myself having those dreams, Hermione kept telling me to do it, if I had he'd never have been

dù con không biết ý nghĩa của việc tập trung chăm chú vào cánh cửa đó.

”Và sau đó con nhìn thấy Rookwood vốn là nhân viên Sở Bảo Mật trước bị bắt, báo cho Voldemort biết tất cả những chuyện mà thầy cũng đã biết hết từ trước - rằng những lời tiên tri được giữ trong Sở Bảo Mật được bảo vệ rất chu đáo. Chỉ những người có liên quan đến lời tiên tri mới có thể nhắc ra khỏi những cái kệ mà không bị phát hiện. Trong trường hợp này, hoặc Voldemort bản thân sẽ phải đích thân đột nhập vào Sở Bảo Mật và rút cục có thể liệu lĩnh để lộ tông tích - hoặc con sẽ phải ăn cắp lời tiên tri gi藏的. Lúc đó việc con phải thông thạo môn Bé quan Bí thuật càng trở thành một vấn đề cấp bách hơn nữa.”

Harry lẩm bẩm: “Nhưng mà con không chịu học.” Nó nói ra điều đó cố gắng làm dịu đi mặc cảm tội lỗi đang đè nặng trong tâm hồn; một thú tội chắc hẳn làm nguôi đi ít nhất cái áp lực khủng khiếp đang dồn lên trái tim nó.

“Con đã không chịu thực hành, con không thèm, lẽ ra con đã có thể ngăn mình mơ đến những chuyện chiêm bao ấy, Hermione cứ bảo con

e to show me where to go, and —
us wouldn't — Sirius wouldn't —”

Something was erupting inside
Harry's head: a need to justify himself,
to explain —

I tried to check he'd really taken
us, I went to Umbridge's office, I
spoke to Kreacher in the fire, and he
said Sirius wasn't there, he said he'd
seen him!”

Kreacher lied,” said Dumbledore
calmly. “You are not his master, he
couldn't lie to you without even needing
to punish himself. Kreacher intended
to go to the Ministry of Magic.”

He — he sent me on purpose?”

Oh yes. Kreacher, I am afraid, has
been serving more than one master for
months.”

How?” said Harry blankly. “He
hasn't been out of Grimmauld Place for
months.”

làm điều đó; nếu con không mộng
bậy bạ thì hẳn không bao giờ có
chuyện khiến con đi đến đâu, và... chú Sir
ius sẽ không... chú Sirius sẽ không...”

Một cái gì đó bùng nổ trong óc
Harry; một nhu cầu biện hộ, phải
giải thích...

“Con đã cố gắng kiểm tra xem
hắn thực là đã bắt chú Sirius không
không. Con đã đến văn phòng
Umbridge, đã nói chuyện với
Kreacher trong lò sưởi, và lão nói
chú Sirius không có ở nhà, lão nói
chú ấy đã đi vắng!”

Cụ Dumbledore bình tĩnh
nói: “Kreacher đã nói dối. Con không phải
là chủ nhân của lão, nên lão có thể
dối con mà không cần phải tự trừng
phạt. Kreacher có chủ tâm muốn
đi đến Bộ Pháp Thuật.”

“Lão... lão muốn con đến đó là
chủ tâm à?”

“Đúng vậy, thầy e là Kreacher khác
chỉ thờ một chủ trong suốt nhiều thế
hệ qua.”

Harry ngỡ ngàng: “Làm sao được
Lão Kreacher không hề ra khỏi nhà
ở Quảng trường Grimmauld trong
nhiều năm trời mà!”

Kreacher seized his opportunity shortly before Christmas,” said Dumbledore, “when Sirius, apparently, shouted at him to ‘get out.’ He took us at his word and interpreted this as an order to leave the house. He went to the only Black family member whom he had any respect left. . . . Sirius’s cousin Narcissa, sister of Bellatrix and wife of Lucius Malfoy.”

How do you know all this?” Harry asked. His heart was beating very fast. He felt sick. He remembered worrying about Kreacher’s odd absence over Christmas, remembered him turning up in the attic. . . .

Kreacher told me last night,” said Dumbledore. “You see, when you gave Professor Snape that cryptic warning, he realized that you had had a vision of us trapped in the bowels of the Department of Mysteries. He, like you, attempted to contact Sirius at once. I could explain that members of the Order of the Phoenix have more subtle methods of communicating in the fire in Dolores Umbridge’s office. Professor Snape found that

Cụ Dumbledore nói: “Kreacher chớp được cơ hội chỉ vài ngày trước Giáng Sinh khi chú Sirius, hình như, quát đuổi hắn “đi ra”. Lão bám ngay lời của chú Sirius và diễn dịch mấy mấy lời đó như một mệnh lệnh đuổi ra khỏi nhà. Lão đi thẳng tới gặp thành viên duy nhất còn sót lại của dòng Black mà lão còn kính trọng... Đó là Narcissa, chị họ của chú Sirius, ruột của Bellatrix và là vợ của Lucius Malfoy.”

Harry hỏi: “Làm sao thầy biết tất cả những điều này?”. Tim nó đang đập dồn dập. Nó cảm thấy buồn nôn. Nó nhớ là nó đã lo lắng về sự vắng mặt của lão Kreacher hồi lễ Giáng Sinh. Nó nhớ là sau đó lão đã tái xuất hiện trên căn gác xếp áp mái nhà...

Cụ Dumbledore nói: “Kreacher nói với thầy tối qua. Con biết đó, khi con nhắc giáo sư Snape lời cảnh báo hiểm, thầy Snape hiểu ngay là con đã chiêm bao thấy cảnh chú Sirius bị mắc kẹt trong lòng của Sở Bảo Mật. Cứ như con, thầy Snape đã cố gắng liên lạc với chú Sirius ngay lập tức. Thế nên giải thích cho con hiểu rằng thành viên của Hội Phượng Hoàng có những phương pháp thông tin liên lạc đáng cậy hơn là lò sưởi trong văn phòng

us was alive and safe in Grimmauld
ce.

When, however, you did not return
n your trip into the forest with
lores Umbridge, Professor Snape
w worried that you still believed
us to be a captive of Lord
demort's. He alerted certain Order
mbers at once."

Dumbledore heaved a great sigh
l then said, "Alastor Moody,
nphadora Tonks, Kingsley
acklebolt, and Remus Lupin were at
adquarters when he made contact.
agreed to go to your aid at once.
fessor Snape requested that Sirius
rain behind, as he needed
nobody to remain at headquarters
tell me what had happened, for I
s due there at any moment. In the
antime he, Professor Snape,
nded to search the forest for you.

But Sirius did not wish to remain
ind while the others went to search
you. He delegated to Kreacher the
k of telling me what had happened.
l so it was that when I arrived in

của cô Dolores Umbridge. Giáo
Snape phát hiện thấy chú Sirius
còn sống và an toàn ở Quảng trường
Grimmauld.

"Tuy nhiên, khi con không trở về
chuyến đi vào rừng với cô Dolo
Umbridge, thầy Snape đâm ra lo lắng
rằng con vẫn còn tin chú Sirius đang
Voldemort bắt giữ. Thầy Snape
tức báo động cho các thành viên kh
của Hội."

Cụ Dumbledore thở một hơi dài
sâu rồi nói tiếp: "Thầy Alastor Moo
cô Nymphadora Tonks, chú Kings
Shacklebolt và thầy Remus Lupin đ
ở Tổng Hành Dinh khi thầy Snape
liên lạc. Tất cả nhất trí đi giúp con
tức thì. Thầy Snape yêu cầu chú Sir
ở lại hậu phương, bởi vì thầy Sna
cần có ai đó ở lại Tổng Hành Dinh
báo cho thầy biết chuyện gì đã xảy
bởi vì thầy sẽ trở về đó bất cứ lúc n
Đồng thời thầy Snape cũng có ý đ
lùng sục khu Rừng Cấm để tìm ki
con.

"Nhưng chú Sirius không muốn ở
nhà trong khi những người khác đi
con. Chú ấy bèn giao lại cho Kreach
nhiệm vụ báo cho thầy biết chuyện
đã xảy ra. Và thế là khi thầy về c

Grimmauld Place shortly after they had left for the Ministry, it was the elf who told me — laughing fit to burst — where Sirius had gone.”

“He was laughing?” said Harry in a low voice.

“Oh yes,” said Dumbledore. “You see, Kreacher was not able to betray me totally. He is not Secret-Keeper for the Order, he could not give the Muggles our whereabouts or tell them anything of the Order’s confidential plans that he had been forbidden to reveal. He was bound by the enchantments of that kind, which is to say that he could not disobey a direct order from his master, Sirius. But he gave Narcissa information of the sort that is very valuable to Voldemort, yet must have seemed much too trivial for Sirius to think of banning him from repeating it.”

“Like what?” said Harry.

“Like the fact that the person Sirius cared most about in the world was

Quảng trường Grimmauld, chỉ ngay sau khi mọi người vừa rời nơi đó đến Bộ Pháp Thuật, chỉ còn có một con gia tinh báo vừa cho thầy biết Sirius đã đi đâu, vừa cười to đến nỗi người ra...”

Harry hỏi bằng một giọng trống rỗng: “Lão ấy cười à?”

Cụ Dumbledore nói: “Đúng vậy. Cụ cũng biết đó, Kreacher không thể phản bội chúng ta hoàn toàn. Là gia tinh không phải là Người Giữ Bí Mật của Hội, lão không thể nói cho gia đình Malfoy biết chúng ta ở đâu hay báo họ bất cứ kế hoạch bí mật nào của chúng ta mà lão bị cấm tiết lộ. Lão cũng bị ràng buộc bởi bùa ếm lên cửa giống của lão buộc lão không được tuân mệnh lệnh trực tiếp của chủ nhân, tức là chú Sirius. Dù vậy, cụ cũng đã cung cấp cho Narcissa những thông tin thuộc loại rất có giá trị đối với Voldemort, nhưng ắt hẳn là chú Sirius coi là những thông tin quá vụn vặt để nỗi chú không nghĩ đến chuyện cấm lão tái phạm.”

Harry hỏi: “Như thông tin gì chẳng hạn ạ?”

Cụ Dumbledore lặng lẽ nói: “Như việc con là người mà chú Sirius qu

1,” said Dumbledore quietly. “Like fact that you were coming to regard us as a mixture of father and ther. Voldemort knew already, of irse, that Sirius was in the Order, t you knew where he was — but acher’s information made him lize that the one person whom you uld go to any lengths to rescue was us Black.”

Harry’s lips were cold and numb.

So . . . when I asked Kreacher if us was there last night . . .”

The Malfoys — undoubtedly on demort’s instructions — had told i he must find a way of keeping us out of the way once you had n the vision of Sirius being tortured. n, if you decided to check whether us was at home or not, Kreacher uld be able to pretend he was not. acher injured Buckbeak the ogriiff yesterday, and at the ment when you made your earance in the fire, Sirius was stairs trying to tend to him.”

There seemed to be very little air in

tâm đến nhất trong thế giới này. N việc con dần dần coi chú Sirius v như một người cha vừa như r người bạn. Dĩ nhiên Voldemort đã k chú Sirius tham gia Hội Phục Hoàng rồi, cũng như con có biết c ấy ở đâu... Nhưng thông tin của Kreacher đã khiến cho Voldemort nhận ra rằng chú Sirius là người con sẵn sàng đi tới cùng để cứu b bất cứ giá nào.”

Môi Harry tê cứng và lạnh cóng.

“Cho nên... tối hôm qua, khi con Kreacher xem chú Sirius có ở r không...”

“Gia đình Malfoy - chắc chắn là th chỉ thị của Voldemort - đã k Kreacher phải tìm cách làm cho c Sirius vắng mặt một khi con chiêm k thấy cảnh chú Sirius bị tra tấn hành. Để rồi nếu con quyết định kiểm tra x chú Sirius có ở nhà hay không Kreacher có thể làm bộ như chú không có ở nhà. Kreacher đã làm c con bằng mã Buckbeak bị thương v ngày hôm trước, và đúng cái lúc c xuất hiện trong lò sưởi thì chú Sir đang ở trên lầu cố gắng chữa ch cho con bằng mã.”

Dường như trong buồng phổi Harry

Harry's lungs, his breathing was quick and shallow.

And Kreacher told you all this . . . Did you laugh?” he croaked.

He did not wish to tell me,” said Dumbledore. “But I am a sufficiently accomplished Legilimens myself to know when I am being lied to and I — I persuaded him — to tell me the full story, before I left for the Department of Mysteries.”

And,” whispered Harry, his hands pressed in cold fists on his knees, “and Hermione kept telling us to be nice to him —”

She was quite right, Harry,” said Dumbledore. “I warned Sirius when we opted twelve Grimmauld Place as our headquarters that Kreacher must be treated with kindness and respect. I do not told him that Kreacher could be dangerous to us. I do not think that we took me very seriously, or that he never saw Kreacher as a being with feelings as acute as a human's —”

Don't you blame — don't you — talk

còn rất ít không khí, nó thở nông gấp gáp.

“Vậy lão Kreacher nói cho thầy biết tất cả chuyện này... và cười?”

Cụ Dumbledore nói: “Lão đâu muốn nói cho thầy biết. Nhưng thầy người đạt được thuật thôi miên ở trình độ thầy có thể biết ngay khi bị nói dối và thầy đã thuyết phục được Kreacher nói cho thầy biết toàn bộ câu chuyện trước khi thầy đi đến Bộ Pháp Thuật.”

Hai nắm tay Harry co lại thành nắm đấm lạnh băng đặt trên đầu gối nó thì thầm: “Vậy mà... vậy Hermione cứ bảo tụi con phải tử tế với lão...”

Cụ Dumbledore nói: “Hermione đúng đó, Harry à. Khi chúng ta tiếp cận ngôi nhà ở Quảng trường Grimmauld là Tổng Hành Dinh, thầy đã khuyên chú Sirius nên đối xử tử tế và tôn trọng đối với Kreacher. Thầy cũng đã nói cho chú Sirius là Kreacher có thể nguy hiểm đối với chúng ta. Thầy khác nghĩ chú Sirius coi trọng lời khuyên của thầy, hoặc chú ấy đã không hề nghĩ Kreacher là một sinh vật có nhu cầu cảm xúc tinh tế như con người.”

Hơi thở của Harry bị ách tắc,

about Sirius like —” Harry’s breaths constricted, he could not get the words out properly. But the rage that had subsided so briefly had flared in him again; he would not let Dumbledore criticize Sirius. Kreacher’s a lying — foul — he deserved —”

Kreacher is what he has been made of, wizards, Harry,” said Dumbledore. As such, he is to be pitied. His existence has been as miserable as your friend Dobby’s.

He was forced to do Sirius’s bidding, because Sirius was the last of his family to which he was enslaved, and he felt no true loyalty to him. And whatever Kreacher’s faults, it must be admitted that Sirius did nothing to make Kreacher’s lot easier —”

DON’T TALK ABOUT SIRIUS LIKE THAT!” Harry yelled.

He was on his feet again, furious, ready to fly at Dumbledore, who had not only not understood Sirius at all, how

không thể nào thốt ra được lời nói rằng: “Thầy đừng có... đổ tội... Thầy đừng... nói... về chú Sirius... như vậy. Con giận mới nhất tạm thời lắng xuống bên trong người nó giờ đây trỗi lên bùng bùng một phen nữa. Tôi sẽ không để cho cụ Dumbledore có trách chú Sirius đâu.... “Lão Kreacher là... đồ ti tiện... dối trá... hấn đáng...”

Cụ Dumbledore nói: “Kreacher sản phẩm mà bọn pháp sư chúng ta đã đào tạo ra, Harry à. Lão ấy đáng đáng nên thương hại. Sự sinh tồn của lão cũng khó khăn như cuộc đời của Dobby bạn của con vậy.

“Lão buộc phải làm theo mệnh lệnh của chú Sirius bởi vì chú Sirius là người thừa kế cuối cùng của dòng họ Black mà lão là nô lệ, nhưng lão cũng có lòng trung thành thực sự với chú Sirius. Và bất kể lỗi của Kreacher là gì đi nữa thì chúng ta cũng phải nhìn nhận là chú Sirius đã không hề làm gì để cho phần của Kreacher dễ chịu hơn...”

Harry gào lên: **“ĐỪNG NÓI VỀ CHÚ SIRIUS CÁI KIỂU ĐÓ!”**

Nó đã lại đứng bật dậy trên chân, giận điên người, sẵn sàng lao vào cụ Dumbledore, cụ rõ ràng chẳng hiểu tí gì về chú Sirius cả, chú đã dứ

ve he was, how much he had
fered . . .

What about Snape?” Harry spat.
u’re not talking about him, are you?
en I told him Voldemort had Sirius
just sneered at me as usual —”

Harry, you know that Professor
ape had no choice but to pretend
to take you seriously in front of
lores Umbridge,” said Dumbledore
adily, “but as I have explained, he
rmed the Order as soon as
sible about what you had said. It
s he who deduced where you had
e when you did not return from the
est. It was he too who gave
fessor Umbridge fake Veritaserum
en she was attempting to force you
ell of Sirius’s whereabouts . . .”

Harry disregarded this; he felt a
rage pleasure in blaming Snape, it
med to be easing his own sense of
adful guilt, and he wanted to hear
mbledore agree with him.

Snape — Snape g-goaded Sirius

cảm biết bao, chú đã phải trải biết k
đau khổ...

Harry cãi lại: “VẬY LÃO SNAPE
SAO? THẦY ĐÂU CÓ NÓI ĐỘNG GÌ ĐẾN
TA, ĐÚNG KHÔNG? KHI CON NÓI VỚI
RẰNG VOLDEMORT ĐÃ BẮT ĐƯỢC C
SIRIUS, LÃO CHỈ KHINH KHINH NHÌN C
NHƯ THƯỜNG LỆ...”

CỤ DUMBLEDORE ĐIỀM ĐẠM R
“HARRY À, CON CŨNG BIẾT TRƯỚC R
DOLORES UMBRIDGE, GIÁO SƯ SNAPE
KHÔNG THỂ LỰA CHỌN NÀO KHÁC HƠN
GIẢ BỘ COI THƯỜNG CON. NHƯNG R
THẦY VỪA GIẢI THÍCH, THẦY SNAPE ĐÃ K
CHO HỘI BIẾT ĐIỀU CON ĐÃ NÓI NGAY
THẦY SNAPE CÓ ĐIỀU KIỆN. CHÍNH TH
SNAPE LÀ NGƯỜI ĐÃ SUY RA LÀ CON ĐI C
KHI KHÔNG THẤY CON TRỞ VỀ TỪ KHU RỪ
CHÍNH THẦY SNAPE ĐÃ ĐƯA CHO
DOLORES THUỐC NÓI THẬT DORMI KHI CÔ
CỐ GẮNG BUỘC CON NÓI RA CHỖ ẨN R
CỦA CHÚ SIRIUS...”

Harry không thềm đếm xỉa đến đ
này; nó cảm thấy một niềm vui sức
ác độc khi đổ tội lên thầy Sna
dường như điều đó làm nhẹ đi c
giác tội lỗi khủng khiếp của chính
và nó muốn nghe cụ Dumbledore đ
tình với nó.

“Thầy Snape... thầy Snape khiêu

out staying in the house — he made Sirius was a coward —”

Sirius was much too old and clever have allowed such feeble taunts to t him,” said Dumbledore.

Snape stopped giving me clumency lessons!” Harry snarled. e threw me out of his office!”

I am aware of it,” said Dumbledore avily. “I have already said that it was mistake for me not to teach you self, though I was sure, at the time, t nothing could have been more igerous than to open your mind n further to Voldemort while in my sence —”

Snape made it worse, my scar ways hurt worse after lessons with i —” Harry remembered Ron’s ughts on the subject and plunged “How do you know he wasn’t trying soften me up for Voldemort, make it sier for him to get inside my —”

I trust Severus Snape,” said

khiêu khích chọc tức chú Sirius chuyện chú ấy phải ở trong nhà - thì dựng ra một Sirius hèn nhát...”

Cụ Dumbledore nói: “Chú Sirius già dặn và khôn ngoan để không c phép những lời trêu chọc bông phè hời hợt như vậy làm tổn thương c mình chứ.”

Harry vẫn gầm gừ: “Thầy Snape ngang xương việc dạy con môn quan Bí thuật! Thầy Snape quát đ con ra khỏi văn phòng thầy ấy.”

Cụ Dumbledore nặng nề nói: “Th biết chuyện đó. Thầy đã nói rồi, thì không đích thân dạy con môn Bé qu Bí thuật là một sai lầm của thầy. M dù lúc đó thầy biết chắc chắn là khác có gì nguy hiểm hơn việc mở rộng t trí của con cho Voldemort thao túng khi có mặt thầy...”

Harry nhớ đến suy nghĩ của Ron chuyện này và nó cứ nhấm chỗ đó lao vào. “Thầy Snape chỉ làm cho t hình tồi tệ hơn... Làm sao thầy t chắc là thầy Snape lại chẳng ra s thuần hóa con giúp Voldemort, g cho hắn thâm nhập con một cách dàng hơn...”

Cụ Dumbledore nói đơn giản: “Th

mbledore simply. “But I forgot — another old man’s mistake — that the wounds run too deep for the healing. I thought Professor Snape could overcome his feelings about your father — I was wrong.”

But that’s okay, is it?” yelled Harry, ignoring the scandalized faces and approving mutterings of the portraits covering the walls. “It’s okay for Snape to hate my dad, but it’s not okay for us to hate Kreacher?”

Sirius did not hate Kreacher,” said Dumbledore. “He regarded him as a servant unworthy of much interest or notice. Indifference and neglect often do much more damage than outright dislike. . . . The fountain we destroyed in the past might have told a lie. We wizards have mistreated and abused our fellows for too long, and we are now reaping our harvest.”

SO SIRIUS DESERVED WHAT HE

tin tưởng thầy Severus Snape. Nhưng mà thầy đã quên - đây lại là một sai lầm khác của tuổi già - rằng có những vết thương lặn sâu đến nỗi không thể lành lặn được. Thầy đã tưởng giáo sư Snape sẽ có thể vượt qua được nỗi cay đắng cảm đối với cha của con... Thầy đã nhầm to...”

“Nhưng chuyện đó thì không sao chứ gì?”. Harry gào lên, bất chấp những gương mặt cau có khó chịu và những tiếng rì rầm phản đối của những bức chân dung trên các bức tường. “Thầy Snape căm ghét ba của con thì không sao chứ gì? Còn con căm ghét Sirius mà ghét lão Kreacher thì có vấn đề?”

Cụ Dumbledore nói: “Chú Sirius không hề ghét Kreacher. Chú ấy coi Kreacher như một kẻ đầy tớ đáng chú ý và cũng chẳng hay ho gì vị chút nào. Sự dửng dưng và bỏ rơi gây tổn hại nhiều hơn là sự căm ghét chính đáng... Cái quần tượng trưng chúng ta làm bể tan tành tối nay là một lời nói dối. Các pháp sư chúng ta đã đối xử tệ bạc và lạm dụng bè bạn của chúng ta quá lâu rồi, và bây giờ chúng ta phải gặt hái hậu quả thôi.”

Harry lại rống lên nữa: “VẬY

"NOT, DID HE?" Harry yelled.

"I did not say that, nor will you ever hear me say it," Dumbledore replied quietly. "Sirius was not a cruel man, he was kind to house-elves in general.

"He had no love for Kreacher, because Kreacher was a living reminder of the home Sirius had hated."

"Yeah, he did hate it!" said Harry, his face cracking, turning his back on Dumbledore and walking away. The light was bright inside the room now, and the eyes of all the portraits glowed him as he walked, without realizing what he was doing, without leaving the office at all.

"You made him stay shut up in that house and he hated it, that's why he wanted to get out last night —"

"I was trying to keep Sirius alive," said Dumbledore quietly.

CHÚ SIRIUS CHẾT LÀ ĐÁNG SAO?

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng đã nói: "Thầy không hề nói như vậy, và con không bao giờ nghe thầy nói như vậy. Chú Sirius không phải là một kẻ người độc ác, nói chung thì chú ấy xử tốt với các gia tinh.

"Chú ấy không yêu thương Kreacher, bởi vì Kreacher là kẻ nhát nhủ sống động cho chú Sirius nhờ có cái gia đình mà chú ấy chán ghét."

Harry nói, giọng đứt đoạn, lưng quẹo về phía cụ Dumbledore và chân bước xa khỏi cụ. "Phải, chú chán ghét lắm!". Mặt trời lúc này đã chiếu sáng khắp bên trong văn phòng Dumbledore, và những đôi mắt của cả các bức chân dung đều dõi theo Harry khi nó bước đi. Nó không nhận thức là nó đang làm gì, cũng không còn nhìn thấy cả cái văn phòng của Dumbledore nữa.

"Thầy bắt chú ấy tự nhốt kín mình trong ngôi nhà mà chú chán ghét, vậy mà tối qua chú ấy đã bỏ đi ngoài..."

Cụ Dumbledore nói nhỏ: "Thầy đã cố gắng giữ gìn sinh mạng của chú Sirius."

People don't like being locked up!" Harry said furiously, rounding on him. "You did it to me all last summer —"

Dumbledore closed his eyes and paled his face in his long-fingered hands. Harry watched him, but this was a characteristic sign of exhaustion, or weakness, or whatever it was from which Dumbledore did not soften him. On the contrary, he felt even angrier that Dumbledore was showing signs of weakness. He had no business being weak when Harry wanted to rage and scream at him.

Dumbledore lowered his hands and gazed at Harry through his half-moon spectacles.

"It is time," he said, "for me to tell you what I should have told you five years ago, Harry. Please sit down. I am going to tell you everything. I ask only a little patience. You will have your chance to speak at me — to do whatever you like when I have finished. I will not stop until I —"

Harry quay lại nhìn cụ Dumbledore tức tối nói: "Người ta đâu có ai muốn nhốt kín đâu. Hồi mùa hè năm ngoái thầy cũng đã đối xử với con như vậy..."

Cụ Dumbledore nhắm mắt lại và mặt vào hai bàn tay có những ngón rất dài. Harry nhìn cụ, nhưng cái vẻ hiệu mệt mỏi này, hay buồn bã, hay bất kỳ cảm xúc nào đó, không có trung cho cá tính của cụ Dumbledore và không làm cho Harry nguôi ngoai được. Ngược lại, nó càng cảm thấy giận dữ hơn khi thấy cụ Dumbledore ra những dấu hiệu của sự yếu đuối. Thầy không có quyền gì mà yếu đuối khi Harry muốn trút cơn cuồng nộ trận lôi đình của nó vào cụ.

Cụ Dumbledore từ từ hạ thấp bàn tay, dò xét Harry qua cặp kính hình nửa vành trăng của cụ.

Thầy nói: "Đã đến lúc thầy phải nói với con cái điều mà lẽ ra thầy nên nói với con từ năm năm trước, Harry. Con hãy ngồi xuống đây. Thầy sắp nói cho con biết mọi chuyện. Thầy chỉ cần con một chút kiên nhẫn. Khi thầy nói xong, con sẽ có cơ hội nổi giận với thầy - để làm bất cứ điều gì con muốn - thầy sẽ không ngăn cản con đâu."

Harry glared at him for a moment, then flung himself back into the chair opposite Dumbledore and waited. Dumbledore stared for a moment at the sunlit grounds outside the window, then looked back at Harry and said, "The years ago you arrived at Hogwarts, Harry, safe and whole, as I planned and intended. Well — not quite whole. You had suffered. I knew I would when I left you on your aunt and uncle's doorstep. I knew I was condemning you to ten dark and difficult years."

He paused. Harry said nothing.

You might ask — and with good reason — why it had to be so. Why would some Wizarding family not have taken you in? Many would have done more than gladly, would have been honored and delighted to raise you as their own.

My answer is that my priority was to keep you alive. You were in more danger than perhaps anyone but I had self-realized. Voldemort had been

Harry trở mắt nhìn cụ Dumbledore một lúc, rồi tự quăng mình xuống ghế đối diện và ngồi chờ. Dumbledore dăm dăm ngắm sân trường đầy nắng bên ngoài cửa sổ rồi lát, rồi quay lại nhìn Harry và nói: "Harry à, cách đây năm năm con có mặt ở trường Hogwarts, an lành và nguyên vẹn, đúng như thầy đã dự kiến và mong tâm. Thật ra thì... cũng không hoàn toàn nguyên vẹn. Con đã chịu đựng đau khổ. Khi thầy để con lại trên ngưỡng cửa nhà dì dượng của con, thầy đã biết là con sẽ phải chịu đựng đau khổ. Thầy đã biết là thầy đang gửi con trong mười năm khó khăn và tăm tối."

Cụ Dumbledore ngừng lại. Harry không nói gì.

"Con có thể hỏi - và có lý do chính đáng để hỏi - tại sao phải như vậy. Sao một gia đình pháp sư nào đó không thể nhận con về nuôi? Nhiều gia đình sẵn lòng làm điều đó, coi đó là một vinh dự và hạnh phúc được nuôi dạy con như con trai của mình."

"Đây là câu trả lời của thầy: ưu tiên hàng đầu của thầy là cứu được mạng sống của con, nuôi con sống sót trưởng thành. Có lẽ không ai khác ý thức sự

quished hours before, but his reporters — and many of them are lost as terrible as he — were still at me, angry, desperate, and violent. And I had to make my decision too with regard to the years ahead. Did I believe that Voldemort was gone forever? No. I knew not whether it would be ten, twenty, or fifty years before he returned, but I was sure he would do so, and I was sure too, knowing him as I have done, that he would not rest until he killed you.

I knew that Voldemort's knowledge of magic is perhaps more extensive than any wizard alive. I knew that even the most complex and powerful protective spells and charms were unlikely to be invincible if he ever returned to full power.

But I knew too where Voldemort was weak. And so I made my decision. You would be protected by an ancient magic of which he knows, which he despises, and which he has always,

nguy tính mạng của con bằng tay Voldemort đã biến mất vài tiếng đồng hồ trước đó, nhưng bọn thân tín của hắn - nhiều tay cũng ghê gớm cũng bằng chính hắn - vẫn còn ngoài vòng pháp luật, đang điên cuồng giận dữ tuyệt vọng và hung ác vô cùng. Thầy đã phải quyết định khi nghĩ về những năm sắp tới. Lúc đó thầy có nghĩ là Voldemort đã ra đi vĩnh viễn không? Không. Thầy không biết liệu hắn sẽ quay lại trong vòng mười năm, hai mươi năm hay năm mươi năm, nhưng thầy biết chắc chắn là hắn sẽ trở lại, và vì thầy hiểu hắn rất rõ, thầy cũng biết chắc chắn rằng hắn sẽ không thể yên khi hắn còn chưa giết được con

"Thầy biết rằng kiến thức pháp thuật của Voldemort có lẽ sâu rộng hơn bất cứ pháp sư đương thời nào. Thầy biết rằng ngay cả những bùa phép và thủ thuật chú bảo vệ hùng mạnh nhất và phức tạp nhất của thầy cũng không chắc đánh bại được Voldemort nếu hắn quay lại với quyền lực trọn vẹn.

"Nhưng thầy cũng biết nhược điểm của Voldemort ở chỗ nào. Và vì vậy mà thầy đã quyết định. Con cần được bảo vệ bằng một phép thuật cổ đại mà hắn cũng biết, nhưng hắn không

before, underestimated — to his
it.

I am speaking, of course, of the fact
t your mother died to save you. She
re you a lingering protection he
er expected, a protection that flows
our veins to this day.

I put my trust, therefore, in your
ther's blood. I delivered you to her
er, her only remaining relative.”

She doesn't love me,” said Harry at
e. “She doesn't give a damn —”

But she took you,” Dumbledore cut
oss him. “She may have taken you
dgingly, furiously, unwillingly,
erly, yet still she took you, and in
ng so, she sealed the charm I
ced upon you.

Your mother's sacrifice made the
id of blood the strongest shield I
ild give you.”

I still don't —”

thường, và vì vậy hẳn luôn luôn đ
giá thấp, và phải trả giá cao.

“Dĩ nhiên là thầy đang nói đến
kiện mẹ con hy sinh mạng sống c
mình để cứu con. Con nhờ vậy đ
hưởng lâu dài sự phù hộ của mẹ c
mà Voldemort không bao giờ n
được, sự phù hộ che chở ấy vẫn l
lưu trong huyết quản của con cho
tận bây giờ.

“Vì vậy thầy đã đặt tín nhiệm
dòng máu của mẹ con. Thầy đã g
con cho dì con, người bà con duy n
còn lại của mẹ con.”

Harry nói ngay: “Dì ấy đâu có m
nhận con. Dì ấy chẳng có chút...”

Cụ Dumbledore ngắt lời nó. “Nhu
dì đã nhận nuôi con. Có thể dì đã n
nuôi con một cách bất đắc dĩ, một c
tức tối, một cách không vui vẻ, r
cách cay đắng, dù vậy dì vẫn đón n
con, và khi làm như vậy, dì con đã
cái bùa niệm phong mà thầy đã
vào con.

“Sự hy sinh của mẹ con đã kh
cho sự cam kết máu mủ trở thành
chấn hừng mạnh mẽ nhất mà thầy
thể dùng để bảo vệ con.”

“Con vẫn không...”

While you can still call home the place where your mother's blood lives, there you cannot be touched or harmed by Voldemort.

He shed her blood, but it lives on in you and her sister. Her blood became your refuge.

You need return there only once a year, but as long as you can still call it home, there he cannot hurt you.

Your aunt knows this. I explained what I had done in the letter I left, with the key, on her doorstep. She knows that allowing you house room may well have kept you alive for the past fifteen years."

"Wait," said Harry. "Wait a moment."

He sat up straighter in his chair, looking at Dumbledore.

You sent that Howler. You told her to remember — it was your voice —"

"Cho đến khi nào con vẫn còn có nơi gọi nơi mà người cùng máu mẹ với con sinh sống là nhà của con, Voldemort không thể nào đụng chạm hay ám hại con được.

"Hắn đã làm cạn kiệt dòng máu của mẹ con, nhưng dòng máu đó vẫn còn ở trong con và dì của con. Dòng máu đó trở thành nơi trú ẩn an toàn cho con.

"Mỗi năm con chỉ cần trở về đó một lần, nhưng cho đến bao giờ con vẫn coi đó là gia đình của con, Voldemort không thể nào hại con được.

"Dì con biết điều này, thầy đã thích những gì thầy làm trong một bức thư thầy để lại cùng với con trên ngưỡng cửa nhà dì con. Dì con biết việc dành cho con một chỗ trong nhà của dì có lẽ đã giữ cho con đủ sống còn trong suốt mười lăm năm qua."

Harry nói: "Khoan... khoan đã...".

Nó ngồi thẳng lưng lên trên cái ghế nhìn chăm chăm cụ Dumbledore.

"Thầy là người đã gửi cho dì bức Thư Sấm. Thầy nhắc nhở cho

I thought,” said Dumbledore, tilting his head slightly, “that she might need reminding of the pact she had sealed by taking you. I suspected a dementor attack might have woken her to the dangers of having you as a surrogate son.”

It did,” said Harry quietly. “Well — my uncle more than her. He wanted to kick me out, but after the Howler she sent me — she said I had to stay.” He looked red at the floor for a moment, then said, “But what’s this got to do with . . .”

He could not say Sirius’s name.

Five years ago, then,” continued Dumbledore, as though he had not been used in his story, “you arrived at Hogwarts, neither as happy nor as well as I wished as I would have liked, but you were still alive and healthy.

ấy nhớ lại... Chính là giọng nói của thầy...”.

Cụ Dumbledore gật đầu nhẹ nhàng nói: “Thầy nghĩ là dì ấy có lẽ cần được nhắc nhở cho nhớ cái hiệp ước mà dì đã cam kết khi đón nhận con vào nhà. Thầy nghĩ là cuộc tấn công của kẻ ám sát có lẽ đã khiến dì con tỉnh người trước những hiểm nguy của việc nhận nuôi dưỡng con như một đứa con thay thế.”

Harry nói khẽ: “Thực vậy. Đúng ra là Dượng con chứ không phải dì của con. Dượng muốn tống cổ con ra khỏi nhà nhưng sau khi bức Thư Sấm đến thì dì... Dì nói là con phải ở lại.” Nó đã cúi đầu nhìn xuống sàn một lúc rồi nói: “Nhưng mà chuyện này mắc mớ gì chứ...”.

Nó không thể nào nói ra được tên chú Sirius.

Cụ Dumbledore tiếp tục nói, như thể không hề có chỗ tạm ngừng nào trong câu chuyện của cụ. “Vây là cách mà năm năm con đến trường Hogwarts chẳng được dinh dưỡng đầy đủ nhưng cũng chẳng được vui tươi như thầy nghĩ. Thầy đã mong mỗi ngày, nhưng dù sao thì con cũng sống và khỏe mạnh.

You were not a pampered little prince, but as normal a boy as I could have hoped under the circumstances. As far, my plan was working well.

And then . . . well, you will remember the events of your first year at Hogwarts quite as clearly as I do. You rose magnificently to the challenge that faced you, and sooner — much sooner — than I had anticipated, you stood yourself face-to-face with the Lord Voldemort.

You survived again. You did more. You delayed his return to full power and strength. You fought a man's fight. I was . . . prouder of you than I can say."

Yet there was a flaw in this wonderful plan of mine," said Dumbledore. "An obvious flaw that I know, even then, might be the undoing of it all. And yet, knowing how important it was that my plan should

"Con không là một ông hoàng được chiều chuộng, mà chỉ bình thường như một đứa trẻ lớn lên trong những hoàn cảnh như vậy thì tôi mong được đến như vậy. Thế thì đến đến lúc ấy, kế hoạch của thầy diễn ra tốt đẹp.

"Và rồi... chà, con sẽ nhớ lại rằng, cũng như thầy đây, những kiện đã xảy ra trong năm học đầu tiên của con. Con đã đứng lên một cách dũng cảm, đương đầu với những thách thức trước mặt con, và chẳng bao lâu sớm hơn nhiều so với dự đoán của thầy - con đã phải mặt đối mặt với Voldemort.

"Con lại một lần nữa sống sót. Con còn sống sót thêm vài phen nữa. Con đã làm chậm lại việc phục hồi quyền uy và sức mạnh đầy đủ của Voldemort. Con đã chiến đấu cuộc chiến của một con người. Thầy... cả tự hào về con hơn cả mức thầy có nói ra được."

Cụ Dumbledore vẫn nói: "Nhưng có một sai sót trong cái kế hoạch tu vớ này của thầy. Một thiếu sót rõ ràng mà thậm chí từ hồi đó thầy cũng biết, có thể làm hỏng tất cả. Vậy mà thầy tự nhủ là thầy sẽ quyết không

...ceed, I told myself that I would not permit this flaw to ruin it.

I alone could prevent this, so I alone must be strong. And here was my first task, as you lay in the hospital wing, to ask you a question from your struggle with Voldemort.”

I don't understand what you're saying,” said Harry.

Don't you remember asking me, as you lay in the hospital wing, why Voldemort had tried to kill you when you were a baby?”

Harry nodded.

Ought I to have told you then?”

Harry stared into the blue eyes and said nothing, but his heart was racing wildly.

You do not see the flaw in the plan? No . . . perhaps not. Well, as you know, I decided not to answer you. Instead, I told myself, was much too young to know. I had never intended to

cho cái thiếu sót đó làm hỏng kế hoạch, bởi vì thầy biết kế hoạch này phải thành công, điều đó rất quan trọng.

“Chỉ một mình thầy có thể cứu con khỏi thiếu sót đó, cho nên bản thân thầy phải mạnh. Và đây là cuộc kiểm tra đầu tiên của thầy, khi con nằm trên bệnh thất, suy nhược sau cuộc chiến tranh với Voldemort.”

Harry nói: “Con không hiểu nữa điều thầy đang nói...”

“Con có còn nhớ khi con nằm trên bệnh thất, con đã từng hỏi thầy tại sao Voldemort lại tìm cách giết con khi con hãy còn là một đứa bé sơ sinh không?”

Harry gật đầu.

“Thầy có nên nói với con lúc nào chẳng?”

Harry chăm chú nhìn vào đôi mắt xanh của cụ Dumbledore, không nói gì cả, nhưng trái tim nó lại đập dồn dập như đang chạy đua.

“Con không nhìn thấy cái sai trong kế hoạch của thầy hả? Không lẽ không. Thế này, như con biết, thầy đã quyết định không trả lời câu hỏi của con. Thầy tự nói với mình

you when you were eleven. The knowledge would be too much at such young age.

I should have recognized the danger signs then. I should have asked myself why I did not feel more disturbed that you had already asked the question to which I knew, one day, I must give a terrible answer. I should have recognized that I was too young to think that I did not have to do on that particular day. . . . You were young, much too young.

And so we entered your second year at Hogwarts. And once again you met challenges even grown wizards were never faced. Once again you acquitted yourself beyond my wildest dreams. You did not ask me again, however, why Voldemort had left that mark upon you. We discussed your fear, oh yes. . . . We came very, very close to the subject. Why did I not tell you everything?

rằng mười một tuổi thì hãy còn quá nhỏ, chưa đủ trí khôn. Thầy đã khác hẳn có ý định nói cho con biết khi con mới mười một tuổi. Ở cái tuổi non nớt đó, con không thể kham nổi sự hiểu biết đó.

"Lẽ ra thầy đã phải nhận thấy có hiệu nguy hiểm kể từ lúc đó. Lẽ ra thầy nên tự hỏi mình tại sao thầy đã khác hẳn cảm thấy lúng túng hơn một khi con hỏi thầy câu hỏi đó, cái câu hỏi mà thầy biết, sẽ có ngày thầy phải đưa câu trả lời khủng khiếp. Lẽ ra thầy đã nhận ra là thầy đã vui mừng quá trớn khi nghĩ rằng thầy đã không phải làm việc đó vào cái ngày đặc biệt đó... Con hãy còn quá nhỏ, còn quá non nớt...

"Và thế là con bước sang năm thứ hai ở trường Hogwarts. Và một nửa con gặp phải những thách thức mà ngay cả pháp sư trưởng thành cũng không hề phải đối phó. Một nửa con làm tròn nhiệm vụ xuất sắc vượt xa cả mơ tưởng viễn vông của thầy. Tuy nhiên con không hỏi thầy một lần nữa tại sao Voldemort lại dấu ấn lên người con? Ừ, có chúng ta đã thảo luận về cái theo con... chúng ta đã đến gần sát chủ đề. Tại sao thầy vẫn không nói cho con biết mọi việc?

Well, it seemed to me that twelve
s, after all, hardly better than eleven
receive such information. I allowed
to leave my presence,
odstained, exhausted but
illarated, and if I felt a twinge of
ease that I ought, perhaps, to have
I you then, it was swiftly silenced.
I were still so young, you see, and I
ould not find it in me to spoil that night
riumph. . . .

Do you see, Harry? Do you see the
v in my brilliant plan now? I had
en into the trap I had foreseen, that I
I told myself I could avoid, that I
st avoid.”

I don't —”

I cared about you too much,” said
mbledore simply. “I cared more for
ir happiness than your knowing the
h, more for your peace of mind than
plan, more for your life than the
s that might be lost if the plan
ed. In other words, I acted exactly

”Chà, đối với thầy, dường như m
hai tuổi, nói cho cùng, cũng chẳng
hơn mười một bao nhiêu để có thể t
nhận thông tin như thế. Thầy đã c
phép con vắng mặt thầy mà bị v
máu, bị kiệt sức, nhưng thế lại c
phấn khích; và nếu thầy có cần rút k
chịu đến nỗi cảm thấy có lẽ nên nói
với con lúc đó, thì sự ray rứt ấy cũ
đã bị dập tắt nhanh chóng. Con k
còn quá nhỏ, và con cũng thấy
trong đêm chiến thắng ấy, không
tìm thấy nỗi ray rứt ấy trong thầy
làm hỏng mất niềm vui...”

”Con có hiểu không, Harry? Bây c
con đã thấy cái sai sót trong kế ho
xuất sắc của thầy chưa? Thầy đã
vào chính cái bẫy mà thầy đã nhìn th
trước, cái bẫy mà thầy đã tự nhủ r
mình có thể tránh được, rằng m
phải tránh cho kỳ được...”

”Con vẫn không...”

Cụ Dumbledore nói đơn giản: “Th
đã lo lắng cho con nhiều quá. Thầy
lo lắng cho niềm vui của con nhiều h
là việc cho con hiểu biết sự thật, th
đã lo sao cho con có được tâm h
thanh thản hơn là chăm chút đến
hoạch của thầy, thầy đã lo bảo t
mạng sống của con nhiều hơn nhữ

Voldemort expects we fools who are to act.

Is there a defense? I defy anyone who has watched you as I have — and I have watched you more closely than I can have imagined — not to want to save you more pain than you had already suffered. What did I care if hundreds of nameless and faceless people and creatures were slaughtered in the vague future, if in the here and now you were alive, and well, and happy? I never dreamed that I would have such a person on my hands.

We entered your third year. I watched from afar as you struggled to defeat the dementors, as you found Sirius, learned what he was and rescued him. I wish I could tell you then, at the moment when you had triumphantly snatched your godfather from the jaws of the Ministry? But now, at the age of sixteen, my excuses were running out. I knew you might be, but you had proved you were exceptional. My

mạng sống khác nếu chẳng may hoạch thất bại. Nói cách khác, thầy hành động đúng y như Voldemort mong chờ bọn khờ chúng ta hành động.

“Có thể biện hộ được chăng? Thầy thách bất cứ ai có thể theo dõi con như thầy vẫn theo dõi - và thầy theo dõi con chặt chẽ hơn là con thể hình dung - không phải vì muốn tránh cho con nhiều đau đớn hơn những gì con đã chịu đựng. Thầy không tâm điều gì kia chứ, khi mà một người và một số sinh vật không có hình dung, không tên tuổi sẽ bị tàn sát trong một tương lai xa vời, trong khi ở đây và bây giờ con vẫn sống, và khỏe mạnh, và vui vẻ? Thầy chưa bao giờ mơ rằng thầy có thể có trong tay đứa một người như vậy.

“Chúng ta bước sang năm học thứ ba của con. Thầy đã theo dõi con từ trong khi con chiến đấu đẩy lùi kẻ giám ngục, khi con tìm được Sirius, biết chú ấy là ai và giải cứu chú ấy. Thầy có nên nói với con vào lúc đó không, vào cái lúc mà con vừa giải thoát lại người cha đỡ đầu của con khỏi nanh vuốt của Bộ Pháp Thuật rồi? Cách vui sướng? Nhưng lúc đó, ở tuổi mười ba, cái cơ con còn nhỏ c

science was uneasy, Harry. I knew time must come soon. . . .

But you came out of the maze last year, having watched Cedric Diggory die, having escaped death so narrowly yourself . . . and I did not tell you, though I knew, now Voldemort had returned, I must do it soon. And now, tonight, I know you have long been waiting for the knowledge I have kept hidden from you for so long, because you have proved that I should have placed the burden upon you before this. My only defense is this: I have watched you struggling under more burdens than any student who has ever passed through this school, and I could not bring myself to add another — the heaviest one of all.”

Harry waited, but Dumbledore did not speak.

“I still don’t understand.”

không đứng vững nữa rồi. Con có vẻ vẫn còn nhỏ, nhưng con đã chứng minh con là một ngoại lệ. Lương tri của thầy không yên được nữa. Harry à, thầy biết là cái thời điểm này sẽ phải đến sớm thôi...

“Nhưng năm ngoái, con đã thoát khỏi mê cung sau khi chứng kiến cái chết của Cedric, và bản thân con cũng vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc..., vậy mà thầy cũng không nói gì con, mặc dù thầy biết, giờ Voldemort đã trở lại, thầy phải làm việc đó ngay thôi. Và giờ đây, đêm nay, thầy biết con đã sẵn sàng tiếp nhận cái điều cần biết mà thầy đã giấu con quá lâu, bởi vì con vừa chứng minh rằng, lẽ ra thầy nên chất cái gánh nặng này lên vai con trước khi để xảy ra chuyện vừa rồi. Đây là lời bào chữa duy nhất của thầy: lâu nay thầy đã thấy con chiến đấu dưới nhiều gánh nặng hơn bất cứ học sinh nào từng trải qua dưới mái trường này, và thầy không muốn lòng nào chất thêm cho con những gánh nặng khác - gánh nặng nhất trước tới nay.”

Harry chờ đợi, nhưng Dumbledore không nói gì thêm nữa.

“Con vẫn không hiểu gì cả.”

Voldemort tried to kill you when you were a child because of a prophecy made shortly before your birth. He knew the prophecy had been made, though he did not know its full contents. He set out to kill you when you were still a baby, believing he was fulfilling the terms of the prophecy. He discovered, to his cost, that he was mistaken, when the curse intended to kill you backfired. And so, since his return to his body, and particularly because of your extraordinary escape from him last year, he has been determined to hear that prophecy in its entirety. This is the weapon he has been seeking so assiduously since his return: the knowledge of how to destroy you.”

The sun had risen fully now. Dumbledore's office was bathed in it. In a glass case in which the sword of Godric Gryffindor resided gleamed white and opaque, the fragments of the instruments Harry had thrown to the floor glistened like raindrops, and behind him, the baby Fawkes made soft chirruping noises in his nest of feathers.

“Voldemort đã tìm cách giết con khi con hãy còn là một đứa bé sơ sinh, vì một lời tiên tri đã được thốt ra ngay trước khi con chào đời. Hắn biết tiên tri đã được lập, tuy nhiên hắn không biết đầy đủ hết nội dung. Hắn bắt đầu tìm cách giết con khi con còn là trẻ sơ sinh vì hắn tin là con đang hoàn thành sấm truyền của tiên tri. Nhưng hắn đã khám phá ra bằng cái giá đắt, rằng hắn đã nhầm lẫn, khi lời nguyền nhằm giết con phản tác dụng gây hiệu quả ngược lại mục đích muốn của hắn. Thế là, từ khi hắn trở lại hình hài của hắn, và đặc biệt là khi con thoát được khỏi tay hắn rồi, hắn càng quyết tâm muốn nghe được toàn bộ lời tiên tri. Đây là vũ khí mà hắn đang hằng tìm kiếm từ khi hắn trở lại: thức về cách tiêu diệt con.”

Mặt trời giờ đây đã lên cao. Văn phòng thầy Dumbledore tràn ngập ánh nắng. Cái kệ pha lê trên đó đặt thanh gươm của cụ Godric Gryffindor chiếu ra ánh sáng trắng đục, và những mảnh vỡ của các dụng cụ bằng bạc lấp lánh như những giọt nước mưa, đằng sau lưng nó, con phượng hoàng đang kêu chir chir khe khẽ trên cái ổ tro của nó.

The prophecy's smashed," Harry said blankly. "I was pulling Neville up these benches in the — the room where the archway was, and I ripped my robes and it fell . . ."

The thing that smashed was merely a record of the prophecy kept by the Department of Mysteries. But the prophecy was made to somebody, and that person has the means of recalling it perfectly."

"Who heard it?" asked Harry, though he thought he knew the answer already.

"I did," said Dumbledore. "On a cold, bright night sixteen years ago, in a room above the bar at the Hog's Head Inn. I had gone there to see an applicant for the post of Divination teacher, though it was against my inclination to allow the subject of Divination to continue at all. The applicant, however, was the great-granddaughter of a very famous, highly gifted Seer, and I thought it common politeness to meet her. I was appointed. It seemed to me that she had not a trace of the gift herself. I told her, courteously I hope, that I did not

Harry thẫn thờ nói: "Lời tiên tri đã nát ròi. Lúc đó con đang cố kéo Neville lên mấy cái băng ghế ở trong... trước cái phòng có cái cổng tò vò... con bị rách cái áo chùng của nó... và lời tiên tri rớt ra..."

"Cái vật đã bể chỉ là vật ghi lại lời tiên tri được Sở Bảo Mật lưu trữ. Nhưng lời tiên tri đã được thốt ra bởi một người nào đó, và người đó có cách thức nhắc lại nó một cách hoàn hảo."

"Vậy ai đã được nghe lời tiên tri đó?" Harry hỏi, mặc dù nó tin là nó đã biết câu trả lời rồi.

Cụ Dumbledore nói: "Chính thế. Vào một đêm rét mướt và lạnh cóng cách đây mười sáu năm, trong căn phòng bên trên Quán Đầu Hươu Thầy đã đến đó để gặp một ứng viên xin dạy môn Tiên Tri, mặc dù điều này ngược lại với khuynh hướng của thầy là bãi bỏ hẳn môn Tiên Tri. Tuy nhiên ứng viên lại là chất gái của một nữ tiên tri tài hoa rất nổi tiếng, và thầy nghĩ là cũng nên gặp gỡ cô ta cho phép lịch sự thông thường. Thầy thất vọng. Đối với thầy thì bản thân cô ta dường như chẳng có chút dấu vết của tài năng cả. Thầy đã nói với cô

ik she would be suitable for the
st. I turned to leave.”

Dumbledore got to his feet and
ked past Harry to the black cabinet
t stood beside Fawkes’s perch. He
it down, slid back a catch, and took
n inside it the shallow stone basin,
ved with runes around the edges, in
ch Harry had seen his father
menting Snape. Dumbledore walked
k to the desk, placed the Pensieve
on it, and raised his wand to his own
ple. From it, he withdrew silvery,
samer-fine strands of thought
ging to the wand, and deposited
m in the basin.

le sat back down behind his desk
l watched his thoughts swirl and
t inside the Pensieve for a moment.
en, with a sigh, he raised his wand
l prodded the silvery substance with
lip.

A figure rose out of it, draped in
awls, her eyes magnified to
ormous size behind her glasses, and

một cách nhã nhặn, thầy hy vọng v
là thầy không nghĩ cô ấy thích hợp
vị trí giảng dạy đó. Rồi thầy quay đi.’

Cụ Dumbledore đứng dậy và
ngang qua mặt Harry đến bên cái
màu đen đứng bên cạnh nhánh c
làm chỗ đậu của con Fawkes. Cụ
xuống, đẩy một cái chốt gài cửa, lấy
bên trong ra cái chậu đá nông có kí
chữ cổ quanh mép chậu, trong
chậu này Harry đã từng nhìn thấy c
nó hành hạ thầy Snape.
Dumbledore đi trở lại bên bàn làm v
của mình, đặt cái Chậu Tưởng Ký
bàn, và đưa cây đũa phép lên t
dương cụ. Từ chỗ đó, cụ Dumbled
rút ra những sợi tư tưởng óng ánh k
và mỏng nhẹ như tơ nhện bám ở c
cây đũa phép, rồi đặt chúng vào
chậu.

Cụ ngồi xuống đằng sau cái bàn l
việc ngắm những ý nghĩ của cụ xo
tít mù và nổi lơ lửng bên trong
Chậu Tưởng Ký một lúc. Rồi, với r
tiếng thở dài, cụ Dumbledore giơ c
đũa phép và dùng đầu đũa gỗ lên
chất bạc óng ánh ấy.

Từ trong đó nổi lên một hình t
quần kỹ trong những tấm khăn quà
hai con mắt to cỡ cộ được phóng

revolved slowly, her feet in the
sin.

But when Sybill Trelawney spoke, it
was not in her usual ethereal, mystic
voice, but in the harsh, hoarse tones
Harry had heard her use once before

*THE ONE WITH THE POWER TO VANQUISH
THE DARK LORD APPROACHES. . . . BORN
AS THOSE WHO HAVE THRICE DEFIED HIM,
HE WILL BE BORN AS THE SEVENTH MONTH DIES . . . AND
THE DARK LORD WILL MARK HIM AS HIS
FOE, BUT HE WILL HAVE POWER THE DARK
LORD KNOWS NOT . . . AND EITHER MUST DIE
AT THE HAND OF THE OTHER FOR NEITHER
CAN LIVE WHILE THE OTHER SURVIVES. . . .
THE ONE WITH THE POWER TO VANQUISH THE
DARK LORD WILL BE BORN AS THE SEVENTH
MONTH DIES . . .”*

The slowly revolving Professor
Trelawney sank back into the silver
floor and vanished.

The silence within the office was
absolute. Neither Dumbledore nor
Harry nor any of the portraits made a
sound. Even Fawkes had fallen silent.

thêm sau cặp kiếng, và cô Sil
Trelawney xoay chậm chậm, ch
đứng trong chầu.

Nhưng khi cô cất tiếng nói, thì
không phải là cái giọng huyền bí s
thoát thông thường của cô, mà là r
giọng khàn khàn thô ráp mà Harry
từng nghe cô dùng đến một lần tru
đây.

*“KẸ CÓ QUYỀN NĂNG ĐÁNH BẠI CHÚA
HẮC ÁM ĐANG XUẤT HIỆN... CON CỦA NHỮC
NGƯỜI ĐÃ BA LẦN THÁCH THỨC HẮC ÁM, SINH
KHI THÁNG THỨ BẢY TÀN ĐI... VÀ CHÚA
HẮC ÁM SẼ KHIẾN KẸ ẤY LÀ ĐỐI THỦ NGÀ
CƠ, NHƯNG KẸ ẤY LẠI CÓ NHỮNG QU
PHÉP MÀ CHÚA TỂ HẮC ÁM KHÔNG E
ĐƯỢC... VÀ HAI NGƯỜI ẤY, KẸ NÀY SẼ C
BỞI TAY KẸ KIA, BỞI VÌ NGƯỜI NÀY KHÔNG
SỐNG KHI KẸ KIA TÒN TẠI... KẸ CÓ QU
NĂNG ĐÁNH BẠI CHÚA TỂ HẮC ÁM SẼ Đ
SINH RA KHI THÁNG THỨ BẢY TÀN ĐI...”*

Hình ảnh xoay vòng vòng ch
chậm của giáo sư Trelawney chìm
xuống cái mớ óng ánh bạc trong ch
đá và biến mất.

Im lặng hoàn toàn trong văn phò
Cả cụ Dumbledore lẫn Harry
những bức chân dung trên tường
không một ai thốt ra bất kỳ âm th

course, was you. The other was Neville Longbottom.”

But then . . . but then, why was it my name on the prophecy and not Neville’s?”

The official record was relabeled your attack on you as a “mistake,” said Dumbledore. “It seemed strange to the keeper of the Hall of Prophecy that Voldemort could only have tried to kill you because he knew you to be the one to whom Sybill was referring.”

Then — it might not be me?” said Harry.

“I am afraid,” said Dumbledore slowly, looking as though every word cost him a great effort, “that there is no doubt that it *is* you.”

But you said — Neville was born at the end of July too — and his mum and dad —”

You are forgetting the next part of the prophecy, the final identifying feature of the boy who could vanquish Voldemort. . . . Voldemort himself would ‘mark him as his equal.’ And so

đã ba lần chiến đấu chống Voldemort và thoát hiểm trong đũa tơ kẻ tóc. Một đứa, dĩ nhiên là con Đứa kia là Neville Longbottom.”

“Nhưng... vậy thì... tại sao lời tiên đoán lại gắn tên của con chứ không phải Neville Longbottom?”

Cụ Dumbledore đáp: “Nhãn chỉ thức được dán lên lại sau khi cuộc tấn công của Voldemort lên đứa bé con. Dường như người giữ Phòng Tiên tri cho rằng Voldemort chỉ đi giết mỗi con, vì hắn biết chính con người mà cô Sybill nhắc tới”

“Có thể không phải con?”

Cụ Dumbledore chậm rãi nói, như thể mỗi lời thốt ra đều khiến cụ phải gắng sức lớn lao. “Thầy tin rằng đứa bé ấy chính là con.”

“Nhưng mà thầy vừa mới nói Neville cũng được sinh ra vào cuối tháng bảy - và ba má bạn ấy cũng...”

“Con đã quên mất phần sau của tiên tri, đặc điểm nhận dạng đứa bé thể đánh bại Voldemort... Rằng chính thân Voldemort ‘sẽ khiến kẻ ấy là thủ ngang cơ’. Và hắn đã làm như vậy”

did, Harry. He chose you, not Neville. He gave you the scar that has proved both blessing and curse.”

But he might have chosen wrong!” said Harry. “He might have marked the wrong person!”

He chose the boy he thought most likely to be a danger to him,” said Dumbledore. “And notice this, Harry. He chose, not the pureblood (which, according to his creed, is the only kind of wizard worth being or knowing), but a half-blood, like himself.

He saw himself in you before he had ever seen you, and in marking you with that scar, he did not kill you, as he intended, but gave you powers, and a future, which have fitted you to escape death not once, but four times so far — nothing that neither your parents, or Neville’s parents, ever achieved.”

Why did he do it, then?” said Harry, who felt numb and cold. “Why did he

Harry à. Hắn đã chọn con chứ không chọn Neville. Hắn đã để sẹo cho con cái sẹo vừa là một ân phước vừa là một sự nguyền rủa.”

Harry nói: “Nhưng hắn có thể đã nhầm cơ mà! Hắn có thể đã để sẹo nhầm người cơ mà!”

Cụ Dumbledore nói: “Hắn chọn con người mà hắn nghĩ rất có thể là mối đe dọa nguy hiểm nhất đối với hắn. Con hãy chú ý điều này, Harry à, hắn không chọn đứa bé thuần chủng (theo tín điều của hắn thì phù thủy thuần chủng mới là loại phù thủy đáng nhất đáng được tồn tại và đáng được biết đến). Ngược lại, hắn đã chọn đứa con là một người lai như chính hắn.

“Hắn đã tự nhìn thấy chính hắn trong con trước cả khi hắn gặp con, khi để sẹo cho con, hắn đã không cố giết con như hắn đã định, mà truyền cho con những năng lực, một tương lai, khiến cho con có thể thoát được nhanh vượt hẳn không một lần đó, mà những bốn lần, kể từ đó đến nay... đó là điều mà cả ba cha mẹ của con lẫn ba má Neville đều không hề đạt được.”

Harry cảm thấy tê dại và lạnh cóng. “Vậy thì tại sao hắn lại làm vậy?”

and kill me as a baby? He should've waited to see whether Neville or I looked more dangerous when we were older and tried to kill whoever it was —”

That might, indeed, have been the more practical course,” said Dumbledore, “except that Voldemort’s information about the prophecy was incomplete. The Hog’s Head Inn, which I still chose for its cheapness, has long attracted, shall we say, a more interesting clientele than the Three Broomsticks. As you and your friends found out to your cost, and I to mine last night, it is a place where it is never safe to assume you are not being overheard.

Of course, I had not dreamed, when I went out to meet Sybill Trelawney, that I would hear anything worth overhearing. My — our — one stroke of good fortune was that the eavesdropper was detected only a short way into the prophecy and driven down from the building.”

So he only heard . . . ?”

He heard only the first part, the part about telling the birth of a boy in July to

sao hắn tìm cách giết con khi con còn là một đứa bé sơ sinh? Lẽ ra hắn đã chờ chờ cho Neville và con lớn lên rồi coi ai mới là kẻ nguy hiểm hơn đối với hắn, rồi hẵng giết kẻ đó...”

Cụ Dumbledore nói: “Thực ra, cái địa điểm đó có thể là con đường thực tiễn hơn ngoài trừ một điều là Voldemort không có đầy đủ thông tin về lời tiên tri. Thầy có thể nói, cái Quán Đầu Heo mà cô Sybill chọn vì rẻ tiền, từ lâu đã thu hút nhiều khách hàng thú vị hơn quán Ba Cây Chổi. Như chính con và đồng bạn của con cũng đã từng trả giá của sơ suất của mình ở quán đó, thì thầy cũng phải trả giá cho sơ suất của thầy vào buổi tối đó; đó là một nơi thì không an toàn chút nào nếu cứ tưởng là sẽ không bị ai nghe lóm.

“Dĩ nhiên khi hẹn gặp cô Trelawney thầy không hề ngờ là thầy sẽ nghe được một thông tin gì đáng bị nghe lóm. Thầy - đúng hơn là thầy và cô Trelawney - đã may mắn phát hiện tên nghe trộm và quăng hắn ra khỏi tòa nhà khi hắn mới đồng tai nghe được một phần lời tiên tri...”

“Vậy là hắn chỉ nghe...”

“Hắn chỉ nghe được phần đầu, phần nói về việc chào đời của đứa bé và

ents who had thrice defied demort.

Consequently, he could not warn his ster that to attack you would be to : transferring power to you — again rking you as his equal.

So Voldemort never knew that there ght be danger in attacking you, that night be wise to wait or to learn re. He did not know that you would re ‘power the Dark Lord knows not’

But I don’t!” said Harry in a angled voice. “I haven’t any powers hasn’t got, I couldn’t fight the way did tonight, I can’t possess people — or kill them —”

There is a room in the Department Mysteries,” interrupted Dumbledore, at is kept locked at all times. It itains a force that is at once more nderful and more terrible than ath, than human intelligence, than es of nature. It is also, perhaps, the

tháng bảy và là con của người đã từ ba phen thách thức quyền lực c Voldermort.

"Hậu quả là tên nghe trộm khác cảnh báo được cho Voldermort là tấn công con có thể có cái nguy truyền quyền phép của hắn sang con - một lần nữa khiến con là đối ngang cơ với Chúa tể Hắc ám.

"Vì vậy Voldermort không hề biết tấn công con là một liều lĩnh ng hiểm, rằng kiên nhẫn chờ con lớn để xem sao thì khôn ngoan hơn. Hắn không biết là con sẽ có “những quy phép mà Chúa tể Hắc ám không k được...”

Harry kêu lên ghen ngào: “Nhu mà con đâu có! Con đâu có nhữ quyền phép mà hắn không có, c không thể nào đánh giết như hắn l tối nay, con đâu có thể ám người k như hắn làm, hay... hay giết ngu như hắn giết...”

Cụ Dumbledore đột ngột ngắt lời “Có một căn phòng trong Sở Bảo M luôn luôn được khóa kỹ. Trong phò đó có chứa một sức mạnh mà cùng vừa kỳ diệu hơn vừa khủng khiếp h cả cái chết, hơn cả trí thông minh c người, hơn cả sức mạnh của th

st mysterious of the many subjects study that reside there. It is the ver held within that room that you sess in such quantities and which demort has not at all. That power k you to save Sirius tonight. That ver also saved you from possession Voldemort, because he could not ar to reside in a body so full of the ce he detests. In the end, it mattered that you could not close your mind. as your heart that saved you.”

Harry closed his eyes. If he had not re to save Sirius, Sirius would not re died. . . . More to stave off the ment when he would have to think Sirius again, Harry asked, without ing much about the answer, “The l of the prophecy . . . it was nething about . . . ‘neither can live . .

‘ . . . while the other survives,’” said mbleadore.

So,” said Harry, dredging up the rds from what felt like a deep well of spair inside him, “so does that mean t . . . that one of us has got to kill other one . . . in the end?”

nhiên. Có lẽ nó cũng là đối tượng bí nhất trong số những đề tài nghiên c đặt ở đó. Chính sức mạnh hàm ch trong căn phòng bí mật đó đã ám c ở mức độ sâu sắc mà Volderm không hề có chút nào. Chính s mạnh đó cũng đã khiến con không Voldermort ám, bởi vì hắn không nào ngụ trong một thân thể mà h căm ghét. Nói cho cùng, dù con khép kín lại được tâm trí của con cũng không ăn thua gì. Chính trái của con đã cứu con.”

Harry nhắm mắt lại. Nếu như nó không tài lanh đi cứu chú Sirius, chú Sirius đâu có bị chết tức tở Harry hỏi, nhằm tránh suy nghĩ c chú Sirius một lần nữa, chứ không b tâm lắm về câu trả lời: “Đoạn cuối c lời tiên tri... cái đoạn nói gì đó về ‘người này không thể sống’...”

Cụ Dumbledore tiếp lời Harry: “ khi kẻ kia còn tồn tại...”

Harry thốt ra mấy lời mà nó có c tưởng như kéo lên từ một cái gié sâu tuyệt vọng bên trong con ngu nó. “VẬY... vậy có nghĩa là... ng là... rốt cục thì hoặc con phải giết h hoặc hắn giết con...?”

Yes,” said Dumbledore.

For a long time, neither of them spoke. Somewhere far beyond the castle walls, Harry could hear the sound of voices, students heading down to the Great Hall for an early breakfast, perhaps.

It seemed impossible that there could be people in the world who still missed food, who laughed, who neither knew nor cared that Sirius Black was gone forever. Sirius seemed a million miles away already, even if a part of Harry still believed that if he had only pulled back that veil, he would have found Sirius looking back at him, greeting him, perhaps, with his laugh and a bark. . . .

“I feel I owe you another explanation, Harry,” said Dumbledore hesitantly. “You may, perhaps, have wondered why I never chose you as a prefect? I must confess . . . that I rather thought . . . you had enough responsibility to be going on with.”

Harry looked up at him and saw a tear trickling down Dumbledore’s face

Cụ Dumbledore nói: “Đúng vậy.”

Hai thầy trò không ai nói thêm nữa một lúc lâu. Đâu đó ở xa bên bức tường của văn phòng, Harry thể nghe thấy âm thanh tiếng nói cu có lẽ của bọn học sinh đang kéo xuống Đại sảnh đường để ăn bữa điểm tâm sớm.

Có lẽ nào lại có thể có những người trên thế giới này vẫn còn ham ăn uống ham vui cười, những người không mấy may bận tâm là chú Sirius đã ra vĩnh viễn... Chú Sirius dường như xa cách nó hàng triệu dặm rồi, ngay khi đâu đó trong thâm tâm Harry vẫn còn phần nào tin là giá mà nó chỉ kéo tấm màn ấy ra là có thể gặp được chú Sirius đang nhìn nó, và có lẽ chào hỏi nó bằng một tràng cười ngượng như tiếng chó sủa...

Cụ Dumbledore ngập ngừng: “Tôi cảm thấy còn nợ con một lời giải thích nữa, Harry à. Có lẽ con đã thắc mắc tại sao thầy đã không chọn con làm Huynh trưởng? Thầy phải thú nhận là... thầy đã nghĩ rằng... con vốn phải mang vác quá nhiều trách nhiệm nặng nề rồi.”

Harry ngược nhìn thầy và thấy giọt nước mắt ứa ra rồi lăn qua gờ

his long silver beard.

mặt xuống bộ râu dài bạc phơ.

— CHƯƠNG 38 —

CUỘC CHIẾN THỨ HAI BẮT ĐẦU *THE SECOND WAR BEGINS*

HE-WHO-MUST-NOT-BE-NAMED RETURNS

KẸ-MÀ-AI-CŨNG-BIẾT-LÀ-AI-ĐÂY TRỞ LẠI

In a brief statement Friday night, Minister of Magic Cornelius Fudge affirmed that He-Who-Must-Not-Be-Named has returned to this country and is active once more.

It is with great regret that I must affirm that the wizard styling himself Lord — well, you know who I mean — is alive and among us again,” said Fudge, looking tired and flustered as he addressed reporters.

Trong một thông báo ngắn tối hôm thứ sáu, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật Cornelius Fudge đã khẳng định là Lord mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại nước này và lại hoành hành một phần nữa.

Ông Fudge nói với các ký giả: “Tôi phải khẳng định với sự áy náy lớn rằng pháp sư tự phong là Chúa tể Chà, quý vị cũng biết là tôi ám chỉ ai — còn sống và lại đang sống giữa chúng ta một lần nữa.” Trông ông Fudge mệt mỏi và lúng túng.

It is with almost equal regret that we report the mass revolt of the dementors of Azkaban, who have sworn themselves averse to continuing in the Ministry's employ. We believe that the dementors are presently taking direction from Lord — sorry.”

We urge the magical population to remain vigilant. The Ministry is presently publishing guides to elementary home and personal defense that will be delivered free to all wizarding homes within the coming month.”

The Minister's statement was met with dismay and alarm from the wizarding community, which as recently as last Wednesday was receiving Ministry assurances that there was “no truth whatsoever in these persistent rumors that You-Know-Who is operating amongst us any more.”

Details of the events that led to the Ministry turnaround are still hazy, though it is believed that He-Who-Shall-Not-Be-Named and a select band of followers (known as Death Eaters)

“Tôi cũng áy náy không kém khi phải báo cáo về cuộc nổi loạn của bọn giặc ngục Azkaban, những kẻ này đã bẻ gãy lộ sự chống đối việc tiếp tục làm việc cho Bộ Pháp Thuật. Chúng tôi tin rằng bọn giám ngục hiện nay đang nhận lệnh thị của Chúa tể – kẻ đã được nêu trên.”

“Chúng tôi khuyến cáo cộng đồng pháp thuật tiếp tục cảnh giác. Bộ Pháp Thuật hiện nay đang cho xuất bản tài liệu hướng dẫn biện pháp phòng thủ thiết yếu cho mỗi cá nhân cùng gia đình và sẽ phát miễn phí cho tất cả gia đình pháp thuật nội trong một tháng tới.”

Tuyên bố của ông Bộ trưởng đã gây ra sự lo lắng và báo động trong cộng đồng pháp thuật, vốn mới hôm thứ sáu vừa rồi hãy còn nhận được sự cam đoan của Bộ Pháp Thuật rằng “chẳng có chút sự thực nào trong những đồn đại dai dẳng rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang trở lại hoành hành giữa chúng ta.”

Chi tiết của những biến cố đưa đến bước ngoặt trong nhận định của Bộ Pháp Thuật vẫn còn mù mờ, mặc dù người ta tin rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy cùng một bầy thuộc hạ ch

ned entry to the Ministry of Magic
:lf on Thursday evening.

Albus Dumbledore, newly reinstated
admaster of Hogwarts School of
chcraft and Wizardry, reinstated
mber of the International
nfederation of Wizards, and
rstated Chief Warlock of the
zengamot, was unavailable for
nment last night. He has insisted for
year that You-Know-Who was not
ad, as was widely hoped and
ieved, but recruiting followers once
re for a fresh attempt to seize
ver. Meanwhile the Boy Who Lived

lộc (được biết đến như những Tử t
Thực tử) đã đột nhập được vào ch
Bộ Pháp Thuật vào buổi tối thứ năm

Chúng tôi không gặp được cụ Alk
Dumbledore, hiệu trưởng mới đư
phục chức của trường Hogwarts E
tạo Pháp Sư Và Phù Thủy, Tổng Ch
Tướng vừa được phục chức của l
Đông Pháp Thuật để phỏng vấn. S
cả một năm qua cụ đã kiên trì khắ
định rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-c
vẫn chưa chết như vô vàn công chú
từng hy vọng và tin tưởng, mà hắ
đang chiêu mộ binh mã một phen n
cho một nỗ lực mới nhằm tranh gi
quyền lực. Trong khi đó Đứa-bé-số
sót...

There you are, Harry, I knew they'd
g you into it somehow," said
rmione, looking over the top of the
er at him.

They were in the hospital wing.
rry was sitting on the end of Ron's
l and they were both listening to
rmione read the front page of the
Today Prophet. Ginny, whose ankle
l been mended in a trice by Madam
mfrey, was curled up at the foot of
rmione's bed; Neville, whose nose
l likewise been returned to its

"Kìa, lại bỏ nữa kìa, Harry. Mình k
là thế nào họ cũng lại lôi bỏ ra
Hermione nói, đưa mắt lên khỏi tờ k
nhìn Harry.

Tụi nó đang ở trong bệnh thất. H
đang ngồi phía cuối giường bệnh c
Ron và cả hai đang lắng ng
Hermione đọc bài báo đăng trên tr
nhất tờ *Nhật Báo Tiên Tri*. Ginny đ
nằm cuộn tròn phía cuối giường c
Hermione; mắt cá chân cô bé đã đư
bà Pomfrey chữa lành lại trong nh
mắt. Tương tự, cái mũi của Neville

mal size and shape, was in a chair between the two beds; and Luna, who had dropped in to visit clutching the latest edition of *The Quibbler*, was holding the magazine upside down and apparently not taking in a word of Hermione was saying.

He's 'the Boy Who Lived' again, but, though, isn't he?" said Ron darkly. "Not such a show-off maniac anymore, is he?"

He helped himself to a handful of Chocolate Frogs from the immense pile on his bedside cabinet, threw a few to Harry, Ginny, and Neville, and peeled off the wrapper of his own with his teeth. There were still deep welts on his forearms where the brain's tentacles had wrapped around him. According to Madam Pomfrey, the tentacles could leave deeper scarring than almost anything else, though since she had started applying copious amounts of Dr. Ubbly's Oblivious Ointment, there seemed to be some improvement.

Yes, they're very complimentary about you now, Harry," said Hermione, still scanning down the article. "A lone

được phục hồi hình dạng và kích thước bình thường. Anh chàng rầy đang ngồi trên một cái ghế đặt giữa hai cái giường; và Luna vừa ghé vào thăm, tay nắm chặt số mới nhất của tạp chí *Đồ Mách Lẻo*. Cô bé đang cầm ngược tờ báo và rõ ràng là chẳng để tâm tới lời Hermione vừa nói.

Ron rầu rĩ bảo: "Nhưng dù sao bây giờ nó đã trở lại là Đứa-bé-số một... đúng không? Chứ không còn một thằng điên chơi nổi nữa, hả?"

Nó tự lấy cho mình một bụm kẹo nhái sô cô la từ đống kẹo khổng lồ trên cái tủ nhỏ ngay bên cạnh giường, rồi chia cho Harry, Ginny và Neville một ít, rồi dùng răng xé giấy bọc của kẹo và giữ lại cho mình. Vẫn có những đường viền hằn sâu trên các tay của nó, ở những chỗ mà mấy quả tua của bộ óc đã quán siết. Theo Madam Pomfrey thì những ý tưởng có thể nảy ra từ nó lại thọc sâu hơn bất cứ thương tích nào khác, mặc dù từ lúc bà bắt đầu bôi thuốc của bác sĩ Ubbly thì dường như tình hình có tiến triển khả quan hơn.

Hermione lúc này đang liếc xuống đoạn sau của bài báo, nói: "Ừ, bây giờ họ lại tán tụng bồ, Harry à... *tiếng*

ce of truth . . . perceived as balanced, yet never wavered in his cry . . . forced to bear ridicule and under . . . ' Hmmm," said Hermione, noting, "I notice they don't mention the fact that it was them doing all the cursing and slandering, though . . ."

She winced slightly and put a hand to her ribs. The curse Dolohov had used on her, though less effective than it would have been had he been able to say the incantation aloud, had nevertheless caused, in Madam Pomfrey's words, "quite enough damage to be going on with." Hermione was having to take ten different types of potion every day and though she was improving greatly, she was already bored with the hospital stay.

'You-Know-Who's Last Attempt to Take Over, pages two to four, What the Ministry Should Have Told Us, page five, Why Nobody Listened to Albus Dumbledore, pages six to eight, Exclusive Interview with Harry Potter, page nine . . .' Well," said Hermione, picking up the newspaper and throwing it aside, "it's certainly given them lots to

lẽ loi nói lên sự thật... bị coi là rồ dại, thẳng băng, nhưng không bao giờ có động trong câu chuyện của mình buộc phải chịu đựng sự chế giễu và khống... Hừm..." Hermione cau mày. "Nhưng mình nhận thấy họ không đề cập đến cái sự thật là chính họ khởi xướng lên tất cả những trò chế giễu và vu khống đó..."

Cô nàng hơi nhăn mặt một cái và tay lên sờ sờ của mình. Lời nguyền của Dolohov vẫn còn tác hại đến Hermione, mặc dù đã ít hơn nhiều so với mức tác hại mà lời nguyền có thể gây ra nếu Dolohov nguyền rủa thật to tiếng hơn; tuy nhiên lời nguyền cũ đã gây ra, theo lời bà Pomfrey, "tổn thương đủ để chịu đựng". Hermione hiện đang phải dùng tới mười thứ linh dược khác nhau mỗi ngày và mặc dù đang bắt đầu phục nhanh chóng, cô nàng cũng phát chán nằm bệnh thất.

"Nỗ lực tranh giành quyền lực cuối của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó, trang hai đến trang bốn, Điều mà Pháp Thuật lẽ ra đã phải nói cho chúng ta biết, trang năm, Tại sao không ai lắng nghe cụ Dumbledore, trang sáu đến trang tám, Phóng vấn nóng Harry, trang chín... Chà Hermione xếp tờ báo lại, liệng qua r

le about. And that interview with
rry isn't exclusive, it's the one that
s in *The Quibbler* months ago . . ."

Daddy sold it to them," said Luna
juely, turning a page of *The
ibbler*. "He got a very good price for
oo, so we're going to go on an
edition to Sweden this summer and
if we can catch a Crumple-Horned
orkack."

ermione seemed to struggle with
self for a moment, then said, "That
inds lovely."

Ginny caught Harry's eye and looked
ay quickly, grinning.

So anyway," said Hermione, sitting
a little straighter and wincing again,
at's going on in school?"

Well, Flitwick's got rid of Fred and
orge's swamp," said Ginny. "He did
about three seconds. But he left a

bên. "Chắc chắn là chuyện này cu
cấp cho họ cả đồng thứ để mà viết.
cuộc phỏng vấn Harry thì chẳng nó
chút xíu nào hết, đó là cuộc phỏng v
đã đăng trên tờ *Đồ Mách Léo* hằ
mấy tháng trước rồi..."

Luna lật tờ tạp chí *Đồ Mách Léo*,
một cách mập mờ: "Ba mình bán
cho họ. Ba cũng kiếm được một m
bờ nhờ nó, cho nên ba con mình s
có một chuyến du ngoạn đến Th
Điền vào mùa hè này để xem tụi r
có thể bắt được một con Ngái Sù
Vụn không."

Hermione dường như phải tự ki
chế mình trong một lát, rồi nói: "Ng
hay thiệt."

Harry bắt gặp ánh mắt Ginny, như
cô nàng lảng tránh ánh mắt nó và r
răng cười.

Hermione ngồi thẳng lưng lên th
một chút nữa, và lại nhăn mặt th
một cái nữa. "Thôi thì đành v
chuyện trong trường có gì đặc k
không?"

Ginny nói: "À, thầy Flitwick đã c
dẹp dễ dàng mấy vũng lầy mà a
Fred và George để lại trong hành la
Thầy làm gọn trong vòng ba gi

' patch under the window and he's
ed it off —"

Why?" said Hermione, looking
rtled.

Oh, he just says it was a really good
of magic," said Ginny, shrugging.

I think he left it as a monument to
d and George," said Ron through a
uthful of chocolate. "They sent me
these, you know," he told Harry,
nting at the small mountain of Frogs
side him. "Must be doing all right out
hat joke shop, eh?"

Hermione looked rather disapproving
l asked, "So has all the trouble
pped now Dumbledore's back?"

Yes," said Neville, "everything's
tled right back down again."

I s'pose Filch is happy, is he?"
ed Ron, propping a Chocolate Frog
d featuring Dumbledore against his
ter jug.

Not at all," said Ginny. "He's really,
lly miserable, actually . . ." She

Nhưng thầy vẫn chưa một bệ
phía cửa sổ và thầy chằng dây thừng
quanh chỗ đó..."

Hermione tỏ ra ngạc nhiên: "V
vậy?"

Ginny nhún vai: "Ờ, thầy chỉ nói
thực sự là một tí phép thuật xịn."

Ron nói lúng búng với một miệ
đầy sô cô la: "Mình nghĩ là thầy ch
lại chỗ đó làm đài kỷ niệm để nhớ
anh Fred và George. Bờ cũng biết
chính hai anh ấy gởi cho mình cả đ
kẹo này." Ron nói với Harry, tay
vào cái núi nho nhỏ kẹo nhái sô cô
bên cạnh nó: "Chắc là cái Tiệm Gi
của hai anh ăn nên làm ra lắm nhỉ?"

Hermione trông có vẻ không
đồng lắm, cô nàng hỏi: "Vậy bây
thầy Dumbledore đã trở về trường, r
rắc rối chấm dứt hết chưa?"

Neville nói: "Rồi. Mọi thứ lại đầu
đó ngay lập tức."

Ron ịn một cái thẻ Nhái Sô cô la
hình cụ Dumbledore lên cái ca nư
hỏi: "Mình đoán thầy giám thị Filch
về chứ?"

Ginny nói: "Đừng có mơ. Thiệt
thầy hết sức, hết sức khôn khổ..."

ered her voice to a whisper. "He
aps saying Umbridge was the best
ig that ever happened to Hogwarts .

All six of them looked around.
fessor Umbridge was lying in a bed
osite them, gazing up at the ceiling.
mbledore had strode alone into the
est to rescue her from the centaurs.
w he had done it — how he had
erged from the trees supporting
fessor Umbridge without so much
a scratch on him — nobody knew,
l Umbridge was certainly not telling.
ce she had returned to the castle
e had not, as far as any of them
aw, uttered a single word. Nobody
lly knew what was wrong with her
ier. Her usually neat mousy hair
s very untidy and there were bits of
g and leaf in it, but otherwise she
emed to be quite unscathed.

Madam Pomfrey says she's just in
ock," whispered Hermione.

Sulking, more like," said Ginny.

Yeah, she shows signs of life if you
this," said Ron, and with his tongue

nàng hạ thấp giọng thì thầm: "Thầy
nói hoài mụ Umbridge là điều tốt c
nhất từng xảy ra ở trường Hogwa
này..."

Tất cả sáu đứa tụi nó nhìn qua
Giáo sư Umbridge đang nằm trên r
cái giường bệnh đối diện tụi nó, đ
đăm nhìn trần nhà. Cụ Dumbledore
một mình bươn bả vào rừng để c
mụ khỏi tay bạn nhân mã. Cụ đã l
cách nào — làm cách nào mà c
được mụ Umbridge ra khỏi rừng c
mà không bị mấy vết cào xước t
người — thì không ai biết được, còn
Umbridge thì chắc chắn không đời r
kể lại. Kể từ khi mụ trở về tòa lâu c
theo như tụi nó biết, thì mụ không
thốt ra một lời nào hết. Cũng không
thực sự biết có chuyện chẳng lành r
đã xảy ra cho mụ. Mái tóc xám xịt v
bới chặt của mụ bị xổ ra rối nùi và t
tóc còn vướng mấy lá cây và cành c
nhỏ. Nhưng ngoài ra, mụ chẳng có
gì là bị tổn thương chỗ nào cả.

Hermione thì thầm: "Bà Pomfrey
mụ ấy chỉ bị sốc mà thôi."

Ginny nói: "Đang dỗi hờn thì đư
hơn."

"Ừ, mụ sẽ bộc lộ dấu hiệu s
nhãn nếu mấy bồ làm như vậy." F

made soft clip-clopping noises. Umbridge sat bolt upright, looking nervously around.

"Anything wrong, Professor?" called Pomfrey, poking her head under her office door.

"No . . . no . . ." said Umbridge, sinking back into her pillows, "no, I must have been dreaming . . ."

Hermione and Ginny muffled their laughter in the bedclothes.

"Speaking of centaurs," said Hermione, when she had recovered a little, "who's Divination teacher now? Is Firenze staying?"

"He's got to," said Harry, "the other centaurs won't take him back, will they?"

"It looks like he and Trelawney are both going to teach," said Ginny.

"Bet Dumbledore wishes he could've got rid of Trelawney for good," said Hermione, now munching on his fourteenth biscuit. "Mind you, the whole subject's

nói, và bằng cách tặc lưởi, nó tạo ra những âm thanh nho nhỏ nghe như tiếng vó ngựa gõ lộp cộp. Umbridge bật ngồi thẳng dậy ngay, hoảng ngó quanh quất.

Bà Pomfrey thò đầu ra khỏi cửa phòng, hỏi: "Có chuyện gì không vậy, thưa giáo sư..."

"Không... không..." Mụ Umbridge nói, rồi lại chuôi mình nằm xuống để gối. "không... có lẽ chỉ là chiêm bao mà thôi..."

Hermione và Ginny ráng bụm tiếng cười lại bằng khăn trải giường.

Khi đã bớt cười và trấn tĩnh lại một chút, Hermione nói: "Nhân nói về nhân mã, xin hỏi là bây giờ ai dạy môn Tiên Tri? Thầy Firenze vẫn ở trường hả?"

Harry nói: "Thầy phải ở lại thôi. Có nhân mã đâu có cho thầy trở lại trường nữa, đúng không?"

Ginny nói: "Có vẻ như cả thầy Firenze và cô Trelawney sẽ cùng dạy."

Ron đang nhai tới viên kẹo nhái thứ tư, nói: "Mình cá là thầy Dumbledore những mong dẹp phứt cô Trelawney cho rồi. Nói cho mấy bò biết, nếu m

Unless if you ask me, Firenze isn't a better . . ."

How can you say that?" Hermione gaped. "After we've just found out that there are real prophecies?"

Harry's heart began to race. He had never told Ron, Hermione, or anyone else about the prophecy had contained. Firenze had told them it had smashed the prophecy. The Harry was pulling him up the stairs in the Death Room, and Harry had not yet corrected this impression. Hermione was not ready to see their expressions when he told them that he could not be either murderer or victim, there was no other way. . . .

"It is a pity it broke," said Hermione earnestly, shaking her head.

"Yeah, it is," said Ron. "Still, at least the Unknown-Who never found out what was in it either — where are you going?" he added, looking both surprised and disappointed as Harry stood up.

"Er — Hagrid's," said Harry. "You know, he just got back and I promised

bồ hỏi mình, cả cái môn học đó thì vô tích sự. Thầy Firenze cũng chẳng khá gì hơn cho lắm..."

Hermione hỏi: "Sao bồ có thể điều đó? Sau khi chúng ta đã phát hiện rằng có những lời tiên tri thực sự?"

Trái tim Harry bắt đầu đập dồn dập. Nó chưa nói cho Ron và Hermione biết bất cứ ai khác nội dung lời tiên tri đó. Neville đã nói với tụi nó là lời tiên tri đã bể nát khi Harry kéo nó lên bậc thang trong Phòng Tử Thần, Harry vẫn chưa đánh chính cái tượng tiếc nuối lời tiên tri đã mất. Hermione chưa chuẩn bị sẵn sàng để nhìn mặt bạn bè sẽ như thế nào khi nghe nó nói với tụi nó là nó phải là sát nhân hoặc là nạn nhân, không có con đường nào khác...

Hermione lắc đầu, nói khẽ: "Thật đáng tiếc là nó đã bể."

Ron nói: "Ừ", tiếc thật. Dù vậy, để an ủi là ít nhất đến Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy cũng không biết nội dung của lời tiên tri." Harry đứng lên, Ron tỏ vẻ vừa ngạc nhiên vừa thất vọng, hỏi: "Định đi đâu đó?"

Harry nói: "Ờ... tới căn chòi của thầy Hagrid... Bồ biết đó, bác ấy vừa r

go down and see him and tell him
v you two are . . .”

Oh all right then,” said Ron
mpily, looking out of the dormitory
dow at the patch of bright blue sky
/ond. “Wish we could come . . .”

Say hello to him for us!” called
rmione, as Harry proceeded down
ward. “And ask him what’s
opening about . . . about his little
nd!”

Harry gave a wave of his hand to
ow he had heard and understood as
left the dormitory.

The castle seemed very quiet even
a Sunday. Everybody was clearly
in the sunny grounds, enjoying the
l of their exams and the prospect of
ast few days of term unhampered by
dying or homework.

Harry walked slowly along the
serted corridor, peering out of
dows as he went. He could see
ople messing around in the air over
Quidditch pitch and a couple of

trở về và mình đã hứa sẽ đi xức
thăm bác ấy và kể cho bác ấy biết t
hình của hai đứa bồ...”

Ron lầu bầu quạu quọ: “VẬY THÌ
ĐI.” Nó nhìn khoảnh trời xanh sáng
rõ bên ngoài khung cửa sổ bệnh th
nói: “Ước gì tụi này cũng có thể c
thăm bác ấy...”

Hermione gọi vói theo Harry: “Ch
bác ấy dùm tụi này nha! Và hỏi th
bác ấy xem chuyện gì đã xảy ra ch
cho người bạn nhỏ của bác ấy!”

Harry vẫy một bàn tay để ra dấu
đã nghe và hiểu, rồi ra khỏi bệnh th

Tòa lâu đài dường như quá yên tĩnh
thậm chí so với những ngày chủ nhật
khác. Rõ ràng là mọi người đều đã
ngoài sân trường nắng ấm để mừng
thi kết thúc và cái viễn cảnh được
hưởng những ngày cuối cùng của kỳ
kỳ không bị khốn đốn vì học hành
bài tập.

Harry đi chậm chậm dọc theo hành
lang vắng lặng, ngó qua những khu
cửa sổ mà nó đi ngang qua. Nó có
nhìn thấy bọn học trò đang lao nh
trên khoảng trời ngay trên sân c

dents swimming in the lake, accompanied by the giant squid.

He was finding it hard at the moment to decide whether he wanted to be with people or not. Whenever he was in company he wanted to get away, and whenever he was alone he wanted company. He thought he might really like to visit Hagrid, though; he had not talked to him properly since he had returned. . . .

Harry had just descended the last visible step into the entrance hall when Malfoy, Crabbe, and Goyle emerged from a door on the right that Harry knew led down to the Slytherin common room. Harry stopped dead; so did Malfoy and the others. For a few moments, the only sounds were the shouts, laughter, and splashes drifting through the hall from the grounds through the open front doors.

Malfoy glanced around. Harry knew he was checking for signs of teachers. When he looked back at Harry and said in a low voice, "You're dead, Potter."

Quidditch, và vài học sinh đang bơi tung tăng trong hồ nước với mấy con mực khổng lồ.

Harry nhận thấy thật là khó quyết định được là nó có muốn hòa đồng với mọi người hay không. Bất cứ khi nào nó bầu bạn với ai, nó cũng chỉ muốn bỏ đi, và bất cứ lúc nào nó cô độc rảnh mình, nó đều muốn có bầu bạn. Tất nhiên, nó nghĩ có lẽ nó nên đến thăm bác Hagrid thật; từ khi bác ấy trở trường, nó chưa có dịp nào chuyện trò với bác...

Harry vừa mới bước xuống mấy bậc thềm đá hoa cương để ra tiền sảnh thì Malfoy, Crabbe và Goyle xuất hiện từ một cánh cửa bên phải mà Harry biết là lối đi xuống phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin. Harry đứng khựng lại như trời trồng; Malfoy và mấy đứa kia cũng đứng ngậy ra như phỗng. Trong mấy giây liền sau đó, chỉ nghe tiếng la hét cười đùa và tiếng rầm rộ nước từ ngoài vườn văng vào tiền sảnh qua cánh cửa trước để mở.

Malfoy liếc nhìn quanh. Harry biết Malfoy đang kiểm tra xem có bố trí đáng thầy cô nào quanh đó không. Sau đó, Malfoy quay lại nhìn thẳng

Harry raised his eyebrows. "Funny," said, "you'd think I'd have stopped king around . . ."

Malfoy looked angrier than Harry had ever seen him. He felt a kind of ached satisfaction at the sight of his pale, pointed face contorted with rage.

"You're going to pay," said Malfoy in a voice barely louder than a whisper. "I'm going to make you pay for what I've done to my father . . ."

"Well, I'm terrified now," said Harry sarcastically. "I suppose Lord Voldemort's just a warm-up act compared to you three — what's the matter?" he said, for Malfoy, Crabbe, and Goyle had all looked stricken at the sound of the name. "He's your friend's mate, isn't he? Not scared of him, are you?"

"You think you're such a big man, Potter," said Malfoy, advancing now, Crabbe and Goyle flanking him. "You can't land my father in prison —"

Harry, nói bằng một giọng trầm trầm "Mày chết, Potter à."

Harry nhướn chân mày lên, nó r "Buồn cười nhỉ. Tao cứ tưởng mày thôi cái trò đi loanh quanh rình rập..."

Harry chưa bao giờ thấy Malfoy giận dữ như vậy. Nó cảm thấy một sự thất mãn vô tư khi ngắm khuôn mặt nhợt nhạt méo mó đi vì quá tức giận

Malfoy nói, giọng của nó không lớn hơn tiếng thì thào: "Mày sẽ phải trả giá. Tao sẽ làm cho mày phải trả món nợ về những gì mày đã làm đối với tao..."

Harry châm biếm: "Ừ, tao đang sợ quá trời nè. Tao đoán là những Voldemort làm vừa qua chẳng qua là động tác khởi động so với những ba đứa tụi bay sắp làm..." Nghe tên Voldemort, cả ba đứa Malfoy, Crabbe và Goyle đều giật mình bấn sắc. Harry bèn hỏi: "Mắc chứng bệnh gì? Hẳn là bò tèo của cha mày, có gì? Tụi bay đâu có sợ hấn, hả?"

Malfoy tiến tới trước, Crabbe và Goyle kèm hai bên sườn nó. Malfoy nói: "Mày tưởng mày là một người đại lẫm, hả Potter? Mày hãy đợi đi"

I thought I just had," said Harry.

The dementors have left Azkaban,"
d Malfoy quietly. "Dad and the
ers'll be out in no time . . ."

Yeah, I expect they will," said Harry.
ll, at least everyone knows what
imbags they are now —"

Malfoy's hand flew toward his wand,
Harry was too quick for him. He
l drawn his own wand before
lfoy's fingers had even entered the
cket of his robes.

Potter!"

The voice rang across the entrance
l; Snape had emerged from the
ircase leading down to his office,
l at the sight of him Harry felt a
at rush of hatred beyond anything
felt toward Malfoy. . . . Whatever
mbleadore said, he would never
give Snape . . . never . . .

Tao sẽ thịt mày. Mày đừng hòng tể
ba tao vào tù..."

Harry nói: "Tao tưởng tao đã tổng
đó chứ."

Malfoy nói nhỏ: "Bọn giám ngục
bỏ đi khỏi nhà ngục Azkaban. Ba
và những người khác chẳng mấy ch
sẽ thoát ra..."

Harry nói: "Ừ, tao cũng nghĩ vậy.
cứ cho là như vậy đi thì ít nhất giờ c
mọi người cũng đã biết những kẻ đ
thứ đồ bị rác..."

Bàn tay của Malfoy vươn tới cây c
phép của nó, nhưng Harry quá n
so với nó. Harry đã rút cây đũa ph
của mình ra trước khi ngón tay c
Malfoy kịp thọc vào túi áo.

"Potter!"

Giọng nói ngân vang ngang c
gian tiền sảnh. Thầy Snape xuất h
trên đầu cầu thang dẫn xuống v
phòng của thầy, và sự xuất hiện c
thầy khiến cho Harry cảm thấy r
cơn uất hận trào dâng vượt xa bất
thứ cảm xúc nào mà nó từng có
với Malfoy... Bất chấp cụ Dumbled
nói gì, Harry cũng sẽ không bao
tha thứ cho thầy Snape... không k
giờ...

What are you doing, Potter?" said Snape coldly as ever, as he strode over to the four of them.

"I'm trying to decide what curse to use on Malfoy, sir," said Harry fiercely.

Snape stared at him.

"Put that wand away at once," he said curtly. "Ten points from Gryff —"

Snape looked toward the giant hourglasses on the walls and gave a winking smile.

"Ah. I see there are no longer any points left in the Gryffindor hourglass to take away. In that case, Potter, we will simply have to —"

"Add some more?"

Professor McGonagall had just jumped up the stone steps into the castle. She was carrying a tartan petbag in one hand and leaning heavily on a walking stick with her other, but otherwise looked quite well.

"Professor McGonagall!" said Snape,

Vẫn lạnh lùng như từ xưa tới nay, thầy Snape sải bước về phía bốn đứa học trò, hỏi: "Trò đang làm gì với Potter?"

Harry hung hăng đáp: "Thưa giáo sư, con đang cố gắng quyết định xài nên dùng sự nguyên rủa nào đối với Malfoy."

Thầy Snape trừng mắt nhìn nó.

Thầy sẵng giọng: "Đẹp ngay cái phép. Trừ nhà Gryffindor mất điểm..."

Thầy Snape nhìn về phía cái đồng hồ cát khổng lồ trong các hốc tường, nở một nụ cười giễu cợt.

"À, ta thấy trong đồng hồ của nhà Gryffindor cũng chẳng còn điểm nữa để mà trừ nữa. Trong trường hợp này Potter, ta đành phải đơn giản..."

"Thêm điểm vào chứ?"

Giáo sư McGonagall vừa xuất hiện trên bậc thềm đá dẫn vào tòa lâu đài. Một tay của bà đang xách một cái túi du lịch bằng vải len kẻ ô vuông, tay kia của bà chống lên một cây gậy đi đường, nhưng nhìn chung trông khỏe khoắn.

Thầy Snape bước dài tới trước, r

ding forward. "Out of St. Mungo's, I
!"

Yes, Professor Snape," said
fessor McGonagall, shrugging off
traveling cloak, "I'm quite as good
new. You two — Crabbe — Goyle

She beckoned them forward
seriously and they came, shuffling
in large feet and looking awkward.

Here," said Professor McGonagall,
osting her carpetbag into Crabbe's
est and her cloak into Goyle's, "take
se up to my office for me."

They turned and stumped away up
marble staircase.

Right then," said Professor
Gonagall, looking up at the
rpglasses on the wall, "well, I think
ter and his friends ought to have
r points apiece for alerting the world
the return of You-Know-Who! What
r you, Professor Snape?"

What?" snapped Snape, though
rry knew he had heard perfectly
ll. "Oh — well — I suppose . . ."

"Giáo sư McGonagall! Tôi đoán cô v
mới ra khỏi bệnh viện Thánh Mungo

Giáo sư McGonagall cời tấm
choàng đi đường ra, nói: "Đúng v
thưa giáo sư Snape. Tôi hoàn t
khỏe như tụi trẻ. Hai đứa trò – Crab
– Goyle..."

Bà ra dấu cho tụi nó đi tới một c
hống hách, tụi nó riu ríu làm theo,
mấy cái cằm bự tổ chẳng coi bộ v
về lúng túng.

Giáo sư McGonagall quàng cái
du lịch của bà qua ngực Crabbe và
tấm áo khoác đi đường lên vai Go
rồi nói: "Đây. Đem dùm mấy thứ r
lên văn phòng của ta."

Bọn chúng quay đi và bước lên c
thang bằng cẩm thạch.

Giáo sư McGonagall ngó lên
đồng hồ cát trong hốc tường, r
"Được đấy. Ta nghĩ Potter và bạn
của trò ấy đáng được thưởng n
mười điểm mỗi trò nhờ công cảnh k
cho thế giới biết sự trở về của Kẻ-r
ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Giáo sư thấy
nào, giáo sư Snape?"

Thầy Snape cắn cẩu, mặc dù H
biết tổng là thầy đã nghe hết sức
ràng: "Cái gì? À... Chà... tôi cho là..

So that's fifty each for Potter, the Weasleys, Longbottom, and Miss Granger," said Professor McGonagall, and a shower of rubies fell down into the bottom bulb of Gryffindor's chalice as she spoke.

Oh — and fifty for Miss Lovegood, I suppose," she added, and a number of emeralds fell into Ravenclaw's glass. Now, you wanted to take ten from Mr. Potter, I think, Professor Snape — so there we are . . ."

A few rubies retreated into the upper bulb, leaving a respectable amount of gold nevertheless.

Well, Potter, Malfoy, I think you ought to be outside on a glorious day like this," Professor McGonagall continued briskly.

Harry did not need telling twice. He thrust his wand back inside his robes and headed straight for the front doors

Giáo sư McGonagall nói: "Vậy thường năm mươi điểm cho mỗi người sau đây: Potter, hai anh em nhà Weasley, Longbottom, và cô Granger. Một trận mưa những viên hồng ngọc rơi ào ào xuống đáy chiếc bóng thủy tinh của cái đồng hồ tính điểm nhà Gryffindor trong lúc giáo sư McGonagall đang nói.

"À, tôi cho là nên thưởng cho cả Miss Lovegood năm mươi điểm nữa." Bà nói thêm điều đó thì một số ngọc bích rơi xuống trong cái đồng hồ tính điểm của nhà Ravenclaw. "Bây giờ, thì giáo sư Snape, nếu giáo sư muốn lấy của Potter mười điểm thì tôi cho là cứ việc trừ..."

Vài viên hồng ngọc rút ngược trở lại cái bóng thủy tinh phía trên của đồng hồ, nhưng vẫn chừa lại một ít đáng kể trong cái bóng phía dưới.

Giáo sư McGonagall tiếp tục nói một cách mau mắn nhậm lẹ: "Thôi, Potter, Malfoy, ta nghĩ là hai đứa nên ra ngoài sân chơi trong một ngày trời đẹp lấy như vậy đi."

Harry không cần được bảo lần thứ hai. Nó nhét cây đũa phép trở lại trong áo chùng rồi nhắm hướng cửa

out another glance at Snape and Malfoy.

The hot sun hit him with a blast as he walked across the lawns toward Hagrid's cabin. Students lying around the grass sunbathing, talking, reading the *Sunday Prophet*, and eating sweets looked up at him as he passed.

Some called out to him, or else waved, clearly eager to show that they, like the *Prophet*, had decided he was nothing of a hero. Harry said nothing to any of them. He had no idea how much they knew of what had happened three days ago, but he had carefully avoided being questioned and preferred it that way.

He thought at first when he knocked on Hagrid's cabin door that he was out, but then Fang came charging around the corner and almost bowled him over with the enthusiasm of his welcome. Hagrid, it transpired, was picking up his beans in his back garden.

"All right, Harry!" he said, beaming, when Harry approached the fence.

trước đi thẳng ra mà không ngoái đầu nhìn thầy Snape và Malfoy tới một cái.

Mặt trời ập xuống Harry làn hơi nóng bức khi nó bước qua bãi cỏ sẫm màu trường đi về phía căn chòi của bác Hagrid. Học sinh nằm dài khắp nơi tận dụng cỏ để tắm nắng, tán gẫu, đọc tờ *Mỹ Báo Tiên Tri*, và ăn kẹo. Tụi nó ngu ngơ nhìn lên Harry khi nó đi ngang qua.

Vài đứa kêu tên nó, mấy đứa khác vẫy tay, rõ ràng là hăm hở chứng tỏ lòng ngưỡng mộ nó, cũng giống như tờ *Tiên Tri*, quyết định rằng nó lại là một thứ gì đó hùng vĩ. Harry không nói năng gì với đứa nào hết. Nó chẳng biết tụi nó hiểu biết đến mức nào về những chuyện đã xảy ra trong ba ngày vừa qua, nhưng cho tới giờ nó đã tránh được chuyện bị hỏi han, và nó thoải mái được yên thân như vậy hơn.

Khi gõ lên cánh cửa căn chòi của bác Hagrid, thoát tiên Harry nghĩ là bác Hagrid không có ở nhà, nhưng rồi Fang chạy vòng qua góc căn chòi xóc đến nó và suýt nữa xô Harry ngã nhào vì cái sự chào mừng nồng nhiệt của nó. Hóa ra bác Hagrid đang hái đậu mọt lan ở vườn sau nhà.

Bác tươi cười Harry đến gần hàng rào: "Ổn rồi, Harry à. Vào đi, vào r

ome in, come in, we'll have a cup o'
adelion juice. . . .

How's things?" Hagrid asked him,
they settled down at his wooden
le with a glass apiece of iced juice.
u — er — feelin' all righ', are yeh?"

Harry knew from the look of concern
Hagrid's face that he was not
arriving to Harry's physical well-being.

I'm fine," Harry said quickly,
cause he could not bear to discuss
thing that he knew was in Hagrid's
id. "So, where've you been?"

Bin hidin' out in the mountains," said
Hagrid. "Up in a cave, like Sirius did
en he —"

Hagrid broke off, cleared his throat
ffly, looked at Harry, and took a long
ught of juice.

Anyway, back now," he said feebly.

You — you look better," said Harry,
o was determined to keep the
versation moving away from Sirius.

chơi, bác cháu mình uống một tá
nước bồ công anh chơi..."

Khi hai bác cháu đã an tọa bên
bàn gỗ, mỗi người một ly nước
công anh ướp lạnh, bác Hagrid
Harry: "Sao? Cháu... ơ... cảm tốt
chứ hả?"

Harry cảm nhận qua vẻ lo lắng t
gương mặt bác Hagrid, hiểu rằng k
không chỉ có ý hỏi đến tình trạng s
khỏe thể chất của nó.

Nó nói nhanh: "Dạ, cháu khỏe." I
vì nó không thể chịu đựng nổi r
cuộc nói chuyện về đề tài mà nó k
đang ở trong đầu bác Hagrid. Nó h
"Vậy, mấy hôm nay bác đi đâu?"

Bác Hagrid nói: "Trốn tuốt trên r
trong một cái hang, giống như
Sirius làm khi..."

Bác Hagrid ngừng ngang, tăng hế
ho khan một cách thô lỗ, ngó Ha
xong hóp một ngụm lớn nước bồ c
anh.

Rồi bác nói khẽ: "Dù sao cũng
quay lại."

Quyết tâm giữ cho câu chuyện trá
xa đề tài chú Sirius, Harry nói: "Bá
trông bác khá hơn rồi."

“Wha’?” said Hagrid, raising a massive hand and feeling his face. “Oh oh yeah. Well, Grawp’s loads ter behaved now, loads. Seemed it pleased ter see me when I got back, ter tell yeh the truth. He’s a good bloke, really. . . . I’ve bin thinkin’ about ter find him a lady friend, actually.”

Harry would normally have tried to persuade Hagrid out of this idea at once. The prospect of a second giant living up residence in the forest, possibly even wilder and more brutal than Grawp, was positively alarming, but somehow Harry could not muster the energy necessary to argue the point. He was starting to wish he was home again, and with the idea of hastening his departure he took several large gulps of his dandelion wine, half emptying his glass.

“Ev’ryone knows you’ve bin tellin’ the truth now, Harry,” said Hagrid softly and unexpectedly. “Tha’s gotta be true, hasn’ it?”

Harry shrugged.

“Look . . .” Hagrid leaned toward him across the table, “I knew Sirius longer

“Cái gì?” Bác Hagrid giơ một bàn đồ sộ lên rồi rấm mặt mình: “... Ở... phải. Ủ, Grawp dạo này cư xử ngoan hơn nhiều, nhiều lắm lắm. Nói thiệt cháu, chú nó dường như mừng gặp bác khi bác trở về. Chú nó thiệt là ngoan chàng khá... Thực ra, mấy hôm nay bác đang nghĩ đến chuyện kiếm cho chú ấy một cô bạn gái...”

Thông thường thì Harry sẽ tìm cách thuyết phục bác Hagrid từ bỏ ý nghĩ đó. Cái viễn cảnh có thêm một người khổng lồ nữa vào ở trong rừng, kẻ đâu lại chẳng là một người thậm chí khổng lồ hơn và hung tợn hơn Grawp, thật đáng cảnh giác; nhưng chẳng hiểu sao Harry không thể gom đủ năng lượng cần thiết để tranh luận nữa. Nó lại bắt đầu mong được một mình, và vì nôn nóng ra về, anh hớp liên tục nhiều ngụm to nước công anh, uống gần hết nửa ly của r

Bác Hagrid bỗng nói nhỏ và ngọt: “Harry à, bây giờ thì mọi người đều biết là lâu nay cháu nói lên thật.” Bác chăm chú nhìn kỹ Harry, thêm: “Vậy là tốt hơn rồi hả?”

Harry nhún vai.

Bác Hagrid cúi người qua chiếc b “Nghe bác nè... Bác biết chú Sirius

you did. . . . He died in battle, an' 's the way he'd've wanted ter go —”

He didn't want to go at all!” said rry angrily.

Hagrid bowed his great shaggy ad.

Nah, I don' reckon he did,” he said etly. “But still, Harry . . . he was ver one ter sit around at home an' let er people do the fightin'. He couldn' ve lived with himself if he hadn' gone help —”

Harry leapt up again.

I've got to go and visit Ron and rmione in the hospital wing,” he said hanically.

Oh,” said Hagrid, looking rather set. “Oh . . . all righ' then, Harry . . . e care of yerself then, an' drop k in if yeh've got a mo . . .”

Yeah . . . right . . .”

Harry crossed to the door as fast as could and pulled it open. He was in the sunshine again before grid had finished saying good-bye l walked away across the lawn.

hơn cháu... Chú ấy đã hy sinh trc chiến đấu, và trong đó là điều chú muốn...”

Harry tức giận trả lời: "Chú ấy khc hề muốn ra đi..."

Bác Hagrid gập cái đầu bù xù c mình xuống.

"Không. Bác không cho là chú muốn. Nhưng mà Harry à... chú không bao giờ là loại người qu quanh trong xó nhà trong khi nhữ người khác đang chiến đấu... N không ra tay giúp đời thì chú ấy khc thể sống trọn vẹn như ý mình được.

Harry lại nhảy dựng lên.

Nó nói một cách máy móc: "Ch phải đi thăm Ron và Hermione trc bệnh thất."

Bác Hagrid tỏ ra hơi buồn bực: "Ờ, được thôi. Vậy... Harry à... giữ sức khỏe nghe cháu, và rảnh thì g qua chỗ bác chơi..."

"Dạ... được."

Harry đi hết sức nhanh về phía cá cửa và kéo cửa mở ra. Bác Hagrid chưa dứt câu chào tạm biệt, Harry lại bước ra ngoài nắng và băng ng qua bãi cỏ. Một lần nữa, người ta

ce again, people called out to him he passed. He closed his eyes for a few moments, wishing they would all wish, that he could open his eyes and find himself alone in the grounds. .

A few days ago, before his exams had finished and he had seen the portrait of Voldemort had planted in his mind, he would have given almost anything for the Wizarding world to know that he had been telling the truth, and them to believe that Voldemort was not back and know that he was neither a spy nor mad. Now, however . . .

He walked a short way around the fountain, sat down on its bank, sheltered from the gaze of passersby behind a thicket of shrubs, and stared out over the gleaming water, thinking. . . .

Perhaps the reason he wanted to be alone was because he had felt isolated from everybody since his talk with Dumbledore. An invisible barrier separated him from the rest of the world. He was — he had always been — a marked man. It was just that he had never really understood what that meant. . . .

réo gọi tên nó khi thấy nó đi ngang qua. Nó nhắm mắt lại trong giây lát ước ao sao cho tất cả tan biến hết, sao cho khi nó mở mắt ra thì chỉ còn lại mình nó trong sân trường...

Cách đây vài ngày, trước khi kỳ thi kết thúc và nó thấy hình ảnh của Voldemort mọc lên trong óc nó, Harry sẵn sàng đánh đổi hầu như bất cứ gì để cho thế giới Pháp thuật biết là đang nói lên sự thật, để họ tin rằng Voldemort đã trở lại và để cho họ biết nó không điên cũng không nói dối. Nhưng bây giờ...

Nó đi một đoạn ngắn quanh cái đài ngồi xuống bên bờ hồ khuất sau rặng bụi cây chằng chịt để tránh những ánh nhìn chòng chọc của người qua kẻ lại. Rồi nó đắm đắm nhìn ra mặt nước loáng sáng, suy tư...

Có lẽ lý do mà nó muốn được ở một mình là vì nó cảm thấy bị tách biệt khỏi mọi người từ sau cuộc nói chuyện với Dumbledore. Một hàng rào vô hình đã chia cắt nó và toàn thể thế giới khỏi lại. Nó đã — nó từng là — luôn luôn là một kẻ khác thường. Chỉ có điều là từ đây nó chưa bao giờ thực sự điều gì có nghĩa là gì...

and yet sitting here on the edge of the lake, with the terrible weight of grief pressing at him, with the loss of Sirius raw and fresh inside, he could not muster any great sense of fear. It was funny and the grounds around him were full of laughing people, and even though he felt as distant from them as though he belonged to a different race, it was still very hard to believe as he sat here that his life must include, or at least, murder. . . .

He sat there for a long time, gazing out at the water, trying not to think about his godfather or to remember that it was directly across from here, on the opposite bank, that Sirius had collapsed trying to fend off a hundred centaurs. . . .

The sun had fallen before he realized that he was cold. He got up and returned to the castle, wiping his sweat on his sleeve as he went.

Ron and Hermione left the hospital ward completely cured three days before the end of term. Hermione showed signs of wanting to talk about

Nhưng giờ đây ngồi bên bờ hồ, sức nặng khủng khiếp của nỗi buồn đang đè lên nó, với sự mất mát của Sirius còn mới nguyên trong lòng, không sao có được một cảm giác cho ra sợ. Trời nắng đẹp và khắp sân trường chung quanh nó đầy những người đang cười nói, và cho dù cảm thấy rất xa cách họ như thể thuộc về một chủng tộc khác, nó cứ khó mà tin được, trong lúc nó ngồi đó rằng cuộc đời nó rồi sẽ phải bao giờ hoặc kết thúc bằng một cuộc gặp gỡ với người...

Nó ngồi đó rất lâu, dăm dăm nhìn mặt nước, cố gắng không nghĩ gì về người cha đỡ đầu của nó, hay nhớ rằng ngay phía đối diện nó, ở bờ kia của cái hồ, chú Sirius đã từng cố xuồng trong khi cố chống đỡ những đòn tấn công của một trăm tên giết người...

Mặt trời đã lặn xuống trước Harry nhận ra nó bị lạnh. Nó đứng đó quay trở lại tòa lâu đài, vừa đi vừa dùng ống tay áo chùi mặt.

Ba ngày trước khi học kỳ kết thúc Ron và Hermione rời khỏi bệnh viện hoàn toàn bình phục. Hermione những dấu hiệu là cô nàng mu

us, but Ron tended to make shing noises every time she mentioned his name. Harry was not e whether or not he wanted to talk out his godfather yet; his wishes ied with his mood.

le knew one thing, though: happy as he felt at the moment, he ould greatly miss Hogwarts in a few s' time when he was back at nber four, Privet Drive. Even though now understood exactly why he had return there every summer, he did feel any better about it. Indeed, he l never dreaded his return more.

rofessor Umbridge left Hogwarts day before the end of term. It med that she had crept out of the spital wing during dinnertime, dently hoping to depart undetected, unfortunately for her, she met aves on the way, who seized his last nce to do as Fred had instructed l chased her gleefully from the mises, whacking her alternately a walking stick and a sock full of ilk.

chuyện trò về chú Sirius, nhưng F có khuynh hướng khịt khịt mũi mỗi Hermione nhắc tới tên chú ấy. Họ không chắc là nó có muốn nói chuyện về người cha đỡ đầu của nó chưa; theo tâm trạng thay đổi khác nhau c nó mà khi thì nó muốn nói, khi không.

Tuy nhiên nó biết chắc một điều: là nó đang buồn khổ vô cùng ở đây này, nhưng chỉ vài ngày nữa khi nó về căn nhà số bốn đường Privet Drive nó sẽ đâm ra nhớ trường Hogwarts cùng. Cho dù giờ đây nó đã hiểu chắc tại sao nó phải trở về đó mỗi hè, nó vẫn không cảm thấy việc đó chịu hơn chút nào hết. Thực ra, chưa bao giờ thấy sợ trở về ngôi nhà đó hơn lúc này.

Giáo sư Umbridge đã rời khỏi trường Hogwarts một ngày trước học kỳ kết thúc. Dường như mụ ấy lên ra khỏi bệnh thất trong giờ ăn rõ ràng là mụ hy vọng không ai để ý ra đi của mụ. Nhưng thiệt không m cho mụ ta, trên đường đi mụ chạm tay Peeves; con ma này bèn tranh thủ hội cuối cùng để thực hiện lời dặn của Fred và George, và nó đã hí hửng rượt mụ Umbridge chạy khắp tòa nhà thay phiên quật túi bụi lên mụ ta bằng

Many students ran out into the rance hall to watch her running ay down the path, and the Heads of uses tried only halfheartedly to train their pupils.

Indeed, Professor McGonagall sank k into her chair at the staff table r a few feeble remonstrances and s clearly heard to express a regret t she could not run cheering after umbledore herself, because Peeves l borrowed her walking stick.

Their last evening at school arrived; st people had finished packing and re already heading down to the end-erm feast, but Harry had not even rted.

Just do it tomorrow!" said Ron, who s waiting by the door of their mitory. "Come on, I'm starving . . ."

I won't be long. . . . Look, you go ad . . ."

But when the dormitory door closed

cây gậy và cái bao đựng đầy ph vụn.

Nhiều học sinh chạy ra tiền sảnh xem mục Umbridge chạy dài xuống c đường mòn, và giáo sư chủ nhiệm c nhà chỉ kiểm chế học sinh của m nửa vời mà thôi.

Thực vậy, giáo sư McGonagall n gọn trở vào cái ghế của bà trên bàn dành cho giáo sư sau khi thốt ra vài quở trách nhẹ nhàng, và người ta thể nghe thấy rõ ràng bà lấy làm tiếc đích thân bà không thể hồ hởi c cùng với đám học trò rượt đuổi Umbridge, bởi vì con ma Peeves mượn đỡ cây gậy của bà rồi.

Rồi cũng đến buổi tối cuối cùng c tụi nó ở trường; hầu hết mọi người đóng gói hành lý xong rồi và đã s sàng đi xuống Đại sảnh đường để bữa tiệc mãn khóa; thế nhưng H vẫn chưa bắt đầu xếp hành trang cả.

Ron đang đợi nó ở ngay cửa phò ngủ, nói: "Để ngày mai hãy làm. thôi, mình đói chết được đây..."

"Thì bỏ cứ đi trước đi... mình s xong..."

Nhưng khi cánh cửa phòng r

mind Ron, Harry made no effort to speed up his packing. The very last thing he wanted to do was to attend the end-of-term feast. He was worried that Dumbledore would make some reference to him in his speech. He was reluctant to mention Voldemort's return; he had talked to them about it last year, after all. . . .

Harry pulled some crumpled robes from the very bottom of his trunk to make way for folded ones and, as he did so, noticed a badly wrapped package lying in a corner of it. He would not think what it was doing there. He bent down, pulled it out from beneath his trainers, and examined

He realized what it was within seconds. Sirius had given it to him just before the front door of twelve Grimmauld Place. *Use it if you need it, all right?*

Harry sank down onto his bed and unwrapped the package. Out fell a small, square mirror. It looked old; it was certainly dirty. Harry held it up to his face and saw his own reflection staring back at him.

đóng lại sau lưng Ron, Harry chẳng buồn gấp rút sắp xếp gì cả. Nó khác hẳn muốn dự bữa tiệc mãn khóa chút nào. Nó lo là cụ Dumbledore sẽ nhắc tới nó trong bài diễn văn của cụ. Chắc hẳn là cụ sẽ nói đến sự trở lại của Voldemort, chẳng phải là hồi nói chuyện ngoài cụ đã nói chuyện đó với tụi bạn đó sao...

Harry kéo mấy cái áo chùng nhàu nát ở tận dưới đáy rương ra để có chỗ xếp vào mấy cái áo chùng đã gấp gọn và khi đang làm việc này, nó nhận thấy có một món đồ gói ghém vụng về nằm ở một góc dưới đáy rương. Harry không thể nghĩ ra cái gói ấy làm gì. Nó cúi xuống, móc cái gói lên dưới đôi giày thể thao của nó và xem xét.

Nó nhận ra ngay chỉ trong vài giây đó là cái gì. Chú Sirius đã đưa cái gói cho nó ngay bên trong cánh cửa nhà trên Quảng trường Grimmauld. *Xài nó nếu con cần đến chú, nhé?*

Harry ngồi thụp xuống giường, mở gói quà. Một cái gương nhỏ hình vuông rớt ra. trông cái gương rất cũ kỹ; và hết sức bụi bặm. Harry giơ gương ra trước mặt và nhìn thấy chính

He turned the mirror over. There on the reverse side was a scribbled note from Sirius.

bóng nó ở trong gương đang nhìn nó.

Nó lật cái gương lại. Trên mặt sau của cái gương có một bức thư ngắn của chú Sirius:

This is a two-way mirror. I've got to go to the other. If you need to speak to me, just say my name into it; you'll appear in my mirror and I'll be able to hear you talk in yours. James and I used to use it a lot when we were in separate dungeons.

Đây là một cái gương hai chiều. Tôi cần đi chỗ khác. Nếu con cần nói chuyện với chú, chỉ cần nói tên của chú vào gương; con sẽ hiện ra trong gương kia của chú và chú sẽ có thể nghe con nói chuyện với con trong cái gương của con. Anh James và chú thường dùng đến gương này khi ba của con và chú bị cấm túc riêng.

And Harry's heart began to race. He remembered seeing his dead parents in the Mirror of Erised four years ago. Now he was going to be able to talk to Sirius again, right now, he knew it —

Trái tim Harry bắt đầu đập mạnh. Anh nhớ đã từng nhìn thấy ba má trong Gương Khát Vọng cách đây bốn năm rồi. Giờ đây anh sắp được nói chuyện với chú Sirius lần nữa, ngay bây giờ, anh đã biết...

He looked around to make sure there was nobody else there; the dormitory was quite empty. He looked at the mirror, raised it in front of his face with trembling hands, and called, loudly and clearly, "Sirius."

Nó nhìn quanh quất để chắc chắn không có ai khác ở trong phòng; phòng ngủ hoàn toàn vắng vẻ. Nó quay lại nhìn vào cái gương, giơ lên trước mặt bằng bàn tay run run và nói, to và rõ ràng: "Chú Sirius."

His breath misted the surface of the glass. He held the mirror even closer,

Hơi thở của nó làm mờ cả mặt gương. Nó đưa gương đến gần

itement flooding through him, but eyes blinking back at him through fog were definitely his own.

He wiped the mirror clear again and, so that every syllable rang clearly through the room, "Sirius Black!"

Nothing happened. The frustrated he looking back out of the mirror was, definitely, his own. . . .

Sirius didn't have his mirror on him when he went through the archway, and a small voice in Harry's head. That's why it's not working. . . .

Harry remained quite still for a moment, then hurled the mirror back to the trunk where it shattered. He had been convinced, for a whole, shining minute, that he was going to see Sirius, talk to him again. . . .

Disappointment was burning in his chest. He got up and began throwing things pell-mell into the trunk on top of the broken mirror —

But then an idea struck him. . . . A better idea than a mirror . . . A much

mặt hơn, toàn thân kích động, nhu đôi mắt chớp chớp nhìn lại nó từ trên cái gương mờ mờ hơi nước rõ ràng đôi mắt của chính nó.

Nó chùi gương cho trong sáng trở rồi nói sao cho mỗi âm tiết vang lên rành rọt khắp phòng: "Chú Sirius Black!"

Không có gì xảy ra cả. Gương phản thất vọng ở trong gương đang nhìn chắc chắn vẫn là gương mặt của chính nó...

Một tiếng nói nhỏ vang lên trong đầu Harry: *Chú Sirius không mang theo gương khi chú đi xuyên qua cánh cửa tò vò. Vì vậy mà cái gương này không hoạt động được...*

Harry ngồi bất động hoàn toàn một lúc lâu. Rồi quăng mạnh cái gương vào trong cái rương khiến nó bể tành trong đó. Nó đã tin, hoàn toàn trong một phút bừng sáng, rằng nó sẽ được gặp lại chú Sirius, lại được chuyện với chú...

Nỗi tuyệt vọng thiêu đốt cổ họng Harry. Nó đứng bật dậy và bắt đầu quăng loạn đồ đạc của nó vào rương lấp bên trên cái gương bể...

Nhưng rồi một ý tưởng bật ra trong đầu nó... Một ý tưởng còn hay hơn

ger, more important idea . . . How
l he never thought of it before —
y had he never asked?

le was sprinting out of the dormitory
l down the spiral staircase, hitting
walls as he ran and barely noticing.
hurtled across the empty common
m, through the portrait hole and off
ng the corridor, ignoring the Fat
ly, who called after him, "The feast
about to start, you know, you're
ting it very fine!"

but Harry had no intention of going
he feast . . .

low could it be that the place was
of ghosts whenever you didn't need
e, yet now . . .

le ran down staircases and along
ridors and met nobody either alive
dead. They were all, clearly, in the
eat Hall. Outside his Charms
ssroom he came to a halt, panting
l thinking disconsolately that he
uld have to wait until later, until after
end of the feast . . .

but just as he had given up hope he
v it — a translucent somebody

cái gương nữa... một ý tưởng qu
trọng hơn, lớn lao hơn... Làm sao
trước đây nó lại không hề nghĩ đến
chứ?... Tại sao nó không hề hỏi nhỉ

Nó lao như tên bắn ra khỏi phò
ngủ và chạy một mạch xuống c
thang xoắn, tông cả vào tường tr
khi chạy mà nó hầu như không nh
biết. Nó lao qua căn phòng sinh h
chung trống vắng, xuyên qua cái
chân dung rồi phóng chạy suốt h
lang, phớt lờ cả Bà Béo đang gọi
theo sau nó: "Bữa tiệc sắp bắt đầu,
biết đó, trò tới kịp mà."

Nhưng Harry không hề có ý định
ăn tiệc...

Làm sao đây có thể là một nơi c
nhóc ma hiện ra bất cứ lúc nào m
không cần đến, mà bây giờ...

Nó chạy xuống cầu thang, chạy c
theo hành lang, mà không gặp bất
ai hết, dù người hay ma. Rõ ràng là
cả đều đã ở trong Đại sảnh đườ
chạy tới bên ngoài phòng học Bùa C
nó đứng lại, thở hổn hển, suy nghĩ r
cách chán ngán là có lẽ nó nên đợi
nữa, sau khi bữa tiệc tàn...

Nhưng đúng lúc bỏ cuộc thì nó n
thấy con ma: một hình thù trong s

ting across the end of the corridor.

Hey — hey Nick! NICK!"

The ghost stuck its head back out of the wall, revealing the extravagantly decorated hat and dangerously wobbling head of Sir Nicholas de Mimsy-Porpington.

"Good evening," he said, withdrawing the rest of his body from the solid stone and smiling at Harry. "I'm not the only one who is late, then? Enough," he sighed, "in rather different circumstances, of course . . ."

"Nick, can I ask you something?"

A most peculiar expression stole over Nearly Headless Nick's face as he inserted a finger in the stiff ruff at his neck and tugged it a little straighter, apparently to give himself something to think of. He desisted only when his partially severed neck seemed about to fall away completely.

"Er — now, Harry?" said Nick, looking discomfited. "Can't it wait until after the feast?"

trôi lơ lửng ngang qua ở cuối hành lang.

"Này - này Nick! NICK!"

Con ma thò đầu trở ra khỏi bức tường, để lộ một cái nón trang trí bề lộng vũ kỳ quái hết chỗ nói, và cái đầu cẩu lắt lay một cách hết sức nguy hiểm của Ngài Nicholas xứ Mimsy-Porpington.

Sau khi rút nốt phần thân thể còn lại ra khỏi bức tường đá rắn, con ma mỉm cười với Harry, nói: "Chào! Hóa ra mình không phải là người duy nhất đi muộn nhỉ? Nhưng mà..." Con ma thở dài. Dĩ nhiên là mỗi chúng ta trễ theo những nghĩa khác nhau..."

"Nick, tôi có thể hỏi ngài vài ba điều không?"

Một vẻ kỳ quái thoáng qua gương mặt của ngài Nick Suýt Mất Đầu. Ông ta thọc một ngón tay vào trong cổ áo xếp nếp cứng ngắc và nhét đầu vào cổ cho thẳng hơn, dường như ông làm vậy để câu giờ mà cân nhắc. Ông chỉ thôi làm vậy khi cái cổ lặt vặt gần đứt có vẻ như sắp sửa sút hẳn ra.

Tỏ vẻ không thoải mái lắm, Nick nhìn Harry. "Ờ... sao, Harry? Không thể đợi cho sau bữa tiệc hả?"

No — Nick — please,” said Harry, “I really need to talk to you. Can we go in there?”

Harry opened the door of the nearest classroom and Nearly Headless Nick appeared.

Oh very well,” he said, looking annoyed. “I can’t pretend I haven’t been expecting it.”

Harry was holding the door open for a moment, but he drifted through the wall and disappeared.

Expecting what?” Harry asked, as the door closed.

You to come and find me,” said Harry, now gliding over to the window and looking out at the darkening sky. “It happens, sometimes . . . when somebody has suffered a . . . loss.”

Well,” said Harry, refusing to be lectured. “You were right, I’ve — I’ve come here to find you.”

Nick said nothing.

It’s —” said Harry, who was finding the silence more awkward than he had

Harry nói: "Không... ngài Nick cần làm ơn mà... Tôi thực sự cần chuyện với ngài... Chúng ta có thể đi vào đây không?"

Harry mở cánh cửa của phòng học gần nhất và ngài Nick Suýt Mất Eye thở dài một cái.

Ông nói, với vẻ nhượng bộ: "Ồi, thôi. Ta không thể giả đò là ta không hề lường trước việc này."

Harry giữ cánh cửa cho con ma vào, nhưng Nick chọn lối lướt xuyên qua bức tường.

Harry đóng cửa lại hỏi: "Lường trước cái gì?"

"Việc trò đến tìm ta." Nick đáp, này ông ta đang lướt tới cánh cửa và ngó mông lung ra ngoài sân trường đang tối dần. "Chuyện như vậy xảy ra... thỉnh thoảng... Khi một người nào đó trải qua nỗi đau... mất mát."

Harry quyết không để lạc đề, rồi nói: "Dạ, ngài nói đúng. Tôi... đã đến tìm ngài."

Nick không nói gì hết.

Harry bỗng thấy chuyện này kỳ lạ hơn hẳn bối rối hơn mức nó tiên li

icipated, "it's just — you're dead. : you're still here, aren't you?"

lick sighed and continued to gaze at the grounds.

That's right, isn't it?" Harry urged. "You died, but I'm talking to you. . You can walk around Hogwarts and anything, can't you?"

Yes," said Nearly Headless Nick etly, "I walk and talk, yes."

So, you came back, didn't you?" d Harry urgently. "People can come k, right? As ghosts. They don't e to disappear completely. *Well?*" added impatiently, when Nick itinued to say nothing.

Nearly Headless Nick hesitated, then d, "Not everyone can come back as host."

What d'you mean?" said Harry ckly.

Only . . . only wizards."

Oh," said Harry, and he almost ghed with relief. "Well, that's okay n, the person I'm asking about is a ard. So he can come back, right?"

"Chẳng là... là... ngài đã chết. Nhu ngài vẫn còn đây, đúng không?"

Nick thở dài và tiếp tục nhìn đ dăm ra sân trường.

Harry khẩn khoản: "Có đúng khô Ngài đã chết, nhưng mà tôi vẫn đ nói chuyện với ngài... ngài có thể khắp trường Hogwarts và mọi t đúng không?"

Nick Suýt Mất Đầu khẽ đáp: "Ừ, t và nói, đúng vậy."

Harry càng khẩn khoản hơn: "Vậ ngài trở lại được, đúng không? Ngu ta có thể trở lại, đúng không? Nhu ma ấy." Nick tiếp tục không nói gì Harry sốt ruột nói thêm: "Người không biến mất hoàn toàn... đư không?"

Nick Suýt Mất Đầu ngập ngừng nói: "Không phải ai cũng có thể trở làm ma."

Harry hỏi ngay: "Ý ngài nói sao?"

"Chỉ có... chỉ có pháp sư thôi."

"A!" Harry reo lên, suýt bật cười nhẹ nhõm. "Ừ, vậy thì tốt quá, ngu mà cháu đang hỏi đến là một pháp :

Lick turned away from the window and looked mournfully at Harry. "He n't come back."

Who?"

Sirius Black," said Nick.

But you did!" said Harry angrily. "You came back — you're dead and I didn't disappear —"

Wizards can leave an imprint of themselves upon the earth, to walk away where their living selves once were," said Nick miserably. "But very few wizards choose that path."

Why not?" said Harry. "Anyway — it doesn't matter — Sirius won't care if it's unusual, he'll come back, I know he will!"

And so strong was his belief that Harry actually turned his head to check the door, sure, for a split second, that he was going to see Sirius, pearly white and transparent but beaming, walking through it toward him.

Vậy là chú ấy có thể trở lại, đúng không?"

Nick quay mặt ra khỏi cửa sổ, nhìn Harry với nỗi sầu thảm tang thương. "Chú ấy không trở lại đâu."

"Ai?"

Nick nói: "Sirius Black."

Harry tức giận: "Nhưng mà ông vẫn trở lại đó! Ông trở lại được... ông chết... mà ông đâu có biến mất..."

Nick nói một cách thảm thương: "Pháp sư có thể lưu lại dấu tích của chính mình trên mặt đất, để lang thang một cách lờ mờ ở nơi mà khi còn sống họ đã từng tung hoành. Nhưng rất ít pháp sư chọn con đường đó."

Harry nói: "Tại sao? Mà thôi, ... cũng không quan trọng... Chú Sirius chẳng quan tâm chuyện đó có kỳ lạ thường hay không, chú sẽ trở lại, chắc chắn là chú ấy sẽ trở lại!"

Và niềm tin của nó mạnh mẽ đến mức Harry thực sự quay đầu nhìn ra cửa sổ để kiểm tra, và trong một nửa giây tức khắc như nó sắp nhìn thấy lại chú Sirius, trắng nhò nhò và trong suốt như thủy tinh vẫn tươi cười bước xuyên qua cửa để gặp nó.

He will not come back," repeated k quietly. "He will have . . . gone "

What d'you mean, 'gone on'?" said rry quickly. "Gone on where? Listen what happens when you die, rway? Where do you go? Why asn't everyone come back? Why t this place full of ghosts? Why —

I cannot answer," said Nick.

You're dead, aren't you?" said Harry speratedly. "Who can answer better n you?"

I was afraid of death," said Nick. "I use to remain behind. I sometimes nder whether I oughtn't to have . . . ll, that is neither here nor there. . . . act, / am neither here nor there . . ." gave a small sad chuckle. "I know hing of the secrets of death, Harry, I chose my feeble imitation of life ead. I believe learned wizards dy the matter in the Department of steries —"

Don't talk to me about that place!" d Harry fiercely.

I am sorry not to have been more

Nick lặp lại một cách lặng lẽ: "C ấy sẽ không trở lại. Chú ấy sẽ phả tiếp tục."

Harry hỏi ngay: "Ngài ngụ ý gì nói "tiếp tục"? Tiếp tục đến đâu?... này, chuyện gì xảy ra khi người ta c ròi? Người ta đi đâu? Tại sao khê phải ai cũng trở lại được? Tại sao c này lại không đầy ma? Tại sao..."

Nick nói: "Ta không thể trả lời đượ

Harry tức điên lên: "Ông chết rồi, đúng không? Còn ai khác hơn ông thể trả lời được câu hỏi đó?"

Nick nói: "Ta sợ cái chết. Ta đã ch cách ở lại. Đôi khi ta tự hỏi ta có r làm vậy không... Chà... không ở c mà cũng không ở kia... Thật ra không ở đây mà cũng không ở kia Nick thốt ra mấy tiếng chát lưởi k khê buồn bã. "Ta không biết gì những bí mật của cái chết, Harry à, vì thay vì chấp nhận chết, ta đã ch một cách giả sống mong manh. Ta là các pháp sư học rộng đang ngh cứu vấn đề này trong Sở Bảo Mật..."

Harry lồng lên điên tiết: "Đừng với tôi về cái chỗ đó!"

Nck dịu dàng đáp: "Ta rất tiếc

p,” said Nick gently. “Well . . . well, excuse me . . . the feast, you know .

and he left the room, leaving Harry re alone, gazing blankly at the wall ough which Nick had disappeared.

Harry felt almost as though he had t his godfather all over again in ing the hope that he might be able see or speak to him once more. He ked slowly and miserably back up ough the empty castle, wondering ether he would ever feel cheerful ain.

He had turned the corner toward the Lady’s corridor when he saw nebody up ahead fastening a note a board on the wall. A second nce showed him that it was Luna. ere were no good hiding places arby, she was bound to have heard footsteps, and in any case, Harry ild hardly muster the energy to id anyone at the moment.

Hello,” said Luna vaguely, glancing und at him as she stepped back n the notice.

chẳng giúp gì được gì hơn. Thôi... t thì tha lỗi cho ta... cậu biết, bữa tiệc

Con ma Nick Suýt Mất Đầu rời k căn phòng, bỏ lại Harry một mình trc đó, bản thân nhìn sững bức tường chỗ mà Nick vừa biến mất.

Harry cảm thấy như thể nó lại v mất người cha đỡ đầu của nó một nữa khi lại một lần nữa mất đi niềm vọng rằng nó vẫn còn có thể nhìn th hay trò chuyện với chú ấy. Nó chậm và sâu thẳm bước đi trở lại, xuyên c tòa lâu đài trống rỗng, tự hỏi liệu nó bao giờ còn cảm thấy vui mừng ph khởi được nữa chẳng.

Khi quanh qua góc tường đi về p hành lang của Bà Béo thì nó nhìn th người nào đó ở đằng trước đang c một thông báo lên tấm bảng ti tường. Nhìn kỹ lại thì nó nhận ra đc Luna. Chẳng có chỗ nào gần đó trốn được, cô bé ắt là đã nghe tiế bước chân của nó, và đằng nào chẳng nữa thì lúc đó Harry cũng khc còn gom đủ sức để né tránh ai nữa.

Luna liếc nhìn Harry khi cô bé lùi xa cái thông báo, nói một cách đãng: "Chào anh."

How come you're not at the feast?" Harry asked.

Well, I've lost most of my possessions," said Luna serenely. People take them and hide them, you know. But as it's the last night, I really need them back, so I've been putting up signs."

She gestured toward the notice board, upon which, sure enough, she had pinned a list of all her missing books and clothes, with a plea for their return.

An odd feeling rose in Harry — an emotion quite different from the anger and grief that had filled him since Sirius's death. It was a few moments before he realized that he was feeling sympathy for Luna.

How come people hide your stuff?" she asked her, frowning.

Oh . . . well . . ." She shrugged. "I think they think I'm a bit odd, you know. Some people call me 'Loony Lovegood, actually."

Harry looked at her and the new feeling of pity intensified rather suddenly.

Harry hỏi: "Sao bạn không dự tiệc tối hôm nay?"

Luna thản nhiên nói: "Ôi, em bị mất hết đồ đạc rồi. Anh thấy đó, người ta đã lấy đồ của em đem giấu hết. Như bữa nay là bữa tối cuối cùng nên em cần tìm lại chúng. Em vừa mới cạy thông báo lên này."

Cô bé ra dấu về phía tấm bảng thông báo, trên đó, đúng như lời, Luna đã đính kèm một danh sách những sách vở và quần áo bị thất lạc, kèm theo lời cầu khẩn xin được nhận lại.

Một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng Harry – một tình cảm hoàn toàn khác với giận dữ và đau buồn vốn chiếm cứ tâm hồn nó từ khi chú Sirius qua đời đến nay. Một lát sau nó nhận ra là nó đang tội nghiệp cho bé Luna.

Nó cau mày hỏi: "Làm sao mà người ta lại giấu đồ của em đi?"

Luna nhún vai: "Ờ... phải..." cô nhún vai. "Em nghĩ họ cho rằng em kỳ cục, anh biết đấy. Vài người gọi là "Lu-khùng" Lovegood, thật đấy."

Harry ngắm Luna và một cảm giác thương hại mới lại dâng lên mạnh mẽ một cách khá đau đớn.

That's no reason for them to take their things," he said flatly. "D'you want to help finding them?"

"Oh no," she said, smiling at him. "They'll come back, they always do in the end. It was just that I wanted to talk to you tonight. Anyway . . . why aren't you here at the feast?"

Harry shrugged. "Just didn't feel like it."

"No," said Luna, observing him with her pale, oddly misty, protuberant eyes. "I don't suppose you do. That man the Death Eaters killed was your godfather, wasn't he? Ginny told me."

Harry nodded curtly, but found that for some reason he did not mind Luna talking about Sirius. He had just remembered that she too could see Dementors.

"Have you . . ." he began. "I mean, do you . . . has anyone you've known ever died?"

"Yes," said Luna simply, "my mother."

Harry nói thẳng thừng: "Người ta không có lý do gì để lấy đi đồ đạc của em hết. Em có cần giúp tìm lại chứ không?"

Luna mỉm cười với Harry, nói: "Không. Đồ đạc sẽ trở về hết thôi. Chúng ta luôn luôn quay về vào phần cuối. Chẳng qua em muốn đóng góp hành lý vào tối nay. Đẳng nào đi nữa? Mà sao anh không dự tiệc?"

Harry nhún vai: "Chẳng qua là thấy không thích."

Luna quan sát Harry bằng hai mắt mờ màng lồ lộ, cô bé nói: "Đúng. Em cũng nghĩ là anh không thích. Người mà bọn Tử thần Thực tử đã giết chết là cha đỡ đầu của anh, phải không? Ginny đã nói với em."

Harry gật đầu cộc lốc, nhưng rồi nhận thấy, vì một lý do nào đó, không cảm thấy khó chịu khi Luna nói về chú Sirius. Nó vừa chợt nhớ Luna cũng có thể nhìn thấy những Dementor trong bóng tối.

Nó bèn bắt đầu: "Em có người. . . tôi nói là. . . người mà em có quen biết. . . em có người quen biết nào qua đời không?"

Luna nói đơn giản: "Có, má em. A"

She was a quite extraordinary witch, I know, but she did like to experiment and one of her spells went rather badly wrong one day. I was there.”

“I’m sorry,” Harry mumbled.

“Yes, it was rather horrible,” said Luna conversationally. “I still feel very sorry about it sometimes. But I’ve still got my Dad. And anyway, it’s not as though I’ll never see Mum again, is it?”

“Er — isn’t it?” said Harry uncertainly.

“She shook her head in disbelief. “No, come on. You heard them, just behind the veil, didn’t you?”

“You mean . . .”

“In that room with the archway. They were just lurking out of sight, that’s all. I heard them.”

“They looked at each other. Luna was smiling slightly. Harry did not know what to say, or to think. Luna believed in many extraordinary things . . . yet she had been sure she had heard voices behind the veil too. . . .”

biết không, má em là một phù thủy phi thường, nhưng má rất thích nghiệm, và một hôm, ngày nọ r trong những lời nguyền của má đã cùng sai lầm. Hồi đó em chín tuổi.”

Harry lúng búng: "Xin chia buồn."

Luna nói liền thoảng: "Ừ, kể cũng khủng khiếp thật. Đôi khi em cũng cảm thấy buồn. Nhưng mà em vẫn có ba. Với lại, đâu hẳn là em sẽ khổ bao giờ gặp lại má em, đúng không?"

Harry nói ngập ngừng: "Ờ - khác nữa?"

Luna lắc đầu không tin: "Ồi, chẳng phải sao. Anh đã nghe tiếng họ ngay đằng sau tấm màn, đúng không?"

"Em muốn nói là..."

"Trong căn phòng có cái cổng tò ải. Chẳng qua là họ giấu mặt mình không thấy đó thôi. Anh đã nghe được họ mà."

Hai người nhìn nhau. Luna nhẹ cười. Harry không biết nói gì, hay nghĩ nữa. Luna tin tưởng vào quá nhiều thứ phi thường quái dị... nhưng Harry chắc chắn là bản thân nó cũng

Are you sure you don't want me to help you look for your stuff?" he said.

"Oh no," said Luna. "No, I think I'll just go down and have some pudding and wait for it all to turn up. . . . It always does in the end. . . . Well, have a nice holiday, Harry."

"Yeah . . . yeah, you too."

When she walked away from him, and as he watched her go, he found that the terrible weight in his stomach seemed to have lessened slightly.

The journey home on the Hogwarts Express next day was eventful in several ways. Firstly, Malfoy, Crabbe, and Goyle, who had clearly been plotting all week for the opportunity to strike without teacher witnesses, attempted to ambush Harry halfway down the train as he made his way back from the toilet.

The attack might have succeeded

nghe những tiếng nói ở đằng sau lưng màn...

Harry nói: "Em có chắc là em không cần tôi giúp tìm lại những món đồ thất lạc không?"

Luna nói: "Ồ không. Không, em cần là em chỉ cần đi xuống Đại Sảnh đường để ăn bánh và chờ cho món thứ đồ đặc quay về thôi... Cuối cùng luôn luôn như vậy... À... Chúc em nghỉ hè vui nha, anh Harry."

"Ừ... ừ, em cũng nghỉ hè vui nha."

Luna bước đi xa dần Harry, và trong khi nhìn theo cô bé đi xa, Harry nhận thấy cái khối nặng tích kinh khủng trong bao tử của nó dường như nhẹ được phần nào.

Hành trình về nhà trên chuyến Tắt Hành Hogwarts vào ngày hôm sau, xét theo nhiều cách, thì xảy ra nhiều sự kiện quan trọng. Thứ nhất, đám Malfoy, Crabbe, và Goyle rõ ràng là đã chờ đợi cả tuần lễ để có được hội tấn công mà không bị thầy chứng kiến; tội nó đã tìm cách phỉnh kích Harry giữa chừng trên chuyến lửa khi Harry đi từ phòng vệ sinh chỗ của mình.

Cuộc tấn công lẽ ra đã thành công

It had not been for the fact that they cunningly chose to stage the attack outside a compartment full of D.A. members, who saw what was happening through the glass and rose as one to rush to Harry's aid.

By the time Ernie Macmillan, Hannah Abbott, Susan Bones, Justin Finch-Fletchley, Anthony Goldstein, and Terry Boot had finished using a wide variety of the hexes and jinxes Harry had taught them, Malfoy, Crabbe, and Goyle resembled nothing so much as three gigantic slugs squeezed into Hogwarts uniforms as Harry, Ernie, and Justin hoisted them onto the luggage rack and left them there to ooze.

"I must say, I'm looking forward to seeing Malfoy's mother's face when he gets off the train," said Ernie with some satisfaction, as he watched Malfoy loom above him. Ernie had never quite got over the indignity of Malfoy taking points from Hufflepuff during that brief spell as a member of the Visitation Squad.

nếu như không vấp phải điều này: Malfoy đã chọn lựa điểm tấn công không được khôn ngoan cho lắm, chỗ đó ở ngay phía bên ngoài một dãy nhóc các thành viên ĐQD. Càng kiếng cửa sổ của toa tàu, các thành viên nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra và đã đồng loạt đứng dậy xông ngoài trợ giúp Harry.

Khi Ernie Macmillan, Hannah Abbott, Susan Bones, Justin Finch-Fletchley, Anthony Goldstein, và Terry Boot thể hiện xong một loạt đủ các thứ ma thuật và thần chú mà Harry đã dạy tụi nó, Malfoy, Crabbe và Goyle trông giống như một con sên khổng lồ bị nhồi trong những bộ đồng phục học sinh trường Hogwarts. Harry và Ernie và Justin phải trực ba đứa nó vào trên chỗ hành lý, rồi bỏ mặc ba đứa nằm đó mà rỉ nước ra từ từ.

Đứng nhìn Malfoy vắn vẹo truật mặt, Ernie nói với một chút hả hê: "Mình phải nói là mình mong được nhìn thấy bộ mặt của má thằng Malfoy khi thấy nó xuống xe lửa." Ernie khác bao giờ người được cơn giận về việc Malfoy trừ điểm của nhà Hufflepuff trong giai đoạn ngắn ngủi nó là thành viên Tổ Thẩm Tra.

Goyle's mum'll be really pleased, though," said Ron, who had come to investigate the source of the motion. "He's loads better-looking v. . . . Anyway, Harry, the food tray's just stopped if you want anything . . ."

Harry thanked the others and accompanied Ron back to their compartment, where he bought a large tray of Cauldron Cakes and Pumpkin Pasties. Hermione was reading the *Daily Prophet* again, Ginny was doing a quiz in *The Quibbler*, and Neville was looking at his *Mimulus mimbletonia*, which had grown a great deal over the year and now made odd crooning noises when touched.

Harry and Ron whiled away most of the journey playing wizard chess while Hermione read out snippets from the *Prophet*. It was now full of articles about how to repel dementors, attempts by the Ministry to track down Death Eaters, and hysterical letters claiming that the writer had seen Lord Voldemort walking past their house that very morning. . . .

Ron vừa đến để điều tra về vụ nhân cuộc bạo động trên xe lửa. Ron nói: "Nhưng mà má của thằng Goyle chắc là sẽ thực sự vui mừng... Trông nó bây giờ đẹp trai hơn nhiều. Nhưng thôi, Harry à, xe bán đồ ăn và mới ghé toa của tụi mình, bỏ có mua ăn cái gì không..."

Harry cảm ơn mấy đứa bạn rồi thì Ron về lại toa của tụi nó. Ở đó nó mua một đồng bự bánh vạc và bánh nướng. Hermione đang đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri*, Ginny thì đang giải câu đố trên tạp chí *Đồ Mách Lẻo*; còn Neville đang vố về cây chổi bay *Mimulus mimbletonia*. Suốt năm qua cây chổi đã lớn lên khá nhiều và bây giờ thì đùng tới là nó cất lên tiếng than vãn.

Harry và Ron tiêu được gần hết cuộc hành trình bằng cách chơi cờ Pháp thuật trong khi Hermione đọc tin vặt trong tờ *Tiên Tri*. Bây giờ tờ báo này đăng đầy những bài viết về các chống cự lại bọn giám ngục, về nỗ lực của Bộ Pháp Thuật truy lùng bọn Tử thần Thực tử, và những lá thư hoảng loạn mà người viết tuyên bố đã nhìn thấy Chúa tể Hắc Vương Voldemort đi ngang qua nhà họ Riddle buổi sáng...

It hasn't really started yet," sighed Hermione gloomily, folding up the newspaper again. "But it won't be long v . . ."

Hey, Harry," said Ron, nodding toward the glass window onto the corridor.

Harry looked around. Cho was missing, accompanied by Marietta Edgecombe, who was wearing a sash. His and Cho's eyes met for a moment. Cho blushed and kept walking. Harry looked back down at the chessboard just in time to see one of his pawns chased off its square by Cho's knight.

What's — er — going on with you and her anyway?" Ron asked quietly.

Nothing," said Harry truthfully.

I — er — heard she's going out with someone else now," said Hermione tentatively.

Harry was surprised to find that this information did not hurt at all. Wanting to impress Cho seemed to belong to a time that was no longer quite

Hermione thở dài một cách chán nản, xếp tờ báo lại, nói: "Vẫn chưa bắt đầu. Nhưng cũng không còn nữa..."

Ron gật đầu về phía cửa sổ bên cạnh nhìn ra hành lang, nói: "Harry."

Harry ngoái nhìn lại. Cho đang ngang qua, có Marietta Edgecombe tháp tùng. Marietta đội một cái mũ trỏ khít đầu chỉ để hở một tí xíu mặt mũi. Mắt của Harry và mắt của Cho gặp nhau trong tích tắc. Cho đỏ mặt và tiếp tục bước đi tiếp. Harry ngó xuống ván cờ của mình vừa đúng để thấy một trong mấy con tốt của ông bị con Hiệp sĩ của Ron rượt chạy ra khỏi ô cờ.

Ron hỏi nhỏ: "Vậy chứ... có chuyện của bồ với nhỏ đó tới đâu rồi"

Harry thành thật nói: "Không tới đâu hết."

Hermione ngập ngừng: "Mình... có nghe nói bạn ấy dạo này hẹn hò với người khác rồi."

Harry ngạc nhiên khi thấy cái tin chẳng làm cho nó tổn thương chút nào hết. Cái chuyện nó muốn gây tượng với Cho dường như đã thuộc

ected with him. So much of what had wanted before Sirius's death that way these days. . . .

The week that had elapsed since he had last seen Sirius seemed to have stretched much, much longer: It stretched across two universes, the one with Sirius in it, and the one without.

"You're well out of it, mate," said Ron cheerfully. "I mean, she's quite good-looking and all that, but you want someone a bit more cheerful."

"She's probably cheerful enough with someone else," said Harry, shrugging.

"Who's she with now anyway?" Ron asked Hermione, but it was Ginny who answered.

"Michael Corner," she said.

"Michael — but —" said Ron, craning his neck and in his seat to stare at her. "But you were going out with him!"

"Not anymore," said Ginny resolutely.

một quá khứ chẳng còn dính dáng tới nó nữa. Nó cũng cảm thấy có thay đổi tương tự đối với rất nhiều thứ mà nó đã ham muốn từ hồi trước chết của chú Sirius...

Một tuần lễ đã trôi qua kể từ ngày Harry nhìn thấy chú Sirius lần cuối cùng; nhưng khoảng thời gian dường như dài, dài hơn một tuần nhiều: nó kéo dài từ thế giới này qua thế giới khác — một thế giới có Sirius, và một thế giới không còn Sirius nữa.

Ron hùng hồn nói: "Bồ bả là khỉ đó, bồ ơi. Ý mình nói là, cô ấy trông thương đấy, nhưng cậu cần ai đó vẻ hơn cơ."

Harry nhún vai nói: "Với người khác thì bạn ấy thế cũng đủ vui vẻ rồi."

Ron hỏi Hermione: "Nhân tiện vậy chứ bây giờ bạn ấy hẹn hò với ai? Nhưng chính Ginny là người trả lời."

"Michael Corner,"

"Michael... nhưng mà..." Ron bật lên, xoay mình trên ghế ngồi để trở mặt ngó Ginny. "Nhưng mà em từng hẹn hò với nó mà?"

Ginny kiên quyết xác nhận: "Hết"

He didn't like Gryffindor beating Ravenclaw at Quidditch and got really angry, so I ditched him and he ran off to comfort Cho instead." She scratched her nose absently with the end of her hand. Then she turned *The Quibbler* upside down, and she began marking her answers. Ron looked highly delighted.

"Well, I always thought he was a bit of an idiot," he said, prodding his finger forward toward Harry's quivering mouth. "Good for you. Just choose someone — better — next time."

He cast Harry an oddly furtive look as he said it.

"Well, I've chosen Dean Thomas, would you say he's better?" asked Ginny vaguely.

"WHAT?" shouted Ron, upending the chessboard. Crookshanks went bounding after the pieces and Hedwig and Pigwidgeon twittered and hooted angrily from overhead.

As the train slowed down in the approach to King's Cross, Harry thought he had never wanted to leave

Anh ta không muốn đội Gryffindor đánh bại đội Ravenclaw trong môn Quidditch và anh ta giận thật là thành ra em kệ xác anh ta, thế là anh ta quay ra an ủi chị Cho." Ginny đã gãi gãi sóng mũi của mình bằng cây viết lông ngỗng, rồi lật ngược tạp chí *Đồ Mách Léo*, xong bắt đầu câu trả lời cho mục đố mẹo. Trông F hơn hờ ra mặt.

Ron vừa đi con cờ hoàng hậu của nó về phía thành quách mong mào của Harry, vừa nói: "Chà, mình luôn nghĩ hắn là một thằng đàn. M cho em đó. Lần sau... nhớ chọn người... nào đó... khá hơn."

Nó ném cho Harry một cái nhìn lút kỳ cục khi nói điều đó.

Ginny mập mờ hỏi: "À, em đã chọn anh Dean Thomas rồi. Anh thấy anh có khá hơn không?"

"CÁI GÌ?" Ron hét toáng lên, lật bàn cờ. Con mèo Crookshanks nh xuống theo mấy quân cờ, con Hedwig và con Pigwidgeon kêu lên líu ríu và lên giận dữ phía trên đầu tụi nó.

Khi đoàn xe lửa chạy chậm dần tiến vào nhà ga Ngã Tư Vua, Harry nghĩ nó chưa bao giờ muốn ở lỳ

ess. He even wondered fleetingly at would happen if he simply used to get off, but remained stubbornly sitting there until the first of September, when it would take him back to Hogwarts. When it finally stopped to a standstill, however, he lifted down Hedwig's cage and prepared to open his trunk from the train as usual.

When the ticket inspector signaled to Harry, Ron, and Hermione that it was time to walk through the magical barrier between platforms nine and ten, however, he found a surprise awaiting them on the other side: a group of people standing there to greet him whom he had not expected at all.

There was Mad-Eye Moody, looking quite as sinister with his bowler hat pulled low over his magical eye as he would have done without it, his gnarled hands clutching a long staff, his body draped in a voluminous traveling cloak. Tonks stood just behind him, her bright bubble-gum-pink hair gleaming in the sunlight filtering through the dirty glass station ceiling, wearing heavily worn-in jeans and a bright purple T-

trên tàu như lần này. Nó thậm chí còn thoáng nghĩ là chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó chỉ việc từ chối xuống xe, và ngồi lì trên tàu cho đến ngày rằm tháng chín, để chuyến xe lửa lại ở đó và nó trở về trường Hogwarts. Tuy nhiên cuối cùng, khi chuyến xe lửa dừng lại, nó nhấc cái lồng cú Hedwig lên chuẩn bị kéo cái rương của nó xuống xe lửa như thường lệ.

Nhưng khi người kiểm soát vé xuất hiện để kiểm tra vé của Harry, Ron và Hermione là thể an toàn đi qua thanh chắn Platform 9 và 10, thì nó ngạc nhiên xiết bao khi thấy bên kia thanh chắn là một đám đông đang đứng chào đón nó, những người mà nó không hề dám trông mong.

Có thầy Mắt Điên Moody, trông hung hãn với cái nón trái dưa kéo xuống để che khuất con mắt phù thủy của thầy, bàn tay xương xẩu của thầy nắm chặt một cây gậy, còn thể của thầy thì được trùm kín trong một tấm áo khoác đi đường rộng thùng thình. Cô Tonks đứng ngay sau lưng thầy Moody, mái tóc màu hồng kẹo cao su tươi rói của cô lộng lẫy trong ánh nắng được lọc qua cái trần nhà bằng thủy tinh đầy bụi bặm. Cô Tonks

rt bearing the legend THE WEIRD
TERS.

Next to Tonks was Lupin, his face
e, his hair graying, a long and
æadbare overcoat covering a shabby
iper and trousers. At the front of the
up stood Mr. and Mrs. Weasley,
ssed in their Muggle best, and Fred
l George, who were both wearing
nd-new jackets in some lurid green,
ily material.

Ron, Ginny!" called Mrs. Weasley,
rying forward and hugging her
dren tightly. "Oh, and Harry dear —
v are you?"

Fine," lied Harry, as she pulled him
o a tight embrace. Over her shoulder
saw Ron goggling at the twins' new
thes.

What are *they* supposed to be?" he
ed, pointing at the jackets.

Finest dragon skin, little bro," said
d, giving his zip a little tweak.

mặc quần bò vá chùm vá đụp và r
cái áo thun màu tía tực rỡ mang hã
chữ CHI EM BÍ ẨN.

Kế bên cô Tonks là thầy Lup
gương mặt của thầy xanh xao, mái
của thầy ngả màu xám, một cái
khoác dài đã sờn trơ chỉ phủ bên ng
một bộ đồ đã cũ kỹ tòi tàn. Đứng tru
nhóm người đó là ông và bà Weasl
mặc quần áo bảnh bao nhất của c
Muggle, và Fred và George, cả hai c
mặc áo khoác mới toanh may bằ
một thứ hàng có vẩy, màu xanh m
mét.

"Ron, Ginny!" Bà Weasley kêu
chạy tới trước ôm chầm hai đứa c
ghì chặt. "Ôi, và Harry, cưng... c
khỏe không?"

Trong khi bà Weasley kéo Harry v
lòng ôm chặt, nó nói dối: "Dạ, c
khỏe ạ." Qua vai bà Weasley, Hã
nhìn thấy Ron đang trợn lồi mắt
trước những bộ áo mới toanh của
ông anh sinh đôi.

Nó chỉ vào hai cái áo khoác, l
"Mấy *thứ này* làm bằng cái gì?"

Fred búng cái dây kéo áo khoác r
cái, nói: "Da rồng xịn nhất, chú em r

business is booming and we thought
d treat ourselves."

Hello, Harry," said Lupin, as Mrs.
asley let go of Harry and turned to
et Hermione.

Hi," said Harry. "I didn't expect . . .
at are you all doing here?"

Well," said Lupin with a slight smile,
e thought we might have a little chat
r your aunt and uncle before letting
m take you home."

I dunno if that's a good idea," said
rry at once.

Oh, I think it is," growled Moody,
o had limped a little closer. "That'll
them, will it, Potter?"

le pointed with his thumb over his
oulder; his magical eye was
dently peering through the back of
head and his bowler hat. Harry
ned an inch or so to the left to see
ere Mad-Eye was pointing and
re, sure enough, were the three
rsleys, who looked positively
alled to see Harry's reception
nmittee.

Ah, Harry!" said Mr. Weasley,

à. Chuyện làm ăn đang phát đạt và
anh nghĩ là nên tự thưởng cho mình

Khi bà Weasley thả Harry ra để qu
sang ôm Hermione, thầy Lupin r
"Chào con, Harry."

Harry nói: "Thưa thầy. Con khác
ngờ... mọi người làm gì ở đây vậy?"

Thầy Lupin nở một nụ cười m
"À, thầy nghĩ là mọi người có thể
chuyện với dì dượng của con một c
trước khi để cho họ đưa con về nhà.

Harry nói ngay: "Con không biết l
vậy có nên không."

Thầy Moody gầm gừ: "Ồ, thầy n
là nên chứ." Thầy Moody đã kh
khẽnh nhích tới gần Harry hơn, l
"Chắc là họ đó, phải không Potter?"

Thầy chỉ ngón tay cái của thầy c
vai: con mắt pháp thuật của thầy h
nhiên là dòm xuyên qua gáy thầy
xuyên qua cả cái nón trái dưa. H
nhích sang trái hai phân hay cỡ đó
ngó về phía thầy Mắt-Điên đang chỉ
kia, đúng y chang, nó nhìn thấy
người trong gia đình Dursley, nh
người này tỏ ra hết sức kinh hoàng
thấy cái ủy ban nghênh đón Harry.

Ông Weasley vừa chào hỏi n

ring from Hermione's parents, whom he had been greeting enthusiastically, and who were taking it turns to hug Hermione. "Well — shall do it, then?"

Yeah, I reckon so, Arthur," said Moody.

He and Mr. Weasley took the lead across the station toward the place where the Dursleys stood, apparently tumbled to the floor. Hermione engaged herself gently from her mother to join the group.

"Good afternoon," said Mr. Weasley pleasantly to Uncle Vernon, coming to halt right in front of him. "You might remember me, my name's Arthur Weasley."

As Mr. Weasley had singlehandedly demolished most of the Dursleys' living room two years previously, Harry would have been very surprised if Uncle Vernon had forgotten him. Sure enough, Uncle Vernon turned a deeper shade of puce and glared at Mr. Weasley, but chose not to say anything, partly, perhaps, because the Dursleys were outnumbered two to

nhịet cha mẹ của Hermione xong, quàng sang chào Harry để cho ba Hermione có cơ hội mừng đón con vào lòng. Ông Weasley nói: "A, Harry. Chào... vậy bây giờ chúng ta làm chuyện đó nhé?"

Thầy Moody nói: "Ừ, tôi cho là vậy anh Arthur à."

Thầy Moody và ông Weasley cưỡi đầu cả phái đoàn tiến qua sân ga phía gia đình Dursley đang đứng, dường như bị trời trồng trên sân ga. Hermione bèn nhẹ nhàng gỡ mình ra khỏi vòng tay ba má để nhập vào phái đoàn.

Ông Weasley dừng lại ngay trước mặt dượng Vernon và vui vẻ nói với dượng: "Xin chào bác, chắc bác có nhớ tôi, tên tôi là Arthur Weasley."

Bởi vì ông Weasley đã từng rình rập phá bể tanh banh gần hết các phòng khách của nhà Dursley, nên trước dượng Vernon mà quên ông Weasley thì Harry sẽ ngạc nhiên vô cùng. Đúng như vậy, mặt mày dượng Vernon đỏ lịm đi và dượng quắc mắt nhìn ông Weasley trừng trừng, nhưng dượng chọn cách không nói năng gì hết, phần có lẽ vì gia đình Dursley bị

3. Aunt Petunia looked both frightened and embarrassed. She kept pacing around, as though terrified that somebody she knew would see her in this company. Dudley, meanwhile, seemed to be trying to look small and insignificant, a feat at which he was failing extravagantly.

"We thought we'd just have a few words with you about Harry," said Mr. Weasley, still smiling.

"Yeah," growled Moody. "About how he's treated when he's at your place."

Uncle Vernon's mustache seemed to quiver with indignation. Possibly because the bowler hat gave him the entirely mistaken impression that he was dealing with a kindred spirit, he dressed himself to Moody.

"I am not aware that it is any of your business what goes on in my house."

"I expect what you're not aware of would fill several books, Dursley," growled Moody.

đảo về số lượng hai trên một. Petunia vừa có vẻ sợ hãi vừa tỏ ra bối rối. Dì cứ liếc nhìn quanh, như thể có người quen nào của dì nhìn thấy nhập nhằng với đám người như vậy. Trong lúc đó, Dudley dường như cố gắng cách sao cho có vẻ nhỏ bé và thất thường đi, một cố gắng mà nó thất bại một cách buồn cười.

Ông Weasley vẫn mỉm cười: "Chúng tôi nghĩ là chúng tôi nên nói đôi lời với bác về cháu Harry."

Thầy Moody gầm gừ: "Đúng vậy. Cách cháu nó được đối xử trong gia đình ở nhà của ông bà."

Bộ ria mép của dượng Vernon dường như dựng đứng lên vì tức giận. Có lẽ bởi vì cái nón trái dưa của thầy Moody tạo cho dượng một ấn tượng hoàn toàn sai lầm là dượng đang gặp tiếp với một người cùng vai vế, nên dượng tự quay sang nói với thầy Moody.

"Tôi không nghĩ là chuyện xảy ra trong ngôi nhà của tôi lại mắc mớ gì quý vị..."

Thầy Moody gầm gừ: "Tôi cho rằng những chuyện ông không nghĩ tới..."

Anyway, that's not the point," rejected Tonks, whose pink hair seemed to offend Aunt Petunia more than all the rest put together, for she closed her eyes rather than look at her. The point is, if we find out you've been terrible to Harry —"

— and make no mistake, we'll hear about it," added Lupin pleasantly.

Yes," said Mr. Weasley, "even if you don't let Harry use the fellytone —"

Telephone," whispered Hermione.

Yeah, if we get any hint that Potter's been mistreated in any way, you'll have to answer to," said Moody.

Uncle Vernon swelled ominously. His sense of outrage seemed to outweigh even his fear of this bunch of oddballs.

thể viết ra đầy nhiều cuốn sách, có Dursley à."

Cô Tonks chen vào: "Dù sao thì cũng không phải là điểm chính." Tóc hồng của cô Tonks dường như phạm đi Petunia hơn tất cả những chuyện khác cộng lại, bởi vì đi nhắm tịt mắt lại chứ không thêm vào cô Tonks. Dù vậy cô Tonks vẫn tiếp: "Điểm chính yếu là, nếu chúng ta phát hiện ra ông bà đối xử tàn tệ với Harry..."

Thầy Lupin vui vẻ nói thêm: "... cứ yên chí là chúng tôi thế nào cũng nghe biết được chuyện ngược đãi đi."

Ông Weasley nói: "Đúng vậy, ngay cả khi ông bà không cho Harry xài thoại..."

Hermione thì thầm: "*Điện thoại.*"

Thầy Moody nói: "Ừ, nếu chúng ta mà nhận được dấu hiệu gì về việc Potter bị ngược đãi dù bằng bất cứ cách nào, thì ông bà sẽ nhận được phản hồi của chúng tôi ngay."

Dượng Vernon phồng lên một cái hết sức đáng ngại. Cảm xúc giận của dượng dường như đã vượt ngưỡng, bất kể là dượng đang sợ cái đám người quái dị này.

Are you threatening me, sir?" he d, so loudly that passersby actually ed to stare.

Yes, I am," said Mad-Eye, who med rather pleased that Uncle non had grasped this fact so ckly.

And do I look like the kind of man o can be intimidated?" barked Uncle non.

Well . . ." said Moody, pushing back bowler hat to reveal his sinisterly olving magical eye. Uncle Vernon pt backward in horror and collided nfully with a luggage trolley. "Yes, I'd re to say you do, Dursley."

le turned from Uncle Vernon to rry. "So, Potter . . . give us a shout if i need us. If we don't hear from you hree days in a row, we'll send neone along . . ."

unt Petunia whimpered piteously. It ild not have been plainer that she s thinking of what the neighbors

Dượng nói, to tiếng đến nỗi hã khách chung quanh phải ngoái đầu trợn mắt nhìn. "Thưa ngài, ngài đẽ hãm dọa tôi đó hả?"

Thầy Mắt Điên có vẻ hơi hài lẽ rằng dưỡng Vernon nắm bắt được t thần này một cách thật nhanh chó "Đúng, tôi đang hãm dọa ông."

Dượng Vernon hét lên: "Bộ ngó giống loại người có thể dọa nạt đũ hả?"

"Hử..." Thầy Moody đáp, đẩy ngu lại cái nón trái dưa của thầy ra sau lộ con mắt pháp thuật đang xoay t một cách đáng sợ vô cùng. Dực Vernon hoảng hồn nhảy lùi lại và đũ vào cái xe đẩy hành lý một cái c phải biết. Thầy Moody nói tiếp: "Đũ tôi phải nói ông là người như vậy ông Dursley à."

Thầy quay từ dưỡng Vernon sã dò xét Harry. "Vậ... Potter, nếu con cần đến bọn ta thì con hãy gọi lên. Nếu suốt ba ngày liền mà bọn không nghe được tin tức của con, t ta sẽ phái một ai đó đến..."

Đì Petunia khóc lóc hết sức th thương. Có thể đối với ì thì đợn g là ì đang nghĩ đến chuyện nhũ

uld say if they caught sight of these
ople marching up the garden path.

'Bye, then, Potter," said Moody,
sping Harry's shoulder for a
ment with a gnarled hand.

Take care, Harry," said Lupin quietly.
ep in touch."

Harry, we'll have you away from
re as soon as we can," Mrs.
asley whispered, hugging him
ain.

We'll see you soon, mate," said Ron
iously, shaking Harry's hand.

Really soon, Harry," said Hermione
nestly. "We promise."

Harry nodded. He somehow could
find words to tell them what it
ant to him, to see them all ranged
re, on his side.

nstead he smiled, raised a hand in
ewell, turned around, and led the
y out of the station toward the sunlit
set, with Uncle Vernon, Aunt

người hàng xóm sẽ nói gì nếu họ
nhìn thấy cái đám người dị hợm r
bước trên lối đi vào vườn nhà dì.

Nắm chặt vai Harry bằng bàn
xương xấu, thầy Moody nói: "Tạm k
nghe, Harry."

Thầy Lupin nói nhỏ: "Bảo trợ
Harry. Giữ liên lạc."

Bà Weasley lại ôm ghì nó vào lò
thì thầm: "Harry, hai bác sẽ tìm cách
đưa cháu đi khỏi nơi đó ngay khi
bác có điều kiện."

Ron bắt tay Harry, lo lắng nói: "
này sẽ sớm gặp lại bồ, bồ tèo ạ."

Hermione nói một cách nghi
chỉnh: "Sẽ sớm thôi, Harry à. Tụi r
hứa."

Harry gật đầu. Chẳng hiểu vì sao
không thể nào tìm được lời để nói
mọi người là việc nó được nhìn th
mọi người cùng đứng về phía nó, bé
vực nó có ý nghĩa như thế nào đối
nó.

Nó chỉ biết mỉm cười, giơ tay
chào tạm biệt, rồi quay lưng lại, l
đường đi thẳng ra khỏi nhà ga, về p
con đường nắng chiếu, và lật đật b

Petunia, and Dudley hurrying along in | theo chân nó là dựng, dì Petunia
wake. | Dudley.

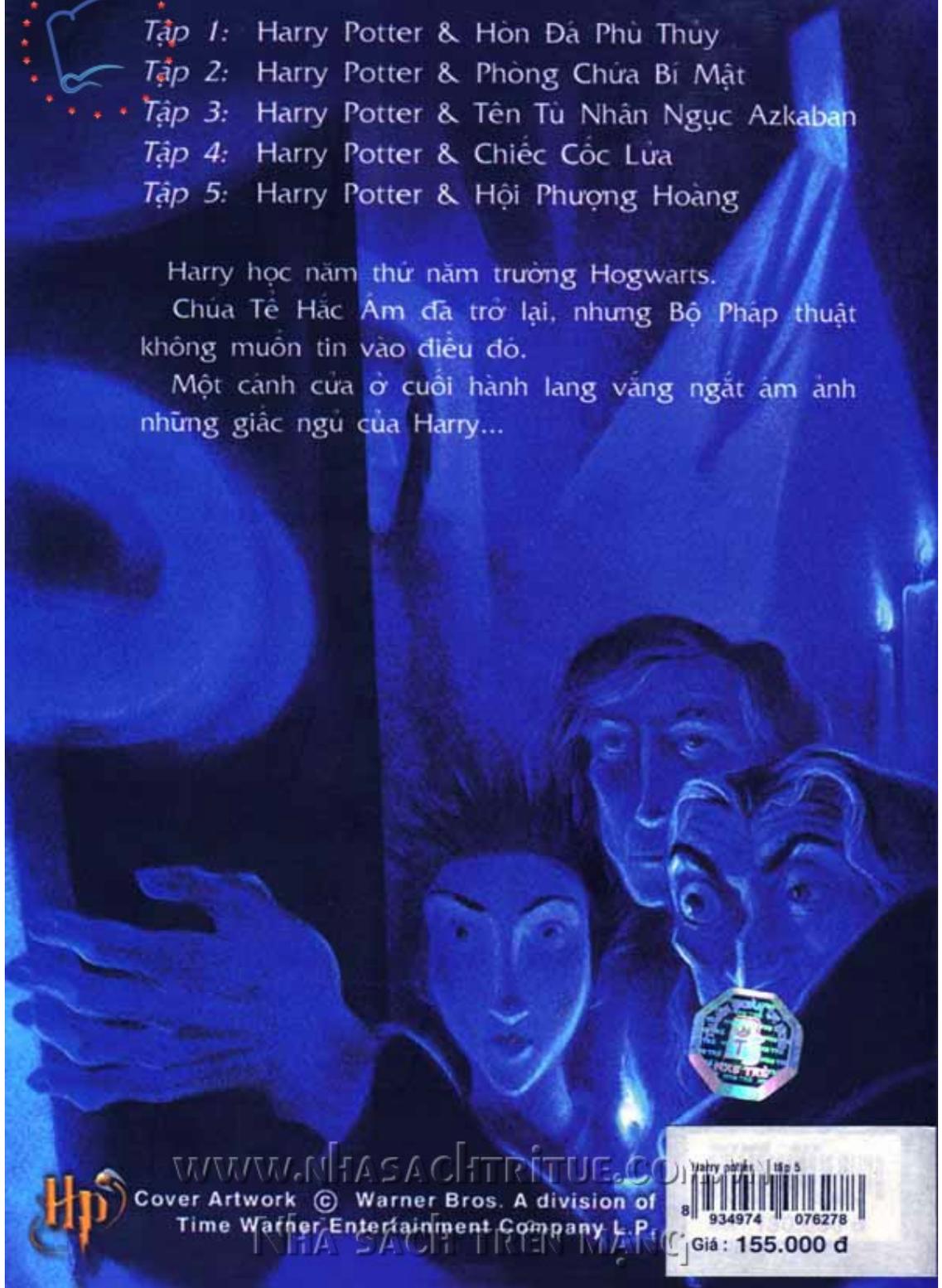

- Tập 1: Harry Potter & Hòn Đá Phù Thủy
- Tập 2: Harry Potter & Phòng Chứa Bí Mật
- Tập 3: Harry Potter & Tên Tù Nhân Ngục Azkaban
- Tập 4: Harry Potter & Chiếc Cốc Lửa
- Tập 5: Harry Potter & Hội Phượng Hoàng

Harry học năm thứ năm trường Hogwarts.

Chúa Tể Hắc Ám đã trở lại, nhưng Bộ Pháp thuật không muốn tin vào điều đó.

Một cánh cửa ở cuối hành lang vắng ngắt ám ảnh những giấc ngủ của Harry...

www.nhasachtriviet.com
Cover Artwork © Warner Bros. A division of
Time Warner Entertainment Company L.P.

NHÀ SÁCH TRÊN MÀN

Warner Bros. Tập 5
8 934974 076278
Giá: 155.000 đ

